

U Minh Trinh Thám

Contents

U Minh Trinh Thám	8
1. Chương 1: U Hồn Ngày 14 Tháng 7	9
2. Chương 2: Mê Hồn Phù Mất Đi Hiệu Lực	12
3. Chương 3: Trình Tú Kỳ Quái	15
4. Chương 4: Người Phụ Nữ Tự Sát	18
5. Chương 5: Nữ Thi Kỳ Hoặc	21
6. Chương 6: Khu Ma Sư Xinh Đẹp	25
7. Chương 7: Công Viên Không Một Bóng Người	29
8. Chương 8: Vĩnh Sinh Ma Pháp	33
9. Chương 9: Căn Hầm Bỏ Hoang	37
10. Chương 10: Cuộc Chiến Cuối Cùng	41
11. Chương 11: Lầu Nhỏ Không Người	46
12. Chương 12: A Trạch Lạnh Lùng	50
13. Chương 13: Thiếu Nữ Mất Tích	54
14. Chương 14: Sương Mù Trần Ngập Đường Nhỏ	58
15. Chương 15: Triệu Quang Diệu Đã Diên	62
16. Chương 16: Người Phụ Nữ Ở Một Mình	66
17. Chương 17: Gặp Gỡ Sai Lầm	70
18. Chương 18: A Trạch Bị Ảo Giác Mê Hoặc	74
19. Chương 19: Người Đàn Ông Cơ Bắp Dưới Ánh Trăng	78
20. Chương 20: Bụi Về Bụi, Đất Về Đất	82
21. Chương 21: Búp Bê Xinh Đẹp	87
22. Chương 22: Thi Cương Kỳ Dị	90
23. Chương 23: Sợi Lông Màu Vàng	94
24. Chương 24: Thi Thể Mất Tích	98
25. Chương 25: Người Nuôi Quý	102
26. Chương 26: Quý Yêu	106
27. Chương 27: Người Đàn Ông Có Yêu Khí	110
28. Chương 28: Cuộc Điện Thoại Vô Danh	114
29. Chương 29: Tòa Lầu Di Dời	119
30. Chương 30: Tiêu Diệt Quý Yêu	123
31. Chương 31: Mị	128
32. Chương 32: Cuộc Sống Thanh Tĩnh	132
33. Chương 33: Sống Không Bằng Chết	137
34. Chương 34: Sinh Nhật	140
35. Chương 35: Lần Đầu Tiên Gặp Ada	144
36. Chương 36: Chuck	148
37. Chương 37: Phòng Ngầm Dưới Đất	153
38. Chương 38: Centaur (nhân Mã)	157
39. Chương 39: Lòng Trả Thù Của Phụ Nữ	161
40. Chương 40: Chuck Chạy Trốn	165
41. Chương 41: Rừng Cây Âm U	170

42. Chương 42: Linh Lực Đã Mất Lại Được	172
43. Chương 43: Học Giáo Quái Đàm	178
44. Chương 44: Mới Vào Đại Học	182
45. Chương 45: Thần Hi Thanh Lam	186
46. Chương 46: Chuyện Quỷ Trên Bbs	191
47. Chương 47: Đoạn Phim	196
48. Chương 48: Đêm Thám Hiểm Ký Túc Xá	201
49. Chương 49: Quỷ Hồn Giết Không Chết	205
50. Chương 50: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết	209
51. Chương 51: A Trạch Trần Đầy Động Lực	214
52. Chương 52: Tìm Kiếm Đầu Mối	218
53. Chương 53: Khó Bề Phân Biệt	223
54. Chương 54: Tin Tức Mới Về Quỷ Hồn Nhân Viên Quản Lý	227
55. Chương 55: Đại Náo Phòng Máy	231
56. Chương 56: Người Đàn Ông Bị Gọi Là Thùng Cơm (thượng)	236
57. Chương 57: Mỗi Bên Tự Kích Chiến	238
58. Chương 58: Nguy Cơ	242
59. Chương 59: Bạo Tẩu	246
60. Chương 60: Do Dự	250
61. Chương 61: Thùng Cơm Không Mời Mà Tới	255
62. Chương 62: Diệt Trọng	260
63. Chương 63: Tiểu Quất Xuyên Qua	264
64. Chương 64: Công Lộ Nửa Đêm	269
65. Chương 65: Sáng Sớm Kinh Mộng	273
66. Chương 66: Người Áo Đen	277
67. Chương 67: Khu Vui Chơi	282
68. Chương 68: Kế Hoạch Cải Tạo	286
69. Chương 69: Tụ Hội	291
70. Chương 70: Gặp Lại Người Áo Đen	295
71. Chương 71: Chiến Tranh Của Nữ Nhân	300
72. Chương 72: Tiền Bạc Cùng Tính Mạng	304
73. Chương 73: Hai Người Mất Tích	309
74. Chương 74: Dục Vọng	314
75. Chương 75: Tìm Kiếm	318
76. Chương 76: Tâm Địa Sắt Đá	323
77. Chương 77: Phạm Đồng Bị Bắt	328
78. Chương 78: Vật Chứng Biến Mất	332
79. Chương 79: Lòng Hiếu Kỳ Của A Trạch	337
80. Chương 80: Đầu Mối	342
81. Chương 81: Tấm Hình Cũ	347
82. Chương 82: Ca Sĩ Quán Rượu	350
83. Chương 83: Chuyện Cũ	354
84. Chương 84: Tài Hoa Đột Nhiên Xuất Hiện	359
85. Chương 85: Giao Dịch	364
86. Chương 86: Tiếng Trời	368
87. Chương 87: Đôi Tình Lữ Mất Đi Tình Yêu	372
88. Chương 88: Cuộc Giao Dịch Thứ Hai	376
89. Chương 89: Người Phụ Nữ Cuối Cùng	380
90. Chương 90: Phương Pháp Không Làm Trái Khế Ước	384
91. Chương 91: Hi Vọng Đến Thật Kỳ Diệu	388
92. Chương 92: Nghi Thức Triệu Hoán	392
93. Chương 93: Sự Khác Nhau Giữa Nhân Viên Bán Hàng Cùng Lão Bản Xí Nghiệp Tư Doanh!	397
94. Chương 94: Sự Tồn Tại Của Bán Thần	401
95. Chương 98: Nghi Thức Triệu Hồi Thất Bại	406

96. Chương 99: Thế Giới Hư Vô	411
97. Chương 100: Huyết Trì	413
98. Chương 101: Giấc Mơ Chân Thật	417
99. Chương 102: Đứt Gãy	420
100. Chương 103: Khuyển Địa Ngục	424
101. Chương 104: Người Giúp Đỡ	429
102. Chương 105: Ác Chiến	432
103. Chương 106: Liễu Minh Chiến Đấu	437
104. Chương 107: Thiên Sứ Giống Như Ác Ma	442
105. Chương 108: Hoàn Mỹ Trong Lòng	445
106. Chương 109: Tình Yêu Xa Xỉ	450
107. Chương 110: Thỏa Mãn	456
108. Chương 111: Vỡ Lòng	458
109. Chương 112: Phụ Tử	463
110. Chương 113: Hương Vị Chỉ Thuộc Về Mình	466
111. Chương 114: Thanh Tâm Quyết	470
112. Chương 115: Cổ Kính	476
113. Chương 116: Đúng Là Nữ Quỷ Âm Hồn Bất Tán	477
114. Chương 117: Ném Bàn Trang Điểm Đi Cũng Không Xong	481
115. Chương 118: Cảm Giác Kỳ Quái Quen Thuộc	486
116. Chương 119: Giấc Mơ Kinh Hoàng	490
117. Chương 120: Ác Mơ	494
118. Chương 121: Phiền Nao	496
119. Chương 122: Cao Ốc Quỷ Ảnh	500
120. Chương 123: Tin Đồn Ma Quái	504
121. Chương 124: Tổng Tân Xúi Quẩy	509
122. Chương 125: Người Khách Hàng Kinh Sợ	513
123. Chương 126: Lý Do Giết Người	516
124. Chương 127: Không Phải Ảo Giác	520
125. Chương 128: Quỷ Ảnh Trên Quốc Lộ	522
126. Chương 129: Tra Tấn	527
127. Chương 130: Linh Khí	530
128. Chương 131: Một Đêm Yên Tĩnh	532
129. Chương 132: Trần Viêm Chết	537
130. Chương 133: Chết Vì Sợ	539
131. Chương 134: Tổng Tân Mất Tích	544
132. Chương 135: Nữ Quỷ Giết Người	550
133. Chương 136: Lý Do Mất Tích	552
134. Chương 137: Cải Biến Khí Thế	556
135. Chương 138: Nữ Quỷ Tái Hiện	558
136. Chương 139: Nguyệt Độc	563
137. Chương 140: Lòng Người Khó Đo	568
138. Chương 141: Nghiệt Trái (oán Nghiệt Cần Phải Trả)	573
139. Chương 142: Phía Trên Có Người	575
140. Chương 143: Quỷ Sứ	580
141. Chương 144: Dùng Đĩa Cơm Chiên Hâm Qua	586
142. Chương 145: Án Mất Tích	589
143. Chương 146: Điện Thoại Gọi Tới Lúc Rạng Sáng	595
144. Chương 147: Tô Nham Bị Bắt Cóc	597
145. Chương 148: Sân Chơi Bị Bỏ Hoang	603
146. Chương 149: Quái Thực Thử Chi Hồn	605
147. Chương 150: Tám Gương Mê Cung	611
148. Chương 151: Xuyên Việt?	613
149. Chương 152: Lê Mập Mập Chết	618

150. Chương 153:	Bí Thuật Khởi Tử Hồi Sinh	621
151. Chương 154:	Hiệp Nghị	625
152. Chương 155:	Trần Lam Tức Giận	628
153. Chương 156:	Trục Xuất Khởi Gia Môn	633
154. Chương 157:	Oán Hận Vô Cớ	635
155. Chương 158:	Phó Thác Cửa Diệp Trọng	640
156. Chương 159:	Bài Trừ Áo Cảnh	645
157. Chương 160:	Chuyện Cũ Trước Kia	648
158. Chương 161:	Gặp Lại Phạm Đồng	653
159. Chương 162:	Phạm Đồng Và Quỷ Sứ	658
160. Chương 163:	Thập Nhị Huyền Hỏa Trận	660
161. Chương 164:	Ly Biệt	665
162. Chương 165:	Người Đàn Ông Không Rõ Bộ Dáng	670
163. Chương 166:	Tâm Tư Vạn Vẽ	674
164. Chương 167:	Thổ Lộ	675
165. Chương 168:	Trình Diện	680
166. Chương 169:	Mượn Sức	683
167. Chương 170:	Tranh Đoạt Quyền Lợi	687
168. Chương 171:	A Trách Đi Du Lịch Trở Về	692
169. Chương 172:	Căn Phòng Không Cho Thuê	697
170. Chương 173:	Nam Nữ Dưới Ánh Trăng	702
171. Chương 174:	Nửa Đêm Kinh Hãi	707
172. Chương 175:	Oan Ưc	712
173. Chương 176:	Bóng Đen	718
174. Chương 177:	Người Đàn Bà Không Có Bóng	720
175. Chương 178:	Phù Chú Không Có Hiệu Quả	725
176. Chương 179:	Sinh Viên Mất Tích. (1)	731
177. Chương 180:	Sinh Viên Mất Tích. (2)	733
178. Chương 181:	Căn Phòng Kỳ Quái	736
179. Chương 182:	Quái Vật Thây Khô	740
180. Chương 183:	Phương Pháp Ghi Hình Theo Dõi	744
181. Chương 184:	Đối Diện Người Đàn Bà Kia	749
182. Chương 185:	Người Đàn Ông Bị Giết	754
183. Chương 186:	Giết Người Trong Phòng Kín. (1)	758
184. Chương 187:	Người Mới Là, Cả Nhà Người Đều Là	760
185. Chương 188:	Vẫn Là Chết Tốt Hơn	763
186. Chương 189:	Bóng Đen Trong Phòng Tạm Giam	767
187. Chương 190:	Cô Gái Không Biết Họ	772
188. Chương 191:	Quanh Co. (2)	775
189. Chương 192:	Cơ Hội Trong Nháy Mắt. (1,2)	777
190. Chương 193:	Tử Vong Vẫn Chưa Kết Thúc. (2)	781
191. Chương 194:	Ia Hón Hở	784
192. Chương 195:	Cô Gái Khó Hiểu	789
193. Chương 196:	Tìm Kiếm Cô Bé May Mắn Còn Sống Sốt	791
194. Chương 197:	Kẻ Giết Người Hàng Loạt?	796
195. Chương 198:	Thật Ra Ta Là Nhân Viên Công Vụ	801
196. Chương 199:	Thứ Tự Giết Người	804
197. Chương 200:	Vụ Án Mạng Mười Năm Trước	809
198. Chương 201:	Phương Pháp Tạo Ra Quây Linh	813
199. Chương 202:	Trần Nhỏ Không Yên Tĩnh	816
200. Chương 203:	Không Thể Kháng Cự Cảm Giác Đói Khát	821
201. Chương 204:	Đội Ngũ Phức Tạp	825
202. Chương 205:	Thị Trần Nhỏ Yên Tĩnh	827
203. Chương 206:	Chuyện Cũ Mười Năm Trước	833

204. Chương 207: Đường Ra Bị Chặn Đứng. (2)	835
205. Chương 208: Diệp Tiểu Manh Mê Man	838
206. Chương 209: Người Đàn Ông Đánh Không Chết	843
207. Chương 210: Cô Gái Hôn Mê	847
208. Chương 211: Ác Mộng Chân Thật	852
209. Chương 212: Người Sống Sót	854
210. Chương 213: Chuyển Hóa Bất Đồng	859
211. Chương 214: Hai Người Đàn Ông Kia	861
212. Chương 215: Quỳ Linh	866
213. Chương 216: La Sát	870
214. Chương 217: Địa Ngục Trần Gian	872
215. Chương 218: Tiến Hóa	875
216. Chương 219: Đổi Vị Trí	879
217. Chương 220: Thay Đổi Đột Ngột	882
218. Chương 221: Thiên Tướng	886
219. Chương 222: Bằng Hữu? Quái Vật?	891
220. Chương 223: Mật Đàm	894
221. Chương 224: Dự Cảm Không Hay	899
222. Chương 225: Căn Nhà Nhỏ Trên Đỉnh Núi	901
223. Chương 226: Đại Thúc Biến Thái Cùng Kẻ Điên Biến Thái	906
224. Chương 227: Giai Đoạn Cuối Cùng Bị Phá Hư	908
225. Chương 228: Trấn Nhỏ Điên Cuồng	913
226. Chương 229: Bạo Tẩu	915
227. Chương 230: Diệp Tiểu Manh Và Cự Đại La Sát	920
228. Chương 231: Khôi Phục Ý Thức	922
229. Chương 232: Diệp Tiểu Manh Gặp Đại Nguy Cơ	927
230. Chương 233: Tái Kiến Lilith	930
231. Chương 234: Không Nhìn Thấy	936
232. Chương 235: Rời Khỏi Thị Trấn	939
233. Chương 236: Biến Hóa	943
234. Chương 237: Hắc Âm Hành Lang	948
235. Chương 238: Lão Nương Cùng Nữ Vương	953
236. Chương 239: Khóa Giáo Dục Thời Kỳ Trưởng Thành Của Tiểu Quất	959
237. Chương 240: Cất Cánh	965
238. Chương 241: Hành Trình Đến England	968
239. Chương 242: Quỷ Hút Máu Không Hấp Huyết	971
240. Chương 243: Chiêu Mộ Quỷ Hút Máu	977
241. Chương 244: Đêm Phóng Quỷ Hút Máu	982
242. Chương 245: Tinh Thần Công Kích Của Alie	985
243. Chương 246: Cô Bé Năm Trăm Tuổi	989
244. Chương 247: Đánh Đố	995
245. Chương 248: Phần Tử Khủng Bố Của Huyết Tộc	998
246. Chương 249: Huyết Hôn	1003
247. Chương 250: Câu Lạc Bộ	1008
248. Chương 251: Nhân Sĩ Đã Kết Hôn	1013
249. Chương 252: Gian Phòng Bất Đồng	1017
250. Chương 253: Không Phải Nhân Loại Bình Thường	1020
251. Chương 254: Mạng Lưới Tình Báo Của Hi Thái Gia Tộ	1024
252. Chương 255: Không Thu Hoạch Được Gì	1027
253. Chương 256: Nhân Loại Bị Bệnh Kỳ Quái	1030
254. Chương 257: Phòng Của H	1036
255. Chương 258: Xương Ngón Tay Bị Đốt Trụi	1041
256. Chương 259: Nữ Vu	1043
257. Chương 260: Hẻm Nhỏ	1048

258. Chương 261:	Nhật Ký	1055
259. Chương 262:	Người Hiềm Nghi	1058
260. Chương 263:	Bi Ai Cửa Cô Bé Lọ Lem	1067
261. Chương 264:	Hiềm Nghi	1071
262. Chương 265:	Bệnh Viện	1077
263. Chương 266:	Sơ Hở	1084
264. Chương 267:	Hung Thủ Ngoài Ý Liệu	1089
265. Chương 268:	Sa Lưới	1095
266. Chương 269:	Lilith Ủy Thác	1103
267. Chương 270:	Phòng Tắm Ngâm Nước	1110
268. Chương 271:	Nam Nhân Bị Chết Đuối	1117
269. Chương 272:	Mẹ Kế Cửa Nạn Nhân	1125
270. Chương 273:	Ba Người Bị Hại	1130
271. Chương 274:	Bối Lạ Và Khả Khả	1139
272. Chương 275:	Người Đàn Ông Hung Ác	1147
273. Chương 276:	Tổng Thanh Tra Công Ty Đĩa Nhạc	1152
274. Chương 277:	Linh Lực Dao Động Quái Dị	1158
275. Chương 278:	Khôi Phục Bình Thường	1165
276. Chương 279:	Chuyện Ngoài Ý Liệu	1174
277. Chương 280:	Hải Biên Xuất Nhập Khẩu	1178
278. Chương 281:	Cạm Bẫy	1186
279. Chương 282:	Khốn Cảnh (c)	1191
280. Chương 283:	Gặp Lại Khả Khả	1198
281. Chương 284:	Huyết Mạch Hỗn Hợp	1204
282. Chương 285:	Chân Thật Chính Minh	1211
283. Chương 286:	Thiên Tướng Lại Đến	1215
284. Chương 287:	Người Ẩn Giấu Sau Lưng	1223
285. Chương 288:	Bí Mật Trong Phòng Thí Nghiệm	1230
286. Chương 289:	Văn Thư Biển Chết	1235
287. Chương 290:	Hắc Chi Đoạn Chương	1243
288. Chương 291:	Hợp Tác	1248
289. Chương 292:	Mị Ảnh	1255
290. Chương 293:	Hắc	1260
291. Chương 294:	Đào Sắc	1264
292. Chương 295:	Gương Mặt Bất Hủ	1272
293. Chương 296:	Đổ Bộ	1277
294. Chương 297:	Thi Thử Thần Bộc	1282
295. Chương 298:	Tay Súng Bắn Tỉa	1290
296. Chương 299:	Gien Cải Tạo	1294
297. Chương 300:	Lý Do	1302
298. Chương 301:	Lên Vào Phòng Thí Nghiệm	1307
299. Chương 302:	Thăm Dò	1312
300. Chương 303:		1319
301. Chương 304:	Xâu Chuối	1325
302. Chương 305:	Cửa Thang Máy	1330
303. Chương 306:	Thí Nghiệm	1335
304. Chương 307:	Biến Hóa Dị Dạng	1344
305. Chương 308:	Thiên Đường	1348
306. Chương 309:	Vô Đề	1356
307. Chương 310:	Ngọn Lửa	1361
308. Chương 311:	Thần Cùng Thiên Sứ(a)	1366
309. Chương 312:	Lôi Điện	1371
310. Chương 313:	Ghê Tởm	1374
311. Chương 314:	Tổng	1379

312.	Chương 315:	Yêu Lân	1387
313.	Chương 316:	Danh Cùng Lợi	1392
314.	Chương 317:	Chiến Đấu	1395
315.	Chương 318:	Lực Lượng Tuyệt Đối	1400
316.	Chương 319:	Yêu Lân Ra Khỏi Vỏ	1404
317.	Chương 320:	Khổ Chiến (1)	1410
318.	Chương 321:	Khổ Chiến (2)	1413
319.	Chương 322:	Chiếm Đoạt	1417
320.	Chương 323:	Linh Hồn Bị Nhốt	1422
321.	Chương 324:	Đòi Hỏi Linh Hồn	1428
322.	Chương 325:	Đều Có Hướng Đi Của Mình	1434
323.	Chương 326:	Dục Vọng Của Địa Tướng	1442
324.	Chương 327:	Nữ Quỷ Xâm Nhập Phòng Ngủ	1448
325.	Chương 328:	Chân Thật	1454
326.	Chương 329:	Người Chứng Kiến Giống Nhau	1458
327.	Chương 330:	Đồng Hảo Hội	1466
328.	Chương 331:	Chị Em	1471
329.	Chương 332:	Phong Hiệu	1479
330.	Chương 333:	Theo Dõi	1484
331.	Chương 334:	Nhị Bàn Mất Tích	1489
332.	Chương 335:	Quái Vật Hình Thể Bất Minh	1494
333.	Chương 336:	Quỷ Yêu Tái Hiện	1500
334.	Chương 337:	Thay Đổi Đột Ngột	1507
335.	Chương 338:	Rút Khỏi	1509
336.	Chương 339:	Vườn Trường Hoàn Toàn Phong Bế	1518
337.	Chương 340:	Trở Lại Sự Thật	1524
338.	Chương 341:	Vườn Trường Kinh Hồn	1532
339.	Chương 342:	Biến Dị Thức Tỉnh	1537
340.	Chương 343:	Vật Âm Ảnh	1543
341.	Chương 344:	Hương Vị Cô Độc	1550
342.	Chương 345:	Gặp Lại	1556
343.	Chương 346:	Nhân Gian Bốc Hơi	1564
344.	Chương 347:	Giải Quyết Tốt Hậu Quả	1570
345.	Chương 348:	Nợ Tình	1579
346.	Chương 349:	Phản Bội	1585
347.	Chương 350:	Cạm Bẫy	1591
348.	Chương 351:	Ngư Ông Đắc Lợi	1596
349.	Chương 352:	Công Cụ	1602
350.	Chương 353:	Bị Sát Thủ Nhìn Trúng	1608
351.	Chương 354:	Bắt Đầu Náo Động	1612
352.	Chương 355:	Sát Thủ Và Kẻ Bắt Cóc	1617
353.	Chương 356:	Sát Thủ Bị Mục Tiêu Giết Chết	1622
354.	Chương 357:	Bị Bắt	1627
355.	Chương 358:	Trốn Ngục	1633
356.	Chương 359:	Ẩn Náu	1639
357.	Chương 360:	Kế Hoạch	1644
358.	Chương 361:	Tra Xét	1650
359.	Chương 362:	Vây Bắt.	1655
360.	Chương 363:	Đối Kháng	1661
361.	Chương 364:	Trốn Thoát.	1667
362.	Chương 365:	Đổi Sách	1671
363.	Chương 366:	Rừng Mưa	1676
364.	Chương 367:	Bị Thương	1685
365.	Chương 368:	Người Xâm Nhập Cường Đại	1689

366. Chương 369: Chiến Tranh Giữa Nữ Nhân.	1696
367. Chương 370: Khinh Nhờn.	1701
368. Chương 371: Đại Dung Hợp Thuật	1707
369. Chương 372: Lực Lượng Cuồng Bạo	1711
370. Chương 373: Tất Cả Đều Kết Thúc	1716
371. Chương 374: Khách Tới Thăm	1722
372. Chương 375: Thiên Địa Cự Biến	1727
373. Chương 376: Nguy Hiểm Tồn Tại	1732
374. Chương 377: Hỗn Loạn Dân Phát Sinh	1738
375. Chương 378: Bắt Cóc	1742
376. Chương 379: Nhốt	1750
377. Chương 380: Địa Vực Đại Hội	1754
378. Chương 381: Tà Viêm Thuật	1762
379. Chương 382: Muốn Chơi Âm Mưu Chỉ Số Thông Minh Của Người Không Đủ	1769
380. Chương 383: Nội Bộ Mâu Thuẫn	1774
381. Chương 384: Hi Vọng	1782
382. Chương 385: Tôi Chỉ Là Đi Tiểu Mà Thôi	1790
383. Chương 386: Mỡ Gì Đó Chẳng Hạn Là Thứ Ghét Nhất	1797
384. Chương 387: Danh Nhân Không Mặc Quần Áo	1805
385. Chương 388: Trong Lòng Mỗi Người Đều Có Một Ngọn Núi Brokeback	1810
386. Chương 389: Trước Cuộc Quyết Chiến	1819
387. Chương 390: Nghi Thức Bắt Đầu	1824
388. Chương 391: Gian Nan Phòng Ngự Chiến	1832
389. Chương 392: Trong Thân Thể Mỗi Ma Vương Đều Có Một Trái Tim Tự Ngược	1836
390. Chương 393: Thảm Phán Cùng Cố Nhân	1843
391. Chương 394: Bùng Nổ	1848
392. Chương 395: Gặp Lại Eva	1857
393. Chương 396: Cuộc Chiến Mạn Trường	1862
394. Chương 397: Cạm Bẫy	1868
395. Chương 398: Viện Quân	1872
396. Chương 399: Chung Kết	1876
397. Chương 400: Kết Cục	1881

U Minh Trinh Thám

Giới thiệu

Nhóm dịch: Dung NhiNguồn: Vipvandan, banlong. us Một thám tử tư có được huyết mạch bị ô uế, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-minh-trinh-tham>

1. Chương 1: U Hồn Ngày 14 Tháng 7

Ngày 14 tháng 7.

Ngày 14 tháng 7 trời mưa.

Năm Kỷ Sửu, năm Hỏa, ngày 14 tháng 7.

Ngày Nhâm Thân, tháng Canh Tuất, ngày sâm măn.

Bổn nhật vật hậu: Hòa Nãi Đăng

Tuế sát bắt cầu nhật trùng (Giáp Thần) long.

Cửu tinh: Bát Bạch – Thái Âm Tinh (Thổ)- Cát Thần.

Túc danh: Tây phương tham thủy viên – Hung lục diêu: Phạt diệt.

Trị nhật: Tì mạng (ngày hoàng đạo)

Ngũ Hành: Sai Xuyên Kim.

Bành Tổ bách ký: (Canh bắt kinh lạc Tuất bắt thực khuyến)

Canh Tuất.

Mãn nhật nghị: Cầu phúc, tế tự, kết thân, khai trương, giao dịch.

Kỵ: Uống thuốc, cầu y, gieo trồng, động thổ, di chuyển.

Diệp Tiểu Manh rúc sâu trong chăn bông, mặc dù luôn tự nhủ bản thân đừng sợ hãi, nhưng thân thể vẫn run lên bần bật không ngừng.

-Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, sắp qua rồi, không có chuyện gì...

Không biết có phải do nguyên nhân trời mưa, Diệp Tiểu Manh cảm giác rất lạnh, không phải lạnh do khí trời, giống như hàn khí phát ra từ trong xương, trong không khí phẳng phất có một cỗ khí tức vô cùng âm hàn.

-Chết tiệt Minh Diêu, tại sao không về ở cạnh mình, chẳng lẽ không biết hôm nay hàng năm mình khổ sở thế nào sao!

Linh lực quá mức nhạy cảm mà năng lực lại không đủ, Diệp Tiểu Manh chịu thật nhiều đau khổ, kể từ trận sốt cao lúc ba tuổi, hàng năm ngày 14 tháng 7 nàng phẳng phất như ngày chịu cực hình khổ sở vô cùng, cảm giác không rét mà run vọng lại tận sâu trong đáy lòng đã làm bạn với nàng suốt mười lăm năm.

Dùng hết toàn bộ dũng khí cùng quyết tâm, Diệp Tiểu Manh vươn đầu ra khỏi chăn hô hấp chút không khí thanh tân. Trên giường có một chú gấu mèo nhồi bông lớn cỡ một thân người đang ngồi an tĩnh ngay góc giường, khoe miệng khê nhếch lên, phẳng phất như đang cười nhạo nàng quá nhất gan.

-Cười cái gì mà cười, cười nữa ngày mai tao đem mày ném vào trong máy giặt ày cười đủ luôn.

Nhìn vào con gấu nhồi bông, trong lòng nàng tựa hồ kiên định hơn rất nhiều.

-Hừ hừ, sợ chưa, tiểu Peter, ày ném thử cái ôm mạnh mẽ này của tao...

Ôm gấu nhồi bông vào trong ngực, hương thơm ngào ngạt lan tỏa làm trong lòng nàng an ổn hơn rất nhiều.

Ánh đèn bàn yếu ớt trên đầu giường bỗng nhiên nhấp nháy chớp lóe.

-Không thể nào, tại sao mỗi lần đều phải đi ngang qua đây chứ, dọn nhà, nhất định phải dọn nhà!

Diệp Tiểu Manh lại chui rúc vào trong chăn run lẩy bẩy.

Một cỗ rét lạnh thấu triệt tim phổi đập vào mặt, nàng biết, lại bắt đầu rồi.

Một loạt quang ảnh màu xanh xuyên thấu qua vách tường, nhìn kỹ lại, giống như là có những bóng người đang bước tới, lại không cho người ta nhìn thấy rõ gương mặt. Quang ảnh cũng không hề dừng lại, tiếp theo lại đi thẳng ra cửa sổ, phảng phất như hết thấy xung quanh đều không liên quan tới bọn họ.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Manh cảm giác đã không còn lạnh lẽo như khi nãy.

-Hô...Rốt cục đã trôi qua, tôi không nhìn thấy các người, các người cũng không nhìn thấy tôi, hừ hừ, không liên quan tới tôi, không liên quan tới tôi.

Lại vươn đầu ra khỏi chăn bông, Tiểu Manh không ngừng thở hổn hển hô hấp lấy không khí thanh tân.

-Hô...Ân!

Phảng phất như có người dùng cây kèm đột nhiên cắt ngang hơi thở.

Tiểu Manh nhìn thấy một quang ảnh đang trôi, tựa hồ là nữ tử, mặc dù không nhìn thấy rõ gương mặt, nhưng không biết tại sao có thể làm cho người ta cảm giác được vẻ mặt bi thương.

-Mình...phải đi đâu đây...mình đã không còn chỗ để đi...hắn ở nơi đâu...mình đang ở nơi nào...

Lại là một u hồn không có chỗ đi về, trong lòng Tiểu Manh mặc niệm:

-Không liên quan tới tôi, đi đâu cũng được, đi mau đi mau...

Tiểu Manh không dám thở mạnh, nằng sợ chỉ cần tạo ra chút âm thanh sẽ kinh sợ u hồn, nằng chậm chậm đem đầu rút vào trong chăn bông, phảng phất như một con đà điểu bị hù dọa đến chấn kinh.

-Linh linh linh...

Thanh âm chuông điện thoại reo lên không đúng lúc, một người một hồn giật nảy mình.

-Tên chết tiệt nào bây giờ lại gọi điện thoại ỉn, để ỉn biết mình nhất định phải bóp chết hắn.

Tiểu Manh vừa định dứt dây điện thoại trên đầu giường, lại phát hiện u hồn của nữ tử kia đang nhìn chăm chăm vào chính nàng. Một người một hồn cứ nhìn nhau như vậy, điện thoại vẫn vang lên không ngừng.

-Cô...tại sao sống...tôi đã chết vì sao cô lại sống...tại sao...tôi không cam lòng...tôi thương hắn sao hắn lại đối xử với tôi như vậy...đúng...nhất định là cô...cô câu dẫn hắn...nếu không hắn sẽ không bỏ mặc tôi...

-Chờ một chút!

Tiểu Manh cảm giác u hồn này bắt đầu có chút bệnh tâm thần mất rồi.

-Tôi không biết gì hết, tôi không biết cô đang nói ai, tôi còn chưa có bạn trai đâu, cô kia, cô nhất định tìm lộn người rồi, nơi này là nhà tôi, cô nhất định đi nhầm rồi, mau rời khỏi nhà của tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

Tiểu Manh cảm giác mình đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, đương nhiên, mặc cho người nào ở ngày lễ Vu Lan ngay nửa đêm trong chính nhà mình nhìn thấy một u hồn, hơn nữa u hồn này còn là một nữ quỷ cấp oán phụ, cũng sẽ không biết làm sao.

-Là cô...nhất định là cô...trên người của cô có mùi vị thật kỳ quái...là mùi vị làm tôi rất muốn ăn...tôi muốn ăn cô...như vậy hắn sẽ trở lại bên tôi...

U hồn từ từ nhẹ nhàng lướt xuống, gương mặt càng ngày càng gần, từ giữa mái tóc thật dài có thể thấy được đôi môi đỏ như máu cùng đôi mắt vô thần.

Diệp Tiểu Manh cảm thấy vẻ lạnh lẽo tận sâu trong xương tủy lan tràn khắp toàn thân.

-Không nhúc nhích được nữa, Minh Diệu đáng chết, mau tới cứu tôi...

U hồn vươn tay, một cánh tay tái nhợt, móng tay rất dài, phảng phất như trăm năm chưa từng sửa sang qua, quanh co khúc khuỷu giống như có vô số con giun, nhìn kỹ tựa hồ còn đang ngọ nguậy.

Diệp Tiểu Manh muốn lui về phía sau, nhưng thân thể hoàn toàn không phối hợp với đại não:

-Thò tới rồi, thò tới rồi, đừng a, mình còn rất trẻ tuổi, mình không muốn chết khi còn là xử nữ, sớm biết vậy lúc trước làm với Minh Diệu cho rồi, mặc dù thân thuộc quá không tiện hạ thủ, nhưng so với bây giờ lại bị một con nữ quỷ oán phụ hút rưng hồn phách còn tốt hơn nhiều a, còn có ba tập nữa đã tới kết cục rồi, còn chưa xem xong kết cục mình chết không cam lòng a. Trình Tú còn thiếu mình bốn tháng tiền thuê nhà, tên thanh niên giao sữa còn chưa biết tên gọi là gì, sớm biết ngày hôm trước hỏi thăm hần một chút còn hơn...

Diệp Tiểu Manh cảm giác đầu của mình đã bắt đầu xảy ra vấn đề, ngay tại lúc này còn nghĩ tới những chuyện nhảm chán kia. Bàn tay tái nhợt đang từ từ vuốt ve mặt nàng, cảm giác lạnh lẽo còn lạnh hơn trong nội tâm nàng.

-Rất đẹp...không trách được hần vứt bỏ tôi...tôi muốn ăn hết cô...rạch mặt cô...như vậy cô không còn đẹp nữa...hần sẽ trở lại bên tôi thôi...

Nữ quỷ khắp lấy cổ Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh cảm giác không khí tựa hồ bị hút đi, vô luận miệng há hốc tới cỡ nào đều không hít được một chút dưỡng khí. Đầu bắt đầu trướng ra, phảng phất máu huyết toàn thân đều vọt lên trên đầu, ánh mắt bắt đầu mơ hồ.

-Mùi vị rất ngọt...ăn hết cô...hần sẽ trở lại...

Nữ quỷ thò đầu lưỡi, đầu lưỡi đỏ như máu, đỏ tới mức như sắp nhỏ máu xuống dưới.

-Không nhìn thấy được nữa...thật là khổ sở...Minh Diệu...

Đầu lưỡi đỏ lỏm lạnh như băng liếm lên trên mặt nàng, mang đến cảm giác không chỉ là buồn nôn, còn có nỗi sợ hãi khôn cùng vô tận.

Diệp Tiểu Manh cảm giác trong thân thể có thứ gì đó muốn bay ra ngoài, như tê liệt đau đớn từ toàn thân truyền lên đại não.

Ầm!

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị người dùng một cước đá văng ra.

U hồn bị giật mình, quay đầu lại nhìn tới, thân thể cũng không động, tay vẫn khấp chặt cổ họng Diệp Tiểu Manh, phảng phất như cổ cùng đầu không liên một thể, xoay vòng một trăm tám mươi độ thật quỷ dị.

-Tật!

U hồn vừa nhìn thấy một mảnh bạch sắc cường quang, thân thể lạnh như băng tựa hồ chợt cảm nhận được ấm áp, không, không chỉ là ấm áp, là nóng, nóng rực, nóng tới mức không cách nào chịu đựng nổi.

-A...tại sao...tại sao...nóng quá...a...

Một đoàn hỏa diễm bao vây lấy u hồn, thoát nhìn vô cùng nhiệt liệt, trong không khí truyền ra thanh âm xèo xèo, nhiệt lượng phảng phất như có thể hòa tan hết thấy quay chung quanh u hồn, mà Diệp Tiểu Manh lại bình yên vô sự.

Thời gian trôi qua, hỏa diễm biến mất, cùng hỏa diễm biến mất còn có nữ quỷ u oán, vẫn là gian phòng an tĩnh như trước, ánh đèn mờ mờ nơi đầu giường vẫn lẳng lặng lóe sáng, gấu mèo tên tiểu Peter nằm trên mặt đất, nhìn ra thanh niên đang đứng ngay cửa mỉm cười, phảng phất như hết thấy chưa từng phát sinh qua.

-Tiểu Manh, Tiểu Manh, cô không sao chứ?

Thanh niên ôm lấy Diệp Tiểu Manh đang nằm trên sàn nhà.

Tiểu Manh cố hết sức mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt đầy râu.

-Quái thúchức chết tiệt, chú phải đền cánh cửa cho tôi...

Phảng phất như hết thấy thế gian cũng không còn điều gì đáng để sợ hãi, cô bé đã ngủ, khóe môi nhếch lên đáng tươi cười an tâm...

2. Chương 2: Mê Hồn Phù Mất Đi Hiệu Lực

Ánh sáng mặt trời chiếu lên trên mặt Diệp Tiểu Manh, đôi mi dài cong vút khẽ động, mở mắt, trước mặt nàng hiện ra gương mặt làm người ta luôn cảm thấy thật ấm áp, mái tóc ngắn hơi bù xù rối loạn, râu ria đầy mặt, còn có gọng kính đen trễ xuống.

-Cuối cùng chú cũng chịu tới cứu tôi rồi...

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, trong giấc ngủ gương mặt của Minh Diệu khả ái hơn nhiều so với lúc tỉnh táo. Nàng chợt thấy nhớ quá cảm giác nằm yên trong lòng ngực ấm áp kia mà ngủ, trong lòng Diệp Tiểu Manh không khỏi vẫn vương suy nghĩ.

Chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường đột nhiên vang lên, đánh thức Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh phát hiện hẳn đã tỉnh, vội vàng nhắm mắt lại như còn ngủ say, thậm chí còn giả vờ ngáy nhỏ.

Vuốt vuốt mái tóc hơi rối loạn, Minh Diệu ngồi dậy nhìn thấy Tiểu Manh nằm ngủ say bên cạnh, vội vàng đưa tay sờ nhẹ lên trán của nàng.

-Ấn, tựa hồ không bị ảnh hưởng gì, cũng không có dấu vết âm khí còn lưu lại.

Bàn tay ấm áp mà thô ráp lướt qua trên trán, Diệp Tiểu Manh không khỏi cảm giác lòng bàn tay có chút xuất mồ hôi.

-Ngốc a đầu, rời giường, trễ giờ học mất rồi.

Minh Diệu nắm nhẹ lỗ tai nàng.

-Đau quá, tử lão đầu, không được nhéo lỗ tai tôi...Ai nha!

Đột nhiên trên đầu nàng bị gõ một cái.

-Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi bằng chú, còn nữa, đừng có thêm chữ chết trước chữ lão đầu, phải biết kính già yêu trẻ.

-Đau quá a, quái thúc thúc, đánh vào đầu sẽ làm chết nhiều tế bào não, sau này không có ai nuôi chú đâu, ai nha!

Minh Diệu lại gõ thêm một cái đau điếng:

-Trước chữ thúc thúc không được thêm chữ quái, nếu không tôi sẽ dẫn cô đi nhìn cá vàng, lập tức rời giường, trên đường chúng ta phải mua thức ăn, đã trễ giờ đi học rồi.

Nói xong hẳn đứng dậy đi về phòng mình.

-Hừ, chỉ có lúc đang ngủ thì còn khả ái một chút, tỉnh lại thì lập tức biến thành ghê tởm như vậy.

Diệp Tiểu Manh lẩm bẩm, lại xoa xoa chỗ bị gõ trên đầu đi vào phòng vệ sinh.

-Thúc thúc, tôi đi học đây. Trong tủ lạnh có thức ăn, chú ở nhà đói bụng tự mình lấy ăn đi. Chào!

-Uhm...

Trong nhà truyền ra thanh âm mơ hồ không rõ.

-Con heo lười...không thèm để ý tới chú nữa.

Cô bé xoay người đi ra cửa.

Nghe được thanh âm tiếng cửa nhà đóng lại, Minh Diệu ngồi dậy, từng đợt đau nhói trên vai càng ngày càng nghiêm trọng.

-Thật không thể khinh thường a.

Minh Diệu cởi áo, đi tới trước gương xoay người. Trên bờ vai trái gây yếu hiện lên một dấu tay màu xanh trên làn da trắng nõn nhìn thật chói mắt.

-Vẫn còn cho rằng chỉ là một con lệ quỷ bình thường mà thôi, xem ra chuyện không đơn giản như vậy.

Hắn lấy một trương phù bên trong ngăn kéo ra xem.

-Tật!

Trương phù trống rỗng thiêu đốt lên, đem tro tàn bỏ vào trong chén rượu mạnh, Minh Diệu lại lấy ra một hộp nhỏ màu xanh trong túi áo, mở hộp ra, bên trong là ba thanh tiểu kiếm không biết làm từ loại tài liệu gì lóe sáng lưu quang, trên thân kiếm khắc những chữ: Cổ Ẩn, Tích Tà, Yêu Lân.

-Ô, chuyện như vậy tự mình làm thật đúng là khó hạ thủ.

Hắn lấy ra thanh tiểu kiếm Tích Tà chỉ dài chừng một ngón tay, Minh Diệu hít sâu một hơi.

-Đến đây đi, cũng không phải lần đầu tiên.

Hắn uống cạn chén rượu có tro tàn bên trong, tay phải cầm tiểu kiếm mạnh mẽ đâm vào giữa dẫu tay màu xanh trên vai trái.

-A...đồ đáng chết, đau chết ta.

Dòng máu đen thui từ vết thương chảy ra, còn có hắc khí không ngừng toát ra ngoài. Máu vẫn còn chảy, dẫu tay cũng dần dần nhạt đi, cho đến khi chỉ còn để lại một vết thương nho nhỏ, phẳng phất dẫu tay kia chưa từng xuất hiện qua.

Rút tiểu kiếm Tích Tà ra ngoài, trên thân kiếm cũng không hề dính chút máu nào, đặt tiểu kiếm trở vào trong hộp, Minh Diệu tùy tiện tìm một miếng băng cá nhân dán lên vai.

-Chuyện không đơn giản như vậy, rõ ràng mình và Tiểu Manh bị người tính toán.

Tiêu trừ xong âm độc trên người, Minh Diệu bắt đầu hồi tưởng lại tình cảnh quỷ dị tối hôm qua.

Trước khi hắn đi ra ngoài rõ ràng đã dán trương phù lên cửa phòng của Tiểu Manh, tại sao “Bách quỷ dạ hành” lại không đi vòng qua phòng nàng? Trương phù kia chưa bao giờ có vấn đề gì sai lầm, tại sao hôm qua lại mất linh? Còn con nữ quỷ, từ hành động mà xem, tuyệt đối không phải bởi vì Quỷ Môn mở rộng cửa nên mới chạy tới, hắn chỉ là một oan hồn vừa mới chết không bao lâu mà thôi, tựa hồ còn có linh lực, tựa hồ lại không có, giống như sau khi chết mới bị người cưỡng chế đưa vào. Hơn nữa đúng lúc khi hắn vội vã chạy về nhà, trên đường lại bị một con nam lệ quỷ cuốn chặt không thể thoát thân, hơn nữa âm khí trên người con lệ quỷ kia còn không yếu, hắn vừa có chút phân thần đã bị đánh trúng.

-Đây hết thấy không phải trùng hợp!

Trực giác trời sinh đã cứu tính mạng hắn nhiều lần, lần này cũng không ngoại lệ. Nếu như không phải hắn cảm giác được có chuyện gì không đúng nên vội vã quay về nhà, nếu hắn còn ở lại tòa lâu cũ kia tìm kiếm con quái vật ăn thịt người...có trời mới biết Tiểu Manh sẽ phát sinh ra chuyện gì.

-

-Phải xem thử Mê Hồn Phù đã xảy ra chuyện gì mới được.

Minh Diệu đứng lên, từ dưới gầm giường lấy ra một camera nhỏ.

-Xem hình ảnh ban đêm...xem hình ảnh ban đêm...a, ở nơi này!

Hắn nhắm ngay Mê Hồn Phù trên cửa phòng Tiểu Manh, Minh Diệu cẩn thận nhìn vào.

-Trương phù không có vấn đề...phù vẽ cũng không sai...màu nâu này là thứ gì?

Trương phù dùng mắt thường nhìn qua vốn không có vấn đề gì, nhưng khi dùng camera nhìn theo hình ảnh ban đêm, liền nhìn thấy có một vết bẩn màu nâu hiện đầy bốn góc.

Minh Diệu dùng tay sờ sờ, đặt dưới mũi ngửi một chút, có chút mùi vị.

-Mùi thật kỳ quái, phải cầm đi cho Tiểu Ngọc nhìn xem một chút mới được.

Minh Diệu gỡ trương phù xuống, dùng phong thư cẩn thận đặt vào bỏ trong túi áo, xoay người ra cửa.

Bên dưới tòa lầu Quảng Phát đường Sơn Đông, vốn nơi này chỉ là một tòa lầu xây dựng dang dở, nghe nói vào niên đại 90, thương nhân đầu tư làm được một nửa đã cuốn tiền chạy ra nước ngoài, nền móng của tòa lầu này xây dựng rất tốt, nằm ngay yếu đạo giao thông, cách phố xá sầm uất cũng thật gần, cho nên về sau có vài thương nhân muốn tiếp tục đầu tư, nhưng không biết tại sao mỗi lần đều không được giải quyết, hỏi lại nhóm thương nhân, bọn họ chỉ ấp úng không nói ra được nguyên nhân vì sao, chỉ nói không muốn tiếp tục đầu tư, cho nên vẫn để nguyên bộ dạng xây dựng dang dở như vậy bỏ hoang suốt gần mười năm, cho đến khi có một thương nhân họ Từ bao xuống xây cất lại. Lúc mới bắt đầu xảy ra rất nhiều sự cố ác tính, đã chết tổng cộng bảy công nhân với một đốc công, cảnh sát cũng không điều tra ra được gì, kết quả điều tra chỉ đơn giản giải thích lao động không an toàn nên phát sinh sự cố. Một người bạn giới thiệu Từ lão bản đi tìm Minh Diệu, Minh Diệu xem một chút, yêu cầu Từ lão bản đình công một tuần. Sau một tuần, không ai biết Minh Diệu đã làm gì, nhưng từ đó về sau xây dựng liền xuôi gió xuôi nước, rất nhanh đã hoàn thành. Từ lão bản vui mừng đến phát điên, muốn tặng một số tiền lớn cảm tạ Minh Diệu, Minh Diệu đã từ chối, chỉ yêu cầu để dành một gian phòng làm việc bên dưới tầng ngầm, dĩ nhiên, là kiểu vĩnh viễn không cần giao tiền thuê nhà.

Không cần trả tiền lại có thể chỉ bỏ ra một gian phòng bên dưới tầng ngầm để hoàn trả nhân tình, Từ lão bản thật sáng khoái đáp ứng. Chính vì thế gian phòng kia đã được Minh Diệu dùng mở ra một phòng trình thám tử.

Vừa mở ra phòng làm việc, một hương hoa truyền vào trong mũi, mặc dù là phòng làm việc dưới tầng ngầm, nhưng không hề có chút cảm giác ẩm ướt, ngược lại trong không khí còn có mùi đàn hương nhàn nhạt.

-Tiểu Ngọc, tới đây giúp tôi một chút được không?

Minh Diệu nhìn vào phòng làm việc vốn không một bóng người hô lên một câu.

-Không được, đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là Tiểu Ngọc, tên quê mùa như vậy chỉ có anh mới nghĩ ra được, tôi tên là Hoài Tố.

Một nữ tử mặc cung trang tuyệt đẹp lại có vẻ mơ hồ không thấy rõ mặt từ trong phòng phiêu nhiên bay ra.

-Ai nha, cũng giống nhau thôi, tôi thích gọi là Tiểu Ngọc, như vậy mới thân thiết hơn. Giúp tôi nhìn xem đây là thứ gì vậy?

Minh Diệu lấy ra trường Mê Hồn Phù mắt linh nghiệm trong túi.

-Thối quá, lần nào anh cũng chuẩn bị chút ít đồ vật không sạch sẽ đến bắt tôi xem.

Nữ tử mặc cung trang tự xưng là Hoài Tố nhún nhún mày, hiển nhiên không muốn nhích tới gần xem Mê Hồn Phù.

-Được rồi được rồi, giúp một việc này thôi, cùng lắm tôi dẫn cô đi xem phim.

Minh Diệu chấp tay trước ngực, làm vẻ mặt cầu khẩn.

Hoài Tố cau mày, đôi mày liễu giãn ra.

-Tôi muốn xem trọn bộ.

-Được được được, xé chiều chúng ta đi xem được chứ. Ngoan, giúp tôi xem một chút nào.

Minh Diệu đẩy miệng đáp ứng.

Hoài Tố không chút tình nguyện vươn tay, sờ sờ vết bầm màu nâu kia,

-Này...là của người...còn là kinh nguyệt của đàn bà, a, thật là đáng buồn nôn, anh phải dẫn tôi đi xem phim hai lần mới được.

-Được, hai lần thì hai lần, giúp tôi đi, tôi muốn biết kinh nguyệt này là của ai.

Hoài Tố nhắm mắt lại, hai ngón tay đưa ra đặt lên vết bầm. Một mảnh quang mang màu lam sáng lên, cả người Hoài Tố cũng ẩn sâu bên trong lam quang. Từ từ lam quang tản đi, một cô gái mặc quần jean xuất hiện ngay trước mắt Minh Diệu, gương mặt này tuyệt đối không phải là Hoài Tố trước đó.

-Biết ai sao?

Thanh âm Hoài Tố đang hỏi.

Gương mặt Minh Diệu từ từ trở nên nghiêm túc:

- Biết, là Trình Tú. Chuyện này thật giống như ngày càng phức tạp rồi.

3. Chương 3: Trình Tú Kỳ Quái

-Còn năm phút, còn năm phút nữa...

Trong miệng cắn bánh quẩy vừa mua, Diệp Tiểu Manh chạy dọc theo hành lang lớp học, mái tóc thắt kiểu đuôi ngựa xinh đẹp vung vẩy sau lưng, phăng phất như tràn đầy sức sống.

-Kịp rồi kịp rồi, ai nha...

Vừa rẽ góc hành lang còn chưa kịp dừng chân, Diệp Tiểu Manh liền đụng mạnh vào thân thể một người.

-Đau quá, thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy.

Diệp Tiểu Manh xoa đầu gối, vội vàng xin lỗi người bị nàng đụng phải.

-Nhớ kỹ, không nên chạy nhanh trên hành lang.

Thanh niên vừa bị đụng vào đỡ mắt kính nói:

-Thế nào, không té bị thương chứ?

Thanh niên vươn tay ra định dìu Diệp Tiểu Manh.

-Không sao không sao, thầy Lưu, tôi đã trể, xin đi trước.

Tiểu Manh vội vàng đứng dậy, tránh né tay của thầy Lưu, vội vàng chạy về hướng phòng học.

Thầy Lưu quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng lưng Diệp Tiểu Manh, đỡ lấy mắt kính gọng vàng, liền xoay người đi về phòng giáo viên.

-Hô, đụng vào ai không đụng, lại đụng vào hấn.

Ngồi lên trên ghế, Diệp Tiểu Manh vừa thở hổn hển vừa nói thầm.

Thầy Lưu mới chuyển tới ba tháng trước, vóc người vừa suất khí vừa trẻ tuổi, nói chuyện khôi hài hóm hỉnh, ở trong trường học rất có nhân khí. Không chỉ mấy cô giáo còn chưa xuất giá thích nói chuyện cùng hấn, có rất nhiều nữ sinh trong trường cũng xem hấn như thần tượng.

Nhưng không biết tại sao Diệp Tiểu Manh không ưa hấn, cũng không nói được nguyên nhân vì sao, chỉ cần đi tới gần hấn chừng năm bước thì trong lòng nàng luôn có một cảm giác rét lạnh trào ra, toàn thân đều nổi lên da gà.

-Hoàn hảo hoàn hảo, không bị trể. Tiết thứ nhất hấn là học địa lý đi.

Bà cô giáo dạy địa lý luôn chỉ thích nhìn vào sách mà đọc, có ai nghe hay không cũng không quan tâm, vừa lúc nàng có thể bỏ tức bụng đói còn chưa kịp điền đầy của mình.

Cuối cùng chịu đựng tới cuối giờ, Diệp Tiểu Manh cảm thấy thật buồn ngủ, nghe được tiếng chuông tan tiết học, cả người lập tức liền thanh tỉnh, không đợi cô giáo địa lý xoay người rời khỏi phòng học, nàng đã nhảy dựng lên khỏi ghế từ cửa sau phòng học xông ra ngoài.

-Trình Tú, Trình Tú!

Diệp Tiểu Manh đứng ngay trước cửa phòng học tứ ban hô to.

-Hôm nay nàng không có đi học, hai người ở chung một nhà mà cô không biết sao?

Một nam sinh học trong tứ ban nhìn thấy Diệp Tiểu Manh, liền đi ra ngoài trả lời.

Hắn cũng biết Diệp Tiểu Manh là bạn thân của Trình Tú, hai người còn ở chung một nhà, ngay cả tan học cũng quần quýt, cho nên mặc dù không học cùng lớp nhưng trong tứ ban ai cũng biết Diệp Tiểu Manh.

-Không đi học sao, kỳ quái, ngày hôm qua nàng không về nhà ngủ, tôi còn tưởng cô ấy qua ngủ nhà bạn học khác.

Diệp Tiểu Manh chà chà lỗ mũi, khí trời đã lạnh, xem ra cần phải mặc thêm quần áo.

-Khẳng định không ở cùng bạn học trong lớp chúng tôi, thầy cô có hỏi rồi, ai cũng nói không biết.

Nam sinh cũng rất có ý tứ với Diệp Tiểu Manh, vì thế trả lời thật ân cần.

-Bỏ đi, không biết nha đầu kia lại chạy diên ở nơi nào rồi, để tan học gọi điện cho nàng vậy, cảm ơn mọi người.

Diệp Tiểu Manh xoay người chạy trở về phòng học của mình, ném lại nam sinh còn đang có rất nhiều chuyện muốn nói đứng ngây ngốc ở cửa.

Nơi khúc quanh, thầy Lưu yên lặng nghe những lời nói chuyện vừa rồi, không biết trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì.

-A, thầy Lưu, thầy ở đây làm gì?

Đột nhiên truyền tới thanh âm của nữ sinh cắt đứt dòng suy nghĩ của thầy Lưu.

-A, không có gì, chỉ suy nghĩ chút chuyện mà thôi, sắp vào lớp, nhanh vào phòng học đi.

Nói xong thầy Lưu liền xoay người rời đi.

-Thật là suýt khí, ngay cả lúc gần ra cũng suýt khí.

Nữ sinh còn đang đứng tại chỗ mê mẩn nhìn theo.

Tiết thứ hai là vật lý, tất cả mọi người đều rất thích học tiết của thầy Lưu, Diệp Tiểu Manh cũng rất nể tình tỏ vẻ như rất thật tình lắng nghe, chẳng qua thừa dịp thầy giáo đang viết bảng lại lén lút làm chuyện khác. Không biết có phải do ảo giác hay không, Diệp Tiểu Manh cảm giác hôm nay thầy Lưu tựa hồ đặc biệt chú ý tới mình, ánh mắt thỉnh thoảng còn liếc nhìn qua chỗ nàng.

-Không phải chỉ vì buổi sáng lỡ đụng hấn một cái lại mang thù đi, đàn ông nhỏ mọn.

Trong lòng Diệp Tiểu Manh không khỏi ác độc nghĩ.

-Uy, Tiểu Manh, ngày hôm qua bài viết tiếng Anh cô còn chưa nộp đó, mau đưa đây.

Trong giờ học tiết sau, tổ trưởng lại thúc giục nộp bài, vẻ mặt giống như địa chủ đi tìm tá điền đòi tiền thuê ruộng.

-A, xong đời, tôi quên mất, chắc lại bị lão sư dạy Anh Văn mắng một bữa.

Diệp Tiểu Manh ôm đầu, thật đáng chết, ngày hôm qua là ngày 14 tháng 7, làm gì cũng không có tâm tình, trong lòng chỉ biết sợ hãi, làm sao còn nhớ rõ phải làm bài tập về nhà.

-Quả nhiên khi tới tiết thứ ba, Diệp Tiểu Manh đã bị thầy giáo dạy Anh văn có chút hơi đầu giáo huấn một trận. Lão đầu này hẳn nên đi dạy học Ngữ văn, bị mắng te tua trong lòng Diệp Tiểu Manh lại nghĩ, giáo huấn người mà cũng rất có bộ dạng.

Bị giáo huấn suốt năm phút đồng hồ, thầy Vương rốt cục buông tha cho nàng, người xinh đẹp luôn có chỗ tốt, không giao bài tập nhiều nhất chỉ bị mắng ột trận rồi thôi.

Thầy Vương bắt đầu dạy học, những thứ khác không nói, lão đầu hời này dạy học rất tận tâm, cho nên mọi người đều biết ngàn vạn lần không nên cắt ngang lời giảng của hắn, nếu không hắn sẽ bão nổi.

Ngay khi thầy Vương đang giảng bài thật cao hứng, di động của Diệp Tiểu Manh liền hợp thời vang lên.

-Diệp Tiểu Manh! Cô đứng lên cho tôi!

Thầy Vương bắt đầu nổi đóa, gân xanh trên trán xông ra, làm cho người ta thật lo lắng hẳn có thể tùy thời đột phát xuất huyết não ngất đi.

Diệp Tiểu Manh thật ủy khuất đứng lên, không biết là tên chết tiệt nào gọi điện thoại ình giờ phút này, hôm nay đi học quá gấp nên đã quên chỉnh điện thoại theo chế độ rung, kết quả đúng lúc đụng phải họng súng.

-Nộp điện thoại lên đây, chiều nay tan học tới phòng giáo viên gặp tôi!

-Ồ hô thăm rồi, nhất định phải nghe mắng một trận nữa rồi!

Diệp Tiểu Manh không chút cam lòng, nàng còn chưa kịp xem là ai gọi tới đã phải tắt điện thoại nộp lên trên bục giảng.

-Hôm nay thật xui xẻo...

Sau khi tan tiết học, Diệp Tiểu Manh vô lực nằm dài lên bàn, lại cảm thấy có chút đói bụng, chiếc bánh quẩy buổi sáng tiêu hóa thật nhanh, dạ dày không an phận lại bắt đầu lớn tiếng kháng nghị.

-Bỏ đi, đi ra căn tin mua đồ ăn đi, thuận tiện gọi điện cho Trình Tú xem sao. Điện thoại di động bị tịch thu rồi, vậy thì ra căn tin gọi điện công cộng vậy.

Diệp Tiểu Manh vừa lẩm bẩm vừa đi ra khỏi phòng học.

Khí trời tháng chín dương lịch mặc dù có chút lạnh lẽo, nhưng ánh mặt trời vẫn chiếu sáng mặt đất, làm Diệp Tiểu Manh vừa bước ra sân liền cảm thấy có chút choáng váng.

-Trình Tú đã đi nơi nào? Trước kia khi đi nơi nào nàng cũng sẽ báo một tiếng a.

Trong tầm mắt mơ hồ, một cô bé tết tóc đuôi ngựa mặc bộ đồng phục cúi đầu, chậm rãi đi qua sân trường.

-Trình Tú, cô đi đâu vậy, ngày hôm qua sao không thấy về nhà?

Nhìn thấy bạn thân, Diệp Tiểu Manh vội vàng nghênh đón.

-Tiểu Manh...cô...làm sao cô...

Trình Tú nhìn thấy Tiểu Manh tựa hồ rất giật mình, sắc mặt tái nhợt không khỏi làm Tiểu Manh sửng sốt.

-Tiểu Manh...cô...cô không sao chứ?

Trình Tú không biết tại sao vừa chạm mặt với cô bạn thân ở chung nhà ngày đêm lại có vẻ rất khẩn trương.

-Không có chuyện gì, không sao cả, yên tâm đi.

Diệp Tiểu Manh lại cho là Trình Tú muốn nói tới chuyện tối qua là rằm 14 tháng 7, thể chất nàng vô cùng nhạy cảm với ngày này kể cả Trình Tú cũng biết.

-Tuy cô không ở nhà nhưng Minh Diệu đã kịp thời về với tôi.

Diệp Tiểu Manh không muốn kể lại chuyện nàng gặp u hồn tối đêm qua, nàng sợ Trình Tú sẽ lo lắng.

-Tối hôm qua cô đi đâu, cũng không gọi điện thoại về nhà?

-Tôi đến nhà bạn chơi, trễ quá nên ở lại không về thôi.

Trình Tú tựa hồ đang có tâm sự, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn thẳng mắt Diệp Tiểu Manh.

-Nga...tôi biết rồi, lá gan cô thật lớn nha, có phải đi qua nhà của nam sinh luôn theo đuổi cô đó không, chết thật đó.

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy bộ dạng của cô bạn thân, trong lòng suy đoán.

-Nhất định là nam sinh, cô gái nhỏ nổi lòng xuân rồi.

-A, nào có đâu, là nhà của nữ sinh thôi...cô không nên nói lung tung.

Trình Tú đỏ mặt, ngượng ngùng nói, tựa hồ đã quên mất vẻ mặt tự nhiên vừa rồi.

-Tôi đói bụng, đi mua một ít đồ ăn với tôi đi.

Diệp Tiểu Manh kéo tay cô bạn.

-Còn một tiết học nữa là tới buổi trưa rồi, sao cô không nhịn thêm một chút.

-Không được, khi tôi đói bụng nhất định phải ăn gì đó, nếu không sẽ không chịu đựng nổi.

-Đúng là heo a, ăn nhiều như vậy, Minh Diệu sẽ không thềm cô cho xem.

-Hừ, không cần hấn thềm, đàn ông truy đuổi tôi còn rất nhiều kia!

Hai cô bé cười cười nói nói đi về hướng căn tin, trên lầu ba hành lang lớp học, đột nhiên giống như có luồng ánh sáng chiếu vào thủy tinh phản quang, rất nhanh liền biến mất không thấy...

4. Chương 4: Người Phụ Nữ Tự Sát

-Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã khóa máy.

Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm ngọt ngào.

-Không được, liên lạc không được.

Minh Diệu buông điện thoại xuống.

-Cô gái tên Trình Tú không phải đang ở chung một nhà với Diệp Tiểu Manh và anh sao?

Hoài Tố chán ghét vứt bỏ trượng bùa trong tay, đương nhiên, mặc cho cô gái nào nếu đặt tay chạm phải máu dơ trên người kẻ khác cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu, nữ quỷ cũng không ngoại lệ.

-Ân, nhưng hôm qua nàng không về nhà, nếu máu trên trượng phù là của nàng, rốt cục nàng có vai diễn gì trong sự kiện này?

Minh Diệu ngồi trên ghế sau bàn làm việc, châm điều thuốc rít sâu một hơi.

-Lại nói, ba tháng trước Trình Tú dọn đến nhà ở, Tiểu Manh nói nàng là bạn học cùng bạn thân với cô ấy, khi nghỉ hè cha mẹ đều không ở trong quốc nội nên sợ hãi không dám ở nhà một mình, tôi nghĩ Tiểu Manh thật khó kết giao được người bạn thân, vì thế đồng ý cho nàng ở lại. Chẳng lẽ từ mấy tháng trước cũng đã có người muốn tính kế chúng tôi hay sao?

Cởi giày ném sang bên, Minh Diệu duỗi chân lên bàn, chọn tư thế ngồi ỳnh cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Hoài Tố trừng mắt liếc hần, đối với tư thế ngồi của hần vô cùng bất mãn:

-Tôi nghĩ anh thấy cô bé xinh đẹp nên đáp ứng cho người ta ở lại đi, liên quan gì tới Diệp Tiểu Manh, sắc quỷ!

-Anh có điện thoại của cô nữ sinh kia không, điện thoại của Diệp Tiểu Manh gọi không được thì anh gọi cho nữ sinh kia thử xem.

Lúc trước Hoài Tố còn ôm thái độ hoài nghi sợ hãi đối với điện thoại di động, vốn nàng cho rằng điện thoại sẽ hút đi hồn phách của mình, bây giờ nàng lại cảm thấy di động lại thật sự rất có lợi ích.

-Không cần.

Minh Diệu dụi tắt tàn thuốc, nói:

-Ban ngày trường học rất nhiều người, dương khí tràn đầy, Tiểu Manh sẽ không xảy ra chuyện gì, huống chi tôi không biết nói dối, sẽ bị lộ tẩy.

Hoài Tố liếc nhìn Minh Diệu, nhỏ giọng lẩm bẩm:

-Anh giỏi nhất là gạt người đó thôi, mỗi lần hứa mang tôi đi xem phim đều cho tôi leo cây cả.

-Ân, cô nói gì?

Thanh âm Hoài Tố thật nhỏ, Minh Diệu cũng không nghe được rõ ràng.

-Không có chuyện gì, vậy bây giờ tính sao?

Hoài Tố có chút cảm giác nôn nóng.

Minh Diệu mang giày cùng mặc áo khoác vào, nói:

-Đi thăm dò lai lịch con nữ quỷ tối hôm qua một chút.

-Tôi cũng muốn đi, tôi cũng đi. Mang theo tôi, mang theo tôi nữa, tôi ở mãi chỗ này sắp buồn chết rồi.

Hoài Tố mở to mắt nhìn chằm chằm Minh Diệu.

Minh Diệu thở dài:

-Được rồi, nhưng không cho phép cô quấy rối trên đường, để cho người khác nhìn thấy phiền toái liền lớn.

-Không có, lần trước là bởi vì tôi muốn xem thử quần áo trong cửa hàng có thích hợp với tôi hay không thôi mà.

Hoài Tố vội vàng bảo đảm.

-Cô thì sáng rồi, trước mặt mọi người tự xưng có một bộ quần áo bay trên không trung, cô bảo tôi làm sao thu dọn chiến trường đây, ngay cả đài truyền hình cũng chạy tới, may là tôi chạy trốn nhanh thôi.

Minh Diệu đối với chuyện này vẫn có chút canh cánh trong lòng.

-Ai nha, lần này sẽ không đâu, thật dài dòng, đi nhanh đi.

Trên người Hoài Tố chợt lóe lên, u lam quang mang chui vào bên trong một chiếc nhẫn trên bàn làm việc.

-Nếu không thể rời khỏi chiếc nhẫn này ngoài trăm bước, tôi mới không thèm anh giúp cho, hừ! Tự tôi sẽ đến thương trường thử hết toàn bộ quần áo bên trong một lần.

Hoài Tố âm thầm nghĩ.

Minh Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, đem nhẫn ngọc cất vào túi áo, đi ra khỏi phòng làm việc.

Nữ quỷ đêm hôm qua rất kỳ quái, Minh Diệu cảm giác đó chỉ là một nữ quỷ mới chết thời gian không lâu, thần trí còn chưa được thanh tỉnh hoàn toàn. Theo lý thuyết, người mới chết thời gian không lâu sẽ không rời xa được chỗ mình vừa mới chết, nhưng chung quanh nhà lại không nghe nói có cô gái trẻ nào lại bị chết yểu như vậy. Minh Diệu nghĩ mãi vẫn không hiểu được, cuối cùng muốn quay về tiểu khu đi hỏi thăm chung quanh một chút xem thế nào.

Ngồi xe taxi quay trở lại tiểu khu, Minh Diệu nhìn thấy trên thang lầu tầng ba vây quanh thật nhiều người.

-Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Minh Diệu đi tới hỏi thăm.

-A, tiểu Minh!

Người trả lời là một bác gái làm việc tại Ủy hội, hơn sáu mươi tuổi, rất thích dò hỏi chút ít chuyện bát quái.

-Vợ của chủ nhà 402 mới dời đến tối hôm qua tự sát, người đàn ông kia cũng thật vô lương tâm, cả đêm cũng không về nhà, mãi cho tới trưa mới phát hiện vợ của mình đã chết, đúng là đáng ghét.

Người của 110 cùng 120 đều thật bận rộn, Minh Diệu chen vào đám người đang xem náo nhiệt, hai người đang dùng băng ca mang người chết xuống lầu, trên băng ca đắp vải trắng không nhìn thấy mặt mũi, chỉ có thể nhìn ra là một người đàn bà. Một bàn tay phải rơi ra bên ngoài vải trắng, trên cổ tay có năm sáu vết thương đã ngưng chảy máu, nhưng nhìn qua vẫn cảm thấy thật ghê tởm.

-

Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đi theo cảnh sát cùng bác sĩ đi xuống thang lầu.

-Người đàn ông kia là chồng của người phụ nữ đáng thương nọ, nghe nói bên ngoài có vợ nhỏ...

Những người bên cạnh nghị luận.

Trên mặt người đàn ông cũng không có quá nhiều bi thương, ngược lại có loại cảm xúc làm người ta cảm thấy khó hiểu.

-Hắn có loại cảm giác giống như trút được gánh nặng.

Hoài Tố nhỏ giọng nói với Minh Diệu.

Vợ tự sát mà chồng lại có cảm giác như trút được gánh nặng sao?

Minh Diệu nhíu mày:

-Xem ra phải đến phòng chứa xác xem thi thể một chút, có phải là người phụ nữ ngày hôm qua hay không.

-Có cần tôi đến hiện trường xem thử không?

Hoài Tố ở bên trong chiếc nhẫn ngọc thời gian dài cảm thấy có chút buồn bực, liền quyết định tìm chuyện gì đó để làm.

-Không cần, đợi cảnh sát rời đi đã, tôi đi với cô.

Minh Diệu xoay người rời khỏi đám người, đi tới trong bụi cỏ ở phía sau tòa lầu.

Xe cảnh sát cùng xe cứu thương mở còi cảnh sát rời khỏi tiểu khu, người đàn ông kia còn phải lấy lời ghi chép nên theo về cục cảnh sát. Đám người từ từ tản đi, dù sao xem náo nhiệt thì còn được, nhưng cũng không ai muốn ở lâu tại địa phương vừa có người chết, sợ chộc phải xui xẻo.

-Đi hết rồi, đến phiên chúng ta làm việc thôi.

Minh Diệu lấy ra ba trương phù màu vàng, một trương dán lên trán, hai trương dán lên lòng bàn chân.

-Dán lên trán chẳng khác gì như một cương thi, anh dán lên lưng không được sao, dù sao người ở đây không nhiều lắm, chẳng qua là để ngừa vạn nhất mà thôi.

Hoài Tố tựa hồ có ý kiến rất lớn đối với việc Minh Diệu không chú trọng hình tượng bên ngoài.

-Dán ở đâu mà không phải là dán, dù sao dán lên người khác cũng nhìn không thấy, đừng nhiều ý kiến như vậy, một hồi mở cửa sổ nhanh một chút dùm tôi, hai trương Tật Hành Phù này tôi phải loại chu sa hàng vía hè vẽ ra, không tinh thuần, dùng lâu không tác dụng.

Minh Diệu cũng không nói với Hoài Tố chuyện mình bị thương trên vai, tránh cho nàng hô to gọi nhỏ đòi tiêu độc cho hắn. Lần trước để Hoài Tố xử lý vết thương, thi độc còn chưa được giải ngược lại còn đau muốn chết, cho nên Minh Diệu kiên quyết không tiếp tục tin tưởng chuyện Hoài Tố tự xưng y thuật inh.

Ngồi xổm xuống buộc lại dây giày, Minh Diệu thử dùng một chân bước lên trên vách tường tòa lầu, cũng không tệ lắm, đứng thật vững. Cứ như thế Minh Diệu cúi người xuống, từ trên vách tường đi thẳng tới trước cửa sổ phòng bếp nhà 402.

-Tiểu Ngọc, tới phiên cô, giúp tôi mở khóa cửa sổ.

Minh Diệu vỗ vỗ chiếc nhẫn ngọc trước ngực.

-Hoài Tố Hoài Tố, gọi tôi là Hoài Tố, tôi không thích cái tên Tiểu Ngọc quê mùa như vậy.

Hoài Tố thật không tình nguyện từ trong nhẫn ngọc vươn ra ngón tay, một bàn tay trắng nõn thon dài xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhẹ nhàng mở chốt khóa.

-Ai nha, dù sao cô bị nhẫn ngọc vây bên trong, gọi cô Tiểu Ngọc mới nghe thân thiết chuẩn xác thôi.

Minh Diệu không để ý tới lời kháng nghị của Hoài Tố, kéo cửa sổ chui vào.

Minh Diệu ở lầu hai, còn cách một tầng với lầu tư, hình dáng các ngôi nhà trong các tầng lầu đều giống nhau, cho nên Minh Diệu rất quen thuộc với bố cục trong phòng ốc.

Trong nhà cũng không bày biện nhiều gia cụ, góc tường phòng khách đặt vài thùng giấy màu vàng, xem ra hai người mới chuyển nhà chưa lâu, có rất nhiều thứ còn chưa kịp thu dọn, một mảnh vết máu thật dài kéo dọc theo phòng khách tới phòng vệ sinh.

Minh Diệu cầm lấy khung ảnh đặt bên cạnh ti vi, trong tấm ảnh là một cô gái mặt mũi thanh tú đang ôm chặt người đàn ông vui vẻ mỉm cười, nhìn ra được cô gái này rất yêu thương chồng mình.

Hắn chính là nàng, mặc dù tối hôm qua lo cứu Tiểu Manh nên chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Minh Diệu đối với năng lực nhận thức của mình hoặc nhận thức quý đều rất có lòng tin.

Đặt khung hình xuống, Minh Diệu dọc theo vết máu đi tới phòng tắm, đẩy cửa ra, một cổ máu tanh nồng đậm ập tới, toàn bộ gạch men màu trắng cùng mặt đất đều bị máu tươi nhuộm đỏ, trên tường còn phun máu tung tóe. Cô gái kia hẳn đã cắt cổ tay tự sát ngay nơi này. Minh Diệu ngồi chồm hổ xuống nhìn vào ống thoát nước, hẳn còn có không ít máu chảy xuống đường cống ngầm.

Nếu là tự sát, sau khi cô gái kia cắt cổ tay xong vì sao lại muốn bò lên trên phòng khách? Minh Diệu vô cùng mê hoặc, trong phòng tắm rất nhiều máu, theo lý mà nói một người đã chảy nhiều máu như vậy hẳn đã sớm bị hôn mê, tại sao phải có vết máu kéo dài ra phòng khách?

-Tiểu Ngọc, tiểu Ngọc?

Minh Diệu gọi mấy tiếng nhưng Hoài Tố lại không có phản ứng gì.

-Hoài Tố tiểu thư?

Minh Diệu thử gọi một tiếng.

-Hừ, làm gì?

Không nhìn thấy được Hoài Tố nhưng chỉ luận theo thanh âm là có thể nghe ra được oán khí của nàng.

-Có phát hiện được gì không?

Minh Diệu cảm giác những điểm nghi ngờ càng ngày càng nhiều, nên muốn nghe thử ý kiến Hoài Tố một chút.

-Anh không cảm thấy máu thật sự là quá nhiều hay sao?

Hoài Tố nhảy ra khỏi nhẵn ngọc, bay tới trần nhà phòng tắm.

-Hơn nữa nơi này còn có mùi vị rất kỳ quái.

-Mùi vị gì vậy?

Minh Diệu nhìn vào trần nhà trống rỗng, cũng không nhìn ra được gì.

-Mùi vị của hắc ma pháp.

Gương mặt Hoài Tố trở nên nghiêm túc.

Minh Diệu cúi đầu, đôi mày cau chặt lại:

- Xem ra thật phải đi đến phòng chứa xác của cục cảnh sát nhìn xem một chút.

-

5. Chương 5: Nữ Thi Kỳ Hoặc

Đội hình cảnh khu vực này cách cư xá Minh Diệu đang ở cũng không xa, đi qua mấy con phố đã đến, trên hành lang mấy cảnh sát hình sự đang bận rộn đi lại không ngừng.

-Thật ngại quá, cho hỏi thăm đại tỷ đầu của các anh đang ở đâu vậy?

Minh Diệu kéo tay một cảnh quan còn trẻ tuổi hỏi thăm.

-A, đội trưởng sao, anh tìm nàng có chuyện gì vậy, hôm nay có một vụ án thật kỳ quái, nàng đang bận, cần tôi giúp anh tìm nàng không?

Cảnh quan trẻ tuổi nhìn qua hắt mới vừa chuyển tới, cũng không nhận ra Minh Diệu, nhưng nhìn Minh Diệu tựa hồ rất quen thuộc với người lãnh đạo trực tiếp, tự nhiên không thể quá lãnh đạm.

-Không cần, chính tôi đi tìm cô ấy là được, cô ấy đang ở đâu?

Minh Diệu không muốn phiền phức, huống chi có nhiều thứ không tiện nói ra trước mặt người khác.

Cảnh quan trẻ tuổi nghiêng đầu nhìn Minh Diệu một chút, có chút không chắc, người này biết người lãnh đạo trực tiếp lại còn có bộ dạng như rất quen thuộc, nhưng có vài nơi trong cục cảnh sát không phải là ai cũng có thể đi được.

-Tiểu Trương, để cho tôi, chúng tôi quen nhau.

Một người trung niên gầy gò mặc áo khoác trắng đeo mắt kính đi tới.

-A, Cung pháp y, các vị biết nhau sao, vậy tôi đi làm việc đây.

Tiểu cảnh quan họ Trương thấy nhân vật đứng đầu khoa pháp y của cục cảnh sát quen thuộc với người thanh niên kia, liền yên tâm đem Minh Diệu giao lại cho Cung pháp y sau đó liền xoay người đi làm việc.

-Anh đã đến rồi, tôi biết ngay nhất định là có chuyện phiền toái. Tìm Từ Mẫn đúng không, đi thôi.

Cung pháp y thân thiết ôm bả vai Minh Diệu đi xuống lầu.

-Có vụ án gì mà kỳ quái vậy? Mỗi lần anh tới đều không đơn giản tìm người uống trà ăn cơm hay nói chuyện phiếm đơn giản như vậy đâu.

Mặc dù Cung pháp y tuổi tác cũng không lớn lắm, nhưng là một nhân tài của phân cục cảnh sát, có mấy vụ án các đồng nghiệp tìm không ra chứng cứ, nhưng lại để cho hắn tìm được điểm đột phá, cho nên trong cục cảnh sát vẫn thường xuyên nhờ vả hắn, trong đó có mấy lần Minh Diệu cũng giúp đỡ, thường xuyên qua lại nên mọi người đều rất quen thuộc.

-Là vụ án sáng nay trong cư xá ở đường dành riêng cho người đi bộ có một cô gái tự sát, nhà của nàng nằm bên trên tầng lầu nhà tôi, tôi muốn tới xem một chút.

Minh Diệu cũng không hề giấu diếm, mọi người biết rõ về nhau, nói không chừng có thể từ chỗ Cung pháp y nhận được chút tình báo.

-Ấn, vụ án này tôi có nghe nói, nhưng người khám thi không phải tôi, báo cáo cận kề tôi không rõ lắm, tôi và anh cùng đến xem đi.

Cung pháp y đẩy ra cửa phòng đặt xác.

Một cổ gió lạnh thổi tới, Minh Diệu rùng mình.

-Tôi tình nguyện sống chung một chỗ với nữ quỷ xinh đẹp như tiểu Ngọc suốt một năm cũng không nguyện ý cùng người chết ở chung một phút đồng hồ.

Một nữ cảnh sát hình sự đang xem báo cáo, mái tóc ngắn ngang tai nhìn qua vô cùng anh tư hào sảng, nghe thấy tiếng động ở cửa liền xoay đầu lại.

-Anh tới là vì cô gái này sao, vừa lúc tôi đang muốn tìm anh đây, như vậy đỡ mất công tôi phải qua đó.

-Từ Mẫn, có phát hiện gì à?

Mấy ngày không gặp, Minh Diệu phát hiện vành mắt Từ Mẫn đen sẫm, nhất định suốt mấy ngày đã không được chớp mắt.

-Cô lại mất ngủ mấy ngày đây?

-Không có biện pháp thôi.

Từ Mẫn hoạt động bả vai một chút, có chút đau nhức nhãn mặt.

-Mới vừa kết xong vụ án cướp bóc kia, hôm nay liền xảy ra chuyện, cô gái này ở ngay tiểu khu nhà anh, anh biết gì không?

-Không biết, nàng mới vừa đưa đến, tôi còn chưa nhìn thấy, có thể cho tôi xem thi thể không?

Hiện tại Minh Diệu cũng không hiểu chuyện này ra sao, còn chưa tìm hiểu được rõ ràng hẳn cũng không muốn nói quá nhiều.

Từ Mẫn quan sát hẳn, nàng biết Minh Diệu sẽ không vô duyên vô cớ quan tâm tới vụ án của hàng xóm, nhưng cũng không nói rõ ràng.

-Cũng tốt, vừa lúc có Cung pháp y tại đây, nói không chừng sẽ nhìn ra được chút gì.

Một cỗ nữ thi lẳng lẳng nằm trên bàn mổ, sắc mặt tái nhợt có chút dọa người.

-Tôi vừa xem xong báo cáo, rất kỳ quái.

Cung pháp y vuốt vuốt sống mũi của mình, mỗi lần hẳn suy tư thường xuyên có thói quen như vậy.

Minh Diệu nhìn vào mặt nữ thi, cảm giác có cổ hắc khí phiêu tán chưa tan, có người có trong phòng nên hẳn cũng không tiện hỏi Hoài Tổ, dù sao thân phận đối ngoại của hẳn là thám tử tư mà không phải thần côn.

-Để chờ đi ra ngoài hỏi lại xem sao.

Minh Diệu vỗ vỗ miệng túi áo đựng nhẫn ngọc, để Hoài Tổ chú ý.

-Anh nhìn tay phải của nàng xem.

Từ Mẫn đi tới bên cạnh chân nữ thi.

-Trên cổ tay có bảy vết thương, mỗi một đao đều rất sâu, đây không phải vì do dự mà cắt nhiều lần như vậy. Hơn nữa chúng tôi đã hỏi chồng của cô ấy, nàng cũng không thuận tay trái, vậy tại sao lại dùng tay trái tự sát?

-

Cung pháp y nhìn vào hình X quang mới đưa tới.

-Gãy rất nặng, một người ngã nhào tuyệt đối sẽ không đem cổ mình gãy thành như vậy, đây là do ngoại lực tạo thành.

-Thấy dấu vết phun tung tóe trên tường không?

Từ Mẫn từ trong hồ sơ lấy ra một tấm hình chụp tại hiện trường.

-Ấn, là thứ này.

Minh Diệu cũng không muốn cho Từ Mẫn biết hẳn đã từng nhìn thấy hình ảnh này ngay tại hiện trường, Từ Mẫn là một người rất thích để tâm vào những chuyện vụn vặt, tuyệt đối sẽ làm theo kiểu giải quyết việc chung giam hẳn 24h để cho hẳn ghi nhớ thật lâu, sau này không nên tùy tiện xuất nhập hiện trường phát sinh vụ án.

-Đúng, chính là nơi này. Đồng nghiệp đã làm mẫu ngay tại hiện trường, với tầm cao của người chết, muốn từ nơi này cắt cổ tay thật sự vô cùng kỳ quái, chẳng lẽ khi anh tự sát lại giơ cao cánh tay lên để cắt à?

-Tôi đi xem bản báo cáo kiểm nghiệm máu một chút.

Cung pháp y nhìn ra Minh Diệu có mấy lời muốn hỏi lại không thể hỏi, nên tìm lý do rời khỏi phòng đặt xác.

-Cho nên vụ án này không phải là tự sát, mà là hẳn giết, đúng không?

Minh Diệu giúp Từ Mẫn nói ra

đáp án.

Từ Mẫn đưa ánh mắt giống như ý tứ muốn nói là hấn nói nhảm.

-Nhưng gì tôi biết thì đã nói hết rồi, vậy anh cũng đem những gì anh biết nói ra đi.

Minh Diệu xòe tay ra.

-Thật ra chuyện gì tôi cũng không biết cho nên mới tới hỏi cô thôi.

Từ Mẫn nhìn Minh Diệu, bộ dáng tôi không tin anh.

-Vậy tại sao anh lại tới hỏi vụ án này?

-Trực giác, trực giác của đàn ông.

Minh Diệu bắt đầu giả vờ ngớ ngẩn để lừa đảo.

-Cút sang một bên, để cho tôi biết anh đã biết gì mà gạt tôi xem tôi làm sao thu thập anh.

Từ Mẫn có chút tức giận.

-A, đúng rồi, tiểu Quất khỏe không?

Tiểu Quất là con gái của Từ Mẫn, năm nay năm tuổi, rất khả ái, Từ Mẫn luôn bận rộn công việc nên không quan tâm được con bé, sau khi ly hôn liền đem con gái giao cho ông bà nội chiếu cố.

-Ngày hôm qua còn gọi điện thoại nói nhớ mẹ.

Từ Mẫn nói đến con gái, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

-Có rảnh rồi nên về chơi với con bé đi, công việc làm hoài không xong đâu.

Minh Diệu rất hài lòng vì mình kịp thời đổi sang đề tài khác, nếu còn tiếp tục nhắc tới vụ án nói không chừng sẽ làm cho Từ Mẫn nổi giận.

-Tôi đi đây, có phát hiện gì tôi sẽ điện thoại cho cô.

-Được rồi, nhớ đó, không cho anh tự mình điều tra.

Từ Mẫn rất không yên tâm với Minh Diệu, theo nàng xem, người thanh niên mà nàng xem như em trai ruột thịt này luôn thích làm chuyện mạo hiểm.

-Có việc nhất định phải cho chúng tôi biết, chúng tôi là chuyên nghiệp, hiểu không, anh bắt quá chỉ là một thám tử tư mà thôi.

-Biết rồi, đại tỷ dài dòng.

Minh Diệu đẩy cửa ra, lại đột nhiên dừng bước.

-Chồng của cô gái này tình huống như thế nào?

-Có được chứng cứ vắng mặt tại hiện trường.

Từ Mẫn rất ghét loại đàn ông có tình nhân ngoài giá thú. Ngủ một đêm ở nhà người khác lại lừa gạt vợ mình nói là phải làm thêm giờ.

- Được rồi, tôi đi đây.

Minh Diệu đi ra khỏi cục cảnh sát.

Ánh mặt trời chiếu sáng lên người thật sự thoải mái, mặt trời mùa thu giống như tình yêu của người đàn ông bốn mươi tuổi, ấm áp mà không mãnh liệt. Minh Diệu đuổi lưng, đem cảm giác trầm úc bên trong phòng xác quét sạch.

- Tiểu Ngọc, cảm giác được chút gì không?

Minh Diệu vỗ vỗ chiếc ngăn ngọc trong túi áo.

- Mùi vị rất nồng liệt, cô gái này bị người dùng hắc ma pháp giết chết, nhưng là loại cụ thể nào thì tôi cũng không xác định, dù sao tôi đối với mấy thứ này cũng không quen thuộc lắm.

Hoài Tố hiển nhiên đã lười tranh luận với Minh Diệu về việc hắt gọi sai tên của nàng.

- Hắt ma pháp sao? Kỳ quái, đây không phải là đồ của người ngoại quốc, làm sao có thể chạy tới quốc gia chúng ta đây?

Minh Diệu suy nghĩ thật lâu.

- Không có biện pháp, chỉ đành tìm nàng hỗ trợ thôi.

- A, anh muốn đi tìm người đàn bà biến thái kia sao, tôi không đi, tôi muốn trở về.

Hoài Tố nóng nảy, xem ra đối với việc Minh Diệu muốn đi tìm người hỗ trợ có ý kiến rất lớn.

- Làm ơn, tôi không muốn thấy nàng, mỗi lần thấy nàng là nàng cứ nhìn chăm chăm tôi, để cho tôi về phòng làm việc trước đã.

- Được rồi.

Thật ra Minh Diệu cũng rất nhút nhát đối với việc đi gặp người kia, nhưng không có biện pháp, ở trong thành thị này chỉ có nàng hiểu rõ về ma pháp quái vật phương tây mà thôi.

Ngồi lên xe taxi quay về phòng làm việc cắt kỹ nhẫn ngọc, Minh Diệu lại đi tới tòa lầu Di Hòa nằm tại Trung Lộ Hong Kong.

6. Chương 6: Khu Ma Sư Xinh Đẹp

Bên dưới tòa lầu Di Hòa, Minh Diệu đứng bên đường nhìn lên, không thể phủ nhận có thể ở loại địa phương này thuê được phòng làm việc, nhất định cũng là người rất có tiền, nếu tính một năm tiền thuê chẳng khác nào một năm thu nhập của Minh Diệu.

Minh Diệu thở dài đi vào đại sảnh, một bảo an cản hắt lại.

- Thật xin lỗi tiên sinh, anh muốn đi đâu?

Nhân viên bảo an dùng ánh mắt dè phòng đánh giá Minh Diệu, người ra vào nơi này đều mang giày tây, mái tóc chải lúng lúng như giấy da, rất ít khi nhìn thấy người nào mặc loại áo khoác hàng vỉa hè như Minh Diệu, đầu tóc còn rối loạn hơn cả tổ chim.

- Tôi đến 1309, trung tâm nghiên cứu văn hóa Maya, chúng tôi có hẹn trước.

Minh Diệu cũng không bất mãn với thái độ của nhân viên bảo an, xã hội bây giờ dựa vào quần áo nhận thức cũng đã thành trào lưu.

- Mời đi đăng ký một chút.

Nhân viên bảo an nhìn Minh Diệu, cũng phải, khách nhân đi lên 1309 có không ít người đều là loi thôi lệch thếch như thế. Nói không chừng là một khoa học gia hay một nhà thám hiểm nào đó, nhóm người này cũng thật là biến thái, nhân viên bảo an âm thầm nghĩ.

Viết một tên giả trên quyển đăng ký ở lầu một, Minh Diệu đi vào thang máy.

- Có lầu 13 lại không có lầu 14, mê tín của người ngoại quốc ở tại Trung Quốc không có tác dụng a, cô gái bị hắt ma pháp hại chết...đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Minh Diệu nhìn số nhảy trong thang máy suy nghĩ

Đi chung thang máy là một nhân sĩ tinh anh đang len lén đánh giá Minh Diệu, không hẹn mà giữ khoảng cách với hắt, tựa hồ đang lo lắng trên người Minh Diệu có vật gì dơ bẩn dính lên người mình.

Đi ra thang máy, từ rất xa Minh Diệu đã nhìn thấy một tấm biển sáng ngời: Trung tâm nghiên cứu văn hóa Maya.

Hít sâu vài hơi, Minh Diệu tựa hồ đang hạ quyết tâm thật lớn, chậm rãi đẩy cánh cửa thủy tinh.

Gọi là trung tâm nghiên cứu, thật ra chỉ là một gian phòng làm việc cũng không lớn lắm. Một nữ thư ký tràn ngập khí tức thanh xuân ngồi sau quầy, nữ thư ký nhìn thấy Minh Diệu đẩy cửa nhưng do dự không muốn tiến vào, thoáng cười thầm, đứng dậy chào hỏi:

- Minh tiên sinh, anh tới rồi, tìm chị Ada đi, chị ấy ở bên trong.

- Uhm, tự tôi vào được rồi.

Đã bị phát hiện, Minh Diệu không thể làm gì khác hơn là đi vào trong.

- Lần này thanh âm nhỏ một chút nhé, lần trước đã hù dọa khách nhân bỏ chạy hết đó.

Nữ thư ký che miệng cười trêu chọc.

- Đáng bị đòn, trẻ con không nên nói lung tung.

Gương mặt Minh Diệu chợt đỏ lên, hít sâu một hơi gõ cửa phòng làm việc.

- Come in, please.

Trong phòng làm việc truyền ra thanh âm rất dễ nghe của một cô gái.

Minh Diệu xoa xoa bàn tay, đẩy cửa đi vào.

Một cô gái có mái tóc quăn rậm nắng xinh đẹp đang chuyên tâm dùng kính hiển vi xem xét một viên đá cũ kỹ, đôi chân thon dài trắng nõn bên dưới lớp quần màu đen làm người ta mơ màng. Cô gái khom người, bờ mông tròn trịa lộ ra càng thêm mê người, Minh Diệu chợt cảm thấy trong miệng mình có chút khô nóng.

- Chị Ada, tôi có việc tìm chị hỗ trợ.

Minh Diệu nhẹ nhàng nói một câu, bản thân hẳn cũng cảm thấy ngữ điệu của mình có chút kỳ quái.

- A...tiểu Minh rất cục tối rồi, tôi đã chờ anh suốt buổi trưa đó.

Nghe được thanh âm của Minh Diệu, cô gái cao hứng đặt viên đá xuống xoay người lao đến.

- A, dừng...

Minh Diệu còn chưa kịp nói xong, cô gái đã nhảy dựng lên ôm lấy đầu của hắn, ghì xuống bộ ngực cao vút mềm mại của mình.

- Ngô, thật khổ quá...thở không nổi nữa rồi...

Minh Diệu cảm giác trước mắt trắng xóa, tựa hồ có thiên sứ đang vẫy tay với hắn.

- Không phải là đầu trâu mặt ngựa sao, tại sao lại gặp thiên sứ a!

Minh Diệu xuất hiện ảo giác tử vong thật nhiều lần, đầu óc có chút không hiểu rõ.

- A, cậu thật quá hư hỏng, lâu như vậy cũng không đến thăm tỷ tỷ, tỷ tỷ rất nhớ cậu đó, điện thoại cho cậu nói chưa được hai câu đã gác máy mất rồi, thật là vô tình!

Cô gái vừa dùng giọng nói làm nũng nói chuyện, vừa ghì đầu Minh Diệu vào ngực mình.

- Ngô...buông ra...buông...

Minh Diệu đã dùng hết khí lực toàn thân thật vất vả tránh được vòng ôm của cô gái, thở hổn hển hô hấp không khí thanh tân.

- Còn sống thật tốt.

Minh Diệu hô hấp lại đầy đủ dưỡng khí, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, sinh mạng thật sự tràn đầy tốt đẹp.

- Chị...ân...đừng khóc nha...

Minh Diệu mở mắt, lập tức liền nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy nước mắt.

- Wow...tiểu Minh không thích tỷ tỷ, tỷ tỷ thật đau lòng a...

Cô gái gục lên bàn gào khóc.

- Hô...

Minh Diệu cảm giác đầu mình có chút lớn.

- Làm sao chị biết tôi sắp tới?

- A, đương nhiên rồi, chị cùng tiểu Minh tâm linh tương thông nha.

Cô gái đứng lên ôm cổ Minh Diệu, cười hì hì, trên mặt vẫn còn nước mắt.

- Ngồi xuống ngồi xuống...

Minh Diệu thật phí sức đẩy cô gái ngồi xuống ghế, xoay người ngồi đối diện bàn, vì an toàn còn kéo chiếc ghế dịch ra sau một chút.

- Chị biết tôi sẽ tới sao?

Minh Diệu thấy cô gái vểnh đôi môi nhỏ nhắn, vội vàng chuyển đề tài.

- Đương nhiên rồi, người Trung Quốc các cậu có phương pháp của người Trung Quốc, người Châu Âu chúng tôi có phương pháp của người Châu Âu, không chỉ riêng các cậu có thể tính toán được trước tương lai thôi.

Cô gái hồn huyết tên Ada hiện lên vẻ mặt đắc ý khó thể che giấu.

- Chuyện xem bói này tôi thật không quen.

Minh Diệu châm điếu thuốc, cảm thụ hương vị tuyệt vời của điếu thuốc đầu tiên sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

- Không cần gấp gáp, em...trai...à...

Ada đứng lên, tay chống lên bàn cúi người nhìn Minh Diệu, chiếc nút áo thứ ba không biết đã mở ra khi nào, một mảnh tuyết trắng hiện ra ngay trước mắt hắn, bộ ngực đầy đặn không chút an phận tựa hồ tùy lúc đều có thể nhảy ra, Minh Diệu liền cảm giác lỗ mũi có chút phát nóng.

- Ngô...ngồi xuống ngồi xuống...

Minh Diệu sờ sờ lỗ mũi, hoàn hảo, máu mũi còn chưa chảy ra.

- Trung tâm nghiên cứu văn hóa Maya, tấm bản sao không dùng loại tảng đá thiên nhiên mà lại dùng thủy tinh tạo thành?

- Bởi vì tôi thích thôi, tảng đá sao đẹp bằng thủy tinh chứ.

Ada dùng tay vuốt đầu, một đôi mắt xanh thẳm kiều mỵ mập mờ đánh giá Minh Diệu.

- Ân...lần này tới tìm chị thật sự có chuyện trọng yếu muốn hỏi thăm một chút.

Minh Diệu bị nhìn tới mức cả người cảm thấy không được tự nhiên.

- Chuyện gì vậy, bất cứ chuyện gì chị cũng có thể nói cho tiểu Minh, bao gồm những bộ vị...mẫn...cảm trên thân thể của chị a...

Ada tiếp tục dụ hoặc Minh Diệu, theo nàng xem ra, trêu chọc loại đàn ông có sắc tâm như không có sắc đảm như hắn là niềm vui thú lớn nhất trong đời nàng.

- A..hừ, là về hắc ma pháp.

Minh Diệu đem chuyện của nữ thi kể lại cho Ada nghe qua.

Nghe được hắc ma pháp, vẻ mặt Ada liền trở nên nghiêm túc.

- Điều này sao có thể, cho dù ở Châu Âu hắc ma pháp cũng là pháp thuật bị cấm kỵ, ủy ban tối cao đối với ma pháp sư tu luyện hắc ma pháp không chế vô cùng nghiêm mật, không thể nào chạy tới Trung Quốc. Cho

dù đi tới Trung Quốc ma pháp sư dùng thân thể mình lại đại giá để tu luyện hắc ma pháp cũng sẽ không nhàn chán tới mức đi hại chết một cô gái bình thường như vậy.

- Cảm giác của Hoài Tố sẽ không sai, chị cũng biết mà.

Minh Diệu rất tin tưởng năng lực của Hoài Tố, là một đại công chúa thời cuối Tây Hán, ở bên trong nhẫn ngọc suốt hai ngàn năm, kiến thức của nàng phải vượt xa người thường rất nhiều.

- Nếu là lời nói của Hoài Tố hẳn là không sai, chuyện này tôi phải báo cáo với ủy ban tối ột chút mới được.

Ada hiển nhiên cũng cảm thấy chuyện này thật khó giải quyết.

- Có thể tra xét ra là dùng loại hắc ma pháp gì không?

Minh Diệu đem tình huống của nữ thi cùng hiện trường miêu tả cho Ada.

- Trên trần nhà phòng tắm có văn chương sao?

Ada chỉ cần liếc mắt nhìn văn chương là có thể xác định được tám chín phần mười đã dùng loại hắc ma pháp gì.

- Không có, không có gì cả, nếu không phải Hoài Tố ngửi được mùi vị kỳ quái, tôi cũng không thể phát hiện.

Minh Diệu thật khẳng định trên trần nhà trống tuếch.

- Thật nhiều máu, vắn gãy cổ, thật kỳ quái, cậu xác định cô gái kia chết vào tối hôm qua sao?

Ada đem tất cả đều mới viết lên trên một trang giấy, cắn bút cau mày suy tư.

- Hẳn là như vậy, bởi vì tối hôm qua hồn phách của nàng xuất hiện trong phòng ngủ của Tiểu Manh, có gì không đúng sao?

Minh Diệu cảm giác đầu óc có chút loạn.

- Nhất định phải làm cho rõ ràng thời gian chết của cô gái này, như vậy mới có thể xác định rốt cục là dùng hắc ma pháp nào.

Ada cau mày:

- Cậu về nhà lúc mấy giờ?

- Hẳn phải trước 12 h, vốn khoảng 10h là có thể về tới nhà rồi, nhưng trên đường lại bị một con lệ quỷ quẩn lấy.

Minh Diệu nhớ tới đêm đó lòng còn sợ hãi.

- Nếu như là sau 12h, cũng chính là sau khi cậu tiêu diệt oan hồn của nàng nàng mới chết, như vậy có thể chứng minh được suy đoán của tôi.

Ada đứng lên, mặc áo khoác vào:

- Tôi và cậu cùng đi xem thi thể.

- Chị cảm thấy hẳn là gì?

Minh Diệu cảm giác lần này thật tới đúng chỗ, mặc dù thiếu chút nữa bị ngộp chết, nhưng rốt cục lại có đầu mối mới.

- Khổng Hồn Thuật, nói cách khác lúc cậu tiêu diệt oan hồn của nàng nàng còn chưa chết, hồn phách của cô gái này rõ ràng bị cưỡng bách rời khỏi thân thể.

Ada kéo cửa phòng làm việc.

- Susan, cô có thể tan việc rồi, tôi sẽ ra ngoài không trở lại.

Nữ thư ký nghe nói có thể sớm tan việc, liền cao hứng thu dọn rời đi.

- Đi cùng sao, tự tôi đi được rồi mà.

Minh Diệu hiển nhiên không muốn cho Ada cơ hội hành hạ hắn.

- Dĩ nhiên.

Ada giả hoạt cười cười:

- Nói thế nào tôi cũng có giấy phép làm Khu Ma Sư, hơn nữa sự kiện Hắc Ma Thuật Châu Âu, không đi tra xét ủy ban tối cao sẽ thu lại giấy phép của tôi rồi hủy mất.

Minh Diệu thở dài một hơi.

- Ở trên đường có thể đường thân mật quá hay không đây?

- Không thể.

Ada kéo cánh tay trái Minh Diệu ôm thật chặt, trên cánh tay truyền tới một đoàn mềm mại mà co dãn làm Minh Diệu có chút choáng váng đầu óc.

Nếu vút không xong, thì xin trời phù hộ đừng để cho người quen nhìn thấy đi. Minh Diệu đang van xin các vị Phật tổ Bồ Tát mà hắn quen biết, sau đó cùng Ada đi ra khỏi phòng làm việc.

7. Chương 7: Công Viên Không Một Bóng Người

- Xong lên, tới căn tin.

Diệp Tiểu Manh chỉ cần đến giờ ăn sẽ tràn đầy lực lượng. Đối với nàng mà nói ngồi trong căn tin chật chội đông đúc chém giết thức ăn so sánh với ngồi yên trong phòng học nghe giảng bài cảm giác thành tựu hơn rất nhiều.

- Trình Tú, cô muốn ăn gì tôi giúp cô đi mua.

Nhìn căn tin người người tấp nập, người bình thường sẽ cảm thấy thật nhức đầu, Diệp Tiểu Manh ngược lại có chút nhiệt huyết sôi trào.

- Tôi không ăn.

Trên gương mặt có chút tái nhợt của Trình Tú lộ ra vẻ mặt chán ghét, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

- Tôi không đói bụng, cô đi ăn đi.

Trình Tú tựa hồ đối với việc rủ rê Diệp Tiểu Manh ra ngoài trường ăn cơm thất bại nên có chút khó chịu.

- Sắc mặt của cô không tốt lắm, không ăn chút cơm sao được, không được, cô chờ một chút, tôi đi mua cho cô.

Diệp Tiểu Manh không đợi Trình Tú phản đối, liền dùng một cỗ sức lực khí thế chưa từng có xông vào chỗ bán cơm.

- Sư phụ sư phụ, hai phần cơm, nhiều một chút, thịt nhiều một chút.

Thân thể có chút mỏng manh của Diệp Tiểu Manh không biết từ nơi nào bộc phát ra lực lượng, gạt mở thật nhiều nam sinh khỏe mạnh hơn nàng vọt tới ngay cửa sổ bán cơm.

- Mỗi lần cô tới mua cơm đều muốn chiếm tiện nghi nha!

Người bán cơm là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi mập mạp, chậm rãi nói chuyện.

- Cho cô nè!

Mỗi lần vị sư phụ này cũng thật chiều cố Diệp Tiểu Manh, vóc người xinh đẹp làm gì cũng có ưu thế.

- Ha ha, tạ ơn sư phụ.

Chỉ cần có thể chiếm được tiện nghi vô luận là chuyện lớn hay nhỏ Diệp Tiểu Manh cũng rất vui vẻ, hưng phấn bưng bưng bưng cơm từ trong đám người chen chúc ra ngoài.

- Không công bình, vì sao của nàng lại nhiều hơn của tôi vậy?

Một nam sinh đeo kính nhìn vị đầu bếp trọng nữ khinh nam rất không cam lòng.

- Nhón nháo cái gì mà nhón nháo, khi nào cậu mặc váy đi tôi sẽ lấy nhiều cho cậu.

Vị sư phụ liếc nam sinh nói.

Diệp Tiểu Manh bưng hai phần cơm quay trở ra vị trí cũ, lại không biết Trình Tú đã đi nơi nào.

- Kỳ quái, Trình Tú đâu?

Diệp Tiểu Manh quan sát chung quanh, vẻ mặt tái nhợt ngơ ngẩn của cô bạn thân hôm nay làm cho nàng rất lo lắng.

- A, ở đằng kia.

Bên ngoài căn tin ngay góc, từ rất xa Diệp Tiểu Manh nhìn thấy Trình Tú đang nói chuyện với một người đàn ông, tâm tình còn rất kích động, tàng cây che lại mặt mũi của người đàn ông kia.

- Là bị người khi dễ hay sao, hay là đang gây cãi với bạn trai, nhìn quần áo không giống là một học sinh nha!

Diệp Tiểu Manh có chút không chắc chắn, quyết định lặng lẽ lén đi qua nghe lén.

- Cô làm trở ngại tôi, bắt đầu từ bây giờ cô tránh xa phạm vi tầm mắt của tôi đi, nếu không tôi sẽ không khách khí.

Thanh âm lãnh khốc của người đàn ông từ rất xa truyền đến, có chút quen thuộc.

- Không tốt, có người muốn khi dễ Trình Tú, mình phải hỗ trợ.

Diệp Tiểu Manh rất đủ nghĩa khí, lập tức từ góc tường nhảy ra ngoài.

- Uy, anh làm gì muốn khi dễ Trình Tú, đàn ông khi dễ đàn bà có biết xấu hổ không...A, thầy Lưu!

Thầy Lưu nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhảy ra ngoài, dùng tay đẩy gọng kính viền vàng, không nói gì xoay người rời đi.

- Trình Tú, cô không sao chứ?

Diệp Tiểu Manh thật lo lắng cô bạn bị khi dễ sẽ òa khóc lên.

- A...Không có chuyện gì, đi thôi.

Trình Tú tựa hồ cũng không muốn nhiều lời, xoay người rời đi.

- Thế nào lại là hấn đây, vậy hấn có quan hệ gì với Trình Tú?

Diệp Tiểu Manh nhìn bóng lưng thầy Lưu đi xa âm thầm suy tư, nhưng không nhìn thấy được cô bạn thân đang nắm chặt bàn tay.

- Ăn nhanh đi, sắc mặt cô không tốt, nhất định phải ăn nhiều một chút.

Diệp Tiểu Manh cũng không muốn dò hỏi quá nhiều chuyện riêng tư của cô bạn, nàng biết mỗi người đều có chuyện bí mật không muốn nhiều người biết, nếu như có thể nói, Trình Tú nhất định sẽ nói cho nàng biết.

- Ân, tôi ăn không vô, cô ăn đi.

Trình Tú nhìn thức ăn trước mặt, có chút chán ghét.

Diệp Tiểu Manh cho là cô bạn không quen thức ăn trong căn tin, cũng phải, gia đình Trình Tú khá giàu có, bình thường cũng không tới căn tin ăn cơm, thường đi ra ngoài quán ăn bên ngoài.

- Được rồi, một chút tôi cùng cô ra ngoài ăn vậy.

- Không cần, hôm nay tôi ăn không vô, cô ăn đi, tôi ngồi với cô.

Hôm nay Trình Tú tựa hồ kiên trì không ăn cơm trưa.

Nếu khuyên không được thì coi như xong, tự mình ăn thôi. Diệp Tiểu Manh là một cô bé không có nhiều tâm tư, bắt đầu ăn ngẫu nhiên không chút hình dáng thực nữ.

- Sau khi tan học đi với tôi tới công viên một chút đi.

Trình Tú đề nghị.

- Ngô...Không được, thầy Vương muốn tôi tới phòng giáo viên gặp thầy, nếu không cô chờ tôi một chút vậy.

Diệp Tiểu Manh gặm một cục xương, ậm ừ trả lời.

Trình Tú tựa hồ có chút không nhịn được, cau mày.

Nghĩ một lát, Trình Tú tựa hồ nghĩ ra điều gì.

- Được rồi, tan học tôi chờ cô ở công viên.

Chương trình học nhằm chán làm Diệp Tiểu Manh không có chút tinh thần, cũng may kết thúc tiết học còn có Trình Tú đến tìm nàng nói chuyện phiếm. Mặc dù khi Trình Tú tìm nàng nói chuyện ngược lại chính là nàng nói nhiều hơn, Trình Tú chẳng qua chỉ ậm ừ vài tiếng, có chút bất an. Diệp Tiểu Manh cũng không để trong lòng, cảm thấy là do nguyên nhân tinh thần cô bạn thân không được tốt.

Tan học, Diệp Tiểu Manh vừa nghĩ phải đến phòng giáo viên nghe giáo huấn liền cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng nàng không có biện pháp, đưa đầu một đao rút đầu cũng một đao, đi sớm một chút để nghe giáo huấn cũng sớm kết thúc, sau đó còn đi gặp Trình Tú, nghĩ tới đây Diệp Tiểu Manh liền kiên trì đi về phòng giáo viên.

Hiện tại chỉ cần tiếng chuông tan học vừa vang lên, các học sinh trung học đệ nhị cấp giống như đàn ngựa hoang xông chuồng tuôn ra cửa trường, tất cả đều có những sinh hoạt thật phong phú sau khi tan học, đi tiệm, đi dạo phố, ước hẹn. Bên trong giáo học lầu tầng ba thật vắng ngắt, chỉ có tiếng vọng từ bước chân của Diệp Tiểu Manh.

Rẽ qua hành lang chính là phòng giáo viên, Diệp Tiểu Manh còn đang tập trung suy nghĩ một lát làm sao an ủi cô bạn, vừa chuyển qua khúc quanh, một thân ảnh làm nàng hoảng sợ kêu to một tiếng.

- A...thầy Lưu, có...có chuyện gì không?

Diệp Tiểu Manh bởi vì sự kiện xảy ra lúc trưa, trong lòng càng thêm đề phòng thầy Lưu.

- Không có chuyện gì, tan học nên sớm về nhà đi.

Thầy Lưu tựa hồ đã quên mất chuyện lúc trưa.

- Nga, tôi đến phòng giáo viên xong sẽ về nhà.

Diệp Tiểu Manh cũng không muốn nhiều lời, chỉ muốn né tránh người đàn ông làm cho nàng luôn có cảm giác sợ hãi này.

- Đúng rồi!

Thầy Lưu đột nhiên gọi lại Diệp Tiểu Manh.

- Cô là bạn của Trình Tú sao? Cô hiểu rõ về cô ấy không?

- Ân?

Câu hỏi đột nhiên làm Diệp Tiểu Manh thoáng sửng sốt.

- Bỏ đi, không có chuyện gì, đi gặp giáo viên xong thì sớm về nhà đi, trời sắp tối rồi đó.

Thầy Lưu lưu lại một câu nói không đầu không đuôi liền xoay người rời đi, lưu lại một mình Diệp Tiểu Manh đứng nơi đó sửng sốt.

Từ trong phòng giáo viên đi ra ngoài, trời đã mờ tối, thầy dạy Anh văn đúng là có dấu hiệu tiền mãn kinh, giáo huấn nàng suốt hơn hai giờ mới bằng lòng trả lại di động cho nàng.

- A, tử lão đầu, mắng mình thời gian dài như vậy, xong đời, Trình Tú chắc đã rời đi mất rồi.

Đem di động còn chưa kịp nhìn kỹ bỏ vào trong cặp sách, Diệp Tiểu Manh liền vội vàng vàng chạy ra cửa trường.

Hẹn gặp mặt Trình Tú tại công viên cách trường học không xa, vừa rẽ sang đường dốc thì đã đến, khí hậu giữa sườn núi vô cùng thanh tân, nhưng bởi vì có chút vắng vẻ cho nên vào mùa hè chỉ có cư dân ở gần bên sau khi ăn xong cơm tối sẽ đến nơi này đi dạo, hoặc thỉnh thoảng có những cặp tình lữ đi tìm những địa phương thanh tịnh trò chuyện mới đến đây.

- Hô hô...Trình Tú sẽ không bỏ về một mình chứ...

Diệp Tiểu Manh vội vàng tìm kiếm cô bạn, không hề chú ý hôm nay bên trong công viên không có một bóng người.

Sắc trời đã tối, bên trong công viên lớn chỉ có tiếng gió thổi qua tàng cây tạo thành âm thanh xào xạc, gió thu lướt qua, Diệp Tiểu Manh cảm thấy có chút lạnh lẽo, còn có chút sợ hãi.

- Đúng rồi, gọi điện cho Trình Tú.

Diệp Tiểu Manh lấy ra di động trong cặp sách, muốn gọi điện cho cô bạn hỏi thăm vị trí.

- Hì hì, rốt cục cô đã tới, tôi đã chờ cô thật lâu.

Thanh âm Trình Tú đột nhiên vang lên sau lưng Diệp Tiểu Manh làm nàng hoảng sợ nhảy dựng.

- A, làm tôi sợ muốn chết, cô đáng ghét.

Diệp Tiểu Manh vỗ vỗ lồng ngực mình:

- Chờ lâu lắm phải không?

Diệp Tiểu Manh có chút lạnh lẽo định ôm thân thể cô bạn tìm kiếm chút ấm áp,

Trình Tú bước sang bên phải một bước, tránh né tay Diệp Tiểu Manh.

- Không lâu lắm, bằng không tôi cũng không có thời gian đến nơi này dọn dẹp thanh tịnh.

Ánh đèn công viên tựa hồ như muốn hồng mất, liên tục nhấp nháy, chiếu lên gương mặt Trình Tú chột lóe, làm người ta nhìn qua có chút không thấy rõ.

- Tại sao vậy, giận tôi ư, thật xin lỗi, thầy Vương thật sự dài dòng lắm.

Diệp Tiểu Manh thấy cô bạn tránh né mình, cho rằng nàng chờ mình lâu quá nên tức giận, vì thế bước tới thêm vài bước xin lỗi cô bạn.

- Thật xin lỗi nha...Àn, Trình Tú, mặt của cô sao vậy...

Vừa đến gần mấy bước Diệp Tiểu Manh đột nhiên thấy rõ trên gương mặt cô bạn có gì đó không đúng, tựa hồ trên mặt hiện lên những dấu chấm đen tràn đầy.

- Ân? Chuyện gì?

Trình Tú dùng tay sờ soạng lên mặt mình.

- A, thứ phẩm là luôn có bộ dạng này, không được bao lâu sẽ thay đổi, không cần khẩn trương đâu.

Trình Tú ngẩng đầu, đôi mắt quý dị ngó chừng Diệp Tiểu Manh, giống như đang thưởng thức món đồ chơi thật hài lòng.

- Có thân thể của cô, tôi có thể ở lại sinh hoạt tại nơi này rồi, không có ai có thể tìm được tôi, ha ha ha...

Trình Tú lớn tiếng cười, tiếng cười có cảm giác như móng tay rạch lên bảng đen, làm Diệp Tiểu Manh không khỏi nổi da gà.

- Cô là ai, cô không phải Trình Tú. Cô đem Trình Tú đi đâu?

Diệp Tiểu Manh từ nhỏ từng gặp qua rất nhiều thứ kỳ quái, so với sợ hãi ngược lại nàng càng thêm lo lắng cho an nguy của cô bạn mình.

- Trình Tú sao? Tôi chính là Trình Tú mà cô muốn tìm a, cô không nhận ra tôi sao, không cần gấp gáp, rất nhanh cô sẽ ở chung một chỗ với Trình Tú, cùng nhau vui vẻ ở lại trong bình phụng bởi tôi, xem tôi dùng thân thể của cô hưởng thụ cuộc sống vốn thuộc về cô, mặc dù cô ta thật ra cũng không nhận ra cô, đến đây đi...

Trình Tú cười nhìn Diệp Tiểu Manh ngoắc ngoắc ngón tay, móng tay màu đen phiểm lên lam quang, Diệp Tiểu Manh cảm giác thế giới trước mắt đột nhiên tối đen...

8. Chương 8: Vĩnh Sinh Ma Pháp

Trong phòng để xác, Ada từ trong ba lô tùy thân lấy ra bốn bình thủy tinh nhỏ.

- Ân...Những đồ vật này mỗi lần chị đều mang theo người sao?

Minh Diệu cảm thấy thật khó hiểu với việc Ada vô luận làm gì cũng muốn mang theo những vật này.

- Phụ nữ bình thường chắc sẽ không bao giờ mang theo bên người cái đuôi thần lằn, lông nhện, nước dãi của chuột...đi dạo phố đi? Cậu đang nghĩ như vậy đúng không?

Ada quả nhiên không phải phụ nữ bình thường, nàng tựa hồ hiểu được ý nghĩ của Minh Diệu, nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt.

- Không có, không có, tôi tuyệt đối không có nghĩ như vậy.

Minh Diệu vội vàng phủ nhận.

- Cậu nhất định đang nghĩ như vậy.

Nước mắt Ada giống như sẽ lập tức chảy xuống.

Minh Diệu thở dài một hơi, hấn đối với kiểu biểu diễn này của Ada vô cùng nhức đầu.

- Đừng nên náo loạn nữa, đây là cục cảnh sát, chị Từ Mẫn đang nhìn đây.

Từ Mẫn lui ra sau thật nhanh, không biết do đồ vật Ada lấy ra làm nàng buồn nôn hay không muốn bệnh ngu ngốc của Ada lây nhiễm tới mình.

- Đây không phải là rất bình thường thôi.

Ada trong nháy mắt liền thu hồi nước mắt, dù là diễn viên đoạt Oscar cũng không khỏi không bội phục nàng biểu diễn thật tự nhiên:

- Cậu còn không phải mỗi ngày đều mang theo một xấp giấy vệ sinh đi khắp nơi sao.

- Đó gọi là tương phùng...

Minh Diệu vốn định phản đối, cẩn thận nghĩ lại đành không lên tiếng, chính sự quan trọng hơn.

Ada thấy mình lấy được thắng lợi, thật đắc ý mân mê đồ vật trong bình.

- Chị Từ Mẫn, có thể hỗ trợ đừng cho người khác đi vào đây được không?

-

- Chuyện kể tiếp có chút không hợp với cuộc sống của người bình thường, Minh Diệu không muốn để Từ Mẫn bị lôi cuốn vào sự kiện linh dị.

- Đừng làm rối loạn nơi này.

Hiển nhiên Từ Mẫn cũng không muốn dính dấp vào những chuyện như vậy, dù sao những phương pháp này không hợp với những gì nàng từng được giáo dục, rất dễ dàng làm người ta không thể phân biệt được đâu mới là thực tế.

- Tôi chờ ngoài cửa, nhanh một chút.

Từ Mẫn đi ra khỏi phòng.

- Giúp tôi đem thi thể đặt xuống mặt đất.

Ada chuyên tâm pha trộn một đồng vật phẩm kỳ quái hỗn hợp, cụ thể bên trong có những thứ gì cũng chỉ có nàng biết được.

- Chúng ta bắt đầu đi.

Minh Diệu hít sâu một hơi.

- Hy vọng có tin tức tốt.

Ada dùng muối rải một vòng tròn trên mặt đất, đem nữ thi vây quanh chính giữa.

- Cậu tới đem những thứ này bôi lên trán, ngực cùng rốn của thi thể, phải bôi đều.

Một hộp phấn bột hỗn hợp đưa tới trước mắt Minh Diệu, bốc lên mùi hôi khó ngửi.

- A, tôi chán ghét loại mùi vị này, vì sao chị không tự làm cho xong đi.

Minh Diệu rất không hài lòng với công việc Ada phân phó.

- Rất đơn giản.

Ada lui ra sau một bước:

- Bởi vì tôi cũng không thích mùi vị này.

Minh Diệu bất đắc dĩ dựa theo chỉ thị của Ada đem chất bột hỗn hợp bôi lên thân thể của nữ thi.

- Bây giờ tôi cần máu của cậu.

Ada lấy ra một cây phấn viết.

- Bôi lên đây.

- Tại sao không lấy của chị?

Minh Diệu vẫn nhớ canh cánh chuyện vừa rồi.

- Bởi vì cậu là đàn ông, hơn nữa thể chất của cậu gần gũi với tử linh, dùng máu của cậu sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Ada đem phấn viết đưa tới trước mặt Minh Diệu, không cho phép cự tuyệt.

- Nhỏ vào, nhiều một chút.

- Ô ô ngô ngô...

Minh Diệu ngậm ngón tay vừa cắn vỡ:

- Cần thêm thì nói nhanh một chút.

- Không cần nữa, mua một bịch bột ngô bắt đầu xem biểu diễn đi.

Ada dùng phấn viết vẽ ra những văn tự khắp bốn phía thân thể nữ thi mà Minh Diệu hoàn toàn xem không hiểu.

Minh Diệu hoàn toàn không biết gì về Hắc Ma Thuật Châu Âu, chỉ có thể đứng một bên nhìn xem, hẳn có chút cảm thấy gấp gáp.

Ada đang đứng bên ngoài vòng tròn do muối rắc quanh, tay phải vươn về phía trước, năm ngón tay mở ra, trong miệng lăm bằm những từ ngữ mà Minh Diệu nghe không hiểu.

Nữ thi trên mặt đất bắt đầu lay động kịch liệt, tựa hồ có vật gì đó muốn chui ra khỏi thân thể, tứ chi không ngừng giãy dụa trên mặt đất.

Một đạo quang mang đỏ như máu từ giữa không trung vẽ ra một đạo văn chương, Minh Diệu cùng Ada đều quan sát đồ án kỳ quái kia.

- Rất khó giải quyết sao?

Minh Diệu nhìn thấy đôi mày xinh đẹp của Ada cau chặt lại.

- Đây tuyệt đối không phải hắc ma pháp sư bình thường có thể làm được.

Ada cắn móng tay suy tư.

- Quân vương của bóng tối, người đưa đồ cho vong linh, lực lượng ma quỷ, có thể vẽ ra loại văn chương này tuyệt đối không phải là người vô danh.

- Có ý tứ gì?

- Không chế tuyệt đối, dẫn dắt linh hồn, ban cho lực lượng của bóng tối. Mục đích của người này không chỉ đơn thuần muốn giết chết Diệp Tiểu Manh. Hắc mạnh mẽ đem linh hồn của cô gái này biến thành vong linh, đem lực lượng bóng tối ban cho nữ vong linh này, khiến cho nó tiến vào phòng của Diệp Tiểu Manh, hút rặng linh hồn của nàng.

- Ý của chị là hắc muốn linh hồn của Tiểu Manh sao?

- Không, linh hồn sẽ bị nữ vong linh này mang đi, trở thành vong linh lực lượng. Vậy mục đích của hắc rốt cục là gì?

Ada nghĩ mãi không hiểu.

Tôi biết, hắc cần một thân thể không có linh hồn.

Minh Diệu có chút nổi giận, hắc đã đáp ứng cha mẹ của Tiểu Manh phải chiếu cố cho nàng thật tốt, bây giờ lại có người muốn xúc phạm tới Tiểu Manh.

- Tại sao?

Ada đã gặp Tiểu Manh vài lần, cũng không có cảm giác được Tiểu Manh có điều gì khác với những cô gái khác.

- Bởi vì dòng máu trong cơ thể Tiểu Manh.

- Máu? Chẳng lẽ Diệp Tiểu Manh không phải là nhân loại?

- Xin chị một chuyện, không nên nói ra chuyện này.

Về mặt Minh Diệu trở nên thật nghiêm túc.

- Được rồi, xem như cậu thiếu tôi một nhân tình, việc báo cáo tôi sẽ nghĩ biện pháp.

Diệp Tiểu Manh là ác ma chuyển sinh làm Ada kinh hãi.

- Còn có một chuyện tôi rất để ý.

Minh Diệu đem chuyện trên Mê Hồn Phù có dính máu bắn của Trình Tú nói với Ada.

- Cậu nói chuyện này làm cho tôi nhớ lại một người.

Về mặt Ada có chút kinh hoảng:

- Cậu có nghe nói qua cái tên Merlin chưa?

- Nghe qua, tựa hồ là người rất nổi danh, nhất thời không nhớ nổi là ai.

Minh Diệu lắc đầu.

- Đúng vậy, là một người rất nổi danh, hoặc là có thể nói là một người đã từng rất nổi danh.

Ada mở ra túi xách tùy thân:

- Merlin từng là một pháp sư rất nổi danh, là bạn thân của vua Arthur. Theo truyền thuyết chính do Merlin chỉ dẫn vua Arthur chiếm được thanh kiếm trong đá, cũng thống trị nước Anh. Merlin là do Đại Địa Chi Mẫu cùng ma quỷ Incubus sinh ra trong giấc mộng, Satan từng có kế hoạch để Merlin trở thành lực lượng của cái ác trên địa cầu, dùng hắn đối kháng lực lượng cái thiện của Jesus Christ. Nhưng sau khi Merlin ra đời, lập tức đón nhận tẩy lễ, bắt đầu một thời kỳ sinh mệnh thật tốt đẹp, nhưng hắn vẫn có được năng lực biết trước tương lai cùng pháp thuật. Hắn mê muội một bà đồng sư tên gọi Winnie, còn nói cho bà ta biết mình có được lực lượng thần kỳ. Khi biết được nhược điểm của Merlin, Winnie liền sử dụng ma pháp đối với hắn, đem hắn vĩnh viễn nhốt bên trong một gốc cây. Winnie lợi dụng Merlin giúp bà ta tìm kiếm phương pháp bắt tử trường sinh, mà Merlin cũng đã tìm được, hắn chiếm cứ thân thể trẻ trung của Winnie rời khỏi gốc cây kia, sau đó biến mất trên thế giới này. Mấy năm trước ở tại Bỉ có một đôi vợ chồng phát hiện con gái của họ đem toàn bộ tiền trong ngân hàng chuyển ột người không quen biết, chuyển tiền xong liền chết đi, mà số tiền kia chẳng biết đã đi đâu, đây là do đôi vợ chồng ủy thác cho tôi triệu hoán linh hồn cô bé mà tìm kiếm chân tướng, nhưng tôi lại không cách nào tìm được linh hồn của cô bé kia tại Minh giới.

- Nói như vậy trong người Merlin chảy dòng máu đã bị làm bẩn, cho nên hắn cần có thân thể của Tiểu Manh. Còn một điều tôi không biết rõ, nếu như Trình Tú chính là Merlin, như vậy hắn có rất nhiều thời gian để làm chuyện này, dù sao hắn đã ở nhà chúng tôi ba tháng rồi.

Minh Diệu cảm thấy sự tình đã dần tìm được chân tướng.

- Chỉ có thân thể thích hợp còn chưa đủ, còn cần ở thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp sử dụng chú pháp đặc thù, không phải lúc nào cũng có thể thực hiện.

- Thời gian cùng địa điểm thích hợp là sao?

Minh Diệu có chút không giải thích được.

- Ở thời điểm âm dương giao thể trong cuộc sống, ở trong bóng tối, không một bóng người, cầu xin Tà Thần ban ân.

- Ngày 14 tháng 7, Quỷ Môn mở ra, cô hồn vô chủ âm phủ cũng sẽ chạy tới dương gian, sẽ đi khắp nơi tìm thức ăn. Đến 15 tháng 7 cũng chính là ngày hôm nay cánh cửa địa ngục sẽ đóng lại. Merlin không kịp chờ đợi mà muốn lập tức động thủ, chúng ta phải nhanh tìm Tiểu Manh mới được.

Minh Diệu gọi di động cho Tiểu Manh, nhưng điện thoại vẫn bị khóa máy, thời gian này hắn là đã tan học.

Minh Diệu thò tay tìm kiếm trong túi:

- Hồng bét, tôi đã bỏ quên Tầm Nhân Phù trong phòng làm việc rồi.

- Để tôi làm cho, trên người cậu có vật gì Diệp Tiểu Manh từng dùng qua hay không?

Ada lấy ra một cây gậy thủy tinh, cùng một chiếc cốc nho nhỏ.

- Tôi tìm xem đã, chỉ cần là đồ vật Tiểu Manh từng tiếp xúc qua là được sao?

Minh Diệu lật ngược quần áo tìm đồ vật mà mình cần dùng.

- Đều có thể, chỉ cần là đồ vật từng tiếp xúc trong mấy ngày gần đây đều được.

- Chị quay sang chỗ khác đi.

Sắc mặt Minh Diệu có chút đỏ hồng.

Ada đối với phản ứng của Minh Diệu có chút kỳ quái, nhưng vẫn nghe lời xoay người lại, nghe được phía sau truyền ra thanh âm cối đồ.

- Dùng cái này được không?

Minh Diệu đưa cho Ada một chiếc quần lót, trên mông còn thêu chú gấu mèo.

- Quần lót cũng do Tiểu Manh giặt giúp tôi, mới giặt hôm trước thôi...

Ada lộ ra bộ dáng “tôi rất khinh bỉ cậu”, tay cầm lấy quần lót.

Đem quần lót đốt sạch lại bỏ tro tàn vào trong chiếc cốc, Ada từ trong một chiếc bình nhỏ đổ ra một ít chất lỏng dính dính màu trắng.

- Đây là cái gì?

Chất lỏng dính dính làm Minh Diệu cảm thấy buồn nôn.

- Tinh dịch của ngựa, vô luận là bao xa đều có thể trở lại nhà mình.

Ada đem cây gậy thủy tinh đặt vào giữa, thời gian trôi qua cây gậy liền phát ra hồng quang nhàn nhạt.

- Đến đây đi, chúng ta đi tìm tình yêu trong lòng cậu.

9. Chương 9: Căn Hầm Bỏ Hoang

Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút giá lạnh, nhất định do ngủ thiếp thấy ác mộng nên đem chăn đá rơi xuống mất rồi!

Nàng mơ hồ nhớ được mình nhìn thấy ác mộng, trong mộng Trình Tú biến thành một quái vật có nanh, nắm lấy mắt cá chân của nàng, nàng liều mạng muốn tránh thoát nhưng khí lực của quái vật lớn đến kinh người.

- Khát nước quá...Ân?

Diệp Tiểu Manh muốn ngồi dậy tìm một chút nước uống, lại phát hiện tay chân không thể nhúc nhích.

- Quý áp giường sao?

Thân thể cùng đại não tựa hồ mất đi liên lạc, toàn thân ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể chuyển động đôi mắt.

- Nơi này...là nơi nào? Không phải mộng sao?

Diệp Tiểu Manh đánh giá bốn phía, trong căn phòng tối như mực có thể dùng ánh mắt phân biệt được đồ vật không nhiều lắm, nhưng Diệp Tiểu Manh rất khẳng định nơi này tuyệt đối không phải phòng mình.

Trên trần nhà đỉnh đầu, một đồ án hình tròn quỹ dị lóe ra ánh sáng màu đỏ, ánh sáng ảm đạm làm cho người ta có cảm giác tâm tình như đang bị đè nén, Diệp Tiểu Manh cảm giác sau lưng có chút đau nhức, nằm trên mặt đá thật không thoải mái như nằm trên nệm giường trong nhà.

- Cô đã tỉnh rồi.

Thanh âm Trình Tú truyền qua, Diệp Tiểu Manh theo thanh âm miễn cưỡng có thể thấy được ở phía xa có hai thân ảnh mơ hồ đang đứng.

- Xoẹt!

Trình Tú dùng diêm đốt sáng cây nến màu trắng, dùng tay cầm lấy chậm rãi đi về hướng Diệp Tiểu Manh. Trong không khí tản ra mùi hôi thối, càng lúc càng gần. Diệp Tiểu Manh dần dần thấy rõ trên gương mặt người bạn thân đang tróc ra từng miếng thịt, lộ ra mạch máu đỏ tươi cùng xương cốt trắng hếu.

- Rốt cục cô là thứ gì vậy...

Diệp Tiểu Manh có chút sợ hãi, ác quỷ nàng cũng từng thấy qua, nhưng loại quái vật giống như cương thi này nàng lần đầu tiên mới thấy, huống chi đây còn là thân thể của người bạn thân thiết nhất.

- Cô chỉ cần biết sau này tôi chính là chủ nhân của cô là được.

Trình Tú nhìn Diệp Tiểu Manh lộ ra vẻ mỉm cười mà cô ta cho rằng rất hòa nhã, nhưng hiện lên trên gương mặt thoắt rữa lại làm cho người ta dựng đứng tóc gáy.

- Nhanh thôi, trăng sắp lên rồi.

Trình Tú có chút hưng phấn.

- Khó được cơ hội tìm thấy một thân thể hoàn mỹ như vậy, so sánh với thể phẩm này mạnh hơn nhiều lắm.

Da thịt trên cánh tay Trình Tú bắt đầu từ từ tróc ra, mấy chỗ vết thương mang theo thịt nhão chỉ còn dựa vào lớp da treo lủng lẳng trên người.

- Rốt cục cô làm gì Trình Tú?

Diệp Tiểu Manh càng thêm lo lắng cho bạn hơn cả chính an nguy của mình.

- Sao thế, Tiểu Manh, cô không nhận ra tôi sao, tôi chính là Trình Tú đây, ha ha ha ha...

Trình Tú tựa hồ nghe được một chuyện rất buồn cười, lớn tiếng cười lên, căn bản không thèm để ý bởi vì cười to mà làn da bung ra rách rưới.

- Khi tôi vừa mới tới thành phố này liền chú ý tới cô, cô và tôi có dòng máu giống như nhau, cho nên tôi nghĩ biện pháp chuyển tới trường học của cô, cùng cô trở thành bạn bè. Làm sao, cô quên chúng ta từng cùng nhau trải qua cuộc sống vui vẻ sao? Quên chúng ta từng nhiều lần nửa đêm ở trên một giường nói chuyện phiếm suốt đêm sao? Cô biết Trình Tú cũng chính là tôi a, ha ha ha ha...

- Kể lừa gạt...Thì ra hết thấy đều là gạt người sao...

Diệp Tiểu Manh thật bị thương. Bởi vì nàng có thể nhìn thấy quỷ hồn, Diệp Tiểu Manh rất ít cơ hội kết giao bạn bè, bởi vì khi nàng nói sự thật với bạn bè về thể giới của nàng, tất cả mọi người đều cho rằng nàng là người điên nên rời xa nàng. Thật vất vả mới tìm được một người bạn có thể thành thật bí mật với nhau, nhưng bây giờ lại nói cho nàng biết hết thấy bất quá chỉ là một âm mưu, hết thấy những quá khứ vui vẻ đều là giả dối, toàn bộ đều là giả dối, hết thấy chỉ là âm mưu bởi vì muốn bắt cóc nàng mà bố trí, Diệp Tiểu Manh nhần nhẹn không để nước mắt chảy xuống.

- Quái vật, Minh Diệu sẽ đến cứu tôi!

Diệp Tiểu Manh cầu nguyện trong lòng.

- Minh Diệu mau tới đi!

- Minh Diệu? Là thám tử tư không có bao nhiêu năng lực đó sao? Ha ha, cô cho rằng lực lượng của người phàm có thể ngăn cản được tôi sao?

Trình Tú cũng không xem Minh Diệu vào trong mắt.

- Lần trước hấn cứu được cô chỉ là vận khí tốt, hấn liều mạng bị tử linh độc khí nhập vào cơ thể vội vàng chạy về, bây giờ còn có thể cử động hay không hãy còn là vấn đề.

Theo cô ta xem ra, Minh Diệu bất quá chỉ là một thám tử tư có chút linh lực mỗi ngày ăn no chờ chết, nhờ vào việc thám tử theo dõi vợ người khác, tìm kiếm thân nhân dùm người khác mà thôi.

- Vậy sao, vậy chúng ta chờ xem.

Diệp Tiểu Manh cảm thấy thật may mắn vì mình vẫn chưa đem chuyện Minh Diệu có lực lượng nói với Trình Tú.

- Minh Diệu bị thương sao, sao hấn không nói với mình chứ, không có gì nghiêm trọng đi?

Diệp Tiểu Manh bắt đầu có chút lo lắng cho thân thể của Minh Diệu.

- Không cần sợ, ánh trăng lập tức lên cao rồi, hồn phách trên thế gian bắt đầu tụ tập, mang đến cho ta lực lượng, sau này cô sẽ tiếp tục vui vẻ mà sống, sẽ không đói bụng, không rét lạnh, không già yếu, sẽ không

có phiền não, chẳng qua thế giới của cô sẽ biến thành một cái bình nhỏ, yên lặng nhìn vào thế giới này, cái thế giới vốn thuộc về cô.

- Cô định làm gì tôi?

Diệp Tiểu Manh bình tĩnh lại. Đầu tiên phải hiểu rõ mục đích của tên quái vật này mới có thể nghĩ ra biện pháp bỏ chạy, nòng thâm nghĩ trong lòng.

- Cô không cần biết, chỉ cần hưởng thụ hết thấy là được.

Trình Tú hít một hơi thật sâu.

- Kỳ quái, tại sao còn chưa tụ tập đủ?

Đột nhiên trên mặt đất truyền ra chấn động, đồ án trên trần nhà càng ngày càng trở nên ảm đạm.

- Là Minh Diệu sao?

Trong lòng Diệp Tiểu Manh mặc niệm tên Minh Diệu.

- Mau tới cứu tôi đi.

- Người đi nhìn một chút.

Trình Tú quay đầu lại nhìn bóng đen nói:

- Có người phá hư kết giới của ta, đi thu thập chúng, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy đến ta.

Bóng đen chậm rãi biến mất trong bóng tối.

- Chị xác định chính là nơi này sao?

Đối với việc thật dễ dàng đi vào căn hầm, Minh Diệu cảm thấy thật kỳ quái.

- Chẳng lẽ không hề có chút phòng hộ nào sao chứ, pháp thuật này sẽ không thể không bị quấy rầy à?

- Tôi cũng không biết, nói thế này, khi đang tiến hành loại nghi thức lớn kia ma pháp sư sẽ thiết lập kết giới cường lực phòng ngừa những người khác xâm lấn.

Ada đem Lục Mang Tinh Ngân Liên vốn định dùng bài trừ kết giới bỏ vào trong túi.

- Chúng ta cẩn thận một chút, có thể sẽ có bất ngờ gì đó.

Minh Diệu lấy ra một trương Chiếu Minh Phù, trương phù phát ra ánh sáng chiếu khắp căn hầm, hai người cẩn thận theo phương hướng cây gậy thủy tinh chỉ tới đi về phía trước.

Vào thời gian đầu giải phóng, có rất nhiều thành phố cùng núi non xây dựng không ít hầm trú ẩn, nhưng đến hiện tại phần lớn đã bị bỏ hoang, trên vách mọc đầy rong rêu, trên mặt đất còn ẩm ướt. Thỉnh thoảng có tiếng kêu rín rít của loài chuột, bởi vì hồi âm vang vọng nghe thật rõ ràng.

- Sắp đến rồi!

Cây gậy thủy tinh trong tay Ada càng ngày càng đỏ lên, là tín hiệu sắp đến gần mục tiêu.

- Cẩn thận!

Minh Diệu cảm giác được có điều gì không đúng ngay lập tức đẩy mạnh Ada, tự mình nhảy ngược ra sau một bước dài.

- Thịch!

Một khối nước bùn khổng lồ từ trên đỉnh đầu rơi xuống, đập nổi lên một đồng bọt nước, chính là chỗ đứng vừa rồi của hai người.

- Ra đi, ta thấy được người.

Minh Diệu lạnh lùng nhìn vào bóng tối nói.

Một người trung niên mặc âu phục màu vàng từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, Minh Diệu cũng nhìn thấy rõ mặt của hắn.

- Nguyên lai là ông, bản thân tôi đúng là nhìn sai lầm, không nhìn ra được thì ra trên người ông cũng có thứ không sạch sẽ.

Minh Diệu nhận ra người đàn ông này chính là chồng của người phụ nữ đã tự sát.

- Cậu sẽ không thể nhìn ra đâu.

Ada đau lòng vuốt vuốt túi xách hiệu LV dính nước.

- Loại oán linh này bởi vì bình thường bị ma pháp sư giấu bên trong tiềm thức người khác, dựa vào việc cắn nuốt dục vọng của con người mà sinh hoạt, dần dần sẽ xóa đi ý thức của chủ nhân, trước khi thành công sẽ rất khó phân biệt rõ ràng.

Người đàn ông trung niên tựa hồ cũng không nghe được bọn họ nói chuyện, cúi đầu, hai ngón tay khấu chặt một chỗ, xương cốt trên người không ngừng vận vẹo bên dưới lớp quần áo cũng có thể thấy được rõ ràng.

- Hắn đang làm gì thế?

Minh Diệu thấp giọng hỏi Ada.

- Nhân cách giao thế, nhanh, thừa dịp hiện tại giết chết hắn.

Ada bắt đầu tìm kiếm dụng cụ trong túi xách.

- Khu Ma Sư Châu Âu các vị dùng đồ thật quá phiền toái, để cho tôi tới đi.

Minh Diệu lấy ra một trường phù trong túi quần.

- Vị nam, tị, ngộ, vị, mậu quý hợp hóa hỏa, tậ!

Một đoàn hỏa cầu chiếu sáng cả lối đi, bắn thẳng tới chỗ người đàn ông trung niên.

Người đàn ông tựa hồ vừa thức tỉnh, cong người lên, hai tay đẩy ra trước, giọt nước trên mặt đất giống như vừa sống lại bay lên giội vào hỏa cầu.

- Phốc xuy!

Giống như than cháy đỏ bị ném vào trong ao nước, ngọn lửa bị dập tắt, trong thông đạo tràn ngập hơi nước nóng hực bức người, Minh Diệu cùng Ada có chút khó mở mắt.

- Quá muộn!

Người đàn ông mở miệng.

- Thân thể này hoàn toàn thuộc về ta!

Minh Diệu cùng Ada lui ra sau hai bước, đề phòng nhìn người đàn ông trước mắt.

- Người là Sử Ma của Merlin sao?

Ada cầm túi xách vòng ra phía sau, thò tay tìm đồ vật bên trong.

- Không cần phí công, muốn ám toán ta sao, ta cũng thấy được!

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn Ada.

- Diệp Tiểu Manh ở đâu?

Minh Diệu không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, mỗi một giây trôi qua Tiểu Manh sẽ càng tăng thêm nguy hiểm.

- Là cô bé bị bắt đó sao? Thật đáng tiếc, các người sẽ không thể nhìn thấy nàng, bởi vì các người sẽ phải chết tại nơi này.

Người đàn ông trung niên thè lưỡi liếm đôi môi:

- Các người qua không được, đường này không thông.

- Vậy cũng không nhất định, giết chết người là đi qua được rồi!

Minh Diệu lấy ra thêm trường phù.

- Ly hỏa, tậ!

Năm hỏa cầu hướng người trung niên bay đi, số lượng tuy nhiều nhưng kích thước nhỏ hơn vừa rồi.

- Ha ha, cùng một chiêu thức có tác dụng sao?

Người trung niên cười lớn, chỉ vươn tay liền đem hỏa cầu đánh trở về.

Minh Diệu vội vàng nằm xuống, hỏa cầu bay ngược qua đỉnh đầu hắn.

- Cùng một chiêu thức không dùng được sao?

Minh Diệu bò lên khỏi mặt đất, vỗ vỗ áo khoác ngoài trên người:

- Ta không tin, người cũng không phải thánh đấu sĩ!

10. Chương 10: Cuộc Chiến Cuối Cùng

- Tới a, tới a, ha ha...

Người trung niên vừa tránh né hỏa cầu vừa kêu lên.

- Lực lượng, lực lượng của chính ta, ha ha ha ha...lực lượng của dục vọng là vô cùng vô tận, chỉ cần là người sẽ có dục vọng, chỉ cần có dục vọng ta liền có lực lượng, người không thể thắng được ta.

- Hô...hô...

Minh Diệu cảm giác có chút kiệt sức, linh phù trên người đã dùng hết bảy tám phần, thân thể nhân loại luôn có cực hạn.

- Kiên trì, nhanh!

Minh Diệu nghiêng người né tránh quả đấm chạm mặt lao tới, mặc dù chỉ có quyền phong sát qua thân thể nhưng nơi xương sườn truyền tới nỗi đau đớn như đao cắt.

- Chỉ còn mấy tờ cuối cùng này sao, phải tiết kiệm một chút...

Minh Diệu dùng một tay che sườn phải, một tay lấy ra linh phù trong túi quần, suy nghĩ một chút, lại thả ra năm trường.

- Tậ, ly hỏa!

Mấy hỏa cầu lại bay về phía người đàn ông.

- Người là kẻ ngu ngốc sao, ta đã nói rồi, vật này vô dụng đối với ta.

Người trung niên chỉ gõ gõ ngón tay, hỏa cầu giống như bị vật gì đó ngăn cản, còn chưa bay tới trước người đã bạo liệt nổ tung, tràn ngập một trận bụi mù.

- Còn có một chút!

Minh Diệu không đợi bụi mù kịp tản ra liền xông về phía trước.

- Tậ, ly hỏa!

Năm Ly Hỏa Phù cuối cùng bay vào trong bụi mù.

Người trung niên hoảng sợ, hiển nhiên không nghĩ tới Minh Diệu không kịp đợi hồi phục linh lực đã đánh ra mấy hỏa cầu.

- Thịch!

Minh Diệu biết chắc mình đã đánh trúng.

- Ân...lần này có chút đau a!

Bụi mù từ từ tản đi, lộ ra thân ảnh người trung niên.

- Nhưng xem người bắt quá đã kiệt sức rồi đi!

Ly Hỏa Phù đánh trúng cánh tay trái của người trung niên, cả cánh tay biến thành một mảnh đen nhánh.

- Bị đánh trúng ngay chính diện mà cũng không sao?

Minh Diệu có chút lão đảo, không ngừng sử dụng Ly Hỏa Phù và tránh né công kích cơ hồ đã tiêu hao hết thể lực cùng linh lực của hắn.

- Ha ha, chỉ bằng chút tài mọn này mà nghĩ đánh ngã ta sao, sẽ vô dụng thôi, người chỉ có thể gây tổn thương cho thân thể này, mà lực lượng của ta đến từ ý thức của con người.

Người trung niên lắc lắc tay trái bị thương, Ly Hỏa Phù của Minh Diệu chẳng qua đánh lui hắn mấy bước mà thôi.

- Phải không, thật ra ta cũng cho rằng như thế.

Minh Diệu thở hổn hển mấy hơi đứng thẳng người lên, thò tay vào miệng túi áo khoác ngoài.

- Ân, còn có chiêu số gì mới sao?

Người trung niên đứng tại chỗ nghiêng đầu nhìn Minh Diệu, đối với lực lượng pháp thuật công kích của Minh Diệu hắn đã hiểu rõ, cũng không thêm để ý.

- Vậy cái này thì thế nào!

Minh Diệu lấy ra một chiếc hộp màu xanh.

- Cổ ấn!

Một mảnh hoàng sắc quang mang vây quanh người trung niên.

- Ân...đây là cái gì?

Người trung niên bị tia sáng đâm vào ánh mắt, nhìn thấy có vô số thanh kiếm vây quanh mình, khắp trên xuống dưới, không ngừng xoay tròn.

Người trung niên vươn ra nắm tay đánh vào kiếm trận, một trận hoàng quang hiện lên, kiếm trận vẫn không nhúc nhích.

- Vậy khốn ta thì hữu dụng sao?

Người trung niên cũng không lo lắng mình đang bị vây khốn.

- Người cũng thể thôi, hơn nữa muốn duy trì trận pháp này tựa hồ người cũng phải cố hết sức!

Minh Diệu đem toàn bộ linh lực đặt lên việc khống chế kiếm trận, trên đầu tuôn đầy mồ hôi hột nói rõ hắn cũng không kiên trì được bao lâu.

- Chỉ cần vây khốn người vài giây là được rồi.

Thanh âm Ada từ sau lưng người trung niên truyền đến:

- Người cho rằng hắn không ngừng dùng Ly Hỏa Phù đánh người chỉ là làm chuyện vô dụng thôi ư, hết thấy là vì để người đi vào trong truyền tống trận này.

- Ân?

Người trung niên lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã đứng trên một trận pháp hình tròn dùng muối vẽ ra.

- Đi đi, trở lại Minh giới của ngươi đi.

Ada đem linh lực truyền vào truyền tống trận, truyền tống trận bắt đầu vận chuyển, rất nhiều phù triện Minh Diệu cũng không nhận ra đang phát sáng lên.

- A...ta không trở về...không thể...a...

Người trung niên quỳ trên mặt đất lớn tiếng tru lên, thanh âm thâm mà bi thương truyền khắp căn hầm thật chói tai, một mảnh hắc khí hình người từ trên người trung niên tróc ra ngoài, từ từ biến mất trên không trung.

- Hô...hô...làm xong sao?

Minh Diệu thu hồi Cổ Ấn kiểm trận, không còn đứng vững, đặt mông ngồi dưới đất.

- Sao chị lại chậm vậy chứ, tôi đã sắp không kiên trì nổi nữa.

- Không có biện pháp, tôi phải làm khô nước trên mặt đất mới có thể vẽ được truyền tống trận đi!

Ada thật vô tội xòe hai tay:

- Cậu nên rèn luyện nhiều hơn đi, còn có một đại boss ở phía sau nữa kia.

- Xác định người này không còn bỏ dậy được nữa chứ?

Minh Diệu tranh thủ thời gian khôi phục lại chút lực lượng, phía sau khẳng định còn có một trận ác chiến phải đánh tiếp.

- Không có vấn đề, truyền tống trận này có thể trực tiếp đem những thứ vốn không thuộc thế giới này truyền về Minh giới.

Ada thu thập lại đồ vật:

- Chúng ta đi thôi, tình yêu trong lòng cậu đang ở phía trước kia.

- Thân thể người này làm sao bây giờ, chết thật rồi sao?

Minh Diệu nhặt một cây gậy dưới đất chọc chọc vào thân thể người trung niên.

- Không, mất đi linh hồn, linh hồn ác ma đã trở lại Minh giới, linh hồn của hắn đã bị ác ma cắn nuốt sạch sẽ, thân thể không có linh hồn vẫn còn sống, nhưng chỉ sống đời sống như người thực vật mà thôi.

Ada dùng khăn lụa lau tay:

- Vấn đề sau đó giao cho cảnh sát tới xử lý đi.

- Các ngươi đến rồi, con Sử Ma vô dụng kia đâu?

Nơi cuối lối đi, trong một gian phòng lớn trống trải, Trình Tú đang đứng ngay trung ương. Trên thạch đài sau lưng cô ta, Diệp Tiểu Manh lặng lẽ nằm im nhìn Minh Diệu, không thể động đậy cũng không thể nói chuyện.

- Xem ra ta còn xem thường ngươi, đã bị vong linh độc khí xâm lấn trong cơ thể vẫn còn có thể đánh bại Sử Ma của ta, ta hẳn nên khích lệ ngươi mới phải.

Trình Tú từ từ đi về phía Minh Diệu, trên gương mặt thối rửa còn mang theo nụ cười, giò bọ màu trắng đục đang chui tới lui trong da thịt, Minh Diệu thật khó đem con quái vật buồn nôn này hình dung thành cô bé thanh tú từng ở chung một nhà.

Tựa hồ nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của Minh Diệu, Trình Tú cảm thấy rất vui vẻ:

- Không cần lo lắng, rất nhanh ta có thể rời khỏi thân thể đáng buồn nôn này. Thật ra cô bé này gương mặt cũng không tệ lắm, ta có chút không nỡ.

Trình Tú nhìn thân thể mình nói tiếp:

- Đáng tiếc thể phẩm chỉ là thể phẩm, không dùng được bao lâu thì bị hỏng mất. Satan phù hộ, để cho ta tìm được thân thể hoàn mỹ như vậy.

Phảng phất như nhìn thấy được đồ vật đáng khát vọng nhất trên thế giới, Trình Tú lóe ra ánh mắt hưng phấn nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Dùng thân thể này ta có thể vĩnh cửu sống sót.

- Người đang nằm mơ!

Ada từ phía sau lấy ra ma trượng, trên mộc côn dài ba xích khắc đầy hoa văn, bảo thạch trên đầu trượng phát ra tia chớp màu lam.

- Hừ, một Khu Ma Sư nhỏ nhoi cũng dám đối kháng với ta sao?

Trình Tú căn bản khinh thường Ada công kích, chỉ chậm chậm xoay người qua, tia chớp hung hãn nổ ra cách Trình Tú chừng một thước, từng đạo điện xà du động trước người Trình Tú, không cách nào nhích tới gần.

- Mặc dù lực lượng hiện tại của ta rất suy yếu, nhưng bằng vào hai người các ngươi không cách nào đánh vỡ được hai tầng kết giới do ta thiết lập.

Trình Tú không để ý tới hai người, xoay người đi về hướng Diệp Tiểu Manh.

- Không còn cách nào sao?

Cuộc chiến vừa rồi làm Minh Diệu kiệt sức.

- Làm sao mới giết chết con quái vật này?

- Muốn giết chết con quái vật này thật đơn giản, chỉ cần dùng lợi khí cắm vào đầu của hắn hay trái tim là được rồi, dù sao hắn đang dùng thân thể nhân loại.

Ada lấy ra Lục Mang Tinh Bạc Liên trong túi xách:

- Nhưng tôi không nắm chắc phá vỡ được đạo kết giới này.

Ada đem Lục Mang Tinh Bạc Liên đặt ngay trước ngực, đem toàn bộ pháp lực trong người truyền vào bên trong, một đạo bạch quang chói mắt xông thẳng tới Trình Tú.

- Thịch!

Giống như dùng đại chùy đánh vào trên miếng sắt, một cỗ phản lực đánh bay Ada ra ngoài thật xa, hung hăng đụng vào trên vách tường, kết giới kia vẫn bình yên vô sự.

- Chị không sao chứ?

Minh Diệu vội vàng lao qua thăm dò thương thế của Ada.

- Ngô...hoàn hảo, chỉ bị gãy mấy cây xương...

Ada nằm trên mặt đất chịu đựng đau đớn:

- Không có biện pháp, kết giới quá cường đại!

- Vậy sao, nhưng cho dù là thần cũng không thể xúc phạm tới một sợi tóc của Tiểu Manh!

Minh Diệu đã bất cứ giá nào, hần quay đầu nhìn Ada:

- Đáp ứng tôi một chuyện, giúp tôi cứu ra Tiểu Manh!

- Không được, cậu lại muốn dùng dụng cụ cấm kỵ kia sao? Lấy trạng thái thân thể cậu bây giờ không thể nào, hôm nay cậu đã dùng qua một lần rồi!

Ada muốn bò dậy ngăn cản Minh Diệu, nhưng đau đớn lại làm cho nàng không cách nào nhúc nhích.

- Không vì cái gì khác, chỉ là tôi rất chán ghét đồ quái vật này, tôi tình nguyện ôm nó cùng chết.

Minh Diệu lại lấy ra chiếc hộp xanh.

- Yêu Lân!

Quang mang màu đỏ chiếu sáng cả căn phòng, Yêu Lân mang theo toàn bộ linh lực còn sót lại của Minh Diệu bay về phía kết giới.

Kết giới phát ra thanh âm giống như kim khí bị cắt rách, công kích của Yêu Lân bị kết giới chặn lại bên ngoài.

- Thì ra người còn dụng cụ thú vị như vậy sao, là hấp thu lực lượng sinh mệnh của chủ nhân chuyển hóa thành lực lượng của mình sao, đạo thuật phương đông quả nhiên rất cường đại, đáng tiếc lực lượng của người còn kém một chút.

Trình Tú nhìn thấy kết giới bình yên vô sự liền yên tâm:

- Kỳ quái, tại sao linh hồn còn chưa thể tụ tập đủ, rốt cục địa phương nào sai lầm?

Minh Diệu cảm giác lực lượng trên người từ từ biến mất, phạm vi tầm nhìn bắt đầu mơ hồ:

- Cuối cùng...cuối cùng tôi còn không cứu được cô sao...thật xin lỗi...

Yêu Lân vẫn đang cố gắng xông phá kết giới, nhưng hồng quang ngày càng ảm đạm, tựa như ánh nến tùy thời đều có thể bị dập tắt.

- Ba!

Thanh âm giống như thủy tinh tan vỡ, Trình Tú hoảng sợ quay đầu lại, Yêu Lân đột nhiên mất đi lực cản, trong nháy mắt cắm vào lồng ngực Trình Tú.

- Vì sao...không thể nào...là lực lượng gì...tên kia...A!

Ngọn lửa bốc cháy lên hừng hực, nuốt sống ma pháp sư đã tâm bình bĩnh, bên trong gian phòng vang lên tiếng kêu thê thảm.

Thanh âm dần dần biến mất, linh hồn ma pháp sư truyền kỳ cùng thân thể Trình Tú đều không còn tồn tại, lưu lại một đồng tro bụi.

- Thành công...

Minh Diệu mất đi tri giác.

Diệp Tiểu Manh cảm giác mình có thể cử động, nàng nhảy xuống thạch đài ôm lấy thân thể vừa té xuống của Minh Diệu.

- Chú đừng làm tôi sợ a, tỉnh lại đi, Minh Diệu, chú đừng bỏ lại một mình tôi...

Trên mặt Diệp Tiểu Manh tràn đầy nước mắt.

- Ngó...đỡ tôi...tôi tới xem hấn...

Ada vươn tay.

Diệp Tiểu Manh nghe được lời của Ada vội chạy tới đỡ nàng đi tới bên người Minh Diệu, động tác có chút thô bạo khiến cho Ada không nhận được đau đớn kêu lên.

- Không có chuyện gì, chẳng qua quá tiêu hao linh lực thôi, trị liệu một chút cũng sẽ không còn vấn đề.

Ada đem một chút linh lực còn sót lại của mình truyền một nửa vào cơ thể Minh Diệu:

- Bây giờ yên tâm chưa?

Diệp Tiểu Manh nghe được Minh Diệu không có chuyện gì rồi cực an tâm ngừng khóc. Nàng nhẹ nhàng đặt đầu Minh Diệu nằm lên đùi mình, vuốt ve gương mặt như đang ngủ của hấn.

- Ngô...Bây giờ cả tôi cùng Minh Diệu đều không thể cử động...cô công hai chúng tôi ra khỏi địa phương quý quai này đi thôi.

Ada cố hết sức thu lại ma trượng, ôm túi xách LV vào trong ngực mình.

- A? Một mình tôi công hai người!

Diệp Tiểu Manh nhảy dựng lớn tiếng kêu lên.

- Chúng tôi vì tới cứu cô nên mới bị thương, cô không công thì ai công đây.

Ada vươn tay:

- Đến đây đi, công tôi ra ngoài trước.

- Không!

Diệp Tiểu Manh cau mày:

- Tôi muốn công Minh Diệu trước!

Ngay chỗ rẽ lối đi, một người đàn ông đẩy nhẹ gọng kính viền vàng:

- Hai tầng kết giới cũng phải để mình xuất thủ sao? Năng lực của tiểu bối bây giờ thật quá kém!

Sau khi nói xong liền xoay người lại biến mất trong bóng tối...

11. Chương 11: Lầu Nhỏ Không Người

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết...

Hoàng Hiểu hưng hăng đập mạnh nắp xe phía trước, trong loại tình huống trước sau đều không có khách sạn ở lại, không ngờ xe lại chết máy không cách nào sửa chữa.

- Vẫn chưa sửa được sao, ráng nghĩ biện pháp đi thôi, tôi không muốn qua đêm bên trong xe.

Cô gái tóc dài đang nói chuyện là bạn gái của Hoàng Hiểu tên Trương Viên Viên.

- Gọi điện thoại tìm người tới giúp đỡ đi.

- Đã một giờ đêm rồi còn ai chạy tới sửa xe đây? Không được, chúng ta đi bộ tới trong thôn tìm một chỗ ở trọ qua đêm, ngày mai rồi tính sau.

Hoàng Hiểu ủ rũ đá mạnh vào bánh xe.

- Hình như mới đi ngang qua một ngôi lầu nhỏ sao, chúng ta tới đó hỏi thử xem có thể cho chúng ta ở nhờ một đêm hay không.

- Em không đi!

Trương Viên Viên lớn tiếng kêu lên, làm Hoàng Hiểu giật mình hoảng sợ kêu to một tiếng.

- Căn nhà kia đen thui, thật đáng sợ.

- Đi xem thử một chút thôi, còn hơn ở lại trong xe cả đêm thế này.

Hoàng Hiểu lấy ra một đèn pin cầm tay:

- Nói không chừng có người hảo tâm ở nơi đó thì sao.

Trương Viên Viên không chút tình nguyện hừ một tiếng:

- Còn nói tài lái xe của mình còn thoải mái hơn đi xe bus đường dài, anh nhìn anh xem đã mượn chiếc xe tệ thế nào.

Hai người vừa là đồng hương cũng vừa là bạn học, sau khi trường cho nghỉ hè Hoàng Hiểu liền đề nghị tự mình lái xe về nhà, không đi xe bus đường dài, Trương Viên Viên cũng nghĩ tự mình lái xe về tiện lợi hơn đi xe bus, dù sao đi sáu bảy tiếng là có thể về tới nhà, vì thế liền đáp ứng, không nghĩ tới mới đi được nửa đường xe lại chết máy.

- Anh làm sao biết xảy ra chuyện như vậy, em cũng đừng oán trách nữa.

Hoàng Hiểu nhìn mái tóc dài buông xõa của bạn gái đột nhiên hoảng sợ run rẩy cả người, không khỏi nghĩ tới bộ dạng nữ quỷ trong phim điện ảnh.

- Bỏ ra cả ngàn đồng làm ra cái đầu tóc giống quỷ quái như vậy, còn nói là kiểu thời trang Hàn quốc gì đó, anh thấy em chẳng khác gì nữ quỷ.

Hoàng Hiểu lẩm bẩm.

- Anh biết cái gì, đây gọi là kiểu mới nhất, tên nhà quê, hiện tại đều lưu hành kiểu tóc này đó.

Trương Viên Viên càng ngày càng không ưa kiểu nói chuyện quê mùa của bạn trai:

- Chớ có nói hươu nói vượn nữa đi, đã khuya thế này sẽ khiến người ta sợ hãi.

Hoàng Hiểu còn muốn nói gì đó, suy nghĩ một chút đành ngậm miệng lại. Hắn rất ưa thích người bạn gái này, lúc cãi nhau thường thường vẫn luôn nhường nhịn nàng.

Hai người đi trên đường, hai bên là đồng ruộng mênh mông, trên con đường tối đen cũng không hề có đèn đường, chỉ dựa vào ánh sáng yếu ớt của đèn pin hai người mới thấy được ngôi nhà nhỏ kia đi dần tới. Hai bên đường còn trồng những cây hòe cao cao, gió thổi qua tàng cây xào xạc, giống như quỷ ảnh đang nhảy nhót, Hoàng Hiểu cảm giác tóc gáy trên người mình đều dựng đứng lên.

Đột nhiên cả hai nhìn thấy một đạo hắc ảnh từ ven đường lao ra.

- A...

Trương Viên Viên hoảng sợ lớn tiếng hét lên, âm thanh chói tai làm Hoàng Hiểu hoảng sợ cơ hồ ném luôn chiếc đèn pin trong tay.

- Quỷ...quỷ a...

Trương Viên Viên núp sau lưng bạn trai, nắm chặt quần áo của Hoàng Hiểu.

Bóng đen tựa hồ bởi vì tiếng hét chói tai của Trương Viên Viên làm kinh sợ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, hai đạo lục quang lóe ra cách hai người không xa. Hoàng Hiểu nơm nớp lo sợ dùng đèn pin từ từ chiếu tới.

- Hô...bắt quá chỉ là một con mèo mà thôi, lại hù dọa em biến thành thế này.

Hoàng Hiểu đã nhìn thấy rõ đó là một con mèo lớn màu vàng, hẳn là mèo hoang của vùng lân cận.

Trương Viên Viên từ từ thò đầu ra sau lưng bạn trai nhìn lại:

- Hô, làm em sợ muốn chết, con mèo chết tiệt.

- Lá gan thật nhỏ quá đi!

Hoàng Hiểu ôm lấy bạn gái, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng nàng.

- Đi, đi thôi.

Mèo hoang từ bên kia đường chui vào đồng ruộng.

Ngôi lầu nhỏ được xây ngay giữa đồng ruộng, tổng cộng có hai tầng, bên cạnh lầu vẫn còn một đồng gạch còn chưa xây xong, cửa sổ trong nhà tối như mực không nhìn thấy được gì.

- Có người hay không, xe của chúng tôi bị hư, muốn xin ở nhờ một đêm.

Hoàng Hiểu gõ cửa một lúc:

- Xem ra không có ai.

- Chúng tôi về xe thôi, nơi này làm em sợ lắm.

Trương Viên Viên có lẽ vì con mèo hoang vừa rồi làm kinh sợ, khi nói chuyện có chút run run.

Hoàng Hiểu cầm đèn pin chiếu chiếu chung quanh, cánh cửa đen nhánh hẳn đã bị khóa lại, hẳn đi qua một bên nhà, kéo cửa sổ.

- Tới đây mau, cửa sổ này có thể mở ra.

Hoàng Hiểu nhảy lên bệ cửa sổ chui vào phòng.

- Phải vào thật sao?

Trương Viên Viên cảm thấy tùy tiện đi vào như vậy có chút không tốt lắm.

- Không cần khẩn trương, không có ai đâu, đưa tay cho anh, trời sắp mưa rồi.

Hoàng Hiểu đưa tay kéo bạn gái vào phòng.

Trong nhà không có dấu vết người ở lại, bên dưới là sàn gỗ, bước chân vang lên tiếng kéo kẹt kéo kẹt, hai người quan sát chung quanh một thoáng.

Đây là một căn nhà còn chưa được xây dựng xong, sàn nhà còn có nhiều chỗ chưa làm xong, tựa hồ thật lâu không có ai đi qua, mặt tường màu trắng có chút ố vàng, Hoàng Hiểu bật công tắc điện, nhưng trong nhà tựa hồ không có điện.

- Đúng là người có tiền, chờ anh phát tài về nhà xây cho gia đình căn nhà lớn như vậy!

Hoàng Hiểu cảm thán vài tiếng, hai người nhìn quanh một chút trở lại phòng khách.

- Đi, chúng ta lên lầu hai nhìn xem một chút.

- Đừng đi, chúng ta ra ngoài thôi, em sợ.

Trương Viên Viên cảm giác trong lòng bất an.

- Sợ cái gì chứ, lá gan thật nhỏ.

Hoàng Hiểu đối với phản ứng của bạn gái có chút xem thường.

- Vậy em chờ ở đây đi, anh lên xem một chút sẽ xuống, nói không chừng bên trên còn có chỗ ngủ.

Lầu hai nhìn qua được sửa sang đỡ hơn lầu trệt một chút, mấy gian phòng đã gắn xong cửa gỗ màu đỏ, Hoàng Hiểu đẩy cửa từng phòng nhìn xem một chút.

- Ha ha, vận khí thật tốt, lại có sô pha.

Đẩy ra cánh cửa cuối cùng trên hành lang, Hoàng Hiểu phát hiện trong phòng này có một chiếc ghế sô pha thật lớn.

- Hôm nay ngủ nơi này đi.

Hoàng Hiểu nằm lên sô pha duỗi lưng.

Theo ánh đèn pin nhấp nháy, Hoàng Hiểu nhìn thấy trên vách tường bên phải tựa hồ có nhiều vết ố đen sẫm, hẳn đứng lên, muốn đi qua xem cẩn thận một chút.

- Đây là thứ gì chứ, thầy thợ làm việc thật quá qua loa đi, trong nước sơn lại còn có cả tóc thể này.

Vách tường bôi nước sơn màu trắng, nhưng vẫn có vài nhúm tóc đen lộ ra bên ngoài. Hoàng Hiểu muốn đưa tay kéo nhúm tóc đen ra, nhưng phát hiện không kéo ra được, phẳng phất như nhúm tóc mọc trong vách tường.

Đèn pin đột nhiên chớp nháy vài cái thì tắt lịm, Hoàng Hiểu quơ quơ cây đèn pin mất đi tia sáng:

- Hết pin rồi sao, hay là hỏng mất rồi?

Mất đi ánh sáng duy nhất, Hoàng Hiểu có chút buồn bực, cửa phòng không biết đã lặng lẽ đóng lại từ lúc nào.

Hoàng Hiểu muốn lấy pin ra nhìn xem có phải bị hỏng rồi hay không, nhưng cảm giác ở phía sau có chút lạnh lẽo. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh một cô gái đứng cách đó không xa, mái tóc dài buông xõa hai bên má.

- Sao vậy, một mình ở dưới sợ hãi sao?

Hoàng Hiểu cho rằng bạn gái ở dưới lầu một mình nên sợ hãi đi lên tìm hắn, hắn đem bạn gái ôm vào trong ngực.

- Đừng sợ, ở phòng này không tệ đâu, có một sofa, hôm nay ngủ đờ ở đây một đêm đi.

Hoàng Hiểu cảm thấy thân thể trong lòng mình có chút lạnh giá.

- Lạnh sao, đưa tay cho anh.

Hoàng Hiểu muốn cầm tay bạn gái, nhưng nàng lại ôm cổ hắn.

- Sao vậy, chẳng lẽ em muốn thân mật ngay chỗ này à? Cũng không tệ đâu, hắc hắc...

Hoàng Hiểu ôm lấy vòng eo thon của bạn gái, cúi đầu xuống định hôn lên môi nàng.

- Hoàng Hiểu...Anh đang ở đâu vậy, trả lời em một tiếng đi, em sợ lắm!

Từ bên ngoài phòng truyền tới thanh âm sợ hãi của Trương Viên Viên, Hoàng Hiểu đột nhiên rùng mình.

- Cô...cô...cô...cô là ai...

Cánh tay mảnh khảnh của cô gái tựa hồ rất có sức lực, Hoàng Hiểu dùng hết toàn lực cũng không cách nào tránh thoát.

Cô gái từ từ ngẩng đầu, ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào phòng, Hoàng Hiểu liền nhìn thấy một khuôn mặt lóe thanh quang.

- A, quỷ a!

Mái tóc dài của cô gái càng lúc càng mọc dài ra, quần lấy cổ Hoàng Hiểu, dần dần, cả người Hoàng Hiểu đều bị mái tóc bao vây.

- Nha...cứu mạng, có người không...cứu cứu tôi...

Trong ngôi lầu nhỏ không người nữa đêm truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

...

- Có mang theo cục sạc di động không?

- Có!

- Có việc nhất định phải gọi cho tôi đó!

- Biết rồi!

- Mang theo hai bộ quần áo dày một chút, buổi tối rất lạnh.

- Mang rồi.

- Có mang theo nội y thay không?

- Có mang rồi...Lão đầu dài dòng, gấp thời mần kinh sao, đừng dài dòng nữa đi, tôi sắp trễ đó.

Diệp Tiểu Manh vừa mang giày vừa ứng phó với sự quan âm của Minh Diệu, theo nàng nghĩ người thanh niên còn chưa đầy ba mươi tuổi này rõ là có dấu hiệu của thời kỳ mần kinh.

- Đừng gây cãi với bạn học, buổi tối phải đắp chăn đừng để lạnh bụng, nhớ mỗi ngày phải gọi điện thoại báo bình an, còn nữa, tôi đưa trương phù cho cô nhất định phải mang theo trên người, ngoại trừ tắm tuyệt

đổi không được cỏi ra, không nên nói chuyện với người xa lạ, người nào chủ động nói chuyện phải đặc biệt coi chừng, đừng đi tới địa phương không có bóng người, phải ở chung với mọi người đừng nên tách ra, nếu có người khả nghi muốn dẫn cô đi xem cá vàng ngàn vạn lần không nên đi theo.

Minh Diệu hoàn toàn không chút yên tâm đối với việc Diệp Tiểu Manh một mình theo bạn học đi dã ngoại, trong mắt hắn Diệp Tiểu Manh vẫn chỉ là đứa trẻ mặc tã chảy nước mũi ôm cứng hắn gọi là thúc thúc.

- Được rồi được rồi, tôi biết hết rồi...Đường Huyền Trang đại thúc đừng tiếp tục dài dòng nữa rồi, tôi đi nha.

Minh Diệu còn chưa nói hết ý Diệp Tiểu Manh đã đeo ba lô chạy ra khỏi cửa.

12. Chương 12: A Trạch Lạnh Lùng

Ngồi bên trong xe bảy chỗ, Diệp Tiểu Manh có chút cảm thán lòng người dễ thay đổi, chỉ qua một tháng thời gian ngắn ngủi, mọi người đã đem chuyện Trình Tú mất tích ném ra sau đầu, cuộc sống vẫn tiếp tục trôi đi, phẳng phất như người kia chưa từng tồn tại. Đã gần tới tốt nghiệp, mấy bạn học trong lớp đề nghị trước khi tốt nghiệp họp mặt ra ngoài đi chơi một chuyến, xem như lưu lại chút kỷ niệm. Cho nên mới dự định cuối tuần cùng nhau đi tới làng du lịch tham quan. Thật ra Diệp Tiểu Manh chỉ thuộc về dự bị, nếu không phải trưởng lớp Thái Nhã Ngôn kiên trì đòi kéo nàng đi theo, chắc chắn sẽ không có người muốn mời nàng tham gia, bởi vì những người có thể được xem là bạn của nàng thật sự ít đến mức đáng thương. Diệp Tiểu Manh vừa mới đi tới, trưởng lớp liền đưa một cô gái tuổi tác tương đương kín đáo nhét cho nàng, lúc này nàng mới hiểu được thì ra mình đang sắm vai một bảo mẫu.

- Tiểu Manh, tôi giới thiệu với cô một chút, đây là em họ của tôi, không thích nói chuyện tình yêu nam nữ, chỉ thích ở nhà đọc sách, cô gọi nàng là a Trạch là được rồi.

Trưởng lớp chỉ vào cô gái còn cao hơn Diệp Tiểu Manh một đầu giới thiệu.

- Em họ của tôi thường xuyên nói ra chút ít chuyện kỳ quái, cô cũng biết, chính là những chuyện mà cô hay nói là không sạch sẽ, tôi nghĩ hai người sẽ có tiếng nói chung.

Trưởng lớp lạnh lẽo dặn dò Diệp Tiểu Manh.

- Giúp tôi chiếu cố tốt cho nàng, bác của tôi cứ muốn tôi mang nàng đi cùng, bà nói sợ nàng ở nhà không ai nói chuyện sẽ không tốt. Nhớ đó, toàn bộ dựa vào cô, trở về tôi mời cô ăn Pizza Hut.

Trưởng lớp thật thân mật vỗ vai Diệp Tiểu Manh, liền xoay người chạy đi vui đùa với những bạn học khác.

Diệp Tiểu Manh đánh giá cô gái nhìn qua có chút lạnh lùng, vóc người cao gầy hợp với chiếc quần jean rất bắt mắt, chẳng qua trên vẻ mặt mang theo thái độ như cự tuyệt người ngoài ngàn dặm khiến cho người ta có cảm giác rất khó đến gần.

- Quả nhiên động cơ không đơn thuần a.

Trong lòng Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi:

- Chào cô, tôi tên là Diệp Tiểu Manh. Rất hân hạnh được biết cô.

Diệp Tiểu Manh mỉm cười vươn tay.

Cô gái được gọi là a Trạch chỉ lạnh lùng nhìn nàng, tránh né bàn tay Diệp Tiểu Manh, tự mình chui vào hàng ghế cuối cùng trên xe.

Những nam nữ sinh ngồi phía trước không ngừng cười cười nói nói, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch tựa hồ đều bị quên lãng, lẳng lặng ngồi ở ghế sau.

- Cô đang đi học ở đâu?

Diệp Tiểu Manh muốn tìm chút đề tài hàn huyên, hai người lẳng lặng ngồi lại không nói lời nào cảm thấy có chút lúng túng.

- Trường học.

A Trạch lạnh lùng trả lời một câu, vẫn nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

- Ân...

Diệp Tiểu Manh bị á khẩu suýt nữa nghẹt thở - thôi thì ngồi im cho rồi, nói chuyện cùng người như thế chỉ sợ sẽ bị đoản mệnh – Trong lòng Diệp Tiểu Manh thầm nghĩ.

Nam sinh lái xe tên là Trần Tuấn Thành, cha mẹ mở công ty, bản thân xem như cũng là ông chủ nhỏ, chiếc xe này do hắn mượn được từ đơn vị của cha mình. Nam sinh ngồi kế bên tài xế tên là Chu Tuấn, bình thường hắn thích chơi đàn ghi ta, hát hai bài hát mà Diệp Tiểu Manh luôn nghĩ hắn chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng không nghĩ ra thật sự có không ít nữ sinh lại thích lao đầu vào lửa, chiến lợi phẩm của hắn gần đây chính là trưởng lớp Thái Nhã Ngôn cùng Lý Tâm Di ngồi ở dãy ghế thứ hai. Không quản bọn hắn yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu hay là củi khô bốc lửa, gian phu dâm phụ, Diệp Tiểu Manh chỉ biết thật ra nàng cùng cô gái tên a Trạch chỉ là đi thêm cho có chỗ mà thôi.

- Nhã Ngôn, cô có bị say xe hay không? Tôi có thể lái chậm hơn một chút.

Trần Tuấn Thành ân cần làm cả người Diệp Tiểu Manh cảm thấy tê dại, làm ơn đi, đang chạy tốc độ 40 km/h đi, còn chậm hơn nữa sao, không bằng để tôi đi xe đạp cho rồi.

- Không đâu, hi hi, anh thật cẩn thận.

Thái độ ân cần của Trần Tuấn Thành làm Thái Nhã Ngôn thật hưởng thụ.

- Hai người đừng có lo tình chàng ý thiếp, Trần Tuấn Thành, anh xem đường cho kỹ đó, anh đang lái xe, mạng của tôi đắt tiền lắm.

Lý Tâm Di tương đối cẩn thận.

- Đúng vậy đúng vậy, sinh mạng của Tâm Di nhà ta là quý giá nhất, cậu cẩn thận một chút đó.

Chu Tuấn cũng bắt đầu phụ họa.

Diệp Tiểu Manh có chút hối hận, vì sao a, còn không bằng ở nhà xem ti vi ngắm nhìn thần tượng, dù là diễn viên đóng phim cũng không đến nỗi làm cho người cảm thấy buồn nôn như vậy.

- Ân...tôi có khoai tây chiên, cô có muốn ăn hay không?

Diệp Tiểu Manh cảm thấy bị buồn nôn chết còn không bằng bị nghẹn chết, lấy ra một bịch khoai tây chiên đưa cho a Trạch.

- Không có hứng thú...

A Trạch vẫn lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, hơn nữa còn dịch ra bên ngoài, cách Diệp Tiểu Manh xa một chút.

- Ông trời già, ông đang trừng phạt con sao?

Diệp Tiểu Manh có chút muốn khóc:

- Mình tình nguyện ở nhà giặt vớ thối của Minh Diệu cũng không muốn ở chung với mấy người này thêm chút nào nữa.

Mãi đến buổi trưa, đoàn người mới chậm rãi đi tới Độc gia thôn ngoài vùng ngoại thành. Đây là nhờ Diệp Tiểu Manh không ngừng thúc giục Trần Tuấn Thành chạy nhanh hơn một chút, đường xe chỉ cần đi hai tiếng hơn là tới mà sáu người phải dùng tới hơn bốn tiếng mới tới.

- Cuối cùng đã tới...

Diệp Tiểu Manh xuống xe duỗi lưng một cái, có chút đói bụng. Theo Diệp Tiểu Manh xem ra, ăn bữa cơm no so với bất cứ chuyện gì cũng trọng yếu hơn nhiều.

A Trạch đứng ở phía xa lạnh lùng nhìn Diệp Tiểu Manh, trong ánh mắt tràn đầy đề phòng, mà thần kinh cực độ thô to như Diệp Tiểu Manh lại chỉ lo bận rộn tìm kiếm địa phương có thể ăn cơm trong làng du lịch, căn bản không hay biết.

Cơm nước nghỉ ngơi xong xuôi, sáu người thay đồ bơi đi tới suối nước nóng trong làng du lịch, dù sao làng du lịch đang dùng suối nước nóng này để chiêu dụ du khách. Nói là suối nước nóng, nhưng khi tiến vào bên trong nhìn qua cảnh tượng lập tức làm tâm linh Diệp Tiểu Manh vỡ tan tành, đây rõ ràng chính là hồ bơi nha, bất quá bên trong hồ bơi bỏ thêm chút nước nóng thì được gọi là suối nước nóng rồi? Diệp Tiểu Manh càng ngày càng muốn đi về nhà.

Hai cặp nam nữ trẻ tuổi khác cũng không hề để ý tới chuyện này, bốn người cười cười nói nói cãi nhau ầm ĩ chơi đùa trong hồ bơi. Theo bọn hắn xem ra, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với nhau, dù ở trên đỉnh núi Himalaya cũng không thành vấn đề.

Diệp Tiểu Manh cực kỳ nhàm chán ngồi bên cạnh hồ bơi dùng chân đá nước, trời sinh vốn là vịt lên cạn, nài nỉ đối với bơi lội chẳng những không có hứng thú, thậm chí còn có chút sợ nước.

- Không biết Minh Diệu đang làm gì...

Diệp Tiểu Manh bắt đầu nhàm chán ngồi ngẩn người suy tư.

Thanh âm tiếng nước vỗ làm Diệp Tiểu Manh đang ngồi ngẩn người chợt thức tỉnh. Ngẩng đầu nhìn qua, một mình a Trạch đang bơi trong hồ, hồ bơi dài 50m không biết nàng đã bơi mấy lần, nhưng không hề có chút dấu hiệu mỏi mệt. Bơi tự do, bơi ngửa, bơi bướm, bơi ếch, đủ loại thể bơi biến hóa khác nhau, giống như một nàng mỹ nhân ngư đang bay lượn trong nước.

- Wow, Nhã Ngôn, em họ cô thật là lợi hại.

A Trạch mặc vào đồ bơi vóc người thật cao gầy liền hấp dẫn ánh mắt hai nam sinh.

- Hừ...

Thái Nhã Ngôn cùng Lý Tâm Di bị giành mất danh tiếng rất tức giận, bỏ lại hai nam sinh đang ngẩn người đi về phòng thay quần áo.

- Uy, Tâm Di, chờ anh một chút đi, sao đi nhanh vậy, chơi thêm một lúc nữa đi, chờ anh với...

Phát hiện bạn gái rời khỏi hai nam sinh không dám tiếp tục thưởng thức tư thế bơi lội của a Trạch, vội vàng đuổi theo.

- Ngô ngô ngô, thật quá hâm mộ đi thôi.

Diệp Tiểu Manh nhìn dáng bơi duyên dáng của a Trạch liền có chút ý muốn xuống nước. Nàng đưa chân nhẹ nhàng thò vào trong nước, thật ấm áp, hẳn là rất thoải mái đi, Diệp Tiểu Manh chậm chậm vịn bờ hồ buông mình xuống nước.

- Mình nhớ trước kia Minh Diệu đã dạy mình bơi lội, mình nhớ coi...hít sâu một hơi...hai tay duỗi thẳng...

Diệp Tiểu Manh thả bàn tay vịn bờ hồ.

- Ục ục...ục ục...

Thân hình nàng giống như quả cân chìm xuống đáy nước.

- Ngô ngô ngô ngô...cứu mạng...

Cảm giác mình đang chìm dần xuống, Diệp Tiểu Manh luống cuống tay chân. Tứ chi cực độ không chịu phối hợp vùng vẫy lung tung, muốn cho thân thể nổi lên nhưng kết quả thân thể càng ngày càng chìm xuống.

- Khụ...khụ...

Uống vài ngụm nước, Diệp Tiểu Manh mới phát giác thì ra khi nàng đứng thẳng thì mực nước chỉ ngang lồng ngực của mình.

- Nước này thật khó uống...Àn?

Diệp Tiểu Manh thấy a Trạch đứng cạnh bờ hồ, dùng loại ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc nhìn nàng. Sau đó a Trạch dùng khăn lông lau tóc, bỏ đi về phòng thay quần áo, bỏ lại một mình Diệp Tiểu Manh ngây ngốc đứng trong hồ bơi.

- Ngô ngô ngô...thật mất mặt...

Diệp Tiểu Manh chậm rãi leo ra hồ bơi.

Lau khô đầu tóc, bên ngoài truyền vào thanh âm Thái Nhã Ngôn.

- Tiểu Manh, chúng ta đi bắn cung nào, nhanh lên một chút đi.

- Nga, tới ngay!

Diệp Tiểu Manh đem trương phù bình an Minh Diệu đưa cho nàng vội vã nhét vào trong túi quần, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng thay đồ.

Không đợi đi vào sân bắn cung, từ rất xa Diệp Tiểu Manh đã có thể nhìn thấy mấy du khách vây quanh một chỗ, thỉnh thoảng phát ra tiếng than thở.

Diệp Tiểu Manh có chút ngạc nhiên, đi tới gần nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Hô hấp, giương cung, buông tay, từng mũi tên bay về phía mục tiêu, cả tám mũi tên cắm chi chít trong hồng tâm, không hề sai lầm.

- Uy, em họ của em thật lợi hại quá!

Trần Tuấn Thành nhỏ giọng nói bên tai Thái Nhã Ngôn.

- Hừ, người thích làm nổi thôi.

Thái Nhã Ngôn có vẻ rất khinh thường em họ mình.

- Cô không phải nói nàng chỉ thích xem những quyển sách kỳ quái khi ở nhà thôi sao?

Lý Tâm Di cũng có chút tức giận, ở trong lớp nàng cũng được xem như nhân vật phong vân, ngày thường được nam sinh tán dương cùng truy đuổi làm cho nàng không cách nào nhịn được cảm giác bị người khác đoạt đi ánh sáng.

- Tôi làm sao biết, chúng ta đi thôi, nàng thích thể hiện thì cứ để cho nàng ở đây thể hiện một mình đi.

Thái Nhã Ngôn tức giận bỏ đi, Trần Tuấn Thành cùng Chu Tuấn bắt đầu nhìn nhau, đuổi theo.

- A Trạch...cô thật lợi hại...

Thấy A Trạch buông cung, Diệp Tiểu Manh sấn tới, trong mắt tràn đầy sùng bái.

- Có thể dạy cho tôi không?

- Không rảnh!

A Trạch lạnh lùng trả lời, rời khỏi sân bắn cung, chỉ còn lại một mình Diệp Tiểu Manh đứng ngẩn người.

- Minh Diệu, tôi muốn về nhà...

Gió thu thổi qua, Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút thê lương.

- Khuya hôm nay tôi ở cùng Chu Tuấn một phòng, Nhã Ngôn cùng Tâm Di một phòng, cô cùng a Trạch một phòng.

Sau buổi cơm tối, Trần Tuấn Thành an bài nơi dừng chân.

- Phải cùng người này ở chung một chỗ sao?

A Trạch nhú mày, lạnh lùng đi vào phòng.

- Không thể đổi lại một chút sao?

Diệp Tiểu Manh đối với việc cùng a Trạch ở chung một phòng cũng thật nhứt đầu. Không biết tại sao A Trạch luôn lộ ra vẻ dích ý đối với nàng.

- Chịu một đêm đi, xế chiều ngày mai chúng ta đã về rồi.

Trần Tuấn Thành cũng không thêm đề ý tới ý kiến của Diệp Tiểu Manh, đối với bọn họ mà nói, Diệp Tiểu Manh bất quá chỉ là bảo mẫu tạm thời thuê mướn.

- Đi thôi, khuya nay bốn chúng ta chơi gì đây?

Chu Tuấn ôm bả vai Trần Tuấn Thành rời đi.

- Hô...

Diệp Tiểu Manh thở dài, kiên trì đi vào phòng.

- Cô...cũng không phải người bình thường.

A Trạch đột nhiên lên tiếng làm Diệp Tiểu Manh kinh hãi.

- Cô nói gì?

Diệp Tiểu Manh bị câu nói đột ngột làm ngây ngẩn cả người.

- Không có chuyện gì, đừng tới gần tôi.

Lật người qua, a Trạch đưa lưng về phía Diệp Tiểu Manh như đã ngủ.

13. Chương 13: Thiếu Nữ Mất Tích

Diệp Tiểu Manh nằm mơ thấy một giấc mộng thật kỳ quái, nàng nhìn thấy mình đang ngồi ngay trước gương chải tóc. Nàng vuốt ve mái tóc của mình, không biết từ lúc nào mình lại có mái tóc dài đến như vậy. Mái tóc tuôn dài tận bên hông, còn mềm mại bóng mượt đến phát sáng, Diệp Tiểu Manh cứ vuốt ve mãi không muốn rời tay. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của mình, cảm giác những lọn tóc mượt như nước chảy xuyên qua kẽ ngón tay làm Diệp Tiểu Manh cảm thấy vô cùng mê luyến.

Nàng nhìn vào trong gương, thấy mình có đôi mày liễu dài nhỏ, khuôn mặt hồng nhuận, còn có đôi mắt xéch như biết nói, không nơi nào không làm người mê muội. Chiếc cằm đầy đặn, nốt ruồi mỹ nhân đỏ như chu sa giống như đoạt lấy tâm phách người. Khoan khoan...nốt ruồi mỹ nhân?

- Ai vậy, người trong gương không phải là mình nha!

Diệp Tiểu Manh đột nhiên kịp phản ứng, cô gái trong gương nàng căn bản không hề nhận ra. Diệp Tiểu Manh giơ tay lên xua xua một chút, cô gái trong gương mà nàng không quen biết vẫn tiếp tục dùng tay vuốt ve mái tóc, nhìn Diệp Tiểu Manh cười cười thật quỷ dị.

Diệp Tiểu Manh vô cùng kinh hãi, nàng muốn nhảy dựng lên chạy trốn, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể nhứt nhích. Một bàn tay dày rộng nhẹ nhàng đỡ bả vai nàng, đó là bàn tay của một người đàn ông, tay rất trắng, hẳn là một bàn tay cũng không làm việc lao động

quá nhiều.

- Một chút nữa anh hẹn Thân bí thư đi đánh bài, buổi tối em không cần chờ anh cứ ngủ trước đi, thu dọn đồ của em một chút, phòng sắp thu dọn xong, chờ sửa chữa xong chúng ta dời qua ở, ở chỗ này không ai biết chúng ta, hai người chúng ta có thể yên tĩnh ở lại đây, chỉ có hai chúng ta thôi.

Thanh âm của người đàn ông từ phía sau truyền đến, nhìn vào trong gương cũng không thấy được khuôn mặt người đàn ông.

- Em muốn chút nữa đi qua nhà mới nhìn xem một chút, những công nhân sửa chữa nhà kia làm việc cũng không được siêng năng cho lắm đâu.

Thanh âm vốn không thuộc về Diệp Tiểu Manh từ trong miệng nàng truyền ra.

- Nơi này vắng vẻ, thôn dân cũng chỉ tự mình xây dựng phòng ốc thôi, chúng ta chỉ là mời họ hỗ trợ, không nên quá so đo.

Người đàn ông kia vuốt ve mái tóc cô gái nói:

- Tóc của em thật sự giống như tơ lụa vậy, vuốt thế nào cũng không thấy không đủ a...

Diệp Tiểu Manh muốn lớn tiếng kêu lên, nhưng làm sao cũng không gọi ra tiếng, tay chân, cả người nàng đều không nghe sai sử. Diệp Tiểu Manh sắp điên lên, mà cô gái tóc dài trong gương vẫn khẽ cười, trong mắt ẩn chứa ý tứ không muốn xa rời người đàn ông kia.

- A...

Diệp Tiểu Manh từ trong chăn nhảy dựng lên.

- Là mộng, đừng sợ đừng sợ...

Diệp Tiểu Manh vỗ ngực tự an ủi mình, ngẩng đầu lên, nàng thấy a Trạch đang dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc nhìn nàng, trên người vây quanh khăn tắm, hẳn vừa mới tắm rửa xong.

- A, chào buổi sáng, tôi nằm thấy ác mộng thôi. Cô đang làm gì?

Diệp Tiểu Manh nhìn a Trạch đang quấn khăn tắm trên người đưa mắt nhìn mình.

- Đi bơi.

A Trạch lạnh lùng phun ra mấy chữ trả lời câu hỏi của Tiểu Manh.

- A, đi bơi sớm như vậy sao?

Diệp Tiểu Manh nhìn ra ngoài cửa, chỉ khoảng hơn sáu giờ mà thôi.

- Xong đời, tối hôm qua quên báo bình an với Minh Diệu rồi.

Diệp Tiểu Manh vội vàng mở ra di động, quả nhiên có tới hơn năm mươi tin nhắn đều do Minh Diệu gửi tới.

- A, nhất định sẽ bị chửi chết luôn! Nhưng sớm như vậy Minh Diệu hẳn còn chưa rời giường đi?

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ, quyết định ăn xong điểm tâm mới gọi điện lại cho Minh Diệu.

A Trạch cũng không để ý Diệp Tiểu Manh đang hô to gọi nhỏ, chỉ mở khăn tắm bắt đầu thay quần áo.

- Ngô...thật to...

Diệp Tiểu Manh thật hâm mộ nhìn vóc người của a Trạch, lại nhìn bộ ngực của mình, hoàn toàn không thể so sánh nha!

Mặc xong quần áo rửa mặt tử tế, Diệp Tiểu Manh đi tìm Thái Nhã Ngôn và Lý Tâm Di cùng nhau đi ăn sáng, lại phát hiện họ còn chưa rời giường, xem ra tối hôm qua ba người nhất định chơi rất khuya.

- Cô đi ăn đi, chúng tôi không đi.

Bên trong phòng truyền ra tiếng gọi của Lý Tâm Di, tiếp theo không còn âm thanh, hẳn là hai người lại ngủ tiếp.

Không còn cách nào, Diệp Tiểu Manh đành một mình đi ăn điểm tâm. Sáng sớm không khí có chút giá lạnh, Diệp Tiểu Manh uống hết cả chén cháo mới cảm giác thân thể có chút ấm áp.

Một người nhàm chán đi dạo trong làng du lịch, thuận tiện nàng gọi điện cho Minh Diệu báo tin bình an. Minh Diệu vô cùng bất mãn đối với việc tối hôm qua nàng không gọi điện thoại, lao thao nói tới cả một giờ, Diệp Tiểu Manh đành lấy cớ điện thoại sắp hết pin đào thoát lời chú cấn cô của Đường Tăng.

Cho đến buổi trưa, Diệp Tiểu Manh mới nhìn thấy bốn người Trần Tuấn Thành từ trong phòng đi ra ngoài. Sáu người thương lượng một chút, dự định ăn xong cơm trưa nghỉ ngơi một chút, hai giờ sẽ quay về thành phố.

- Hô, rốt cục có thể chờ được tới lúc về nhà.

Diệp Tiểu Manh âm thầm tự nhủ:

- Sau này không bao giờ đi nữa đâu.

A Trạch chỉ ngồi yên lặng một bên nhìn vào tay mình, không biết suy nghĩ chuyện gì.

Bên trong phòng làm việc của Minh Diệu, Từ lão bản mang theo một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi đi vào phòng tìm Minh Diệu.

- Tiểu Minh, giúp tôi một chút.

Từ lão bản lặng lẽ nói với Minh Diệu:

- Người phụ nữ này là chén vàng của tôi đó, tôi có thể ăn cơm hay không đều phải dựa vào bà ấy. Nhất định phải giúp bà ấy làm xong chuyện dùm nha!

- Yên tâm, trong lòng tôi biết nên làm gì, hướng chỉ ông hẳn cũng tin được tôi đi.

Minh Diệu châm điếu thuốc, tựa hồ không hề để trong lòng.

- Đúng đúng, tôi tin được cậu, nhưng lần này thật không giống...

Từ lão bản còn muốn dặn dò vài câu.

Minh Diệu giơ tay lên cắt đứt lời của Từ lão bản:

- Tôi cùng cố chủ cần một mình hàn huyên một chút, yên tâm đi, tôi sẽ làm được thỏa đáng. Sẽ làm cho bà ấy vô cùng cảm ân ông là được.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Từ lão bản nghe được Minh Diệu bảo đảm liền mừng rỡ cười không khép miệng:

- Tôi đi trước, Trương nữ sĩ, có chuyện gì bà cứ nói với Tiểu Minh là được rồi, cậu ấy là thám tử tư giỏi nhất mà tôi biết.

Từ lão bản nhìn người phụ nữ cười tươi rói, đi ra khỏi phòng làm việc của Minh Diệu.

- Trương nữ sĩ phải không, mời ngồi.

Người phụ nữ mặc quần áo sang trọng ngồi đối diện bàn làm việc của Minh Diệu, vẻ mặt cũng có thể thấy được bà ta đối với nơi này cũng không hề xem trọng.

- Đây nhất định là người có tiền, xem ra học phí đại học của Tiểu Manh có hy vọng.

Minh Diệu trầm nghĩ.

- Anh là Minh Diệu tiên sinh đi, chúng ta nói thẳng vào vấn đề, tôi cũng không tin tưởng anh có thể tìm được con gái của tôi, tôi đã đi tìm nhiều thám tử tư còn nổi danh hơn anh, căn phòng thám tử nho nhỏ này thật sự không cách nào làm cho tôi yên tâm, nhưng bây giờ tôi cũng chỉ đành ngựa chết xem như ngựa sống mà thôi, chỉ cần anh tìm được con gái của tôi, thù lao tùy tiện anh đưa ra.

Người phụ nữ họ Trương nói chuyện không chút khách khí, đối với bà ta mà nói, loại tiểu trình thám tử bất nhập lưu như Minh Diệu ngay cả chút hy vọng cũng không thể mang tới cho bà, bất quá bà chỉ là thử thời vận mà thôi. nguồn (.)

- Con gái của bà? Trương nữ sĩ, có thể nói lại căn cứ một chút chuyện đã xảy ra không?

Lời nói không chút lưu tình của người phụ nữ họ Trương cũng không làm Minh Diệu có bao nhiêu phản ứng, hẳn biết những người mà mỗi ngày đã quen nghe mọi người chung quanh tán dương vô môn ngựa sở trường nhất chính là dùng lỗ mũi nhìn người.

- Đây là con gái của tôi, đã mất tích hai năm.

Trương nữ sĩ từ trong túi xách lấy ra một tấm hình, cô gái trong hình đang cười tươi vui vẻ, mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp buông xõa trên vai.

- Có thể nói một chút con gái bà làm sao mất tích hay không?

Minh Diệu nhìn vào cô gái trong hình cảm thấy rất có hảo cảm, hoặc là nói Minh Diệu đối với những cô gái xinh đẹp cũng không hề có được sức miễn dịch.

Trương nữ sĩ lấy ra một điều thuốc, Minh Diệu lấy ra bật lửa duy nhất trong túi quần muốn giúp bà ta châm thuốc, Trương nữ sĩ nhìn thoáng qua bật lửa trong tay Minh Diệu, liền lấy trong túi xách của mình ra một bật lửa màu vàng châm lửa, điều này làm Minh Diệu có chút lúng túng.

- Chuyện này nói ra thật dài, con gái của tôi quen biết tiểu tử của Triệu gia trong một buổi tụ hội, hai người vừa gặp đã yêu, gạt người trong nhà lên nói chuyện yêu thương. Sau khi tôi biết rất giận dữ, năm đó cha của nó chết tôi vẫn luôn hoài nghi là Triệu gia gây ra, chỉ là vì không có chứng cứ. Anh cũng biết những người làm ăn như chúng tôi, đồng hành là oan gia, hai nhà chúng tôi đã kết thù từ đời tiền bối, anh tới tôi đi, cũng chỉ hận không thể ăn thịt uống máu nhau, Triệu gia tiểu tử làm sao thật lòng yêu thích con gái tôi đây, nhất định là có âm mưu nào đó. Tôi đem mọi chuyện nói với con gái, nhưng con gái tôi vẫn quyết tâm muốn ở chung một chỗ với tiểu tử kia. Tôi thấy nó khư khư cố chấp không nghe lời khuyên bảo, liền tức giận nhốt nó trong nhà không cho phép ra cửa cũng không cho gọi điện thoại. Sau một khoảng thời gian, con gái của tôi tựa hồ đã nghĩ thông suốt, nói với tôi sẽ không gặp mặt tiểu tử họ Triệu, tôi liền tin nó, sau mấy ngày nó biểu hiện như bình thường. Không nghĩ tới có một buổi tối khi tôi về tới nhà, phát hiện nó đã đem quần áo rời đi, chỉ để lại một phong thư, bảo là muốn bỏ trốn với tiểu tử họ Triệu, tìm một chỗ không có ai quen biết cùng chung sống. Tôi phái người đi khắp nơi tìm không được nó, liền đi Triệu gia tìm họ Triệu, hắn lại nói cho tôi biết cũng không tìm thấy con trai hắn. Tôi vốn nghĩ xem như tiểu tử Triệu gia cũng thật lòng với con gái tôi, tôi chỉ có một đứa con gái, chỉ cần nó được hạnh phúc vui vẻ, cừu hận gì cũng có thể bỏ qua. Nhưng đột nhiên có một ngày thám tử tư tôi thuê gọi điện cho tôi, nói với tôi tiểu tử Triệu gia đã một mình quay về nhà, tôi liền vội vàng chạy tới tìm hắn hỏi thăm tình huống con tôi, nhưng không nghĩ tới tên chết tiệt kia lại nói con gái tôi mất tích trong một buổi tối, hắn tìm khắp nơi không thấy nó, cũng không mang theo đồ đạc, chỉ không tìm thấy người. Tôi báo cảnh sát, đi tìm vô số thám tử tư, thậm chí tôi cũng đi xem bói, nhưng suốt hai năm nay hoàn toàn không có chút tin tức, tìm khắp nơi đều không được.

Trương nữ sĩ dụi tắt tàn thuốc:

- Chỉ cần tìm được con gái tôi, bao nhiêu tiền đều không sao cả.

- Vậy con gái của bà mất tích ở đâu?

Minh Diệu hỏi.

- Trong một thôn nhỏ ngoài ngoại ô, ở địa phương không xa làng du lịch suối nước nóng, tôi đã đi hỏi thôn dân, đều nói con gái tôi có tới nơi đó ở một thời gian ngắn, nhưng đột nhiên có một ngày không còn nhìn thấy nó.

- Tốt lắm, tôi có tin tức sẽ điện thoại cho bà. đọc truyện mới nhất tại .

Minh Diệu đưa Trương nữ sĩ ra cửa:

- Để tấm hình này lại cho tôi, hữu dụng.

- Tốt, có tin tức gì lập tức gọi điện cho tôi.

Trương nữ sĩ vội vã rời khỏi phòng làm việc.

- Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc.

Minh Diệu đóng cửa lại lớn tiếng kêu lên:

- Giúp một việc, chú ngữ tìm người là gì tôi quên mất rồi!

Hoài Tố nhảy ra khỏi chiếc nhẫn ngọc:

- Đầu heo sao, luôn không nhớ được! Chuẩn bị đồ vật cho tốt, tôi phải vẽ phù.

Chuẩn bị xong trương phù cùng chu sa, Hoài Tố lập tức vẽ xong Tầm Nhân Phù.

- Xong, còn dư lại tự anh làm đi.

Minh Diệu đem Tầm Nhân Phù xếp thành con hạc giấy, trong miệng mặc niệm chú ngữ.

- Đi đi!

Hắn ném hạc giấy lên không trung.

Con hạc giấy trên không trung xiêu xiêu vẹo vẹo mấy vòng, lạch cạch rơi xuống đất.

- Ân, Tiểu Ngọc, cô vẽ phù dùng không được nè, có phải cô vẽ sai rồi hay không đây?

- Không thể nào vẽ sai!

Hoài Tố nhặt con hạc giấy lên xem, trên trương phù có chút biến thành màu đen.

- Chỉ có một nguyên nhân, người chúng ta muốn tìm đã không còn là người!

14. Chương 14: Sương Mù Trần Ngập Đường Nhỏ

Nhìn bốn người đang điên cuồng chơi đùa bên trong vườn nho, Diệp Tiểu Manh cũng thật bất đắc dĩ, vốn nàng cho rằng có thể nhanh chóng quay về nhà, nhưng không nghĩ tới khi xe chạy ngang vườn nho, Lý Tâm Di lại đòi vào vườn hái nho ăn, hai nam sinh đương nhiên là hơn hờ đồng ý. Vì thế bốn người liền đem Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch ném trong xe, trả tiền chạy vào vườn nho chơi đùa.

- Thật nhàm chán quá đi...thật mong nhanh chóng về nhà...

Diệp Tiểu Manh ngồi trong xe không việc gì làm, buổi sáng bởi vì nằm thấy ác mộng nên thức dậy sớm, bây giờ lại có chút buồn ngủ.

- Thôi tìm a Trạch nói chuyện một chút...

Diệp Tiểu Manh ôm chút hy vọng tìm a Trạch nói chuyện phiếm, lại phát hiện a Trạch lấy ra một quyển sách cổ có chút ố vàng bên trong túi xách tùy thân chăm chú xem.

- A Trạch, cô đang xem sách gì vậy?

Diệp Tiểu Manh muốn tìm chút ít đề tài hàn huyên một chút.

A Trạch ngẩng đầu nhìn nàng, đưa sách cho nàng.

- Đây là sách gì a...

Diệp Tiểu Manh xem chữ trong sách, giống như đã từng quen biết, nhưng lại giống như nhận thức không ra.

- Ngô ngô ngô...một chữ cũng xem không hiểu...

A Trạch kỳ quái nhìn nàng, thật khó mở miệng nói ra một câu thiếu chút nữa làm Diệp Tiểu Manh buồn bực chết:

- Ngay cả sách này mà cô cũng xem không hiểu sao?

- Thật tự ái nga...

Diệp Tiểu Manh cười khổ đem sách trả lại cho a Trạch:

- Tôi làm sao hiểu được những đồ vật này chứ, tôi không nhận ra một chữ nào bên trong cả.

A Trạch há miệng, định nói gì đó nhưng đem lời nói nuốt trở vào. Nhìn ra được nàng đối với việc Diệp Tiểu Manh xem không hiểu quyển sách này cảm thấy thật kỳ quái.

- Đây đều là những chữ gì vậy, tôi không nhận ra được một chữ nào, nhìn qua thật giống chữ Hán đi.

- Đây đều là chữ tiểu triện, không có ai dạy cô sao?

A Trạch dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Diệp Tiểu Manh:

- Thầy cô giáo? Cha mẹ?

- Không có, trường học làm sao lại dạy mấy thứ này chứ, cha mẹ của tôi đã đi đâu mất từ khi tôi còn rất nhỏ, tôi từ trước tới nay chỉ sinh hoạt chung nhà với thúc thúc.

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ về Minh Diệu, nghĩ thầm:

- Hẳn là xem như thúc thúc đi...

Minh Diệu đã nói hẳn và cha nàng là sinh tử chi giao.

A Trạch chỉ lắc đầu, không đáp lời, tiếp tục cúi đầu xem quyển sách cổ mà Diệp Tiểu Manh xem không hiểu, đem Diệp Tiểu Manh ném qua một bên.

- Ô ô ô...tôi muốn về nhà...Minh Diệu cứu mạng a...

Diệp Tiểu Manh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi trên xe ngựa người.

Bốn người chơi trong vườn nhỏ hơn ba tiếng đồng hồ, sắc trời đã dần dần tối xuống, Diệp Tiểu Manh nhìn ra ngoài, đã hơn năm giờ chiều, nếu như chạy xe nhanh một chút về nhà cũng phải hơn bảy giờ tối, về nhà khẳng định cũng không còn kịp nấu cơm.

- Wow, đã trễ thế này, chúng ta mau trở về đi thôi, nếu không về nhà sẽ bị mắng.

Cha mẹ Thái Nhã Ngôn cũng là cán bộ cơ quan, bình thường quản giáo nàng rất nghiêm, lần này thật vất vả năn nỉ thật lâu mới có thể đi ra ngoài tự do, nàng cũng không muốn bởi vì lần này về muộn mà bị hạn chế hành động sau này.

- Đúng vậy đúng vậy, tôi còn muốn về nhà xem phim đây, chạy nhanh lên một chút.

Lý Tâm Di cũng phụ họa.

- Yên tâm đi, anh biết một con đường gần hơn, có thể trở lại thành phố trước bảy giờ.

Trần Tuấn Thành vỗ ngực bảo đảm.

- Đường gần hơn? Không có vấn đề gì đi, coi chừng lạc đường đó.

Chu Tuấn đối với lời nói của Trần Tuấn Thành có chút không yên lòng.

- Không có chuyện gì, lần trước tôi cùng cha tôi đi qua rồi, gần hơn đi đường quốc lộ nhiều, xuyên qua trong thôn, rất nhanh sẽ tới trạm thu phí.

Trần Tuấn Thành đầy tự tin trả lời.

- Vậy đi nhanh đi.

Diệp Tiểu Manh chen vào một câu, theo nàng xem chỉ cần có thể sớm về nhà một chút thì sao cũng được.

- Ha ha, vậy chúng ta lên đường.

Chiếc xe từ ngã tư đường rẽ vào một đường nhỏ.

Xe chạy trên con đường nhỏ hẹp, trời càng ngày càng tối.

- Cậu xác định là con đường này chứ?

Chạy gần nửa tiếng vẫn không nhìn thấy trạm thu phí, Chu Tuấn có chút hoài nghi Trần Tuấn Thành đã đi lầm đường.

- Sẽ không sai, mặc dù lần trước đi ban ngày, nhưng con đường tôi nhớ thật rõ ràng, vượt qua là một con đường thẳng, lái đến đầu đường chính là trạm thu phí.

Trần Tuấn Thành hồi tưởng một chút, trả lời phi thường khẳng định.

Sáu người cũng không nói thêm lời nào, điên cuồng chơi suốt hai ngày thân thể cùng tinh thần đều có chút mỏi mệt, Thái Nhã Ngôn cùng Lý Tâm Di đều ngủ thiếp trên ghế, Diệp Tiểu Manh cũng có chút buồn ngủ.

- Vì sao còn chưa tới đây, con đường này sao lại dài như vậy, còn muốn xa hơn đi đường quốc lộ nữa.

Chu Tuấn nhịn không được hỏi một câu.

- Kỳ quái, lần trước rất nhanh đã đến cơ mà!

Chạy đường dài như vậy vẫn còn chưa ra tới đường lớn cũng làm Trần Tuấn Thành có chút không dám chắc chắn như ban đầu.

Bầu trời tối om, thậm chí còn có sương mù thật dày đặc, dù mở đèn xe cũng chỉ thấy được vài mét khoảng cách phía trước. Trần Tuấn Thành không dám chạy nhanh, buổi tối con đường vô cùng yên lặng, không có người đi đường hỏi thăm, thậm chí cũng không có xe đi ngang qua, chiếc xe chỉ cô độc chạy chậm trên đường. Diệp Tiểu Manh ngủ một chút liền mở mắt, bốn phía đều là sương mù không nhìn thấy được gì, nàng cũng không biết đã chạy mất bao lâu, liền mở miệng hỏi một câu:

- Còn chưa tới sao?

- Chưa!

Sương mù cùng thời gian chạy quá lâu không chút lòng tin khiến cho Trần Tuấn Thành có chút tức giận.

- A, còn chưa tới sao, có phải anh đã lạc đường hay không?

Tiếng trả lời hơi lớn của Trần Tuấn Thành đánh thức Thái Nhã Ngôn.

- A, Nhã Ngôn, nhanh, rất nhanh đến thôi, em ngủ tiếp một chút đi.

Trần Tuấn Thành trả lời Thái Nhã Ngôn cùng Diệp Tiểu Manh liền dùng hai thái độ hoàn toàn khác nhau.

- Hơn cả tiếng trước cậu cũng nói như vậy thôi.

Chu Tuấn ở một bên nhỏ giọng lầm bầm.

Diệp Tiểu Manh quay đầu nhìn a Trạch, a Trạch đang nhìn ngoài cửa xe, chau mày, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

- A Trạch, cô đang suy nghĩ gì vậy?

Diệp Tiểu Manh cảm thấy a Trạch tựa hồ biết chút ít chuyện gì, nhỏ giọng hỏi.

- Một mình cô không nhìn ra được sao?

A Trạch nhìn Tiểu Manh hỏi.

- Nhìn? Nhìn ra cái gì? Sương mù dày đặc, tôi cũng không thấy rõ được gì, chỉ cảm thấy có chút rét run thôi.

Diệp Tiểu Manh có chút mê mang với câu hỏi của a Trạch.

- Dừng xe!

A Trạch đột nhiên hét lớn khiến Trần Tuấn Thành nhảy dựng, đột nhiên thắng mạnh xe ngay trên con đường không một bóng người.

- Tại sao vậy, làm tôi sợ muốn chết!

Trần Tuấn Thành vô cùng tức giận chất vấn a Trạch.

A Trạch kéo cửa xe bước xuống, không nói một lời dọc theo con đường đi thẳng về phía trước.

- A Trạch, cô đi đâu vậy, chờ tôi một chút...

Diệp Tiểu Manh sợ a Trạch đi một mình trên đường không bóng người sẽ xảy ra chuyện, vội vàng đuổi theo.

- Nhã Ngôn, em họ của cô có bệnh thần kinh không đó?

Lý Tâm Di nhỏ giọng hỏi Thái Nhã Ngôn.

- Hừ, ai biết, cứ để nàng đi tìm chết, đỡ gánh nặng.

Thái Nhã Ngôn đối với người em họ này có vẻ thật bất mãn.

- Tôi nghỉ ngơi một chút chúng ta đi tiếp, lái lâu như vậy thật mệt mỏi, huống chi sương mù dày đặc như vậy, mệt nhọc lái xe thật nguy hiểm.

Trần Tuấn Thành đề nghị.

- Vậy hai người họ làm sao bây giờ?

Chu Tuấn chỉ thân ảnh Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch dần dần biến mất trong sương mù.

- Không cần gấp gáp, dù sao con đường này chỉ là một đường thẳng, một lát nữa chúng ta lái xe đuổi theo sẽ vượt qua hai nàng, đến lúc đó cho họ lên xe là được.

Về mặt Trần Tuấn Thành không quan tâm, tựa lưng vào ghế ngồi híp mắt.

- A Trạch, đừng nên đi nhanh như vậy, chờ tôi với...

Diệp Tiểu Manh đi sát theo sau a Trạch.

- Cô có cảm giác gì không?

A Trạch cũng không dừng chân, hơi quay đầu hỏi Diệp Tiểu Manh.

- Cảm giác? Có chút ngứa ngứa, còn có chút lạnh, đường không thấy rõ, tôi có chút sợ.

Diệp Tiểu Manh đuổi theo a Trạch nói:

- Chúng ta quay lại xe đi, đi bộ như vậy biết tới khi nào chứ.

- Trở lại trong xe sao...hắn là nhanh thôi...

A Trạch nói làm Diệp Tiểu Manh hoàn toàn khó hiểu.

- A, càng ngày càng lạnh rồi...

Diệp Tiểu Manh cảm giác hàn khí bức người từ trong sương mù phát ra.

- Cảm giác của cô cũng rất nhạy cảm, đáng tiếc, không được bồi dưỡng tốt ngay từ nhỏ.

A Trạch quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Manh, trong mắt hiện ra vẻ phức tạp khiến nàng nhìn không hiểu, tựa hồ như là thưởng thức, hoặc như đang hâm mộ.

- Đi thôi, tôi nghĩ rất nhanh có thể chứng minh được suy đoán của tôi rồi.

A Trạch kéo tay Diệp Tiểu Manh, một cảm giác ấm áp từ đầu ngón tay truyền tay, Diệp Tiểu Manh cũng không còn cảm thấy lạnh lẽo.

- A, A Trạch mau nhìn kìa, phía trước có chiếc xe a!

Bên trong sương mù dày đặc nhìn không thấy rõ lắm, Diệp Tiểu Manh chỉ thấy được đường viền của một chiếc xe ngay phía trước.

- Chúng ta qua hỏi đường đi.

- Quả là thế...

A Trạch lâm vào trầm tư.

Diệp Tiểu Manh vội vàng chạy tới trước xe:

- Thật ngại quá, chúng tôi bị lạc đường, xin hỏi đến trạm thu phí khu vực thành thị đi như thế nào...A, tại sao là mọi người?

- Tiểu Manh? Cô không phải cùng a Trạch đi về phía trước sao, làm sao lại từ phía sau chạy đến?

Thái Nhã Ngôn nhìn thấy Diệp Tiểu Manh cũng thật kinh ngạc.

- Làm sao chứ...chúng tôi vẫn dọc theo đường đi về phía trước mà...

Diệp Tiểu Manh cảm thấy đầu mình có chút mơ hồ.

A Trạch chậm rãi đi tới, mở miệng nói một câu làm năm người đều ngây ngẩn.

- Các vị, xem ra là có người không muốn chúng ta rời đi, là quý đánh tường!

15. Chương 15: Triệu Quang Diệu Đã Đến

- Thật xin lỗi tiên sinh, ngài không thể đi vào.

Nhân viên bảo an ngăn cản Minh Diệu.

- Tôi có chút chuyện muốn tìm Triệu tiên sinh bàn việc.

Minh Diệu cảm thấy có một số việc nên tự mình đến hỏi thăm sẽ tốt hơn.

- Thật xin lỗi, Triệu lão tiên sinh đã dặn dò, không cho ai đến quấy rầy Triệu tiên sinh tĩnh dưỡng, mời anh rời đi.

Mặc dù nhân viên bảo an nói chuyện tương đối khách khí, nhưng Minh Diệu cũng nhìn ra được bọn họ tựa hồ có chút không nịnh được muốn mạnh mẽ đuổi người.

- Không có biện pháp, đành phải dùng cách khác thôi.

Minh Diệu xoay người rời khỏi cổng trại an dưỡng.

Người đàn ông tên Triệu Quang Diệu chính là người nổi nghiệp tập đoàn Triệu thị, cũng chính là người thanh niên bỏ trốn cùng con gái của Trương nữ sĩ là Vạn Linh. Minh Diệu có hỏi thăm y tá của trại an dưỡng, tựa hồ từ sau khi Triệu Quang Diệu trở về nhà tình thần vẫn không tốt lắm, thường xuyên nằm thấy ác mộng, có đôi khi còn một mình nhìn vào vách tường lẩm bẩm tự nói chuyện, người trong nhà không có biện pháp đành đem hắn đưa tới trại an dưỡng trị liệu.

Trên danh nghĩa là trại an dưỡng, thật ra nơi này chính là bệnh viện tâm thần, hơn nữa còn là loại bệnh viện tâm thần có tiền mới được vào. Những người có tiền vì sĩ diện, cho nên bệnh viện tâm thần đều mang danh nghĩa trại an dưỡng để mời khách đến trị liệu.

Minh Diệu bị cự tuyệt ngoài cửa nhưng cũng không hề tức giận, đối với hắn mà nói chuyện này đã bình thường như ăn cơm hàng ngày, ai bảo bề ngoài của hắn luôn đầu tóc rối bời, còn đeo kính đen thật què mùa, một chiếc áo khoác màu xám tro giống như chưa từng giặt tẩy qua bao giờ, luôn chạy loạn khắp nơi, nhìn qua bộ dạng của hắn chỉ hơi sạch sẽ hơn tên ăn mày chút ít mà thôi.

- Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc, giúp tôi qua bên kia tường thăm dò một chút đi.

Minh Diệu vỗ vỗ chiếc nhẫn ngọc trước ngực, Hoài Tố bất đắc dĩ từ trong chui ra, thân thể từ từ xuyên qua vách tường:

- Không có chuyện gì, nơi này là rừng cây, không có ai tuần tra cũng không có chó, anh có thể đi vào rồi.

Từ bên kia vách tường truyền qua thanh âm của Hoài Tố.

- Thật sự mình rất thích hợp đi làm kẻ trộm a!

Minh Diệu vừa lằm bằm lầu bầu vừa lấy ra một trương phù màu vàng dán lên trán:

- Xuyên!

Minh Diệu cũng xuyên qua vách tường như Hoài Tố khi nãy.

- Uy, Tiểu Ngọc, nếu như chúng ta đi ăn trộm, khẳng định sẽ phát tài.

Xuyên qua tường rào là một mảnh rừng cây, Minh Diệu núp trong bụi cây đánh giá tình huống chung quanh vừa nói với Hoài Tố.

- Anh ngu ngốc sao, còn chưa xem phim về Lao Sơn đạo sĩ à, thử trộm đi coi anh có bị đụng cho sưng đầu hay không.

Hoài Tố xuy một tiếng khinh thường Minh Diệu.

- Thật là, người phát minh ra loại phù này ngay cả đường tài lộ cũng không chịu lưu lại cho chúng ta, chỉ cần có chút tạp niệm tư tâm là tốt rồi!

Minh Diệu thấy bốn phía không có ai, liền chui ra khỏi bụi cây.

- Wow, hoàn cảnh tốt như vậy, có thể ở lại nơi này tôi cũng muốn bị bệnh tâm thần.

Minh Diệu than thở liền rước lấy vẻ xem thường của Hoài Tố:

- Tôi nghĩ anh đúng là bệnh tâm thần thì có, anh có tiền tới ở sao? Ở lại nơi này một ngày bằng anh làm công một năm đó.

Vừa rồi Minh Diệu cũng đã hỏi được phòng bệnh của Triệu Quang Diệu từ chỗ y tá, sau khi dán lên Ấn Hình Phù liền lén lút hướng phòng bệnh đi tới.

Đi qua mấy cánh cửa sắt tới ngay phòng bệnh của Triệu Quang Diệu, buổi chiều mùa thu làm người ta rất buồn ngủ, cho nên phòng bệnh này chỉ có một y tá cùng một tiểu hộ sĩ đang ngáp dài trực ban.

- Cẩn thận một chút, mỗi phòng bệnh đều có ghi hình, nếu bị nhìn thấy thì chúng ta phiền toái lớn.

Hoài Tố nhỏ giọng nhắc nhở.

- Vậy làm sao bây giờ đây, Xuyên Tường Phù cùng Ấn Thân Phù phải dán lên trán mới có hiệu nghiệm, tôi lại không có được hai cái trán.

Nhìn vào cửa sắt phòng bệnh Minh Diệu cũng không có biện pháp.

- Xem ra chỉ đành nhờ cô ra tay thôi!

- Tôi? Không được, nhìn qua đã thấy Triệu Quang Diệu không có linh lực gì, làm sao nghe được câu hỏi của tôi chứ?

Hoài Tố có chút không giải thích được.

- Đầu heo, ngu ngốc quá, tôi muốn cô đến phòng trực ban lặng lẽ mở cửa thả cho tôi đi vào, phòng trực ban cách phòng bệnh không xa, khoảng cách hẵn là đã đủ, cô đi phòng trực ban ấn nút mở cửa, sau khi tôi tiến vào thì cô buông tay, tôi có thể dùng nhẫn ngọc gọi cô trở về.

- Nha...

Hoài Tố bay về hướng phòng trực ban nhẹ nhàng dè xuống nút điện mở cửa phòng bệnh, Minh Diệu lách mình tiến vào phòng liền dùng nhẫn ngọc gọi Hoài Tố trở về, cửa chỉ mở ra tích tắc liền đóng lại.

Minh Diệu vừa tiến vào phòng bệnh, cảm giác đầu tiên chính là – nơi này đúng thật là “phòng dành cho tổng thống”, người có tiền đúng là đặc biệt hơn người.

- Đừng xem, nhanh đi làm chính sự, trương phù của anh sắp hết thời gian.

Hoài Tố nhắc nhở.

Một người thanh niên mặc bộ đồ ngủ bằng tơ tằm đang nằm trên giường lớn, người này hẳn chính là Triệu Quang Diệu, Minh Diệu thấy Triệu Quang Diệu tựa hồ như đang nằm mơ.

- Như vậy thật giảm bớt công sức rồi.

Tránh khỏi camera, Minh Diệu lấy ra một trương Nhập Mộng Phù thiêu hủy, dùng nước uống vào, sau đó dùng hai tay đè lên huyệt Thái Dương của người thanh niên.

Chỉ chốc lát sau Minh Diệu mở mắt:

- Chúng ta đi thôi.

- Anh đã hỏi được gì trong mộng của hắn?

Mặc dù Hoài Tố là nữ quỷ, nhưng vẫn mang nguyên vẹn lòng hiếu kỳ của phụ nữ.

- Tôi vừa mới nhắc tới tung tích của Vạn Linh, hắn lập tức ngậm miệng không nói, tôi hoài nghi hắn thật ra đã biết Vạn Linh ở đâu, nhưng không chịu nói.

Minh Diệu cùng Hoài Tố rời khỏi trại an dưỡng, ngồi bên ven đường hồi tưởng lại câu hỏi trong mộng vừa rồi.

- Đây không phải là đến vô ích sao?

Hoài Tố có chút nhụt chí.

- Chuyện thật kỳ quái, Triệu Quang Diệu thật ra không bị điên, trên người hắn có một cỗ oán khí vẫn quanh quẩn không tiêu tan. Hơn nữa vừa rồi tôi đã hỏi hắn nằm thấy ác mộng gì, hắn nói cho tôi biết có một con nữ quỷ muốn giết hắn.

- Nữ quỷ? Giết hắn? Gạt người sao, tại sao tôi không hề cảm giác được chung quanh hắn có đồ vật gì không sạch sẽ chứ?

Hoài Tố có chút không tin.

- Người trong mộng chắc là không biết nói dối, hắn nói có một con nữ quỷ có mái tóc rất dài trong mộng, từ sau khi hắn trở về mỗi ngày đều quần quýt hắn trong mộng, làm hắn sợ tới mức không dám ngủ, cho nên tinh thần tan rã, có chút dị thường.

- Hừ, không làm việc trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, tôi xem phú gia công tử ca này nhất định từng làm ra chuyện gì có lỗi với nữ giới, cho nên nữ quỷ kia mới quần lấy hắn mỗi ngày.

- Nhưng tôi cảm giác chung quanh hắn lại không hề có hiện tượng bị quỷ hồn dây dưa, chuyện này rất kỳ quái. Còn có cỗ oán khí, nhân nhạ nhưng lại theo hắn không buông tha.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Hoài Tố vốn không muốn dùng đầu óc nghĩ vấn đề phức tạp như vậy, theo nàng nghĩ những chuyện như thế đâu có Minh Diệu đi suy nghĩ là đủ rồi.

- Chúng ta tới thôn xóm mà Vạn Linh mất tích xem thử một chút.

- Ở đâu vậy?

- Cách làng du lịch suối nước nóng không xa, xong việc nói không chừng còn có thể làm Tiểu Mạnh vui mừng, đột nhiên xuất hiện hù dọa cho nàng giật mình chơi!

- Anh là trẻ con sao, chơi trò chơi ngây thơ như vậy...

Hoài Tố rốt cục tìm được cơ hội cười nhạo Minh Diệu trả thù hắn mắng nàng ngu ngốc.

Minh Diệu ngồi xe taxi đi tới thôn xóm theo lời Triệu Quang Diệu, chỉ trả tiền xe taxi đã hơn hai trăm đồng, Minh Diệu quyết định hoàn thành xong công việc lần này nhất định phải mua một chiếc xe thay chân.

Có mấy người già ngồi ngay cửa thôn tán gẫu, đang lúc thu hoạch vụ mùa, cho nên trong thôn không thấy được bao nhiêu người.

- Đại gia, xin phép hỏi thăm chút chuyện.

Minh Diệu đưa qua gói thuốc:

- Tôi muốn hỏi thăm hai năm trước có phải có một đôi thanh niên nam nữ từ trong thành phố tới chỗ này ở qua một thời gian ngắn hay không?

- Hai năm trước, để tôi suy nghĩ xem.

Một người già nhìn qua trí nhớ có vẻ không tốt lắm.

- Đúng đúng, từng có, tôi nhớ được.

Một người trung niên chợt nói:

- Tôi nhớ rõ ràng, cô gái kia thật đẹp, mắt to, làn da lại trắng, có một mái tóc thật dài.

- Là cô gái này sao?

Minh Diệu đưa hình Vạn Linh cho người kia xem.

- Đúng, chính là cô gái này. Đi cùng nàng còn có một người thanh niên, nhưng hai người họ ở lại đây có bốn năm tháng thì không còn gặp nữa, có thể quay về thành phố rồi.

- Không phải đâu, tôi nghe người ta nói đã xảy ra chuyện, cô gái kia không biết vì sao lại biến mất, chàng thanh niên kia đã tìm kiếm khắp mấy ngày, không tìm được nên rời đi, bọn họ đều nói bị Hoàng đại tiên bắt mất rồi.

Một ông lão tiếp câu chuyện:

- Vốn hai người họ còn thuê mượn vài thanh niên cường tráng trong thôn chúng tôi giúp họ xây nhà, còn nghĩ họ sẽ ở lại đây, nhưng thật không nghĩ tới phòng ốc còn chưa xây xong thì đã đi rồi.

- Thuê người trong thôn các vị xây nhà sao?

- Nhà cửa trong thôn chúng tôi đều là do chúng tôi tự mình xây cất, hai thanh niên nam nữ kia vừa nhìn đã biết là người chưa từng làm việc nặng bao giờ, vì thế lúc xây nhà cũng đang trong ngày mùa, còn có người nào rảnh giúp họ xây cất đây, vì thế người thanh niên kia liền bỏ tiền thuê ba đầu gấu trong thôn hỗ trợ. Ba người kia bình thường tham ăn lười làm, là vì thấy thanh niên trả nhiều tiền mới chịu qua làm đó thôi.

- Vậy mấy người được hán thuê còn ở trong thôn không?

- Không có, Nhị Thuận Tử và Thượng Hỷ vào mùa hè năm ngoái uống rượu say bị xe đụng chết rồi, hai người không ai chạy được, tôi có nhìn thấy, chết thật thảm, đụng vào sau lưng xe tải chở thép, bị thép xuyên qua người, hai người bị đâm xuyên không còn nguyên hình dáng. Sau khi chuyện này xảy ra Vương Cửu cũng không biết đi đâu, nghe nói là đi ra vùng ngoài.

- Vậy căn nhà kia thì sao? Tôi muốn đi qua xem thử một chút.

Minh Diệu cảm thấy câu chuyện có chút kỳ quặc.

- À, căn nhà nằm giữa hai khối ruộng hoang, không biết tại sao hai mảnh ruộng rất tốt từ sau khi họ bỏ đi không trồng được thứ gì, toàn bộ bỏ hoang. Chàng thanh niên, tôi khuyên cậu đừng đi, chỗ kia bây giờ rất u ám, gần đây còn thường xuyên nổi sương mù, chỗ khác đều nắng chang chang, chỉ có nơi đó là đầy sương mù che kín, cậu nói có tà môn hay không đây, nghe nói buổi tối còn có người nghe được có tiếng người kêu gọi bên kia, gọi thật thê thảm, ngay cả người có lá gan lớn nhất trong thôn chúng tôi còn không dám đi qua.

Ông cụ hảo tâm khuyên cáo Minh Diệu.

- Không có chuyện gì đâu, tôi đủ can đảm.

Minh Diệu quyết định đến căn nhà quỷ dị kia xem thử một chút.

- Tôi thích nhất là loại địa phương tà môn như thế.

16. Chương 16: Người Phụ Nữ Ở Một Mình

- Đây rốt cục là thứ quỷ quái gì vậy, a Trạch vừa nhắc quỷ đánh tường là có ý gì, đừng nên làm tôi sợ đó...

Thanh âm Thái Nhã Ngôn có chút run run, bị lời nói kỳ lạ của a Trạch làm hoảng sợ.

- Thật ra chúng ta đi thời gian dài như vậy cũng chỉ là đi lòng vòng ở một chỗ mà thôi, có thứ đồ vật không sạch sẽ đang vây khổn chúng ta.

A Trạch nhìn qua Diệp Tiểu Manh.

- Ân? Sao nhìn tôi?

Diệp Tiểu Manh bị nhìn thấy có chút tê dại.

- Chúng ta có thể đi ra ngoài hay không phải nhờ vào cô thôi.

A Trạch nói với Diệp Tiểu Manh:

- Cảm giác của cô linh mẫn nhất, còn nhạy cảm hơn so với tôi, cho nên phải dựa vào cô tìm con đường đi ra ngoài.

- Cần làm thế nào vậy?

Diệp Tiểu Manh cảm giác mình luôn bị dính vào loại chuyện này tới mức trong lòng cũng đã có chút chết lặng.

- Vừa rồi từ bên kia đi qua không phải cô đã nói cảm thấy có chút rét run sao? Chúng ta đi qua bên kia xem một chút.

A Trạch chui lên xe:

- Lái xe!

- Nga, nha...

Nghe được a Trạch chỉ thị, Trần Tuấn Thành vẫn đang một mực phát mộng mới hồi phục lại tinh thần, bắt đầu nổ máy xe.

- Chạy chậm một chút, không nên quá nhanh.

A Trạch quay đầu nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Toàn dựa vào cô đó, thân thể linh mẫn, nếu như có cảm giác kỳ quái hãy mau nói cho tôi biết.

- Nhưng làm như vậy được không?

Diệp Tiểu Manh không có chút tự tin đối với mình.

- Tôi cũng không biết, thật ra loại chuyện này tôi chỉ xem trên sách nói mà thôi, nhưng tôi tin tưởng cô.

A Trạch nhỏ giọng nói với Diệp Tiểu Manh.

- Những thứ đồ này tôi chỉ xem từ trong sách, bản thân tôi mặc dù có chút linh lực nhưng không mạnh, nhưng linh lực trên người cô lại rất cường đại, tôi cảm giác được cho nên tôi rất ghen tỵ với cô. Bất quá bây giờ chúng ta bị thứ không sạch sẽ vây khổn rồi, vậy thì phải dựa vào cô thôi.

- Được...

Diệp Tiểu Manh được người khác khen ngợi nên vô cùng vui vẻ, vỗ ngực bảo đảm:

- Giao cho tôi.

Xe chậm rãi chạy trong sương mù, Diệp Tiểu Manh ngồi trong xe nhắm mắt lại, cẩn thận cảm giác tình huống bên trong thân thể, khó được có người cần nàng giúp đỡ, Diệp Tiểu Manh lập tức rất chuyên chú thật tình.

- Chờ một chút, dừng xe, chính là tại chỗ này, liên tục hai lần rồi hãy đi qua nơi này đều có cảm giác cường liệt nhất.

Diệp Tiểu Manh mở mắt xoay người hỏi a Trạch:

- A Trạch, không có lầm đi, theo kinh nghiệm của tôi hẳn là càng đến gần những thứ bấy bọ kia thì phản ứng mới càng lớn hơn nha!

- Tôi cũng không khẳng định lắm, nhưng nơi này khác với những chỗ khác, chúng ta đành thử một chút xem sao.

A Trạch cũng không có chút lòng tin.

A Trạch cùng Diệp Tiểu Manh xuống xe, cẩn thận quan sát bốn phía, bốn người khác thành thật ngồi yên trong xe. Hai người thanh niên còn đỡ hơn được một chút, Thái Nhã Ngôn cùng Lý Tâm Di đều sợ hãi đến ôm nhau run lên cầm cập.

- Nơi này thoát nhìn chỉ có một rừng cây thôi à, có thể tôi lầm rồi hay không?

Diệp Tiểu Manh nhìn không ra có điều gì dị thường, có chút không có chủ ý.

- Không, không có sai, tôi cũng mơ hồ có thể cảm giác được sau rừng cây kia có nhiều thứ gì đó.

A Trạch thật khẳng định hồi đáp. Tiếp theo nàng lấy ra một đèn pin cầm trong tay:

- Có thể thành công hay không phải thử một lần rồi sẽ biết.

Nói xong nàng hướng bụi cây đi tới.

Diệp Tiểu Manh nhìn a Trạch, tựa hồ sương mù càng lớn hơn một chút, a Trạch chỉ vừa đi vào trong rừng cây liền không nhìn thấy được thân ảnh của nàng.

- A Trạch, a Trạch, cô có sao không?

Diệp Tiểu Manh đợi thêm năm phút đồng hồ cũng không thấy a Trạch đi ra ngoài, gấp gáp lớn tiếng hô to. Diệp Tiểu Manh lớn tiếng kêu to nhưng không nhận lấy được câu trả lời nào, nàng cảm thấy chuyện này đã có chút không đúng lắm.

- Đến đây đi, chúng ta đi về phía trước.

Thanh âm a Trạch truyền ra từ sau lưng Diệp Tiểu Manh.

- A, a Trạch, làm sao cô lại từ sau lưng chúng tôi đi ra vậy, cô không sao chứ?

Diệp Tiểu Manh vội vàng chạy về hướng a Trạch.

- A? Có chuyện gì đâu? Không có chuyện gì, không có gì, chúng ta lái xe đi, tôi biết làm sao đi ra ngoài.

Trên gương mặt lạnh như băng của a Trạch lộ ra nụ cười:

- Chị họ đừng sợ, chúng ta rất nhanh là có thể về nhà.

- Thật sao?

Thái Nhã Ngôn cảm giác em họ của mình hình như nói hơi nhiều hơn bình thường, nhưng trong lòng nàng đang tràn đầy sợ hãi, cũng không đem chuyện này đặt vào trong lòng.

- Đi thôi Trần ca, lái xe đi về phía trước.

A Trạch cười ngồi lên xe.

Trần Tuấn Thành khởi động xe, đoàn người dựa theo chỉ thị của a Trạch tiếp tục chạy về phía trước.

- Uy, a Trạch, trong bụi cây có gì vậy?

Diệp Tiểu Manh cảm giác càng ngày càng lạnh, nàng nhớ vừa rồi khi a Trạch kéo tay nàng vẫn còn rất ấm áp, vì thế đưa tay cầm tay a Trạch.

- A, sao lại lạnh như vậy?

Cảm giác lạnh như băng từ tay a Trạch truyền tới.

- Không có gì, không có gì, trời lạnh nên tay tôi mới có chút lạnh thôi.

A Trạch cười híp mắt đáp trả, đồng thời không chút dấu vết tránh thoát tay của Diệp Tiểu Manh.

- A, phía trước hết sương mù rồi.

Chu Tuấn nhìn thấy sương mù từ từ tản ra phía trước, đã có thể miễn cưỡng nhìn thấy được đường đi chung quanh.

- Ha ha, a Trạch, cô đúng là có tài!

Nhìn thấy có thể rời khỏi địa phương quỷ quái kia, Trần Tuấn Thành lại từ từ cao hứng lên, oán khí vừa rồi đã được quét sạch sẽ.

- Đúng vậy, anh không nhìn xem a Trạch là em họ của ai sao chứ.

Em họ biểu hiện xuất sắc làm trên mặt Thái Nhã Ngôn cũng rạng rỡ.

- Rất cục chúng ta có thể trở về nhà rồi.

Lý Tâm Di nhìn sương mù tản đi, rất cục trái tim cũng buông lỏng xuống.

Diệp Tiểu Manh ngồi phía sau không nói gì, nàng cảm giác được cổ lạnh lẽo phát ra từ trong thân thể vẫn chưa từng thối lui.

Xe vẫn chạy về phía trước, đoàn người rất cục rời khỏi khu sương mù, cảnh vật trước mắt bắt đầu càng thêm rõ ràng. Chu Tuấn nhìn đồng hồ, chỉ mới hơn tám giờ, vừa rồi chạy mãi bên trong sương mù cảm giác đã qua mấy giờ tựa hồ chỉ là ảo giác. Vừa thoát hiểm tâm tình mọi người dần dần tốt hơn, lại bắt đầu cười nói, ngay cả a Trạch cũng chen vào vài câu.

Chiếc xe đột nhiên thành thạch vài tiếng liền chết máy. Trần Tuấn Thành khởi động xe mấy lần nhưng không hề nhúc nhích.

- Không phải chứ, xe của cậu đúng là thứ nát, không ngờ lại hư hỏng ngay trong lúc này.

Chu Tuấn hung hăng nện lên người Trần Tuấn Thành.

- Không biết, lại hư hỏng gì đi, xăng còn nhiều lắm, nhưng không chịu nổ máy mà thôi.

Trần Tuấn Thành cũng thật sự buồn bực, trước khi rời nhà hắn còn cố ý để tài xế của cha mình kiểm tra xe một chút, thật không có vấn đề gì.

- Còn nghĩ ngợi gì nữa, đi sửa thôi!

Tâm tình vừa khôi phục của Thái Nhã Ngôn liền bị phá hỏng.

- Anh làm sao biết sửa xe chứ, anh mới lấy bằng lái còn chưa tới một năm.

Trần Tuấn Thành cũng thật bất đắc dĩ.

- Gọi điện thoại đi!

Lý Tâm Di lấy di động trong túi xách:

- A, không thể nào, sao lại không có tín hiệu, địa phương gì đây, di động lại không có chút tín hiệu nào.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Chu Tuấn cũng không có biện pháp gì tốt hơn.

- Chúng ta xuống xe đi tìm người hỗ trợ thôi, tôi nhìn thấy bên kia có căn nhà, chúng ta đi hỏi thăm một chút, nói không chừng bọn họ có thể giúp đỡ.

A Trạch chỉ tới cách đó không xa, mọi người ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên có một ngôi nhà hai tầng sáng đèn ngay giữa cánh đồng cách đó không xa.

- Đi thôi, nếu có điện thoại còn có thể mượn gọi một chút.

Mấy người cùng nhau xuống xe, hướng ngôi nhà đi tới. Diệp Tiểu Manh cảm giác có điều gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được không đúng chỗ nào, chậm rãi đi theo phía sau.

- Có ai không? Xe của chúng tôi bị hư rồi, xin mượn điện thoại sử dụng.

Thái Nhã Ngôn gõ cửa.

- Các vị tìm ai?

Thanh âm một người phụ nữ truyền ra từ trong nhà.

- A, chào chị, chúng tôi là học sinh đi chơi tại làng du lịch, xe của chúng tôi bị hỏng giữa đường, di động lại không có tín hiệu, muốn mượn điện thoại sử dụng.

Cửa vừa mở ra, một cô gái trẻ tuổi có mái tóc dài xõa vai xuất hiện ngay trước mắt mọi người, nhìn qua lớn hơn họ không được mấy tuổi, mặc bộ đồ ngủ màu hồng phấn.

- Vào đây trước đi.

Cô gái đưa mọi người vào nhà.

- Tôi họ Trương, các vị gọi tôi là Trương tỷ được rồi. Nhà tôi vừa mới sửa chữa xong, còn chưa kịp cài đặt điện thoại, hơn nữa bây giờ cũng đã trễ, cũng không tìm được người sửa xe đâu.

Trương tỷ mời mọi người ngồi xuống.

- A, lúc này chỉ mới hơn tám giờ thôi mà!

Trần Tuấn Thành kêu lên.

- Nên nhớ đây là nông thôn, mọi người đều ngủ rất sớm.

Trương tỷ hồi đáp.

Chu Tuấn nhìn Trương tỷ, bộ ngực trắng nõn như ẩn như hiện dưới áo ngủ:

- Trương tỷ, một mình chị ở lại đây sao, hơn nữa nhìn bộ dạng của chị thật không giống như người nông thôn?

- Tôi học đại học ở bên ngoài, thừa dịp ngày nghỉ nên về nhà một chút mà thôi. Căn nhà này là gia đình tôi xây cất chuẩn bị làm quà cưới cho tôi, người trong nhà cũng ở bên trong thôn, tôi chỉ là đến đây xem qua một chút.

Trương tỷ cười cười, nói tiếp:

- Hay là mọi người ở lại đây một đêm đi, chỗ của tôi có nhiều phòng, hơn nữa một mình tôi ở lại căn nhà lớn như vậy cũng hơi sợ, đợi sáng mai tôi đưa mọi người vào thôn tìm người giúp mọi người sửa xe, các vị thấy thế nào?

- A, không được đâu, tôi sẽ cha mẹ tôi sẽ không đồng ý cho tôi ở lại bên ngoài đêm nay.

Thái Nhã Ngôn cũng không đồng ý.

- Hay là như vậy đi, Nhã Ngôn, tình huống hiện tại chúng ta cũng không có biện pháp nào khác, cùng lắm trở về giải thích là được thôi.

Từ khi vào cửa ánh mắt Chu Tuấn cũng chưa từng rời khỏi Trương tỷ, cô gái xinh đẹp thông hiểu lòng người như vậy đối với hắn mà nói thật sự rất hấp dẫn.

Thái Nhã Ngôn nhìn Trương tỷ một chút, một cô gái xinh đẹp như vậy cũng không có vẻ gì là người xấu, hơn nữa cô gái này nhiệt tình như vậy, vì thế đồng ý lưu lại.

Nếu Thái Nhã Ngôn đã đồng ý lưu lại, Trần Tuấn Thành tự nhiên không có ý kiến gì, mà Lý Tâm Di nhìn thấy ánh mắt Chu Tuấn nhìn Trương tỷ mặc dù không chút cao hứng, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, một mình im lặng ngồi sang một bên hờn dỗi.

Diệp Tiểu Manh ngồi một bên không nói câu nào, không phải nàng không muốn nói, mà là căn bản không nói ra lời, toàn thân giống như bị rơi vào trong băng hà, hàm răng lạnh run lập cập, cả người lẩy bẩy.

- A, Tiểu Manh cô không sao chứ, xem bộ dạng của cô, nhất định vừa rồi bị lạnh cóng người rồi.

Bàn tay lạnh như băng của a Trạch sờ lên trán Diệp Tiểu Manh:

- Tựa hồ có chút phát sốt rồi.

- A, vậy thì không được, mang nàng vào phòng nghỉ ngơi một chút, tôi đi làm chút canh gừng cho nàng uống. Mọi người tốt nhất cũng nên đi tắm nước nóng đi, khí trời bây giờ rất dễ dàng bị cảm mạo nhiễm lạnh đó.

Trương tỷ cùng a Trạch dìu Diệp Tiểu Manh đi lên lầu hai.

...

- Nơi này rất cực là nơi quỷ quái gì vậy, có thể ra mà không thể vào sao?

Minh Diệu đi vòng vo bên trong sương mù suốt năm sáu giờ, nhưng vẫn luôn quay về chỗ cũ.

- Đây không phải quỷ đánh tường bình thường, sương mù này có oán khí rất mạnh, người bình thường ở trong này không được bao lâu sẽ trở nên mơ mơ màng màng.

Hoài Tố cũng không có biện pháp gì với khối sương mù này.

- Ân? Có người trong sương mù đi ra kia.

Minh Diệu nhìn thấy trong sương mù có một thân ảnh từ từ đi tới, lập tức phản chấn.

- Bóng người dần dần rõ ràng, hai người có thể nhìn thấy một cô bé cao gầy tay cầm đèn pin đang chậm rãi đi ra ngoài.

17. Chương 17: Gặp Gỡ Sai Lầm

- Không thể động, lại không thể động, tại sao luôn như vậy chứ!

Diệp Tiểu Manh cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ đối với hết thảy những chuyện này. Một người ở bên trong gian phòng xa lạ, cổ lạnh lẽo thấu xương tản mát ra từ tận đáy lòng, cảm giác nguy hiểm không ngừng tràn lên trong đầu, Diệp Tiểu Manh cảm giác tựa hồ có một sợi dây vô hình đang trói mình lại, hơn nữa trên sợi dây kia còn có mùi vị nguy hiểm, còn có một loại mặt trái cảm xúc oán hận, tức giận, không cam lòng khiến Diệp Tiểu Manh không ngừng tuôn mồ hôi lạnh.

- Phải nhắc nhở mọi người...nhanh rời khỏi nơi này thôi...

Diệp Tiểu Manh muốn vùng vẫy, cả người rét lạnh cùng sợi dây vô hình kia làm cho nàng không cách nào được như nguyện.

- Đúng rồi, a Trạch, nhất định nàng đã phát hiện điều gì không đúng.

Diệp Tiểu Manh bắt đầu cầu nguyện a Trạch nhanh chóng phát hiện nơi này có điều không thích hợp, nhanh chóng mang mọi người rời đi.

Hiện tại Lý Tâm Di vô cùng tức giận, từ khi bắt đầu vào cửa, ánh mắt Chu Tuấn chưa từng rời khỏi Trương tỷ giây phút nào.

- Đàn bà dâm dăng, thật biết câu dẫn đàn ông, hừ, đàn ông hạ tiện, nhìn thấy đàn bà ngực lớn liền không nhớ được mình họ gì.

Trong lòng Lý Tâm Di không ngừng mắng to:

- Chu Tuấn đáng chết, trở về tôi lập tức bỏ anh luôn!

Có lẽ ở trong sương mù thời gian quá lâu, Lý Tâm Di cảm giác trên người mình dính dính ẩm ướt, nàng quyết định tắm rửa. Căn phòng này được xây cất không giống như một nhà ở, lại giống như một quán trọ, trong mỗi phòng đều có phòng vệ sinh riêng.

Cởi ra áo ngoài, lấy ra khăn lông cùng đồ dùng rửa mặt trong túi xách mang theo, Lý Tâm Di đi vào phòng vệ sinh.

- Không phải chứ, lại còn có cả bồn tắm sao, dân quê này thật đúng là có tiền!

Bồn tắm lớn màu trắng trong phòng vệ sinh làm trong lòng Lý Tâm Di thật ngứa ngáy, rất muốn lập tức ngâm mình vào bên trong.

Cởi quần áo, mở vòi nước, nước nóng ầm ập từ trên đỉnh đầu tuôn xuống khắp toàn thân làm nàng cảm giác thật thư thái. Lý Tâm Di say mê với cảm giác dòng nước nóng dội vào đầu tóc của mình. Dùng khăn lau mặt, Lý Tâm Di cảm giác trên mặt mình có thứ gì đó. Nàng mở mắt, trên mặt dính vào sợi tóc dài đen nhánh làm Lý Tâm Di thoáng sửng sốt.

- Kỳ quái, sau tóc mình lại rụng nhiều như vậy, không lẽ tắm trong suối nước nóng lâu quá nên xảy ra vấn đề đi, trở về nhất định phải bảo dưỡng lại tóc mới được!

Nhìn nhúm tóc rụng trên tay, Lý Tâm Di cũng không đem chuyện này đặt trong lòng, hiện tại nàng chỉ muốn nằm dài trong bồn tắm hưởng thụ cảm giác sảng khoái.

- Ngô, thật thoải mái...Nếu nhà mình cũng có bồn tắm lớn như vậy thì tốt rồi...

Lý Tâm Di nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác lần đầu tiên ngâm mình trong bồn tắm. Nước nóng làm da thịt nàng thả lỏng xuống, Lý Tâm Di cảm giác có chút buồn ngủ.

- Ân? Vật gì vậy?

Lý Tâm Di cảm giác trên chân mình tựa hồ có thứ gì quẩn quýt, nàng mở mắt.

Tóc, mái tóc màu đen, vô số những sợi tóc màu đen từ dưới chân của nàng quẩn tới, trong nháy mắt tràn ngập cả bồn tắm.

- Cứu...

Tiếng thét cầu cứu trong nháy mắt liền bị cắt đứt, cả người Lý Tâm Di bị bao vây trong đồng tóc màu đen, trong phòng tắm yên tĩnh chỉ có một chiếc kén màu đen đang lẳng lặng trôi trong bồn tắm trắng thật lớn.

- Trương tỷ, chị đang học ở trường nào vậy?

Trong phòng khách chỉ có một mình Chu Tuấn còn đang nói chuyện với Trương tỷ, theo hần xem ra, người chị này tựa hồ cũng rất có ý tứ đối với hắn.

- Hi hi, tiểu quý cậu sao thích hỏi thăm nhiều thứ tại sao như vậy, muốn tán tỉnh tôi à.

Trương tỷ nửa nằm nửa ngồi trên sofa, trong mắt tràn đầy vẻ quyến rũ.

- Cậu còn chưa đủ tư cách đâu, nam sinh truy đuổi tôi còn nhiều lắm, cậu phải có chút bản lĩnh thật sự mới được.

- Hắc hắc, đáng tiếc nơi này không có đàn ghi ta, tôi chơi đàn ghi ta rất tuyệt.

Chu Tuấn dương dương đắc ý tự khen mình.

- Ha ha, quả thật là tiểu quý, biết chơi đàn ghi ta thôi cũng không theo đuổi được tôi đâu.

Trương tỷ trở mình, Chu Tuấn ngồi bên cạnh liền cảm thấy có một hương thơm nhẹ nhàng lan tới, hần không khỏi nuốt nước bọt.

- Vậy chị thích thứ gì chứ?

- Hì hì, đàn ông mà, tự nhiên là thích vật đó của đàn ông thôi.

Trương tỷ trêu chọc thật trắng trợn làm Chu Tuấn cảm giác có một ngọn lửa muốn phun trào ra ngoài.

- Chị thử một lần sẽ biết!

Chu Tuấn không còn muốn làm bộ đứng đắn, trực tiếp hướng Trương tỷ nhào tới.

- Ha ha, cậu không bắt được tôi đâu.

Trương tỷ giống như con lươn thoát khỏi tay Chu Tuấn chạy về hướng lầu hai.

- Có thể bắt được tôi, mới có thể chứng minh cậu rất tuyệt!

Chu Tuấn cảm giác cả người mình như sắp nổ tung, thân thể nóng rang, hần xông lên lầu hai nhưng không tìm được thân ảnh Trương tỷ.

Cửa phòng cuối hành lang khép hờ, Chu Tuấn thật cao hứng, có thể ở loại địa phương này gặp gỡ được một cô gái xinh đẹp phong tao như vậy thật đúng là quá may mắn, hần liền đi về phía gian phòng kia.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, gian phòng hoàn toàn trống rỗng, chỉ thấy Trương tỷ đang nằm trên một ghế sofa thật lớn, sợi dây buộc chiếc áo ngủ không biết đã chảy xuống trên cánh tay từ lúc nào, phảng phất như chỉ cần nhẹ nhàng thổi một hơi chiếc áo ngủ sẽ từ trên thân thể mê người của Trương tỷ lập tức chảy xuống.

- Hắc hắc, chị gái xinh đẹp, tôi đã sắp bắt được chị rồi!

Gương mặt Chu Tuấn trở nên đỏ bừng, trong đầu chỉ nghĩ làm sao phát tiết được dục vọng của mình.

- Đừng nên gấp nha, cậu đóng cửa lại trước đã...

Thanh âm Trương tỷ trở nên càng thêm hấp dẫn.

- Tốt quá, lập tức thôi!

Chu Tuấn vội vội vàng vàng xoay người đóng lại cửa phòng, không hề nhìn thấy gương mặt phỉếm lên thanh quang của Trương tỷ.

- Thành thật!

Cửa phòng đóng kín, rốt cục trong phòng không hề phát ra chút tiếng vang.

- Thùng thùng...

Mới đi ra khỏi phòng tắm, Trần Tuấn Thành liền nghe được có người gõ cửa phòng.

- Là Nhã Ngôn sao?

Trần Tuấn Thành nghĩ trong lòng.

Cửa phòng mở ra, a Trạch mặc bộ áo tắm đứng ngay ngoài cửa.

- Có thể vào một chút không, tôi có chút chuyện muốn nói với anh!

A Trạch xuất hiện làm Trần Tuấn Thành thật giật mình, nhìn bộ dạng a Trạch mặc áo tắm làm cho hần nhớ lại vóc người mặn diêu của nàng ở tuổi nước nóng, trên mặt hần chợt ửng hồng.

- Như vậy...không tốt lắm đâu...không thể chờ ngày mai sao?

Thái Nhã Ngôn ở ngay phòng bên cạnh, làm như vậy Trần Tuấn Thành có chút thấp thỏm.

- Rất gấp mà, rất nhanh thôi...có thể vào được chứ?

A Trạch lộ ra nụ cười khả ái.

- Ân...được rồi, mời vào!

Nếu đã nói tới mức này, Trần Tuấn Thành không thể làm gì khác hơn là cho a Trạch vào phòng.

- Có chuyện gì...Cô đang làm gì vậy?

Trần Tuấn Thành vừa đóng cửa phòng, xoay người lại phát hiện a Trạch đang đưa lưng về phía hắn cởi bỏ áo tắm. Phía sau lưng trắng nõn bóng loáng hiện ra ngay trước mặt của hắn, Trần Tuấn Thành có chút không biết nên làm sao.

- Uy uy uy, cô làm gì thế, đừng làm như vậy!

Trần Tuấn Thành vội vàng đi tới kéo áo tắm của a Trạch, định phủ lên cho nàng.

- Tuấn Thành, em vừa định tắm thì a Trạch nói anh muốn tìm em, chuyện gì...Hai người đang làm gì thế?

Thái Nhã Ngôn đột nhiên mở cửa phòng ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền ngây ngẩn cả người, nàng chỉ nhìn thấy Trần Tuấn Thành đang kéo áo tắm của a Trạch.

- Ô ô ô, chị họ...

A Trạch thừa dịp Trần Tuấn Thành còn đang sửng sốt, lôi kéo áo tắm òa khóc bỏ chạy ra ngoài.

- Anh...anh...anh là lưu manh...tôi ngay cả tắm cũng không kịp vội vàng chạy qua đây, anh lại cho tôi nhìn thấy cảnh này sao?

Thái Nhã Ngôn giận dữ nói không nên lời.

- Không phải, Nhã Ngôn, em nghe anh giải thích...

Trần Tuấn Thành cảm giác mình vô cùng oan uổng.

- Không cần phải nói, tôi đã thấy được, anh là tên cầm thú, còn muốn vũ nhục em họ của tôi, tôi muốn đi báo cảnh sát!

Thái Nhã Ngôn xoay người muốn rời đi.

- Đừng, em nghe anh nói đã!

Trần Tuấn Thành nóng nảy, dùng sức kéo lại tay Thái Nhã Ngôn, lôi nàng vào phòng.

- A...anh muốn làm gì, buông, cứu mạng...

Thái Nhã Ngôn cảm giác mình giống như bị xé đứt, lớn tiếng gào thét.

- Đừng gọi, đừng gọi, em hãy nghe anh nói trước đã!

Trần Tuấn Thành bưng kín miệng Thái Nhã Ngôn.

- A...

Thái Nhã Ngôn hung hăng cắn vào tay Trần Tuấn Thành.

- Đàn bà chết tiệt, cô dám cắn tôi...

Trần Tuấn Thành bị cơn giận dữ làm mất lý trí, hắn hung hăng kháp lấy cổ Thái Nhã Ngôn.

- Ân...cứu mạng...cứu mạng...

Thái Nhã Ngôn cảm giác thở không ra hơi, nàng dùng hết sức lực toàn thân muốn giãy thoát khỏi tay Trần Tuấn Thành, nhưng làm thế nào cũng không có sức, cảm giác trước mắt càng ngày càng mờ hồ.

Trong hoảng hốt, Thái Nhã Ngôn đã chạm phải được đồ vật nào đó trên bàn bên cạnh, nàng không kịp suy nghĩ, dùng hết sức lực đem đồ vật trong tay đâm vào người Trần Tuấn Thành.

- Ân...cô...

Trần Tuấn Thành buông tay ra, Thái Nhã Ngôn ngồi dưới đất thở hổn hển, đợi khi nàng phục hồi lại tinh thần, đã phát hiện Trần Tuấn Thành nằm trên mặt đất, trên ngực cắm con dao gọt trái cây, máu trào ra

thật nhiều từ vết thương, tuôn tràn trên sàn nhà. Thái Nhã Ngôn ngơ ngác ngồi nhìn cảnh tượng trước mắt, đầu óc đã hoàn toàn trống rỗng.

...

- Uy, khoan khoan đã, cô bé này làm sao vừa gặp mặt đã đánh người vậy chứ?

Minh Diệu lại vội vàng tránh né chiếc đèn pin trong tay cô bé kia đánh tới.

- Câm miệng, con quái vật kia, để ày nếm thử sự lợi hại của tao...

Cô bé chấp tay trước ngực, làm ra một thủ thế kỳ quái, trong miệng mặc niệm, đem hai ngón trỏ chỉ hướng Minh Diệu.

- Lôi!

- A, nguy hiểm...nguy hiểm...

Minh Diệu vội vàng nhảy sang một bên, một đạo lôi quang đánh ngay chỗ Minh Diệu vừa đứng, trên mặt đường nhựa nám đen một mảnh.

- Uy uy, cô bé này còn biết nhất tự chân ngôn sao, có thâm cừu đại hận gì với tôi mà hạ thủ ác như vậy chứ!

Minh Diệu vừa tránh né cô bé công kích vừa nhỏ giọng lầm bầm:

- Hình như tôi chưa từng lừa gạt cô nhỏ này đi xem cá vàng đi!

- Anh nhìn kỹ ánh mắt của nàng xem!

Hoài Tố ẩn bên trong nhẫn ngọc quan sát rất cẩn thận:

- Con người nở lớn hơn, ánh mắt tan rã, nhất định nàng đã đi trong sương mù thời gian quá dài nên xuất hiện ảo giác.

- A, vậy làm sao bây giờ đây, bộ dạng của cô ấy như vậy tôi làm sao tới gần giúp cho nàng tỉnh táo lại chứ!

Minh Diệu thật nhứt đầu với cô bé này, đánh cũng không đánh được, cứu lại không cách nào cứu.

- Kéo dài thêm chút nữa đi, linh lực của cô bé này cũng không mạnh, đợi linh lực của nàng hao hết thì dễ làm rồi.

Hoài Tố cũng không quá gấp gáp, dù sao bị đánh cũng không phải là nàng.

- Uy uy, cô nói thật dễ dàng, cô tới thử xem một chút đi. A...bị đánh trúng nữa...thật tê nha...

18. Chương 18: A Trách Bị Ảo Giác Mê Hoặc

- Hô hô...Rốt cục đã chịu dừng rồi sao...

Minh Diệu thở hổn hển phủi chiếc áo khoác ngoài bám đầy bụi, trên mặt đường nhựa đầy dấu vết nám đen nói rõ vừa rồi cô bé kia công kích điên cuồng đến cỡ nào.

Minh Diệu đi tới gần cô bé đã thoát lực đến mức cơ hồ đã sắp té xỉu.

- Mày...không được qua đây...quái vật...hô...hô...

Cô bé muốn đứng dậy, nhưng thân thể bởi vì quá mệt nhọc nên không tự chủ được run rẩy lên.

- Được rồi được rồi, quái vật thúc thúc lập tức sẽ không thấy tăm hơi nữa đâu.

Minh Diệu lấy một trương phù trong túi quần:

- Bây giờ tới lượt tôi diện cô đây, vừa rồi cô diện tôi có phải rất đã ghiền hay không a...

Ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải Minh Diệu quấn quanh dòng điện quang, bắt chợt đánh ra tia lửa.

- Anh làm nhẹ một chút, người ta là thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi, dùng quá sức sẽ đốt trụi hết đầu tóc, vậy thì hết đẹp rồi.

Hoài Tố ở một bên nhắc nhở Minh Diệu.

- An tâm đi, tôi là người rất biết thương hương tiếc ngọc.

Minh Diệu chậm rãi đưa ngón tay về phía trán của thiếu nữ đã mềm liệt trên mặt đất.

- A...

Sau một trận điện quang, thiếu nữ cảm giác trong não đau đớn giống như bị kim châm, ngứa xủ.

- Uy, biện pháp này của anh dùng được không, vì sao nàng lại ngứa xủ chứ?

Hoài Tố nhìn thấy thiếu nữ hôn mê bất tỉnh, không khỏi có chút lo lắng biện pháp của Minh Diệu sử dụng được hay không.

- Yên tâm đi, bây giờ trong bệnh viện tâm thần cũng luôn dùng biện pháp như thế. Dùng điện giật não bộ, ảo giác bệnh tâm thần sẽ biến mất. Tôi học được từ chỗ Dương giáo sư thôi!

Minh Diệu đỡ thiếu nữ từ mặt đất ngồi lên:

- Bây giờ chỉ cần đợi nàng đem oán khí trong cơ thể phát ra thì sẽ tỉnh lại.

Minh Diệu truyền một tia linh lực cho thiếu nữ, trợ giúp nàng thoát khỏi trạng thái thoát lực sau khi dùng hết linh lực.

- Ân...đây là đâu...anh là ai...là anh đã cứu tôi sao?

Thiếu nữ từ từ mở mắt, tựa hồ đã thoát khỏi ảo giác khổn nhiều.

- Đúng vậy đúng vậy, tôi vừa mới cứu cô. Tôi là một thúc thúc rất có lòng tốt, mau cảm tạ tôi đi.

Minh Diệu nhìn thấy thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp liền có chút đặc ý vênh váo.

- A, quái vật kia đâu rồi? Tôi dùng thật nhiều biện pháp cũng không thể thắng được hắn.

Thiếu nữ nhảy lên trên mặt đất, khôi phục thật khỏe khoắn, Minh Diệu không khỏi than thở.

- Cô nói quái vật kia chính là tôi đó, cô dùng Nhất Tự Chân Ngôn Lôi Quyết đánh tôi thật lâu, cô xem, sau lưng tôi sắp sửa nát hết rồi nè!

Minh Diệu thật ủy khuất xoay người đem áo khoác ngoài bị điện cháy đen cho thiếu nữ xem như muốn kiểm chút lòng đồng tình.

- A, tại sao lại như vậy?

Thiếu nữ nhìn thấy phía sau lưng Minh Diệu cùng mặt đất nám đen vô cùng giật mình.

- Cô ở bên trong vùng sương mù thời gian quá dài, cho nên bị xuất hiện ảo giác. Nhưng cô chỉ là một cô bé lại biết Nhất Tự Chân Ngôn Lôi Quyết làm tôi thật sự giật mình không nhẹ, nhưng vì sao linh lực của cô lại yếu đến như vậy?

Minh Diệu rất kỳ quái, không biết sự phụ của cô gái nhỏ này là ai.

- A, đó là tôi học được từ một quyển sách cổ...Linh lực của tôi không được mạnh lắm.

Thiếu nữ đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó:

- Mấy người bạn của tôi đâu rồi, anh có thấy họ không?

- Bạn? Không có đi? Tôi chỉ nhìn thấy một mình cô từ bên trong sương mù đi ra.

Minh Diệu đột nhiên bị nàng đặt câu hỏi có chút khó hiểu:

- Tôi tên là Minh Diệu, là một thám tử tư, nhưng cũng có được chút năng lực, có phiền toái gì cứ nói với tôi, nói không chừng tôi có thể giúp được cô.

Minh Diệu vươn tay.

Thiếu nữ đưa tay bắt tay Minh Diệu, Minh Diệu liền cảm thấy “Thật trơn nha”...

- Gọi tôi là a Trạch được rồi, tôi cùng vài người bạn đến làng du lịch dạo chơi, kết quả trên đường về nhà đụng phải quỷ đánh tường cùng vùng sương mù kỳ quái này.

- Uhm...Tôi phát hiện đây thật ra cũng không phải quỷ đánh tường bình thường, trong vùng sương mù này có oán khí rất mạnh, có thể làm cho người bình thường sinh ra ảo giác, dù là người có linh lực nhưng cũng sẽ bất tri bất giác bị trúng chiêu, vừa rồi cô cũng bị hút quá nhiều sương mù nên mới xem tôi thành quái vật.

Minh Diệu cảm thấy ở trước mặt thanh xuân thiếu nữ nên khoe khoang một chút kiến thức uyên bác cùng lực miễn tuệ của chính mình mới tốt.

- Không biết xấu hổ, rõ ràng là do tôi phát hiện.

Hoài Tố bay qua tới vạch trần Minh Diệu.

- A, đừng qua đây!

A Trạch nhìn thấy Hoài Tố bay qua vô cùng sợ hãi.

- A, đừng sợ, đây là Hoài Tố, là trợ thủ của tôi, mặc dù nàng là du hồn nhưng không hề có ác ý gì đâu.

Minh Diệu đem Hoài Tố giới thiệu cho a Trạch.

Về mặt a Trạch đề phòng không thể tin:

- Quỷ còn phân tốt xấu sao?

- Đương nhiên rồi, cô không cảm giác được trên người của tôi không có oán khí sao?

Hoài Tố rất tức giận vì a Trạch không tín nhiệm.

- Phải...thật xin lỗi...tôi không phải có ý đó, tôi chỉ là không hiểu mà thôi, tôi chỉ xem được kiến thức về Linh giới bên trong một quyển sách cổ.

A Trạch thấy Hoài Tố tức giận vội vàng giải thích.

- Được rồi, đừng tính toán chi li trong chuyện nhỏ như vậy, tuổi đã một xấp đầy còn so đo với một cô bé làm gì chứ.

Minh Diệu không lúc nào quên chuyện đả kích Hoài Tố.

- Cô làm sao ra được?

Minh Diệu quay đầu hỏi a Trạch.

- Tôi có người bạn có lực cảm ứng rất mạnh, tựa hồ nàng tìm được đường ra, tôi liền đi trước tìm kiếm, đi một lúc đã nhìn thấy anh, nhưng thật sự kỳ quái, bọn họ cũng không cùng tới sao?

A Trạch ngồi xuống ven đường, vừa rồi đánh ra lời quang làm nàng hao phí không ít thể lực.

- Không có, chỉ có một mình cô...Kỳ quái, vì sao tôi không cảm giác được có con đường nào, theo lý mà nói lực cảm ứng của tôi cũng không thấp đâu...hay các vị lầm đi?

Minh Diệu nhắm mắt lại cảm giác một lúc cũng không hề phát hiện được điều gì dị thường.

- Kỳ quái, mặc dù linh lực của tôi không mạnh nhưng tôi rõ ràng có thể cảm nhận được độ mạnh yếu linh lực trên cơ thể mỗi người, cảm giác về người bạn của tôi không sai đâu, lực cảm ứng của nàng mạnh vô cùng. Khi chúng tôi đi ngang qua con đường ra mà nàng nói, nàng đã bảo nàng cảm giác được bên người rất lạnh.

- Rất lạnh? Không thể nào.

Minh Diệu như đinh chém sắt hủy bỏ cách nói của a Trạch.

- Nếu như người có linh cảm mạnh cảm giác được rét run, như vậy nói rõ bên cạnh có đồ vật không sạch sẽ, càng cảm thấy lạnh thì lại đứng cách thứ dơ bẩn kia càng gần, tuyệt đối sẽ không sai. Tiểu quỷ nhà tôi chính là như thế, năng cũng rất nhạy cảm.

- A, vậy tại sao tôi lại đi ra được?

A Trạch vẫn nghi ngờ.

- Tôi cũng không biết, tôi ở bên ngoài thời gian dài như vậy, nhưng không cách nào đi vào được, tôi lại không dám ở lại bên trong sương mù thời gian quá dài, ngay cả tôi cũng không chịu được loại sương mù này.

Minh Diệu cũng bị vấn đề của a Trạch làm mù mịt khó hiểu.

- Vậy làm sao bây giờ, chị họ của tôi cùng mấy người bạn học của nàng còn đang ở bên trong đó. Không phải anh nói càng thấy lạnh thì cách thứ đồ không sạch sẽ kia càng gần sao? Bọn họ nhất định đang gặp nguy hiểm, tôi muốn đi vào cứu bọn họ!

A Trạch nói xong liền muốn vọt vào trong vùng sương mù đi cứu người, Minh Diệu vội vàng kéo nàng:

- Đừng, cô đi vào cũng vô ích thôi, ngược lại sẽ bị sương mù làm phát sinh ảo giác lần nữa.

- Vậy làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mau nghĩ biện pháp đi!

A Trạch vô cùng gấp gáp, nàng thật sự lo lắng cho an nguy của nhóm người chị họ.

- Tôi đang suy nghĩ, không nên âm ỉ...Chẳng lẽ chỉ có thể ra mà không thể vào sao? Hay là chỉ người nào có linh lực mới có thể từ trong đi ra ngoài...

Minh Diệu lâm vào trầm tư.

- Nếu như có linh lực mới có thể từ bên trong ra tới, Diệp Tiểu Manh cũng sẽ ra tới đi, linh lực của nàng mạnh hơn tôi thật nhiều đó!

A Trạch ở một bên nói.

- Đúng vậy...Cái gì, cô nói Tiểu Manh đang ở bên trong?

Minh Diệu đột nhiên nghe được tên của Diệp Tiểu Manh liền kinh hãi.

- Phải, hai người biết sao?

A Trạch bị phản ứng đột ngột của Minh Diệu làm hết hồn.

- Đồ đáng chết, Tiểu Manh đúng là đồ ngu ngốc, tôi đã bảo nàng đeo phù trên cổ, nhất định nàng lại nhét bấy đâu rồi.

Minh Diệu gấp đến độ xoay quanh:

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, phải nhanh nghĩ biện pháp cứu ra Tiểu Manh!

- Hay là...để cho tôi đi tìm đường đi...

Hoài Tố đề nghị:

- Tôi đã không còn là người, sẽ không bị sương mù mê hoặc.

Minh Diệu nhìn Hoài Tố:

- Cô xác định? Còn chưa biết phía sau sương mù rốt cục có thứ gì, sương mù này lại dày như vậy, nếu như dùng loại phương pháp kia sẽ thương tổn sự tu hành của cô.

- Không cần khẩn trương, tới đi, mặc dù đau một chút, suy yếu mấy ngày, chỉ cần anh chiếu cố tôi thật tốt thì chỉ cần một tuần lễ tôi sẽ khôi phục lại thôi.

Hoài Tố tựa hồ hạ quyết tâm thật lớn.

- Được rồi, toàn dựa vào cô!

Minh Diệu lấy chiếc nhẫn ngọc ra, dùng một trượng phù gói kỹ lại đặt xuống mặt đất:

- Nếu có gì không đúng tôi lập tức gọi cô trở về, tự mình phải ngàn vạn lần cẩn thận!

- Đừng nên dài dòng nữa đi, tôi thật vất vả mới hạ được quyết tâm, cẩn thận tôi đối ý bây giờ!

Hoài Tố căn môi, xem ra đang rất giãy dụa.

- Được rồi...chuẩn bị xong chưa, tôi muốn bắt đầu...

Minh Diệu nhìn Hoài Tố, có chút không đành lòng.

- Động thủ đi, động tác nhanh gọn một chút.

Minh Diệu cắn vỡ đầu ngón tay áp út tay trái, từ ngón tay nhỏ giọt máu lên trên nhẫn ngọc, trượng phù màu vàng trong nháy mắt bị nhuộm thành màu đỏ, tựa hồ có chút khói xanh nho nhỏ bốc lên.

- A...đau quá...tử Minh Diệu...anh phải đền cho tôi đó...

Hoài Tố cảm giác trên người mình giống như bị vô số đao nhọn cắt xé, đau đớn giống như thân thể bị xé rách làm cho nàng không khỏi kêu ra tiếng.

Qua khoảng hai phút đồng hồ, loại đau đớn làm Hoài Tố không cách nào nhịn được mới từ từ biến mất, Hoài Tố thở dốc, cảm thấy thân thể trở nên càng ngày càng hư nhược.

- Thật xin lỗi, sau khi chuyện này xong xuôi tôi sẽ mua thật nhiều quần áo cho cô được không?

Trên mặt Minh Diệu tràn đầy áy náy:

- Bây giờ trong hơn hai tiếng cô sẽ không bị nhẫn ngọc ước thúc, dò thăm tình huống phải dựa vào cô.

- Nhớ kỹ đó, nói chuyện phải giữ lời.

Thân thể có chút trong suốt của Hoài Tố tựa hồ trở nên càng thêm mơ hồ không rõ.

- Ân, cô muốn làm gì tôi cũng thỏa mãn cô.

Minh Diệu trình trọng gật đầu.

- Hừ, trước tiên anh đem những gì anh thiếu tôi trả hết nợ nần đi đã.

Hoài Tố nói xong đi vào bên trong vùng sương mù.

19. Chương 19: Người Đàn Ông Cơ Bấp Dưới Ánh Trăng

- Đã sắp một giờ rồi...

A Trạch thấy thời gian trôi qua lâu như vậy nhưng Hoài Tố còn chưa đi ra ngoài, vô cùng lo lắng.

- Sắp thôi...không có việc gì đâu...

Nói thật, Minh Diệu cũng có chút không chắc chắn:

- Hoài Tố đã thành du hồn hơn hai ngàn năm, kinh nghiệm rất phong phú, không có việc gì đâu...

Lời nói này giống như giải thích với a Trạch, nhưng không bằng giống như tự an ủi mình.

Lại qua mười mấy phút đồng hồ, Minh Diệu đã ngồi không yên, hần lo lắng cho Diệp Tiểu Manh, cũng lo lắng cho Hoài Tố.

- Du hồn du đảng trên thế gian, tên của cô gọi Hoài Tố, chủ nhân của cô gọi cô trở về, bây giờ mau về trong trối buộc của mình đi!

Minh Diệu vừa niệm chú ngữ triệu hoán Hoài Tố trở lại, vừa mở túi lấy ra trưng phù bọc nhẫn ngọc.

Đợi thêm chừng năm phút sau, vẫn không thấy bóng dáng Hoài Tố xuất hiện, Minh Diệu cảm giác tựa hồ liên lạc giữa Hoài Tố cùng nhẫn ngọc đã bị chặt đứt.

- Hoài Tố a, cô mau nhanh trở lại đi, nếu không về sẽ không kịp đó!

Minh Diệu lại đọc chú ngữ gọi về Hoài Tố mấy lần, nhưng lại không có một chút phản ứng.

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết...

Minh Diệu cảm giác mình đã nóng nảy tới mức sắp chết cháy.

- Anh đừng nên như vậy, kiên nhẫn chờ thêm một chút đi.

A Trạch thấy Minh Diệu gấp đến xoay quanh liền mở miệng an ủi.

- Không được, thời gian sắp tới rồi, nếu còn không về sẽ không kịp...Bình thường Hoài Tố chỉ có thể rời khỏi nhẫn ngọc trong vòng trăm bước. Lần này tại tình thế bất đắc dĩ nên mới vận dụng cấm kỵ thuật cho nàng hao phí linh lực bản thân mới có thể tự do hoạt động, nhưng nếu như trong vòng hai tiếng Hoài Tố không trở lại nhẫn ngọc thì sẽ bị hồn phi phách tán...

Minh Diệu đem toàn bộ đồ vật trong túi đổ ra ngoài, lại phát hiện không có vật nào dùng được.

- A, có đồ vật gì đó đi ra...

A Trạch thấy thân ảnh một cô gái từ từ lộ ra trong sương mù liền quát to lên.

- Hoài Tố, Hoài Tố, cô không sao chứ, ngàn vạn lần đừng làm tôi sợ!

Minh Diệu thấy thân thể Hoài Tố đã sắp trở nên trong suốt, hiển nhiên đã sắp hao hết linh lực.

- Đừng gọi, trước hết nghe tôi nói, thời gian của tôi không còn nhiều lắm. Sau khi tôi tiến vào sương mù liền phát hiện sương mù sẽ làm linh lực từ từ tiêu hao, người bình thường có thể cảm giác không ra, nhưng thân thể của tôi rất nhạy cảm. Tôi ở ven đường phát hiện một chiếc xe, trên xe không có ai. Tôi tiếp tục đi về phía trước, thấy được căn nhà nhỏ mà người già trong thôn đã nói, linh lực của tôi đã sắp hao hết nên không thể tiến tới gần xem kỹ, nhưng tôi biết nhất định có thứ đồ vật gì đó làm huyền thuật đối với căn nhà.

Hoài Tố nói liền một hơi, dứt lời liền tiến vào trong nhẫn ngọc ngủ say.

- Cực khổ, cô nghỉ ngơi cho tốt đi.

Minh Diệu cầm lấy nhẫn ngọc từ trên mặt đất bỏ vào túi áo phía trước ngực.

- Bây giờ chúng ta làm sao bây giờ? Hoài Tố dò xét xong đường nhưng không có nói biện pháp để chúng ta có thể bình an đi vào!

A Trạch cùng Minh Diệu thương lượng nhìn xem còn biện pháp nào nữa không.

- Ngô...Bây giờ chúng ta đã biết sương mù sẽ làm linh lực từ từ suy yếu, hơn nữa ngọn nguồn bắt đầu từ ngôi nhà kỳ quái kia.

Minh Diệu lôi kéo a Trạch đi ngược lại.

- Uy uy, anh muốn dẫn tôi đi đâu?

A Trạch bị cử động đột ngột của Minh Diệu khiến nàng không biết làm sao.

- Trở về thôn, tìm phương pháp của ngọn nguồn.

Hai người vội vàng trở lại trong thôn, nông thôn xưa nay đi ngủ rất sớm, trong thôn không còn bao nhiêu nhà có ánh đèn.

- Làm sao bây giờ?

A Trạch hỏi Minh Diệu.

- Đi tìm nhà của một người tên Vương Cửu hỏi thăm tình huống một chút.

Minh Diệu gõ cửa một nhà vẫn còn sáng đèn trong thôn, từ trong miệng thôn dân đã biết được mẹ của Vương Cửu vẫn còn, vội vàng đi tới nhà của mẹ Vương Cửu.

- Hai người là bạn của tiểu Cửu nhà tôi sao?

Mẹ của Vương Cửu đã hơn bảy mươi tuổi, theo thôn dân nói Vương Cửu chính là một tên lưu manh vô công rồi nghề, năm đó ở trong thôn chỉ biết uống rượu đánh bài, không chịu làm bất cứ việc gì, cho nên trong nhà rất nghèo. Kể từ sau khi Vương Cửu bỏ đi, mẹ của hắn chỉ ở một mình, bình thường dựa vào tiếp tế của hàng xóm láng giềng sống qua ngày.

- Đúng vậy, đại nương, chúng tôi đã quen biết Cửu ca lâu rồi, hôm nay đi ngang qua, nên định ghé thăm anh ấy.

Minh Diệu rất có bộ dáng khi nói dối lừa gạt ông bà lão.

- Tiểu Cửu không có ở nhà, mùa hè năm trước nó đã đi về phía nam.

Vẻ mặt nụ cười thật thà của Minh Diệu làm bà cụ rất có tín nhiệm.

- Vậy sao, thật là không đúng lúc, Cửu ca đi về nam sao, đi đâu?

- Ai...hai đầu gấu bình thường chơi chung với nó xảy ra tai nạn giao thông chết mất rồi, vì thế nó muốn chạy về phía nam trốn, thời gian dài như vậy vẫn chưa nghe được tin tức nữa.

Bà cụ nói tới con của mình thì thở dài một hơi.

- Trốn? Trốn cái gì?

A Trạch ở bên cạnh chất vấn, nàng là người lạnh lùng, cho nên khi hỏi chuyện giọng nói cũng lạnh nhạt, bà cụ nhìn lướt qua nàng, đối với giọng nói của nàng rất không hài lòng.

- Ha ha, đại nương, đây là vợ cháu, nàng nói chuyện là như vậy, bà đừng trách móc, đôi khi nàng cũng nói chuyện với cháu như thế.

Minh Diệu dùng ánh mắt ý bảo a Trạch câm miệng.

- Cửu ca đi trốn cái gì nha, ở bên ngoài kết phải kẻ thù sao?

- Kẻ thù thì tôi không nghe nói, trước khi nó đi có nói là cô gái nào đó đến báo thù, muốn giết chết nó, tôi cũng không biết nó nói cô gái kia là ai, tôi hỏi nó nó cũng không nói.

Thái độ của Minh Diệu làm bà cụ tương đối hài lòng, liền nói tiếp.

- Vậy sao, nếu Cửu ca không có nhà, vậy tụi cháu cũng không dám tiếp tục quấy rầy, chào đại nương chúng cháu đi.

Minh Diệu lôi kéo a Trạch rời khỏi nhà Vương Cửu.

- Tiểu tử này không tệ, nhưng tìm phải người vợ tính tình còn kém một chút.

Bà cụ lẩm bẩm đóng cửa lại.

- Bây giờ có thể xác định ba tên đầu gấu này có liên quan tới việc mất tích của Vạn Linh, nhưng vẫn không tìm được phương pháp xử lý căn nhà kia.

Minh Diệu vừa đi vừa lẩm bẩm lầu bầu.

- Vạn Linh là ai?

A Trạch nghe lời Minh Diệu nói bèn hỏi.

- Là con gái của một hộ khách của tôi, hộ khách ủy thác tôi đi tìm kiếm con gái mất tích của bà ta, cũng chính là Vạn Linh, tất cả đều mỗi đều chỉ hướng căn nhà kỳ quái kia, bây giờ chúng ta chỉ cần nghĩ được biện pháp đi vào trong sẽ tìm được chân tướng.

Minh Diệu đem chuyện Trương nữ sĩ ủy thác kể lại sơ lược cho a Trạch nghe qua.

- Anh nói những chuyện này cũng vô dụng, vẫn không tìm được biện pháp có thể đi vào.

A Trạch một chầm kiến huyết đã kích Minh Diệu.

- Tôi đang suy nghĩ, đừng nên ầm ĩ...

Minh Diệu vừa tự hỏi vừa đi về phía trước.

- Ai nha...

Vừa đi tới cửa thôn đột nhiên từ bên cạnh vườn ra một cái chân làm Minh Diệu vấp trúng lập tức té ngã.

- Đau quá...người nào đem chân...Ân?

Minh Diệu chật vật từ trên mặt đất bò dậy lập tức thấy được một màn có thể làm cho hấn gặp phải ác mộng nguyên thán. Một người đàn ông trung niên để trần nửa thân trên đang quỳ ngay cửa thôn, làm ra động tác như một người đang trầm tư. Cả người hấn vô cùng rắn chắc, da thịt cứng rắn tới mức không bình thường giống như đang lóe sáng dưới ánh trăng.

- Khi bóng tối bao phủ cả vùng đất, khi lực lượng tà ác lại lần nữa khôi phục, chỉ cần người dụng tâm cầu nguyện, kêu gọi tên của ta, ta liền sẽ tới cứu người, bởi vì ta chính là vị thần không gì làm không được, hãy cùng nhau hô lên tên của ta, tên của ta chính là Thiên....

Người đàn ông kỳ quái nói ra một đoạn văn kỳ quái khó hiểu, Minh Diệu cùng a Trạch đều cảm thấy toàn thân rét lạnh...

- Ân...vị đại thúc kia...chú không lạnh sao?

Minh Diệu xoa mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

- Quái nhân kia...anh biết hấn sao...

A Trạch cũng sờ ngay tại chỗ, đầu óc mê muội.

- Dĩ nhiên là không rồi!

Minh Diệu vội vàng phủ nhận:

- Tôi làm sao biết người kỳ quái như thế chứ!

- A, cô bé này, gương mặt xinh đẹp của cô làm cho tôi thật sự động tâm, vóc dáng mê người của cô làm tôi không thể đè nén!

Người đàn ông trung niên tự xưng là Thiên nắm chặt tay a Trạch, trong mắt lóe ra tia sáng:

- Đi cùng thúc thúc nào, trong túi thúc thúc có kẹo, trong nhà thúc thúc còn có thật nhiều cá vàng đáng yêu.

- A...tôi không...buông...

A Trạch thét lên chói tai tránh thoát bàn tay của người đàn ông kỳ quái, trốn ra sau lưng Minh Diệu.

- Ân...đại thúc cơ bắp kia...chú có chuyện gì sao...

Minh Diệu cảm giác mình có chút muốn hộc máu.

- A, người trẻ tuổi, có phải cậu đang sợ hãi, đang bàng hoàng, cậu không biết phải làm sao, đến đây đi, chỉ cần lớn tiếng hô tên của ta, ta sẽ từ trên trời giáng xuống, ta sẽ cứu cậu trong cơn nước lửa...

Người đàn ông kỳ quái lại bày ra động tác giống như người chơi môn thể thao ném đĩa, hàm răng trắng lóe tia sáng.

- Ân...đại thúc kia...đã muện rồi...chú về tắm rửa đi ngủ đi...

Minh Diệu đem ngụm máu đã vọt tới cổ họng mạnh mẽ nuốt xuống.

- Ân? Sao vậy? Chẳng lẽ không phải cậu đang bàng hoàng sao, cậu không phải đang không biết nên làm sao sao, cậu không phải đang nghĩ đủ mọi biện pháp đi vào sương mù muốn cứu bạn của mình sao?

Quái nhân nhìn a Trạch đứng phía sau Minh Diệu mê đắm cười.

- Chú biết phương pháp sao?

A Trạch núp sau lưng Minh Diệu nhỏ giọng hỏi.

- Khi bóng tối bao phủ cả vùng đất, khi lực lượng tà ác lại lần nữa khôi phục, chỉ cần người dụng tâm cầu nguyện, kêu gọi tên của ta, ta liền trở lại cứu người, bởi vì ta là vị thần không gì làm không được, hãy cùng nhau hô lên tên của ta, tên của ta chính là Thiên...

Người đàn ông lại lần nữa đọc ra đoạn văn vô cùng cầu huyết:

- Hét lên đi, Thiên...

- Thiên...

Minh Diệu cảm thấy nếu như còn không chịu phối hợp một chút, người đàn ông kỳ quái này nhất định sẽ liên tục tái diễn lặp lại đoạn tuyên ngôn đủ làm người ta phải học máu, nhỏ giọng kêu một tiếng.

- A, cô bé khả ái kia, đến đây đi, cùng nhau gọi tên của ta, cô sẽ phát hiện mị lực của thức thức không cách nào ngăn cản, đến đây đi, cùng nhau lớn tiếng hô lên Thiên...

- Thiên...

A Trạch nắm chặt áo khoác ngoài của Minh Diệu, thật bất đắc dĩ cùng Minh Diệu hô to một tiếng.

- Ân...lời kêu gọi của các người ta đã nghe được, đến đây đi, người trẻ tuổi, cầm lấy cái này, nó có thể giúp người khu trừ hết tà ác trở ngại.

Người đàn ông kỳ quái gọi là Thiên không biết từ chỗ nào móc ra một cây đuốc còn chưa đốt, phía trên tỏa ra mùi vị kỳ quái, Minh Diệu nhìn cây đuốc cảm giác mùi vị này rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

- A, tôi nhớ ra rồi!

Một đạo linh quang hiện lên trong đầu Minh Diệu.

- Bây giờ hắc đang ở nơi nào?

Minh Diệu vội vàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông kỳ quái đặt câu hỏi, lại phát hiện trong tầm mắt làm gì còn bóng người nào.

- Tên biến thái kia đi nơi nào?

Minh Diệu hỏi a Trạch phía sau.

- Tôi...tôi cũng không biết, tôi cũng không dám nhìn hắc, vừa chớp mắt đã không thấy được bóng người rồi.

A Trạch tựa hồ bị người đàn ông kỳ quái vừa rồi làm hoảng sợ không nhỏ.

- Hắc trở lại rồi sao...

Minh Diệu nhìn cây đuốc trong tay lâm vào trầm tư.

20. Chương 20: Bụi Về Bụi, Đất Về Đất

- Cô ở đây chờ tôi!

Minh Diệu dùng Ly Hỏa Chú đốt cây đuốc, cây đuốc phát ra mùi hôi thối.

- Không, tôi muốn cùng anh đi vào, linh lực của tôi đã khôi phục được một chút, có thể giúp được chút gì đó. Hơn nữa chị họ của tôi còn ở bên trong, tôi không yên lòng.

A Trạch kiên trì muốn cùng Minh Diệu đi vào.

- Vậy cũng tốt, đi theo tôi, không nên hành động thiếu suy nghĩ!

Minh Diệu giơ cây đuốt tiến vào vùng sương mù, a Trạch đi theo sát phía sau hắn.

Tựa hồ cây đuốt có loại ma lực đặc thù, sương mù chung quanh hai người năm bước đều tiêu tán sạch sẽ, không thể nhích tới gần. Bên trong sương mù Minh Diệu loáng thoáng có thể thấy được tia ánh sáng nhạt lóe lên phía trước.

Hai người nơm nớp lo sợ theo tia sáng phía trước đi tới, đi gần hai mươi phút sương mù dần dần tản đi, cây đuốt cũng chậm chậm tan hết.

- Hô, rốt cục đi ra!

A Trạch che lỗ mũi, đối với nàng mà nói cây đuốt phát ra mùi hôi thối làm cho nàng căn bản không cách nào chịu được:

- Lửa này làm sao lại thối như vậy chứ, trong đó có thứ gì vậy?

- Chưa từng ngửi qua loại mùi vị này sao?

Minh Diệu cũng không quay đầu lại ném đi cây đuốt:

- Là mùi vị yêu khí!

- Yêu khí? Anh nói là mùi của yêu quái sao?

A Trạch không hiểu rõ những tri thức vượt xa thường thường người thường này.

- Đi thôi!

Minh Diệu không để ý tới vấn đề của a Trạch:

- Còn phải đi giải cứu Tiểu Manh với chị họ của cô đây.

Hai người đi tới bên cạnh chiếc xe dừng ven đường, Minh Diệu dùng một chai nước suối rút ra chút băng bên trong xe.

- Lấy băng làm gì?

A Trạch hỏi.

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây là một nữ quỷ bị người giết chết, bởi vì kẻ thù còn chưa chết hết làm oán khí trong lòng rất thịnh, lực lượng nàng oán hận lại đến từ chính thi thể của nàng, muốn tiêu diệt nàng chỉ tìm được thi thể của nàng mà thiêu hủy!

Minh Diệu quơ quơ chai băng trong tay:

- Có nửa bình băng là đủ rồi.

...

Diệp Tiểu Manh cố gắng vùng vẫy, đồng thời đối kháng rét lạnh và trời buộc vô hình trên thân thể đúng là chuyện không dễ dàng.

- Ngô ngô ngô, ai tới giúp tôi một chút...

Diệp Tiểu Manh đột nhiên mò mẫm được đồ vật gì đó nằm trong túi quần.

- Chi nha...

Cửa phòng mở ra, a Trạch mang theo nụ cười đi vào:

- Diệp Tiểu Manh, cô làm sao rồi? Cảm thấy rất lạnh sao?

- A Trạch...nhanh, cùng mọi người rời khỏi nơi này lập tức, nơi này rất không thích hợp...

Diệp Tiểu Manh vội vàng nhắc nhở a Trạch.

- Có cái gì không đúng? Lại ở chỗ nào? Nơi này rất tốt nha?

Trên mặt a Trạch vẫn mang theo dáng mỉm cười thân mật, nhưng Diệp Tiểu Manh lại cảm thấy nàng cười rất...giả dối.

- Cô...không phải a Trạch, cô làm gì a Trạch rồi? Cô là ai? Bạn của tôi đâu?

Diệp Tiểu Manh liên tiếp đặt câu hỏi làm a Trạch lớn tiếng cười.

- Ha ha ha ha ha...phản ứng của cô đúng là chậm lụt, quả nhiên lưu cô lại rất đúng, cô không có năng lực gì nhưng lại có linh lực không tệ, vừa lúc có thể cho tôi dùng thời gian dài khổng chế đi giết tên khốn kiếp phụ lòng kia.

A Trạch đứng lên, nụ cười thân cận biến mất, mái tóc ngắn đột nhiên càng ngày càng dài, dài tận đầu gối.

- Cô...cô...

Diệp Tiểu Manh cảm giác có một cỗ oán khí khổng lồ xen lẫn mùi hôi thối đập thẳng vào mặt, cảm giác lạnh lẽo mãnh liệt làm nàng không cách nào nói nên lời.

- Tên đàn ông chết tiệt kia, hãm lừa ta, lừa cảm tình của ta, lừa thân thể của ta. Ta liều lĩnh đi yêu hãm, đi theo hãm, vì muốn ở chung một chỗ với hãm mà bỏ qua hết thảy. Ta không để ý tới lời khuyên can của mẹ ta mà nghĩa vô phần cố cùng hãm đi tới cái thôn này, vốn cho rằng hãm yêu ta, hãm có thể vĩnh viễn ở chung với ta, chỉ có hai người chúng ta, không có phiền não, không có phân tranh gia tộc, cứ như vậy bình thản trọn đời...

Gương mặt tái nhợt của cô gái tóc dài tràn đầy phẫn

hận cùng không cam lòng:

- Nhưng không nghĩ tới hãm lại lừa ta, hãm căn bản không có yêu ta, hãm chỉ căn cứ theo phân phó của gia tộc lừa gạt ta ra ngoài, để ẹ của ta tìm ta khắp nơi, không có tinh lực đi tranh đấu với gia tộc bọn hãm...

- Cô nói chuyện này có quan hệ gì tới chúng tôi, chúng tôi cũng không có làm chuyện gì có lỗi với cô, tại sao cô muốn hại chúng tôi chứ?

Diệp Tiểu Manh cố gắng vùng vẫy, tay trái đưa vào trong túi quần.

- Chỉ còn chút nữa thôi...

- Ta hận đàn ông, ta hận toàn bộ đàn ông trên thế giới này, đàn ông không có một kẻ nào là người tốt.

Nữ quỷ giống như bệnh tâm thần lớn tiếng kêu lên:

- Hãm bỏ ta một mình ở nhà tự mình đi đánh bài, căn bản không quan tâm chuyện sửa chữa nhà cửa, chỉ có một mình ta phải đi xem chừng những tên khốn kiếp kia cất nhà. Nhưng thật sự không hề nghĩ đến, ta vừa đến nơi đây, ba người kia đã đánh ta ngất xỉu, chờ khi ta tỉnh lại, cảm giác thân dưới như bị tê liệt đau đớn, ba tên cầm thú kia cưỡng dâm ta. Ta lớn tiếng mắng bọn hãm, bọn hãm lại bắt đầu đánh ta, đánh cả thân thể ta bị thương, còn dùng khăn nhét vào miệng của ta. Ta không có cách nào lên tiếng, liền hung hăng nhìn chằm chằm bọn hãm, không nghĩ tới ba tên cầm thú kia lại dùng cây sắt đâm mù đôi mắt của ta. Bọn hãm thấy ta sắp chết, liền luống cuống dùng xi măng chôn ta trong vách tường, làm cho ta thành quỷ cũng không thể đi đâu thai, chỉ có thể ở bên trong căn nhà hoang phế này du dương...

- Vậy...cô muốn bắt chúng tôi làm gì...

Diệp Tiểu Manh thấy cảm xúc của nữ quỷ ngày càng kích động, liền cố gắng dờ đi đề tài, tranh thủ chút thời gian inh chạy trốn.

- Ha ha, các người, không, đàn ông đều đáng chết, hai người đàn ông đi cùng các người ta đã giết chết. Mà ba người đàn bà các người...

Nữ quỷ vươn tay lạnh như băng vuốt ve mặt Tiểu Manh:

- Hai nàng cũng không có tác dụng gì, cũng giống như người đàn bà trước kia từng tới, linh lực trên người không mạnh, đi không thoát căn nhà này, mà cô thì bất đồng.

Trên mặt nữ quỷ lộ ra vẻ hưng phấn:

- Linh lực của cô rất mạnh, tôi muốn khống chế cô đi giết tên phụ lòng Triệu Quang Diệu kia.

- Không bằng cô thả chúng tôi đi, chúng tôi giúp cô báo cảnh sát có được hay không? Cảnh sát sẽ bắt hắn lại!

Diệp Tiểu Manh đề nghị nói.

- Không, ta muốn tự mình báo thù, ta muốn đích thân giết bọn hắn.

Mái tóc của nữ quỷ quấn quanh trên đầu Diệp Tiểu Manh, giống như những con rắn đang quanh quẩn ngo ngoáy từ từ bò đi lên.

- Không được qua đây!

Diệp Tiểu Manh dùng hết tất cả khí lực đem trương phù Minh Diệu cho nàng từ túi quần nâng lên trước mắt.

- A!

Một đạo kim quang thoáng hiện, nữ quỷ giống như bị dầu sôi gội trứng, thét lên chói tai bưng kín ánh mắt biến mất trong không khí.

Diệp Tiểu Manh cảm giác trói buộc trên người biến mất, nàng vội vàng bò dậy đem trương phù đeo trước ngực chạy ra cửa phòng.

- Thái Nhã Ngôn, Lý Tâm Di, các cô ở đâu?

Diệp Tiểu Manh vừa lớn tiếng hét lên vừa tìm kiếm đồng bạn.

Giống như vừa bị cúp điện, căn phòng chìm vào tối đen. Ảo ảnh biến mất, toàn bộ những trang trí tinh mỹ đều không thấy gì nữa, hiện ra trước mặt Diệp Tiểu Manh chỉ là những dấu vết vách tường loang lỗ cũ rách.

- Trả lời tôi đi...

Diệp Tiểu Manh mở căn phòng cuối hành lang, chỉ thấy có một sô pha nằm ngay giữa phòng.

- Nhã Ngôn, các cô ở chỗ này sao?

Diệp Tiểu Manh cảm giác bên trong căn phòng này nhất định có thứ gì đó, làm trong lòng nàng không ngừng run rẩy.

Một giọt chất lỏng sền sệt nhỏ lên trên mặt Diệp Tiểu Manh, nàng không khỏi đưa tay sờ sờ. Chất lỏng dính dính, có mùi tanh, là máu. Tiểu Manh ngẩng đầu, một hình ảnh kinh khủng đập vào trong mắt nàng. Chu Tuấn bị vô số thanh thanh dính trên trần nhà, con người trong hai hốc mắt đã biến mất, chỉ có máu tươi tí tách từ trong hai hốc mắt trống rỗng nhỏ xuống.

- A...

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy người bạn học mấy phút trước còn vui vẻ nhưng bây giờ biến thành bộ dạng kinh khủng thế này kinh hoàng lớn tiếng hét to.

- Đàn ông đều đáng chết hết...

Thanh âm nữ quỷ từ phía sau lưng truyền đến, mái tóc dài màu đen ghim chặt cổ Tiểu Manh, trông lên kim quang từ phù chú phát ra.

- Nhất tự chân ngôn, lời!

Một đạo lôi quang từ trên trời giáng xuống, cắt đứt mái tóc nữ quỷ ghim chặt Diệp Tiểu Manh.

Diệp Tiểu Manh thở hổn hển:

- A Trạch, cô không sao chứ?

- Yên tâm, không có chuyện gì. Xem ra cô đúng thật là vô dụng.

Lời nói lạnh băng của a Trạch làm Tiểu Manh cảm thấy trong lòng âm áp không ít.

- Tiểu Manh, trương phù của cô đâu?

Minh Diệu vội vàng kéo Tiểu Manh ra phía sau.

- Ở đây!

Diệp Tiểu Manh đem phù chú tháo khỏi cổ đưa cho Minh Diệu.

- Phá!

Minh Diệu quát to một tiếng, linh lực rót vào phù chú, vạn đạo kim quang sáng rực căn phòng.

Nữ quỷ đem đầu tóc bao trùm toàn thân, vừa ngăn cản kim quang chiếu rọi vừa thử công kích Minh Diệu đang cầm phù chú. Còn có một đoàn tóc đang ngo nguẩy bò lên khỏi mặt đất như loài bò sát quần tới.

- A Trạch, nhanh lên, chính là vách tường biến thành màu đen kia!

Minh Diệu vừa chống đỡ vừa quát a Trạch.

- Được, giao cho tôi!

A Trạch lại dùng thủ thế Nhất Tự Chân Ngôn.

- Lôi!

Đạo lôi quang đánh lên vách tường, lộ ra một lỗ thủng lớn, bên trong có một cỗ thi thể thối rửa tóc dài đen sẫm tản ra oán khí cùng mùi hôi thối.

- A...các ngươi sẽ không được chết tử tế...

Nữ quỷ thấy hài cốt của mình bị đào ra, điên cuồng công kích Minh Diệu, thậm chí không quản tới việc mình bị kim quang chiếu rọi toát ra khói trắng.

- Trần quy trần, thổ quy thổ đi!

A Trạch đổ chai xăng lên trên thi thể thối rửa.

- Ly Hỏa, tạt!

Minh Diệu phát ra một đạo hỏa cầu, thi thể lập tức thiêu đốt kịch liệt, mái tóc màu đen bởi vì lửa cháy phát ra mùi vị khét lẹt.

- Không...không...ta không cam lòng...

Nữ quỷ tránh né, dần dần ở trong không khí hóa thành một đồng tro tàn.

- Cô không cam lòng vốn không sai, nhưng cô sai ở chỗ không nên thương tổn người vô tội.

Minh Diệu đốt một điều thuốc:

- Rất cực có thể nhẹ nhõm một chút rồi!

- A, a Trạch, còn chưa tìm được chị họ của cô với Lý Tâm Di, nhanh đi tìm thôi.

Diệp Tiểu Manh nhớ tới việc còn chưa tìm được hai người bạn học, vội vàng vàng chạy đi tìm kiếm. Bên trong bồn tắm phòng ngủ của Lý Tâm Di phát hiện được nàng, đã hôn mê nhưng không có gì đáng ngại. Tình huống của Thái Nhã Ngôn khó giải quyết hơn rất nhiều, nàng không nói câu nào, ngồi dưới đất sững sờ nhìn ra phía trước.

- Để cho tôi, đây là vì bị kích thích quá lớn nên hôn phách ly thể.

Minh Diệu lấy ra một trượng phù đốt thành tro, thấm chút tro phù thoa lên lỗ mũi Thái Nhã Ngôn.

- Hắt xì...

Thái Nhã Ngôn ách xì thật mạnh, hai mắt khô phục lại thần thái.

- Còn dư lại giao cho cảnh sát thôi, đã đụng phải sát nhân biến thái điên cuồng!

Minh Diệu xoay người rời khỏi phòng:

- Chuẩn bị xong nhanh lên về nhà!

Trên đường nhỏ nông thôn nửa đêm, ánh trăng chiếu lên trên người Minh Diệu, nhưng tâm tình hắn không tốt chút nào.

- Xong đời, thi thể cũng đã thiêu hủy rồi, không biết người đàn bà họ Trương kia có chịu tin tưởng lời mình nói hay không. Nếu như không tin, còn phải tìm tiền ở đâu cho Tiểu Mạnh lên đại học đây a?

21. Chương 21: Búp Bê Xinh Đẹp

- Ha ha, tiểu Lộ nhất định sẽ rất vui vẻ!

Trên đường đi về nhà Vương Đại Trụ không khỏi trầm nghĩ:

- Rất cực tiểu Lộ có thể có món đồ chơi mới, còn xinh đẹp như vậy, lần này vận khí thật tốt.

Vương Đại Trụ là nhân viên làm việc từ bên ngoài đến, nói trắng ra chính là người làm công.

Trong nhà thật nghèo, mặc dù cưới được người vợ xinh đẹp nhưng không giữ được, sinh con xong chưa đầy một năm đã bỏ chạy theo người đàn ông khác, nghe nói đi về phía nam làm thiệp ột ông chủ nào đó, cũng chính là làm vợ nhỏ cho người ta. Ở nông thôn trồng trọt không kiếm được bao nhiêu tiền, Vương Đại Trụ liền dẫn con gái tiểu Lộ vào trong thành phố làm công, kiếm tiền sinh hoạt. Hắn vẫn luôn có một tâm nguyện, chờ sau khi kiếm được nhiều tiền, đi về phía nam tìm người đàn bà kia, đem tiền hung hăng ném vào mặt của cô ta. Không phải cô chê lão tử nghèo sao, chờ lão tử có tiền để cho cô biết ánh mắt cô đã bị mù.

Bởi vì tâm nguyện này, công việc gì hắn cũng từng làm qua, lái xe vận tải, làm thợ hồ tại công trường, thậm chí còn canh gác tại nhà tang lễ.

Bận rộn suốt mấy năm nhưng Vương Đại Trụ cũng không kiếm được tiền, ngược lại cuộc sống càng thêm túng quẫn. Trong thành phố cái gì cũng cần tiền, ăn cơm cần tiền, ngủ cần tiền, thậm chí đi nhà vệ sinh công cộng cũng đòi tiền. Không có biện pháp, hai cha con chỉ đành ở lại bên trong tòa lầu cũ sắp bị phá bỏ đi dời nằm ở khu vực thật xa thành thị.

Con gái tiểu Lộ của hắn năm nay được bốn tuổi, rất ngoan ngoãn nghe lời, chưa bao giờ xin hắn thứ gì, ngay cả đồ chơi cũng do Vương Đại Trụ nhặt được đồ người ta ném bỏ không cần đem về. Vương Đại Trụ luôn cảm thấy thật có lỗi với con mình, đi theo hắn phải chịu nhiều khổ cực như vậy, vì vậy hắn rất thương yêu con gái mình. Sáng hôm nay thật không biết gặp được may mắn gì, sáng sớm khi ông chủ đến văn phòng tìm người làm công thu dọn nhà cửa, Vương Đại Trụ tưởng tá cao lớn vạm vỡ, có sức lực, liền được tuyển chọn.

Ông chủ lái xe đưa Vương Đại Trụ đến một căn nhà, nói cho hắn biết đem toàn bộ đồ vật trong nhà ném bỏ dọn dẹp, sau đó quét vôi cả nhà thì cho hắn một trăm đồng, Vương Đại Trụ không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng.

- Nhớ kỹ đó, ném hết toàn bộ đồ vật trong nhà, đồ xui như vậy ngàn vạn lần không được lưu lại bất cứ thứ gì trong nhà. Gây ra chuyện như thế bảo tôi làm sao còn cho thuê nhà được đây chứ!

Ông chủ nói xong thì lồm bồm kêu xui, lại nhanh chóng rời đi, phảng phất như chỉ cần ở lại trong căn hộ kia giây phút nào sẽ lập tức bị lây nhiễm bệnh độc nào đó.

Sau khi ông chủ rời đi, một mình Vương Đại Trụ liền quan sát đánh giá đồ vật trong nhà. Lúc trước người ở nơi này hẳn cũng là mấy người đi làm công, trong nhà ngổn ngang hỗn độn, có ba chiếc giường đơn, cùng lò điện, phích nước nóng vãn vãn...tán lác trên mặt đất, trong góc phòng còn có vài bịch mì ăn liền trống không.

- Nếu ông chủ đã nói ném bỏ hết, vậy mình tìm đồ gì còn dùng được đem về cũng tốt.

Vương Đại Trụ suy nghĩ một chút, bắt đầu tìm kiếm xem còn có vật gì đáng giá hay hữu dụng còn lưu lại hay không.

Ở bên dưới gầm giường Vương Đại Trụ phát hiện một túi xách màu đỏ, bên trong có vài quyển sách giáo khoa, hẳn do trẻ con tiểu học khoảng hai tuổi trong nhà lưu lại.

- Vật này có thể đem về cho tiểu Lộ, ngày sau đi học có thể sử dụng được.

Vương Đại Trụ thật cao hứng tìm kiếm xem còn thứ tốt nào khác nữa hay không. Lúc này một búp bê Barbie nho nhỏ nằm lẳng lẳng trên chăn ném ngay góc giường hấp dẫn sự chú ý của Vương Đại Trụ. Hắn liền đi tới nhặt lên nhìn xem một chút.

- Ha ha, nhặt được thứ tốt rồi, búp bê tinh xảo như vậy, lấy về khẳng định tiểu Lộ sẽ rất thích đây!

Búp bê Barbie được thiết kế dị thường tinh xảo, mái tóc màu vàng kim, gương mặt trông thật sống động, quả thật còn tốt hơn nhìn người thật, mặc dù có chút cũ, nhưng không hề bị tổn hại chút nào.

Nhặt được đồ tốt như vậy, Vương Đại Trụ bắt đầu làm việc càng thêm hăng hái. Sau khi xác nhận không còn vật hữu dụng nào khác, hắn liền đem toàn bộ đồ đạc ném xuống thùng rác lớn dưới lầu, đem toàn bộ gian phòng sơn quét lại một lần tươm tất, lại đi tìm ông chủ xin tiền công, ông chủ thuê mướn hắn cũng không hề đi xem lại căn hộ hắn dọn dẹp, liền trực tiếp đưa tiền cho hắn.

- Tiểu Lộ, con nhìn xem cha đem về thứ gì cho con đây!

Vương Đại Trụ còn chưa đi vào cửa đã lớn tiếng hô to.

- Wow, búp bê thật xinh đẹp, vật này cho con sao?

Vẻ mặt vui mừng của con gái tiểu Lộ làm Vương Đại Trụ rất có cảm giác thành tựu.

Cả buổi tối, tiểu Lộ đều cầm lấy búp bê Vương Đại Trụ mang về yêu thích chơi đùa không rời tay, ngay cả ăn cơm cũng ôm lấy.

- Nhìn xem đi cha, búp bê này còn biết cười đó.

Tiểu Lộ vỗ vỗ lên lưng búp bê, búp bê liền “hắc hắc ha ha ha” nở nụ cười.

- Ngủ vẫn còn ôm cứng sao!

Vương Đại Trụ nhìn con gái cho dù đã ngủ thiếp đi nhưng vẫn ôm thật chặt búp bê Barbie kia.

Mỗi ngày Vương Đại Trụ đều phải làm công việc lao động chân tay mệt nhọc, vì thế vừa nằm xuống giường lập tức ngủ thiếp đi.

Ban đêm rất yên tĩnh, trong phòng thỉnh thoảng vọng ra tiếng vang cũng dị thường rõ ràng.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, Vương Đại Trụ đang ngủ chợt nghe thấy thanh âm tiếng cười hắc hắc lẳng lẽ của ai đó vang lên.

Vương Đại Trụ cũng không suy nghĩ thêm, chỉ trở mình tiếp tục ngủ, nhưng không qua được bao lâu, lại nghe vang lên tiếng cười hắc hắc.

- Tiểu Lộ, là con đang ở đây sao?

Vương Đại Trụ cho rằng con gái đang đùa giỡn, không mở mắt chỉ hỏi lại một câu.

Tiểu Lộ không trả lời, chỉ vang lên thanh âm tiếng cười hắc hắc ha ha ha như trước.

- Con đang làm cái gì đó...ân...

Vương Đại Trụ thật sự không chịu đựng được âm thanh tiếng cười quái dị kia đành mở mắt, nhìn thấy con gái vẫn đang nằm yên tĩnh trên giường, còn đang vô cùng buồn bực, Vương Đại Trụ mơ hồ thấy được một cái bóng nho nhỏ đang ngồi trên người con gái, thanh âm tiếng cười đang vọng lại từ cái bóng nho nhỏ kia.

- Thứ gì đây...

Vương Đại Trụ dụi dụi mắt, vẻ lơ mơ biến mất, dưới ánh trăng, hắn thấy rõ cái bóng nho nhỏ kia chính là con búp bê Barbie tinh xảo mà hắn vừa cầm về lúc tối. Con búp bê tựa hồ như sống lại, một cổ bạch khí mơ hồ không rõ từ trong lỗ mũi con gái hắn bay ra, bị con búp bê kia hút vào. Trên mặt con búp bê lộ ra vẻ mặt say mê, phát ra tiếng cười quái dị hắc hắc ha ha không ngừng.

- Người...người là ai...

Vương Đại Trụ cảm giác mình đã sợ hãi tới mức nói không ra lời.

Con búp bê Barbie tóc vàng mở mắt, quay đầu nhìn hắn, khoe miệng dần dần cong lên, nụ cười âm trầm quái dị làm cả người Vương Đại Trụ hoàn toàn bị nỗi sợ hãi khủng hoảng chiếm cứ.

- Không nên gấp gáp, rất nhanh sẽ tới lượt người!

Giọng nữ bén nhọn vang lên trong lúc nửa đêm lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị.

...

- Sớm như vậy đã gọi điện thoại tìm tôi, gặp phải vụ án gì khó giải quyết lắm hay sao?

Minh Diệu đang ngủ lại bị điện thoại di động đánh thức, là Từ Mẫn gọi tới.

- Nói nhảm, nếu không khó giải quyết tôi sẽ tìm cậu sao, lập tức tới cục cảnh sát!

Nói xong Từ Mẫn liền tắt điện thoại.

Không biết lần này có cho tiền hay không đây nữa!

Minh Diệu lăm bằm đặt điện thoại di động xuống.

- Nướng thêm một lát nữa đã.

Điện thoại di động lại reo lên lần nữa, Minh Diệu thật bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại mở máy:

- Alo, người nào vậy chứ?

- Không cho phép tiếp tục ngủ nướng, lập tức tới ngay!

Nói xong Từ Mẫn lại cúp điện thoại.

- Trời ạ...chị lại hiểu rõ tôi đến như vậy à...

Minh Diệu rất tổn thương uể oải ngồi dậy, xem ra cảm giác chây lười ngủ nướng hôm nay đã phải ném bỏ mất rồi.

Minh Diệu vội vàng đi tới cục cảnh sát, Từ Mẫn không nói một câu lời kéo hắn đi thẳng vào phòng để xác.

- Tôi chán ghét chỗ này!

Minh Diệu bị Từ Mẫn lôi vào trong phòng đặt xác, trên giường đặt hai cỗ thi thể, từ thân hình nhìn ra là một người lớn và một đứa bé.

- Sáng sớm chị lại kéo tôi đến nhìn thứ này sao?

Minh Diệu ngáp dài, vô cùng bất mãn vì Từ Mẫn không cho phép hắn tiếp tục ngủ nướng, đối với hắn mà nói, ăn cơm ngủ đùa giỡn những cô bé là một trong những niềm vui thú xếp hạng hàng đầu trên thế gian.

- Đây là vụ án thứ ba trong tháng này, người chết đều là gia đình của những người bên ngoài vào thành phố làm công, không hề có ngoại thương, khi giải phẫu lại phát hiện nội tạng của họ toàn bộ đều bị rửa nát.

- Nội tạng rửa nát? Đó là gì?

Lời của Từ Mẫn làm Minh Diệu nảy sinh hứng thú.

- Một mình cậu xem đi!

Từ Mẫn chỉ chỉ thi thể nằm trên bàn giải phẫu.

Vẻ mặt Minh Diệu tò mò chậm rãi đi tới bên cạnh giường giải phẫu, kéo ra tấm vải trắng bao trùm thi thể.

- Tại sao lại như vậy?

Cảnh tượng trước mắt làm Minh Diệu thất kinh, hần vội vàng kéo ra tấm vải trắng bao trùm thi thể 드러 bên cạnh, tình cảnh đồng dạng xuất hiện ngay trước mắt hắn.

- Nội tạng bị rửa nát cao độ, giống như đã chết trong thời gian rất lâu, nhưng chúng tôi đã hỏi đồng hương của người chết tại văn phòng giới thiệu việc làm, sáng sớm hôm qua hắn vẫn còn rất khỏe mạnh.

Từ Mẫn đứng bên cạnh đem tình huống hiện hữu nói lại cho Minh Diệu.

- Vật này...có điểm giống như bị nguyên rửa...nhưng lại không giống lắm...

Minh Diệu nhìn hai cỗ thi thể suy tư:

- Hai vụ án khác người chết cũng là như vậy sao?

- Đúng, hoàn toàn giống hệt như nhau. Một ngày trước còn rất hoàn hảo, rất tốt, kết quả ngày thứ hai phát hiện đã chết trong nhà, hơn nữa không phải chỉ một người tử vong, là cả gia đình đều chết sạch, chỉ cần người nào ở chung một chỗ không ai chạy thoát, bất kể là người nhà, bạn bè, đồng nghiệp, tất cả đều chết sạch, tử trạng hoàn toàn giống nhau, cả người không có vết thương, bên trong nhà cũng không có giấu vết bị xâm nhập, chúng tôi có tìm qua người của trung tâm dự phòng bệnh truyền nhiễm, cũng không phải do bị nhiễm độc hay truyền nhiễm gây ra. Cho nên tôi điện thoại cho cậu, xem cậu có được phát hiện gì hay không.

- Bọn họ bị người hút đi sinh khí.

Minh Diệu thật khẳng định nói:

- Giao cho tôi đi, loại chuyện này cảnh sát các vị không làm gì được cả.

22. Chương 22: Thi Cương Kỳ Di

- Làm ơn đi, chị để tôi đến một mình có được hay không, chị đừng đi theo tôi!

Minh Diệu vừa đi vừa oán trách.

- Không được, vạn nhất cậu làm rối loạn hiện trường thì làm sao bây giờ, tôi phải giám sát cậu mới được.

Từ Mẫn dẫn đường ngay phía trước cũng không quay đầu lại:

- Nếu như đã xác định không phải tự nhiên tử vong, tôi làm cảnh sát dĩ nhiên phải điều tra chân tướng.

- Chị phải hiểu được, những thứ này không phải thuộc về phạm vi quản lý của các vị đâu.

Minh Diệu đối với tính cách cẩn thận tỉ mỉ của Từ Mẫn thật nhức đầu.

- Tôi hiểu, cho nên tôi không dẫn người đi theo, chỉ tự mình đi với cậu thôi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Từ Mẫn dừng bước, chăm chú nhìn Minh Diệu:

- Mặc dù tôi rất ghét mấy trò thần thần bí bí của cậu, nhưng thật sự không thể phủ nhận có đôi khi lại rất hữu dụng. Vì phá án, tôi phải đành tiếp nhận một lần!

- Như vậy lần này tôi có được tiền cổ vấn hay không đây?

Bây giờ Minh Diệu đã bị tiền ép buộc đến phát điên, vì học phí cho Diệp Tiểu Manh lên đại học, hiện tại Minh Diệu phải buột chặt lưng quần mà sống, chỉ là vì kiếm đủ tiền học phí cho Tiểu Manh. Vốn nghĩ rằng có thể kiếm một khoản tiền lớn trong vụ ủy thác của Trương nữ sĩ, kết quả người ủy thác vừa nghe xong lời kể của Minh Diệu, hung hăng cho hắn một bạt tai liền xoay người rời đi, tiền thuê tự nhiên không cho hắn một xu nào.

- Thật không hổ là người kinh doanh, thật biết cách tiết kiệm tiền ỉn. Dù ỉn thiêu hủy di thể của con gái bà ta đi, đó cũng là vì cứu người nha, nói thế nào cũng phải ỉn tiền cực khổ đi chứ!

- Sao vậy, cậu đang rất thiếu tiền sao? Đi tìm một việc làm ổn định đi thôi.

Từ Mẫn đối với việc Minh Diệu chỉ đi làm những loại công việc không quá đúng đắn vẫn rất có ý kiến.

- Được rồi, tôi không lấy tiền được chưa, ngàn vạn lần đừng tiếp tục thuyết giáo tôi nữa đi!

Minh Diệu liền cắt đứt lời của Từ Mẫn trước khi nàng kịp thao thao bất tuyệt cắn nhằn hắn.

- Đau a...

Minh Diệu lớn tiếng kêu lên.

- Chê tôi dài dòng đúng không, tôi xem cánh của cậu cứng cáp rồi, bây giờ đã có bản lĩnh rồi đúng không? Tốt, có bản lĩnh thì sau này đừng tiếp tục gọi điện nhờ tôi quét mông những rắc rối cho cậu nữa!

Từ Mẫn nín lấy lỗ tai Minh Diệu mắng.

- A...tôi sai lầm rồi, làm ơn buông tay buông tay!

Minh Diệu xoa xoa lỗ tai bị véo đỏ:

- Sau này tôi không dám nữa còn không được sao?

Từ Mẫn nhìn Minh Diệu ủy khuất xoa xoa lỗ tai của mình, rất hài lòng gật đầu tiếp tục đi về phía trước, không biết là hài lòng đối với thái độ thành khẩn xin lỗi của Minh Diệu hay đối với công lực véo lỗ tai của mình không hề giảm bớt.

Những tòa lầu cũ xưa nơi thành tây có rất nhiều, hơn nữa phần lớn đã lâu năm không hề được tu sửa. Thành tây vốn cũng là khu vực tương đối phồn hoa, nhưng đây chỉ là chuyện hai mươi mấy năm về trước. Trải qua thời gian tẩy lễ, nhân khí dần dần biến mất. Tòa lầu cũ phần lớn là do người nước ngoài xây dựng hồi trước giải phóng, vốn có chút ít tình điều, nhưng bởi vì thời gian dài không được sửa chữa, bây giờ ngược lại làm cho người ta có cảm giác cũ nát không sao chịu nổi.

- Đến đây đi, ở chỗ cổng tò vò này.

Từ Mẫn mang theo Minh Diệu đi tới trước tòa lầu cũ vắng vẻ, trên cổng còn viết nhiều chữ lớn màu trắng.

- Thật đúng là cũ nát a!

Minh Diệu nhảy qua vũng nước phía trước tiến vào trong.

Tòa lầu cũ chỉ có hai tầng, thang lầu xây dựng bằng gỗ, bởi vì thời gian dài không có ai sửa chữa, đi lên còn nghe được tiếng vang kéo kẹt. Minh Diệu thật cẩn thận bước lên, rất sợ hãi mình không cẩn thận bước nhầm lỗ thủng nào đó. Ở nơi này còn có vài kẻ lang thang không biết từ nơi nào đến cư ngụ, nhìn thấy Từ Mẫn mặc cảnh phục vội vàng bỏ trốn vào trong phòng.

- Thật hôi thối...

Từ Mẫn ngửi được mùi vị từ nhà vệ sinh không ngừng nhíu mày:

- Buổi sáng tôi không có tới, chỉ nghe bọn họ nói nơi này rất bẩn, nhưng thật sự không nghĩ ra lại bẩn đến như thế.

Những loại lầu cũ thế này đều sử dụng nhà vệ sinh công cộng, mỗi tầng lầu chỉ có một nhà vệ sinh, lại không có người quản lý, vì thế mùi hôi thối từ thật xa đã có thể ngửi thấy.

- Những người nghèo này có được chỗ ở cũng đã không tệ rồi, chị là nhân viên công vụ nên không hiểu được đâu.

Minh Diệu đứng nói chuyện cũng không thấy đau thắt lưng. Thật ra những nơi có mùi vị càng hôi thối hơn hẳn cũng đã thói quen, có đôi khi còn giao thiệp với một chút quỷ hồn hay yêu quái, mùi hôi thối gấp mấy lần thế này hẳn gặp vô số.

- Vào đi thôi!

Minh Diệu cúi đầu chui qua dải cảnh tuyến do cảnh sát phong tỏa xung quanh.

Phòng nhỏ mặc dù không lớn, nhưng được thu thập rất sạch sẽ, đồ đạc cũng được sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, hai giường đơn chiếm cứ phần lớn không gian trong căn phòng, một lớn một nhỏ.

- Nói cho tôi biết tình huống phát hiện được thì thế.

Minh Diệu vừa quan sát chung quanh vừa nói với Từ Mẫn.

- Người chết là nam giới, tên Vương Đại Trụ, là người ngoại thành, vào thành phố làm việc đã sắp ba năm, từng làm rất nhiều công việc, không có tiền sử bệnh. Con gái tên là Vương Tiểu Lộ, sống với cha, nghe nói mẹ của cô bé đã bỏ đi cùng người khác. Sáng nay một đồng hương của Vương Đại Trụ tới đây gọi hân cùng đến văn phòng giới thiệu việc làm tìm việc, gọi cửa thật lâu không thấy ai mở nên thử đẩy cửa, phát hiện cửa không đóng thì tiến vào, nhìn thấy Vương Đại Trụ cùng con gái đều nằm yên trên giường. Người đồng hương gọi mấy tiếng nhưng thấy Vương Đại Trụ không có phản ứng, liền đi qua xem, phát hiện bộ dạng vẻ mặt thống khổ sợ hãi của Vương Đại Trụ, lúc đó hân đã chết, sau đó người kia định gọi con gái hân, phát hiện thì ra con gái hân cũng đã chết, liền vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

- Ý của chị muốn nói khi phát hiện con gái hân cũng đang nằm trên giường, không còn chút dấu vết nào khác, giống như đã chết trong lúc đang ngủ, mà vẻ mặt Vương Đại Trụ lại rất hoảng sợ?

- Đúng, chúng tôi đã kiểm tra, cửa phòng cùng cửa sổ đều không có dấu vết bị mở ra, nhưng theo đồng hương của người chết nói, Vương Đại Trụ tính cách rất cẩn thận, lúc ngủ không thể nào không khóa cửa, chúng tôi liền hoài nghi có chuyện kỳ hoạc. Sau khi kiểm tra xong thì thế hai người thì tôi gọi điện thoại cho cậu.

- Nếu như do người làm thì không thuộc chuyện quản lý của tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm chuyện nào không phải do con người làm!

Minh Diệu từ sau cửa lấy ra một túi xách màu đỏ:

- Tạ Nhiên? Con gái Vương Đại Trụ không phải tên Vương Tiểu Lộ sao? Nhìn qua hình như chưa đủ tuổi đi học a!

Minh Diệu lật lật mấy quyển sách trong túi, là chương trình học tiểu học lớp hai.

- Đúng là không phải của con gái Vương Đại Trụ, bọc sách này hẳn do Vương Đại Trụ nhặt về từ nơi nào đó, về cô bé tên Tạ Nhiên này là ai chúng tôi còn đang điều tra.

Từ Mẫn hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của Minh Diệu:

- Đừng có đi tìm những đầu mối mà chúng tôi có thể tìm được đi!

- Ai nha, đừng khẩn trương chứ, tôi cũng chỉ là người, không phải là thần đâu!

Minh Diệu nghĩ thầm:

- Nếu có Tiểu Ngọc ở đây thì tốt rồi, cũng không cần phiền toái như vậy.

Kể từ khi Hoài Tố sử dụng cấm kỵ thuật rời khỏi nhẫn ngọc thời gian quá lâu, cho tới bây giờ nàng vẫn còn ngủ say. Minh Diệu cũng không muốn bởi vì chút chuyện nhỏ đi quấy rầy Hoài Tố khôi phục linh lực, dù sao linh lực của Hoài Tố phải tích lũy thật nhiều năm mới đạt được, cho nên chỉ là một chút chuyện nhỏ Minh Diệu tình nguyện phiến toái tự mình động thủ cũng không muốn đi làm phiền Hoài Tố.

- Còn có một chuyện rất kỳ quái!

Từ Mẫn đem tình báo mà mình biết nói cho Minh Diệu, nhìn xem hắn có trợ giúp được gì hay không.

- Lúc kiểm tra thi thể, thi thể của Vương Đại Trụ cùng con gái của hắn có chút bất đồng.

- Bất đồng?

- Đúng, khi kiểm tra thi thể con gái hắn phát hiện da thịt rất lỏng lẻo, giống như đã tử vong hơn bảy mươi tiếng đồng hồ, nhưng có người có thể chứng minh tối hôm qua cô bé còn thật khỏe mạnh. Vương Đại Trụ thì khác, sau khi kiểm tra phát hiện da thịt Vương Đại Trụ vô cùng cứng ngắc, giống như bị điện cao thế giật chết tại chỗ. Có mấy người có thể chứng minh tối hôm qua sau mười giờ cả Vương Đại Trụ lẫn con gái vẫn còn sống khỏe mạnh.

- Theo lời khai của những người chứng kiến, thời gian tử vong hắn phải là từ 11h đêm tới trước 7h sáng, trong khoảng thời gian này tình huống hai thi thể xuất hiện thi cương lại không giống nhau. Điện cao thế...

Minh Diệu lâm vào trầm tư:

- Thi thể của những nạn nhân trong mấy vụ án khác thi thể nào?

- Cũng giống như Vương Đại Trụ cùng con gái hắn. Nhưng bởi vì họ từ bên ngoài tới, mấy nạn nhân cùng hàng xóm lại không quá quen thuộc, bởi vì thi thể có mùi nên có người báo án, chờ khi chúng tôi đến thì họ đã chết được mấy ngày rồi, cho nên thật khó biết được tình huống ngay lúc đó.

Minh Diệu cúi đầu suy nghĩ những chuyện kỳ quái này, cơ hồ cùng thời gian tử vong, nhưng phản ứng thi cương lại bất đồng, Minh Diệu cảm thấy đầu mình có chút đau đớn.

- Trong cục cảnh sát nếu không trả tiền thì lần này tôi không làm đâu, chuyện phức tạp như thế sẽ làm tiêu hao rất nhiều tế bào não của tôi đó.

Minh Diệu giống như đang oán trách Từ Mẫn.

- Ai nha!

Từ Mẫn hung hăng gõ lên đầu Minh Diệu:

- Tiền tiền tiền, còn không nhanh làm việc cho tôi!

- Ngô ngô ngô, đau quá a, trước kia tôi luôn dùng chiêu này để đối phó Tiểu Mạnh đó thôi!

Minh Diệu ôm đầu ngồi chồm hổm xuống.

- Ân?

Bên cạnh chân giường nhỏ, một sợi lông màu vàng nho nhỏ tinh tế đưa tới sự chú ý của Minh Diệu.

Minh Diệu thật cẩn thận đưa tay cầm sợi lông, đặt trong lòng bàn tay quan sát, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

- Sao vậy, có phát hiện gì sao?

Từ Mẫn nhìn Minh Diệu trình trọng cẩn thận như thế, cảm giác rất có hy vọng.

- Ân...chị đoán đúng rồi...đây là đồ vật không thuộc về loài người!

Minh Diệu nghiêm túc gật đầu.

- Vậy...rất cục là cái gì...

Mặc dù là cảnh sát nhưng dù sao Từ Mẫn vẫn là phụ nữ, phụ nữ đối với mấy thứ như quỷ hồn hay quái vật vẫn còn có chút sợ hãi.

- Vật này...hắn không phải tóc của loài người...

Minh Diệu vẫn đang quan sát sợi lông màu vàng kia.

- Rốt cục là thứ gì chứ...

Thanh âm Từ Mẫn có chút phát run.

- Hắn là...sợi hóa học!

Minh Diệu nhìn Từ Mẫn cười cười:

- Là đồ vật do loài người tạo nên...Ai nha!

Từ Mẫn lại gõ lên đầu Minh Diệu:

- Dám làm tôi sợ!

- Vật này xác thực không phải là thứ đến từ loài người!

Minh Diệu cũng không muốn đem chuyện này nói cho Từ Mẫn, ngại làm nàng sợ hãi.

- Có cả quỷ khí cùng yêu khí, đây rốt cục là thứ gì chứ...

23. Chương 23: Sợi Lông Màu Vàng

- Có đầu mối gì không?

Từ Mẫn hỏi Minh Diệu.

- Tôi còn muốn xem lại thi thể của Vương Đại Trụ!

Minh Diệu len lén đem sợi lông màu vàng giấu vào trong túi:

- Chỉ có thi thể của hắn không giống như những người khác, tôi nghĩ đầu mối đột phá phải nằm trên người hắn.

Hai người đi ra khỏi gian phòng, rời khỏi tòa nhà cũ nát, lại chưa từng phát hiện trong một gian phòng ngay góc hành lang có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hai người.

- Bọn họ đi rồi, người thanh niên kia nói muốn đi nhìn xem thi thể của người chết hôm qua, phải nghĩ biện pháp!

Bóng đen bấm điện thoại:

- Đồ đáng chết, là ai đem nó thả ra!

- Linh linh linh...

Điện thoại di động của Từ Mẫn vang lên:

- Cái gì, anh xác định? Được, lập tức đưa địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đi ngay bây giờ!

Sau khi Từ Mẫn nghe xong hưng phấn tắt điện thoại:

- Đã có thể xác định mấy vụ án này có liên hệ rồi, nhớ được trong túi xách màu đỏ ghi tên cô bé tên Tạ Nhiên không? Đã xác nhận cô bé Tạ Nhiên kia là một trong những người đã chết trong án kiện này, học lớp hai tiểu học.

- Vụ án trước phát sinh ở nơi nào?

- Đi thôi!

Từ Mẫn nhìn tin nhắn phát tới trên điện thoại di động:

- Bây giờ chúng ta đi xem có thể tìm được đầu mối gì hay không!

Hai người dựa theo địa chỉ mà đồng nghiệp Từ Mẫn gửi qua, đi tới hiện trường phát hiện vụ án trước đó. Bởi vì thời gian đã qua gần một tháng, hơn nữa cảnh sát cũng không tìm được bất cứ dấu vết gì tại hiện trường, cho nên nơi này cũng không còn kéo cảnh giới tuyến.

Minh Diệu cùng Từ Mẫn đi lên lầu sáu, một người thanh niên mặc sơ mi trắng nhìn qua giống như người làm công đang nói chuyện với ba thanh niên khác.

- Anh nhìn xem, căn hộ hai phòng có giá tiền như vậy đã rất rẻ rồi đó. Các anh hẳn cũng đã xem qua không ít phòng ốc, có tiền thuê nhà nào rẻ như vậy sao? Nếu không phải chủ nhà muốn cho thuê, không thể nào có giá tiền rẻ như vậy. Không cần suy nghĩ nữa đâu, nếu như các anh không đặt cọc rất nhanh sẽ có người khác đến thuê, đến lúc đó các anh sẽ không tìm được căn hộ nào có giá thuê rẻ như thế. Chỉ cần đưa trước tiền đặt cọc, tôi lập tức gọi điện thoại cho chủ nhà, trực tiếp đến văn phòng chúng tôi ký hợp đồng. Các anh thuê được căn hộ giá rẻ, tôi lại kiếm được hoa hồng, vẹn toàn đôi bên a!

Người thanh niên hẳn làm việc trong văn phòng môi giới địa ốc, đang nỗ lực khuyến khích mấy người thanh niên đến từ bên ngoài lập tức đưa tiền đặt cọc thuê nhà.

- Giá thuê đúng là rất rẻ...Nhưng anh đòi tiền hoa hồng quá nhiều đi...Chúng tôi cũng chỉ là người đi làm công kiếm cơm ăn, tiền hoa hồng có thể giảm một chút không...

Một thanh niên nhìn qua giống như người dẫn đầu nói.

- A nha, vậy cũng không được đâu, công ty của chúng tôi đã có quy định, tiền hoa hồng không thể giảm bớt. Hay là như vậy đi, chúng ta đi ký hợp đồng trước, sau đó tôi hỏi lại lãnh đạo có được không?

Người thanh niên văn phòng môi giới địa ốc nhìn ra được mấy thanh niên kia hẳn đã động tâm, cũng không kiên quyết từ chối.

- Ân...Được rồi!

Người thanh niên dẫn đầu có chút động tâm.

- Không được, căn hộ này không thể thuê mướn, nơi này vừa mới chết người đó!

- A, vừa chết người sao, chúng tôi không thuê nữa đâu!

Mấy thanh niên đi thuê nhà vừa nghe lời này liền vội vàng rời đi, bỏ mặc người kia đứng ngây ngốc tại chỗ còn chưa kịp phản ứng.

- Uy, anh làm gì vậy, chuyện mua bán tới tay người ta bị câu nói đầu tiên của anh phá nát rồi, nhà nào mà không có người chết chứ, chẳng lẽ cả quốc gia nhiều năm như vậy còn không có địa phương nào không có người chết hay sao?

Người thanh niên đánh giá hai người:

- Các người không phải đối thủ cạnh tranh của chúng tôi tới quấy rối đi, các người đang cạnh tranh bất chính!

Minh Diệu nhìn thấy gân xanh trên cổ người thanh niên cũng xuất hiện.

- Chúng tôi là cảnh sát, anh là người đại lý hẳn phải có số điện thoại của chủ nhà đi, đem số điện thoại của chủ nhà đưa cho chúng tôi, chúng tôi cần ông ấy tới hiệp trợ điều tra.

Từ Mẫn đưa ra giấy chứng nhận.

- Nga nga, được được...

Người đại lý nhìn thấy giấy chứng nhận của Từ Mẫn chợt sửng sốt, thật lâu còn không kịp phản ứng. Minh Diệu thật sự hoài nghi hẳn ngây ngốc như vậy không hiểu sao có thể làm được công việc môi giới này.

Người đại lý đem số điện thoại của chủ nhà đưa cho Từ Mẫn, Từ Mẫn liền gọi điện thoại cho chủ nhà.

- Không có chuyện gì thì tôi có thể đi rồi chứ?

Người thanh niên thật cẩn thận hỏi thăm một câu.

- Anh đi đi!

Nghe được câu trả lời của Từ Mẫn, người thanh niên vội vàng rời khỏi nhà, ngay cả cửa phòng cũng không đóng lại.

Minh Diệu nhìn theo bóng lưng hắn rồi đi nhẹ nhàng lắc đầu:

- Dễ dàng bỏ mặc người xa lạ ở trong phòng được ủy thác môi giới, cũng không đợi chủ nhà tới, sau này tôi thật sự không dám tới chỗ văn phòng môi giới của bọn hắn thuê nhà đâu.

Từ Mẫn cùng Minh Diệu đi quanh căn hộ một vòng, căn phòng hoàn toàn trống rỗng không có vật gì, ngay cả vách tường cũng vừa mới quét vôi qua.

- Được rồi, lần này xem như đến không công vô ích, động tác của chủ nhà này cũng thật nhanh, chỉ mới mấy ngày đã thu dọn đồ đạc sạch sẽ.

Từ Mẫn không khỏi thở dài.

- Cẩn thận một chút, nói không chừng còn có thể phát hiện được chút gì đó!

Minh Diệu cẩn thận quan sát chung quanh.

- Cậu đang làm gì vậy chứ?

Từ Mẫn thấy Minh Diệu nhắm hai mắt lại, bèn nói:

- Không phải cậu đang muốn quan sát đó sao, nhắm mắt lại quan sát, đang hoảng một chút có được hay không đây?

- Hư! Đừng làm âm ỉ.

Minh Diệu nhắm mắt lại, dụng tâm cảm giác cả căn nhà. Một tia cảm giác không hài hòa mặc dù rất yếu ớt, nhưng vẫn bị Minh Diệu cảm thấy. Minh Diệu đi theo cảm giác tới trước một mặt tường:

- Tới đây hỗ trợ một chút, tìm xem trên vách tường này có đồ vật gì kỳ quái hay không?

Từ Mẫn lăm bầm một câu:

- Giả thần giả quỷ!

Mặc dù không chút tình nguyện, nhưng nàng vẫn nghe lời Minh Diệu cùng nhau tìm tòi thật cẩn thận trên vách tường.

- Ở đây có cọng tóc nè!

Từ Mẫn phát hiện có cọng tóc dính nước sơn quét trên vách tường:

- Là vật này sao?

- Ân...không sai...mùi vị giống nhau...

Trong lòng Minh Diệu trầm nghĩ.

Minh Diệu quay đầu nở nụ cười si ngốc với Từ Mẫn:

- Không có chuyện gì, có thể do tôi cảm giác sai lầm rồi, vách tường này không có gì kỳ quái... Ai nha!

Từ Mẫn lại hung hăng gõ mạnh lên đầu Minh Diệu lần nữa:

- Đùa giỡn tôi sao, chết tiểu tử, bây giờ tôi đang nhờ cậu giúp tôi tra án, thật tình một chút đi!

Một người đàn ông mập mạp xuất hiện ngay cửa nhà:

- Xin hỏi, các vị là cảnh sát vừa gọi điện cho tôi sao?

- Ân, là chúng tôi, đây là giấy chứng nhận của tôi, chúng tôi muốn gặp ông tìm hiểu chút ít tình huống.

Từ Mẫn đi về phía người mập mạp, Minh Diệu thấy Từ Mẫn xoay người không chú ý, len lén đem cọng tóc từ trên tường kéo xuống.

- Lúc trước có phải có ba người đã chết trong căn nhà này của ông phải không?

Từ Mẫn mở miệng gọn gàng dứt khoát đi thẳng vào chính đề.

- Đúng vậy đúng vậy!

Người mập mạp lau mồ hôi, bộ dạng như đầm ngực giậm chân:

- Chết ở đâu không tốt, chết ở trong nhà của tôi, thật là xui!

- Có thể nói rõ tình huống của mấy người kia không?

- Tôi cũng không biết rõ ràng.

Người mập mạp suy nghĩ một chút:

- Tôi chỉ biết có ba người, hai người đàn ông một đứa trẻ con, hai người đàn ông đi làm trong thành phố, trong đó có một người mang theo đứa con, cô bé kia đang học tiểu học.

Những chuyện khác tôi hoàn toàn không biết, tôi cũng chỉ nửa năm thu tiền thuê nhà một lần, những chuyện khác đều do công ty môi giới địa ốc xử lý.

- Ông không biết rõ khách thuê lại dám đem nhà cho họ thuê sao?

Từ Mẫn trợn mắt nhìn người đàn ông mập mạp:

- Ông không sợ gặp phải người xấu à?

- Ai nha, là người nào tôi cũng không để ý, căn nhà này là mẹ tôi lưu lại cho tôi, tôi muốn bán chị tôi lại không chịu, tôi đành phải cho thuê kiếm chút tiền, dù sao bọn họ cũng không thể trộm đi căn nhà này, chỉ cần đúng hạn giao tiền thuê nhà quản chi bọn họ là người nào chứ!

- Ông không biết chủ nhà đem nhà cho khách thuê nếu nguy hại tới sức khỏe con người, tồn tại tai họa ngầm trọng đại liên quan tới an toàn, uy hiếp an toàn công cộng, cùng hành động kinh doanh phá hư hoàn cảnh tài nguyên, chủ nhà cũng phải bị trách nhiệm liên đới hay sao?

Câu hỏi của Từ Mẫn làm người mập mạp liền lau mồ hôi vừa xông ra:

- Không thể nào, chuyện không liên quan tới tôi, các vị ngàn vạn lần không được oan uổng tôi. Tôi vốn không biết gì về những người kia, bọn họ có chết hay không đâu liên quan gì tới tôi đâu.

Minh Diệu thừa dịp Từ Mẫn cùng người mập mạp kia đang nói chuyện, cẩn thận nhìn sợi tóc trong tay mình. Hẳn vuốt sạch nước sơn bên ngoài, sợi lông màu vàng lại xuất hiện ngay trước mắt Minh Diệu:

- Là sợi hóa học, không phải tóc của con người...cũng giống như phát hiện vừa rồi!

- Ông quét vôi căn nhà lúc nào vậy?

Minh Diệu đi tới hỏi người mập mạp.

- Ngày hôm qua thôi, tôi thấy không có việc gì, mà nhà tôi một ngày bỏ trống lại tổn thất một ngày, không bằng sớm cho thuê một chút, ngày hôm qua tôi tới văn phòng giới thiệu việc làm kiếm dân công tới thu thập phòng ốc sạch sẽ, quét sơn mới muốn xả xui thôi.

Về mặt người mập mạp mờ mịt trả lời.

- Vậy những đồ đạc trong nhà đâu rồi?

Từ Mẫn vội vàng hỏi.

- Đều ném hết, tôi không biết các vị sẽ tới hỏi lại chuyện này, đồ của người chết tôi ngại xui xẻo nên bảo công nhân tới thu dọn ném bỏ hết, tối hôm qua xe rác đều đã chở đi.

Người mập mạp khản trương nói:

- Chuyện này thật sự không liên quan tới tôi đâu.

- Từ Mẫn tỹ, có hình của Vương Đại Trụ không?

Minh Diệu hỏi Từ Mẫn.

- Có, ông nhìn thử xem có biết người này không?

Từ Mẫn lấy tấm hình của Vương Đại Trụ đưa ra.

- A, biết, đây là dân công hôm qua vừa làm việc dọn dẹp căn nhà cho tôi thôi.

Người kia thấy hình của Vương Đại Trụ hoảng sợ hết hồn:

- Không phải người này là tội phạm truy nã giết người gì đi, ngày hôm qua tôi còn thuê hắn làm việc cho tôi, hắn sẽ không tới giết tôi đó chứ, cảnh sát các vị phải bảo vệ cho tôi đó!

- Không có chuyện gì, không có gì đâu, chúng tôi chỉ tới tìm hiểu chút tình huống theo trình tự mà thôi.

Từ Mẫn có chút không chịu được người mập mạp kia, nhưng vẫn nhẫn nại tính tình trấn an:

- Chúng tôi đi trước, cảm ơn ông đã hợp tác.

- Linh linh linh...

Điện thoại di động của Từ Mẫn lại vang lên:

- Cái gì? Tôi lập tức trở về!

Từ Mẫn quay đầu nhìn Minh Diệu nói:

- Lập tức trở về cục cảnh sát.

- Xảy ra chuyện gì sao?

Minh Diệu thấy sắc mặt Từ Mẫn không đúng.

- Không còn nhìn thấy thi thể của Vương Đại Trụ!

24. Chương 24: Thi Thể Mất Tích

Hai người vội vàng vàng chạy về cục cảnh sát, chỉ nhìn thấy phòng chứa xác biến thành một đồng hồ ồn. Hai bàn giải phẫu lật ngửa dưới đất, có chút vết máu, bên trên mặt tủ lạnh chứa xác có mấy vết lõm khổng lồ nhìn qua thật kinh người.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Từ Mẫn vội vàng hỏi Tiểu Trương.

- Đại tỹ đầu, chị trở về thì tốt quá. Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc tôi đi vào phòng thì thấy Cung pháp y đã ngất xỉu, bên trong phòng cũng không biết tại sao lại biến thành bộ dáng này.

Tiểu Trương thấy Từ Mẫn trở về xem như lại có được người làm chỗ dựa.

Minh Diệu đi tới nhìn kỹ những vết lõm kia.

- Lực lượng rất cường đại, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được...

Minh Diệu nghĩ thầm.

- Cung pháp y đâu rồi, ông ấy không sao chứ?

Từ Mẫn hỏi.

- Đã đưa đi bệnh viện, nghe nói bị gãy mấy xương sườn, nhưng không bị nguy hiểm tính mạng.

Tiểu Trương hồi đáp:

- Vừa rời bệnh viện có gọi điện thoại tới báo tin Cung pháp y vừa mới tỉnh lại.

- Cậu cảm thấy chuyện này có liên quan tới vụ án chúng ta muốn điều tra không?

Từ Mẫn thấp giọng hỏi Minh Diệu.

- Hẳn là có chút liên hệ, không thể đúng dịp tới như vậy, chúng ta vừa muốn trở về xem thi thể của Vương Đại Trụ, thi thể của hắn liền vô cớ mất tích, hơn nữa còn đem căn phòng phá hư thành bộ dạng này!

Minh Diệu nhìn căn phòng hỗn loạn trả lời:

- Đi hỏi Cung pháp y xem sao, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Được, lập tức đến bệnh viện.

Từ Mẫn lôi kéo Minh Diệu vừa muốn đi ra cửa, một người mập mạp ưỡn bụng nhìn qua thật giống như nhân sĩ cao tăng đi đến.

- Tiểu Từ, chuyện này thật không phải là chuyện nhỏ đâu, có phần tử tội phạm tìm đến tận cửa khiêu khích chúng ta, chúng ta không thể nào không có một chút đáp lại, chuyện này nhất định phải cố gắng điều tra, nhất định phải bắt được những phần tử tội phạm này, cho bọn hắn xem chút màu sắc mới được...

Người mập mạp kia nói liên miên cần nhằn gần nửa giờ, nói tới nói lui chỉ là muốn biểu đạt mấy câu nói như nhau, chỉ là biến đổi cách nói dùng những lời có ý tương đương biểu đạt ra ngoài, Minh Diệu nhìn hắn thật sự rất muốn cho hắn uống một chén nước tro của Thất Thanh Phù.

- Dạ dạ phải...được được được...đúng đúng đúng...

Từ Mẫn cùng Tiểu Trương mặc dù không nhịn được, nhưng cấp trên phát biểu là phải đành hoàng nghiêm chỉnh lắng nghe, Từ Mẫn rất muốn cho tên mập mạp này đẹp mắt một bữa, nhưng đáng tiếc nàng chỉ dám nghĩ thầm như vậy mà thôi.

- A, hay là chúng ta đi ra ngoài nói tiếp đi, không khí nơi này lưu thông rất không tốt, rất dễ dàng lây nhiễm bệnh khuẩn nào đó không sạch sẽ.

Minh Diệu ở bên cạnh chen vào một câu.

- Vị này là...

Tên mập mạp đang nói thật cao hứng, đột nhiên bị cắt đứt lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Minh Diệu, vô cùng khó chịu hỏi.

- A, người này là bạn của tôi, cậu ấy là cao tài sinh y học hệ, bởi vì thi thể của mấy vụ án vô cùng kỳ lạ, muốn tìm cậu ấy tới hỗ trợ xem có phải là bệnh truyền nhiễm độc hại gì hay không...

Từ Mẫn ở một bên giúp Minh Diệu nói vài lời.

- Bệnh truyền nhiễm...bệnh...độc!

Tên mập mạp thật nhanh nhảy một bước dài về phía sau, Minh Diệu rất hoài nghi tên mập mạp này là một võ lâm cao thủ, thân thể mập mạp như vậy chỉ thoáng chớp có thể nhảy ra xa đến như thế, nhất định trong người phải có khinh công thật mạnh mẽ.

- Vụ án này giao cho cô chịu trách nhiệm, nhất định phải điều tra thật rõ chân tướng!

Tên mập mạp nói xong xoay người rời khỏi phòng chứa xác thật nhanh, tốc độ còn nhanh hơn vận động viên Lưu Tường chạy vượt 100m trong thể vận hội.

- Không có ai chú ý tới sự dị thường trong phòng chứa xác hay sao?

Từ Mẫn hỏi Tiểu Trương.

- Tôi cũng đã hỏi mọi người, thật không có!

Tiểu Trương trả lời:

- Bởi vì là thời gian dùng cơm ngay buổi trưa, căn bản tất cả mọi người đều đã đi ăn cơm, Cung pháp y nói với tôi muốn đến phòng chứa xác kiểm tra lại thi thể để suy đoán thời gian tử vong của nạn nhân, bảo tôi đi ăn cơm trước, cho nên ông ấy chỉ đi một mình. Chờ khi tôi ăn cơm xong quay về tìm ông ấy, đã thấy Cung pháp y nằm ngất xỉu trên mặt đất, trong phòng chứa xác đã biến thành bộ dạng này rồi.

- Không có ai chú ý tới có dấu vết gì hoặc có người khả nghi gì đến đây sao?

- Không có, trong màn hình giám sát cũng không có người nào ra vào phòng chứa xác. Bên trong phòng chứa xác luôn vắng vẻ như vậy, bình thường cũng không ai muốn đến. Hơn nữa một thi thể rành rành như vậy, nếu có người muốn chuyển ra ngoài, nhất định sẽ có người nhìn thấy...khoan khoan, đại tỷ đầu, không phải là xác chết vùng dậy đi?

- Đừng nói hươu nói vượn, chúng ta là cảnh sát, là những người vô thần, chuyện gì cũng phải nói chứng có sự thật. Không nên học những tên thần côn gạt người!

Từ Mẫn dạy dỗ Tiểu Trương.

- Vậy chị còn gọi tôi tới làm chi...

Minh Diệu nhỏ giọng lầm bầm, Từ Mẫn nghe được trừng mắt liếc hắt.

- A, không có chuyện gì, tôi nói chúng ta đi nhanh thôi!

Minh Diệu bị trừng mắt trong lòng hơi sợ hãi.

Trong bệnh viện, Cung pháp y nằm trên giường bệnh có chút suy yếu, bác sĩ nói thương thế của hắn cũng không nghiêm trọng, không bị thương tổn đến nội tạng, cũng không có tình huống xuất huyết bên trong, bất quá bởi vì bị gãy bốn xương sườn nên cần phải tĩnh dưỡng thật tốt.

- A, các vị tới rồi!

Cung pháp y thấy Minh Diệu cùng Từ Mẫn đi vào, định ngồi dậy nhưng chạm trúng vết thương, đau đến nhe răng nhả mặt.

- Nằm yên đi, đừng nên cử động, chúng tôi đến thăm anh như thế nào rồi, thuận tiện hỏi thăm tình huống một chút.

Từ Mẫn vội vàng ngăn trở Cung pháp y.

- A, tôi không sao, yên tâm đi. Dù sao tôi cũng là một bác sĩ, thân thể của mình thế nào tôi hiểu được, tĩnh dưỡng một thời gian ngắn sẽ tốt thôi.

- Rất cục đã xảy ra chuyện gì, lại có thể đem phòng chứa xác biến thành bộ dạng kia, có người tới đoạt thi thể sao?

Từ Mẫn hỏi.

- Thật là quỷ dị, tôi sống nhiều năm như vậy chưa từng gặp qua loại chuyện quỷ dị như thế. Chuyện hôm nay tôi nói với hai người ngàn vạn lần đừng đi nói với người khác, bằng không tôi sẽ bị xử phạt mất thôi!

Cung pháp y nhớ tới chuyện xảy ra hồi buổi trưa trong lòng vẫn còn sợ hãi.

- Rất cục đã xảy ra chuyện gì?

Minh Diệu tiếp lời hỏi.

- Buổi sáng hôm nay tôi thấy tình huống tử vong của người đàn ông kia thật sự quá kỳ quái, cho nên tôi dự định cách khoảng hai tiếng tôi lại đến xem tình huống thi cương ra sao, ghi chép lại xem có thể tìm được đầu mối hữu dụng gì hay không. Kết quả không nghĩ tới buổi trưa đến đó lại xảy ra chuyện như vậy. Đến lúc ăn cơm, tôi nghĩ dù sao chuyện này cũng do một mình tôi xử lý, không cần người khác hỗ trợ, để Tiểu Trương đi ăn cơm trước, một mình tôi tới phòng chứa xác, lúc ban đầu kiểm tra, phát hiện thi thể đã từ từ mềm nhũn, tôi cảm thấy thật kỳ quái, vừa định cẩn thận nghiên cứu một chút, đột nhiên nghe tiếng cửa phòng sau lưng chợt mở ra, tôi quay đầu nhìn lại nhưng không nhìn thấy bóng người nào. Tôi còn tưởng

rằng mình nghe lầm nên không hề để ý. Nhưng ngay khi tôi đang làm báo cáo ghi chép lại luôn có cảm giác như có người đang nhìn tôi, tôi nhìn quanh một chút, xác định trong phòng chứa xác chỉ có một mình tôi mà thôi. Tôi đặt báo cáo xuống, muốn quay đầu lại đem thi thể đẩy trở vào tủ lạnh, không nghĩ tới nhìn thấy ánh mắt người chết không biết đã mở ra từ lúc nào, cứ mở mắt trừng trừng nhìn tôi, tôi nghiệm thi nhiều năm như vậy chuyện gì đều gặp, nhưng thật sự chưa từng nhìn thấy cảnh người chết mở mắt. Lúc ấy tôi rất giật mình, trong lòng có chút chột dạ, muốn chạy ra ngoài tìm người hỗ trợ, nếu có thêm người khác tôi sẽ không cần sợ đến như vậy. Nhưng tôi còn chưa đi được mấy bước, chỉ nghe giường giải phẫu kêu lên răng rắc một tiếng, tôi quay đầu nhìn lại thấy người chết rớt xuống giường, đang gục trên mặt đất. Lúc ấy tôi liền u mê, trong đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Chỉ thấy thi thể kia chậm rãi bò dậy, từng bước từng bước hướng tôi đi tới.

Nói tới đây sắc mặt Cung pháp y có chút trắng bệch:

- Tôi liều mạng làm ình tỉnh táo lại, tôi muốn chạy trốn ra cửa, nhưng phát hiện không làm sao mở được cửa phòng. Thi thể kia cách tôi càng ngày càng gần, tôi thấy không mở được cửa nên chạy sang nơi khác trốn, cách thi thể rất xa, lưng dựa vào tủ lạnh, không ngờ động tác của thi thể kia thật nhanh, một quyền đánh tới, tôi cúi đầu trốn tránh, chợt nghe được một tiếng vang lớn, tôi vừa nhìn lại thì thấy tủ lạnh bị đánh ra một lỗ thủng thật lớn, tôi nghĩ nếu bị đánh thẳng vào người không phải sẽ bị chết ngay lập tức sao. Tôi liền chạy trốn, thật không nghĩ tới động tác của thi thể càng lúc càng nhanh, nhìn thấy nó đánh tới tôi vội vàng kéo một cửa tủ lạnh để ngăn cản nó, nhưng một quyền của nó đánh xuyên tủ lạnh bằng thép tấm hắt văng tôi ra, tôi lập tức ngất xỉu, chuyện sau đó tôi hoàn toàn không hay biết gì nữa.

- Được rồi, đừng nói nhiều lời quá, nghỉ ngơi thật tốt đi thôi!

Minh Diệu cắt đứt lời miêu tả của Cung pháp y, lặng lẽ lôi kéo tay áo của Từ Mẫn.

- Yên tâm đi, an tâm dưỡng thương, chuyện bên cục cảnh sát tôi giúp anh nghĩ cách giải thích.

Từ Mẫn biết Minh Diệu nhất định có mấy lời không tiện nói trước mặt Cung pháp y, liền dặn Cung pháp y nên nghỉ ngơi cho tốt.

Hai người đi ra khỏi phòng bệnh.

- Bây giờ không có ai rồi, nói đi!

- Chuyện này chị đừng nên tiếp tục điều tra nữa.

Minh Diệu nghiêm túc nhìn Từ Mẫn.

- Tại sao? Chuyện này không thể được, tôi nhất định phải điều tra chân tướng.

Từ Mẫn trả lời như đinh chém sắt.

- Những loại chuyện này không phải người bình thường như chị có thể quản được rồi, bên trong dính dấp rất nhiều thứ, chính tôi cũng không dám nắm chắc.

- Cậu nói chính cậu cũng không dám nắm chắc, cậu thật đang cho rằng mình là thiên sư sao, biết bắt cương thi sao? Cậu chỉ bắt quá là một tiểu thần còn hỗn cơm ăn mà thôi. Không để cho tôi quản, một mình cậu có thể bảo vệ được mình sao? Dù gì tôi vẫn còn có súng đây!

Từ Mẫn không đồng ý ý nghĩ của Minh Diệu.

- Nơi này có rất nhiều đồ vật siêu tự nhiên, thủ đoạn cùng biện pháp của cảnh sát chỉ vô dụng. Đạn cũng chưa chắc tạo được công dụng tốt đâu.

Minh Diệu thấy Từ Mẫn kiên quyết cảm thấy vô cùng nhức đầu.

- Không được, chuyện này tôi quản định rồi. Cậu nói phá môi cũng vô ích.

Từ Mẫn làm việc luôn thích đến nơi đến chốn, rất chán ghét phải bỏ dở nửa chừng.

- Hơn nữa chuyện này là do tôi tới tìm cậu hỗ trợ, chính mình lại bắt kẻ bỏ mặc cho cậu đi thu thập cục diện rối rắm, như vậy còn được sao?

Thật ra trong lòng Từ Mẫn không chút yên tâm để mặc một mình Minh Diệu đi tra xét chuyện này.

Minh Diệu dù có nói thế nào cũng không cách nào khuyên được Từ Mẫn.

- Được rồi, vậy chị muốn đi điều tra với tôi cũng được, nhưng chuyện gì chị cũng phải nghe theo tôi!

Minh Diệu thật sự không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

- Được, nhưng cậu không được làm chuyện gì trái với pháp luật.

Từ Mẫn ít nhiều biết được chút thủ đoạn của Minh Diệu, những chuyện xâm nhập gia cư bất hợp pháp, đe dọa gì gì...đều là chiêu số mà hắn thường dùng.

- Hô...Vốn đã gặp đủ chuyện phiền phức, lại tăng thêm đại phiền toái như chị nữa...

Minh Diệu xoay người nhỏ giọng lầm bầm.

- Cậu đang nói gì đó?

Từ Mẫn không nghe rõ lời nói của Minh Diệu.

- Không có chuyện gì, tôi đang suy nghĩ tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ.

Minh Diệu chuyển hướng đề tài:

- Tôi dẫn chị đi gặp một tên mập mập!

- Lại là mập mập, tại sao hôm nay luôn xen lẫn với mấy tên mập mập vậy chứ!

Từ Mẫn buồn bực đi theo Minh Diệu ra khỏi bệnh viện.

25. Chương 25: Người Nuôi Quỷ

- Rất cục cậu muốn đưa tôi đi đâu đây?

Minh Diệu lái xe của Từ Mẫn chạy nhanh trên đường, cảnh sắc hai bên càng ngày càng hoang vu, Từ Mẫn có cảm giác mình giống như đang bị lừa mang đi bán.

- Yên tâm, tôi sẽ không tìm khe suối nào đó đem chị bán đi đâu, muốn bán cũng phải bán mấy trái quýt nhỏ, đầu năm nay la lã tương đối đáng giá, thực nữ đã không ai cần rồi. Huống chi toàn thân chị từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào có giá trị lợi dụng để bán, bán chị chỉ biết lỗ vốn mà thôi.

Minh Diệu vừa lái xe vừa chế nhạo Từ Mẫn.

- Cái gì, nhìn tôi không đáng yêu hay sao, cậu nói lại cho rõ ràng cho tôi!

Nghe xong lời hắn nói Từ Mẫn giận tím mặt, hung hăng gõ mạnh lên đầu Minh Diệu.

- Wow, đau quá đi!

Minh Diệu sợ sệt đầu, mơ hồ sưng một khối u lớn:

- Thật quá bạo lực đi thôi, chị dữ như vậy làm sao ai dám cưới chị đây!

- Ai cần cậu lo!

Từ Mẫn có chút tức giận quay đầu đi, chồng nàng rời đi đối với Từ Mẫn mà nói vẫn là một vết sẹo đau đớn trong lòng.

Minh Diệu cũng biết mình nói sai lời, le lưỡi ngậm miệng lại.

- Đến rồi, xuống xe đi!

Minh Diệu dừng xe trước một dãy nhà trệt có vẻ lộn xộn chấp vá.

- Đây là đâu vậy?

Cho tới bây giờ Từ Mẫn chưa từng đi qua loại địa phương vắng vẻ này, tựa hồ nơi này đã bị người đời quên lãng, trên con đường nhỏ trống trải nhìn không thấy một bóng người.

- Đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo tôi là được!

Minh Diệu đi vào một ngõ hẻm.

Ngõ hẻm thật nhỏ, trên mặt đất có nhiều vũng nước bẩn, hai bên là phòng ốc thấp bé, cơ hồ đều là những căn nhà được chấp vá tạm thời, thỉnh thoảng còn nhìn thấy được những con chuột lủi qua bên chân. Mấy đứa bé đang chạy giỡn nhìn thấy có người đi tới, vội vàng né ra tứ tán.

Bên trong căn phòng thấp tối âm u có thể cảm giác được một ít ánh mắt đầy hận thù nhìn hai người đang đi tới.

- Uy, đây rốt cục là địa phương nào vậy?

Từ Mẫn cảm giác sau lưng mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, bầu trời tựa hồ như sắp mưa, khí trời âm u cộng thêm cư dân u ám làm Từ Mẫn thật hối hận ban đầu hẳn nên nghe lời Minh Diệu đừng đi theo hẳn.

- Tới rồi!

Không biết đi được bao lâu, Minh Diệu dừng ngay trước căn nhà được dùng nhiều tấm vải dầu cũ rách cùng tấm ván gỗ chấp vá dựng lên, tấm vải dù màu xanh giống như rất nhiều năm chưa được đổi mới, rách nát nhiều chỗ.

- Nhớ kỹ, một hồi bất luận nhìn thấy cái gì, nghe được thứ gì cũng đừng nói nhiều, hết thấy phải nghe lời tôi!

Minh Diệu trịnh trọng dặn dò, Từ Mẫn thấy Minh Diệu nghiêm túc như vậy không khỏi gật đầu.

Đẩy ra cửa phòng khép hờ, nói là cửa phòng, bất quá chỉ dùng chút ít tấm ván gỗ đóng lại với nhau tạo thành hình dáng như cửa phòng mà thôi. Bên trong nhà hoàn toàn tối đen không nhìn thấy được gì, nhưng thỉnh thoảng có thể thấy được chút ma trời màu xanh tán phát ra, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

- Tôi biết anh đang ở đây, đi ra ngoài!

Minh Diệu lớn tiếng quát lên, thanh âm quanh quẩn bên trong phòng.

Qua thật lâu, một thanh âm trầm thấp vang lên trong góc nhà:

- Vì sao anh lại đến nơi này, nơi này không phải địa phương cho anh tới, về đi!

Trong thanh âm mang theo chút lạnh lùng cùng địch ý.

- Tôi có việc muốn hỏi anh, hỏi xong tôi lập tức đi ngay!

Minh Diệu tựa hồ làm như không thấy địch ý của chủ nhân thanh âm.

- Đóng cửa!

Thanh âm truyền đến lần nữa.

Minh Diệu khép cửa phòng lại, trong nhà lâm vào cảnh tối đen. Từ Mẫn chỉ có thể nghe thấy được nhịp tim mình đang đập cùng tiếng hít thở.

- Đừng cứ đảo đi đảo lại được chưa, những thứ đồ này của anh không làm gì được tôi đâu!

Thanh âm của Minh Diệu làm trong lòng Từ Mẫn có chút kiên định.

- Phải không? Bản thân tôi muốn thử xem anh tiến bộ được bao nhiêu!

Tiếng nói còn chưa dứt, một ma trời màu xanh tán phát ra, cũng không giống như những ma trời khác vừa thoáng qua liền biến mất, ở bên trong hư không chợt thiêu đốt lên, thời gian trôi qua chậm rãi tạo thành

hình dáng một đứa bé. Từ Mẫn cẩn thận quan sát đứa bé do ma trời tạo thành, trên gương mặt vốn phải có vẻ thiên chân vô tà lại lộ ra nụ cười hung ác mà xảo trá.

- Hì hì hì, tôi thật đói a...thức ăn ở nơi đâu...

Quỷ hồn có hình dáng như đứa bé thấy được Minh Diệu cùng Từ Mẫn.

- Là các người sao, mặc dù bộ dạng có vẻ như không ngon miệng, nhưng ta không kén ăn, hắc hắc hắc...

Ánh mắt tối đen nhìn chăm chăm hai người, trong miệng chảy nước dãi làm người ta buồn nôn, Từ Mẫn có thể thấy rõ ràng hàm răng bén nhọn trong miệng quái vật kia.

- Muốn ăn sao? Không sợ rối loạn tiêu hóa sao?

Minh Diệu lấy trượng phù trong túi quần đưa ra.

- Hì hì hì, lời của ngươi thật nhiều quá, ta chán ghét ngươi, ta muốn ăn rụng ngươi!

Quỷ hồn quái khiêu nhào về phía Minh Diệu, tiếng kêu bén nhọn kỳ quái làm Từ Mẫn không nhịn được phải bưng kín lỗ tai.

- Ly Hỏa, tặc!

Minh Diệu phát ra một đạo Ly Hỏa Chú đánh về phía quỷ hồn đang nhào tới, quỷ hồn trẻ con thật bén nhạy tránh thoát hỏa cầu, hai tay vươn ra trước hướng Minh Diệu lao tới, móng vuốt phiếm lên ánh sáng màu xanh biếc, Từ Mẫn núp sau lưng Minh Diệu thậm chí có thể nhìn thấy được đường vân chi chít trên tay quỷ hồn kia.

Ngay khi một trảo đầy hung tợn của quỷ hồn sẽ lập tức chụp trúng Minh Diệu, trước ngực Minh Diệu đột nhiên phát ra một đạo kim quang đem quỷ hồn kia hung hăng đánh văng ra thật xa, quỷ hồn thê lương khóc thét lẫn lộn trên không trung, đạo kim quang đã đục thủng thân thể hắc, cảm giác đau đớn không cách nào hình dung khiến cho nó thống khổ khóc thét lên, tiếng kêu chói tai làm Từ Mẫn nổi cả da gà.

Quỷ hồn tàn bạo nhìn chăm chăm Minh Diệu, hận không lập tức đem Minh Diệu băm thây vạn đoạn.

Nhưng vừa rồi chịu phải thiệt thòi khiến cho nó thật sự kiêng kỵ khi công kích gần người Minh Diệu, Từ Mẫn run rẩy từ sau lưng Minh Diệu len lén nhìn ra, ánh mắt tối đen của quỷ hồn tựa hồ chợt sáng lên.

- Hì hì hì, khôn kiếp, xem ra muốn ăn ngươi cũng có chút khó khăn!

Quỷ hồn chậm rãi lướt tới, dừng cách Minh Diệu tầm ngoài mười bước.

- Không cần gấp gáp, thật ra ta rất yếu, ngươi có thể thử lại lần nữa.

Minh Diệu thản nhiên tiếp tục khiêu khích.

- Tốt lắm, ta thử lại thêm lần nữa vậy!

Quỷ hồn lớn tiếng thét lên chói tai đánh tới, thanh âm còn bén nhọn chói tai hơn vừa rồi gấp mấy lần.

Minh Diệu một hơi lấy ra ba trượng Ly Hỏa Phù vừa định phát ra ngoài lại phát hiện quỷ hồn biến mất bên trong tầm mắt của mình.

- Hì hì hì, hắc hắc hắc, nếu đánh không lại ngươi thì ta có thể hạ thủ người đàn bà sau lưng ngươi đây!

Thanh âm quỷ hồn từ sau lưng Minh Diệu truyền tới, quỷ hồn gục trên lưng Từ Mẫn, móng vuốt bén nhọn hung hăng đâm từ sau lưng Từ Mẫn xuyên đi vào, máu tươi từ sau lưng Từ Mẫn vấy ra ngoài, nhuộm đỏ cả gương mặt quỷ hồn.

- Ha ha ha ha, thật là đẹp, thật là đẹp, máu tươi thật là đẹp, thật lâu chưa được uống dòng máu tươi rồi như vậy rồi!

Thanh âm tiếng cười đắc ý của quỷ hồn quanh quẩn bên trong gian phòng, làm Minh Diệu phải đưa tay lên móc móc lỗ tai.

- Ân...tại sao không có mùi vị của máu?

Quý hồn liềm liềm móng vuốt bén nhọn của mình, vẽ mặt mê hoặc.

- Nói nhảm!

Minh Diệu bắn ra một cục ráy tai, xem ra gần đây thân thể có chút phát nhiệt quá nặng.

- Mộc khô lồi làm sao có máu cho người uống, ngu ngốc!

- Hợp!

Minh Diệu quát to một tiếng, Từ Mẫn nằm trên mặt đất dần dần hòa tan, biến thành một đoàn dây leo, quấn chặt quanh thân thể quý hồn, càng xiết càng chặt, làm quý hồn không cách nào nhúc nhích.

- Di? Từ lúc nào tôi đã ở cách xa cậu như vậy?

Từ Mẫn chỉ cảm thấy đầu mình có chút mê muội, chờ sau khi hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã thối lui ra sau mấy bước, dán chặt ngay cửa phòng.

- Hi hi hi, tên khốn kiếp người...Hắc hắc hắc, ta muốn giết người...

Quý hồn bị dây leo quấn quanh tuy rằng không cách nào nhúc nhích, nhưng không ngăn được tiếng cười mang đầy vẻ bệnh thần kinh của nó.

- Xong chưa, mập mập đáng chết, chơi xong với anh rồi, đi ra ngoài tôi muốn bàn chuyện chính sự với anh đây!

Minh Diệu không thèm tiếp tục để ý tới quý hồn đang kêu gào, quay đầu lại hướng trong bóng tối kêu to một tiếng.

- Xem ra anh đã có thể dùng Mộc tự quyết rồi, xem như đã có chút tiến bộ, nhưng vẫn còn quá chậm chạp!

Thanh âm trầm thấp vang lên trong bóng tối lần nữa:

- Trở về đi!

Vừa dứt lời, dây leo đang cuốn chặt quý hồn trong nháy mắt biến thành một đoàn ma trơi nho nhỏ, tiếp theo biến mất không thấy.

- Nói đi, tới tìm tôi có việc gì?

Đèn điện đột nhiên sáng lên, vẽ chói mắt khiến Từ Mẫn thật lâu chưa thể mở mắt. Qua một lúc lâu nàng mới thích ứng ánh sáng trong phòng mở mắt ra, một người mập mập đang ngồi trên xe lăn xuất hiện trước mặt nàng.

Có thể nói không thể gọi là mập mập, bởi vì theo Từ Mẫn xem ra, đây hoàn toàn là một quái vật do một đồng thịt tạo thành. Những khối thịt nùng nục lộ ra tầng tầng lớp lớp từ trong áo lót, mái tóc rối bời của Minh Diệu so với hẳn chính là kiểu tóc suất khí tuần tú tới vô địch, Từ Mẫn thật sự hoài nghi mái tóc người kia đã dơ bẩn tới mức biến thành màu xám đầy chỉ rận bên trong.

Da thịt lộ ra bên ngoài lộ ra màu đỏ bệnh hoạn, tản ra mùi hôi thối, còn có vết loét chảy mủ, Từ Mẫn cảm thấy có chút buồn nôn.

- Tôi hỏi anh, gần đây anh có chỉ thị tiểu quý mà anh nuôi ra ngoài giết người hay không?

Minh Diệu ngồi lên chiếc ghế gỗ cũ nát châm điếu thuốc.

- Chuyện này quan hệ cái rắm gì tới anh?

Mập mập tức giận trả lời.

- Lê bàn tử, tôi cho anh biết, trong thành phố này chỉ có một mình anh nuôi quý, bình thường chúng ta nước giếng không phạm nước sông, anh không đi hại người nên tôi mới mặc kệ anh. Nhưng bây giờ tiểu quý anh nuôi lại chạy ra ngoài hại người rồi, tôi phải thu thập anh!

Minh Diệu lớn tiếng quát lớn.

- Thúi lắm, lão tử chỉ nuôi những đứa bé ngoan, làm sao sẽ đi hại người?

Lê Bàn Tử vừa nghe những lời này liền nóng nảy, chỉ hận không thể lập tức nhảy lên khỏi xe lăn.

- Nuôi quỷ thì sao, dù sao thế đạo bây giờ hỗn loạn như vậy, những đứa trẻ này du đãng trên đời, cho dù không bị những đạo sĩ giả mù sa mưa như các anh khiến cho tan thành mây khói, cũng sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, lão tử thích nuôi đó thì sao?

- Chớ nói nhiều lời với tôi như vậy không có tác dụng gì đâu, tôi chỉ hỏi anh thêm một lần, quỷ của anh có đi ra ngoài hại người hay không?

Minh Diệu gần giọng hỏi, không thêm cãi nhau với mập mạp.

- Đã nói không là không, anh đừng có tới đây oan uổng tôi!

Lê Bàn Tử giận dữ tái mặt:

- Hoài Tố đâu, tôi muốn tìm Hoài Tố làm sáng tỏ, anh lại oan uổng tôi, cố ý bôi đen tôi!

- Đi đi đi, Hoài Tố không có rảnh, tôi cũng không có nói với nàng chuyện này, anh có thể yên tâm.

Minh Diệu không muốn đem chuyện Hoài Tố bị tiêu hao linh lực nói cho Lê Bàn Tử, nếu không với sự si mê của Lê Bàn Tử dành cho Hoài Tố, nhất định sẽ tức giận đem Minh Diệu chém thành tám khối:

- Gần đây trong thành phố chết mấy người, không phải do anh phái tiểu quỷ đi làm hay sao?

- Dĩ nhiên là không phải!

Lê Bàn Tử có chút dương dương đắc ý:

- Nhưng tôi biết được một ít tin tức!

- Là cái gì, nhanh nói cho tôi biết!

Minh Diệu nghe được Lê Bàn Tử có tình báo liền đứng ngồi không yên.

- Muốn biết sao? Khóc quỳ cầu xin tôi đi, ha ha ha ha...

Lê Bàn Tử đắc ý cười to.

Minh Diệu cùng Từ Mẫn quát:

- Anh...

26. Chương 26: Quỷ Yêu

Lê Bàn Tử từ trên kệ tủ phía sau lấy xuống một cái hũ nhìn qua vô cùng cũ kỹ. Lúc này Từ Mẫn mới nhìn thấy rõ thì ra bốn phía trong nhà đều chất đầy những kệ tủ, bên trên đặt rất nhiều những cái hũ cũ rách. Trên miệng hũ đầy một nắp gỗ, dùng giấy niêm phong, phía trên nắp có cái lỗ nhỏ, dính chút ít vết bẩn màu nâu, nhìn qua có chút giống máu.

- Đây là vật gì?

Từ Mẫn ở sau lưng khều Minh Diệu hỏi:

- Nhìn qua thật kỳ quái.

- Đây là nhà mấy đứa bé của tôi.

Lê Bàn Tử liếc mắt nhìn Từ Mẫn, vừa nhìn mới nhận thức, lúc này Lê Bàn Tử mới phát hiện người phụ nữ đi theo sau lưng Minh Diệu có khuôn mặt không tệ chút nào.

- Đáng tiếc...

Lê Bàn Tử thở dài một hơi:

- Nếu như cô sinh ra sớm hơn hai mươi năm thật tốt...

- Cái gì hai mươi năm?

Lời của Lê Bàn Tử làm Từ Mẫn hoàn toàn không hiểu.

- Đừng để ý tới hắn!

Minh Diệu thật khinh thường búng rơi tàn thuốc:

- Người này có bệnh “luyện đồng phích” (yêu trẻ con kiểu bệnh hoạn), không còn thuốc nào cứu được rồi!

- Cút đi, anh còn có mặt mũi nói tôi sao.

Lê Bàn Tử hung hăng nhổ bãi nước bọt trên mặt đất:

- Tôi nhổ vào, anh là tên “siêu cấp la ly khổng” (yêu thích những cô bé vị thành niên kiểu biến thái). Tôi chỉ bất quá là cung cấp không gian sinh tồn cho những đứa trẻ này mà thôi.

- Đúng vậy đúng vậy, dùng lời lẽ hoa mỹ đi lừa gạt những quỷ hồn trẻ con bỏ vào bình, giam bọn họ bên trong, muốn dùng họ làm việc thì phóng ra, vừa hồng vừa hãm dọa. Dùng xong lại nhốt trở vào, thỏa mãn tâm lý biến thái của mình.

- Thú lắm, những đứa trẻ ngoan này đều tự nguyện sống ở chỗ này của tôi, không có một ai bị bắt buộc đi theo tôi cả, không tin anh hỏi đi!

Gương mặt Lê Bàn Tử càng ngày càng tướng đỏ.

- Nhốt bên trong bình dùng giấy niêm phong bịt lại, để cho họ giúp anh đi làm việc đánh người. Có bản lĩnh anh thả họ ra đi, chúng ta một đối một!

Minh Diệu thật khinh miệt nhún mày.

- Anh...anh...anh...Anh còn không phải cũng như vậy, siêu cấp la ly khổng, không riêng khổng la ly, ở nhà anh còn nuôi một cô bé. Hừ hừ, anh nuôi cô bé kia cũng đã sắp hai mươi tuổi rồi đi, đến bây giờ vẫn còn bộ dáng của một học sinh trung học đệ nhất cấp, nhất định anh đã hạ xuống trên người cô bé loại phù kỳ quái gì đó, không cho cô bé khỏe mạnh trưởng thành, thỏa mãn tâm lý biến thái của mình!

Lê Bàn Tử không nhường một bước.

- Tôi cảnh cáo anh, không được phỉ báng tôi, nói cũng không thể nói lung tung!

Cổ Minh Diệu cũng tướng đỏ.

- Như thế nào, anh đánh tôi sao, không sợ chết anh cứ tới đánh tôi đi, tới đi tới đi!

Lê Bàn Tử lay động thân thể, thịt béo trên người không ngừng phập phồng giống như sóng biển, chỉ

bất quá loại sóng biển này không tồn tại chút mỹ cảm.

Từ Mẫn ở một bên nghe hai người từ lúc ban đầu chỉ trích nhau cho tới lúc cãi vã suốt nửa giờ, nói tới nói đi hai người chỉ đem chuyện hư hỏng kia lẫn qua lộn lại biến đổi từ ngữ quở trách đối phương. Bởi vì lúc trước đã đáp ứng Minh Diệu sẽ không lên tiếng nói nhiều, Từ Mẫn cũng đành phải nhẫn nhịn. Nhưng hai người dần ông biến thái này tựa hồ càng ngày càng thêm dưng cảm, không hề có chút ý tứ muốn dừng lại. Minh Diệu từ trong túi quần móc ra một đồng phù lục hù dọa Lê Bàn Tử, Lê Bàn Tử cũng không chút yếu thế, những chiếc bình trong phòng thùng thùng vang lên không ngừng, nắp gỗ không ngừng va chạm lạnh canh, phảng phất như quỷ hồn bên trong đều muốn phá bình bay ra.

- Tất cả im miệng cho tôi...

Từ Mẫn thật sự không còn nhịn nổi, khí vận đan điền dùng hết khí lực toàn thân hét to một tiếng.

Tựa hồ là thanh âm Từ Mẫn thật sự quá lớn, hai người Minh Diệu cùng Lê Bàn Tử đều ngây ngẩn, những chiếc bình trên kệ cũng ngừng lại, trong nhà đột nhiên an tĩnh tới mức rơi cây kim cũng có thể nghe thấy.

Phích nước nóng màu xanh biếc đặt trên mặt đất phát ra một tiếng nổ vang, nước bắn ra ngoài, xem ra là hoảng sợ nổ tung.

Nhìn thấy hai người sững sờ nhìn nàng, trên mặt Từ Mẫn đột nhiên đỏ bừng.

- A...ân!

Từ Mẫn hắng giọng, làm ra vẻ nhưng không hề lúng túng:

- Có thể nói về chính sự trước hay không...

Câu nói phía sau có chút hơi lo lắng ngại ngùng.

- A, tôi đã quên!

Bộ dạng như không tìm không phổi của Minh Diệu làm Từ Mẫn rất muốn hung hăng đập lên đầu hấn một cái, nhưng có lẽ do có mặt mập mạp tại đây nên Từ Mẫn đành nhẫn nhịn lại.

- Mập mạp, trước tiên nói về chính sự đi đã!

Minh Diệu ngồi xuống, phẳng phất như chuyện mới phát sinh vừa rồi hoàn toàn không hề xảy ra.

- Tôi có được ích lợi gì?

Lê Bàn Tử cũng làm ra bộ dạng vô cùng bình tĩnh.

- Anh giúp tôi làm xong chuyện này, tôi để Hoài Tố ở lại chỗ anh một tuần thế nào?

Minh Diệu đưa ra điều kiện mà Lê Bàn Tử không cách nào cự tuyệt.

- Nói phải giữ lời đó!

Nước dãi của Lê bàn tử đã sắp sửa chảy luôn ra ngoài.

- Dĩ nhiên!

Minh Diệu đáp ứng một tiếng, hoàn toàn không có chút ý tứ do dự.

- Dù sao Hoài Tố đang ở thời kỳ ngủ say, dù đặt nhẫn ngọc lại đây thêm một tháng cũng không có vấn đề gì, thuận tiện còn có thể làm cho tên mập mạp này bỏ công sức giúp Hoài Tố khôi phục lại linh lực, một công đôi việc.

Trong lòng Minh Diệu đánh tính toán.

- Anh không có âm mưu gì sao?

Lê Bàn Tử thấy Minh Diệu đáp ứng thống khoái như vậy, trong lòng có chút hoài nghi.

- Anh không muốn thì thôi đi, tôi trở về nói với Hoài Tố anh không thích nàng ở lại chỗ của anh.

Minh Diệu đứng dậy làm bộ như muốn rời đi.

- Nguyên ý nguyên ý, anh ngồi xuống trước!

Lê Bàn Tử vội vàng ngăn cản Minh Diệu.

- Được rồi, trước tiên đem chuyện anh biết nói cho tôi biết đi đã.

Lê bàn tử thật trịnh trọng đem chiếc bình đẩy về phía trước, phía trên dán lên sáu tờ giấy niêm phong. Từ Mẫn nhìn vào những chiếc bình khác, đều chỉ có một tờ giấy niêm phong, mặc dù dán nhiều giấy niêm phong hơn những bình khác, nhưng Từ Mẫn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong bình cơ hồ đang liên tục đẩy lên, giống như muốn nhảy vọt ra ngoài.

- Ba tháng trước, một tiểu quý của tôi ở bên ngoài du dãng phát hiện được cái này.

Lê mập mạp đem đầu ngón tay mình cắn vỡ, nhỏ một giọt máu đi vào, chiếc bình dần dần yên tĩnh lại.

- Lúc mang về tối, tôi thật sự kinh hãi, vật này đã có một nửa hồn phách bị biến mất.

- Biến mất? Đây không phải nói nó đã sớm hồn phi phách tán sao?

Minh Diệu hỏi.

- Sẽ không, bởi vì một nửa hồn phách khác đã bị yêu khí chiếm cứ.

- Anh muốn nói hồn phách này đã biến thành quái vật quỷ không quỷ yêu không yêu rồi?

- Có thể nói như vậy!

Lê bàn tử đem chiếc bình nhẹ nhàng đặt lên bàn:

- Mệnh hồn, hòa phách, đức phách, khí phách, nghĩa phách, đều bị yêu khí biến thành phách kết thay thế.

- Thì ra là như vậy...

Minh Diệu như có điều suy nghĩ.

- Có ý gì vậy, các anh nói chuyện tôi nghe không hiểu?

Từ Mẫn nghe được không hiểu ra sao, ở bên cạnh gấp gáp nóng nảy nói.

- Người có ba hồn bảy vía, ba hồn là Thiên Hồn, Mệnh Hồn, Địa Hồn. Bảy phách là hòa phách, nghĩa phách, trí phách, đức phách, lực phách, khí phách, ác phách.

Lê bàn tử ở một bên giải thích:

- Hòa phách làm chủ thăng bằng, nghĩa phách làm chủ sinh tử, trí phách chủ trí khôn, đức phách chủ phẩm hạnh, lực phách chủ lực lượng, khí phách chủ chính nghĩa, ác phách chủ tà ác.

- Vẫn không hiểu được...

Từ Mẫn càng lúc càng hồ đồ.

- Anh nói đây là ba tháng trước anh bắt được, vậy anh có từng thả nó ra không?

Minh Diệu tiếp tục hỏi.

- Không có, vẫn nhốt bên trong bình này. Con tiểu quỷ này rất hung, hồn phách chính khí đã không còn, cho nên không chịu tu dưỡng. Cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy qua hồn phách hung hãn như vậy, cho nên mỗi ngày tôi đều xem chừng nó, đúng hạn dứt chút sinh khí cho nó. Nhưng có thể do nguyên nhân bị yêu khí quấy phá, nó đối với sinh khí của con người rất khát vọng, bình thường những tiểu quỷ khác của tôi một tháng dứt ăn một lần là đủ rồi, nhưng nó một ngày đòi hai lần. Anh cũng biết, bí pháp của Lê gia chúng tôi sinh khí trong giọt máu trên ngón tay còn nhiều hơn sinh khí của một người bình thường, tuy vậy nó vẫn không thể thỏa mãn, thường xuyên muốn lao ra khỏi bình.

Lê bàn tử dứt ngón tay vào miệng hút hút:

- Tôi xem tin tức nên tôi hoài nghi vụ án mà anh nói cũng có một con quái hồn giống con này làm ra.

- Nói như vậy, không chỉ có một con này của anh, phía ngoài còn có một con khác.

Minh Diệu cau chặt mày:

- Cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có loại vật này, làm sao lại xuất hiện thứ nửa quỷ nửa yêu kỳ quái như vậy chứ?

- Không, tôi từng nghe nói qua.

Ánh mắt Lê bàn tử trở nên nghiêm túc:

- Loại quái vật này được gọi là Quỷ Yêu. Khi cha tôi còn khỏe mạnh, ở Vân Nam có một con thụ yêu ngàn năm tới bái phỏng cha tôi, muốn mượn một con quỷ hồn trẻ con được nuôi nấng nhiều năm.

Cha tôi cảm thấy rất kỳ quái, vì thế cố ý lưu nó lại mời ăn cơm. Trong bữa ăn cha tôi cố ý chuốc say nó, moi được từ trong miệng của nó. Thì ra thụ yêu kia không biết từ đâu lấy được một quyển tàn chương, bên trong ghi lại phương pháp chế tạo quái vật Quỷ Yêu này.

Nghe nói loại quái vật này bởi vì bị rút ra Mệnh Hồn, cho nên không ngừng khát vọng muốn hấp thu sinh khí người khác. Mệnh hồn, hòa phách, đức phách, khí phách, nghĩa phách bị hút ra, biến thành hồn thể dị thường âm hiểm tà ác, vừa mới bắt đầu còn yếu ớt nên phải bám vào một ít đồ vật nào đó. Đợi sau khi hút đủ sinh khí, sẽ có thể tự do hành động, không còn tiếp tục dựa vào đồ vật kia sinh tồn, bởi vì là linh thể, cho nên không bị hạn chế bởi chướng ngại, lại có yêu khí, có thể sử dụng yêu pháp, là lựa chọn để dùng làm sát thủ tốt nhất.

- Anh muốn nói loại quái vật này là có người cố ý tạo ra sao?

Minh Diệu cảm thấy chuyện này không đơn giản.

- Tự nhiên rồi, nếu không làm sao có thể tự nhiên xuất hiện loại quái vật này chứ.

Lê bàn tử gật đầu:

- Hơn nữa người có thể làm ra loại quái vật này thật sự không đơn giản, bởi vì loại bí pháp này đối với người chế tác có yêu cầu tương đối hà khắc, chẳng những phải có pháp lực cao cường, còn phải biết chế trụ Quỷ Yêu không cho nó cản trở chủ nhân, đối với chọn lựa hồn thể cũng tương đối nghiêm khắc, không phải là người nào cũng có thể làm được.

- Vừa rồi anh nói con thụ yêu kia về sau lại thế nào?

Minh Diệu tiếp tục hỏi.

- Chết rồi! Cha tôi không muốn thấy nó giết hại vô tội nên không cho nó mượn tiểu quỷ của nhà tôi nuôi dưỡng, nó đành bỏ đi. Sau khi nó rời đi được ngày thứ hai, tôi ở thành đông phát hiện được thi thể của nó, không biết do người nào làm, phách kết bị đánh nát, hạ thủ rất độc ác.

- Vậy tàn chương kia đâu rồi?

Minh Diệu hỏi tiếp.

- Không biết, hắn đã bị người giết nó cầm đi rồi!

Lê bàn tử run run thịt béo trên người, Từ Mẫn cảm giác hắn vốn đang muốn nhún vai.

- Chúng ta đi thôi.

Minh Diệu đứng dậy.

- Đi đâu chứ?

Từ Mẫn nghe một hồi cũng không hiểu hai người đang nói gì.

- Đi tìm quái vật kia, trước khi càng có thêm nhiều người phải chết.

Minh Diệu lôi kéo Từ Mẫn đi ra khỏi phòng nhỏ.

- Hãy nhớ anh đã答应 ứng cho Hoài Tổ tới đây ở vài ngày đó!

Thanh âm Lê bàn tử từ phía sau truyền đến.

27. Chương 27: Người Đàn Ông Có Yêu Khí

- Vừa rồi hai người nói những gì vậy, tôi nghe không hiểu được câu nào.

Từ Mẫn ngồi trên xe hỏi Minh Diệu.

- Không có gì, những thứ này người bình thường như chị không thể hiểu được đâu.

Minh Diệu thật lười giải thích quá nhiều, hơn nữa Từ Mẫn đứng một chút lại chụp mũ hắn là thần côn phá hư hài hòa xã hội, cho nên muốn qua quýt cho qua.

- Không được, cậu phải nói rõ cho tôi nghe.

Từ Mẫn không chịu bỏ qua:

- Cái gì quỷ cái gì yêu, cậu không nói rõ tôi sẽ không bỏ qua đâu.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Đây không phải chỉ dùng một hai câu thì có thể nói được rõ ràng, chờ sau này rảnh rồi tôi sẽ giải thích cho chị nghe có được hay không?

- Không được!

Từ Mẫn tương đối hiểu rõ Minh Diệu, chờ sau khi chuyện này đi qua hắn nhất định sẽ giả vờ ngu ngốc hi ha, sẽ không hỏi thêm được điều gì, nhất định phải thừa dịp hiện tại hỏi lại cho rõ ràng. nguồn

- Quỷ là quỷ, yêu là yêu, hai loại này không thể nói chung làm một.

Minh Diệu thấy Từ Mẫn kiên trì, không có biện pháp không thể làm gì khác hơn là giải thích cho nàng nghe.

- Quỷ là do linh hồn của con người sau khi chết biến thành, một người sau khi chết, hồn phách rời khỏi thân thể, liền biến thành linh thể. Linh thể giống như một loại từ trường, chỉ có thể hành động trong ban đêm. Nhưng linh thể của người bình thường cũng thật yếu ớt, bình thường mà nói chỉ bảy ngày sau sẽ tiêu tán. Nhưng nếu như trước khi chết mà trong lòng còn nhớ thương, chấp niệm lại quá nặng, như vậy từ trường của linh thể sẽ càng mạnh hơn bình thường, du dương trên thế gian, liền biến thành quỷ. Năng lực của quỷ có quan hệ tới chấp niệm của họ khi còn sống, bởi vì nguyên nhân cái chết cùng chấp niệm khác nhau, cho nên sẽ có những con quỷ khác nhau. Chấp niệm đơn thuần ủng hộ linh thể không tiêu tan, nó sẽ nghĩ biện pháp hoàn thành chuyện làm mình khát vọng sau đó mới chịu tiêu tán. Có chút quỷ sẽ không gây hại với con người, nhiều nhất là vì nhớ mong, lo lắng cho người nhà, đợi khi nhìn thấy người nhà được bình an hoặc giải quyết xong một chút chuyện nhỏ khi còn sống chưa hoàn thành, sau đó sẽ từ từ tiêu tán, xem như là thiện quỷ. Cho nên sẽ có một số người có chút năng lực sẽ giúp họ hoàn thành tâm nguyện, để cho họ sớm rời đi. Bình thường chị nhìn thấy trên ti vi có quỷ thất cổ, quỷ chết đói, quỷ nước ... đều là ác quỷ. Loại quỷ này bởi vì chết bởi tai họa bất ngờ hoặc vô cùng thê thảm, trong lòng sẽ có oán khí, chấp niệm của họ chính là muốn đem oán khí trong lòng phát ra, phương pháp phát ra chính là hại người, cho nên loại ác quỷ này nếu như bị chúng tôi đụng phải, sẽ mạnh mẽ đánh tan linh thể của nó, khiến cho nó tiêu tán.

- Như vậy theo như lời cậu nói, cõi đời này hẳn phải có rất nhiều quỷ đi?

Từ Mẫn bị lời của Minh Diệu làm sợ đến sắc mặt hơi tái nhợt.

- Dĩ nhiên là không phải.

Minh Diệu vừa lái xe vừa nói:

- Quỷ hồn của người bình thường nhiều nhất có thể giữ vững được linh thể bảy ngày không tiêu tan. Mà những quỷ hồn có chấp niệm, sau khi hoàn thành xong tâm nguyện cũng sẽ tiêu tán. Cho nên loại quỷ này cũng không nhiều. Mặc dù mỗi ngày chết nhiều người, nhưng phải biết quỷ chỉ là một loại từ trường, gặp phải từ trường mạnh hơn nó rất nhiều đả kích cũng sẽ bị tiêu tán, thí dụ như mưa dông, chị có thể an tâm ngủ ngon, bởi vì từ trường của lôi điện rất mạnh. Buổi tối sau cơn mưa dông ngoài đường sẽ vô cùng sạch sẽ, đây cũng là nguyên nhân vì sao quỷ luôn sợ sấm đánh.

- Tại sao cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy quỷ?

- Từ trường của mỗi người khác nhau, từ trường âm dương, nam nhân nghiêng về dương một chút, nữ nhân nghiêng âm một chút, cho nên phụ nữ tương đối dễ dàng thấy quỷ. Nếu như âm khí quá nặng, chính là thứ gọi là Âm Dương Nhân, tùy thời đều có thể nhìn thấy quỷ. Mặc dù chị là phụ nữ, nhưng chị là cảnh sát, sát khí trên người chị tương đối nặng, càng nghiêng về dương khí một chút, cho nên không thể nào thấy được quỷ. Nếu như là quỷ chết yếu, chấp niệm rất nặng, từ trường rất mạnh, liền có thể ảnh hưởng đến sóng não từ trường của con người, như vậy sẽ cho chị nhìn thấy nó.

- Cậu có thể thấy không?
- Có thể, tôi nghiêng âm khí nhiều, cho nên căn bản vừa ra đời liền có thể nhìn thấy.
- Vậy cậu không sợ sao?
- Hoàn hảo...đã quen rồi!

Minh Diệu đẩy mắt kính đen nghĩ thầm:

- Cũng nhờ có mắt kính này, bằng không suốt ngày nhìn thấy quỷ hồn còn không phiền chết tôi sao!
- Vậy yêu thì sao? Có khác gì với phim Tây Du không?

Từ Mẫn tiếp tục hỏi.

- Không khác bao nhiêu đâu, trước khi loài người xuất hiện thì đã có yêu quái rồi. Ở giữa thiên địa có linh khí, cho nên yêu quái phần lớn là động vật cùng thực vật hấp thụ được thiên địa linh khí hoặc cơ duyên nào đó mà hình thành. Bởi vì loại tình huống này cũng ít khi thấy, cho nên yêu quái cũng không thấy nhiều trên thế gian này. Bởi vì hiện tại loài người khai phá khắp địa cầu, hoàn cảnh tự nhiên bị phá hư tương đối nghiêm trọng, cho nên địa phương có thể tụ tập được thiên địa linh khí cũng càng ngày càng ít, linh khí càng ngày càng mỏng manh, bây giờ yêu quái còn tồn tại phần lớn cũng là sống sót từ thời cổ đại, tiểu yêu được sinh ra trong tự nhiên đã cơ hồ không còn nhìn thấy, cho nên yêu quái hiện tại chỉ cần chết đi một người thì ít đi một, có một loại núp trong rừng rậm không người lui tới để tu luyện, khát vọng có thể được một ngày tu thành chánh quả. Dĩ nhiên cũng có một ít đã dung nhập vào trong xã hội loài người, chỉ là người bình thường không hay biết mà thôi.

Minh Diệu nói xong một tràng dài thở dốc một hơi.

- Yêu có hại người không?
- Bình thường mà nói thì sẽ không, có loại yêu quái chỉ muốn tu thành chánh quả, hoặc dạo chơi nhân gian, cho nên rất ít hại người, trừ phi bị buộc bắt đắc dĩ mới chịu xuất thủ.
- Vậy khi này hai người nói Quỷ Yêu là cái gì?

Hôm nay những câu hỏi của Từ Mẫn khá nhiều, Minh Diệu rất hối hận lúc ấy không kiên trì bỏ nạng lại trong xe không cho nạng cùng đi theo tìm Lê bàn tử.

- Vốn tôi cũng không biết lại có vật này, cho nên mới đi hỏi Lê bàn tử. Bởi vì mấy người chết rất giống bị ác quỷ hút đi sinh khí, Lê bàn tử là năng lực giả duy nhất nuôi quỷ trong thành phố này, cho nên tôi mới tới thử thời vận, không ngờ để cho tôi thật sự đụng phải!

Minh Diệu vừa lái xe vừa lấy thuốc lá đưa lên miệng.

- Không cho phép hút thuốc, nói xong mới được hút.

Từ Mẫn giống như một bảo bối hiếu kỳ, không chịu chờ đợi đòi biết đáp án.

Minh Diệu thở dài một hơi nói tiếp:

- Theo như cách nói của Lê bàn tử, hẳn là quái vật do con người tạo ra, nửa quỷ nửa yêu, bởi vì hồn phách thiện lương lại bị yêu khí chiếm cứ, thật hung ác, theo như tình huống bây giờ mà xem, nhưng con quỷ yêu này hẳn đã bị một năng lực giả nào đó rất mạnh mẽ tạo ra, chẳng những chúng ta phải tìm được Quỷ Yêu hại người, còn phải tìm được người tạo Quỷ Yêu. Nhìn xem người kia e rằng không chỉ tạo ra một hai con, nếu để cho hắn thả ra, thật không biết sẽ rối loạn tới mức nào.

- Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đi tới chỗ ở của Vương Đại Trụ nhìn xem một lần. Theo cách nói của Lê bàn tử, con Quỷ Yêu đang du dương bên ngoài hẳn còn chưa hút đủ sinh khí người sống, cho nên nhất định cần phải bám vào thứ gì đó mà ban ngày không cách nào hoạt động, chỉ có thể đợi ban đêm mới ra ngoài hại người. Chúng ta phải tranh thủ trước khi trời tối tìm đồ vật con Quỷ Yêu kia bám vào là thứ gì sao?

- Cậu đã biết đồ vật con Quỷ Yêu bám vào là thứ gì sao?

- Còn nhớ được tôi tìm thấy sợi lông màu vàng không?

- Nhớ được, không phải cậu đã nói là vô dụng sao?

- Phía trên có quỷ khí cùng yêu khí, hẳn là rơi xuống từ đồ vật nó bám vào, ở hiện trường hai nơi đều có cùng một loại đồ vật kia. Căn cứ theo tình huống hai án kiện, trong nhà đều có bé gái, tôi khẳng định vật mà nó bám vào hẳn phải là loại búp bê đồ chơi của trẻ con.

- Chuyện trọng yếu như vậy cậu còn không chịu nói sớm với tôi!

Từ Mẫn giận dữ cầm phần hung hăng gõ lên đầu Minh

Diệu lần nữa.

- Đau quá a...

Minh Diệu dùng một tay che đầu:

- Tôi còn chưa dám xác định vì vậy không nói cho chị nghe thôi.

Trong lòng Minh Diệu lại âm thầm nghĩ:

- Tiểu Manh, sau này tôi sẽ không đánh đầu cô nữa, thật sự là bị báo ứng!

- Đúng rồi, chỗ ở của Lê bàn tử thật sự là kỳ quái, vì sao cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe nói qua?

Từ Mẫn cố gắng nhớ lại vị trí vừa đi tới nhà Lê bàn tử.

- Không cần suy nghĩ nữa, người bình thường không tìm được nơi đó đâu.

Minh Diệu thừa dịp Từ Mẫn không chú ý châm điều thuốc thật nhanh:

- Nơi đó tựa hồ không còn thuộc về phạm vi dương gian rồi, nuôi quỷ tự nhiên không thể ở chỗ có dương khí quá nặng.

- Ý cậu nói vừa rồi chỗ cậu mang tôi đi đã không phải dương gian sao?

Từ Mẫn kinh hãi.

- Xem như là địa giới nửa âm nửa dương đi.

Minh Diệu thần nhiên phun ra một ngụm khói thuốc.

- Cậu lại dám mang tôi đến loại địa phương như vậy, gặp nguy hiểm thì làm sao?

Từ Mẫn lại hung hăng gõ lên đầu Minh Diệu.

- A, đau nha, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ biến thành Thích Ca Mâu Ni mất thôi!

Minh Diệu cảm giác trên đầu đều sưng thành từng khối u:

- Không phải tại chị cứ đòi đi theo tôi sao?

- Tôi đòi đi theo thì cậu lại dẫn tôi đi sao?

Từ Mẫn càng nói càng tức giận:

- Cậu không biết ngăn cản tôi à?

- ...

Minh Diệu ngậm chặt miệng, cùng đàn bà giảng đạo lý giống như đã biết rõ là hổ lửa mà cũng muốn nhảy vào bên trong, vô cùng ngu xuẩn.

Hai người lại lần nữa đi tới tòa nhà cũ mà Vương Đại Trụ ở lại, Minh Diệu mới vừa dừng xe, Từ Mẫn liền vội vàng xông vào cổng tò vò.

- A, thật xin lỗi!

Từ Mẫn hung hăng đụng trúng trên người một người đàn ông vừa đi ra.

- Không sao.

Người đàn ông cũng không ngẩng đầu, vội vàng rời đi. Từ Mẫn quay đầu nhìn lại, người đàn ông trung niên kia thật to con, nhưng bởi vì đội mũ lưỡi trai kéo tới thật thấp vì vậy Từ Mẫn cũng không hề nhìn thấy rõ được mặt của hắn, Từ Mẫn cảm giác người đàn ông kia có chút kỳ quái, quỷ quỷ túy túy.

- Không nên gấp, tôi còn muốn lấy vài thứ nữa, chờ tôi!

Minh Diệu bước xuống xe, người đàn ông đã sớm biến mất ngay khúc quanh, Minh Diệu chỉ nhìn thấy được bóng lưng.

- Chuyện gì?

Minh Diệu nhìn thấy Từ Mẫn ngơ ngác đứng tại chỗ sững sờ bèn hỏi một câu.

- Người đàn ông vừa rồi cậu nhìn thấy không?

Từ Mẫn hỏi Minh Diệu.

- Người đàn ông? Không có à? Chuyện gì?

Minh Diệu thật kỳ quái gãi gãi đầu, không nghĩ tới Minh Diệu vừa gãi liền phát hiện trên đầu mình sưng lên mấy cục u lớn.

- Wow, trên đầu sưng nhiều cục u a, chị hạ thủ thật ác độc.

- Đáng đời!

Lời của Minh Diệu dời đi lực chú ý của Từ Mẫn:

- Ai bảo cậu không ngoan!

- Tôi đã sắp ba mươi tuổi rồi, đừng cứ xem tôi là đứa con nít có được hay không?

Minh Diệu rất không hài lòng với khẩu khí nói chuyện của Từ Mẫn.

- Hừ, ở trong mắt tôi, cậu vẫn luôn là con nít, chưa từng trưởng thành.

Từ Mẫn nhìn Minh Diệu, trong ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu.

- Bỏ đi, không thèm so đo với chị, chúng ta nhanh vào đi thôi.

Minh Diệu lôi kéo Từ Mẫn đi vào cổng tò vò.

Mặc dù Minh Diệu không nhìn thấy rõ người đàn ông kỳ quái mà Từ Mẫn đã nói, nhưng hắn nhạy cảm nhận ra một tia khác thường. Vì an toàn của Từ Mẫn, Minh Diệu xảo diệu dời đi lực chú ý của nàng, không cho nàng tiếp tục truy cứu xuống.

- Mùi vị không tầm thường, mặc dù rất nhạt nhưng có thể xác định là một con yêu quái!

Trong lòng Minh Diệu thầm nghĩ:

- Có liên hệ gì với chuyện này hay không?

28. Chương 28: Cuộc Điện Thoại Vô Danh

- Cậu xác định không vậy?

Từ Mẫn cùng Minh Diệu tìm kiếm thật lâu trong căn phòng của Vương Đại Trụ nhưng không hề phát hiện được đồ vật gì kỳ quái.

- Tôi cũng không dám xác định!

Minh Diệu sờ sờ cảm suy tư:

- Quỷ Yêu vô cùng đặc thù, tôi thật không dám khẳng định, nhưng chúng ta đã tìm khắp cả phòng cũng không tìm được đồ vật gì liên hệ tới sợi lông màu vàng này.

- Vậy nó đã đi đâu?

Từ Mẫn cũng phạm vào khó khăn:

- Tôi đã hỏi hàng xóm chung quanh, ngoại trừ hai chúng ta cũng không còn người nào từng đi qua căn phòng này.

- Vậy cũng không nhất định.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Người có thể đi vào cũng không nhất định bị người khác nhìn thấy.

- Dùng những phương pháp thần thần bí bí của cậu đó sao?

Từ Mẫn thật không quá nguyện ý tiếp nhận phương pháp của Minh Diệu, dù sao những đồ vật kia thiếu hụt cảm giác tồn tại cùng cuộc sống thực tế thật quá xa.

- Ban đầu tôi cũng có cách đi vào không bị người nhìn thấy, chuyện như vậy tôi làm không chỉ một lần rồi!

Minh Diệu ở một bên tỏ vẻ rất đắc ý.

- Giải, rốt cục cậu chịu thừa nhận khi chưa được phép đã dám tiến vào hiện trường phát hiện vụ án.

Từ Mẫn đã tìm được chỗ đột phá đả kích khí điểm lớn lối của Minh Diệu:

- Chỉ bằng vào điều này tôi đã có thể bắt cậu!

- Có chứng cứ thì chị bắt đi!

Minh Diệu không chút quan tâm nhún nhún vai.

- Hừ hừ, cậu cho rằng cậu đang ở đâu đây? Đây là Trung Quốc, tôi chỉ cần nói cậu có hiềm nghi thì có thể nhốt cậu 48 tiếng đồng hồ.

Từ Mẫn bẻ khớp ngón tay răng rắc đắc ý nhìn Minh Diệu.

- Được được được, xem như tôi sợ chị rồi đi, chị thắng!

Minh Diệu không quá nguyện ý tiếp tục dây dưa trong vấn đề này với Từ Mẫn.

- Chúng ta trở về cục cảnh sát.

- Trở về cục cảnh sát? Không điều tra nơi này nữa sao?

Từ Mẫn kỳ quái hỏi.

- Nơi này cũng không tra xét được cái gì, tôi nghĩ trở về cục cảnh sát vào phòng chứa xác xem kỹ lại một chút, tôi cảm thấy được chuyện Cung pháp y bị tập kích nhất định phải có liên lạc với Quỷ Yêu này.

Minh Diệu giải thích:

- Quỷ Yêu vào ban ngày không thể tự do hành động, phải dựa vào đồ vật nào đó. Tôi hoài nghi Quỷ Yêu đang lợi dụng thi thể mất tích của Vương Đại Trụ.

- Cậu muốn nói Quỷ Yêu bám vào thi thể của Vương Đại Trụ sao?

Từ Mẫn kinh hãi:

- Đó gọi là mượn xác hoàn hồn à?

- Rất khó nói.

Minh Diệu lôi kéo Từ Mẫn đi ra cửa:

- Bình thường mà nói quỷ hồn rất ít có thể khống chế được thân thể người sống. Những thứ gọi là mượn xác hoàn hồn vô cùng hiếm thấy, bởi vì từ trường của mỗi người đều không giống nhau, quỷ hồn cũng thế, quỷ hồn muốn khống chế thân thể con người thì phải có từ trường cùng từ trường người đó thật gần sát nhau mới được. Nhưng tình huống như thế trong vạn người không có được một, rất khó gặp được thích hợp. Nhưng Quỷ Yêu không phải là quỷ hồn, nó còn có một nửa là yêu. Phải biết rằng yêu cũng có pháp lực. Tôi hoài nghi con Quỷ Yêu này dựa vào đồ vật nhất định là do cảnh sát các vị khi di chuyển thi thể đã đem cả nó cùng chở về cục cảnh sát.

Mà con Quỷ Yêu đã dùng lực khống chế thân thể Vương Đại Trụ, sau đó trợ giúp nó thoát thân khỏi cục cảnh sát. Nếu không làm sao xuất hiện tình huống thi thể đột nhiên hung dữ đi đả thương người. Đầu tiên chúng ta phải biết nó dựa vào vật gì, như vậy mới có thể tìm được nó.

- Vậy chúng ta cần gì về cục cảnh sát? Tôi trực tiếp gọi điện thoại hỏi đồng nghiệp chẳng phải là sẽ biết sao?

Từ Mẫn hỏi.

- Loại vật này trước kia tôi cũng chưa từng gặp phải, luôn cảm thấy không chắc chắn, cho nên tôi muốn về xem kỹ lại.

Minh Diệu khởi động xe chạy thẳng về cục cảnh sát.

- Quả thế!

Minh Diệu ở trong phòng chứa xác cục cảnh sát cũng phát hiện được một sợi lông hóa học màu vàng, cũng giống như hai sợi lông phát hiện được tại hai hiện trường vụ án.

- Chị đã hỏi qua đồng nghiệp chưa?

- Đã hỏi rồi!

Từ Mẫn nói:

- Bởi vì sau khi chết toàn thân Vương Đại Trụ cứng ngắc, mà trong tay hắn nắm chặt một con búp bê Barbie tóc vàng. Vì không muốn phá hỏng thi thể, đồng nghiệp của tôi mang theo cả thi thể lẫn con búp bê quay về. Nhưng sau đó không ai còn nhìn thấy con búp bê kia, đã hỏi qua mấy người đều nói không biết.

- Là từ khi nào phát hiện không thấy nữa?

- Vừa mới phát hiện, đều cho rằng là người nào thu lại đem làm vật chứng, sau đó đi tới phòng đặt vật chứng tìm kiếm nhưng không thấy ai tới nộp qua, vì vậy mới phát hiện biến mất.

- Theo tôi đoán chừng vật kia hẳn không chạy được xa.

Minh Diệu đứng dậy:

- Quỷ Yêu có một nửa vẫn là quỷ, quỷ không thể hoạt động ngay giữa ban ngày. Cho dù có được pháp lực của yêu, nhưng Quỷ Yêu hẳn còn chưa hoàn toàn tiến hóa, không thể nào đi quá xa. Các vị đã tìm được thi thể của Vương Đại Trụ chưa?

- Còn chưa có, giống như hư không biến mất vậy!

Từ Mẫn cũng thật kỳ quái:

- Chẳng lẽ con Quỷ Yêu kia cũng có phương pháp làm người ta không thể nhìn thấy nó?

- Không thể đâu.

Minh Diệu rất xác định:

- Loại này căn cơ rất cạn, không thể nào biết được pháp thuật cao thâm ẩn thân như vậy.

- Vậy tại sao nó lại trống rỗng biến mất?

Từ Mẫn hỏi.

- Chị quên sao, nó còn có người chế tạo ra nó kia!

Minh Diệu hỏi đáp:

- Người có thể chế tạo ra loại quái vật này nhất định không đơn giản, có pháp thuật ẩn thân cũng không có gì kỳ quái.

- Nhưng tôi vẫn còn một chuyện không hiểu được!

Từ Mẫn đánh giá Minh Diệu.

- Chuyện gì?

Minh Diệu cho rằng Từ Mẫn vừa nghĩ ra được vấn đề gì trọng yếu.

- Nhìn cậu thật lồi thối lếch thếch, bộ dạng chẳng có gì là lợi hại, vì sao cậu lại biết phương pháp ẩn thân chứ?

Minh Diệu:

Lúc này cánh cửa bị hất ra, Tiểu Trương vội vàng vàng chạy vào:

- Đại tỷ đầu, tìm được thi thể Vương Đại Trụ rồi, ở ngoài công trường cách đây ba con đường.

Minh Diệu cùng Từ Mẫn liếc nhau bước nhanh ra ngoài.

Trên công trường, cảnh sát bận rộn tìm kiếm khắp nơi. Từ Mẫn miêu tả con búp bê Barbie màu vàng nhưng không thu hoạch được gì.

- Vừa rồi cậu đã kiểm tra thi thể của Vương Đại Trụ, như thế nào đây?

Từ Mẫn thấy Minh Diệu đi tới, nhỏ giọng hỏi.

- Có thật nhiều vết thương bên ngoài, còn có dấu vết bị pháp thuật đánh trúng, nơi này hẳn có trận tranh đấu. Kỳ quái...chẳng lẽ con Quỷ Yêu muốn thoát khỏi chủ nhân khống chế cho nên nổi lên tranh đấu sao? Nhưng tại sao không tìm thấy chút dấu vết ngay tại hiện trường?

Minh Diệu nhìn hoàn cảnh chung quanh, thật sạch sẽ, căn bản không hề lưu lại dấu vết đánh nhau.

- Vậy cũng không nhất định!

Từ Mẫn không đồng ý ý kiến Minh Diệu:

- Cậu không cảm thấy nếu là một công trường, nơi này lại quá sạch sẽ hay sao?

- Ân, chị nói rất đúng.

Minh Diệu nghe Từ Mẫn nói liền chú ý điểm này, công trường này sạch sẽ tựa như vừa mới bị đánh quét qua.

- Có người chứng kiến không?

- Không có!

Từ Mẫn thật bất đắc dĩ nói:

- Nơi này bởi vì chút tranh cãi đã bị đình công hai tháng rồi, công nhân không ai ở lại. Là do mấy đứa trẻ đi vào đây chơi phát hiện thi thể mới báo cảnh sát.

- Đầu mối lại chặt đứt sao?

Minh Diệu cảm giác bản thân mình sắp bị con Quỷ Yêu xoay tròn phát điên:

- Trời sắp tối mất rồi...

...

- Cái gì? Lại để cho nó chạy? Các người đúng là phé vật!

Người đàn ông có gương mặt dữ tợn nghe được thủ hạ báo cáo liền giận tím mặt, ánh mắt tản ra ánh sáng màu xanh biếc:

- Bất kể các người dùng phương pháp gì, ta nhất định phải làm con Quỷ Yêu kia lập tức biến mất. Tên thanh niên gọi là Minh Diệu đã nhúng tay vào rồi, nếu như bị hắn phát hiện, ông chủ sẽ phi thường tức giận.

- Dạ, chúng tôi lập tức đi tìm!

Mấy tên thủ hạ vội vàng chạy ra ngoài.

- Đáng chết, là ai không cẩn thận thả ra con Quỷ Yêu này, nếu bị ta tra ra được ta nhất định sẽ cắn đứt cổ của hắn!

- Bây giờ có cần đem chuyện này báo cho ông chủ biết không?

Người đàn ông cảm giác tay của mình không dám bấm số điện thoại, nhớ tới những thủ đoạn tàn nhẫn của ông chủ, cả người hắn liền đổ mồ hôi:

- Bỏ đi, trước tiên tạm thời giấu diếm đã!

Người đàn ông buông xuống điện thoại.

- Linh linh linh...

Di động của Minh Diệu đột nhiên vang lên, hắn cầm lên nhìn xem, nhưng không thấy số điện thoại gọi tới, trên màn ảnh chỉ báo có người gọi điện, vị trí mã số cũng là một mảnh trống không, Minh Diệu liền cảm thấy thật kỳ quái.

- Là ai vậy?

Minh Diệu tiếp điện thoại, đầu bên kia điện thoại có thể nghe được tiếng hít thở ồ ồ.

- Ta biết đồ vật mà ngươi muốn tìm đang ở nơi đâu.

Đầu bên kia điện thoại truyền ra thanh âm tựa hồ đã được thay đổi, căn bản không nghe ra được là nam hay nữ.

- Ông là ai?

Trong lòng Minh Diệu đột nhiên nảy mạnh.

- Không cần phải để ý ta là ai, trời đã sắp tối rồi, đồ vật ngươi muốn tìm đang nằm ở trong căn lầu sắp di dời tại đường XX, nhớ kỹ, chỉ được đi một mình, khải khải...

Người trong điện thoại vừa ho khan hai tiếng đã cúp máy.

- Là ai gọi điện thoại tới?

Từ Mẫn thấy thần sắc Minh Diệu không đúng lắm.

- Không biết, nhưng hắn nói cho tôi biết vị trí của con Quỷ Yêu mà chúng ta đang muốn tìm.

Minh Diệu hồi đáp.

- Ở đâu? Tôi lập tức gọi người cùng đi!

Từ Mẫn xoay người muốn đi gọi đồng nghiệp.

- Không, người kia nói rõ muốn tôi đi một mình, chị giúp tôi giữ bí mật!

Minh Diệu kéo lại Từ Mẫn.

- Như vậy sao được, một mình cậu làm sao có thể đi tới chỗ nguy hiểm như vậy?

Từ Mẫn nóng nảy.

- Yên tâm đi tôi không sao đâu. Hơn nữa trong điện thoại đã nói rõ chỉ muốn một mình tôi đi, mọi người đi nhiều người sẽ đả thảo kinh xà.

Minh Diệu cũng cảm thấy những loại chuyện này không nên dính dấp người bình thường đi vào.

- Địa phương hân nói ở đâu?

Từ Mẫn suy nghĩ một chút hỏi.

- Chị đang nghĩ muốn lên đi theo phía sau tôi sao? Không thể nói cho chị biết, chị chờ điện thoại của tôi đi!

Minh Diệu không chút lưu tình vạch trần ý nghĩ của Từ Mẫn.

- Vậy cũng được.

Từ Mẫn thấy Minh Diệu xem thấu ý định của mình, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

- Tới đây!

Từ Mẫn kéo Minh Diệu tới địa phương không ai nhìn thấy:

- Cầm lấy cái này!

Từ Mẫn lặng lẽ đem súng lục kín đáo nhét cho Minh Diệu.

- Cái này? Tôi không dùng đến!

Minh Diệu lắc đầu:

- Tôi có phù lục có thể phòng thân.

- Cầm lấy đi, nếu không tôi không thể yên lòng. Nhớ kỹ, phải mang theo cả vỏ đạn trở lại, nếu không tôi không thể báo cáo lên trên!

Từ Mẫn ôn nhu sờ sờ tóc Minh Diệu:

- Tự mình cẩn thận một chút, tùy thời gọi điện thoại cho tôi!

29. Chương 29: Tòa Lầu Di Dời

Khí trời tháng 9, trong không khí đã hơi có chút lạnh lẽo, tuy không cảm thấy rét lạnh, nhưng nếu có gió thu thổi qua sẽ làm người ta cảm giác băng giá. Trong gió xen lẫn mưa phùn lất phất, nước mưa bị gió thổi tạt lên trên mặt Minh Diệu, có loại cảm giác mơ hồ ran ran.

- Sau trận mưa này khí trời sẽ càng ngày càng lạnh đi.

Minh Diệu kéo cao cổ áo khoác ngoài.

Bởi vì trời mưa, trên đường nhìn qua có chút tiêu điều. Nơi này chính là khu vực bị di dời quy hoạch, cư dân cũng đã dời đi, cho nên trên đường cơ hồ nhìn không thấy một bóng người. Thỉnh thoảng có vài người đi đường, tất cả đều dùng tay che phủ đầu tóc, bước nhanh qua, dù sao không có mấy người thích dầm mưa ướt át.

- Trời sắp tối rồi, phải tranh thủ thời gian thôi.

Minh Diệu không muốn lái xe của Từ Mẫn chạy tới, vạn nhất đánh nhau ở nơi này làm tổn hại xe của Từ Mẫn, Minh Diệu thật hoài nghi mình sẽ bị đánh thành chấn thương sọ não, dù sao cũng cách không xa, cho nên hân đi bộ tới tòa lầu di dời này.

- Nơi này thật đúng là địa phương ẩn thân rất tốt!

Minh Diệu đứng dưới lầu nhìn lên trên, cư dân đã dời đi, mà nơi này vẫn chưa hoàn toàn được quy hoạch phá hủy, xung quanh thật hỗn độn, bốn phía có thể thấy được rác rưởi báo chí ném vương vãi khắp nơi. Bình thường loại địa phương này luôn có dân du cư hoặc ăn mày ở lại, nhưng tòa lầu này lại hoàn toàn trống rỗng, không nhìn thấy được một bóng người. Minh Diệu đẩy ra một cửa phòng khép hờ, người trong nhà đã sớm dời đi, chỉ còn vài món gia cụ cũ nát bài biện bên trong phòng.

- Cũng không chịu nói rõ là căn nhà nào, để mình tìm từng căn ột chết mình sao?

Minh Diệu oán trách trong lòng, đối với loại người giấu đầu lòi đuôi Minh Diệu cũng không có bao nhiêu hảo cảm.

Đi lên lầu sáu, Minh Diệu có thể khẳng định chính là nơi này. Cửa phòng bị đánh nát nhừ, khắp nơi đều có dấu vết do pháp thuật lưu lại, một người áo đen nằm sấp ngay giữa phòng, không biết sống hay chết. Minh Diệu loáng thoáng cảm giác tựa hồ đã gặp người này ở đâu, nhìn thân ảnh hình như có chút giống người đàn ông có yêu khí mà Từ Mẫn đụng phải ngay trước nhà Vương Đại Trụ.

Minh Diệu chậm rãi đi qua, từ trên mặt đất nhật lên một cây gậy gỗ nhỏ, ngồi xổm xuống dùng gậy gỗ chọc chọc vào người đàn ông kia.

- Uy, đã chết rồi sao?

Minh Diệu không có chút lòng đồng tình dăm dăm mấy cái, người đàn ông kia không có bất kỳ phản ứng.

Minh Diệu lật thân thể người đàn ông kia nằm ngửa, nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn. Hai mắt hắn mở rất lớn, nhưng con ngươi màu xanh biếc đã mất đi thần thái, mái tóc nơi thái dương rất dài, mơ hồ có thể nhìn thấy hai chiếc răng nanh nhọn dài hơn người bình thường, trong tay nắm mấy sợi lông màu vàng, giống như tóc búp bê Barbie mà Quỷ Yêu bám víu hoàn toàn giống nhau.

- Nhìn qua là yêu quái giống như sói.

Minh Diệu căn cứ gương mặt đặt thù của người đàn ông này suy đoán nguyên hình của hắn:

- Tựa hồ là bị pháp thuật đánh chết, hắn không phải là Quỷ Yêu làm, xem ra con Quỷ Yêu này rất được người tranh giành đây!

Minh Diệu đứng dậy nhìn chung quanh một lần, trong nhà vốn thật rối loạn, mà lúc trước đánh nhau đã làm nơi này hoàn toàn hỗn loạn.

- Bị người đoạt đi sao?

Minh Diệu cẩn thận đánh giá chung quanh phòng, không nhìn thấy con búp bê Barbie mà Từ Mẫn đã miêu tả.

- Đông!

Cách vách truyền đến thanh âm giống như có một vật nặng đụng vào trên vách tường, Minh Diệu liền khởi lên tinh thần đề phòng, chậm rãi đi tới cửa gian phòng cách vách.

Hít sâu một hơi, Minh Diệu lấy ra ba trương phù, chậm rãi đẩy ra cửa phòng.

- Chi nha...

Cửa phòng bởi vì thiếu dầu liền phát ra thanh âm kéo kẹt làm Minh Diệu hoảng sợ.

- Có ai không, người nào đang ở bên trong?

Nếu như đã bại lộ, không bằng lớn tiếng dọa người, Minh Diệu nhìn vào trong phòng hô to một câu.

- Cứu...cứu tôi...

Mấy tiếng rên rỉ từ trong phòng truyền vào lỗ tai Minh Diệu.

Minh Diệu cẩn thận thăm dò nhìn vào bên trong, một người đàn ông cũng mặc áo đen đang ngồi dựa vào góc tường, trên mặt đất chảy không ít máu, xem ra hắn bị thương không nhẹ.

- Cứu tôi...

Người đàn ông nhìn thấy Minh Diệu, trong mắt toát ra một tia hy vọng, hướng Minh Diệu vươn ra một bàn tay.

Minh Diệu cẩn thận đánh giá bốn phía một chút, xác định không còn người nào khác, bước nhanh về phía người đàn ông bị thương.

- Các người là người nào, vì sao lại đến nơi này, là người nào đã thương người?

Minh Diệu cũng không quan tâm thương thế của người đàn ông như thế nào, lập tức ném ra nghi vấn trong lòng.

- Người...người chính là Minh Diệu sao?

Người đàn ông nhìn qua tựa hồ biết Minh Diệu.

- Người biết ta sao?

Minh Diệu rất kỳ quái, người đàn ông này nhìn qua gương mặt không khác với người bình thường, nhưng trên người lại phát ra yêu khí, Minh Diệu cũng không cho rằng mình là danh nhân gì trong vòng luẩn quẩn của yêu quái.

- Cầu người...cứu ta...

Người đàn ông vươn tay, Minh Diệu liền tránh né.

- Người trả lời vấn đề của ta trước, ta hài lòng sẽ cứu người!

Minh Diệu nhìn qua thật lạnh khốc vô tình.

- Một người đàn ông mặc áo choàng trắng...rất mạnh...

Người đàn ông nói mấy câu liền ho khan kịch liệt.

- Người đâu?

Minh Diệu thử đem một tia linh khí đưa vào trong cơ thể người đàn ông bị thương.

- Bị ta đã thương...chạy mất...

Người đàn ông hấp thu linh khí của Minh Diệu truyền vào, tựa hồ khá hơn một chút.

- Quỷ Yêu đâu? Ở đâu?

Minh Diệu ngưng truyền linh khí vào người hắn.

- Ở...bên nhà bếp...cầu người cứu ta...

Gương mặt người đàn ông có chút đỏ hồng, Minh Diệu biết hắn đang hồi quang phản chiếu.

- Kiếp sau nên ghi nhớ, không nên mặc áo đen, hỗn xã hội đen sẽ không có kết quả tốt.

Minh Diệu lạnh lùng toát ra một câu.

- Ách...

Người đàn ông bị câu nói kia làm á khẩu, không kịp hít thở liền duỗi chân quy tây.

- Ta sẽ không cứu người...ta sẽ để cho người đi thoải mái một chút...

Minh Diệu nhìn thoáng qua người đàn ông đã chết, khép lại ánh mắt của hắn.

- Nơi này sao?

Minh Diệu kéo ra cánh cửa gỗ, một búp bê Barbi tóc vàng tinh xảo đang lẳng lặng nằm bên trong, mặc dù nhìn qua thật cũ kỹ, nhưng lại không bị một chút tổn hại, gương mặt tinh xảo trông rất sống động.

- Rất cục tìm được người!

Minh Diệu có thể rõ ràng cảm giác được khí tức quỷ khí cùng yêu khí hỗn hợp trên người con búp bê:

- Phá hủy người đi, dù sao người đã giết quá nhiều mạng người, không thể buông tha cho người tiếp tục lưu lại trên đời này rồi.

Minh Diệu vươn tay, định cầm lấy con búp bê tóc vàng. Đột nhiên ánh mắt con búp bê co giật, gắt gao ngó chừng Minh Diệu, Minh Diệu cảm giác được phía sau có khí tức nguy hiểm, thật nhanh cúi đầu lẩn qua một bên.

- Đông!

Người đàn ông vừa chết đi không biết từ khi nào đã đi tới phía sau Minh Diệu, một quyền đánh tới vị trí Minh Diệu vừa đứng, cánh cửa gỗ cũ nát bị hấn dùng một quyền đánh nát, vụn gỗ vấy ra, vài miếng văng lên trúng mặt Minh Diệu.

- Lại có được lực lượng cường đại đến như vậy rồi sao?

Minh Diệu cảm giác ngón tay vừa sắp nắm bắt trúng con búp bê đã bị khí tức cường đại của nó đột nhiên tán phát ra làm cho hắn có chút chết lặng cùng đau nhói:

- Phải tốc chiến tốc thắng a!

Trong nháy mắt Minh Diệu phát ra năm đạo Ly Hỏa Phù, toàn bộ đều trúng sau lưng người đàn ông, một mùi vị thịt dê nướng phát ra trong không khí.

- Nguyên lai là con dương yêu sao?

Minh Diệu có thể rõ ràng phân biệt được sự khác nhau giữa mùi thịt dê nướng cùng heo nướng, xem như là một loại năng lực, mặc dù tác dụng cũng không lớn.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn Minh Diệu, ánh mắt vốn đã không còn thần thái trở nên càng thêm tan rã, tựa hồ vừa rồi bị Ly Hỏa Chú của Minh Diệu đả kích đối với hắn cũng không hề có tổn thương gì quá lớn.

- Wow, quả nhiên không có hiệu dụng a!

Minh Diệu lần nữa tránh thoát công kích của người đàn ông, mặc dù có chút chật vật, nhưng hoàn hảo không bị đánh trúng. Nhìn rãnh sâu hiện lên dưới mặt đất, Minh Diệu liền biết nếu bị đánh trúng nhất định sẽ biến thành thịt vụn.

Động tác của người đàn ông càng ngày càng nhanh, Minh Diệu tránh né càng ngày càng cố hết sức, mấy lần công kích bay qua sát bên người làm cho Minh Diệu không khỏi tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Minh Diệu vốn định trực tiếp hủy diệt con búp bê bị Quỷ Yêu nhập thân, xem ra bây giờ không còn tinh lực gì đi làm chuyện này, chỉ tránh né công kích của người kia cũng đã tới cực hạn của hắn.

- Wow, đừng qua đây, ta cũng không còn chỗ tránh rồi, người đứng là xấu nha!

Minh Diệu bị người đàn ông dồn tới trong phòng vệ sinh, cửa phòng bị đánh nát trong nháy mắt, Minh Diệu không còn đường để lui.

- Hô hô hô...

Trong miệng người đàn ông phát ra thanh âm hàm hồ, cắn hàm răng, nước dãi chảy ra từ khóe miệng, diện mục dữ tợn.

- Thật buồn nôn người...

Minh Diệu len lén từ túi quần sau lấy ra một trương phù nắm trong tay.

- Đông!

Người đàn ông đánh ra một quyền trúng ngay trước ngực Minh Diệu, có thể rõ ràng nhìn ra trước ngực hắn lồm vào một lỗ thủng, Minh Diệu phun ra một ngụm máu bắn đầy mặt tên đàn ông kia.

- Đông đông đông...

Tên đàn ông vẫn không ngừng công kích Minh Diệu, từng đấm hung hăng đánh lên trên người hắn, trên gạch men trắng noãn trong phòng tắm đều dính đầy máu của Minh Diệu.

Người đàn ông không ngừng đánh hơn hai mươi quyền mới dừng tay, Minh Diệu mất đi chống đỡ thân thể tê liệt ngã xuống trên mặt đất không nhúc nhích.

- Đông!

Người kia tựa hồ còn chưa an tâm, lại một lần nữa hung hăng đánh thêm một quyền lên đầu Minh Diệu, máu cùng óc bắn tung ra xa.

- Người hạ thủ thật độc ác a, ta thiếu người rất nhiều tiền sao?

Thanh âm Minh Diệu từ sau lưng tên đàn ông truyền ra, tên kia không khỏi sửng sốt quay đầu nhìn lại, Minh Diệu đang khoanh tay trước ngực đứng ngay sau lưng hắn, khóe miệng lộ ra nụ cười đùa cợt.

- Hợp!

Thân thể Minh Diệu té trên mặt đất từ từ hòa tan thành vô số dây leo, quấn quanh thân thể tên kia thật chặt, bao thành một đòn bánh chưng.

- Hô hô hô...

Tên kia liều mạng vùng vẫy, lực lượng khổng lồ xé đứt vài gốc dây leo, nhưng dây leo thật sự quá nhiều, mặc cho hắn liều mạng giãy dụa cũng không cách nào thoát khỏi.

- Xem ra Ly Hỏa Chú đối với người không có tác dụng gì!

Minh Diệu đem phù chú bỏ vào túi áo khoác ngoài:

- Nghe nói muốn đánh thầy ma nhất định phải đánh vào đầu, ta vẫn luôn muốn thí nghiệm xem một lần!

Minh Diệu móc cây súng của Từ Mẫn đưa cho hắn chìa thẳng tới:

- Ô hô, phim nguy cơ sinh hóa bản chính nha!

Minh Diệu đem họng súng nhắm ngay đầu tên kia.

- Thịch!

Khói thuốc súng tan đi, tên đàn ông nặng nề ngã xuống mặt đất trong phòng vệ sinh, chân giãy giãy hai cái, không còn động được nữa.

30. Chương 30: Tiêu Diệt Quỷ Yêu

- Rốt cục cũng giết chết...còn dư lại một tên càng khó giải quyết hơn!

Minh Diệu quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy bóng Quỷ Yêu.

- Ra đi, chúng ta hàn huyên một chút!

Minh Diệu ném súng sang một bên, tỏ vẻ mình cũng không có ác ý.

- Hì hì hì, người cho ta là đứa ngốc sao!

Trong phòng quanh quẩn thanh âm bén nhọn của Quỷ Yêu, lại không nghe ra từ đâu vọng lại, Minh Diệu cảm giác trên người mình nổi lên một mảnh da gà.

- Thì ra người chính là Minh Diệu.

Quỷ Yêu tựa hồ biết Minh Diệu.

- Thì ra ta lại nổi danh đến như vậy!

Con dương yêu khi nãy, còn có con Quỷ Yêu này cũng biết tên Minh Diệu, đúng là làm Minh Diệu có chút giật mình:

- Xem ra ta rất nổi danh, muốn ký tên không?

- Hì hì hi hi, ta chán ghét người, chỉ còn kém một chút nữa là được rồi...Người lại chạy tới quấy rầy ta!

Mặc dù Quỷ Yêu đang cười, nhưng trong tiếng cười có thể cảm giác được nó đang tức giận:

- Nếu như người đến chậm thêm một lát, ta hấp thu được sinh khí của con yêu kia, ta liền có thể hoàn thành tiến hóa. Cũng là người phá hư chuyện tốt của ta.

- Vậy sao, vậy thì xin lỗi, ta đâu có biết, ta bắt quá chỉ là đi ngang qua mà thôi!

Minh Diệu làm ra bộ dạng như không quan tâm:

- Chúng ta gặp nhau hàn huyên một chút thế nào, nói không chừng ta giúp người tìm người hấp thu một chút sinh khí để người tiến hóa hoàn toàn.

- Giúp ta? Tại sao?

Quỷ Yêu kỳ quái hỏi.

- Chúng ta bàn điều kiện một chút đi, ta có một kẻ thù, ta nghĩ muốn nhờ người giúp ta giết hắn. Người giúp ta giết người, ta giúp người tiến hóa, người cảm thấy như thế nào đây?

Hai tay Minh Diệu khoanh trước ngực, đánh giá bốn phía, một tay lặng lẽ tiến vào túi áo khoác bên ngoài.

- Tại sao người không tự mình động thủ? Lấy năng lực của người nếu như ta có thể giết người chính người cũng có thể!

Quỷ Yêu bị lời nói của Minh Diệu làm hồ đồ.

- Ta là người bình thường, cảnh sát sẽ tìm tới cửa.

Minh Diệu nhắm hai mắt lại, tựa hồ như đang suy tư gì đó.

- Tại sao ta phải tin tưởng người?

Quỷ Yêu tựa hồ có chút động tâm.

- Người không cần tin tưởng ta!

Minh Diệu mở mắt:

- Kỳ thật ta đang lừa gạt người!

- Ly Hỏa!

Trong nháy mắt Minh Diệu đánh ra ba đạo Ly Hỏa Phù, bắn thẳng lên đèn treo trên trần nhà.

- Rầm!

Đèn treo từ bên trên trần nhà rớt xuống, vỡ tan trên đất, bên trong những mảnh vỡ thủy tinh có một con búp bê tóc vàng đang lẳng lẳng nằm.

- Rốt cục tìm được người!

Minh Diệu cảm giác trái tim thả lỏng xuống:

- Thật ngại quá, thật ra ta cũng không thích nói dối người, nhưng người cũng không phải là người, còn chưa được tính. Ta chỉ là muốn tìm ra địa phương ẩn thân của người mà thôi.

Minh Diệu từ trên mặt đất cầm lấy con búp bê:

- Mặc dù ta rất muốn biết tại sao các người biết ta, nhưng ta nghĩ vấn đề này tốt hơn để tự ta đi tìm đáp án, lưu người ở lại trên đời này chỉ biết càng hại thêm nhiều người.

- Hì hì ha ha ha, ta chán ghét người, ta muốn giết người!

Ánh mắt con búp bê nhìn chăm chăm vào Minh Diệu, trong lòng Minh Diệu cảm giác được một tia bất an.

- Không tốt!

Minh Diệu nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, thì ra trong bất tri bất giác bên ngoài trời đã sụp tối. Một cỗ khí tức cường đại từ trên người con búp bê tán phát ra ngoài, Minh Diệu không dám khinh thường, ném con búp bê lui ra phía sau một bước, cảnh giác nhìn con búp bê rơi trên mặt đất.

Cánh tay trái con búp bê chợt động, phảng phất như được trao sinh mạng đứng bật lên.

- Như vậy dùng người làm tế phẩm cuối cùng đi!

Ánh mắt con búp bê nhìn Minh Diệu, mặc dù vẻ mặt còn chưa có biến hóa, nhưng Minh Diệu cảm giác được nó đang cười, một kiểu cười tàn nhẫn.

- Hồngбет, trời lại tối, chẳng lẽ còn phải đánh sao!

Bởi vì vừa rồi Minh Diệu phải kích đấu, thể lực tiêu hao hơn phân nửa. Đối mặt địch nhân cường đại không rõ lai lịch, Minh Diệu cảm giác lòng bàn tay mình đang đổ mồ hôi.

- Đến đây đi, người không phải đang muốn hủy diệt ta sao? Lúc trước bọn hắc đã nghĩ hủy diệt ta, ta vẫn trốn ra được địa phương quý quái kia. Hút rưng sinh khí của người, ta liền có thể biến thành hoàn toàn, trở về giết sạch những tên khốn kiếp muốn hủy diệt ta, wow ha ha ha ha ha...

Con búp bê lớn tiếng cười như điên.

- Không nhất định đâu, đừng nên quá khinh thường ta a!

Minh Diệu lấy ra phù chú trong túi quần:

- Trước ném thử Ly Hỏa Chú của ta đi!

- Ly Hỏa, tạt!

Minh Diệu chớp mắt đã đánh ra năm đạo Ly Hỏa Phù, đây đã là cực hạn hiện tại của hắc.

- Ngũ Hành thuật pháp đối với ta mà nói không thể nào thực hiện được!

Quý Yêu khinh miệt vươn hai tay, năm hỏa cầu trong nháy mắt liền thay đổi quỹ tích, đánh vào bốn vách tường, chỉ để lại những dấu vết nám đen.

- Chỉ có chút thực lực này sao!

Quý Yêu suy nghĩ rất cực muốn chơi đùa cùng Minh Diệu một chút, hành hạ thân thể người, nghe hắc khóc thét đối với Quý Yêu mà nói là vô cùng hưởng thụ.

- Đổi lại đi, Hỏa Chú ta đã phá!

Quý Yêu lẳng lặng đứng yên chờ Minh Diệu công kích, cơ hồ đã sắp tiến hóa hoàn toàn, linh lực của nó mạnh hơn Minh Diệu rất nhiều.

- A, thật ngại quá, Ngũ Hành Chú của ta bây giờ chỉ mới luyện được Hỏa Chú cùng Mộc Chú mà thôi.

Minh Diệu lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu xanh trong túi quần:

- Không biết loại đồ vật này có làm cho người hài lòng được hay không đây.

Một đạo hồng quang hiện lên thật nhanh, Quý Yêu cảm giác được nguy cơ mãnh liệt, hai tay vươn về phía trước dùng hết linh lực toàn thân đi đối kháng lực lượng cường đại chạm mặt mà đến.

- Yêu Lân, đi đi!

Yêu Lân mang theo ánh sáng loang loáng màu đỏ hướng Quý Yêu bay đi, xé rách bình chương linh khí vô hình do Quý Yêu tạo ra.

- Không xong!

Nhìn thấy sắp bị Yêu Lân đánh trúng, Quý Yêu trong nháy mắt làm ra động tác né tránh, nhưng bởi vì vảy của con búp bê quá dài, bị Yêu Lân đánh trúng ngã vật trên mặt đất đầy nước bùn.

Yêu Lân tản ra quang mang màu đỏ chấn rung, Quỷ Yêu cảm giác giống như bị axit tạt lên trên da thịt, một cổ đau đớn kịch liệt truyền đến.

- A...đau qua, đây là vật gì...

Tiếng kêu vốn bén nhọn của Quỷ Yêu càng thêm chói tai, Minh Diệu cảm giác màng nhĩ rất nhanh muốn bị xé rách.

- Hô...hô...Đây cũng không phải là một loại pháp khí đâu, đây là đồ vật năm xưa ta mang theo từ trong nhà ra để phòng thân, một loại đồ vật mà đám tiểu quỷ cũng không có tư cách nhìn thấy, người hân nên cảm thấy vinh hạnh.

Đem Yêu Lân tế ra, Minh Diệu cảm giác cũng thật cố hết sức, lưng la lung lay đứng không yên, linh lực toàn thân đều bị một kích kia mang đi hết.

- Chỉ cần cung cấp đầy đủ linh lực cho Yêu Lân, có thể phá hủy hết thấy mọi thứ!

- A...đừng...ta không cam lòng...

Quỷ Yêu thống khổ khóc thét.

- Không cần vùng vẫy Yêu Lân có khả năng hút đi tất cả linh lực của người!

Minh Diệu nửa quỳ trên mặt đất thở hổn hển:

- Ngay cả ta là chủ nhân cũng không thể hoàn toàn khống chế nó!

Minh Diệu cố gắng đứng lên, từ từ đi về phía Quỷ Yêu đang khóc thét giãy dụa trên mặt đất.

- Hủy diệt vật người bám vào, người sẽ không thể làm ác được nữa!

Không còn linh lực Minh Diệu đã không cách nào tiếp tục sử dụng phù chú, hân nhặt lên một cây gậy gỗ trên mặt đất, muốn dùng gậy gỗ đập nát con búp bê.

- Như vậy hết thấy đã có thể kết thúc...Àn?

Đợi đến khi Minh Diệu quay đầu lại, đã không còn nhìn thấy con búp bê, chỉ có một chiếc váy nhỏ bị Yêu Lân ghim lên mặt đất.

- Không hay...

Minh Diệu cảm giác sau gáy mát lạnh, đầu bị đánh mạnh một cái, lực đánh mạnh mẽ khổng lồ đánh bay Minh Diệu ra ngoài, hung hăng đụng vào trên vách tường.

- Hô hô hô...Xem ra ta thật coi thường người!

Minh Diệu nhìn thấy thân ảnh Quỷ Yêu có chút mơ hồ không rõ, hân biết nhất định đại não đã muốn hôn mê.

Quỷ Yêu tựa hồ cũng tương đối suy yếu, Yêu Lân hút đi phần lớn linh lực của nó, nó vốn là linh khí tổ hợp thể quỷ khí cùng yêu khí, hút đi linh lực tương đương trực tiếp hút đi tính mạng của nó. Thân thể bên phải con búp bê đã nám đen một mảnh, là bị lực lượng ăn mòn cường đại của Yêu Lân tạo thành.

Minh Diệu nghĩ muốn bò dậy, thân thể lại không nghe chỉ huy, chỉ có thể nhìn con búp bê thân thể trần truồng từng bước từng bước hướng hân đi tới, có thể ngửi thấy mùi vị chất nhựa bị khét lẹt.

- Thì ra con búp bê Barbie trần truồng làm thật tinh xảo a...

Trong đầu Minh Diệu toát ra ý niệm này.

Thân thể nhỏ nhỏ của Quỷ Yêu cưỡi lên trên người Minh Diệu.

- Uy...tư thế này của người thật quá mập mờ rồi...

Minh Diệu lúc này vẫn không quên phun một câu châm chọc.

- Ta muốn người phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa mới hút rụng sinh khí của người, để trả giá thật nhiều, cũng giống như tên dân công ghê tởm kia, hấn lại dám nghĩ làm trở ngại ta hút đi sinh khí của đứa bé kia, ta muốn hành hạ người đến chết!

Quỷ Yêu hung hăng vỗ lên trên ngực Minh Diệu, một luồng xung điện mãnh liệt xuyên qua thân thể Minh Diệu, Minh Diệu chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn cùng tê dại, đầu óc trống rỗng nhưng trong miệng lại gọi không thành tiếng.

- Hì hì hì, thoải mái sao, không nên gấp gáp, đêm còn rất dài, chúng ta còn thời gian để chơi, ha ha ha...

Quỷ Yêu dặt ý nhìn về mặt thống khổ của Minh Diệu, cảm giác vô cùng thư sướng.

- Đông!

Một tiếng vang thật lớn, con búp bê trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, thân thể nho nhỏ đụng trúng vách tường rơi xuống mặt đất, một bàn chân hung hăng giẫm lên trên đem nó giẫm tan nát bấy.

- Cậu làm sao rồi?

Từ Mẫn đỡ Minh Diệu ngồi dậy:

- Quái vật mà chúng ta muốn tìm chính là con búp bê này sao?

- Ân...

Minh Diệu theo tay dìu của Từ Mẫn đứng lên, nhìn con búp bê đã bị giẫm thành mảnh vụn, vật bám víu đã bị phá hư, quỷ khí cùng yêu khí vốn bị mạnh mẽ kết hợp nhanh chóng tản ra trong không khí, từ từ biến mất không nhìn thấy gì nữa.

- Làm sao chị biết tôi ở chỗ này?

Minh Diệu cảm thấy kỳ quái vì sao Từ Mẫn lại xuất hiện tại nơi này.

- Nói nhảm, tôi không đến vạn nhất cậu lấy súng của tôi đi cướp ngân hàng thì tôi thăm rồi!

Từ Mẫn vừa trở về liền xin đi theo dõi giám sát camera các đoạn đường giao thông, phát hiện được hành tung của Minh Diệu cuối cùng tìm tới nơi này.

- Đừng nháo nữa đi, ngân hàng tan sở mất rồi, hay là chị cho tôi mượn chơi thêm hai ngày?

Minh Diệu theo tay dìu của Từ Mẫn thu hồi Yêu Lân trên mặt đất.

- Cậu tự nằm mơ đi!

Từ Mẫn hung hăng gõ lên đầu Minh Diệu.

- A, có lầm hay không, tôi đang bị thương mà chị còn bỏ đá xuống giếng?

Minh Diệu che đầu ngòm xồm xuống.

- Thật xin lỗi thật xin lỗi...

Từ Mẫn xin lỗi giúp Minh Diệu xoa đầu:

- Tại mỗi lần gặp cậu đều tự nhiên muốn đánh cậu...

- Ngô ngô ngô...chị làm tổn thương lòng tự tôn của tôi, tôi muốn chị đền tiền!

- Sao vậy, còn muốn bị đánh sao?

- ...

Minh Diệu sáng suốt ngậm miệng lại.

31. Chương 31: Mị

- Thật xin lỗi, ông chủ!

Người đàn ông ở trước mặt thủ hạ uy phong bát diện quỳ trên mặt đất, trên đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh:

- Con Quỷ Yêu được thí nghiệm thành công đã bị Minh Diệu cùng một nữ cảnh sát tiêu diệt!

- Chuyện đã điều tra xong chưa?

Ông chủ đang nói chuyện ngồi trên ghế mặt hướng cửa sổ, cũng không nhìn người đàn ông đang quỳ trên mặt đất, trong thanh âm không mang theo chút tình cảm nào.

- Chúng tôi đang toàn lực truy xét, phản đồ kia sẽ trốn không được bao lâu!

Người đàn ông cúi đầu, ngay cả ngẩng đầu nhìn lên cũng không dám:

- Chính hần thả chạy Quỷ Yêu, khiến cho Minh Diệu chú ý, hơn nữa còn cố ý gọi điện thoại cho Minh Diệu, để cho hần có thể tìm được chỗ ẩn nấp của Quỷ Yêu. Hần hần là cố ý dẫn dắt Minh Diệu điều tra tới chỗ của chúng ta. Hiện giờ chúng tôi đang tìm hần, hần sẽ trốn không được bao lâu nữa!

- Chuyện nữ quỷ lần trước thì thế nào?

Ông chủ kia lại tiếp tục hỏi.

- Chuyện kia hoàn toàn là trùng hợp, cô bé tên Diệp Tiểu Manh kia trong lúc vô tình xông vào lãnh địa của nữ quỷ, mà Minh Diệu đúng lúc được ủy thác đi điều tra tình huống mất tích của nữ quỷ, vì thế mới xuất hiện tại nơi đó. Mà tên phản đồ kia một mực đi theo sau Minh Diệu, liền ra tay giúp hần.

Người đàn ông đang quỳ trả lời.

- Ha hã, chẳng lẽ thật sự đúng dịp như vậy sao? Khi ta muốn thu phục nữ quỷ kia tới dùng thì vừa vặn bị Minh Diệu tiêu diệt sao?

Lão bản cười vài tiếng, nhưng người đàn ông đang quỳ lại không hề nghe được một tia vui vẻ nào trong tiếng cười.

- Có người đang tính toán chúng ta, chẳng lẽ người không minh bạch sao?

- Dạ...thật xin lỗi, tôi lập tức phái người đi thăm dò!

Người đàn ông đang quỳ sợ hãi đến lạnh run.

- Không cần, chuyện này ta giao cho người khác đi làm được rồi.

Ông chủ khoát tay:

- Mà còn có nhiệm vụ khác.

- Dạ...là gì...

Người đàn ông đang quỳ nghe nói có nhiệm vụ mới, rốt cục thở phào nhẹ nhõm:

- Xin ông chủ phân phó, tôi nhất định sẽ làm hết sức.

- Ha hã...

Tiếng cười của ông chủ vẫn lạnh lùng:

- Nhiệm vụ này người có tận lực hay không cũng giống nhau thôi, bởi vì không phải do người nói chuyện.

- Đừng...đừng...

Trong lòng người đàn ông biết đại sự không ổn:

- Cho tôi thêm một lần cơ hội đi, ông chủ, tôi van ông!

Người đàn ông quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin tha thứ.

- Mị!

Ông chủ kêu lên một tiếng.

Người đàn ông vừa nghe được tên “Mị”, không còn tiếp tục cầu xin tha thứ, từ trên mặt đất nhảy dựng lên xoay người bỏ chạy.

- Dạ, ông chủ!

Một thân ảnh từ trong bóng tối đi ra, loáng thoáng có thể thấy được là một cô gái vóc người thật xinh đẹp.

- Đưa hắn đi, đem thân thể giao cho phòng thí nghiệm, để cho họ tiến hành bước thí nghiệm kế tiếp!

Ông chủ khoát tay, phảng phất như vừa nói một chuyện thật nhỏ nhặt nào đó.

- Dạ, ông chủ!

Bóng đen trong nháy mắt biến mất.

- Hô...hô...

Người đàn ông liều mạng chạy trốn trên hành lang thật dài, hành lang không một bóng người, chỉ có tiếng vọng bước chân lao nhanh dồn dập của hắn.

- Còn một chút nữa, chỉ còn một chút nữa là có thể chạy trốn tới bên ngoài rồi, đến lúc đó Mị cũng không làm gì được ta!

Người đàn ông vừa chạy trốn chết vừa nghĩ phương pháp chạy trốn kế tiếp.

Mười bước, chín bước, tám bước, lập tức có thể chạy thoát rồi...Trong lòng người đàn ông tràn đầy hy vọng, hắn biết Mị là bóng ma xuất quỷ nhập thần trong bóng tối, chỉ cần có thể chạy trốn ra ánh nắng mặt trời, hắn liền có hy vọng sống sót.

Cửa đang ở trước mắt, người đàn ông vươn tay cầm chốt cửa kéo mạnh.

- Đáng chết, sao lại khóa rồi!

Cửa vẫn không nhúc nhích, người đàn ông hỗn hển nện lên vách tường.

Cánh cửa được dùng pháp thuật đặc biệt gia cố, dựa vào cựa mạnh không cách nào đột phá ra ngoài, người đàn ông chỉ đành nghĩ biện pháp khác chạy đi.

- Không nên tiếp tục phí sức lực, người trốn không thoát lòng bàn tay của ta!

Mị từ góc tối hiện ra thân hình, đường cong yếu điệu làm người ta nhìn không được động tâm:

- Biết điều một chút thì đi theo ta, đừng làm cho lão bản tức giận!

- Nằm mơ!

Người đàn ông nhìn thấy không còn đường thoái lui, không khỏi nổi lên ý niệm liều mạng đánh cược một lần trong đầu:

- Năm đó nếu không phải hắn nói gạt ta có thể đến nhân gian muốn làm gì thì làm, ta làm sao lại chịu theo hắn đến đây, kết quả sau khi tới đây muốn làm gì chân tay đều co cứng, lời hứa của hắn hoàn toàn không thực hiện được một câu nào. Nếu sớm biết như vậy ta còn không bằng sống yên trong núi vẫn còn được tự do vui vẻ.

Người đàn ông bởi vì sợ hãi tử vong, đem nỗi uất ức không cam lòng một hơi nói hết ra ngoài:

- Ta giúp hắn làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, nhưng bây giờ lại muốn ta chết, nằm mơ, ta chết cũng phải kéo thêm người đem lưng!

Người đàn ông bày ra tư thái như muốn đồng quy vu tận.

- Vậy sao, chỉ bằng ngươi à?

Mị cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Da thịt toàn thân người đàn ông ngo nguậy một trận, dần dần bành trướng, xé rách quần áo, trên làn da mọc dài những sợi lông rậm nắng, lỗ tai vươn lên, răng nanh lộ ra, móng vuốt bén nhọn từ đầu ngón tay vươn dài, tỏa ra ánh sáng màu bạc, nguyên lai là một con lang yêu.

- Đến đây đi, con đàn bà giấu đầu lòi đuôi kia, có bản lĩnh đi ra đường đường chính chính đánh một trận!

Lang yêu gầm thét, hai mắt phát ra ánh sáng màu lục đầy cảnh giác quan sát bốn phía.

- Phía sau!

Thính giác bén nhạy của Lang yêu giờ phút này phát huy tác dụng, mặc dù thật không dễ dàng phát giác, một thanh âm “tê” một tiếng liền cứu tính mạng của hắn. Lang yêu ra sức nhảy về phía trước, Mị liền hiện thân ngay sau chỗ hắn vừa mới đứng, ngân quang chợt lóe, trên mặt đất xuất hiện vết cắt khổng lồ.

- Ác, lỗ tai thật không tệ lắm, ta đang suy nghĩ trước tiên nên cắt đi lỗ tai của ngươi!

Mị lại lần nữa ẩn vào bóng tối.

- Bên trái!

Lang yêu lại lần nữa tránh thoát Mị đánh lén, vừa định phản kích, Mị lại biến mất vào trong bóng đen lần nữa, Lang yêu vỗ huyệt, chỉ nắm được một lớp gạch tường bụi mù.

- Hô...hô...Như vậy không phải là biện pháp!

Lang yêu liên tục tránh né, tránh thoát một lần lại một lần công kích của Mị, nhưng lại không có được một cơ hội để phản kích. Mị luôn đột nhiên xuất hiện, đánh ra một kích không trúng liền biến mất trong bóng tối lần nữa, Lang yêu biết địa phương này chiến đấu đối với mình rất bất lợi.

- Phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài...đúng rồi!

Lang yêu xoay người lại, hướng một nơi khác trong hành lang chạy đi thật nhanh.

- Ân? Điên rồi sao?

Hành động khác thường của Lang yêu làm cho Mị thật kỳ quái, liền đi theo lên vào trong bóng đêm đuổi tới.

Lang yêu liều mạng chạy trốn, trong quá trình bỏ chạy có mấy lần bị Mị công kích làm hắn bị thương không ít, vết thương thật sâu trên bắp vai chảy rất nhiều máu, trong vết thương còn có thể loáng thoáng thấy được xương cốt trắng hếu. Lang yêu cũng không thèm để ý tới vết thương trên người mình, chỉ liều mạng chạy trốn.

- Đến...chính là trong chỗ này...

Lang yêu vượt qua hàng rào, chui vào trong một gian phòng khép mạnh cửa phòng lại.

- Hô...hô...hô...

Mấy vết thương trên người đều đang chảy máu, Lang yêu lại không cảm giác được có bao nhiêu đau đớn, khát vọng sinh tồn mãnh liệt hơn cảm giác đau đớn trên người.

Trong gian phòng tối đen, không hề có một chút ánh sáng, Lang yêu dựa vào vách tường, cảnh giác vĩnh tại.

- Ngươi bị ta đánh u mê sao?

Thanh âm Mị từ trong bóng tối truyền đến:

- Nơi này đều là bóng tối, ngươi vì để cho ta thống khoái đưa ngươi lên đường mới chạy trốn tới nơi này sao?

- Phải, phải, đến đây đi, ta đang ở chỗ này, tới giết ta đi!

Lang yêu thở hổn hển từng hơi, ánh mắt màu xanh biếc trong bóng tối lờ lờ tỏa sáng.

- Vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Thanh âm của Mị đột nhiên từ trước mặt Lang yêu truyền tới, theo thanh âm còn có vẻ đau đớn khi bộ ngực bị xuyên thấu, Mị hung hăng đem ngón tay đâm vào ***g ngực Lang yêu.

- Người có thể an tâm đi được rồi!

Mị có thể cảm giác được dòng máu chảy xuống dọc theo cánh tay.

- Hắc hắc...

Lang yêu cười:

- Vậy cũng không nhất định, người không nhớ sao? Cả nơi này đều do một mình ta xây dựng, ta quen thuộc hết thảy nơi này nhiều hơn so với các người!

- Ân?

Mị cảm giác được một tia bất an, nàng muốn rút tay lui ra, cánh tay lại bị Lang yêu nắm lấy thật chặt, nếu chỉ so lực lượng, Mị cũng không phải là đối thủ của Lang yêu.

- Ta nói rồi, ta muốn tìm một người đẽm lưng!

Lang yêu hung hăng nói, xoay người trảo mạnh lên vách tường sau lưng, vách tường sụp đổ, thì ra vách tường nơi này mỏng manh hơn so với những địa phương khác.

- A!

Ánh sáng rực rỡ đột nhiên xuyên qua vách tường chiếu lên người Mị, Mị thống khổ khóc thét, hóa thành một mảnh khói đen tiêu tán trong không khí.

- Hắc hắc, quả nhiên người sợ ánh mặt trời!

Lang yêu giết chết được người đuổi giết mình, trong lòng có chút đắc ý.

- Mỗi lần nhìn thấy người không bao giờ xuất hiện dưới ánh mặt trời thì ta đã hoài nghi, người nhất định là loại yêu quái Mị Hư, quả nhiên ta đoán không sai.

Lang yêu ho khan mấy tiếng, cũng không quản tới vết thương trên thân từ trong lỗ hổng vách tường chạy ra ngoài.

- Chỉ cần tìm được một chỗ an toàn tĩnh dưỡng thêm mấy ngày là được!

Lang yêu trốn khỏi căn nhà lớn âm u, nặng nề thở ra một hơi, vết thương trên người tuy nhìn qua có chút nghiêm trọng, nhưng đối với sức khôi phục cường đại của Lang yêu mà nói bất quá chỉ là chút chuyện nhỏ. Ánh mặt trời chiếu vào trên người cảm giác thật thư thái, Lang yêu chạy thêm một chút, quay đầu lại nhìn thấy không có người khác đuổi theo, vết thương trên người bắt đầu đau đớn, mất máu quá nhiều làm cho hắn có chút choáng váng muốn ngất xỉu.

- Không được...Nghỉ ngơi một chút thôi!

Lang yêu cảnh giác nhìn quanh bốn phía một chút, khắp nơi đều là rừng cây rậm rạp, hoàn cảnh như vậy đối với hắn mà nói không thể tốt hơn, từ nhỏ lớn lên trong núi rừng hắn luôn có cảm giác hoàn cảnh này thật sự thân thiết. Lang yêu quay đầu lại nhìn con đường, cúi xuống thân thể, đem lỗ tai dán lên mặt đất, cẩn thận lắng nghe xem có tiếng bước chân của truy binh hay không.

Một ngón tay mảnh khảnh từ bên lỗ tai kia của Lang yêu đâm ra ngoài, trên ngón tay mảnh khảnh dính máu tươi cùng óc trắng của Lang yêu, móng tay bén nhọn sơn màu tím dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, Lang yêu chỉ co quắp vài lần liền té xuống chết ngay tại chỗ.

Mị chậm rãi từ trong cái bóng của Lang yêu hiện thân, lau ngón tay dơ bẩn lên trên người Lang yêu:

- Người đoán sai lầm rồi, ta là một con Ảnh Mị, ta thích ánh mặt trời, chỉ bất quá ta cảm thấy được sống trong bóng đêm mới mỹ lệ mà thôi!

- Ông chủ, tôi đã đem thi thể của hắn đưa tới phòng thí nghiệm rồi!

Mị từ trong bóng tối góc tường từ từ đi ra.

- Ân, ta biết rồi!

Thanh âm ông chủ vẫn không hề có chút tình cảm:

- Người chơi đùa quá nhiều, tiền tu sửa phòng ốc khấu trừ vào tiền lương tháng này của người.

- Cái gì? Không được!

Mị liền nhảy dựng lên:

- Trước đó người không có nói không cho phép ta đùa chơi, tiền lương tháng này của ta đã bị khấu trừ cạn sạch, nếu tiếp tục như vậy ta sẽ không mua được cái túi xách LV kia!

Ông chủ chỉ phất phất tay để cho nàng rời đi, không thèm để ý tới lời kháng nghị của Mị. Mị thấy kháng nghị không có hiệu quả, tức giận hướng bóng tối bên tường đi qua.

- Chờ một chút!

Lão bản đột nhiên gọi lại Mị.

- A, sao vậy, có phải không cần trừ tiền lương hay không?

Trong lòng Mị lại dấy lên hy vọng.

- Không nên chui tới chui lui mãi trong bóng đen, từ cửa lớn đi ra ngoài, còn nữa, người phải nhớ lần sau trước khi tiến vào phải gõ cửa!

Ông chủ lại phất phất tay lần nữa.

- Hừ!

Mị quệt mồ hôi hăng đóng sầm cửa lại.

32. Chương 32: Cuộc Sống Thanh Tĩnh

Diệp Tiểu Manh rất buồn bực, khó có được ngày nghỉ nhưng nàng phải ở nhà giặt tẩy một đống quần áo bẩn cùng tất thối của Minh Diệu.

- A, mình quả nhiên là một thiếu nữ xinh đẹp khổ mạng nha...

Diệp Tiểu Manh bắt đắc dĩ lắm bầm:

- Tử Minh Diệu, rõ ràng là đi ra ngoài chơi, còn gạt mình nói là đi ra ngoài làm việc, hơn nữa còn không chịu mang theo mình cùng đi, tội ác tày trời. Nhất định phải cho chú ăn mì tôm một tuần lễ mới được!

Minh Diệu đột nhiên hất xì:

- Ân, bị cảm sao...

- Anh đừng có đánh trống lảng!

Lê bàn tử nổi giận đùng đùng vỗ bàn, thịt béo trên người theo tiết tấu không ngừng lay động:

- Anh đã答应 sẽ cho Hoài Tổ tới ở vài ngày, vì sao nói chuyện không giữ lời?

- Đương nhiên giữ lời, đương nhiên thôi, không phải tôi đã mang đến rồi sao?

Minh Diệu từ trong túi quần lấy ra nhẫn ngọc quơ quơ trước mắt Lê bàn tử:

- Nhưng tôi còn một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Lê bàn tử gắt gao ngó chừng nhẫn ngọc trong tay Minh Diệu. đọc truyện mới nhất tại .

- Con Quỷ Yêu lần trước bị anh bắt được, không thể lưu lại trên đời này, phải đưa cho tôi!

Minh Diệu nghiêm túc nhìn Lê bàn tử.

- Nói nhảm, tôi đương nhiên là biết rồi!

Lê bàn tử khinh thường nhìn Minh Diệu:

- Vật này đích xác là tà khí vô cùng, ngay cả tôi cũng không cách nào hoàn toàn khống chế được nó. Mấy ngày hôm trước tôi đã đem nó hủy diệt nhân đạo.

- Ân? Anh đã đem nó phá hủy? Nhanh như vậy?

Minh Diệu nghe được lời của Lê bàn tử cảm thấy thật giật mình:

- Tôi còn tưởng rằng anh sẽ nghiên cứu nó thêm mấy tuần lễ nữa chứ.

- Còn nghiên cứu, anh muốn tôi chết đúng không?

Trong lòng Lê bàn tử có chút sợ hãi:

- Mỗi ngày dùng máu nuôi nó cũng làm tôi phát gầy, tôi đã gầy mất hai mươi cân rồi, nhìn chưa ra sao?

Minh Diệu cẩn thận đánh giá Lê bàn tử, nhìn suốt năm phút nói ra một câu:

- Tôi thật sự là nhìn chưa ra, tựa hồ còn mập hơn trước kia nữa.

Lê bàn tử vừa nghe xong, từ trong miệng lại phun ra ngụm máu tươi quý giá.

- Thật ra lần này tới, chủ yếu là vì chuyện của Hoài Tố!

Minh Diệu quyết định trước tiên đem chân tướng nói với Lê bàn tử, dù sao cũng không giấu được bao lâu.

- Tôi mang Hoài Tố tới là vì muốn nhờ năng lực của anh giúp Hoài Tố khôi phục lại linh lực.

- Cái gì? Hoài Tố đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lê bàn tử lau máu dính nơi khóe miệng, vội vàng hỏi.

Minh Diệu đem chuyện của nữ quỷ trong ngôi nhà tại nông thôn đại khái kể lại cho Lê bàn tử nghe qua một lần, nghe xong Lê bàn tử nghiêng rằng nghiêng lợi.

- Đồ khốn kiếp, anh không biết làm như vậy sẽ gây tổn thương cho thân thể của Hoài Tố hay sao? Sớm biết như vậy năm đó tôi không nên đưa Hoài Tố cho anh!

Lê bàn tử giận tới mức đầu tóc như dựng đứng lên.

- Được rồi, anh không cho Hoài Tố theo tôi thì nàng cũng muốn đi theo tôi thôi, anh có thể lưu được nàng ở lại sao, phải biết rằng năm đó đối với Hoài Tố có ân chính là tổ tiên của gia đình tôi, nhà các anh bắt quá chỉ là giúp đỡ cấp dưỡng mấy trăm năm mà thôi.

Minh Diệu hoàn toàn không thêm để ý tới phản ứng của Lê bàn tử lên tiếng mỉa mai.

- Anh...anh...

Lê bàn tử bị Minh Diệu làm á khẩu nói không ra lời, mỗi lần cãi vã với Minh Diệu hẳn đều thất bại mà chấm dứt, lần này cũng không ngoại lệ.

- Thôi được rồi, trước tiên nói về chính sự đã.

Minh Diệu thấy tốt liền thu, vạn nhất đem tên mập mạp này làm tức chết thì lỗi của hắn thật to lắm, dưỡng quỷ thể gia chỉ còn lại một mình tên mập này, sau này còn có được hậu nhân hay không thì thật khó nói. Minh Diệu nhìn kỹ vóc người của Lê bàn tử một chút, Dưỡng Quỷ Thuật của nhà họ chỉ truyền trong nhà không truyền người ngoài, truyền nam không truyền nữ, lấy hình thể của Lê bàn tử, sợ đến đời của hắn xem như xong rồi, lấy hình thể của hắn muốn tìm một cô gái nguyện ý sinh con cho hắn so với lên trời còn khó hơn.

- Giúp Hoài Tố mau sớm khôi phục lại linh lực, gần đây phát sinh vài chuyện thật sự không đơn giản, tựa hồ có bàn tay đen đang điều khiển phía sau màn đang hướng về chúng ta, tôi cần trợ thủ.

- Tôi sẽ hết sức!

Lê bàn tử nhìn chăm chăm Minh Diệu:

- Đừng nên hiểu lầm, tôi là vì Hoài Tố, cũng không phải vì giúp anh!

- Biết rồi, biết rồi!

Minh Diệu cũng không thêm để ý thái độ của Lê bàn tử:

- Chỉ cần có thể giúp tôi làm việc, tôi không thêm quản anh là vì người nào.

- Được rồi, Hoài Tố để lại cho tôi, anh có thể đi đi!

Lê bàn tử hạ lệnh đuổi khách.

- Còn có một chuyện định hỏi thăm anh đây!

Minh Diệu không hề có chút ý tứ muốn rời đi.

- Anh có biết một người tên là Thiên hay không?

- Tên gì vậy, tôi làm sao biết được, người đó là ai?

Lê bàn tử suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra là người nào.

- Tôi cũng không biết, hẳn là một người biến thái nào đó đi.

Minh Diệu nhớ tới da thịt lóe sáng bên dưới ánh trăng liền có loại cảm giác như muốn nôn ra.

- Hẳn là một tên biến thái rất khả nghi.

- Theo lý mà nói, một nữ quỷ chết oan không thể nào có lực lượng lớn đến như vậy, lại còn có thể tạo ra sương mù này sinh ảo giác còn biết hấp thu linh khí, nhất định phải có một người nào đó đứng phía sau giúp nàng. Mà anh nói tên biến thái kia giúp anh phá đi sương mù, đã nói rõ tên biến thái này cũng không cùng nhóm với bọn hắn, vậy là có hai nhóm người đang tranh đấu giằng co lẫn nhau, anh thật sự nổi tiếng rồi đó!

Lê bàn tử giúp Minh Diệu phân tích.

- Tôi cũng cảm thấy như vậy. Lần này gặp phải sự kiện Quỷ Yêu cũng thế, con Quỷ Yêu kia cũng biết tên của tôi, xem ra nhân khí của tôi hiện tại thật sự là rất cao.

Minh Diệu gãi gãi đầu:

- Đáng chết, đầu tôi lại ngứa ngứa, nhất định là bọ chó trên đầu anh lây qua cho tôi, tôi phải tránh xa anh một chút mới được.

- Anh nói những gì vậy chứ!

Lê bàn tử vội vàng phản đối:

- Năm trước tôi mới tắm rửa qua, ở đâu ra bọ chó!

- Ác...

Minh Diệu vội vàng đứng dậy:

- Anh đúng là biến thái, đừng làm ô uế nhãn ngọc của Hoài Tố đó, tôi đi đây.

Nói xong hắn vội vàng xoay người mở cửa.

- Uy, còn chưa nói hết đâu, sao lại đi rồi vậy?

Lê bàn tử ở phía sau hô to.

- Không đi không được.

Minh Diệu kéo cửa ra, quay đầu lại nói:

- Hôm nay Tiểu Manh bị tôi bắt ở nhà tổng vệ sinh, nếu như bị bộ chó của anh lây bệnh cho tôi, tôi trở về sẽ bị Tiểu Manh dùng ánh mắt giết chết!

Nói xong liền vội vàng vàng rời khỏi căn phòng nhỏ ướt át tối đen của Lê bàn tử.

- Hừ, nói hươu nói vượn, chỗ của tôi vốn sạch sẽ làm gì có bộ chó...

Lê bàn tử nhỏ giọng lầm bầm, mặc dù không tin nhưng vẫn đưa tay lên đầu mình gãi gãi:

- Hửn là không có đi...

...

- A, chú đã về rồi, tôi đã giặt xong quần áo rồi đó...Trên người chú có mùi vị gì đó?

Diệp Tiểu Minh bịt lỗ mũi:

- Thối quá!

- A, tôi đi ra ngoài làm chút việc...

Minh Diệu lúng túng gãi đầu:

- Tôi lập tức đi tắm ngay!

- Tử Minh Diệu, tôi vừa mới dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ thì chú lại về phá hự, chú cố tình làm vậy đúng không?

Diệp Tiểu Manh ưỡn ngực đứng ngay trước cửa phòng tắm lớn tiếng hét lên.

- Ai nha, tôi đi làm việc đó, khó tránh khỏi gặp chuyện ngoài ý muốn thôi.

Minh Diệu vừa gọi đầu vừa trả lời.

- Làm việc, chú đi làm việc trong đồng rác đó sao?

Diệp Tiểu Manh tức giận đứng ngay cửa phòng tắm không chịu buông tha:

- Tôi mất bao nhiêu khí lực mới tổng vệ sinh nhà cửa được một lần, sau này tôi sẽ không làm nữa đâu, ai thích làm thì người đó làm đi.

- Ai nha, ngoài ý muốn mà thôi, để tôi tắm xong giải thích cho cô nghe có được không?

Minh Diệu lại thoa đầy xà phòng trên người:

- Tử Lê bàn tử, bắn chết rồi!

Chờ sau khi Minh Diệu rời khỏi phòng tắm đi ra, nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đang ôm chiếc gối ngồi trên sofa hờn dỗi.

- Uy, đừng có hờn hòi như vậy chứ.

Minh Diệu đi tới dụ dỗ nàng, Diệp Tiểu Manh tức giận xoay đầu sang chỗ khác.

- Vì đi kiếm tiền gom đủ học phí cho cô thôi a, tôi cũng thật sự rất cực khổ.

Minh Diệu rất sợ Diệp Tiểu Manh giận hờn tối nay sẽ không ai nấu cơm cho hắn ăn.

- Đừng nóng giận, tối nay tôi muốn ăn thịt kho tàu cà.

- Hừ, chú biết chú sai lầm rồi sao?

Diệp Tiểu Manh xoay đầu lại nhìn Minh Diệu.

- Biết rồi biết rồi...

Vì bữa cơm tối Minh Diệu chỉ có thể ăn nói khép nép.

- Được rồi, tôi muốn học Ngũ Hành Thuật!

Diệp Tiểu Manh đưa ra điều kiện làm Minh Diệu thật sự rất giật mình.

- Không được!

Minh Diệu liền phủ quyết.

- Vì sao cô lại có ý nghĩ này chứ?

- Hôm nay tôi gọi điện cho a Trạch, a Trạch cũng biết pháp thuật, tôi cũng muốn học.

Diệp Tiểu Manh bĩu môi.

Minh Diệu gãi gãi đầu:

- Ngũ Hành Thuật là thuật pháp rất cao thâm, rất khó học, hiện tại ngay cả tôi cũng chỉ mới sử dụng được hai loại mà thôi.

- Đó là tại chú đàn!

Diệp Tiểu Manh nhấn mạnh đầu Minh Diệu:

- Tôi thông minh hơn chú nhiều.

- Nhưng cô phải đi về phía nam học đại học, tôi dạy cũng chỉ có hạn mà thôi đó.

- Hừ hừ, vậy thì chú cũng không cần lo lắng.

Diệp Tiểu Manh đắc ý ưỡn ngực. Minh Diệu xem xét nhìn nhìn, ân, thật bằng phẳng nha!

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh đỏ mặt:

- Nhìn cái gì chứ, sắc thúc thúc!

- Không có gì, không có gì!

Minh Diệu trầm nghĩ trong lòng – Dích xác là không có gì để cho tôi nhìn cả!

- Hôm nay thư trúng tuyển được đưa tới, đại học Lý Công ở đây tôi cũng đã thi đậu rồi.

Trong mắt Diệp Tiểu Manh lộ ra tia đắc ý.

- Đại học Lý Công? Tôi nhớ hình như đâu có nghe cô nhắc qua đâu?

Minh Diệu có chút kỳ quái.

- Tôi cũng quên mất mình có đi qua hay không nữa.

Diệp Tiểu Manh cũng rất mơ hồ:

- Bất quá không sao cả, như vậy cũng không cần đi về phía nam học xa như vậy, ở tại đây cũng được rồi, ngày nghỉ tôi còn có thể về nhà.

- Ân, như vậy cũng tốt.

Minh Diệu suy nghĩ một chút, như vậy xem như còn có thể tiết kiệm được không ít tiền, đối với Minh Diệu mà nói có thể tiết kiệm được một phần là đỡ một phần.

- Vậy chú bắt đầu dạy cho tôi đi. A Trạch nói linh lực của tôi mạnh hơn của nàng, học xong pháp thuật nhất định sẽ rất lợi hại.

Diệp Tiểu Manh lắc lắc cánh tay Minh Diệu.

- Tôi suy nghĩ một chút rồi nói sau.

Minh Diệu thuận miệng đáp ứng – Linh lực của nàng thì yếu hơn cô thật, nhưng những địa phương khác trên người người ta đều mạnh hơn cô a – trong lòng Minh Diệu trầm nghĩ.

33. Chương 33: Sống Không Bằng Chết

Minh Diệu ngẩng đầu nhìn lên trời, trời xanh thăm thẳm, mấy đóa mây trắng nhàn nhã bay bay, gió thổi qua gương mặt có chút lạnh, còn mang đến hương vị của mùa thu. Rốt cục mùa thu lại có hương vị gì đây? Minh Diệu thật lười biếng suy nghĩ vấn đề phức tạp như thế, có thể nhàn nhã đi chơi nhìn ngắm bầu trời mênh mông cũng là một loại hưởng thụ.

- Uy, đừng cản đường!

Thanh âm một người đàn ông từ sau lưng truyền đến.

- A, thật xin lỗi!

Minh Diệu nhích vào vỉa hè, đứng trên bậc thang hút điếu thuốc.

- Hô...

Hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi phun ra, cảm giác nicotin tràn đầy trong phổi khiến đại não Minh Diệu sinh ra cảm giác mê muội thoải mái. Nhìn dòng người chung quanh đi qua, Minh Diệu cảm giác người thật sự là một loại động vật luôn bận rộn, sinh ra, đi học, kiếm tiền, kết hôn, sinh con, chết đi, hết thấy trong vòng mấy chục năm thật ngắn ngủi, cần gì như thế, không bằng nhàn nhã tiêu sái mà sống. Nhưng mọi người phần lớn lại không nghĩ như vậy, vì muốn có cuộc sống tốt hơn một chút, lại dùng thật nhiều thời gian đi bận rộn, bận rộn, lại bận rộn. Khá hơn một chút lại muốn khá hơn chút nữa, theo đuổi vĩnh viễn không chừng mực, cứ mãi là như thế, người liền có chấp niệm, cho nên sau khi chết không có mấy người nguyện ý thống thống khoái khoái rời đi nhân thế. Những người đi ngang qua phần lớn đều dùng ánh mắt kỳ quái vội vã thoáng nhìn qua Minh Diệu đang đứng trước cửa hàng bán nội y phụ nữ rồi lại đi qua thật nhanh, Minh Diệu liền cảm giác chính mình không hề thuộc về thế giới này.

Rít sâu một hơi thuốc, Minh Diệu nhẹ nhàng thở dài một hơi:

- Quả nhiên, ca hút cũng không phải là thuốc lá, mà là tịch mịch.

- Định!

Một đồng tiền xu ném xuống ngay trước mặt Minh Diệu, Minh Diệu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi dẫn một cô bé đi ngang đang dùng ánh mắt thương hại nhìn mình.

- Người trẻ tuổi, xem cậu có tay có chân, đi tìm một phần công việc đứng đắn đi thôi.

Minh Diệu có loại cảm giác muốn khóc nhưng không khóc nổi, vừa định phân trần vài câu, người phụ nữ đã lôi kéo cô bé rời đi, Minh Diệu mơ hồ còn có thể nghe được người phụ nữ kia nói với cô bé:

- Sau này con nhớ phải học tập thật tốt, bằng không sẽ biến thành thức thục vừa rồi, không tìm được công việc chỉ có thể ăn xin trên đường, thật quá mất mặt a.

Minh Diệu hung hăng đem tàn thuốc ném xuống đất, dùng chân giẫm mạnh:

- Đáng chết, xem ra sau này không có chuyện gì thật không thể giả bộ trang bức, thật sự sẽ gặp báo ứng.

- Tiên sinh, bạn gái của ngài gọi ngài vào trong.

Một nữ nhân viên bán hàng trẻ tuổi từ trong tiệm nội y đi ra ngoài, vừa nói vừa dùng ánh mắt như nhìn đồng phân trâu nhìn vào Minh Diệu.

- Ngô...được...

Minh Diệu kiên trì cúi đầu đi vào cửa hàng, hơn nữa tận lực bỏ qua ánh mắt của khách hàng lẫn nhân viên bên trong. Vừa đi vừa len lén dùng khước mắt đánh giá đủ loại áo quần lót màu sắc khác nhau chung quanh.

- Ngô...cái này thật to...cái kia chắc chắn mặc vào sẽ rất gợi cảm.

Minh Diệu vừa nhìn lên vừa thầm nghĩ trong lòng:

- Quả nhiên là địa phương tốt, không biết có cửa hàng nào mời nam giới đi bán hàng hay không đây.

Minh Diệu đi tới cửa phòng thay quần áo, không cần nhìn cũng cảm giác được có không ít ánh mắt kỳ dị đang nhìn từ sau lưng.

- Chết thì chết...Dù sao hôm nay cũng không dự định còn sống trở về...

Minh Diệu cắn môi, quyết tâm gõ cửa phòng thay quần áo.

- A, darling, là anh sao? Cửa không khóa, anh đi vào đi!

Giọng nữ ngọt ngào nũng nịu từ trong phòng thay quần áo truyền ra, trên đầu Minh Diệu bắt đầu đổ mồ hôi.

- Uy, đừng chơi nữa đi, gọi tôi có chuyện gì thì nói nhanh, tôi ở chỗ này thật không thói quen chút nào.

Minh Diệu cảm giác phía sau có nhiều ánh mắt giống như kim châm đâm vào trên lưng.

- Anh đi vào đi đã...

Giọng nữ tựa hồ có thể làm người ta bị hòa tan hoàn toàn:

- Nếu không đi vào em tức giận á...

Minh Diệu cảm giác trên lưng còn đau nhói hơn vừa rồi:

- Chết thì chết thôi!

Minh Diệu bày ra bộ dáng khảng khái hy sinh kéo ra cửa phòng thay quần áo, chui đi vào.

- Phốc...

Trên đỉnh đầu lập tức có một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến, chạm mặt ập tới chính là một đoàn vật thể trắng muốt, trực tiếp đem đầu của Minh Diệu vùi vào bên trong, mặc dù mềm mại trắng mịn, nhưng Minh Diệu không hề cảm giác được mình có được bao nhiêu may mắn.

- Ngô...mắt kính của tôi...thở không được nữa...

Minh Diệu thầm nghĩ phải chạy trốn, nhưng vừa đưa tay lên liền mò trúng làn da nhẵn nhụi mềm mại, tiếp theo là tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng có thể đảm bảo bị tất cả mọi người bên ngoài nghe thấy.

- A, anh thật là hư hỏng, vừa tiến vào đã sờ người ta...

Giọng nữ ngọt ngào nũng nịu vẫn thật dễ nghe, nhưng Minh Diệu nghe vào tai lại giống như tiếng chuông tử thần không hề khác biệt.

- Cứu mạng...đừng...

Tiếng cầu cứu yếu ớt của Minh Diệu nghe thật sự vô lực, Minh Diệu cảm giác mình sắp sửa bay lên bầu trời xanh lam kia mất rồi.

- Hô hô...thật là thoải mái.

Ada buông tay ra, Minh Diệu lại một lần có được cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết.

- Hô...hô...

Minh Diệu thở dốc từng hơi không khí thanh tân.

- Có thể sau này đừng dùng chiêu này có được không ... điều kiện gì tôi cũng có thể đáp ứng.

- Hô hô...

Ada đắc ý che miệng nhỏ giọng cười:

- Cái này cậu nói thật không tính, phải xem tâm tình của tôi thế nào đã.

- Uy, không nên được voi đòi tiên!

Minh Diệu ngồi ngửa thở hào hển, vừa rồi bị thiếu đường khí khiến cho đầu của hắn có chút mê muội.

- Ô ô ô ô...

Minh Diệu không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm thụ được ánh mắt tràn đầy nước mắt có thể biểu diễn được bất cứ lúc nào của Ada.

- Là cậu đáp ứng chờ khi thương thế của người ta khỏe lại sẽ theo người ta đi dạo phố, không nghĩ tới cậu lại là người vô tình vô nghĩa, người ta là vì giúp cậu nên mới bị thương...

Minh Diệu cảm giác mình còn nhanh muốn hôn mê hơn hồi nãy, nếu như còn chậm trễ ngăn cản Ada, không biết nàng còn có thể thêm nội dung vở kịch cầu huyết như thế nào, cái gì là người thứ ba, cái gì là ngoại tình, cái gì là đàn ông có tiền lại vứt bỏ bạn gái...

- Được được được, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi không được sao, chị thích làm sao hành hạ tôi cũng được cả, tôi không dám có một câu oán hận nào.

- Hi hi, vậy thì còn được. Hôm nay cậu phải cùng tôi đi dạo tới khi tôi tận hứng mới thôi.

Trong nháy mắt Ada liền thu hồi nước mắt như lập tức sẽ chảy ra, không có đạo diễn tim nàng đóng phim đúng thật là phí của trời.

- Gọi tôi đi vào làm gì thì nói mau!

Minh Diệu chống đỡ đầu gối nửa ngồi, để áu nhanh chóng quay về não bộ, giảm bớt bệnh trạng mê muội lúc này. Trước mắt là đôi đùi đẹp lộ ra ngoài làn váy của Ada, Minh Diệu cảm giác dòng máu đang chảy nhanh trong não bộ của mình.

- A, tôi gọi cậu vào là giúp tôi xem thử chiếc áo lót này như thế nào, xứng với tôi hay không?

Ada nhẹ xoay một vòng.

Minh Diệu ngẩng đầu, chiếc áo lót bằng tơ lụa màu đỏ như lửa căn bản không bao vây được bộ ngực ngạo nhân của Ada, hơn phân nửa da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, thậm chí mơ hồ còn có thể thấy được nụ hoa màu hồng phấn cùng khe rãnh thật sâu tới mức từ góc độ của Minh Diệu nhìn vào cũng không thấy đáy.

- Phốc...

Máu mũi Minh Diệu trong nháy mắt giống như cơn hồng thủy không cách nào ngăn trở phun mạnh ra ngoài.

- A!

Ada thấy Minh Diệu phun máu mũi, tựa hồ bị sợ hết hồn, lớn tiếng hô lên, thanh âm kia đủ làm ọi người bên ngoài cửa hàng cũng có thể nghe thấy.

- Darling, anh chỉ một chút đã phun nhiều như vậy nha, thật nhiều a...

Minh Diệu cảm giác thế giới trước mắt dần dần mất đi màu sắc...

Ada ôm lấy cánh tay Minh Diệu đi ra khỏi cửa hàng nội y, Minh Diệu cảm bốn năm chiếc túi về mặt nhăn nhó như khổ qua, gương mặt vốn thật tinh thần hiện tại đã biến thành ủ rũ. Nhớ tới ánh mắt quái dị lúc trả tiền vừa rồi, Minh Diệu thật sự rất muốn đi lên tòa lầu năm mươi tầng nhảy xuống.

- A, kế tiếp là cửa hàng này đi!

Ada giống như không có chuyện gì, vô cùng hưng phấn ra ra vào vào từng cửa hàng, những chiếc túi trong tay Minh Diệu càng ngày càng nhiều.

- Này...

Đi dạo suốt ba giờ sau, Minh Diệu cảm giác mình giống như phạm nhân thời cổ đại phạm vào tội lớn, bị làm thành nhân côn, hai tay lẫn hai chân đều không còn nằm trên thân thể của mình.

- Chị đói chưa...chúng ta đi ăn cơm đi...cùng lắm thì tôi mời khách!

- A, có thật không? Hôm nay kẻ vất cổ chày ra nước cũng muốn để trứng sao?

Đề nghị của Minh Diệu liền làm Ada giặt mình.

- Cho tới bây giờ cậu luôn vắt cổ chày ra nước, hôm nay làm sao chịu đổi tính rồi?

- Đó là tự nhiên, nếu như tiếp tục đi dạo kiểu thế này, ngày mai tôi sẽ được đăng lên báo, một thanh niên ở trong trung tâm thương mại vì quá mệt mà chết – Minh Diệu thầm nghĩ trong lòng, nhưng lại mở miệng:

- A, thật sự, tôi mời khách, ăn gì cũng được.

Minh Diệu làm ra bộ dạng như thật hào phóng lớn tiếng nói, sau khi nói xong lại thoáng suy nghĩ một chút, bổ sung:

- Tốt nhất không nên quá đắt.

- Ngao...

Lời bảo đảm của Minh Diệu làm Ada cao hứng nhảy lên:

- Vậy thì ăn rẻ một chút, đi Pizza Hut đi...

- Như vậy cũng phải tốn mấy trăm đi, tôi vốn chỉ có ý tứ là dùng mười mấy đồng cũng có thể có phần cơm.

Minh Diệu nhỏ giọng lầm bầm, nhưng không dám nói ra, vạn nhất chọc giận Ada nàng không chịu ăn cơm tiếp tục đòi đi dạo, mạng nhỏ của hắn khó thể giữ được.

Nhìn Ada chọn lựa từng món từng món, da thịt trên mặt Minh Diệu không ngừng co quắp, tay phải dùng sức nắm chặt ví tiền của mình.

- Được rồi, là những thứ này đi.

Rốt cục Ada cũng ngừng gọi thức ăn, Minh Diệu cảm giác lẽ ra sáng nay trước khi ra cửa mình phải xem một chút hoàng lịch.

- Chúng ta đơn giản ăn một chút, sau khi ăn xong chúng ta ngồi xe lên núi tiếp tục đi dạo.

- Thịch!

Người phục vụ nghe gọi món ăn xong vừa rồi đi chưa được mấy bước liền nghe được phía sau có tiếng vang thật lớn, quay đầu nhìn lại, người may mắn ăn mặc thật bủn xỉn đi cùng mỹ nữ hồng huyết đến ăn cơm không biết có phải vì được ăn cơm với mỹ nữ nên quá hưng phấn hay không, té ngay dưới bàn sùi bọt mép...

34. Chương 34: Sinh Nhật

Trên con đường nhỏ không một bóng người, Ada cùng Minh Diệu một trước một sau bước đi, trăng sáng thật đẹp, nhưng Minh Diệu đã không còn chút tâm tư đi ngắm nhìn, cũng không cách nào ngẩng đầu đi ngắm, bởi vì trên cổ hắn treo đầy những túi quần áo do Ada điên cuồng mua về.

- Hôm nay thật cao hứng!

Ada hai tay trống rỗng, ở phía trước không ngừng nhảy nhót, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được nàng thật sự vui vẻ.

- Đã thật lâu không được tận hưởng như hôm nay rồi.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Minh Diệu đi phía sau chậm chậm phụ họa:

- Chị thì tận hưởng rồi, nhưng tôi thì sống không bằng chết nha!

Trong lòng Minh Diệu thầm nghĩ.

- Sau này cậu có thể cùng tôi đi ra ngoài dạo nữa không?

Ada xoay người, nhìn giống như quái nhân canh giữ gác chuông đang bối lương gù chậm chạp dụ dỗ Minh Diệu:

- Tôi thật thích có cậu cùng đi dạo phố với tôi.

- Làm ơn đi!

Minh Diệu sắp khóc lên:

- Chỉ cần chị ngoắc ngoắc tay, đàn ông trên toàn thế giới đều chạy tới đòi đi dạo với chị thôi, tại sao phải kéo theo tôi chứ, tôi không chịu được kiêu hành tội này đâu.

- Hừ, tôi thích vậy đó, dù sao tôi bắt kẻ, chỉ cần sau này tôi muốn đi dạo phố, cậu phải đi với tôi.

Ada không đợi Minh Diệu kháng nghị, liền nhanh chóng chạy về phía trước.

- Nói định rồi đó, tôi không nghe được lời phản đối của cậu, coi như là cậu đã đáp ứng.

- Uy...

Minh Diệu vô lực muốn đưa tay ngăn cản Ada, nhưng trong nháy mắt liền buông xuống, bởi vì mấy cái túi trong tay thực sự là quá nặng.

- Trời ạ, cứu mạng a...

Từ rất xa cũng có thể nghe được tiếng Minh Diệu khóc thét.

- Hắt xì...Ta cảm giác có người đang kêu gọi ta...

Kẻ cơ bắp ngồi trên ghế trong công viên hắt xì thật lớn.

- Thật đáng tiếc, bây giờ ta đang bận rộn nhiều việc quá!

Kẻ cơ bắp vuốt vuốt lỗ mũi, từ trong túi quần móc ra một cây kẹo que thật lớn.

- Cô bé, thúc thúc có kẹo đây, có muốn đến nhà thúc thúc đi xem cá vàng không?

Một cô bé còn chưa đầy năm tuổi ôm con gấu bông ngay trước ngực, trong mắt tràn đầy nước mắt, tựa hồ lập tức sẽ chảy ra, thân thể không ngừng run rẩy.

- Đến đây đi, cá vàng nhà thúc thúc rất đẹp đó...

Kẻ cơ bắp cúi người xuống, làm ra một nụ cười mà hắn tự nhận là thật thân thiết, chẳng qua nếu kết hợp với nửa thân trần dị thường phát đạt biến thái của hắn, làm thế nào cũng không thể làm cho người ta liên lạc chung một chỗ với hai chữ thân thiết.

- Wow, a a a a...

Cô bé liền lớn tiếng òa khóc chạy mất.

- Mẹ, có tên biến thái muốn dụ dỗ con...

Cô bé nhào vào trong ngực đôi vợ chồng đang ngồi hóng mát trên ghế công viên cách đó không xa.

- Cái gì, ở đâu, tên dụ dỗ kia đang ở đâu?

Người đàn ông vừa nghe xong liền giận tím mặt đứng dậy đánh giá chung quanh.

- Ở đó, chính là người kia, ô ô ô ô...

Cô bé vừa khóc vừa chỉ vào kẻ cơ bắp cách đó không xa.

Người đàn ông theo ngón tay chỉ của con gái mình nhìn qua, làn da phiếm lên gân quang dưới ánh trăng ở trong nháy mắt đã làm lửa giận của hắn hóa thành hư ảo.

- Kia...cái kia...chúng ta đi mau...mau báo cảnh...để cho cảnh sát...

Người đàn ông cảm giác chân mình có chút run rẩy.

- Ai...lại thất bại...đây đã là lần thất bại thứ 76 trong tháng này rồi...

Kẻ cơ bắp thở dài một hơi, trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt của đôi vợ chồng.

- Ông xã...đó là người gì vậy...

- Không...không biết...sau này chúng ta không nên tới nơi này nữa, thật là đáng sợ.

Người đàn ông lôi kéo vợ cùng con mình vội vàng vàng rời đi công viên.

...

- Muốn vào nhà ngồi một chút không?

Ada xoay người hỏi Minh Diệu.

- Không được, đã đem đồ vật tới nhà cho chị rồi, sứ mạng của tôi cũng đã hoàn thành.

Trong lòng Minh Diệu có cảm giác lập tức sẽ được giải thoát.

- Cậu thật sự chán đi chung với tôi sao?

Ada cúi đầu, trong thanh âm có chút cô đơn.

- Ân...không phải vậy đâu...hoàn hảo...

Minh Diệu chỉ đành trả lời không đúng với lòng, lập tức sẽ đại công cáo thành, vào lúc này ngàn vạn lần không thể sai lầm.

- Có thật không? Tôi thật là cao hứng quá!

Ada ngừng đầu, thật nhanh ôm lấy cổ Minh Diệu hôn lên mặt hấn một cái.

- Biết gì không? Hôm nay tôi thật sự cao hứng, bởi vì hôm nay là sinh nhật của tôi, cảm ơn cậu.

- Ân...sinh nhật vui vẻ...sớm biết hôm nay là sinh nhật của chị, bữa cơm kia hãy để cho tôi mời khách thì tốt hơn.

Minh Diệu có chút ngượng ngùng, cuối cùng bữa cơm kia do Ada trả tiền.

- Không sao, chỉ cần cậu đi chung với tôi, tôi đã cao hứng lắm rồi.

Ada ôm chặt cổ Minh Diệu, không chịu buông tay.

- Nhưng tôi còn muốn có một phần quà sinh nhật.

- Quà sinh nhật?

Minh Diệu sững sốt một thoáng:

- Chị thích cái gì? Tôi đi mua ngay bây giờ!

- Không cần mua!

Ada nhìn vào ánh mắt Minh Diệu làm cho hấn có cảm giác không tốt.

- Cậu có thể lấy mắt kính xuống cho tôi xem ánh mắt của cậu một chút được không?

- Lại muốn xem?

Minh Diệu gãi gãi đầu, tránh né ánh mắt Ada:

- Không tốt lắm đâu, bây giờ là buổi tối, loại đồ vật kia ra ngoài nhiều lắm, lần sau có được hay không?

- Không, tôi muốn nhìn bây giờ thôi!

Ada lôi kéo Minh Diệu không ngừng kêu lên, Minh Diệu thật sự không thể hiểu được cô gái này vì sao lại có nhiều khí lực đến như vậy.

- Được rồi được rồi, nhìn, cho chị nhìn xem.

Minh Diệu thật sự không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đem những túi xách gom lại trong tay, tháo xuống chiếc kính đen nhìn qua vô cùng què mùa buồn nôn kia.

- Này, như vậy hài lòng chưa?

Minh Diệu không dám nhìn thẳng Ada.

- Hư, đừng nói chuyện, nhìn tôi đi, để cho tôi nhìn cậu thật kỹ.

Ada ngăn trở lời của Minh Diệu.

- Thỏa mãn nguyện vọng sinh nhật của tôi nào!

Minh Diệu thật sự không còn cách nào, ánh mắt nhìn thẳng mắt Ada. Đôi mắt xanh thẳm của Ada tràn đầy vẻ hấp dẫn, dưới ánh trắng, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át làm trái tim Minh Diệu đập dồn dập, Minh Diệu cúi đầu xuống, muốn hôn lên đôi môi mềm mại mê người kia.

- Linh linh linh...

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên không đúng lúc, thức tỉnh hai người đang chìm đắm trong không khí mập mờ.

- A, là Tiểu Manh, tôi phải đi.

Minh Diệu hơi đỏ mặt, vội vội vàng vàng tắt di động xoay người xuống lầu.

Ada vốn định ngăn cản Minh Diệu rời đi, nhưng suy nghĩ lại, vẫn không nói ra khỏi miệng, tùy ý cho

Minh Diệu biến mất trong tầm mắt nàng nơi khúc quanh thang lầu.

- Hô...

Ada thở dài một hơi:

- Bỏ đi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

Nàng lấy ra một chìa khóa trong túi xách mở cửa.

Mở cửa phòng, Ada đem toàn bộ túi xách hôm nay mua được ném lên sofa, đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, Ada chỉ khoác chiếc khăn tắm ngồi trên chiếc ghế cạnh tủ rượu, rót một ly rượu đỏ ừng ực, cũng không vội uống, chỉ cầm ly rượu nhẹ nhàng loạng choạng nhìn chất rượu nhỏ đỏ tươi đang xoay tròn trong ly.

- Thật mê người a...

Trong đầu Ada vẫn không cách nào quên được đôi mắt trong suốt như trẻ con của Minh Diệu, ở lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của Minh Diệu, Ada đã bị đôi mắt sáng ngời trong suốt kia làm mê hoặc thật sâu.

- Một người đã sống nhiều năm trong xã hội tràn đầy nhơ bẩn xấu xa này, tại sao có được đôi mắt trong suốt tinh thuần đến như thế?

Ada uống cạn ly rượu, nhìn ra vầng trăng sáng ngời ngoài cửa sổ ngơ ngác xuất thần.

- Tích!

Thanh âm máy vi tính vang lên đem Ada từ thế giới đồng thoại riêng mình quay trở lại, một người thanh niên trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện trên màn hình vi tính, mái tóc màu vàng chải thật chỉnh tề, có đôi mắt xanh thẳm giống Ada như đúc, ánh mắt thật đoạt tâm phách người.

- Ada, sinh nhật vui vẻ!

Thanh âm người đàn ông từ trong máy truyền tới, tràn đầy từ tính.

- Cảm ơn!

Ada nở nụ cười, nhìn qua có chút miễn cưỡng.

- Sao vậy, có chuyện không vui sao?

Người đàn ông tóc vàng cười cười:

- Tôi tặng lễ vật đã nhận được chưa?

- Ân, nhận được rồi, tôi rất thích!

Ada vẫn giữ nguyên nụ cười cứng ngắc:

- Cảm ơn anh, Hawk.

- Đừng khách sáo, chỉ cần cô thích là được rồi, thời gian không còn sớm, tôi không quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Hawk nhìn thấy cảm xúc của Ada không cao, rất thức thời chặt đứt liên lạc.

- Hô...

Ada nhìn lên quả cầu thủy tinh trong suốt đặt trên bàn, ngay cả cái bệ khảm kim cương cũng có vẻ không ít tiền.

- Thật ra thì anh vốn không biết tôi cần điều gì...

Ada đứng dậy, cởi bỏ khăn tắm, thân thể mê người dưới ánh trăng tản ra ánh sáng xanh biếc.

Khi đã cởi hết khăn tắm, không biết do cố ý hoặc vô tình, khăn tắm phủ kín quả cầu thủy tinh cao quý mà xinh đẹp trên bàn.

Ada nằm trên chiếc giường mềm mại, nhìn vầng trăng vắng lạnh rơi ánh sáng bằng bạc trên đầu giường, hồi tưởng lại hết thấy những chuyện đã phát sinh từ lần đầu tiên gặp được Minh Diệu, an tĩnh dần dần chìm vào giấc ngủ, khóe miệng còn hiện lên nụ cười mê người.

35. Chương 35: Lần Đầu Tiên Gặp Ada

Đêm khuya vô cùng yên tĩnh, trong vũ trường vô cùng huyền ảo, ánh đèn lúc sáng lúc tối liên tục chớp tắt, không khí vô cùng mập mờ, từng đôi nam nữ tinh lực dư thừa đang ở trên sàn nhảy điên cuồng uốn éo thân thể mình, phát tiết lòng bất mãn đối với thế giới thực tế.

Nơi này là một câu lạc bộ vô cùng nổi danh, vô số trai thanh gái lịch đều thích sau một buổi làm việc bận rộn lại tới đây tìm kiếm một đêm kích thích. Họ muốn cởi bỏ những lớp nguy trang giả dối ban ngày, bản tính phóng túng của con người hoàn toàn được bộc lộ không chút gìn giữ. Thuốc lá, rượu, những đôi nam nữ vốn xa lạ nhau chen chúc bên trong không gian chật chội choáng ngợp này, vẻ mặt say mê, điên cuồng, phóng túng, như đã quên mất hết thấy những dồn nén uất ức ban ngày, chen chúc trên những chiếc xe giao thông công cộng chạy tới sở làm đầy chán ghét.

Ở một góc tối mà ánh đèn không chiếu tới, có một cô gái có mái tóc quấn râm nắng đang một mình lẳng lặng ngồi nơi đó, cầm một ly rượu trong tay, không uống, chỉ lẳng lặng nhìn đám người đang điên cuồng uốn éo bên trong sàn nhảy, đôi mắt xanh thẳm tràn đầy vẻ bất đắc dĩ cùng thương hại.

- Wow, bên kia có một cô nàng rất được a, hơn nữa còn đi một mình.

Hai người đàn ông nhàm chán vừa phát hiện được cô gái trẻ ngồi nơi góc tối nhờ ánh đèn vừa mới phát sáng lên.

- Uy, chúng ta lên đi!

Tựa hồ là muốn tự mình giúp mình có thêm lòng can đảm, uống sạch ly rượu trong tay một hơi, người đàn ông kia hướng góc tối đi tới.

- Tiểu thư, đi một mình sao?

Người đàn ông nhìn qua cử chỉ nho nhã lễ độ, nhưng trong mắt không che giấu được vẻ tham lam. Cô gái này thực sự quá đẹp, dù ở trong bóng tối cũng có thể cảm giác được mị lực mê người phát ra từ trên người nàng.

- Kiểm được rồi, cô gái xinh đẹp như vậy, nói không chừng khuya hôm nay mình sẽ có điểm ngộ.

Trong lòng người đàn ông âm thầm cao hứng.

Cô gái chỉ ngẩng đầu lên nhìn hắn, liền dời đi tầm mắt, vẫn nhìn chăm chú vào đám người bên trong sàn nhảy.

- Tôi có thể ngồi xuống đây chứ?

Người đàn ông không đợi cô gái trả lời, liền đặt mông ngồi lên ghế.

- Một mình không khỏi thật buồn chán đi, chúng ta có thể trò chuyện một chút.

Người đàn ông cũng không vội vàng tán công, hắn biết nóng lòng sẽ không ăn được đậu hũ nóng, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp như vậy.

Cô gái không nói lời nào, cũng không nhìn hắn, phẳng phất như hắn không hề tồn tại ở nơi đó, lãnh đạm như vậy nhưng vẫn không hù dọa được người đàn ông kia, ngược lại khiến cho hắn khởi lên cảm giác hào hùng muốn chinh phục cô gái xinh đẹp này.

Người đàn ông không e ngại vẻ lạnh lùng của cô gái, vẫn không ngừng kể chuyện cười, cộng thêm vẻ ưu nhã của chính hắn, đúng là có thể mê đảo không ít phụ nữ, nhưng đáng tiếc loại mị lực kia tựa hồ không có tác dụng gì đối với cô gái.

Người đàn ông nói chuyện thật lâu nhưng vẫn không khiến cho cô gái chú ý, lòng tự ái yếu ớt nhận được đả kích nghiêm trọng, có chút ý niệm muốn rút lui có trật tự.

- Nhìn cô chưa uống hết ly rượu trong tay kia, không thích sao, cô muốn uống gì tôi sẽ mời!

Người đàn ông muốn làm thêm một lần cố gắng cuối cùng.

- Khuyên anh một câu thôi!

Ánh mắt cô gái không hề rời khỏi sàn nhảy, trong đôi môi đỏ mọng hấp dẫn nhẹ nhàng phun ra một câu nói, người đàn ông không biết tại sao, trong hoàn cảnh huyền ảo đến như vậy lại có thể rõ ràng nghe được thanh âm động lòng người kia, giống như đang rỉ tai.

- Bây giờ rời đi liền đi, nơi này thật không an toàn!

- Có ý tứ gì?

Lời nói của cô gái làm người đàn ông kia hoàn toàn khó hiểu, không khỏi sửng sốt.

- Thật xin lỗi, please, vị tiên sinh này, anh đang chiếm chỗ ngồi của tôi.

Phía sau người đàn ông truyền tới thanh âm của một thanh niên, hắn quay đầu nhìn lại, một thanh niên ăn mặc thật bần xỉn đeo mắt kính đen thật què mùa buồn nôn đang đứng ngay phía sau mình, có thể đối kháng với tiếng huyền ảo cùng thanh âm tiếng nhạc đinh tai nhức óc bên trong sàn nhảy.

- Xin hỏi anh là?

Người đàn ông thử dò xét.

- Nga, tôi là bạn trai của cô ấy.

Người thanh niên què mùa kia dùng tay gãi gãi đầu, lộ ra dáng vẻ có chút ngu dốt.

- Nga, thật ngại quá, đã quấy rầy!

Người đàn ông thấy chánh chủ đã tới, không thể làm gì khác hơn là thoái vị, phần nộ rời khỏi chỗ ngồi bên cạnh cô gái, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm dùng những từ ngữ quan hệ tới phân và nước tiểu của động vật.

- A, nơi này thật là âm ỉ.

Người thanh niên quē mùa đặt mông ngồi bên cạnh cô gái, không xem ai ra gì chām một điếu thuốc.

Cô gái quay đầu nhìn hắ một chút, mang theo ánh mắt thật tò mò đánh giá người thanh niên kia, bộ dạng cùng vẻ mặt cộng thêm trang phục của hắ thấy thế nào cũng không giống như một người muốn đi tới loại địa phương này trên hoa ghẹo nguyệt.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của cô gái, thanh niên quay đầu lại nhìn nàng giơ điếu thuốc trong tay lên:

- Muốn hút thuốc sao?

Cô gái lắc đầu, vẫn dùng ánh mắt đánh giá thanh niên vừa giả mạo bạn trai của mình:

- Quần áo này của anh cũng dùng đến trên ghẹo các mm sao?

- A, không nên hiểu lầm!

Thanh niên vội vàng khoát tay phủ nhận:

- Mặc dù cô rất đẹp, nhưng tôi cũng không có thời gian rảnh rỗi đến như vậy, chỉ là vì vị trí ngồi của cô có phạm vi quan sát rất tốt, tôi mượn một chút cô không thấy ngại đi?

- Phạm vi quan sát rất tốt?

Lời của thanh niên làm cô gái thoáng sững sờ:

- Anh muốn quan sát thứ gì?

- Xem ra chúng ta cũng muốn tìm thứ giống nhau.

Thanh niên đưa tay ra:

- Tôi tên là Minh Diệu, còn cô thì sao?

- Đông phương “năng lực giả” sao?

Cô gái không để ý tới bàn tay đang vươn ra của Minh Diệu, quay đầu nhìn vào sàn nhảy:

- Chuyện này tựa hồ đã nói rõ, không cần các vị nhúng tay vào, không ai báo với các anh sao?

- Không nên hiểu lầm, tôi không phải nhân vật thuộc phía chính phủ, tôi chỉ là một thám tử tư nhỏ nho mà thôi.

Minh Diệu rút tay trở về, đối với vẻ lạnh lùng của cô gái cũng không hề có cảm giác lúng túng.

- Mặc dù chúng ta không phải người cùng đường, nhưng nếu như mục đích nhất trí, hợp tác cũng là một sự lựa chọn rất tốt đi!

Người thanh niên tên Minh Diệu đúng thật đưa tới sự chú ý của cô gái, nàng lại quay đầu quan sát người thanh niên tự xưng là thám tử tư lần nữa.

- Hợp tác? Mục đích của anh là gì? Anh cần làm chuyện gì?

Minh Diệu rít sâu một hơi thuốc, dụi tắt tàn thuốc:

- Người ủy thác đã nhờ tôi tìm kiếm con gái bị mất tích của hắ, mà trong quá trình tôi điều tra đã từ từ biết được chân tướng. Cô cứ đi làm chuyện của cô, tôi đi làm chuyện của tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm cứu người, những thứ khác tôi không có chút hứng thú, cho nên có thêm một trợ thủ không tốn tiền như tôi cô xem như kiếm được rồi.

- Tôi kiếm được sao?

Cô gái nở nụ cười, người thanh niên trước mắt đúng là rất thú vị.

- Vạ nhất anh kéo chân sau của tôi không phải tôi sẽ bị lỗ vốn hay sao?

Minh Diệu cầm ly rượu trên bàn uống một hớp, lại không nghĩ rằng do mình uống quá gấp, mùi rượu xông lên mũi, có một chút rượu phun ra từ mũi làm cô gái bật cười thành tiếng.

- A, ngại quá, thật lãng phí, rượu mắc tiền như vậy!

Minh Diệu vội vàng dùng khăn giấy trên bàn lau lau áo khoác ngoài bị dính rượu.

- Tôi cũng không cần cô cứu, cô chỉ cần chuyên tâm làm việc mình phải làm, tôi ở bên cạnh trợ thủ cho cô là được rồi, có nguy hiểm cô cũng không cần quản cho tôi.

- A, dùng cái này, trên mắt kính của anh cũng dính kìa!

Biểu hiện vụng về của Minh Diệu làm cảm xúc khẩn trương của cô gái buông lỏng hơn rất nhiều, không khỏi rất có hảo cảm đối với người thanh niên không mời mà tới này, từ trong túi xách tùy thân rút một chiếc khăn tay đưa cho Minh Diệu.

- A, cảm ơn, rất cảm ơn, mắt kính của tôi thật đắt tiền lắm, lỡ làm hư tôi sẽ bị người ta mắng chết!

Minh Diệu nhận lấy chiếc khăn tay cô gái đưa tới, tháo mắt kính mà hẩn tự xưng là thật đắt tiền xuống lau chùi:

- Như thế nào, đồng ý không?

Minh Diệu quay đầu nhìn cô gái xinh đẹp, trong nháy mắt cô gái liền bị cặp mắt trong suốt hấp dẫn, cặp mắt trong suốt như trẻ thơ cho dù là ở trong bóng tối cũng lóe ra tia sáng làm say lòng người. Cô gái thậm chí nảy sinh chút lòng ghen tỵ với hắn, có chút mê say, có chút không cách nào tự kìm chế.

- Uy, cho câu trả lời được không nào?

Minh Diệu chỉ nhìn cô gái chừng vài giây, liền đeo lại chiếc kính đen què mùa kia, đem đôi mắt trong suốt giấu kín sau lớp thủy tinh thật dày, làm cô gái có chút thất vọng.

- Được rồi, tôi đồng ý, nhưng nếu xảy ra chuyện tôi sẽ không cứu anh đâu!

Cô gái nhìn Minh Diệu cười cười, nàng đối với người thanh niên toàn thân tản ra vẻ không chút phối hợp hài hòa lại nảy sinh ra hứng thú nồng hậu.

- Ha ha, thật tốt quá, không cần phí sức lại có thể lấy được tiền, lần này tôi thật sự kiếm được rồi.

Minh Diệu cao hứng có chút quên hết tất cả:

- Đúng rồi, hợp tác, cô còn chưa cho tôi biết được tên của cô đấy? Nhìn dáng vẻ của cô cũng không quá giống người ngoại quốc đi!

- Tôi tên là Ada, đến từ Ủy ban tối cao Châu Âu.

Ada uống một hớp rượu, ánh mắt nhìn Minh Diệu có chút nghịch ngợm:

- Nhưng nếu muốn bàn chuyện hợp tác với tôi, tôi còn có điều kiện.

- Có điều kiện thì cứ nói, con người tôi rất dễ nói chuyện.

Minh Diệu vỗ vỗ ngực.

- Anh phải gọi tôi là chị Ada.

Ánh mắt Ada chột nheo lại, rất xinh đẹp.

- Vì sao?

Minh Diệu hiển nhiên không ngờ điều kiện của Ada lại kỳ quái như vậy.

- Rõ ràng tôi lớn hơn cô nha?

- Thì thôi!

Ada cảm giác trên cột người thanh niên trước mắt là một chuyện vô cùng thú vị:

- Không đồng ý thì thôi!

- Được rồi, được rồi.

Minh Diệu cúi đầu có chút ủ rũ.

- Dù sao là cô làm chủ, tôi không đồng ý cũng phải đồng ý thôi.

- Tốt lắm, bây giờ gọi một tiếng chị nghe xem nào!

Ada buông xuống bàn tay chống cằm, hăng hái bưng bưng nhìn Minh Diệu.

- Chị Ada...

Minh Diệu gọi có chút miễn cưỡng.

- Thanh âm lớn hơn một chút!

Ada hiển nhiên là không hài lòng.

- Chị Ada!

Minh Diệu nhắm mắt lại lớn tiếng hô lên.

- Không được, không có tình cảm, làm lại!

Ada cố gắng không để mình bật cười, nhìn nhin vô cùng cực khổ, vẻ mặt thống khổ của Minh Diệu thật sự quá buồn cười.

- Chị Ada...

- Không được, quá buồn nôn rồi, thật tình hơn một chút đi!

- Chị Ada!

- Không được, giọng nói quá đông cứng, gọi lại một lần.

- Chị Ada!

- Không được, phải cho vào chút tình cảm nữa, gọi lại!

36. Chương 36: Chuck

Minh Diệu không để ý tới ánh mắt của Ada, vẫn uống bia ừng ực không ngừng.

- Uy, cho thêm một tá!

Minh Diệu nhìn người phục vụ đi ngang qua hô lên.

- Không phải chứ, cậu không phải tới tra án hay sao? Uống nhiều như vậy?

Ada hơi có chút kinh ngạc.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì, khó được một lần, lại có người đãi thọ, nhất định phải uống đến nôn luôn mới thôi.

Minh Diệu vừa nói vừa cầm lên một chai bia.

- Chị uống không? Có người trả tiền thay đó?

Minh Diệu không chút thành ý hỏi Ada.

- Không cần!

Ada lắc đầu:

- Tôi có thói quen giữ vững đầu óc thanh tỉnh làm việc.

Ada đối với việc Minh Diệu có giúp đỡ được gì hay không cũng không ôm chút hy vọng nào. Ada loạng choạng ly rượu trong tay, ánh mắt chuyên chú nhìn ra ngoài sàn nhảy.

- Không cần nhìn đâu, nếu như nó xuất hiện sẽ có người cho tôi biết. Cạn ly đi!

Minh Diệu tựa hồ đối với chuyện sắp làm cũng không quan tâm.

- Có người báo cho cậu? Cậu còn có trợ thủ sao? Tại sao tôi không nhìn thấy?

Ada thật kinh ngạc nhìn Minh Diệu.

- Ân, cũng không tính là người, dù sao có trợ thủ giúp tôi giám thị, chúng ta chỉ cần chờ là được rồi.

Minh Diệu bỏ chai bia rỗng xuống, lại cầm một chai khác bắt đầu uống tiếp.

Ada bất đắc dĩ lắc đầu, cho tới bây giờ nàng chỉ tự tin vào chính lực lượng của mình. Ada cũng không tiếp tục để ý tới Minh Diệu, chuyên chú quan sát sàn nhảy.

- A...thật là quá sáng khoái...nếu như mỗi lần đều có chuyện tốt thế này thì thật sự quá tốt đi.

Minh Diệu say mê trong men bia không cần mình trả tiền:

- Chị còn chưa nói với tôi chị là người nước nào, tôi nhìn chị thấy thế nào cũng không giống như người ngoại quốc.

Minh Diệu vừa uống bia vừa tán gẫu với Ada.

- Tôi là hỗn huyết, tôi tương đối giống mẹ tôi, mẹ của tôi là người Trung Quốc, cho nên tôi mới tiếp nhận nhiệm vụ này, nghĩ muốn đến xem địa phương mà mẹ tôi từng sinh sống.

Ada vừa nhìn sàn nhảy vừa chậm rãi trả lời câu hỏi của Minh Diệu.

- Wow, là hỗn huyết sao!

Minh Diệu có chút tấm tắc:

- Chúng ta đúng thật là có duyên a, thật ra tôi cũng là người hỗn huyết.

- Phải không?

Ada quay đầu nhìn Minh Diệu một chút, lời của Minh Diệu đưa tới hứng thú của nàng:

- Nhưng thật sự là không nhìn ra cậu thế nào, cậu là hỗn huyết nước nào vậy?

- Nhìn chưa ra sao?

Minh Diệu đưa đầu kề sát mặt Ada:

- Nhìn kỹ đi, nhìn kỹ một chút.

Ada cẩn thận nhìn vào mặt Minh Diệu một chút, lắc đầu:

- Thật nhìn không ra.

- Wow, ha ha ha ha...tôi biết là chị nhìn không ra.

Minh Diệu cười lên ha hả, cầm thêm một chai bia:

- Tôi là hỗn huyết của phía trước núi và phía sau núi ở quê tôi nga, rất hi hữu.

Ada:

- ...

Không đuổi Minh Diệu rời đi cũng có một chỗ tốt, Ada lợi dụng Minh Diệu đuổi đi vài con ong mật muốn bay đến hái hoa. Minh Diệu vẫn uống bia không ngừng, trên bàn đầy chai bia rỗng, hân tẩu hồ đã có chút

say, bắt đầu đánh nắc. Ada xem đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, xem ra hôm nay phải tay không mà quay về rồi.

Tựa hồ xem thấu tâm tư Ada, Minh Diệu lại đánh nắc rượu, vừa vỗ vỗ lên bả vai Ada:

- Yên tâm đi, trực giác của tôi rất chuẩn, hôm nay chúng ta nhất định sẽ có thu hoạch.

- Vậy sao?

Ada cười nhìn Minh Diệu, người thanh niên trước mắt vẫn luôn mang tới nỗi kinh ngạc ình.

- Trực giác của đàn ông cũng có hữu dụng hay sao?

- Đó là đương nhiên, trực giác của tôi chưa từng sai lầm qua.

Minh diệu đắc ý mặt có chút hồng, hoàn hảo bên dưới ngọn đèn âm u nhìn không rõ lắm:

- Tôi đánh cuộc với chị chịu không?

- Đánh cuộc? Cậu nhất định sẽ thua.

Ada cảm thấy hôm nay hy vọng không lớn, không bằng tìm chút ít chuyện gì vui vẻ để làm, luôn căng thẳng thần kinh thật sự là một chết người.

- Làm sao biết được, sáng nay tôi còn mới thắng được một ván đây.

Minh Diệu tràn đầy tự tin vỗ vỗ ngực, nhìn qua đã khá say.

- Nga? Nói thử nghe một chút xem.

Lời của Minh Diệu làm Ada hứng thú.

- Sáng nay tôi cầm cây chày gỗ đi mua trứng gà, tên bán trứng gà bắt tôi đứng cách rổ trứng của hắn xa một chút, sợ tôi làm vỡ trứng của hắn, tôi liền cùng hắn đánh cuộc nói chày của tôi đập trứng chày sẽ không vỡ, kết quả tôi thắng.

- Vì sao lại như vậy?

Ada có chút không rõ:

- Trứng gà dùng chày đập không phải sẽ bị vỡ chắc sao?

- Dĩ nhiên!

Minh Diệu đắc ý gật đầu:

- Trứng thì vỡ, nhưng tôi nói là chày không vỡ nha!

Ada sững sốt hồi lâu, rốt cục suy nghĩ cẩn thận lại lời Minh Diệu nói là nghĩa thế nào, cười lên khúc khích:

- Cậu đúng là xấu xa, tên bán trứng gà thật sự cầm chày đi đập trứng gà của mình hay sao?

- Ha ha, dĩ nhiên, hắn nện hai quả trứng đều vỡ, kết quả nghe kỹ lại lời tôi giải thích thì mặt của hắn tái mét rồi!

Minh Diệu đắc ý cầm thêm một chai bia:

- Hắn còn đuổi theo tôi tới năm con đường đấy.

- Ha ha, cậu đúng là xấu xa!

Ada cảm giác thần kinh của mình thả lỏng xuống:

- Vậy cậu đánh cuộc có thua qua bao giờ chưa?

- Đương nhiên rồi, chuyện đánh cuộc làm sao có thể không bao giờ thua chứ!

Về mặt Minh Diệu vẫn đắc ý.

- Nói cho tôi nghe chút xem.

Ada cảm thấy càng ngày càng có ý tứ.

- Ngày đó cùng một cô gái xinh đẹp đánh cuộc tôi đã thua.

Về mặt Minh Diệu lộ ra vẻ háo sắc:

- Tôi đánh cuộc với cô gái kia nói tôi có thể mò mông của nàng mà không đụng trúng quần áo nàng, kết quả nàng không tin. Tôi liền thử xem một chút, kết quả tôi thua.

- Ha ha ha ha ha...

Ada cười đến khom cả người xuống:

- Không nghĩ tới cậu là người xấu xa như vậy, lại đùa giỡn con gái nhà người ta.

Minh Diệu thật vô tội nhún vai:

- Tôi chỉ là thử một chút mà thôi, không nghĩ tới thất bại.

Minh Diệu đặt chai bia xuống:

- Chủ yếu là thư giãn một tí, thần kinh chị căng thẳng như vậy, một hồi làm chính sự rất dễ dàng làm lỗi.

- Ý của cậu chính là muốn nói khuya nay nó nhất định sẽ xuất hiện?

Ada nghe được lời của Minh Diệu liền thu hồi nụ cười.

- Nhất định sẽ đến, tôi đã tính toán qua.

Minh Diệu thản nhiên dựa vào ghế, làm ình thoải mái hơn một chút:

- Nó phi thường háo sắc, căn bản không tự chủ được mình, mỗi ba ngày nó nhất định sẽ đổi một con mới.

Nói xong liếc mắt nhìn Ada:

- Người xinh đẹp như chị nó nhất định sẽ không bỏ qua.

- Thì ra cậu xem tôi thành con mồi rồi.

Ada nghe xong cũng không tức giận.

- Không kém bao nhiêu đâu, nói tới nếu không nở bỏ hài tử sẽ không bắt được sói, không nở bỏ mỹ nữ bắt không được sắc lang.

Minh Diệu đứng dậy:

- Tôi đi nhà vệ sinh, uống có chút nhiều rồi.

Sau khi Minh Diệu rời đi, Ada ngồi nơi đó một mình, khóe miệng vẫn mỉm cười, không nghĩ tới tối hôm nay có thể gặp được một người thú vị như vậy, đây là lần đầu nàng cảm thấy buồn lòng nhất từ trước tới nay.

- Tiểu thư, xin hỏi ngài một mình sao?

Thanh âm một người đàn ông truyền tới, Ada ngẩng đầu, một người đàn ông ngoại quốc có mái tóc rậm nắng đang đứng trước mặt nàng, nở nụ cười mê người nhìn Ada, thân thể cường tráng cao lớn đúng là có thể làm mê muội không ít phụ nữ đến những câu lạc bộ tìm kiếm loại tình một đêm.

- Hay là ngài xuống chúng ta cùng hàn huyên một chút

vậy.

Người đàn ông không đợi Ada trả lời liền đặt mông ngồi bên cạnh.

- Tôi tên là Chuck, là người Anh, xem ra tiểu thư cũng từ ngoại quốc tới đi, nếu như hữu duyên như vậy, không bằng tôi mời cô uống một ly nhé!

Lỗ mũi Ada ngửi được một mùi tinh khí khó thể phát giác, đó là mùi tinh khí chỉ có cỏ xanh mới có, bàn tay cầm ly rượu của Ada không khỏi càng thêm dùng sức, đợi thời gian lâu như vậy rốt cục đã đợi được

chính chủ. Ada quay đầu nhìn vào người đàn ông anh tuần kia, khẽ cười cười, nhưng trong lòng lại khởi lên tinh thần hoàn toàn.

- Sao vậy?

Chuck cảm nhận được ánh mắt của Ada:

- Trên mặt của tôi có thứ gì sao?

- Không, tôi đang nhìn lỗ tai của anh thôi, rất đẹp.

Ada nhìn Chuck cười cười, nụ cười có thể hòa tan được băng tuyết mùa đông.

Chuck đắc ý dùng tay sờ sờ lỗ tai của mình:

- Tôi trời sinh có lỗ tai tương đối nhọn, nhìn qua ai cũng nói thật giống như tinh linh.

- Tinh linh sao?

Ada cười càng thêm vui vẻ, trong mắt lại tràn đầy vẻ đùa cợt:

- Thật có chút giống a!

Không biết có phải uống quá nhiều hay không, Minh Diệu đi nhà vệ sinh thật lâu không trở lại, Ada cũng không để ý tới, nàng có đủ tự tin một mình có thể hoàn thành được nhiệm vụ này.

Chuck cùng Ada chậm rãi hàn huyên, lời nói ưu nhã, cử chỉ tư văn, làm người ta cảm giác được rất thoải mái, rất nhanh đã cười nói rất thân thuộc với Ada.

- Tiểu thư Ada tới Trung Quốc là du lịch sao?

Chuck thật thân sĩ rót đầy rượu cho Ada.

- Không, có thể xem là tới làm việc.

Ada cười trả lời.

- A, làm việc xong thì về sao, nếu có gì có thể giúp được xin cô cứ mở miệng.

Chuck cầm ly rượu cùng ly với Ada:

- Cạn ly, vì khuya hôm nay vị thần may mắn chiếu cố tôi, có thể vì hân hạnh quen biết một nữ sĩ xinh đẹp mê người như cô mà cạn ly!

- Dĩ nhiên, đây là nhất định rồi, anh nhất định có thể giúp đỡ được công việc của tôi. Cạn ly!

Trong ánh mắt Ada mang theo một tia giảo hoạt nhìn Chuck, nhẹ nhàng uống một hớp rượu.

- Nơi này thật sự quá ồn rồi, không bằng chúng ta tìm một địa phương an tĩnh một chút để nói chuyện đi.

Chuck cảm giác thời cơ đã thành thực, liền đưa ra lời mời với Ada.

- Dĩ nhiên, tôi rất thích như thế.

Ada đứng dậy, thật tự nhiên khoác lấy cánh tay của Chuck.

- Địa phương tùy anh quyết định.

Hai người thân mật tiêu sái đi ra khỏi câu lạc bộ đêm, một đôi mắt từ trong bóng tối nhìn theo bóng lưng hai người đi xa, lặng lẽ đi theo.

37. Chương 37: Phòng Ngầm Dưới Đất

- Vào đi, nơi này là nhà tôi.

Chuck mở cửa phòng ra.

Đây là một biệt thự, không vắng vẻ nhưng tuyệt đối thanh tĩnh, tòa lâu hai tầng được trang trí thật thanh nhã, từ cánh cửa sổ lớn có thể nhìn thấy được những cơn sóng bạc đầu vỗ bờ nơi biển xa.

- Ngôi nhà không tệ, xem ra anh sinh hoạt ở đây rất tốt.

Ada vào nhà đánh giá chung quanh.

- Cũng không tệ lắm phải không? Tôi mới vừa mua lại, lúc trước vì chủ nhà cần tiền gấp nên bán thật rẻ cho tôi.

Chuck đi tới quầy rượu mở tủ:

- Muốn uống gì không?

- Tùy tiện là được rồi.

Ada ngồi cạnh quầy rượu, nhìn Chuck có chút do dự lựa chọn rượu bên trong.

Cảm giác được ánh mắt Ada đang nhìn chăm chú, Chuck cười cười:

- Đừng để ý, những loại rượu này cũng do chủ nhà lưu lại, tôi cũng không quá quen thuộc.

- Không sao!

Ada nhìn Chuck cười cười:

- Không bằng chúng ta uống rượu Whisky đi.

Chuck nhướn mày huýt sáo một tiếng:

- Thật không đơn giản, phụ nữ thích uống rượu Whisky cũng không phải là người tầm thường.

- Tôi chưa từng nói tôi là người bình thường a!

Nụ cười trong mắt Ada càng ngày càng đậm.

Chuck từ trong tủ rượu lấy ra chai Johnnie Walker, bỏ đá vào ly rót ra hail y, đưa Ada một ly. Ada cầm ly rượu, ngón tay mềm mại chạm nhẹ trên lưng bàn tay làm trong lòng Chuck ngứa ngáy.

- Cạn ly!

Ada đem ly rượu Whisky uống một hơi cạn sạch, nhìn chất rượu màu vàng tươi chậm rãi chảy vào đôi môi tràn đầy hấp dẫn của cô gái xinh đẹp trước mắt, tâm thần Chuck không khỏi nhộn nhạo, ngây ngốc nhìn đôi môi đỏ mọng của Ada, trong đầu trống rỗng.

- Uống hết đi!

Ada đặt ly xuống, thấy Chuck còn chưa uống, dùng giọng nói mang theo vẻ ra lệnh.

- A, thật xin lỗi, tại vì cô thật đẹp, tôi nhìn đến thất thần thôi!

Nghe được lời nói của Ada, Chuck giống như từ trong mộng mới tỉnh, một hơi uống cạn sạch ly rượu.

- Anh nói tôi xinh đẹp sao?

Ánh mắt Ada phát ra lực lượng đầy mỉa mai.

- Xinh đẹp!

Chuck không khỏi nuốt nước bọt:

- Tôi chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp như cô cả.

- Ha ha ha ha...

Ada phảng phất như nghe được chuyện buồn cười, lớn tiếng cười lên, bộ ngực đầy đặn nhảy lên theo tiếng cười, trêu chọc thần kinh Chuck.

- Tốt lắm, chúng ta uống thêm một ly!

- A, được!

Đầu óc Chuck cơ hồ không thể suy nghĩ, chẳng qua chỉ máy móc phục tùng mệnh lệnh của Ada.

Không biết qua bao lâu, Chuck cảm giác đầu mình có chút trường lớn.

- Cô thật sự là một cô gái rất tuyệt, tôi rất hài lòng, tôi muốn giữ lại cô, cho dù có đàn bà mới cũng sẽ không ăn rụng cô đâu.

- Nga?

Ada tựa hồ cũng không quá thanh tỉnh, nửa người gục trên quầy bar, lộ ra khe rãnh sâu không thấy đáy giữa hai bầu ngực, làm cho người ta hoa mắt thần mê:

- Anh có rất nhiều đàn bà sao?

- Dĩ nhiên, hắc hắc...

Vẻ mặt Chuck đặc ý:

- Mỗi lần tôi đến câu lạc bộ đêm cũng sẽ có vô số con mồi xông vào trong lòng tôi.

- Vậy sao? Xem ra anh rất được hoan nghênh!

Ada mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đùa cợt.

- Đó là dĩ nhiên, những tiện nhân kia vừa nhìn thấy tôi, đều hận không được lập tức lột sạch quần áo nằm lên giường để cho tôi cắm vào. Không nghĩ tới đàn bà bây giờ đã phóng đảng không chịu nổi đến như thế, những người này sống trên thế giới đã không còn giá trị tồn tại nữa.

Chuck nói chuyện đã không mấy rõ ràng.

- Nga? Còn tôi thì sao? Tôi cũng là đàn bà phóng đảng, anh không thích sao?

Ada kề sát bên tai Chuck nhẹ nhàng nói, hơi nóng thổi ra làm lỗ tai Chuck ngứa ngứa, không biết bởi vì rượu hay do thật sự quá hưng phấn, lỗ tai Chuck trở nên đỏ bừng.

- À, tôi chính là thích đàn bà phóng đảng như cô, cô khác với bọn họ, bởi vì cô xinh đẹp hơn họ.

Chuck liếm liếm đôi môi, bộ dạng như chỉ hận không thể lập tức đem Ada nuốt chửng vào bụng.

- Ha ha ha...

Ada xảo diệu tránh né bàn tay Chuck muốn sờ soạng mình.

- Muốn tôi sao? Vậy đầu tiên anh phải chuốc say tôi đã, nếu không tôi sẽ phản kháng đó.

- Chúng ta uống tiếp thôi!

Chuck cảm giác máu tràn xuống thân dưới, công phu trêu chọc người của cô gái này quả thật so sánh với yêu tinh càng thêm lợi hại.

Hai người tiếp tục uống từng ly rượu mạnh, Chuck cảm giác toàn thể giới giống như đều đang chao đảo.

- Uy...

Ada vươn ra ngón giữa trắng nõn nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, Chuck liền đưa đầu qua.

- Nơi này của anh có gian phòng nào cho dù lớn tiếng gọi cũng không có người nghe thấy hay không?

Ada nhẹ nhàng nói bên tai Chuck.

- Ân?

Câu hỏi của Ada làm cho Chuck cảm thấy lập tức đại công cáo thành:

- Đi tới phòng tôi đi, bốn phía nơi này rất ít người, không có ai nghe được.

Ada chẳng qua là lắc đầu, vẫn nhẹ nhàng rủ tai Chuck:

- Tôi sẽ gọi rất lớn tiếng, hơn nữa tôi không thích làm ở chỗ bình thường. Nơi này của anh có địa phương nào không thể công khai hay không, tôi thích bị còng hay bị treo lên, như vậy tôi mới dễ dàng hưng phấn.

- Có có...

Chuck vội vàng gạt đầu:

- Căn phòng dưới đất của tôi đều có những vật này, nhưng tôi muốn đi xuống dưới thu thập lại một chút đã. Cô chờ tôi đi!

Chuck vội vội vàng vàng đứng dậy, loạng choạng đi ra khỏi quầy rượu.

- Thời gian hẳn đã đến lúc đi.

Ada nhìn vào đồng hồ trên tay.

Có thể do uống quá nhiều, Chuck đi chưa được hai bước liền đâm đầu vào ghế sofa bên cạnh, cất lên tiếng ngáy khò khè.

Ada từ trong túi xách tùy thân mở ra một bình nhỏ, cẩn thận đập chặt lại bỏ vào trong túi, lại lấy ra thêm một bình nhỏ đưa lên mũi ngửi ngửi, hắt xì thật lớn, hai mắt vốn mê ly lại trở nên thanh tỉnh trở lại lần nữa.

- Hô, xem ra lực nhẫn nại của yêu vật này so với những con yêu khác cường đại hơn rất nhiều, chậm thêm một hồi chỉ sợ cả bản thân mình cũng không thể chống đỡ. Trở về phải yêu cầu người trong hiệp hội đổi lại chút tế thuốc mới được.

Ada lắc lắc đầu, cố gắng khiến mình thanh tỉnh lại.

Ada đi về hướng phòng ngủ của Chuck tìm kiếm, ở bên dưới phòng kho nhỏ nằm dưới thang lầu, tìm được một tấm ngăn không dễ dàng phát giác, xuyên thấu qua tấm ngăn có thể mơ hồ ngửi thấy được mùi máu tanh.

- Nhất định là ở trong này rồi!

Ada dùng sức kéo ra vách ngăn, một mùi tanh hôi khiến người ta nôn mửa ập vào mặt, Ada không khỏi bịt lỗ mũi lui ra sau mấy bước.

- Thật buồn nôn quá đi, quả nhiên Centaur (Nhân Mã) cũng không phải là yêu quái gì cao quý, còn làm ra bộ dạng như mình rất hào hoa phong nhã, làm cho người ta cảm thấy thật buồn cười.

Ada từ trong túi lấy ra một bình nhỏ, đặt dưới mũi ngửi ngửi.

- Chờ ta làm rõ ràng trạng huống mới đi lên thu thập người!

Ada đá lên người Chuck, dọc theo bậc thang đi xuống căn phòng dưới đất.

Trong tầng hầm mờ mờ tối đen một mảnh, ngoại trừ mùi máu tươi còn có mùi vị của phân ngựa, Ada cau mày cẩn thận đi tới, dọc theo vách tường tìm kiếm công tắc mở đèn.

- A, tìm được rồi, ở chỗ này.

Tay của Ada rốt cục mò được công tắc, nàng vừa định mở đèn lại nghe được nơi góc tường truyền ra thanh âm sột sột soạt soạt.

- Không phải có gián đi, con chuột thì còn đỡ hơn một chút a.

Ada vốn sợ gián, liền nhắm mắt lại cầu nguyện trong lòng:

- Là chuột không phải gián, là chuột không phải gián...

- Ba!

Một tiếng vang, đèn sáng, Ada mở mắt, một chiếc lồng tre khổng lồ xuất hiện ngay trước mặt nàng, bên trong lồng tre có ba cô gái thân thể trần truồng dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Ada, đang núp trong góc lồng tre lạnh run, trên thân thể vốn trắng nõn lại hiện đầy vết thương.

- Còn có người may mắn sống sót sao, xem ra vận khí của các cô thật không tệ!

Ada ngồi chồm hổ xuống, muốn trao đổi với mấy cô gái bị nhốt trong lồng tre, nhưng bọn họ chỉ núp ở tận góc lồng, không nói câu nào, trong mắt tràn đầy nước mắt nhưng cố nén không khóc thành tiếng, ôm cứng nhau không ai để ý tới Ada.

- Xem ra đều bị kích thích không nhẹ a!

Ada đứng dậy nhìn quanh căn phòng ngầm dưới đất, cảm giác có chút muốn nôn mửa.

Trên mặt đất hiện đầy máu tươi khô khốc, ở góc tường có một bàn ăn, có một thi thể phụ nữ nằm bên trên, tứ chi bị những cây đinh thật dài đóng dính trên bàn, xoạt rộng thành hình chữ đại, vùng bụng bị vật sắc bén rọc ra, nội tạng đã hoàn toàn biến mất, dòng máu chảy ra đã khô cạn, lưu lại dấu vết đen sẫm trên mặt bàn. Chân bàn vốn được nạm vàng thật hoa lệ, bây giờ lại bị nhuộm máu biến thành hình dáng thật kinh tởm. Đây là loại bàn ăn do loài người chế tạo ra để sử dụng khi ăn thịt động vật được nấu nướng, bây giờ đã biến thành công cụ để quái vật ăn thịt loài người. Ánh mắt cô gái trợn trừng, trong ánh mắt mang theo vẻ không thể tin tưởng cùng hối hận, còn có sợ hãi. Thân dưới của thi thể là một mảnh hỗn độn, vết bẩn màu trắng hỗn hợp máu đen hiện đầy trên chỗ kín cùng vùng bắp đùi.

- Quái vật thật buồn nôn, thủ đoạn không ngờ lại tàn nhẫn đến như vậy.

Ada cảm giác có chút tức giận.

- Hertz...Hertz...

Từ một góc tường khác truyền đến thanh âm quái dị làm Ada hoảng sợ nhảy dựng, nàng chậm rãi đi tới góc rẽ nhìn qua, cảnh tượng làm cho nàng giận dữ không kiềm được.

Một cô bé chưa đầy mười lăm tuổi bị xiềng hai tay lên trên tường, một tay đã bị lung lay vụn vụn, hiển nhiên đã gãy. Trên thân thể trần truồng trắng nõn non nớt hiện đầy vết thương xanh tím, một con mắt đã rơi rụng đưa bên ngoài, nhìn qua ánh mắt đã vỡ tan, thân thể còn chưa trở mã thành thực, thân dưới cũng vết thương chồng chất. Cô bé cố gắng hé miệng, muốn nói gì đó nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh:

- A...Hertz...

Nhìn kỹ đầu lưỡi của nàng đã bị cắt đứt.

- Quái vật đáng chết, giết người cũng không thể thỏa mãn nổi tức giận trong lòng ta! Ta muốn cho người tự mình cảm giác một chút chuyện mà người đã làm!

Ada cảm thấy mình tức giận chưa từng có, nàng cố gắng cứu cô bé khỏi xiềng xích trên tường nhưng lại phát hiện không có chìa khóa nên không cách nào mở được.

- Các cô chờ một chút, tôi đi tìm chìa khóa cứu cô, đừng sợ, rất nhanh có thể thoát khỏi nơi này rồi!

Ada cố gắng an ủi cô bé, nước mắt không khỏi chảy ra.

- A...a...

Cô bé đột nhiên lớn tiếng kêu lên, một con mắt còn sót lại hoảng sợ nhìn ra phía sau Ada.

38. Chương 38: Centaur (nhân Mã)

Một trận gió lạnh thổi qua sau gáy, Ada cảm giác được nguy cơ từ sau lưng truyền đến, theo bản năng quay đầu, một mũi tên lập tức bắn tới đem đầu của cô bé đáng thương dính lên trên vách tường, máu từ miệng vết thương tuôn ra, đuôi tên vẫn ơng ơng run rẩy. Ada quay đầu nhìn lại, Chuck cầm một cây mộc cung tinh xảo đứng ngay bậc thang tầng ngầm, dùng ánh mắt tức giận nhìn nàng.

- Người rốt cục là người nào, nói!

Chuck rút ba mũi tên từ chiếc túi sau lưng khoắc lên dây cung, từ rất xa Ada cũng có thể cảm giác được mũi tên phát ra từng trận lạnh lẽo.

- Tôi...tôi chỉ là tò mò...cho nên đi xuống xem một chút...

Ada làm ra bộ dạng như vô cùng sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy, làm cho người ta không nhìn được muồn ôm chặt cô gái đáng yêu điềm đậm trước mắt, ánh mắt nàng lại không ngừng chuyển động quan sát bốn phía tìm kiếm cơ hội.

- Sưu!

Một mũi tên đem túi xách trong tay Ada dính lên trên vách tường, thậm chí Ada cũng không nhìn thấy rõ Chuck làm sao xuất thủ.

- Đừng hòng gạt ta nữa, nếu không tiếp theo ta sẽ đem đầu của ngươi dính lên trên tường!

Chuck cắn hàm răng, hai mắt đỏ bừng:

- Rốt cục người là ai, tại sao phải chuốc say ta, tại sao phải tới nơi này, nói mau!

- Tôi không có lừa anh...

Về mặt Ada vẫn làm như vô tội:

- Tôi chỉ là vì thích anh mà thôi, anh thích bạo lực sao, tôi cũng rất thích a! Chủ nhân, quát tôi đi!

Ada bày ra bộ dạng toàn thân vô hại nhích gần tới chỗ Chuck, tay phải lặng lẽ đặt ở phía sau.

- Không được qua đây!

Chuck kéo ra dây cung, tựa hồ ba mũi tên sẽ bắn ra trong nháy mắt.

- Người không phải là người đàn bà bình thường, đàn bà bình thường khi nhìn thấy những cảnh này nhất định sẽ giống như bệnh tâm thần mà la hét, hơn nữa trong lòng ta đã biết, nếu chỉ là một chai rượu bình thường không thể nào làm ta bị say, nhất định là người bỏ thêm thứ gì bên trong. Nói, mục đích của người là gì, người nào phái người tới?

- Không sai, tôi không phải người đàn bà bình thường.

Ada nhìn thấy Chuck đề phòng như thế, không thể làm gì khác hơn là dừng chân đứng lại tại chỗ.

- Tôi là một người đàn bà rất biến thái, như thế nào, anh nghĩ muốn đùa giỡn tôi sao?

Trong mắt Ada tràn đầy hấp dẫn.

- Nga, phải không?

Chuck lạnh lùng cười, chậm rãi nhích tới gần, tay cầm cung vẫn không hề buông lỏng.

- Bây giờ người lui về phía sau, làm theo lời ta nói, ta sẽ tin tưởng người.

- Được rồi, anh muốn tôi làm sao?

Ada bắt đầu rút tay, chậm rãi lui về phía sau, phía sau là tường gạch màu xanh không thể tiếp tục lui thêm được nữa.

- Rất tốt, người rất nghe lời, ta sẽ thương yêu người rất tốt, dùng phương thức mà người thích nhất.

Chuck lộ ra nụ cười, trong nụ cười mang theo tia tàn nhẫn.

- Đem hai tay người đưa lên chỗ mà ta có thể nhìn thấy.

- Sao vậy, anh không tin tôi sao?

Trong giọng nói của Ada mang theo một tia u oán.

- Đúng vậy, ta rất không tin tưởng người.

Chuck tức giận rống to, mũi tên lóe hàn quang nhắm ngay mặt Ada:

- Làm theo lời ta nói, nhanh một chút.

Ada thật bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng hoạt động cổ tay một chút, hai tay giơ lên cao.

- Rất tốt, rất tốt!

Chuck lớn tiếng nở nụ cười:

- Ta bắt kẻ người là người nào, nhưng người dám lừa gạt ta thì phải trả giá thật nhiều.

Trong nháy mắt Chuck giơ tay lên, hai mũi tên xen lẫn gió lạnh đem ống tay áo trong của Ada hung hăng ghim lên trên vách tường, Chuck tìm kiếm trong phòng, Ada đột nhiên nhìn thấy vách ngăn nơi bậc thang tầng ngầm tối sầm xuống.

- Sao vậy, anh đang tìm cái gì, nhanh tới a!

Thanh âm Ada ngọt lịm tới mức có thể đem hết thảy đều hòa tan.

- Ha ha, không cần phải gấp, rất nhanh người có thể thỏa mãn.

Chuck lấy ra hai bộ còng tay, đem tay Ada chia ra còng lên khung sắt trên vách tường.

- Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu, nói cho ta biết người là ai, là ai phái người tới, có lẽ ta sẽ ôn nhu với người hơn một chút.

- Ôn nhu sao? Ha ha ha...

Ada tựa hồ nghe được chuyện vô cùng buồn cười, lớn tiếng cười lên.

- Centaur chỉ biết dùng bạo lực và tử sắc cũng học biết được ôn nhu sao?

- Thì ra người đã sớm biết!

Ánh mắt Chuck nheo lại, đánh giá cô gái trước mắt:

- Người là người của Ủy ban hay khu ma giả địa phương?

- Điều này trọng yếu sao? Người dụ dỗ nhiều người phụ nữ như vậy, đùa giỡn tàn phá xong lại ăn thịt họ, bất kể là người phương nào cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Về khinh bỉ cùng chán ghét xen lẫn trong ánh mắt Ada, nàng hung hăng nhìn chằm chằm Chuck:

- Ngay cả đứa bé gái nhỏ như vậy người cũng không chịu buông tha, người không xứng đáng sống trên thế giới này.

- Wow, ha ha ha...

Chuck cười lớn như bệnh tâm thần:

- Ta không xứng đáng, chẳng lẽ các người xứng sao? Loài người các người không phải cũng ăn động vật sao, loài người các người không phải cũng ngược đãi động vật sao, sao vậy, chỉ đem chuyện đó thả ngược lại trên người các người thì lại nói là tàn nhẫn sao, đem những hành động của các người báo ứng lên chính thân thể các người thì không chịu được sao? Lúc trước không phải từng có một người đàn bà dùng thủ pháp tàn nhẫn hành hạ một con mèo đến chết, hơn nữa còn đem chuyện đã xảy ra quay phim công bố lên inte, so sánh với bà ta thì ta cũng đã nhân từ hơn rồi, cuối cùng chuyện bà ta làm cũng không đi tới đâu, tại sao lại cho rằng ta lại không xứng sống trên thế gian này?

- Vụ án tại Slovakia và Phần Lan có phải cũng do người làm hay không?

Ada cố gắng khiến tình tảo lại, cãi vã cùng người điên đúng là không có ý nghĩa.

- Thì ra người là người của Ủy ban!

Chuck liếm liếm khoe môi:

- Ta vốn tưởng rằng các người sẽ không đuổi kịp tới nơi này, xem ra là ta tính sai. Bất quá ta thật thương thức người, bởi vì bình thường đều do ta đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, người là người thứ nhất thành công lừa gạt được ta. Cho nên ta quyết định đùa giỡn từng bộ phận trên thân thể người, quất người, hành hạ người nhưng tuyệt đối sẽ không để người chết đi, ta muốn người tận mắt chứng kiến ta hành hạ giết chết càng nhiều người đàn bà ngay trước mặt người!

- Nga, phải không, người có năng lực như thế sao?

Ada thật khinh thường cười cười:

- Trong mắt của ta người bất quá chỉ là một kẻ đáng thương thô tục thất bại làm cho người ta cảm thấy buồn nôn, loại yêu ma cấp thấp như người chỉ có thể lấy việc khi dễ người yếu làm niềm vui thú mà thôi.

- Đúng vậy, ta thích khi dễ người yếu, ta thích nhìn vẻ mặt những người đàn bà kia giãy dụa nhưng vô lực phản kháng, ta thích nghe thanh âm bọn họ khóc thét chói tai cầu xin tha thứ, ta thích cảm giác nhìn bọn họ trước khi chết trong lòng vô cùng hối hận, đây hết thảy giống như một loại ma túy, để cho ta không cách nào đi cự tuyệt!

Chuck lộ ra vẻ mặt say mê, Ada cảm giác có chút muốn nôn mửa.

- Bây giờ chúng ta lại bắt đầu sao, trước khi bắt đầu sẽ làm theo điều người hy vọng, người thích bị quất cùng hành hạ, yên tâm, ta sẽ cho người cảm giác thỏa mãn mà người chưa từng hưởng thụ qua bao giờ, tuyệt đối sẽ không làm cô phụ biểu diễn hoàn mỹ của người.

Chuck đi tới gần Ada, thậm chí Ada còn có thể cảm giác được khí tức tanh hôi phát ra từ mũi của hắn.

- Xoạt!

Chiếc áo màu trắng trên người bị xé mở thật mạnh, lộ ra chiếc áo lót đỏ tươi, nịt vú bao quanh bộ ngực trắng nõn, có lẽ bởi vì khăn trương, đôi bầu ngực đầy đặn không ngừng nhảy lên phập phồng không dứt.

- Quả nhiên, vóc người của người còn tốt hơn là ta nghĩ, thật sự là trời cao ân tứ cho ta.

Chuck hít một hơi thật sâu, hương thơm cơ thể xông vào mũi làm cho đầu óc của hắn thoải mái mê muội.

- Ta nhất định phải hưởng thụ hết thảy chuyện này cho thật tốt.

Chuck vươn ra đầu lưỡi thật dài liếm láp vùng cổ thon dài trắng nõn của Ada, cảm giác nước bọt dính vào da thịt làm Ada cảm thấy vô cùng chán ghét không sao nhịn được.

- Uy, cậu nhanh lên một chút đi, tôi thật sự không chịu được nữa đâu!

Ada lớn tiếng gào thét.

- Thật là, gấp cái gì mà gấp nha, tôi còn chưa nhìn đủ đây.

Thanh âm một người đàn ông từ sau lưng Chuck truyền đến dọa hắn kêu to một tiếng, quay đầu nhìn lại, một thanh niên đeo chiếc kính đen què mùa không biết đứng ở sau lưng hắn từ lúc nào.

- Đi chết đi!

Ada thừa dịp Chuck còn đang sững sờ, hung hăng đá mạnh một cước vào ngay hạ bộ của hắn, lực lượng mạnh mẽ tới mức làm Minh Diệu cũng cảm thấy co quắp một trận. Ada giải thoát đôi tay ra khỏi bộ còng, từ trong ống tay áo móc ra một ma trượng nho nhỏ, một đạo điện xà trong nháy mắt quấn quanh Chuck.

- A...

Cả người Chuck phát ra khói xanh ôm lấy đấy quần té trên mặt đất quay cuồng.

- Uy, lẫn qua bên này, cách xa ta một chút!

Minh Diệu thấy Chuck sắp lẫn ra khỏi Phong Ma Trận, đi tới đá thêm một cước:

- Chị làm sao rồi?

Minh Diệu nhìn bộ ngực lộ liễu của Ada nước bọt cũng sắp tuôn ra:

- Như vậy làm hại tôi về trận cũng không trọn vẹn nữa.

- Nói nhảm!

Ada cầm lấy áo khoác ngoài của Minh Diệu lau vùng cổ bị Chuck liếm qua, theo nàng nghĩ chiếc áo xám tro của Minh Diệu dù có bẩn cũng còn sạch sẽ hơn nước bọt của Chuck.

- Uy, chiếc áo khoác này tôi mới mua chưa đầy hai tháng, chị lại dùng nó để lau thứ bẩn thỉu như vậy sao?

Minh Diệu lập tức biểu thị vẻ bất mãn của mình:

- Sao chị không cầm đồ của chị mà lau!

- Bởi vì đồ của tôi đắt giá, hàng của cậu vừa nhìn liền biết là đồ rẻ tiền.

Ada liếc nhìn Minh Diệu:

- Nếu không hai chúng ta thay đổi, cậu để cho hắn tới liếm còn tôi thì về trận.

- Không cần!

Minh Diệu khoát tay áo:

- Tôi dị ứng với nước miếng của đàn ông, sẽ bị nổi mẩn đỏ, nếu như nó là đàn bà tôi còn có thể suy nghĩ lại.

Ada liếc nhìn Minh Diệu, không nói thêm gì nữa, chỉ cầm lấy ma trượng không ngừng phát ra ma pháp, một ít đạo điện xà đem Chuck đánh tới mức hôn mê, Minh Diệu thật sâu cảm giác được nên đắc tội tiểu nhân cũng đừng đắc tội nữ nhân, cô gái này thật sự còn ác độc hơn cả tiểu nhân.

- Hô hô...

Ada điện Chuck tới chừng năm phút sau rốt cục mới chịu ngừng lại, hắn nằm trên mặt đất gục đầu, da thịt trên người không ngừng co quắp.

- Xong chưa, hết giận rồi đi!

Minh Diệu thật dễ phòng từ từ nhích tới gần Ada, sợ không cẩn thận đắc tội nàng, như vậy sẽ gặp kết quả giống như cục vật thể nám đen đang nằm trên mặt đất kia.

- Triệt tiêu kết giới của cậu đi!

Ada sửa sang lại quần áo một chút.

- Tôi muốn cho chính hắn nếm thử việc làm mà hắn từ làm trên thân thể người khác.

- Đừng nha!

Minh Diệu bị lòng trả thù của cô gái trước mắt làm kinh hãi.

- Cho hắn thống khoái có được hay không a?

Ada không nói gì, chỉ trợn mắt nhìn Minh Diệu, Minh Diệu cảm thấy rùng mình, vội vàng lau mồ hôi lạnh triệt bỏ Phong Ma Trận trên mặt đất.

- Đến đây đi, chúng ta đi chơi!

Ada cười còn vui vẻ hơn hồi nãy.

Chuck không nhúc nhích nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia hàn quang.

39. Chương 39: Lòng Trả Thù Của Phụ Nữ

- Chúng ta bắt đầu đi!

Ada đem roi da cầm trong tay quất lên bành bạch rung động, Minh Diệu cảm thấy Ada nhất định thường xuyên sử dụng loại vũ khí này, bằng không làm sao làm được thuận tay như vậy.

- Thế này...tôi đi hút thuốc, chị thoải mái xong thì gọi tôi!

Minh Diệu quyết định tránh né sóng gió một chút, vạn nhất cô gái điên này làm quá cao hứng lại đem cả mình cũng góp đi vào thì xong đời rồi.

Minh Diệu đi tới trước lồng tre, dùng chìa khóa tìm được trên người Chuck mở cửa:

- Ra đây đi, đi theo tôi ra ngoài, đã không còn nguy hiểm gì nữa đâu!

Minh Diệu đưa tay về hướng ba cô gái trong lồng tre. Ba cô gái vẫn núp trong góc lồng tre run rẩy, không hề để ý tới Minh Diệu. Minh Diệu bất đắc dĩ thở dài một hơi, xem ra bóng ma trong lòng mấy cô gái này rất khó tiêu trừ sạch sẽ. Minh Diệu không còn cách nào, từ trong túi quần lấy ra một trượng An Thần Chú, dùng bật lửa châm đốt sau đó tìm một chén nước bỏ tro vào trong, mất thật lớn sức lực mới bắt buộc được ba cô gái uống vào. Sau khi uống xong chén nước linh phù, ba cô gái đều ngủ thiếp đi, Minh Diệu ôm ba người rời khỏi tầng ngầm, đặt lên ghế sofa trong phòng khách, tìm trong phòng ngủ được mấy tấm thảm phủ lên ba thân thể trần như nhộng.

Làm xong xuôi những chuyện này, Minh Diệu ngồi xuống sofa châm thuốc hút. Bên dưới tầng ngầm có thể mơ hồ nghe được tiếng kêu thảm thiết của Chuck cùng tiếng cười cao vút của Ada thỉnh thoảng truyền đến, làm da thịt trên mặt Minh Diệu không ngừng co quắp.

- Gọi ta là nữ vương, ha ha ha ha...

Hoài Tố vừa từ ngoài cửa sổ bay vào liền nghe được tiếng cười cao vút của Ada, có chút mê hoặc hỏi Minh Diệu:

- Uy, rốt cục hai người bọn hắn ai mới là yêu quái đây?

Minh Diệu rất bất đắc dĩ gãi gãi đầu:

- Chuyện này sao...thật khó mà nói lắm.

Hoài Tố len lén thò đầu xuống dưới tầng ngầm xem thử, liền thấy được một ít trảng diện mà trẻ em không nên xem, Chuck đáng thương đã bị Ada đánh cho toàn thân trần đầy vết thương không còn một chút nguyên vẹn, Hoài Tố hoảng sợ vội vàng rút đầu trở về.

- Con yêu quái ngoại quốc kia thật đáng thương a, sao anh không đi giúp hắn một chút?

Lòng dạ của Hoài Tố tương đối mềm yếu.

- Tại sao phải giúp? Cô muốn cho tôi cũng trở nên đáng thương như vậy sao? Tôi không dám đi trêu chọc cô gái điên kia đâu.

Minh Diệu vội vàng bác bỏ lời đề nghị của Hoài Tố:

- Đây chính là báo ứng, ai bảo thủ đoạn con yêu kia thật quá ác độc, mặc dù tôi không biết bọn họ sẽ xử trí hắn như thế nào, nhưng bây giờ cho hắn ném chút giáo huấn thì cũng rất tốt.

- Ân...

Một cô gái vừa tỉnh lại, thoát nhìn vô luận trên sinh lý hay tâm lý bị thương tổn cũng nhẹ hơn hai cô gái còn lại rất nhiều, xem ra chỉ bị Chuck bắt giam thời gian chưa lâu.

- Cô tỉnh rồi, cảm giác như thế nào?

Minh Diệu nhìn cô gái vừa tỉnh lại mà vẻ mặt vẫn còn chút mơ hồ.

- Đầu của tôi hơi đau...Tôi tôi cảm giác giống như mình nằm ác mộng...anh là ai...

Cô gái lắc lắc đầu, cố gắng giúp mình thanh tỉnh một chút:

- A...

Cô gái phát hiện toàn thân mình trần như nhộng chỉ đắp một tấm chăn lông, lớn tiếng hét rầm lên.

- Uy, đừng hét, đừng hét nữa.

Minh Diệu bưng kín lỗ tai, Hoài Tố tựa hồ cũng vô cùng e ngại loại âm thanh này, trốn vào trong nhẫn ngọc trong ngực Minh Diệu.

- Tránh ra, tránh xa tôi một chút, anh là người nào, có ai không, có sắc lang, cứu mạng a...

Thanh âm chói tai của cô gái đủ chấn vỡ thủy tinh.

Minh Diệu chỉ che chắn lỗ tai của mình, tùy ý cho cô gái hét lớn không thềm quần đến nàg.

- Wow, chuyện gì chuyện gì?

Nghe được tiếng hét chói tai, Ada cũng vội vàng từ dưới hầm ngầm chạy lên xem chuyện gì đã xảy ra.

- A...

Cô gái vẫn lớn tiếng gào hét, làm Minh Diệu vô cùng phiền lòng.

- Đừng kêu nữa, gọi nữa sẽ giết cô!

Minh Diệu rống to một tiếng, thanh âm cô gái giống như bị người vừa chặt đứt, lập tức ngậm miệng lại.

- Xin hỏi cô là Lưu Chân Chân Lưu tiểu thư phải không?

Minh Diệu từ trong túi quần lấy ra một tấm danh thiếp lung lay thật nhanh trước mặt cô gái liền bỏ trở vào trong túi áo:

- Chúng tôi là thám tử tư, căn cứ theo ủy thác của cha cô là Lưu tiên sinh tìm kiếm tung tích của cô, không cần lo lắng, tên biến thái giam cầm cô phi pháp đã bị chúng tôi chế phục rồi.

Cô gái dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá hai người Minh Diệu cùng Ada, dùng ngón tay chỉ vào miệng của mình. nguồn

- Cô có thể nói chuyện!

Minh Diệu cảm giác thật đau đầu.

- Là cha tôi ủy thác mấy người tới tìm tôi sao?

Lưu Chân Chân được Minh Diệu đồng ý bắt đầu liên tiếp đặt câu hỏi:

- Tên biến thái kia đã bị các người xử lý rồi sao, tại sao cảnh sát còn chưa tới? Cha tôi đâu? Chỉ có hai người cũng có thể chế phục được tên biến thái kia sao?

Minh Diệu hoài nghi cô gái này nhất định có bệnh, nhưng bởi vì nàng là hộ khách nên hẳn phải nhẫn nại tính tình trả lời câu hỏi của nàng:

- Chúng tôi là thám tử tư do cha cô thuê, tên biến thái kia hiện tại đã bị chúng tôi chế phục rồi, đang nhốt dưới hầm ngầm, cha cô cùng cảnh sát sẽ đến đón cô lúc trời hừng sáng.

- A, vậy sao vậy sao, các người làm sao chế phục tên biến thái kia vậy, hẳn giết người không chớp mắt đó, nói nghe một chút đi.

Lưu Chân Chân đẩy vẻ tò mò.

Minh Diệu bất đắc dĩ che trán của mình:

- Vấn đề cụ thể sau này chúng ta hãy nói được chứ, bây giờ cô tốt hơn nên nghỉ ngơi cho nhiều đi.

Minh Diệu rất hối hận không cho cô gái này uống thêm nhiều nước tro An Thần Phù, để cho nàng ngủ luôn cho tới khi chuyện đã kết thúc. Minh Diệu nhìn vào Ada đang đứng bên cạnh Lưu Chân Chân hỏi:

- Sao rồi, chị xong chưa, chuyện kết thúc công việc sau đó nhờ vào chị.
- Ân, tôi đã gọi điện thoại cho người của đội quét dọn, bọn họ lập tức sẽ tới!

Ada tựa hồ cũng đã đánh mệt mỏi, nửa nằm trên sofa, Minh Diệu có thể xuyên thấu qua lớp áo bị xé thấy được cảnh xuân vô hạn.

- Các vị sẽ làm gì hần vậy?

Minh Diệu rất có hứng thú đối với cách nào việc của nhân sĩ phía chính phủ.

- Mang về phê duyệt, về sau hần sẽ tử hình!

Ada nhớ tới việc mình bị một con Centaur ghê tởm liếm cổ liền cảm thấy thật buồn nôn.

- Cần gì phải phiền toái như vậy, nếu như đã có thể xác định là bị phán tử hình, cần gì phải kéo đi về thẩm phán, làm chuyện dư thừa.

Minh Diệu đối với loại chuyện thừa thải lãng phí nhân lực vật lực vô cùng khinh thường.

- Không có cách nào!

Ada cũng thật bất đắc dĩ:

- Nếu như có thể tôi cũng muốn trực tiếp đem tên khốn kiếp kia băm thây vạn đoạn, đáng tiếc người chấp hành như chúng ta không có quyền lợi được hành hình, phải trải qua Ủy ban thẩm phán mới có thể giết hần.
- Cũng là những hộ làm việc cá thể như tôi vẫn tốt hơn.

Minh Diệu có chút hả hê:

- Làm việc lại không có nhiều trói buộc như vậy.
- Đây...tôi có thể nói vài câu không?

Lưu Chân Chân nghe không hiểu hai người nói chuyện gì, ở bên cạnh khó khăn chen vào một câu.

- A, cô sao, cô đừng nói thêm nữa đi, cô thật quá dài dòng rồi.

Hiển nhiên Ada cũng không cách nào chịu được bị Lưu Chân Chân lải nhải:

- Đúng rồi, cô muốn báo thù sao, tôi có thể cho cô hai tiếng thời gian.
- Báo thù?

Lưu Chân Chân bị khởi lên hứng thú:

- Làm sao báo thù?
- Tên biến thái kia bây giờ bị chúng tôi khóa bên dưới phòng ngầm, khoảng hơn hai giờ nữa mới có người tới tiếp nhận, cô có thể thừa dịp khoảng thời gian trống này đem chuyện hần từng làm trên người cô làm lại cho hần nếm thử một lần.

Minh Diệu cảm giác trên móng vuốt của Ada đang bưng bưng hăng hái xúi giục Lưu Chân Chân trả thù có một cái đuôi màu đen đang không ngừng lay động đầy tà ác.

- A, tốt lắm, ngày ngày tôi đều muốn làm như vậy đó!

Lưu Chân Chân sau khi nghe xong cũng không để ý tới nguy hiểm thân thể mình đang trần truồng, ném tấm chăn lao thẳng xuống dưới tầng ngầm bên dưới, chỉ chốc lát trong tầng ngầm lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Chuck.

- Quả nhiên không thể đắc tội đàn bà nha!

Minh Diệu không khỏi cảm thán trong lòng:

- Mấy cô gái này làm sao bây giờ?
- Chuyện này cũng không cần chúng ta đi quan tâm.

Ada đuổi lưng một cái, đường cong hoàn mỹ làm nhịp tim Minh Diệu càng đập nhanh hơn.

- Đội quét dọn sẽ nhận việc này, chúng ta không cần quản gì hết, đây chính là chỗ tốt phía chính phủ.

Minh Diệu rất khinh thường bĩu bĩu môi, lại châm thêm một điếu thuốc.

- Bây giờ còn phải chờ đợi sao...
- Minh Diệu, tôi có thể xem ti vi được không, ti vi trong nhà này thật là lớn nha, so sánh với trong nhà anh lớn hơn thật nhiều lắm.

Hoài Tố từ trong ngực Minh Diệu lộ đầu ra.

- A...ác linh!

Ada thấy Hoài Tố liền bị hù hoảng sợ nhảy lên khỏi xô pha:

- Xem ta làm sao thu thập người!
- Đừng kích động, đừng kích động, đây không phải là ác linh đâu, Tiểu Ngọc không có ác ý.

Minh Diệu lôi kéo tay Ada nhấn nàng ngồi xuống xô pha:

- Đây là bạn của tôi, có thể tìm được tên khốn kia cứu cô toàn là nhờ nàng hỗ trợ.
- Không phải là ác linh sao?

Về mặt Ada không tín nhiệm chút nào:

- Tôi không tin, nàng rõ ràng chính là u linh, hơn nữa nhìn bộ dạng như đã chết thời gian rất lâu, không phải là ác linh vì sao không đi thiên quốc chứ.
- Chuyện này rất phức tạp, có cơ hội sẽ nói với cô sau.

Minh Diệu hiển nhiên không muốn trả lời vấn đề phức tạp như thế.

- Không được!

Lòng hiếu kỳ của Ada hoàn toàn bị vén lên tới:

- Nói mau, nói mau.
- Tiểu Ngọc là bị nguyên rửa, bị nhốt trong nhẫn ngọc không thể đi luân hồi, nguyên rửa này rất ác độc, tôi vẫn không có cách nào giải khai.

Minh Diệu bị cuốn lấy không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là ngấn gọng nói ra.

- Nguyên rửa sao?

Ada đặt ngón tay ở khóe miệng nghiêm túc suy nghĩ một lúc:

- Có lẽ tôi có thể hỗ trợ đó, tôi có chút nghiên cứu về nguyên rửa, xem như hôm nay cảm ơn cô đã giúp đỡ tôi.
- Chị có thể sao? truyện từ

Minh Diệu dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Hoài Tố:

- Không bằng để cho cô ấy thử xem một chút thế nào?
- Vậy...Được rồi!

Hoài Tố thoáng do dự một chút liền đồng ý, dù sao có một tia hy vọng thì không thể buông tha.

- Tiểu Ngọc đứng không, đến đây, để chị xem một chút!

Ada giống như chiếm được món đồ chơi mới, thật cao hứng nhận lấy nhẫn ngọc trong tay Minh Diệu.

- Wow, thật xinh đẹp, nếu như thành công nhẫn ngọc này sẽ thuộc về tôi, thế nào?

Ada dùng ánh mắt lóe sáng nhìn Minh Diệu.

- Đừng gọi tôi là Tiểu Ngọc, tôi tên là Hoài Tố, còn nữa, tôi lớn tuổi hơn cô rất nhiều rất nhiều, đừng ở đó chiếm tiện nghi của tôi.

Hoài Tố vô cùng bất mãn ở một bên lớn tiếng kháng nghị.

- Như thế nào như thế nào, tôi giúp Tiểu Ngọc bài trừ nguyên rửa, nhẫn ngọc này sẽ thuộc về tôi.

Bây giờ trong lỗ tai Ada cũng không nghe được bất kỳ thanh âm gì, nắm chặt nhẫn ngọc dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Minh Diệu.

- Tôi tên là Hoài Tố a...

Lời kháng nghị của Hoài Tố không có bất kỳ tác dụng nào.

40. Chương 40: Chuck Chạy Trốn

- Minh Diệu, cứu mạng, mau bảo nàng dừng lại, tôi thật sự không chịu được nữa rồi!

Hoài Tố cảm giác sắp bị Ada làm cho phát điên, trên người lúc nóng lúc lạnh, có lúc lại ngứa vô cùng.

- Uy, rốt cục cô làm được hay không đó, sao tôi nhìn cô giống như đang tra hỏi phạm nhân, không giống như muốn giúp Tiểu Ngọc khai mở nguyên rửa chút nào đây?

Minh Diệu túm lấy nhẫn ngọc từ tay Ada, vội vàng giấu vào trong ngực.

- A, hai người chờ một chút chứ, nói không chừng phương pháp này sẽ thành công thì sao?

Ada không chịu dừng tay.

Minh Diệu nhìn Hoài Tố, Hoài Tố dùng sức lắc mạnh đầu, trong nháy mắt trốn vào trong nhẫn ngọc không chịu đi ra nữa.

- Kỳ quái, tôi đã thử hơn ba mươi loại phương pháp, nguyên rửa này thật sự quá mức kỳ quái. Hay là cậu đưa nhẫn ngọc cho tôi mang về nghiên cứu một chút đi.

Ada có chút không cam lòng.

- Không có cửa đâu, chị bắt quá thấy chiếc nhẫn đẹp nên muốn lừa gạt mang đi thôi, tôi sẽ không mắc mưu của chị!

Minh Diệu che kín túi áo mang ánh mắt dè phòng nhìn Ada.

- Tôi trở về nghiên cứu một chút thôi, nếu như vẫn không giải được tôi bảo đảm sẽ trả lại cho cậu.

Ada bày ra vẻ mặt như “tôi chỉ là muốn giúp cậu mà thôi”.

Tốc độ lắc đầu của Minh Diệu còn nhanh hơn cả Hoài Tố.

- Nếu như bị Lê bàn tử biết Hoài Tố bị đối xử như vậy nhất định sẽ sai khiến Bách Quỷ Dạ Hành đến truy sát mình mất thôi.

Minh Diệu suy nghĩ ang nhỏ của mình kiên quyết không đồng ý.

- Ngô...Vây cũng được, để tôi trở về tra sách thêm một chút, sau đó lại tới giúp cậu khai mở nguyên rửa trong nhẫn ngọc cũng tốt.

Về mặt Ada nghiêm túc:

- Thật ra tôi chỉ vì muốn giúp cậu thôi, không phải là vì muốn lấy nhẫn ngọc của cậu đâu.

Minh Diệu liếc mắt nhìn Ada, trên trán viết mấy chữ: Tôi không tin cô.

- Không tin thì thôi!

Ada làm ra vẻ mặt như chẳng thèm quan tâm, nhưng ánh mắt của nàng lại nhìn chăm chăm miệng túi áo của Minh Diệu.

- Hay là cậu cho tôi xem một chút nữa được không nào? Chỉ một lần nữa thôi!

Ada thật sự vô cùng ưa thích chiếc nhẫn ngọc kia, không nhịn được thử hỏi Minh Diệu.

- Không cho, không cho!

Minh Diệu lắc đầu lia lịa như trống bỏi.

Ada nhìn thấy không còn hy vọng, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Như thế này đi, nếu như sau này tôi tìm được phương pháp giải khai nguyên rửa giúp Tiểu Ngọc rời khỏi nhẫn ngọc kia, cậu phải tặng chiếc nhẫn đó cho tôi!

- Vậy đến lúc đó rồi hãy nói!

Về mặt Minh Diệu vẫn không chút tín nhiệm phòng bị Ada lại đột nhiên xuất thủ chiếm đoạt.

- Tôi tên là Hoài Tố, không phải là Tiểu Ngọc.

Hoài Tố ở bên trong nhẫn ngọc lại nhỏ giọng kháng nghị.

- Đúng rồi, vừa rồi cậu vẽ đồ trận trên mặt đất đồ án thật kỳ lạ, là trận pháp đông phương của các vị sao?

Ada nhớ tới Phong Ma Trận vừa rồi Minh Diệu đã vẽ trên mặt đất.

- Ân, là Phong Ma Trận. Mặc dù thời điểm chuẩn bị vẽ trận tương đối dài, nhưng sau khi vẽ xong chỉ cần thực lực không xê xích quá xa, quỷ hồn cùng yêu quái bình thường sẽ không thể trốn thoát.

Minh Diệu trả lời.

- Đúng là không tệ, có thể dạy cho tôi không?

Ada hỏi.

- Chuyện này sao...

Minh Diệu có chút làm khó:

- Sợ rằng không được, năm đó người dạy trận pháp này cho tôi có nói không được truyền ra ngoài, thật ngại quá!

Ada hơi có chút thất vọng:

- Người trong quốc gia của cậu vốn là như vậy, thứ này không thể truyền ra ngoài, thứ kia lại không thể dạy, trao đổi học thuật thật không chút tự do.

Minh Diệu có chút ngại ngần gãi gãi đầu:

- Hay là như vậy đi, tôi đem đại khái lý luận nói cho chị nghe, một mình chị tự đi nghiên cứu, nếu như chị nghiên cứu ra được xem như tôi đã dạy chị vậy!

- Được, được...

Ada cao hứng gật đầu.

- Thiên có ngũ hành, thủy hỏa kim mộc thổ, phân thì hóa dục, dĩ thành vạn vật.

Minh Diệu bắt đầu giải thích:

- Ngũ hành tương sinh tương khắc, kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim. Ngũ Hành Phong Ma Trận căn cứ theo nguyên lý này mà thành lập, dùng trận pháp bất đồng đại biểu thuộc tính bất đồng. Vừa rồi con yêu kia thuộc về yêu quái mộc hệ, muốn trói buộc hẳn tự nhiên phải dùng Kim Hệ Phong Ma Trận. Bởi vì kim khắc mộc, cho nên dù lực lượng của hắn mạnh hơn tôi gấp hai cũng không thể chạy thoát khỏi Phong Ma Trận của tôi. Nhưng nếu như vẽ trận sai lầm, nhẹ thì không có tác dụng, nặng thì cản trở người đã vẽ trận.

- Khoan khoan, chờ một chút.

Ada cảm giác đầu mình có chút lớn:

- Cậu nói cái gì mà rối loạn, vừa lửa vừa nước lại vừa gỗ, phiền toái như vậy ngay trong lúc khẩn cấp làm sao có thể dùng ra được chứ.

Minh Diệu bất đắc dĩ nhún nhún vai:

- Cho nên vừa rồi mới nhờ chị dời đi lực chú ý của con yêu kia để cho tôi đủ thời gian vẽ trận thôi!

- Không được, những đồ vật này của cậu quá phức tạp, tôi không học được đâu.

Ada bất đắc dĩ đành bỏ qua.

- Cũng chỉ có cậu mới nhớ được nhiều tri thức cao thâm như vậy, thật là khó cho cậu.

Minh Diệu thật ngại ngùng gãi gãi đầu:

- Thật ra lý luận căn bản trong Ngũ Hành Thuật trong Ngũ Hành Thuật cũng là tri thức cơ bản nhất thôi, tôi chỉ mới học được không lâu.

- Wow, vậy mà chỉ mới là tri thức căn bản sao?

Ada tròn to mắt nhìn Minh Diệu:

- Như vậy tri thức càng cao thâm phải cao cấp hơn bao nhiêu chứ?

- Đại khái cao cỡ hơn bốn mươi tầng lầu đi!

Minh Diệu rất chân thành suy nghĩ một chút mới trả lời.

- Nói như vậy đạo thuật đông phương các vị học tới mức cao thâm hẳn sẽ vô cùng lợi hại đi? Vậy tại sao không thấy thông dụng như Khu Ma Thuật phương tây vậy?

Ada hỏi.

- Việc này đại khái bởi vì quá cao thâm, không có mấy người luyện được tới cao siêu như vậy. Thuật khu ma phương tây chỉ đơn giản là học cấp tốc, hơn nữa khoa học kỹ thuật hiện nay lại phát đạt như vậy, Khu Ma Thuật cộng thêm công cụ hiện đại hóa, đối phó những oan hồn yêu quái bình thường thì đã đủ rồi. Mà đạo thuật của chúng tôi học tới mức cao thâm là vì phá toái hư không, cũng không phải tu luyện chỉ vì bắt yêu bắt quỷ đơn thuần.

Minh Diệu giải thích.

- Vỡ ra tan tành?

Ada không hiểu lời của Minh Diệu là có ý gì.

- Chính là đi tới một thế giới khác.

Minh Diệu không thể làm gì khác hơn là dùng lời giảng thông tục để giải thích với Ada.

- Nga, tôi biết, bọn họ đều là xuyên việt, tôi có xem qua trong sách.

Ada như bừng tỉnh hiểu ra.

- Ý tứ hẳn là không sai biệt lắm.

Minh Diệu cảm giác có giải thích thêm Ada cũng nghe không rõ, vì vậy để cho nàng tự mình suy nghĩ.

- Vậy cậu nhìn thấy qua những cao thủ phá toái hư không kia chưa?

Ada hăng hái bừng bừng hỏi:

- Nói nghe một chút đi!

- A, những người kia sao, tôi ngày ngày đều nhìn thấy.

Minh Diệu ngó vào bộ ngực của Ada thuận miệng trả lời cho có lệ:

- Mỗi ngày đều có người nhảy lầu, bị điện giật, bị xe đụng, rơi nhà cầu, tôi thường xuyên đều nhìn thấy.

- Là như vậy sao...Uy, cậu gạt tôi hả!

Ada cũng tưởng thật suy nghĩ một chút lời Minh Diệu nói mới kịp phản ứng.

- A, còn kịp phản ứng, tôi còn tưởng chị phải chờ tới tết mới nghĩ ra được, quả thật là ngực lớn như không có đầu óc nha!

Minh Diệu cười lên ha hả.

- Cậu dám nói tôi ngực lớn ngốc nghếch!

Trong nháy mắt ánh mắt Ada trở nên có chút mê ly.

- Cậu cảm thấy bộ ngực của tôi lớn sao?

Ada nhẹ nhàng kéo áo sang một bên, lộ ra khe rãnh mê người giữa hai bầu ngực.

- Lớn...

Minh Diệu mê đắm nhìn vào bộ ngực của Ada, nước miếng sắp chảy xuống.

- Thích không?

Thanh âm của Ada nỉ tới mức làm hồn phách Minh Diệu muốn nhanh bay ra.

- Thích...

Minh Diệu lộ ra bộ dạng như sắc lang.

- Vậy thì tôi thỏa mãn cho cậu!

Ada ôm lấy đầu Minh Diệu, vùi vào ngay trước ngực mình.

- A, thật thoải mái, thật quá giỏi...

Minh Diệu cảm giác hôm nay mình đúng là bá lợi thần linh rất chuẩn, chuyện tốt liên tục chạy tới.

- Được rồi, tôi không chiếm tiện nghi của chị nữa đâu...

Minh Diệu muốn giãy dụa ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện lực lượng của Ada thật lớn.

- Uy, nói lỏng một chút đi, tôi thở không được nữa, uy, buông ra a, không được...

Minh Diệu cảm giác không cách nào hô hấp.

- Hừ hừ, cứ ngoan ngoan cảm thụ bộ ngực mà cậu thích nhất đi...

Trên mặt Ada tràn đầy vẻ vui sướng vì báo được thù.

- Không được...quá khổ sở...cứu mạng...

Minh Diệu cảm giác sắp hít thở không thông mà chết.

- Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi, xin bỏ qua cho tôi đi...

- Hừ, xem cậu sau này còn dám nói tôi ngực lớn ngốc nghếch nữa hay không!

Ada thả đầu Minh Diệu ra, Minh Diệu thở hổn hển hô hấp lấy không khí thanh tân.

- Sau này nhìn thấy tôi phải gọi tôi là chị, nếu không đại hình hầu hạ!

Ada đắc ý sửa sang lại quần áo.

- Được, được, chị nói gì đều được.

Minh Diệu miệng đầy đáp ứng, trước tiên giữ được mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

- Dù sao cô làm xong chuyện này rồi đi, sau này muốn tìm được tôi cũng không có cơ hội, đáp ứng cô có sao đâu.

Trong lòng Minh Diệu âm thầm nghĩ.

- Đúng rồi, vì sao bên dưới không còn nghe thanh âm gì nữa, không phải Lưu Chân Chân đem con yêu quái kia đánh chết rồi đi!

Bây giờ Minh Diệu mới phát giác bên dưới tầng ngầm thật yên tĩnh, vừa rồi vì nói chuyện phiếm với Ada nên không hề chú ý.

- A, không thể nào, nếu như vậy tôi không giao phó được nha!

Ada vội vàng đứng dậy, nghĩ chạy xuống tầng ngầm xem xét tình huống.

- Đợi đã, tránh ra!

Minh Diệu đột nhiên ôm Ada nhào xuống mặt đất.

- Sưu...

Một trận mưa tên bắn trúng phía sau sô pha chỗ Ada vừa ngồi, làm Ada toát đầy mồ hôi lạnh.

Không biết Chuck chạy thoát khỏi giam cầm từ lúc nào, đang đứng ngay cửa tầng ngầm tức giận nhìn Minh Diệu cùng Ada.

- Không tốt, lại để hắn chạy ra rồi!

Ada từ trong tay áo rút ra ma trượng, một luồng điện xà bắn thẳng về phía Chuck, hắn nhìn thấy không xong, liền tránh sang bên phải né khỏi công kích của Ada.

- Tôi bắt được hắn!

Minh Diệu thừa dịp Chuck không chú ý, từ phía sau ôm lấy hắn.

- Cẩn thận...

Lời của Ada còn chưa dứt, Minh Diệu liền cảm giác có một cỗ lực lượng khổng lồ đánh thẳng vào người, vùng bụng bị hung hăng đánh mạnh tới, giống như bị xe hơi đụng trúng, Minh Diệu bị đánh bay, đụng mạnh vào trên vách tường. Ngắc đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào Chuck đã hiện ra nguyên hình, chiếc quần tây thân dưới đã xé toạt, từ phía eo trở xuống cùng chân chính là hai chân ngựa vừa rồi đá thẳng vào bụng Minh Diệu.

- Đáng chết, cậu không sao chứ?

Ada lại giơ lên ma trượng lần nữa, ba đường điện xà gào thét bắn thẳng tới chỗ Chuck.

Chuck nhanh nhẹn nhảy lên, tránh thoát điện xà của Ada, bắn qua trên đỉnh đầu nàng, xông phá cửa sổ trốn ra biệt thự, chỉ để lại mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất.

- Đồ đáng chết!

Ada hận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Tôi muốn giết nó!

- Uy, không cần tức giận như thế, chạy theo bắt nó lại là được.

Minh Diệu ôm bụng lão đảo đứng dậy:

- Để cho Hoài Tố đi, rất nhanh là có thể tìm được nó.
- Không phải vì chuyện đó!

Ada giận dữ không kèm được:

- Nó lại dám từ đỉnh đầu của tôi phóng qua, lộ ra thứ đồ buồn nôn như vậy để cho tôi xem, tôi phải đem món đồ kia cắt ra ném cho chó ăn.

Minh Diệu theo bản năng đem bàn tay đang ôm bụng ôm xuống bên dưới hạ bộ của mình.

41. Chương 41: Rừng Cây Âm U

- Nó làm sao chạy được?

Ada nắm cánh tay Lưu Chân Chân hỏi.

- Tôi...tôi...

Lưu Chân Chân tựa hồ bị chuyện vừa rồi làm sợ choáng váng, hồi lâu vẫn không nói ra lời.

- Trấn định một chút, từ từ nói.

Minh Diệu ôn nhu sờ sờ đầu Lưu Chân Chân.

- Nó...nó là quái vật...

Lưu Chân Chân lắp bắp trả lời:

- Không biết tại sao hần có thể đào thoát khỏi còng tay, sau đó biến thành một con quái vật có bốn chân, đá văng tôi ra ngoài, chuyện sau đó tôi không còn biết gì nữa.
- Không thể nào đâu, tôi bày ma pháp bên trong còng tay, không thể nào tránh thoát!

Ada hoàn toàn không hiểu nổi.

- Thật ra thì rất dễ dàng, là do chúng ta quá khinh thường mà thôi.

Minh Diệu vươn ra một cánh tay:

- Tôi vừa nhớ lại có một người bạn cảnh sát từng nói qua với tôi, thật ra muốn lấy tay ra khỏi còng tay rất đơn giản, chỉ cần cô phát điên, đem ngón tay cái làm trật khớp là được.
- Cậu xem chừng nàg, tôi đi đuổi theo.

Ada cầm lên ma trượng vội vàng chạy ra cửa.

- Cô ở yên lại đây, không nên chạy loạn, tôi phải đi hỗ trợ.

Minh Diệu suy nghĩ một chút, quyết định chạy theo giúp Ada.

Trước khi ánh bình minh dâng lên chính là thời khắc tối tăm nhất trong một ngày, trên bầu trời nổi lên mưa phùn, bị gió biển thổi qua khiến ánh mắt không cách nào mở ra được, Minh Diệu lấy nhẫn ngọc ra khỏi túi áo:

- Tiểu Ngọc, có thể truy tung được con yêu quái kia đang ở đâu không?
- Dĩ nhiên!

Hoài Tố cũng lười tranh luận cách xưng hô với Minh Diệu:

- Bên kia, mùi vị trên người con yêu quái kia còn thối hơn anh nhiều, cách một dặm cũng có thể ngửi ra được đến.

Minh Diệu căn cứ theo chỉ điểm của Hoài Tố, đi tới trước một rừng cây. Khu rừng tối tăm không ngừng kêu lên xào xạc theo gió, gió thổi qua tàng cây phát ra thanh âm sa sa hòa lẫn thanh âm sóng biển đánh vào đá ngầm xa xa làm Minh Diệu cảm giác có chút âm lạnh.

- Nếu như vẫn như trước, cũng không cần dùng đèn pin cầm theo rồi.

Minh Diệu lăm bằm từ túi áo khoác ngoài lấy ra một chiếc đèn pin chiếu sáng đi vào trong rừng.

- Cô xác định là phương hướng này sao?

Minh Diệu đi trong khu rừng thật lâu cũng không phát hiện bóng dáng của Chuck hay của Ada.

- Sẽ không sai, ở ngay phía trước, mùi vị rất nồng.

Hoài Tố khẳng định gật đầu.

Minh Diệu tháo mắt kính xuống lau qua, trên kính toàn là nước mưa làm hấn không cách nào nhìn thấy rõ đường đi.

- Uy, anh ở loại địa phương này tháo mắt kính xuống không sợ lại gặp phải thứ đồ mà anh không muốn xem à?

Hoài Tố nhìn Minh Diệu hỏi.

- Vậy cũng không có cách nào thôi.

Minh Diệu lau xong mắt kính đeo lên:

- Dù gì cũng thấy rõ được đường đi.

- Tôi thật sự không rõ, vì sao anh phải dùng nhiều khí lực như vậy đi tìm Dịch tiên sinh làm ra mắt kính không có chút tác dụng gì như vậy.

Hoài Tố làm ra vẻ mặt “anh thật vô dụng”:

- Có bao nhiêu người dù nằm mộng cũng muốn có được đôi mắt Âm Dương Nhân giống như anh, nhưng anh lại cứ đòi làm mắt kính che đi không muốn sử dụng nó.

- Bây giờ khác hẳn với trước kia!

Minh Diệu vừa đi vừa thở dài:

- Thấy thì thế nào, bây giờ tôi đã không còn linh lực, chỉ có thể dựa vào quyển sách kia tập luyện chút trận pháp.

Trong khẩu khí tràn đầy vẻ uể oải.

- Anh hận ông ấy sao?

Hoài Tố dừng lại nhìn Minh Diệu.

Minh Diệu lắc đầu:

- Dù sao tôi vẫn còn sống, không đúng sao? Đã là hạnh phúc lắm rồi, người phải thấy đủ thôi.

Hoài Tố nghiêng đầu sang nơi khác cười cười:

- Anh thật đúng là nghĩ phóng khoáng, nếu trên đời này người nào cũng giống như anh thật dễ dàng thỏa mãn thì trên thế gian cũng đã không có nhiều u hồn đã quỷ như vậy rồi.

Minh Diệu cười khổ không nói gì.

Một người một u hồn đi bên trong rừng cây không một bóng người, Hoài Tố bay giữa không trung tìm kiếm vị trí của Chuck, Minh Diệu tay cầm đèn pin đi theo phía sau, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, hẳn là vì Hoài Tố gợi lại cho hấn nghĩ tới chuyện trước kia.

- Cẩn thận một chút, hắc là rất gần!

Hoài Tố nhắc nhở:

- Hắc ở ngay phía trước không xa.

- Vậy cô quay trở lại đi, cẩn thận một lát sẽ làm ngộ thương tới cô.

Minh Diệu lấy nhẫn ngọc ra khỏi túi áo, Hoài Tố gạt đầu hóa thành một đoàn lam quang chui vào trong nhẫn ngọc.

Minh Diệu khởi lên tinh thần, đề phòng đi thẳng về phía trước, bốn phía không có chút thanh âm, an tĩnh tới mức thật kỳ quái, Minh Diệu rất buồn bực, chẳng lẽ Ada cũng đã đuổi theo sai phương hướng hay sao?

- Sa sa...

Rừng cây phía trước phát ra một trận tiếng vang, Minh Diệu nhìn chung quanh, từ trên mặt đất cầm lên một cây gậy chậm rãi đi tới. Năm bước, bốn bước, ba bước, hai bước, Minh Diệu mạnh mẽ vệt ra tàng cây, một gương mặt xinh đẹp tinh xảo xuất hiện ngay trước mặt Minh Diệu, gương mặt có chút thống khổ, chính là Ada.

- Sao vậy, cô bị thương sao?

Minh Diệu bỏ cây gậy ngồi chồm hổm xuống.

- Không có chuyện gì, bị tên khốn kiếp ám toán.

Ada dùng tay chặn lên đùi phải, máu chảy ra kẽ ngón tay:

- Tên này thật quá xảo hoạt, cố ý dẫn dắt tôi tới nơi này. Centaur là thợ săn trời sinh, rừng rậm càng nhiều cây cối đối với hắc mà nói chính là hậu hoa viên nhà hắc, hơn nữa bóng tối đối với bọn hắc vốn không hề có chút ảnh hưởng, bây giờ tình thế đã bị đổi ngược, chúng ta đã biến thành con mồi.

- Đừng nói thêm nữa, tôi giúp cô xem thử một chút.

Minh Diệu cúi người xuống mượn đèn pin nhìn xem thương thế của Ada, một mũi tên bắn trúng đùi phải của nàng, nhưng không bị thương tổn đến xương.

- Nhịn một chút, đợi người đến trợ giúp thì chúng ta sẽ an toàn!

Minh Diệu cởi áo khoác ngoài phủ lên thân thể mỏng manh của Ada, sử dụng dây nịt buộc chặt đùi nàng phòng ngừa bị mất máu quá nhiều.

- Phải cẩn thận một chút, con Centaur kia không biết đang ở địa phương nào nhìn chúng ta, không biết hắc sẽ công kích từ phương hướng nào nữa.

Ada đề phòng nhìn bốn phía.

42. Chương 42: Linh Lực Đã Mất Lại Được

Bệnh viện đối với Minh Diệu mà nói là một địa phương có tình cảm rất phức tạp, nơi này vào ban ngày là thiên đường nhưng vào ban đêm lại là địa ngục đối với hắc.

Đúng vậy, tiểu hộ sĩ nơi này đúng là vô cùng xinh đẹp, nhưng khi đến buổi tối, những du hồn du đảng khắp nơi trong bệnh viện khiến toàn thân Minh Diệu đều bứt rứt khó chịu. Vì thế Minh Diệu thừa dịp bác sĩ cùng y tá không chú ý tới hắc, lặng lẽ chạy ra khỏi bệnh viện.

Từ bệnh viện vừa trốn ra chuyện đầu tiên hắc làm chính là vội vàng vàng chạy tới chỗ ở của Lê bàn tử.

- Hôm nay có chuyện đứng đắn tìm anh, đừng làm rộn!

Minh Diệu vừa vào cửa liền nhìn Lê bàn tử phát phát tay, đặt móng ngồi xuống ghế.

- Nga? Anh còn có chuyện gì đứng đắn sao? Thật hiếm có, có phải đụng trúng thứ gì thần quái muốn tôi hỗ trợ à?

Lê bàn tử ngồi trên xe lăn liếc mắt nhìn Minh Diệu:

- Đừng nói tôi khi dễ anh, năm đó linh lực của anh cao hơn tôi anh không ngừng khi dễ tôi, tìm tôi hỗ trợ tiền thù lao rất đắt đó.

- Chính là chuyện này đây!

Minh Diệu vươn ra một bàn tay, một chút ánh sáng nhạt lơ lửng trên lòng bàn tay hần, mặc dù yếu ớt nhưng thật sự tồn tại.

- Anh thấy thế nào đây?

- Không thể nào, chuyện này vốn không thể nào!

Lê bàn tử cảm thấy nếu có người nói cho hần biết mỹ nữ trên thế giới hô hào gào khóc đòi gả cho hần còn đáng tin hơn chuyện hần nhìn thấy trước mắt:

- Làm sao vậy, làm sao anh có thể sử dụng được linh lực rồi?

- Thật ra thì tôi cũng cảm thấy rất kinh ngạc, khi không có linh lực thì luôn hoài niệm năm xưa còn có linh lực, bây giờ đột nhiên khôi phục lại làm cho tôi có chút không biết nên làm sao đây!

Minh Diệu thở dài một hơi, khép lại bàn tay, chút ánh sáng nhạt trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

- Nhưng tôi tận mắt nhìn thấy lão gia tử nhà anh thi hành gia pháp, phá vỡ phách kết của anh, anh căn bản không thể nào đem linh lực tụ tập lại cùng một chỗ đâu!

Lê bàn tử chớp lấy tay Minh Diệu, giống như đang nhìn quái vật thật cẩn thận nhìn vào trong lòng bàn tay của hần.

- Cho nên tôi mới tới hỏi anh, xem anh có cao kiến gì hay không!

Minh Diệu rút tay về, tay của Lê bàn tử thật không biết có thời gian bao lâu cũng chưa chịu tẩy rửa qua, Minh Diệu cũng không muốn bị lây nhiễm bệnh khuẩn nào đó.

- Bắt đầu từ lúc nào vậy?

Ánh mắt Lê bàn tử nhìn Minh Diệu giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Minh Diệu đem quá trình cùng Ada đuổi bắt Chuck kể lại cho Lê bàn tử nghe đại khái:

- Lúc tôi tỉnh lại thì cảm giác sau lưng rất đau, nhưng lại có loại cảm giác như có thứ gì vừa buông lỏng ra, tiếp theo tôi liền cảm giác được mình đã có thể tụ tập được chút ít linh lực rồi!

- Chẳng lẽ...Lão gia tử nhà anh còn lưu một tay? Nhưng không thể nào đâu, phách kết của anh đã tan vỡ, tràng diện linh khí tứ tán lúc ấy có rất nhiều người cũng nhìn thấy được, không thể nào là giả vờ đâu!

Lê bàn tử hoàn toàn không hiểu nổi.

- Anh nói có phải do máu của tôi...

- Không biết!

Không đợi Minh Diệu nói xong Lê bàn tử liền cắt đứt lời của hần:

- Không thể nào! Đã qua nhiều năm như vậy hiện tại mới bắt đầu thức tỉnh, hơn nữa uế máu mặc dù lợi hại, nhưng còn chưa thể đạt tới trình độ ngay cả phách kết bị đánh nát cũng có thể chữa trị lành lại.

- Sự kiện này chỉ dành quy công vào kỳ tích mà thôi!

Minh Diệu không nghĩ tới cả Lê bàn tử cũng không có đầu mối.

- Tôi có suy đoán, bắt quá chỉ là suy đoán mà thôi đó!

Lê bàn tử nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn:

- Đây chỉ do tôi đoán, cho nên anh đừng xem là thật, cũng đừng quá cao hứng.

- Bớt nói nhảm, nói nhanh đi!

Minh Diệu thật bất mãn với vẻ thừa nước đục thả câu của Lê bàn tử.

- Muốn biết sao?

Lê bàn tử mở một con mắt nhìn Minh Diệu:

- Van xin tôi đi!

- Không nói thì thôi, không nói khỏi nói!

Minh Diệu đứng dậy hướng ngoài cửa đi tới.

- Nói, nói...Anh ngồi xuống trước đã.

Lê bàn tử ngăn trở Minh Diệu rời đi:

- Theo tôi đoán, năm đó lão gia tử cũng không đánh nát phách kết của anh, chẳng qua chỉ đem toàn bộ linh lực tán tràn ra ngoài, sau đó phong ấn lại phách kết, làm cho phách kết không cách nào tiếp tục tụ tập linh khí. Như vậy có thể nói thông tất cả những vấn đề này.

- Không thể nào đâu, lão gia tử làm việc luôn theo khuôn phép cũ, không thể nào mềm lòng, cho dù tôi là con của ông ấy cũng vậy thôi.

Minh Diệu chẳng thèm ngó tới lời giải thích của Lê bàn tử.

- Chuyện này cũng thật khó nói lắm.

Lê bàn tử mang theo vẻ thâm ý nhìn Minh Diệu:

- Dem linh khí trong cơ thể anh ép tán là làm cho chúng tôi nhìn thấy, vì chính sự an toàn của anh, hơn nữa thủ pháp đánh vỡ phách kết là thủ pháp độc môn của gia tộc anh, người kiểm nghiệm lại là nhị thúc của anh, đây hết thảy đều có thể xảy ra. Bởi vì anh bị trúng tên, vừa lúc đánh vỡ phong ấn của phách kết, như vậy hết thảy đều có thể giải thích.

- Uy, anh không phải muốn tìm thêm mấy mũi tên bắn tôi thêm vài mũi để chứng minh suy đoán của anh đi?

Minh Diệu nhìn ánh mắt của Lê bàn tử đang đánh giá hần có chút không đúng lắm.

- Anh không cảm thấy đây là một lời đề nghị rất tốt sao?

Lê bàn tử không ngừng đánh giá toàn thân Minh Diệu, còn làm ra động tác như muốn bắn tên.

- Miễn!

Minh Diệu che lại bộ vị trọng yếu không ngừng lắc đầu:

- Địa phương của phách kết là những chỗ yếu hại, vạn nhất anh thất thủ hoặc anh đoán sai, cái mạng nhỏ của tôi xem như khai báo tại nơi này rồi.

- Anh không muốn khôi phục lại lực lượng trước kia sao?

Lê bàn tử rất giật mình với phản ứng của Minh Diệu.

- Không cần!

Minh Diệu lắc đầu:

- Thật ra thì tôi đã nghĩ thông suốt rồi, có linh lực hay không cũng không trọng yếu, quan trọng là tôi còn sống, có đúng không? Làm một người bình thường mà sống so với làm một “năng lực giả” mà sống vẫn dễ dàng hơn.

- Nhưng những chuyện này anh cũng không thể trốn tránh được, bây giờ không phải anh đã hồi phục lại chút linh lực rồi đó sao?

Lê bàn tử nhìn Minh Diệu lắc đầu:

- Đây chính là số mạng của anh!

- Một chút linh lực như vậy, sợ rằng ngay cả chú pháp cũng không cách nào phát ra được.

Minh Diệu không sao cả nhún nhún vai:

- Lại nói tôi đã bị đuổi ra cửa, còn bị cấm tu luyện thuật pháp gia truyền rồi.

- Đúng rồi, quyển sách lần trước anh có xem qua không?

Lê bàn tử đột nhiên nhớ được trước đó không lâu không biết là người nào đem một quyển Ngũ Hành thuật sách gửi qua đường bưu điện cho Minh Diệu, Minh Diệu từng cầm quyển sách này đem tới cho Lê bàn tử xem qua, trận pháp phía trên cùng thuật pháp nhìn qua như rất bình thường, giống như loại sách trụ cột cho người mới nhập môn tu luyện, nhưng Lê bàn tử cảm giác quyển sách kia có chút kỳ quái nói không nên lời, có nhiều thứ chỉ có vẻ như bề ngoài, nhưng lại có vẻ kỳ quặc nói không nên lời.

- Có xem qua một chút.

Minh Diệu gật đầu:

- Lúc ấy cảm giác dù sao đã không còn linh lực, cũng không nghiên cứu qua cẩn thận, bây giờ anh nói lại làm cho tôi nghĩ tới, bây giờ tôi trở về nói không chừng có thể nghiên cứu lại một chút.

Lê bàn tử nhìn Minh Diệu, đột nhiên cười lên ha ha, cười đến nỗi làm Minh Diệu có chút không giải thích được.

- Cười cái gì? Có gì buồn cười?

Minh Diệu cau mày hỏi.

- Anh nói anh đã thấy thông suốt, chết cười tôi rồi!

Lê bàn tử ngưng cười, nói:

- Thật ra anh vẫn không nhìn được thông suốt đâu, anh chỉ bắt quá đang muốn tự mình lừa gạt mình mà thôi.

- Có lẽ đi.

Minh Diệu đứng dậy rời khỏi căn phòng cũ rách của Lê bàn tử.

Trên lưng vẫn có chút mơ hồ làm đau, nhưng tỉnh thoảng lại làm cho hắn cảm giác được có một cổ mát mẻ từ vết thương truyền đến, mặc dù yếu ớt, nhưng cảm giác kia tồn tại vô cùng xác thực. Minh Diệu nhìn vào bàn tay của mình một chút, từ trong lòng bàn tay tản mát ra một tia linh khí.

- Còn chưa thông suốt, có lẽ là vậy đi!

Ngồi xe taxi trở về chỗ ở, Minh Diệu cảm giác hơi mệt một chút, có thể do nguyên nhân bị thương, Minh Diệu rất muốn ngã xuống giường ngủ một giấc.

- Tôi đã về đây!

Minh Diệu đẩy cửa ra, đem áo khoác ngoài tiện tay ném lên giá áo ngay cửa phòng khách.

- Hừ, chú trở về vừa lúc, nợ phong lưu mà chú chọc được đã tìm tới cửa.

Diệp Tiểu Manh quyết mồm, nói xong liền nổi giận đùng đùng quay trở về gian phòng của mình, làm Minh Diệu hoàn toàn không giải thích được.

- Uy, cô nói cái gì, cái gì nợ phong lưu chứ!

Minh Diệu gãi gãi đầu:

- Đại di mục của cô nàng này lại tới kỳ rồi sao, kỳ quái như thế.

Đi vào phòng khách, Minh Diệu cảm giác đầu mình có chút muốn ngất, Ada đang ngồi trên sofa trong phòng khách, cười cười nhìn Minh Diệu, ánh mắt kia tựa hồ như muốn nói – Anh là người biến thái.

- Ân...làm sao cô biết tôi đang ở chỗ này?

Minh Diệu có chút sợ đối mặt cô gái này.

- Muốn tìm được anh rất đơn giản, đây là chỗ tốt của phía chính phủ thôi!

Ada đứng dậy:

- Tại sao lại chạy ra khỏi bệnh viện, dù sao tiền thuốc thang là Ủy ban chi trả.

- Chỗ kia tôi ở không quen.

Minh Diệu hàm hồ nghĩ lừa dối vượt qua kiểm tra.

- Thật ra lần này tôi tới là nói lời từ biệt.

Ada cúi đầu.

- Phải về rồi sao?

Trong lòng Minh Diệu vô cùng cao hứng, trên mặt lại không dám biểu lộ ra:

- Tôi sẽ tưởng niệm cô.

- Phải không?

Ada dùng ánh mắt không tin nhìn Minh Diệu:

- Anh sẽ nhớ tôi chứ?

- Ân...hẳn là có.

Minh Diệu thấy sắc mặt Ada không đúng vội vàng đổi lời nói:

- Có...nhất định có...tôi sẽ ngày ngày nghĩ tới cô.

- Vậy cũng tốt.

Ada đối với câu trả lời của Minh Diệu tỏ vẻ hài lòng:

- Nhưng có lẽ chúng ta không còn cơ hội gặp mặt rồi.

Vẻ mặt Ada trở nên có chút cô đơn.

- Hữu duyên tự nhiên sẽ gặp lại sau!

Trong lòng Minh Diệu đang trộm kêu to vạn tuế.

- Trước khi đi có thể cho tôi nhìn nhẫn ngọc một chút được không?

Ada vẫn nhớ chiếc nhẫn ngọc xinh đẹp mãi không quên.

- Chuyện này...Tôi không mang theo trên người, bởi vì Tiểu Ngọc là quý hôn, cho nên tôi để nàng ở lại chỗ một người bạn nuôi quý.

Minh Diệu nói dối, nghĩ thầm nhanh chóng đuổi cô gái này rồi đi cho xong.

- Tôi bị thương, hơi mệt chút...

- Được rồi, anh nghỉ ngơi đi.

Ada cầm túi xách trên sofa:

- Tôi đi nha!

- Nga, tôi đưa cô!

Minh Diệu thở phào nhẹ nhõm.

- Không cần.

Ada đi qua cạnh Minh Diệu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt hấn một cái, Minh Diệu cảm giác có chút không biết làm sao.

- Chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Ada nhẹ nhàng nói một câu bên tai Minh Diệu, rời khỏi nhà hấn.

- Uy, Tiểu Manh, tôi đói bụng, có đồ ăn gì không vậy?

Rốt cục thoát khỏi cô gái đáng sợ kia đây chưa, Minh Diệu cảm giác mình có chút đói bụng.

- Hừ, đi ăn hồ ly tinh kia của chú đi, đừng đến phiền tôi.

Thanh âm mang theo oán khí của Diệp Tiểu Manh từ trong phòng truyền tới.

- Tiểu quỷ này, tính tình càng lúc càng lớn rồi.

Minh Diệu bắt đầu nghĩ không thể làm gì khác hơn là đi nấu mì ăn liền.

Mấy tháng trôi qua, vết thương trên người Minh Diệu đã lành lại, bởi do nguyên nhân của sự kiện lần trước, Minh Diệu đã có thể tu tập được linh khí, mặc dù không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng có thể sử dụng được một chút năng lực. Minh Diệu bắt đầu nghiên cứu quyển Ngũ Hành thuật sách kỳ quái kia, luyện tập chú thuật một chút.

- Quả nhiên Lê bàn tử nói không sai, mình còn chưa nghĩ thông suốt a!

Minh Diệu thở dài một hơi.

- Linh linh linh...

Điện thoại di động vang lên, Minh Diệu cầm lên vừa xem, là một dãy số chưa từng nhìn thấy.

- Alo, ai đó?

Minh Diệu nghĩ chắc có khách tới cửa.

- Hì hì, nghĩ tới tôi không?

Thanh âm Ada từ bên trong truyền tới.

- A...nghĩ, ngày ngày cũng nghĩ!

Minh Diệu đột nhiên có loại dự cảm xấu.

- Vậy tôi nói cho anh biết một tin tức tốt!

Cách ống nghe cũng cảm giác được vẻ hưng phấn của Ada.

- Tôi đã được Ủy ban bổ nhiệm tới thành phố của anh thành lập trạm liên lạc rồi, sau này tôi sẽ thường trú ở đó.

- Vậy sao, chúc mừng chúc mừng! Gặp lại sau.

Minh Diệu cúp điện thoại thật nhanh.

- Tiểu Manh, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta phải rời Trung Quốc

43. Chương 43: Học Giáo Quái Đàm

Đêm đã rất sâu, đã đến thời gian phải tắt đèn, sân trường đại học hoàn toàn vắng ngắt.

Những đám mây đen trên bầu trời che kín vầng trăng sáng, một nam hai nữ đi tới ký túc xá cũ vắng vẻ góc sân trường.

- Hai người...xác định muốn đi sao?

Thanh âm một nữ sinh đeo kính có chút phát run, ký túc xá cũ kỹ tối như mực làm cho nàng dừng đứng tóc gáy:

- Nơi này thật sự quá âm sâm rồi, chúng ta trở về có được hay không?

- Uy, Nhã Tĩnh, lá gan của cô đừng nhỏ như vậy có được hay không?

Văn Hạo có chút không vừa ý thái độ nhát gan sợ phiền phức của Nhã Tĩnh.

- Nếu không phải do cô đánh cuộc lại bị thua, hai chúng tôi cần gì hơn nữa đêm không ngủ chạy đến loại địa phương thổ không thả phân làm chi chứ!

- Yên tâm đi, có tôi bảo vệ cô, bảo đảm để cho những kẻ cười nhạo cô nhát gan về sau cũng không còn dám nói cô nhát như thổ đế nữa!

Cô gái có mái tóc ngắn tên Bạch Tĩnh an ủi cô bạn:

- Chúng ta chỉ cần đi vào nhà vệ sinh nữ trên lầu ba, đem quyển sách bọn họ bỏ vào bên trong lấy ra là được rồi.

- Được...được rồi!

Nhã Tĩnh nhìn hai người bạn thân cùng mình đi tới nơi này cũng không hề sợ hãi, mình làm người trong cuộc lại muốn rút lui bỏ chạy thật sự là rất khó xem, đành kiên trì đi thẳng về phía trước.

Ký túc xá bỏ hoang là một kiến trúc bằng gỗ, niên đại đã rất xưa, phòng ốc có chút cũ nát, lãnh đạo trường học e ngại ký túc xá quá cũ nếu để cho học sinh ở lại sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên đã thành lập ký túc xá mới, mà không biết vì sao ký túc xá cũ này cũng không bị phá hủy, lại bỏ trống như vậy. Bởi vì nơi này vắng vẻ, hơn nữa có lời đồn đãi nơi này có chuyện ma quái, cho nên bình thường dù là ban ngày cũng rất ít có người đến gần.

Ba người cầm đèn pin đi tới trước cửa ký túc xá, Văn Hạo nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, cửa không khóa, không biết do bên trường học đã quên mất hay vì nhóm bạn đánh cuộc với Nhã Tĩnh đã làm hỏng khóa lúc sáng nay.

“Chi nha” một tiếng cánh cửa liền bị đẩy ra, thanh âm truyền ra trong sân trường trống trải nghe thật chói tai, một mùi vị ẩm mốc truyền tới, Văn Hạo bưng kín lỗ mũi.

- Đi nhanh đi, mùi vị nơi này thật sự quá khó ngửi!

Văn Hạo cau mày bịt lỗ mũi nói.

Nhã Tĩnh gạt đầu, ký túc xá tối như mực làm da đầu nàng có chút tê dại.

- Đạp, đạp, đạp...

Hành lang trống trải chỉ có tiếng bước chân của ba người bọn họ, Văn Hạo đi tuốt ở phía trước, mà Nhã Tĩnh nắm chặt tay Bạch Tĩnh đi theo phía sau.

Dọc theo ánh đèn chiếu sáng từ đèn pin, có thể thấy được tro bụi phủ đầy cộm khắp nơi, nơi góc tường chỉ chít mạng nhện. Vách tường thạch cao bốn phía có chút bóc ra, lộ ra lỗ thủng thật lớn, có thể thấy được những cây gỗ gãy lìa bên trong, Nhã Tĩnh có chút hối hận mình đã vọng động đánh cuộc lúc ban ngày.

- Đến đây đi, chúng ta lên lầu ba ở nơi này, nhanh làm xong rồi còn trở về.

Văn Hạo không muốn ở lại loại địa phương này thêm một phút đồng hồ nào, chỉ nói về mùi vị mốc meo nơi này cũng đủ làm cho hắn không cách nào nhịn được.

Thang lầu bằng gỗ đã có chút rời ra lỏng lẻo, những bậc thang gỗ nhìn qua có vẻ như còn hoàn hảo nhưng khi giẫm lên cũng phát ra thanh âm kéo kẹt, phảng phất tùy thời đều gãy sụp xuống, ba người thật cẩn thận đi lên lầu ba.

- Nhà vệ sinh nữ...hắn là ở bên kia đi!

Văn Hạo đứng trong hành lang dùng đèn pin chiếu khắp chung quanh. Tình huống lầu ba còn hổng bét hơn cả lầu một, trên sàn nhà có nhiều chỗ đã sụp xuống, lộ ra mấy lỗ thủng lớn. Văn Hạo dùng đèn pin chiếu tới, mấy con chuột bị kinh sợ chạy trốn bốn phía.

- A, chuột...

Nhã Tĩnh sợ hãi kêu lên núp phía sau Bạch Tình, lạnh run.

- Không có chuyện gì đâu, không sao đâu, chuột chạy mất rồi!

Bạch Tình nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô bạn thân, cảm giác bàn tay Nhã Tĩnh lạnh như băng:

- Sắp đến nơi rồi, nhẫn nại một chút.

- Con chuột thôi có gì phải sợ, thật là, lá gan thật nhỏ...

Văn Hạo bất mãn lắm lắm, nhìn thấy ánh mắt ngăn cản của Bạch Tình bèn đem nửa câu sau nuốt trở vào.

- Đến rồi, nhà vệ sinh nữ, hai người đi vào lấy đi, tôi chờ ở cửa.

Ba người đi tới trước cửa nhà vệ sinh nữ trên lầu ba.

- Tại sao cậu không vào lấy chứ?

Trong lòng Bạch Tình cũng có chút sợ hãi:

- Đi cùng đi, chúng tôi cho cậu một lần cơ hội có thể đi thăm nhà vệ sinh nữ.

- Ai nha, nữ sinh các cô thật sự quá phiền phức. Được rồi, cùng nhau vào đi thôi!

Ngoài miệng Văn Hạo thật cứng rắn, thật ra trong lòng cũng có chút sợ hãi, dù sao dưới loại tình huống âm trầm quỷ dị như địa phương này ai cũng sẽ nảy sinh ra cảm giác sợ hãi.

Đẩy cửa nhà vệ sinh nữ, ba người chậm rãi đi vào.

- Không biết mấy người kia đem sách giấu ở nơi nào đây?

Văn Hạo dùng đèn pin tìm kiếm khắp nơi.

- Có phải là ở từng ngăn của nhà cầu hay không, mỗi người tìm một nơi vậy?

Bạch Tình đề nghị nói.

- Quen biết cô thật là xui xẻo!

Văn Hạo nhỏ giọng lắm lắm đẩy ra cửa một phòng ngăn nhà cầu.

- Chúng ta cùng đi tìm đi!

Bạch Tình quay đầu lại nói với Nhã Tĩnh:

- Đây...đây...

Bạch Tình trong mơ hồ nhìn thấy phía sau lưng cô bạn tựa hồ có thứ gì đó, nhìn qua giống như là người, hơn nữa không chỉ là một người mà là xếp thành một đội đi theo phía sau Nhã Tĩnh.

- Sao...tại sao...cô đừng làm tôi sợ a...

Nhã Tĩnh nhìn thấy vẻ mặt của cô bạn đã biến thành trắng bệch:

- Đừng nên đùa giỡn kiểu này a!

- Không...không...

Bạch Tình hoảng sợ lui về phía sau.

- Hai người đừng nên đùa nữa đi.

Văn Hạo nhô đầu ra khỏi vách ngăn:

- Nơi này không có!

- Văn Hạo...tôi...nàng...phía sau Nhã Tĩnh...có người...

Bạch Tình run run nói chuyện cũng không nên lời.

- Cô...

Văn Hạo nghe được lời của Bạch Tình, cũng bị hoảng sợ đến nuốt nước bọt.

- Ngô ngô ngô...hai người không nên làm tôi sợ a, cô nói đi, cô chỉ là nói đùa với tôi thôi!

Nhã Tĩnh òa khóc đứng yên tại chỗ, không phải nàng không muốn bỏ trốn, chẳng qua nàng quá sợ hãi nên không cách nào nhúc nhích, nàng muốn quay đầu nhìn lại nhưng toàn thân đều bị cảm giác sợ hãi bao phủ.

Văn Hạo chậm rãi giơ cao đèn pin, lòng hiếu kỳ của con người chiến thắng cả sự sợ hãi, dọc theo ánh đèn mơ hồ nhìn qua, đích xác là có một hàng người đứng ngay phía sau Nhã Tĩnh, cũng không nhúc nhích, chỉ có thể nhìn thấy được vùng gáy.

- Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật...

Trong miệng Văn Hạo tụng niệm kinh văn, nghe nói loại đồ vật dơ bẩn này đều sợ hãi kinh Phật, mặc dù hẳn cũng không tin Phật, nhưng lúc này có thể nhớ được phương pháp xử lý cũng chỉ có thứ này.

- Nhã Tĩnh, mau tới đây, đi tới...

Văn Hạo chậm rãi nhích tới gần Nhã Tĩnh, vươn ra một bàn tay.

- Ô ô ô...tôi không thể nhúc nhích được!

Cả người Nhã Tĩnh phát run, toàn thân đều không nghe sai sử.

- Kéo tay của tôi!

Văn Hạo bước về phía trước một bước, cầm tay Nhã Tĩnh, một tay kéo mạnh Nhã Tĩnh về phía sau mình.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Văn Hạo vừa kéo Nhã Tĩnh tới, bóng người đứng sau lưng nàng liền biến mất không thấy. Văn Hạo trắng lên lá gan giờ đèn pin chiếu thẳng về phía trước.

- Hai người các cô có thể đừng kinh hãi hoảng sợ đến mức như vậy hay không!

Vừa nhìn thấy được rõ ràng, Văn Hạo thở phào nhẹ nhõm:

- Chỉ là tấm gương mà thôi, Bạch Tình cô đừng làm lớn chuyện tới mức như vậy có được hay không đây!

- Gương...gương sao...

Bạch Tình nghe được lời nói của Văn Hạo cũng chầm chậm đi tới, thì ra địa phương vừa rồi Nhã Tĩnh đứng ở sau lưng có một tấm gương, không biết bị ai đánh vỡ hiện lên từng mảnh, giống như trong gương chiếu ra tới vài bóng người.

- Ô ô ô, làm tôi sợ muốn chết...

Nhã Tĩnh rốt cục buông lỏng thần kinh căng thẳng, cảm giác như cả người bị nhũn ra, đặt mông ngồi lên mặt đất.

- Đồ đáng chết, giỏi hù dọa người!

Văn Hạo hung hăng gõ lên đầu Bạch Tình.

- A, đau quá, tôi là vì sợ nha, chẳng lẽ cậu không sợ sao?

Bạch Tình che đầu kháng nghị nói.

- Sợ? Có cái gì phải sợ!

Văn Hạo đỡ Nhã Tình ngồi dưới đất đứng dậy.

- Tôi không sợ chút nào cả!

- Hừ, đồ mặt dày!

Bạch Tình bĩu môi:

- Hiện tại nơi này càng thêm âm sâm rồi, chúng ta mau nhanh tìm được rồi đi thôi.

- Chỉ còn chỗ này chưa tìm, nhất định ở bên trong.

Văn Hạo đứng ngay trước vách ngăn cuối cùng:

- Lấy được rồi chúng ta đi thôi, để những cô gái như các cô khỏi kinh hoàng sợ hãi lớn chuyện.

Văn Hạo dùng một cước đá văng vách cửa nhà cầu cuối cùng, một quyển sách đặt lên trên bồn nước bồn cầu, hẳn là đồ vật họ định tìm.

- Ở chỗ này đây, hai người mau tới!

Văn Hạo quay đầu lại nói một câu với hai người, liền đưa tay định lấy quyển sách kia.

- Hô lap...

Một tiếng vang lên, một bóng người xuất hiện trước mặt Văn Hạo, Văn Hạo bị hù dọa hoảng sợ té ngồi trên mặt đất, cho dù trong bóng tối cũng thấy rõ khuôn mặt đầy máu tươi cùng răng nanh thật dài trước mặt, Văn Hạo lớn tiếng hét lên.

- A...

Hai nữ sinh thấy một màn như vậy cũng bị làm hoảng sợ lớn tiếng hét rầm lên, chạy ra ngoài thật nhanh, Văn Hạo cũng không kịp nhặt sách lên, gào thét chạy theo phía sau hai nữ sinh thoát ra khỏi ký túc xá cũ kỹ.

- Có quỷ a...

Tiếng kêu thê lương quanh quẩn bên trong sân trường trống trải.

Ngày kế tiếp bên trong mạng internet trường học liền có một bài post về chuyện trong ký túc xá cũ có quỷ trong nháy mắt trở thành đề tài nóng bỏng nhất. Miêu tả chân thật của người trong cuộc khiến ới người đọc xong bài post này đều bàn tán say sưa, trong sân trường dần dần truyền ra câu chuyện về quỷ hồn thật náo nhiệt. Mặc dù sau đó bên trường học nghe được tin tức cố ý đi tới ký túc xá cũ để tìm xem, sau đó truyền lại lời đính chính là có học sinh thích đùa dai đã đem mô hình cơ thể con người giả dạng thành bộ dạng thật kinh khủng dùng dây treo cho rơi xuống để hù dọa người khác, nhưng các học sinh vẫn tương đối nguyện ý tin tưởng trong ký túc xá cũ thật sự có quỷ, có chút học sinh có gan lớn còn tổ chức cùng nhau đến ký túc xá cũ thử lòng can đảm. Trường học vì an toàn của học sinh lập tức phong bế ký túc xá cũ, hơn nữa cường điệu nhấn mạnh nếu còn phát hiện người nào đến ký túc xá sẽ ghi nhớ lỗi nặng mà xử phạt, vì thế mới bình ổn được những học sinh tổ chức đi thám hiểm. Mặc dù không được đến ký túc xá cũ, nhưng chuyện xưa về quỷ hồn đã xâm nhập lòng người, biến thành một trong những quái đàm của trường học.

44. Chương 44: Mới Vào Đại Học

Diệp Tiểu Manh chống nạnh đứng ngay trước cửa trường học, ân, trời xanh thăm thẳm, ân, mây cũng rất trắng, ân, không khí cũng rất thanh tân, tâm tình Diệp Tiểu Manh rất tốt, rất muốn hô to mấy tiếng:

- Lão nương cũng là sinh viên đại học rồi!

- Này, nhường một chút, đừng chặn đường chứ!

Thanh âm từ phía sau truyền đến cắt đứt vẻ say mê của Diệp Tiểu Manh, một nam sinh đeo mắt kính mang theo ba lô túi xách lĩnh kỉnh lạnh lùng nhìn Diệp Tiểu Manh đang đứng ngay giữa cổng.

- A...Thật xin lỗi!

Diệp Tiểu Manh vội vàng nhảy sang một bên:

- Vị bạn học này là học sinh mới sao, đồ đạc nhiều như vậy hay là để tôi giúp cậu cầm cho!

Nam sinh đeo mắt kính đánh giá Diệp Tiểu Manh:

- Cô...không giống như là sinh viên trường đại học này đi?

- A...

Diệp Tiểu Manh lập tức gấp đến mức nhảy dựng lên:

- Lão nương có chỗ nào không giống chứ?

Ánh mắt Diệp Tiểu Manh thật giống như muốn đem nam sinh kia cắn chết ngay lập tức.

- A...thật xin lỗi, tôi còn tưởng rằng cô là học sinh trung học đệ nhất cấp...

Nhìn thấy trong ánh mắt Diệp Tiểu Manh càng thiêu đốt lửa giận mãnh liệt, nam sinh hoảng sợ bỏ chạy trốn chết.

- Hừ, mọi người đều nói người nào trở mã muộn sau này lớn lên đều là đại mỹ nữ!

Diệp Tiểu Manh an ủi mình, đi tới nơi tiếp đãi sinh viên mới.

- Cô bé con, cô không tìm được người nhà của mình sao?

Lại là một nam sinh đeo mắt kính mang theo vẻ mỉm cười hỏi Diệp Tiểu Manh.

- A...

Diệp Tiểu Manh dùng sức đem thư trúng tuyển đại học vỗ lên trên bàn:

- Lão nương là đến báo danh...

- Vậy...vậy sao...

Nam sinh tiếp đãi lau mồ hôi lạnh trên đầu:

- Thật xin lỗi, tôi còn tưởng rằng...

- Không có gì để xin lỗi, đi đâu để nộp học phí?

Diệp Tiểu Manh tàn bạo nhìn nam sinh cao hơn nàng gần nửa đầu.

- Kia...à...Văn Hạo...

Nam sinh đeo mắt kính quay đầu lại kêu một tiếng, theo hần xem ra vị học muội mới đến này hần không chọc vào nổi còn không trốn được xa xa hay sao.

- Mang vị học muội này đi làm thủ tục.

Nam sinh có tên là Văn Hạo chạy chậm tới gần:

- Đến đây đi, học muội, hoan nghênh, đi theo tôi.

Văn Hạo rất chịu nói chuyện, dọc theo đường đi không ngừng giới thiệu sân trường với Diệp Tiểu Manh, tòa lầu này là làm gì, chỗ kia có thứ gì đẹp mắt. Diệp Tiểu Manh giống như một dân nhà quê vừa vào thành phố, ánh mắt cùng đầu óc không ngừng choáng váng.

- Nè, tòa lầu bên kia là gì vậy, sao nhìn cũ kỹ như thế?

Diệp Tiểu Manh chú ý tới ở góc sân vận động có một tòa lầu cũ nát cô linh linh đứng vững nơi đó, nhìn qua vô cùng hoang vu.

- A...nơi đó sao...

Văn Hạo thần thần bí bí nhỏ giọng nói:

- Nơi đó trước kia là ký túc xá cũ, ngàn vạn lần đừng nên đi tới đó, nơi đó có chuyện ma quái.

- A, chuyện ma quái!

Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút ử rử, tại sao đi tới đâu cũng không trốn tránh được những chuyện này.

Đi tới chỗ nộp học phí, Diệp Tiểu Manh liền u mê ngay tại chỗ, đây là loại tình huống nào chứ, đầu người tấp nập chen chúc thành một đoàn, ai cũng bu quanh nhân viên thu ngân như chỉ hân không thể lập tức đem tiền nhét vào người họ. Cảnh tượng làm cho Diệp Tiểu Manh phải cảm thán ngành dịch vụ bây giờ càng ngày càng quá tốt.

- Đến đó đi, cố gắng lên, tôi ủng hộ cô trên tinh thần.

Văn Hạo đứng một bên trêu chọc.

Diệp Tiểu Manh liền cắn răng, sợ cái gì chứ, bất quá chỉ là phiên bản chen chúc mua thức ăn trong căn tin buổi trưa trường cũ mà thôi, điểm này vốn không làm khó được Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh liền dùng cổ khí thế “phong tiêu diêu hê Dịch thủy hàn” xông ào vào trong đám người.

Dùng mấy tờ tiền mặt đổi lấy một thân mới mẻ cùng mấy tờ hóa đơn, rốt cục Diệp Tiểu Manh cũng đi tới ký túc xá. Vừa đẩy cửa ra, bốn người trong phòng đã có hai người đang thu thập hành lý, nhìn Diệp Tiểu Manh tay không đi vào, hai nữ sinh có chút phản ứng không kịp.

- Ân, không tệ không tệ, xem ra hoàn cảnh phòng ký túc xá cũng không tệ lắm!

Diệp Tiểu Manh chấp hai tay sau lưng đánh giá chung quanh.

- Đây...

Một nữ sinh có mái tóc dài mở miệng:

- Em đến tìm người sao, cô bé?

- Ách...

Diệp Tiểu Manh khóc không ra nước mắt:

- Tôi là sinh viên mới tới mà...phân phối ở lại phòng này...

- Ân?

Hai nữ sinh sững sốt một thoáng, tiếp theo bật cười ha hả.

- Ha ha ha ha, có thật không, thật tốt quá, thì ra chúng ta còn có một người bạn cùng phòng đáng yêu như vậy, tôi tên là An Thanh, cô tên là gì?

Nữ sinh tóc ngắn đi tới tự giới thiệu mình.

- Ân, tôi tên là Diệp Tiểu Manh!

Diệp Tiểu Manh nở nụ cười, ấn tượng đầu tiên gieo cho người khác vô cùng trọng yếu.

- Tôi tên là Bạch Huyền.

Nữ sinh tóc dài đi tới, vươn tay bắt tay Diệp Tiểu Manh, vừa nhìn thì biết là một nữ sinh tương đối chừng chạc.

- Hì hì, thật tốt, cô thật khá hơn một nữ sinh khác.

An Thanh sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh, cảm giác giống như đang sờ sờ sứ vật trong nhà mình:

- Nữ sinh kia lạnh như băng không chịu nói chuyện, một hồi nàng trở lại cô phải nhớ kỹ đó, không nên tùy tiện nhích tới gần nàng đâu!

An Thanh dùng khẩu khí dụ dỗ trẻ con nói chuyện với Diệp Tiểu Manh.

- Đây...có thể đừng dùng loại khẩu khí này nói chuyện với tôi được không vậy...

Diệp Tiểu Manh phản bác có chút vô lực.

- A...thật đáng yêu!

An Thanh ôm chặt Diệp Tiểu Manh, Bạch Huyền ở một bên thấy ánh mắt cầu trợ của nàng, chỉ đành bất đắc dĩ lắc nhẹ đầu.

- Đến đây đi, chị có kẹo ăn đây nè!

An Thanh từ trong hành lý lấy ra một cây kẹo que khổng lồ màu sắc rực rỡ lấp lư không ngừng trước mặt Diệp Tiểu Manh.

- Cảm ơn...không cần...

Diệp Tiểu Manh thật sự muốn nhảy lầu chết cho rồi, rõ ràng đều có tuổi tác ngang bằng nhau, tại sao lúc nào nàng cũng phải chịu đãi ngộ như vậy.

- Tiểu Manh, hành lý của cô đâu?

Bạch Huyền ngăn trở An Thanh tiến thêm một bước hành động trêu chọc, xem ra Diệp Tiểu Manh đã sắp nổi giận, vì thế nàng kịp thời dời đi đề tài.

- A, hành lý sao, không cần thiết, nhà tôi cũng ở đây, tôi chỉ cần mang theo chút vật dụng hàng ngày cùng vài bộ quần áo tắm rửa là được rồi.

Diệp Tiểu Manh cao hứng trả lời.

- Nga, vậy sao? Người bạn cùng phòng còn lại của chúng ta cũng là người địa phương, xem ra hai người thật sự rất có duyên, đáng tiếc chúng tôi còn chưa kịp hỏi nàng tên gì thì nàng đã bỏ đi.

Bạch Huyền rất có khí chất của một vị lãnh tụ.

- Bởi vì cô tới chậm, cho nên chúng tôi đã chọn xong giường ngủ rồi, chỉ còn lại bên kia, nếu như cô không hài lòng thì có thể nói ra.

- A, đừng nha, tôi không muốn ngủ chung một chỗ với người lạnh như băng kia, sẽ bị đông lạnh cảm mạo đó.

An Thanh đưa ra kháng nghị:

- Muốn thay thì đại tỷ thay đổi với Tiểu Manh đi thôi, hắc hắc, như vậy buổi tối tôi có thể ôm Tiểu Manh ngủ rồi, a...thật đáng yêu.

- Không...không cần!

Diệp Tiểu Manh không khỏi tuân theo hơi lạnh, dù là người lạnh như băng vẫn còn tốt hơn người quá độ nhiệt tình.

- Tôi ngủ nơi đó là được, tôi cũng không có nhiều mao bệnh như vậy.

- Vậy thì tốt!

Bạch Huyền thân thiết cười cười:

- Chờ khi người bạn cùng phòng kia trở lại chúng ta mới từ từ liên lạc một chút tình cảm.
- Không cần thương lượng đâu, phòng ngủ chúng ta đương nhiên sẽ do Huyền Huyền tỷ dẫn đầu.

An Thanh ngồi trên giường đung đưa đôi chân:

- Tiểu Manh chỉ có thể làm nhỏ nhất, bằng nữ kia tôi nhìn không quen.
- Tiểu Manh, ý kiến của cô thế nào?

Bạch Huyền cười nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Này...tôi không có ý kiến, nhưng chúng ta hay là nên chờ người bạn kia trở lại hỏi thăm ý kiến của nàng một chút tốt hơn.

Diệp Tiểu Manh đột nhiên phát hiện Bạch Huyền nguyên lai là một người rất mê quyền chức.

- Ân, cũng tốt!

Bạch Huyền nghe được lời của Diệp Tiểu Manh cũng không thấy mất hứng:

- Chờ khi cô ấy trở lại chúng ta cùng nhau thương lượng một chút cũng tốt.
- Không cần.

Một thanh âm lạnh như băng từ ngoài cửa truyền đến.

- Tôi không có hứng thú, chính các cô tự quyết định là được.

Diệp Tiểu Manh cảm giác thanh âm kia vô cùng quen thuộc, quay đầu lại nhìn liền thất kinh.

- A Trạch, sao lại là cô?
- Ân, Tiểu Manh sao?

A Trạch cũng có chút kinh ngạc:

- Chúng ta lại có thể học chung trường học lại ở chung một phòng ngủ nữa!
- Wow, thật tốt quá!

Diệp Tiểu Manh cao hứng nhảy dựng lên, ở trong địa phương xa lạ không ngờ gặp được người quen:

- Chúng ta thật sự là rất có duyên rồi!
- Thì ra hai người đã sớm quen biết!

Bạch Huyền đi về phía a Trạch vươn tay ra:

- Tôi tên là Bạch Huyền.

A Trạch lạnh lùng nhìn Bạch Huyền một chút, nhưng cũng không vươn tay ra bắt tay Bạch Huyền:

- Gọi tôi a Trạch là được!
- Ân...a Trạch sao...

A Trạch lạnh lùng làm Bạch Huyền có chút không quen, nhưng nàng cũng không để trong lòng quá mức:

- Sau này chúng ta sẽ ở chung với nhau, xin chiếu cố nhiều.

A Trạch không trả lời Bạch Huyền, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng ậm ừ xem như đáp ứng.

- Này, cô cũng thật không có lễ phép nha!

An Thanh cũng cảm thấy hơi mất hứng.

- A Trạch, sau này sẽ sống chung với nhau thời gian thật dài, không nên lúc này cũng cự người ngoài ngàn dặm đâu.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng nói bên tai a Trạch.

A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh, vươn tay bắt tay Bạch Huyền một chút liền rút trở về.

- Huyền tỷ, a Trạch luôn là như vậy, không quá thích tiếp xúc với người khác, thật ra tâm địa nàng rất tốt, chỉ bỏ qua cho!

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng giải thích với Bạch Huyền.

- Không sao.

Bạch Huyền thật hào phóng cười cười:

- Tôi cũng không quá để ý.

Bốn người cuối cùng quyết định Bạch Huyền làm đại tỷ, An Thanh làm nhị tỷ, a Trạch đứng hàng thứ ba, Diệp Tiểu Manh nhỏ nhất. Nói là bốn người quyết định, thật ra chỉ có một mình An Thanh tự quyết định, a Trạch đối với những chuyện này vốn luôn thờ ơ, chỉ ngồi yên trên giường của mình xem quyển sách cổ.

Diệp Tiểu Manh cũng muốn phản đối chuyện mình làm người nhỏ nhất, lý do là sinh nhật của mình lớn hơn a Trạch, kết quả bị một câu của An Thanh – cô có hình dáng thật đáng yêu, quả thật là hình dáng của một học sinh trung học đệ nhất cấp, sau đó lời kháng nghị của nàng liền bị bác bỏ.

Ngày thứ nhất của cuộc sống đại học, Diệp Tiểu Manh cảm giác tâm lý của mình bị thương cực độ nghiêm trọng!

45. Chương 45: Thần Hi Thanh Lam

- A Trạch, cô cũng báo danh vào trường học này sao?

Diệp Tiểu Manh lôi kéo a Trạch đi dạo bên trong vườn trường.

- Không phải!

A Trạch lắc đầu:

- Tôi vốn không báo danh thi vào trường học này, nhưng tôi lại nhận được thư thông báo trúng tuyển, mặc dù có chút kỳ quái, nhưng vì gần nhà nên tôi tới học.

- Là như vậy sao...

Diệp Tiểu Manh cắn ngón tay suy nghĩ một chút:

- Tôi tựa hồ cũng không nhớ được tôi có báo danh vào trường học này.

Hai người đi trên con đường nhỏ bên trong sân trường, rất nhiều sinh viên đều nhìn vào tổ hợp kỳ quái của hai người họ, một mỹ nữ lạnh như băng mang theo một tiểu bắt điểm tựa hồ là học sinh trung học đệ nhất cấp, a Trạch cũng không thèm để ý tới ánh mắt của người khác, nhưng Diệp Tiểu Manh có chút không chịu được.

- Thật là, luôn dùng ánh mắt nhìn đứa con nít nhìn tôi, tôi không chịu được nữa!

Diệp Tiểu Manh có chút phát điên:

- A Trạch, chúng ta đi bên kia, người bên kia tương đối ít.

A Trạch gật đầu, đối với nàng mà nói đi đâu cũng giống nhau, những ánh mắt kia căn bản không khởi lên nổi hứng thú của nàng, người khác dùng ánh mắt thế nào nhìn nàng đối với nàng mà nói không sao cả.

- Minh Diệu đã đáp ứng dạy pháp thuật cho cô chưa?

A Trạch hỏi Diệp Tiểu Manh.

- A...đừng nhắc tới hần!

Diệp Tiểu Manh nghĩ đến Minh Diệu liền tức giận:

- Tôi ăn nói khếp nép cầu hần suốt mấy ngày, hần lại nói cần suy nghĩ một chút, kết quả cuối cùng lại nói không chịu dạy cho tôi, tức chết tôi!

- Tại sao?

A Trạch kỳ quái nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Đáng giận nhất chính là người kia lại không nói tại sao.

Diệp Tiểu Manh phồng má tức giận:

- Luôn xem tôi như đứa con nít, tôi đã quyết định, một năm không nấu cơm giặt giũ cho hần, một năm không thềm nói chuyện với hần.

- Một năm sao, có chút dài đó!

A Trạch thuận miệng hồi đáp.

- Có chút dài sao? Ân, đúng là có chút dài a!

Diệp Tiểu Manh cắn móng tay suy nghĩ một chút:

- Minh Diệu lười như vậy, một năm không giặt quần áo cho hần vậy hần nhất định thà mặc quần áo bẩn cũng không chịu tự mình giặt tẩy, a, không được không được, quá dài rồi. Một năm không nói chuyện với hần cũng có chút tàn nhẫn đi, vạn nhất tôi không nhịn được nói chuyện trước với hần, đây chẳng phải nói tôi rất không có mặt mũi, không được không được, đổi lại nửa năm đi, nửa năm cũng có chút dài nha, hay là đổi thành ba tháng vậy?

A Trạch lắc đầu không nói gì, một mình hướng chỗ nghỉ chân đi tới, lưu lại một mình Diệp Tiểu Manh đứng nguyên tại chỗ lăm bầm lâu bầu.

- Hay là một tháng đi, ân ân, quần áo Minh Diệu trong một tháng hần cũng không bẩn lắm đâu, không được, nếu một tháng không giặt vớ thì cả nhà đều có mùi vị như cá khô ngoài biển. Hay là đổi thành một tuần lễ đi, ân, ân, như vậy mình cũng không cần chịu đựng không nói lời nào khổ cực như vậy.

Đợi đến khi Diệp Tiểu Manh đã quyết định được chủ ý, a Trạch đã đi được thật xa.

- A, a Trạch, chờ tôi một chút với!

A Trạch quay đầu nhìn Diệp Tiểu Manh một chút, chỉ lắc nhẹ đầu tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đi tới chỗ nghỉ chân vắng vẻ không người, chợt phát hiện thì ra đã sớm có người đang ngồi bên trong, từ sau bóng lưng nhận ra là một người đàn ông. Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút lạnh, bóng lưng kia tựa hồ nàng đã từng gặp qua nơi nào.

- Sao lại quen như vậy...

Diệp Tiểu Manh cố gắng hồi tưởng.

- Người quen biết sao?

A Trạch thấy phản ứng của Diệp Tiểu Manh bèn hỏi.

Hai người nói chuyện tựa hồ quấy rầy người đàn ông đang ngồi trong chỗ nghỉ chân đọc sách, hần đứng lên, quay đầu lại. Vừa nhìn thấy rõ gương mặt người đàn ông kia Diệp Tiểu Manh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tại sao hần lại ở chỗ này?

- Diệp Tiểu Manh, chào cô!

Người đàn ông đẩy gọng kính viền vàng, trên mặt không hề lộ ra chút phản ứng nào.

- Lưu...Lưu lão sư, vì sao thầy lại ở chỗ này?

Vốn tưởng rằng đã tốt nghiệp trung học là có thể né tránh người đàn ông làm cho toàn thân Diệp Tiểu Manh không chút thoải mái, kết quả lại đụng phải hắn ngay tại nơi này, Diệp Tiểu Manh kinh ngạc há hốc miệng sững sờ.

- Kỳ quái lắm sao, tôi vốn là nghiên cứu sinh của trường đại học này mà, tôi đi trung học đệ nhị cấp dạy học bất quá chỉ là vì giúp bạn dạy thay mà thôi.

Lưu lão sư nói tiếp:

- Ở chỗ này không cần gọi tôi là Lưu lão sư, gọi sư ca hoặc Lưu Thiên Minh là được.

- Người quen biết sao?

A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Ân, trước kia là thầy dạy thay lớp tôi.

Diệp Tiểu Manh cảm giác chỉ cần nhìn thấy Lưu Thiên Minh thì cả người nàng liền không thoải mái.

- Không ngờ hắn cũng học trong trường học này.

A Trạch nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Manh:

- Người quen biết của cô cũng không đơn giản.

- Ân? Có ý gì?

Lời nói đột ngột của a Trạch làm Diệp Tiểu Manh sững sờ.

- Không có gì, chúng ta ngồi ở đây một chút đi.

A Trạch lắc đầu.

Diệp Tiểu Manh nghe không hiểu ra sao, nhưng hỏi thế nào a Trạch cũng không nói, Diệp Tiểu Manh qua thêm chốc lát cũng quên mất việc này.

- Bạn học, các cô là sinh viên mới sao, có muốn gia nhập xã đoàn của chúng tôi hay không?

Một nữ sinh chạy tới hỏi a Trạch.

- Xã đoàn? Làm cái gì?

Diệp Tiểu Manh trừng mắt hỏi.

Nữ sinh nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Manh, tiếp tục nói với a Trạch:

- Chúng tôi là Thiên Văn Xã, cô có hứng thú với thiên văn không, chúng tôi có rất nhiều người chung sở thích, có hoạt động được tổ chức, xem như có thể phong phú được kiến thức đó.

- Không có hứng thú!

A Trạch không chút lưu tình cự tuyệt lời mời của nữ sinh:

- Tiểu Manh, chúng ta đi.

A Trạch lôi kéo Diệp Tiểu Manh rời khỏi nơi nghỉ chân.

- Khoan khoan, a Trạch, xã đoàn sao, nghe có vẻ rất có ý tứ, hay là chúng ta cũng gia nhập thử đi!

Diệp Tiểu Manh đề nghị, nàng vẫn tràn đầy mong đợi hoạt động tập thể, bởi vì thể chất đặc thù nên nàng rất khó tìm được bạn bè, vì thế Diệp Tiểu Manh thật muốn có khởi đầu mới tại đại học.

- Cô muốn gia nhập sao?

A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Ân, chẳng lẽ cô không muốn có thêm nhiều bạn sao?

Diệp Tiểu Manh lại nghĩ tới Trình Tú, trong lòng có chút khổ sở:

- Tôi có rất ít bạn bè, tôi rất hi vọng có thể kết giao được nhiều người bạn tri tâm, cũng giống như tôi với cô vậy.

- Vậy sao?

A Trạch ôm bả vai Diệp Tiểu Manh:

- Vậy tôi cùng cô gia nhập là được.

- Thật sao?

Diệp Tiểu Manh cao hứng nhảy dựng lên.

- Nhanh nhanh, chúng ta đi xem thử có xã đoàn nào có thể gia nhập!

Diệp Tiểu Manh lôi kéo a Trạch đi chung quanh sân trường hỏi thăm có xã đoàn nào tốt có thể gia nhập, đáng tiếc vẫn không tìm được nơi nào khiến nàng hứng thú, Diệp Tiểu Manh có chút ủ rũ.

- Văn Học Xã, Khoa Học Xã, Địa Lý Xã, lại còn có Hoạt Hình Xã cùng Thi Đấu Thể Thao Điện Tử Xã, cũng chẳng có xã đoàn nào có ý tứ hoặc bất đồng với người khác cả.

Diệp Tiểu Manh lôi kéo a Trạch ngồi trên bồn hoa than thở.

- Ân, không có hứng thú.

A Trạch gật đầu:

- Tôi cũng không có hứng thú đối với những thứ bình thường.

- A, học muối, lại gặp mặt!

Văn Hạo vừa đi ngang qua thấy được Diệp Tiểu Manh.

- A, chào sư ca.

Diệp Tiểu Manh đối với vị sư ca duy nhất không xem mình như đứa con nít rất có hảo cảm.

- Đã quen thuộc chưa?

Văn Hạo cũng ngồi xuống.

- Dạ, hoàn hảo, không có gì không quen.

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Sư ca có biết xã đoàn nào khá không, hai chúng tôi nghĩ muốn gia nhập xã đoàn đặc biệt một chút.

- Muốn đặc biệt với người khác sao? Chỗ này như thế nào?

Văn Hạo chỉ chỉ tấm bảng đen sau lưng.

Nhìn theo ngón tay của Văn Hạo, Diệp Tiểu Manh thấy được một tờ áp phích dán trên góc tấm bảng đen.

- Thần Hi Thanh Lam? Cái tên thật êm tai, xã đoàn này là thế nào vậy, tại sao vừa rồi chúng tôi không nhìn thấy?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Hắc hắc...

Văn Hạo thần bí cười cười:

- Thật ra đây là một xã đoàn ngầm, không được trường học thừa nhận, nhiều nhất chỉ được xem như một hội của những người cùng sở thích. Thần Hi Thanh Lam, chính là ý tứ xuyên thấu qua ánh nắng sáng sớm thấy được sương mù.

- Wow, không tệ không tệ, rất có cảm giác như suy lý trinh thám! A Trạch, chúng ta gia nhập nơi này đi.

Diệp Tiểu Manh cảm thấy thật hứng thú đối với xã đoàn này.

- Cũng được, xem ra có chút ý tứ.

A Trạch cũng gật đầu.

- Đến đây đi, tôi đưa hai người đi ghi danh.

Văn Hạo nhiệt tình ở phía trước dẫn đường.

- Hi hi, không tệ, mặc dù phải trả tiền, nhưng huy chương này thật sự rất có cảm giác.

Diệp Tiểu Manh cầm lấy huy chương xã đoàn vừa phát yêu thích không buông tay.

- Cũng tạm được.

A Trạch nhìn huy chương một chút, trên căn bản tương đối hài lòng. Màu xám xám, cùng một đồ án mặt trời sáng sớm vừa dâng lên trên đường nhỏ trong rừng cây.

- Không biết lúc nào sẽ có hoạt động nữa.

Diệp Tiểu Manh nghĩ đến hoạt động tập thể liền hưng phấn không thôi.

- Rất nhanh thôi!

Văn Hạo cười híp mắt tiêu sái đi tới:

- Hoan nghênh gia nhập xã đoàn của chúng tôi!

- A, sư ca cũng là thành viên của xã đoàn này sao?

Diệp Tiểu Manh nhìn Văn Hạo kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy!

Văn Hạo lấy ra huy chương:

- Tôi là cán bộ!

- Wow, a Trạch, chúng ta gặp được nhân viên cao tầng a!

Diệp Tiểu Manh không chút hình tượng đứng một bên hô to gọi nhỏ.

- Đợi đến khi có hoạt động tôi sẽ dùng tin nhắn báo cho hai người, nhất định phải tới đó!

Văn Hạo nhớ kỹ số điện thoại của Diệp Tiểu Manh.

- Ân, nhất định, gặp lại sau, sư ca!

Diệp Tiểu Manh lúi kếu tay a Trạch:

- A Trạch, chúng ta trở về thôi.

- Này, chờ tôi một chút!

A Trạch đi tới một bên nhìn Văn Hạo nhỏ giọng nói:

- Xã đoàn các vị cụ thể làm gì anh còn chưa nói.

- Cô thích thứ gì thần quái không?

Văn Hạo thần bí cười cười.

- À, rất tốt!

A Trạch nở nụ cười hiếm có:

- Tiểu Manh, chúng ta đi thôi.

- A, đúng rồi, tôi quên hỏi xã đoàn hoạt động về chuyện gì nữa.

Diệp Tiểu Manh đi thật xa mới nhớ được vấn đề trọng yếu như vậy còn chưa hỏi rõ ràng đã đòi gia nhập.

- Yên tâm!

A Trạch lôi kéo Diệp Tiểu Manh tiếp tục đi về phía trước:

- Chuyện cô có hứng thú, tôi cũng cảm thấy hứng thú.

- Được rồi!

Tiểu não của Diệp Tiểu Manh rất lười nghĩ ngợi những vấn đề phức tạp như thế, vung vẩy mái tóc buộc đuôi ngựa theo A Trạch rời đi.

46. Chương 46: Chuyện Quỷ Trên Bbs

- Uy uy, Tiểu Manh, cô có nghe nói không, chuyện ma quái ở ký túc xá cũ đó?

Mới vừa quay trở về ký túc xá, An Thanh làm vẻ thần thần bí bí kéo Diệp Tiểu Manh nhỏ giọng nói.

- A, chuyện kia sao...

Diệp Tiểu Manh rất không tình nguyện nhắc tới những chủ đề thần quái này.

- Nghe qua, không có hứng thú!

Sau đó nàng liền nằm trên giường không nói thêm gì nữa.

- Ai nha, thật sự là khủng khiếp lắm!

An Thanh không có ý định bỏ qua cho Diệp Tiểu Manh, vẫn tiếp tục nói:

- Nghe nói có ba sinh viên cấp cao tận mắt nhìn thấy đó, không trách được khi tôi đi ngang qua chỗ đó luôn cảm giác cả người không được tự nhiên, quả nhiên là rất tà môn.

- Nha...

Lời của An Thanh đưa tới hứng thú của a Trạch:

- Cô nói thật sự?

- Dĩ nhiên!

Ngữ điệu của An Thanh càng cao hơn:

- Các cô không lên bbs của trường nhìn sao? Bây giờ bài post kia đang phát hỏa, hơn nữa còn không ngừng đổi mới, viết rất thực sự đó.

- Như vậy tôi cũng muốn xem thử một chút.

A Trạch lộ ra nụ cười hiểm có:

- Cho tôi mượn dùng máy vi tính của cô một chút.

- Đây, Tiểu Manh, cô có muốn xem hay không?

An Thanh đẩy đẩy Diệp Tiểu Manh đang nằm trên giường.

- Tôi thật không có lừa cô đâu!

- A a, tôi không có hứng thú, chuyện như vậy không nên nói với tôi, tôi chán nghe loại chuyện thần quái này lắm!

Diệp Tiểu Manh bưng kín lỗ tai.

- Thật là, là một người trẻ tuổi làm sao lại không có chút lòng hiếu kỳ cùng tinh thần tìm hiểu đây.

An Thanh không sao hiểu nổi phản ứng của Diệp Tiểu Manh.

- Nếu quả thật có quỷ, chẳng lẽ cô không muốn xem thử một lần sao?

- Không muốn, tuyệt không muốn!

Diệp Tiểu Manh dùng gối bưng kín đầu:

- Nhìn nhiều năm như vậy còn nhìn gì nữa chứ!

Diệp Tiểu Manh trầm nghĩ trong lòng.

- Thật là, không phối hợp một chút nào!

An Thanh đánh nhẹ lên người Diệp Tiểu Manh:

- Tới đây đi a Trạch, tôi tìm cho cô xem, viết nhiều lắm rồi.

An Thanh mở mạng bbs của trường học, tìm tiêu đề kia đưa cho a Trạch xem. Bài post này quả thật vô cùng nóng nẩy trên bbs, tỷ số điểm kích cùng tin nhắn hồi đáp đúng là đếm không xuể.

Bài post dùng ngôi thứ nhất viết, viết chuyện ba người cùng đến ký túc xá cũ thám hiểm.

Không thể phủ nhận, người viết bài này văn phong tương đối khá, rất có cảm giác hiện trường, theo An Thanh nói khi nàng đọc được bài post này cũng nhin không được muốn đến ký túc xá cũ kia xem có quỷ hay không. Trong bài post còn miêu tả hình dáng con quỷ sinh động như thật, nghe nói vốn không miêu tả được cặn kẽ như vậy, nhưng về sau có rất nhiều người đề nghị, còn có người căn cứ theo tưởng tượng của mình hình dung hình dáng quỷ hồn kia, kết quả bộ dạng quỷ hồn càng ngày càng có hình tượng. Thời gian dần trôi qua, lai lịch, bản lĩnh, mê đề về quỷ hồn kia còn được miêu tả ra ngoài.

Nghe nói quỷ hồn kia vốn là quản lý viên ký túc xá cũ thời trước, là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, vẫn chưa kết hôn, cho nên trong lòng có chút biến thái, thường xuyên ở nhà vệ sinh nữ nhìn lén nữ sinh. Một buổi tối nọ một nữ sinh xinh đẹp một mình đi nhà vệ sinh, nhân viên quản lý kia lại núp ở một nơi nhìn lén, kết quả bị nữ sinh kia phát hiện. Nữ sinh muốn hô hoán, kết quả người kia then quá thành giận bóp chết nữ sinh kia, hơn nữa còn dùng sợi dây treo trên trần nhà. Nhân viên quản lý biết chuyện này mình không thể trốn thoát, liền treo cổ tự sát trong phòng quản lý. Nhưng bởi vì sau khi chết chấp niệm về lòng háo sắc quá nặng, quỷ hồn vẫn quanh quẩn trong ký túc xá bởi hồi không chịu rời đi, thường xuyên có nữ sinh có cảm giác mình bị rình trộm nửa đêm khi đi nhà vệ sinh, nếu như không lên tiếng thì còn đỡ, lỡ như hô to thì quỷ hồn sẽ hiện thân giết chết sau đó đem thi thể treo ngược trên trần nhà.

- Viết thật có ý tứ!

A Trạch xem xong cười cười:

- Quá giả!

- Giả? Tại sao?

An Thanh không phục hỏi:

- Thật chân thật lắm nha, nghe nói đây cũng là người thật chuyện thật bên trong trường học chúng ta đó.

- Vậy sao?

A Trạch cũng không cãi cò với An Thanh, đứng dậy đi tới bên giường Diệp Tiểu Manh vỗ vỗ nhẹ lên chân:

- Ra đi, không có chuyện gì đâu, bất quá là một ít người có trí tưởng tượng quá phong phú đem ra nói thôi, là gặt người.

- Hô, cũng may cũng may...

Lúc này Diệp Tiểu Manh mới chui đầu ra khỏi chăn:

- Tôi còn tưởng rằng chính mình luôn xui xẻo như vậy, đi tới chỗ nào cũng không thoát khỏi bị những thứ dơ bẩn kia dây dưa.

- Tôi rất kỳ quái!

A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh:

- Minh Diệu biết rõ cô rất dễ dàng trêu chọc loại dơ bẩn kia nhưng vì sao không chịu dạy cho cô chút pháp thuật phòng thân?

- Tôi làm sao biết trong lòng quái thú thúc thúc kia nghĩ như thế nào?

Vừa nghĩ tới Minh Diệu trong lòng Diệp Tiểu Manh liền tức giận:

- A Trạch, hay là cô dạy cho tôi có được không?

- Nhưng cô lại không hiểu chữ triện thì sao đây?

A Trạch lắc đầu:

- Phải biết rằng trên quyển sách cổ kia có rất nhiều thứ không thể dạy bằng lời nói, cô bảo tôi dạy tôi cũng không biết làm sao mà dạy đây.

- Bỏ đi, cũng may còn có cô cùng ở chung một phòng!

Diệp Tiểu Manh dùng ánh mắt thật vô tội nhìn a Trạch:

- A Trạch, cô có thể bảo vệ được tôi chứ?

- Ân!

A Trạch mỉm cười sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh, cảm giác giống như đang vuốt ve đầu của một con mèo nhỏ khả ái.

- Nè, hai người đang nói chuyện gì vậy, sao tôi nghe không hiểu một câu nào cả, giải thích rõ một chút đi!

An Thanh nghe hai người nói chuyện hoàn toàn không hiểu ra sao.

- Hì hì, có nói cô cũng không hiểu, đây là bí mật.

Tâm tình của Diệp Tiểu Manh trở nên thật tốt, ôm chầm lấy a Trạch:

- Đúng không a Trạch?

- Phải!

A Trạch cười cười không nói gì thêm.

- Mọi người đang nói chuyện gì mà hăng say như vậy?

Bạch Huyền đẩy cửa ra đi vào phòng:

- Nếu còn không rửa mặt thì trễ giờ rồi!

- A, Huyền tỷ, cô có nghe nói chuyện trong ký túc xá cũ có quỷ hay không?

An Thanh thấy Bạch Huyền đi vào lại bắt đầu hướng Bạch Huyền giảng thuật chuyện quỷ hồn ở ký túc xá cũ.

- Đã nghe qua, có chút hứng thú, nhưng tôi không tin những chuyện này.

Bạch Huyền cười cười:

- Trừ phi tôi có thể tận mắt nhìn thấy, nếu không tôi sẽ không tin tưởng.

- Nay, không bằng chúng ta đến ký túc xá cũ kia thám hiểm một chút được không?

An Thanh thấy tất cả mọi người không tin nàg, liền đề nghị nói.

- Không được!

Ba người khác trằm miêng một lời bác bỏ lời đề nghị của nàng.

- Thật là, các cô không ai chịu tin lời của tôi cả.

An Thanh quyết mồm, mở laptop tiếp tục đọc tin tức ma quái trên bbs, còn thỉnh thoảng cảm thán một tiếng:

- Thì ra là như vậy a...

Xem ra nàng thật sự tin tưởng chuyện này.

Ba người khác đều lắc đầu, a Trạch tiếp tục xem quyển sách cổ của mình, Diệp Tiểu Manh tròn mắt ngẩn người, Bạch Huyền bắt đầu thu thập sách vở cùng bút ký ngày mai cần dùng.

- Thật phải đi sao, tôi có chút sợ, hay là chúng ta quay về đi thôi!

Hai nam một nữ đứng ngay trước cửa ký túc xá cũ kỹ, nữ sinh có chút run rẩy nói.

- Từ Hân, lá gan của cô thật nhỏ, chẳng lẽ muốn để ấy tên kia xem thường sao?

Trương Bân thân thể thật cường tráng vỗ lên đầu nữ sinh nhát gan một cái nói:

- Cô sợ cái gì, cô thật sự nghĩ có quỷ hay sao, lần trước cô đã cho hóa trang người giả để hai chúng tôi treo lên thôi mà.

- Đúng thế!

Nam sinh đeo mắt kính tên Tống Văn ở một bên phụ họa:

- Vốn chỉ nghĩ hù dọa Nhã Tĩnh một chút, thuận tiện để sau này Văn Hạo không được kiêu ngạo như vậy, kết quả bị mấy người kia mượn chuyện này tạo nên sóng gió trên bbs, tôi thật không cam lòng, tôi nhất định phải vạch trần bọn họ.

- Đúng đúng...

Trương Bân đem một camera kỹ thuật số đưa cho Từ Hân:

- Một hồi cô chỉ cần đi theo phía sau tôi, nhớ chụp rõ ràng một chút là được.

- Vạn nhất...

Từ Hân nhận lấy camera vẫn còn có chút do dự.

- Không có vạn nhất!

Tống Văn cắt đứt lời của nàng:

- Chỉ cần đem chuyện chúng ta thám hiểm tối hôm nay truyền lên bbs, Văn Hạo sẽ lập tức từ một thần nhân chúng kiến quỷ hồn biến thành một tên lương gạt bị người phỉ nhổ.

- Đi thôi, chúng ta đi vào!

Trương Bân đẩy cửa ký túc xá:

- Đáng chết, khóa lại rồi.

- Yên tâm, tôi có biện pháp!

Tống Văn từ trong túi lấy ra một chìa khóa vạn năng:

- Tôi mua được từ trên mạng, thử mấy lần đã thành công rồi.

- Ta kháo, đồ mạnh mẽ như vậy mà cậu cũng có, sau này chúng ta phải đem đồ đặc của chúng ta xem chừng cho kỹ rồi, nếu thiếu khăng định chính do tiểu tử cậu lấy!

Trương Bân không nghĩ tới đồng bạn còn mang theo loại đồ vật này.

Cắm chìa khóa vào ổ khóa cửa, Tống Văn nhẹ nhàng gõ gõ lên chìa khóa mấy lần, lạch cạch một tiếng khóa mở ra.

- Giải!

Trương Bản giơ ngón cái lên dẫn đầu đi vào ký túc xá.

Ba người đi tới trước cửa nhà vệ sinh nữ trên lầu ba, ký túc xá cũ kỹ trong đêm tối đúng là làm lòng người rét lạnh, dù là Trương Bản dẫn đầu trong lòng vẫn hiểu rõ chuyện quỷ hồn hôm đó chỉ là trò đùa dai của bọn họ, nhưng vẫn nhin không được có chút sợ hãi.

- Nhớ...cô nhớ cầm chặt camera đó, chúng ta đi vào!

Tống Văn cũng có chút sợ hãi.

- Chi nha...

Cửa nhà vệ sinh nữ bị đẩy ra, Trương Bản nuốt nước bọt, chậm rãi đi vào nhà vệ sinh nữ.

Đứng trước cánh cửa vách ngăn nhà cầu cuối cùng, Trương Bản có chút không nhin được phát run.

- Đẩy ra đi, đẩy ra!

Tống Văn đứng sau lưng hối thúc Trương Bản.

- Đừng kêu, lão tử biết rồi!

Trương Bản hướng Tống Văn rống lên một câu:

- Cậu gấp thì tự mình tới đẩy đi!

- À...không có gì không có gì...tôi không vội...

Tống Văn núp ngay sau lưng Trương Bản, không nói thêm gì nữa.

- Hai người không nên lớn tiếng như vậy chứ...vạn nhất bị quỷ hồn kia phát hiện thì làm sao bây giờ?

Từ Hân nhỏ giọng nói, tay cầm camera có chút run rẩy.

- Cái rắm, lão tử lớn như vậy còn chưa từng sợ qua!

Tựa hồ bị khơi dậy lửa giận, Trương Bản một cước đá văng ô cửa cuối cùng, Từ Hân cùng Tống Văn đều bị hoảng sợ nhắm nghiền hai mắt lại.

- Ha ha, hai người nhìn đi, làm gì có quỷ, nhưng tên Văn Hạo kia tự mình sợ hãi nên không dám tới, mới lập ra lời đồn quỷ hồn kia thôi.

Trương Bản nhìn thấy nhà cầu trống trơn liền cười ha ha.

- Đúng vậy đúng vậy, người này thật biết gạt người, đem đoạn phim này truyền lên bbs, để ọi người đều biết gương mặt thật của hắn.

Tống Văn cũng nhìn thấy rõ bên trong không có gì, thở phào nhẹ nhõm.

- Các...các cậu...

Thanh âm Từ Hân đã sắp khóc.

- Sao vậy, cô còn đang làm gì vậy chứ?

Trương Bản thật khinh thường nhìn Từ Hân:

- Đi thôi, cần phải trở về.

- Không...Hai người mau đến xem...

Từ Hân tựa hồ nhận lấy nỗi kinh sợ khổng lồ, dán chặt trên tường, tay trái chỉ vào nhà cầu thứ hai hoảng sợ tới mức nói không ra lời.

- Chuyện gì chứ, thế nào đây?

Tổng Văn cau mày đẩy ra cửa nhà cầu.

Một cổ thi thể nữ sinh xuất hiện ngay trước mặt ba người, bị sợi dây treo lơ lửng trên trần nhà, đầu lưỡi xanh tím thè ra thật dài thật dài.

- A...cứu mạng...

Tiếng kêu thê lương quanh quẩn bên trong ký túc xá xưa cũ.

47. Chương 47: Đoạn Phim

- Oa oa oa oa, mau đây đi, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện...

Diệp Tiểu Manh đang làm mộng đẹp, trong mộng nàng rốt cục có được bộ ngực lớn size D, nàng nhìn bộ ngực lớn của mình mà chảy nước bọt, không nhin được vươn tay ra muốn đi kiểm tra, kết quả còn chưa mò tới đã bị thanh âm âm ỉ của An Thanh đánh thức.

- A, cô điên ư, cô lại cắt đứt mộng đẹp của tôi!

Diệp Tiểu Manh nhảy dựng lên bóp cổ An Thanh:

- Cô đền bộ ngực lớn cho tôi!

A Trạch vừa chạy bộ sáng sớm quay trở lại, vừa vào cửa liền nhìn thấy hai người đang dây dưa một chỗ, lắc đầu tìm kiếm dụng cụ vệ sinh chuẩn bị đi rửa mặt.

- Sớm như vậy cô vừa về lại kêu la cái gì vậy?

Bạch Huyền ngồi trước bàn đọc sách cau mày hỏi.

- Mọi người không biết đâu, xảy ra chuyện lớn, cảnh sát cũng tới!

An Thanh dễ dàng tránh thoát tay Diệp Tiểu Manh, dùng một tay ấn lấy đầu Tiểu Manh, cánh tay của Tiểu Manh ngăn, căn bản không thể đụng tới thân thể An Thanh, chỉ có thể tức giận quơ quơ trong không khí.

- À, đúng là có cảnh sát, đã xảy ra chuyện gì?

A Trạch dừng chân lại, mới vừa rồi lúc nàng đang chạy bộ cũng đã nhìn thấy có xe cảnh sát ngừng lại trước cửa vào ký túc xá cũ, nhưng không để ý tới.

- Tối hôm qua trong ký túc xá cũ lại có quỷ xuất hiện!

An Thanh làm ra vẻ thần thần bí bí nói:

- Lần này có ba người nhìn thấy, hơn nữa nghe nói còn phát hiện thi thể của một nữ sinh, thật là khủng khiếp!

- Làm sao cô biết?

Bạch Huyền buông sách xuống, lời của An Thanh cũng nhắc lên hứng thú của nàng.

- Hừ hừ, buổi sáng hôm nay tôi đi ra ngoài mua điểm tâm, kết quả nhìn thấy có mấy cảnh sát vây quanh ký túc xá, còn hỏi này hỏi kia các sinh viên, tôi liền lặng lẽ từ phía sau rừng cây lên đi qua nghe lén được.

An Thanh nói đến việc nghe lén về mặt liên lạc ý.

- Gạt người sao, chúng ta đi xem một chút.

Bạch Huyền cũng khởi lên hứng thú, dù sao tham gia náo nhiệt là thiên tính của con người.

- Tiểu Manh, cùng đi chứ!

An Thanh bắt được tay Tiểu Manh.

- Không đi...

Diệp Tiểu Manh tránh thoát bàn tay An Thanh nhảy lên giường, dùng chăn che kín đầu:

- Tôi không có hứng thú, không đi.

- Không đi thì thôi, a Trạch, cô thì sao?

An Thanh nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Manh thật kỳ quái nhưng cũng không để vào trong lòng.

A Trạch nhìn Tiểu Manh đang núp trong chăn, lắc đầu.

- Bọn họ không đi chúng ta đi.

An Thanh lôi kéo tay Bạch Huyền chạy ra khỏi phòng ngủ thật nhanh.

A Trạch ngồi xuống bên giường Tiểu Manh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu nàng:

- Không có chuyện gì đâu, hắn chỉ là gạt người thôi.

Diệp Tiểu Manh vươn đầu ra nhìn a Trạch:

- Thật sao? Nhưng cảnh sát cũng đã tới!

- Có lẽ bởi vì việc khác thôi.

A Trạch an ủi Tiểu Manh, thật ra tự bản thân a Trạch cũng muốn đi xem một chút rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Tiểu Manh thì quyết định lưu lại với nàng.

- Đừng sợ hãi, tôi có thể bảo vệ cô. Lại nói cô có cảm giác có địa phương nào không đúng hay không, nói thí dụ như cả người cảm thấy rét run...?

- Hắn là không có!

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ một chút:

- Tôi nhìn thấy Lưu Thiên Minh thì có cảm giác hơi lạnh lẽo, nhưng có mấy lần tôi đi ngang qua ký túc xá cũ cũng không cảm giác được có điều gì dị thường.

- Vậy thì đúng rồi!

A Trạch cười sờ sờ đầu Tiểu Manh:

- Linh cảm của cô nhạy cảm như vậy, nếu có thứ gì không sạch sẽ đến gần cô nhất định sẽ có phản ứng thôi.

- Cũng đúng!

Diệp Tiểu Manh buông lỏng tâm thần chui ra khỏi chăn:

- A Trạch, cô thật tốt, bọn họ đều bỏ đi chỉ có cô là lưu lại.

- Chúng ta là bạn thân!

A Trạch cười cười.

- An Thanh chết tiệt, lại cắt đứt mộng đẹp của tôi, trở lại nhất định phải tìm cô ấy tính sổ.

Diệp Tiểu Manh cắn răng oán hận nói:

- Ít nhất cũng phải để cho tôi sở soạn xong rồi hãy đánh thức tôi cũng được mà!

A Trạch thấy Diệp Tiểu Manh đã khôi phục lại bình thường, liền cầm lấy chậu nước rửa mặt đi ra khỏi phòng ngủ.

- Di, không đúng! Theo a Trạch nói thì lúc mình nhìn thấy Lưu Thiên Minh vì sao lại có phản ứng như vậy, chẳng lẽ bên người Lưu Thiên Minh có thứ gì không được sạch sẽ? Không được, chờ a Trạch về phải hỏi thăm một chút mới được.

Diệp Tiểu Manh nhìn xuống vùng ngực bằng phẳng của mình:

- Bỏ đi, ngủ thêm một hồi, xem có thể tiếp tục nằm thấy giấc mộng đẹp kia hay không, lần này nhất định phải mò tới mới được.

Tiểu Manh kéo chăn phủ kín đầu tiếp tục nằm ngủ.

Đại khái bởi vì trường học xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều đi xem náo nhiệt, phòng vệ sinh vốn vô cùng chật chội lại không có mấy người, a Trạch rửa mặt thật nhanh, trở lại phòng ngủ thì phát hiện hai người kia cũng chưa trở lại, mà Diệp Tiểu Manh lại tiếp tục nằm ngủ.

- Tiểu Manh, nếu còn không dậy sẽ đi học trễ.

A Trạch nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt Tiểu Manh.

- Ngủ...ngủ thêm năm phút nữa thôi...

Diệp Tiểu Manh trở mình, ngay cả ánh mắt cũng không mở ra.

A Trạch lắc đầu, xem ra nếu dùng cách gọi đơn thuần sẽ không gọi tỉnh được cô bé lười này rồi.

A Trạch không chế linh lực của mình, bắt đầu thí nghiệm năng lực mới chỉ vừa vận dụng được trong thời gian gần đây.

- Băng!

A Trạch nhỏ giọng quát một tiếng.

- Oa oa wow, thật lạnh nha, thứ gì vậy?

Diệp Tiểu Manh cảm giác có một cổ hàn khí lạnh như băng từ dưới mông đít truyền đến, hoảng sợ nhảy ra khỏi chăn, kết quả đầu nàng đụng mạnh lên ván giường bên trên.

- Hì hì...

A Trạch che miệng đứng một bên cười khúc khích.

- A, a Trạch, đây là vật gì?

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy trên tay phải a Trạch kết lên một tảng băng thật mỏng.

- Là năng lực tôi mới vừa luyện được.

Chung quanh a Trạch không có ai, nàng thả ra linh lực của mình, tảng băng mỏng trong nháy mắt tăng vọt, dần dần ở bên tay phải tạo thành hình dáng giống như một thanh kiếm.

- A, thật đẹp quá!

Diệp Tiểu Manh hâm mộ vuốt băng kiếm do tay phải a Trạch tạo thành.

- Tôi cũng muốn học, tôi cũng muốn học!

- Cô nghe lời rồi giường, chờ khi tôi nghĩ ra phương pháp sẽ dạy nó cho cô.

Khẩu khí của a Trạch giống như đang dỗ đứa con nít rời giường.

- Được...

Diệp Tiểu Manh cao hứng vỗ tay:

- Không cho phép nói chuyện không tính toán gì hết nha!

- Uhm.

A Trạch gật đầu.

- Đúng rồi, tôi nhớ được tôi có việc muốn hỏi cô...nhưng lại quên mất rồi!

Diệp Tiểu Manh hoàn toàn quên mất vấn đề mình định hỏi a Trạch vừa rồi, dùng lời nói của Minh Diệu diễn tả - nàng chính là siêu cấp thiên nhiên khờ.

- Chuyện gì?

A Trạch thu hồi linh lực, băng kiếm trong nháy mắt hóa thành một mảnh bông tuyết biến mất trong không khí không còn nhìn thấy.

- Quên mất...bỏ đi, chờ khi nghĩ ra rồi nói sau!

Diệp Tiểu Manh thật sự nghĩ không ra vấn đề muốn hỏi, nếu nghĩ không ra cũng không tiếp tục suy nghĩ, không để tâm vào chuyện vụn vặt cũng là một ưu điểm của Diệp Tiểu Manh.

Đi bên trong sân trường, không ít sinh viên đều đang đàm luận chuyện đã xảy ra sáng hôm nay, Diệp Tiểu Manh có ý nghĩ muốn tránh né những chuyện này, cho nên toàn bộ đều không chịu nghe vào, a Trạch cũng không quá mức để ý những lời đàm luận, dù sao từ chuyện quỷ trên bbs mà xem, chuyện quỷ kia bất quá chỉ là một chuyện hư cấu mà thôi.

- Nè, nè Tiểu Manh, có xem bbs chưa?

Vào giờ ăn cơm trưa, An Thanh lại kể sát Diệp Tiểu Manh thần thần bí bí nói:

- Tối hôm qua ba người gặp quỷ đã đem đoạn phim quay được truyền lên bbs đó.

- A...không nghe không nghe...

Diệp Tiểu Manh bưng kín lỗ tai:

- Tôi ăn cơm, tôi không nghe.

A Trạch kéo An Thanh:

- Tiểu Manh rất sợ loại chuyện này, sau này đừng nói với cô ấy những chuyện đó, cô ấy sẽ nằm thấy ác mộng.

- Như vậy sao, sao không nói sớm, tôi sẽ không nói nữa.

An Thanh từ phía sau ôm lấy Diệp Tiểu Manh:

- Ngoan, sau này tỷ tỷ sẽ không nói cho cô nghe nữa, đừng nên chán ghét tỷ tỷ nha.

- Đã biết rồi!

Diệp Tiểu Manh tránh thoát vòng tay ôm của An Thanh, nhưng khí lực không lớn bằng nàng:

- Buông ra đi, nhiều người lắm!

- Hì, phản ứng thật đáng yêu...

An Thanh càng ôm chặt nàng hơn.

A Trạch lôi kéo An Thanh:

- Tôi có hứng thú, nói tôi nghe một chút.

- A, tôi đã nói với cô đó, là chuyện lớn.

An Thanh đối với việc truyền bá lời đồn đãi có hứng thú hơn quấy rầy Diệp Tiểu Manh:

- Ngày hôm qua có ba người đến ký túc xá cũ thám hiểm, kết quả đụng phải quỷ đó.

- Vậy sao? Đều chết hết sao?

Khi a Trạch nói ra lời này vẻ mặt giống như đã chết ba con kiến mà thôi.

- Cô...cô không nên đem chuyện chết người nói ra nhẹ nhàng băng quơ như vậy chứ...

An Thanh cảm giác ở chung một chỗ với a Trạch sẽ có một loại cảm giác không thể chết tử tế.

- Không có...ba người kia chạy thoát, nhưng mà...

An Thanh dừng lại một chút, bò tới bên tai a Trạch nói:

- Bọn họ nhìn thấy thi thể một nữ sinh bị quỷ hồn giết chết!

- Nga?

A Trạch cau mày:

- Thi thể là ai? Cảnh sát điều tra tới đâu rồi?

- Quái là quái ở chỗ này!

An Thanh lắc đầu:

- Ba người bọn họ chạy ra ngoài, hoảng sợ đến không biết làm sao, thấy trời sắp sáng mới có người tỉnh táo lại nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, ba người họ rất khẳng định nói đã nhìn thấy thi thể, kết quả sau khi cảnh sát tới tìm khắp cả ký túc xá cũng không hề phát hiện được thi thể, trong nhà vệ sinh nữ cũng không nhìn thấy dấu vết hành hung cùng sợi dây treo thi thể, cuối cùng nhận định là ba người đùa giỡn.

- Vậy đoạn phim đâu?

A Trạch hỏi.

- Trong đoạn phim không có gì cả.

An Thanh lắc đầu:

- Trên bbs có phim âm bản đoạn phim đó, tôi vừa mới xem qua, chỉ có ba người họ oa oa kêu to, trong đó rõ ràng không có gì cả. Nhưng không phải có truyền thuyết không thể quay phim hay chụp hình được quỷ hồn đó sao.

- Cũng không nhất định!

A Trạch cúi đầu lâm vào trầm tư:

- Tôi muốn xem đoạn phim kia một chút.

- Hắc hắc, tôi biết ngay cô sẽ cảm thấy hứng thú.

An Thanh vỗ vỗ bả vai a Trạch:

- Đi, một hồi trở về ký túc xá tôi cho cô mượn bút ký bốn mà xem, bây giờ chuyện này đã truyền khắp trường học, nhất định do quỷ hồn làm.

A Trạch lưu lại một mình Diệp Tiểu Manh ở lại ăn cơm, cùng An Thanh trở lại ký túc xá, chờ An Thanh mở ra đoạn phim trên bbs.

Đoạn phim dùng hình thức quay chụp ban đêm, cảnh vật trong ký túc xá nhìn thấy rõ ràng, nhưng gương mặt hai nam sinh đi phía trước dưới cách quay chụp này trông giống như hai quỷ hồn.

Ổng kính từ hai nam sinh chuyển qua nhà vệ sinh nữ trên lầu ba. Nam sinh đi đầu dùng một cước đá văng một ô cửa nhà cầu, lúc này hình ảnh đột nhiên xuất hiện một mảnh bông tuyết, nhưng thời gian không lâu, nhiều nhất chỉ khoảng hai giây, sau đó xuất hiện nhà cầu trống rỗng, tiếp theo là tiếng kêu to kinh hoàng của ba người không ngừng cùng ống kính bị đóng cửa, thoát nhìn giống như đang bỏ chạy.

- Chỉ như vậy thôi, tôi cảm giác nhất định có quỷ, bằng không tại sao lại có một đoạn hình ảnh trống không?

An Thanh ngồi một bên nói.

- Không giống như bị linh thể quấy nhiễu.

A Trạch đứng dậy:

- Bản thân tôi cảm thấy giống như ba người kia giả trò.

48. Chương 48: Đêm Thám Hiểm Ký Túc Xá

Còi cảnh sát chói tai vang lên trong sân trường ban đêm, đánh thức không ít sinh viên, có mấy sinh viên muốn chạy ra xem náo nhiệt, nhưng đều bị thầy cô ngăn lại, chỉ đành ở yên trong phòng ngủ không ngừng suy đoán. Từ phương hướng ánh đèn loang loáng báo hiệu, liền có thể đại khái đoán ra nhất định ký túc xá cũ lại xảy ra chuyện. Bởi vì buổi sáng cũng có chuyện như vậy xảy ra, cho nên mọi người cũng không quá mức để ý, chỉ rối rít thảo luận về tin đồn quỷ hồn bên trong ký túc xá cũ.

A Trạch ngồi dậy trên giường, nhìn ánh đèn lóe sáng ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Bởi vì phòng ngủ của các nàng cách ký túc xá cũ khá xa, cho nên hai người khác trong phòng ngủ cũng không nghe được thanh âm tiếng còi cảnh sát, vì thế cũng không bị đánh thức.

- A Trạch, không có chuyện gì đi?

Diệp Tiểu Manh không đè nén được nỗi lo lắng trong lòng nhẹ giọng hỏi một câu.

- Không đâu.

A Trạch cúi người xuống giường bên dưới nhìn Diệp Tiểu Manh an ủi:

- Sáng nay không phải đã nháo qua một lần rồi đó sao, không cần để ý, ngủ đi.

- Tôi không ngủ được!

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Tôi rất cực cảm giác có chuyện gì đó không đúng, nhưng lại nói không ra.

- Không có chuyện gì đâu, yên tâm đi!

A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh cười cười:

- Bất quá chỉ là ảo giác của cô mà thôi. An tâm ngủ đi, không nên đánh thức họ.

- Ân!

Có lẽ nhìn thấy được nụ cười của a Trạch, trong lòng Diệp Tiểu Manh có chút an ổn lại:

- Tôi không thèm nghĩ nữa là được, cô cũng ngủ đi!

Nói xong nàng liền chui vào trong chăn.

A Trạch nằm trên giường của mình, trợn tròn mắt nhìn lên trần nhà. Hết thấy những chuyện này đúng là không hề bình thường, nếu như nói buổi sáng chỉ là có người giả trò đùa dai mà nói, vậy đêm khuya lại có tình huống gì nữa? Lần này có rất nhiều người trong xã đoàn cùng nhau hoạt động, không thể nào có chuyện có người giả trò đùa giỡn, huống chi nếu chỉ đơn thuần là diễn trò, cần gì phải hai lần gọi cảnh sát tới, phải biết rằng báo án giả là tội nghiêm trọng. A Trạch có chút hối hận hôm nay không cùng theo chạy tới ký túc xá cũ xem là tình huống thế nào, nàng đối với ký túc xá thần bí kia càng lúc càng cảm thấy thật hứng thú.

Diệp Tiểu Manh làm một giấc mộng, mộng mơ thấy nàng đang mặc áo tắm hai mảnh kêu gọi đang bước trên bờ cát vàng rực, trên đầu ánh mặt trời ấm áp sáng rõ, bên tai truyền đến thanh âm tiếng sóng biển vỗ bờ, xung quanh là những ánh mắt hâm mộ, Diệp Tiểu Manh tràn đầy tự tin ưỡn ngực đi tới, trên bộ ngực đầy đặn lưu lại chút hạt muối dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng.

Cách đó không xa phía trước một thanh niên đang ngồi trên đá ngầm, không chút tương xứng với cảnh tượng bờ cát đầy nắng vàng, tay phải cầm điều thuốc cũng không ngậm lên miệng, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn điều thuốc cháy tàn. Áo khoác ngoài màu xám tro giống như chưa từng được giặt tẩy qua, mái tóc ngắn rối bời cùng gọng kính đen vô cùng què mùa.

- A...Minh Diệu, mau nhìn đi, rốt cục tôi đã có bộ ngực lớn đó nha...

Diệp Tiểu Manh dùng sức vẩy vẩy tay.

Minh Diệu tựa hồ nghe được tiếng gọi của Diệp Tiểu Manh, chậm rãi xoay đầu lại, Diệp Tiểu Manh vô cùng kiêu hãnh ngẩng đầu chậm rãi đi tới.

- Xảy ra đại sự...xảy ra đại sự...

Thanh âm An Thanh lại không chút đúng lúc lần nữa cắt đứt mộng đẹp của Diệp Tiểu Manh, nàng tức giận quơ lấy một chiếc ghế, chỉ hận không thể lập tức đem An Thanh vật xuống đất hung hăng đánh ột trận.

- Tối hôm qua trong ký túc xá cũ đã có tai nạn chết người!

Một câu nói của An Thanh giống như tình thiên phích lịch lập tức đánh tới mức trong đầu Diệp Tiểu Manh hoàn toàn trống rỗng.

- Chuyện gì xảy ra, ngồi xuống từ từ nói!

A Trạch cầm lấy chiếc ghế trong tay Diệp Tiểu Manh đặt xuống mặt đất, đẩy An Thanh ngồi xuống bên trên, cũng đóng luôn cửa phòng ngủ.

- Tối hôm qua đã xảy ra chuyện lớn, các cô biết Thần Hi Thanh Lam xã đoàn không?

An Thanh ngồi xuống thở hổn hển nói.

- Biết!

A Trạch ôm lấy Diệp Tiểu Manh còn đang ngồi ngẩn người trên giường:

- Nói tiếp đi!

- Thần Hi Thanh Lam là xã đoàn ngầm, ngày hôm qua bọn họ tổ chức một lần hoạt động, mấy người cùng đi ký túc xá cũ thám hiểm, kết quả lúc đi ra phát hiện không thấy hai nữ sinh, sau đó người tổ chức liền mang theo mọi người quay về tìm kiếm hai nữ sinh kia, cuối cùng bên trong nhà vệ sinh nữ ở lầu ba, chính là nhà vệ sinh nữ trong chuyện ma quái đó, phát hiện có hai nữ sinh bị treo cổ bên trong, nghe nói hình dáng lúc chết rất kinh khủng, cảnh sát đã bao vây nơi đó, hơn nữa trường học cũng đã bắt đầu phong tỏa tin tức, đây là do tôi nghe được từ chỗ một người bạn, ngày hôm nay hẩn tham gia hoạt động của xã đoàn, tận mắt nhìn thấy!

An Thanh giảm thấp tiếng nói, thanh âm có chút trầm thấp, nghe ra có chút quỷ dị:

- Hẩn tận mắt nhìn thấy thi thể hai nữ sinh kia, trợn trắng mắt, le lưỡi thật dài, dọa chết người!

- A...đừng nói nữa...

Diệp Tiểu Manh bưng kín lỗ tai kêu to lên.

A Trạch không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng của Diệp Tiểu Manh, cố gắng giúp nàng an định lại.

- Hô...may mắn tối hôm qua tôi có việc nên không đi, bằng không cũng đã bị mất mạng!

An Thanh vỗ vỗ ngực mình.

- Đừng nên nói lung tung, trường học không phải muốn phong tỏa tin tức sao, cô nói lung tung cẩn thận bị xử phạt nói cô gieo rắc lời đồn tầm bậy đó!

Bạch Huyền vẫn luôn im lặng lúc này cau mày mở miệng:

- Cô luôn thích hỏi thăm những điều bát quái như vậy, hơn nữa mỗi lần đều nói thật khoa trương, không biết trong đó có mấy phần có thể tin đây.

- Lần này là chuyện thực sự trăm phần trăm!

An Thanh nhảy dựng lên bất mãn với câu chất vấn của Bạch Huyền:

- Người người đều có quyền lợi được biết chân tướng!

- Không biết gì có đôi khi lại là một loại hạnh phúc.

A Trạch nhỏ giọng thì thầm một câu, thanh âm không lớn, An Thanh cũng không nghe được.

- Tốt lắm, tới đây nên chấm dứt rồi, không nên đi truyền bá khắp nơi nữa.

Bạch Huyền đứng dậy đi tới trước mặt An Thanh:

- Đây cũng là vì tốt cho cô thôi, cẩn thận vừa vào trường thì lại bị xử phạt lỗi nặng! Còn nữa, theo lời nói vừa rồi của cô thì cô cũng tham gia xã đoàn ngầm đó đi, mau rút ra cho rồi, nhất định phải phải sạch quan hệ với chuyện này, cẩn thận sẽ chọc tai họa lên người.

- Đúng đúng, tôi phải đi rút tên, quá kinh khủng!

An Thanh vội vàng đứng dậy hướng bên ngoài chạy đi.

- Tiểu Manh, cô không sao chứ?

Bạch Huyền nhìn Diệp Tiểu Manh, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy.

- Không có chuyện gì đâu, một lát nữa sẽ tốt thôi.

A Trạch ở bên cạnh trả lời:

- Lá gan của Tiểu Manh rất nhỏ.

- Cô an ủi cô ấy một chút đi, không có chuyện gì đâu!

Bạch Huyền nói xong thu dọn bàn học, cũng đi ra khỏi phòng ngủ.

A Trạch nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Diệp Tiểu Manh, tay trái cầm tay nàng, truyền chút linh lực đi qua, trợ giúp Diệp Tiểu Manh ổn định lại chút tâm tình.

- A Trạch...hay là chúng ta gọi điện cho Minh Diệu đi...

Cảm nhận được linh lực từ trên người a Trạch truyền đến, thân thể Tiểu Manh cảm thấy một tia ấm áp:

- Minh Diệu tới nhất định sẽ tiêu diệt con quỷ kia.

A Trạch lắc đầu:

- Chính bản thân cô không phải cũng cảm giác được nơi đó không có quỷ hồn sao? Không nên tự mình hù dọa mình, có lẽ bên trong chuyện này còn có nhân tố khác, lại nói Minh Diệu không thể nào cả đời đều ở bên cạnh bảo vệ cho cô, đây là cơ hội cho cô tự rèn luyện chính mình.

- Nhưng mà...

Diệp Tiểu Manh muốn nói gì đó, a Trạch liền che miệng nàng.

- Nghe lời đi, tôi sẽ bảo vệ cho cô, chẳng lẽ cô không tin tôi sao?

A Trạch nhẹ nhàng vuốt ve đầu Diệp Tiểu Manh.

- Ân...tôi tin tưởng cô...

Cảm xúc của Tiểu Manh dần dần ổn định lại:

- Thật không phải do ác quỷ quấy phá sao?

- Nhất định không phải!

A Trạch ôm bả vai Tiểu Manh:

- Cô nhất định phải tin tưởng cảm giác của mình, cảm giác của cô cho tới bây giờ chưa từng sai lầm qua. Chuyện kẻ tiếp đã có cảnh sát giải quyết, chúng ta không cần xen lẫn vào bên trong.

- Uhm...

Diệp Tiểu Manh nhắm hai mắt lại, mặc dù nghe lời của a Trạch, nhưng bây giờ Diệp Tiểu Manh vẫn thật hi vọng người đang an ủi nàng chính là Minh Diệu.

Một buổi học trôi qua, Tiểu Manh cũng từ từ quên mất chuyện xảy ra lúc buổi sáng. Có thể quên mất mọi chuyện thật nhanh cũng xem như là một ưu điểm của nàng. Lúc đi qua sân trường, nàng vẫn nhìn thấy tòa ký túc xá cũ kỹ kia, cùng một xe cảnh sát đỗ nơi đó, nhưng mỗi lần đi ngang qua, a Trạch đều tìm chút đề tài dẫn dắt đi sự chú ý của Diệp Tiểu Manh.

Trong phòng ngủ có thể rõ ràng nghe được tiếng hô hấp ngủ say của hai người kia, a Trạch nhẹ nhàng cầm di động bên gối xem một chút, đã hơn một giờ sáng. A Trạch nhẹ nhàng thay quần áo, tung mình xuống giường.

Từ trên giường trên nhảy xuống làm chiếc giường khẽ vang lên tiếng kêu kệt, Diệp Tiểu Manh bị đánh thức, thấy a Trạch nhảy xuống cảm thấy thật kỳ quái.

- A Trạch, đã trễ thế này cô đi đâu vậy?

Diệp Tiểu Manh mơ mơ màng màng hỏi một câu.

- Không có chuyện gì, tôi đi nhà vệ sinh thôi, cô ngủ đi.

A Trạch nhỏ giọng đáp một tiếng:

- Rất nhanh sẽ trở lại.

- Có phải bị tiêu chảy không?

- Không có chuyện gì đâu, ngoan, cô ngủ đi.

A Trạch nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Khuya hôm nay ánh trăng rất tốt, ánh trăng màu bạc trải dài trên mặt đất. A Trạch đi một mình trên sân trường không một bóng người, một trận gió thổi qua, nàng cảm giác có chút lạnh lẽo.

Xuyên qua sân vận động chính là tòa ký túc xá cũ mang đầy chuyện ma quái. Bởi vì xảy ra án mạng, khắp bốn phía đều bị vây cảnh giới tuyến. A Trạch cúi đầu chui qua cảnh giới tuyến, đi tới ngay trước cửa ký túc xá.

Cửa lớn ký túc xá đã bị giấy niêm phong che lại, hơn nữa bên dưới còn dùng xích sắt quấn mấy vòng, còn treo một ổ khóa lớn. Xem ra không thể vào bằng cửa chính, a Trạch tìm kiếm khắp bốn phía xem còn con đường nào khác đi vào bên trong hay không.

Xuyên qua con đường nhỏ phủ đầy cỏ dại bên cạnh ký túc xá, a Trạch vòng ra sau lưng tòa nhà. Chung quanh đất trống mọc đầy cỏ dại, xa hơn phía sau là một rừng cây nhỏ, tối đen làm người ta không thể nhìn thấy rõ. A Trạch nhìn cửa sau ký túc xá một chút, cũng bị khóa kín kỹ lưỡng.

- A?

Mượn ánh trăng chiếu xuống, một tia loang loáng liền đưa tới sự chú ý của a Trạch. Đạo tia sáng kia là từ bên cạnh một cửa sổ phía sau ký túc xá truyền đến, a Trạch đi tới nhìn vào bên trong cửa sổ.

Mượn ánh trăng, mơ hồ có thể nhìn thấy đây là một phòng trực ban, một chiếc giường xếp đặt một bên, phía sau cửa sổ là một cái bàn, bên trên phủ đầy tro bụi, dưới chân bàn còn có một bình trà bằng inox, bình trà phản xạ ra ánh sáng màu xanh dưới ánh trăng.

A Trạch thử lôi kéo cửa sổ, tựa hồ đã bị khóa từ bên trong, xem ra phải tìm con đường khác để tiến vào.

Một đám mây đen che phủ ánh trăng, tầm nhìn trở nên không rõ, a Trạch thật hối hận không mang theo đèn pin đi ra ngoài.

A Trạch vừa định rời đi, đột nhiên cảm giác có chuyện gì không đúng, lại nhìn vào bên trong cửa sổ. Mặc dù mây đen che phủ ánh trăng, nhưng bình trà vẫn phản xạ ra ánh sáng, a Trạch mơ hồ có thể thấy được bên trên bình trà khắc đầy những phù hào kỳ quái.

- Phù hào này...tựa hồ mình đã gặp qua ở nơi nào...

A Trạch khoanh tay trong đầu cẩn thận hồi tưởng lại.

Đột nhiên một bàn tay vỗ lên lưng a Trạch, a Trạch sợ hết hồn, vội vàng tránh né về phía trước, băng kiếm trong nháy mắt từ trong tay phải bắn ra ngoài.

- Thật xin lỗi...tôi không phải cố ý...

Thanh âm sợ hãi của Diệp Tiểu Manh từ phía sau truyền đến:

- Tôi không muốn hù dọa cô, chỉ là sợ nên không dám lớn tiếng gọi cô thôi.

- Hô...

A Trạch thở ra một hơi thật sâu, trái tim buông lỏng xuống:

- Sao cô lại tới đây?

- Hô...

- Tôi không yên lòng cho cô...vì thế theo cô đi ra, kết quả phát hiện cô muốn đi vào ký túc xá này một mình!

Diệp Tiểu Manh nhìn chung quanh, có chút sợ hãi.

- Tôi không sao, cô trở về đi thôi, không phải cô rất sợ nơi này sao?

A Trạch ôm lấy Diệp Tiểu Manh, thân thể nàng có chút phát run.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng lắc đầu, thanh âm mặc dù có chút run rẩy, nhưng ngữ khí thật kiên định:

- Tôi không thể để một mình cô đi mạo hiểm, tôi muốn đi với cô, bởi vì chúng ta là bạn bè.

- Ừ, chúng ta là bạn bè!

A Trạch ôm chặt Diệp Tiểu Manh.

49. Chương 49: Quỷ Hồn Giết Không Chết

A Trạch thử kéo cánh cửa sổ một chút, chỉ nghe một tiếng, cửa sổ lại mở ra. A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh vẫy vẫy tay, ý bảo nàng cùng đi tới.

- Kỳ quái, tại sao cửa sổ này lại có thể mở ra?

Diệp Tiểu Manh cầm đèn pin cẩn thận quan sát cửa sổ không được khóa kỹ, nhìn vào có dấu vết như bị nạy cửa, hơn nữa là chuyện xảy ra không lâu, bởi vì vết nạy cửa còn rất mới.

- Có lẽ do sinh viên nào gan lớn rảnh rỗi làm thôi.

A Trạch lấy tay nhẹ nhàng khê chống, thật linh xảo nhảy lên bệ cửa sổ, từ cửa sổ chui vào ký túc xá.

- Uy, giúp tôi một chút!

Diệp Tiểu Manh nhảy lên nhiều lần nhưng cũng không cách nào bò lên, ở bên ngoài gấp gáp giậm chân.

A Trạch vươn một cánh tay kéo cánh tay Diệp Tiểu Manh, lôi nàng vào bên trong.

Đây là một gian phòng ngủ, nơi góc tường còn dấu vết sàng đan bị bỏ hoang. Mùi vị ẩm mốc làm Diệp Tiểu Manh nhìn không được hắt xì thật mạnh, a Trạch liền rút ra chiếc khăn tay trong túi đưa cho Diệp Tiểu Manh, ý bảo nàng che lại lỗ mũi.

Đẩy ra cửa phòng chính là hành lang, a Trạch tay cầm đèn pin đi phía trước, Diệp Tiểu Manh dùng tay trái che kín lỗ mũi, tay phải nắm chặt góc áo a Trạch.

- Nếu như cô có cảm giác đặt biệt, nhớ nói cho tôi biết!

A Trạch dặn dò một câu.

- Ủ!

Diệp Tiểu Manh trình trọng gật đầu, địa phương hữu dụng nhất của nàng chính là thể chất nhạy cảm đối với linh thể.

Hai người một trước một sau đi trên hành lang, sàn nhà bằng gỗ giẫm chân không ngừng rung động kêu kẹt, thanh âm quanh quẩn bên trong ký túc xá hoang vắng. Diệp Tiểu Manh không biết có phải do ảo giác của mình hay không, cảm giác thanh âm này vô cùng chói tai, mỗi lần vang lên trái tim của nàng lại co rút thật mạnh.

- A...a Trạch...Chúng ta phải đi lên lầu ba sao?

Diệp Tiểu Manh cố gắng thuyết phục mình đừng sợ, nhưng thanh âm vẫn run rẩy.

- Không, vừa rồi tôi nhìn thấy một thứ đồ rất kỳ quái, tôi muốn đi xem một chút.

A Trạch cầm đèn pin tìm kiếm căn phòng trực ban vừa rồi, vẻ mặt động tác lại dễ dàng tự tại như đang đi du ngoạn.

Đẩy cửa phòng trực ban, đầu tiên liền có thể nhìn thấy bình trà đặt trên bàn cạnh cửa sổ, từ nơi này nhìn vào căn bản không nhìn ra có điều gì đặc biệt, nếu không phải a Trạch vô tình phát hiện được bên ngoài cửa sổ, cho dù là ai cũng sẽ không chú ý tới bình trà này.

- A Trạch...đây không phải địa phương tự sát của nhân viên quản lý kia sao...

Diệp Tiểu Manh nắm chặt cánh tay a Trạch, núp phía sau len lén đánh giá chung quanh.

A Trạch nhẹ nhàng vỗ vỗ Diệp Tiểu Manh, ý bảo nàng không nên sợ, đi tới bên cạnh bàn, quan sát bình trà bằng inox. Bình trà này rõ ràng cho thấy mới được người nào đó đặt vào nơi này, mặc dù có chút tro bụi phủ lên nhưng không nhiều lắm. A Trạch dùng đèn pin chiếu vào quan sát, không có bất kỳ điều gì khác biệt với bình trà bình thường. Nhưng một mặt bình trà hướng về cửa sổ cho dù không cần chiếu sáng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được một loại phù hào thật kỳ quái giống như đang hô hấp, không ngừng lóe lên ẩn hiện.

- Đây...đây là vật gì vậy?

Diệp Tiểu Manh từ sau lưng a Trạch vươn đầu ra, nơm nớp lo sợ hỏi.

- Không rõ lắm, phù hào trên này tựa hồ tôi đã được xem qua ở đâu đó, nhưng vẫn không nhớ được.

A Trạch ngăn trở động tác định cầm bình trà của Diệp Tiểu Manh:

- Trước không nên động vào, vật này có chút kỳ quái, để tìm hiểu rõ rồi hãy nói.

A Trạch cẩn thận quan sát căn phòng, chỉ là một căn phòng cũ bình thường, không có gì đặc biệt, trên trần nhà dùng loại giấy cứng đóng thành trần nhà. Trần nhà vẫn còn rất nguyên vẹn, không hề có dấu hiệu bị tổn hại. A Trạch đang suy nghĩ, nếu quả thật đúng như trong bbs đã nói, nhân viên quản lý kia tự sát chết nơi này, vậy hẳn làm sao treo sợi dây kia lên?

- Tiểu Manh, cô có cảm giác được chuyện gì kỳ quái hay không?

A Trạch không tìm được đầu mối, đành hỏi ý nghĩ của Tiểu Manh một chút.

- A...không nói được, có chút cảm giác bị đè nén nói không ra lời, nhưng tuyệt đối không phải loại rét lạnh khi bị linh thể tiến tới gần.

Diệp Tiểu Manh cũng nói không ra đây là loại cảm giác gì, giống như có thứ gì đó đang đặt trên ngực, làm người ta hô hấp thật khó khăn.

- Trước kia cô từng có cảm giác như vậy không?

A Trạch nghe lời của Diệp Tiểu Manh có chút khó hiểu.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên.

- Bỏ đi!

A Trạch nắm tay Diệp Tiểu Manh:

- Chúng ta lên lầu ba.

Nói xong liền lôi kéo nàng đi ra khỏi phòng trực ban.

- A...thật phải đi sao...

Diệp Tiểu Manh nghe được phải đi lên nhà vệ sinh nữ có quỷ hồn giết người liền không nhịn được phát run.

Đi lên thang lầu kẻo kẹt không ngừng, mây đen che phủ ánh trăng, hai người chỉ dựa vào cây đèn pin duy nhất trong tay. Tia sáng không chiếu tới bóng tối phía trước, giống như có dòng nước xoáy vô tận đang cuộn cuộn tuôn xuống. Diệp Tiểu Manh cắn chặt hàm răng theo sát phía sau a Trạch, bởi vì sợ hãi thân hình không ngừng run rẩy lên.

- Không cần sợ hãi đến như thế.

A Trạch quay đầu nhìn Diệp Tiểu Manh nhắm nghiền mắt đi phía sau:

- Cô phải tin tưởng mình, nếu không cô vĩnh viễn sẽ không thể trưởng thành.

- Nói thì nói như thế.

Diệp Tiểu Manh vẫn không dám mở mắt:

- Nhưng trong lòng tôi vẫn sợ, tôi đã rất cố gắng thuyết phục mình, nhưng chỉ là vô dụng mà thôi.

A Trạch cầm tay Diệp Tiểu Manh, từ lòng bàn tay truyền đến ấm áp giúp nàng dễ chịu hơn một chút.

- Không cần sợ, ác quỷ bình thường còn chưa phải là đối thủ của tôi đâu!

A Trạch nở nụ cười tự tin nói với Diệp Tiểu Manh.

Đi lên lầu ba, Diệp Tiểu Manh cảm giác trái tim mình càng đập nhanh dữ dội, loại cảm giác bị đè nén vẫn bồi hồi nguyên vẹn trong lòng không tan.

- Chính là chỗ này!

A Trạch nhắm mắt lại, điều động thần kinh toàn thân nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong nhà vệ sinh nữ trống rỗng, có cơn gió từ ngoài cửa sổ thổi tan tà khí vào, phát ra thanh âm ô ô, giống như tiếng quỷ hồn nức nở, hoặc là tiếng rên rỉ không chút cam lòng. Theo ánh sáng từ đèn pin chiếu ra, tấm gương trên vách tường không biết bị ai đánh vỡ, nứt nẻ lan tràn khắp nơi.

- Căn cứ tình báo trên bbs mà nói, quỷ hồn kia đã giết người ngay tại nơi này.

A Trạch cúi đầu, chui qua cảnh sát tuyến.

Diệp Tiểu Manh đứng ngoài cửa nhà vệ sinh nữ, tựa hồ có chút do dự. Nhưng cuối cùng cảm giác chỉ một người cô đơn đứng trong bóng tối bên ngoài, còn không bằng ở chung một chỗ với a Trạch càng thêm có cảm giác an toàn, Diệp Tiểu Manh cũng chui đi qua

Đẩy ra từng vách ngăn nhà cầu, a Trạch cũng không phát hiện có chỗ nào không ổn, phảng phất đây chỉ là một căn phòng cũ bị vứt bỏ đã lâu ngày không ai dùng tới mà thôi.

- A Trạch, tôi cảm giác loại cảm xúc đè nén ngày càng mạnh hơn nhiều rồi.

Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút thở không ra hơi.

- Đây thật là quái sự!

A Trạch đánh giá chung quanh một chút, trên trần nhà cũng không có xà ngang có thể treo dây, như vậy lời đồn đãi cô gái bị treo cổ làm sao lại có? Nếu như Tiểu Manh không cảm giác được có linh thể tồn tại, như vậy chuyện này rốt cục là do thứ gì làm ra?

- A...

Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhìn thấy một bóng đen hiện lên, thần kinh vốn vô cùng căng thẳng nàng không nhận được lớn tiếng kêu lên.

- Sao vậy?

A Trạch bước nhanh đi tới bên người Diệp Tiểu Manh, đề phòng quan sát bốn phía.

- Có...có cái gì...mới vừa rồi có cái gì hiện lên...

Diệp Tiểu Manh nhắm mắt lại, tay phải ôm chặt lấy a Trạch, núp ngay phía sau nàng, tay trái chỉ hướng cửa nhà vệ sinh nữ.

A Trạch đưa đèn pin chiếu theo tay chỉ của Diệp Tiểu Manh, nhìn thấy con chuột bị ánh sáng làm kinh sợ chạy mất.

- Không có chuyện gì đâu, chỉ là con chuột mà thôi.

A Trạch thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Tiểu Manh.

Diệp Tiểu Manh nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, mới vừa rồi nàng đúng là bị dọa không nhẹ.

- Xem ra không có thu hoạch gì, chúng ta đi ra ngoài trước đi.

Mang theo Diệp Tiểu Manh có chỗ lợi cũng có chỗ xấu, a Trạch cảm giác mình còn chưa kịp nhìn thấy thứ đang gỡ trò quỷ cũng đã bị tiếng thét sợ hãi của Tiểu Manh làm ình thần kinh thác loạn mất rồi.

- Sau...sau...phía sau...

Diệp Tiểu Manh nhìn chằm chằm, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

A Trạch nhìn vào tấm gương sau lưng Diệp Tiểu Manh, thấy được khuôn mặt một người đàn ông. Trên gương mặt tái nhợt của hắn phỉếm lên thanh quang, đang cười toe toét, cầm sợi dây đã đánh xong nút buộc trong tay, giống như câu hồn sứ giả từ địa ngục tới.

A Trạch ôm lấy Diệp Tiểu Manh, mạnh mẽ tránh sang một bên, thuận thế xoay người, bằng kiếm từ tay phải trong nháy mắt xuyên ra ngoài.

Người đàn ông kia nghiêng đầu nhìn hai người, cười toe toét, có thể nhìn thấy cả cao răng trong miệng hắn. Hắn ném ra sợi dây thừng, dây thừng giống như có sinh mạng hướng cổ hai người bay tới.

- Xoẹt!

A Trạch huy bằng kiếm, cắt thẳng tới sợi dây thừng đang bay qua. Một cảm giác miên nhuyễn truyền đến, dây thừng chỉ bị bằng kiếm chém vào đứt lại nhưng không bị chặt đứt.

- Sao có thể...

Trong lòng a Trạch vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng bằng kiếm dùng linh lực ngưng tụ thành nàng từng thử qua, ngay cả tấm sắt cũng có thể dễ dàng chặt đứt, nhưng lại không cắt đứt được sợi dây thừng bình thường kia.

Người đàn ông tựa hồ có chút kinh ngạc, cũng có chút tức giận, thu hồi dây thừng, tay trái không biết từ nơi nào lấy ra một cây rìu chữa cháy, lưỡi rìu trơn bóng sắc bén lóe ra ngân quang dưới ánh trăng.

- Đi, đi mau, nơi này thì triển không được.

A Trạch kéo Diệp Tiểu Manh vẫn đang ngồi dưới đất ngăn người chạy ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Người kia nghiêng đầu nhìn hai người đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ, chậm rãi đi theo. Lưỡi rìu kéo dài trên sàn nhà, phát ra tiếng ma sát làm người ta nổi da gà.

- Hô...hô...

Hai người chạy tới một gian phòng, đóng cửa lại, kinh hồn bất định.

- Cô không cảm thấy được gì hết sao?

A Trạch thở hổn hển hỏi Diệp Tiểu Manh.

- Không có...không có...

Diệp Tiểu Manh đặt mông ngồi dưới đất.

- Hoàn toàn không có cảm giác rét lạnh khi linh thể nhích tới gần, tôi chỉ cảm giác tim đập thật nhanh, sau đó vật kia đã đứng phía sau cô rồi.

- Quái sự...

A Trạch cũng hoàn toàn mờ mịt:

- Bảng kiểm của tôi lại không có bất kỳ hiệu quả, dù hẳn là quý hay là người cũng không thể nào làm được như vậy mới đúng.

- Như vậy rốt cục lại là thứ gì chứ?

Diệp Tiểu Manh bò dậy khỏi mặt đất, nhưng hai chân không ngừng run rẩy.

Thanh âm kia càng ngày càng gần, hai người cảm giác trái tim trong lòng mình đều sắp dâng lên cổ họng.

- Núp ở sau lưng tôi!

A Trạch kéo Tiểu Manh ra phía sau:

- Dùng một kích toàn lực, tôi thật không tin không làm gì được nó.

- Đông...đông...

Cửa gỗ yếu ớt căn bản không chịu đựng nổi bất kỳ công kích nào của cây rìu sắc bén kia, chỉ hai ba lần liền bị phá khai một lỗ thủng lớn.

Gương mặt phiếm thanh quang của tên kia từ trong lỗ thủng lộ ra ngoài, trên mặt vẫn hiện lên nụ cười dữ tợn.

- Lôi!

A Trạch vận khởi linh lực toàn thân, đánh ra một kích toàn lực.

Lôi điện thô to mà trống rỗng trong nháy mắt đánh trúng tên kia, hắn kêu lên một tiếng thê lương, hóa thành một mảnh khói đen biến mất không còn nhìn thấy.

- Hô...hô...giết chết người vẫn thật nhẹ nhàng thôi!

A Trạch cảm giác có chút thoát lực, một kích vừa rồi làm nàng hao phí toàn thân linh lực mất rồi.

- Không...không đúng...

Diệp Tiểu Manh nhắm mắt lại, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

- Nó còn ở gần đây!

- Cái gì?

A Trạch kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Tiểu Manh, cách đó không xa một mảnh khói đen dần dần ngưng tụ, dần dần lộ ra nụ cười dữ tợn của người đàn ông kia.

50. Chương 50: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

Trốn, chỉ có thể chạy trốn không ngừng. A Trạch kéo Diệp Tiểu Manh chạy nhanh trên hành lang tối tăm, chiếc đèn pin cầm tay chính là nguồn sáng duy nhất đã không biết ném đi đâu mất rồi.

- A Trạch...tôi chạy hết nổi rồi...

Diệp Tiểu Manh thở hổn hển:

- Một mình cô chạy đi!

- Không được, là tôi dẫn cô tiến vào, tôi cũng phải dẫn cô đi ra ngoài.

Bây giờ a Trạch thật sự rất hối hận, nàng tràn đầy tự tin tiến vào ký túc xá cũ, kết quả lòng tự tin trong nháy mắt đã bị đánh nát. A Trạch đã thử hết những phương pháp nàng có thể dùng, căn bản không thể gây tổn thương được một sợi lông tơ của con quái vật kia.

- Tê lạp...tê lạp...

Thanh âm ma sát của chiếc rìu cùng sàn nhà vọng lại càng ngày càng gần.

A Trạch đẩy một cửa phòng bên cạnh, lôi kéo Diệp Tiểu Manh chui đi vào.

- Ngô...

Diệp Tiểu Manh vừa định phát ra âm thanh, a Trạch liền bịt chặt miệng của nàng.

- Hư, nhỏ giọng!

A Trạch tận lực đè thấp thanh âm hô hấp, lúc này chỉ có tĩnh táo mới tìm được con đường sống.

- Đông...đông...

Tiếng bước chân nặng nề dần dần tiến tới gần, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch liều mạng ngừng thở, không dám phát ra một tia thanh âm.

Tiếng bước chân ngừng lại ở cửa, vài giây đồng hồ ngắn ngủi đối với hai người mà nói không thua gì qua một thế kỷ.

- Đông...đông...

Tiếng bước chân nặng nề lại vang lên lần nữa, dần dần đi xa, cho đến khi biến mất không còn nghe thấy.

Tiếng bước chân biến mất thật lâu, a Trạch mới buông tay khỏi miệng Diệp Tiểu Manh.

- Hô...nghẹn chết tôi...

Diệp Tiểu Manh hít một hơi thật sâu, nhưng không khí ẩm mốc làm cho nàng không ngừng ho khan.

- Hư, nhỏ giọng thôi!

A Trạch lại bịt kín miệng Diệp Tiểu Manh:

- Xem ra con quái vật này dựa vào thị giác cùng thính giác để tìm kiếm con mồi.

- Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Diệp Tiểu Manh rốt cục ngừng ho khan, nhỏ giọng hỏi.

- Đi ra ngoài trước, theo tin đồn lúc trước mà xem, con quái vật này hẳn không thể rời khỏi ký túc xá, chỉ cần rời khỏi đây thì chúng ta sẽ an toàn.

- Nhưng đây là lầu ba, chúng ta cũng không thể từ lầu ba trực tiếp nhảy xuống dưới đi?

Diệp Tiểu Manh ổn định lại chút tâm tình, bắt đầu tìm kiếm phương pháp làm sao rời đi.

- Phương pháp duy nhất bây giờ chính là hai người chúng ta tận lực không phát ra âm thanh, không nên bị quái vật kia phát hiện, lặng lẽ đi xuống lầu.

A Trạch suy nghĩ một chút nói:

- Chỉ cần xuống được lầu một thì dễ làm rồi.

- Vậy cũng được, bây giờ chúng ta đi ngay.

Diệp Tiểu Manh không muốn ở lại loại địa phương này thêm một phút đồng hồ nào, sớm biết như vậy nên gọi điện thoại cho Minh Diệu để cho hắn tới xử lý tốt hơn.

- Ủ, xem trước tình huống bên ngoài một chút.

A Trạch nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Mượn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, loáng thoáng có thể thấy được cảnh tượng hành lang mờ mờ.

A Trạch vừa kéo cửa ra, đập vào mi mắt đầu tiên chính là vết kéo thật sâu của chiếc rìu trên sàn nhà.

A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh vẫy vẫy tay, Diệp Tiểu Manh đi theo a Trạch khom người nhẹ nhàng đi ra khỏi căn phòng nhỏ.

Hết thấy đều quy về yên lặng, phảng phất một màn đuổi giết kinh tâm động phách vừa rồi chưa từng phát sinh qua, cả ký ức xa cũ vô cùng an tĩnh khiến cho hai người hô hấp rất nhẹ cũng vang lên được rõ ràng, chỉ có vết kéo thật sâu trên sàn nhà chứng minh vừa rồi có thứ gì đã đuổi giết hai nàng.

Hai người nắm tay nhau chậm rãi đi trên hành lang, muốn đi tới thang lầu nhất định phải đi ngang qua nhà vệ sinh nữ đây chuyện ma quái kia. Cửa nhà vệ sinh nữ mở ra, Diệp Tiểu Manh cả gan nhìn thoáng qua bên trong, hoàn toàn trống rỗng, ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy.

An toàn đi ngang qua nhà vệ sinh nữ, trái tim hai người rốt cục buông xuống được một chút, ít nhất bây giờ còn an toàn.

- A, đèn pin kìa...

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy phía trước có ánh sáng, chính là cây đèn pin vừa rồi trong lúc vội vàng đã bị ném đi, đèn pin vẫn lóe sáng, nằm ngay góc chờ người nhặt lên.

A Trạch cảm giác sau lưng đã bị mồ hôi lạnh ướt đầm. Diệp Tiểu Manh đi tới nhặt cây đèn pin, như vậy bây giờ nắm lấy tay nàng chính là người nào? A Trạch không dám quay đầu lại nhìn, nỗi sợ hãi từ xương sống lan tràn tới toàn thân, làm thân thể nàng căn bản không hề nghe theo sự điều khiển của đại não.

- A Trạch, cô làm sao vậy?

Diệp Tiểu Manh thấy a Trạch đứng nguyên tại chỗ bất động vô cùng buồn bực, cầm đèn pin chiếu qua, thấy được một hình ảnh làm cho nàng không cách nào quên được.

Hai chân a Trạch đã rời khỏi mặt đất, đang run rẩy lên, trên cổ quấn một sợi dây thô to, sợi dây có chút nhuộm đen, giống như đã dính đầy máu tươi khô khốc. Hai tay a Trạch dùng sức muốn tránh né sợi dây trên cổ, nhưng không làm được chuyện gì, tên kia đứng ngay sau lưng nàng, đang cười, trong dáng tươi cười thật đặc ý.

- Khốn kiếp, buông a Trạch ra!

Bây giờ Diệp Tiểu Manh đã quên mất sợ hãi, an nguy của bạn đã vượt qua cảm giác sợ hãi do tên quái vật mang đến.

Diệp Tiểu Manh cảm giác mái tóc của mình muốn dựng đứng lên, nàng nhảy dựng, dùng thân thể hung hăng vọt thẳng tới chỗ tên quái vật kia.

- Đông...

Diệp Tiểu Manh cảm giác không có bất kỳ lực cản, trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, té lăn trên đất.

Diệp Tiểu Manh cảm giác mình chưa từng vô lực đến như vậy, cô bạn thân gặp phải nguy hiểm ngay trước mắt, nhưng nàng lại không thể giúp đỡ.

Tên kia quay đầu lại, nhìn Diệp Tiểu Manh té trên mặt đất, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Hắn chậm rãi vươn tay, sợi dây thừng không biết từ đâu chui ra bay về phía đầu Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh cảm giác toàn thân mình đều bị áp chế không thể động đậy.

- Lôi!

A Trạch dùng toàn bộ linh lực vừa khôi phục được một chút phát ra một đạo lôi điện, lôi điện tinh tế đánh thẳng vào cánh tay tên quái vật kia, đánh thành một mảnh khói đen.

- Khái khái...

A Trạch chẳng quan tâm đại não vì thiếu dưỡng khí còn đang bị mê muội, lăn tròn tới bên cạnh Diệp Tiểu Manh.

- A Trạch cô làm sao rồi?

Diệp Tiểu Manh cảm giác sự đè nén trên người biến mất rất nhiều, liền đỡ lấy a Trạch.

- Không có chuyện gì, không chết được!

A Trạch thở dốc hỗn hển, đề phòng nhìn tên quái vật trước mắt.

Tên quái vật nhìn vào cánh tay bị mất của mình, tựa hồ có chút mê mang, cũng không tiếp tục hướng hai người công kích.

- Quả nhiên, mặc dù đánh hấn không chết, nhưng hấn muốn khôi phục cũng cần một chút thời gian.

A Trạch kéo Diệp Tiểu Manh, hai người chạy nhanh qua người quái vật, xông tới thang lầu.

Tên quái vật kia ngơ ngác đứng ngay tại chỗ, một mảnh hắc khí chậm rãi phóng mạnh về thân thể của hấn, cánh tay biến mất lại lần nữa theo hắc khí ngưng kết mà thành, nhìn qua căn bản không tổn hao chút gì.

Tên quái vật khôi phục hành động, vẻ mặt có chút tức giận, lại đi tìm kiếm thân ảnh hai người, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch đã sớm lao xuống thang lầu.

- Rống...

Liên tục hai lần bị đả thương khiến tên quái vật đối với a Trạch tràn đầy tức giận, hóa thành một mảnh khói đen chui vào sàn nhà.

- Hô...hô...

A Trạch cùng Diệp Tiểu Manh lao nhanh xuống thang lầu, bây giờ đã bị phát hiện, nào cần bận tâm vấn đề phát ra âm thanh, có thể làm chỉ là nên bỏ chạy thật nhanh.

Hai người căn cứ theo trí nhớ, trở lại gian phòng mình đã chui vào, a Trạch kéo mạnh cửa sổ, lại phát hiện làm sao cũng không kéo được, phẳng phất như đã bị đóng chặt cứng.

- Đáng chết, tại sao lại như vậy chứ?

A Trạch thuận tay quơ lấy chiếc ghế trên mặt đất hung hăng đập mạnh vào cửa sổ, sau một tiếng trầm đục vang lên, nhưng cánh cửa sổ vẫn không nhúc nhích.

- Có phải do chúng ta đã nhớ lầm rồi hay không?

Diệp Tiểu Manh vừa thở hỗn hển vừa khấn trương ngó chừng ngoài cửa.

- Tuyệt đối sẽ không sai!

A Trạch không ngừng dùng chiếc ghế đập mạnh vào cửa sổ:

- Con quái vật này muốn vây khốn chúng ta tại đây!

Một cỗ khói đen từ dưới sàn nhà bốc lên, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm, thời gian dần qua tạo thành hình dáng một thân người, Diệp Tiểu Manh hiện tại có thể làm chính là không ngừng lui về phía sau.

- Liều mạng!

A Trạch giơ cao băng ghế, đánh thẳng tới quái vật đang dần dần thành hình, chiếc ghế xuyên qua thân thể quái vật, rơi xuống trên trần nhà.

- Chẳng lẽ hôm nay mình thật sự phải chết ở nơi này sao? Có lẽ ngày mai Minh Diệu sẽ nhìn thấy thi thể của mình giắt trên trần nhà rồi!

Vô tận tuyệt vọng bao vây lấy Diệp Tiểu Manh, khiến cho nàng không còn một chút khí lực để phản kháng. Tên quái vật cười toét miệng rộng, hai sợi dây bao vây lấy cổ hai người, càng thu càng chặt, Diệp Tiểu Manh cảm giác không cách nào hô hấp, trước mắt trống rỗng.

- Rầm!

Thanh âm tiếng thủy tinh vỡ tan tành vang lên bên tai, một người mặc quần áo màu trắng từ cửa sổ nhảy vào, Diệp Tiểu Manh cố gắng mở mắt, bóng người có chút quen thuộc.

- Phá!

Người đàn ông áo trắng hét lớn một tiếng, hai đấm huy ra, hai đấm lóe lên quang mang kim sắc trong nháy mắt đánh tên quái vật thành cổ khói đen.

- Khái khái...

Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch quỳ sụp trên mặt đất ho khan không ngừng, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết đúng là không dễ chịu.

- Lưu...Lưu lão sư...

Diệp Tiểu Manh lấy lại hơi thở, nhìn thấy rõ người trước mắt, chính là Lưu Thiên Minh, Diệp Tiểu Manh cảm thấy thật ngoài ý muốn.

- Đã nói rồi, gọi tôi là sư ca, hoặc là Lưu Thiên Minh!

Lưu Thiên Minh dùng tay đẩy gọng kính viền vàng.

- Làm sao anh lại...

Diệp Tiểu Manh cảm giác không biết có phải vừa rồi do đại não của mình thiếu dưỡng khí trong thời gian quá dài hay không, đầu óc làm sao cũng không suy nghĩ được.

- Thật đúng là âm hồn bất tán a...

Lưu Thiên Minh thở dài một hơi, khói đen phía sau ngưng tụ, quái vật kia lại nguyên vẹn xuất hiện ngay trước mắt ba người.

- Phá!

Lưu Thiên Minh lại lần nữa vùng vẫy, đem tên quái vật đánh tan thành một mảnh khói đen, nhưng qua không được bao lâu khói đen lại tiếp tục ngưng tụ, tựa hồ bất kỳ công kích nào đối với nó cũng không có tác dụng.

- Thật khó giải quyết nha...

Lưu Thiên Minh dùng tay đẩy gọng kính viền vàng:

- Nếu đánh không chết, vậy thì rút lui thôi!

Lưu Thiên Minh mỗi tay nắm lấy a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh nhấc lên, giống như xách theo hai con gà con, nhảy ra ngoài cửa sổ.

- Rống...

Từ bên ngoài vẫn có thể nghe được tiếng rống tức giận của quái vật kia, dưới ánh trăng, tay hắn cầm rìu, tay phải cầm theo sợi dây màu nâu đen, đứng bên trong ký túc xá cũ thét gào không chút cam lòng...

51. Chương 51: A Trạch Trần Đây Động Lực

Trên con đường nhỏ trong sân trường, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch bị Lưu Thiên Minh giống như xách hai con gà con tiện tay ném lên trên bãi cỏ.

- A...anh không thể ôn nhu được một chút sao!

Diệp Tiểu Manh xoa xoa bờ hông bị té đau lớn tiếng kháng nghị.

- Điều này không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi!

Lưu Thiên Minh vỗ vỗ tro bụi trên tay áo, tay trái lại đẩy gọng kính.

- Trung học đệ nhị cấp tôi lại không hề phát hiện, thì ra anh cũng là “năng lực giả”!

Diệp Tiểu Manh bò dậy khỏi mặt đất, vỗ vỗ bả vai Lưu Thiên Minh:

- Giấu diếm sâu vô cùng nha, không trách được mỗi lần tôi gặp anh đều cảm giác có gì đó không đúng.

- Hừ hừ!

Lưu Thiên Minh cười lạnh lắc đầu, tựa hồ lời nói của Diệp Tiểu Manh có chút ngu ngốc.

- Là thái độ gì chứ?

Trong lòng Diệp Tiểu Manh âm thầm khó chịu:

- Nhưng bỏ đi, nể tình hắn đã cứu mạng hai người chúng ta, không thêm so đo với hắn.

- Đây...tóm lại, cảm ơn anh!

Diệp Tiểu Manh đè nén cảm xúc bất mãn trong lòng mình, nhìn Lưu Thiên Minh nói một tiếng cảm ơn.

- Không cần!

Lưu Thiên Minh giương mắt nhìn Diệp Tiểu Manh:

- Xem như tôi đã trả xong nhân tình rồi, sau này tôi sẽ không thêm quản tới chết sống của cô nữa. Còn nữa, cô gái kia...

Lưu Thiên Minh nhìn a Trạch vẫn đang ngồi trên bãi cỏ ngẩn người:

- Không có lực lượng cũng đừng nên đi chịu chết!

Nói dứt lời, hắn liền xoay người rời đi, bóng lưng dần dần biến mất trong đêm tối.

- Đây, cái gì nhân tình, cái gì lung tung vậy, thái độ của anh là gì nha, đừng tưởng rằng anh đã cứu sống chúng tôi một lần thì có thể kiêu ngạo dạy dỗ chúng tôi đó!

Diệp Tiểu Manh thật sự không nhịn được, nhìn theo bóng lưng Lưu Thiên Minh tức giận hô to:

- A Trạch, không cần để ý đến hắn, người này xem ra chính là đồ biến thái.

Diệp Tiểu Manh đỡ a Trạch đứng dậy.

- Không, hắn nói rất đúng!

A Trạch cúi đầu, Diệp Tiểu Manh cảm giác bàn tay đỡ a Trạch bị nắm chặt, có chút đau:

- Lần này thật sự do tôi quá cuồng vọng tự đại, chỉ bằng lòng tự tin hư vô không hiểu biết gì còn tự mình đi chịu chết, còn suýt chút làm liên lụy tới cô.

- Đừng nói như vậy, là do tôi tự mình chạy theo cô thôi, không quan hệ gì tới cô đâu. Chính do tôi làm liên lụy tới cô!

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng ôm lấy a Trạch:

- Bỏ đi, thất bại là mẹ thành công nha!

- Cô thật không trách tôi thiếu chút nữa hại chết luôn cô sao?

Thanh âm a Trạch có chút run rẩy.

Diệp Tiểu Manh dùng sức lắc đầu:

- Không có ai trách ai cả, chúng ta là bạn thân!

- Ủ, chúng ta là bạn thân!

A Trạch ôm chặt Diệp Tiểu Manh.

- Nè, hai người các cô là sinh viên hệ nào đó, tiếng hét to vừa rồi có phải là của hai cô không?

Các đó không xa có ánh đèn pin chiếu tới, xem ra tiếng hét to vừa rồi của Diệp Tiểu Manh rước lấy vị lão sư đi tuần buổi tối.

- Không tốt, chúng ta chạy mau!

A Trạch lôi kéo Diệp Tiểu Manh chạy nhanh theo hướng ngược lại.

- Nè, đứng lại, không được chạy!

Tiếng hét phía sau càng ngày càng nhỏ.

- Hô...hô...

Diệp Tiểu Manh cảm giác khuya nay đoạn đường mà nàng đã chạy đã gom đủ ột năm.

Rốt cục hai người thoát khỏi lão sư đi tuần phía sau, đứng ngay góc tường ký túc xá nữ sinh thở hổn hển.

- Xem ra...xem ra hôm nay tôi ra cửa đáng lẽ phải xem hoàng lịch một chút, vì sao luôn bị đuổi chạy khắp nơi như vậy chứ!

Diệp Tiểu Manh vịn vách tường thở dốc.

- Phốc...

Hai người liếc nhìn nhau, nhớ tới chuyện phát sinh tối nay, không khỏi bật cười ra tiếng.

Hai người lặng lẽ chạy vào ký túc xá, mở cửa phòng ngủ, An Thanh cùng Bạch Huyền căn bản không biết trong phòng thiếu đi hai người, đèn ngủ rất ngon lành.

- Đi ngủ trước đi, có chuyện gì chờ mai sáng hãy nói!

Diệp Tiểu Manh đề nghị.

- Ủ!

A Trạch khe khẽ gật đầu, bò lên trên giường trên.

Có lẽ đêm nay chạy tới chạy lui thể lực tiêu hao quá nhiều, Diệp Tiểu Manh chui vào chăn không lâu liền ngủ thật say.

Nằm trên giường, a Trạch mở to mắt, làm sao cũng không ngủ được, nàng không thể tha thứ được hành động không biết tự lượng sức của mình hôm nay. Lưu Thiên Minh nói rất đúng, không có lực lượng cũng đừng đi xưng anh hùng, như vậy chỉ biết hại người hại mình. Nhìn vào tay mình, a Trạch thật sự chưa từng có lúc nào khát vọng lực lượng như lúc này, chuyện ngày hôm nay đối với một cô bé cao ngạo như nàng mà nói là một loại sỉ nhục.

Ánh trăng ngoài cửa sổ vẫn thật sáng ngời, hồi tưởng lại tiếng gào thét của quái vật khi nàng rời khỏi ký túc xá cũ, a Trạch luôn cảm giác trong âm thanh kia ngoài vẻ tức giận còn có sự cười nhạo đối với nàng.

- Không cam lòng, mình thật không cam lòng!

A Trạch nắm chặt tay.

Diệp Tiểu Manh quá mệt mỏi, mãi đến khi mặt trời chiếu sáng tận mờng nàng mới mờng lung mở mắt.

- Wow, đã hơn 11h trưa rồi...mấy người này sao lại không chịu gọi mình rời giường chứ, sáng nay lại bỏ học nữa...

Diệp Tiểu Manh cầm lấy di động lên xem, vội vội vàng vàng bò xuống giường mặc quần áo.

- Xong đời xong đời, nếu như bị Minh Diệu biết mình ngủ nướng không đi học, nhất định sẽ dùng chú cấn cô đem mình tươi sống niệm chết!

Diệp Tiểu Manh vội vàng mặc quần áo, thậm chí cũng không phát giác mình đã cài lệch nút áo.

- Không cần phải gấp gáp, tôi đã nhờ An Thanh xin phép cho cô rồi!

Khi Diệp Tiểu Manh bắt đầu mang giày chuẩn bị xông ra phòng ngủ, thanh âm của a Trạch mới từ giường trên truyền xuống.

- Xin phép rồi?

Diệp Tiểu Manh sửng sốt:

- Sao cô không nói sớm?

Diệp Tiểu Manh vừa kịp phản ứng, giống như những quân bài bị đẩy ngã, một đầu chui vào trong chăn.

- A, đau quá đau quá...

Lúc này Diệp Tiểu Manh mới cảm giác được da thịt trên mông cùng bắp đùi có chút đau nhói, hẳn do tối hôm qua đã chạy trốn quá mức, là kết quả do bình thường thiếu rèn luyện.

- Nghỉ ngơi một chút đi, đợi ăn xong cơm trưa rồi hãy nói.

A Trạch bỏ quyển sách cổ, nhảy xuống giường.

- Nói? Nói gì?

Diệp Tiểu Manh từ trong chăn lộ đầu ra, ánh mắt còn chút mông lung:

- Không phải cô vẫn muốn tiếp tục tra xét chuyện ở ký túc xá cũ kia đi?

Vừa kịp phản ứng làm Diệp Tiểu Manh hoàn toàn tỉnh ngủ.

- Sĩ nhục này tôi nhất định phải rửa sạch!

Diệp Tiểu Manh từ trong ánh mắt của a Trạch có thể nhìn thấy được ý chí chiến đấu sục sôi của nàng, không khỏi cảm thấy thật sự nhức đầu.

- Chuyện này...tôi nói a Trạch a...

Trong lòng Diệp Tiểu Manh không ngừng tính toán, nói thế nào mới không làm tổn thương lòng tự ái của a Trạch:

- Mấy ngày qua Minh Diệu cũng không có chuyện gì để làm, không bằng gọi hắn tới giải quyết chuyện này đi, cô nghỉ ngơi một chút, tối qua không phải cô đã hao phí rất nhiều linh lực sao?

- Tiểu Manh, chúng ta là bạn phải không?

Ánh mắt của a Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh đầy vẻ nghiêm túc làm nàng có chút sợ hãi.

- Ừ...ân, là bạn thân tốt nhất!

Diệp Tiểu Manh gật đầu.

- Đáp ứng tôi, để cho tôi giải quyết chuyện này, bằng không cả đời tôi cũng sẽ không an tâm!

Ánh mắt kiên định của a Trạch làm Diệp Tiểu Manh không cách nào cự tuyệt.

- Vậy...được rồi...

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi:

- Tôi cũng giúp cô!

- Ân!

A Trạch trình trọng gặt đầu:

- Ăn cơm trưa xong, cô đến thư viện, tôi đi tìm người phát bài viết trên bbs.

- Thư viện? Tra cái gì?

Diệp Tiểu Manh bị lời nói của a Trạch làm khó hiểu.

- Có lẽ trong thư viện có thể tra được một chút về chuyện nhân viên quản lý trong ký túc xá cũ, nếu như phát hiện được tin tức hữu dụng nhớ nhắn tin cho tôi biết.

A Trạch mở laptop của An Thanh đặt trên bàn:

- Tôi muốn gặp người phát bài post của chuyện này tìm hiểu một chút, tra xét lại từ đầu. Lần này không thể lỗ mãng như vậy, chỉ cần tra rõ sự tình từ đầu tới cuối, tôi không tin không thể tiêu diệt con quái vật kia.

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi, xem ra a Trạch không đem chuyện này tra ra được manh mối chắc chắn sẽ không bỏ qua.

- Wow, hai con heo lười các cô, rốt cục đã chịu rời giường sao!

Thanh âm thật lớn kia không cần quay đầu nhìn liền biết An Thanh đã trở lại:

- Hai người thật sự ngủ giỏi a, đặc biệt Diệp Tiểu Manh, còn chảy cả nước bọt.

- Tôi không có...

Diệp Tiểu Manh muốn chối cãi, nhưng nhìn thấy áo gối của mình tựa hồ có dấu vết ẩm ướt.

- Đây không phải nước bọt, tôi bị ác mộng hù chảy nước mắt mà thôi.

- Wow, thật đáng yêu, bị ác mộng sao, có cần sau này tỷ tỷ ôm cô ngủ hay không, như vậy cô cũng sẽ không bị ác mộng nữa đâu!

An Thanh ôm đầu Diệp Tiểu Manh, nhảy nhót giày xéo.

- Không...buông ra...

Diệp Tiểu Manh muốn giãy dụa, nhưng làm sao cũng không thoát khỏi tay An Thanh.

- An Thanh, tôi có việc định hỏi cô, người đầu tiên phát bài post trên bbs cô có biết là ai không?

A Trạch quay đầu lại hỏi.

- Người đầu tiên? Hẳn là học trưởng khoa máy tính đại nhị đi, sao vậy, cô đối với chuyện này đã có hứng thú sao, bây giờ trường học không cho phép bàn về việc này đó.

An Thanh nghe được a Trạch hỏi thăm, hơi sửng sốt, Diệp Tiểu Manh liền nhân cơ hội trốn ra khỏi ma chướng của nàng.

- Biết tên không?

A Trạch không để ý tới cấm lệnh của trường học, chỉ cần có thể tra ra chân tướng chuyện này, quản gì tới lão sư trong trường.

- Biết, gọi là Văn Hạo, là một trong những người phát khởi xã đoàn Thần Hi Thanh Lam.

An Thanh gặt đầu.

- Thật là xảo a!

Lời của An Thanh vượt ngoài ý tưởng của a Trạch:

- Xem ra chuyện này phải bắt tay từ hần.

- Cô muốn tìm hần sao? Nghe nói ngày hôm qua hần bị cảnh sát gọi đi hỏi chuyện rồi, sau khi trở về tự nhốt mình trong phòng ngủ, không gặp ai cả.

An Thanh đi tới trước mặt a Trạch:

- Tại sao cô lại có hứng thú đối với chuyện này?

- Không có gì!

A Trạch nhẹ nhàng lắc đầu:

- Theo lời của cô người phát khởi Thần Hi Thanh Lam không chỉ là một người rồi?

- Ủ, còn có hai nữ sinh, nghe nói lúc ấy do ba người họ đến ký túc xá cũ.

An Thanh đem tình báo mà mình biết nói ra.

- Thật tốt quá, nói cho tôi biết tên của hai nữ sinh kia, có thể tìm được hai nàng ở đâu?

A Trạch hưng phấn nắm lấy bả vai An Thanh.

An Thanh chưa từng nhìn thấy a Trạch nhiệt tình qua như vậy bao giờ, liền nói ra tên hai người kia.

A Trạch nghe xong làm sao tìm được hai nữ sinh kia, liền nhanh như trận gió chạy ra khỏi phòng ngủ.

- Nè, a Trạch, đã nói cùng nhau ăn trưa...

Diệp Tiểu Manh chạy theo sau, trên hành lang làm gì còn bóng dáng của a Trạch.

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi, bất đắc dĩ quay trở về phòng ngủ.

- A Trạch nàng...không có sao chứ...

An Thanh vẫn đứng tại chỗ sững sờ, bị cử động vượt ngoài ý liệu của a Trạch làm cho không hiểu ra sao.

- Không có chuyện gì!

Diệp Tiểu Manh vui đùa vào trong chăn:

- Mỗi tháng luôn luôn có vài ngày như vậy, không cần để ý!

52. Chương 52: Tìm Kiếm Đầu Mối

- À, tư liệu mà cô muốn đều nằm ở đây.

Quản lý thư viện liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Manh, mặc dù nghiên cứu thật lâu đã xác định thể sinh viên của nàng không phải là hàng nhái, nhưng trong lòng nhân viên quản lý vẫn không muốn tin tưởng cô bé có bề ngoài như học sinh trung học đệ nhất cấp chính là sinh viên đại học.

Diệp Tiểu Manh cũng không quan tâm để ý tới ánh mắt kỳ quái của nhân viên quản lý, chỉ nhìn đồng tài liệu ó vàng thật dày cùng vô số tro bụi bao phủ cũng đã đủ làm cho nàng cảm thấy vô cùng nhức đầu.

- Đây...

Diệp Tiểu Manh cảm giác trên trán mình đã toát mồ hôi:

- Chẳng lẽ không có lưu trong máy vi tính sao...

- Nếu như cô có thời gian, tôi không ngần ngại cô đem những tài liệu này lưu vào trong máy vi tính, tôi sẽ xin thêm học phần cho cô.

Nhân viên quản lý đưa mắt nhìn Diệp Tiểu Manh, bộ dạng đứng nói chuyện không đau thắt lưng của hần làm Diệp Tiểu Manh rất muốn giẫm lên mấy đạp trên mặt của hần.

- Hô...A Trạch ơi, cô thật sự tìm cho tôi một công việc vô cùng dễ dàng nha!

Diệp Tiểu Manh đưa mắt nhìn đồng báo chí ổ vàng đầy bụi trước mặt ngẩn người. Theo lời nói của nhân viên quản lý, từ sau khi trường học được xây dựng cho tới hôm nay, toàn bộ hồ sơ tư liệu về trường đều được cất giữ tại nơi này.

Diệp Tiểu Manh kiễng chân rút một phần báo chí bên trên hung hăng ném lên bàn, lại không nghĩ rằng bụi bặm bay đầy khiến cho nàng bị sặc ách xì một trận không ngừng.

- Năm 1956, ông trời già, ông giết con đi!

Diệp Tiểu Manh vừa nhìn thấy thời gian ghi trên báo liền có cảm giác khóc không ra nước mắt.

- Hắt xì!

Kể cơ bắp sặc mặt tái nhợt đang đứng trong bụi cỏ công viên cũng hắt xì một tiếng thật lớn.

- Lại có người kêu gọi ta sao...

Kể cơ bắp nhìn lên bầu trời xanh lam, lại cúi đầu lần nữa:

- Bỏ đi, chuyện trước mắt vẫn quan trọng hơn. Ừ...ngày hôm qua ăn thịt nướng kia nhất định không được tươi...

- Cùng ơi, chúng ta ngồi ở đây một chút đi!

Một đôi tình lữ trẻ tuổi đi tới, ngồi trên ghế dài trong công viên.

- Một mỗi quá, em đã nói đi tiệm, anh lại đòi tới công viên, đi tới đi lui cũng không có gì vui vẻ.

Nữ sinh vừa xoa bàn chân mang giày cao gót, vừa không ngừng oán giận bạn trai ngồi bên cạnh.

- Luôn đi tới loại địa phương khói thuốc chướng khí mù mịt như vậy không có lợi cho sức khỏe đâu em.

Nam sinh giúp nữ sinh xoa bóp bàn chân:

- Ra bên ngoài trời nhiều một chút, không khí tốt, còn có thể rèn luyện thân thể một chút.

- Không khí tốt gì chứ, em cứ có cảm giác có mùi hôi thối đâu đây...

Nữ sinh cau mày đưa tay phe phẩy lỗ mũi.

- Em vừa nói như thế...anh tựa hồ cũng ngửi thấy...

Nam sinh hít hà chung quanh:

- Chẳng lẽ ở gần đây có phân chó sao, sao lại thối như vậy!

- Thật thối a, hình như từ phía sau truyền tới!

Nữ sinh đứng dậy nhìn ra sau lưng.

- Hai vị, xin hỏi có giấy không, tôi quên mang theo.

Trong bụi cỏ sau lưng chiếc ghế dài lộ ra một gương mặt đàn ông trần đầy dử tợn.

- A...

Đôi tình lữ sững sốt một thoáng, sau đó tiếng thét chói tai của nữ sinh kia vang dội lên tầng mây.

- Thật là, không phải chỉ là mượn tờ giấy thôi sao, phản ứng lớn tới như vậy.

Kể cơ bắp bưng kín lỗ tai, tiếng thét kia thật sự quá chói tai rồi.

- Bỏ đi, xem bộ dạng này thật không thể đợi được gió hong khô hay đợi được có thêm người đến, đành dùng ngón tay thôi.

- Chuyện gì chuyện gì...

Tiếng thét chói tai của nữ sinh đưa tới không ít người.

- Xảy ra chuyện gì?

- Có...có một biến thái ở trong bụi cây...

Nữ sinh nhắm mắt lại chỉ vào lâm viên.

- Hay, lại có người dám rình rập nơi này, bắt hấn ra đưa tới cảnh sát.

Mấy ông bà lão đi bộ trong công viên đầy chính nghĩa vệt ra bụi cây, nơi đó làm gì còn có bóng người nào, chỉ có một bãi phân sên sệch màu vàng tản ra mùi hôi thối.

...

Hỏi qua nhiều người, rốt cục a Trạch ở trong vườn trường tìm được hai nữ sinh theo lời kể của An Thanh. Trên mặt hai nữ sinh cũng không có chút thần thái gì, tựa hồ vừa bị đá kích.

- Xin hỏi có việc gì thế?

Nữ sinh tóc ngắn nhìn thấy a Trạch mở miệng hỏi.

- Hai người là người tổ chức Thần Hi Thanh Lam, Nhã Tĩnh cùng Bạch Tình sao?

Câu hỏi của a Trạch thật gọn gàng dứt khoát.

- Đúng vậy, nhưng Thần Hi Thanh Lam đã giải tán, cho nên chúng tôi không còn thu nhận thành viên mới nữa.

Bạch Tình nghĩ a Trạch là sinh viên mới muốn gia nhập xã đoàn tham gia náo nhiệt, nói xong liền lôi kéo Nhã Tĩnh muốn rời đi.

A Trạch ngăn cản hai người:

- Hai cô hiểu lầm rồi, tôi không phải muốn gia nhập xã đoàn, tôi chính là thành viên của xã đoàn này.

- Tôi rút lui sao? Được rồi, cô đi tìm vị niên trưởng lần trước giao tiền lấy lại tiền là được rồi, chúng tôi còn có việc.

Bạch Tình không chút tinh thần lôi kéo cô bạn thân muốn bỏ đi.

- Không!

A Trạch lại ngăn cản hai người thêm lần nữa.

- Tôi cũng không phải muốn tới xin rút lui.

- Vậy cô muốn tới làm gì, đến nhìn xem chúng tôi xấu mặt sao?

Nhã Tĩnh vốn chưa nói chuyện lại giống như bệnh tâm thần hô to, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở:

- Chúng tôi cũng không muốn... ô ô...chúng tôi chẳng qua chỉ là thêm bớt chút chuyện xưa mà thôi... là Văn Hạo không nên mang theo hai nữ sinh kia đi tới ký túc xá cũ, không quan hệ gì tới chúng tôi.

Bạch Tình nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô bạn, cố gắng để bạn mình tỉnh táo lại.

- Rốt cục cô muốn làm gì?

Bạch Tình lạnh lùng nhìn a Trạch:

- Nếu như là muốn cười nhạo chúng tôi, xin cứ xếp hàng, hôm nay còn chưa tới phiên cô đâu.

- Tôi muốn biết chân tướng.

A Trạch lấy ra huy chương nhận được lúc đăng ký gia nhập xã đoàn.

- Làm một đoàn viên, tôi có quyền lợi được biết chân tướng.

- Cô có quyền lợi, nhưng chúng tôi không có nghĩa vụ!

Bạch Tình tức giận cắt đứt lời a Trạch, theo nàng xem ra a Trạch chẳng khác gì những người tới đây để hỏi thăm tin tức bất quái.

- Khác nhau, tôi cùng họ khác nhau!

A Trạch lắc đầu:

- Tôi có thể trợ giúp các cô.

- Không cần!

Bạch Tình lại cắt đứt lời a Trạch lần nữa:

- Cách chúng tôi xa một chút!

Nói xong liền lôi kéo Nhã Tĩnh đang khóc bước nhanh rời đi.

- Chẳng lẽ các cô không muốn biết chân tướng sự tình sao?

A Trạch đứng phía sau hai người hô to:

- Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy, bỏ mặc hai cô bé kia chết như vậy sao, chẳng lẽ các cô muốn có thêm nhiều người vô tội chết đi sao?

- Vậy thì thế nào, cô lại có biện pháp gì?

Nhã Tĩnh mang theo thanh âm khóc nức nở nhìn a Trạch hô to:

- Cảnh sát cũng tra xét không được chuyện gì đã xảy ra, chỉ bằng một học sinh như cô lại có thể làm được gì?

A Trạch chậm rãi đi về hướng hai người, lắc đầu:

- Tôi cũng không phải sinh viên bình thường!

A Trạch đi tới trước mặt hai người, hít sâu một hơi, yên lặng điều động linh lực mới khôi phục lại không được bao nhiêu, một tầng băng mỏng bao trùm, a Trạch duỗi bàn tay phải trước mặt hai người, tầng băng càng ngày càng dày, dần dần tạo thành một băng kiếm nhỏ.

- Cô...

Cảnh tượng trước mắt lại hai người cả kinh nói không ra lời.

- Bên trong ký túc xá cũ kia đúng là có chút đồ vật siêu tự nhiên, nếu như không xử lý nó sẽ có càng nhiều sinh viên vô tội bị thương tổn.

A Trạch thu hồi băng kiếm, trước mặt hai người vẫn là bàn tay sạch sẽ trắng nõn, phẳng phất như chuyện vừa xảy ra cũng chỉ là ảo giác mà thôi:

- Cho nên tôi muốn biết chuyện đã xảy ra, căn cứ quá trình, các cô biết bất cứ tình báo gì đối với tôi mà nói đều có trợ giúp, hiểu được chưa?

Bạch Tình cùng Nhã Tĩnh ngơ ngác đứng nơi đó, gật đầu, đại não tựa hồ còn chưa khôi phục lại thanh tỉnh.

- Bây giờ đem những gì hai cô biết nói cho tôi biết.

A Trạch lôi kéo hai người còn sững sờ tìm một góc vắng không người.

- Cô muốn nói...ký túc xá cũ kia thật sự có quỷ...mà cô là người bắt quỷ?

Nhã Tĩnh nói chuyện có chút lắp bắp, dù sao chuyện trước mắt so sánh với chuyện nhìn thấy quỷ còn khó tin hơn nhiều.

- Đúng, cô có thể hiểu như vậy.

A Trạch gật đầu:

- Tôi muốn biết toàn bộ.

- Để tôi nói đi!

Bạch Tình thoáng suy nghĩ lại mọi chuyện, bắt đầu kể lại cho a Trạch nghe chuyện ba người bọn họ lần đầu tiên đến ký túc xá.

- Theo cô nói, văn chương trên bbs là do ba người tự viết ra, các vị nhìn thấy quỷ bắt quá chỉ là trò đùa dai của người khác mà thôi sao?

Nghe xong lời nói của Bạch Tình, a Trạch cảm thấy càng ngày càng khó hiểu.

- Đúng vậy, lúc ấy chúng tôi tuy rằng thật sự sợ hãi, chột vật chạy trốn khỏi ký túc xá. Nhưng sang ngày thứ hai bọn họ cười nhạo chúng tôi, nói chúng tôi nhát gan, bị bọn họ trêu chọc, chúng tôi mới biết được nguyên lai con quỷ mà chúng tôi nhìn thấy, bắt quá chỉ do bọn họ bày nơi đó để cố ý làm chúng tôi hoảng sợ.

Nhã Tình gật đầu.

- Vậy bài văn thì sao? Tại sao phải viết ra bài văn như vậy?

A Trạch hỏi.

- Là Văn Hạo viết, hẳn là người rất sĩ diện, dĩ nhiên không chịu được tư vị bị cười nhạo, cho nên hẳn nghĩ biện pháp viết ra bài viết như thế, đem giả dối nói thành lời thật, như vậy sẽ không có người tiếp tục cười nhạo chúng tôi.

Bạch Tình giải thích:

- Dù sao đều là người trẻ tuổi, ngoài cuộc sống học tập khô khan cũng thích có một chút chuyện kích thích, đối với truyền thuyết về quỷ thần yêu quái cũng tình nguyện tin tưởng là thật sự.

- Cô nói toàn bộ bài viết đều do mấy người bịa đặt ra?

Cũng là giả dối? Bao gồm thân phận của con quỷ, thủ đoạn gì gì đó?

A Trạch nghe xong có chút ngoài ý muốn.

- Cũng là giả dối!

Nhã Tình gật đầu:

- Cũng do Văn Hạo nghĩ ra được, còn có một ít là do mọi người tưởng tượng ra tới, Văn Hạo cảm thấy rất tốt nên lại tăng thêm vào.

- Vậy tại sao các cô lại muốn xây dựng một xã đoàn như vậy, còn tổ chức hoạt động đến ký túc xá cũ thám hiểm?

A Trạch hỏi.

- Là Văn Hạo nói, bởi vì bài viết trên bbs có rất nhiều người thích xem, rất nhiều người nguyện ý tin tưởng đó là thật, cho nên Văn Hạo mới nói chúng tôi nên xây dựng một xã đoàn, đem những người nguyện ý tin tưởng bài viết trên bbs tập hợp lại, như vậy có thể được danh lợi song thu. Lúc trước chúng tôi cũng từng tổ chức qua hoạt động thám hiểm hai lần như thế, nhưng không bị phát sinh chuyện gì, nhưng không nghĩ ra lần này lại xảy ra chuyện. Hiện tại Văn Hạo cũng rất sợ hãi, không biết nên làm sao, vì thế tự giam mình trong phòng ngủ không dám đi ra.

Bạch Tình hồi đáp.

- Lúc trước từng đi qua? Chuyện gì cũng không phát sinh?

A Trạch càng ngày càng hồ đồ:

- Như vậy đoạn phim kia cũng do các cô làm giả ra sao?

- Không, đoạn phim kia không quan hệ gì tới chúng tôi cả.

Nhã Tình lắc đầu:

- Đoạn phim kia là do lúc ấy tôi đánh cuộc cùng mấy nam sinh đi quay chụp, sau đó bọn họ lại nói nhìn thấy quý, còn đem đoạn phim cho chúng tôi xem, kết quả bên trong không thấy gì cả, Văn Hạo còn báo thù cười nhạo họ là tiểu quý nhất gan.

- Những người từng cười nhạo các cô sau khi nhìn thấy các cô lại nổi danh, lại cũng đến ký túc xá thám hiểm, hơn nữa còn nói là thấy quý, bị các cô cười nhạo, đây căn bản thật nói không thông, chỉ có thể nói ba người kia đích thực đã nhìn thấy thứ gì đó.

A Trạch cau mày cắn móng tay:

- Xem ra tôi còn phải hỏi ba người kia một chút!

53. Chương 53: Khó Bề Phân Biệt

Diệp Tiểu Manh nằm dài lên bàn, uể oải chẳng khác gì một đồng bần nhão.

- Nè, cô đang làm gì vậy, sao lại làm bộ dạng này?

An Thanh nhìn Diệp Tiểu Manh không chút tinh thần quay về phòng, với cá tính bất quá vô địch cùng lòng hiếu kỳ tràn đầy, tự nhiên nàng muốn tới hỏi cho rõ ràng. Nhưng còn chưa đợi nàng đi tới gần, một mùi vị mốc meo từ trên người Diệp Tiểu Manh truyền tới, An Thanh không khỏi bưng kín lỗ mũi.

- Mùi vị trên người cô là mùi gì thế, cô bị rớt xuống cống thoát nước sao?

An Thanh dùng tay trái bịt lỗ mũi, tay phải không ngừng quạt ngay trước mặt, nhảy một bước thối lui ra sau.

- Cũng không khác gì...

Diệp Tiểu Manh cũng không ngẩng đầu, hàm hồ trả lời một câu.

- Ai nha, mùi vị thật là khó ngửi, nhanh đi tắm rửa đi!

An Thanh thật sự không chịu nổi mùi vị này.

- Chờ một lát...lại đi...

Diệp Tiểu Manh vẫn bò trên bàn, ngay tay cũng không nhấc lên nổi.

- Mau đi đi, cẩn thận coi chừng rửa không sạch đó.

Nghe được An Thanh nói như vậy, Diệp Tiểu Manh không thể làm gì khác hơn là khởi lên tinh thần, từ gầm giường rút thau rửa mặt đi ra ngoài.

Nằm trên giường, Diệp Tiểu Manh cảm giác lỗ mũi mình thật có vấn đề rồi, nếu không vì sao nàng vẫn ngửi được mùi ẩm mốc, phải biết rằng nàng sử dụng loại sữa tắm thơm tho tắm rửa suốt toàn thân từ đầu tới chân suốt cả hai tiếng đồng hồ.

Điện thoại di động bên cạnh gối lóe lên ánh sáng, Diệp Tiểu Manh không muốn nhúc nhích dù chỉ một ngón tay, mặc cho nó tùy ý chấn động, quản khi gió là ai gọi điện thoại tới.

Người gọi điện thoại tựa hồ rất có nghị lực, một lần lại một lần, Diệp Tiểu Manh thật sự bị âm thanh dây dưa ầm ĩ kia làm phiền quá mức, không thể làm gì khác hơn là nhận điện thoại.

- Tại sao bây giờ mới nghe điện thoại, cô đang làm gì đó, có phải xảy ra chuyện gì hay không, hay là thân thể không thoải mái, trong trường có người khi dễ cô sao?

Diệp Tiểu Manh còn chưa nói chuyện, đầu bên kia điện thoại Minh Diệu đã đặt một tràng câu hỏi, làm nàng căn bản không biết bắt đầu trả lời câu nào.

- Không có chuyện gì, chỉ một một chút mà thôi, cũng không sao đâu.

Diệp Tiểu Manh không chút tinh thần hồi đáp.

- Hô, vậy thì tốt.

Minh Diệu bỏ trái tim vào trong bụng:

- Một lần sao? Là đi học một mõi hay đại di mụ tới?

- Nè, dù gì tôi cũng là một cô gái rồi, chú có thể đừng nhẹ nhàng thân nhiên hỏi vấn đề riêng tư này như vậy được không?

Diệp Tiểu Manh nghe xong lời của Minh Diệu liền cảm thấy thật nhứt đầu.

- Có gì đâu chứ.

Giọng nói của Minh Diệu không chút quan tâm:

- Tôi từng tắm qua cho cô nữa kia, trên người cô có chỗ nào mà tôi chưa xem.

- Khi đó tôi mới mười tuổi, hơn nữa tên có chủ tâm bắt lương như chú chỉ nghĩ tới chuyện đẩy ngã la lỵ mà thôi.

Diệp Tiểu Manh nổi giận, Minh Diệu dám đem chuyện riêng tư của một thiếu nữ như nàng xem là chuyện vặt vãnh:

- Chú còn dám nói tôi kiêu đó thì vĩnh viễn tôi sẽ không nấu cơm cho chú ăn, sau này chú già rồi tôi cũng không thèm nuôi chú đâu!

- Được rồi, được rồi!

Trong lời nói của Minh Diệu không nghe được chút cảm giác bị uy hiếp sợ hãi, Diệp Tiểu Manh nói đi nói lại chỉ nói được mấy câu này để uy hiếp hấn, đã nói sắp đầy lỗ tai mất rồi:

- Sau này không nói nữa, không có chuyện gì là tốt rồi. Tôi cần ra ngoài làm chút chuyện, cho nên nghỉ học cô cũng không cần quay về nhà, cùng bạn học ở lại trường chơi đi.

- Ra ngoài làm việc? Hiện giờ chú đang ở đâu?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Không xa, dù sao tôi làm việc xong sẽ trở về ngay, nếu công việc này làm xong tôi có thể mua xe rồi!

Trong khẩu khí của Minh Diệu có vẻ đắc ý nói không nên lời, tựa hồ là mõi làm ăn lớn:

- Cô đã không có chuyện gì thì tôi cũng không nói thêm nữa, chờ trở về sẽ gọi điện thoại cho cô.

- Chờ một chút!

Diệp Tiểu Manh ngăn trở Minh Diệu cúp điện thoại:

- Tôi có chút ít chuyện muốn hỏi chú.

- Ân? Chuyện gì?

Diệp Tiểu Manh cần mõi do dự một lúc, vẫn quyết định không đem chuyện nàng cùng a Trạch gặp

phải quái vật nói lại cho Minh Diệu nghe, bây giờ Minh Diệu cũng không có mặt ở nhà, nói với hấn thì hấn nhất định sẽ bỏ công việc trong tay chạy trở về, khi đó có thể a Trạch đã xử lý xong mọi việc mà công việc của Minh Diệu cũng mất.

- Không có gì, tôi chỉ là muốn hỏi thăm chú một chút, phải làm sao mới có thể giết được một con quỷ?

Diệp Tiểu Manh quyết định nói bóng nói gió.

- Giết quỷ? Cô muốn làm gì? Không gặp phải chuyện gì đó chứ?

Minh Diệu có chút hoài nghi.

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, là do a Trạch bảo tôi hỏi thăm.

Diệp Tiểu Manh vội vàng nói:

- Nàng nói chú có kinh nghiệm, bảo tôi có cơ hội thì hỏi thăm chú một chút.
- Nàng gọi điện thoại hỏi cô sao? Vì sao nàng không tự mình gọi điện hỏi tôi?

Minh Diệu có chút kỳ quái.

- Không phải vậy đâu, nói cho chú nghe chuyện thật đúng dịp, tôi cùng a Trạch được phân tới chung trường học, còn ở chung một phòng ngủ nữa.

Diệp Tiểu Manh có chút đắc ý.

- Trùng hợp như thế?

Lời của Tiểu Manh làm Minh Diệu thoáng sửng sốt.

- Đừng nên hỏi nhiều như vậy đi, nói chuyện điện thoại rất tốn tiền, nhanh trả lời vấn đề a!

Diệp Tiểu Manh thúc giục.

- Ân...nếu như là quý hồn bình thường, a Trạch có thể đối phó được, dù sao tôi biết Nhất Tự Chân Ngôn Lôi Tự Quyết của nàng uy lực mạnh, quý hồn bình thường sẽ bị đánh tan thành tro bụi thôi.

Minh Diệu suy nghĩ một chút, lại nói tiếp:

- Nhưng nếu như là loại quỷ đặc biệt lợi hại, như vậy do hài cốt của bọn hắn không được yên tĩnh hoặc lúc chết quá oan ức, như vậy chỉ cần tìm được hài cốt của nó, sau đó thiêu hủy, như vậy nó sẽ mất đi phần lớn lực lượng, như vậy sẽ dễ giải quyết. Nhưng như vậy dù sao chỉ là số ít, bây giờ người nào sau khi chết cũng được đem đi hỏa táng, bình thường sẽ không đụng phải loại này.
- Như vậy có thể có loại quỷ giết mãi không chết không?

Diệp Tiểu Manh nhớ tới lúc còn ở trong ký túc xá cũ, a Trạch đã hai ba lần đều đánh trúng người đàn ông kia, nhưng lại không cách nào giết chết hắn.

- Không thể nào, chỉ cần là quỷ như vậy chỉ dùng năng lượng từ trường lợi hại một chút là rất dễ dàng đánh tan, lại nói bọn hắn cũng chỉ là một loại từ trường mà thôi.

Minh Diệu giải thích.

- Vậy cũng tốt, tôi sẽ nói cho nàng biết.

Diệp Tiểu Manh cũng không dám hỏi nhiều, sợ Minh Diệu suy đoán được sơ hở.

- Nghe đây!

Khẩu khí của Minh Diệu vô cùng nghiêm túc:

- Cô bé a Trạch này tôi đã gặp qua, tôi biết cô ấy cũng rất tốt. Nhưng cô bé này có một loại tâm tình thật cuồng nhiệt đối với những đồ vật siêu tự nhiên, tôi biết cô có thể kết giao được một người bạn thật sự không dễ dàng, nhưng nếu như nàng yêu cầu cô đi hỗ trợ bất quỷ, ngàn vạn lần không nên đi, chỉ có một lòng tín niệm cũng vô dụng, như vậy sẽ hại chết cô!
- Yên tâm đi, tôi trốn những thứ dơ bẩn kia còn không kịp nữa là, làm sao lại chủ động đi tìm phiền toái chứ!

Diệp Tiểu Manh thuận miệng đáp ứng.

- Ừ, vậy thì tốt, nhớ kỹ, vô luận nàng nói gì cũng không thể đi, bạn không có thì còn tìm được, mạng không còn thì không còn gì hết.
- Biết rồi biết rồi, thật dài dòng, chú là Đường Tăng sao? Cúp điện thoại đi, điện thoại đường dài thật tốn tiền.

Nói xong Diệp Tiểu Manh liền cúp điện thoại.

Diệp Tiểu Manh nằm trên giường, hồi tưởng lại lời nói của Minh Diệu vừa rồi. Nếu như không có loại quỷ hồn giết mãi không chết, như vậy tại sao công kích của a Trạch không dùng được? Đúng rồi, còn có Lưu Thiên Minh, công kích của hắn cũng không có hiệu quả, chẳng lẽ người đàn ông kia không phải là quỷ hồn? Nếu như không phải là quỷ hồn, như vậy nó là thứ gì?

Diệp Tiểu Manh cảm giác đầu mình có chút sưng lớn, nghĩ những chuyện quá phức tạp thật không thích hợp với nàng.

A Trạch đi ra khỏi phòng học, có chút không yên lòng. Nghe xong lời miêu tả của mấy nam sinh, nàng rất khẳng định lúc ấy ký túc xá cũ kia đã bắt đầu xảy ra vấn đề rồi, nhưng còn chưa được rõ ràng như vậy. Nếu cảnh sát không tìm được thi thể, vậy đã nói ra mấy nam sinh kia nhìn thấy thi thể nữ sinh cũng không phải là thật, có thể chỉ là ảo giác. Mà thời gian trôi qua, chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, đã không còn là vấn đề huyền tượng đơn thuần, thậm chí đã có quái vật thật thể xúc phạm tới sinh mạng con người. Tại sao con ác linh này trước kia không xuất hiện, cho tới bây giờ mới đi ra hại người? Gần đây trường học cũng không có công trình bằng gỗ nào, không có đạo lý lại làm kinh động tới ác linh đang ngủ say.

A Trạch vừa đi vừa suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi không ra đầu mối. Không nghĩ tới bởi vì chăm chú cúi đầu suy tư, lại đụng trúng một người đang đi tới từ đối diện, xung lượng mạnh mẽ đánh ngã a Trạch làm nàng té ngồi trên mặt đất.

- A, thật xin lỗi thật xin lỗi!

Nàng đụng phải một nam sinh cao lớn cường tráng, trong tay còn cầm quả bóng rổ.

- Tôi không có nhìn thấy cô, cô có bị thương chỗ nào không?

Nam sinh vươn tay, muốn đỡ a Trạch đứng dậy.

Thì ra trong bất tri bất giác a Trạch đã chạy tới ký túc xá của nam sinh, nàng ngồi ngầy ngẫn dưới đất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ống thoát nước ngoài vách tường ký túc xá nam sinh.

- Uy, bạn học, cô không sao chứ?

Nam sinh thấy a Trạch ngồi dưới đất ngẩn người, ân cần hỏi thăm.

- A, không có chuyện gì!

A Trạch phục hồi lại tinh thần, không thể ý tới bàn tay nam sinh kia vươn ra tự mình đứng lên.

- Thật là lạnh lùng!

Nam sinh bắt đầu dĩ vũ môi cùng đồng bạn cười nói rời đi.

A Trạch đi tới cạnh góc tường ký túc xá nam sinh, ngồi chồm hổ xuống cẩn thận quan sát đường ống thoát nước. Đường ống thoát nước từ nóc nhà dọc xuống, dùng để thoát nước lúc trời mưa. Phía dưới ống thoát nước được xây một cống thoát hình vuông, khiến a Trạch chú ý chính là một mặt vách xi măng của cống thoát này.

A Trạch vươn tay, sờ soạng một mặt vách xi măng cống thoát, nếu như không phải vừa rồi va chạm với nam sinh kia, a Trạch căn bản sẽ không chú ý ở loại địa phương bí mật này lại có khắc một phù hào thật kỳ quái, hơn nữa phù hào này lại thật giống như những phù hào được khắc trên bình trà đặt trong phòng trực ban ký túc xá cũ.

- Tại sao ở nơi này lại có thứ đồ này?

A Trạch dùng tay vuốt vuốt phù hào kỳ quái được khắc vào nơi không chút thu hút kia.

- Phù hào này rốt cục là có ý gì, tại sao mình cứ có cảm giác đã từng gặp qua tại nơi này nhưng nghĩ mãi lại không nhớ nổi?

A Trạch cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, nàng di chuyển một vòng trong vườn trường, kết quả phát hiện bên ngoài mỗi ký túc xá sinh viên ở những góc thật tầm thường đều có thể phát hiện được loại phù hào như vậy. Có khi là được khắc trên vách tường, có khi dùng sơn xịt vẽ ở những địa phương mà người bình thường vốn không chú ý tới.

A Trạch mang theo nghi vấn trở lại ký túc xá.

- Chuyện cô bảo tôi tra xét tôi đã tra xong rồi!

Diệp Tiểu Manh nằm trên giường, thấy a Trạch trở lại cũng lười ngồi dậy:

- Tôi sắp bị tan rã theo tài liệu báo chí mốc meo kia luôn!

- Tra được những thứ gì?

A Trạch tâm thần không tập trung ngồi xuống bên giường Diệp Tiểu Manh, trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện những phù hào kỳ quái kia.

- Không có gì cả!

- Không có gì cả?

Câu trả lời của Diệp Tiểu Manh làm a Trạch có chút giật mình.

- Ủ, không có gì cả!

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Không có chuyện nhân viên quản lý tự sát, cũng không có chuyện nữ sinh bị treo cổ, không có gì cả.

- Nói như vậy, chuyện quỷ kia đích xác do Văn Hạo tưởng tượng bịa đặt ra tới rồi!

A Trạch cắn móng tay, không nghĩ tới càng tìm hiểu lại càng không hiểu ra sao:

- Có những tình báo gì về ký túc xá cũ kia nữa không?

- Có, có một nữ sinh tự sát, còn có một nam sinh bị điện giật tử vong, còn có chuyện nhà cầu bị nghẹt suốt một tháng không mở cửa, cái gì cũng có nhưng không có chuyện gì liên quan tới một người đàn ông trung niên nào.

Diệp Tiểu Manh hồi đáp, nàng cũng thật sự đọc hết toàn bộ tài liệu lưu lại, nhưng không có tin tức gì liên quan tới con ác linh kia.

- Tôi càng ngày càng không sao hiểu nổi rồi!

A Trạch cắn móng tay, cảm giác đầu óc mình hoàn toàn rối loạn.

54. Chương 54: Tin Tức Mới Về Quỷ Hồn Nhân Viên Quản Lý

Văn Hạo ngơ ngác nhìn mấy tờ giấy trong tay đến xuất thần, vừa rồi lời nói của nữ sinh tên a Trạch làm cho hắn vốn không cách nào tin tưởng.

- Bất kể anh có tin hay không, chuyện này do anh làm ra tới, anh nên đi giải quyết. Chiều theo bản thảo này thuê dợt một bài post đưa lên bbs, nếu không tôi lập tức đánh gãy chân của anh!

Nhìn vẻ mặt hung ác của a Trạch, hắn liền tin tưởng nếu như hắn không làm theo lời nàng, cô bé đang làm vẻ mặt hung tợn đứng trước mắt thật sự sẽ dùng bạo lực cho hắn đi vào khuôn khổ.

Chỉ bằng việc cô bé không chút để ý tới ánh mắt của nhân viên quản lý cùng những sinh viên khác, với khí thế một cước đá vỡ phòng ngủ của hắn, Văn Hạo cảm giác tay của hắn có chút run run.

- Như vậy có phải không tốt lắm hay không?

Diệp Tiểu Manh bịt mắt đi phía sau a Trạch, sợ bị người nhận ra. Mới vừa rồi động tác siêu cấp bạo lực của a Trạch hấp dẫn ánh mắt của vô số sinh viên, bây giờ Diệp Tiểu Manh chỉ cầu khẩn đừng bị phía trường học phán rơi vào tội đồng lõa.

- Đây là biện pháp tốt nhất!

A Trạch đối với những ánh mắt kinh ngạc khắp bốn phía không thèm để ý tới.

- Đối với một nam sinh gây ra việc rồi chỉ biết đi làm con dâ điều rút đầu ẩn núp, không cho hân một chút màu sắc cho hân xem hân sẽ không biết điều làm việc cho cô đâu!

A Trạch giơ lên quả đấm, theo Diệp Tiểu Manh xem ra a Trạch có vẻ hưng phấn quá độ mất rồi.

- Nếu không phải đang có nhiều người ở đây tôi nhất định hung hăng dẹp hân một bữa.

- Trực tiếp đem chân tướng chuyện này ban bố ra ngoài không được sao?

Diệp Tiểu Manh hỏi:

- Chỉ cần tất cả mọi người không còn tin nữa, quái vật kia không phải sẽ không còn tồn tại sao?

- Như vậy quá phiền toái!

A Trạch lắc đầu:

- Tôi muốn tốc chiến tốc thắng!

Trong lòng a Trạch có chút không thể kìm nén, có lẽ cần hai ngày, có lẽ chỉ cần một ngày, tất cả mọi người sẽ tin tưởng quỷ hồn nhân viên quản lý ký túc xá cũ rất sợ băng, chỉ cần bị băng xuyên thấu trái tim sẽ bị tan thành mây khói. A Trạch không muốn đơn giản làm cho con quái vật này dễ dàng biến mất ngay trước mặt mọi người, nàng muốn trả thù, trả thù con quái vật kia mang tới nỗi khuất nhục cho nàng, nàng muốn chứng minh, chứng minh cho tên mất kính viển vông rầm thúì nhìn thấy, nàng có năng lực, nàng muốn tự tay giết chết con quái vật kia, để giải mối hận trong lòng.

A Trạch một mình đi tìm địa phương yên tĩnh để đọc sách, nàng nói muốn thừa dịp còn có thời gian lĩnh ngộ thêm những gì viết bên trong sách. Diệp Tiểu Manh một mình một người ngồi trên chiếc ghế ven đường, nhìn lên bầu trời ngẩn người.

Nhìn vài mảnh lá cây cô linh linh trên cây đong đưa qua lại trong gió thu, nhưng mãi không chịu rơi xuống, Diệp Tiểu Manh có chút nhớ nhung Minh Diệu mất rồi, thật không biết bây giờ hân đang làm gì.

- Gọi điện thoại cho hân vậy!

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ.

Cầm điện thoại bấm số thật nhanh, đầu bên kia chuyển tới thanh âm đang chuyển máy. Cách quay số điện thoại nhanh chóng là do Minh Diệu cố ý bố trí cho nàng, chính là vì mỗi khi nàng cần hân thì có thể lập tức gọi cho hân. Không thể phủ nhận bình thường Minh Diệu đối với chuyện gì cũng thật hồ hững lạnh nhạt, nhưng đối với chuyện của nàng, bất kể nhỏ nhặt tới

đâu hân cũng vô cùng để ý tới. Diệp Tiểu Manh có chút mê hoặc, hai người họ rốt cục lại có quan hệ gì? Cha con? Anh em? Bạn bè? Tình lữ chung nhà? Cũng đều không phải. Cả hai người không hề có bất kỳ quan hệ huyết thống lại ở chung một nhà suốt tám năm, Diệp Tiểu Manh cũng không hiểu được hai người họ rốt cục lại có quan hệ gì, cũng không phân biệt được rốt cục tình cảm của mình dành cho Minh Diệu là thân tình hay tình yêu, nàng chỉ biết người đàn ông này mỗi khi gặp phải thời điểm nàng cần hân nhất hân đều xuất hiện, sau đó dễ dàng giải quyết xong những phiền toái mà theo nàng cảm thấy vô cùng khó giải quyết. Cái loại cảm giác lệ thuộc thế này dù là ai cũng không thay thế được.

- Thật xin lỗi, hiện giờ số điện thoại này không có người đón nghe, xin gọi lại sau.

Một phút đồng hồ trôi qua, bên trong điện thoại truyền ra tiếng thanh âm máy móc tự động trả lời.

- Thế nào vậy, Minh Diệu cho tới bây giờ chưa từng không tiếp điện thoại của mình!

Diệp Tiểu Manh có chút kỳ quái, đây là lần đầu tiên phát sinh loại chuyện này. Chỉ cần là điện thoại của nàng, bất kể thế nào Minh Diệu đều sẽ nghe điện thoại. Có một lần ở nhà không ngủ được nàng gọi điện thoại cho Minh Diệu, Minh Diệu ở đầu bên kia điện thoại vừa thở hân hân an ủi nàng, sau đó nàng mới biết được khi đó Minh Diệu đang đánh nhau với người ta.

- Gọi thêm một lần nữa vậy, có lẽ không nghe tiếng máy reo.

Diệp Tiểu Manh lại ấn số của Minh Diệu lần nữa.

- Alo!

Đầu bên kia điện thoại truyền ra thanh âm một người đàn ông, nhưng tuyệt đối không phải Minh Diệu.

- Ông...ông là ai?

Diệp Tiểu Manh nhìn vào màn hình điện thoại di động, số điện thoại tuyệt đối không sai.

- Cô là Diệp Tiểu Manh trong nhà Minh Diệu đi!

Đầu bên kia điện thoại truyền ra thanh âm cười ha ha của người đàn ông, thanh âm có chút âm dương quái khí, Diệp Tiểu Manh có chút lo lắng cho Minh Diệu.

- Là tôi, tôi tìm Minh Diệu, tại sao điện thoại của chú ấy lại ở chỗ của ông?

Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút khẩn trương.

- Hắc hắc, không cần lo lắng, hắc không có chuyện gì, hơn nữa bây giờ rất tốt!

Người đàn ông kia cười lên hai tiếng quái dị, làm Diệp Tiểu Manh có chút rét run.

- Chú ấy rốt cục thế nào, ông mau tìm chú ấy nghe điện thoại, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!

Diệp Tiểu Manh càng lúc càng lo lắng an nguy của Minh Diệu.

- Ha ha ha ha...

Đầu bên kia truyền ra tiếng cười sảng lãng của người đàn ông, ngữ điệu âm dương quái khí vừa rồi tựa hồ là cố ý giả vờ.

- Không cần lo lắng, bây giờ hắc không có chuyện gì, nhưng không tiện nghe điện thoại, tôi là bạn của hắc, hắc có dặn dò tôi nếu như cô gọi điện thoại tới thì muốn tôi hỏi cô có phải xảy ra chuyện gì phiền toái hay không, có cần hỗ trợ hay không. Tôi họ Lê, hắc có nhắc với cô chứ?

Rốt cục Diệp Tiểu Manh thở phào nhẹ nhõm, Minh Diệu từng đề cập tới hắc có một người bạn tên Lê bàn tử, nhưng Diệp Tiểu Manh chưa từng gặp mặt bao giờ.

- Chào...

Diệp Tiểu Manh không chắc mình nên gọi đối phương là gì, nếu theo như bối phận với Minh Diệu thì nàng hắc nên gọi người này là anh, nhưng Minh Diệu luôn thích bảo nàng gọi hắc là chú, Diệp Tiểu Manh thật hoài nghi đây là do tâm lý bất bình thường của Minh Diệu khi sắp tiến vào giai đoạn trung niên.

- Xin hỏi Minh Diệu đang làm gì vậy? Tại sao không thể nghe điện thoại?

- Vấn đề này sao, có chút phức tạp, một hai câu thật nói không rõ ràng.

Đầu bên kia điện thoại Lê bàn tử suy nghĩ một chút:

- Không cần lo lắng, nhiều nhất khoảng ba ngày nữa là hắc có thể đi ra, chờ hắc đi ra ngoài tôi sẽ bảo hắc gọi điện thoại cho cô.

- Đi ra ngoài? Chú ấy đi đâu?

Diệp Tiểu Manh nghe không hiểu ra sao.

- Bây giờ hắc đang ở một địa phương không có tín hiệu điện thoại điều tra một ít đồ vật, cho nên đem điện thoại đặt ở chỗ này của tôi.

Trong đầu Lê bàn tử đang tổ chức từ ngữ một chút, tận lực giúp Diệp Tiểu Manh có thể hiểu được:

- Dù sao không có gì nguy hiểm đâu, cô yên tâm đi!

- Nha!

Lần trước Minh Diệu gọi điện thoại cũng đề cập tới hần mới nhận một vụ làm ăn, có lẽ đang bận rộn làm chuyện đó đi, Diệp Tiểu Manh liền an tâm.

- Không có chuyện gì đặc biệt đâu, nếu như chú ấy trở lại, xin nhắn chú ấy gọi điện lại cho tôi.

- Ủ, ừ, được, tôi biết rồi!

Lê bàn tử cười hắc hắc hai tiếng:

- Xem ra hần không phí công thương cô, cô thật rất khản trương nha!

- A...Không có chuyện gì tôi cúp máy đây.

Diệp Tiểu Manh cảm giác Minh Diệu có chút khuynh hướng của quái thú thú, bạn của hần cũng không có vẻ gì bình thường.

- Hô...

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi, đứng lên phủi phủi bụi dưới mông.

Buổi chiều không có khóa học, bây giờ Diệp Tiểu Manh có chút nhàm chán. Chuyện ở ký túc xá cũ vẫn chưa kết thúc, muốn tìm người trò chuyện nhưng cả Minh Diệu lẫn a Trạch đều có chuyện riêng của họ, Diệp Tiểu Manh quyết định đi tìm một phòng học nào đó tới nghe giảng bài cho xong, tùy tiện hệ nào cũng được, chỉ cần có thể giết thời gian là tốt rồi.

...

Đặt điện thoại di động xuống, Lê bàn tử hắc hắc cười trộm hai tiếng:

- Cô bé này thật có ý tứ, báo cảnh sát thì bọn hần cũng không tìm được tới nơi này.

- Không biết Minh Diệu thế nào rồi?

Hoài Tố cau mày, liên tục bay tới thổi đi giữa không trung. Nhìn qua đã không có gì khác biệt với trước kia, hần đã khôi phục lại như trước.

- Đừng nên xoay chuyển nữa đi, cô cũng không phải là con quay.

Lê bàn tử lắc lư đầu:

- Loại chuyện này chúng ta không giúp được gì, có thể giải khai phách kết thứ ba hay không phải xem tạo hóa của tiểu tử Minh Diệu này nữa.

- Nhưng mà...Tôi thật sự còn chút hoài nghi. Tin này viết thật kỳ quái, lại không có tên người gửi thư, hơn nữa người này làm sao lại biết phách kết của Minh Diệu là bị phong ấn mà không phải phá hư, thật không hiểu ra sao nữa đây?

Hoài Tố nhìn bức thư mở ra trên bàn, lo lắng nói.

Lê bàn tử bắt đầu dĩ thở dài một hơi:

- Kể từ khi Minh Diệu đem quyển Ngũ Hành thuật bắt luân bắt loại kia đưa cho tôi xem thì tôi đã cảm thấy buồn bực. Chuyện Minh Diệu mất đi linh lực có rất nhiều người biết, nhưng chuyện hần khôi phục linh lực lại không có mấy người biết được. Hơn nữa người viết thư còn minh xác hiểu rõ phách kết của Minh Diệu là bị phong ấn mà không phải bị đánh nát, tôi càng thêm hoài nghi có phải do lão gia tử nhà bọn họ làm ra chuyện này hay không.

- Là ông già có khuôn mặt cứng ngắc kia đó hả? Không thể nào, lão già kia không phải xem quy củ còn nặng hơn bất cứ thứ gì sao?

Suy đoán của Lê bàn tử làm Hoài Tố có chút giật mình.

- Không có gì để kinh ngạc cả. Dù sao cũng là con trai ruột của hần không phải sao? Mặc dù lão gia tử nhà bọn họ luôn làm việc theo quy củ, nhưng dù gì cũng là con của mình, đương nhiên phải mở một mặt cửa đi.

Lê bàn tử dừng lại một chút, nói tiếp:

- Hơn nữa khi tôi còn bé lần đầu tiên nhìn thấy lão đầu này tôi đã có cảm giác, lão đầu này thật không đơn giản, đã tâm rất lớn.

- Chỉ cần Minh Diệu bình an là được rồi, linh lực có khôi phục hay không tôi cũng không quan tới.

Hoài Tố thở dài một hơi.

- Cô thì nghĩ như vậy, nhưng hẳn lại không nghĩ như vậy.

Lê bàn tử nói:

- Một thiên tài được mọi người công nhận trong vòng một đêm bị đánh thành phế nhân, là ai cũng không chịu được, huống chi tôi hiểu rõ tiểu tử này nhất, mặc dù hẳn vẫn không nói ra, nhưng tôi biết hẳn vẫn không bỏ xuống được. Mặc dù hiện tại làm ra vẻ cà lơ phất phơ, chuyện này cũng không thêm quan tâm tới, nhưng tận trong xương tủy hẳn vẫn luôn khát vọng cuộc sống trước kia.

...

A Trạch quay trở lại phòng ngủ liền mượn laptop của An Thanh không ngừng xem những bài post mới, đợi chờ, đợi chờ, đợi chờ thật lâu làm nàng có chút sốt ruột. Rốt cục bài post mới về quỷ hồn nhân viên quản lý ký túc xá cũ được đưa lên, a Trạch vội vàng di động chuột điểm vào.

- Tại sao có thể như vậy?

Vừa nhìn thấy nội dung bài post a Trạch thất kinh, căn bản hoàn toàn khác hẳn với bản thảo nàng đưa cho Văn Hạo.

- Đồ đáng chết!

A Trạch chụp lấy điện thoại di động, bắt đầu gọi điện thoại cho Văn Hạo.

- Anh muốn chết phải không? Tại sao không phát theo bản thảo tôi đưa cho anh, ngược lại phát ra những thứ này, anh không biết thứ này sẽ mang tới bao nhiêu tai nạn sao?

Bây giờ a Trạch chỉ hận không thể lập tức thò tay qua điện thoại tươi sống bóp chết Văn Hạo.

- Tôi...tôi cũng không biết nữa!

Thanh âm Văn Hạo có chút phát run:

- Tôi chỉ viết theo bản thảo cô đưa cho tôi, kết quả mới phát đi chưa tới vài giây liền bị người thủ tiêu rồi, sau đó tài khoản của tôi cũng bị người đánh cắp, bây giờ bài post này không phải của tôi viết đâu a!

55. Chương 55: Đại Náo Phòng Máy

A Trạch cắn móng tay, không ngừng đi tới đi lui bên trong phòng ngủ. Nàng suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, mắt thấy trời sắp tối, a Trạch cảm giác chuyện này càng ngày càng khó giải quyết.

- Bất kể, vô luận như thế nào cũng phải liều mạng!

A Trạch quyết định, cho dù đánh không lại cũng phải thử xem một lần, xem như có thể trì hoãn được một ít thời gian cũng tốt.

- A Trạch, cô đang làm gì vậy?

Diệp Tiểu Manh vừa về tới phòng ngủ đã nhìn thấy a Trạch vô cùng phiến não đi tới đi lui trong phòng.

- Tự mình cô xem đi!

A Trạch thở dài một hơi, ngồi bên giường cắn móng tay.

Diệp Tiểu Manh khó hiểu đi tới bên cạnh bàn, liếc nhìn laptop đang mở ra, thất kinh:

- Như thế nào lại như vậy, đây rõ ràng không giống như bài viết của cô a, tên Văn Hạo kia rốt cục đang suy nghĩ chuyện gì chứ. Không được, tôi đi tìm hắn, như vậy sẽ xảy ra phiền toái lớn.

- Không cần!

A Trạch cau mày:

- Tôi đã hỏi hắn, bài này không phải do hắn viết, hơn nữa tài khoản bbs của hắn cũng đã bị trộm, cho dù muốn thủ tiêu hay sửa đổi cũng không thể nào rồi.

- Nói như vậy không phải sẽ có rất nhiều người đều đọc được sao?

Diệp Tiểu Manh gấp đến độ nhảy lên:

- Vậy tối nay còn không phải nhiễu loạn lớn nha!

- Hai người các cô đang làm gì thế?

An Thanh vừa đi tới hành lang ngoài phòng ngủ liền nghe được Diệp Tiểu Manh lớn tiếng gào thét, vừa vào cửa đã nhìn thấy a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đang sầm mi khổ kiếm nơi đó.

Diệp Tiểu Manh vô lực chỉ chỉ laptop trên bàn, thở dài một hơi.

An Thanh không hiểu chuyện gì bèn đi qua, đọc bài viết bên trong.

- Ở ban đêm trăng tròn, ánh trăng có thể cấp cho quỷ hồn lực lượng tự do hoạt động, một chút trời buộc quỷ hồn có thể bị ánh trăng giúp quỷ hồn rời khỏi chỗ ở bị trời buộc. Có ý gì đây?

Sau khi xem xong, An Thanh vẫn không hiểu gì.

- Làm sao bây giờ, hay là gọi điện thoại cho Minh Diệu đi, xem chú ấy có biện pháp gì không?

Diệp Tiểu Manh không để ý tới câu hỏi của An Thanh, nhìn a Trạch nói.

- Là lỗi của tôi, nếu như lúc ấy trực tiếp để cho Văn Hạo thủ tiêu bài viết kia, có lẽ qua thêm một thời gian nữa mọi người sẽ dần dần quên mất chuyện này, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

A Trạch lâm vào lòng tự trách vô tận.

- Không có tác dụng đâu, cho dù cô làm như vậy chuyện này cũng sẽ phát sinh.

Diệp Tiểu Manh an ủi a Trạch nói:

- Cô nói tất cả chuyện này có bàn tay đen đang ở sau màn điều khiển, hơn nữa còn có thể trộm lấy tài khoản của Văn Hạo trong bbs, cho dù lúc ấy cô để Văn Hạo thủ tiêu những bài viết này, hắn vẫn có thể dùng tài khoản của Văn Hạo đưa lên lần nữa. Bây giờ vấn đề chủ yếu nhất, là làm sao ngăn cản con quái vật kia đi ra ngoài, phải biết rằng hôm nay chính là đêm trăng tròn.

- Bây giờ tôi thật sự cần người hỗ trợ!

Mặc dù a Trạch không cam lòng, nhưng lấy năng lực của nàng thật không đủ để ứng phó con quái vật kia, hơn nữa thời gian đã không còn nhiều lắm, không còn tìm được phương pháp nào khác để tiêu diệt nó, không thể làm gì khác hơn là tìm người cầu viện.

- Cô gọi điện cho Minh Diệu đi, còn có người đàn ông cổ quái đeo kính lần trước, nhìn xem hắn có thể tới hỗ trợ được hay không.

Diệp Tiểu Manh gật đầu, bắt đầu gọi điện thoại cho Minh Diệu. Điện thoại vừa chuyển được, vẫn là Lê bàn tử nghe điện thoại. Diệp Tiểu Manh đem tình huống nói rõ với Lê bàn tử, Lê bàn tử cũng lâm vào khó khăn.

- Cách trời tối còn một đoạn thời gian, tôi suy nghĩ biện pháp!

Lê bàn tử cũng bị chuyện này làm khó.

- Minh Diệu còn chưa trở lại sao?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Bây giờ hẳn đang trong lúc khẩn yếu quan đầu, không thể bị bất kỳ quấy rầy nào.

Lê bàn tử thở dài một hơi:

- Tôi sẽ suy nghĩ biện pháp khác, hơn nữa cô phải làm ra suy tính xấu nhất, phải tìm cái có tận lực để các sinh viên tránh mặt xa một chút. Theo lời nói của các cô, tên quái vật ảo nhân kia phải dựa vào việc hấp thu ý niệm của con người mới có thể dần dần cường đại lên. Nếu tin tức mới phát ra không lâu, như vậy lực lượng của nó còn chưa lớn tới mức làm người phải sợ hãi, tôi đoán chừng cho dù nó có thể rời khỏi ký túc xá trốn buộc nó, hẳn cũng không thể đi được quá xa. Tận lực sơ tán đám người nhích tới gần nơi đó, tôi phải nghĩ còn có biện pháp nào có thể giải quyết nó hay không.

Lời của Lê bàn tử làm trước mắt Diệp Tiểu Manh đột nhiên sáng ngời. Nếu quái vật kia dựa vào ý niệm của con người mới có thể có được lực lượng cường đại như vậy, như vậy chỉ cần không để cho nhiều người biết được tin tức kia là được. Diệp Tiểu Manh vừa cúp điện thoại xong liền vội vàng vàng chạy ra phòng ngủ.

- Hy vọng tới kịp, bây giờ còn có sinh viên đang ở trong phòng học, khẳng định còn có rất nhiều người chưa kịp đọc được bài viết trên bbs. Chỉ cần bbs tê liệt, như vậy còn một tuyến hy vọng! Diệp Tiểu Manh đi tới phòng máy trường học, hy vọng nhân viên quản lý server có thể đóng cửa bbs.

- Không được!

Nhân viên quản lý lắc đầu:

- Cô đang dùng lý do gì vậy, bởi vì buổi tối có quỷ đi ra ngoài hại người nên muốn tôi đóng cửa bbs? Làm ơn đi, trước khi cô tới quấy rối nên nghĩ ra lý do nào để cho người ta tin tưởng hơn mới được.

- Đây là sự thật!

Diệp Tiểu Manh đã gấp tới mức như lửa cháy tới nơi, tên nhân viên quản lý trẻ tuổi trước mắt còn làm ra bộ dạng như muốn nói với nàng – Cô là bệnh tâm thần! Điều này khiến cho Diệp Tiểu Manh chỉ hận không được chính miệng cắn chết hẳn.

- Không thể nào, không có chuyện gì xin đừng tới phòng máy, nơi này người rảnh rồi không được vào!

Nhân viên quản lý đóng lại cửa phòng.

- Bạo lực thì bạo lực đi!

Diệp Tiểu Manh lầm bầm:

- Dù sao sáng hôm nay a Trạch đã bạo lực qua, như vậy tôi cũng bạo lực một lần!

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng gõ cửa phòng máy:

- Anh kia, tôi còn vài câu nói có thể cho tôi nói hết hay không?

- Làm ơn đi, không có chuyện gì xin rời đi được không?

Nhân viên quản lý mở cửa, nhìn nữ sinh còn thấp hơn hẳn một đầu.

- Như vậy xin hỏi tình huống nào có thể làm cho server tắt đầu này?

Diệp Tiểu Manh chế trụ nổi tức giận trong lòng, cười híp mắt nói.

- Dù là bị cúp điện, server của chúng ta cũng có nguồn điện dự trữ, không thể nào đóng cửa.

Nhân viên quản lý cau mày hồi đáp, nếu không phải người hỏi câu này là một nữ sinh, mặc dù vóc người chưa có hình dáng nhưng bộ dạng vẫn thật khả ái, hẳn đã sớm đóng cửa tiễn khách.

- Vậy thì không có biện pháp gì rồi!

Diệp Tiểu Manh hít sâu một hơi:

- Anh nhìn vào đôi mắt của tôi đi!
- Nhìn vào mắt cô? Tại sao?

Lời của Diệp Tiểu Manh làm nhân viên quản lý không giải thích được.

- Tôi đâm...

Diệp Tiểu Manh đột nhiên vươn ra hai ngón tay, đâm thẳng vào ánh mắt nhân viên quản lý.

- A...đau quá...

Nhân viên quản lý dùng tay che lại đôi mắt kêu thảm, theo bản năng lui ra phía sau hai bước.

Diệp Tiểu Manh đẩy hẳn ra, xông ào vào bên trong phòng máy, vốn Diệp Tiểu Manh cho rằng cái gọi là server hẳn chỉ là một máy vi tính mà thôi, nhưng không nghĩ tới trước mắt lại có nhiều cái hộp màu đen cùng dây nhợ khiến cho nàng lâm vào khó khăn.

- Bất kể luôn!

Diệp Tiểu Manh thuận tay cầm lên chiếc ghế bên cạnh bắt đầu đập phá.

- Cô đang làm gì vậy, dừng tay!

Nhân viên quản lý mới vừa khôi phục lại thị lực vội vàng đi tới ngăn cản Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh không đợi hẳn tới gần, liền xông lên đâm tiếp vào đôi mắt hắn, làm nhân viên quản lý đau đến oa oa kêu to.

- Hẳn là được rồi đi!

Nhìn một đống hỗn độn ngay trước mắt, Diệp Tiểu Manh thở hổn hển buông xuống chiếc ghế dựa trong tay.

- Cô là sinh viên của hệ nào, tôi nhớ được cô.

Nhân viên quản lý xoa xoa đôi mắt bị đâm đau đớn:

- Tôi phải báo cảnh sát, tôi phải báo cho trường học, tôi phải cho trường học khai trừ cô, cô là người điên!
- Tôi cho anh nhớ kỹ!

Diệp Tiểu Manh đi ngang qua bên cạnh nhân viên quản lý, lại một lần nữa đâm vào đôi mắt hắn, bỏ mặc cho hắn lăn trên mặt đất kêu thảm thiết vội vàng co giò chạy mất.

Diệp Tiểu Manh cũng không quan tâm có người nào đuổi theo hay không, lòng như lửa đốt chạy về phòng ngủ. Nàng vọt vào cửa liền nhìn An Thanh đang ngồi bên bàn hô to:

- Thế nào, còn lên được nữa không?
- Tôi cũng đang thấy kỳ quái đây, tại sao không thể lên mạng được nữa rồi, mới vừa rồi còn rất tốt. Hiện tại không mở ra được trang web nào cả.

An Thanh hồi đáp.

- Cũng may!

Diệp Tiểu Manh vỗ vỗ ngực hồi phục lại hơi thở một chút, hồi tưởng vừa rồi ở trong phòng máy cãi nhau, Diệp Tiểu Manh không khỏi có chút sợ hãi, nhưng cũng có chút hưng phấn.

- Cô sao vậy?

A Trạch nghe Diệp Tiểu Manh vừa chạy vào liền hỏi, đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

- Nếu làm như vậy mới có thể đem lực lượng của con quái vật kia làm yếu bớt một chút.

Diệp Tiểu Manh thở hổn hển nói:

- Còn có sinh viên đang ở trên khóa, sẽ không có nhiều người đọc được bài viết này.

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi:

- Nhưng tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ bị khai trừ!
- Không cần lo lắng, hết thầy có tôi!

A Trạch lại khôi phục lòng tin:

- Tôi sẽ không để cho cô bị khai trừ.

Diệp Tiểu Manh núp bên trong phòng ngủ, không dám đi ra, sợ bị người nhìn thấy nhận ra, cho nên một mình a Trạch ra ngoài hỏi thăm Lưu Thiên Minh đang ở đâu.

- Tôi không rảnh!

Lưu Thiên Minh lập tức cự tuyệt thỉnh cầu hỗ trợ của a Trạch.

- Chẳng lẽ anh thật nhẫn tâm nhìn thấy tôi nay lại có những người vô tội khác bị cuốn vào sao?

A Trạch có chút nổi giận, kéo lấy tay áo Lưu Thiên Minh hô to, tiếng hô đưa tới ánh mắt những sinh viên đi ngang qua.

- Mắc mớ gì tới tôi!

Lưu Thiên Minh nhẹ nhàng gẩy tay không chút dấu vết, a Trạch liền cảm giác có một cổ lực mạnh truyền đến, cánh tay đã tê rần, đành buông lỏng tay Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh lạnh lùng nhìn a Trạch, đẩy gọng kính viền vàng lóe kim quang dưới ánh trời chiều, xoay người rời đi.

- Người ghê tởm!

A Trạch nhìn bóng lưng Lưu Thiên Minh rời khỏi, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Tiểu Manh bao vây toàn thân mình bên trong chăn bông, ngay cả đầu cũng không lộ ra.

Nàng nghe thấy có người đi đến, ngồi lên trên giường của nàng. Nàng thử vạch ra một lỗ, thấy rõ chính là a Trạch mới thò đầu ra.

- Như thế nào, có phải có người tới bắt tôi hay không?

Diệp Tiểu Manh khẩn trương hỏi.

A Trạch lắc đầu:

- Không có, tạm thời còn chưa nghe được có chuyện muốn điều tra sinh viên nào đã phá hư phòng máy. Nhưng tên đàn ông Lưu Thiên Minh kia lại không giúp giúp đỡ.

- A, vậy làm sao bây giờ chứ?

Diệp Tiểu Manh gấp đến mức nhảy ra khỏi chăn, quên mất sợ hãi:

- Chỉ có hai người chúng ta làm sao ngăn cản được con quái vật kia đây?
- Rất cực hai người đang nói chuyện gì a, vì sao tôi nghe không hiểu một câu nào?

An Thanh ở một bên gấp đến mức vò đầu bứt tai, nàng vừa hỏi Diệp Tiểu Manh nhưng Tiểu Manh không chịu nói gì, chỉ giấu kín trong chăn không chịu chui ra. Với cá tính bất quái của nàng, nếu không biết được chân tướng thật sự tức đến hộc máu.

- Không có chuyện gì, chúng tôi đang thảo luận về phim truyền hình mà thôi.

A Trạch thuận miệng trả lời An Thanh cho có lệ:

- Đúng rồi, có một nam sinh khoa máy tính nói muốn tìm cô, hẳn nói hẳn chờ cô bên cạnh suối phun, có lời gì muốn nói với cô đó.
- Khoa máy tính sao? Suất ca sao? Tôi đi xem một chút.

Nghe nói có suất ca ước hẹn, An Thanh vội vội vàng vàng chạy ra phòng ngủ.

- Xem ra tối nay phải dựa vào chính mình rồi!

A Trạch cau mày thở dài một hơi.

56. Chương 56: Người Đàn Ông Bị Gọi Là Thùng Cơm (thượng)

Mặc dù a Trạch yêu cầu Diệp Tiểu Manh đừng đi cùng nàng, nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn kiên quyết đi theo. Nàng không thể để cô bạn của mình một mình đi đánh một cuộc chiến vốn không có phần thắng, mà nàng lại thoải mái mái núp ở phía hậu phương an toàn. Hai thiếu nữ đứng trên sân trường trông trải, ánh mắt thẳng tắp ngó chừng ngay cửa ký túc xá cũ cách đó không xa.

Không biết a Trạch dùng phương pháp gì, nàng đi ra ngoài chỉ gọi một cuộc điện thoại, trường học liền bắt đầu hành động, tổ chức cho các sinh viên ở những tòa lầu ký túc xá gần ký túc xá cũ kỹ kia nhất cùng an bài vào đại lễ đường thật xa nơi đó, lấy danh nghĩa là tổ chức giáo dục ái quốc, nhưng Diệp Tiểu Manh biết nếu như một khi chuyện này không cách nào thu thập, trường học sẽ lập tức đem sinh viên sơ tán khỏi sân trường.

Mặc dù Diệp Tiểu Manh rất kỳ quái vì sao a Trạch lại có được lực lượng kêu gọi lớn đến như thế, nhưng hiện tại không phải thời gian hạch hỏi, trước mắt hai nàng còn có chuyện càng phiền phức hơn đang chờ được giải quyết. Mặc dù không biết làm cách nào mới có thể hoàn toàn tiêu diệt được con quái vật kia, nhưng cần phải kéo thời gian càng dài càng tốt. Lê bàn tử đã gọi điện thoại nói hắn đã tìm được nhân sĩ chuyên nghiệp đến giúp giải quyết chuyện này, nhưng người được xem là chuyên nghiệp nhân sĩ muốn chạy tới thành phố này cũng cần phải có thời gian.

- A Trạch, xác định phải làm sao?

Mặc dù Diệp Tiểu Manh đã bày ra khí thế đại nghĩa凛 nhiên, nhưng trong lòng vẫn có chút lo sợ bất an.

- Chỉ có thể làm như vậy!

A Trạch thở dài một hơi:

- Phần lớn sinh viên đều là người bên ngoài, an bài chỗ ở khác cũng cần phải có thời gian. Hơn nữa vì không muốn làm cho họ bị khủng hoảng, cho nên cần bản không thể trực tiếp đem sinh viên sơ tán ra ngoài. Bây giờ chỉ cầu mong có thể kéo dài thêm được một phút đồng hồ thì được một phút, xem như tranh thủ thêm thời gian cho người an bài sơ tán.

Ánh trăng đang dần dần thăng lên trời cao, bởi vì sinh viên ở gần bên đều đã được an bài đến đại lễ đường, cho nên bốn phía khắp nơi đều tối đen, chỉ có ánh trăng cùng vài đèn đường nơi xa chiếu sáng.

Diệp Tiểu Manh không ngừng hít sâu, không biết do tại sao, trong lòng Diệp Tiểu Manh cũng không quá sợ hãi, ngược lại còn có chút hưng phấn, một loại hưng phấn thật khó hiểu, còn có chút tạo động.

Di động của Diệp Tiểu Manh vang lên, là Lê bàn tử dùng điện thoại của Minh Diệp gọi tới.

- Nghe, một chút nữa tôi có phải một ít đồ vật đi qua hỗ trợ, chỉ cầu có thể kéo dài thêm một ít thời gian, cho nên lát nữa bất kể cô nhìn thấy cái gì cũng đừng nên sợ hãi, bọn họ không có ác ý.

- Một ít đồ vật? Là thứ gì?

Diệp Tiểu Manh không hiểu lời của Lê bàn tử.

- Hô...

Lê bàn tử thở dài một hơi, thuận tiện sửa sang lại một chút ý nghĩ:

- Minh Diệu đã nói với tôi, cô rất sợ quỷ, nhưng tôi có thể phái người đi giúp cô cũng chỉ có quỷ, cho nên nếu như cô sợ thì không bằng nên tìm một chỗ trốn đi.

- Tôi không thể bỏ lại bạn của tôi một mình ở nơi này, tôi muốn ở cùng nàng.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Bất kể như thế nào cũng phải cảm ơn anh!

- Hy vọng có thể trì hoãn được tới lúc người đàn ông kia đến!

Giọng nói của Lê bàn tử cũng rất bất đắc dĩ:

- Nếu như bị Minh Diệu biết được chuyện này, hẳn nhất định sẽ giết chết tôi!

Cúp điện thoại, về mặt Lê bàn tử đầy vẻ u sầu, lần này Diệp Tiểu Manh gặp phải chuyện kia cũng khiến cho hắn vô cùng nhức đầu, nhưng bởi nguyên nhân thân thể hắn bất tiện, căn bản không thể đi hỗ trợ, chỉ đành phái ra tiểu quỷ mà hắn nuôi dưỡng.

- Tôi cũng muốn đi, cô bé này chính là sinh mạng của Minh Diệu!

Hoài Tố nói:

- Tôi đã khôi phục khá hơn rồi!

Lê bàn tử lắc đầu:

- Cô mới vừa khôi phục thôi, tôi không thể để cô mạo hiểm rời khỏi nhẫn ngọc.

Hoài Tố thở dài một hơi, nhìn năm tiểu quỷ hóa thành năm đạo lưu quang bay lên bầu trời đêm.

- Minh Diệu, anh nuôi ngựa la lỵ này thật đúng là người không làm cho người ta bớt lo chút nào a!

Lê bàn tử bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn cửa phòng đóng chặt cách đó không xa.

...

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên cơ thể hai người, A Trạch có chút bất an, hôm nay bộ dạng của Diệp Tiểu Manh có chút kỳ quái. Diệp Tiểu Manh đem lời của Lê bàn tử nói cho nàng nghe, nếu đặt ở bình thường, Diệp Tiểu Manh vô luận là muốn đứng lại nơi này làm trì hoãn con quái vật kia nhưng nếu nghe được tin có quỷ sắp tới, cũng sẽ sợ hãi tới mức núp sau lưng a Trạch mà lạnh run, bộ dạng như con thỏ nhỏ bị chấn kinh. Nhưng nhìn hôm nay nhìn qua thấy Diệp Tiểu Manh không có vẻ sợ hãi, thậm chí vẻ mặt còn có chút mong đợi.

- Tiểu Manh, cô không sợ sao?

A Trạch không nhịn được hỏi một câu.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Không biết tại sao, mặc dù có chút sợ hãi nhưng lại càng thêm hưng phấn, có lẽ rốt cục tôi cũng có thể dũng cảm đối mặt những thứ dơ bẩn này đi.

- Người được gọi là nhân sĩ chuyên nghiệp là ai cô biết không?

A Trạch hỏi.

- Không biết!

Lê bàn tử cũng không nói rõ ràng với Diệp Tiểu Manh, chỉ khi nhắc tới nhân sĩ chuyên nghiệp kia thì dùng khẩu khí có chút bất đắc dĩ:

- Bạn của Minh Diệu nói là một người đàn ông, hơn nữa còn có chút bệnh thần kinh, sẽ nhanh chóng chạy tới, chúng ta chỉ cần cố gắng đẩy đưa quái vật trước khi hắn kịp chạy tới là được.

A Trạch gật đầu, có hi vọng so sánh với không còn hi vọng vẫn tốt hơn.

Một mảnh mây đen che phủ ánh trăng, hai người hơi có chút thở phào nhẹ nhõm, không có ánh trăng phát sáng, quái vật kia hẳn không đi ra ký túc xá cũ.

- Tại sao cô nhất định cùng đi theo tôi?

A Trạch quay đầu nhìn Diệp Tiểu Manh:

- Một hồi tôi sợ không bảo vệ được cho cô.

- Yên tâm đi, tôi sẽ núp ở chỗ an toàn. Tôi không muốn để một mình cô đi làm chuyện nguy hiểm như vậy. Mặc dù tôi không thể giúp cô được gì, nhưng tôi muốn cho cô biết ở bên cạnh cô có một người bạn thân luôn ủng hộ cho cô!

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng ôm lấy a Trạch.

57. Chương 57: Mỗi Bên Tự Kích Chiến

Mái tóc a Trạch dính đầy đất vàng cổ dại, quái vật công kích không biết mệt mỏi làm cho nàng phải kiệt lực chống đỡ.

- Đồ đáng chết, không phải đã nói có nhân sĩ chuyên nghiệp sao? Tại sao đến bây giờ còn chưa đến?

A Trạch thở hổn hển mắng.

Diệp Tiểu Manh đứng cách nơi đó không xa, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, nhìn a Trạch thật nguy hiểm một lần lại một lần tránh thoát công kích, nhưng mình lại hoàn toàn không thể giúp được gì, trong lòng nóng nảy đến cực độ, nhưng lại không thể làm được gì.

Điện thoại di động vang lên, là dãy số của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh vội vàng nhận nghe điện thoại.

- Không cần nói gì hết, cẩn thận nghe kỹ mỗi một câu của tôi!

Thanh âm Lê bàn tử từ điện thoại truyền ra:

- Tôi đã phái năm con tiểu quỷ đi giúp cô, nhưng nếu như không có người chỉ huy bọn họ sẽ không tạo ra tác dụng gì lớn. Minh Diệu từng nói với tôi linh lực trên người cô rất mạnh, như vậy hiện tại chỉ đành dựa vào cô thôi.

- Tôi cần phải làm gì?

Nghe được mình có thể giúp đỡ, Diệp Tiểu Manh vội vàng hỏi.

- Tôi chỉ dạy cho cô làm sao sử dụng được linh lực của mình, bây giờ tôi nói cho cô biết khẩu quyết, một mình cô tự mình lĩnh ngộ!

Lê bàn tử đem một đoạn khẩu quyết thật nhiều miệng nói cho Diệp Tiểu Manh nghe một lần.

A Trạch cúi đầu tránh thoát khai sơn đao chém ngang, nhưng vẫn chưa đủ nhanh, khai sơn đao mang theo tiếng gió chỉ lướt qua cách da đầu còn chưa tới năm ly, mang theo một mảnh tóc đen.

- Khốn kiếp, mái tóc của ta phải để rất lâu đó!

A Trạch vừa mắng vừa bày ra thức mở đầu Lôi quyết.

- Lôi!

Điện quang hiện lên, quái vật kia lại không hề bị chút tổn hại, a Trạch hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không có được biện pháp gì.

- A...

Mắt thấy bạn tốt lại thật nguy hiểm tránh thoát công kích, Diệp Tiểu Manh cả kinh toát mồ hôi lạnh, khẩu quyết Lê bàn tử vừa nói nhất thời lại quên đi hơn phân nửa.

- Tâm vô tạp niệm, không cần lo cho những thứ khác, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu nhất của cô chính là học thuộc lòng khẩu quyết, ngu ngốc!

Lê bàn tử mắng to bên kia điện thoại.

- Phải phải, thật xin lỗi, xin nói lại lần nữa đi!

Mặc dù Diệp Tiểu Manh không thể bỏ qua được sự nguy hiểm của cô bạn thân, nhưng là vì có thể hỗ trợ, bèn nhắm chặt hai mắt chuyên tâm ghi nhớ khẩu quyết nhiều miệng kia.

- Nhớ được chưa?

Lê bàn tử đem khẩu quyết thuật lại thêm một lần.

Diệp Tiểu Manh nhắm lại trong điện thoại thêm một lần nữa, xác nhận mình không có nhớ lầm:

- Nhớ được, bây giờ tôi nên làm thế nào?

- Vừa rồi dạy cho cô là một phần trong Ngự Quỷ Thuật, năm tiểu quỷ của tôi sẽ đến rất nhanh, đợi đến khi bọn họ đến cô lớn tiếng niệm ra, để cho ngũ quỷ bày trận vây khốn huyễn nhân kia, đợi người tôi nhờ chạy đến. Mặc dù thời gian vây khốn nó không dài, nhưng hẳn là tới kịp, người nọ hẳn đã đến nơi rồi.

Lê bàn tử nói.

Tắt điện thoại, Diệp Tiểu Manh không ngừng nhắm lại đoạn chú ngữ vừa học xong, sợ mình sẽ quên hết.

Năm đạo quang mang hiện lên, năm con tiểu quỷ hình thái khác nhau xuất hiện ngay trước mặt Diệp Tiểu Manh. Mặc dù biết do Lê bàn tử phái tới hỗ trợ, nhưng Diệp Tiểu Manh nhìn thấy năm tiểu quỷ có khuôn mặt còn dữ tợn hơn cả quái vật kia vẫn không nhịn được run rẩy lên.

- Hô...hô...

A Trạch không ngừng thở hổn hển, vô luận là thể lực hay linh lực đều đã đến cực hạn, nàng cảm giác mình đứng ngồi cũng không yên, toàn thân không còn chút sức lực nào làm đôi chân nàng không ngừng run rẩy.

Công kích của a Trạch đối với quái vật căn bản không có chút tổn thương, có lẽ cảm giác cô gái luôn công kích nó không ngừng cũng không hề có gì uy hiếp, quái vật cũng không tiếp tục để ý tới a Trạch đang đứng một bên thở hổn hển, kéo riu đi về hướng trường học.

- Khốn kiếp, làm như ta không tồn tại sao!

A Trạch biết phải ngăn nó đi tới, nếu không chẳng những sẽ là vấn đề náo loạn, còn có thể bồi thêm tính mạng của những sinh viên vô tội.

Hít sâu một hơi, a Trạch vận khởi linh lực không còn thừa thãi được bao nhiêu trong thân thể, băng kiếm trên tay phải lại ngưng kết ra thêm lần nữa. Nếu Lôi quyết không có tác dụng gì đối với con quái vật này, như vậy không thể làm gì khác hơn là dùng chiêu này tới trì hoãn nó thêm một ít thời gian mất rồi.

- A...

A Trạch rống to xông về phía con quái vật đang đưa lưng về phía nàng, toàn bộ lực lượng đều ngưng kết ở trong một kích này, vừa bổ xéo xuống, băng kiếm liền chém vào eo ếch con quái vật kia.

- Hống...

Tiếng vọng gào thét của quái vật quanh quẩn trong bầu trời đêm, một kích ngưng tụ tất cả lực lượng của a Trạch rốt cục cũng làm cho nó cảm nhận được đau đớn.

A Trạch chém một kiếm chỉ xuyên vào mười mấy cm ngăn ngủi, cũng không còn cách nào tiếp tục chém sâu vào. Quái vật kia quay đầu lại nhìn a Trạch, trong mắt tràn đầy tức giận. A Trạch nhìn thấy không ổn, muốn thu hồi băng kiếm đâm vào trong thân thể nó, nhưng lại phát hiện làm sao cũng không thể thu hồi.

Quái vật hé ra miệng rộng, xoay người huy lên chiếc rìu hung hăng bổ tới, A Trạch không cách nào rút được tay phải còn kẹt trong thân thể quái vật, đối mặt với lưỡi rìu ngày càng tới gần chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt lại.

- Bày trận!

Theo từng tiếng quát to, a Trạch mở mắt, lưỡi rìu vừa tới cách đầu nàng chừng vài cm liền bị một mảnh thanh quang đánh ngược trở về, mang theo một mảnh tia lửa. Thừa dịp cơ hội này, a Trạch thả ra linh lực bỏ qua băng kiếm còn kẹt bên trong cơ thể quái vật lăn nhanh về phía sau.

Một mảnh màn sáng màu xanh vây quanh quái vật, a Trạch ngồi dưới đất nhìn lên, có năm tiểu quỷ thân phiếm thanh quang đang cố gắng duy trì tấm màn sáng kia.

- A Trạch, cô không sao chứ?

Diệp Tiểu Manh vội vàng chạy tới đỡ a Trạch đứng dậy.

- Đây là do cô làm sao?

A Trạch ngậy người nhìn quỷ trận trước mắt hỏi.

- Mới học được, bạn của Minh Diệu vừa dạy cho tôi!

Diệp Tiểu Manh ngắn gọn trả lời câu hỏi của cô bạn.

Ngũ Quỷ Trận này mặc dù do năm tiểu quỷ bố trí thành, nhưng lại tiêu hao linh lực của người chỉ huy là Diệp Tiểu Manh, điều này làm cho nàng không dám quá mức phân tâm.

Diệp Tiểu Manh không ngừng niệm chú ngữ vừa học được từ Lê bàn tử, không dám có một tia khinh thường, nhưng trong thân thể có loại cảm giác như bị rút hết khí lực làm nàng vô cùng khó chịu.

A Trạch tập tễnh đi qua một bên, ngồi trên bãi cỏ nhắm hai mắt lại bắt đầu khôi phục linh lực đã tiêu hao quá độ, trước khi nhân sĩ chuyên nghiệp gì đó đến, không thể có một chút lòng khinh thường, có thể kéo dài thêm một phút đồng hồ sẽ có thêm một phần hi vọng.

Quái vật kia bị khốn trụ bên trong màn sáng, vừa gào thét vừa không ngừng công kích màn sáng đang vây khốn nó, khiến nó nổi giận, hai tay không ngừng huy vũ đập vào màn sáng liên tục lay động chập chờn như sóng nước.

Mỗi một lần quái vật công kích vào màn sáng, giống như đánh vào trong lòng Diệp Tiểu Manh, từng đợt đau đớn và buồn nôn làm cho nàng không khỏi nhú mào, nhưng nàng vẫn cố gắng chống cự nhẫn nại, không ngừng lẩm bẩm chú ngữ mà Lê bàn tử dạy cho nàng.

- Này này, lần này ngươi tới là để thu thập còn quái vật kia a, hai cô bé sắp không chịu được nữa rồi đó!

Lưu Thiên Minh vừa nhẹ nhàng tránh né Phạm Đồng công kích, vừa mỉa mai:

- Không bằng ngươi quay về luyện thêm hai năm, ta có thể chờ ngươi, dù sao ta có chính là thời gian.

- Có cái gì có thể so sánh với việc giết người càng làm cho ta thêm cao hứng đâu này?

Phạm Đồng nghiêng đầu tránh thoát công kích mang theo kim sắc quang mang của Lưu Thiên Minh, nhảy hai bước về phía sau, từ trong ba lô lấy ra một cung nỏ:

- Chỉ cần có thể giết người, chết mấy người thì có là gì!

- Lời này thật không giống như lời người của Phạm gia nói chuyện đi!

Lưu Thiên Minh cười lạnh:

- Xem ra ngươi thật sự không thành khí mất rồi!

- Vậy sao, vậy thì người không thành khí này hôm nay phải giết chết ngươi ngay chỗ này!

Phạm Đồng giơ lên cung nỏ, đầu mũi tên trên cung nhuộm chút màu đen.

- Ở đầu mũi tên thoa máu chó mực sao?

Lưu Thiên Minh đẩy gọng kính viền vàng:

- Chiêu này trước kia từng có người dùng qua rồi, bắt quá người chết không phải là ta!
- Vậy sao, lần này thì không nhất định!

Phạm Đồng nhấn nút, mũi tên mang theo tiếng gió rít bắn về phía Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu liền tránh thoát mũi tên công kích:

- Ta vốn tưởng rằng sau ba mươi năm, ngươi có chút tài nghệ, không nghĩ tới lại dùng những trò xiếc già cỗi này.

Lời còn chưa dứt, trước mắt Phạm Đồng liền mất đi tung tích của Lưu Thiên Minh. Kinh nghiệm nhiều năm săn giết quái vật mang đến cho hắn trực giác cảm nhận nguy hiểm cứu hắn một mạng. Trong nháy mắt vừa mất đi mục tiêu, Phạm Đồng liền lặn một vòng sang bên phải, quả đấm mang theo kim sắc quang mang đánh thẳng vào địa phương hắn vừa mới đứng, đem một thân cây thô chừng miệng chén đánh thành mảnh vỡ.

- Đến đây đi, đến đây đi, cho ta xem xem rốt cục ngươi có thể làm được tới trình độ gì!

Lưu Thiên Minh liên tục công kích không ngừng làm Phạm Đồng ứng phó thật mệt mỏi, động tác của Lưu Thiên Minh vượt xa người thường làm cho hắn không cách nào xác định Lưu Thiên Minh tiếp theo sẽ công kích vào nơi nào, chỉ có thể dựa vào nhạy cảm về nguy hiểm vượt xa người thường mà né tránh không ngừng.

Ở bên sân vận động cách đó không xa truyền đến thanh âm cây cối sụp đổ, nhưng Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch lại không cách nào phân tâm đi chú ý, màn sáng màu xanh vậy khốn quái vật càng lúc càng ảm đạm, phẳng phát như tùy thời đều sẽ biến mất.

Phạm Đồng không ngừng thay đổi vị trí, thỉnh thoảng lại bắn ra một mũi tên, nhưng lại không hề nhìn thấy được bóng người, mũi tên bắn ra cũng không trúng mục đích ghim lên trên cây.

Phạm Đồng thở hổn hển, từ thợ săn trong nháy mắt biến thành người bị săn, tư vị này tuyệt không dễ chịu chút nào.

- Chịu đựng một chút, còn hai nơi!

Phạm Đồng lại lần nữa tránh thoát công kích của Lưu Thiên Minh, hướng phía nam bắn ra hai mũi tên.

- Ngươi đang bắn đi nơi nào đó, thùng cơm tiểu tử!

Thanh âm mang theo vẻ châm biếm giễu cợt của Lưu Thiên Minh từ phía sau hắn vang lên:

- Có lẽ ta nên lập tức vận gãy cổ của ngươi, cho ngươi đi đoàn tụ cùng người nhà của ngươi!

Bàn tay lạnh như băng phát qua cổ Phạm Đồng, Phạm Đồng còn chưa kịp sợ hãi, trong nháy mắt rút ra một thanh đao dài bên hông xoay người chém ra phía sau, nhưng chỉ chém trúng được không khí, thân ảnh Lưu Thiên Minh lại biến mất không còn nhìn thấy.

Phạm Đồng ném trường đao, chạy vào trong rừng cây, không ngừng thay đổi vị trí. Cho tới khi chạy tới trước một gốc cây thô to như thân người mới dừng lại, để phòng nhìn vào rừng cây tối đen phía trước.

Lưu Thiên Minh trong một thân áo trắng chậm rãi từ trong bóng tối đi về hướng Phạm Đồng:

- Sao vậy, chạy đã mệt muốn nghỉ ngơi một chút sao? Ta có thể cấp thời gian cho ngươi.
- Người cần nghỉ ngơi là ngươi!

Phạm Đồng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Tiếng nói vừa dứt, cây cối bốn phía nhấp nháy lên bạch sắc quang mang, một trận pháp hình dạng tám góc vây kín Lưu Thiên Minh bên trong.

Lưu Thiên Minh vươn tay, chạm trúng tia sáng trận pháp vậy khốn hắn, chỉ vừa nhẹ nhàng chạm tới bàn tay liền toát ra làn khói, trong không khí tràn ngập mùi vị thịt bị nướng cháy.

- Dùng tên nó đem phù chú xuất lên trên cây tạo thành Phục Ma Trận sao? Xem ra ta nên khích lệ người một chút!

Lưu Thiên Minh đẩy gọng kính viền vàng, trong giọng nói không hề có chút bối rối, phảng phất như người bị khốn trụ không phải là hắc mà là Phạm Đồng.

- Mặc dù năng lực của người còn thiếu một chút, nhưng ở một ít phương diện thông minh thể này vẫn còn có chút thiên phú.

- Hắc hắc, người cứ gượng chống đi!

Phạm Đồng có chút đắc ý:

- Xem ta làm sao thu thập người!

58. Chương 58: Nguy Cơ

Theo từng đòn công kích liên tục không ngừng của quái vật, màn sáng màu xanh vốn đã vô cùng ảm đạm càng thêm tràn ngập nguy cơ, a Trạch đứng dậy, tùy thời chuẩn bị một khi quái vật lao ra liền lập tức ngăn cản nó.

- Chẳng lẽ người thật sự không phân biệt được chuyện nào là chủ yếu là thứ yếu sao?

Lưu Thiên Minh đứng tại chỗ chấp tay sau lưng, vẻ mặt thản nhiên không chút quan tâm, tựa hồ người bị vây khốn chính là Phạm Đồng mà không phải hắc:

- Người đã đón nhận hiệp hội ủy thác tới hỗ trợ thu thập huyền nhân, cũng không phải tới đây để giải quyết ân oán cá nhân!

- Quân là khí gió gì, chỉ cần có thể thu thập người, cho dù chết mấy người thì đáng là gì, ta đang cứu người, cứu càng nhiều người hơn.

Phạm Đồng lấy ra một ống mực trong ba lô, dọc theo bốn phía Phục Ma Trận vẽ lên một vòng mực tuyến.

- Còn có cái gì cũng lấy ra đi!

Lưu Thiên Minh thản nhiên giễu cợt nhìn Phạm Đồng bận rộn, tuyệt không gấp gáp.

- Chỉ là thứ đồ vật già cỗi, có cái gì Bát Quái Kính kiếm gõ đào...

- Vậy thứ này thì sao?

Phạm Đồng cười toe toét lấy ra một cây súng bắn nước đất tiền:

- Trước hết cho người chịu chút đau khổ, ta đã tốn nhiều năm cực khổ tìm người, trước hết cho người trả chút lợi tức.

Lưu Thiên Minh thản nhiên huýt sáo một tiếng:

- Không phải máu chó đen thì là máu gà, người thật đúng là không có chút sáng ý.

- Vậy phải thử qua mới biết được!

Lời còn chưa dứt, Phạm Đồng liền cầm lấy súng bắn nước bắt đầu nhắm Lưu Thiên Minh bắn tới.

- Nhanh một chút, chuẩn chút nữa, người cứ bắn hệt như vậy ngày mai người quét dọn sân trường sẽ rất nhức đầu.

Lưu Thiên Minh vừa dễ dàng né tránh vừa mĩa mai.

Cơ hồ bắn hết phần máu trong súng, ngay cả chéo áo của Lưu Thiên Minh cũng không thể dính vào, điều này làm Phạm Đồng rất buồn bực. Tốc độ của Lưu Thiên Minh thật sự quá nhanh, để cho hắn vốn không cách nào bắn trúng mục tiêu.

- Được rồi, thay chiêu khác đi!

Lưu Thiên Minh đứng ngay tại chỗ, đẩy gọng kính viền vàng, thuận tiện quay đầu nhìn thoáng qua tình huống trên sân vận động, cũng may, quái vật kia vẫn bị vây trong màn sáng, nhưng muốn lao ra cũng chỉ là vấn đề về thời gian.

Phạm Đồng tìm kiếm trong ba lô, muốn tìm ra chút pháp khí có thể cần dùng đến. Vốn lần này tới là để đối phó huyệt nhân, cho nên mang theo đồ vật phần lớn đều có liên quan tới việc thu thập huyệt nhân, lại không nghĩ ra dụng phải người này ngay tại đây.

- Ha ha, dùng trước cái này, cho người lấy sưởi ấm.

Phạm Đồng từ trong ba lô lấy ra mấy tờ phù chú màu vàng, dán lên trên cây làm thành một vòng. Mặc niệm vài câu, mấy tờ phù chú đột nhiên bốc cháy lên, hỏa thể càng lúc càng lớn, làm thành một vòng lửa khổng lồ đem Lưu Thiên Minh vây quanh trung ương. Vòng lửa theo thời gian dần qua thu nhỏ lại, hướng Lưu Thiên Minh vây tới.

Nhìn vòng lửa thiêu đốt hừng hực cách mình càng ngày càng gần, Lưu Thiên Minh nhíu mày.

- Chẳng lẽ người không biết muốn trồng những gốc cây này cần phải rất nhiều năm mới cao được như vậy sao? Làm kiểu như người rất dễ dàng khiến cho hỏa hoạn!

Lưu Thiên Minh mở miệng:

- Đối với người mà nói, chỉ cần có thể giết chết ta, có thể không cần quản bất cứ điều gì sao?

- Đúng!

Phạm Đồng vui vẻ cười lên ha hả:

- Chỉ cần có thể giết người, không cần quản thiên băng địa liệt cũng không có quan hệ gì tới ta. Ta là chính nghĩa, người chính là tà ác, vì chính nghĩa có thể diệt trừ tà ác, những kẻ yếu đuối phải tìm kiếm bảo vệ kia giao ra trả giá hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Lưu Thiên Minh thở dài một hơi:

-

Người thật hết thuốc chữa rồi.

- Wow, ha ha ha ha...

Phảng phất như nghe được chuyện vô cùng buồn cười, Phạm Đồng ngửa mặt lên trời cười dài:

- Cứu ta sao? Người tỉnh lại đi, người bắt quả là quái vật, là quái vật thì phải bị ta giết chết. Đợi đến khi đem người nướng thành bảy phần chín muối, ta lại bổ sung một kiếm trong ngực người, người có thể vĩnh viễn nghỉ ngơi. Cứu ta? Người trước tiên nên nghĩ cách cứu được mình đi đã.

Lưu Thiên Minh lắc đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, một trận cuồng phong mang theo mùi hôi thối thối qua, vòng lửa kia trong nháy mắt liền bị dập tắt.

- Ách!

Không nghĩ tới lại dễ dàng bị phá hủy chiêu này, Phạm Đồng sửng sốt ngay tại chỗ còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần. Chiêu Bát Hoang Huyền Hỏa Trận là mật trận gia truyền của nhà hắn, mặc dù trong sách cổ ghi chép không hoàn toàn, nhưng đã trải qua bao đời nhà hắn tu bổ lại, có thể nói uy lực không kém trận pháp thời xưa bao nhiêu. Hôm nay hắn đem uy lực trận pháp phóng thích đi ra, chỉ là muốn cho người này nếm thử một chút đau khổ, nhưng không nghĩ tới lại bị dễ dàng phá trận mất rồi.

- Đừng nên đắc ý, chờ ta đem trận pháp dùng lại một lần, đại trận toàn lực mở ra, người sẽ trực tiếp chết ngay bên trong!

Phạm Đồng lại bắt đầu bày trận.

Lưu Thiên Minh lắc đầu:

- Bát Hoang Huyền Hỏa đại trận vốn là hồng hoang cổ trận, uy lực vô cùng, nhưng cho tới bây giờ chỉ còn tàn chương, chút ít lão gia hỏa trong nhà các người suy nghĩ ra bắt quá chỉ là chút đồ rác rưởi hữu hình vô thần, đừng tiếp tục phí khí lực. Ta nể tình hôm nay người tới đây cứu người, cùng người chơi một lát. Bây giờ ta chơi chán rồi, người thức thời một chút, nhanh đi làm chính sự hôm nay của người đi thôi.

- Thú lắm, thú lắm, ta nhổ vào!

Phạm Đồng nghe xong mắng to:

- Hôm nay nếu ta không giết chết được người, ta thà cắt đầu ta đi.

- Đông đông đông...

Theo công kích không ngừng của quái vật kia, màn sáng không ngừng lóe lên, lúc sáng lúc tối, phát ra từng thanh âm trầm đục, mắt thấy sắp sửa không còn chịu đựng được nữa.

- Đồ đáng chết, tại sao nhân sĩ chuyên nghiệp còn chưa tới?

A Trạch cắn môi oán hận nói.

- Đông đông...rầm!

Theo một tiếng nổ vang tương tự như mảnh thủy tinh bị vỡ, cuối cùng màn sáng không chịu được công kích liên tục không ngừng của quái vật, bể tan thành biển mất không còn nhìn thấy gì nữa.

- Phốc!

Theo màn sáng bể tan thành, Diệp Tiểu Manh cảm giác bộ ngực giống như bị thiết chùy hung hăng đánh trúng, phun ra một ngụm máu tươi.

- Tiểu Manh, trốn nhanh lên, tôi đi ngăn cản nó!

A Trạch cũng không quan tâm đỡ dậy Tiểu Manh đang té trên mặt đất không ngừng ho khan, quơ bằng kiếm nghênh đón.

Bị vây khốn lâu như vậy, quái vật đã tức giận tới cực điểm, nó không thèm nhìn a Trạch đang lao tới, huy rìu hướng Diệp Tiểu Manh đang nửa quỳ trên mặt đất tru lên vọt tới.

- Khốn kiếp, đối thủ của người là ta!

A Trạch dùng hết toàn lực đem bằng kiếm hung hăng đâm vào trái tim của quái vật.

- Hổng...

A Trạch công kích làm quái vật phải dừng bước, nữ sinh trước mắt không ngừng giống như con ruồi quấy rầy nó khiến nó vô cùng tức giận, khai sơn đao huy vũ, chém thẳng tới cổ a Trạch.

A Trạch bị giáo huấn lần trước, thu hồi linh lực, bỏ qua bằng kiếm còn kẹt trên thân thể quái vật, lui về phía sau.

- Đông!

Quái vật không đợi a Trạch đứng vững bước chân, một cước đá trúng sườn nàng, a Trạch lăn tròn bay ra thật xa.

A Trạch cảm giác trong phổi mình đau nhói, nếu như nàng cảm giác không sai thì xương sườn mình đã bị gãy đâm vào phổi, nàng té trên mặt đất ho khan, cổ họng có chút phát ngọt.

Quái vật chậm rãi bước tới gần, thậm chí a Trạch có thể cảm giác được bước chân của quái vật giẫm lên mặt đất mang theo từng trận run rẩy. Nàng muốn bò dậy, nhưng thân thể đã sớm không chịu nổi gánh nặng.

Quái vật đứng ngay trước mặt a Trạch, a Trạch ngẩng đầu nhìn về mặt dữ tợn của nó, cùng khai sơn đao đang giơ lên cao.

- Đến đây chấm dứt sao?

Mặc dù a Trạch có chút không cam lòng, nhưng nàng cũng thật sự không còn sức lực để phản kháng.

Khai sơn đao mang theo tiếng gió rít đánh xuống, a Trạch nhắm hai mắt lại, nàng thậm chí có thể cảm giác được gió rít cắt lên trên mặt đau rát.

- A Trạch cẩn thận!

Theo một tiếng kêu to, a Trạch cảm giác có một cỗ lực mạnh đẩy nàng sang bên. Nàng mở mắt, thấy không biết từ lúc nào Diệp Tiểu Manh đã lao đến, đẩy nàng ra, mà Diệp Tiểu Manh lại bị con quái vật kia bắt lấy cổ, xách lên trong tay như xách một con gà con.

- Không!

A Trạch muốn bò dậy, nhưng vùng phổi đau đớn khiến nàng không cách nào nhúc nhích.

Nhìn thấy cô gái dùng trận pháp kỳ quái vây khốn nó thật lâu đang bị nó bắt trong tay, con quái vật lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Nó buông khai sơn đao trong tay phải xuống, ống tay áo tay phải không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vòng dây thừng, dây thừng mang theo màu sắc đỏ thẫm, phảng phất như dính đầy những vết máu khô khốc.

Dây thừng siết chặt cổ Diệp Tiểu Manh, nàng cảm giác không sao thở nổi. Diệp Tiểu Manh liều mạng giãy dụa, nhưng không làm được chuyện gì. Đại não dần thiếu dưỡng khí, rất nhanh Diệp Tiểu Manh hoàn toàn không biết gì nữa.

Thả dây thừng xuống, giống như ném một mảnh vải rách, con quái vật ném Diệp Tiểu Manh đã mất đi tri giác lên bãi cỏ.

- Tiểu Manh...

A Trạch gục trên bãi cỏ, chỉ có thể lớn tiếng thét lên, nhưng không làm nên chuyện gì.

- Khốn kiếp, không còn kịp rồi!

Lưu Thiên Minh thừa lúc rảnh rỗi nhìn ra sân vận động, nhìn thấy Diệp Tiểu Manh bị con quái vật dùng dây thừng siết chặt cổ:

- Không chơi được nữa!

Lưu Thiên Minh lấy ra một bộ bao tay trong túi, bao tay màu trắng nhìn qua không khác gì những bao tay bình thường.

- Ha ha, sao vậy, không chịu được sao? Đến đây đi, ta còn có rất nhiều phương pháp khiến cho người sống không bằng chết!

Phạm Đồng vừa lớn tiếng thét, vừa huy một kiếm phát ra kim quang trong tay.

Đeo bao tay, Lưu Thiên Minh hít sâu một hơi, bản năng phản ứng làm Phạm Đồng cảm giác có một tia không ổn, vội vàng lui nhanh về phía sau.

- Uống...

Theo một tiếng quát to, Lưu Thiên Minh huy một quyền về phía trước, quả đấm mang theo tiếng gió rít đem mười mấy cây đại thụ đánh gãy, bao gồm mấy cây đại thụ treo phù chú tạo thành Phục Ma Trận.

Phạm Đồng linh mẫn trốn tránh giúp cho hắn tránh thoát một kích kinh khủng của Lưu Thiên Minh, dù là như vậy Phạm Đồng vẫn cảm giác toàn thân giống như bị xe hơi đụng hất văng, nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích.

- Người, không xứng làm một Khu Ma nhân!

Lưu Thiên Minh tháo bao tay, đẩy gọng kính viền vàng, lạnh lùng nhìn Phạm Đồng đang muốn bò dậy khỏi mặt đất.

- Hồn...đần...khốn kiếp...

Phạm Đồng cảm giác toàn thân không có chỗ nào hoàn hảo, quần áo cũng rách nát, có thể thấy được uy lực một quyền kinh khủng vừa rồi.

Lưu Thiên Minh lắc đầu xoay người chạy về hướng sân vận động.

- Khốn kiếp...trở lại đánh nữa...

Trước mắt Phạm Đồng tối sầm, mất đi tri giác.

Quái vật cúi người xuống nhặt lên khai sơn đao ném trên mặt đất, toét ra miệng rộng cười cười, cười vô cùng vui vẻ, có thể giết chết tiểu nữ sinh mang đến cho nó vô số phiền toái khiến trong lòng nó thật sự thư sướng. Còn có một người, quái vật nhìn a Trạch đã mất đi năng lực phản kháng nằm xa xa, từ từ đi tới.

Phía sau truyền đến tiếng vang tê tê như tiếng xé rách khiến cho con quái vật có chút ngoài ý muốn, nó quay đầu lại, liền phát hiện tiểu nữ sinh vừa bị nó siết chết đang từ từ đứng lên.

Lưu Thiên Minh vừa mới chạy ra khỏi rừng cây lại nhìn thấy hai nữ sinh đã ngã trên mặt đất. Diệp Tiểu Manh nằm nơi đó không nhúc nhích, mà Trạch gục cách đó không xa, muốn bò dậy nhưng thử nhiều lần cũng vô lực.

- Đáng chết, chậm một bước rồi, vừa rồi thật đã đùa giỡn quá trốn!

Lưu Thiên Minh âm thầm hối hận, hắn vừa định đi tới ngăn cản con quái vật, lại phát hiện Diệp Tiểu Manh vốn đã nằm bất động dưới mặt đất lại chậm rãi đứng dậy.

- Hồng...

Diệp Tiểu Manh phát ra tiếng rống còn hung ác hơn cả con quái vật, hai mắt nàng lóe ra quang mang màu đỏ, ngửa mặt lên trời gào thét, quanh quẩn không dứt trong sân trường ban đêm.

59. Chương 59: Bạo Tẩu

A Trạch ngơ ngác nhìn cảnh tượng quỷ dị không cách nào hình dung trước mắt, thậm chí quên mất cả nỗi đau đớn trong thân thể.

Dưới ánh trăng, Diệp Tiểu Manh lớn tiếng gào thét, hô lên những lời mà không ai nghe hiểu. Lỗ tai nàng dần dần nhon lên, dài ra lông tơ màu trắng thật tinh tế, móng tay mọc ra thật dài giống như lưỡi đao sắc bén, dưới ánh trăng phản xạ tia sáng. Nếu không phải hiểu rõ ràng người trước mắt là cô bạn thân sớm chiều chung đụng, thậm chí a Trạch còn hoài nghi mình đang xem bộ phim 3 D về Người Sói.

Diệp Tiểu Manh chỉ dùng một trảo, liền đem con quái vật chém thành hai nửa ngang hông, hóa thành một mảnh khói đen nhàn nhạt.

- Ngao ngao ngao ngao...

Quái vật có hình dáng tương tự như Diệp Tiểu Manh ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng huýt kia có chút giống loài sói, nhưng càng thêm bén nhọn.

Khói đen dần dần tụ lại, chậm rãi tạo thành hình dáng loài người, quái vật kia lại khôi phục hình người không chút tổn thương, mà lần này trên tay không còn cầm khai sơn đao mà cầm cửa điện, đang ông ông vang rền.

Ánh mắt Diệp Tiểu Manh lóe ra quang mang màu đỏ, khom người xuống gắt gao trừng trừng con quái vật kia. Không biết có phải do khí trời đã chuyển lạnh hay không, a Trạch mượn ánh trăng có thể nhìn thấy được trong miệng Diệp Tiểu Manh không ngừng phun ra khói trắng.

Có lẽ Diệp Tiểu Manh vừa công kích đã chọc giận con quái vật, nó không đợi cho nửa thân dưới hồi phục lại hoàn toàn như cũ, liền huy cửa điện trong tay công kích Diệp Tiểu Manh.

Trước mắt đột nhiên chợt lóe, Diệp Tiểu Manh đột nhiên biến mất ngay tại chỗ, a Trạch thậm chí không nhìn thấy rõ được động tác của nàng, phảng phất như đã trống rỗng biến mất, tránh thoát công kích của quái vật kia.

Cửa điện mất đi mục tiêu công kích, chém lên thảm cỏ trên mặt đất, mang theo một mảnh bùn đất xen lẫn cỏ vụn văng tung tóe.

- Ha ha, có ý tứ, thì ra cô bé này còn có ngón này a!

Nhìn thấy một màn trước mắt, Lưu Thiên Minh dừng bước, tựa lưng bàn tay trên thân cây chống lấy cằm, làm ra bộ dạng như đứng xem kịch vui.

Công kích thất bại, con quái vật đưa mắt tìm kiếm mục tiêu các nơi. Bộ dạng của nó thoạt nhìn có chút nghiêm túc, tựa hồ một kích lôi đình vừa rồi của Diệp Tiểu Manh làm cho nó hiểu được sâu sắc, tiểu nữ sinh vừa bị nó siết chết lại tràn đầy cảm giác uy hiếp.

- Ngao...

Một tiếng huyết sáo truyền đến, quái vật liền ngẩng đầu, ánh trăng tròn lại dần biến mất, một mảnh bóng đen chặn lại một phần ánh trăng, mà bóng đen kia càng lúc càng lớn.

- Thạch!

Hai chân Diệp Tiểu Manh hung hăng đá mạnh lên mặt quái vật, giẫm nó lên trên cỏ, có lẽ lực lượng quá lớn làm bãi cỏ lồm xuống một khối.

- Hống...

Quái vật tru lên, một tay huy cửa điện, muốn đem tiểu nữ sinh đang giẫm trên người nó cắt thành hai nửa.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng trảo tới, cánh tay của quái vật vốn vô cùng mạnh mẽ lại bị bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của Diệp Tiểu Manh dễ dàng bắt được, dừng lại ngay giữa không trung không cách nào chém xuống.

Chỉ thấy Diệp Tiểu Manh căn bản không hề dùng chút khí lực gì, liền đem cánh tay con quái vật đè chặt dưới đất, xung lượng khổng lồ mang theo một mảnh bùn đất văng tung tóe.

A Trạch cảm giác bản thân mình nhất định bị công kích vừa rồi của con quái vật làm đầu óc hổng mất, tình cảnh trước mắt quỷ dị nói không nên lời. Vốn con quái vật vô cùng mạnh mẽ kia hiện tại lại bị một tiểu nữ sinh vóc người thấp nhỏ, bình thường nhất gan sợ quỷ đến cùng cực cười lên trên người, bị áp chế tới mức không thể nhúc nhích.

- Ngao ngao...

Ngón tay Diệp Tiểu Manh khẽ run lên, móng vuốt bén nhọn liền rút trở về. Nàng tru lên, lại vươn tay nhanh sinh sinh xé rách cánh tay con quái vật xuống. truyện được lấy từ website

- Ôi ôi ôi ôi...

Trong miệng con quái vật vang lên tiếng quái khiếu chói tai.

- Nhất định là rất đau đi!

A Trạch nghĩ.

Cánh tay bị xé nứt hóa thành một mảnh khói đen, biến mất không còn thấy gì nữa, lại bắt đầu ngưng kết ngay bả vai trống rỗng của nó.

Không thèm để ý tới con quái vật đang từ từ khôi phục, Diệp Tiểu Manh lại đem hai chân nó dùng thủ pháp đồng dạng xé rách.

- A a a a...

Con quái vật thống khổ gào thét, tiểu nữ sinh nhìn qua vốn có vẻ yếu ớt hiện tại lại làm nó sợ hãi, nó vươn tay phải vừa mới khôi phục chụp vào cổ Diệp Tiểu Manh.

Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu, chậm rãi vươn ra tay trái, gắt gao chụp lấy tay phải của nó đang vươn về phía nàng.

Quái vật té trên mặt đất lộ ra nụ cười giảo hoạt, trong ống tay áo bên phải vòng dây thừng lại lần nữa chụp vào cổ Diệp Tiểu Manh, siết chặt lại.

Quái vật lúc này mới có chút an lòng, tiểu nữ sinh trước mắt mới bị dây thừng siết chết, trong đầu óc cũng không phát đạt của nó cho là dùng cùng một chiêu số nhất định có thể đánh bại cô gái này lần nữa.

Dây thừng càng siết càng chặt, thậm chí có thể nghe được thanh âm xương cổ bị gãy lìa vụn lại.

Thân dưới của quái vật từ từ khôi phục, đứng lên, giơ tay phải nhắc Diệp Tiểu Manh sắp bị dây thừng siết chết lên khỏi mặt đất.

Ánh mắt Diệp Tiểu Manh lóe ra quang mang màu đỏ, vươn ra hai tay giật ra sợi dây thừng siết trên cổ mình.

Quái vật kia hoảng sợ, dây thừng vốn không cách nào tránh thoát kia không ngờ lại bị mười ngón tay mảnh khảnh của Diệp Tiểu Manh dần dần kéo rời khỏi cổ nàng.

Diệp Tiểu Manh giật sợi dây thừng trên cổ xuống, lại kháp lấy cổ con quái vật kia, đem dây thừng quấn hai vòng lên cổ của nó.

Con quái vật trở nên luống cuống, kể từ khi nó có được ý thức cho tới nay, chưa từng gặp qua chuyện gì quỷ dị đến như vậy. Con mồi vốn đã tắt thở lại đột nhiên bò dậy, hơn nữa còn đem dây thừng nó luôn dùng để siết chết người khác lại siết lấy cổ nó.

A Trạch cảm giác ánh mắt của mình càng ngày càng có vấn đề, có lẽ bởi vì va chạm vừa rồi làm đại não chấn động nên nàng nghĩ mình bị xuất hiện ảo giác.

- Ha ha, thật sự rất có ý tứ!

Lưu Thiên Minh ở nơi xa đang dựa lưng vào đại thụ xem kịch vui lại cười:

- Thật vượt ngoài dự đoán của mọi người, tối nay lại có thể xuất hiện ra tràng diện đặc sắc tới như vậy, thật đúng là chuyện đi này không tệ. Nhưng nếu làm như vậy cũng không thể giết chết được quái vật này, như vậy kế tiếp phải làm thêm gì đây?

Sân vận động dưới ánh trăng, đang trình diễn một hình ảnh đầy tính hí kịch.

Một nữ sinh vóc người thấp bé, đang cầm sợi dây thừng trong tay, đem con quái vật to lớn kia quấn thành bánh xe lớn. Vóc dáng của nàng thực sự là quá thấp, vì thế mỗi khi quấn một vòng, con quái vật cao lớn kia lại vạch ra một khe rãnh thật sâu.

Có lẽ do dùng sức quá mãnh liệt, sợi dây không chịu nổi gánh nặng, khi Diệp Tiểu Manh còn đang dốc sức quấn chặt, đột nhiên búng một tiếng bị đứt đoạn, con quái vật liền văng ra ngoài.

Từ trên mặt đất bò dậy, con quái vật cũng chẳng quan tâm tới nửa bên mặt vì ma sát dưới mặt đất còn chưa kịp phục hồi, cuống quýt hướng nơi xa chạy đi.

- Tiểu Manh, ngăn cản nó!

A Trạch hô to:

- Không thể để cho nó chạy tới bên phòng dạy học!

Diệp Tiểu Manh hình như không nghe được lời kêu gọi của cô bạn thân, chỉ đứng yên tại chỗ ngây ngốc nhìn người.

- Tích Tà, xuất!

Một tiếng quát to vang lên, một đạo thanh sắc quang mang mang theo âm thanh tiếng rít đánh trúng con quái vật đang chạy trốn, xuyên thẳng qua tim nó.

Quái vật kinh ngạc cúi nhìn lỗ thủng lớn trước ngực mình, thân thể của nó vốn phải lập tức hồi phục như cũ nhưng lần này lại bị thanh quang cổ kiếm chậm rãi hút lấy làn khói đen tứ tán trên người nó phát ra.

- Đến đây chấm dứt rồi, quái vật!

Một thanh âm đàn ông vang lên từ phía sau:

- Tích Tà có thể hấp thu toàn bộ những đồ vật tà ác, người cứ ngoan ngoãn mà biến mất đi thôi!

- Ngao...

Mang theo tiếng gào thét không chút cam lòng, con quái vật vốn như bắt tử lại hóa thành một mảnh khói đen, bị thanh sắc quang mang cổ kiếm hấp thu đi vào, biến mất không còn thấy gì nữa.

- Khanh...

Tia sáng biến mất, cổ kiếm cắm xuống mặt đất, còn mang theo tiếng tiem minh vui sướng, phẳng phất như đang hưng phấn bởi vì được xuất khỏi vỏ sau nhiều năm yên lặng.

- Cũng may tới kịp!

Minh Diệu thở phào nhẹ nhõm, rút Tích Tà đang cắm trên mặt đất dứt vào trong bao. Tích Tà hóa thành một thanh tiểu kiếm nhỏ xíu dài chưa tới ba tấc, bay vào trong chiếc hộp màu xanh trong tay Minh Diệu.

- Tiểu Manh, cô không sao chứ?

Thu thập xong con quái vật, Minh Diệu bước nhanh về phía Diệp Tiểu Manh.

- Chờ một chút!

A Trạch hô to một câu:

- Trạng thái của Tiểu Manh không đúng lắm!

- Ngao ngao...

Tiếng gào thét vang lên chói tai, vô cùng bén nhọn, lỗ tai thật dài cùng ánh mắt đỏ bừng của Diệp Tiểu Manh liền làm Minh Diệu lập tức dừng bước.

- Đáng chết, làm sao có thể...

Minh Diệu thầm mắng một câu, đối mặt với Diệp Tiểu Manh đã hoàn toàn biến dạng trước mắt, hẳn có chút không biết làm sao.

- Ngao...

Mang theo tiếng tru lên, Diệp Tiểu Manh hướng Minh Diệu phóng tới, móng vuốt bén nhọn tựa hồ muốn đem người đàn ông có chút quen thuộc trước mắt xé rách thành mảnh nhỏ.

- Chờ một chút...

Minh Diệu chật vật né tránh công kích, Diệp Tiểu Manh chụp hụt khoảng không, mang theo tảng lớn bùn đất cổ đại. Nhìn vết rãnh lớn trên mặt đất, Minh Diệu liền biết vừa rồi nếu mình bị đánh trúng, tuyệt đối không chỉ là bị thương, mà còn thân thể bị cắt thành hai nửa.

- Đồ đáng chết, cô thế này bảo tôi nên làm sao bây giờ đây?

Minh Diệu suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên vây khốn Diệp Tiểu Manh đang bạo tẩu trước, sau đó mới nghĩ biện pháp.

Cổ Ẩn mang theo tia sáng màu vàng lướt ra khỏi vỏ, nhất thời hóa thành vô số kiếm quang, tạo thành kiếm trận đem Diệp Tiểu Manh vây khốn bên trong.

Diệp Tiểu Manh mở to đôi mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm, không ngừng đột phá bên trong kiếm trận, muốn lao ra ngoài.

- Nghĩ biện pháp, nhanh nghĩ biện pháp, thật đáng chết!

Minh Diệu vừa duy trì kiếm trận vừa liều mạng động não.

- Xem ra ta nên ra tay giúp đỡ một chút, bằng không sau này gặp mặt không tiện giải thích.

Lưu Thiên Minh duỗi bờ lưng mệt mỏi, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

- Tiểu quỷ kia, thu hồi kiếm trận, để ta tới đánh mê nàng!

Bên tai Minh Diệu truyền tới một thanh âm xa lạ, còn mang theo một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Minh Diệu nhíu nhíu mày, vận dụng đại não suy nghĩ qua một lần, tìm kiếm người phát ra âm thanh khắp chung quanh.

- Không cần tìm, với ánh mắt của ngươi không nhìn thấy được động tác của ta đâu.

Thanh âm xa lạ kia lại vang lên bên tai Minh Diệu lần nữa:

- Diệp Trọng cùng ta có chút sâu xa, ta sẽ không làm gì bất lợi với con gái của hắn.

Đối phương nhắc tới Diệp Trọng, trong lòng Minh Diệu liền buông xuống một nửa. Nếu có thể biết được lai lịch của Diệp Tiểu Manh, vậy nói rõ đây không phải địch nhân, hơn nữa dùng Cổ Ẩn kiếm trận tiêu hao quá nhiều linh lực, không thể duy trì trong thời gian quá dài, Minh Diệu thoáng suy nghĩ liền thu hồi kiếm trận.

Tựa hồ bản năng dã thú cảm nhận được có cường địch đánh tới, Diệp Tiểu Manh đang nhìn lên bầu trời huyết dài lại chuyển thành gằm nhẹ, ánh mắt không ngừng tìm kiếm khắp chung quanh người.

- Nằm xuống đi!

Một đạo kim quang hiện lên sau gáy Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh té trên mặt đất không hề nhúc nhích, nhìn qua giống như đã mất đi tri giác.

- Tiểu Manh...

Minh Diệu vội vội vàng vàng chạy tới ôm lấy Diệp Tiểu Manh đang nằm trên mặt đất.

- Ha ha, quả nhiên rất có ý tứ, Diệp Trọng đúng là luôn làm cho ta có chút vui mừng!

Thanh âm xa lạ càng truyền càng xa: truyện từ

- Tiểu quỷ đeo mắt kính kia, chiếu cổ nàng cho tốt!

Thanh âm dần dần biến mất không nghe thấy gì nữa.

Dưới ánh trăng thê lương, trên sân vận động phẳng phất như bị long quyển phong vừa cuốn qua, toàn bộ đều là những lỗ thủng khổng lồ, một người đàn ông đeo mắt kính ôm một tiểu nữ sinh vóc người thấp bé ngay người tại chỗ, nữ sinh nằm cách đó không xa bởi vì đau đớn đã hôn mê bất tỉnh.

60. Chương 60: Do Dự

Diệp Tiểu Manh nhắm mắt lại, Minh Diệu nghe được hô hấp đều đều của nàng, thở phào nhẹ nhõm, cô gái nhỏ này tựa hồ như vừa ngủ thiếp đi, thỉnh thoảng còn chép chép miệng.

Đặt Diệp Tiểu Manh nằm lên chiếc ghế dài gần bên, Minh Diệu đi tới xem xét thương thế của a Trạch một chút, gọi điện thoại kêu xe cứu thương. Đỡ a Trạch ngồi dậy, Minh Diệu chợt nghe được bên trong rừng cây có chút thanh âm.

Nhíu nhíu mày, Minh Diệu đề phòng hướng rừng cây đi tới.

Tàng cây bị vạch ra, một người đàn ông trung niên quần áo lam lũ đang tập tễnh bước ra ngoài, trên người có không ít vết thương.

- Ông là...

Minh Diệu nhìn thấy đi ra ngoài chính là nhân loại, thở phào nhẹ nhõm.

- Khái khái...

Người trung niên ngồi xuống, dựa lưng vào thân cây:

- Có thuốc lá không?

Minh Diệu đi tới, lấy gói thuốc lá trong túi áo, đưa cho người trung niên một điếu, dùng bật lửa giúp hắn châm thuốc.

Người trung niên rít sâu một hơi:

- Khuya hôm nay thật đúng là minh tinh tụ họp, lại có thể gặp được Tần gia tiểu công tử!

Minh Diệu nhíu mày, cũng không tiếp lời:

- Ông được hiệp hội phái tới hỗ trợ sao? Vì sao lại biến thành như vậy?

- Khái khái, nói ra thật xấu hổ!

Phạm Đồng cười cười tự giễu:

- Nửa đường bị một con cương thi ngăn cản, thật đáng chế giễu.

- Cương thi?

Minh Diệu nhớ tới mùi máu tươi nhàn nhạt vừa thổi qua cùng thanh âm không biết truyền đến từ nơi nào, trong lòng đột nhiên nhảy mạnh. Nói như vậy vừa hỗ trợ đánh Diệp Tiểu Mạnh trong trạng thái bạo tẩu ngất xỉu chính là con cương thi trong lời nói của người trung niên trước mắt này rồi. Với thương thế của người trung niên cùng thân thủ đánh ngất xỉu Diệp Tiểu Mạnh mà xem, con cương thi kia tuyệt đối thật lợi hại, có lẽ có tới mấy trăm năm đạo hạnh.

- Xin hỏi họ gì?

Minh Diệu hỏi.

- Tôi là tiểu nhân vật, Tần gia tiểu công tử tự nhiên sẽ không biết loại người râu ria như tôi đâu.

Phạm Đồng cười hắc hắc hai tiếng:

- Tôi họ Phạm.

- Ông chính là Phạm Đồng?

Minh Diệu nghe được hắn tự xưng họ Phạm, trong lòng thầm giật mình. Họ Phạm này cũng được xem như có tiếng, bên trong Linh giới xem như cũng có chút nổi danh, nhưng trong mấy chục năm gần đây một đời lại không bằng một đời, dần dần có chút xuống dốc.

Nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, có thể đánh người của Phạm gia bị thương thành như vậy, hơn nữa còn ngăn cản hắn đến đây hỗ trợ, lại đánh ngất xỉu Diệp Tiểu Mạnh, còn nói có sâu xa với Diệp Trọng, Minh Diệu cảm giác trong đầu có chút loạn, cương thi thần thần bí bí kia rốt cục có mục đích gì?

- Tần gia tiểu công tử lại biết tên của tôi, thật là vinh hạnh!

Phạm Đồng hắc hắc cười hai tiếng quái dị, giọng nói có chút âm dương quái khí.

- Tôi không phải là Tần gia tiểu công tử gì, tôi tên là Minh Diệu.

Minh Diệu cau mày, khẩu khí có chút lạnh lùng:

- Ông nghỉ ngơi một chút, xe cứu thương sắp tới.

Nói xong hắn đứng dậy tránh đi, lo chiếu cố cho Diệp Tiểu Mạnh.

Phạm Đồng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Minh Diệu rời đi, cười hắc hắc, bóp tắt tàn thuốc nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Mới vừa rồi chịu một kích lòi đĩnh của Lưu Thiên Minh, mặc dù né được một chút, nhưng vẫn làm cho hắn bị thương ngoài da. So sánh với việc tổn thương thân thể, đả thương trong lòng càng thêm nghiêm trọng. Vốn tràn đầy tự tin, dần dần lại có chút dao động. Ba mươi năm trước hắn có thể viện lý do tuổi mình còn nhỏ công lực không đủ, nhưng chuyện xảy ra hôm nay hắn thật sự không tìm được lý do nào để viện cớ vì thất bại của mình.

...

A Trạch mở mắt, nhìn thấy trần nhà trắng toát, vừa định ngồi dậy liền cảm giác nơi ngực nhói lên đau đớn.

- A, cô tỉnh rồi, đừng nên lộn xộn, bác sĩ nói cô phải nghỉ ngơi cho tốt!

Thanh âm cô bạn thân từ bên cạnh truyền đến.

- Tiểu Manh? Cô không sao chứ?

Nhìn Diệp Tiểu Manh đang gọt trái táo ỳnh, a Trạch cảm thấy như mình vừa thấy một giấc mộng thật dài, trong mộng Diệp Tiểu Manh biến thành một quái vật có răng nanh, gọn gàng giết chết con quái vật đang định giết chết nàng.

- Đâu có chuyện gì chứ?

Diệp Tiểu Manh nghe a Trạch hỏi liền sửng sốt:

- Tôi thật sự là vô dụng, ngay thời điểm cô nguy hiểm nhất lại ngất xỉu, cũng may Minh Diệu tới kịp, tiêu diệt con quái vật kia cứu cô.

- Minh Diệu?

A Trạch đột nhiên nghĩ tới trước khi nàng ngất xỉu từng nhìn thấy người thanh niên có mái tóc rối bù kia.

- Đã thức chưa?

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, một người thanh niên mặc áo ngoài màu xám tro mang theo kính đen què mùa đi vào.

- Tiểu Manh, đi tìm bác sĩ, nếu bạn của cô đã tỉnh thì để bác sĩ kiểm tra lại cho nàng một chút.

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh nói.

- Được!

Diệp Tiểu Manh buông trái táo trong tay xuống liền chạy ra cửa.

- Anh có lời gì muốn nói với tôi sao?

A Trạch nhìn người thanh niên trước mắt, trong lòng cảm giác nói không nên lời. Ánh mắt lãnh khốc làm cho nàng có chút khẩn trương, không biết Minh Diệu cố ý gọi Tiểu Manh ra ngoài là vì chuyện gì.

- Cô rất thông minh, cũng rất ngu xuẩn!

Minh Diệu nhìn nữ sinh trước mắt, đối với tiểu nữ sinh này hắn có chút oán hận, oán hận nàng cuốn theo Diệp Tiểu Manh đi vào nguy hiểm, cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao đối với một cô bé xinh đẹp đang bị thương cũng không nên nói ra lời gì quá nặng nề, hơn nữa cô bé này là bạn thân nhất của Tiểu Manh, hắn không muốn phá hư tình bạn thật không dễ dàng đạt được của Diệp Tiểu Manh.

- Tiểu Manh đã quên mất chuyện đêm hôm qua, cho nên cô tốt nhất cũng nên quên mất, vĩnh viễn cũng đừng nhớ lại!

Minh Diệu xoa xoa huyệt Thái Dương, sửa sang lại ý nghĩ một chút:

- Hơn nữa sau này tuyệt đối không thể tiếp tục cuốn theo nàng vào trong loại chuyện này.

- Có thể nói cho tôi biết rốt cục Tiểu Manh là...

- Không thể!

Minh Diệu cắt đứt câu hỏi của a Trạch:

- Cô chỉ cần bảo đảm với tôi, sau này sẽ không cuốn Tiểu Manh vào loại chuyện này. Cô thích bắt quỷ trừ yêu là chuyện riêng của cô, cô có thể đi chịu chết, nhưng đừng liên lụy bạn thân của cô.

A Trạch cắn môi, nàng có chút ủy khuất, nhưng lại không cách nào phản bác. Lòng hiếu kỳ tràn đầy cùng tính cách thà chết không chịu thua của nàng đích xác là đầu sỏ đưa tới chuyện nguy hiểm tính mạng lần này.

- Cô bảo đảm?

Giọng nói của Minh Diệu không cho phép phản đối.

- Tôi bảo đảm!

A Trạch quay đầu đi:

- Tôi thấy mệt mỏi, mời đi ra ngoài!

Minh Diệu nhìn thoáng qua cô bé quật cường trên giường, thân thể nàng khê run rẩy, tựa hồ đang cố nén để đừng bật khóc thành tiếng, thở dài một hơi, Minh Diệu xoay người rời đi.

Mới vừa mở cửa phòng, a Trạch lại đột nhiên nói:

- Chẳng lẽ anh định cả đời cứ xem Tiểu Manh như một đứa con nít chưa trưởng thành, cứ bảo vệ nàng một bước không rời. Chẳng lẽ anh không thể cho phép nàng được độc lập suy nghĩ, đi đối mặt mọi chuyện. Anh đã có năng lực, tại sao không đem năng lực của anh dạy cho nàng, để cho nàng có được lực lượng tự bảo vệ mình. Nếu lần này anh không kịp thời chạy tới, sẽ phát sinh ra chuyện gì chính anh cũng không nghĩ ra được sao?

- Chuyện giữa chúng ta, cô sẽ không hiểu, cô cũng không cần hiểu!

Minh Diệu khép cửa phòng lại, tiếng bước chân dần dần đi xa.

...

- Này này, Minh Diệu, ngày đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Tôi hỏi a Trạch nàng nói cũng không biết, chú nói lại tỉ mỉ cho tôi nghe một chút đi.

Diệp Tiểu Manh nhảy lên sô pha, đưa tay giật tờ báo trong tay Minh Diệu.

- Không có gì, cô té xỉu, nàng cũng té xỉu, khi tôi tới đã thu thập con quái vật kia, chỉ đơn giản như vậy.

Minh Diệu rõ ràng đang trả lời cho có lệ.

- Không được, chú phải cặn kẽ nói với tôi!

Diệp Tiểu Manh liền làm ra bộ dạng anh không nói tôi liền cắn chết anh, đáng tiếc theo Minh Diệu xem ra, bộ dạng này quả thực giống như bộ dạng làm nũng của một con mèo nhỏ không chiếm được thức ăn.

- Cô thật không nhớ rõ?

Minh Diệu buông tờ báo trong tay xuống.

- Tôi chỉ nhớ được chút ít, có chút không nhớ rõ.

Diệp Tiểu Manh cố gắng vận dụng tiểu não vốn không mấy phát đạt của nàng, bắt đầu nhớ lại:

- Tôi chỉ nhớ được tôi bị con quái vật kia bắt được, nó siết cổ tôi rất đau, sau đó tôi liền thấy một giấc mộng, mộng thấy tôi đang ở bên trong một rừng cây rậm rạp, mặt trời chói mắt, có một con sông nhỏ, còn có một người đàn ông đang nhìn tôi cười. Tôi tựa hồ biết người đàn ông kia, nhưng lại không nghĩ ra hắn lại là ai. Sau đó khi tôi tỉnh lại đã nhìn thấy chú.

Minh Diệu thở phào nhẹ nhõm, Diệp Tiểu Manh không nhớ rõ đêm đó nàng đã biến đổi thành hình dáng quái dị kia chính là một chuyện tốt, sự việc còn chưa tới mức không thể cứu vãn. Minh Diệu quyết định đi tìm Lê bàn tử hán huyền một chút, nghe xem một chút ý nghĩ của hắn.

- Tôi đi ra ngoài làm việc, buổi tối trở về ăn cơm.

Minh Diệu cầm lấy chiếc áo khoác móc trên giá:

- Tối nay tôi muốn ăn thịt kho, còn nữa, vợ của tôi chưa giặt, mấy đôi còn lại đều mang dơ hết rồi.

- Nè, chẳng lẽ tôi chỉ có một ngày nghỉ thôi mà chú lại sai bảo thiếu nữ xinh đẹp như tôi làm chuyện này chuyện kia, chú đây là muốn nghiền ép lao động trẻ em!

Diệp Tiểu Manh nhỏ giọng lầm bầm:

- Cũng không chịu mang tôi ra ngoài chơi.

Minh Diệu cười cười, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Diệp Tiểu Manh tới gần.

Diệp Tiểu Manh cho rằng Minh Diệu đã đáp ứng dẫn nàng ra ngoài chơi, cao hứng vội vàng chạy tới, vẻ mặt mong đợi.

Minh Diệu vươn ra tay phải, hung hăng ngắt lên mặt Diệp Tiểu Manh:

- Cô xông ra họa lớn như vậy cho tôi, còn nhiều yêu cầu như vậy, khuya nay làm cơm tối không ngon xem tôi có đem cô đóng thùng gửi qua đường bưu điện cho tù trưởng Abu Dhabi làm vợ bé thứ hai mươi tám của hắn hay không, ha ha ha ha...

Nói xong hắn xoay người ra cửa.

Diệp Tiểu Manh xoa xoa gương mặt bị ngắt đau, vẻ mặt không chút tình nguyện hướng bóng lưng Minh Diệu làm ra mặt quỷ.

Đi trên đường, Minh Diệu lại nhớ tới câu nói cuối cùng của a Trạch bên trong bệnh viện, có chút do dự không chừng. A Trạch nói không phải không có lý, hắn không thể nào suốt 24h đồng hồ ở bên cạnh Diệp Tiểu Manh, nếu gặp phải loại trạng thái hắn phải bế quan không thể quấy rầy, Diệp Tiểu Manh xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ hối hận cả đời. Hắn bắt đầu do dự, rốt cục có nên dạy chút pháp thuật tự vệ cho Diệp Tiểu Manh hay không.

- Đã như vậy có dạy hay không dạy cho nàng cũng là giống nhau.

Lê bàn tử ngồi trên xe lăn, vẻ mặt say mê khêu mũi, làm cho Minh Diệu rất muốn hung hăng đập cho hắn mấy đá.

- Trước kia anh có điều cố kỵ sợ tiểu nữ sinh này tiếp xúc quá nhiều chuyện của Linh giới sẽ làm uế máu trong cơ thể sôi trào. Nhưng lần này lại thức tỉnh trước rồi, không bằng dạy cho nàng chút đồ vật căn bản đi, nói không chừng sau này nàng có thể dựa vào lực ý chí của mình đi khổng chế được huyết mạch của mình.

- Nhưng tôi sợ...

Minh Diệu vẫn còn có chút do dự.

- Lần này xem ra bởi vì bản thân gặp phải uy hiếp, cho nên mới bị thức tỉnh sớm.

Lê bàn tử xoa xoa tay trên bàn:

- Mặc dù bây giờ đã khôi phục lại bình thường, nhưng nếu sau này còn tiếp tục xuất hiện loại chuyện như vậy, vạn nhất phát triển tới tình trạng không thể cứu vãn, anh có hối hận cũng không còn kịp. Còn không bằng thừa dịp bây giờ để cho nàng luyện tập nhiều hơn một chút.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Nghe bạn học của Tiểu Manh nói, phía sau chuyện này có người điều khiển, nhưng vẫn chưa tìm được bàn tay đen kia.

- Không phải con cương thi kia sao?

Lê bàn tử hỏi.

- Không biết!

Minh Diệu lắc đầu:

- Lấy thân thủ của hần căn bản không cần phí lớn khí lực như vậy, nó chỉ cần tùy tiện động đầu ngón tay thì cả trường học sẽ biến thành một mảnh tử địa.

- Xem ra anh muốn bỏ mặc những chuyện này qua một bên cũng không được rồi!

Lê bàn tử híp mắt nhìn Minh Diệu:

- Bất quá tôi xem anh kể từ sau khi khôi phục lại linh lực, ngược lại càng thêm thích thú đối với mấy sự kiện linh dị thêm nữa rồi.

- Mặc cho anh nói thế nào cũng được.

Minh Diệu lười giải thích với tên mập mạp lôi thôi này:

- Tiểu Ngọc theo tôi về nhà, một mình anh tiếp tục ở nơi này tự mình lôi thôi đi!

61. Chương 61: Thùng Cơm Không Mời Mà Tới

Minh Diệu về tới nhà, vừa dùng chìa khóa mở cửa liền nhìn thấy Diệp Tiểu Manh mặt mày tối tăm đang nhìn hần chăm chăm.

- Chuyện gì?

Minh Diệu có chút khó hiểu.

- Chú mới có chuyện gì, bạn của chú làm sao vậy, đem toàn bộ thức ăn trong nhà người ta ăn hết tất cả, năm cân, đó là năm cân xương hầm nha, vốn người ta còn muốn đem tới cho a Trạch ăn nữa đây!

Diệp Tiểu Manh nghiêng răng nghiêng lợi lăm bằm.

- Bạn bè? Bạn bè gì?

Minh Diệu càng thêm hồ đồ, hần đi vào phòng khách, liền nhìn thấy Phạm Đồng đang ngồi cạnh bàn ăn ưỡn bụng ợ một tiếng, trên bàn ăn một mảnh hỗn độn, giống như vừa bị một đám quỷ đói càn quét qua.

- Hai, tiểu thiếu gia!

Nhìn thấy Minh Diệu đi vào, Phạm Đồng khoát tay xem như là chào hỏi.

- Ông tới làm gì? Có việc gì thế?

Minh Diệu nướng mày, người đàn ông không mời mà đến này thật sự làm cho hần có chút không hoan nghênh.

- Đừng nên lãnh đạm như vậy chứ!

Phạm Đồng quấy người muốn đứng lên, nhưng bởi vì vừa ăn quá no nên không thuận tiện:

- Tôi sẽ ở lại thành thị này một thời gian ngắn, cho nên mới tới chào hỏi. Mọi người ra ngoài hỗn, phải giúp đỡ cho nhau thôi, anh nói có phải hay không, Tàn gia tiểu thiếu gia!

- Tàn gia tiểu thiếu gia? Là ai vậy?

Diệp Tiểu Manh vốn đang ở trong phòng bếp nấu cơm cho a Trạch, hai người nói chuyện nàng cũng nghe không được rõ ràng, câu nói cuối cùng của Phạm Đồng làm cho nàng đúng lúc đi ra cửa bếp nghe được, liền có chút mờ mịt.

- Không có chuyện gì đâu, hần là người điên, đừng thèm để ý tới hần.

Minh Diệu đuổi Diệp Tiểu Manh đi trở vào phòng bếp tiếp tục làm cơm, kéo ghế ngồi, đối diện Phạm Đồng:

- Tôi nói lại lần nữa, tôi tên là Minh Diệu, không phải là Tần gia tiểu thiếu gia gì, còn nữa, nhà của tôi không hoan nghênh ông, cho nên mời sau này đừng nên không mời mà tới.

- Ai nha ai nha, thật là xin lỗi, xem ra anh rất để ý tới chuyện này đi.

Mặc dù Phạm Đồng nói như vậy, nhưng trong giọng nói không hề có ý tứ muốn xin lỗi:

- Vậy cũng tốt, đã như vậy thì tôi đi trước, đây là số điện thoại của tôi, nếu có chuyện gì khó giải quyết thì có thể gọi điện thoại cho tôi. Lần này bởi vì chút nguyên nhân đặc thù làm chậm trễ chuyện chính sự, cho nên có chút xin lỗi, nếu có cơ hội tôi sẽ trả lại cho anh.

Nói xong Phạm Đồng lão đảo đứng dậy, hướng ngoài cửa đi tới.

- Gặp lại sau, tiểu thiếu gia.

Phạm Đồng nheo mắt khoát tay mở cửa rời đi.

- Hô...

Minh Diệu đề lên hai huyết Thái Dương, người này đúng là làm người ta nhức đầu, nếu như có thể lựa chọn lại thêm một lần hẳn tình nguyện thà rằng mình không đi bế quan, mặc dù lần này thành công phá tan phách kết trời buộc, nhưng lại chọc phải một phiền toái lớn như vậy.

- Tôi phải đi đưa cơm cho a Trạch, một mình chú ăn đi!

Diệp Tiểu Manh cầm một hộp cơm từ trong phòng bếp đi ra, bắt đầu thay quần áo.

- Nè nè, bệnh viện cũng có thức ăn vậy, hơn nữa a Trạch kia còn có gia đình cha mẹ chiếu cố, tại sao cô còn phải cố ý nấu cơm đem tới chi chứ?

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh đang chuẩn bị đi ra cửa hỏi.

- Ai nha, thức ăn trong bệnh viện sao có thể nuốt trôi đây, hơn nữa a Trạch là vì bảo vệ tôi nên mới bị thương, tôi dĩ nhiên phải chiếu cố nàng cẩn thận.

Diệp Tiểu Manh hỏi đáp:

- Hơn nữa chúng tôi là bạn tốt.

- Đúng vậy, đúng vậy, người bạn này của cô, hi vọng sau chuyện lần có thể cho nàng chút giáo huấn, nhớ lâu được một chút.

Minh Diệu nhỏ giọng lầm bầm.

- Anh nói gì vậy?

Thanh âm của Minh Diệu khá nhỏ, Diệp Tiểu Manh không nghe thấy.

- Không có gì, cô đi sớm về sớm đi.

Nhìn Diệp Tiểu Manh hiện tại hoàn toàn không có vẻ như có chuyện gì, Minh Diệu tạm thời thả lỏng tâm thần, nếu quá mức khẩn trương làm Diệp Tiểu Manh nhìn ra điều gì, Minh Diệu sợ nàng sẽ nhớ tới chuyện đêm đó.

- Biết rồi, thật quá dài dòng!

Diệp Tiểu Manh cầm lấy hộp cơm lúc lắc mái tóc buộc đuôi ngựa đi ra ngoài.

- Hô...

Minh Diệu bất đắc dĩ thở dài một hơi, lại đột nhiên nhớ tới buổi cơm tối của hắn còn chưa có tin tức. Hắn vội vàng chạy vào phòng bếp, phát hiện toàn bộ xương hầm Diệp Tiểu Manh đã làm đều bị tên Phạm Đồng kia ăn sạch sẽ.

- Này, Tiểu Manh, tôi ăn cái gì đây?

Minh Diệu vội vàng gọi điện thoại cho Tiểu Mạnh.

- Tùy tiện thôi, ai bảo bạn của chú giống như thùng cơm đem toàn bộ thức ăn ăn sạch sẽ, những thứ khác thì tôi không kịp làm, tôi phải đưa cơm cho a Trạch, chú ăn mì tôm đi!

Diệp Tiểu Mạnh nói xong liền tắt điện thoại.

Nhìn một bàn xương cốt trước mắt, Minh Diệu có cảm giác muốn khóc:

- Trời ạ, mình đã ăn mì tôm suốt một tuần lễ rồi, thật vất vả nhịn tới cuối tuần mới có người nấu cơm cho ăn, kết quả lại vẫn phải ăn mì tôm!

...

Đi vào phòng bệnh, Diệp Tiểu Mạnh thấy a Trạch vẫn đang ngồi trên giường, đang lật xem quyển sách cổ mà nàng không hiểu.

- Chú cùng đi đâu?

Thấy a Trạch ở lại trong phòng bệnh một mình, Diệp Tiểu Mạnh có chút kỳ quái. Buổi sáng khi gọi điện thoại, a Trạch còn nhắc qua cha mẹ nàng đến thăm nàng.

- Đi rồi!

A Trạch thấy Diệp Tiểu Mạnh đi vào thì buông sách xuống:

- Đều bận rộn, thăm tôi thấy không có gì đáng ngại nên buổi trưa đã đi.

- A, tại sao có thể như vậy?

Diệp Tiểu Mạnh thấy cô bạn bị bỏ rơi liền cảm thấy thật bất công.

- Không có gì, tôi quen rồi!

A Trạch làm ra bộ dạng không sao cả:

- Thơm như vậy, mang theo vật ngon gì đó?

- Hì hì, là xương hầm đó!

Diệp Tiểu Mạnh mở nắp hộp cơm, một mùi thịt nhẹ nhàng phiêu ra ngoài:

- May là tôi cố ý để riêng ra, nếu không đã bị thùng cơm kia ăn sạch.

- Thùng cơm? Thùng cơm gì vậy? Minh Diệu sao?

A Trạch có chút không giải thích được.

- Không phải đâu, là một người mà tôi cũng không nhận ra, nói là bạn của Minh Diệu, kết quả vừa vào cửa làm như rất quen thuộc ngồi xuống đòi ăn, tôi trợn mắt nhìn hần nhiều lần hần vẫn không thèm để ý, lấy hết xương hầm tôi làm cho Minh Diệu ăn sạch sẽ. Năm cân, tận năm cân lận đó...

Nói tới đó Diệp Tiểu Mạnh lại tức giận, phồng má oán hận nói.

- Như vậy thật đúng là thùng cơm rồi.

A Trạch cười cười:

- Để tôi ném thử tài nấu nướng của cô xem.

- Như thế nào như thế nào?

Về mặt Diệp Tiểu Mạnh mong đợi nhìn a Trạch đem một miếng xương hầm bỏ vào trong miệng.

- Ăn...

A Trạch nhắm mắt lại, cẩn thận thưởng thức:

- Rất ngon, xem ra cô rất có tiềm chất làm một bà chủ gia đình.

- Wow ha ha ha, không tệ không tệ...

Nhận được bạn tốt khẳng định, Diệp Tiểu Manh có chút đắc ý vênh váo:

- Tôi từ lúc trung học đệ nhất cấp đã bắt đầu đi học tập nấu cơm rồi. Nếu như không phải như vậy, chỉ sợ bây giờ tôi còn phải ăn cơm hộp mà Minh Diệu mua từ bên ngoài về, thật sự quá khó ăn đi. Vừa lúc xương sườn của cô bị thương, ăn xương hầm bỏ vào, đây gọi là lấy thứ gì bỏ thứ đó.

- Không trách được ngày ngày đều thấy cô uống sữa tươi.

A Trạch cười cười:

- Nằm mơ cũng mộng có ngực lớn.

- Cô còn cười tôi nữa, tôi sẽ nhéo rụng hai quả của cô, gắn lên người của tôi bây giờ!

Diệp Tiểu Manh bày ra thức mở đầu của Cầm Nhũ Long Trảo Thủ.

- Còn gắn lên người của cô? Chẳng lẽ quái thú thúc thúc trong nhà cô lại thích ngực lớn sao?

A Trạch căn bản không sợ bị Diệp Tiểu Manh uy hiếp.

- A, cắn chết cô, dám cười tôi!

Diệp Tiểu Manh làm bộ như sắp nhào lên.

- Uy uy, chú ý một chút, tôi đang là người bị thương đó.

A Trạch đẩy đầu của Diệp Tiểu Manh.

- A, quên mất!

Diệp Tiểu Manh le lưỡi:

- Bây giờ còn đau không?

- Đã hết đau rồi, tùy thời đều có thể xuất viện.

A Trạch lắc đầu:

- Mặc dù linh lực của tôi không mạnh, nhưng có được linh lực trợ giúp chút vết thương này cũng không có gì đáng khẩn trương đâu.

- Thật tốt!

Về mặt Diệp Tiểu Manh hâm mộ:

- Tôi thật muốn được giống như cô.

- Sao vậy, Minh Diệu không chịu dạy cho cô sao?

A Trạch hỏi.

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi:

- Hắn luôn nói phải suy nghĩ, phải suy nghĩ một chút, cuối cùng lại không có quyết định, người này vốn là như vậy, chuyện gì cũng kéo dây dưa, sau đó thì thôi rồi.

- Như vậy...

A Trạch có chút ấp úng:

- Minh Diệu có nói gì với cô không?

- Nói? Nói gì?

- Chính là chuyện lúc tối, còn có chuyện về tôi.

Lần trước khi Minh Diệu tới, thái độ làm a Trạch không thoải mái, nàng có chút sợ Minh Diệu sẽ nói bậy về nàng trước mặt a Trạch.

- Đâu có gì?

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ một chút:

- Hắn nói khi hắn tới thì tôi đã té xỉu, cô cũng bị thương, sau đó hắn tiêu diệt con quái vật kia, về phần cô...hắn chỉ nói là cô có chút...có chút...dững cảm...

Diệp Tiểu Manh tận lực lựa chọn từ ngữ không quá khắc bạc.

- Hắn nói tôi lỗ mông đi...

Trong lòng a Trạch có chút khó chịu, nhưng không biểu lộ ra.

- Đừng quản hắn, dù sao chuyện đã qua rồi.

Diệp Tiểu Manh cười hì hì nhìn a Trạch:

- Chờ sau khi cô khỏe lại, cô dạy tôi học chữ tiểu triện, tôi cũng muốn học một chút pháp thuật.

- Được!

A Trạch cười đáp ứng.

...

- Tôi nghe nói trong trường đại học Lý Công đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn giữ bí mật, Tiểu Manh nhà cậu không phải đang học tập trong trường đó sao? Không sao chứ?

Mới vạch ra nắp ly mì tôm, Từ Mẫn liền gọi điện thoại tới, Minh Diệu không thể làm gì khác hơn là thả chiếc đũa trong tay.

- Không có chuyện gì, bây giờ nàng còn rất vui vẻ.

Minh Diệu hồi đáp.

- Hơn nữa đêm hôm đó còn nhảy nhót liên tục nữa đây.

Minh Diệu nghĩ tiếp trong lòng nhưng không dám nói ra.

- Vậy thì tốt!

Bên phía Từ Mẫn có chút ồn ào, nghe ra trong cục cảnh sát tựa hồ bề bộn nhiều việc:

- Nghe được tin tức tôi có chút lo lắng, cho nên gọi điện thoại tới hỏi thăm.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì!

Minh Diệu cảm giác bụng mình sôi trào, vừa ăn mì tôm vừa hàm hồ đáp.

- Như vậy thì không còn gì nữa, có rảnh rồi tới nhà tôi chơi đi, Tiểu Quát vẫn âm ỉ đòi tìm cậu chơi đó.

- Làm ơn đi, chị luôn không chịu ở nhà, một mình tôi thật không tiện đi tới nhà với mẹ chị bởi Tiểu Quát chơi đi?

- Vậy thì có gì chứ? Mẹ tôi thật rất thích cậu tới nhà chơi thôi.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Bác gái thật rất nhiệt tình, nhưng lại luôn dùng ánh mắt như nhìn con rể để nhìn tôi làm tôi thật sự không chịu được.

- Ha ha ha ha...

Đầu bên kia điện thoại truyền ra tiếng cười vui vẻ của Từ Mẫn:

- Vậy thì không có biện pháp, tôi nói với bà ấy nhiều lần tôi chỉ xem cậu như em trai, nhưng mẹ tôi lại không tin thì tôi cũng không có cách nào.

- Được rồi, nếu tôi rảnh tôi sẽ tới chơi với Tiểu Quát, tôi phải ăn cơm, tắt máy đây.

Nói xong Minh Diệu buông điện thoại xuống, vẻ mặt u sầu nhìn xương xóc đầy bàn cùng mì tôm lạnh ngắt.

- Trời ạ, tại sao mạng của mình lại khổ như vậy đây?

- Hắt xì...

Không để ý tới ánh mắt khác thường của người khác đang nhìn tới, kẻ cơ bắp đang ăn cơm trong tiệm ăn nhỏ lại ách xì thật lớn.

- Ân, xem ra đã có chút lạnh, ông chủ, nhờ ông mở điều hòa nhỏ một chút đi.

- Rối rảnh thì anh mặc áo vào đi, anh là đồ biến thái cuồng thích bạo lộ!

Bên trong quầy truyền ra thanh âm rống to của ông chủ:

- Cũng bởi vì tên biến thái nguời, làm hại khách quen cũng không dám vào cửa luôn đó!

Kẻ cơ bắp phơi nửa thân trần chột thờ dài:

- Thời buổi ngày nay, thái độ ngành dịch vụ càng ngày thật càng kém rồi!

62. Chương 62: Diệt Trọng

- Thịch!

Một cỗ sức lực hung hăng đánh bay Mị, đập vào trên vách tường. Mị cứ như vậy bị trống rỗng đè ép trên vách, phẳng phất như có một đôi tay vô hình không thể nhìn thấy đem nàng vững vàng đính lên trên vách tường kia.

Một dòng máu tươi từ khóe miệng của nàng chảy ra, xem ra nàng đã bị chút nội thương. Mị chẳng qua lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt vừa đem nàng đánh bay, trong mắt ngoại trừ vẻ quật cường, còn có nổi tức giận.

- Vì sao con có thể làm như vậy?

Một người đàn ông đứng cách nơi đó không xa, trên người mặc âu phục màu lam, có hàm râu mép dị thường chỉnh tề, nhìn vào cả người hắn hết sức tinh thần. Màu da có chút trắng, trắng tới mức thậm chí có chút vẻ bệnh hoạn, nhưng kết hợp với ngũ quan chỉ có thể dùng dấu hiệu để hình dung, cả người lại làm cho người ta có một loại cảm giác yêu dị.

- Quả nhiên con cũng giống như mẹ của con, vô luận là tính cách hay tâm tư, đều đến mức cực đoan không lưu đường sống!

- Im miệng, ông không xứng nhắc tới mẹ tôi!

Mị giãy dụa, hướng người đàn ông phun ra một ngụm nước bọt hòa lẫn máu, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa nên cũng không thành công.

- Con...

Sắc mặt vốn tái nhợt của người đàn ông nổi lên một vầng màu đỏ tươi, xem ra đang hết sức tức giận.

- Tôi thế nào, có bản lĩnh thì ông tới giết tôi đi, ha ha ha ha...

Mị lớn tiếng cười lên, trong tiếng cười mang theo một tia thê lương.

Người đàn ông có chút tức giận, nhưng cũng có chút không thể làm gì, hắn buông tay xuống thở dài một hơi.

Mị chậm rãi từ trên vách tường chảy xuống, ngồi ngay dưới đất. Đau đớn trên người cũng không có gì, càng thêm đau đớn chính là trong lòng của nàng. Vài giọt nước mắt long lanh nơi khóe mắt, nàng cố gắng nhẫn nhịn không cho nó chảy xuống. Ít nhất không thể chảy xuống trước mặt người đàn ông này.

Một đạo bạch quang hiện lên trên người Mị, Mị cảm giác thương thể trên thân thể đã hoàn toàn tốt lắm, nhưng thật bất đắc dĩ, vết thương trong lòng thật không dễ dàng khỏi hẳn như vậy.

Người đàn ông nhẹ nhàng đi tới, ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn Mị đang tức giận, thở dài một hơi:

- Vô luận nói như thế nào, nàng cũng là em gái của con...

- Nó không phải!

Mị lớn tiếng rống lên:

- Nó không phải là em gái của tôi, đối với tôi mà nói nó bất quá chỉ là con hoang mà thôi! Biết tại sao tôi muốn vẽ phù chung quanh trường học của nó không, tôi chính là muốn nó chết, tôi muốn nó chết...

- Con...

Người đàn ông giơ tay lên, nhìn ánh mắt quật cường của Mị, dừng tay giữa không trung, cũng không vùng nổi nữa.

- Sao vậy, muốn giết tôi sao?

Mị cười lạnh hai tiếng:

- Đến đây đi, trước khi đi làm chuyện kia tôi đã nghĩ tới ông sẽ làm như vậy, ông không xứng làm một người cha, ông cũng không xứng làm một người chồng, ông chẳng qua chỉ là một con chó, một con chó thể lực, một con chó chỉ biết ngoắt đuôi chạy quanh ăn xin...

Trong mắt người đàn ông hiện lên một tia bi ai, bị con gái quở trách như thế làm cho hắn có cảm giác trong lòng đau đớn như bị xé nát. Hắn vươn tay, muốn đỡ Mị đang ngồi trên mặt đất, nhưng lại bị Mị vô tình hất ra, hắn thở dài một hơi, chậm rãi hướng sô pha đi tới.

Vô lực ngồi xuống, người đàn ông châm một điếu thuốc, đại người nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã cuối thu bắt đầu vào mùa đông, trời lạnh nhưng chưa hàn, mà lòng người đã trở nên buốt giá. Cây cối chỉ còn lại cành khô, đang giãy dụa đông đưa trong gió.

Mị chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, vừa rồi đem toàn bộ tức giận nói hết ra ngoài, nhìn thấy vẻ bi thương trong mắt cha mình, nàng cũng có chút hối hận, muốn nói gì đó vẫn hồi nhưng tính cách quật cường lại làm cho nàng không nói ra được lời nào.

Cẩn môi, Mị mang theo ánh mắt oán hận nhìn thoáng qua người đàn ông đang ngồi gần người nơi đó, dần dần ẩn vào trong bóng tối.

Mùa đông càng rét lạnh càng làm người dễ dàng hồi ức, bởi vì khi rét lạnh sẽ làm trí nhớ càng thêm khắc sâu. Khí trời dần dần lạnh buốt, người đàn ông cũng bắt đầu hoài niệm người phụ nữ tay cầm một chiếc dù màu hồng đứng trong mưa mỉm cười nhìn hắn.

- Nếu như em còn sống, em nhất định sẽ rất thất vọng phải không?

Phun ra một ngụm khói, người đàn ông lầm bầm nói.

Người phụ nữ từng nghĩ vô phản cố, không để ý tới gia đình phản đối, không để ý tới bạn bè khuyên can, thậm chí sau khi biết rõ thân phận của hắn vẫn kiên trì muốn ở bên cạnh hắn, không biết bây giờ nàng đang ở nơi đâu. Có lẽ hiện tại nàng đang ở một địa phương nào đó heo lánh, trải qua cuộc sống an bình mà bình tĩnh của nàng rồi đi!

- Đông đông...

Tiếng gõ cửa vang lên, ngoài cửa truyền vào thanh âm nữ hầu:

- Diệp Trọng đại nhân, ông chủ ời!

- Biết rồi, lui ra đi!

Diệp Trọng dụi tắt tàn thuốc, đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút, đi ra ngoài cửa. Hắn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi người đàn ông được gọi là ông chủ kia, sau khi nổi tức giận trôi qua, hắn bắt đầu có chút hối hận thái độ của mình đối với Mị có chút quá mức vô đoan, nếu Mị chỉ đơn thuần muốn giết chết Diệp Tiểu Manh, chỉ cần âm thầm lên vào nơi ở của Tiểu Manh, nhẹ nhàng dùng ngón tay của nàng, đâu cần phí nhiều công sức lớn như vậy để bày ra một cục thế phức tạp, thật sự không phù hợp với cá tính của Mị. Diệp Trọng cảm giác sau lưng chuyện này nhất định có cái bóng của ông chủ.

Nhẹ nhàng gõ cửa, Diệp Trọng đi vào phòng làm việc. Sau chiếc bàn lớn, một người đàn ông ngồi trên ghế ông chủ xoay lưng về phía cửa. Nghe được thanh âm Diệp Trọng đi vào, người đàn ông chậm rãi xoay người lại. Thoạt nhìn chỉ bất quá hơn sáu mươi tuổi, nhưng Diệp Trọng biết được người đàn ông này còn hơn cả sáu trăm tuổi. Hắn mặc một bộ lễ phục màu đen, lễ phục vô luận hình thức hay thủ công đều nhìn ra được là phẩm cấp cao đẳng, tuyệt đối vô cùng tinh xảo, nhưng mặc lên trên người hắn, căn bản không hề biểu hiện ra vẻ khí vũ hiên ngang, ngược lại càng thêm có vẻ âm lãnh vô cùng.

- Ta nghe nói người cùng Mị cãi vã!

Thanh âm ông chủ không mang theo một tia tình cảm.

Diệp Trọng cau mày, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất:

- Đúng vậy, một chút chuyện nhỏ.

- Hắc hắc!

Ông chủ cười lạnh hai tiếng:

- Chuyện nhỏ? Một đứa con gái của người thiếu chút nữa bị một đứa con gái khác của người giết chết, vậy cũng là chuyện nhỏ?

Diệp Trọng cố nén nổi chán ghét cùng tức giận trong lòng, trên mặt thật bình tĩnh:

- Tìm tôi có việc sao?

- Đừng nên gấp gáp!

Ngữ điệu của ông chủ bình tĩnh không chút bình thường:

- Trước nói cho ta nghe một chút, đứa con gái kia của người thiếu chút nữa bị một đứa con gái còn lại giết chết, trong lòng người có cảm giác gì?

Diệp Trọng nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng luôn có một cỗ vọng động muốn lập tức xông lên bẻ gãy cổ hắn, nhưng Diệp Trọng cũng biết chuyện này vốn không thể nào:

- Không có gì, nếu như đây là ý tứ của ông chủ, tôi không có bất kỳ lời oán hận!

- Ha ha ha ha...

Ông chủ lớn tiếng nở nụ cười, nhưng không hề có chút cảm giác cao hứng:

- Biết tại sao ta lại muốn làm như vậy không?

Diệp Trọng lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt, không hề lên tiếng. Cả gian phòng có hai cửa sổ lớn đến sát mặt đất, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng từng góc tối trong gian phòng, nhưng lại không cách nào chiếu sáng địa phương ông chủ kia đang ngồi. Nơi đó tựa hồ vĩnh viễn đều có một bóng ma, đem trọn cái bàn của ông chủ bao phủ lại, kể cả người đàn ông ngồi sau bàn, làm cho người ta vĩnh viễn không nhìn thấy được vẻ mặt của hắn.

Thấy Diệp Trọng không có ý tứ muốn tiếp lời, ông chủ lại nói:

- Người thật ra đã đoán đúng, là ta để cho Mị đi làm. Không tại sao cả, chỉ là vì cho nó một cơ hội, cho nó giúp mẹ nó xuất ra một hơi ác khí.

- Tại sao? Tại sao lại muốn để cho Mị đi?

Diệp Trọng thật sự không cách nào áp chế được lửa giận trong lòng:

- Hai người họ đều là con gái của tôi, ông lại tàn nhẫn như vậy?

- đương nhiên!

Ông chủ lạnh lùng cắt đứt lời của Diệp Trọng:

- Bởi vì chỉ có một đứa là cháu ngoại của ta, mà đứa kia, bắt quá là do đứa con rể đáng chết của ta ở bên ngoài cùng một người đàn bà nhân loại không biết liêm sỉ sinh ra nghiệt chủng. Chính là vì người đàn bà đáng giết ngàn đao kia, con gái của ta mới bị biến thành bộ dạng như bây giờ.

Nghe được ông chủ nhắc tới con gái của hắn, Diệp Trọng thở dài một hơi:

- Tôi đã nói, tôi sẽ hết sức bồi đắp lại, nhạc phụ.

- Bồi đắp lại? Người lấy cái gì bồi đắp lại? Là mạng chó của người sao? Người có thể đổi lại con gái của ta sao?

Trong lời nói của ông chủ mang theo một tia tức giận, nếu có người ở bên cạnh nhất định sẽ cảm thấy thật kinh ngạc, ông chủ xưa nay chưa từng có bất kỳ tâm tình dao động nào lại tức giận như thế.

- Tôi cũng đang suy nghĩ biện pháp đây, không phải tôi đều đang phối hợp với ông làm thí nghiệm sao?

Trong lòng Diệp Trọng ổn định lại chút tâm tình:

- Chỉ cần có thể giúp Thiển Tuyết sống lại, tôi có thể trả giá bất kỳ thứ gì, nhưng không bằng con gái của tôi, bất kỳ một đứa nào.

- Bất kỳ giá nào sao?

Ông chủ lại cười lạnh một tiếng:

- Vậy thì thật tốt, có một việc rất thích hợp cho người đi làm.

- Chuyện gì?

Diệp Trọng có chút bận tâm, lão đầu trước mắt đã có chút không quá bình thường sẽ buộc hắn làm ra chuyện tổn thương tới Diệp Tiểu Manh.

- Là chuyện không liên quan tới con gái bảo bối của người đâu!

Ông chủ tựa hồ xem thấu ý nghĩ của Diệp Trọng, tiện tay ném ra một trang giấy cho hắn:

- Đi tìm người đàn bà này!

Trang giấy lung lay phấp phới giữa không trung, chính xác bay tới trong tay Diệp Trọng.

- Nữ nhân này là ai?

Nhìn địa chỉ viết trên giấy, Diệp Trọng nhíu nhíu mày.

- Người đi sẽ biết, có lẽ nàng có thể biết được phương pháp làm sao để một yêu quái có thể sống lại.

Ông chủ ngồi trong bóng tối, nhìn không ra vẻ mặt của hắn.

- Biết rồi, tôi lập tức đi ngay!

Diệp Trọng cầm tờ giấy xếp lại, bỏ vào trong túi áo:

- Không có chuyện gì tôi ra ngoài trước.

- Không vội!

Ông chủ ngăn trở Diệp Trọng đang muốn rời đi:

- Người còn được một tháng thời gian, một tháng sau người hãy đi!

- Một tháng?

Diệp Trọng có chút kỳ quái:

- Tại sao?

- Bởi vì người còn cần một tháng thời gian để dưỡng thương!

Ông chủ còn chưa dứt lời, Diệp Trọng liền cảm giác giống như bị một cây chùy lớn đánh trúng bộ ngực, bay vọt ra ngoài.

- Khái khái...

Từ trên mặt đất miễn cưỡng bò dậy, Diệp Trọng nửa quỳ trên mặt đất, ho khan hai tiếng. Một tia máu tươi từ khóe miệng của hắn chảy ra, rơi xuống mặt thảm đất tiền trải trên sàn nhà.

- Nhớ kỹ, Mị là cháu ngoại của ta, vô luận là người nào cũng không có tư cách xúc phạm tới nó!

Thanh âm ông chủ lạnh lùng vang lên, phẳng phất như vừa làm ra một chuyện chẳng có gì quan trọng.

Diệp Trọng cố gắng đứng dậy, nhưng trong thân thể lại cảm thấy đau đớn như đao cắt, làm cho hắn không khỏi xuất mồ hôi lạnh. Hắn biết bản thân mình bị đả thương không nhẹ, loại thương thế này phải cần chừng một tháng mới có thể khỏi hẳn, đặc biệt là loại công kích mang theo ám kình như vậy, phải đem ám kình bài xuất ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Người có thể đi rồi!

Nói xong ông chủ chậm rãi xoay người, không hề nhìn Diệp Trọng đang quằn quại trên mặt đất.

Diệp Trọng gắng gượng đứng dậy, lau máu tươi trên khóe miệng, lảo đảo tập tễnh đi ra khỏi gian phòng.

- Tiểu Tuyết của cha, Tiểu Tuyết của cha, rất nhanh, rất nhanh con sẽ trở lại trong vòng tay cha!

Nhìn cảnh sắc tiêu điều bên ngoài cửa sổ, trên mặt người đàn ông được gọi là ông chủ lộ ra một tia sầu bi.

63. Chương 63: Tiểu Quất Xuyên Qua

Minh Diệu mở mắt, nhìn lên đồng hồ treo tường, đã hơn 11h, không trách được trong bụng không ngừng ồn ào kêu đói.

Mặc xong quần áo tung mình nhảy xuống giường, Minh Diệu đi ra khỏi phòng, trong phòng khách vô cùng yên lặng.

- Không thể nào, con heo lười nhỏ xíu kia còn thức dậy muộn hơn cả mình.

Minh Diệu đi tới gõ cửa phòng Diệp Tiểu Manh:

- Uy, con heo lười, rời giường, tôi đói bụng rồi, làm cơm trưa cho tôi chứ!

- Ngô ngô, đừng nên ăn ỉ, ngủ thêm một lúc đã!

Trong phòng truyền ra thanh âm mê mê mang mang của Diệp Tiểu Manh.

- Không phải chứ, đã giữa trưa rồi, cô bảo tôi ăn cái gì đây?

- Đừng ồn nữa!

Trong phòng truyền đến tiếng hô to của Diệp Tiểu Manh:

- Tôi còn chưa ngủ đủ, chú tự mình ăn mì tôm đi!

- Lại là mì tôm...

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Thì ra có cô ở nhà hay không ở nhà thì đãi ngộ của tôi cũng là giống nhau thôi!

Mở máy đun nước, Minh Diệu ngồi trên sô pha sần mi khổ kiểm hút thuốc lá, đột nhiên trong đầu hiện lên một đạo linh quang, nhớ tới hôm nay Từ Mẫn gọi điện thoại cho hẳn.

- Phải rồi, thời gian vừa tới, vừa lúc có thể đi ăn nhờ!

Minh Diệu không khỏi hưng phấn vì sự thông minh của mình.

Mặc vào áo khoác ngoài, Minh Diệu chạy thật nhanh ra cửa:

- Đã hơn 11h, nếu còn chậm sẽ không kịp nữa!

Lao ra cư xá thật nhanh, ngồi lên xe taxi, chỉ qua mười mấy phút đồng hồ Minh Diệu đã đi tới dưới lầu nhà mẹ của Từ Mẫn.

Gõ nhẹ cửa nhà, mẹ của Từ Mẫn ra mở cửa:

- Là Tiểu Minh sao, nhanh vào đi!

Lão nhân gia thân mật nghênh đón Minh Diệu vào cửa.

- Bác gái, cháu vừa đi ngang qua thôi, cho nên muốn đến thăm Tiểu Quát!

Minh Diệu mang theo khuôn mặt tươi cười đi vào cửa.

- Ha ha, hai ngày nay Tiểu Quát vẫn đang nhắc tới cháu đó thôi!

Lão nhân gia thấy Minh Diệu tới, trên mặt ngăn không được nụ cười:

- Ăn cơm chưa?

- Còn chưa ạ!

Trong lòng Minh Diệu âm thầm nghĩ:

- Rất cực đúng lúc rồi.

- Ngồi xuống đi, vừa lúc cơm trưa của Tiểu Quát còn dư lại không ít, bác đi làm nóng cho cháu.

Lão nhân gia để Minh Diệu đi vào phòng khách, tự mình đi tới phòng bếp.

- Rất cực cũng chịu rồi sao?

Minh Diệu vừa đi vào phòng khách, liền nhìn thấy Tiểu Quát ngồi trên sô pha lạnh lùng nhìn hẳn, vẻ mặt không chút nguyện ý. Gương mặt chỉ năm sáu tuổi, vẻ mặt thật ngây thơ, chiếc miệng nhỏ nhắn vênh lên hờn dỗi.

- Người còn nhỏ lại làm vẻ quý lớn!

Minh Diệu đi tới ngắt ngắt khuôn mặt ục ịch nhỏ nhắn:

- Tôi không phải đã đến chơi đây sao!

- Nói nhảm!

Tiểu Quát liền đâm xuyên mục đích của Minh Diệu:

- Thời gian bây giờ mà đến, rõ ràng là đến ăn nhờ cơm!

- Ách...

Bị vạch trần làm Minh Diệu có chút lúng túng:

- Thuận tiện cũng có thể ăn chút cơm nha...

- Ở nhà buồn muốn chết người!

Tiểu Quát thở dài một hơi, động tác lão thành làm cô bé có vẻ vô cùng tức cười:

- Ngày ngày phải giả vờ nai tơ tôi cũng sắp phiền chết rồi!

- Hừ...

Minh Diệu giơ tay làm động tác dừng lên tiếng:

- Bà ngoại của cô còn ở đây.

- Không thèm quản, một hồi anh phải dẫn tôi đi ra ngoài chơi, nếu không...hừ hừ...

- Tiểu Quất híp mắt nhìn Minh Diệu.

- Được rồi được rồi, biết rồi, một hồi cơm nước xong tôi dẫn cô ra ngoài là được chứ gì?

Minh Diệu miệng đầy đáp ứng:

- Trưa nay cô ăn cơm gì vậy?

- Hôm nay bà ngoại đã dậy trễ, cho nên làm mì tôm!

Tiểu Quất hỏi đáp.

- Mì...tôm...

Nghe được hai chữ này, Minh Diệu liền có cảm giác muốn khóc.

Ngồi trên bàn ăn, Minh Diệu miễn cưỡng cười vui ăn mì tôm, mẹ của Từ Mẫn ngồi đối diện nhìn hẩn từ đầu xuống chân, còn thỉnh thoảng gật đầu, giống như đang xem xét một tác phẩm nghệ thuật.

Minh Diệu cảm giác mấy ngày qua mình bị thần xui xẻo đeo bám, xương hàm đến khoe miệng không được ăn thì không nói, liên tục ăn hai bữa mì tôm. Ăn mì tôm còn chưa tính, ở trong nhà mình ăn còn tốt hơn chạy tới nơi này ăn, chẳng những một hồi phải dẫn Tiểu Quất người nhỏ những tâm quỷ lớn ra ngoài chơi, còn phải chịu đựng ánh mắt xem xét của mẹ Từ Mẫn mà ăn mì tôm. Minh Diệu cảm giác toàn thân mình từ trên xuống dưới đều bị mẹ của Từ Mẫn nhìn nát bét mất rồi.

- Ăn...à...

Minh Diệu đặt đũa xuống:

- Cháu ăn no, cháu mang Tiểu Quất ra ngoài chơi một lát.

- Nga...tốt quá...

Tiểu Quất hưng phấn nhảy lên, nhưng Minh Diệu biết cô nhỏ này nhất định là đang diễn trò, cao hứng thì đứng cao hứng, nhưng còn chưa tới trình độ nhảy dựng lên hưng phấn.

- Không vội không vội, uống miếng nước trước đã.

Mẹ Từ Mẫn bưng tới một ly nước:

- Bác hỏi Tiểu Minh, gần đây có thường xuyên gặp mặt Mẫn Mẫn không đó?

- Ăn...chuyện này...cũng thường...

Không ăn được cơm trưa trong giấc mộng còn bị mẹ Từ Mẫn điều tra, Minh Diệu có cảm giác trộm gà không được còn bị mất nắm gạo:

- Cháu mang Tiểu Quất ra ngoài chơi trước, khi trở lại cháu sẽ hàn huyên với bác gái.

Nói xong Minh Diệu ôm lấy Tiểu Quất vội vàng ra cửa.

- Ai ai, không cần gấp như vậy, đứa nhỏ này!

Chờ khi mẹ Từ Mẫn đứng dậy, một lớn một nhỏ đã sớm không còn hình bóng.

- Mặc dù còn trẻ tuổi một chút, còn có chút chưa trầm ổn, nhưng lại rất tốt với Tiểu Quất, xem ra Mẫn Mẫn rất cục gặp được một người thật tốt bụng để chung sống rồi!

Lão nhân gia vừa lăm bắm nói, vừa thu dọn bàn.

- Hô...

Ngồi bên trên ghế dài trong công viên, một lớn một nhỏ đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Tiểu Quất mang theo bộ dạng trẻ con ngồi trên ghế dài, Minh Diệu có chút bất đắc dĩ.

Tiểu Quất là đứa con của Từ Mẫn cùng chồng trước, vốn hết thấy đều rất tốt, nhưng vào lúc Tiểu Quất được bốn tuổi, sinh bệnh nặng, sốt cao không lùi, đưa đi bác sĩ cùng bệnh viện đều bó tay hết cách. Nhưng sau khi Tiểu Quất sốt cao được một tuần lễ, lại đột nhiên chuyển biến tốt đẹp. Minh Diệu cảm giác có chuyện gì không đúng, liền âm thầm quan sát từng cử động của Tiểu Quất, phát hiện sau khi tỉnh lại Tiểu Quất thường xuyên ngồi một mình ngẩn người, còn lẩm bẩm tự nói chuyện với vách tường, nhưng ở trước mặt người thân lại biểu hiện thật bình thường.

Minh Diệu vốn hoài nghi là do bị ác linh quấy phá, liền cùng Lê bàn tử bầy Khu Quỷ trận pháp, nhưng kết quả không có bất cứ tác dụng gì với Tiểu Quất. Cuối cùng thật sự không còn cách nào, Minh Diệu quyết định cùng Tiểu Quất đàm phán, kết quả Tiểu Quất nói nàng xuyên qua từ năm xxxx, đáp án này làm cho Minh Diệu có cảm giác muốn thử nhảy lầu để thử xem có xuyên qua được hay không.

- Nè, tiểu quỷ, gần đây có ngoan hay không vậy?

Minh Diệu rút gói thuốc trong túi dùng bật lửa châm thuốc.

- Đi chỗ khác đi, cứ gọi tôi là tiểu quỷ tiểu quỷ, khi tôi xuyên qua tôi cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi đó!

Tiểu Quất cau mày, hiển nhiên vô cùng bất mãn đối với cách gọi của Minh Diệu.

- Tiểu quỷ đương nhiên phải có bộ dạng của tiểu quỷ.

Minh Diệu không để ý tới lời kháng nghị của tiểu Quất:

- Không có khi dễ bạn nhỏ trong nhà trẻ đi?

- Đừng nhắc tới nhà trẻ với tôi!

Nhắc tới nhà trẻ Tiểu Quất lại nhức đầu:

- Một người trưởng thành cùng một đám nhóc ngày ngày ở chung với nhau, tôi sợ trí thông minh của tôi sẽ từ từ giảm xuống.

- Wow, ha ha ha ha...

Minh Diệu cao giọng bật cười:

- Cuộc sống như vậy thật tốt, mỗi ngày ăn cơm xong rồi ngủ, quả thực chính là thiên đường.

- Nếu như anh thích thì tôi có thể trao đổi với anh!

Về mặt tiểu Quất giận dữ nhìn người đứng nói chuyện không đau thắt lưng trước mắt.

- Tiểu la lỵ trong đó cũng rất phù hợp phẩm vị của anh đó!

Minh Diệu nhìn bộ dạng nổi giận đùng đùng của Tiểu Quất, cười khom người không đứng nổi.

Bộ mặt ngây thơ nhỏ nhắn biến mất thay vào vẻ mặt nghiêm túc tỉnh táo, hình ảnh không chút hài hòa này tạo ra hiệu quả có tính hí kịch tới cực độ.

- Nhớ được vé số kỳ này mở ra là số gì chưa?

Mặc dù nhìn tiểu Quất đã sắp phun ra lửa, Minh Diệu vẫn không nhịn được muốn trêu chọc nàng.

- Anh bây giờ có thể đi ghi nhớ đi, sau đó đi lên lầu năm mươi tầng nhảy xuống, hoặc đi tìm hầm cầu cũng xong.

Tiểu Quất nguẩy hai búi tóc trên đầu, không thèm để ý tới Minh Diệu.

- A, tiên sinh, đây là con gái của anh sao, thật xinh đẹp nha!

Một cô gái trẻ tuổi khoảng hai mươi mấy đi ngang qua chỗ băng ghế dài hai người đang ngồi, liền bị vẻ đáng yêu của Tiểu Quát trong bộ đầm hồng phấn kiểu công chúa hấp dẫn.

- Đúng vậy, cô bé rất khả ái!

Minh Diệu xoay mặt Tiểu Quát trở lại:

- Chào hỏi dì đi!

Tiểu Quát trừng mắt nhìn gương mặt đáng hận của Minh Diệu, hận không thể lập tức nhào lên cắn hằn một trận.

- Nè nè, cô cũng không muốn để cho người ta xem cô là quái vật đi chứ!

Minh Diệu ghé sát bên tai Tiểu Quát nhẹ giọng nói.

- Chào dì...

Tiểu Quát cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, cắn răng oán hận nhảy ra mấy chữ.

- Chào cháu, cháu thật đáng yêu.

Người phụ nữ vươn tay nhẹ nhàng ngắt khuôn mặt béo mập của Tiểu Quát.

Tiểu Quát hiện tại rất muốn có một cây đao trong tay, đem bàn tay đang nựng mặt nàng chặt xuống. Gọi một cô gái có tuổi tác không khác gì mình thậm chí có thể nhỏ hơn mình là dì, còn bị đùa giỡn như búp bê, làm cho nàng thật sự không cách nào nhịn được.

- À...cháu muốn qua bên kia chơi một chút, chú theo cháu đi...

Tiểu Quát quay đầu, không chút phản ứng thoát khỏi bàn tay đang quấy rầy khuôn mặt mình, nhìn Minh Diệu nói.

Mặc dù giọng nói vẫn thật khả ái non nớt, nhưng cặp mắt lóe đầy lửa giận nói cho Minh Diệu biết, nếu như anh còn chưa giúp tôi thoát khỏi người phụ nữ này, tôi liền cắn chết anh. Vì suy nghĩ cho chính mình, Minh Diệu không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

- Được rồi, chúng ta qua bên kia chơi!

Minh Diệu còn chưa nói xong, Tiểu Quát liền nhảy xuống băng ghế dài, chạy thật xa, Minh Diệu không thể làm gì khác hơn là đi theo sau. Đi ra thật xa, Tiểu Quát vẫn có thể nghe được phía sau truyền theo thanh âm của người phụ nữ kia:

- Thật đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn thật mềm mại...

Tiếng nói có vẻ như than thở.

- Tôi có chút ít kỳ quái!

Rốt cục tìm được một địa phương vắng vẻ ngồi xuống, Minh Diệu hỏi Tiểu Quát:

- Chẳng lẽ cô đã xuyên qua tới đây, nhưng lại không làm ra được một điểm gì kinh động người ta hay sao? Tôi là nói những người từng xuyên qua trong tiểu thuyết, không phải đều có thể phát minh gì đó, phát hiện nhân tài nào đó, xây dựng quốc gia, đánh trận gì hay sao?

Tiểu Quát nhìn Minh Diệu với ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc:

- Anh đọc sách đọc thật nhiều quá hay sao? Nếu để cho anh xuyên về thời kỳ đồ đá, anh có thể phát minh ra thuốc nổ, anh có thể luyện ra sắt thép, anh có thể làm ra thủy tinh, anh có thể lái được xe hơi sao? Anh có thể nhớ được một ngày nào đó trong mấy trăm năm lịch sử có những chuyện gì phát sinh sao? Tôi cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp về lịch sử, nông nghiệp, hóa học, vật lý, y học gì cả, cũng không biết luyện kim chế tạo khai thác gì hết, tôi chỉ là một viên chức nhỏ bình thường của một công ty, thời đại của tôi cũng đã sớm không còn sản xuất kỹ thuật lạc hậu như thời này của anh, chẳng lẽ anh muốn tôi giống như thần tiên làm ra được đồ vật thời đại của tôi sao?

Minh Diệu dụi tắt tàn thuốc, thở dài một hơi:

- Những nhân sĩ xuyên qua như các vị thật đúng là không có hàm lượng kỹ thuật gì a...

64. Chương 64: Công Lộ Nửa Đêm

Rốt cục tìm được một cơ hội, Vương Minh Vĩ trốn ra khỏi tầm mắt của mọi người, đi tới một góc vắng lạnh trong đình viện, dựa lưng vào lan can nhìn lên bầu trời đầy sao sáng.

Hôm nay là tiệc ăn mừng, ăn mừng Vương Minh Vĩ lần thứ tư lấy được danh hiệu nam ca sĩ được hoan nghênh nhất Á Châu, là lần thứ sáu lấy được danh hiệu nam diễn viên được hoan nghênh nhất Châu Á. Không thể phủ nhận, giới giải trí năm nay hẳn thật sự là người thắng lớn nhất, không những thu nhập bản thân thật khổng lồ, hơn nữa ở trong vòng luẩn quẩn cũng biến thành nhân vật đầu lĩnh mà bất cứ ai cũng không thể phủ nhận.

Nhìn lên bầu trời rực rỡ ánh sao, Vương Minh Vĩ hồi tưởng lại tình cảnh của mình năm năm trước, bất quá mình chỉ là một người làm tạp dịch trong một studio nghèo túng mà thôi, có người nào sẽ nghĩ tới hôm nay hẳn lại đạt được thành tựu cao đến như thế.

- Hắc, a Vĩ, vì sao ở đây một mình ngẩn người?

Người đại diện đi tới:

- Hôm nay anh là nhân vật chính đó!

- Không có gì!

Wương Minh Vĩ đối với hết thảy trước mắt tựa hồ có chút chán ghét:

- Tôi chỉ muốn ở một mình một lát, an tĩnh một chút, tạm thời đứng nên tới phiên tôi.

- Vậy cũng được, nhớ được một lát quay lại, chúng tôi còn có một phần lễ vật đặc biệt muốn tặng cho anh đây!

Nghe được lời nói lạnh nhạt của Vương Minh Vĩ, người đại diện thức thời bỏ qua câu nói đùa, ngay cả ông chủ công ty cũng phải cho Vương Minh Vĩ ba phần mặt mũi, một người đại diện nho nhỏ như hẳn tự nhiên có thể nhận nhận một đại minh tinh kêu đến hết đi.

Buổi party được cử hành trong một biệt thự trên núi, từ đình viện nhìn xuống dưới là một cảnh tượng ánh đèn muôn màu sáng rõ, phảng phất như có vị thần đang ở trên trời cao, đang đưa mắt nhìn xuống nhân loại hèn mọn.

- Vốn ta cũng là một thành viên trong nhân loại hèn mọn nhìn lên các vị thần a!

Nghĩ tới đây, Vương Minh Vĩ tự giấu cười cười. Kể từ ngày hôm đó của năm năm trước, hẳn không còn là nhân viên tạp dịch hèn mọn, một đường thuận buồm xuôi gió bước lên con đường trở thành đại minh tinh, để cho hẳn rất nhanh trở thành thiên hoàng siêu sao được người người nhìn lên ngưỡng mộ.

Hắn từ bỏ cha mẹ tại nông thôn từng đau khổ nuôi dưỡng hắn trưởng thành, từ bỏ bài vở và bài tập chỉ còn nửa năm sẽ tốt nghiệp, hẳn thậm chí từ bỏ tự ái làm người, chỉ vì giấc mộng trở thành minh tinh từ thời thơ ấu. Hắn làm tạp dịch tại studio, việc cực khổ hèn mọn tới đâu hẳn cũng không để ý, chấp nhận bị kêu bị hét, chấp nhận đồng tiền lương thấp kém tới mức ngay cả cơm cũng không ăn nổi, chấp nhận những diễn viên đại bài đánh chửi, chỉ vì giấc mộng minh tinh được nuôi dưỡng từ thuở nhỏ.

Cho đến ngày đó, hẳn rốt cục lấy được một vai diễn, một vai diễn áo rỗng nho nhỏ, không có lời kịch, không có đặc tả, thậm chí ngay cả được chiếu thẳng mặt trong ống kính cũng không có, nhưng hẳn vẫn thật vui vẻ.

Hắn hưng phấn tới mức suốt mấy ngày cũng không ngủ được ngon giấc, mỗi ngày vô luận là lúc ăn cơm hay đi nhà vệ sinh, hẳn đều ảo tưởng mình nên diễn xuất thế nào trước ống kính. Cho đến ngày hẳn cần lên

ổng kính, hần đã tới tổ quay phim thật sớm, đợi chờ cơ hội mình được ra sân diễn, nhưng chỉ một câu nói thật đơn giản của đạo diễn, nổi đợi chờ, mong đợi, hi vọng cùng mơ ước nhiều năm còn chưa kịp bắt đầu đã bị đánh cho nát bấy.

- Người này tôi không thích, đổi lại người khác đi!

Lời nói lạnh lùng kia mãi cho đến nay vẫn còn vang vọng bên tai của hần, thậm chí không có một câu giải thích, chỉ đơn thuần vì yêu thích cá nhân liền phá vỡ bọt nước ngũ thải tâm phân của hần.

Ngày đó hần uống rất nhiều rượu, rất nhiều rất nhiều, cho đến ngày thứ hai tỉnh lại phát hiện mình đang ngủ trên bãi cỏ bên cạnh ven đường.

Lúc này mặt trời đã treo cao, đã sớm qua thời gian tổ quay phim thực hiện công việc, hần liều mạng chạy trên đường, không ngừng nghĩ nên làm sao giải thích với người phụ trách mới không bị mất đi công việc lần này. Hần đã mất đi tất cả, nếu mất luôn công việc này, con đường của hần thật sự không biết làm sao tiếp tục được nữa.

Đi tới studio, đã là giữa trưa, rất xa hần đã nhìn thấy đám người đang bận rộn, trong lòng hần không khỏi hoảng sợ, thậm chí hần quên mất lý do mình thật vất vả mới nghĩ ra được dọc theo đường chạy tới.

- Anh...chính là anh rồi!

Đạo diễn đeo chiếc kính khổng lồ đang cuốn quyển kịch bản thành một đoàn chỉ hướng Vương Minh Vĩ.

Vương Minh Vĩ có chút không biết làm sao, hần thậm chí đã nghĩ tới thăm trạng mình phải ra ở đâu đường.

Mấy người vây quanh, ba chân bốn cẳng lôi kéo hần rời khỏi sân quay, trong đầu Vương Minh Vĩ chỉ có một ý niệm, giấc mộng của hần, đã xong!

Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, tay chân luống cuống không biết nên làm gì, cứ như vậy giống như một pho tượng bị loay hoay, đợi đến khi hần khôi phục được ý thức thanh tỉnh, hần đã mặc vào một bộ đồ hóa trang thật hợp thể, đứng ngay trung ương studio.

- Tiểu tử, hôm nay có một phối hợp diễn trọng yếu bởi vì kẹt bộ phim khác đang quay nên chưa kịp tới, tôi nhìn anh tương đối thuận mắt, vì thế cho anh diễn, làm thật tốt cho tôi xem!

Đạo diễn vỗ vỗ bả vai Vương Minh Vĩ.

- Tôi có thể đóng phim...tôi có thể đóng phim rồi...

Trong đầu Vương Minh Vĩ chỉ có một câu nói lặp đi lặp lại, thậm chí hần cũng không nghe được những lời nói của những người bên cạnh hần.

Mặc dù chỉ là vai diễn ngắn ngủi chưa tới mười phút đồng hồ, nhưng cuối cùng khi bộ phim được chiếu ra, phần diễn của Vương Minh Vĩ không hề bị cắt bỏ chút nào dù chỉ là một giây đồng hồ. Phim nhận được lời đánh giá rất cao, ngay cả phối hợp diễn nho nhỏ như hần cũng nhận được đánh giá thật cao, có không ít người bắt đầu thích tiểu diễn viên phụ có chút ngây ngô như hần.

Cho đến khi đi ngoài đường bị nhận ra được yêu cầu ký tên chụp ảnh chung, Vương Minh Vĩ mới chính thức ý thức được hần đã thành danh, giấc mộng của hần đã được thực hiện, hần bắt đầu hưng phấn.

Chuyện về sau giống như đốt pháo kép, mang theo hần bay thẳng lên bầu trời. Vai diễn kẻ chính, đại nhân vật phản diện, nhân vật nam chính, đóng phim, ra đĩa nhạc, bắt đầu diễn đại nhạc hội, mỗi sự kiện hần làm đều dị thường thành công.

Danh khí, kim tiền, đàn bà, mọi thứ đều chui vào vòng tay của hần. Sau khi trở thành siêu sao đứng đầu công ty, ngay cả ông chủ công ty khi nhìn thấy hần cũng phải khách khí, chỉ sợ đắc tội cây rưng tiền khổng lồ này.

Vô luận là đóng phim hay ra đĩa nhạc, hần đều được một đám fans hâm mộ khổng lồ truy phùng, Vương Minh Vĩ liền biến thành tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ. Thậm chí còn có không ít nữ minh tinh từng hợp tác với hần, cũng đều hi vọng có thể được cùng hần hưởng thụ qua một đêm xuân. Nhưng Vương Minh Vĩ ngoại trừ một chút chuyện xấu tình ái mà công ty cố tình chế tạo để gây danh tiếng, chưa từng có

bất cứ xì căng đan tình ái nào, có chút truyền thông thậm chí còn đưa ra lời đồn đãi, Vương Minh Vĩ là người đồng tính luyến ái.

- A Vĩ, sao lại ở đây ngăn người một mình, không vào chơi chung với mọi người đi?

Người vừa đi tới nói chuyện là một nữ minh tinh của công ty, khuôn mặt xinh đẹp, tư thái ngạo nhân đủ làm bất kỳ người đàn ông nào cũng nhiệt huyết sôi trào. Mấy lần nàng công khai bày tỏ ý tứ với Vương Minh Vĩ, nhưng Vương Minh Vĩ lại giống như là vật cách điện, cho tới bây giờ không có bất kỳ đáp lại.

- Không có gì, tôi có chút mệt mỏi, cô nói với ông chủ một tiếng, tôi đi về trước.

Vương Minh Vĩ nhìn nữ minh tinh đầy cá tính trước mắt, lắc nhẹ đầu. Những sự vật xinh đẹp ai ai cũng thích thưởng thức, nhưng đối với hắn mà nói, những cô gái hắn gặp được đều không ai làm cho hắn có thể động tâm.

- Sao vậy, không thoải mái sao? Tôi tìm người đưa anh trở về!

Thấy bộ dạng uể oải của Vương Minh Vĩ, nữ minh tinh xoay người muốn đi tìm người.

- Không cần!

Vương Minh Vĩ ngăn trở nữ minh tinh:

- Tôi muốn đi một mình, không cần để ai đi cùng quấy rầy tôi.

Hắn nói xong dần dần đi xa.

Rời khỏi biệt thự, một mình Vương Minh Vĩ lái xe thật chậm trên đường. Không biết tại sao, đối với cuộc sống của minh tinh hắn vốn vô cùng hưởng tới nhưng đến ngày hôm nay hắn đột nhiên đều cảm thấy có chút chán ghét hết thảy. Hắn thậm chí cảm giác mình giống như đang nằm trong một giấc mộng không chân thật, hết thảy hết thảy đều không thuộc về hắn.

Con đường công lộ quanh co khúc khuỷu, chuyển qua một chỗ ngoặt, dưới ánh đèn xe hơi chiếu xuống, Vương Minh Vĩ nhìn thấy có một nữ nhân mặc lễ phục cổ thấp đứng ngay ven đường, bên cạnh nàng đỗ một chiếc xe, nhìn qua tựa hồ như bị chết máy.

- Thật xin lỗi, có thể giúp tôi một chút được không?

Nhìn thấy xe của Vương Minh Vĩ lái tới, nữ nhân hướng hắn vẫy vẫy tay.

Dưới ánh đèn xe chiếu rọi, Vương Minh Vĩ nhìn thấy rõ gương mặt của nữ nhân kia, không khỏi có chút kinh diễm. Một đôi ánh mắt câu hồn đoạt phách dưới ánh đèn phản xạ lóe lên quang mang xinh đẹp, so với những ngôi sao trên trời càng thêm chói mắt. Hắn cảm giác hắn đã từng gặp qua đôi mắt này ở nơi nào, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi.

- Cần giúp đỡ sao?

Vương Minh Vĩ chưa từng động tâm với bất cứ cô gái nào tựa hồ lại bị nữ nhân trước mắt mê hoặc, hắn dừng xe lại, mở cửa xe hướng nữ nhân kia đi tới.

Dần dần đến gần, Vương Minh Vĩ phát hiện, chỉ dùng từ mê người đơn thuần đã không thể nào hình dung được nữ nhân trước mắt, vô luận khuôn mặt, tư thái, đường cong, đều chỉ có thể dùng từ “họa quốc ương dân” để hình dung.

- Xe của tôi bị chết máy rồi!

Tiếng nói của nữ nhân giống như tiếng trời, trong giọng nói có vẻ hồn nhiên, ôn nhu, có cả liêu nhân gợi cảm, còn có một tia khả ái ngây ngô.

- Tôi vốn muốn đi lên biệt thự trên núi tham gia party, kết quả xe đi nửa đường bị hư mất rồi.

- Cô cũng là nhân viên công ty sao? Vì sao tôi chưa từng gặp qua cô?

Vương Minh Vĩ dùng loại thanh âm làm mê đảo vô số

cô gái.

- Không phải đâu, là bạn tôi hẹn tôi tới, nói là vì gia tăng chút vui mừng bất ngờ cho party.

Nữ nhân cười cười, đôi môi đỏ mọng hấp dẫn khẽ nhếch lên, làm cho người ta nhìn không được muốn xông lên thưởng thức một lần.

Vương Minh Vĩ nhớ tới lời người đại diện đã nói khi này, thì ra nữ nhân này chính là lễ vật đặc biệt mà người đại diện đã nói, không khỏi bình tĩnh hiểu ra, vuơ vật như thế, đúng là đáng được xưng tụng là lễ vật đặc biệt.

- Tôi hiểu được, cô chính là lễ vật đặc biệt mà người đại diện của tôi đã nói.

Vương Minh Vĩ âm thầm may mắn, nếu mình sớm rời đi một bước, nhất định sẽ bỏ qua lễ vật động lòng người này.

- Cô biết tôi sao?

- Dĩ nhiên biết!

Nữ nhân ngượng ngừng cúi đầu:

- Anh là Vương Minh Vĩ, bạn của tôi nói...tôi chính là lễ vật tới nay của anh...

Mấy chữ cuối cùng nhỏ tới mức cơ hồ không thể nghe được.

- Lạnh không?

Nhìn bộ lễ phục đơn bạc của nữ nhân, Vương Minh Vĩ cởi xuống áo khoác trên người cho cô gái phủ thêm. Đầu ngón tay xẹt qua da thịt cô gái, phẳng phất như vừa sờ trơn sữa tươi mềm mại. Vốn bộ lễ phục dạ hội cổ thấp, bởi vì cô gái sợ lạnh ôm hai cánh tay trước ngực, lộ ra khe rãnh thật sâu ở giữa. Bởi bóng đêm mờ lung, vẻ trắng nõn làm người ta không nhìn thấy rõ, nhưng còn làm người có thêm một phần mơ màng, Vương Minh Vĩ cảm giác tim đập cực nhanh, thân thể có chút bộ vị bất an run rẩy. Cô gái tựa hồ cũng cảm thấy Vương Minh Vĩ cũng không thành thật, trên mặt càng đỏ, thật giống như quả táo chín.

- Cô...tên gọi là gì...

Vương Minh Vĩ có chút lúng túng, rời đi hai bước.

- Gọi tôi là Lillies!

Nữ nhân cúi đầu, đến gần hai bước, tựa vào trên người Vương Minh Vĩ.

Phẳng phất như bị mở đập chứa nước, dự vọng bùng lên như hàng vạn con ngựa phóng chạy, Vương Minh Vĩ cũng không còn tiếp tục ngụy trang thành người thành thật, liền thô bạo ôm chặt nữ nhân, đẩy ngã lên mui xe.

Dưới ánh trăng, da thịt trơn như tơ lụa lóe ra quang mang mê người, làm đôi môi Vương Minh Vĩ không khỏi có chút phát khô. Thân thể lạnh run cùng tư thái gần như không hề đề phòng càng làm hắn bị dục hỏa đốt người, Vương Minh Vĩ ôm lấy thân thể mềm mại, điên cuồng hôn hít.

- Hi hi...

Tiếng cười liêu nhân của Lillies vang lên, mang theo một tia mỉa mai, còn mang theo một tia giễu cợt:

- Đây là trên đường lớn đó, sẽ có người tới.

Đã bị tình tròng lên não, Vương Minh Vĩ làm sao chú ý được nhiều như vậy, chỉ điên cuồng hôn, vuốt ve vuơ vật trước mắt.

- Đừng nên gấp gấp a, em trai!

Linh xảo tung mình, Lillies liền đặt Vương Minh Vĩ phía dưới. Bàn tay mềm mại phất qua mặt hắn, tách đôi chân ngồi lên trên người hắn, nhìn Lillies giống như nữ thần đang đắm chìm dưới ánh trăng.

- Xem ra anh đã quên tôi.

Ngón tay tinh tế trắng nõn xẹt qua bộ ngực của Vương Minh Vĩ, mở nút áo sơ mi, điều này làm trái tim trong lồng hẫch chợt nhảy mạnh.

- Vốn tôi còn muốn cùng anh chơi đùa thêm một hồi.

Vương Minh Vĩ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cặp mắt kia, cặp mắt trong đêm tối cũng lóe ra ánh sáng, rồi cục hẫch đã nhớ được từng gặp qua ở nơi nào.

- Đáng tiếc thời gian của anh đã đến! Vương Hỷ, a không đúng, bây giờ tên anh là Vương Minh Vĩ!

Ngón tay mảnh khảnh chậm rãi cắm vào bộ ngực Vương Minh Vĩ, Vương Minh Vĩ hoảng sợ giãy dụa, lại phát hiện thân thể mình bị đè chặt, nữ nhân trước mắt lại có cỗ lực lượng khổng lồ không hợp với thân thể nàng. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay vừa rồi còn làm cho hắn mê muội cắm vào trái tim của hắn, lấy ra một trái tim màu xám trắng còn đang nhảy lên không ngừng, nhưng không hề dính một giọt máu.

Chỉ nhẹ nhàng bóp lại, trái tim vốn đang nhảy nhót hóa thành một mảnh phấn vụn, theo gió đêm phiêu tán mất tích.

- Như vậy đã hoàn thành!

Lillies tung mình nhẹ nhàng từ trên người Vương Minh Vĩ nhảy xuống, trong tay cầm đôi giày cao gót, dần dần biến mất trong màn đêm.

Trên con đường lớn đường núi nửa đêm, ánh đèn đường chớp nháy lóe sáng, trên bầu trời tràn đầy ánh sao, một chiếc xe dừng ngay giữa đường, trên nắp xe vẫn còn ấm áp nằm một cỗ thi thể đã lạnh băng, áo sơ mi trước ngực bị mở ra, trước ngực lại không hề có chút vết thương, đang mở to một đôi mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn lên bầu trời đêm đầy sao.

65. Chương 65: Sáng Sớm Kinh Mộng

Không để ý tới di động đang không ngừng reo lên bên cạnh, Minh Diệu dùng chăn che kín đầu, chẳng quản khí gió là ai gọi điện thoại tới, đều không làm trở ngại việc hắn tiếp tục ngủ nướng.

Tựa hồ cảm thấy quyết tâm có đánh chết cũng không chịu nghe điện thoại của Minh Diệu, di động cũng ngừng reo, Minh Diệu lại chui đầu ra khỏi chăn, mê mê mang mang tiếp tục ngủ.

- Đồng đồng đồng...

Không biết thời gian qua bao lâu, ngoài cửa truyền vào tiếng gõ cửa. Minh Diệu trở mình, không thêm để ý tới.

- Đồng đồng đồng đồng đồng đồng...

Người gõ cửa không hề có chút dấu hiệu như muốn ngừng lại, Minh Diệu có chút đau lòng cánh cửa mà hắn phải dùng hơn ba trăm đồng để tân trang phòng trọ, thử dài một hơi tung mình rời giường.

- Đồng đồng đồng đồng đồng đồng đồng...

Nghe tiếng gõ cửa không ngừng vang lên bên ngoài, Minh Diệu có chút căm tức, nhìn ngoài cửa rống to:

- Gõ cái gì mà gõ, gõ hư có đền tiền không, chờ một chút...

Mặc quần áo vào, tung mình xuống giường, Minh Diệu rề rề đi ra mở cửa. Mở cửa, Minh Diệu không khỏi sửng sốt, vốn định nổi giận phát tiết mấy câu, kết quả nhìn thấy Từ Mẫn mặc cảnh phục chỉnh tề đang đứng bên ngoài sầm mặt, bèn đem lời nói cùng nước bọt đều nuốt trở xuống.

Từ Mẫn trừng mắt liếc hắn, tự mình trực tiếp đi vào nhà ngồi xuống sô pha.

Minh Diệu có chút lo lắng, sáng sớm Từ Mẫn chạy tới nhà, không nói câu nào, còn mặc cảnh phục, chẳng lẽ là bởi vì chuyện lần trước hắn tùy ý tiến vào hiện trường phạm tội bị tìm thấy chứng cứ, vì thế chạy tới bắt hắn hay sao?

- Chị Từ Mẫn?

Minh Diệu kêu thở một tiếng.

- Ân!

Từ Mẫn ngồi trên sô pha, cũng không thèm nhìn Minh Diệu đứng ngay một bên, tùy ý dùng giọng mũi hừ một tiếng.

Minh Diệu cảm giác có chút đổ mồ hôi lạnh, xong đời, thái độ này rõ ràng là thái độ đối đãi với tội phạm rồi đi. Hắn vừa định nói thêm gì nữa, Từ Mẫn nói chuyện:

- Cậu mới rời giường sao?

- A...

Minh Diệu ngại ngừng gãi đầu:

- Gần đây làm việc buổi tối khá nhiều, cho nên ngủ khá trễ.

- Chuyện buổi tối khá nhiều? Tôi xem buổi tối cậu đi ra ngoài làm chuyện xấu thì có!

Từ Mẫn liếc nhìn Minh Diệu.

Minh Diệu còn chưa kịp mở miệng giải thích, Từ Mẫn nói tiếp:

- Tiểu tử cậu còn chưa ăn điểm tâm đi, chờ một chút, tôi đi làm cho cậu!

Nói xong liền đi vào phòng bếp.

Minh Diệu muốn cùng vào phòng bếp, nhưng bị Từ Mẫn đuổi đi ra. Không có biện pháp không thể làm gì khác hơn là một mình ngồi trên sô pha, trong lòng có chút hoảng loạn, nghĩ tới nên dùng phương pháp gì đi qua loa cho xong chuyện. Nếu Từ Mẫn đi tới một mình, vậy nhất định là chuyện chưa nháo lớn, nếu không nhất định đã có đại đội nhân mã đi tới bắt hắn rồi. Nếu chuyện không lớn, nói không chừng hắn có thể tùy tiện tìm cái cớ vượt qua được thì sao?

Minh Diệu còn đang suy nghĩ đủ loại khả năng phương pháp nói cho qua chuyện, Từ Mẫn đã bưng một tô mì từ trong phòng bếp đi ra.

- Ăn đi!

Từ Mẫn thả tô mì xuống bàn ăn.

Minh Diệu đi tới ngồi xuống, mì tôm vẫn là mì tôm, nhưng tăng thêm một quả trứng chần nước sôi, nhìn qua bề ngoài tốt hơn hắn tự làm rất nhiều. Minh Diệu trộn lên, phía dưới còn có giò thủ, hắn do Từ Mẫn lấy trong tủ lạnh cắt thành lát bỏ vào bên trong.

Ăn mì, Minh Diệu có loại cảm giác bữa cơm cuối cùng trước khi lên đoạn đầu đài. Hắn cúi đầu, vọc tô mì trước mắt, ánh mắt còn đang chuyển động khắp chung quanh.

- Ăn mau đi!

Nhìn tương ăn vùi đầu của Minh Diệu, thanh âm Từ Mẫn trở nên ôn nhu hơn rất nhiều:

- Ăn xong rồi đi theo tôi!

- Không phải chứ!

Minh Diệu thả đôi đũa trong tay:

- Không nghiêm trọng đến vậy đi, chị phải cho tôi lời giải thích chính xác, rốt cục tại sao bắt tôi chứ?

- Bắt cậu? Tại sao bắt cậu?

Về mặt Từ Mẫn khó hiểu:

- Cơm nước xong theo tôi cùng về chỗ nhà mẹ tôi, mang Tiểu Quất cùng ra ngoài chơi.
- Đi...sân chơi?

Minh Diệu há hốc miệng:

- Không phải chị chứ, sớm như vậy mà từ cục cảnh sát mặc cảnh phục chạy tới nhà tôi, điên cuồng phá cửa, bảo tôi mang theo tiểu Quất ra ngoài chơi?
- Đúng vậy! Cậu cho rằng chuyện gì?

Từ Mẫn lảng lảng nhìn Minh Diệu.

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì...

Minh Diệu cầm lấy đôi đũa, bắt đầu điên cuồng bới tung tô mì tôm, trong miệng còn lăm lăm những câu gì mà Từ Mẫn nghe không rõ.

Buông đũa xuống, Minh Diệu ăn sạch mì tôm trong tô, ngay cả nước súp cũng cạn veo, nhìn Minh Diệu có chút thỏa mãn sờ sờ bụng, trên mặt Từ Mẫn rốt cục có chút ít nụ cười.

- Nói đi, rốt cục tại sao?

Ăn no lại yên tâm, Minh Diệu châm một điếu thuốc, nhìn Từ Mẫn ngồi đối diện hỏi.

- Cái gì tại sao?
- Đã xảy ra chuyện gì rồi, không phải chị đã nổi danh là người điên cuồng vì công việc sao? Vì sao có chuyện sáng sớm lại mặc cảnh phục chạy tới chỗ này của tôi?

Lúc này Minh Diệu mới cẩn thận đánh giá Từ Mẫn trong bộ cảnh phục. Trước kia từng nhìn thấy Từ Mẫn trong bộ cảnh phục mấy lần, nhưng cũng không quá mức để ý, nhưng lần này bởi vì hai cánh tay Từ Mẫn đều đặt lên bàn, lần đầu tiên Minh Diệu mới phát hiện thì ra Từ Mẫn có được vốn liếng thật cường đại, bộ hung khí trước ngực cơ hồ muốn phá bung nút áo cảnh phục, đây đối với một thanh niên đã thành thực hơn nữa vừa mới rời giường mà nói, là sự khiêu chiến thật lớn, đây là sự khiêu chiến đối với lòng tự chủ. Minh Diệu cảm giác đại não có chút thiếu máu, tựa hồ bắt đầu vừa thức dậy.

Từ Mẫn thở dài:

- Đừng nói nữa, nói nữa thì lại tức giận, tôi vừa bị ép nghỉ phép thời gian dài rồi.
- Hmm? Gì? Cho chị nghỉ phép thời gian dài? Mặt trời mọc từ hướng tây rồi sao?

Nghe được lời nói của Từ Mẫn, Minh Diệu cảm giác tựa hồ có chút tức cười:

- Lãnh đạo của chị dành lòng sao?
 - Nói cho dễ nghe là tạm thời nghỉ phép thời gian dài, nói khó nghe một chút chính là tạm thời cách chức.
- Từ Mẫn cúi đầu, tôi hung khí đặt lên trên bàn, làm Minh Diệu thật hoài nghi vừa rồi mình vừa ăn điểm tâm có bao gồm cả hung khí kia hay không.
- Bỏ đi, xem như được nghỉ phép, dù sao đã thật lâu tôi không đi chơi với Tiểu Quất, vừa lúc thừa cơ hội này đi với nó. Nhưng thẩm nhất là Cung pháp y, bị tôi liên lụy còn bị phê bình.
 - Không phải là chị không thêm để ý tới ý của cấp trên, đòi đem vụ án của người khác tra ra manh mối đi?

Minh Diệu nghe xong lời của Từ Mẫn đã suy đoán được đại khái. Từ Mẫn vốn có tính cách đầy lòng trách nhiệm, nói khó nghe một chút chính là cứng đầu cứng cổ, chuyện gì cũng phải tìm hiểu thật rõ ràng mới chịu cam tâm.

Từ Mẫn gật đầu, trong mắt ảm đạm, làm Minh Diệu không nhìn được thật muốn đi an ủi nàng, nhưng lại không biết nên làm sao an ủi.

- Nói thử xem đi, nói không chừng tôi có thể hỗ trợ.

Minh Diệu quyết định trước tiên tìm hiểu rõ ràng là chuyện gì rồi hãy nói.

- Còn không phải vì vụ án của Vương Minh Vĩ sao!

Từ Mẫn thở dài một hơi nói.

- Vương Minh Vĩ? Ai vậy?

Nghe cái tên này, Minh Diệu nghĩ ngợi hồi lâu cũng không nghĩ ra là ai.

- Không phải chứ, cậu là người ngoài hành tinh sao?

Từ Mẫn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc nhìn Minh Diệu.

- Vương Minh Vĩ mà cũng không biết? Là đại minh tinh đó?

- Không biết!

Minh Diệu ngại ngừng gãi đầu:

- Tôi đối với những thứ này cho tới bây giờ cũng không hề cảm thấy hứng thú, người chị nói tôi không có ấn tượng.

- Vương Minh Vĩ, chính là đại minh tinh nổi tiếng cả trong điện ảnh lẫn ca nhạc mà cậu cũng không biết.

Từ Mẫn khinh bỉ nhìn Minh Diệu:

- Rất nổi tiếng, hoặc nói chuẩn xác từ năm năm trước khi lần đầu tiên hắn đóng phim cho tới bây giờ đều rất nổi tiếng, mới vừa lấy được danh hiệu nam diễn viên được hoan nghênh nhất Châu Á, nhưng mấy ngày hôm trước lại không biết vì nguyên nhân gì, đã chết ngay trên nắp xe đỗ trên đường núi đi lên biệt thự của công ty bọn hắn, báo chí cũng đã truyền ra tin tức.

- Nga, hình như có chút ấn tượng rồi!

Minh Diệu nhớ tới mấy ngày trước hình như mình có xem qua một tin tức lớn đăng trên báo chí, nhưng bởi vì cho tới bây giờ hắn cũng không có chút hứng thú đối với giới giải trí, cho nên đã bỏ qua.

- Như vậy chuyện này có quan hệ gì tới việc chị phải nghỉ phép thời gian dài?

Từ Mẫn nhìn Minh Diệu, muốn nói lại thôi.

- Tôi biết, là vì kỷ luật!

Minh Diệu thần nhiên dụi tắt tàn thuốc:

- Tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không tiện nói thì thôi, tôi cũng sẽ không nói lung tung ra ngoài.

Từ Mẫn cúi đầu suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói với Minh Diệu:

- Tôi cảm thấy được cái chết của hắn có quan hệ tới cậu.

- Uy uy!

Lời của Từ Mẫn làm Minh Diệu thất kinh:

- Chớ nói lung tung chứ, tôi còn chưa từng làm ra chuyện nghiêm trọng đến như vậy đâu a!

- Không phải, không phải... Ý của tôi muốn nói chuyện này có chút quan hệ tới công việc làm của cậu thôi!

Từ Mẫn để sát vào Minh Diệu, nhỏ giọng nói:

- Cậu cũng biết chính là mấy thứ đó...

- Chị muốn nói quỷ?

Minh Diệu nhú mày:

- Nói lại tình huống cụ thể cho tôi nghe xem.

Từ Mẫn sửa sang lại ý nghĩ chậm rãi nói.

Sau khi nhận được quần chúng báo cảnh sát, Từ Mẫn cùng đồng nghiệp nhanh chóng đi tới hiện trường. Sáng sớm trên núi có chút giá lạnh, Từ Mẫn nhìn không được rừng mình.

Một đoạn đường đã bị bắt đầu phong tỏa, bởi vì người chết là người của công chúng, cho nên Từ Mẫn cùng mấy vị đồng nghiệp phải mất rất nhiều sức lực mới gạt mở được vô số ký giả tiến vào hiện trường.

- Tiểu Trương, tình huống thế nào?

Từ Mẫn nhìn Tiểu Trương đang ngồi chồm hổm chụp hình trên mặt đất.

- Còn có tình huống gì nữa, người chết là một đại minh tinh, đèn flash của ký giả thiếu chút nữa làm tôi muốn bị mù.

Tiểu Trương vừa lăm bắm vừa tiếp tục chụp hình.

Từ Mẫn nhẹ nhàng vỗ lên đầu Tiểu Trương.

- Tôi hỏi cậu tình huống của hiện trường là thế nào kìa.

- A, đại tỷ đầu, chị tới rồi!

Tiểu Trương ngẩng đầu mới nhìn thấy là người lãnh đạo trực tiếp, lúc này mới đứng dậy.

- Người chết gọi là Vương Hỉ, nghệ danh là Vương Minh Vĩ, thi thể ở bên kia!

Tiểu Trương dẫn Từ Mẫn đi tới bên cạnh thi thể của Vương Minh Vĩ:

- Mặt ngoài không có bất kỳ vết thương gì, tạm thời còn chưa nhìn ra nguyên nhân tử vong. Không có bất kỳ dấu vết gì khả nghi, thật là không tìm được, những chuyện khác phải nhờ vào lão Cung rồi.

Bởi nguyên nhân họ Cung, trên căn bản những nhân viên nữ trong cục cảnh sát cũng sẽ không gọi Cung pháp y là lão Cung, bởi vì làm như vậy Cung pháp y quá chiếm tiện nghi của bọn họ, chỉ có nam cảnh sát mới thích dùng họ của Cung pháp y để trêu ghẹo.

- Được rồi, đem thi thể mang về cục cảnh sát, gọi lão Cung của cậu tới khám nghiệm tử thi một chút.

Từ Mẫn quan sát thi thể Vương Minh Vĩ nằm trên nắp xe, không khỏi cảm thán, mặc dù người có danh tiếng lớn, còn có tiền bạc nhiều như núi, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi được sinh lão bệnh tử.

Từ Mẫn bước hai bước, lỗ mũi đột nhiên ngửi được một mùi thơm, giống như hương hoa. Nàng có chút kỳ quái, đánh giá chung quanh một chút, nhưng không thấy được có bất cứ thứ gì có thể tản ra được hương hoa.

- Cậu có ngửi thấy không?

Từ Mẫn hỏi Tiểu Trương.

- Ngửi thấy? Ngửi thấy cái gì?

Tiểu Trương có chút kỳ lạ.

- Hương hoa.

- Làm gì có hương hoa chứ, chẳng phải đại tỷ đầu đã tới mùa xuân rồi đi!

Tiểu Trương hếch mũi ngửi ngửi, nhưng không ngửi ra được hương hoa gì, liền nhìn Từ Mẫn trêu ghẹo.

66. Chương 66: Người Áo Đen

Bên trong phòng đặt xác cục cảnh sát, Cung pháp y đeo bao tay cao su vào.

Kéo ra túi đựng xác, lộ ra gương mặt xám trắng của Vương Minh Vĩ, so sánh với dáng vẻ rạng rỡ trên màn ảnh tưởng chừng như hai người khác nhau hoàn toàn.

Cung pháp y cầm lược bắt đầu thật cẩn thận chải đầu cho Vương Minh Vĩ, trợ thủ ở một bên dùng kính phóng đại cẩn thận quan sát quần áo Vương Minh Vĩ.

- Thật sạch sẽ, ngay cả chút gàu trên da đầu cũng không có.

Nhìn vào cái khay trống rỗng, Cung pháp y lầm bầm một câu:

- Bên cậu có phát hiện gì không?

- Không có!

Trợ thủ cũng lắc đầu:

- Quần áo cùng móng tay cũng rất sạch sẽ, mặt ngoài cũng không hề có bất kỳ dấu vết xé rách hoặc vết thương.

- Qua đây đi, trước chụp xem X quang đã.

Cung pháp y nói với trợ thủ.

Nhìn tấm phim chụp X quang, Cung pháp y cùng trợ thủ đều ngây người:

- Không phải cậu đã nói không có vết thương mặt ngoài sao?

Cung pháp y kỳ quái hỏi trợ thủ.

- Đúng vậy!

Trợ thủ cũng cảm thấy có chút hồ đồ:

- Theo tình huống điều tra tại hiện trường chính xác là như vậy. Tiểu Trương đã chụp hình thi thể, đúng là không hề có vết thương gì bên ngoài.

- Được rồi, xem ra hẳn là bị giết!

Cung pháp y bĩu môi:

- Hơn nữa hung thủ còn là một kẻ biến thái.

Quần áo Vương Minh Vĩ được cởi ra, trần như nhộng nằm trên giường giải phẫu thi thể. Ở giường bên cạnh là một người đàn ông mặt đầy râu ria rối loạn, nghe nói là kẻ lang thang nằm ngủ trong công viên. Nhưng nếu người không rõ thân phận của bọn họ nhìn thấy cảnh này, căn bản không nhìn ra thân phận hai người này có gì khác nhau.

Kiểm tra xong toàn thân Vương Minh Vĩ, Cung pháp y cùng trợ thủ liếc nhìn nhau, trong mắt hai người mang theo vẻ mê hoặc, kinh dị, thậm chí còn có một tia sợ hãi.

- Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Cung pháp y từ trong nỗi kinh ngạc phục hồi lại tinh thần:

- Chẳng lẽ máy chụp X quang đã bị hỏng mất sao?

- Có lẽ lúc chụp X quang quần áo của hắn có vật gì che lại đi!

Trợ thủ đứng bên cạnh đưa ra lời giải thích mà chính hắn cũng không thể tin tưởng.

- Vậy làm theo từng bước một đi!

Mặc dù Cung pháp y có chút vọng động muốn lập tức tiến hành giải phẫu thi thể kiểm tra, nhưng kinh nghiệm nghề nghiệp nhiều năm cùng hành vi thường ngày cũng làm cho hắn nhận được:

- Cậu rửa sạch thi thể một chút, cẩn thận rửa sạch, sau đó cân trọng lượng, lấy chỉ tay!

Trợ thủ gạt đầu, hẩn dùng ống nước cẩn thận cọ rửa thân thể Vương Minh Vĩ, sợ mình có bỏ sót. Nhưng vết thương trong chờ mong cũng không hề xuất hiện, trước ngực cùng sau lưng đều một mảnh trơn bóng, ngay cả vết sẹo nhỏ xíu cũng không có.

Nhấn nhẹn lòng hiếu kỳ cùng cảm giác sợ hãi, trợ thủ đem thi thể Vương Minh Vĩ bỏ lên giường kiểm tra, cũng đem lên một khối nệm sau lưng thi thể để bộ ngực thi thể ưỡn lên trên, cánh tay cùng cổ nằm dưới thấp, tư thế này để có thể dễ dàng giải phẫu bộ ngực.

- Đã đưa máu đi kiểm tra chưa?

Cung pháp y vượt vượt huyết Thái Dương. Sự kiện xác chết Vương Đại Trụ vùng dậy lần trước mang đến không chỉ là sự thương tổn cho hẩn, trên tâm lý cũng bị đả kích không nhỏ. Vì thế hẩn còn cố ý xin nghỉ phép, tìm bác sĩ tâm lý trị liệu ỉnh. Nhưng thật không nghĩ đến vừa trở về cương vị công tác, vụ án đầu tiên tiếp nhận lại là chuyện quỷ dị như thế này.

- Đã đưa hàng mẫu đi thử nghiệm độc tố.

Trợ thủ cầm dao giải phẫu, đưa cho Cung pháp y.

- Thi thể mất đi trái tim, mặt ngoài không có bất kỳ vết thương!

Cung pháp y nhận lấy dao giải phẫu của trợ thủ, hít sâu một hơi:

- Mấy phút nữa là có thể biết được rốt cục là thật hay giả rồi.

Dao giải phẫu cắt từ bả vai xuống tới chỗ hội hợp của xương ngực, lại cắt xuống tới xương sườn, cắt ra một dấu vết hình chữ Y thật lớn.

Nhìn thi thể trước mắt, trong lòng Cung pháp y có chút khấn trương. Hẩn cầm lấy dao giải phẫu, chuẩn bị bắt đầu lột da, da thịt cùng những bộ phận mềm.

- Chờ một chút!

Ngoài cửa đột nhiên truyền vào một thanh âm, làm tinh thần hai người đang cực độ khấn trương liền hoảng sợ hết hồn. Quay đầu nhìn lại, một người đàn ông mặc âu phục đen đeo kính đen đang đứng ngay cửa phòng đặt xác.

- Ông là ai? Tại sao đi vào nơi này? Nơi này người

không có phận sự không được vào biết không?

Vừa hồi phục tinh thần, trợ thủ không khỏi tức giận vội vàng chất vấn người đàn ông vừa làm mình sợ hết hồn.

- Tôi biết!

Người đàn ông đẩy gọng kính của mình, trong khẩu khí mang theo một tia khinh thường:

- Cung pháp y đúng không, trưởng cục muốn ông lập tức bỏ xuống công việc trong tay, lập tức đến văn phòng một chuyến, vấn đề cụ thể sẽ có người giải thích với ông.

Cung pháp y hơi sững sờ, không khỏi hỏi ngược lại:

- Anh là ai? Trưởng cục tìm tôi có chuyện gì?

- Đi tới đó tự nhiên sẽ có chuyên gia giải thích với ông, trách nhiệm của tôi chẳng qua chỉ là báo cho ông biết một tiếng!

Trên mặt người đàn ông vẫn mang theo nụ cười khinh thường, Cung pháp y có chút ý niệm muốn lập tức bay lên một cước giẫm nát mắt kính của người này, sau đó để cho hẩn ở ban ngày ban mặt hóa trang thành Men in Black.

Cung pháp y cởi bao tay, rửa tay, quay đầu lại nhỏ giọng dặn dò trợ thủ:

- Lên tinh thần, tôi đi một chút, nhớ kỹ, trước khi tôi trở lại không cho phép bất luận kẻ nào đến gần thi thể của hẩn.

Trợ thủ kê gập đầu, Cung pháp y nhìn thoáng qua người áo đen đứng ngay cửa như lính trinh sát, đi ra khỏi phòng đặt xác.

- Tại sao? Các người rốt cục là người nào?

Còn cách phòng làm việc của trưởng cục hơn mười thước Cung pháp y liền nghe được tiếng rống giận của Từ Mẫn truyền ra từ bên trong. Cung pháp y thở dài một hơi, Từ Mẫn này chuyện gì cũng tốt, chỉ là quá nóng tính cứng cỏi. Hắn đi nhanh tới trước cửa phòng cục trưởng.

Nhẹ nhàng gõ cửa, Cung pháp y đẩy cửa tiến vào phòng làm việc của cục trưởng. Cục trưởng ngồi sau bàn công tác, cau mày nhìn Cung pháp y đi vào, Từ Mẫn chống hai tay lên bàn, hai mắt mang theo lửa giận gắt gao ngó chừng một người đàn ông đang ngồi trên sô pha, người đàn ông này cũng giống người ở phòng đặt xác vừa rồi, một thân áo đen, đeo kính mát màu đen, vẻ mặt hiện lên nụ cười khinh thường nhìn Từ Mẫn đang nổi giận. Mặc một thân đen thui, không phải bảo tiêu thì là kẻ đánh thuê xã hội đen - dù sao không giống nhân sĩ chính phái chút nào - Cung pháp y thầm nghĩ trong lòng.

- Cục trưởng, tìm tôi có việc sao?

Cung pháp y nhìn không khí có chút lúng túng, hắng giọng một tiếng mở miệng nói.

- Uhm, anh ngồi xuống trước đi.

Cục trưởng nhìn Cung pháp y nói.

Thấy Cung pháp y tiến vào, Từ Mẫn cũng nổi giận ùng ùng ngồi xuống sô pha:

- Vụ án này do tôi chịu trách nhiệm, tại sao không cho phép tôi quản?

Người áo đen không để ý tới Từ Mẫn đang phát hỏa, từ trong túi áo lấy ra một trang giấy, đưa tới trước mặt cục trưởng:

- Vụ án này từ bây giờ là do chúng tôi chịu trách nhiệm, đây là văn kiện chỉ thị của cấp trên, chúng tôi cần mang đi thi thể ngay bây giờ!

Cục trưởng nhìn vào tờ giấy kia, không khỏi hít sâu một hơi, mồm đỏ ở ngay góc phải tờ giấy tuyệt đối không phải người nào cũng có thể thấy được.

- Tóm lại vụ án này đã không còn nằm trong phạm vi quản hạt của các vị, người của tôi lập tức đem thi thể mang đi.

Người áo đen đứng dậy.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên...

Cục trưởng bỏ xuống văn kiện, khuôn mặt từ u sầu ban đầu đổi thành vẻ cười lấy lòng:

- Nếu là chỉ thị cấp trên, chúng tôi dĩ nhiên phải làm theo.

- Chuyện này các vị tốt hơn xem như chưa từng có, tôi không hi vọng có người trong đầu đầy chủ nghĩa anh hùng muốn tự tiện đi điều tra vụ án này, nếu xảy ra vấn đề gì, hiệp hội của chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của các vị!

Người áo đen nhìn Từ Mẫn, lại hướng phía trưởng cục nói.

- Tự nhiên, tự nhiên...

Về mặt cục trưởng vẫn cười lấy lòng:

- Từ Mẫn, tôi cho cô nghỉ phép, cô có thể về nhà nghỉ ngơi một thời gian ngắn rồi.

- Cái gì?

Nghe được cục trưởng nói, Từ Mẫn không khỏi nổi trận lôi đình:

- Ông nói muốn tôi nghỉ phép!

- Chuyện này...cục trưởng...có phải không cần làm nghiêm trọng đến như thế không?

Cung pháp y biết rõ tính tình của Từ Mẫn, chuyện có thể tự tiện đi thăm dò vụ án nàng thật sự có thể sẽ làm, nhưng trưởng cục trực tiếp ở ngay trước mặt người ngoài làm mất hết mặt mũi người mình, hẳn cảm thấy trưởng cục làm có chút quá mức.

- Câm miệng, anh biết cái gì!

Trưởng cục quát Cung pháp y.

- Tôi cảm thấy làm như vậy rất tốt!

Người áo đen cười lạnh một tiếng:

- Chúng tôi không hi vọng có nhân sĩ có tinh thần trọng nghĩa quá mạnh sẽ đến làm trở ngại công tác của chúng tôi, cô gọi là Từ Mẫn đúng không, tôi nghe nói qua về cô, lần trước do cô một mình đi điều tra chuyện dân công kia bị giết, làm hại chúng tôi bị phê bình nặng của cấp trên.

- Vậy cứ quyết định như thế!

Vẻ mặt cục trưởng nghiêm túc nhìn Từ Mẫn, nói xong lại đổi thành mặt cười nhìn người áo đen kia:

- Còn có gì cần chúng tôi làm xin cứ việc phân phó!

Đầu của Từ Mẫn cũng không hề quay lại, nổi giận đùng đùng đi nhanh ra khỏi văn phòng, sập mạnh cửa phòng.

- Chuẩn bị xong thi thể, chúng tôi lập tức mang đi!

Người áo đen nhìn Cung pháp y:

- Ông là pháp y phải không, tôi hi vọng ông còn chưa bắt đầu giải phẫu.

- Vừa mới bắt đầu, bây giờ có cần tôi vá lại thi thể không?

Cung pháp y thở dài một hơi, dáng vẻ nghênh ngang của người áo đen làm cho hắn chán ngấy, mà vẻ mặt cười lấy lòng của trưởng cục...bỏ đi, xem như hắn không tồn tại là được rồi.

- Không cần!

Người áo đen nói xong liền đi ra khỏi phòng làm việc.

- Đi thông thả, nếu có gì cần cứ gọi cho tôi.

Người đã đi ra khỏi phòng làm việc, nhưng vẻ mặt thịt béo của cục trưởng vẫn còn hớn hở đứng phía sau hô lớn. Cung pháp y cảm thấy nếu mình còn tiếp tục ở lại bên trong căn phòng này thêm một phút đồng hồ, tự bản thân mình nói không chừng sẽ bị lây bệnh truyền nhiễm đáng sợ nào đó.

- Cục trưởng, không còn chuyện gì nữa phải không, không có chuyện tôi đi ra ngoài.

Cung pháp y vội vã rời khỏi phòng làm việc của trưởng cục.

Mới vừa đẩy ra cửa phòng đặt xác, trợ thủ liền vội vàng hấp tấp tiến lên đón:

- Không xong không xong, người áo đen kia có thêm đồng bạn vừa tới, không để ý tới sự ngăn trở của tôi đã mạnh mẽ mang đi thi thể.

- Nga, tôi biết rồi!

Cung pháp y chỉ thuận miệng đáp một tiếng:

- Tiếp tục đi, còn mấy thi thể đang cần kiểm nghiệm đây.

...

- Cứ như vậy chị liền mang theo vẻ mặt tức giận tới gặp tôi phát tiết sao?

Vẻ mặt Minh Diệu u sầu nhìn Từ Mẫn đang tỏ khổ với hắn, có chút hối hận vì đã hỏi chuyện gì đã xảy ra với nàng, phải biết rằng nghe đàn bà tỏ khổ quả thực có thể so sánh với mười đại cực hình thời Mãn Thanh.

- Tức chết tôi, tên mập mập chết tiệt!

Từ Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu không phải tôi còn phải nhờ vào chén cơm này, tôi nhất định phải cho tên mập kia ném thử một cước!

Minh Diệu thở dài một hơi, châm điếu thuốc.

- Nghe tôi nói một câu đi, chuyện này chị đừng nên xen vào nữa, đây cũng là vì tốt cho chị.

- Có ý gì?

Từ Mẫn có chút mờ mịt nhìn Minh Diệu.

- Lai lịch những người áo đen kia, tôi có biết một chút đại khái, nói đơn giản, vụ án này là án kiện thần quái, cho nên không để cảnh sát các vị quản lý tới.

Minh Diệu thở ra một hơi khói, chậm rãi nói.

Nghe được Minh Diệu nói như vậy, Từ Mẫn trầm ngâm một lúc, khe khẽ gật đầu, chuyện Quỷ Yêu lần trước đến bây giờ mỗi khi nhớ lại còn làm lòng nàng sợ hãi.

- Bỏ đi, không nói tới chuyện này nữa, không phải chị muốn đưa tiểu Quát đến khu vui chơi sao? Bây giờ đi thôi!

Minh Diệu đứng dậy.

Từ Mẫn túm lấy điếu thuốc của Minh Diệu:

- Hút hút hút, hút chết cậu, còn nhỏ tuổi đã hút thuốc nhiều như vậy, tôi xem khi cậu già rồi thì làm sao bây giờ.

Minh Diệu bất đắc dĩ nhún vai, đi theo phía sau Từ Mẫn rời khỏi phòng, thừa dịp Từ Mẫn không nhìn thấy, lại lấy ra một điếu thuốc trong túi.

- Già rồi? Chờ tôi già rồi thì nói sau!

Minh Diệu lấy ra bật lửa châm thuốc.

67. Chương 67: Khu Vui Chơi

Nhìn Từ Mẫn cùng Minh Diệu đi vào cửa, mẹ của Từ Mẫn cười đến tít mắt, Minh Diệu hoài nghi năm đó cha Từ Mẫn cưới mẹ Từ Mẫn, bọn họ cũng chưa từng cười qua vui vẻ đến như vậy.

- Hai người ngồi chờ một chút, tôi đi thay bộ quần áo đã.

Từ Mẫn buông con gái xuống, đi vào trong phòng thay quần áo, mẹ của Từ Mẫn cũng đi theo vào phòng, hai người rì rầm nói chuyện bên trong, Minh Diệu ngồi trong phòng khách cảm thấy không đúng, thỉnh thoảng có thể nghe được thanh âm làm nũng của Từ Mẫn cùng tiếng cười hì hì của mẹ nàng.

- Nè, anh đi theo mẹ tôi tới sao?

Tiểu Quát mặc chiếc váy công chúa màu hồng phấn nhẹ nhàng nhảy xuống, ngồi lên trên đùi Minh Diệu.

- Nè nè, không có một cô gái đứng đắn nào lại tùy tiện ngồi lên trên đùi đàn ông đâu.

Minh Diệu bắt đầu đùa giỡn hai bím tóc của tiểu Quát.

- Anh quản được tôi sao!

Tiểu Quát quơ quơ đầu, thoát khỏi tay Minh Diệu:

- Bây giờ tôi chỉ mới là cô bé, muốn ngồi như thế nào đều được.

Tiểu Quất núm lấy gò má Minh Diệu:

- Nói, có phải anh muốn hạ thủ với mẹ của tôi không đó?

- Làm gì chứ, rõ ràng là do bà ngoại của cô muốn tôi đẩy ngã mẹ cô mới phải đi? Làm ơn đừng oan uổng tôi!

Minh Diệu cũng bắt đầu ngất gương mặt nhỏ bé của tiểu Quất.

- Gạt người, tôi xem anh là thấy ngực của mẹ tôi lớn, cho nên rấp tâm bất lương!

Tiểu Quất ú ớ nói.

- Cô đừng chụp mũ loạn xạ cho tôi, tôi sẽ đẩy ngã cô trước.

Trong miệng Minh Diệu cũng hàm hồ.

Một lớn một nhỏ đồng thời nắm mặt của đối phương, trong miệng lại nói những lời chỉ có hai người họ mới có thể nghe hiểu.

- Hai người không nên náo loạn đi!

Từ Mẫn thay xong quần áo đi ra. Một chiếc quần jean bó sát mặc trên người, cùng chiếc sơ mi làm nổi bật bộ ngực đầy đặn của nàng, Minh Diệu cảm giác lỗ mũi ngứa ngứa, cúi đầu vừa nhìn, nguyên lai tiểu Quất thừa dịp hắt đang ngăn người cầm tóc ngoáy mũi của hắn.

- Tiểu quỷ này!

Minh Diệu vừa định ngất tiểu Quất, tiểu Quất cười khanh khách tung mình nhảy xuống đùi Minh Diệu, chạy tới trong ngực mẹ cô bé.

- Mẹ thật xinh đẹp!

Tiểu Quất ôm mẹ, thừa dịp Từ Mẫn không nhìn thấy hướng Minh Diệu làm mặt quỷ.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Từ Mẫn mặc áo khoác vào, che lại đôi vú ngạo nghễ, làm trong lòng Minh Diệu hơi có chút thất vọng.

- Không cần về quá sớm đâu, ăn xong cơm tối rồi về cũng được.

Đi ra cửa mẹ Từ Mẫn nhìn hai người hô to.

- Ân, không tệ không tệ, cũng giống như người một nhà rồi.

Lão nhân gia đứng ngay cửa lăm bầm lăm bầu.

Từ Mẫn nắm tay trái của tiểu Quất, Minh Diệu nắm tay phải cô bé, ba người song song đi trên đường, một thiếu phụ xinh đẹp cùng một cô bé khả ái lại đi cùng một người đàn ông đầu tóc bù xù, rước lấy không ít ánh mắt, nhưng ánh mắt nhìn ba người họ đều không giống nhau. Nhìn Từ Mẫn phần lớn là thanh niên mang theo chút ái mộ, nhìn tiểu Quất là trung niên cùng người già chiếm đa số, trong mắt phần lớn là yêu thích, mà nhìn Minh Diệu thì người nào cũng có, trong ánh mắt đều là kỳ quái, người lồi thối lếch thếch này làm sao lại có được đôi mẹ con xinh đẹp như vậy đi cùng một chỗ.

Trạm xe bus chỉ cách nhà Từ Mẫn mấy trăm thước, còn chưa đi được một nửa tiểu Quất đã hô to là không đi nổi, Minh Diệu không còn cách nào đành công cô bé, nhìn vẻ mặt đắc ý của tiểu Quất Minh Diệu nhin không được thăm nghĩ hung hăng véo mặt của cô nàng.

- Uy, tiểu quỷ, đừng quên số tuổi của cô cũng không kém mẹ cô mấy tuổi, đừng giả bộ ngây thơ có được hay không?

Minh Diệu ghé sát tai tiểu Quất hỏi nhỏ.

- Tôi thích!

Tiểu Quất đắc ý lúc lắc hai bím tóc:

- Quan trọng nhất là số tuổi sinh lý của tôi, số tuổi trong lòng không nằm trong phạm vi lo nghĩ của tôi đâu.

- Tiểu quý đáng chết!

Trong lòng Minh Diệu âm thầm mắng:

- Sớm muộn gì bán cô vô núi cho rồi đi!

Ngồi lên xe bus, có người hảo tâm cho tiểu Quất một chỗ ngồi, tiểu Quất quyết mồm đòi Minh Diệu ngồi cùng mình, Minh Diệu thật sự không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

- Con gái của cô cùng cha của con bé thật thân thiết nha!

Hành khách hảo tâm nhường chỗ nhìn tiểu Quất đeo theo trên người Minh Diệu, cười nói cùng Từ Mẫn.

- Đúng vậy!

Từ Mẫn cười cười cũng không đi giải thích.

- Hô hô, thật vui vẻ, tôi đã sớm hoài niệm khi mình còn bé được công đi chơi không cần tự mình bước đi biết bao, bây giờ rốt cục có thể thực hiện!

Tiểu Quất gục trên người Minh Diệu, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

- Bản thân tôi lại hi vọng tôi đang ôm là một mỹ nữ hơn hai mươi tuổi, mà không phải là một tiểu la lỵ quỷ quái.

Minh Diệu bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm.

Đi tới khu vui chơi, tiểu Quất cao giọng lớn tiếng hét, vừa vọt đi vào, nét mặt hưng phấn cũng không khác gì những cô bé cùng tuổi, Minh Diệu bắt đầu hoài nghi số tuổi trong lòng tiểu Quất có phải là bởi vì vấn đề số tuổi sinh lý cho nên đã bị thoái hóa rồi hay không.

- Tiểu Quất, chạy chậm một chút, đừng lạc mất.

Từ Mẫn chạy theo phía sau.

Nhìn tiểu Quất cầm lấy cây kẹo đường còn lớn hơn cả cái đầu của mình ngồi trên ngựa gỗ xoay tròn đang nhìn bọn họ vẫy tay, Minh Diệu cùng Từ Mẫn cũng mỉm cười vẫy tay.

- Đã thật lâu không có cảm giác đi chơi nhàn nhã như vậy rồi!

Từ Mẫn hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói:

- Mỗi ngày đều là vụ án, hiện trường, thi thể, chứng cứ, loại cuộc sống yên tĩnh này đã thật lâu không có hưởng thụ đến, nói lại cũng phải cảm ơn tên mập chết tiệt kia.

Nhìn Từ Mẫn đứng bên cạnh cảm thán, Minh Diệu không biết nên nói gì cho phải:

- Muốn uống chút gì không? Tôi đi mua!

- Ân, nước khoáng là được rồi.

Minh Diệu đi tới tiệm thức uống mua hai chai nước khoáng cùng một chai nước trái cây, trở về tìm Từ Mẫn, từ xa xa nhìn thấy Từ Mẫn cùng một cô gái xinh đẹp có tuổi tác tương đương đang thân mật trò chuyện, cô gái kia có mái tóc ngắn, bộ dạng thật hăng hái khỏe mạnh. Minh Diệu còn đang do dự có nên đi qua hay không, Từ Mẫn nhìn hẩn vẩn vẫy tay, Minh Diệu liền đi nhanh tới.

- Để tôi giới thiệu một chút, vị này là bạn học trong trường cảnh sát của tôi, Dương Bội Gia, vị này là Minh Diệu.

Từ Mẫn giới thiệu hai người lẫn nhau.

- Chào anh!

Dương Bội Gia đưa tay ra.

Minh Diệu luống cuống chân tay đem chai nước khoáng cùng nước trái cây kẹp vào trong ngực, bắt tay Dương Bội Gia. Khi bàn tay vừa tiếp xúc, Minh Diệu liền cảm giác cô gái này nhất định không phải người bình thường, lực lượng trên tay cùng thái độ cao ngạo khiến Minh Diệu cảm giác cô gái này nhất định là lãnh đạo cao tầng.

- Nói cho anh biết, Bội Gia là nữ cảnh sát cao cấp số một số hai của Sở cảnh sát tỉnh, hơn hai mươi tuổi nàng đã thăng thành cảnh đốc, không giống như tôi, làm nhiều năm như vậy chỉ mới là cảnh ti nho nhỏ mà thôi.

Từ Mẫn cười nói.

- Quá khen, chỉ là do vận khí tốt mà thôi!

Dương Bội Gia nhẹ nhàng cười cười, trong dáng tươi cười cũng không có chút vẻ mặt tự đắc, điều này không khỏi làm Minh Diệu nảy sinh hảo cảm, có thể trẻ tuổi như vậy thân lên địa vị à không tự mãn, đây không phải người nào cũng có thể làm được.

Minh Diệu cẩn thận đánh giá nữ cảnh sát cao cấp trẻ tuổi trước mắt, không thể phủ nhận Dương Bội Gia này dù đi làm nữ tiếp viên hàng không cũng thật dư sức, không chỉ có gương mặt xuất chúng, hơn nữa vóc người cũng linh lung hứng thú, Minh Diệu không khỏi nghĩ thầm thật tà ác, Dương Bội Gia này chẳng lẽ dựa vào thân thể mới ngồi lên địa vị cao trong lúc tuổi còn trẻ như vậy đi?

- Một nhà ba người các vị đã đi ra ngoài chơi, tôi sẽ không tiếp tục quấy rầy, ngày một nhà tôi có buổi tiệc, phần lớn đều là những bạn học đồng cấp cảnh hiệu, nếu có rảnh cùng tới họp mặt nhé!

Dương Bội Gia không phát giác được ý nghĩ tà ác trong lòng Minh Diệu, cười híp mắt nói.

- Tốt, vừa lúc tôi bị nghỉ phép thời gian dài, hơn nữa cũng có chút nhớ bạn học đã lâu không được gặp mặt, tôi nhất định sẽ đi.

Từ Mẫn đáp lời.

Dương Bội Gia cùng Từ Mẫn trao đổi phương thức liên lạc, nhẹ nhàng ngắt lên mặt tiểu Quất còn đang sinh hờn dỗi vì người lớn nói chuyện nên bị bỏ quên, liền vội vàng rời đi.

Nhìn Dương Bội Gia dần dần đi xa, Từ Mẫn lộ ra bộ dạng ủ rũ:

- Ai, quả thật là người so với người tức chết người, vốn chúng ta là bạn học cùng khóa, thành tích của tôi còn tốt hơn nàng thật nhiều, nhưng bây giờ chức vị của nàng lại cao hơn tôi nhiều rồi.

- Đồng nghiệp không đồng mạng thôi, đừng để ý.

Minh Diệu ôm lấy tiểu Quất đang quệt mồm tức giận:

- Lại nói người ta thật xin đẹp, dĩ nhiên phải có nhiều cơ hội.

- Sao vậy, xem trọng người ta?

Từ Mẫn xoay đầu lại cười híp mắt nhìn Minh Diệu, trong ánh mắt lóe ra một tia giao hoạt:

- Có cần tôi giới thiệu cho cậu một chút hay không? Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa kết hôn đâu.

- Không cần!

Minh Diệu lắc đầu:

- Bạn gái xinh đẹp như vậy tôi không dám quen, sau lưng nàng khẳng định có cả đồng lớn người theo đuổi, nào đến phiên tôi.

- Như vậy cũng không nhất định.

Từ Mẫn che miệng đánh giá Minh Diệu:

- Nói không chừng nàng lại thích loại đặc thù kiểu như cậu thì sao? Tôi nghe nói kể từ sau khi nàng tốt nghiệp, vô số đàn ông điên cuồng truy đuổi nàng, dạng gì cũng có, có quyền, có tiền, đẹp trai nhưng nàng không nhìn tới, tạo hình của cậu đặc thù như vậy, không bằng đi thử xem.

Tiểu Quất gục bên tai Minh Diệu nhỏ giọng nói:

- Anh đi thử một chút xem, nhìn tôi có đem lỗ tai anh cắn xuống hay không!

Minh Diệu bĩu môi không nói gì.

Chơi xong trong khu vui chơi, tiểu Quất kiên trì đòi ngồi xe cáp treo, nhưng bởi vì có quy định nhi đồng cao chưa tới 1m2 thì không được ngồi, cho nên tiểu Quất tức giận đến vểnh chiếc miệng nhỏ nhắn, thật giống như sắp òa khóc.

- Uy uy, tiểu quỷ này!

Minh Diệu nhẹ nhàng véo mặt tiểu Quất:

- Cô không phải thành phần tri thức công ty nha, sao động một chút lại khóc nhè vậy!

- Tôi nguyện ý!

Tiểu Quất nghiêng đầu đi, không thèm để ý tới Minh Diệu:

- Tôi thích khóc lúc nào thì khóc, đây là quyền lợi của trẻ con.

Nhìn vẻ mặt con gái không cao hứng, Từ Mẫn nhìn thấy bên cạnh có chỗ dùng súng hơi bắn quả cầu có phần thưởng, liền dụ dỗ tiểu Quất, nói sẽ thắng cho cô bé một thú nhồi bông thật lớn đem về nhà.

- Không phải chứ, cô làm như vậy là phạm quy!

Minh Diệu không nghĩ tới Từ Mẫn lại ra chủ ý như vậy, bằng vào tài bắn súng của nàng chỉ sợ chủ quầy dù là Lý Gia Thành cũng sẽ bị nàng làm phá sản.

Cầm lấy súng, Từ Mẫn hít sâu một hơi, bắn một phát súng, lại không nghĩ tới bị bắn hụt. Tiểu Quất nhìn thấy mẹ bắn hụt, lại muốn quát miêng khóc, Minh Diệu ôm lấy cô bé:

- Khoan hãy khóc, trò hay còn ở phía sau.

Những người mở quầy hàng tại khu vui chơi, phần lớn có chút thủ đoạn nhỏ, giống như loại trò chơi dùng súng hơi bắn quả cầu, sự tinh chuẩn trên súng phần lớn đều bị động tay chân, cho dù có canh thế nào cũng bắn hụt, nhưng chuyện này không làm khó được Từ Mẫn.

Từ Mẫn vừa nổ hai phát súng, vẫn bắn hụt, nàng bỏ súng xuống, trong lòng có chút suy đoán.

Lại giơ súng lên lần nữa, chỉ nghe mấy tiếng vang bành bịch, mấy quả cầu vỡ tung, chủ hàng rất không tình nguyện lấy ra phần thưởng đưa cho Từ Mẫn.

Nhìn thoáng qua chủ quầy, Từ Mẫn đem thú nhồi bông đưa cho Minh Diệu:

- Thử lại một lần!

Nhìn chủ quầy khóc không ra nước mắt cùng hai mẹ con đang ôm bốn con thú nhồi bông, Minh Diệu không khỏi thở dài một tiếng:

- Quả nhiên, đàn bà đều là động vật không nói lý lẽ!

68. Chương 68: Kế Hoạch Cải Tạo

Sắc trời đã dần tối, Minh Diệu ôm tiểu Quất, Từ Mẫn cầm thú nhồi bông thắng được trong tay, hai người đang trên đường đi về nhà. Lần này tiểu Quất thật sự mệt mỏi, ở bên trong khu vui chơi hô to gọi nhỏ đã tiêu hao thật nhiều thể lực của cô bé, bây giờ đang gục trên người Minh Diệu ngủ say.

Đem tiểu Quất thả xuống giường, Minh Diệu đi ra phòng khách. Mẹ của Từ Mẫn chỉ nói một câu “hai người cứ tự nhiên trò chuyện” sau đó liền trốn vào phòng, cả căn phòng khách lớn chỉ còn lại hai người Từ Mẫn cùng Minh Diệu. Không có người khác bên cạnh, hai người không nói tiếng nào, vẻ mặt có chút lúng túng.

- Tiểu Quất đã ngủ, không có chuyện gì thì tôi về đây!

Minh Diệu gãi gãi đầu, phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại.

- Ủ, đi trên đường nên cẩn thận một chút, tối rồi đừng nên hút thuốc nhiều như vậy, sẽ không tốt cho thân thể.

Từ Mẫn đi tới nhẹ nhàng ôm lấy Minh Diệu, vòng ôm nhẹ nhàng mà ấm áp, làm trong lòng Minh Diệu cảm thấy thật an bình.

Đưa Minh Diệu ra cửa, Minh Diệu nhìn thấy Từ Mẫn ngập ngừng như muốn nói chuyện, nhưng mấp máy môi lại thôi.

- Có chuyện gì sao?

Minh Diệu hỏi.

- Cậu...có thể đi tụ họp với tôi ngày một không?

Từ Mẫn cúi đầu, nhỏ giọng hỏi.

Minh Diệu cười cười:

- Không thành vấn đề, dù sao bạn của chị cũng mời cả tôi, tôi đi xem như kiểm bữa cơm ăn là được mà.

Minh Diệu tự nhiên biết chỉ cần là phụ nữ đều thật sĩ diện, loại tụ hội mang theo người thân tự nhiên mỗi người đều sẽ đưa theo người yêu hoặc vợ hay chồng mình để cùng bạn bè ganh đua so sánh một phen. Nếu để Từ Mẫn đi một mình, hẳn sợ Từ Mẫn sẽ bị lúng túng.

- Tốt lắm!

Từ Mẫn ngẩng đầu lên:

- Sáng sớm mai tám giờ tới nhà tôi trình diện, không cho đến trễ!

- Ách?

Lời của Từ Mẫn làm Minh Diệu khó hiểu:

- Ngày mai? Nhưng buổi tụ hội không phải tổ chức ở ngày một sao?

- Nói nhầm!

Từ Mẫn liếc hắt:

- Chẳng lẽ cậu định ăn mặc như vậy đi với tôi? Cậu không tự thấy mất mặt nhưng tôi thì mất mặt đó. Cứ như vậy đi, tám giờ sáng phải đến, không cho phép ngủ nướng.

Nói xong Từ Mẫn liền thịch một tiếng đóng ập cửa lại, lưu một mình Minh Diệu đứng bên ngoài sững sờ.

Minh Diệu đứng bên ngoài thật lâu mới hồi phục lại tinh thần, hắt châm một liều thuốc lắc đầu rồi đi.

...

- A...

Ngồi trên chiếc ghế trong khu thương mại, Minh Diệu ngáp dài. Sáng sớm bảy giờ hẳn phải rời giường, điều này đối với người thích ngủ nướng như Minh Diệu mà nói quả thực chính là một loại cực hình cực kỳ tàn ác.

- Khởi lên tinh thần, xem bộ dạng của cậu kia!

Từ Mẫn cầm hai bộ quần áo đi tới:

- Đi thử xem sao.

Khác với vẻ mặt buồn ngủ của Minh Diệu, Từ Mẫn nhìn qua thần thái sáng láng, Minh Diệu có chút hoài nghi trong khu thương mại rất cục lại có ma lực gì, vô luận là người phụ nữ nào chỉ cần đi vào sẽ lập tức thay đổi nét mặt hưng phấn như nhau.

Nhìn Minh Diệu vừa ngáp vừa đi vào phòng thay quần áo, Từ Mẫn lắc đầu. Từ buổi sáng hai người bắt đầu đi dạo, cho đến buổi trưa cũng không mua được quần áo. Đối với vô số cửa hàng, thử qua vô số loại kiểu áo, nhưng Từ Mẫn luôn cảm giác còn thiếu một điểm nào đó, bộ quần áo thật đẹp khi mặc lên người Minh Diệu chẳng khác nào một người dân quê mới vào thành phố xin việc làm.

Nhìn Minh Diệu thay xong quần áo đi ra khỏi phòng, Từ Mẫn lại lắc đầu.

- Làm ơn đi đại tỷ, cho con đường sống đi được không?

Khuôn mặt Minh Diệu nhăn nhó rên rỉ nói:

- Đã trưa rồi, chân sắp rút gân luôn, tùy tiện mua hai bộ là được rồi.

- Không được!

Từ Mẫn trả lời như đinh chém sắt:

- Ngày mai cậu không chỉ đại biểu ột mình cậu, cậu đại biểu cho tôi, hôm nay chỉ cần tôi không hài lòng, cậu phải tiếp tục đi với tôi cho xong.

- Vậy có thể ăn cơm trước được không?

Minh Diệu cảm giác có chút đói bụng, vừa lúc có thể mượn cơ hội ăn cơm nghỉ ngơi một chút.

Từ Mẫn trầm ngâm một lúc:

- Được rồi, cơm nước xong rồi hãy nói.

Minh Diệu ngẫu nhiên thức ăn trên bàn như hổ đói, Từ Mẫn chỉ cầm một chai nước uống lẳng lẳng nhìn Minh Diệu.

Cảm nhận được ánh mắt của Từ Mẫn, Minh Diệu ngậm đầy thức ăn trong miệng ậm ừ nói:

- Chị không đói bụng sao?

- Rốt cục chỗ nào không đúng đây?

Không để ý tới câu hỏi của Minh Diệu, Từ Mẫn lẩm bẩm nói chuyện một mình. Mặc dù là phụ nữ, nhưng Từ Mẫn đều đem toàn bộ tinh lực đặt vào trong công việc, đối với những đồ vật lưu hành thời thượng tự nhiên không được tinh thông, muốn đem Minh Diệu cải tạo thành hình tượng như trong ý nghĩ có thể mang ra ngoài gặp người cũng làm Từ Mẫn phạm vào khó khăn.

- Phụ nữ đúng là khó hiểu.

Minh Diệu thấy Từ Mẫn không để ý tới hần, gãi gãi đầu, tiếp tục ăn ngẫu nhiên.

- Đúng rồi, chính là chỗ này!

Nhìn động tác vò đầu của Minh Diệu, Từ Mẫn đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

- Đi một chút đi, đi nhanh, không được ăn nữa.

Từ Mẫn đứng dậy kéo Minh Diệu làm hần cảm thấy ngạc nhiên.

- Nè, còn chưa tính tiền đó!

Nhân viên bán hàng hô to đuổi theo.

- Làm địa chủ cũng phải cho tá điền ăn uống để sống đi!

Minh Diệu ngồi trên ghế, vẻ mặt ủy khuất, vừa rồi chỉ bắt quá mới ăn được nửa bụng, hơn nữa còn chưa nghỉ ngơi đủ đã bị Từ Mẫn lôi kéo đi tiếp.

- Cậu cầm miệng, ngồi đằng hoàng đừng động!

Từ Mẫn nhìn Minh Diệu rống lên một câu, liền quay đầu tiếp tục nói chuyện với thợ cắt tóc.

Minh Diệu thở dài một hơi, nhắm mắt lại, tùy ý cho thợ cắt tóc tự do phát huy trên đầu hấn, chỉ chốc lát hấn đã thiếp ngủ ngon lành.

- Ngủ đủ rồi chưa, đi gội đầu thôi!

Minh Diệu còn đang làm mộng đẹp, tiếng hét của Từ Mẫn truyền đến bên tai, dọa hấn nhảy dựng. Mở to đôi mắt mông lung, Minh Diệu giống như người máy bị đẩy lên ghế gội đầu.

Gội đầu, sấy khô, cắt tỉa, rốt cục Minh Diệu cũng thanh tỉnh hơn một chút, ngẩng đầu nhìn vào trong gương, bản thân cũng có chút giật mình. Vốn mái tóc giống như cỏ dại bù xù lại như bị xén, nhìn qua lại giống như chưa từng xử lý, nhưng cũng không còn vẻ xốc xếch như trước, tầng nếp rõ ràng, vài sợi tóc dài trên trán được tỉa tốt, nhìn qua tinh thần hơn trước thật nhiều.

Từ Mẫn nhìn kiểu tóc mới của Minh Diệu, vừa ý gật đầu.

Đi ra cửa hiệu cắt tóc, Minh Diệu duỗi lưng, nhìn Từ Mẫn vừa trả tiền xong đi ra nói:

- Kỹ thuật của nơi này cũng được, so với tôi tốt hơn nhiều. Lúc trước toàn là tôi tự hớt tóc ỉnh, xem ra chuyện như vậy thật sự phải đi tìm nhân sĩ chuyên nghiệp.

- Nói nhảm, sau này khi tóc dài phải ra tiệm hớt tóc, không được một mình mò mẫm cắt loạn!

Từ Mẫn liếc Minh Diệu.

- Ủ, đề nghị này không tệ!

Minh Diệu lắc lắc đầu, vừa rồi cũng ngủ được khá ngon:

- Không biết mỗi lần cắt là bao nhiêu tiền vậy?

- Thiết kế thêm cắt tóc, toàn bộ một trăm.

- Mắc như vậy!

Minh Diệu thất thanh kêu lên:

- Hấn cắt tóc của tôi còn đòi tôi nhiều tiền như vậy? Tôi cũng không phải là đầu vàng!

- Tôi không thèm quần cậu là đầu vàng hay đầu quần lót, lại không cần cậu trả tiền.

Từ Mẫn gõ lên đầu Minh Diệu:

- Đi nhanh, còn chưa mua quần áo nữa.

Kế tiếp tự nhiên là một đường thông thuận. Vóc người Minh Diệu mặc dù có chút gầy yếu, nhưng cũng được xem như thon dài. Hơn nữa kiểu tóc mới không còn lộn xộn thành một đoàn như trước kia, thử vào vài bộ quần áo Từ Mẫn cũng phi thường hài lòng.

Theo Minh Diệu kiên trì, Từ Mẫn phải thay đổi quyết định đổi cả quần áo lót của hấn, lúc này trong tay Minh Diệu đã cầm những túi giấy bao lớn bao nhỏ.

- Kế tiếp chính là đổi cặp mắt kính quê mùa này của cậu!

Từ Mẫn kéo Minh Diệu đi vào tiệm bán mắt kính.

- Nè nè, chuyện này không thể được.

Minh Diệu ngăn trở Từ Mẫn:

- Mắt kính này không thể đổi!

- Tại sao?

Đối với vẻ kiên trì của Minh Diệu Từ Mẫn không giải thích được.

- Còn chưa tới thời điểm đổi mắt kính này!

Minh Diệu cười cười.

Hai người quay trở về nhà Minh Diệu, Minh Diệu ném túi lên sô pha, ngồi xuống thở hổn hển.

Vừa đi vào cửa Từ Mẫn liền đi vào phòng vệ sinh, đột nhiên bên trong truyền ra tiếng hét.

- Sao vậy chứ, không cho tôi yên tĩnh được một chút!

Minh Diệu thật không chút tình nguyện đứng dậy.

- Ngồi xuống!

Từ Mẫn chỉ chỉ chiếc ghế trong phòng vệ sinh.

- Chị lại muốn làm gì?

Minh Diệu cau mày hỏi.

- Đừng nói nhảm!

Từ Mẫn lấy trong túi xách ra một chai bột cạo râu, thoa lên mặt Minh Diệu, thậm chí Minh Diệu cũng không biết nàng mua được từ lúc nào.

- Đừng nên nhúc nhích, lộn xộn coi chừng tôi cạo sai chỗ đó.

Từ Mẫn cầm dao cạo râu trong tay, dùng loại khẩu khí dụ dỗ trẻ con nhìn Minh Diệu nói.

Minh Diệu vốn định nói gì đó, nhưng nhìn thấy dao cạo râu lóe hàn quang lờ lờ trong tay Từ Mẫn, đành ngậm miệng lại, biết điều ngồi xuống mặc cho Từ Mẫn làm. Từ Mẫn chuyên tâm nhìn kỹ khuôn mặt Minh Diệu, dùng dao cạo nhẹ nhàng cạo đi hàm râu lởm chởm của hắn. Minh Diệu ngây người ngồi nơi đó, bộ ngực đầy đặn của Từ Mẫn lúc ẩn lúc hiện trước mặt Minh Diệu, có đôi khi Từ Mẫn cúi người xuống, Minh Diệu thậm chí có thể từ cổ áo nhìn thấy làn da trắng tuyết, điều này không khỏi làm cho hắn có chút hồi hộp nghĩ ngợi.

...

Tiếng gõ cửa vang lên, mẹ Từ Mẫn mở cửa, không khỏi sửng sốt. Không riêng mẹ Từ Mẫn, ngay cả tiểu Quát cũng sửng sốt tại chỗ, nhìn phản ứng của mẹ mình cùng con gái, Từ Mẫn rất hài lòng với kế hoạch thay đổi chế tạo hình tượng cho Minh Diệu.

Mái tóc ngắn được cắt chỉnh tề, một thân âu phục màu nâu nhạt, làm người ta không khỏi cảm thấy hai mắt tỏa sáng. Gọng kính đen trên mặt mặc dù nhìn qua có chút quê mùa, nhưng lại hợp với gương mặt thanh tú mang theo một cổ khí tức phong độ của người trí thức. Chiếc nút áo sơ mi tùy ý mở ra, lại mang chút ít phóng khoáng tiêu sái.

Nhìn tiểu Quát ngây người đứng tại chỗ, Minh Diệu đi tới ngất khuôn mặt béo mập nhỏ nhắn của cô bé:

- Ở nhà với bà ngoại ngoan ngoãn, chú và mẹ của cháu sẽ quay về sớm thôi.

Tiểu Quát đi qua rí bên tai Minh Diệu:

- Nhìn không ra kẻ lang thang như anh bây giờ lại có hình có dạng, bây giờ anh từ một tên quần áo lam lũ thăng cấp thành y quan cầm thú mất rồi đây.

- Gì?

Minh Diệu giận dữ:

- Cẩn thận tối nay tôi đem mẹ của cô bán qua Abu Dhabi đó.

- Hừ, anh ngay cả tôi cũng không bán được còn đòi bán mẹ tôi, để ẹ tôi dùng một phát bắn vỡ đầu của anh ra, anh là tên buôn lậu!

Tiểu Quát bĩu môi khinh thường, lắc lư hai chùm tóc nhào vào vòng ôm của mẹ cô bé.

Nhà của Dương Bội Gia ở phía đông thành phố, hai người ngồi xe taxi đi tới trước cửa cư xá.

Từ Mẫn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng khoác lên cánh tay Minh Diệu. Bộ ngực mềm mại thỉnh thoảng cọ qua cánh tay không khỏi làm tâm thần Minh Diệu có chút nhộn nhạo. Hai người cứ nắm tay đi chậm trong tiểu khu, thân ảnh nhìn qua thật hài hòa, thật giống như đôi vợ chồng đang tân hôn ân ái.

Đi tới trước cửa, Từ Mẫn nhìn Minh Diệu cười cười:

- Xem biểu hiện của cậu đó.

Minh Diệu chỉ nhìn nàng, không nói lời nào.

Từ Mẫn buông xuống nỗi thấp thỏm trong lòng, đưa tay nhấn chuông cửa.

69. Chương 69: Tụ Hội

Theo Từ Mẫn giới thiệu, Minh Diệu mang theo nụ cười bắt tay những người bạn học của Từ Mẫn. Cử chỉ tiêu sái, nói năng nho nhã, điều này không khỏi làm Từ Mẫn trợn mắt, vốn trước khi đến nàng đã chuẩn bị xong tâm lý giải thích với bạn bè vì sao Minh Diệu không thích nói chuyện, nhưng thật không nghĩ tới biểu hiện của Minh Diệu lại vượt ngoài sự dự liệu của nàng thật lớn.

Đối với người đàn ông mà nàng vẫn luôn xem như chưa trưởng thành này, bây giờ Từ Mẫn thật cảm giác có chút xem không hiểu hắn, bình thường lời thôi lệch thếch, nhưng có thể sửa sang lại hình dáng bên ngoài, thay đổi tạo hình để đèn bù vào. Nhưng bây giờ trên người Minh Diệu biểu hiện ra phong độ cũng phải cần có thời gian dài hun đúc lắng đọng.

Minh Diệu phát giác ánh mắt Từ Mẫn nhìn chằm chằm hắn đến sững sờ, hỏi:

- Sao vậy? Có vấn đề gì? Sai chỗ nào sao?

Từ Mẫn lắc đầu:

- Không phải là sai lầm, mà là quả thật tốt quá, nếu không phải ngày đó tôi cùng cậu đi mua quần áo cùng cắt tóc sửa sang, tôi thậm chí đang hoài nghi cậu có phải là đồ giả mạo hay không. Chẳng lẽ một người sau khi thay đổi quần áo, nội hàm cũng sẽ gia tăng hay sao?

Nghe xong lời nói của Từ Mẫn, Minh Diệu chỉ cười không đáp.

Ngoại trừ công việc hiện tại, chính là đàm luận cuộc sống, phụng bồi một ít tiêu điểm đàm luận ngẫu nhiên, Minh Diệu tìm cái cớ đi lên sân thượng châm thuốc hút.

Nhìn vào những nam nữ tham gia tụ hội, Minh Diệu cảm giác mình tựa hồ đưa thân vào trong buổi dạ vũ hóa trang, không riêng gì chính hắn, tất cả mọi người đang tham gia tụ hội đều mang theo mặt nạ. Sau lưng những khuôn mặt hòa ái dễ gần, có lẽ trong lòng còn đang oán thăm, làm bộ khiêm tốn trước lời thối phồng của người khác, lại ồm ờ tiếp nhận, đây đều là những kỹ xảo thường dùng. Có chút bực mình, Minh Diệu hít sâu một hơi không khí lạnh băng, cảm giác không khí như vậy mới là chân thực.

Buổi liên hoan bắt đầu, Từ Mẫn lại cảm thấy lo lắng không biết Minh Diệu có bêu xấu hay không. Không vì điều gì khác, đơn giản bữa tối lại dùng cơm tây, điều này làm Từ Mẫn thật không thích ứng. Dù nàng cũng chưa từng dùng qua mấy lần, ngay cả dao nĩa có dùng tay cũng không cách sử dụng, huống chi là bộ dạng cà lơ phất phơ của Minh Diệu.

- Là người Trung Quốc lại ăn cơm tây làm gì chứ!

Từ Mẫn nhỏ giọng lẩm bẩm, không cầm lên dao nĩa, cũng không phải nàng không đói bụng, nhưng nàng không muốn gây ra chệch cười trước mặt những người bạn học ngày trước. Nếu bàn về công việc thành tích, ngoại trừ Dương Bội Gia thì tới nàng, nhưng chính bởi vì như thế, nàng cơ hồ không có thời gian riêng tư để đi hưởng thụ chút sinh hoạt nhân sinh thường ngày.

- Nhìn tôi đây, làm theo tôi!

Thấy Từ Mẫn ngồi bên cạnh không nhúc nhích, Minh Diệu đoán ra đại khái, nhỏ giọng nói.

Nghe được lời nói của Minh Diệu, Từ Mẫn ngẩng đầu nhìn Minh Diệu, thì ra đêm nay chuyện khiến cho nàng có thể mở rộng tầm mắt cũng không ít, Từ Mẫn thật sự có chút hoài nghi người trước mắt có phải đã giả mạo Minh Diệu hay không.

Động tác ưu nhã mà thành thạo của Minh Diệu không riêng gì là Từ Mẫn, mà còn hấp dẫn ánh mắt của những người khác. Điều này không còn là động tác đơn thuần để điền đầy bụng, cơ hồ đã trở thành một loại nghệ thuật.

- Cậu...thường xuyên ăn thứ đồ này sao?

Từ Mẫn ở một bên nhỏ giọng hỏi.

- Đùa sao, sao được ăn chứ?

Minh Diệu nhú mày:

- Bữa ăn này đủ cho tôi ra ngoài ăn cơm một tuần lễ.

- Vậy tại sao...

Minh Diệu cười thần bí:

- Có một số việc chỉ là nhìn hoàn cảnh thôi.

Ăn uống no đủ, tới thời gian nói chuyện phiếm, đặc biệt là những người phụ nữ, lúu rúu nói mãi không xong, mấy người đàn ông cũng gia nhập vào, tràng diện thật náo nhiệt.

Minh Diệu cảm giác có chút không thú vị, liền đứng dậy đi dạo chung quanh.

Ngôi nhà của Dương Bội Gia xác thực rất lớn, nghe nói là do cha mẹ của nàng để lại cho nàng. Trên một vách tường phòng khách treo thật nhiều hình, cũng không thiếu đủ loại văn bằng, Minh Diệu thật hứng thú chậm rãi đi qua quan sát.

Đánh giá đủ loại huy chương treo trên tường, Minh Diệu không khỏi cảm thán, thì ra Dương Bội Gia thật đúng là có chút bản lĩnh thật sự, có nhiều thứ không phải chỉ dựa vào việc vuốt đuôi cấp trên hay vóc người gương mặt là có thể lấy được.

- Đây là thành tích vài năm nay của tôi!

Dương Bội Gia đi tới:

- Nhìn những thứ này tôi mới có thể xác định mấy năm qua tôi không hề nằm mơ.

- Những vật này đúng là chân tài thực học!

Minh Diệu nhỏ giọng huýt sáo, cũng không lộ ra vẻ mất lịch sự:

- Nhìn không ra cô gái xinh đẹp như cô lại có thể từ tầng dưới chót đánh lên từng bước!

Dương Bội Gia cười cười:

- Năm đó ở trong trường cảnh sát, thành tích của tôi không tính là kém cõi nhất, nhưng không tốt lắm, cơ hồ mọi người đều không tin tưởng tôi, bao gồm huấn luyện viên, bạn học, cha mẹ, bạn bè, thậm chí có lúc chính mình cũng cảm thấy cả đời này mình chỉ có thể đánh máy trong văn phòng hay pha trà pha cà phê cho lãnh đạo...Nhưng thật sự không hề nghĩ đến, tôi lại đột nhiên giống như đi đại vận, mỗi khi có vụ án lớn, cũng sẽ cho tôi tham gia, hơn nữa còn hết sức đúng dịp để cho tôi phát hiện chút ít điều mấu chốt. Thật ra nếu nói rõ ràng, tôi có thể ngồi vào vị trí bây giờ, chỉ có thể nói vận khí của tôi thật sự là quá tốt.

- Có nhiều thứ cũng không phải có vận khí thì có thể lấy được!

Minh Diệu lắc đầu:

- Chỉ có thể nói đây là vật của cô, tự nhiên cô sẽ nhận được, nếu không phải vật của cô, dù cầm trong tay cũng sẽ bay đi.

- Đây là tôi nên được sao?

Dương Bội Gia nhỏ giọng lẩm bẩm, Minh Diệu không nghe thấy được.

- Cái gì?

- Không có gì!

Dương Bội Gia lắc đầu:

- Từ Mẫn là người có thành tích tốt nhất năm đó, cũng là người chăm chỉ nhất, nàng có thành tích bây giờ mới đúng là tài năng thật sự.

Minh Diệu cũng không tiếp lời, trong giọng nói của Dương Bội Gia có chút hâm mộ, điều này làm cho Minh Diệu có chút không giải thích được. Nàng đã làm được chuyện mà cả Từ Mẫn cũng không làm được, còn có điều gì đáng để cho nàng phải hâm mộ?

- Bội Gia!

Bạn học ở xa xa nhìn Dương Bội Gia vẫy vẫy tay:

- Mau tới đây, các nàng nói tìm người mai mối cho cô đây!

- Xin lỗi không tiếp được, mời tùy ý!

Dương Bội Gia nhìn Minh Diệu cười xin lỗi, bước nhanh đi tới.

Trên tường có một bức ảnh hắc là chụp lúc tốt nghiệp của nhóm bạn Từ Mẫn hấp dẫn ánh mắt Minh Diệu, hắc không uống sức lực tìm được Từ Mẫn năm xưa còn mang theo khí tức ngây thơ thiếu nữ, mà Từ Mẫn hiện tại đã vô cùng thành thực.

- Ân, xem ra bộ ngực năm đó của Từ Mẫn cũng đã là lớn nhất!

Minh Diệu so sánh một chút, gật đầu.

- Nhìn gì đó?

Từ Mẫn thấy một mình Minh Diệu đứng đó xem hình, liền đi tới.

- Đi về hỏi bác gái một chút, xem thử bà ấy mỗi ngày đã cho chị ăn thứ gì mà nuôi lớn chị!

Minh Diệu làm ra vẻ lạ lẫm nói.

- Tại sao?

Từ Mẫn có chút kỳ quái.

- Tôi nghĩ hẳn nên đổi sách nấu ăn cho Tiểu Manh thôi.

Hai người đi tới sân thượng, Minh Diệu châm một điếu thuốc. Từ Mẫn cũng lộ ra chút mệt mỏi, không nghĩ tới buổi tụ hội với bạn học thuở xưa hẳn phải thật ấm áp trong bất tri bất giác lại biến thành đại hội đeo mặt nạ ganh đua so sánh, mà Từ Mẫn vốn có chút thẳng tính không quá thích ứng những thứ này.

- Thành thật nói đi, cậu còn có bao nhiêu chuyện gạt tôi?

Từ Mẫn nhìn lên bầu trời đầy ánh sao, đột nhiên hỏi một câu.

- Gạt chị? Chuyện gì?

- Cậu cứ nói đi?

Từ Mẫn thấy không ai chú ý, nín lấy lỗ tai Minh Diệu:

- Những động tác kia của cậu, nói năng, còn có phương pháp ăn cơm tây, cũng là học được hay sao?

- Nhẹ chút nhẹ chút, đau!

Minh Diệu tránh khỏi ma chướng của Từ Mẫn:

- Trên ti vi thôi, trên ti vi thường biểu diễn, nhìn nhiều sẽ có lợi cho chị đó.

- Cậu cứ tiếp tục lừa gạt đi!

Từ Mẫn hiển nhiên không tin lời của Minh Diệu.

Nhìn những nam nam nữ nữ đang đàm luận vui vẻ bên trong phòng, Minh Diệu cảm giác mình có chút không thích hợp, hoặc là nói, hẳn và những người này không phải cùng một đường.

Mấy người phụ nữ đang vây quanh Dương Bội Gia, hẳn đang giới thiệu bạn trai cho nàng.

- Dương Bội Gia vì sao tới giờ này vẫn chưa có bạn trai?

Minh Diệu hỏi Từ Mẫn.

- Tại sao? Cậu có ý nghĩ rồi sao?

Từ Mẫn nghiêng đầu nhìn Minh Diệu:

- Tôi có thể suy nghĩ để giới thiệu cho cậu thể nào?

- Không cần!

Minh Diệu lắc đầu:

- Chức vị của lão bà nếu cao hơn lão công, sẽ dễ dàng sinh ra mặc cảm tự ti.

Từ Mẫn nhìn vẻ mặt của Minh Diệu, che miệng nở nụ cười.

- Lúc ấy khi còn ở trong trường cảnh sát, người theo đuổi nàng cũng không ít, hơn nữa cũng có nghe nói qua nàng quen một bạn trai, thậm chí đã đến mức sắp cưới, nhưng về sau lại không biết vì sao hai người chia tay, nghe nói còn do Bội Gia chủ động yêu cầu, về sau khi nàng đi lên cương vị, cũng có không ít thanh niên tương lai hứa hẹn theo đuổi nàng, đáng tiếc nàng không tiếp nhận ai.

Từ Mẫn nói tới đây, lại nghĩ đến người chồng đã ly hôn, không khỏi cảm thán:

- Công việc này của chúng tôi, muốn tìm một người đàn ông biết bao dung thật khó khăn vô cùng.

- Yên tâm đi, chị sẽ còn gả ra ngoài được thôi.

Minh Diệu an ủi Từ Mẫn:

- Điều kiện của chị không tệ, chắc chắn sẽ có người biết nhìn, nói không chừng có thể làm bà lớn.

- Tiểu tử, cậu biến đổi cách nói muốn cho tôi làm vợ bé người ta sao?

Từ Mẫn nín lấy lỗ tai Minh Diệu.

- Đau đau đau đau...

Minh Diệu bịt lỗ tai, lại không dám lớn tiếng la lên:

- Tôi sai lầm rồi sai lầm rồi, nếu thật sự không ai muốn không phải còn có tôi sao?

Từ Mẫn đột nhiên sững sốt, Minh Diệu nhân cơ hội trốn thoát tay nàng.

- Wow, đau chết tôi rồi, chị làm cảnh sát chứ không phải làm đồ tể a!

- Lời đã nói phải nhớ giữ đó!

Từ Mẫn cúi đầu, bước nhanh vào phòng.

- Nhớ giữ? Nhớ giữ cái gì?

Minh Diệu đứng một mình xoa xoa lỗ tai sưng sờ tại chỗ.

Có lẽ thật sự không chịu được các bạn học cuồng oanh loạn tạc, Dương Bội Gia mượn cớ đi vệ sinh trốn vào phòng không thấy đi ra.

Minh Diệu duỗi lưng mệt mỏi, nhìn đồng hồ, đã 12h đêm, là lúc nên trở về. Minh Diệu châm một điếu thuốc, dự định hút xong sẽ lôi kéo Từ Mẫn về nhà.

Một hương thơm ngát bức người bay vào trong mũi Minh Diệu, mặc dù không nồng đậm nhưng lại làm người ta có cảm giác thấu triệt nội tâm, chẳng qua hương thơm kia mang theo khí tức huyết tinh làm Minh Diệu không khỏi nhú mày.

Trong lúc Minh Diệu còn đang suy tư, Từ Mẫn từ trong phòng đi ra:

- Đã muộn rồi, chúng ta về đi thôi.
- Chị có ngửi được hương thơm hay không?

Minh Diệu cau mày hỏi.

- Ngửi được.

Từ Mẫn gật đầu:

- Tựa hồ là hương thơm hoa quỳnh, rất dễ chịu.

Minh Diệu còn định mở miệng hỏi thêm, bên trong nhà lại truyền đến tiếng thét chói tai của nữ nhân, thanh âm bén nhọn gần như có thể chấn vỡ thủy tinh.

- Chuyện gì?

Minh Diệu bước nhanh vào phòng, hỏi người phụ nữ vẻ mặt kinh hoảng đang chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

- Bội Gia...Bội Gia...

Người phụ nữ bối vì hoảng sợ cùng sợ hãi, nói chuyện cũng đã lắp bắp:

- Bội Gia chết rồi...

70. Chương 70: Gặp Lại Người Áo Đen

Một người đàn ông nhìn qua tương đối tinh táo đi tới bên cạnh Dương Bội Gia, ngồi xổm xuống, đưa tay thử xem mạch đập của Dương Bội Gia, lắc đầu.

- Làm sao...vì sao lại...

Mấy người phụ nữ có chút thất kinh:

- Mới vừa rồi còn thật tốt...bây giờ phải làm gì?

Minh Diệu đứng phía xa nhìn thấy hết thấy, bất đắc dĩ lắc đầu, cả phòng đều là cảnh sát, lại còn hỏi ra vấn đề cấp thấp như vậy, người phụ nữ kia dù không phải cả ngày ngồi trong phòng làm việc sửa sang lại hộ tịch thì là vợ của người đàn ông nào đó vì muốn cứu vớt địa cầu nên mới chịu cưới người đàn bà ngu ngốc như vậy về làm vợ.

- Mọi người trở lại phòng khách, không nên tùy ý đi lại, bảo vệ hiện trường, lập tức báo cảnh sát!

Lúc này Từ Mẫn đứng dậy, bây giờ trong những người ở đây nàng có chức vị cao nhất, hơn nữa kinh nghiệm tra án phong phú nhất, cho nên nàng vừa nói tại hiện trường mọi thứ lập tức đều vào đấy.

Chỉ trong vòng năm phút đồng hồ ngắn ngủi, xe cảnh sát đã tới, nhìn một phòng toàn là cảnh sát cùng người nhà cảnh sát, Minh Diệu một mình đứng trên ban công hút thuốc, trầm mặc nhìn hết thấy trước mặt, tựa hồ như hấn chỉ là một người ngoài cuộc.

- Không cho hút thuốc nữa, phải bảo vệ hiện trường.

Từ Mẫn đi tới, giật lấy điếu thuốc ngậm ngoài miệng Minh Diệu:

- Lát nữa có thể sẽ ghi khẩu cung, cậu không cần khẩn trương.

Minh Diệu nghiêng đầu nhìn Từ Mẫn, không nói gì.

- Chuyện gì?

Thấy ánh mắt có chút quái dị của Minh Diệu, Từ Mẫn hỏi.

- Không có gì!

Minh Diệu lắc đầu, hẳn vẫn không thể có kết luận quá sớm, mặc dù có chút kỳ quái, nhưng không loại bỏ chuyện những người đến tham gia tụ hội cũng có lý do mưu sát, bây giờ tinh thần con người nhiều ít đều có chút vấn đề, có lẽ sẽ vì một chút chuyện không hợp tình lý mà giết người.

Nhìn đồng nghiệp đang tiến hành lấy chứng cứ tại hiện trường, Từ Mẫn cảm giác có chút lực bất tòng tâm, vô luận nàng đang bị nghỉ phép thời gian dài cũng tốt, quan hệ tương đối thân mật với Dương Bội Gia cũng tốt, hoặc nàng là người thuộc về diện bị tình nghi cũng vậy, nàng chỉ có thể ở nơi xa nhìn đồng sự thuộc hạ đang bận rộn làm việc, nhưng nàng lại không giúp được việc gì, Từ Mẫn cảm giác có chút vô lực.

- Không cần giống như đưa đám như vậy!

Minh Diệu châm điều thuốc:

- Phải tin tưởng năng lực đồng nghiệp của chị đi, chị không thể nào chuyện gì cũng tự mình đi làm!

Phảng phất như nhìn thấu nội tâm của Từ Mẫn, Minh Diệu liền an ủi để nàng có chút yên tâm.

- Cậu cảm thấy chuyện này...

Từ Mẫn có chút ấp a ấp úng, Dương Bội Gia chỉ mấy phút đồng hồ trước còn cùng mọi người cười nói, mà mấy phút sau lại ngưng hô hấp trong phòng vệ sinh, chuyện tình phát triển có vẻ quỷ dị không khỏi làm cho nàng liên tưởng đến sự kiện linh dị.

- Còn chưa thể nói rõ ràng đâu.

Minh Diệu phun ra một hơi khói:

- Bây giờ nếu kết luận còn hơi sớm, hơn nữa không nên chuyện gì cũng xuyên tạc sự kiện siêu tự nhiên.

Bên trong những người tham gia tụ hội, hiện tại đều được yêu cầu lấy lời khai tại hiện trường.

- Chào tiên sinh, hiện tại tôi muốn hỏi anh vài vấn đề, mời phối hợp một chút!

Tiểu Trương lễ phép bắt chuyện với Minh Diệu, hẳn thấy cấp trên có quan hệ thân mật với người đàn ông này, giọng nói tự nhiên phải khách khí hơn một chút.

- Chào Trương cảnh quan, anh cứ việc hỏi.

Minh Diệu nhìn Tiểu Trương cười ôn hòa.

- Anh biết tôi sao?

Tiểu Trương có chút kinh ngạc vì Minh Diệu biết tên của hắn, ở trong ấn tượng của hắn tựa hồ cũng chưa gặp qua người này.

- Chúng ta có gặp qua một lần, ở trong cục cảnh sát.

Minh Diệu dụi tắt tàn thuốc:

- Lần trước khi tôi đi tìm Từ Mẫn chúng ta đã gặp qua.

Tiểu Trương đánh giá Minh Diệu cẩn thận, cố gắng tìm kiếm bất kỳ dấu vết nào phù hợp trong trí nhớ. Khi hắn nhìn thấy gọng kính đen què mùa của Minh Diệu, ngẩn người, gọng kính này có bộ dạng đích xác thật đặc thù, bây giờ đã có rất ít người mang theo gọng kính què mùa đến như vậy rồi.

- Anh...anh là...là người lần trước muốn tìm đại tỷ đầu đi cùng đến chỗ phòng đặt xác...

Tiểu Trương có chút không dám xác nhận.

- Đúng, là tôi, trí nhớ Trương cảnh quan đúng là không tệ.

Tiểu Trương có chút trợn mắt há hốc mồm, theo trí nhớ của hắn lần trước người có dáng vẻ đỡ hơn kẻ lang thang một chút lại đột nhiên biến thành người bây giờ, loại tương phản khổng lồ như vậy làm cho đầu óc của hắn không cách nào xoay chuyển.

Nếu là người quen, ghi chép tự nhiên hoàn thành thật thuận lợi. Tiểu Trương khép sổ lại, vỗ vỗ bả vai Minh Diệu:

- Thật là lợi hại, có rảnh rồi dạy tôi vài chiêu đi.

- Dạy cái gì?

Minh Diệu ngăn người hỏi.

- Nói nhảm, tự nhiên là dùng phương pháp gì nhận được trái tim của đại tỷ đầu của chúng tôi thôi!

Tiểu Trương dựng thẳng ngón cái với Minh Diệu, đi vào trong nhà.

Minh Diệu đứng tại chỗ cười khở, nếu người đàn ông nào muốn có được tình yêu của Từ Mẫn, nhất định phải có năng lực kháng đòn siêu cường cùng khí lực cường kiện, hắn lại không hề có chút dính líu tới.

Bởi vì Minh Diệu vẫn luôn ở ngoài sân thượng, cho nên lấy lời khai cho hắn cũng không tốn quá nhiều thời gian, sau khi tiểu Trương rời đi hắn lại đứng ngoài sân thượng nhìn cảnh sát lấy lời khai của khách nhân.

Những cảnh sát tốt nghiệp từ trường thì còn đỡ hơn một chút, nhưng có khách khứa là người trong gia đình cảnh sát vẫn còn bị vây trong trạng thái kinh hồn hoảng sợ, đặc biệt là người phụ nữ phát hiện thi thể Dương Bội Gia, đang khóc không ngừng. Cũng là người mình, vì thế cảnh sát lấy lời khai cũng không quá mức nghiêm túc thật tình, không thể làm gì khác hơn là phải chờ nàng bình phục tâm tình. Minh Diệu lắc đầu, xem ra hôm nay còn phải ở lại nơi này lâu thêm một chút.

Làm xong điều tra hiện trường, cảnh sát đem thi thể Dương Bội Gia đựng vào túi trữ xác, chuẩn bị đưa về cục cảnh sát kiểm nghiệm thi thể. Không đợi hai vị cảnh quan vận chuyển thi thể ra khỏi phòng vệ sinh, ngay cửa nhà Dương Bội Gia xuất hiện hai người kỳ quái.

Những người vào buổi tối còn mặc âu phục đen, mang giày đen cùng đeo kính đen, nếu không phải Men in Black bắt người ngoài hành tinh thì chính là người mù diễn xiếc. Nhưng hai người này nhìn qua cũng không giống lắm, giống như là người cố ý giả vờ trang bức.

Đẩy ra vị cảnh quan đang định đưa tay ngăn trở họ tiến vào hiện trường, một người áo đen đi vào phòng vệ sinh, đánh giá chung quanh một phen, liền ra lệnh hai cảnh quan đang vận chuyển thi thể đặt thi thể xuống.

- Nơi này người nào chịu trách nhiệm?

Người áo đen nhìn quanh căn phòng một chút, lớn tiếng nói.

- Là tôi, xin hỏi các anh là...

Một cảnh quan đi tới, có chút không rõ lai lịch của hai người áo đen kia.

- Đây là văn kiện chỉ thị, nơi này từ bây giờ do chúng tôi chịu trách nhiệm!

Người áo đen từ trong túi âu phục lấy ra một tờ giấy, đưa cho cảnh quan kia:

- Phía trên dấu mộc các anh không nhận ra, nhưng chữ ký của trưởng cục các anh hẳn là nhận ra đi?

- Chuyện này...

Cảnh quan nhìn vào văn kiện chỉ thị, có chút không biết làm sao.

- Hẳn là phải rồi!

Người áo đen kéo ra túi đựng xác, cẩn thận nhìn thi thể Dương Bội Gia một chút, nhìn đồng bạn nói.

Người áo đen còn lại gật đầu:

- Đem thi thể xuống dưới, đặt lên xe chúng tôi, chuyện ngày hôm nay cứ như vậy, chuyện cụ thể sẽ truyền xuống sau cho các anh, bây giờ thu đội!

Khi cảnh quan kia còn đang sững sờ, người áo đen đã bắt đầu ra mệnh lệnh.

Những người đang có mặt nơi này đều đang thất thần, nhìn cảnh quan dẫn đầu đến điều tra có chút ngẩn người.

- Làm theo lời nói của bọn họ, thu đội!

Người dẫn đầu bắt đầu dĩ thử dài một hơi.

Từ Mẫn tiến tới bên người Minh Diệu, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói:

- Vụ án lần trước chính là hai người có trang phục rất giống bọn họ.

- Tôi biết!

Minh Diệu gật đầu:

- Chuyện này không cần lo tới nữa, cảnh sát các vị không giải quyết được.

- Rốt cục bọn họ là người nào? Cậu nhất định đã biết được chuyện gì có đúng hay không?

- Đi ra ngoài rồi hãy nói.

Minh Diệu lôi kéo Từ Mẫn rời đi hiện trường.

- Những người này hẳn thuộc về hiệp hội nghiên cứu siêu tự nhiên của Trung Quốc, trên căn bản là một phần của Bộ An Ninh quốc gia, trong chức quyền thì cao hơn cảnh sát các vị thôi.

Trên đường đi về nhà, Minh Diệu nhìn Từ Mẫn nói:

- Nếu gặp phải loại án kiện thần quái tội phạm tương đối nghiêm trọng, sẽ do bọn họ tới xử lý.

- Vì sao cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe nói qua có loại tổ chức như vậy?

Nghe xong lời nói của Minh Diệu, Từ Mẫn thất kinh.

- Rất bình thường thôi!

Minh Diệu nhún vai:

- Người chưa từng thấy quỷ ở trên thế giới có rất nhiều, loại chuyện này tự nhiên không thể công khai tuyên bố ra.

- Vậy tại sao vụ án lần trước của Vương Đại Trụ...

- Không biết!

Minh Diệu lắc đầu:

- Có lẽ do chuyện không nghiêm trọng, cho nên không làm kinh động bọn họ.

- Vậy cậu không phải đã tiếp xúc rất nhiều loại chuyện thần quái này hay sao? Chẳng lẽ cậu không phải là một thành viên của bọn họ?

- Dĩ nhiên là không phải!

Minh Diệu cười tự giễu:

- Chút năng lực của tôi người ta nhìn không thuận mắt, chỉ là cảnh sát, tôi là thám tử tư, loại người như tôi cảnh sát các vị có cần sao? Bọn họ là cảnh sát trong thần quái giới, mà tôi chỉ là một thám tử tư mà thôi.

- Theo cậu nói như vậy, chuyện lần này hẳn là rất nghiêm trọng?

Từ Mẫn cau mày suy tư lời nói vừa rồi của Minh Diệu, những lời này đã phá vỡ thế giới quan của nàng, loại chuyện này xảy ra không chỉ lần đầu khi ở chung với Minh Diệu, Từ Mẫn đã cảm thấy có chút chết lặng.

- Thật khó mà nói lắm!

Minh Diệu cũng không giải thích nhiều:

- Nhìn hai người tới đón vụ án, linh lực trên người cũng không cao, hơn nữa nhìn bộ dạng ngạo nghễ của họ, hẳn chức vị không cao, có câu nói không nghe qua sao, chó cắn người sẽ không sửa, hai người kia dĩ nhiên thuộc loại chó sửa inh ỏi khắp nơi, không giống như tới đón vụ án điều tra mà là chạy tới nhặt xác thôi.

Trong lòng Minh Diệu cũng có chút buồn bực.

- Ý của cậu là chuyện này sẽ không giải quyết được gì sao?

Minh Diệu phân tích làm Từ Mẫn có chút hơi giật mình, còn có chút tức giận.

- Có lẽ tôi đoán sai lầm rồi.

Trong lòng hai người đều nghĩ tới tâm sự, cũng không nói chuyện, bất tri bất giác đã đi tới trước cửa nhà Từ Mẫn. Vốn buổi tụ hội được xem như náo nhiệt lại dùng loại phương thức vượt ngoài dự đoán mọi người kết thúc, điều này làm Từ Mẫn có chút áy náy đối với Minh Diệu.

- Đi đường cẩn thận!

Từ Mẫn cười vuốt tóc Minh Diệu, vẻ ôn nhu bất thành linh làm Minh Diệu thật không thích ứng.

Về tới nhà đã ba giờ sáng, Minh Diệu tùy ý cởi quần áo, ngay cả chân cũng không rửa liền chui vào chăn. Ngay khi Minh Diệu đang mộng lung muốn ngủ, điện thoại của hắn lại đột nhiên vang lên.

- Gì vậy? Xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy là dãy số của Từ Mẫn, Minh Diệu nhanh chóng tiếp máy. Gần đây khí trời chuyển lạnh, không ít người già sẽ bị trở bệnh cũ, Minh Diệu cũng sợ mẹ của Từ Mẫn gặp chuyện không may.

- Không có gì, không ngủ được!

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thở dài của Từ Mẫn:

- Cảm thấy trong lòng có cái gai, muốn tìm cậu hàn huyên một chút.

- Đừng nên nghĩ nhiều nữa, chuyện này người bình thường như chị không thể giải quyết đâu.

Minh Diệu nghe được không có chuyện gì, liền ngã xuống gối:

- An tâm ngủ đi!

- Không được, Bội Gia là bạn của tôi, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

Từ Mẫn nói như đinh chém sắt.

- Tôi quyết định nhất định phải tra xét rõ ràng. Bây giờ tôi đang nghỉ phép, cho nên tôi chính thức thuê cậu điều tra giúp tôi.

- Đại tỷ, đừng nên đùa giỡn tôi có được hay không!

Minh Diệu kêu khổ thấu trời:

- Loại chuyện này không phải đã có nhân sĩ phía chính phủ đang giải quyết sao? Muốn loại người nghiệp dư như tôi đi tra xét cái gì nữa?

- Tôi chỉ cảm thấy mấy người tới đón vụ án không giống như có bộ dạng muốn đem chuyện tra xét rõ ràng, cho nên tôi muốn cậu giúp đỡ, tôi không thể để cho bạn tôi tự nhiên mất đi tính mạng, tôi muốn một công đạo.

Minh Diệu thật sự không còn thấy buồn ngủ, liên tục mấy ngày cũng không được ngủ đầy đủ, hơn nữa giọng nói của Từ Mẫn không cho phép hắn cự tuyệt, cũng không cách nào cự tuyệt, bởi vì với sự hiểu biết của Minh Diệu đối với nàng, nếu là chuyện mà nàng đã quyết định, nhất định sẽ làm tới cùng, điều này làm Minh Diệu cảm thấy thật nhức đầu, nếu bây giờ hắn nói không làm ngay trong điện thoại, sợ rằng Từ Mẫn sẽ lập tức lái xe chạy tới nhà tìm hắn, Minh Diệu thở dài một hơi:

- Xế chiều ngày mai tới phòng làm việc tìm tôi, chúng ta sẽ nói chuyện lại căn kễ được không? Tôi thật sự là quá mệt rồi.

- Được rồi, xế chiều ngày mai một giờ, gặp ở phòng làm việc của cậu.

Từ Mẫn thấy Minh Diệu đáp ứng liền hài lòng tắt điện thoại.

- Quen người không chịu nhìn kỹ a!

Minh Diệu thở dài một hơi, ngủ thật say.

71. Chương 71: Chiến Tranh Của Nữ Nhân

Hai người ngồi bên trong văn phòng làm việc của Minh Diệu, Từ Mẫn nghiêm túc nhìn Minh Diệu chăm chú, vẻ mặt Minh Diệu lại vô cùng bất đắc dĩ.

- Tại sao tôi nói gì chị cũng không chịu nghe lọt tai đây!

Minh Diệu cảm thấy vô cùng nhức đầu với tính cách cứng đầu của Từ Mẫn.

- Tôi chỉ biết không thể để cho bạn của tôi vô duyên vô cớ bị hại chết không được minh bạch, tôi chỉ muốn tìm công đạo.

Từ Mẫn hoàn toàn không đem những lời khuyên vừa rồi của Minh Diệu để vào trong lòng, muốn nàng buông tha việc theo đuổi điều tra, chỉ cần chuyện nàng đã quyết định, không ai ngăn cản được nàng.

- Nếu như cậu không giúp tôi, thì tôi tự mình đi tra xét vậy.

Minh Diệu che đầu:

- Một mình chị đi thăm dò lại tra ra được thứ gì chứ? Vạn nhất xảy ra chuyện tôi làm sao giải thích với mẹ chị và Tiểu Quát đây?

- Vậy cậu đồng ý giúp tôi rồi?

Từ Mẫn thấy Minh Diệu bắt đầu dao động, trong lòng vui mừng.

- Còn có thể làm sao?

Minh Diệu xoa xoa huyệt Thái Dương, thuyết phục một người phụ nữ bỏ qua việc nàng muốn làm là một việc vô cùng tiêu hao thể lực cùng trí nhớ, Minh Diệu đành chịu thua:

- Có thù lao không vậy?

- Có, đương nhiên là có, sau khi xong sẽ gọi cho cậu.

Từ Mẫn giả hoạt cười cười.

- Vậy cũng tốt!

Minh Diệu bất đắc dĩ đáp ứng yêu cầu của Từ Mẫn:

- Trước tiên chúng ta đem tình báo có được trong tay sửa sang lại một lần, xem nên làm sao hạ thủ.

Từ Mẫn từ trong túi lấy ra một chồng tài liệu in sẵn, đặt lên trên bàn, vẻ mặt thật đắc ý:

- Đây, tối hôm qua tôi đã chuẩn bị xong.

- Không phải chị đó chứ!

Minh Diệu nhìn xấp tài liệu dày cộm trên bàn:

- Tối qua chị về nhà lại không ngủ mà đi làm chuyện này sao? Làm ơn đi, hiện tại chị đang nghỉ phép mà không phải còn làm việc.

- Thối quen thôi!

Từ Mẫn làm ra bộ dạng không sao cả:

- Những thứ này là sáng nay tôi đến cục cảnh sát lên tìm người quen làm ra về vụ án của Vương Minh Vĩ lần trước. Nếu những người áo đen kia đều xuất hiện qua trong hai vụ án này, như vậy tôi cảm thấy hai vụ án này đều có điểm giống nhau.

Minh Diệu không nói gì, chỉ yên lặng nhìn những tư liệu kia, trong đó có một tấm phim X quang hấp dẫn sự chú ý của hắn.

- Đây là cái gì?

- Đây là tấm phim chụp X quang thi thể của Vương Minh Vĩ trước khi Cung pháp y định giải phẫu, ông ấy đã lên lưu lại, Cung pháp y cảm thấy chuyện này thật quái dị, cho nên trước khi người áo đen đem thi thể rời đi đã lên giữ lại một tờ, để phòng ngừa vạn nhất.

Từ Mẫn giải thích:

- Chính nhờ tờ X quang này tôi mới tin chắc vụ án này thuộc về án kiện thần quái, căn cứ theo chứng minh lấy tại hiện trường cùng kết quả kiểm tra thi thể bước đầu của Cung pháp y, không tìm được bất cứ vết thương nào trên người Vương Minh Vĩ, nhưng cậu nhìn tấm hình chụp X quang này đi!

Từ Mẫn đưa ngón tay chỉ vào một chỗ trên tấm X quang.

Minh Diệu gật đầu:

- Những bộ phận khác đều hoàn hảo không chút tổn hao gì, chỉ là không còn trái tim!

- Thân thể bề ngoài lại không hề có chút vết thương nào nhưng lấy được trái tim người khác, nhất định phải do quái vật làm ra.

Trong ánh mắt Từ Mẫn mang theo một tia sợ hãi, còn mang theo một tia hưng phấn.

- Cung pháp y nói như thế nào?

- Cung pháp y còn chưa kịp giải phẫu thi thể thì đã bị mạnh mẽ mang đi, tựa hồ những người áo đen kia muốn giấu diếm chuyện gì đó.

- Chúng ta phải điều tra nguyên nhân cái chết của Dương Bội Gia, cho nên phải nghĩ biện pháp nhìn thấy thi thể của cô ấy.

Minh Diệu cầm lấy áo khoác ngoài:

- Đi thôi, cùng tôi đi gặp một người.

- Không phải nghĩ biện pháp đi xem thi thể của Bội Gia sao?

Lời của Minh Diệu làm Từ Mẫn có chút không giải thích được.

- Đi theo tôi đã!

Minh Diệu kéo Từ Mẫn đi ra khỏi cửa:

- Yên tâm, sẽ không bán chị đi đâu.

...

Đi tới trước cánh cửa kính lớn, Minh Diệu hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

- Xin hỏi tiên sinh...

Susan ngồi sau quầy tiếp tân nhìn thấy Minh Diệu đi vào, cảm giác có chút quen mặt nhưng không nhận ra hắn.

- Chị Ada có ở đây không?

Minh Diệu mở miệng hỏi.

- Tìm tiểu thư Ada có chuyện gì...

Nghe được thanh âm Minh Diệu, Susan kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- A, anh là Minh tiên sinh?

- Vì sao lại không nhận ra tôi rồi?

Minh Diệu cười cười.

- Oa oa wow...

Giọng nói và vẻ mặt của Susan có chút khoa trương:

- Quả thật là y quan cảm...A không phải, là nhất biểu nhân tài, thay đổi quần áo làm tôi cũng không nhận ra được anh rồi.

- Đứng ba hoa nữa, tôi tìm Ada có chính sự.

Minh Diệu nhẹ nhàng gõ lên đầu Susan.

- Chờ một chút đi, chị Ada đang nghe điện thoại.

Susan ý bảo Minh Diệu cùng Từ Mẫn chờ thêm một chút.

Từ Mẫn đã có thói quen Minh Diệu đưa nàng tới những địa phương kỳ kỳ quái quái, theo nàng xem, trung tâm nghiên cứu văn hóa Maya này chỉ sợ cũng là căn cứ gì đó của yêu ma quỷ quái, nàng nghiêm chỉnh ngồi im trên ghế, không dám tùy tiện nhìn loạn lộn xộn.

Minh Diệu là một người xưa nay vốn không chịu ngồi yên, sau khi hút xong một điếu thuốc, liền bắt đầu nhỏ giọng nói đùa với Susan, lưu lại một mình Từ Mẫn ngồi trên ghế, có chút tức giận theo dõi hẩn.

Mặc dù Minh Diệu vẫn mặc chiếc áo khoác ngoài màu xám tro, nhưng kiểu tóc đầy vẻ anh tuấn tinh thần so sánh với trước kia tưởng chừng như hai người. Vốn khi Minh Diệu lời thôi lếch thếch Susan cũng đã rất thích người đàn ông tuy ăn mặc lôi thôi nhưng nói chuyện rất thú vị trước mắt, bây giờ hình tượng của Minh Diệu đại biến, tự nhiên nàng nói chuyện càng thêm hăng say.

- Tan việc rồi có muốn cùng thúc thúc đi xem cá vàng hay không a?

Minh Diệu mang theo vẻ mặt cười xấu xa nhìn Susan.

- Không thèm!

Susan che miệng nhỏ giọng cười:

- Loại người làm quái thúc thúc như anh ngay cả một cô bé cũng không lừa được, còn muốn lừa gạt tôi.

Susan dùng ánh mắt liếc qua Từ Mẫn vẫn ngồi nghiêm chỉnh bên ghế, thần thần bí bí nghiêng đầu tới, nhỏ giọng hỏi bên tai Minh Diệu:

- Sao vậy, bây giờ khẩu vị nặng, bắt đầu chơi trò tay ba sao?

- Còn nói nhảm nữa, đem cô đóng gói gửi qua bưu điện đi Abu Dhabi!

Minh Diệu nhẹ nhàng gõ lên trán Susan, Susan len lén cười không lên tiếng.

Susan nhìn thấy ánh đèn trên quầy tắt lịm, liền gọi điện thoại cho Ada.

- Minh tiên sinh, tiểu thư, mời vào!

Đặt điện thoại xuống, Susan nói với Minh Diệu.

Minh Diệu cùng Từ Mẫn đẩy cửa tiến vào phòng làm việc của Ada, vừa nhìn thấy Ada đang ở bên trong phòng, Từ Mẫn thoáng thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo lần này cũng không phải đi gặp tên mập nuôi quỷ nào...

- A, Tiểu Minh, tỷ tỷ ôm một cái!

Nhìn thấy Minh Diệu đi tới, Ada nhanh chóng nhào qua. Minh Diệu vốn định né tránh, nhưng động tác của Ada quá mức nhanh chóng, xúc cảm mềm mại lại truyền tới trên mặt lần nữa.

- A, có khách sao, thật ngại quá!

Nhìn thấy có mặt Từ Mẫn, Ada buông lỏng tay ra, Minh Diệu không khỏi may mắn mang theo Từ Mẫn cùng đi là một lựa chọn sáng suốt lần đích xác.

- Vị này là Từ Mẫn, cảnh sát, vị này là Ada, xem như là...

Minh Diệu nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được nghề nghiệp gì giới thiệu Ada, cũng không thể nói thẳng nàng là liên lạc viên của Ủy ban tối cao Âu Châu phải tới.

- Ada Wilson, Khu Ma Sư.

Ada nhìn Từ Mẫn đưa tay ra.

- Từ Mẫn, cảnh sát!

Từ Mẫn vươn tay, nắm tay Ada.

Có lẽ do trực giác nhạy bén trời sinh cho phụ nữ, hai người nhìn đối phương, mặc dù trên mặt đều mang theo vẻ mỉm cười, nhưng thật không thấy phát sinh ra tia hảo cảm, thậm chí còn có chút ít ý thức cạnh tranh tràn ngập bên trong không khí.

Theo Từ Mẫn xem ra, cô gái hồn huyết này từ trong xương đã dẫn theo một cổ phong tao, nàng rất không thích để Minh Diệu lui tới cùng người như thế. Mà ở trong mắt Ada, nữ cảnh sát nghiêm túc này lại có quá nhiều cường thế, ở bên cạnh Minh Diệu chỉ nên có một mình nàng là nữ nhân cường thế, những người khác đều là trở ngại.

Minh Diệu hắng giọng một tiếng, phá vỡ trầm mặc:

- Lần này tới tìm chị là có một việc muốn nhờ chị hỗ trợ.

- Tại sao tôi phải giúp cậu?

Ada cũng không nhìn Minh Diệu, vẫn nhìn vào ánh mắt Từ Mẫn, mang theo vẻ mỉm cười nói.

- Có lẽ cô cũng không giúp được chúng tôi chuyện gì đâu!

Trên mặt Từ Mẫn cũng vẫn mang theo nụ cười công thức hóa, trong giọng nói mang theo mùi thuốc súng.

- Nga, thái độ này của cô hình như không phải tới nhờ người ta làm việc đi.

- Vậy cũng phải xem mình tới tìm là người nào, chúng tôi vẫn luôn luôn gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ.

- Hô hô, thật là ngại quá a, thì ra cô lại dùng cách này nói chuyện với mỹ nữ.

- Mỹ nữ sao? Bản thân tôi cũng không nhìn ra, có phải cô có chút quá tự luyện rồi hay không?

- Vậy so sánh với những người khác cũng mạnh hơn không ít, nga, đúng rồi, nghe nói những người khác cũng đã sinh em bé, bộ ngực nhất định phải dựa vào áo lót mới không bị rũ xuống đi!

- Bộ ngực đã sinh con mới thật sự là hoàn mỹ, không giống như những người khác, chẳng qua là lớn mà thôi, không biết có phải là đồ giả hay không.

- Nếu bàn về thật giả còn chưa tới phiên cô nói, chỉ có những người đã già bị rũ xuống mới có oán niệm với bộ ngực của những cô gái trẻ đi!

- Bộ ngực nhỏ nhỏ của cô sợ rằng không thể thỏa mãn được nhu cầu của trẻ em đi.

- Lớn quá có gì dùng, quan trọng là...cứng rắn.

Nhìn hai người đang cãi vã, Minh Diệu có chút khó hiểu, đây là tình huống gì, chẳng lẽ hai người này trời sinh bị đối xứng cốt sao?

- Nay...

Minh Diệu còn chưa kịp mở miệng, liền bị hai cô gái đồng thời cắt đứt.

- Cậu nói, bộ ngực hai chúng tôi ai được hơn?

Minh Diệu đứng ngay tại chỗ, miệng mở rộng, nhìn hai người đang hùng hổ, không biết làm sao.

Ada đi tới, ôm lấy đầu Minh Diệu, dán chặt trước ngực mình, mang theo vẻ mặt thắng lợi khiêu khích nhìn Từ Mẫn.

Minh Diệu lại lần nữa lâm vào vùng mềm mại làm cho hắn không cách nào hô hấp, trong lòng âm thầm kêu khổ, không biết gần đây rốt cục do mình phạm vào sao thái tuế hay bái sai thần, chuyện xui xẻo luôn rơi xuống trên đầu của hắn, ngay cả mang người đi gặp bạn cũng đụng phải hai người gây lộn.

Nhìn thấy động tác của Ada, Từ Mẫn liền đỏ mặt. Nhưng tiếp theo nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Ada, Từ Mẫn cắn cắn môi, đi tới, kéo ra tay Ada, đem Minh Diệu từ trong rãnh sâu kia cứu ra ngoài.

- Hô...rốt cục có thể hô hấp!

Minh Diệu hít một hơi thật sâu:

- Đa tạ rồi, Từ Mẫn, nếu không có chị tôi nhất định sẽ bị ghen...

Không đợi Minh Diệu nói xong, Từ Mẫn cắn môi, cũng đem đầu Minh Diệu gắt gao ôm trước ngực, Minh Diệu cảm giác có một cổ xúc cảm mềm mại từ trên mặt truyền tới, hơn nữa càng thêm lớn, thậm chí ngay cả lỗ tai cũng có thể cảm giác được cổ xúc cảm mềm mại kia. Từ Mẫn cắn môi, trên mặt tựa hồ có thể nhỏ ra máu, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Ada đang tức giận.

- Không được, hắn là của tôi, trả lại cho tôi!

Ada tiến lên đem Minh Diệu đoạt lại, lần nữa chôn trước ngực của mình.

- Phía trên không có ghi nhãn, ai nói là của cô.

Từ Mẫn không cam lòng yếu thế, đoạt lại Minh Diệu ôm vào ngực mình.

- A, của tôi của tôi, đây là của tôi, động tác này là do tôi phát minh trước.

- A a, chuyện này vốn không có độc quyền, cô đi kiện tôi đi.

- Trả lại cho tôi!

- Tôi mạn phép không đồng ý!

Minh Diệu cảm giác đầu của mình tựa hồ giống như trái bóng bàn, bị bốn quả cầu mềm nhũn phách tới phách lui không ngừng, mặc dù thỉnh thoảng có thể hô hấp được chút không khí mới mẻ, nhưng đầu hắn vẫn ngất trầm trầm.

- Đầu này...là của tôi a!

Trong đầu óc hỗn loạn của Minh Diệu chỉ còn lại ý nghĩ này.

72. Chương 72: Tiền Bạc Cùng Tính Mạng

Lý Tế Sâm ngồi bên trong văn phòng rộng rãi sáng ngời của mình, uống ly cà phê do thư ký xinh đẹp trẻ tuổi đưa tới. Từ trong văn phòng trên tầng hai mươi lăm nhìn xuống, những tòa lầu cao san sát giống như

khu rừng rậm bằng bê tông cốt thép, trong lòng hắn không khỏi sinh ra một cảm giác tự hào, nơi này ban đầu có một nửa do hắn nhận thầu xây dựng, mấy năm nay công việc kinh doanh xuôi gió xuôi nước làm cho hắn tích góp được đại lượng tài phú. Mà lần kinh nghiệm không tầm thường đó làm cho hắn càng tin tưởng có quỷ thần không chút nghi ngờ.

Cách đó không xa trên bàn thờ bày một pho tượng tài thần cung phụng, bên trong lư hương đầy ngập tro nhang cùng đồ cúng thật phong phú, đủ cho thấy lòng tôn kính cùng thành kính của hắn đối với tài thần, hắn rất tin, ngày đó nhất định là tài thần hiển linh.

Điện thoại trên bàn vang lên, truyền ra thanh âm của nữ thư ký trẻ tuổi khêu gợi:

- Lý tiên sinh, có một vị Phạm tiên sinh tìm ngài.

Lý Tế Thâm nhú mày, từ ngày hắn phát đạt tới nay, luôn có một chút người không biết lai lịch chạy tới tòe quan hệ muốn hỏi tiền của hắn, những người này lúc hắn nghèo rớt mồng tơi chỉ hận không giẫm cho hắn thêm một cước mới chịu cam tâm, nhìn thấy hắn phát tài, lại muốn tới tìm chút lợi ích, làm gì có chuyện tốt như vậy.

- Nói tôi đang họp, không gặp bất cứ ai!

Lý Tế Thâm tự nhiên đem người họ Phạm kia xem như là những thân thích họ hàng xa muốn đến tìm chút tiền bạc, lúc nói chuyện với thư ký cũng có chút tức giận, tức giận thư ký không đủ cơ trí.

Cúp điện thoại còn chưa được bao lâu, thư ký lại gọi điện thoại tới lần nữa, điều này làm Lý Tế Thâm rất tức giận:

- Tôi đã nói không gặp ai hết!

- Dạ...thật xin lỗi Lý tiên sinh!

Thư ký có chút sợ hãi, cũng có chút làm khó:

- Vị Phạm tiên sinh này nói là anh trai của vợ cũ ngài, tìm ngài có chuyện trọng yếu về vợ cũ của ngài, muốn cùng ngài hàn huyên một chút.

Vợ cũ của Lý Tế Thâm tên Phạm Phương Phương, khi hắn nghèo rớt mồng tơi chưa từng bỏ rơi hắn, hơi có chút mùi vị cùng nhau đồng cam cộng khổ. Nhưng khi hắn bắt đầu đổi vận, hai người lại thường xuyên có tranh chấp, gây cãi, mà hắn cũng cảm giác càng ngày càng không hợp nhau, cuối cùng hai người quyết định ly hôn. Lúc Phạm Phương Phương ly hôn cũng không lấy bất cứ thứ gì, chỉ muốn lấy căn nhà cũ khi hai người còn nghèo khổ vay tiền mua lại cùng một ít quần áo của mình, không hề lấy một phân tiền của Lý Tế Thâm, về sau cũng chưa từng hỏi tiền của hắn một lần nào.

Trong nháy mắt ký giấy ly hôn, ánh mắt mang theo nước mắt của Phạm Phương Phương làm hắn không cách nào quên được, còn có vẻ đồng tình cùng bị ai trong ánh mắt nàng làm cho hắn xem không hiểu, cũng nghĩ không thông.

- Để cho hắn vào đi!

Lý Tế Thâm thở dài một hơi, đối với vợ cũ hắn luôn cảm giác thiếu nợ rất nhiều rất nhiều, chỉ mong nàng hỏi tiền của hắn cũng tốt, yêu cầu làm gì cũng được, hắn cũng sẽ cảm giác trong lòng thoải mái hơn một chút, nhưng vợ cũ của hắn chưa từng mở miệng, hắn luôn có cảm giác thua thiệt nàng, vì thế trong lòng hắn nàng vẫn luôn là tâm sự khó giải của hắn.

Có lẽ rốt cục mình có thể làm chút gì đó bồi đắp lại rồi

- Trong lòng Lý Tế Thâm thầm nghĩ.

Cánh cửa phòng làm việc xa hoa nhẹ nhàng đẩy ra, một người đàn ông trung niên mà Lý Tế Thâm chưa từng gặp mặt đi vào, âu phục màu đen, mang kính mát, chỉ nhìn quần áo cũng đã thấy phong độ mười phần, nhưng râu mép cùng vẻ mặt lại không có vẻ gì thân sĩ, lại làm cho hắn có vẻ chẳng giống ai. Lý Tế Thâm nhú mày, hắn chưa từng nghe vợ cũ của hắn nói qua có một người anh trai giống như thế tồn tại.

- Mời ngồi!

Lý Tế Thâm khách khí ý mời người kia ngồi xuống. Ở trong thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, hắn cũng đã gặp không ít người, Lý Tế Thâm cảm thấy người trước mắt nhất định không phải là người có thân phận gì lớn, một thân quần áo cùng đạo cụ chỉ sợ là vì gặp hắn mới đặc biệt lấy ra sử dụng tạm thời, bình thường rất ít ăn mặc chính thức như thế, nếu không sẽ không cho người ta cảm giác chẳng giống ai. Lý Tế Thâm cũng không biểu hiện ra ý nghĩ này, nếu đã tự nhận là anh trai của vợ cũ, như vậy xem như nể mặt nàng, hắn cũng không biểu hiện quá mức thất lễ.

Người đàn ông không xem ai ra gì ngồi xuống gác lên hai chân, hơn nữa còn châm điếu thuốc, bắt đầu không chút cố kỵ đánh giá chung quanh.

- Không tệ lắm, lại có được phòng làm việc xa hoa như vậy, phía ngoài còn có nữ thư ký trẻ tuổi xinh đẹp, xem ra ông thật rất có tiền!

Người đàn ông lỗ mãng huyết sáo một tiếng, bắt đầu mỉa mai châm chọc.

- Là Phương Phương bảo anh tới tìm tôi hay sao?

Lý Tế Thâm dần nén sự khó chịu trong lòng xuống, động tác cùng giọng nói của người trước mắt cực kỳ giống như tên lưu manh ngoài đường. Hắn thật sự không muốn tiếp xúc với loại người này, mở miệng gọn gàng dứt khoát hỏi:

- Có phải Phương Phương gặp được phiền toái gì hay không?

- Phương Phương?

Người đàn ông sửng sốt:

- A, đúng là Phương Phương.

Người đàn ông gõ đầu của mình:

- Nhìn xem đầu óc của tôi, còn chưa kịp tự giới thiệu mình. Tôi tên là Phạm Đồng, là anh họ xa của Phạm Phương Phương.

Phạm Đồng đưa tay với Lý Tế Thâm.

Lý Tế Thâm cau mày, thoáng chần chờ một chút, vẫn vươn tay ra bắt tay Phạm Đồng. Bàn tay hai người vừa tiếp xúc, Lý Tế Thâm liền cảm giác tay mình giống như bị gọng kìm sắt nung đỏ siết chặt, có chút đau đớn, hắn đang muốn tránh thoát nhưng vẫn không thành công.

Phạm Đồng nhìn thấy trên mặt Lý Tế Thâm lộ ra vẻ thống khổ, khẽ mỉm cười, buông tay ra:

- Thật ngại quá, người thô kệch, đã quen tay.

Chỉ là một lần bắt tay đơn giản, trong lòng Phạm Đồng liền có chút nhận ra, Lý Tế Thâm trước mắt tuyệt đối có chút không giống người bình thường. Vừa rồi khi vừa nắm tay, Phạm Đồng vận dụng chút tiểu kỹ xảo ở trên tay, nếu là người bình thường nhiều lắm chỉ cảm giác tay mình hơi bị siết chặt nhưng sẽ không quá để ý, nhưng Lý Tế Thâm rõ ràng lại lộ ra vẻ mặt đau đớn, như vậy đã nói rõ trong thân thể của hắn nhất định đã có thứ gì đó, không giống như người bình thường. Mặc dù Phạm Đồng vẫn không thể xác định đó là vật gì, nhưng hắn tin tưởng nhất định sẽ tra ra được.

- Có lời gì nói thẳng đi, chỉ cần tôi có thể giúp được.

Lý Tế Thâm thu tay lại, để dưới bàn che khuất tầm mắt Phạm Đồng, nhu nhu bàn tay bị nắm đau đớn.

- Chỉ cần là chuyện của Phương Phương, tôi nhất định sẽ làm hết sức.

Lý Tế Thâm tăng thêm một câu phía sau, vì muốn phá hỏng ý đồ của những thân thích chỉ có mục đích chạy tới hỏi tiền.

- A, em họ của tôi sao, gần đây gặp phải chút phiền toái, chỉ là phiền toái rất nhỏ thôi, không phải rất lớn.

Phạm Đồng vừa hút thuốc, vừa chậm rãi nói:

- Cho nên cần một chút trợ giúp, mà nàng lại không muốn gặp ông, như vậy phải nhờ anh họ như tôi ra mặt vậy.

- Rất cục là phiền toái gì, có phải vấn đề tiền bạc hay không, có lời gì xin nói thẳng, đừng nên quanh co lòng vòng nữa.

Lòng kiên nhẫn của Lý Tế Thâm sắp bị người đàn ông đáng vẻ lưu manh không ngừng thừa nước đục thả câu trước mắt xóa tan sạch sẽ, trong giọng nói tự nhiên mang theo một chút tức giận.

- A a, đừng nên tức giận nha!

Thái độ không nhanh không chậm của Phạm Đồng rất dễ làm cho người ta nổi giận:

- Tự nhiên không phải là vấn đề về tiền rồi.

- Rất cục là vấn đề gì!

Lý Tế Thâm áp chế không nổi cảm tức trong lòng, vỗ bàn đứng lên:

- Đừng nên quanh co nữa, có chuyện gì nói nhanh một chút, nếu không xin mời anh ra ngoài!

- Em họ của tôi đã bị bệnh nan y.

Về mặt Phạm Đồng trở nên thật nghiêm túc:

- Là loại bệnh nan y mà y học giới hiện tại không cách nào chữa khỏi!

- Phương Phương...nàng bị bệnh nan y...

Về mặt Lý Tế Thâm kinh ngạc:

- Tại sao vậy, chuyện xảy ra khi nào? Tại sao tôi không hề hay biết tin tức?

- Chỉ mới kiểm tra ra được gần đây thôi.

Phạm Đồng thở dài một hơi, dụi tắt tàn thuốc:

- Ông dĩ nhiên không biết, kể từ ngày ông ly hôn với nàng, em họ của tôi đã quyết định sẽ không còn bất kỳ liên quan gì với ông nữa.

Lý Tế Thâm vô lực ngồi trở xuống ghế, có chút bất đắc dĩ. Đối với oán hận của vợ cũ, hẳn không lời nào để nói. Nhưng có thể cùng nghèo khổ mà không thể cùng giàu sang, đây thật sự là nỗi tiếc nuối trong lòng hẳn. Đối với vợ trước, mặc dù đã không có bất kỳ tình yêu, nhưng lòng áy náy vẫn không cách nào tránh khỏi.

- Tôi...tôi có thể làm gì?

Về mặt Lý Tế Thâm áy náy:

- Đúng rồi, tôi tìm người đem nàng chuyển qua bệnh viện tốt nhất, tìm bác sĩ giỏi nhất, quốc nội không được thì ra nước ngoài đi, tiền thuốc thang không cần lo lắng, một mình tôi lo hết.

Phạm Đồng lắc đầu:

- Bệnh này không phải là tiền có thể trị, bác sĩ đã xác định, em họ tôi không còn bất cứ hi vọng nào rồi.

- Như vậy tôi phải làm sao bây giờ...

Lý Tế Thâm nghe được điều duy nhất mà hẳn có chính là tài phú cũng không thể sử dụng, cảm giác vô lực lại phát ra từ trong lòng.

Trầm mặc một hồi, Lý Tế Thâm đột nhiên kịp phản ứng, nếu chỉ đơn thuần tới báo cho hẳn biết một tiếng, người đàn ông này vốn không cần đích thân tìm tới hẳn. Có lẽ muốn lừa gạt ít tiền về đi – Lý Tế Thâm vừa nghĩ tới đây, liền khởi lên tinh thần, nhìn người đàn ông hỏi:

- Như vậy mục đích lần này anh tới là gì?

Phạm Đồng trầm ngâm một lúc, tựa hồ đang suy nghĩ làm sao mở miệng.

- Năm đó ông chỉ là một thầu khoán nghèo rớt mồng tơi mà thôi, nhưng năm năm trước ông tựa hồ gặp phải vận khí, làm gì cũng xuôi gió xuôi nước.

Phạm Đồng dừng một chút, thò đầu tới gần nhỏ giọng nói:

- Năm đó em họ tôi đã hoài nghi ông đã làm ra chuyện gì không nên, cho nên mới nhận được hết thấy những gì ông có hiện tại. Nói thí dụ như...chiêu quỹ vận tài gì đó...

- Rất cục anh muốn hỏi cái gì?

Nghe được lời nói của Phạm Đồng, trong lòng Lý Tế Thâm thầm giật mình, đối với người đàn ông vừa suy đoán đã trúng náy càng thêm đề phòng.

Thấy Lý Tế Thâm không phủ nhận cũng không xác nhận, Phạm Đồng cảm giác mình đã cách đáp án không xa:

- Nếu bệnh của em họ tôi nhân lực đã không còn cách nào, cho nên tôi liền nghĩ, có thể dùng lực lượng quỹ thần hay không...

- Không được!

Lý Tế Thâm không đợi Phạm Đồng nói xong liền cắt đứt lời của hắn.

- Tại sao?

Đối với lời phủ quyết của Lý Tế Thâm, Phạm Đồng có chút kỳ quái:

- Em họ của tôi chỉ bất quá muốn hỏi thăm phương pháp năm đó ông sử dụng để trị liệu bệnh của mình mà thôi, ông cũng đâu có bị tổn thất gì.

- Tôi không thể nói...

Lý Tế Thâm không khỏi lâm vào mâu thuẫn thật sâu. Trong lòng hắn biết chuyện này không thể nói ra, nếu như nói ra ngoài, hết thấy những gì hắn đang có sẽ hóa thành một giấc mộng xuân, không còn tồn tại, đó là lời năm xưa sử giả tài thần chính miệng nói ra, nếu như hắn đem chuyện này nói cho người thứ ba nghe, như vậy hắn sẽ bị mất đi tất cả. Lý Tế Thâm đã mất đi hết thấy, nếu như hắn mất luôn tiền bạc hắn có trong tay, như vậy hắn sẽ hoàn toàn biến thành hai bàn tay trắng. Cuộc sống thống khổ nghèo rớt mồng tơi đã khắc sâu trong lòng của hắn, khiến cho hắn không khỏi phải nắm chặt kim tiền đang có trong tay. Chọn lựa giữa mất hết tiền bạc cùng mất đi tính mạng của người vợ trước, tham niệm của hắn đã thắng được lòng áy náy của hắn, hắn lựa chọn lòng tham.

- Thật xin lỗi, ngoại trừ điều này chuyện gì tôi cũng có thể đáp ứng.

Lý Tế Thâm suy nghĩ một lúc, lấy ra chi phiếu bên trong ngăn kéo, kéo xuống một tờ đưa cho Phạm Đồng:

- Dùng số tiền này mang nàng đi khám bác sĩ giỏi, hoặc để cho nàng có cuộc sống vui vẻ hơn một chút trong đoạn đường cuối cùng.

Nhìn một dãy số trong chi phiếu, Phạm Đồng không khỏi nhú mày, huyết sáo một tiếng:

- Ông tình nguyện lấy ra một số tiền lớn như vậy cũng không nguyện ý đem phương pháp nói ra để cứu tính mạng vợ cũ của mình sao? Chẳng lẽ ông thật cho rằng tiền còn quan trọng hơn cả tính mạng của vợ mình?

- Thật xin lỗi!

Lý Tế Thâm cúi đầu, không dám nhìn vẻ mặt cười nhạo của Phạm Đồng:

- Tôi chỉ đủ khả năng làm được như vậy, mời rời đi đi.

- Tôi không cần tiền của ông!

Phạm Đồng khinh thường đem chi phiếu xếp thành một chiếc máy bay giấy, ném ra ngoài:

- Ông đã không muốn đem phương pháp nói ra, tôi cũng không miễn cưỡng, tôi chỉ cần ông làm một chuyện.

- Chuyện gì?

Lý Tế Thâm nghe được Phạm Đồng không tiếp tục ép hỏi chuyện kia, ngẩng đầu lên:

- Ngoài trừ sự kiện kia, chuyện gì tôi đều có thể làm.

- Đi theo tôi, tôi muốn ông đi gặp mặt em họ tôi lần cuối cùng.

Phạm Đồng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Tế Thâm:

- Tôi nghĩ đây là nguyện vọng cuối cùng trước khi nàng rời đi nhân thế.

Lý Tế Thâm suy nghĩ một chút, cầm lên điện thoại:

- Hủy bỏ toàn bộ cuộc hẹn chiều nay, tôi có việc gấp muốn đi ra ngoài.

Cầm lấy áo ngoài, Lý Tế Thâm cùng Phạm Đồng đi ra khỏi phòng làm việc, Phạm Đồng đi theo sau lưng Lý Tế Thâm, nhìn bóng người tràn đầy mùi vị kim tiền trước mắt, lạnh lùng cười cười.

73. Chương 73: Hai Người Mất Tích

- Thật xin lỗi hai vị, Lý tổng không có ở đây, nếu như hai vị có chuyện quan trọng thì xin nhắn lại trước, tôi sẽ nhanh chóng an bài thời gian cho hai vị gặp mặt Lý tổng!

Thư ký nho nhã lễ độ trả lời, làm Minh Diệu cùng Từ Mẫn không khỏi liếc nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ.

- Là như vậy, thật sự chúng tôi có chuyện khẩn yếu phải tìm được Lý tổng, cô có thể đem phương thức liên lạc với ông ấy nói cho chúng tôi được không?

Minh Diệu nhướn mày hỏi tiểu thư ký.

- Thật xin lỗi, không thể được!

Thư ký mỉm cười cự tuyệt Minh Diệu.

- Làm sao bây giờ, nếu không ngày mai chúng ta trở lại?

Minh Diệu hỏi Từ Mẫn.

- Không được, vạn nhất đột nhiên phát sinh tình huống thì làm sao bây giờ?

Nhìn thấy có người ngoài, Từ Mẫn không thể nói trắng ra:

- Chúng ta phải nhanh chóng tìm được người này một chút, kéo thời gian càng lâu hẳn sẽ càng thêm nguy hiểm.

- Nhưng người ta đã nói không có ở đây, chúng ta lại có biện pháp gì chứ?

Minh Diệu bất đắc dĩ xòe tay, thuận tiện nhìn vị nữ thư ký tuổi trẻ xinh đẹp, trong lòng không khỏi tà ác nghĩ, chẳng lẽ nữ thư ký này ban ngày làm việc tại công ty, buổi tối cũng phải làm việc kia bên trong nhà ông chủ sao?

- Những người có tiền thế này, luôn thích làm ra chút ít phiền toái như thế!

Từ Mẫn có chút không ưa những thương nhân như vậy.

- Luôn thích làm chuyện như vậy, rõ ràng đang ở công ty lại cứ dận dò thư ký ai gặp cũng không tiếp, chỉ là vì làm ra cái giá của một ông chủ mà thôi, xem đây!

Từ Mẫn đi tới, đưa ra giấy chứng minh:

- Chúng tôi là cảnh sát, có một vụ án cần hiểu rõ một chút tình huống với Lý tổng, vô cùng khẩn cấp, cho nên phiền cô thông báo với ông ấy một tiếng!

Nhìn thấy giấy chứng minh của Từ Mẫn, thư ký có chút khó khăn:

- Hay là tôi xin chỉ thị với Lý tổng một chút?
- Nhanh lên đi!

Từ Mẫn nghiêm mặt nói với thư ký, thấy thư ký vội vàng gọi điện thoại, nàng xoay đầu lại nhìn Minh Diệu ngịch ngợm mở tròng hai mắt.

Đặt điện thoại xuống, thư ký lắc đầu:

- Không gọi được điện thoại, thật ngại quá, hay là ngày mai các vị hãy tới vậy?
- Hẳn thật không có mặt trong công ty sao?

Từ Mẫn nhìn bộ dạng của thư ký không giống như đang lừa gạt nàng.

- Thật sự không có ở đây!

Thư ký có chút bất đắc dĩ:

- Sáng nay có một người tới đây, nói là anh trai của vợ cũ ông ấy, nói chuyện với Lý tổng một lát rồi cùng Lý tổng đi ra ngoài rồi. Sau đó tôi có chút chuyện cần gọi điện liên lạc với Lý tổng, nhưng không cách nào gọi điện cho ông ấy.
- Anh trai của vợ trước ông ta?

Từ Mẫn sửng sốt:

- Có nói qua họ muốn đi đâu không?
- Không có, nhưng Lý tổng đã dặn hử bỏ toàn bộ an bài chiều nay, đoán chừng là đi làm chuyện riêng gì đó, hôm nay chỉ sợ chưa trở lại.

Bất đắc dĩ, Từ Mẫn cùng Minh Diệu không thể làm gì khác hơn là rời khỏi công ty của Lý Tế Thâm:

- Làm sao bây giờ?

Từ Mẫn cũng không có biện pháp.

- Hay là cô đi tìm đồng nghiệp hỏi thăm xem có thể tra được một chút số điện thoại của vợ cũ hắn hay không? Nếu anh trai của vợ cũ hắn đến tìm hắn, có lẽ có thể hỏi được số điện thoại của người kia, thuận tiện tìm được hắn.

Minh Diệu suy nghĩ một chút đề nghị nói.

- Cũng tốt!

Từ Mẫn gọi điện thoại về cục cảnh sát.

Hai người hiện tại phải đợi tin tức, không có việc gì đành tìm chiếc ghế dài ngồi xuống nghỉ ngơi. Đã bắt đầu vào mùa đông, nhưng khí trời vẫn chưa rét lạnh, có lẽ do nguyên nhân không có gió, cho nên cũng chưa cảm giác được mùa đông lạnh lẽo.

- Cho cậu cái này!

Từ Mẫn giật điều thuốc vừa hút của Minh Diệu, đưa qua một ly cà phê còn bốc hơi nóng:

- Mặc dù khí trời còn chưa lạnh, nhưng dù sao cũng đã vào mùa đông, cẩn thận đừng để bị cảm lạnh.
- Cảm ơn!

Minh Diệu nhận lấy cà phê, cà phê còn bốc hơi nóng chảy từ thực quản vào dạ dày làm cho người ta có cảm giác tỉnh thần như rung lên.

- Cậu...có phải cảm thấy tôi là người phụ nữ thích để tâm vào chuyện vụn vặt hay không?

Từ Mẫn cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

- Rất tốt thôi!

Minh Diệu cười cười:

- Nếu như tôi là lãnh đạo của chị, nhất định sẽ bỏ số tiền lớn lưu chị lại, một nhân viên nhiệt tình với công việc như chị càng ngày càng khó tìm.

- Không phải công việc, tôi muốn nói cuộc sống bình thường!

Trong giọng nói của Từ Mẫn mang theo vẻ đùa đăm:

- Chồng trước của tôi cũng bởi vì tôi nhất định kiên trì một việc không chịu bỏ qua, mỗi khi có vụ án chưa kết thúc tôi cũng không chịu ngủ yên giấc, thật sự không chịu được nên mới muốn ly hôn.

- Chị muốn nghe lời thật sao?

Minh Diệu nhìn Từ Mẫn.

Từ Mẫn có chút thấp thỏm, nhưng vẫn kiên định gật đầu. Vô luận là thân phận gì, cách nhìn của Minh Diệu đối với nàng mà nói cũng thật trọng yếu.

- Đây là khuyết điểm của chị, mà cũng là ưu điểm của chị.

Minh Diệu cúi đầu suy nghĩ một chút:

- Chị có thể một lòng làm công việc thì rất tốt, lúc đầu tôi thấy chị rất đáng được khâm phục, có lẽ do nguyên nhân tôi chưa từng nhiệt tình với bất cứ chuyện gì, vì thế tôi có chút hâm mộ lòng nhiệt tình của chị. Có lẽ loại nhiệt tình này làm chị mất đi chút ít thứ gì đó, nhưng nhất định cũng mang đến cho chị chút ít điều gì đó. Thế giới này vốn là công bằng, chị có được cũng phải có mất. Mà trong cái được và mất chỉ có thể dựa vào chính giá trị quan của chị mà cân nhắc có đáng giá làm điều đó hay không. Chỉ cần bản thân chị cảm thấy là đáng giá, vui vẻ, thì không cần quan tâm tới ý nghĩ của người khác.

Minh Diệu dừng một chút, giọng nói có chút hài hước:

- Về chuyện chồng trước của chị, chỉ có thể nói hai người thật sự không hợp tính nhau chút nào.

- Không hợp?

Từ Mẫn có chút không giải thích được.

- Dĩ nhiên, chị quá cường thế, tôi nghĩ chồng của chị nhất định có chút không chịu được, đây là do tính cách hòa hợp hay không, không liên quan tới công việc hay phương pháp làm việc của chị.

Từ Mẫn nhún mày:

- Có phải toàn bộ đàn ông đều không thích đàn bà cường thế?

- Vậy cũng không nhất định!

Minh Diệu lắc đầu:

- Thế giới này có cung tất có cầu, chị là tấn công, tự nhiên phải đi tìm người chịu nhận mới có thể đạt tới hài hòa.

- Vậy bản thân cậu thì sao?

Từ Mẫn híp mắt nhìn Minh Diệu.

- Tôi sao?

Minh Diệu uống cạn ly cà phê:

- Tôi vừa tấn công vừa chịu đựng.

Di động của Từ Mẫn vang lên, lời của đồng nghiệp bên kia điện thoại làm Từ Mẫn có chút giật mình. Từ Mẫn đặt điện thoại xuống, bắt đầu cảm thấy chuyện của Lý Tề Thâm có chút kỳ quặc.

- Chuyện gì?

Minh Diệu thấy Từ Mẫn nghe xong điện thoại vẻ mặt có chút không đúng:

- Không tìm được phương thức liên lạc với vợ của Lý Tế Thâm sao?
- Đã tìm được địa chỉ!

Từ Mẫn cau mày suy tư:

- Nằm ở Thái Bình Lăng.
- Đã chết rồi?

Minh Diệu sửng sốt:

- Vậy chúng ta ngày mai trở lại chứ sao bây giờ.
- Cũng bởi vì đã chết mới kỳ quái!

Từ Mẫn đem tình huống mà đồng nghiệp mới nói cho nàng kể lại rõ ràng với Minh Diệu:

- Vợ trước của Lý Tế Thâm tên Phạm Phương Phương, đã qua đời hơn hai năm rồi, hai người vốn rất ân ái, nhưng sau khi Lý Tế Thâm kiếm được nhiều tiền, tình cảm lại tan vỡ ly hôn.
- Chuyện này có gì là kỳ quái!

Minh Diệu nói:

- Bất quá lại gặp phải một Trần Thế Mỹ mà thôi, bây giờ người như vậy vốn rất nhiều.
- Chuyện kỳ quái không phải chỗ này!

Từ Mẫn nói tiếp:

- Lúc ly hôn Phạm Phương Phương không hề lấy một phân tiền nào của Lý Tế Thâm, chỉ cần ở lại căn nhà cũ trước khi họ ly hôn, sau khi ly hôn chưa bao giờ hỏi tiền hán, thậm chí không gọi điện thoại, hai người đã hoàn toàn đoạn tuyệt lui tới, sợ rằng chính Lý Tế Thâm cũng không hay biết vợ hán đã chết từ hai năm trước.
- Hai người đã nhiều năm cũng không hề lui tới, lại ngay lúc này có một người anh vợ chạy tới tìm hán, đúng là có chút kỳ quái.

Minh Diệu suy nghĩ một chút:

- Trở lại phòng làm việc của Lý Tế Thâm, hỏi thăm nữ thư ký kia một chút.

...

Nhìn thấy Từ Mẫn cùng Minh Diệu đi rồi quay lại, nữ thư ký cảm giác có chút nhức đầu:

- Hai vị, Lý tổng còn chưa trở về, hơn nữa tôi vừa nói với hai vị, hôm nay có thể Lý tổng sẽ không trở lại, nếu như ông ấy trở lại tôi sẽ gọi điện thoại cho hai vị.
- Không phải, lần này không phải vì chuyện của Lý Tế Thâm, tôi muốn hiểu rõ căn kẽ tình huống người sáng nay đến tìm ông ấy, mời miêu tả chi tiết!
- Là người tự xưng là anh trai vợ trước của Lý tổng sao?

Nữ thư ký hơi có chút suy nghĩ:

- Nhìn qua tuổi tác tương đương Lý tổng, mặc âu phục màu đen, còn mang kính mát, nhưng có chút...có chút...

Nữ thư ký cố gắng tìm một từ ngữ chính xác để hình dung.

- Có chút chí cao khí ngang không đem người khác thả vào trong mắt phải không?

Từ Mẫn nghe được một thân âu phục đen đeo kính đen liền nhớ tới mấy người áo đen từng gặp kia.

- Thế thì không phải, có chút...lời thôi lệch thếch, vừa nhìn đã biết là người không có văn hóa, hơn nữa vẻ mặt còn râu ria xồm xoàm.

Nữ thư ký phủ nhận câu nói của Từ Mẫn.

- Lời thôi lệch thếch, còn râu ria xồm xoàm?

Minh Diệu sững sốt:

- Có phải mặc vào âu phục cũng không hề có chút vẻ trí thức, hơn nữa có chút giống như lưu manh?

- Đúng đúng, đặc biệt thật giống như loại lưu manh xã hội đen trong phim, lúc hấn ngồi ở đây cũng không hề xin phép tôi đã lấy hết toàn bộ chocolate trên bàn tôi ăn hết!

Nữ thư ký gật đầu, đối với việc kia nàng thật có chút ít oán khí, chocolate kia là nàng phải bấm bụng mua về, bình thường cũng không nỡ ăn, mỗi ngày chỉ dám ăn một viên, lại không nghĩ rằng bị người kia ăn hết sạch sẽ mà cũng không thèm xin phép.

- Hấn có nói hấn tên gọi là gì không?

Minh Diệu hỏi tiếp, hấn đột nhiên nghĩ tới một người.

- Hấn nói hấn họ Phạm, gọi Phạm Đồng, đồng của vàng bạc đồng thiếc ấy!

Nữ thư ký nói thầm trong lòng – hấn nên trực tiếp gọi là thùng cơm mới đúng.

Minh Diệu ra dấu bằng mắt với Từ Mẫn, liền lôi kéo Từ Mẫn rời khỏi phòng làm việc.

- Sao vậy? Cậu biết người này?

Từ Mẫn thấy Minh Diệu tựa hồ nghĩ ra điều gì, vừa đi ra thang máy liền mở miệng hỏi.

- Ân, đã gặp mặt vài lần!

Minh Diệu gật đầu:

- Người tên Phạm Đồng này cũng là người của hiệp hội.

- Đáng chết, lại bị giành trước một bước.

Từ Mẫn có chút ảo não, nếu là người của hiệp hội, như vậy chỉ cần tìm một lý do đến tìm Lý Tế Thâm cũng có thể nói qua được rồi.

- Nhưng có chút kỳ quái!

Minh Diệu cau mày lầm bầm:

- Phạm Đồng này hấn chỉ là nhân viên ngoài biên chế, làm sao lại nhúng tay làm được việc của nhân viên nội bộ. Hơn nữa mấy lần trước đều là sau khi có người chết hiệp hội mới phái ra nhân viên đến tiến hành kết thúc công việc, nhưng lần này Lý Tế Thâm vẫn còn sống tốt, tại sao phải tiếp xúc với hấn?

- Trừ phi...Lý Tế Thâm là một nhân vật đặc thù, hoặc hấn biết chút gì đó!

Từ Mẫn cảm giác mình đang tiến đến gần chân tướng:

- Nhất định phải tìm được Lý Tế Thâm. Cậu không phải là gặp mặt Phạm Đồng kia mấy lần rồi sao? Có thể liên lạc được với hấn hay không, có lẽ từ trong miệng của hấn lấy được chút ít tình báo.

- Tôi thử một chút.

Minh Diệu có chút không chắc, chuyện này còn có rất nhiều địa phương kỳ quái, hơn nữa hấn và Phạm Đồng cũng không có giao tình gì lớn lao. Có lẽ xem tại chút ít món xương hầm của Tiểu Manh cùng việc Minh Diệu giúp hấn gọi xe cứu thương mà bán cho hấn chút mặt mũi. Minh Diệu lược loại phương thức liên lạc mà Phạm Đồng lưu lại cho hấn trước đó.

- Gọi không thông!

Minh Diệu khẹp lại di động, lắc đầu:

- Hai người cùng đi ra, bây giờ điện thoại hai người đều gọi không được, không phải là có chuyện gì xảy ra đi!
- Chẳng lẽ quỷ hồn muốn lấy mạng của Lý Tế Thâm, nên Phạm Đồng cũng bị liên lụy vào sao? Nhất định phải tìm được hai người bọn họ!
- Từ Mẫn có chút cảm giác vô lực, biển người mịt mờ, đi nơi nào tìm được hai người kia đây?
- Xem ra là phải đi tới một chuyến!
- Minh Diệu thậm chí có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt bất đắc dĩ của thư ký kia.
- Chỉ cần tìm được chút đồ vật mà Lý Tế Thâm đã dùng qua, chúng ta sẽ có biện pháp tìm được hắn!

74. Chương 74: Dục Vọng

- Lấy được không?
- Nhìn thấy Minh Diệu đi ra thang máy, Từ Mẫn bước nhanh tới hỏi.
- Dĩ nhiên!
- Minh Diệu giơ cao tờ giấy trong tay:
- Mặc dù nàng có chút không tình nguyện, nhưng vẫn cho tôi, thân phận cảnh sát của các vị quả nhiên dùng thật tốt.
- Đây là cái gì vậy?
- Từ Mẫn túm lấy tờ giấy trong tay Minh Diệu, trên đó còn viết một dãy số điện thoại di động:
- Là điện thoại có thể liên lạc với Lý Tế Thâm sao?
- Dĩ nhiên là không phải!
- Minh Diệu đoạt lại tờ giấy:
- Đây là số điện thoại của nữ thư ký mà tôi hỏi được, ngay cả số đo ba vòng của nữ thư ký kia đều nói cho tôi biết.
- Tiểu tử cậu...
- Trên trán Từ Mẫn nổi gân xanh, nhảy dựng lên hung hăng gõ lên đầu Minh Diệu một quyền:
- Tôi không phải bảo cậu đi hỏi xin số điện thoại của nữ thư ký kia, tôi bảo cậu đi tìm đồ vật để tìm kiếm Lý Tế Thâm!
- Nga, chuyện kia sao!
- Về mặt Minh Diệu đau khổ, xoa xoa nơi bị Từ Mẫn đánh sưng:
- Ở trong túi áo, nữ thư ký cho tôi một cây bút máy, nói Lý Tế Thâm thường xuyên sử dụng.
- Từ Mẫn lục lọi cây bút máy trong túi áo Minh Diệu, cẩn thận nhìn một chút, thở phào nhẹ nhõm. Cất giữ bút máy xong, Từ Mẫn đoạt lấy tờ giấy mà Minh Diệu xem như trân bảo, trong nháy mắt xé thành một mảnh bông tuyết.
- Đi mau, đi tìm tiểu Ái!
- Từ Mẫn nín lấy lỗ tai Minh Diệu kéo vào trong xe.
- A, mùa xuân của tôi, hi vọng của tôi!

Minh Diệu quơ hai tay, muốn bắt lại mấy mảnh giấy bay đầy trời kia, nhưng lỗ tai bị Từ Mẫn nín lấy, chỉ đành trơ mắt nhìn trang giấy theo gió phiêu tán.

Từ Mẫn lái xe, vô cùng lo lắng đi thẳng tới phòng làm việc của Ada, Minh Diệu ngồi ngay vị trí cạnh tài xế không chút tinh thần.

- Tiểu Ái, có việc gấp nhờ cô hỗ trợ.

Từ Mẫn hấp tấp đẩy ra cửa phòng làm việc của Ada, nhìn thấy Ada đang ngồi cạnh bàn ngây người.

- Được, tôi hiểu được, tôi sẽ phục tùng mệnh lệnh!

Ada buông xuống điện thoại trong tay, thở dài một hơi.

- Có chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy vẻ mặt làm khó của Ada, Minh Diệu cảm giác có chút kỳ quái.

- Tôi đem chuyện này báo cáo tổng bộ ủy ban, vừa rồi thượng cấp đột nhiên ra lệnh cho tôi lập tức dừng việc truy xét vụ án này, không hề nói rõ lý do gì, cũng cự tuyệt làm ra bất kỳ giải thích.

Ada cau mày nhìn hai người đang đi vào:

- Thật xin lỗi, xem ra tôi không giúp được gì rồi!

- Quái sự!

Minh Diệu nghe đến đó, trong lòng càng thêm hoài nghi sau lưng chuyện này có chút ít bí mật không thể cho ai biết. Nếu như chỉ là hiệp hội thần quái Trung Quốc muốn giấu diếm chân tướng sự tình thì cũng thôi, có thể do việc này dính líu tới nhân vật cao tầng nên muốn lừa dối che giấu cũng chỉ là việc bình thường. Nhưng ngay cả ủy ban tối cao Châu Âu cũng tựa hồ không muốn điều tra tiếp tục, điều này có chút quái dị, phẳng phất như chuyện này là củ khoai lang bỏng tay, chỉ hận không thể lập tức ném xuống.

- Mặc dù là tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng như vậy xem ra sau vụ án hai người đang truy xét, có vấn đề!

Ada nhíu mày:

- Ngay cả phía chính phủ hai bên đều không nghĩ tới gia nhập vào việc này.

- Càng là như vậy, bản thân tôi càng có hứng thú!

Minh Diệu cười cười:

- Chuyện mà phía chính phủ luôn thích che giấu luôn hợp khẩu vị của tôi!

- Vẫn muốn tra sao?

Ada có chút làm khó:

- Nhưng tôi không thể cãi lại mệnh lệnh của thượng cấp.

- Thượng cấp của chị bắt quá chỉ ra lệnh chị dừng lại việc truy tra mà thôi, như vậy thì chị cứ dừng lại là được. Chuyện tôi muốn chị hỗ trợ bắt quá chỉ là muốn tìm người mà thôi.

Về mặt Minh Diệu cười xấu xa.

- Cậu cho rằng hai người đi thăm dò, còn tôi làm như không hề biết chuyện gì?

Hai mắt Ada tỏa sáng:

- Đây là một chủ ý tốt!

Đem xác ngoài bút máy hòa tan sau đó bỏ cạn vào trong cốc chịu nóng, Ada đem một bình nhỏ đựng dịch nhờn màu trắng đặt lên bàn, tìm kiếm cây gậy thủy tinh trong ngăn kéo.

- Đây là cái gì?

Từ Mẫn cầm bình nhỏ kia quơ quơ, nhìn chất lỏng sền sệt bên trong hỏi.

- Đây là một loại mỹ phẩm dưỡng da!

Vẻ mặt Minh Diệu cười tà ác:

- Dùng để thoa lên mặt hoặc là môi.

Từ Mẫn mở bình ra, ngửi ngửi:

- Di, thật tanh nha, vật này bôi lên mặt làm sao chịu được?

- Thích ứng thêm một thời gian ngắn thì thành thói quen thôi.

Minh Diệu cố gắng nhịn cười:

- Bây giờ có rất nhiều mm cũng thích dùng loại mỹ phẩm này dưỡng da đó, hiệu quả không tệ, nếu dùng lúc mới ra lò càng tốt lắm.

- Đừng nghe hấn nói nhảm!

Ada cầm lấy cây gậy thủy tinh nho nhỏ đi tới:

- Hấn lừa cô thôi, đây là tinh dịch của ngựa.

- Tinh...tinh dịch!!!

Từ Mẫn ném bình lui ra sau mấy bước, dùng ánh mắt tức giận nhìn Minh Diệu, Minh Diệu thật sự không nhịn được nữa, cười lên ha hả, bất quá hấn còn chưa cười được bao lâu đã bị Từ Mẫn hung hăng gõ lên đầu.

Ada đem gậy thủy tinh phát ra hồng quang lấy ra khỏi chiếc cốc chịu nhiệt, đưa cho Từ Mẫn:

- Dựa theo phương hướng cây gậy chỉ mà đi tìm, là có thể tìm được người mà hai người muốn tìm.

- Tôi không cầm đâu!

Từ Mẫn lắc mạnh đầu:

- Loại vật này cứ đưa cho hấn, tôi lái xe thôi!

Lý Tế Thâm ngồi trên xe, hấn có chút kỳ quái, đây rõ ràng không phải phương hướng đi tới nhà cũ của hấn trước kia.

- Chúng ta đang đi đâu?

Hấn mở miệng hỏi.

- đương nhiên là đi gặp em họ của tôi.

Phạm Đồng vừa lái xe vừa chậm rãi đáp.

Có lẽ là đi tới bệnh viện nào đó đi, vợ cũ của hấn không phải đang bị bệnh nan y hay sao – Lý Tế Thâm trầm nghĩ, cũng không tiếp tục hỏi thăm.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ càng ngày càng hoang vu, Lý Tế Thâm cau mày, hiện tại đã đi tới ngoại ô thành phố, chẳng lẽ cuộc sống của vợ cũ hấn lại nghèo túng tới mức như vậy, có bệnh chỉ có thể đi tới loại bệnh viện ở những nơi vắng vẻ thế này để trị liệu sao? Lý Tế Thâm cảm thấy phải nhanh chóng chuyển viện cho nàng, có lẽ nơi đó nàng sẽ được trị liệu tốt hơn. Hấn không quản xài bao nhiêu tiền, xem như cách bồi thường cho nàng, để lấy cái cơ giúp lòng mình bình an.

- Đến rồi, xuống xe đi!

Xe dừng trước mặt căn phòng bên dưới một cây cầu, Lý Tế Thâm bước xuống đánh giá chung quanh. Nơi này không có bóng người ở lại, bốn phía ngoại trừ căn nhà này chỉ có bụi rậm cỏ dại, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng còn có tiếng xe chạy ngang qua, giống như loại xe vận tải lớn, thanh âm chấn muốn điếc tai.

- Vì sao nàng ở lại địa phương này, còn nhà cũ của chúng tôi đâu? Phương Phương không phải đang ở bệnh viện sao?

Lý Tế Thâm liền cảm giác có chuyện gì đó không đúng.

Phạm Đồng kéo kéo cà vạt trên cổ, vạt này đeo lên cổ làm cho hắn luôn có cảm giác giống như bị treo cổ, rất không thoải mái:

- Nàng không ở nơi này, nơi này là chỗ tôi ở.

- Tại sao dẫn tôi tới nơi này?

Lý Tế Thâm lui ra phía sau hai bước, tận lực cách xa người đàn ông nhìn qua có chút nguy hiểm trước mắt.

- Vợ cũ của tôi ở đâu?

- Vợ cũ của ông sao...

Phạm Đồng chỉ chỉ dưới đất.

- Đã đi trước một bước rồi!

- Anh giết nàng!

Sắc mặt Lý Tế Thâm đại biến.

- Ha ha ha ha ha...

Phạm Đồng lớn tiếng cười, cười vô cùng vui vẻ:

- Tôi giết nàng? Ha ha ha ha ha, ông quá buồn cười rồi, làm tôi muốn chết vì cười đây!

Qua một hồi lâu, Phạm Đồng mới dừng lại tiếng cười:

- Ông không biết vợ trước của ông đã chết hai năm trước rồi sao?

- Làm sao có thể...

Lý Tế Thâm ngây ngẩn cả người, nhưng trong nháy mắt hắn liền kịp phản ứng, nếu vợ cũ của hắn đã chết hai năm trước, như vậy người đàn ông trước mắt rất có thể không phải là anh họ của vợ hắn, như vậy hắn dẫn mình tới nơi này là có mục đích gì? Bắt cóc? Không giống, nếu chỉ đơn thuần vì tiền, vừa rồi số tiền khổng lồ trong chi phiếu hắn cũng sẽ không ném đi. Như vậy là vì muốn lấy số tiền nhiều hơn, hay là vì do đối thủ cạnh tranh phái tới đả kích hắn hay sao? Lý Tế Thâm cố gắng tỉnh táo lại, bây giờ chủ yếu nhất là phải biết rõ ràng mục đích của người này là chuyện gì. Người người đều có dục vọng, Lý Tế Thâm nghĩ tới đây ngược lại cũng không sợ, bắt đầu hoạt động đầu óc của hắn.

- Rốt cục anh là ai, có mục đích gì, trực tiếp một chút đi, chúng ta nói chuyện một chút. Muốn tiền sao? Hay có người thuê mướn? Nếu như muốn tiền, anh cứ mở miệng, nếu như được thuê, tôi có thể ra gấp đôi giá tiền.

Lý Tế Thâm thanh tĩnh lại, bắt đầu chậm rãi nói:

- Tôi tin tưởng trên thế giới này không có chuyện gì mà tiền làm không được. Chỉ cần là người đều có dục vọng, chỉ cần có tiền cũng không có dục vọng nào không thể thỏa mãn.

Phạm Đồng cười lắc đầu, trong mắt mang theo một tia khinh miệt:

- Xem ra ông thực sự có sự lệ thuộc mãnh liệt đối với kim tiền. Nhưng chỉ tiếc dục vọng của tôi tiền không thỏa mãn được, dục vọng của tôi chính là sự tò mò.

Sắc mặt Lý Tế Thâm thay đổi, hắn nhớ tới lúc trước khi nói chuyện với người này trong phòng làm việc, người này rõ ràng cho thấy vì chuyện kia mà đến, hắn muốn không phải là tiền, mà là số tiền có mãi vô hạn không ngừng.

- Cần gì chứ?

Lý Tế Thâm cố gắng thuyết phục người đàn ông trước mắt:

- Nếu như tôi nói ra, anh cũng sẽ không thành công, dù sao là lúc ấy sứ giả tìm tới tôi, mà không phải tôi đi tìm sứ giả, cho dù anh có biết chuyện đã xảy ra, anh có thể xác định được trăm phần trăm sẽ thành công

sao? Mà tôi sau khi nói ra, cũng sẽ mất đi hết thấy những gì tôi vốn có, nói như vậy cả hai người chúng ta đều không được chỗ tốt gì. Bản thân tôi đề nghị, anh thả tôi, chúng ta làm hiệp nghị, sau này tôi kiếm được tiền tôi có thể phân cho anh một phần ba, không đủ sao? Một nửa thì thế nào?

- Sách sách sách...

Phạm Đồng lắc đầu cười:

- Đề nghị thật mê người, tôi nghĩ vô luận là ai cũng không thể cự tuyệt.

Lý Tế Thâm thấy đàm phán có hiệu quả, trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng câu nói kế tiếp của Phạm Đồng làm trái tim hắn rớt xuống đáy cốc.

- Đáng tiếc, tôi đối với tiền hoàn toàn không có hứng thú, tôi hứng thú là chân tướng sự tình, cùng việc giết chết sứ giả kia.

Phạm Đồng mở ra hai tay, nhìn lên bầu trời:

- Dục vọng của tôi chính là giết chết tất cả những đồ vật không nên tồn tại trên thế giới này, giết chết tất cả yêu ma quỷ quái!

- Người điên, anh là người điên!

Lý Tế Thâm luống cuống, Phạm Đồng đang đứng nhìn lên bầu trời cười ha ha làm cho hắn cảm thấy sợ hãi. Hắn liều mạng chạy, nghĩ cách xa người điên kia càng xa càng tốt.

Lý Tế Thâm không dám chạy dọc theo đại lộ, hắn biết nếu như Phạm Đồng lái xe, không dùng mấy phút liền có thể đuổi kịp hắn, hắn chui vào bụi cỏ cao cao ven đường.

Thân thể bởi vì sống an nhàn sung sướng lâu ngày đột nhiên phải vận động kịch liệt, Lý Tế Thâm cảm giác có chút không thở nổi, một ít bụi cỏ đại mộc cao quất vào mặt làm hắn cảm giác rất đau, nhưng hắn không dám dừng lại, hắn rất sợ nếu dừng lại sẽ bị Phạm Đồng bắt được.

Vừa bị vướng chân, Lý Tế Thâm ngã gục, hắn gục trên mặt đất, thở hổn hển, hoảng sợ nhìn ra phía sau, cũng không thấy bóng Phạm Đồng đuổi theo, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

- Ở bên trong Mê Tung Trận này, người có chạy thể nào cũng chỉ là đảo quang mà thôi.

Từ trước người Lý Tế Thâm truyền tới thanh âm của Phạm Đồng, không đợi đến lúc hắn thấy được thân ảnh, hắn đã cảm giác vùng gáy đau đớn, mất đi tri giác.

75. Chương 75: Tìm Kiếm

Lý Tế Thâm khôi phục ý thức, sau gáy truyền lên từng đợt đau đớn. Hắn nhớ vừa rồi mình tựa hồ đã bị đánh ngất xỉu, đúng, là bị tên điên kia đánh ngất xỉu.

Hắn mở mắt, phát hiện mình bị giam trong một căn nhà gỗ nhỏ cũ nát, ánh sáng trong nhà rất yếu ớt, không có đèn, vài tia nắng mặt trời từ khe hở tấm ván gỗ xuyên vào, đây là bên trong căn nhà gỗ vừa rồi hắn nhìn thấy.

Lý Tế Thâm quấy người, lại phát hiện mình bị dây thừng cỡ ngón cái trói trên một chiếc ghế, tay chân thân thể đều bị trói chặt chẽ, bây giờ hắn vốn không cách nào nhúc nhích.

- Không nghĩ tới người tỉnh cũng thật nhanh!

Cửa phòng bị đẩy ra, ánh sáng đột nhiên chiếu vào làm Lý Tế Thâm cảm thấy có chút chói mắt, ngoài cửa đang có bóng người đứng thẳng, bị ánh mặt trời chiếu ngược không cách nào thấy rõ gương mặt, lộ vẻ quỷ dị. Nhưng Lý Tế Thâm nghe được thanh âm, có thể xác định người này hẳn là tên điên vừa rồi.

- Rốt cục ngươi muốn làm gì?

Ánh mắt Lý Tế Thâm đã thích ứng ánh sáng, mở miệng hỏi, nhưng thanh âm có chút run rẩy.

- Rất đơn giản, nói cho ta biết chuyện ta muốn biết, sau đó ta thả người đi!

Phạm Đồng đóng cửa lại, trong nhà lại lâm vào bóng tối lần nữa.

- Vừa rồi ta đã nói với người!

Lý Tế Thâm thở dài một hơi:

- Cho dù ta nói cho người biết người cũng không tìm được...

- Không cần nói nhảm!

Phạm Đồng lạnh lùng cắt đứt lời nói của Lý Tế Thâm:

- Người chỉ cần nói chuyện ta muốn biết, còn những lời nói nhảm người tự tìm chỗ không người nói thoải mái!

Trong lòng Lý Tế Thâm tính toán, hắn không dám xác định người này có xúc phạm tới hắn hay không, đã tới mức độ này, hắn vẫn còn lưu một tia may mắn có thể giữ được hết thầy hiện hữu của mình.

- Ta cần hai chúng ta tâm bình khí hòa nói chuyện, mà không phải giống như bây giờ!

Lý Tế Thâm quyết định trước tiên nên ổn định tên điên này rồi hãy nói:

- Ta có thể nói cho người biết chuyện người muốn, nhưng không phải trong loại trạng thái như bây giờ!

Lý Tế Thâm dùng mắt nhìn sợi dây thừng trói người mình, ý bảo Phạm Đồng cởi trói cho hắn:

- Ở loại địa phương này ta cũng không thể chạy thoát được, người còn sợ cái gì?

- Muốn ta cởi trói cho người sao?

Phạm Đồng toét miệng cười cười:

- Có thể, nhưng ta muốn xác định một chuyện trước.

- Chuyện gì?

Nụ cười của Phạm Đồng làm Lý Tế Thâm có chút bất an.

Phạm Đồng không nói gì, hắn từ trong góc tường lấy ra một bình nước rót ra một ly nước.

- Uống vào!

Phạm Đồng cầm ly nước đi tới trước mặt Lý Tế Thâm.

- Đây là cái gì?

Lý Tế Thâm nhìn ly nước dùng đục trước mắt, đề phòng hỏi.

- Đây là thứ tốt, nếu như người còn là con người!

Phạm Đồng duỗi tay tới, ly nước hạ xuống ngay miệng Lý Tế Thâm, ý bảo hắn hé miệng.

- Tại sao ta phải uống loại đồ vật không rõ lai lịch này, ta không uống!

Lý Tế Thâm mím chặt môi co rút lại, mặc dù hắn đã phân tích trước khi Phạm Đồng nhận được tin tức mà hắn muốn cũng sẽ không giết mình, nhưng hắn thực sự không dám mạo hiểm, bởi vì theo hắn xem ra, người đứng trước mắt là một tên điên hoàn toàn, chuyện một tên điên làm ra cũng không thể dùng phương thức tự hỏi như một người bình thường để cân nhắc.

- Người không có đường lựa chọn!

Phạm Đồng vươn tay, mạnh mẽ đẩy ra miệng Lý Tế Thâm, rót nước vào. Lý Tế Thâm hoảng sợ không ngừng giãy dụa, phần lớn nước đều tràn ra ngoài, nhưng vẫn còn một phần theo thực quản chảy vào trong dạ dày, có chút mặn, có chút đắng.

Phạm Đồng đặt ly nước xuống, thuận tay kéo qua một chiếc ghế, cũng ngồi lên trên, bày ra bộ dạng như đang xem kịch vui.

- Tên khốn kiếp người, đừng nghĩ...Ách!

Lý Tế Thâm vừa định mở miệng mắng to, trong dạ dày tựa hồ như vừa dấy lên một ngọn lửa, ngọn lửa kia theo máu lưu động toàn thân, cuối cùng tụ họp ngay vị trí trái tim, giống như đem trái tim thiêu nướng trên lửa đỏ, đau đớn làm toàn thân hần toát ra mồ hôi lạnh, hần há hốc miệng muốn thét lớn, nhưng không phát ra được chút thanh âm.

- Vốn ta còn không dám xác định, nhưng bây giờ ta rốt cục đã có thể khẳng định, người không còn được xem như nhân loại bình thường rồi!

Phạm Đồng ngồi trên ghế, nhìn vẻ mặt thống khổ của Lý Tế Thâm, vẻ mặt như mỉm cười, phảng phất như đang xem một bộ phim thật đặc sắc.

Lý Tế Thâm cũng đã không còn kịp hỏi thăm vừa rồi mình đã uống thứ gì, trái tim của hắn giống như đang bị ngâm trong axit, nỗi đau đớn bị ăn mòn truyền lên não bộ, gân xanh trên cổ không ngừng nổi lên. Hắn liều mạng giãy dụa thân thể, lại chỉ có thể kéo được chiếc ghế trôi buộc nhúc nhích được một chút mà thôi.

Qua một lúc, nỗi đau đớn không còn mãnh liệt như ban đầu, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ co quắp lại, đột nhiên đau nhói lên, nhưng như vậy càng làm người ta thống khổ hơn nỗi đau đớn kéo dài như vừa rồi.

- Rốt cục...cho ta uống cái gì...

Lý Tế Thâm cố gắng chống cự lại nỗi đau đớn trong ngực, thanh âm có chút khàn đục.

- Phương pháp gia truyền, nước tiểu đồng tử cùng gạo nếp và một chút đồ vật khác!

Phạm Đồng nhìn bề ngoài thống khổ của Lý Tế Thâm, làm như không có chuyện gì giải thích:

- Thứ này nếu nhân loại bình thường uống vào, có cảm giác dạ dày hơi đau chỉ muốn đi bài tiết, sẽ đem toàn bộ đồ vật dơ bẩn trong thân thể bài tiết ra ngoài, mặc dù bộ dạng có chút khó coi, nhưng sẽ có chỗ tốt rất lớn đối với thân thể. Nhưng nếu như là tà vật uống vào, không chỉ bị đau bụng đơn giản như vậy, mà là sẽ cảm giác toàn thân đau đớn. Toàn thân tà vật đều là đồ dơ bẩn, tự nhiên sẽ đem mỗi bộ vị trong thân thể tinh lọc qua một lần. Cho nên đối với loại tà vật như các người mà nói, cũng xem như là một ly độc dược!

- Ta không phải là...ta là người...ta cũng không phải bị đau đớn toàn thân...

Lý Tế Thâm rên rỉ nói, thật sự hắn không hề cảm giác toàn thân đau đớn, lúc mới uống loại nước kia vào, dạ dày của hắn đúng là cảm giác đau đớn, nhưng cuối cùng tới lúc hội tụ nơi trái tim, lại đau đến mức làm cho người ta không cách nào chịu đựng.

- Người không phải...

Phạm Đồng lắc đầu:

- Mặc dù ta không biết rốt cục người dùng thứ gì trao đổi với quý vật, nhưng người thực sự đã không còn được xem là người. Mặc dù bề ngoài nhìn chưa ra, nhưng sau khi người uống loại nước kia, thì đã bị lộ nguyên hình.

- Ta...ta không có...không phải...

Lý Tế Thâm còn muốn giải thích, nhưng nỗi đau đớn trong ***g ngực khiến cho hắn không nói nguyên lời.

- Tốt lắm, bây giờ ta muốn người đem chuyện đã xảy ra nói cho ta biết, hoặc là người muốn ném thêm chút đau khổ?

Phạm Đồng thật hứng thú nhìn Lý Tế Thâm đau khổ giãy dụa.

- Người là tên điên...người điên...

Phạm Đồng đứng dậy, hắn có chút thấy phiền mắt rồi, hắn dùng tay xé mở lớp áo ngoài của Lý Tế Thâm, lộ ra ***g ngực, Phạm Đồng cẩn thận đánh giá bộ vị trái tim của Lý Tế Thâm:

- Ta mất rất nhiều thời gian mới chiếm được tài liệu, hai người chết kia đều bị mất đi trái tim mà không thấy vết thương bên ngoài. Ta rất hiếu kỳ, cho nên không ngại xé bỏ ***g ngực của người ra để nghiên cứu lại một chút!

- Những số tiền kia...những số tiền kia là của ta...cũng là của ta...

Lý Tế Thâm đã bị đau đớn hành hạ có chút thần chí không rõ.

- Thật đúng là loại người muốn tiền tới chết!

Phạm Đồng đứng dậy:

- Bỏ đi, xem ra người chỉ có thể thỏa mãn được chút lòng hiếu kỳ của ta mà thôi.

Phạm Đồng lấy một con dao từ trong ba lô, một con dao sắc bén, thậm chí có thể cảm giác được từng trận hàn khí lạnh lẽo phát ra từ lưỡi dao.

- Không phải chỉ có một mình người là đầu mối mà thôi, ta không nóng nảy!

Phạm Đồng đi tới, giày da giẫm lên sàn nhà bằng gỗ kêu kéo kẹt:

- Nếu từ chỗ của người hỏi không ra, ta có thể đi hỏi người khác, ta nghĩ có lẽ người đàn bà kia dễ hạ thủ hơn người một chút.

- Của ta, tất cả đều là của ta, những số tiền kia, những số tiền kia...

Lý Tế Thâm giống như bị bệnh tâm thần lớn tiếng hét lên, chẳng qua tiếng hét giống như bị chặn đứt, chỉ còn phát ra tiếng vang anh ách.

Hàn quang hiện lên, Phạm Đồng đem lưỡi dao lau trên chiếc áo khoác ngoài của Lý Tế Thâm thật sạch sẽ, cũng không để ý tới vết máu vấy ra trên mặt mình.

Lý Tế Thâm cúi đầu, đại lượng máu tươi từ trên vết thương chảy ra, đã không còn hô hấp.

- Tốt lắm, bây giờ bắt đầu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta đi!

Phạm Đồng cời sợi dây trói Lý Tế Thâm, mất đi lực cản thì thể Lý Tế Thâm liền ngã xuống mặt đất.

Một cước đem thi thể lật qua, Phạm Đồng ngồi xổm xuống, con dao không chút trở ngại cắt vỡ áo ngoài của Lý Tế Thâm, lộ ra ***g ngực của hắn.

...

- Cậu xác định phương hướng này không sai chứ?

Nhìn cảnh sắc chung quanh ngày càng hoang vu, rốt cục Từ Mẫn không nhịn được mở miệng hỏi Minh Diệu.

- Sẽ không sai, gậy thủy tinh chỉ theo phương hướng này, không tin chị nhìn xem!

Minh Diệu đem gậy thủy tinh đưa về hướng Từ Mẫn, trên gậy thủy tinh tản ra hồng sắc quang mang nhàn nhạt, vô cùng xinh đẹp.

- Lấy ra đi lấy ra đi, đừng đưa tới gần tôi!

Từ Mẫn tuyệt không thưởng thức loại xinh đẹp này, nàng đối với gậy thủy tinh dính qua tinh dịch của ngựa vô cùng chán ghét.

- Chờ một chút!

Minh Diệu đột nhiên mở miệng nói:

- Chúng ta vừa đi lướt qua, quay xe trở lại.

- Làm sao có thể?

Từ Mẫn sửng sốt một thoáng:

- Trên cây cầu này chính là một đường thẳng, qua lại chỉ có xe chạy, nếu như chúng ta đi ngang qua sẽ có thể phát hiện được.

- Nhưng phương hướng đã thay đổi rõ ràng, đã nằm ở phía sau chúng ta rồi!

Minh Diệu có chút không giải thích được.

Không có cách nào, Từ Mẫn tìm một nơi quay xe lại, lại đi ngược trở lại đường cũ.

- Khoan khoan, chúng ta lại vượt qua nữa rồi!

Minh Diệu nhìn chằm chằm cây gậy thủy tinh, thấy chỉ thị thêm một lần, liền mở miệng nói.

- Không phải chứ!

Từ Mẫn thả chậm tốc độ quan sát chung quanh:

- Nơi này ngoại trừ xe cộ qua lại, không có gì cả à?

Minh Diệu cùng Từ Mẫn đồng thời nghĩ tới một việc:

- Dưới cầu!

Nhìn đường đất hoang vu cùng bụi cỏ rậm rạp bốn phía, Từ Mẫn nhíu mày:

- Hai người kia đi tới loại địa phương hoang vu này nhất định là làm chuyện không dám nhìn người.

Minh Diệu không mở miệng, nhìn cây gậy thủy tinh không ngừng đảo quanh.

- Tại sao vậy?

Từ Mẫn cũng phát hiện có chút không đúng, vốn cây gậy thủy tinh chỉ theo phương hướng thẳng tắp lại biến thành xoay quanh không ngừng.

- Dừng xe!

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Chúng ta xông vào bên trong một Mê Tung Trận!

Từ Mẫn dừng xe lại, Minh Diệu bước xuống quan sát chung quanh.

- Nắm chặt tay người tôi, không nên buông tay!

Minh Diệu nói với Từ Mẫn:

- Mê Tung Trận này không phức tạp lắm đâu!

Từ Mẫn nghe lời kéo tay Minh Diệu, đi theo chân hắn. Minh Diệu tựa hồ chỉ xoay quanh theo những phương hướng bất đồng, thỉnh thoảng lại đi tới hai bước, Từ Mẫn cảm giác bị Minh Diệu làm nằng có chút muốn ngắt.

Chuyển chuyển, Từ Mẫn đột nhiên cảm giác hai mắt tỏa sáng, xe của họ xuất hiện bên trái người họ, lúc xuống xe nằng rõ ràng nhớ được mình cho xe dừng bên phải ven đường.

- Tốt lắm, ra rồi, xem ra chúng ta cách mục tiêu không xa.

Minh Diệu nhìn Từ Mẫn huy huy cây gậy thủy tinh trong tay, hồng quang trên gậy càng ngày càng sáng.

- Nhìn xem, bên kia có nhà gỗ nhỏ.

Từ Mẫn theo gậy thủy tinh nhìn phía xa, có một căn nhà nho nhỏ:

- Chúng ta lái xe đi qua!

- Chờ một chút!

Minh Diệu đột nhiên mở miệng nói.

Từ Mẫn đã ngồi vào vị trí ghế lái, nghe được tiếng gọi của Minh Diệu, thò đầu ra ngoài cửa xe:

- Sao vậy?

Minh Diệu giơ tay lên, gây thủy tinh vốn tản ra hồng quang mãnh liệt hiện tại không còn chút tia sáng nào.

- Đây là ý gì?

Từ Mẫn sửng sốt.

- Người chúng ta muốn tìm vừa mới chết!

Vẻ mặt Minh Diệu nghiêm túc:

- Nhanh vào căn nhà kia xem đã xảy ra chuyện gì!

Từ Mẫn đi theo phía sau Minh Diệu, đi tới trước cửa nhà gỗ, một mùi máu tanh từ trong nhà phát ra, làm nàng không khỏi nhũn mày.

Minh Diệu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ánh mặt trời chiếu vào căn nhà nhỏ tràn đầy bóng tối, Từ Mẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cả kinh ngẩn ngơ.

Một người đàn ông hơi mập nằm trên vũng máu, nhìn qua sợ rằng đã chết. Mà một người đàn ông cường tráng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn sang hai người bọn họ. Từ Mẫn có thể thấy rõ ràng trên mặt cùng hai tay người đàn ông kia dính đầy máu tươi, một tay cầm con dao sắc bén, mà tay còn lại đang cầm lấy một trái tim máu chảy đầm đìa.

76. Chương 76: Tâm Địa Sắt Đá

Minh Diệu nhìn thấy rõ bộ dạng của người đàn ông đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, chau mày:

- Phạm Đồng? Người rất cục...

- Cảnh sát, bỏ vũ khí trong tay xuống, đặt hai tay lên đầu!

Từ Mẫn theo thói quen rống to, tay sờ soạng bên hông, nhưng lại rỗng không, lúc này nàng mới nhớ tới mình đang trong thời gian nghỉ phép, đã giao nộp lại súng cho cấp trên.

- Hô hô, nguyên lai là anh sao, tôi vừa rồi còn đang suy nghĩ là ai nhẹ nhàng như vậy xông qua Mê Tung Trận của tôi bố trí.

Phạm Đồng đứng dậy, trong tay vẫn cầm con dao hàn quang lờ lờ cùng trái tim lâm ly máu tươi.

- Anh đang tra xét vụ án này sao?

- Không được hành động thiếu suy nghĩ, bỏ vũ khí trong tay xuống!

Thấy Phạm Đồng đứng dậy, Từ Mẫn có chút khản trương.

- Người này tôi biết, không cần quá mức khản trương!

Minh Diệu nói:

- Hắn cũng là người trong hiệp hội.

- Người trong hiệp hội thì có thể tùy tiện giết người sao? Người của hiệp hội thì có thể vượt qua luật pháp sao?

Từ Mẫn tức giận rống to:

- Bỏ vũ khí trong tay xuống, hai tay đặt lên đầu!

- Giết người? Cô nói tôi giết người? Ha ha ha ha...

Phảng phất nghe được chuyện thật buồn cười, Phạm Đồng cao giọng cười lên, đem con dao cầm trong tay cầm lên trên bàn:

- Tôi chưa bao giờ giết người!

Phạm Đồng mang theo khinh miệt cười cười nhìn Từ Mẫn đang khản trương.

- Có ý gì?

Minh Diệu ý bảo Từ Mẫn bình tĩnh lại, nhìn Phạm Đồng hỏi.

- Tự mình nhìn đi!

Phạm Đồng đem trái tim đầm đìa máu tươi ném về phía Minh Diệu.

Minh Diệu đưa tay ra đón, nhưng trong tay lại truyền tới cảm giác nặng trĩu, không hề có chút vẻ mịn màng mềm mại khó chịu như suy nghĩ, điều này làm Minh Diệu không khỏi sửng sốt.

- Đây là...

Minh Diệu dùng một tay bóp lấy, thật cứng rắn, sức nặng không phù hợp với thể tích làm cho hắn thật sự hoài nghi đây là một tảng đá mà người ta cố tình điêu khắc thành hình trái tim.

- Không cần hoài nghi, đây là tôi đào ra từ ***g ngực của hắn, tim của hắn chính là bộ dạng này.

Phạm Đồng cầm âu phục lau máu đen trên tay, ngồi trên ghế hứng thú đánh giá Từ Mẫn đang dùng ánh mắt đề phòng nhìn hắn:

- Vị tiểu thư cảnh sát này, có thể đừng dùng ánh mắt nhìn kẻ sát nhân điên cuồng xem tôi hay không, tôi giết chết chẳng qua là một quái vật khoác da người mà thôi.

Minh Diệu đặt trái tim có vẻ giống tảng đá lên bàn, khi trái tim cùng bàn gỗ va chạm lại vang ra tiếng vang càn cạch.

- Ông đã hỏi được những gì?

Minh Diệu đi tới, cũng cầm lấy âu phục của Phạm Đồng lau sạch máu đen trên tay, mở miệng hỏi.

- Không có gì cả, cho nên tôi mới quyết định trực tiếp giết chết hắn, dùng chính ánh mắt của tôi đi tìm kiếm chân tướng sự tình.

Phạm Đồng bắt đặc dĩ nhún vai:

- Dù sao còn có hai người còn sống, đầu mối vẫn còn thôi.

Minh Diệu nhìn thi thể bị mổ tung ***g ngực nằm trên mặt đất, ánh mắt thi thể kia mở trừng trừng, phảng phất như sợ hãi cùng không cam lòng, nhưng con người đã không còn tiêu điểm. Trên cổ hiện rõ một vết thương sâu tận xương thật rõ ràng, hắn là một đao trên cổ đã lấy tính mạng của hắn.

- Người này là ông giết, không phải có thứ gì tới lấy đi tính mạng của hắn nên hắn mới chết?

Nhìn thi thể trên mặt đất, Minh Diệu mở miệng hỏi.

- Đó là tự nhiên!

Phạm Đồng làm ra bộ dạng không sao cả, đối với hắn mà nói, hắn chẳng qua là giết chết một tên quái vật mà thôi.

- Những thi thể khác tôi cũng đã từng thấy qua, bề ngoài không có chút vết thương, nhưng khi giải phẫu thì không còn trái tim, tôi đã hoài nghi có chuyện gì kỳ quái, tôi liền dựa vào chính bản thân mình đi vạch trần đáp án thôi.

- Nhưng hắn còn sống, khi đó vẫn còn sống!

Từ Mẫn nhìn vẻ mặt thản nhiên của Phạm Đồng, trong lòng phát ra cảm giác chán ghét cùng tức giận.

- Sống cũng là quái vật, một con quái vật đã chết so sánh với việc nó vẫn tồn tại trong cuộc sống vẫn tốt hơn nhiều!

Phạm Đồng bĩu môi, đối với lời chỉ trích của Từ Mẫn chẳng thèm ngó tới:

- Giết chết một con quái vật đối với tôi mà nói bất quá chỉ là một công việc mà thôi, huống chi lúc trước tôi đã xác nhận qua, người này đã không còn là người.

Minh Diệu nhú mày:

- Hắn muốn công kích ông?

- Vậy thì không có!

Phạm Đồng suy nghĩ một chút:

- Tựa hồ chính hắn cũng không biết mình đã biến thành quái vật!

- Hắn là còn hai người sống, ông dự định làm sao?

Minh Diệu tiếp tục hỏi.

- Bắt cóc, đánh, tra hỏi, sau đó giết chết bọn hắn!

Nói ra những từ ngữ liên tiếp làm Từ Mẫn sợ hết hồn, Phạm Đồng làm ra bộ dạng thật đơn giản như ăn cơm uống nước hàng ngày.

- Làm sao ông có thể...

Từ Mẫn thật sự không thể đè nén được nỗi phẫn nộ trong lòng, vừa định mở miệng đã bị thủ thế của Minh Diệu cắt đứt.

- Cô đi ra ngoài trước, tâm tình của cô thật không ổn định, hơn nữa cách nhìn của cô về chuyện này khác với chúng tôi.

Minh Diệu ý bảo Từ Mẫn đi ra ngoài trước.

- Tôi không...tôi...

Từ Mẫn vốn còn muốn cãi lại, nhưng nhìn thủ thế trong tay Minh Diệu, vẫn nhẫn nhịn im lặng, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Phạm Đồng đang gác chân ngồi xem kịch vui, nổi giận đùng đùng đóng sập cửa rồi đi.

Phạm Đồng khinh bạc huýt sáo:

- Những phụ nữ chung quanh anh cũng đều rất tốt a, chỉ tiếc tính tình quá cứng rắn một chút.

- Chuyện này không trách được bọn họ!

Minh Diệu cũng đem tới một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện Phạm Đồng:

- Dù sao người bình thường cùng “năng lực giả” có cách nhìn sự việc khác nhau, đối với ông mà nói bất quá chỉ là giết chết một con quái vật còn chưa hại người, là đang cứu vớt tính mạng bọn họ, nhưng theo bọn họ xem ra, ông đã dùng một loại thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn giết chết một người còn sống sờ sờ.

Nghe được lời nói của Minh Diệu, trong mắt Phạm Đồng toát ra vẻ hưng phấn:

- Anh có thể hiểu, anh có thể hiểu, đúng không? Bọn họ đều nói tôi quá mức cực đoan, nhưng anh có thể hiểu rõ, tôi đây là cứu vớt tính mạng.

- Tôi có thể hiểu!

Minh Diệu gật đầu:

- Anh đang một mình tra vạ án này sao?

Phạm Đồng thở dài một hơi:

- Phía trên có mệnh lệnh cấm bắt luận kẻ nào tham gia điều tra vụ án này, nhưng kể từ khi lấy được hai cổ thi thể kia sau, tôi đã không thể ngồi yên, tôi quyết định tự mình đi điều tra, len lén tra. Bất kể thứ gì đã làm ra chuyện này, vô luận dùng thủ đoạn gì tôi cũng phải làm cho nó tan thành mây khói.

Phạm Đồng nắm chặt bàn tay, huy vũ trước mặt Minh Diệu:

- Bọn họ không hiểu, tất cả đều không hiểu. Bọn họ luôn nói phương pháp làm việc của tôi quá mức cực đoan, nói tôi quá mức máu lạnh, bọn họ biết cái gì?

Phạm Đồng cười lạnh một tiếng:

- Nếu như giết chết một trăm người để cứu một trăm lẻ một người, tôi sẽ không chút do dự động thủ. Bọn họ xem tôi là đao phủ thủ, tôi không quan tâm, chính tôi hiểu tôi cứu vớt bọn họ là được rồi.

Phạm Đồng mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn Minh Diệu:

- Anh hiểu, anh có thể hiểu, đúng không?

Minh Diệu gật đầu, mở miệng hỏi:

- Ông biết vì sao vụ án lần này thượng cấp lại làm ra phản ứng như vậy không?

- Không rõ lắm.

Phạm Đồng hiện tại đã hoàn toàn xem Minh Diệu như người mình:

- Có lẽ bên trong có giao dịch nào đó không thể cho ai biết, anh cũng biết, ở trong chút ít cao tầng loại chuyện này cũng không ly kỳ.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Việc ông len lén tra xét như vậy, không sợ cấp trên tìm ông phiền toái sao?

- Chuyện phiền toái tôi gặp còn ít sao?

Phạm Đồng cười lạnh:

- Kể từ sau khi gia tộc chúng tôi suy bại, ánh mắt những người đó nhìn tôi cũng thay đổi, giống như nhìn một kẻ yếu ớt mà thôi, tôi đã nói với mình, tôi muốn dùng chính lực lượng của tôi đi đánh vỡ mặt kính của những kẻ mắt chó nhìn người thấp như bọn hắn.

- Tôi cũng đang điều tra vụ án này, bởi vì có một người chết có chút quan hệ với tôi, chúng ta có thể hợp tác.

Minh Diệu nghĩ một lát, mở miệng nói:

- Có thể nói cho tôi biết một chút những tình báo anh lấy được không?

- Người này rất cứng miệng, điển hình là tham tiền đến chết!

Phạm Đồng lắc đầu:

- Tôi hoài nghi hắn dùng phương pháp tà ác, triệu hoán ác quỷ, cùng ác quỷ giúp hắn vận tài. Nhưng tôi hỏi hắn đã dùng phương pháp gì, hắn không chịu nói. Nhưng hắn còn nói một chuyện mà tôi không hiểu.

- Chuyện gì?

- Hắn nói nếu hắn khai ra chuyện kia, hắn sẽ mất đi hết thấy!

Phạm Đồng dừng một chút nói tiếp:

- Theo tôi được biết, có thể làm được tới bước này, tuyệt đối không phải là oán quỷ đơn thuần, cũng phải là lão quỷ có mấy trăm năm đạo hạnh.

- Không phải chỉ đơn thuần giúp hắn vận tài hay sao?

- Không phải!

Phạm Đồng hồi tưởng lại bộ dạng của Lý Tế Thâm lúc đó:

- Hắn nói rất rõ ràng là toàn bộ những gì hắn có được sẽ bị mất đi hết thảy.

Phạm Đồng vuốt vuốt trái tim đào ra từ trong ***g ngực của Lý Tế Thâm:

- Trái tim này thật xứng với hắn, vì tiền, ngay cả sống chết vợ cũ của mình cũng không để trong lòng, thật đúng là tâm địa sắt đá.

- Căn cứ tôi được tin tức, còn có hai người dính líu tới chuyện này, ông nghĩ làm sao?

Minh Diệu hỏi.

- Tôi mất không ít khí lực mới tra ra lai lịch người này, còn hai người kia tôi chưa kịp thăm dò.

Phạm Đồng nghĩ một lát nói:

- Nếu như anh có cách thì anh hãy đem tin tức tra được nói cho tôi biết, để tôi động thủ.

Nói tới đây, Phạm Đồng dùng giọng nói hài hước nói tiếp:

- Dù sao anh được xem là danh nhân, trên tay dính những thứ đồ không sạch sẽ thì không tốt lắm, loại công việc dơ bẩn này để những tiểu nhân vật như tôi đi làm là được rồi.

Minh Diệu cười khổ:

- Tôi đã nói rồi, bây giờ tôi bắt quá chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.

- Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, dù là quý tộc lụi bại bị đuổi ra gia tộc cũng còn mạnh hơn một kẻ lang thang không còn gia tộc ủng hộ như tôi, đúng không?

Phạm Đồng cười cười:

- Ai biết có thể có một ngày nào đó phó hội trưởng đại nhân của chúng ta đột nhiên tuyên bố cho anh quay về gia tộc, vẫn giữ nguyên thân phận đương gia đời sau, dù sao hai người cũng là hai cha con.

Minh Diệu thở dài, không tiếp lời hắn.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị lực mạnh đụng vỡ, mấy cảnh sát vọt đi vào:

- Cảnh sát, đặt hai tay lên đầu, ngồi xuống không được nhúc nhích!

Phạm Đồng đột nhiên bị cảnh sát xông vào làm cả kinh sửng sốt, khi hắn nhìn thấy những cảnh sát kia dùng súng chỉ vào người mình mà không phải Minh Diệu, hắn liền hiểu được.

- Anh bán đứng tôi!

Phạm Đồng dùng hai tay ôm đầu quỳ trên mặt đất, tức giận nhìn Minh Diệu:

- Tôi còn tưởng rằng anh có thể hiểu tôi, thì ra anh là tên lường gạt!

- Tôi có thể hiểu ông!

Minh Diệu đứng dậy, lúc sắp đi ra khỏi cửa, đột nhiên dừng bước:

- Mặc dù tôi có thể hiểu ông, không có nghĩa là tôi có thể tán thành cách làm của ông. Dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết yêu ma vô hại, vì mục đích của mình không từ thủ đoạn nào, bọn họ nói không sai, ông không khác gì một tên đao phủ thủ. Có thể giết chết người không hề có chút năng lực phản kháng, ông cũng là kẻ có tâm địa sắt đá.

Minh Diệu xoay đầu lại, nhìn Phạm Đồng đang bị cảnh sát còng tay, chỉ vào thi thể Lý Tế Thâm đang nằm trên mặt đất nói:

- Hắn bắt quá chỉ có một trái tim không thuộc về hắn, ông lại đem hắn cho rằng quái vật mà giết chết, người như ông vốn có thể sử dụng linh lực lại đi làm việc này, đối với những người bình thường mà nói ông không phải cũng là một quái vật hay sao?

- Tôi là cứu vớt, tôi cứu vớt những người này!

Phạm Đồng vừa giãy dựa vừa hô to.

- Trước khi ông đi cứu vớt người khác, hẳn nên cứu vớt trái tim mình trước đã!

Minh Diệu lắc đầu, đi ra khỏi căn nhà gỗ âm u tràn đầy mùi máu tươi.

77. Chương 77: Phạm Đồng Bị Bắt

Phạm Đồng bị còng tay mang ra xe cảnh sát. Minh Diệu thở dài một hơi, châm một điếu thuốc.

Có lẽ đối với Phạm Đồng mà nói, việc làm của hắn không có gì đáng trách, nhưng đối với những người bình thường như Từ Mẫn mà nói, đây chính là mưu sát.

- Người của cô tới thật nhanh.

Nhìn Từ Mẫn đang đi tới, Minh Diệu nhàn nhạt nói.

- Đó là đương nhiên!

Từ Mẫn vẫn tức giận không thôi:

- Đối phó với kẻ sát nhân cùng hung cực ác như vậy động tác đương nhiên phải thật nhanh chóng.

- Kẻ sát nhân sao?

Minh Diệu cười cười, không tiếp lời nàng.

- Đương nhiên là kẻ sát nhân!

Từ Mẫn nhìn nụ cười trên mặt Minh Diệu, càng thêm tức giận:

- Người này bắt cóc, đả thương người, giết người, hủy hoại thi thể, không phải là kẻ bắt cóc thì là gì?

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Trái tim kia chính cô cũng nhìn thấy, có ý kiến gì không?

- Có thể có ý kiến gì nữa, cho dù trái tim của Lý Tế Thâm có biến thành đá, vậy thì thế nào, hắn vẫn là một nhân loại còn sống sờ sờ, chỉ là có chút kỳ quái mà thôi.

Từ Mẫn đều cảm giác mình nói chuyện cũng không thuyết phục được mình, đây rõ ràng không phải là đồ vật mà loài người nên có.

- Ban đầu hắn còn chưa làm ra chuyện gì phạm pháp, mà kẻ bắt cóc kia đã làm toàn chuyện trái pháp luật.

Từ Mẫn nghĩ ngợi hồi lâu mới ình một lý do để thuyết phục được chính mình.

Minh Diệu không nói gì, đối với người bình thường mà nói, bọn họ cũng sẽ không cần đi xem rõ bản chất hay chân tướng, có thể đi lại, hít thở, những người như vậy đều được xem là nhân loại bình thường. Mà hắn và bọn họ hành động lại không giống như đại chúng, mới bị xem là quái vật. Có lẽ đối với Phạm Đồng mà nói, việc hắn làm là đúng, giết chết một quái vật đã không còn thuộc về loài người, còn bị những nhân loại mà hắn cứu vớt hiểu lầm, điều này thật làm người ta quá mức tức giận. Còn đối với những người như Từ Mẫn mà nói, đem sát nhân đưa ra công ký, làm như vậy cũng không có gì là không đúng, đó là quan điểm về cách nhìn sự việc bất đồng mà thôi.

- Chẳng lẽ cậu cảm thấy hắn làm đúng?

Nhìn Minh Diệu không nói lời nào, Từ Mẫn cảm giác mình đã nói đến điểm mấu chốt.

Minh Diệu sửng sốt. Hắn cũng không biết nên làm như thế nào. Nếu như chuyện này đặt ở mười năm trước, có lẽ hắn sẽ giống như Phạm Đồng đối với cái chết của Lý Tế Thâm không thèm nhìn tới, mà đặt tại bây

giờ, qua thời gian dài trải qua cuộc sống của người bình thường, ngược lại chính hắn cũng không biết làm thế nào mới gọi là sai lầm.

- Hắn bị bắt trở về tiếp theo sẽ như thế nào?

Minh Diệu chuyển hướng đề tài.

- Còn có thể thế nào, thẩm vấn, ra tòa, đưa đi ngồi tù hoặc là tử hình!

Từ Mẫn nhìn xe cảnh sát rời đi, nổi tức giận trong lòng rốt cục tiêu tán được một ít.

- Không thể nào!

Minh Diệu lắc đầu:

- Người này là nhân viên ngoài biên chế của hiệp hội, có lẽ các vị vừa bắt đầu thẩm vấn sẽ có người đem hắn mang đi.

- Hiệp hội kia có thể vượt qua cả luật pháp hay sao?

Nghe được lời nói của Minh Diệu, lửa giận vừa có chút tiêu tán của Từ Mẫn lại bắt đầu thiêu đốt.

Minh Diệu thở dài một tiếng, thật không cách nào giải thích rõ cho Từ Mẫn hiểu những mối quan hệ phức tạp bên trong. Nếu như theo ý nào đó mà nói hiệp hội đích xác có thể áp đảo trên luật pháp, dù sao tuân thủ luật pháp chính là người bình thường, mà những người không bình thường lại tuân thủ theo một bộ luật pháp khác hẳn, một bộ luật pháp do hiệp hội tùy lúc có thể sáng tác. Chuyện Phạm Đồng đã làm lần này sẽ chỉ được xem là không nghiêm trọng, nhiều nhất chỉ có thể xem là hành động quá khích mà thôi.

Từ Mẫn chợt tỉnh táo:

- Không được, tôi phải nghĩ biện pháp giữ tên kia lại, không thể để cho hắn bị những người áo đen kia mang đi.

- Tại sao?

Minh Diệu có chút không giải thích được:

- Chị lại có biện pháp gì? Những người áo đen kia cấp bậc còn cao hơn cả trưởng cục của chị!

- Không có cách nào cũng phải nghĩ!

Từ Mẫn cau mày:

- Người này điên cuồng như vậy, nếu như được thả ra, rất có thể lại thêm hai mạng người.

Minh Diệu nhớ tới hình của hai người khác bên trong tư liệu, hiểu rõ, Từ Mẫn đang sợ Phạm Đồng sẽ tiếp tục dùng loại thủ pháp tàn nhẫn này giết chết thêm hai người khác.

- Không cần phải lo lắng!

Minh Diệu nói, chuyện này hắn sẽ không cầm tay vào được nữa đâu.

- Vì sao?

Từ Mẫn sửng sốt.

- Hắn lén lút qua mặt cấp trên của hắn tra xét vụ án này. Cao tầng hiệp hội vốn đem chuyện này từ chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, kết quả bị người này tạo ra tràng diện lớn như vậy, tôi nghĩ cho dù hắn bị người của hiệp hội mang về, cũng sẽ bị chỉnh sửa một phen, trong thời gian ngắn sẽ không còn cơ hội xuất hiện bên ngoài.

Minh Diệu cười cười:

- Nếu là nói kỹ, tính cách của hắn cũng giống như chị thôi.

Từ Mẫn giận dữ:

- Cậu dám nói tôi giống loại người điên như vậy sao? Tôi xem cậu lại ngứa da!

Nhìn Từ Mẫn giờ cao quả đấm, Minh Diệu vội vàng cầu xin tha thứ:

- Hay là trước tiên nên suy nghĩ bước kế tiếp nên làm như thế nào đi!
- Còn có thể làm sao, đầu mỗi lại bị chặt đứt.

Từ Mẫn cũng hết đường xoay sở:

- Vốn nghĩ còn tìm được chút ít dấu vết trên người Lý Tế Thâm, kết quả lại bị tên điên kia làm hư rồi.
- Vừa rồi tôi có nói chuyện qua với Phạm Đồng.

Minh Diệu thoáng suy nghĩ một chút, quyết định nói ra:

- Phạm Đồng cũng không moi được lời khai gì từ miệng Lý Tế Thâm, nghe nói Lý Tế Thâm tham tiền tới chết, chuyện gì cũng không chịu nói.

Minh Diệu đem những lời vừa nói với Phạm Đồng chọn lọc lại kể cho Từ Mẫn.

- Nói như vậy cho dù tìm được người cũng không có biện pháp biết chân tướng sao?

Từ Mẫn cũng cảm thấy có chút khó khăn.

- Bất kể như thế nào cũng phải thử xem một chút thôi.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Cho dù không chiếm được tình báo gì cũng không thể khiến cho hai người kia bị giết chết. Bên chị có tình báo gì khác hay không?
- Còn có được tình báo gì chứ.

Từ Mẫn liếc Minh Diệu nói:

- Chỉ có hình, ngay cả tên cũng không có, cảnh sát chúng tôi cũng không phải thần tiên, làm sao tìm được đây? Nhưng người đàn ông trẻ tuổi kia hình như tôi có chút ấn tượng, nhưng thật nghĩ không ra đã từng gặp nhau ở nơi nào.

Trong bóng tối, đột nhiên từ trên đỉnh đầu chiếu xuống hai đạo cường quang, chiếu sáng lên hai chiếc ghế. Mặc dù quang mang cực mạnh, nhưng không nhìn thấy rõ bộ dạng người ngồi trên ghế.

- Cây gậy quấy phân kia đã bị cảnh sát bắt đi rồi.

Thanh âm một người đàn ông lên tiếng nói, ở bên trong căn phòng trống trải quanh quẩn đùng đục.

- Như vậy cũng tốt, tránh cho việc hấn chạy loạn gây rối như vậy.

Một thanh âm khác nghe như của một người già lão, nhưng trung khí mười phần.

- Không đem hấn ra ngoài sao?

Thanh âm trước tiên lên tiếng:

- Tôi sợ hấn sẽ nói ra những lời linh tinh khác.
- Không cần!

Thanh âm già lão nói:

- Tên phế vật này cũng không biết làm gì, nếu không phải nể tình người cha đã chết của hấn, tôi đã sớm đuổi hấn đi rồi.
- Ngoại trừ hấn ra, còn có người đang tra xét việc này.

Thanh âm trẻ tuổi nói:

- Là một thám tử tư cùng một nữ cảnh sát.
- Tôi biết, thám tử tư kia thì tôi biết.

Người già cười lạnh một tiếng:

- Không hổ là người của Tần gia, đã bị đuổi ra khỏi cửa cũng vẫn cùng tôi đối nghịch.
- Có cần tôi phái người làm cho bạn hân...

Trong giọng nói người trẻ tuổi mang theo một tia sát khí.

- Không cần thiết làm chuyện này.

Người già nói:

- Bây giờ hân bất quá chỉ là người bình thường mà thôi, chỉ bất quá dùng chút ít chiêu số kỳ quái, cho dù hân tìm được người đàn bà kia thì thế nào, hân có thể biết được thứ gì? Người đàn bà kia nếu tính tình không tốt, nói không chừng sẽ trực tiếp làm cho hân bốc hơi. Cho nên không cần chúng ta động thủ.
- Nhưng dù sao hân cùng họ Tần kia...

Thanh âm người tuổi trẻ còn định nói thêm, nhưng bị người già cắt đứt.

- Chính là vì vậy nên mới không để người của chúng ta động thủ. Bất kể là ra tay đắc thủ hay không, cũng sẽ khiến cho lão gia hỏa kia chú ý, không thể cho hân lấy cớ. Hơn nữa tôi nghe nói kể từ sau khi tên tiểu tử kia bị đuổi ra khỏi nhà, hai người không có liên lạc qua, dù tên tiểu tử kia có biết chuyện gì cũng sẽ không nói cho hân biết.
- Vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?
- Chúng ta không cần làm chuyện gì, làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, bây giờ chúng ta không thể phạm sai lầm.
- Tốt, tôi biết rồi!

Trong phòng vang lên tiếng bước chân rời khỏi của người trẻ tuổi.

- Người trẻ tuổi có động lực là chuyện tốt nhưng có chút nhàn sự dừng nên xen vào thì tốt hơn.

Người già cười lạnh một tiếng, tự nhủ.

Ánh đèn dập tắt, gian phòng lâm vào trong bóng tối vô tận.

...

Phạm Đồng bị giam bên trong cục cảnh sát, loại nghi phạm trọng hình như hân tự nhiên phải được nhốt riêng trong một phòng. Nhớ lại vẻ mặt giận dữ không kềm được của những cảnh sát lúc thẩm vấn, Phạm Đồng có chút bất đắc dĩ, những người này vẫn luôn tự cho rằng mình là chúa tể thế giới này, nhưng căn bản không hề biết bọn họ chẳng qua chỉ là một trong những món thực vật, là thức ăn ngon miệng của dị vật mà thôi. Mà một anh hùng như hân lại bị đám người mà mình cứu vớt giam lại, Phạm Đồng cảm thấy có chút châm chọc. Nhớ tới gương mặt của Minh Diệu, Phạm Đồng có chút tức giận, người này lừa gạt hân, vốn xem người này là tri kỷ bỗng dưng lại đâm sau lưng hân một đao, điều này làm cho hân không cách nào tiếp nhận.

Nhìn vầng trăng sáng treo trên cao, Phạm Đồng cười cười. Thật ra nơi này đối với hân thật đơn giản, dù là người của hiệp hội không đến, hân cũng có mười mấy loại biện pháp thần không biết quỷ không hay để rời khỏi trại tạm giam này, nhưng ngày sau hân sẽ gặp phải chút ít phiền toái.

- Đợi chút thôi!

Phạm Đồng nằm xuống chiếc giường cứng rắn, nghĩ:

- Nếu ngày mai người của hiệp hội còn chưa đến, thì tự mình đi ra.

...

Không gian bên trong phòng đặt vật chứng rất lớn, những tủ hồ sơ được đặt thành từng dãy thật chỉnh tề. Hai tay Thôi Tùng xách một chiếc hộp đi tới tận cuối phòng, bản thân Thôi Tùng cũng biết bên trong hộp cũng không phải đựng những vật chứng của án kiện hình sự đơn giản, mà vụ án này quá nghiêm trọng, bắt

cóc phú thương, giết người, phân thây, vụ án nghiêm trọng như thế vật chứng nhất định phải bỏ vào két sắt tận cùng bên trong.

Nhớ tới vật chứng bên trong chiếc hộp, Thôi Tùng cũng cảm giác sợ hãi kinh hoàng. Hắn mới điều tới phòng bảo quản vật chứng chưa lâu, còn chưa từng nhìn thấy vật chứng nào máu tanh đến như thế. Trái tim đặt trong túi kia, mặc dù sờ vào thô sấp, nhưng nếu dùng ánh mắt đi xem, cho dù là ai cũng cho rằng là trái tim của nhân loại. Cho dù cách một chiếc túi che kín cùng chiếc hộp bao bọc bên ngoài, Thôi Tùng vẫn nghĩ thấy được mùi máu tươi phát ra từ bên trong.

Thật cẩn thận đóng kín tủ sắt, Thôi Tùng rốt cục thở phào nhẹ nhõm, đợi ngày mai đem vật chứng lấy ra thì lúc đó hắn cũng đã tan việc, mặc dù hắn thật muốn nhìn thấy vẻ mặt của đám đồng nghiệp khi thấy được vật chứng, nhưng so với việc thêm một lần nhìn thấy trái tim đầm đìa máu tươi kia, Thôi Tùng liền quyết định ngày mai vừa hết ca trực thì lập tức về nhà.

Hắn đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, bên trong căn phòng cất giữ vật chứng có chút giá lạnh, hắn không khỏi kéo lấy cổ áo phủ kín người.

78. Chương 78: Vật Chứng Biến Mất

Thôi Tùng đi ra ngoài, ánh đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu giống như bị hỏng mất, chớp chớp liên tục lịm.

- Lúc nào hư không hư, lại hư ngay lúc này!

Thôi Tùng mắng một câu, trong phòng đặt vật chứng không có cửa sổ, cơ hồ phong bế hoàn toàn, Thôi Tùng lấy ra đèn pin cầm trong tay.

Vào ban đêm bên trong cục cảnh sát cũng không còn quá náo nhiệt, mà phòng đặt vật chứng lại càng thêm an tĩnh, không hề có chút thanh âm. Thôi Tùng đột nhiên nhớ tới bộ phim truyền hình mình đã xem qua, bên trong phòng đặt vật chứng ở trong phim bày đầy những chiếc bình được dùng Formalin ngâm đầu người, hắn chợt rung mình.

- Đừng sợ đừng sợ, mình là cảnh sát, sát khí trên người lớn, oán quỷ du hồn sẽ không dám gần người.

Thôi Tùng tự an ủi mình, nhưng không nghĩ tới mình bất quá chỉ làm bên văn phòng, trên người lấy đâu ra sát khí.

Đi tới cửa, Thôi Tùng chạm tay tới chốt cửa, trong lòng xem như có chút an định xuống. Hắn quay đầu lại, dùng ánh sáng đèn pin quan sát phòng đặt vật chứng một lần, xác nhận không còn gì bỏ sót.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi xuống, đột nhiên có một mảnh màu trắng đập vào ánh mắt của hắn, tim của hắn đột nhiên nhảy lên, quỷ hồn trong tim cũng thích mặc quần áo màu trắng.

Tay của hắn có chút run rẩy, ánh sáng lướt qua lần nữa, hắn dần dần thấy rõ có một đồ vật gì đó giống như chiếc quần trắng từ phía sau giá áo lộ ra ngoài, tựa hồ còn đang phiêu đảng.

Hắn lập tức kéo cửa ra, chạy khỏi phòng đặt vật chứng, chạy thật nhanh trên hành lang cách thật xa mới dừng lại, thở hổ hển, trái tim nhảy lên kịch liệt tựa hồ muốn bùng ra ngoài.

- Chuyện gì chuyện gì?

Tiểu Trương mới vừa viết xong báo cáo chuẩn bị tan sở nhìn thấy sắc mặt Thôi Tùng trắng bệch bước nhanh tới hỏi.

- Bên trong...phòng đặt vật chứng...

Thanh âm Thôi Tùng có chút run rẩy:

- Có...có quỷ...

Tiểu Trương sững sốt một chút, tiếp theo ha ha ha cười lớn lên:

- Ha ha ha ha, cười chết tôi rồi, có quý, ha ha ha ha, tôi nghĩ anh mới chính là quý, tiểu quý nhất gan.

- Thật sự!

Thôi Tùng nhìn Tiểu Trương, vẻ mặt nóng nảy:

- Thật sự có quý, tôi vừa nhìn thấy có một cô gái mặc quần áo trắng thối qua bên trong phòng đặt vật chứng, là bay qua đó.

- Nói xong rồi sao!

Về mặt Tiểu Trương không tin tưởng:

- Phòng vật chứng của các anh ngay cả con ruồi cũng không vào được, ở đâu ra quý?

- Thật, thật sự có!

Thôi Tùng kinh hồn bất định:

- Vừa rồi tôi mới đem vật chứng trong vụ án giết người phân thân bỏ vào trong phòng, có phải là âm hồn bất tán của nữ nhân từng bị tên tội phạm giết qua hay không?

- Hừ, nhỏ tiếng một chút!

Tiểu Trương vội vàng bưng kín miệng của Thôi Tùng:

- Nếu để chỉ đạo viên nghe được còn không xử anh một trận sao, thân là nhân viên công vụ quốc gia còn mê tín phong kiến.

- Nhưng rõ ràng có thứ gì đó a!

Thôi Tùng đẩy tay Tiểu Trương:

- Anh không tin thì đi nhìn xem!

- Tôi thật phục anh, lá gan chẳng khác gì mấy cô gái nhỏ!

Tiểu Trương có chút bất đắc dĩ:

- Thôi được, tôi với anh cùng đi, tôi thật không tin có quỷ hồn gì!

Hai người đi tới trước cửa phòng đặt vật chứng, Thôi Tùng núp sau lưng Tiểu Trương.

- Trốn cái gì trốn, mở cửa đi!

Tiểu Trương liếc hắt:

- Chìa khóa chỉ có người bên phòng vật chứng các anh mới có.

- Tôi...tôi...Vừa rồi tôi hoảng hốt bỏ chạy, không khóa cửa...

Thôi Tùng đứng sau lưng Tiểu Trương nơm nớp lo sợ nói.

Tiểu Trương hung hăng gõ lên trán Thôi Tùng:

- Tôi nghĩ anh đúng là không muốn sống, nếu chỉ đạo viên biết được sẽ giết chết anh cho xem, rời khỏi phòng vật chứng lại không khóa cửa.

Tiểu Trương đẩy ra cửa phòng vật chứng, mò chót đèn trên tường, bật bật, nhưng vẫn đen nhánh một mảnh.

- Đèn...đèn mới vừa hư...

Thôi Tùng nói:

- Vừa rồi đột nhiên cả bốn cái đèn đều hư.

Tiểu Trương nhíu mày, bốn cái đèn đột nhiên đều hư, có lẽ có đường dây điện nào đó bị chấy đứt, cục cảnh sát được xây dựng đã lâu, rất nhiều đường dây điện trong cục đều có vấn đề.

- Có đèn pin không vậy?

Tiểu Trương quay đầu lại hỏi.

- Có...có...

Thôi Tùng run rẩy lấy ra đèn pin phát sáng. Mặc dù có người đi chung, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng vẫn tràn dâng mãnh liệt.

- Ở chỗ nào, quỷ hồn mà anh nói đó?

Tiểu Trương hỏi.

- Kia...bên kia...

Thôi Tùng đưa cây đèn pin chiếu tới chỗ treo áo mà mình nhìn thấy, tay không ngừng run run.

Tiểu Trương theo ánh sáng nhìn lại, đúng là tựa hồ có thể thấy được một chiếc áo trắng từ trong lỗ ra, hơn nữa còn giống như đang bay lên không ngừng. Trong phòng vật chứng không có cửa sổ, ở đâu ra gió có thể thổi lên được?

Tiểu Trương nhú mày, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng dù sao cũng xuất thân là cảnh sát hình sự, hiện trường gì chưa từng gặp qua, dù là thi thể bị rửa nát cũng từng gặp được.

- Đừng run tay nữa, đưa đèn pin đây.

Tiểu Trương tức giận đè nén xuống cảm giác sợ hãi trong lòng, túm lấy đèn pin trong tay Thôi Tùng.

Dọc theo tia sáng nhìn kỹ lại, góc áo kia tựa hồ ngừng bay lên, lẳng lặng ở yên tại chỗ.

Tiểu Trương cầm đèn pin trong tay, sải bước đi tới chỗ kia, hắn cũng muốn biết có thứ gì đang giả thần giả quỷ nơi đó.

Đi tới bên cạnh, nhờ ánh sáng đèn pin nhìn kỹ lại, Tiểu Trương thở dài một hơi.

- Anh rút lại đi xem thật kỹ cho tôi!

Tiểu Trương nhìn Thôi Tùng đang đứng ở cửa hét lớn.

Thôi Tùng nơm nớp lo sợ chậm rãi đi tới, nếu Tiểu Trương đứng nơi đó cũng không xảy ra chuyện gì, hắn là không có gì nguy hiểm.

- Anh nhìn thật kỹ cho tôi đi, đây chính là chuyện tốt mà các anh đã làm!

Tiểu Trương chỉ xuống mặt đất nhìn Thôi Tùng quát:

- Cứ làm việc kiểu như vậy, sớm muộn gì cũng để chỉ đạo viên lột da các anh ra cho xem.

Cái hộp đựng vật chứng đặt ngay tầng dưới chót nhất không biết vì sao lại bị phá hỏng một lỗ thủng lớn, vật chứng bên trong lộ ra ngoài, hắn là quần áo của phụ nữ, nhìn từ hướng cửa thật giống như có một người đang núp phía sau lộ ra một góc áo.

- Nhưng...nhưng tôi thật sự nhìn thấy nó đang bay...

Thôi Tùng còn muốn cãi lại.

- Bay, bay, bay cái đầu của anh!

Tiểu Trương vỗ lên đầu Thôi Tùng:

- Anh cầm đèn pin chiếu tới chiếu lui, nhìn qua không thấy nó bay mới là lạ!

Nhìn thấy hết thấy đều là do mình tự hù dọa mình, Thôi Tùng cũng có chút đỏ mặt:

- Trương ca, hắc hắc, đừng nóng giận, tôi mời ăn cơm, mời đi ăn được chứ? Chỉ cần đừng đem chuyện này nói ra. Anh biết nếu như nói ra ngoài bọn họ sẽ cười tôi đó!

- Chủ yếu nhất là không được nói cho chỉ đạo viên chứ gì?

Tiểu Trương liếc hẳn:

- Nhanh đổi cái hộp đi, lần này anh thiếu nhân tình của tôi, nếu tiêu chuẩn thấp hơn ba trăm thì tôi sẽ đem chuyện này viết lên bảng thông báo bên ngoài đó!

- Được được, hắc hắc...

Thôi Tùng ngưng ngưng gãi đầu:

- Ngày nào đó tôi mời anh tới chỗ quán cơm mới mở đi ăn một bữa ngon.

- Đừng nói nhảm nữa, lão tử còn phải đi về nhà đây!

Tiểu Trương bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Khóa kỹ cửa lại, ngày mai để bên tổ điện xem lại đường dây điện một chút, hôm nay cứ để mặc thế đi.

- Biết biết, hắc hắc...

Thôi Tùng cùng Tiểu Trương đi ra ngoài phòng vật chứng, lại dặn dò lần nữa:

- Ngàn vạn lần đừng nói đi ra ngoài nha!

- Anh thật đúng là dài dòng!

Tiểu Trương định đưa tay vỗ lên đầu hẳn lần nữa, lỗ mũi chợt ngửi được một mùi hương.

Tiểu Trương cẩn thận ngửi ngửi, mùi hương không nồng đậm, nhưng thơm bức người, hẳn nhìn chung quanh một chút nhưng không nhận ra hương thơm từ đâu truyền tới.

- Anh ngửi thấy không?

Tiểu Trương nhìn Thôi Tùng hỏi.

- Ngửi thấy? Ngửi thấy cái gì?

Thôi Tùng cũng héch mũi lên ngửi ngửi:

- Thật giống như có mùi thơm nga, rất thơm, anh là đàn ông còn xịt nước hoa à?

- Cút đi!

Tiểu Trương vỗ lên đầu Thôi Tùng, cũng không để ý tới mùi thơm kia:

- Tôi tan sở về nhà đây!

Cánh cửa phòng vật chứng lại được đóng lại khóa kỹ, bên trong phòng lâm vào một mảnh bóng tối.

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện điểm sáng nho nhỏ, điểm sáng càng lúc càng lớn, dần dần biến thành một vòng sáng hình người, một nữ nhân từ bên trong vòng sáng chậm rãi bước ra.

Mái tóc dài đen nhánh, làn da trắng nõn, ngũ quan cùng vóc người mê người, ai nhìn thấy cũng không thể phủ nhận đây là một mỹ nữ, nhưng loại mỹ nữ này đẹp tới mức không chút chân thật, nhìn qua không phải vẻ xinh đẹp mà nhân gia nên có.

- Phiền, lại phải đi tới chỗ thế này để kết thúc công việc!

Nữ nhân cau mày lâm bầm lâu bàu.

Nhẹ nhàng đi tới trước chiếc tủ sắt, chỉ nhẹ nhàng vỗ tay một tiếng, khóa sắt lại tách một tiếng bung ra.

Trong tủ sắt có rất nhiều đồ vật, tất cả đều chứa trong túi riêng, có đồ trang sức, tiền mặt, còn có răng giả, toàn là những đồ vật kỳ quái.

Đối với những vật khác không hề nhìn tới, nữ nhân dùng đôi tay như mỹ ngọc đem một chiếc hộp lấy ra, vừa nhìn chính là chiếc hộp vật chứng mà Thôi Tùng mới đặt vào.

Mở hộp ra, nữ nhân lấy túi nhựa đựng trái tim cầm ra ngoài.

- Lại làm cho bản thủ như vậy, thật buồn nôn, thật muốn dạy dỗ tên tiểu tử kia một chút.

Nữ nhân lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Nhìn trái tim bên trong túi, nữ nhân thở dài một hơi:

- Điều này không liên quan tới ta, người là bị người khác giết chết, không oán ta được.

Nhẹ nhàng bóp lại, trái tim vốn cứng rắn như sắt thép trong nháy mắt hóa thành một mảnh tro bụi, dần dần biến mất bên trong túi nhựa, trong túi nhựa chỉ còn vết máu loang lổ, phẳng phất đồ vật bên trong cho tới bây giờ chưa từng tồn tại qua.

Ngón tay nhẹ nhàng vung lên, tử sắt khôi phục lại nguyên dạng, nữ nhân duỗi bờ lưng mệt mỏi, vóc người mạn diệu hiểu lộ không chút bỏ sót, chỉ tiếc không có người nào thưởng thức.

- Được rồi, lại hoàn thành một đơn hàng, hôm nay kết thúc công việc tại đây thôi!

Bước vào bên trong vòng sáng, thân ảnh nữ nhân trong nháy mắt không còn nhìn thấy gì nữa, vòng sáng cũng dần dần hóa thành một điểm sáng, biến mất trong bóng tối.

Bên trong phòng vật chứng lại lâm vào một mảnh bóng tối tĩnh lặng lần nữa, phẳng phất như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

...

- Chúng tôi tới tiếp thư vật chứng!

Hai người áo đen mới sáng sớm đã đi tới cửa phòng vật chứng, nhìn Thôi Tùng đưa ra một tờ giấy.

- Được!

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đã có đủ toàn bộ thủ tục, Thôi Tùng tự nhiên phải làm việc theo trình tự. Hắn lấy ra chiếc hộp bỏ trong tử sắt hôm qua, đặt xuống trước mặt hai người áo đen.

- Đồ vật ở chỗ này, các anh kiểm lại một chút!

Thôi Tùng đưa vật chứng cùng biên lai cho hai người áo đen.

Một người mở hộp ra, nhìn lướt bên trong, gật đầu.

- Chờ một chút!

Mặc dù chỉ thoáng lướt nhìn, nhưng Thôi Tùng rõ ràng nhìn thấy túi nhựa dính vết máu trống rỗng bên trong, không khỏi kinh hãi:

- Đồ vật trong này biến mất rồi!

- Nơi này vốn đựng cái gì?

Một người áo đen hỏi.

- Một tảng đá rất giống trái tim!

Thôi Tùng cố gắng hồi tưởng lại, hắn rõ ràng nhớ kỹ hôm qua mình đã bỏ vào trong tử sắt khóa kỹ, nhưng hôm nay tử sắt vẫn còn nguyên vẹn, túi nhựa cũng không có dấu vết bị mở ra, nhưng đồ vật bên trong đã không cánh mà bay, điều này không khỏi làm cho hắn ứa ra mồ hôi lạnh, chứng vật trọng yếu như vậy biến mất, trách nhiệm của hắn cũng không nhỏ.

- Chúng tôi biết rồi!

Người áo đen tựa hồ cũng không thèm để ý tới vật chứng bị biến mất:

- Đồ vật chúng tôi cầm đi, cần ký tên vào đâu?

- Không được, vật chứng trọng yếu như vậy bị mất, tôi không thể không phụ trách nhiệm.

Thôi Tùng vội vàng gọi điện thoại cho cấp trên.

Cấp trên nghe xong Thôi Tùng thuật lại, chỉ nói một câu:

- Không cần để ý tới bọn họ, để cho họ lấy đi đi!

Nói xong liền tắt điện thoại, điều này làm Thôi Tùng không hiểu ra sao.

Nhìn Thôi Tùng còn đang sững sờ, hai người áo đen ký tên trong danh sách, liền cầm chiếc hộp rời đi.

- Ngày hôm qua thấy được nhất định là nữ quý!

Trong lòng Thôi Tùng nghĩ:

- Có thể làm ra chuyện quý dị như vậy, chỉ có quý hồn đi?

79. Chương 79: Lòng Hiếu Kỳ Của A Trạch

Đẩy cửa phòng ngủ, An Thanh liền nhìn thấy a Trạch đang nằm trên giường xem quyển sách cổ của mình.

- Nè nè, a Trạch, quyển sách kia rốt cục có thứ gì đẹp mắt vậy?

An Thanh đối với việc a Trạch luôn luôn cầm quyển sách cổ xem mãi không buông vô cùng khó hiểu.

A Trạch cũng không ngăn đầu, chỉ phất nhẹ tay ý bảo An Thanh tránh ra.

- Khỏi băng chết, sớm muộn gì cũng lạnh chết cô luôn!

An Thanh nhìn a Trạch làm mặt quỷ.

Bởi vì bên trong thân thể có linh lực, a Trạch đã rất nhanh khôi phục sự khỏe mạnh, chỉ khoảng hai ba ngày đã có thể xuống giường bước đi, tốc độ khôi phục này làm bác sĩ cùng y tá phải trợn mắt há hốc mồm. Mặc dù bác sĩ yêu cầu nàng ở lại bệnh viện thêm để quan sát kỹ tình huống một chút, nhưng a Trạch vẫn kiên trì đòi về, thật sự không còn cách nào khác hơn bệnh viện đành phải làm thủ tục xuất viện cho nàng.

Mấy nữ sinh cùng sống chung trong một phòng ngủ một thời gian, đối với vẻ lạnh lùng của a Trạch trên căn bản đều đã thành thói quen. Ngoại trừ nàng thỉnh thoảng còn cười nói với Diệp Tiểu Manh, đối với ai cũng dùng chung một vẻ mặt lạnh nhạt. Vì thế An Thanh cũng đã không còn quan tâm tới thái độ này của nàng.

Thấy a Trạch không để ý tới nàng, An Thanh lại tiến tới quầy rồi Bạch Huyền đang ghi chép gì đó bên bàn.

- Huyền tỷ, Huyền tỷ, nghe nói mọi người định mở một hoạt động đi cúng tế Vương Minh Vĩ phải không?

An Thanh tiến tới trước mặt Bạch Huyền nói.

- Đúng vậy!

Bạch Huyền thở dài:

- Hiện nay hội trưởng hội sinh viên là fans hâm mộ trung thành của hần, hơn nữa bên trong hội sinh viên cũng có không ít người mê ca nhạc cùng điện ảnh của hần, cho nên bọn họ muốn mở một hoạt động kỷ niệm về Vương Minh Vĩ.

- Vậy tôi có thể tham gia không?

Về mặt An Thanh mong đợi.

- Được chứ, nếu cô thích tôi sẽ giúp cô ghi danh.

Bạch Huyền nhìn An Thanh, đối với nàng mà nói thật sự không thể hiểu nổi ý nghĩ của những người luôn điên cuồng truy đuổi mình tình như vậy.

- Hì hì, thật tốt quá, tôi nghe nói có không ít người muốn tham gia, có thật nhiều người cũng không được báo danh, đa tạ Huyền tỷ, quả nhiên ở trong nước đi cửa sau mới là vương đạo.

An Thanh thân mật hôn lên mặt Bạch Huyền một cái:

- Cô có đi không? Vừa lúc phụng bồi tôi.

Bạch Huyền gật đầu:

- Tôi phải đi, dù sao tôi cũng phải làm nhiệm vụ nhân viên tổ chức.

Là một người mê làm quan siêu cấp, dù đối với minh tinh điện ảnh không hề có hứng thú, nhưng Bạch Huyền cũng không thể buông tha cơ hội biểu hiện năng lực tổ chức chỉ huy của mình.

- Hay là báo danh thêm vài người, bốn người trong phòng ngủ chúng ta cùng đi đi.

An Thanh được voi đòi tiên:

- Vừa lúc cơ hội khó được, có thể sử dụng quan hệ ngu sao mà không dùng.

Nàng quay đầu lại nhìn a Trạch đang xem sách hỏi:

- Tiểu băng băng tính luôn cho cô một chỗ nhé?

A Trạch ngẩng đầu nhìn nàng, lại cúi đầu tiếp tục xem sách, chỉ từ khóe môi nhẹ nhàng nhảy ra ba chữ:

- Không có hứng thú!

- Đi đâu vậy, sao phải đi?

Diệp Tiểu Manh rửa mặt xong đẩy cửa đi vào, không nghe được lời đề nghị vừa rồi của An Thanh mở miệng hỏi.

- A, Tiểu Manh, Tiểu Manh!

An Thanh đã chạy tới ôm lấy Diệp Tiểu Manh, cũng không để ý tới việc nàng đang bắt đắc dĩ giấy dựa:

- Cô đi với tôi đi, ngày hôm đó Bạch Huyền tỷ nhất định vô cùng bề bộn công việc chẳng quan tâm tôi, một mình tôi đi nhất định rất nhàm chán.

- Buông tôi xuống, cô buông tôi xuống trước đã.

Diệp Tiểu Manh thật vất vả mới tránh được vòng ôm của An Thanh:

- Nói rõ trước đi, đi đâu vậy?

Từ sau sự kiện xảy ra tại ký túc xá cũ lần trước, Diệp Tiểu Manh đã được giáo huấn, trước khi làm chuyện gì cũng phải hỏi kỹ trước, nếu không nhất định sẽ bị lừa gạt.

- Không nên nghe nàng!

A Trạch mở miệng nói:

- Nàng nghĩ lừa cô đi tức trực linh cữu cho người chết mà cô không quen biết.

- Wow!

Diệp Tiểu Manh nghe xong sợ hết hồn, đầu lắc như trống bỏi:

- Không đi, đánh chết cũng không đi!

- Ai nha, a Trạch hù dọa cô thôi.

An Thanh trừng a Trạch:

- Huyền tỷ bọn họ tổ chức một hoạt động kỷ niệm cho Vương Minh Vĩ, rất nhiều người muốn tham gia ghi danh còn không được đây. Vừa lúc Huyền tỷ chịu trách nhiệm tổ chức việc này, cửa sau như vậy không đi sẽ lãng phí.

- Vương Minh Vĩ?

Diệp Tiểu Manh ngẩn người:

- Tên thật quen thuộc a, là sinh viên trường học chúng ta sao?

Vừa dứt lời, An Thanh há hốc miệng nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Manh, giống như đang nhìn thấy một quái vật, Bạch Huyền cũng buông cây bút trong tay xuống, quay đầu lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Diệp Tiểu Manh, ngay cả a Trạch cũng dùng ánh mắt khó tin nhìn nàng.

- Sao...sao vậy...

Diệp Tiểu Manh bị nhìn có chút không biết làm sao.

An Thanh vây quanh Tiểu Manh đi một vòng, dùng ánh mắt hết sức khoa trương đánh giá Diệp Tiểu Manh, sau đó ngồi xổm người xuống, vươn ra ngón trỏ nhẹ nhàng thọt lên mặt nàng.

- Sao vậy chứ?

Diệp Tiểu Manh bị chỉnh có chút ngất.

- Cô không phải người ngoài hành tinh đi, Vương Minh Vĩ, Vương Minh Vĩ mà cô cũng không nhận ra?

An Thanh khoa trương kêu to lên.

- Danh tự này có nghe qua, nhưng ấn tượng không sâu...

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không nhớ được An Thanh đang nói tới ai.

- A Trạch, cô nói đi!

An Thanh quay đầu lại chỉ a Trạch nói.

- Vương Minh Vĩ, nam, 26 tuổi, 21 tuổi bắt đầu ra đời, hoạt động trong lĩnh vực điện ảnh truyền hình âm nhạc, đã lần thứ tư lấy được danh hiệu nam ca sĩ được hoan nghênh nhất Châu Á, lần thứ sáu lấy được danh hiệu nam diễn viên chính được hoan nghênh nhất Châu Á, từng biểu diễn trong...

A Trạch nói ra một loạt những bộ phim điện ảnh truyền hình mà Vương Minh Vĩ đã tham gia.

- Nga...

Diệp Tiểu Manh chợt hiểu ra:

- Là nam diễn viên mới chết hôm trước được nhắc tới đó à!

- Làm ơn đi, ngay cả a Trạch là nhân vật không nhiễm chút khói lửa nhân gian trong phòng ngủ chúng ta cũng biết được chuyện này, cô lại không biết Vương Minh Vĩ là ai sao?

Về mặt An Thanh thật sự không tin tưởng:

- Cô quay về Hỏa Tinh của cô đi, nơi này không thích hợp cô đâu.

- Ô ô ô...

Diệp Tiểu Manh có chút ủy khuất:

- Tôi rất xem phim truyền hình điện ảnh, thời gian của tôi có hạn thôi.

- Thời gian có hạn?

An Thanh bắt đầu càng thêm cảm thấy Diệp Tiểu Manh chính là khách nhân đến từ ngoài hành tinh:

- Cô bắt quá chỉ là sinh viên đại học bình thường mà thôi, thời gian rảnh thì nhiều, có chuyện gì mà nói là thời gian có hạn?

- Đương nhiên rồi!

Nói tới điều này, Diệp Tiểu Manh còn mang theo một bụng khổ sở:

- Tôi còn phải nấu cơm rửa chén, giặt quần áo, quét dọn phòng giúp Minh Diệu, còn phải sửa sang lại tài liệu, còn phải học tập, làm gì có nhiều thời gian rảnh để xem ti vi chứ.

- Chuyện này cũng không cần làm cả ngày luôn đi?

An Thanh vẫn còn có chút không giải thích được:

- Chúng tôi cũng biết cô muốn chiều cổ vị thám tử tư thúc thúc trong nhà cô, nhưng ngay cả vậy mà cô cũng không có thời gian xem ti vi sao?

- Thời gian còn lại đương nhiên là dùng để ngủ thôi!

Về mặt Diệp Tiểu Manh như đương nhiên:

- Ngủ cùng ăn cơm là hai hưởng thụ tốt nhất trên thế giới này á!

An Thanh ngẩn người, qua thật lâu mới từ khóe miệng nhảy ra một câu:

- Bộ cô làm như ngủ đông hay sao vậy...

Ngồi trên giường, Diệp Tiểu Manh tháo mái tóc buộc đuôi ngựa, đầu tóc càng ngày càng dài, nàng vẫn đang suy nghĩ có nên cắt ngắn một chút hay không, lại sợ Minh Diệu không thích tóc ngắn:

- Nhưng diễn viên đã chết kia không phải tên thật là Vương Hỉ sao?

Diệp Tiểu Manh mở miệng hỏi.

- Wow, cả chuyện này mà cô cũng biết.

Lời của Diệp Tiểu Manh làm An Thanh cả kinh:

- Tình báo này chỉ có siêu cấp người hâm mộ trung thành mới biết được, vậy mà cô còn làm ra bộ dạng như không biết gì.

- Đây là khi tôi sửa sang lại tài liệu cho Minh Diệu đã nhìn thấy.

Diệp Tiểu Manh giải thích:

- Thật giống như chú ấy đang điều tra chuyện liên quan tới người này.

- Minh Diệu đang điều tra sao?

Những lời này làm a Trạch chú ý, trong ấn tượng của nàng, chỉ cần là vụ án mà Minh Diệu tiếp xúc sẽ có liên hệ tới sự kiện linh dị, như vậy liền đưa tới hứng thú của nàng. Mặc dù ở trong bệnh viện Minh Diệu trách móc nàng một trận làm cho nàng thật bất mãn hấn, nhưng nhiệt tình đối với án kiện thần quái trong lòng nàng cũng không hề suy giảm chút nào, ngược lại càng gia tăng thêm mãnh liệt.

- Có thể cho tôi xem thử một chút không? Những tư liệu kia đó?

A Trạch nhỏ giọng hỏi Diệp Tiểu Manh.

- Như vậy không tốt đi!

Diệp Tiểu Manh có chút do dự, mặc dù là bạn thân thỉnh cầu, nhưng nàng rất sợ sẽ làm ảnh hưởng việc điều tra của Minh Diệu:

- Tôi sợ Minh Diệu sẽ không đồng ý.

- Len lén, len lén cho tôi xem một chút thôi!

A Trạch tiếp tục nhờ vả:

- Nhìn xem một chút mà thôi, cũng không định làm gì, tôi chỉ là vì có hứng thú đối với minh tinh này, nên muốn thu thập một chút tài liệu của hấn.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của a Trạch, Diệp Tiểu Manh thoáng do dự một chút, đây là lời thỉnh cầu của a Trạch, làm cho nàng thật khó khăn.

Diệp Tiểu Manh nghĩ một lát:

- Được rồi, ngày mai nghỉ, cô cùng tôi về nhà, tôi lấy cho cô xem.

- Thật tốt quá!

A Trạch đặt sách xuống, nằm vào trong chăn, trong lòng tràn đầy mong đợi.

...

Hai người đi về nhà Diệp Tiểu Manh, Minh Diệu cũng không ở nhà, hẳn đã đi ra ngoài điều tra vụ án. Diệp Tiểu Manh lấy ra một chồng tài liệu thật dày, rút một ít đưa cho a Trạch.

- Những thứ kia là gì?

Thấy trong tay Diệp Tiểu Manh còn cầm nhiều giấy tờ, a Trạch có chút ngạc nhiên.

- Tôi cũng không biết!

Diệp Tiểu Manh lật lật giấy tờ trong tay:

- Là một chút tài liệu về vài người không quen biết, lại đặt chung chỗ với minh tinh kia.

- Cho tôi nhìn xem luôn đi!

A Trạch phỏng đoán trong lòng, nếu đặt chung với tài liệu của Vương Minh Vĩ, nhất định là những án kiện có liên quan với nhau.

- Không được!

Diệp Tiểu Manh có chút làm khó:

- Mặc dù Minh Diệu không nói ra rõ ràng, nhưng từ trong điện thoại giữa chú ấy và người khác nói chuyện, tôi nghe được vụ án này tựa hồ thật không đơn giản, ngay cả cảnh sát cũng không quản được, tiến độ điều tra của chú ấy tựa hồ đang bị ngừng lại.

- Không cần khẩn trương, chỉ là xem qua một chút mà thôi.

A Trạch có chút xem thường, những vụ án này đối với cảnh sát bình thường mà nói vốn là không thể nhúng tay vào.

- Nói không chừng tôi còn có thể giúp được việc gì.

- Được rồi!

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ một chút, đưa tài liệu đặt tới trước mặt a Trạch.

Kể từ sau vụ án ở ký túc xá cũ, Minh Diệu bắt đầu cho Diệp Tiểu Manh tiếp xúc một chút án kiện thần quái, loại chuyển biến này làm Diệp Tiểu Manh cũng khó hiểu. Mặc dù có những án kiện hoặc quỷ quái bình thường nhưng so sánh với cách làm trước kia của Minh Diệu là một trời một vực, trước kia ngay cả phim kinh dị Minh Diệu cũng không cho nàng xem.

A Trạch cẩn thận xem xấp hồ sơ thật dày trước mặt, trái tim đập càng lúc càng nhanh. Quả nhiên không ngoài dự đoán, vụ án của Vương Minh Vĩ chính là án kiện thần quái, mà không phải bệnh tim đột phát như truyền thông đã nói. Mà hồ sơ của một cô gái sau đó tình huống thì thể lại giống Vương Minh Vĩ như đúc, điều này làm dòng máu khát vọng sự kiện linh dị siêu cấp trong lòng a Trạch không ngừng sôi trào.

- Những người này là người nào?

Xem xong những tư liệu kia, a Trạch nhìn ba tấm hình, mở miệng hỏi.

- Minh Diệu đang tra chuyện này đó!

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi:

- Có thể là người có liên quan đi, trong đó tìm được một người rồi, còn lại hai người này.
- Diệp Tiểu Manh chỉ hình một cặp nam nữ trẻ tuổi khác:
- Nhưng không hề có đầu mối gì, Minh Diệu cũng đang gặp khó khăn trong chuyện này đây!
- A Trạch nhìn hình người thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ.
- Chờng nào Minh Diệu trở lại? Tôi có chuyện trọng yếu muốn tìm chú ấy.
- A Trạch mở miệng nói.
- Chuyện trọng yếu? Chuyện gì?
- Người thanh niên này!
- A Trạch chỉ tay vào hình người thanh niên:
- Tôi biết có thể tìm được hắn ở đâu!

80. Chương 80: Đầu Mối

Minh Diệu vừa vào cửa liền ngửi được hương thơm thức ăn tràn vào trong mũi.

- Đã về rồi sao, rửa tay chuẩn bị ăn cơm, hôm nay có rất nhiều đồ ăn ngon nha!

Diệp Tiểu Manh từ trong phòng bếp nhô đầu ra hô to.

Minh Diệu có chút kỳ quái, chẳng lẽ cô gái nhỏ này đã đổi tính rồi sao? Bình thường muốn nàng làm chút thức ăn ngon nàng đều từ chối, lần này vì sao lại chủ động như vậy!

Minh Diệu thò đầu vào phòng bếp, quả thật thấy Diệp Tiểu Manh đã làm xong vài món ăn, bên trong còn có thịt gà mà Minh Diệu thích.

Minh Diệu nhìn đĩa thịt gà ngon mắt, lại nhìn Diệp Tiểu Manh, bĩu môi.

- Tại sao vậy?

Diệp Tiểu Manh bị nhìn có chút chột dạ.

- Nói đi!

Minh Diệu híp mắt nhìn Diệp Tiểu Manh:

- Có phải đã làm chuyện xấu gì hay không? Lần trước khi cô tích cực nấu cơm cho tôi lúc cô mười bốn tuổi, cô đã lên xem phim kinh dị khiến cho buổi tối quá sợ đến đái dầm, lần này cô đã làm chuyện xấu gì nữa?
- Cút ngay đi!

Minh Diệu lại phun ra chuyện xấu lần trước Diệp Tiểu Manh đã làm khiến cho nàng có chút thẹn quá thành giận, quơ chiếc muống lớn đuổi Minh Diệu ra khỏi phòng bếp.

Minh Diệu cởi áo khoác ngoài, đi vào phòng khách, liền nhìn thấy trên sofa có một cô bé đang ngồi, hắn liền cảm thấy thật nhức đầu. Từ lần trước trách móc a Trạch một trận trong bệnh viện, Minh Diệu cũng có chút hối hận, mặc dù hắn cảm thấy lúc ấy mình nói chuyện cũng không hề sai, nhưng bản thân hắn cũng cảm thấy mình nói chuyện có chút trắng trợn, huống chi cô bé này cũng đã tận lực đi ngăn cản con quái vật kia, hơn nữa căn cứ cách giải thích của Diệp Tiểu Manh, cho dù nàng không đi quản quái vật kia, thì con quái vật vẫn sẽ gây ra đại họa.

Kể từ sau lần đó, hai người không còn gặp mặt, lần này gặp lại, Minh Diệu có chút lúng túng.

A Trạch cũng không nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn Minh Diệu đi vào phòng khách, trong ánh mắt mang theo một tia địch ý.

- A, cô tới rồi sao, hoan nghênh!

Minh Diệu kiên trì bắt chuyện.

- Hừ!

A Trạch cười lạnh một tiếng:

- Cắt đầu tóc xong còn có chút nhân dạng rồi!

Minh Diệu cười cười, không nói gì, hẳn biết rõ phụ nữ đều là động vật thích mang thù, đối với thái độ của a Trạch hẳn tự nhiên sẽ không đi để ý.

- Ăn cơm đi, ăn cơm đi!

Diệp Tiểu Manh bưng thức ăn thịnh soạn đặt lên bàn ăn, hương thơm không khỏi làm Minh Diệu phát thèm.

Ba người ngồi trên bàn ăn, cũng không nói chuyện. Trong lòng Diệp Tiểu Manh có chút thấp thỏm, muốn đánh vỡ cục diện bế tắc này, nhưng không biết nên nói gì mới tốt. Trong lòng a Trạch vẫn còn chút oán khí đối với Minh Diệu, tự nhiên sẽ không nói chuyện với hắn. Mà Minh Diệu chỉ lo đem những miếng thịt màu mỡ nhét vào trong miệng, tự nhiên chẳng quan tâm nói chuyện.

- Ăn ngon, no rồi!

Minh Diệu vuốt vùng bụng no căng của mình đánh ợ một tiếng:

- Thật lâu không được ăn món cơm tối thịnh soạn như vậy rồi!

- Hắc hắc, xem như hài lòng chứ?

Diệp Tiểu Manh lộ khuôn mặt tươi cười nhìn Minh Diệu.

- Ân, không tệ, nói đi, rốt cục cô lại làm hư chuyện gì?

Minh Diệu liếc mắt nhìn nhìn Diệp Tiểu Manh:

- Vô sự mà ân cần, không phải gian tức là trộm!

- Không có làm hư a, tôi cũng không phải vua phá hư!

Diệp Tiểu Manh nhìn Minh Diệu cau chiếc mũi nhỏ đáng yêu:

- Gần đây chú tra vụ án không phải bị mất hết đầu mối sao, a Trạch nói có thể giúp được một chút.

Minh Diệu sững sốt:

- Hỗ trợ? Hỗ trợ cái gì?

- Chuyện này...

Diệp Tiểu Manh có chút ấp a ấp úng:

- Tôi đưa những tư liệu kia giao cho a Trạch xem, a Trạch nói bên trong có người nàng biết.

- Cô...làm sao cô có thể...

Minh Diệu kinh hãi:

- Loại vật này ai bảo cô cho cô ta nhìn?

Diệp Tiểu Manh le lưỡi:

- Tôi đi rửa chén, hai người tiếp tục hàn huyên đi!

Nàng bưng chén đĩa trốn vào phòng bếp.

- Là tôi nói nàg cho tôi xem.

A Trạch mở miệng nói:

- Là tôi kiên trì, không cần trách nàg.

Minh Diệu bưng kín cái trán, có chút nhức đầu:

- Cô không phải lại muốn...

- Phải!

A Trạch hết sức khẳng định gật đầu:

- Tôi muốn gia nhập điều tra!

- Không thể nào!

Minh Diệu như đinh chém sắt cự tuyệt đề nghị của a Trạch:

- Chuyện này không phải sự kiện linh dị đơn thuần, bên trong dính dấp những nhân vật cùng tình huống rắc rối phức tạp, tôi không thể nào đều liên lụy vào. Nếu như không phải do một chút nguyên nhân đặc thù, tôi cũng không muốn lẫn vào trong chuyện này.

Minh Diệu vượt vượt huyết Thái Dương, nếu không phải do Từ Mẫn kiên trì, hẳn thật không muốn đụng phải vụ án khó giải quyết như vậy.

- Tôi có hứng thú, chỉ cần là chuyện tôi cảm thấy hứng thú thì nhất định phải biết rõ ràng, nếu không tôi không ngủ được.

A Trạch không để ý tới Minh Diệu cự tuyệt, tiếp tục nói:

- Mặc dù lực lượng của tôi chưa đủ, nhưng đầu óc của tôi có thể bổ túc, lúc đầu so với người chỉ biết cậy mạnh, tỷ như thám tử tư chỉ có chút năng lực mạnh hơn người khác một chút đã có thể tùy ý đi dạy dỗ người khác.

- Phụ nữ quả thật là động vật vừa cổ chấp lại hẹp hòi.

Minh Diệu nhỏ giọng lầm bầm một câu, nói tiếp:

- Nếu như là chuyện khác, tôi có thể đáp ứng cô, nhưng chuyện này có chút nguy hiểm.

- Chuyện gì không có nguy hiểm, cho dù tôi đi trên đường cũng có thể bị xe đột nhiên xuất hiện đụng vào, tôi không sợ nguy hiểm.

A Trạch vẫn dùng giọng nói lạnh lùng:

- Tôi đã đọc qua những tư liệu kia, biết chuyện này rất nguy hiểm, cho nên mới phải yêu cầu cùng anh điều tra, xem như là làm trợ thủ của anh đi, nếu không tôi cũng có thể tự mình đi điều tra, huống chi tôi biết bây giờ anh đang bị mất hết đầu mối, mà tôi lại có cách tìm ra đầu mối đó.

- Phương pháp? Phương pháp gì?

Minh Diệu sững sốt.

- Người thanh niên này tôi biết có thể tìm được hắn ở đâu.

A Trạch lấy ra một tấm hình, chính là tấm hình mà Từ Mẫn nhìn cảm thấy quen mắt nhưng không nhớ nổi đã gặp nhau ở nơi nào.

- Ở đâu có thể tìm được hắn?

Minh Diệu đứng lên, không nghĩ tới cuộc điều tra lâm vào cục diện bế tắc lại có chuyển cơ trên một người ngoài cuộc không nghĩ tới, điều này làm cho hắn có chút kinh ngạc.

- Tôi muốn gia nhập điều tra.

Khóe miệng a Trạch nở nụ cười, theo Minh Diệu xem ra, nụ cười này thật giống nụ cười của tiểu ác ma.

- Không thể nào!

Minh Diệu bình tĩnh lại, ngồi trên ghế thở dài một hơi:

- Vụ án này dính dáng tới người cùng tổ chức nhiều lắm, ngay cả tôi cũng không có mười phần nắm chắc. Hơn nữa...

Minh Diệu dừng một chút:

- Đối với cô mà nói, vụ án này quá tầm tay, tôi thậm chí cũng không thể bảo đảm an toàn của cô.

- Tôi có thể tự mình đi điều tra, như vậy càng thêm nguy hiểm, hơn nữa anh cũng không có được đầu mối mới.

Giọng nói của a Trạch như gây sự.

- Khoan khoan, hãy nghe tôi nói hết.

Minh Diệu cắt đứt lời a Trạch:

- Chúng ta làm giao dịch thế nào?

- Giao dịch? Giao dịch gì?

- Cô nói cho tôi biết ở nơi nào có thể tìm được người đàn ông này, tôi lấy một ít đồ vật mà cô hứng thú dùng làm trao đổi.

Minh Diệu suy nghĩ một chút nói.

- Không nên lại bán cái nút đi, tôi đã lộ ra bài của tôi, tới phiên anh.

A Trạch rất bất mãn đối với vẻ ấp úng của Minh Diệu, lòng hiếu kỳ tràn đầy làm cho nàng có chút không kiềm nén được.

- Một chút phương pháp tu luyện linh lực thế nào?

Minh Diệu suy nghĩ một chút, những đồ này có thể dễ dàng lấy được từ chỗ Lê bàn tử, đối với hắn mà nói, những đồ này chỉ bất quá xem như vật yếu, phương pháp tu luyện linh lực của gia tộc hắn truyền ra ưu tú hơn. Mặc dù đã bị đuổi ra khỏi gia tộc không thể tiếp tục tu luyện pháp thuật gia truyền, nhưng loại vật này từ khi còn nhỏ cũng đã chảy xuôi trong xương hắn mất rồi, đã không còn cần tiếp tục tu luyện. Bây giờ hắn thiếu hụt không phải là phương pháp tu luyện linh lực, bây giờ hắn thiếu hụt chỉ là nơi tồn trữ linh lực. Mà có thể từ chỗ Lê bàn tử lấy được chút ít phương pháp, đối với những thành viên gia tộc danh môn như hắn mà nói chỉ là chút việc nhỏ tiểu học mà thôi, mặc dù không inh, nhưng có thể qua mặt được chút người thường.

- Bây giờ cô thiếu hụt chính là trụ cột.

Minh Diệu nói:

- Chỉ sau khi đánh tốt trụ cột, cô mới có tư cách đi tìm kiếm những đồ vật không thuộc về nhân gian giới.

A Trạch trầm mặc một hồi, Minh Diệu cho ra điều kiện thật đúng là mê người, điều này là điều hiện tại nàng đang thiếu thốn. Nếu như nàng có được lực lượng, liền không cần dựa vào người khác đi tìm kiếm sự kiện linh dị đích thực, điều này làm a Trạch thật sự động tâm.

- Được rồi! Nhưng tôi còn một điều kiện.

A Trạch suy nghĩ một lúc, gật đầu:

- Tôi còn muốn biết chân tướng cuối cùng của việc này, toàn bộ quá trình cùng chân tướng đã trải qua.

- Có thể!

Minh Diệu gật đầu, đồng thời trong lòng hắn bổ sung một câu:

- Nói với cô đương nhiên là cả quá trình đã bị cắt giảm thôi!

Nhìn thấy Minh Diệu đồng ý, a Trạch chỉ vào người đàn ông trong hình bắt đầu nói:

- Ngay ngã tư đường dành riêng cho người đi bộ, quẹo trái sẽ gặp một quán bar nhỏ, người đàn ông này mỗi tuần đều ở trong đó suốt bốn năm ngày.

- Hắn là ông chủ quán rượu này sao?

Minh Diệu hỏi, ba người chết khác nếu không phải minh tinh thì là phú thương, kém cỏi nhất cũng là quan viên cao cấp, Minh Diệu cảm thấy dù là địa vị ông chủ quán rượu cũng tựa hồ có chút thấp.

A Trạch lắc đầu:

- Ca sĩ quây rượu, tự đàn tự hát, dựa vào tiền lương mà sống, tựa hồ có chút nghèo túng.

- Ca sĩ hát rong?

Đáp án này nằm ngoài ý nghĩ của Minh Diệu. Nếu như người đàn ông này có liên quan tới vụ án, như vậy hẳn phải trải qua cuộc sống không tệ, lúc đầu ba người đã chết đều là người có tiền có quyền, hơn nữa còn nổi danh, mà ca sĩ nghèo túng tựa hồ không liên hệ gì với mấy người này.

- Đúng vậy, là một ca sĩ hát rong nghèo túng.

A Trạch gật đầu:

- Lúc tôi còn ở trung học đệ nhị cấp, một lần vô tình cùng bạn đi ngang quán rượu, nghe được tiếng ca của người đàn ông này. Vô luận là giọng hát hay đàn ghi ta, đều có thể xem là rất tốt, hơn nữa hẳn biểu diễn chính ca khúc mà mình sáng tác, rất đánh động lòng người, nhưng không biết tại sao hắn lại uốn mình bên trong quán rượu nho nhỏ kia.

- Học sinh trung học đệ nhị cấp đi uống rượu sao?

Về mặt Minh Diệu không chút tin tưởng nhìn a Trạch:

- Khi đó cô đã trưởng thành chưa vậy?

- Không sao cả, chỉ cần là tôi nguyện ý, không có chuyện gì mà không thể làm.

Đối với câu nghi vấn của Minh Diệu, a Trạch chỉ xem thường.

- Chuyện tôi biết cũng đã cho anh biết rồi, chuyện anh đáp ứng đưa đồ vật cho tôi thì lúc nào đưa?

- Hôm khác, hôm khác đi.

Minh Diệu cũng không muốn đi tìm Lê bàn tử vào buổi tối, đã tối đen còn bắt chợt có quỷ hỏa nhảy ra, quả thật chẳng khác gì là bách quỷ dạ hành, ai biết có thể ngẩng đầu liền nhìn thấy những gì không nên thấy hay không.

- Tôi sẽ để Tiểu Manh đem đồ vật giao cho cô.

- Còn có chân tướng đích thực của vụ án!

Lòng hiếu kỳ của a Trạch đối với sự kiện linh dị không thua gì khát vọng của người bị đói trước thực vật ngon lành.

Di động của Minh Diệu vang lên, nhìn dãy số biểu hiện, là Từ Mẫn gọi tới.

- Biết rồi, biết rồi!

Vừa trả lời a Trạch cho có lệ, Minh Diệu vừa đón lấy điện thoại.

81. Chương 81: Tắm Hình Cũ

Điều tra lại lần nữa lâm vào cục diện bế tắc, Từ Mẫn nhờ cậy đồng nghiệp tìm kiếm tư liệu hai người còn lại trong hình nhưng không có bất kỳ đầu mối nào, điều này làm Từ Mẫn không khỏi vô cùng ủ rũ.

Kéo thân thể mỗi một quay trở về nhà, nhìn thấy gương mặt đáng yêu của con gái, cuối cùng Từ Mẫn cũng lấy lại được chút tinh thần.

- Mẹ, ôm một cái đi!

Tiểu Quất thấy mẹ không chút tinh thần đi vào nhà, linh hồn vốn không hợp với thân thể hiện tại đương nhiên hiểu được nên làm gì giúp người khác lên tinh thần, thân tình cùng dời đi lực chú ý chính là phương pháp tốt nhất.

Từ Mẫn ôm lấy con gái, hôn lên gương mặt non nớt của Tiểu Quất:

- Như thế nào, hôm nay ở trong nhà trẻ có ngoan hay không con gái?

- Dạ, rất ngoan!

Bây giờ Tiểu Quất giả vờ nai tơ càng ngày càng lộ hỏa thuần thanh, trên căn bản đã thích ứng với cách nói chuyện đúng với số tuổi bên ngoài của mình, chỉ khi ở chung với Minh Diệu mới bị lộ nguyên hình.

- Mẹ, có phải mẹ lại cùng tên mặt người dạ thú đi ra ngoài ước hẹn hay không a?

Nghe được câu hỏi của con gái, Từ Mẫn có chút dở khóc dở cười, từ sau khi lần trước Minh Diệu sửa lại hình tượng đi tới nhà bọn họ, mẹ của Từ Mẫn càng thêm ân cần đối với Minh Diệu, còn thiếu một chút đã trực tiếp gọi là con rể, mà Tiểu Quất lại trực tiếp đổi tên Minh Diệu thành – mặt người dạ thú.

- Không cho nói lung tung, loạn dùng thuật ngữ, cẩn thận thúc thúc nghe được sẽ không thích con nữa.

Từ Mẫn véo mũi nhỏ của con gái.

Tiểu Quất lắc lư hai chùm tóc của mình, không hề để lời nói của Từ Mẫn vào trong lòng.

- Còn thúc thúc sao. Rõ ràng là một tên biến thái có ham mê ngực lớn đặc thù!

Trong lòng Tiểu Quất rất có ý kiến đối với việc Minh Diệu bắt cóc mẹ mình.

- Đi tắm đi, tắm rửa xong là có thể ăn cơm.

Mẹ của Từ Mẫn ôm lấy Tiểu Quất, nhìn nàng nói.

Nước nóng từ trên đỉnh đầu chảy khắp toàn thân, Từ Mẫn không khỏi thoải mái rên rỉ thành tiếng.

Toàn thân mỗi một cùng tinh thần ủ rũ tựa hồ đã theo dòng nước chảy trôi đi mất tích.

Lau khô nước trên người, Từ Mẫn nhìn thân thể trần trụi của mình trong gương, thở dài một hơi. Nữ nhân trong gương tràn đầy vẻ đầy đặn mỹ cảm, cũng không làm cho người ta có cảm giác mập mạp, giống như một quả hồng chín mọng, cần một ngụm miệng đầy ngọt nước.

Ba mươi ba tuổi, là thời gian rất dễ dàng tàn phai của phụ nữ, Từ Mẫn nhìn thân thể vẫn còn mê người trong gương, không khỏi có loại cảm giác khẩn trương, nếu qua thêm mấy năm, sợ rằng thực sự sẽ biến thành bà lão không còn cách nào hấp dẫn đàn ông mất rồi. Sau khi gặp mặt Ada, loại cảm giác khẩn trương này trong lòng Từ Mẫn còn thêm mãnh liệt. Ada đã là quả mật đào thành thực, màu sắc mê người cho dù là ai cũng không nhịn được muốn cắn một ngụm, hơn nữa tác phong phóng khoáng, sợ rằng bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chống cự.

Sau khi ly hôn, Từ Mẫn cũng từng nghĩ qua phải tìm một người đàn ông, nhưng một người phụ nữ có công việc luôn bận rộn như nàng, còn mang theo một đứa con gái, muốn tìm một người đàn ông đối xử tốt với mẹ của mình, lại đối xử tốt với con gái mình thật sự vô cùng khó khăn.

Đối với Minh Diệu, lúc trước Từ Mẫn chỉ đối đãi hẩn như một đứa em trai còn chưa trưởng thành, mặc dù mẹ nàng rất thích Minh Diệu, nhưng đối với Từ Mẫn mà nói, nàng cũng không có quá nhiều tình cảm nam nữ với hắn, cho đến ngày nàng nhìn thấy Ada ôm Minh Diệu, từ đáy lòng Từ Mẫn liền phát ra một mùi vị

ê ẩm, lúc này nàng mới tỉnh ngộ lại, thì ra Minh Diệu đã có vị trí trong lòng nàng, chẳng qua vì nàng chưa từng cảm thấy được mà thôi.

- Có lẽ, đây là một cơ hội cũng nói không chừng.

Trong lòng Từ Mẫn nghĩ:

- Bên phần mẹ không cần hỏi, hẳn nên hỏi cảm giác của Tiểu Quất như thế nào.

Sau khi tắm rửa ăn cơm xong, Từ Mẫn mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi nằm trên giường, dụ dỗ Tiểu Quất nằm bên cạnh đi ngủ.

Bộ đồ ngủ rộng rãi không che được bộ ngực ngạo nghễ, hơn phân nửa đều lộ bên ngoài, nếu có Minh Diệu tại đây, nhất định sẽ phun máu mũi mà chết.

Tiểu Quất nhìn bộ ngực đầy đặn của mẹ mình, trong mắt cũng lộ ra vẻ hâm mộ, không nhịn được đưa tay sờ soạng.

Từ Mẫn nhìn ánh mắt con gái, không khỏi cảm giác có chút buồn cười:

- Sao vậy, hâm mộ mẹ sao?

Tiểu Quất gật đầu:

- Của mẹ thật to, hơn nữa mềm mại, thật thoải mái.

Từ Mẫn sờ sờ đầu tiểu Quất:

- Con nghe lời ăn cơm thật nhiều, chờ con trưởng thành cũng sẽ lớn như mẹ thôi.

- Vậy cũng không nhất định.

Tiểu Quất bĩu môi:

- Trước kia con cũng chưa từng lớn như vậy.

- Trước kia?

Lời của con gái làm Từ Mẫn hoàn toàn không hiểu:

- Cái gì trước kia?

- Nga, là con nói lúc con nằm mơ đó.

Tiểu Quất biết mình đã nói sai lời, le lưỡi.

- Tiểu Quất nè!

Từ Mẫn cắn môi, suy nghĩ chốc lát mở miệng hỏi:

- Con cảm thấy chú Minh Diệu như thế nào?

- Minh Diệu?

Tiểu Quất suy nghĩ một chút:

- Cũng không tệ lắm, mặc dù có chút háo sắc, có chút lời thôi, có chút ba hoa, còn có chút biến thái, luôn thích véo mặt con, còn luôn khi dễ con, cho tới bây giờ cũng không nhường cho con, thích chọc con tức giận, còn luôn tới lừa gạt cơm để ăn, nói tóm lại cũng không tệ lắm.

Câu trả lời của con gái làm Từ Mẫn có chút dở khóc dở cười, còn nói là không tệ, rõ ràng vô cùng kém cỏi được chưa.

- Ý của mẹ muốn nói, nếu để Minh Diệu làm ba ba của Tiểu Quất, con có thích hay không?

- Không thích!

Tiểu Quất lắc đầu:

- Hấn luôn khi dễ con!

Từ Mẫn thở dài một hơi, nếu con gái đã không thích, nàng dĩ nhiên không thể miễn cưỡng.

- Nhưng mà...

Tiểu Quát nói tiếp:

- Nếu như so sánh với người đàn ông khác, con vẫn chọn tên biến thái kia cũng được, dù sao so với đàn ông khác hẳn vẫn hợp khẩu vị của con hơn.

Nghĩ một lát, tiểu Quát đột nhiên thần thần bí bí tiến tới bên tai Từ Mẫn hỏi:

- Mẹ, không phải mẹ đang muốn trâu già gặm cỏ non chứ?

Từ Mẫn bị con gái làm dở khóc dở cười, không trách được Minh Diệu lại nói nàng còn nhỏ như quý lớn, lời này từ một cô bé năm tuổi nói ra nghe thế nào cũng cảm giác không đúng lắm.

Cuối cùng dụ được Tiểu Quát ngủ, đối với đứa con gái này, Từ Mẫn cũng có chút bất đắc dĩ. Cô bé này luôn luôn nói ra những lời nói vốn không cân xứng với tuổi tác của mình, phối hợp với gương mặt non nớt, luôn làm người ta có cảm giác buồn cười.

Từ Mẫn ngồi trên sô pha trong phòng khách, trên ti vi đang phát phim truyền hình khóc khóc cười cười, mà tâm tư Từ Mẫn cũng không nhìn lên ti vi.

Trong lòng nàng có chút thấp thỏm, đối với việc biến chuyển trong tình cảm với Minh Diệu làm Từ Mẫn có chút không thích ứng, cũng có chút không biết làm sao.

- Mẫn Mẫn!

Mẹ của Từ Mẫn từ trong phòng đi ra, ngồi trên sô pha nhìn Từ Mẫn:

- Gần đây con hay cùng Tiểu Minh đi ra ngoài, quan hệ giữa hai đứa rất cực như thế nào rồi?

- Mẹ, làm gì có, đừng nên nói lung tung.

Câu hỏi của mẹ làm Từ Mẫn không khỏi đỏ mặt:

- Con chỉ xem hấn như em trai, không phải như mẹ nghĩ đâu.

- Con đó!

Mẹ Từ Mẫn vươn tay đẩy trán nàng:

- Không tranh thủ thời gian chuyện gì cũng sẽ muộn màng thôi. Con không còn ở thời điểm hai mươi mấy, tùy tiện là có thể tìm được bạn trai. Bây giờ con đã hơn ba mươi, lại ly hôn, còn có đứa con gái. Thật khó có được người như Tiểu Minh thật không tệ, mặc dù không có tiền, nhưng dù sao cũng có sự nghiệp, đối nhân xử thế cũng thật hào phóng, quan trọng nhất là đối xử tốt với Tiểu Quát, người đàn ông tốt như vậy ngàn vạn lần không nên buông tha, nếu không sao này con muốn hối hận cũng không kịp.

- Ai nha, biết rồi biết rồi mà mẹ!

Mặt Từ Mẫn càng đỏ hơn, lời của mẹ nói không phải nàng không nghĩ tới, nhưng nếu thật sự muốn phát triển quan hệ tình lữ với Minh Diệu, tựa như lời tiểu Quát nói “trâu già gặm cỏ non”, Từ Mẫn cũng cảm thấy ngại ngùng.

- Dù sao mẹ đã nói rõ rồi, con tự mình nghĩ đi.

Mẹ Từ Mẫn cũng không dài dòng, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng ngủ, vừa đẩy cửa, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó.

- Đúng rồi, khi mẹ thu dọn phòng con có thấy dưới gầm giường có một xấp ảnh chụp, những vật đó tự mình con thu dọn đi, có hình gì nên ném thì ném, nên quên thì quên đi con!

Mẹ Từ Mẫn nói xong thì khép lại cửa phòng.

Từ Mẫn sững sốt, nghĩ một lát mới nhớ ra những thứ kia hẳn là lúc ly hôn với chồng cũ vì không muốn tiếp tục hồi ức nên nhét xuống dưới gầm giường. Ly hôn đã hơn ba năm, người đàn ông kia cũng không điện thoại, cũng không lộ mặt, thậm chí cả con gái cũng không đến thăm một lần, Từ Mẫn đã sớm tuyệt vọng với người đàn ông này.

Từ dưới gầm giường lôi ra một chiếc hộp, Từ Mẫn ngồi trên giường lật từng tờ ra xem. Có rất nhiều hình, hơn nữa phần lớn đều là hình chụp chung với người chồng cũ. Nhìn về mặt mang theo nụ cười hạnh phúc cùng mình và người đàn ông ôm chặt nàng, Từ Mẫn không nhận được cảm thấy mũi chua xót, những lời thề non hẹn biển đến chết không thay đổi, đều hóa thành mây khói. Mới vừa ly hôn, Từ Mẫn nhìn thấy những vật này cũng có khóc, có tức giận, nhưng bây giờ lấy ra xem đáy lòng chỉ còn lại bi ai, đối với người đàn ông từng vứt bỏ mình cũng không còn tức giận. Có, chẳng qua là sự hoài niệm. Thời gian là thuốc chữa vết thương tốt nhất, dù vết thương sâu sắc thế nào, cũng sẽ nhạt dần theo thời gian, dần dần biến mất không còn nhìn thấy.

Còn có một ít là hình ảnh chụp thời còn đi học ở trường cảnh sát, Từ Mẫn không khỏi thở dài một hơi. Khi đó nàng vẫn còn là thiếu nữ không buồn không lo, mỗi người đều thẳng tính, nên khóc thì khóc, nên cười thì cười, thích chính là thích, chán là chán, mà bây giờ mỗi người đều mang theo mặt nạ, cuộc sống dối trá, mỗi ngày đều đang diễn trò, toàn nói lời trái lương tâm, làm chuyện mình không muốn, còn mang theo nụ cười trên mặt.

Nhìn vào những tấm hình này, Từ Mẫn không khỏi nghĩ tới Dương Bội Gia đã chết. Khi đó quan hệ giữa Từ Mẫn và Dương Bội Gia thật thân mật, hai người được xem như bạn tốt. Nữ sinh xinh đẹp cười ngọt ngào trong hình bây giờ đã rời đi nhân thế, Từ Mẫn càng thêm cảm thấy nên làm gì đó cho nàng.

Trong đó có một tấm hình đưa tới sự chú ý của Từ Mẫn, đây là một tấm hình chụp lần tụ hội nào đó với bạn bè.

Trong hình, Dương Bội Gia cùng một người thanh niên ôm nhau thật chặt chẽ, cười thật rạng rỡ, mà người thanh niên kia chính là người đàn ông trong tấm hình vụ án mà Từ Mẫn không biết thân phận.

Từ Mẫn nhớ tới, người đàn ông này là bạn trai cũ của Dương Bội Gia, sau không biết vì chuyện gì hai người lại chia tay. Người đàn ông này Từ Mẫn chỉ gặp qua mấy lần, không trách được lúc nhìn chỉ cảm thấy quen mắt mà không thể nhớ ra.

Hai mắt Từ Mẫn tỏa sáng, không nghĩ tới vụ án lâm vào cục diện bế tắc lại có chuyển biến mới, nàng vội vàng gọi điện cho Minh Diệu.

- Tôi biết người đàn ông kia là ai!

Từ Mẫn không đè nén được hưng phấn trong giọng nói:

- Người đàn ông kia là bạn trai cũ của Dương Bội Gia, chính là người chia tay nàng nhiều năm trước.

- Vừa lúc!

Minh Diệu cười cười bên điện thoại:

- Tôi cũng mới biết ở đâu có thể tìm được người đàn ông kia.

82. Chương 82: Ca Sĩ Quán Rượu

Điện thoại di động vang lên, Từ Mẫn cầm lấy áo khoác chuẩn bị xuống lầu, vừa mở cửa, thoáng do dự một chút, lại đi trở vào phòng của mình.

- Tại sao lâu vậy?

Minh Diệu ở dưới lầu chờ thật lâu mới thấy Từ Mẫn đi xuống.

- Có chút việc!

Trong bóng tối hình dáng của Từ Mẫn cũng không thấy rõ, chẳng qua đám qua quýt một câu liền đem chìa khóa xe ném cho Minh Diệu.

- Cậu lái xe đi!

- Rõ ràng người có xe là chị, tại sao còn muốn tôi tới đón chị chứ? Hẳn là chị đi đón tôi mới đúng đi!

Minh Diệu vừa khởi động máy xe vừa oán trách:

- Hại cho tôi phải tốn tiền xe taxi.

- Ít nói nhảm!

Từ Mẫn giơ tay lên, vốn định hung hăng gõ lên đầu Minh Diệu nhưng lại dừng tay giữa không trung.

Minh Diệu vốn đã chuẩn bị ăn đòn, nhắm mắt đợi thật lâu, nhưng không hề có cảm giác gì. Hắn mở ra một mắt, lại nhìn thấy Từ Mẫn đã ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh.

- Chị...

Minh Diệu cảm giác tối nay Từ Mẫn có chút kỳ quái. Nếu là khi trước, Từ Mẫn vốn cường thế bạo lực nhất định sẽ hung hăng cho hắn một trận, nhưng hôm nay không biết vì sao lại đổi tính tình.

- Chuyện gì?

Từ Mẫn quay đầu nhìn Minh Diệu, cười cười.

Vẻ mặt Minh Diệu trở nên ngưng trọng:

- Nói cho tôi biết, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

- Chuyện gì xảy ra? Có ý gì?

Từ Mẫn có chút không hiểu lời của Minh Diệu.

- Nhất định phải có chuyện gì kỳ quái xảy ra, nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp cho chị!

Minh Diệu cau mày, chăm chú nhìn Từ Mẫn.

- Đâu có gì? Sao vậy?

Từ Mẫn bị Minh Diệu làm cho không hiểu ra sao.

- Đừng nên tiếp tục gạt tôi nữa.

Minh Diệu lại cẩn thận đánh giá Từ Mẫn từ trên xuống dưới một lần.

- Nếu như không có chuyện gì đặc thù, vì sao chị lại ăn mặc thành như vậy, còn trang điểm, hơn nữa đặt ở bình thường, nếu như tôi nói chuyện giống vừa rồi chị nhất định sẽ không chút do dự gõ cho tôi một cái!

Mượn ánh đèn yếu ớt phía trước, Minh Diệu vừa nhìn thấy rõ, tối nay Từ Mẫn mặc một chiếc áo lông cao cổ màu trắng, chiếc áo dán sát người làm tư thái động lòng người của nàng hoàn toàn biểu lộ không thể nghi ngờ, trên mặt trang điểm thật nhạt, đặc biệt đôi môi kiều diễm làm người ta thật sự nhìn muốn cắn. Một chiếc quần ôm lấy vòng chân đầy đặn, hơn nữa làm Minh Diệu càng thêm giật mình chính là Từ Mẫn chưa bao giờ mang giày cao gót đêm nay lại mang đôi giày cao gót màu đỏ sậm.

- Cậu nhìn ra rồi sao?

Gương mặt Từ Mẫn có chút hồng lên:

- Như thế nào đây? Cũng không tệ lắm phải không?

- Tôi sẽ giúp cho chị, thật sự, bất kể là chuyện gì tôi cũng sẽ giúp cho chị hết!

Minh Diệu vẫn làm ra vẻ mặt nghiêm túc ngưng trọng như trước.

Từ Mẫn hung hăng trợn mắt nhìn Minh Diệu, người này chẳng nhưng không có chút đánh giá với bộ trang phục mình tỉ mỉ lựa chọn, còn ra vẻ bộ dạng này của mình còn không được bình thường, điều này làm Từ Mẫn hận đến nghiến răng.

Từ Mẫn hất tay phải lên, hung hăng gõ lên đầu Minh Diệu:

- Lái xe cho tôi, nhanh lên một chút!

- Ai nha, đau quá!

Minh Diệu vừa xoa đầu vừa lẩm bẩm:

- Quả nhiên là như vậy mới đúng!

Nghe hắn nói, khiến Từ Mẫn thật muốn đập thêm một cái nữa lên đầu hắn.

Thời gian đã hơn mười giờ đêm, nhưng đường dành riêng cho người đi bộ vẫn ánh đèn sáng rõ, đối với mọi người ở đây mà nói, mười giờ bắt đầu cuộc sống về đêm.

Dừng xe lại, hai người đi dọc theo con đường dành riêng cho người đi bộ, tìm kiếm quán rượu nhỏ kia. Từ Mẫn khoác cánh tay Minh Diệu, giống như là một chuyện thật đương nhiên, nhưng xúc cảm mềm mại truyền tới từ cánh tay làm nhịp tim Minh Diệu đập loạn nhịp không ngừng.

Đây đúng là một quán rượu thật nhỏ, nhỏ tới mức cơ hồ làm cho người ta quên đi sự hiện hữu của nó. Nơi bóng tối trong góc đường, một ánh đèn neon nho nhỏ lóe ra chớp tắt, có thể nhìn thấy được tên của quán rượu là Lonesome.

- Cái tên này thật thích hợp với quán rượu!

Minh Diệu nhìn lên tấm bảng, có chút cảm thán.

Đẩy ra cánh cửa quán rượu có chút cũ nát, hai người đi tới quầy rượu nhỏ an tĩnh.

Nơi này cũng không lớn, chỉ có bảy tám chỗ ngồi, nhưng ngồi tới mười mấy người. Trước mặt mỗi người đều có chai bia, rất hiển nhiên những người này cũng không phải tới uống rượu.

Trong quán rượu rất an tĩnh, chỉ có tiếng đàn ghi ta cùng tiếng hát khàn khàn quanh quẩn.

Mỗi khách nhân đều không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn người thanh niên đang ngồi trên sân khấu nhỏ chơi đàn ghi ta, cẩn thận lắng nghe.

Hai người tìm một chỗ trống ngồi xuống, người phục vụ đưa lên hai chai bia. Minh Diệu nhìn danh sách một chút, rượu nơi này không nhiều, nhưng lại bán rất đắt. Từ Mẫn không chú ý tới người phục vụ, lực chú ý của nàng hoàn toàn bị tiếng nhạc hấp dẫn.

Tiếng đàn ghi ta nhẹ nhàng khuấy động, thanh âm như muốn động vào tiếng lòng, làm cho người ta sinh ra một loại cộng minh cùng tiếng đàn ghi ta kia.

Nhìn qua người thanh niên có chút nghèo túng lạc phách ngồi trên sân khấu, đầu tóc rối bời cùng râu ria lởm chởm cũng có dáng vóc tương tự Minh Diệu trước kia. Hắn cũng không hề nhìn xuống sân khấu, tựa hồ bên dưới có người xem hay không hắn cũng không quan tâm, hắn giống như một người đang ngồi trong một góc cô độc, cô độc chơi đàn, cô độc mà hát, tiếng hát có chút khàn khàn lại lộ vẻ tang thương cùng bi thương.

Đây là một bài hát Từ Mẫn chưa từng nghe qua, nhưng không biết tại sao Từ Mẫn luôn có cảm giác ca từ của bài hát này tuyệt đẹp, còn có một loại cảm giác thân thiết, sự quen thuộc tán phát ra từ sâu trong đáy lòng, giống như mối tình đầu xa xưa trở lại, ngọt ngào lại ngậm ngùi, khóe môi Từ Mẫn không khỏi hiện lên vẻ tươi cười.

Hát xong một ca khúc, người thanh niên cũng không như những ca sĩ khác đứng dậy đáp tạ người xem. Mà người xem cũng không ai vỗ tay, chỉ ngồi lẳng lặng như đang chờ đợi điều gì đó.

- Kế tiếp là ca khúc mới hôm nay!

Người thanh niên mở miệng, thanh âm không còn khàn khàn như vừa rồi, rất trong suốt.

Người thanh niên vẫn nhìn sần sần khấu, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó. Qua một hồi lâu, hắn nhìn nhìn đàn ghi ta, khẽ điều chỉnh dây đàn.

- Bài hát này, hiến tặng ột người bạn đã rời đi nhân thế.

Thanh âm người đàn ông trở nên có chút khỏ sở:

- Nếu như còn có kiếp sau, hi vọng chúng ta có thể không cần yêu cầu xa vời những thứ đồ vật vốn không thuộc về chúng ta.

Thanh âm đàn ghi ta lại vang lên, chỉ là một khúc nhạc dạo đã làm lòng Từ Mẫn sợ hãi.

Tiếng ca lại cất lên lần nữa, thanh âm người thanh niên không còn khàn khàn, tựa hồ như một nam sinh vô cùng trẻ tuổi đang ở nơi nào đó thấp giọng lẩm bẩm tự nói chuyện.

Từ Mẫn không nghe được hắn hát lời gì, nhưng Từ Mẫn đột nhiên cảm giác mình tựa hồ đã quay trở về cuộc sống hạnh phúc vui vẻ với người chồng cũ trước kia. Cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau ăn cơm, kết hôn, nhìn con ra đời, hết thấy tựa hồ vô cùng hài hòa, tựa hồ niềm vui vẻ kia vĩnh viễn sẽ không hề biến mất.

Đột nhiên, thanh âm đàn ghi ta biến chuyển, tiếng ca của người thanh niên trở nên có chút bi thương, có chút tức giận, cũng có chút bất đắc dĩ.

Cãi vã kịch liệt, thời gian chiến tranh lạnh thật dài, ly thân, ly hôn, tuyệt vọng. Tất cả những gì đã khiến cho Từ Mẫn từng nghĩ rằng mình đã có thể thản nhiên đối mặt hết thấy lại giống như chiếu phim, lần lượt hiện ra trong đầu óc của nàng. Nàng muốn nắm bắt lại gì đó, lại phát hiện mình chỉ có thể nắm chặt lấy tay của mình.

Tiếng ca dần dần trầm thấp, tựa hồ hết thấy đều quy về bình thản, nắm tay của Từ Mẫn cũng dần dần buông ra, thở dài một hơi.

Không biết từ lúc nào, tiếng ca đã dừng lại, người thanh niên kia đứng dậy đeo đàn ghi ta ra sau lưng, rời khỏi sân khấu. Ánh đèn chiếu lên chiếc ghế không còn bóng người, phẳng phất như nơi đó chưa từng có ai tồn tại.

Đợi đến khi Từ Mẫn phục hồi lại tinh thần mới phát hiện, không biết từ lúc nào nước mắt đã chảy tràn trên mặt nàng.

Những khách nhân trong quán rượu tựa hồ đã sớm có ăn ý, bưng lên chai bia trước mặt uống cạn một hơi, liền rời đi quây rượu, quán rượu vốn có chút vắng lạnh hiện tại chỉ còn lại hai người Minh Diệu cùng Từ Mẫn.

- Tôi thật chán ngấy người này!

Minh Diệu uống cạn chai bia trước mặt, lại cầm luôn chai bia của Từ Mẫn uống tiếp.

- Là hắn, chính là hắn, là người đàn ông trong hình, là bạn trai cũ của Bội Gia trước kia.

Từ Mẫn vội vàng nói với Minh Diệu.

- Đã nhìn ra!

Minh Diệu thả chai bia trong tay xuống:

- Mặc dù trở nên lạc phách một chút, nhưng bộ dạng cũng không có bao nhiêu thay đổi.

- Vậy cậu còn ở đây dây dưa làm gì, người cũng đã rời đi, còn không mau đuổi theo!

Từ Mẫn vội vàng chạy theo hướng người thanh niên rời đi.

Hành lang tối đen, cách đó không xa có một cánh cửa, Từ Mẫn đẩy ra mới phát hiện nơi này đi thông hẻm phía sau.

Bên trong căn hẻm tối đen không một bóng người, Từ Mẫn tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm được tung tích người đàn ông kia.

- Rồi đi rồi sao?

Từ Mẫn thở dài một hơi, nếu vừa rồi không phải nàng còn đắm chìm trong âm nhạc, nhất định có thể ngăn cản được người thanh niên này, Từ Mẫn không khỏi có chút tức giận đối với mình. Nghĩ tới Minh Diệu cũng có mặt lại không ngăn cản người thanh niên kia, Từ Mẫn lại đem lòng tức giận chuyển dời qua trên người Minh Diệu.

Nổi giận bùng bùng quay trở lại quán rượu, Từ Mẫn nhìn thấy Minh Diệu còn đang ngồi cạnh bàn, trước mắt có thêm vài vỏ chai bia rỗng không, tức giận nói không nên lời.

- Còn uống nữa, người đi mất rồi!

Từ Mẫn túm lấy chai bia trong tay Minh Diệu.

- Chớ khẫn trương!

Minh Diệu giật lại chai bia trong tay Từ Mẫn, uống cạn một hơi:

- Tôi đã hỏi người phục vụ, người thanh niên kia là ông chủ quán rượu này, không có đi đâu cả, hẳn chỉ quay về phòng làm việc của mình mà thôi, hẳn ở ngay bên trong quán rượu.

- Vậy cậu còn ngồi ở đây làm gì?

Từ Mẫn đang tức giận lại bị Minh Diệu nói một tràng, làm nàng vô cùng khó chịu.

- Chờ chị trở lại!

Minh Diệu thả chai bia rỗng xuống:

- Có chị ở đây, lấy thân phận bạn của Dương Bội Gia đi báỉ phỏng sẽ dễ dàng nhận được tình báo.

Hỏi người phục vụ vị trí của phòng làm việc, hai người đi ra phía sau sân khấu. Trên hành lang tối có một căn phòng nho nhỏ. Bên trong không mở đèn, một mảnh tối đen, vừa rồi khi Từ Mẫn đuổi ra ngoài cũng không phát hiện.

Đẩy cửa ra, trong phòng truyền ra thanh âm một người đàn ông:

- Hai người là ai, tôi đã nói tôi không gặp bất kỳ người hâm mộ...

- Chúng tôi không phải người hâm mộ của anh.

Minh Diệu cười cười:

- Chúng tôi chỉ là hai người bạn, tới đây muốn hoài niệm tình bạn của mười năm về trước.

83. Chương 83: Chuyện Cũ

- Chúng tôi không phải người hâm mộ của anh.

Minh Diệu cười cười:

- Bất quá chỉ là hai người bạn tới hoài niệm tình bạn mười năm trước.

Ánh đèn sáng lên, Từ Mẫn nhìn thấy rõ căn phòng nho nhỏ. Nói đây là phòng làm việc, không bằng gọi là ổ chó thì thích hợp hơn. Một giường xếp đơn giản, một cái bàn gỗ chất đầy giấy tờ, khắp nơi đều là những tờ giấy bị vo tròn vứt ném lung tung, có những tờ giấy lại thả bay tán loạn dưới đất.

Từ Mẫn nhặt lên một tờ dưới đất, bên trên đầy chữ, hẳn là những ca khúc mà người đàn ông này đã viết.

- Hai người rốt cục là người nào? Chuyện gì mười năm trước?

Người đàn ông từ trên giường ngồi dậy hỏi, trong mắt mang theo một tia dè phòng.

- Còn nhớ được tôi sao? Âu Phàm!

Từ Mẫn nhìn người đàn ông cười cười, đưa tay ra:

- Tôi là Từ Mẫn, chúng ta đã từng gặp qua mấy lần.

Âu Phàm cau mày nghĩ một lát, cảm thấy người phụ nữ trước mặt có chút quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp nhau ở nơi nào. Hắn cũng không bắt tay Từ Mẫn, chỉ lạnh lùng nhìn hai người.

- Tìm tôi có chuyện gì không? Nếu như không có chuyện gì trọng yếu thì xin rời khỏi đây, bây giờ tôi bận rộn nhiều việc lắm.

Âu Phàm có chút ý tứ muốn đuổi người đi.

- Lần này hai người chúng tôi tới là vì chuyện của Dương Bội Gia.

Minh Diệu mở miệng nói:

- Chúng tôi cũng là bạn của Bội Gia.

- Bội Gia? Từ Mẫn?

Âu Phàm lại nhìn Từ Mẫn lần nữa, lúc này mới chợt hiểu ra:

- Từ Mẫn, đúng đúng đúng, tôi cũng đã không còn nhận ra cô mất rồi, cô thành thực hơn nhiều so với trước kia.

Âu Phàm đứng dậy, thân mật bắt tay Từ Mẫn:

- Có lẽ cũng phải hơn mười năm rồi không gặp mặt đi!

- Ân, khoảng mười lăm năm rồi, kể từ sau khi anh cùng Bội Gia chia tay chúng ta cũng chưa hề gặp lại.

Từ Mẫn nắm tay Âu Phàm, bàn tay thật thon dài nhưng có không ít vết chai.

- Chúng tôi chỉ vô tình đi vào quán rượu này nghỉ chân một chút, không nghĩ tới ca sĩ nơi này hát dễ nghe như vậy, mà Từ Mẫn lại nhận ra anh là người bạn trước kia, vì vậy chúng tôi mới mạo muội tới quấy rầy.

Minh Diệu tìm một địa phương sạch sẽ một chút ngồi xuống:

- Không làm gì trở ngại đến anh chứ?

- Không có, mỗi ngày tôi chỉ biểu diễn tới 11h, sau đó là thời gian cá nhân của tôi.

Âu Phàm có chút ngần ngại dọn sạch một địa phương, tìm chiếc ghế mời Từ Mẫn ngồi xuống.

- Tôi thật sự không nghĩ tới anh lại mở quán rượu ngay nơi này.

Từ Mẫn quyết định tìm cách đến gần:

- Không phải anh đã từng mơ ước làm một ca sĩ sao?

- Bây giờ tôi cũng là một ca sĩ đây!

Âu Phàm ngồi trên giường, vuốt ve cây đàn ghi ta có chút cũ kỹ:

- Mặc dù người nghe của tôi không nhiều lắm, nhưng tôi vẫn là một ca sĩ.

- Khúc hát của anh nghe thật êm tai, rất có thể đánh động lòng người.

Minh Diệu nói:

- Là tự anh viết sao?

- Xem như là tự mình viết đi, lúc đầu là dùng chính bàn tay của tôi.

Âu Phàm cười cười, đưa bàn tay có chút thô ráp về hướng Minh Diệu.

- Vì sao lại nghĩ mở quán rượu vậy?

Từ Mẫn có chút kỳ quái:

- Với năng lực của anh, dù muốn phát triển trong giới ca sĩ cũng nhất định sẽ nổi tiếng.
- Giới ca hát?

Âu Phàm cười một tiếng, trong tiếng cười mang theo một tia bi thương:

- Tôi cũng từng nghĩ như vậy, cũng có cố gắng qua, nhưng đáng tiếc lại thất bại, cho nên bây giờ tôi chỉ có thể rúc lại bên trong quán rượu nhỏ này của mình, tự đàn tự hát, tự quyết định. Những thứ đồ hư vô mờ mịt tôi cũng đã xem mờ nhạt, tôi đối với cuộc sống bây giờ cũng đã rất hài lòng.
- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho chúng tôi nghe không?
- Muốn nghe sao? Có chút khô khan vô vị.

Âu Phàm tự giễu cười cười:

- Tôi cũng từng cho rằng mình là thiên tài, cũng từng ảo tưởng được đứng trên sân khấu lớn, phía dưới có vô số người hâm mộ reo hò, bây giờ nhớ tới, đây hết thảy chỉ là do tôi cuồng vọng tự đại mà thôi.
- Sáng tác ca khúc, ca hát, đây đều là những ước mơ của tôi, bây giờ tôi làm được, nhưng tôi tuyệt không thấy vui vẻ. Bản thân tôi chỉ hoài niệm cuộc sống không chút buồn lo với Bội Gia ngày trước mà thôi.
- Chuyện về Bội Gia, có nghe nói không?

Từ Mẫn mở miệng hỏi.

- Tôi đã nghe nói!

Âu Phàm gật đầu:

- Mặc dù hai người chúng tôi không còn sống chung với nhau, nhưng thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại, mấy ngày trước khi tôi gọi điện thoại cho nàng có người đã nói cho tôi biết.
- Tôi có chút ít không rõ.

Thấy Âu Phàm nói chuyện như không hề có chút liên hệ gì với người chết, Từ Mẫn thật muốn hiểu rõ ràng nỗi nghi ngờ đã ẩn sâu trong lòng nàng từ lâu:

- Lúc ấy không phải hai người rất yêu nhau, vô luận là chuyện gì cũng sẽ không chia rẽ được hai người sao, tại sao phải chia tay?
- Không có tình yêu, chia tay là một kết quả tự nhiên thôi.

Âu Phàm trầm mặc xuống:

- Có lẽ lúc ấy hai người chúng tôi đều quá tin tưởng vào tình yêu của mình, thật nghĩ ra dù điều gì cũng không thể tách rời chúng tôi ra, nhưng thật không nghĩ đến khi hai người mất đi tình yêu, còn sống chung với nhau bất quá chỉ là một loại đau khổ mà thôi, cho nên chúng tôi quyết định chia tay.
- Anh hãy nghe tôi nói đây.

Từ Mẫn nghĩ một lát, vẫn quyết định trực tiếp hỏi thăm:

- Chúng tôi hoài nghi cái chết của Bội Gia có kỳ quặc.
- Không có gì kỳ quái!

Về mặt Âu Phàm nhìn qua tuyệt không ngoài ý muốn:

- Đây là lựa chọn của nàng.

Từ Mẫn còn muốn nói thêm điều gì, Minh Diệu lại ngăn trở nàng.

- Tôi muốn biết rốt cục đã có chuyện gì xảy ra.

Minh Diệu mở miệng hỏi:

- Tôi biết có lẽ có chút đường đột, nhưng điều này quan hệ tới tính mạng của anh cùng một người phụ nữ khác, tôi hi vọng anh có thể chi tiết nói cho tôi biết.

- Tính mạng sao?

Âu Phàm cười lạnh một tiếng:

- Những điều này là do tự chúng tôi tìm lấy, đã được chú định rồi.

- Vô luận như thế nào, cũng xin anh đem những gì anh biết nói cho tôi biết.

Từ Mẫn mở miệng nói:

- Bội Gia là bạn của tôi, tôi không thể để cho nàng chết không rõ ràng, tôi nhất định phải biết chân tướng.

Âu Phàm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Từ Mẫn, thở dài một hơi:

- Tôi nghĩ cho dù tôi nói ra, các vị cũng sẽ không tin tưởng, chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi đâu.

- Tin tưởng chúng tôi đi!

Minh Diệu cười cười:

- Chúng tôi từng nhìn thấy những chuyện không thể tưởng tượng nổi hơn cả chuyện của anh rất nhiều.

Âu Phàm ngăn người, hẳn có chút không hiểu lời nói của Minh Diệu, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Từ Mẫn, đành mở miệng chậm rãi nói.

- Đó là lần ước hẹn cuối cùng của chúng tôi...

...

- Còn chưa tới nữa sao?

Âu Phàm nhìn đồng hồ, đã trễ nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không thấy được thân ảnh của Bội Gia. Mấy nữ sinh đi ngang qua, nhìn Âu Phàm đang đứng ở cửa, che miệng cười bỏ đi, điều này làm cho hắn có chút lúng túng.

Qua một hồi lâu, Âu Phàm mới nhìn thấy thân ảnh bạn gái chậm rãi từ trong cửa trường đi ra, hắn vội vàng nghênh đón.

- Vì sao trễ như thế, có chuyện gì xảy ra sao?

Âu Phàm đưa bó hoa trong tay ra:

- Tặng em, thích không?

Dương Bội Gia nhận hoa, trên mặt lộ ra nụ cười miễn cưỡng, điều này không khỏi làm Âu Phàm có chút khẩn trương.

Ở trên đường, vô luận Âu Phàm dùng đủ loại phương pháp Dương Bội Gia cũng không nói chuyện, nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết trong lòng nàng có tâm sự.

Hai người đi tới quán cà phê. Đây là ước hẹn mà Âu Phàm phải dùng thời gian mấy tháng mới sắp xếp được. Khi đó quán cà phê còn chưa được thông dụng, những người có thể tới chỉ là người có tiền, lần này ước hẹn cơ hồ đã tiêu hết tiền để dành của Âu Phàm.

- Rất cực đã xảy ra chuyện gì? Nói với anh đi, nói không chừng anh có thể giúp được em.

Ngồi trong quán cà phê, Âu Phàm cố gắng điều động lại cảm xúc của Dương Bội Gia, hắn cũng không muốn bởi tâm tình Dương Bội Gia không tốt làm hỏng buổi ước hẹn mà hắn phải dùng thời gian mấy tháng mới có thể an bài.

- Vừa rồi huấn luyện viên đã tìm em nói chuyện!

Dương Bội Gia vẫn cau mày:

- Hấn nói em không thích hợp làm công việc này, sợ rằng chỉ có thể công tác bên trong công việc hành chính mà thôi.

- Vậy thì thế nào? Như vậy thật tốt, lại không cần đến mức mệt mỏi như vậy!

Âu Phàm an ủi.

- Nhưng em thật không cam lòng, khi em còn bé đã có giấc mộng, mộng thấy mình làm chức quan lớn, có thể vung tay sai khiến vô số thủ hạ, cảm giác nắm quyền lợi trong tay thật sự quá tuyệt vời.

- Mơ ước lúc còn bé, không có nghĩa là sau khi lớn lên nhất định sẽ thực hiện.

Âu Phàm nhẹ nhàng cầm tay bạn gái:

- Anh vẫn luôn khát vọng làm ca sĩ, một người có thể tự mình sáng tác, làm một ca sĩ tự hát ca khúc của mình, hiện tại không phải cũng không thực hiện được hay sao?

- Không giống nhau đâu. Em tin tưởng anh nhất định có thể thành công, có lẽ tiếp theo anh sẽ thi đậu học viện âm nhạc, lúc trước chẳng qua những giám khảo kia không có ánh mắt mà thôi, nếu có Bá Nhạc anh nhất định sẽ thành công!

Dương Bội Gia rất có lòng tin đối với bạn trai.

- Có lẽ đi!

Âu Phàm thở dài một hơi:

- Anh cũng đã có ý nghĩ bỏ qua, anh đã thi ba lần, cũng thất bại, anh nghĩ đã đến lúc buông tha cho giấc mộng này rồi, làm một chút chuyện tương đối thực tế tốt hơn.

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời thở dài một hơi, lại cùng nhau nở nụ cười.

Âu Phàm cầm tay Dương Bội Gia:

- Dù sao hai người chúng ta còn đang có nhau, anh còn có em đây.

Dương Bội Gia cau mũi nhìn bạn trai làm mặt quỷ:

- Đi đi đi, em là gì chứ, là giấc mơ phụ thôi sao?

- Sao vậy? Em chính là giấc mơ chính của anh đó.

Âu Phàm vươn tay véo nhẹ mũi nhỏ của Dương Bội Gia.

- Nhưng em thật sự không cam lòng đâu!

Dương Bội Gia thở dài một hơi.

- Anh cũng vậy thôi, nhưng đây chính là thực tế, có đúng không?

Âu Phàm chỉ vào đôi nam nữ ngồi cách đó không xa:

- Có lẽ chúng ta sinh ra đã là tiểu nhân vật, những cuộc sống kia không thuộc về chúng ta.

Theo phương hướng Âu Phàm chỉ tay nhìn lại, Dương Bội Gia nhìn thấy một nam một nữ đang ngồi bên bàn khác. Người đàn ông kia mặc âu phục, gương mặt anh tuấn, vừa nhìn liền biết là người có tiền, mà người phụ nữ kia dùng ánh mắt tràn đầy tình yêu say đắm cùng quyến rũ trò chuyện với người đàn ông.

- Hi hi, chẳng lẽ cuộc sống bây giờ còn chưa làm hai người thỏa mãn sao?

Từ phía sau truyền tới tiếng cười của một nữ nhân. Hai người quay đầu nhìn lại, là một nữ nhân mặc bộ quần áo màu trắng.

Mái tóc dài màu đen mềm mại buông xõa, ngũ quan xinh xắn làm người ta cảm giác không chút chân thật.

Dương Bội Gia vốn thật tự tin đối với gương mặt của mình, nhưng khi nhìn thấy nữ nhân này, nàng lại cảm thấy có chút tự ti mặc cảm.

Âu Phàm ngây dại, hẳn chưa từng nhìn thấy nữ nhân đẹp đến như vậy, hơn nữa vô hình trung còn phát ra vẻ gọi cảm động lòng người, không ngừng trêu chọc từng sợi dây thần kinh trong lòng hắn, bất tri bất giác hẳn cảm thấy miệng lưỡi có chút phát khô.

84. Chương 84: Tài Hoa Đột Nhiên Xuất Hiện

Nữ nhân ngồi xuống, căn bản không để ý tới vẻ trợn mắt há hốc mồm của hai người.

- Lời của hai người tôi đã nghe được rồi, có lẽ tôi có thể giúp được hai người một chút đấy.

Nữ nhân chống cằm, thật hứng thú nhìn hai người.

- Cô...cô là ai vậy...

Dương Bội Gia ngây người nhìn nữ nhân xinh đẹp không mời mà đến này.

- Là ai...thật khó giải thích lắm!

Nữ nhân suy nghĩ một chút:

- Xem như là thương nhân đi.

Ánh mắt của Âu Phàm không hề nháy chút nào, sững sờ nhìn nữ nhân xinh đẹp không chút thực tế này, vô luận là khuôn mặt tinh xảo, vùng cổ trắng nõn, xương quai xanh mê người, còn có bộ ngực đầy đặn, không một nơi nào không làm người ta bị mê muội. Mặc dù sau khi ngồi xuống không nhìn thấy rõ đôi chân, nhưng vừa rồi thoáng nhìn vội vã cũng biết cặp chân trắng tấp đã sớm ẩn sâu trong đầu Âu Phàm.

- Thương nhân? Tìm chúng tôi có chuyện gì sao?

Dương Bội Gia nhìn thấy bộ dạng “trư ca” của bạn trai, hung hăng đá Âu Phàm một cước dưới gầm bàn, lúc này Âu Phàm mới phục hồi lại tinh thần, vội vã lau nước bọt trên miệng.

- Lòng chấp nhất đối với một ít đồ vật của hai người hấp dẫn tôi.

Nữ nhân nhìn kỹ mặt Dương Bội Gia một chút, lại nhìn Âu Phàm:

- Lòng chấp nhất của cô bé như cô còn nặng hơn bạn trai của cô một chút.

- Chẳng lẽ cô không biết nghe lời người khác nói chuyện là một việc rất không lễ phép sao?

Dương Bội Gia có chút tức giận.

- Ấy da a, đừng nên tức giận nha!

Nữ nhân căn bản không để ý tới sự tức giận của Dương Bội Gia:

- Không bằng tôi cho hai người một chút bồi bổ lại là được.

Nữ nhân kia nhìn Âu Phàm một chút, vươn tay ra, trong bàn tay trắng như ngọc thạch không biết từ lúc nào hiện ra một miếng gầy đàn.

- Vật này cho anh!

Nữ nhân đưa cho Âu Phàm:

- Xem như vật dùng thử, nếu như còn cần thì tới nơi này tìm tôi đi.

Hai người nhìn cây đàn không có gì lạ lắm, có chút sững sờ. Đây bất quá chỉ là một cây đàn bình thường có thể mua được trong cửa hàng mà thôi. Đợi đến khi hai người hồi phục lại tinh thần, nữ nhân kia đã sớm không còn thấy tung tích.

- Nữ nhân kia là ai?

Dương Bội Gia quan sát chung quanh, cũng không nhìn thấy thân ảnh người phụ nữ kia, phẳng phất như nàng chưa hề tồn tại bao giờ.

- Không biết!

Âu Phàm còn đang nhớ tới mùi thơm trên người nữ nhân:

- Có lẽ là nhà ảo thuật đi.

- Em xem thật giống như kẻ lường gạt thì có.

Dương Bội Gia có chút bĩu môi, đối với thái độ vừa rồi của bạn trai đối với nữ nhân kia có chút nổi ghen.

Âu Phàm bỏ mảnh giấy đàn vào trong túi, vẻ xinh đẹp đầy ấn tượng của nữ nhân vừa rồi thật sự quá sâu, lưu lại chút đồ kỷ niệm cũng tốt.

Hai người uống một ly cà phê, đối với hai người mà nói đây đã là vô cùng xa xỉ.

Tiến Dương Bội Gia trở về, Âu Phàm trở lại căn phòng hợp thuê với bạn bè, ôm lấy cây đàn ghi ta mà mình yêu mến. Cây đàn này hẳn phải dành dụm nhiều năm mới mua được, cho nên vô cùng quý trọng.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, thanh âm nghe vào có chút không tới đâu.

- Anh lại muốn bắt đầu luyện tập sao?

Người bạn ở chung phòng nhìn Âu Phàm ôm đàn ghi ta, bắt đầu cười khổ:

- Hay là tôi ra ngoài trốn một lúc vậy!

- Muốn chạy, không có cửa đâu, tôi còn đang trông cậy anh chỉ đạo cho tôi đây!

Âu Phàm kéo bạn trở lại.

Âu Phàm học đàn ghi ta từ người bạn, có lẽ thiên phú không cao, hẳn luyện tập thế nào cũng không đủ sức chơi ra được thanh âm làm người ta yêu thích.

- Có lẽ anh thật không thích hợp chơi đàn ghi ta đâu.

Người bạn cười khổ nhìn Âu Phàm:

- Luyện tập thời gian dài như vậy, lại chơi ra âm thanh không tới đâu, có lẽ anh thật không thích hợp con đường này.

- Tại sao cũng là một ca khúc giống nhau, tôi chơi lại không ra được thanh âm dễ nghe như anh?

Âu Phàm nhìn bạn hỏi:

- Có phải do tôi dùng miếng giấy đàn của anh không?

- Sẽ không đâu.

Người bạn lắc đầu:

- Đem tay gảy chai là kinh nghiệm của người chơi đàn ghi ta, ngón tay có thể gảy ra âm sắc thật ảm áp, thích hợp biểu đạt tình cảm, mà tấm giấy đàn chỉ dùng để gảy ra tốc độ cùng âm sắc vang dội mới sử dụng mà thôi.

Người bạn rời khỏi phòng của Âu Phàm, chỉ lưu lại một mình Âu Phàm ngồi nơi đó nhìn ghi ta ngẩn người. Đối với việc luyện tập mà nói, Âu Phàm dùng thời gian cũng không ít hơn là bạn hắn, thậm chí còn nhiều hơn gấp hai, nhưng làm thế nào cũng không cách thay đổi kỹ thuật hồng bét của chính mình.

- Có lẽ mình nên thử tấm giấy xem sao.

Âu Phàm nhớ tới tấm giấy nữ nhân xinh đẹp lưu lại trong quán cà phê, có chút động tâm:

- Có lẽ mình chơi đàn không tốt là do nguyên nhân tấm giấy đó?

Lục ra tấm giấy trong túi, Âu Phàm thậm chí còn ngửi được hương thơm ngào ngạt trên người nữ nhân kia, hương thơm kia thật sự làm người ta khó quên.

- Thử một chút xem sao!

Âu Phàm lại ôm lấy đàn ghi ta, dùng tay phải cầm tấm giấy, ngón cái cùng ngón trỏ đỡ lấy tấm giấy, nhẹ nhàng khảy dây đàn.

Thanh âm thanh thúy trên đàn ghi ta chảy qua trong không khí làm Âu Phàm có chút mê say.

- Quả nhiên dùng giấy tấm tốt hơn dùng tay nhiều.

Trong lòng Âu Phàm nghĩ:

- Tên kia nói không chừng là vì sợ mình giỏi hơn hắn nên mới cố ý không nói ỉn biết thôi.

Ngón tay run rẩy, Âu Phàm khảy lên một khúc ca cũ xưa, thanh âm dễ nghe từ ghi ta quanh quẩn trong không khí, Âu Phàm có chút mê say, cũng có chút hưng phấn.

Chơi xong một khúc, Âu Phàm không khỏi nhảy lên, hắn hưng phấn nhìn hai tay của mình.

Hắn thậm chí không thể tin được thủ khúc vừa rồi chính do hắn dùng đôi tay này đánh ra tới.

Cánh cửa đột nhiên đẩy ra, người bạn mang theo vẻ mặt không tin nhìn Âu Phàm:

- Bài hát vừa rồi do anh chơi đó sao?

Âu Phàm lẳng lẳng gật đầu, nói thật hắn cũng có chút không dám xác định.

- Không thể nào, anh đột nhiên thông suốt rồi?

Người bạn cảm giác cầm của mình sắp rụng trên mặt đất, một người có thể trong vòng vài phút ngắn ngủi từ một tay mơ biến thành một đại sư, chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Uy, anh có phải là cố ý hay không, rõ ràng dùng giấy tấm sẽ khảy đàn hay hơn nhưng anh cứ bắt tôi dùng tay khảy thôi?

Âu Phàm nhìn bạn nói.

- Vừa rồi là anh dùng tấm giấy đánh ra sao? Anh có dùng sao?

Người bạn nhìn Âu Phàm có chút sững sờ.

Âu Phàm sững sờ:

- Có gì mà không được? Tôi cảm giác đâu có gì khó dùng đâu?

- Anh chơi lại một bài cho tôi nghe xem.

Người bạn ngồi xuống:

- Bài gì cũng được.

Âu Phàm cầm lấy tấm giấy cùng đàn ghi ta, suy nghĩ một chút, lại đánh ra một bài. Vốn trước kia luôn gặp khó khăn trúc trắc, nhưng không biết tại sao hiện tại lại trở nên hết sức lưu loát, âm nhạc dễ nghe rung động từ ngón tay Âu Phàm truyền ra, khiến người bạn nghe được cũng ngây ngẩn cả người.

Gảy xong một khúc, người bạn vẫn còn chưa thoát ra được nỗi khiếp sợ.

- Quá tuyệt vời, quả thực quá tuyệt vời!

Người bạn vỗ tay nhảy lên:

- Bài hát này cực kỳ khó khăn, đối với người mới học mà nói là khó khăn lớn, không nghĩ tới anh có thể chơi ra được như vậy.

- Anh không phải nói nếu tôi chơi được bài này xem như đã nhập môn rồi sao?

Âu Phàm có chút đắc ý:

- Bây giờ xem như tôi đã nhập môn đi.
- Đâu chỉ nhập môn, dù là thầy của tôi cũng không chơi tốt như vậy.

Người bạn thở dài nói:

- Quả thật là tài nghệ như một đại sư.
- Ha ha, quả nhiên tôi còn có thiên phú.

Âu Phàm có chút dương dương đắc ý nói:

- Còn có bài hát gì khó khăn nữa không?
- Thử bài này một chút đi.

Người bạn đề nghị nói:

- Thủ khúc này có thể biểu hiện được hoàn mỹ không bao nhiêu người, anh thử xem một chút.

Âu Phàm lấy bài hát, trong lòng cũng không nắm chắc. Thủ khúc này hắn chưa từng thử qua, ngay cả bài hát cũng không thuộc lắm.

Tấm gảy nhẹ nhàng khảy lên dây đàn, Âu Phàm cảm giác thì ra bài hát này cũng không có bao nhiêu khó khăn, dù là chưa từng thử qua bao giờ, nhưng lại thật tự nhiên từ ngón tay bắn ra, giống như đã từng chơi qua mấy trăm lần, mấy ngàn lần, giống như khi hắn sinh ra vốn đã biết chơi bài này từ lâu.

Âu Phàm cũng không tiếp tục nhìn vào bài hát, nhắm mắt lại, chỉ bằng vào cảm giác hoạt động tấm gảy trong tay, thanh âm dễ nghe rung động thật tự nhiên vang ra ngoài.

Người bạn đã sớm cả kinh không cách nào khép miệng lại được:

- Quá...quá mạnh mẽ...quả thực...quả thực là được...hoàn mỹ...
- Ha ha ha...

Âu Phàm nhìn bộ dạng kinh ngạc của bạn, dương dương đắc ý:

- Còn muốn nghe cái gì?

Suốt cả đêm, Âu Phàm chỉ đắm chìm trong âm nhạc của chính mình, không cách nào tự thoát ra được, một bài lại một bài, tay của hắn căn bản không muốn dừng lại.

- Đã sắp 12h rồi!

Người bạn nhìn đồng hồ:

- Đừng nên làm âm ỉ hàng xóm nữa, ngày mai tiếp tục chơi đi.
- Được rồi, chơi xong bài này nữa thôi!

Âu Phàm suy nghĩ một chút, chơi một bài thật đơn giản nhưng rất có chiều sâu.

Ánh trăng sáng cao cao giắt ngoài bầu trời bao la, tản ra ánh sáng vắng lạnh, phối hợp với ca khúc tuyệt đẹp làm lòng người mê say.

- Keng!

Một tiếng vang giòn vang lên, hai người đang chìm trong âm nhạc cũng ngây ngẩn cả người.

Âu Phàm cúi đầu vừa nhìn, tấm gảy nho nhỏ kia không biết tại sao lại gãy lìa thành vài miếng nhỏ, không thể tiếp tục sử dụng.

- Xong đời, gãy mất rồi!

Âu Phàm cảm giác có chút đau lòng, đây là do nữ nhân xinh đẹp lưu lại, rất có giá trị kỷ niệm.

- Đừng gấp gáp!

Người bạn an ủi:

- Tôi còn có không ít, đưa anh mấy tấm là được mà.
- Bài hát còn chưa chơi xong đâu.

Âu Phàm cảm giác không được tận hưởng:

- Bây giờ đưa tôi đi, tôi muốn chơi xong bài hát kia.
- Đừng đi!

Người bạn lại nhìn đồng hồ:

- Đã hơn 12h rồi, sẽ có hàng xóm không vui.
- Nhanh đưa cho tôi đi, nếu không luôn cảm giác trong lòng trống rỗng.

Âu Phàm thúc giục:

- Chơi xong bài này rồi đi ngủ cũng được.

Người bạn thấy hần kiên trì, chỉ đành quay về phòng mình tìm mấy tấm gảy đưa cho Âu Phàm:

- Đây, anh giữ lại dùng đi, dày mỏng đều có, tùy anh thích.
- Quấn là dày hay mỏng!

Âu Phàm túm lấy tấm gảy trong tay bạn, tùy ý cầm một mảnh, tiếp tục ca khúc vừa rồi chưa hoàn thành.

- Chuyện gì xảy ra?

Âu Phàm ngẩn người, lại lần nữa cầm lấy đàn ghi ta, hần phát hiện mình không còn chút cảm giác, ngay cả tấm gảy trong tay cũng không được tự nhiên. Dùng tấm gảy khảy dây đàn, thanh âm vẫn thanh thúy, cho dù không dễ nghe như vừa rồi.

- Thứ này không thuận tay, đổi lại thứ khác!

Âu Phàm ném tấm gảy trong tay, cầm lên một miếng

khá mỏng.

Vẫn là thanh âm thanh thúy dễ nghe, nhưng Âu Phàm lại phát hiện mình không cách nào nhớ được bài hát.

- Rốt cục mình sao vậy?

Âu Phàm có chút không rõ ràng, hần tìm bài hát, ôm đàn ghi ta bắt đầu chơi bài Ánh Trăng, nhưng tiếng đàn vang ra dường như nói là được như khi nãy, ngay cả khúc điệu cũng đã biến đổi dần dần.

- Uy, không thể nào, anh làm sao vậy?

Người bạn cũng có chút kỳ quái:

- Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao?
- Tôi cũng không biết!

Âu Phàm cũng ngây ngẩn cả người:

- Không biết tại sao, tôi làm sao cũng không đánh ra được loại cảm giác như vừa rồi.
- Không thể nào...

Người bạn cảm thấy có chút giá lạnh:

- Không phải vừa rồi anh bị linh hồn Robert Johnson phụ thể đi...

Cảm giác của người bạn cùng về ngây người của Âu Phàm làm hần có chút bất an, hần co rụt cổ rời khỏi phòng Âu Phàm.

Âu Phàm ôm đàn ghi ta, nhìn tấm gậy vỡ ném trên giường, có chút không biết nên làm sao.

85. Chương 85: Giao Dịch

- Không phải đâu, sao em cảm thấy nghe thật dễ sợ vậy?

Về mặt Dương Bội Gia không dám tin tưởng nhìn Âu Phàm:

- Anh không phải bị phát sốt đó chứ?

Âu Phàm đẩy bàn tay Dương Bội Gia ra khỏi trán mình, cau mày:

- Nhưng chuyện này đích thật không thể tin nổi. Đột nhiên anh có thể từ một tay mơ biến thành một đại sư, sau đó ngay khi tấm gậy bị vỡ lại biến trở về thành một tay mơ, điều này làm sao giải thích?

Âu Phàm chăm chú nhìn vào ánh mắt Dương Bội Gia:

- Sau khi anh nghe được truyền thuyết về Robert Johnson, anh không thể không tin. Người đàn bà kia nhất định là một ác ma, một ác ma có thể giúp người thực hiện nguyện vọng.

- Nhưng đó không phải chỉ là truyền thuyết sao? Không hề có chút căn cứ nào sao?

Dương Bội Gia cảm giác lời của Âu Phàm có chút không thể tưởng tượng được, làm cho người ta không cách nào tin nổi.

Âu Phàm lâm vào trầm mặc, ngày đó câu nói của nữ nhân kia trước khi rời đi vẫn còn quanh quẩn bên tai của hắn. Hắn có chút do dự, nếu như người đàn bà kia thật sự là ác ma, như vậy rốt cục hắn có nên đi làm cuộc giao dịch này hay không.

- Anh đi về trước, anh cần yên lặng một chút!

Âu Phàm đứng lên, không để ý đến lời kêu gọi của Dương Bội Gia phía sau, bước nhanh rời đi.

Suốt một ngày Âu Phàm nhốt mình bên trong gian phòng, không muốn đi đâu, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, trong đầu chỉ tràn đầy thân ảnh của người đàn bà kia. Vì muốn thành công đi rao bán linh hồn của mình, rốt cục có đáng giá để làm như thế hay không, trong lòng Âu Phàm không ngừng tranh đấu.

Tiếng gõ cửa vang lên, người bạn thấy Âu Phàm sau khi trở về lại tự nhốt mình trong phòng, có chút không yên lòng đi vào xem thử một chút.

- Sao vậy, có chuyện gì không thoải mái sao?

Người bạn ân cần hỏi han.

- Không có, chỉ là có chút phiền não mà thôi!

Âu Phàm miễn cưỡng cười cười.

- Là vì chuyện của bạn gái hay nguyên nhân khác?

Người bạn cười hỏi. Mọi người đều biết Âu Phàm có một người bạn gái xinh đẹp lại đáng yêu, nhưng thường thường những cô gái xinh đẹp cũng thật rất khó hầu hạ. Âu Phàm cười khổ không nói gì.

- Đừng phiền não nữa, nếu như chuyện còn chưa tìm ra được phương pháp giải quyết thì không bằng bỏ qua một bên đi.

Người bạn ngồi bên cạnh Âu Phàm, vỗ vỗ vai hắn.

Âu Phàm trầm mặc một lúc, thấp giọng mở miệng nói:

- Anh cảm thấy Robert Johnson là hạng người thế nào?

- Robert Johnson?

Người bạn có chút kinh ngạc:

- Vì sao lại hỏi tới hắn, hôm qua không phải anh bị quỷ nhập vào thân thật đó chứ?

Liên tưởng tới cử động quỷ dị của Âu Phàm hôm qua, người bạn cảm giác nhiệt độ bên trong phòng tựa hồ đã giảm xuống không ít.

- Không có gì khác, đừng nói lung tung.

Âu Phàm cố gắng khởi lên tinh thần:

- Hôm nay tôi đã nghe vài ca khúc của hắn, cho nên muốn hỏi thăm cách nhìn của anh một chút mà thôi.

- Robert Johnson sao?

Người bạn suy nghĩ một chút:

- Một truyền kỳ đi, một truyền kỳ thần bí mà quỷ dị, hơn nữa hắn đã chết.

- Có ý tứ gì?

Âu Phàm bị câu nói sau cùng của người bạn làm hồ đồ.

- Không hiểu sao?

Người bạn cười cười:

- Có lẽ khi hắn còn sống hắn là một người chơi âm nhạc rất tuyệt, mà sau khi chết thành biến thành một truyền kỳ, cũng giống như Lý Tiểu Long vậy thôi. Có ít người bởi vì không chết nên sẽ có một ngày biến thành bình thường, nhưng nếu chết đi ở ngay thời điểm huy hoàng nhất sẽ biến thành một truyền kỳ.

- Đáng giá sao? Vì muốn trở thành truyền kỳ mà chịu nhận lấy cái chết?

Lời của Âu Phàm nhìn qua cũng giống như đang tự hỏi.

- Trên thế giới đã không còn truyền kỳ, mà truyền kỳ cũng đã chết! Đây là một câu nói tôi đọc được bên trong một quyển sách.

Người bạn nói:

- Không có gì là đáng giá hay không, cách nhìn của mỗi người đều không giống nhau, có lẽ chuyện đó đối với tôi không hề đáng giá, nhưng đối với anh chính là đáng giá, có đáng giá hay không chỉ riêng bản thân mình biết được.

Âu Phàm thở dài một hơi:

- Tôi chỉ muốn làm tốt âm nhạc của tôi thôi, nhưng tôi cảm thấy được thiên phú của tôi thực sự là quá kém.

Người bạn vỗ bả vai Âu Phàm:

- Loại vật như thiên phú, là do trời sinh, không ai thay đổi được. Nếu có thể làm cho thiên phú của tôi trở nên tốt hơn, tôi thà rằng nguyện giống như Robert Johnson, đem linh hồn bán đứng cho ác ma.

- Thay vì đàn độn mà sống, chẳng bằng đặc sắc mà chết đi đi.

Người bạn lưu lại lời này, rời khỏi phòng Âu Phàm.

Âu Phàm sững sốt một chút, không ngừng lẩm bẩm những lời này trong miệng, thật giống như vừa bắt được những thứ gì, nhưng làm sao cũng không nhìn thấy rõ.

Người bạn đi ra ngoài, đóng cửa lại, từ khe cửa nhìn thoáng qua Âu Phàm đang ngồi sững sờ trong phòng, khóe môi lộ ra một nụ cười quỷ dị.

- Có lẽ hắn nói rất đúng!

Âu Phàm nhìn cây đàn ghi ta đang lẳng lặng nằm trên giường:

- Nếu cứ dần dần sống như vậy cho tới tám mươi tuổi, mình cũng sẽ vì hôm nay bỏ lỡ mà cảm thấy tiếc nuối. Đây là một cơ hội, là một cơ hội có thể gặp nhưng không thể cầu, mình nhất định phải nắm bắt được.

Âu Phàm cau mày suy nghĩ một chút:

- Cùng ác ma giao dịch mặc dù nghe qua có chút kinh khủng, nhưng bất kể là từ truyền thuyết hay tin đồn, đây cũng là một cuộc giao dịch, nếu không hài lòng mình có thể tùy thời đổi ý.

Những người hô hoán bị ác ma lừa gạt bất quá chỉ là những đồ đàn mà thôi.

Âu Phàm quyết định chủ ý, cầm áo khoác chạy nhanh ra cửa.

Nhìn Âu Phàm vội vàng chạy ra cửa, bạn của hắn đột nhiên rùng mình lạnh bầm:

- Kỳ quái, mình trở về từ lúc nào vậy? Vì sao mình lại không có một chút ấn tượng nào?

Âu Phàm đứng ngoài cửa quán cà phê thật lâu, sau đó lấy hết dũng khí đi tới cửa, lại không biết phải nên làm gì.

- Hỏi thăm tình huống một chút rồi tính sau.

Âu Phàm cắn răng đẩy cửa tiến vào trong quán cà phê.

Ngắm nhìn quanh bốn phía, Âu Phàm không nhìn thấy thân ảnh nữ nhân áo trắng kia, hắn kéo một người phục vụ hỏi thăm

- Anh là Âu Phàm tiên sinh sao?

Người phục vụ mỉm cười dò hỏi:

- Mời đi theo tôi!

Người phục vụ dẫn Âu Phàm đi tới một gian phòng:

- Mời vào!

Âu Phàm có chút kỳ quái vì người phục vụ biết được tên của hắn, nhưng hiện tại hắn cũng chẳng đi quan tâm những việc này, Âu Phàm đẩy cửa ra bước vào.

- Đã đến rồi sao? Vì sao chỉ có một mình anh thôi, bạn gái của anh đâu?

Nữ nhân xinh đẹp kia ngồi trên sofa, vẻ mặt thật hứng thú nhìn dáng vóc khấn trương của Âu Phàm.

Âu Phàm có chút khấn trương ngồi xuống, hương thơm ngào ngạt lại bay tới làm hắn buông lỏng cơ thể một chút. Hắn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo trước mắt, đây là vẻ đẹp mà nhân gian hắn không nên có.

- Cô không phải là người, cô là một ác ma, đúng không?

Âu Phàm đột nhiên cảm giác mình không còn sợ hãi như vẫn tưởng, đây là ở ngay trường hợp công chúng, người rất nhiều, điều này làm Âu Phàm cảm giác có một tia an toàn.

Nữ nhân cười híp mắt vươn tay phải:

- Tôi còn quên tự giới thiệu mình, tôi tên là Lillies, là một thương nhân, nhưng tôi giao dịch đồ vật mà thế gian không ai buôn bán.

Âu Phàm vươn tay theo bản năng, nắm tay Lillies, ngay cả xúc cảm trên tay cũng mềm mại làm Âu Phàm có chút mê say.

Âu Phàm đột nhiên thức tỉnh, hắn đang bắt tay cùng ác ma, không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì không tốt, Âu Phàm kinh hoảng rút vội tay trở về.

Nhìn thấy bộ dạng thất kinh của Âu Phàm, Lillies che miệng cười, tiếng cười trong như chuông bạc quanh quẩn bên trong phòng.

- Không cần sợ hãi như vậy!

Lillies ngừng cười, híp mắt nhìn Âu Phàm:

- Dù sao tôi là người làm ăn đứng đắn, không giống như những kẻ lừa gạt khác đâu.
- Tôi chỉ muốn biết...

Âu Phàm nhớ tới thiên phú đột nhiên xuất hiện của mình đêm đó, vừa định mở miệng đặt câu hỏi, Lillies liền cắt đứt lời hắn.

- Không sai, tấm gậy kia là ma lực, cũng giống như cây đàn ghi ta của Robert Johnson, chỉ là tôi đưa cho anh dùng thử tấm phông chế, không được bao lâu thời gian thì hỏng, tôi chỉ muốn cho anh thấy được vẻ đẹp món hàng của tôi mà thôi.
- Quả thật, ngay cả Robert Johnson cũng thế...

Nghe được lời nói của Lillies, Âu Phàm có chút khiếp sợ.

- Thì ra tin đồn kia là thật sự...
- Hắn bắt quá chỉ là một sản phẩm thử nghiệm mà thôi, mà anh...

Lillies dùng ngón tay trắng nõn chỉ Âu Phàm:

- Anh sẽ nhận được tốt hơn!
- Tôi có thể nhận được thứ gì? Sẽ mất đi thứ gì? Tôi muốn hiểu rõ!

Âu Phàm cúi đầu, trong lòng không ngừng giãy dụa.

- Từ trước tới giờ tôi chỉ giao dịch công bình, anh có được càng nhiều thì anh cũng mất đi càng nhiều.

Lillies dựa lưng vào sô pha, khoanh tay nhìn Âu Phàm:

- Những chuyện này hết thảy đều do anh lựa chọn.
- Tôi cần thiên phú về âm nhạc, vô luận là nhạc khí, giọng hát hay là linh cảm sáng tác, như vậy tôi phải giao ra những thứ gì?

Âu Phàm ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ra ánh sáng kiên định.

- Chỉ có những thứ này sao? Tôi có thể dễ dàng giúp cho anh thực hiện bất kỳ mơ ước nào, anh có thể cần thận suy nghĩ lại!

Lillies không trực tiếp trả lời vấn đề của Âu Phàm:

- Trực tiếp trở thành một ca sĩ nổi tiếng thì thế nào, anh có thể giống như Robert Johnson trở thành một truyền kỳ.
- Một truyền kỳ chết lúc hai mươi bảy tuổi sao?

Âu Phàm lắc đầu:

- Tôi cảm thấy được đây không phải là ý kiến hay.
- Như vậy trực tiếp trở thành một nhà âm nhạc nổi tiếng thì sao?

Bộ dạng của Lillies không giống như là ác ma, lại giống như người đang môi giới bán hàng trong thương trường.

- Chuyện này có thể giúp anh giảm bớt rất nhiều năm thời gian phấn đấu, hơn nữa trả giá cũng nhỏ hơn?
- Tôi chỉ muốn có được thiên phú âm nhạc thì phải trả giá những thứ gì?

Âu Phàm không để ý tới phương án đẩy mạnh tiêu thụ mê người của Lillies, hắn cảm thấy nữ ác ma chỉ muốn dùng lời lẽ đẹp để lừa dối người giao dịch, căn bản sẽ không cho chỗ tốt gì thực chất, rất có thể không cần thận sẽ bị tiến vào cạm bẫy, cho nên hắn quyết định chủ ý kiên trì yêu cầu của mình, cho dù Lillies có nói ba hoa chích chòe cũng không thể động tâm.

- Vậy cũng được!

Thấy Âu Phàm vẫn kiên trì, Lillies thở dài một hơi:

- Nếu như đây là yêu cầu của anh, giọng hát, nhạc khí, linh cảm âm nhạc ba thứ này tôi chỉ thu anh ba mươi năm tuổi thọ, anh hẳn có thể sống đến năm mươi tuổi.

- Không được, tôi chỉ cần một thứ mà thôi, chính là thiên phú đối với âm nhạc mà không phải ba loại đồ vật như cô nói.

Âu Phàm lắc đầu:

- Nếu như nói như vậy, cô hẳn chỉ có thể lấy của tôi một phần tuổi thọ mà không phải ba phần.

Trong lòng Âu Phàm có chút suy tính nhỏ nhặt, từ mới bắt đầu hẳn vẫn vênh tai nghe kỹ từng câu từng chữ của Lillies, đầu óc không ngừng phân tích sợ bị lọt vào bẫy rập.

- Được rồi, anh thật sự là một người khôn khéo!

Lillies làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Ai bảo tôi là người làm ăn đứng đắn kia chứ, coi như bán đại hạ giá cũng được. Tôi chỉ thu anh mười năm tuổi thọ cùng một đồ vật.

- Thứ gì?

Âu Phàm lại tập trung tinh thần.

- Tình yêu của anh!

Trên gương mặt tinh xảo của Lillies hiện lên nụ cười ranh mãnh.

86. Chương 86: Tiếng Trời

- Tình yêu? Có ý tứ gì?

Âu Phàm có chút không giải thích được.

- Chính là ý tứ theo đúng mặt chữ!

Lillies ngẩng đầu, khoe miệng mang theo tia mỉm cười mê người, nhìn Âu Phàm:

- Nói cách khác, sau này anh sẽ không yêu bất cứ người nào nữa.

- Tôi có chút ít không rõ.

Âu Phàm trầm mặc một lúc mới mở miệng nói:

- Ý của cô muốn nói sau này tôi vĩnh viễn cũng không thể nói yêu thương nữa rồi?

- Không, không, không, anh không hiểu ý của tôi!

Lillies nhẹ nhàng đưa ngón tay:

- Tôi muốn chẳng qua là tình yêu của anh, anh nói yêu thương, kết hôn, sanh con, những thứ này không liên quan tới tôi. Chẳng qua anh sẽ không yêu ai nữa, không chân chính yêu được ai, tựa như loại cảm tình hiện tại của anh và cô bạn gái kia, sẽ không còn nữa.

- Cô muốn lấy tình yêu làm gì?

Âu Phàm có chút hồ đồ, nếu như nói tuổi thọ thì còn tương đối dễ hiểu, nhưng nói tới tình yêu, thật sự là loại đồ vật càng thêm trừu tượng so với tuổi thọ.

- Tôi thích!

Lillies nhẹ nhàng nhướn mày:

- Đây không phải là chuyện anh cần quan tâm, anh chỉ cần tiếp nhận, nhận được thứ anh muốn hoặc không chấp nhận, rời khỏi gian phòng này.

Âu Phàm lâm vào trầm tư, loại đồ vật như tình yêu là vật nhìn không thấy sờ không được, hoặc là nói loại đồ vật hư ảo, đối với những loại đồ vật về mặt tinh thần này Âu Phàm có chút không chắc.

- Anh còn đang do dự sao?

Lillies tựa hồ có chút không nhịn được:

- Tôi đã làm ra nhượng bộ rất lớn rồi. Tình yêu, bắt quá chỉ là từ ngục trang mà thôi. Chỉ cần anh cùng người kia ở chung một chỗ vui vẻ không phải là được rồi sao? Cần gì đi để ý những thứ hư vô mờ ảo đó?

Thấy Âu Phàm còn đang do dự, Lillies nhướn mày:

- Tình yêu chỉ dừng ở giai đoạn mới bước vào cửa yêu đương, khẩn cầu người mình yêu giao ra một chút hoặc toàn bộ gì đó, cũng hi vọng vĩnh viễn giữ mãi tư tưởng hạnh phúc. Sự hiện hữu của nó hoặc có giao ra cũng chưa nhất định đạt được điều gì hồi báo. Mất đi tình yêu đối với anh mà nói cũng không có bao nhiêu tổn thất, anh vẫn là anh, nếu như anh nguyện ý vẫn có thể tiếp tục ở chung một chỗ với cô bạn nhỏ của anh. Có lẽ anh không cần tiếp tục giao ra thứ gì, nhưng anh vẫn có thể tiếp tục nhận được hồi báo.

Lillies thở dài một hơi:

- Nếu như anh cảm thấy không hài lòng, tùy lúc có thể đi ra ngoài, không có ai ngăn trở anh đâu. Phải biết rằng tôi cũng không nhất định phải hoàn thành cho được cuộc giao dịch này, ngày đó chẳng qua là vì tôi nhất thời cao hứng nên mới cho anh tấm giấy kia, bây giờ tôi thật sự đã có chút hối hận.

Sau khi nói xong, Lillies khoanh tay ngồi dựa sô pha, không nói thêm gì nữa, chỉ nhàn nhạt nhìn Âu Phàm lâm vào trầm tư.

Qua hồi lâu, Âu Phàm dùng sức vỗ bàn đứng dậy.

- Tốt, tôi đồng ý!

Âu Phàm rốt cục hạ quyết tâm, dùng mười năm tuổi thọ đổi lấy thiên phú âm nhạc, điều này đối với hắn cũng không đáng là gì, về phần tình yêu, trời mới biết loại đồ vật này có thể tồn tại được bao lâu.

- Rất tốt, anh rốt cục nghĩ thông suốt!

Lillies mỉm cười, trong tay giống như vừa ảo thuật hiện ra một trang giấy, bên trên chỉ có chữ:

- Nhìn xem một chút, nếu như không có vấn đề gì thì ký tên bên dưới hiệp ước đi!

Âu Phàm cầm hiệp ước, cẩn thận nhìn, mỗi một chữ cũng xem vô cùng cẩn thận, sau khi xác định không có vấn đề thì ký tên mình bên dưới góc phải hiệp ước.

Lillies nhận lấy hiệp ước, cười cười:

- Đưa tay trái của anh cho tôi!

Mặc dù Âu Phàm không biết tại sao, nhưng vẫn nghe lời đưa tay trái tới.

Lillies dùng bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng cầm tay trái của Âu Phàm, nhẹ nhàng đem ngón giữa bỏ vào trong miệng.

Nhìn ngón tay mình bị đưa vào trong đôi môi đỏ tươi, tim Âu Phàm bắt đầu đập rộn lên.

Đầu ngón tay truyền tới không phải xúc cảm mềm mại khi chạm chiếc lưỡi kia, lại là một cảm giác đau đớn thấu tim, Âu Phàm không khỏi hét lên, muốn rút tay lại nhưng bàn tay nhỏ yếu của Lillies lại giống như rất có khí lực, gắt gao nắm chặt tay trái của hắn không cho hắn nhúc nhích.

- Đừng âm ỉ, rất nhanh là được rồi!

Lillies đem ngón giữa của Âu Phàm rút ra khỏi miệng, trên đầu ngón tay hiện đầy máu tươi, nàng cầm ngón tay dùng sức nhấn lên chỗ chữ ký hiệp ước, sau đó mới thả tay Âu Phàm ra.

Âu Phàm nhìn ngón tay đang chảy máu của mình, trên ngón tay có một vết thương rất sâu, không giống như dùng hàm răng cắn ra mà giống như bị một châm nhọn đâm trúng.

- Tốt lắm, như vậy hiệp ước đã hoàn thành. Anh cũng sẽ nhận được đồ vật mà anh muốn!

Lillies vung tay lên, hiệp ước có chữ ký cùng máu tươi của Âu Phàm biến mất trên chiếc bàn trống rỗng.

- Bây giờ, chúng ta có thể tới giao dịch.

Lillies đứng dậy đi về hướng Âu Phàm.

- Tôi...bây giờ tôi phải làm gì?

Nữ nhân xinh đẹp trước mắt là một ác ma, điều này làm Âu Phàm có chút khẩn trương.

- Chuyện gì cũng không cần làm!

Lillies lộ ra dáng mỉm cười mê người, chẳng qua khóe miệng còn dính chút máu tươi của Âu Phàm làm gương mặt nàng có chút quỷ dị:

- Nhắm mắt lại là được rồi!

Âu Phàm còn muốn nói thêm lời gì, nhưng lại không tự chủ được liền mất đi tri giác.

Lillies nhìn Âu Phàm đã ngất xỉu, khóe miệng khẽ nhếch lên, mang theo vẻ cười lạnh:

- Ta cũng không phải muốn mạng sống của người, ta chỉ muốn tìm một chiêu bài sống mà thôi!

...

- Tiên sinh, tiên sinh...

Bên trong sương mù mờ mịt Âu Phàm cảm giác như có người đang đẩy hấn.

- Tiên sinh, xin tỉnh lại, chúng tôi phải đóng cửa rồi!

Âu Phàm mở mắt, là người phục vụ vừa lên tiếng.

Âu Phàm đột nhiên thanh tỉnh lại, nhìn quanh bốn phía, trong căn phòng trống rỗng chỉ có hấn cùng người phục vụ, làm gì còn thân ảnh của Lillies.

Âu Phàm khẩn trương nắm lấy tay áo người phục vụ:

- Nữ nhân vừa ở trong phòng đã đi đâu rồi? Đi rồi sao? Đi khi nào vậy?

- Tiên sinh, anh không sao chứ?

Về mặt người phục vụ như dỗ khóc dỗ cười:

- Nơi này chỉ có một mình anh thôi, làm gì có ai khác nữa.

- Không, không, không, anh không hiểu ý của tôi!

Âu Phàm tỉnh táo hơn một chút, buông tay áo người phục vụ:

- Lúc trước khi tôi tới trong phòng này còn một nữ nhân, là nàng hẹn tôi tới, anh có thấy nàng không?

- Thật xin lỗi tiên sinh, tôi nghĩ là anh đã lầm rồi phải không?

Người phục vụ mang theo bộ dạng khó hiểu:

- Phòng này chúng tôi vừa mới sửa chữa xong, còn chưa mở ra, tôi không biết anh vào bằng cách nào, nhưng nơi này đúng là chưa từng có người khác tới qua.

Âu Phàm lắc lắc đầu, làm ình thanh tỉnh hơn một chút. Đúng rồi, đi tìm người phục vụ đã dẫn hấn vào đây hỏi thăm một chút sẽ rõ, Âu Phàm nhanh chóng đứng dậy:

- Người phục vụ mang tôi đi vào đây còn bên ngoài không? Hẳn nên biết chuyện này.

Người phục vụ mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Xin ngài đi theo tôi!

Người phục vụ mang theo Âu Phàm đi tới phòng nghỉ ngơi của công nhân viên:

- Xin anh nhìn xem một chút, bên trong có người anh muốn tìm không?

Âu Phàm đánh giá mọi người thật cẩn thận, lắc đầu, nơi này vốn không có người phục vụ dẫn hắn đi vào căn phòng kia.

- Vậy xin lỗi tiên sinh, tôi không giúp được anh, toàn bộ người phục vụ đều đang ở đây, tôi nghĩ có lẽ anh đã nhớ lầm rồi!

Người phục vụ liếc mắt nhìn Âu Phàm, có chút mất kiên nhẫn.

Âu Phàm cảm giác mình có chút phát mộng, mịt mờ đi ra khỏi quán cà phê sắp đóng cửa.

- Một người tự nhiên xông vào phòng đang sửa chữa ngủ thiếp đi, còn xịt nước hoa, thật là người quái dị!

Người phục vụ nhìn Âu Phàm rời đi, ở phía sau lẩm bẩm:

- Nhưng mùi thơm kia thật đúng là dễ ngủ, không biết là loại nước hoa gì, hẳn nên hỏi hắn một chút, nói không chừng khách nhân sẽ thích.

Nhớ lại hương thơm ngào ngạt bên trong gian phòng, người phục vụ không khỏi có cảm giác say mê.

Lúc này trời đã rạng sáng, bên ngoài có rất ít người đi đường, một mình Âu Phàm mờ mịt bước đi trên đường lớn, đến bây giờ hắn còn không dám xác định những gì xảy ra trước đó rốt cục có phải là chân thật hay không, hay chỉ là một giấc mộng mà thôi. Nhìn vào ngón tay vẫn bóng loáng không chút vết thương, Âu Phàm có chút mê mang.

Cách đó không xa có một dãy ánh đèn hấp dẫn lực chú ý của Âu Phàm, đó là một cửa hàng bán nhạc khí, không biết tại sao vẫn còn chưa đóng cửa, Âu Phàm đẩy cửa đi vào.

- Thật xin lỗi tiên sinh, chúng tôi phải đóng cửa rồi!

Ông chủ cửa hàng thấy Âu Phàm đi vào liền nói.

- Hôm nay có bạn bè ở đây thử chơi đàn, cho nên bây giờ còn chưa đóng cửa thôi, nhưng hiện tại chúng tôi đã nghỉ bán.

- Có thể cho tôi xem một chút không, thời gian không lâu đâu.

Âu Phàm nói.

Nhìn Âu Phàm, ông chủ suy nghĩ một chút, khe khẽ gật đầu.

Cách đó không xa có một người trung niên đang điều chỉnh một cây đàn ghi ta, Âu Phàm đi tới.

- Tôi có thể thử một chút không?

Âu Phàm mở miệng hỏi người trung niên đang điều chỉnh đàn ghi ta, nhìn cây đàn trong tay hắn, Âu Phàm cảm giác có một cổ xúc động.

Người đàn ông ngừng đầu lên nhìn vào mặt Âu Phàm, lại nhìn tay của hắn, lạnh lùng cười cười:

- Ngay cả vết chai cũng không có, còn đòi chơi đàn ghi ta sao?

- Có một chút, nhưng không thành thực lắm.

Âu Phàm cũng không để ý tới thái độ của người trung niên, toàn bộ tinh thần của hắn đều đặt trên cây đàn ghi ta trong tay người kia. Hắn cảm giác trong ngực có một cổ cảm giác hồi hộp, có chút khó chịu, rất muốn được phát tiết.

- Có thể cho tôi thử xem một lần không?

Âu Phàm vẫn dùng giọng hỏi thật bình thản.

Có lẽ thái độ của Âu Phàm làm người trung niên cũng thấy ngượng vì thái độ cười nhạo vừa rồi của mình, bèn ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt Âu Phàm:

- Cậu thật có thể chơi được sao?

- Tôi thật sự rất muốn chơi thử!

Âu Phàm gật đầu.

Cảm giác ôm cây đàn ghi ta trong ngực làm Âu Phàm có chút an tâm, người đàn ông đưa qua một tấm giấy:

- Cho cậu, xem ngón tay cậu non như vậy, tôi nghĩ cậu dùng thứ này thử xem một chút đi.

Âu Phàm lắc đầu:

- Tôi muốn dùng ngón tay chơi trực tiếp xem sao.

Người trung niên cùng ông chủ cửa hàng cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi xuống.

Trong lòng ôm cây đàn ghi ta, Âu Phàm giống như thay đổi thành một người khác, thân thể tựa hồ như phát ra cổ ánh sáng nhu hòa, ánh sáng làm lòng người thật yên tĩnh.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, mang tới một mảnh âm thanh thật dễ nghe. Ông chủ cửa hàng cùng người trung niên cảm giác như có ngón tay đang lay động trong lòng mình, Âu Phàm gảy đàn không chỉ đơn giản là gảy cây đàn ghi ta trong lòng, mà là đang khuấy động tiếng lòng của bọn họ.

Trong lòng Âu Phàm hoàn toàn bình tĩnh, hắn cũng không biết mình đang chơi nhạc khúc gì, chẳng qua hắn chỉ gảy ngón tay theo bản năng, tiếng đàn chẳng khác gì âm thanh tiếng trời cứ như thế tự nhiên chảy ra từng những ngón tay.

Người đàn ông trung niên cùng ông chủ cửa hàng nhạc khí ngồi yên tại chỗ, đắm chìm trong tiếng đàn tuyệt đẹp, đợi khi hai người bọn họ phục hồi lại tinh thần, không biết Âu Phàm đã rời đi từ lúc nào, chỉ để lại cây đàn ghi ta an tĩnh nằm ngay địa phương mà hắn đã ngồi qua.

87. Chương 87: Đôi Tình Lữ Mất Đi Tình Yêu

Trong gian phòng trống trải, thanh âm đàn ghi ta vang lên, mặc dù chỉ có một mình Dương Bội Gia làm thỉnh giả. Đối với việc người nghe nhiều hay ít Âu Phàm cũng không thèm để ý, bây giờ hắn chỉ cần cảm lấy cây đàn ghi ta sẽ đắm chìm vào một thế giới khác, một thế giới âm nhạc, ở trong đó chỉ có những nốt nhạc không ngừng du động, những hỗn loạn cùng phiền não trên thế gian cũng không còn tồn tại, lưu lại chỉ còn là những nốt nhạc vô cùng đơn giản.

- I love you, bây giờ anh không muốn nghe bài hát bị thương...

- I love you, chạy trốn trốn chạy trốn tới căn phòng nhỏ này...

Theo khúc hát, Âu Phàm khe khẽ cất tiếng, không cần ca từ, không cần nốt nhạc, hết thấy giống như thật thuần thực vì từng luyện tập qua vô số lần.

- I love you, trong tình yêu thật trẻ con của hai người...

- Có bí mật không thể chạm tới...

- I love you ở trong sinh hoạt thực tế không cách nào tìm kiếm...

- Tình yêu hợp thành một thể...

- Chỉ có mơ ước cùng thương tổn hai người...

- Hướng với em nói bao nhiêu lần – Anh yêu em...

- Không có yêu sẽ không cách nào sinh tồn...

Trong tiếng hát mang theo ý niệm đau thương, vô cùng thâm thúy lại ai oán, phảng phất như nước biển xanh thăm quanh quẩn vô về. Một đoạn ca từ lại nối tiếp một đoạn rì rầm, bản thân Âu Phàm cũng không biết là tại sao, chẳng qua hẳn cảm giác có một tia bi thương vô lực, nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc, trong lòng cũng không còn cảm giác muốn ôm lấy nàng vào lòng, điều này làm trong lòng Âu Phàm không biết có mùi vị gì, nhưng loại khổ sở này còn nói không ra lời.

- Trong tiếng vang nhẹ nhẹ trên giường thay lời nói ôn nhu...

- Không bằng ôm đối phương thật chặt...

- Sau đó chúng ta nhắm mắt lại...

- Để cho tình yêu trong bài ca bi thương vĩnh viễn không phai màu...

Theo âm phù cuối cùng biến mất trong không khí, Âu Phàm buông xuống ghi ta, nhìn Dương Bội Gia còn đắm chìm trong tiếng ca, trong lòng cũng không cảm thấy ca hứng, có, chẳng qua chỉ là loại quan hệ không còn rõ ràng giữa hai người.

- Quá tuyệt vời, thật sự quá tuyệt vời!

Sau một lúc lâu, Dương Bội Gia mới từ trong âm nhạc đầy cảm xúc kia trở lại thế giới thực tế, liên tục vỗ tay:

- Quả thực...quả thực là hay...quả thực chính là hoàn mỹ.

Dương Bội Gia ngồi vào bên người Âu Phàm, thân mật ôm cổ hắn, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn:

- Bài hát này viết cho em sao?

- Ừ, viết cho em, thích không?

Âu Phàm cười nhẹ, không chút dấu vết kéo tay Dương Bội Gia đang vẫy quanh trên cổ mình.

- Thích, rất ưa thích!

Dương Bội Gia cũng không cảm nhận được hành động của bạn trai, ôm chặt lấy Âu Phàm, tựa đầu lên bả vai hắn:

- Em đã sớm nói anh nhất định sẽ thành công, chỉ bằng bài hát vừa rồi, học viện âm nhạc còn không tranh nhau tới cướp anh về sao. Em đã nói sớm từ lâu, anh là thiên tài, chẳng qua là còn chưa bộc phát mà thôi.

- Thiên tài sao?

Âu Phàm cười khổ mà Dương Bội Gia cũng không nhìn thấy:

- Chỉ tiếc phải trả giá thật nhiều.

- Thật nhiều? Ý tứ gì?

Dương Bội Gia cảm giác lòng nhiệt tình của mình không được bạn trai đáp lại, có chút kỳ quái.

Nếu như ở ngày thường, Âu Phàm nhất định sẽ xoa nhẹ lên eo của nàng, hôn lên trán nàng. Mà vẻ lãnh đạm của Âu Phàm hôm nay làm cho Dương Bội Gia rất không thích ứng, nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc của bạn trai, cảm giác có chút xa lạ.

- Rất cục anh xảy ra chuyện gì?

- Không có gì!

Âu Phàm ôm lấy bả vai Dương Bội Gia, nhưng cách ôm không còn nhiệt tình như dĩ vãng, giống như một cách ôm lễ tiết xã giao, hoặc là cho có lệ.

- Chỉ bất quá có chút cảm thán đối với nhân sinh mà thôi.

- Những nghệ thuật gia như anh...luôn thích làm ra vẻ thâm trầm thôi.

Dương Bội Gia làm mặt quỷ với Âu Phàm.

Âu Phàm nhìn bộ dạng tươi cười của bạn gái, chỉ nhẹ cười, không nói gì.

- Anh thì tốt rồi, bây giờ có thể thực hiện được giấc mộng âm nhạc của anh.

Dương Bội Gia thở dài một hơi.

- Em còn cách mục tiêu của em tới vạn dặm.

- Khoảng cách chẳng qua là tạm thời, luôn luôn sẽ có thời điểm thực hiện được.

Âu Phàm nhìn ra bầu trời xanh lam ngoài cửa sổ.

- Đi đường tắt phải trả giá thật nhiều.

Dương Bội Gia ngồi dậy, nhìn bộ dạng như đang suy nghĩ của bạn trai:

- Hôm nay anh sao vậy, luôn nói những lời thật khó hiểu.

- Là em suy nghĩ nhiều thôi!

Âu Phàm cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của bạn gái:

- Anh không muốn thi học viện âm nhạc, bây giờ anh chỉ muốn tìm một chỗ, an tĩnh đánh đàn, hát những bài hát của riêng anh.

- Không được, anh nhất định có việc!

Trực giác của phụ nữ nói với Dương Bội Gia chuyện này nhất định có nội tình khác. Vốn Âu Phàm luôn trắc trở khắp nơi chỉ trong mấy ngày thời gian ngắn ngủi biến thành một thiên tài có thể tự sáng tác được âm nhạc của riêng mình, hơn nữa tiếng hát còn đánh động lòng người, còn có vòng tay ôm ấp lãnh đạm, điều này làm Dương Bội Gia cảm thấy thật sự kỳ quái. Nàng ngẩng đầu, chăm chú nhìn Âu Phàm:

- Nói cho em nghe một chút, có một số việc nên nói ra thì tốt hơn.

Âu Phàm trầm mặc một lúc:

- Bây giờ em lại khát vọng đối với quyền lực đến như vậy sao?

- Đó là đương nhiên!

Mặc dù không biết vì sao Âu Phàm nhắc tới chuyện này, nhưng Dương Bội Gia vẫn hồi đáp như chém đinh chặt sắt:

- Đây là mơ ước của em, cũng giống như mơ ước về âm nhạc của anh.

- Nếu có một con đường tắt có thể làm cho em rất nhanh có được hết thấy, nhưng em phải giao ra tính mạng của em, em có tiếp nhận không?

Âu Phàm tiếp tục hỏi.

- Không có gì không thể!

Dương Bội Gia hắt đầu, trong mắt tràn đầy khát vọng:

- Con người khi còn sống chỉ có vài chục năm ngắn ngủi mà thôi, em cũng không thêm để ý có thể sống được bao lâu, em chỉ nghĩ em nên sống như thế nào.

- Chỉ cần huy hoàng qua, dù làm sao rồi thì đã sao.

Khác với nỗi do dự lúc trước của Âu Phàm, trong mắt Dương Bội Gia lóe ra ánh sáng kiên định:

- Em tình nguyện chết đi trong huy hoàng như Lý Tiểu Long hoặc Marilyn Monroe, cũng không nguyện ý vô vi tầm thường vượt qua cả đời.

Âu Phàm nhìn thấy ánh mắt kiên định của Dương Bội Gia, ngây ngẩn cả người. Hắn biết Dương Bội Gia đối với quyền lực đầy khát vọng, nhưng lại không biết đến mức độ mãnh liệt như thế.

Âu Phàm cúi đầu, trầm mặc một lúc nhẹ giọng mở miệng nói:

- Có lẽ anh thật sự chưa hiểu được em.

Hắn ngẩng đầu, nhìn gương mặt xinh đẹp mà hắn từng yêu thích chân thành, lại phát hiện bây giờ mình không còn chút cảm giác.

- Anh có một con đường tắt, nhưng con đường tắt này không dễ đi, phải trả cái giá cao tới mức làm người ta không thể nào tin nổi!

Âu Phàm mở miệng nói:

- Em còn nhớ rõ người đàn bà mình đã gặp ngày hôm đó trong quán cà phê không?

- Không thể nào, anh đừng nói cho em biết là người đàn bà kia là ác ma có thể dùng tính mạng tiến hành giao dịch trao đổi đi?

Dương Bội Gia há hốc miệng, mang theo vẻ mặt khó có thể tin.

Âu Phàm gật đầu:

- Đúng vậy, anh đổi lấy thiên phú của anh, đã dùng linh hồn của anh.

Âu Phàm cúi đầu nhìn vào tay mình:

- Nếu không phải như vậy, em cảm thấy anh có thể trong vòng vài ngày ngắn ngủi có thể trở thành tay đàn ghi ta xuất sắc như vậy sao?

Mặc dù Dương Bội Gia vẫn còn có chút hoài nghi, nhưng bạn trai đột nhiên xuất hiện tài hoa làm cho nàng không khỏi không tin. Nhớ tới thái độ biến chuyển của Âu Phàm, Dương Bội Gia lâm vào trầm tư.

Âu Phàm cũng không nói tiếp, hai người chỉ ngồi lẳng lặng, không khí trong phòng có chút trầm trọng.

- Anh dùng thứ gì trao đổi?

Qua một lúc lâu, Dương Bội Gia mở miệng hỏi:

- Tuổi thọ của anh, còn có tình yêu.

Âu Phàm hồi đáp.

- Tình yêu?

- Đúng vậy, tình yêu!

Âu Phàm nhìn vào bàn tay có thể chơi lên tiếng đàn xúc động người nghe:

- Dùng tình yêu của anh, đổi lấy thiên phú, bây giờ anh cũng không còn yêu em. Anh chỉ còn yêu được âm nhạc rồi!

- Nếu dùng tính mạng trao đổi thì em có thể hiểu được, nhưng anh nói tình yêu, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

- Anh cũng không nói được rõ ràng.

Âu Phàm suy nghĩ một chút:

- Vừa bắt đầu anh cũng có chút không tin, dù sao tình yêu là vật không thể nhìn thấy cũng không thể chạm tới, nhưng cho tới bây giờ anh đã hiểu, mất đi tình yêu cũng đã mất đi ý nghĩ muốn chung sống cùng nhau.

Âu Phàm nhìn Dương Bội Gia, trong mắt không còn vẻ say đắm cùng ôn nhu trước kia.

- Em hiểu chứ? Chính là mất đi cảm giác bất cứ lúc nào cũng muốn nhìn thấy em, có thể vì em làm bất cứ chuyện gì, bây giờ anh đã không còn cảm giác đó nữa. Bây giờ đối với anh mà nói, em chỉ là người bình thường mà thôi.

- Không trách được anh lại đối với em lãnh đạm tới như vậy.

Dương Bội Gia cảm giác lỗ mũi có chút ê ẩm, vốn hai người đang keo sơn đột nhiên có một người biến thành người dưng, điều này làm cho nàng có chút không thể tiếp nhận.

- Anh đã không còn yêu em nữa, vậy tại sao không nói rõ ràng với em?

Âu Phàm lắc đầu:

- Không phải chỉ là không còn yêu em, mà từ nay về sau anh sẽ không thể yêu bất cứ người nào được nữa, đây là lời người đàn bà kia nói. Anh vẫn có thể tiếp tục ở chung với em, chỉ cần em nguyện ý, chúng ta thật ra vẫn có thể như trước đây.

- Nếu như anh không còn yêu em nữa, ở chung một chỗ lại có ý nghĩa gì?

Dương Bội Gia lạnh lùng cười một tiếng, cách làm của bạn trai khiến lòng nàng rất đau đớn.

- Chỉ là vì sinh nở đời sau, đó là hành động của động vật mà thôi.

Dương Bội Gia đứng dậy:

- Nói cho em biết, ở nơi nào có thể tìm được người đàn bà kia?

- Em muốn đi sao? Sẽ không hối hận?

Dương Bội Gia lắc đầu:

- Có điều gì đáng hối hận? Em vốn có điều quý giá nhất chính là tình yêu của anh đối với em, nếu ngay cả thứ này cũng mất đi, em cần gì bám riết lấy anh không tha, chẳng thà dùng nó để đạt được một chút ước mơ mà em khát vọng.

- Từ ngày đó trở đi hai chúng tôi đã không còn gặp mặt.

Âu Phàm ngồi trên giường, dùng giọng nói bình thản nhìn Minh Diệu cùng Từ Mẫn tự thuật lại câu chuyện cũ, giống như đang kể một câu chuyện không liên quan gì tới mình.

- Tôi cũng không biết nàng dùng thứ gì để trao đổi được quyền lực, cũng không quan tâm, đối với tôi mà nói, nàng chỉ còn là một người bình thường mà thôi. Tôi từng thử vận dụng thiên phú của tôi, muốn đi vào giới giải trí, muốn nổi tiếng, nhưng vấp phải trắc trở khắp nơi, từng người nghe qua bài hát tôi sáng tác đều không ai chịu ký hợp đồng với tôi, mỗi lần đều đưa ra lý do khác nhau để cự tuyệt tôi. Tới lúc đó tôi mới hiểu được, muốn dựa vào thiên phú của tôi tiến vào giới giải trí nổi tiếng là chuyện không thể nào. Những thứ đó càng cần phải trả giá hơn thật nhiều mới đổi được tới, mà tôi lấy được chẳng qua chỉ là thiên phú mà thôi.

88. Chương 88: Cuộc Giao Dịch Thứ Hai

- Mà tôi, lấy được chẳng qua chỉ là thiên phú mà thôi.

Âu Phàm cười tự giễu, vuốt ve cây đàn ghi ta bên cạnh.

- Chỉ có được thiên phú nhưng không cách nào dùng nó đổi được đồng tiền để sinh tồn, đây giống như đeo một bao vàng lớn đi trong sa mạc không bóng người, không hề có chút ý nghĩa.

- Không tìm được bất kỳ một công ty âm nhạc nào chịu ký hợp đồng với tôi, học viện âm nhạc cũng cự tuyệt thỉnh cầu nhập học, tôi bắt đầu lưu lạc, bởi vì không có lộ phí, tôi phải đi bộ, đi nhờ xe, đi khắp các thành thị khác nhau, ở những quán rượu, nhà trọ, câu lạc bộ, ga xe điện ngằm hát những bài hát mình sáng tác, chỉ là vì một bữa ăn một chỗ ngủ mà thôi. Tôi cảm giác tôi tựa hồ thật sự bị Robert Johnson bám vào người, chỉ có thể trải qua cuộc sống không cố định.

- Đói bụng, rét lạnh, phieu bạc, không người nào ủng hộ, đối với cuộc sống như vậy tôi có chút tuyệt vọng, tôi từng muốn kết thúc tính mạng của mình nhưng lại không có dũng khí.

Âu Phàm nói tới đây, chân mày cau chặt lại, tựa hồ va chạm vết thương lòng.

- Cho đến có một lần, tôi thật sự không nhận được loại cuộc sống nghèo rớt mồng tơi như thế, tôi dùng dao cắt cổ tay, bình tĩnh nằm trong bồn tắm của nhà trọ, đợi chờ tử thần đến. Máu càng chảy càng nhiều, tôi dần dần mất đi ý thức. Chờ khi tôi tỉnh lại thì phát hiện mình trần như nhộng nằm trên giường trong nhà trọ, trên cổ tay không có một chút vết thương, bên ngoài mặt trời đã lên cao. Tôi đẩy cửa phòng tắm, chỉ có nước trong tràn đầy, không hề có chút máu.

Tôi bắt đầu cho rằng tôi bị ảo giác, nhưng đợi đến lần thứ hai tôi tự sát, ngày kế tiếp vẫn bình yên vô sự nằm trên giường, tôi mới biết được thì ra ngay cả quyền lợi lựa chọn cái chết tôi cũng không có.

- Tại sao lại như vậy?

Từ Mẫn cảm giác có chút kỳ quái, nếu như giống lời nói của Âu Phàm, vậy chuyện của Lý Tế Thâm làm sao giải thích? Hẳn là bị Phạm Đồng giết chết!

- Đừng gấp, trước hết nghe hẳn nói xong đã!

Minh Diệu ngăn trở Từ Mẫn hỏi thăm, hẳn cảm giác chuyện này đích xác có chút khó giải quyết. Nếu là thuật chiêu quỷ bình thường mà vì chiêu quỷ lại mất đi khả năng khống chế nên giết chết chủ nhân của mình, thì còn tương đối đơn giản một chút, dù sao có thể dùng thuật chiêu quỷ gọi quỷ về cũng không mấy cường đại. Nhưng nghe Âu Phàm thuật lại, nữ nhân tự xưng Lillies lại là một ác ma, như vậy thật có chút khó xử lý mất rồi. Ác ma là một sự tồn tại kỳ lạ, những ma quỷ yếu ớt bình thường bị khu ma nhân đánh trúng trong nháy mắt sẽ bị tan thành mây khói, nhưng có những ma quỷ cường đại chẳng khác gì bán thần, bất luận là ai cũng không muốn đi trên chọc. Minh Diệu rất cục đã hiểu tại sao hiệp hội thần quái không người nào muốn dính tới chuyện này, đều muốn đem chuyện này áp trở xuống, dù sao nếu đổi lại là người nào cũng không nguyện ý đi đối nghịch với một ác ma có thể tùy lúc đem người bóp chết như giết một con kiến.

- Xin kể tiếp đi!

Mặc dù bây giờ Minh Diệu còn đang vô cùng do dự có nên tiếp tục điều tra vụ án này hay không, nhưng đối với tác phong làm việc của ác ma kia cảm thấy rất hứng thú, hẳn lại bảo Âu Phàm tiếp tục kể chuyện của mình.

Nhìn nhìn Minh Diệu, Âu Phàm nói tiếp:

- Khi đó tôi đã hỏng mắt, tôi không biết mình tiếp tục sống sót lại có ý nghĩa gì, lại không biết phải làm sao mới có thể chết được. Tôi đã thử nhảy lầu, tôi rõ ràng nhớ được xương chân của tôi xuyên qua bụng mình, điện giật, tôi tận mắt nhìn thấy tay của tôi bị điện giật nát bấy, đi nằm đường ray xe lửa, nhìn thấy ruột của mình trào ra khỏi bụng, hết thấy hoàn toàn rõ ràng, nhưng chỉ vô dụng, vô luận tôi dùng phương pháp gì đợi đến khi tôi lại khôi phục ý thức cũng sẽ không chút vết thương nằm ở chỗ không một bóng người, toàn thân không hề có một vết sẹo lưu lại.

- Lưu lạc chung quanh, ở những địa phương khác nhau hát rong, ném đủ loại phương thức tự sát khác nhau, khi đó biến thành toàn bộ mục đích trong cuộc sống của tôi, tôi giống như bị vấy trong cơn ác mộng vô cùng vô tận, mà càng làm người ta hỏng mắt chính là cơn ác mộng kia tựa hồ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

- Cho đến một ngày...

Âu Phàm ngồi trên giường trong căn nhà trọ cũ nát, vách tường mỏng truyền tới tiếng rên rỉ của đôi nam nữ đang cố gắng chiến đấu hăng hái, chung quanh còn phieu tán lên mùi mốc meo ẩm ướt.

Đây hết thấy đối với Âu Phàm mà nói cũng đã không là gì nữa, cơn ác mộng vô biên vô hạn còn đủ làm người nổi điên hơn hoàn cảnh ác liệt chung quanh.

Ánh trăng tái nhợt chiếu vào, Âu Phàm càng thêm cảm thấy cô độc. Cha mẹ hẳn đã mất, bản thân hẳn không thiện giao tế với người xung quanh, bạn bè không có bao nhiêu, duy nhất có cô bạn gái giống như

thân nhân lại biến thành người xa lạ từ lâu. Hắn bắt đầu hối hận, hối hận bán đứng tình yêu của mình đi đổi lấy thiên phú mà không ai thưởng thức.

Cầm lấy con dao lóe sáng trên bàn, Âu Phàm lộ ra nụ cười khổ sở. Đối với hắn hiện tại mà nói mỗi ngày nếm thử cách chết khác nhau trở thành việc duy nhất mà hắn có thể làm.

Ngày hôm qua hắn dùng con dao này hung hăng đâm vào động mạch chủ trên cổ mình, máu tươi nóng hổi phun trào ra, văng đầy vách tường quán trọ, mà khi hắn bị ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người khôi phục lại ý thức, vách tường kia vẫn vô cùng sạch sẽ.

Nhìn con dao trong tay, lưỡi dao sắc bén không hề lưu lại chút vết máu của ngày hôm qua, Âu Phàm nhớ lại lúc trước mình từng xem qua Phong Thần Bảng.

- Nếu như động tác nhanh hơn một chút, nghe nói trước khi người ta mất đi ý thức, người có thể nhìn thấy trái tim mình còn đang nhảy lên, không biết có phải là thật hay không...

Âu Phàm dùng hai tay cầm ngược chuôi dao, nhắm ngay ***g ngực của mình, hắn thật sự muốn xem thử một chút trái tim không còn tình yêu của mình bây giờ đã biến thành hình dáng ra sao, có thể tiếp tục nhịp đập như trước kia nữa hay không.

Mặc dù sau mỗi lần tự sát nỗi đau đớn vẫn còn nhớ rõ nguyên vẹn cho tới ngày thứ hai, nhưng bây giờ Âu Phàm cũng không quan tâm tới loại đau đớn này, đối với hắn mà nói, chỉ có đau đớn mới giúp cho hắn hiểu được mình còn là một con người đang sống sờ sờ, mà không phải là con quái vật.

Đem con dao giơ cao, Âu Phàm nhắm ngay ngực trái của mình hung hăng đâm xuống.

Nỗi đau đớn trong dự liệu cũng không truyền lên não, mũi dao sắc bén bị một đôi tay trắng như bạch ngọc không chút tỳ vết ngăn cản. Đôi tay nhìn qua mềm mại trắng nõn, thậm chí dưới ánh trăng chiếu rọi còn phấp phất lên hàn quang sắc bén cũng bị đôi tay làm ảm đạm.

- Cần gì chứ, người đã thử rất nhiều lần rồi!

Thanh âm một nữ nhân nhẹ nhàng thổi ra một hơi.

- Người không phải đã được đến thứ người muốn rồi sao?

Âu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp mà không ngừng xuất hiện trong những cơn ác mộng. Nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng Âu Phàm cũng không còn ước mơ, lại tràn đầy tức giận.

- Trả lại cho ta, trả lại cuộc sống trước kia cho ta!

Âu Phàm tức giận bật dậy, cầm con dao đâm Lillies.

Lillies nhìn gương mặt vì tức giận mà biến hình của Âu Phàm, nhú mày, nhẹ nhàng vùng lên, Âu Phàm đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ hung hăng đụng bay ra ngoài, đập gãy chiếc bàn ngay góc phòng.

- Ta cho là lúc ấy chúng ta đã nói chuyện rất rõ ràng rồi, đây là một cuộc giao dịch công bình, người được thứ người muốn, giao thứ ta muốn, không thể đổi ý, những thứ này được viết rất rõ ràng trên hiệp ước.

Lillies ưu nhã ngồi lên giường, mùi vị khó ngửi trong phòng đã sớm không còn nữa, chỉ còn hương thơm nồng nặc trên người nàng.

- Trả...trả lại cho ta...

Âu Phàm nằm trên mặt đất, giãy dụa, nhưng không bò dậy.

- Đem thân nhân duy nhất trả lại cho ta...

- Người đang nói cô bé kia phải không?

Lillies nở nụ cười:

- Bây giờ chỉ sợ nàng sẽ không nguyện ý buông tha hết thấy những thứ nàng đang có đâu.

- Ác ma...người lừa gạt ta...

Âu Phàm dùng thời gian thật lâu mới chậm rãi ngồi dậy, thở hổn hển.

- Người đây là đang phỉ báng.

Lillies vốn còn đang mỉm cười, trên mặt hiện lên cổ tức giận.

- Ta chưa từng lừa gạt đối tượng giao dịch của mình, chưa từng có. Người có được chính là thứ người viết trong hiệp ước, ta cho người. Mà những thứ không viết, ta tự nhiên sẽ không hảo tâm đưa cho người những thứ tặng phẩm có giá trị hơn thứ mà người chịu trao đổi.

Âu Phàm cúi đầu, vô lực phản bác lời của Lillies. Hắn trao đổi chỉ là thiên phú của hắn, mà Lillies cũng không có nghĩa vụ ban cho hắn danh vọng cùng cuộc sống giàu có.

- Nhưng...nhưng nếu không phải người...ta làm sao luân lạc tới kết cục như bây giờ...

Âu Phàm chất vấn thật vô lực.

Lillies cười lạnh một tiếng:

- Đây không nằm trong phạm vi quan tâm của ta, những điều này là thói hư tật xấu của loài người các người mà thôi, đối với thứ mình có chưa từng biết quý trọng, sau khi mất đi mới từ từ ý thức được tầm quan trọng của nó. Picasso, Van Gogh, Kafka, Thomas Joyce đều chết đi rồi mới được người khác phát hiện tài hoa hơn người của họ.

Âu Phàm che mặt của mình, khóc như một đứa bé:

- Ta chịu đủ rồi, tôi không chịu được nữa, ta van xin người, lấy cái thiên phú đáng chết này thu hồi lại đi, đem cô gái yêu ta cùng ta đã yêu trả lại cho ta...

- Chuyện này không thể nào!

Lillies thở dài một hơi:

- Cho dù ta có thể giải trừ khế ước của người, nhưng ta nghĩ cô gái của người cũng không nguyện ý. Nàng dùng năm mươi năm tính mạng cùng tình yêu của mình, đổi lấy quyền lực cùng tiền tài. Bây giờ nàng đã hoàn toàn đắm chìm trong sự mê luyến của quyền lực, không cách nào kìm chế được nữa rồi.

Âu Phàm dần dần khôi phục lại tỉnh táo, hắn nhặt dao lên, chậm rãi đi tới trước mặt Lillies.

- Chuyện này là lỗi của tôi, hết thảy đều là lỗi của tôi, tôi cũng không muốn tiếp tục van xin thứ gì nữa, tôi chỉ van xin cô một chuyện.

Âu Phàm đem dao đưa cho Lillies.

- Để cho tôi chết, cho tôi được giải thoát đi!

Lillies nhìn đôi mắt vô thần của Âu Phàm, xoa xoa huyết thái dương.

- Người thật đúng là một người phiền phức, nếu không phải khúc hát của người cũng giống như ca sĩ da đen kia hấp dẫn được sự chú ý của đám người luôn thất ý, ta thật không muốn dùng loại người yếu ớt mà luôn thay đổi như người làm chiêu bài.

- Chiêu bài? Có ý gì?

Âu Phàm sửng sốt.

- Người cho rằng người là cái gì?

Lillies liếc Âu Phàm:

- Chẳng lẽ ta sẽ để ý mười năm tuổi thọ cùng tình yêu yếu ớt không chịu nổi của người sao? Người bất quá chỉ là một vật thay thế giống Robert Johnson mà thôi, một chiêu bài sống.

- Người lợi dụng ta?

Trong lòng Âu Phàm tràn đầy nổi tức giận cùng hối hận, nếu không phải hắn, Dương Bội Gia nhất định sẽ không đi giao dịch với ác ma này, cũng sẽ không mất đi năm mươi năm tuổi thọ, đây chính là một nửa đời

người. Âu Phàm cũng không để ý tới thực lực chênh lệch, hướng Lillies nhào tới, mà Lillies vẫn vung tay hời hợt đánh văng Âu Phàm bay ra ngoài, hung hăng đập lên vách tường.

- Được rồi, xem như ta sợ người rồi!

Trong khẩu khí của Lillies mang theo một tia bất đắc dĩ.

- Khế ước chính là khế ước, không cách nào sửa đổi, người vẫn còn mấy chục năm cuộc sống, ta tự nhiên không thể mỗi ngày đều lao lực đi hồi sinh cho người.

- Người chỉ bất quá không chịu được cuộc sống nghèo túng cô độc mà thôi...

Lillies nhìn Âu Phàm đang khụ máu trên mặt đất:

- Ta phá lệ, lại cùng người bàn một lần giao dịch, dùng năm năm tuổi thọ của người đổi lấy cho người một quán rượu nho nhỏ, cùng chút ít người xem mỗi ngày.

Lillies chậm rãi đi tới trước mặt Âu Phàm, nhìn xuống:

- Coi như ta ân tứ cho người đi, người may mắn! Đừng nên gây thêm phiền toái cho ta nữa, phải thấy đủ rồi đi!

89. Chương 89: Người Phụ Nữ Cuối Cùng

Âu Phàm không biết đã mất đi ý thức lúc nào, cũng không biết nữ nhân có gương mặt thiên sứ nhưng lòng dạ như ác ma rời đi bao lâu, khi hắn tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường trong quán trọ, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ mang đến một tia ấm áp.

Âu Phàm ngồi dậy, nỗi đau đớn trên người đã biến mất, chuyện tối hôm qua chẳng khác gì một giấc mộng, nhưng những vụn gỗ cùng bụi bặm trên vách tường loang lổ rơi trên sàn chứng minh chuyện xảy ra tối hôm qua là chân thật tồn tại.

Âu Phàm chú ý trên hộc tủ đặt một phong thư màu trắng, ngày hôm qua vốn không có phong thư này.

- Là muốn mình trở về sao?

Nhìn vào địa chỉ ghi trên giấy cùng vé xe lửa, cùng tên thành thị, là thành thị mà hắn quen biết Dương Bội Gia, cùng hồi ức thật tốt đẹp ngày trước.

Mang theo đàn ghi ta, Âu Phàm lên xe lửa, đối với thành phố kia hắn có một loại cảm giác không chân thật, có hồi ức, có tốt đẹp, cũng có thống khổ, mà bây giờ hết thấy tựa hồ như đã quay về lúc bắt đầu.

Dựa theo địa chỉ ghi trên giấy, Âu Phàm tìm được quán rượu vắng vẻ cũ nát này. Đẩy cửa ra, Lillies trong bộ đồ trắng ngồi bên quầy rượu, đang thưởng thức một ly rượu đỏ.

- Người đã đến rồi!

Lillies cầm đồ vật trong tay ném cho Âu Phàm, Âu Phàm tiếp lấy vừa xem, là một xâu chìa khóa.

- Quán rượu này bây giờ là của người, cho nên đừng tiếp tục gây thêm phiền toái cho ta, mỗi ngày việc người cần làm chỉ là ca hát.

Đợi khi Âu Phàm ngẩng đầu lên định nói chuyện, thân ảnh Lillies đã sớm biến mất, lưu lại chỉ còn là một quán rượu trống rỗng.

Vài cái bàn, một sân khấu nhỏ trống trải, đây chính là tất cả mà Lillies để lại cho Âu Phàm.

- Vừa mới bắt đầu, tôi cũng không biết tại sao nữ ác ma kia lại làm như vậy, nhưng về sau tôi dần dần hiểu ý của nàng.

Âu Phàm nói tới đây có chút bất đắc dĩ.

- Ác ma cấp cho tôi thiên phú, có một loại ma lực đặc thù. Tôi sáng tác, ca hát, ca khúc, luôn có thể hấp dẫn được những người bị thất ý hoặc luôn có khát vọng chấp nhất về một điều gì đó, nài lợi dụng tiếng hát của tôi đến tìm kiếm người có ý muốn giao dịch.

- Chẳng lẽ anh cứ vẽ đường cho hươu chạy như vậy sao?

Từ Mẫn thật sự không nhịn được nổi phần nộ trong lòng mở miệng chất vấn:

- Chẳng lẽ anh không biết làm như vậy sẽ càng hại thêm nhiều người?

- Vậy thì có quan hệ gì?

Âu Phàm lạnh lùng cười cười:

- Lúc tôi mới bắt đầu cũng cảm thấy không đúng, nhưng sau khi tôi trở về không lâu, từng gọi điện thoại cho Bội Gia, ở trong điện thoại nghe được giọng nói của nàng thật hưng phấn cùng cảm giác thỏa mãn, điều này nói cho tôi biết, nàng đối với lần giao dịch đó tuyệt không hối hận. Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, những người như chúng tôi chính là gieo gió gặt bão. Loại chấp niệm khát vọng đối với một thứ gì đó, cho chúng tôi không nhìn thấy được món đồ mà chúng tôi muốn có. Mà khi giao dịch, cũng là tồn tại trong tình huống song phương đều đồng ý trả giá, vô luận gặp phải kết quả gì cũng là chúng tôi nên thừa nhận.

- Nhưng...nhưng mà...

Từ Mẫn cảm thấy chuyện này là không đúng, nhưng lại nghĩ không ra có lời gì phản bác lời của Âu Phàm.

- Anh muốn nói ác ma kia thông qua anh tới tìm kiếm đối tượng để giao dịch sao?

Minh Diệu vốn chưa hề mở miệng lại hỏi:

- Nàng thường xuyên tới đây sao?

- Đúng, chỉ cần tìm được ác ma này hẳn có thể giải trừ được khế ước của những người kia rồi.

Nghe được lời nói của Minh Diệu, Từ Mẫn đột nhiên hiểu ra.

- Cậu có biện pháp sao?

Minh Diệu lắc đầu không nói gì. Đối với sự kiện này Minh Diệu cũng cảm thấy những người kia là thuộc về khả năng tự làm tự chịu, ác ma kia cũng không bắt buộc họ chuyện gì, cũng không lừa gạt họ, mà những thứ hấp dẫn kia nghe qua giống như làm người ta bị mắc câu, nhưng có thể nói cũng là một loại thủ đoạn đẩy mạnh tiêu thụ mà thôi.

- Tôi chỉ muốn biết rốt cục ác ma kia lại có lai lịch thế nào.

Vô luận có thể giải trừ khế ước hay không, Minh Diệu đối với nữ ác ma tự xưng là thương nhân này cảm thấy rất hứng thú, rất muốn tìm hiểu lai lịch của nữ ác ma xinh đẹp kia.

- Nàng rất ít đến nơi đây.

Âu Phàm lắc đầu:

- Tôi cũng không biết ở đâu mới có thể tìm được ác ma, mỗi lần nàng cũng chỉ trống rỗng xuất hiện, cùng khách nhân nói chuyện vài câu, lẳng lặng chờ đối tượng tự nguyện bị hấp dẫn. Nhưng loại chuyện này xảy ra cũng không nhiều, tôi nhớ tựa hồ chỉ xảy ra chừng hai ba lần mà thôi.

- Anh nhớ được người cùng nàng giao dịch sao?

Từ Mẫn vội vàng hỏi.

- Tự nhiên là nhớ được, bởi vì những người kia về sau cũng đã trở nên thật nổi tiếng.

Âu Phàm đùa cợt nói:

- Nhớ được nam minh tinh mới chết tuần trước không? Hẳn chính là một trong số đó. Chỉ bằng việc hẳn nhanh chóng nổi tiếng như vậy, tôi liền biết hẳn nhất định sẽ sống không lâu, quả nhiên không ngoài sở liệu

của tôi. Tôi rõ ràng nhớ được lúc đó người kia uống rất nhiều, nói ra một nhóm lớn yêu cầu, làm nữ ác ma kia vô cùng mừng rỡ.

Minh Diệu lấy ra tấm hình của cô gái trẻ tuổi cuối cùng từ chỗ Ada, đưa cho Âu Phàm.

- Anh có ấn tượng với cô gái này không?

- Ấn tượng rất sâu.

Âu Phàm gật đầu:

- Cô gái này rất đặc biệt, nàng là một người duy nhất không phải bị nữ ác ma kia dụ dỗ, mà là cố ý tới tìm nữ ác ma, cho nên tôi có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với nàng.

- Nàng tự tìm tới nữ ác ma sao?

Minh Diệu đối với đáp án này có chút ngoài ý muốn.

- Đúng vậy!

Âu Phàm gật đầu:

- Tôi nhớ được hôm đó đã muộn, quán rượu đã đóng cửa, mà cô gái không ngừng ở ngoài gõ cửa, tôi bị ám ảnh thật sự không còn cách nào, đành mở cửa, cô gái liền xông vào hỏi câu đầu tiên là nơi nào có thể tìm được ác ma để tiến hành giao dịch, lúc ấy tôi cũng bị nàng làm ngơ ngẩn cả người.

- Nàng từ nơi nào biết được có thể tìm được nữ ác ma ở chỗ của anh?

Minh Diệu hỏi tiếp.

- Không biết, nàng cũng không nói.

Âu Phàm lắc đầu:

- Tôi nói cho nàng biết không biết khi nào nữ ác ma sẽ xuất hiện, nàng lộ vẻ rất đau thương, mắt mác rời đi, sau đó không còn tới nữa, có lẽ đã bỏ qua rồi.

- Sẽ không đâu, cô gái này nhất định đã giao dịch qua với nữ ác ma kia.

Từ Mẫn đem mọi việc thuật lại một lần, cho ra kết quả khẳng định.

- Trong tư liệu ngoài cô gái này, chúng tôi đều điều tra hết rồi, những người này đều tiến hành giao dịch với nữ ác ma, như vậy hình của cô gái này cũng ở bên trong, rõ ràng nàng cũng đã cùng cô ta giao dịch.

- Nếu nàng không phải tìm được nữ ác ma ngay trong quán rượu, nhưng lại giao dịch qua, như vậy chỉ cần chúng ta tìm được nàng, sẽ tìm được phương pháp tìm ác ma.

Minh Diệu gật đầu, cũng đồng ý với phán đoán của Từ Mẫn.

- Chẳng qua đi đâu mới tìm được cô gái này đây?

- Có lẽ tôi có thể giúp anh.

Âu Phàm suy nghĩ một chút, bắt đầu tìm kiếm trong ngăn kéo.

- A, tìm được rồi, may là tôi còn giữ lại.

Âu Phàm cầm một tờ giấy đưa cho Minh Diệu, bên trong ghi lại số điện thoại cùng một địa chỉ.

- Đây là cô gái lưu lại trước khi rời đi, nàng dặn dò tôi nếu thấy được ác ma nhất định phải gọi điện thoại cho nàng, hoặc trực tiếp đi tìm nàng cũng được.

Âu Phàm nói:

- Mặc dù đã qua thời gian dài, nhưng tôi nghĩ số điện thoại cùng địa chỉ này sẽ không thay đổi, có lẽ sẽ tìm được nàng.

- Thật tốt quá, chúng ta lập tức đi tìm nàng!

Từ Mẫn đứng dậy, chân tướng tựa hồ đang hiện ra trước mắt, nàng không chờ nổi dù một giây đồng hồ.

- Không cần gấp gáp.

Minh Diệu kéo lại Từ Mẫn:

- Bây giờ đã muộn, hơn nữa tâm tình của chị quá mức kích động, chúng ta cứ đường đột đi tìm như vậy rất có thể dọa hỏng cô gái kia, sẽ không lấy được tình báo gì.

- Nhưng chúng ta đã không còn thời gian...

Từ Mẫn chỉ hận không thể lập tức bay tới chỗ ở của cô gái kia, đem hết thảy làm cho rõ ràng.

- Không cần phải gấp, nghe lời tự thuật của Âu Phàm, nếu cô gái kia đã đến giờ phải chết, chúng ta đi cũng không ngăn cản được. Không bằng đợi đến ngày mai, chị để đồng nghiệp điều tra cô gái này một chút, nếu nàng từng làm giao dịch với ác ma, có lẽ đã dọn nhà đi cũng nói không chừng.

Minh Diệu dè lại bả vai Từ Mẫn, làm nàng thanh tỉnh lại:

- Hơn nữa đã trễ thế này, chị có thể nghỉ ngơi, quá liều mạng không tốt cho thân thể.

Từ Mẫn suy nghĩ một chút, Minh Diệu nói cũng có đạo lý, bất đắc dĩ chỉ đành kiềm chế tâm tình nóng nảy ngồi trở xuống.

Nhìn Minh Diệu và Từ Mẫn, vẻ mặt Âu Phàm lộ ra hâm mộ.

- Thật sự rất hâm mộ cô đó Từ Mẫn, có một người chồng yêu cô, có thể suy nghĩ cho cô, mà hết thảy những chuyện này đã vô duyên với tôi mất rồi.

Đối với lời nói của Âu Phàm, Từ Mẫn đỏ mặt, nếu ở lúc trước nàng đối với việc người khác đem nàng cùng Minh Diệu ghép thành một đôi cũng không có cảm giác gì, nhưng sau khi nói chuyện với mẹ cùng con gái hôm nay, nàng cũng cảm thấy thật sự không biết phải làm sao.

Minh Diệu đối với lời nói của Âu Phàm cũng không để trong lòng, hần châm điều thuốc rút sâu một hơi, lời của Âu Phàm tối nay làm cho hần có chút cảm xúc, hần cũng từng có chấp niệm, không thả ra, không quên được, nhưng hôm nay nghe lời nói của Âu Phàm, làm cho hần có chút mê mang đối với chấp niệm của mình, loại chấp nhất này bắt đầu biến thành một loại gánh nặng, hần dần dần bắt đầu buông ra loại chấp nhất này, bắt đầu nghĩ lại những gì hần có hiện tại.

- Anh vẫn nghĩ tiếp tục như vậy mãi sao?

Từ Mẫn nhìn Âu Phàm, bạn trai cũ của cô bạn tốt, nhưng bây giờ biến thành nơi giao dịch cho ác ma, điều này làm cho nàng có chút không biết làm sao đối mặt với hần.

- Ngồi mãi trong quán rượu ca hát? Hấp dẫn những người thất ý mà chấp nhất? Làm nơi cung cấp giao dịch cho ác ma?

- Như vậy tôi có thể thế nào đây?

Âu Phàm cười khổ:

- Tôi cũng đã nói rồi, tôi từng muốn kết thúc tính mạng của mình, nhưng tôi làm gì cũng không chết được. Huống chi tôi đã nghĩ thông, những người giao dịch chiếm được thứ mà họ muốn, mà hết thảy rất có thể là bọn họ muốn dùng cả đời để trao đổi, tôi cần gì phải đoạt đi niềm ham muốn của họ chứ?

- Không chết được sao...

Minh Diệu suy nghĩ:

- Nhưng không lâu khi trước có một người từng giao dịch đã chết, nhưng không phải bị ác ma giết chết mà là chết trong tay người khác.

- Không thể nào!

Nghe được tin tức này Âu Phàm có chút ngoài ý muốn.

- Phương pháp gì tôi cũng đã thử qua rồi, ngay cả cắt bị thương ngón tay nhưng hôm sau đã khỏi hẳn.

Minh Diệu suy nghĩ một chút:

- Có lẽ trọng điểm nằm ở chỗ trái tim các anh...

- Người chết kia là bị người đào ra trái tim.

Minh Diệu phân tích:

- Không phải anh đã nói lần cuối cùng khi anh muốn tự sát, là muốn đào ra trái tim mình nhưng lại bị ác ma kia ngăn lại phải không? Trước đó anh từng thử qua vô số phương pháp nhưng ác ma kia không ngăn cản, mà ngay khi anh muốn đào trái tim mình ra, lại đột nhiên hiện thân, điều này đã nói rõ vấn đề. Trái tim của người chết kia tôi đã thấy qua, đó không phải là trái tim của loài người.

- Không phải trái tim của loài người?

Âu Phàm có chút không hiểu rõ:

- Có gì khác nhau vậy?

- Giống như là một hòn đá.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Giống như lời mọi người thường hay nói, tâm địa sắt đá.

90. Chương 90: Phương Pháp Không Làm Trái Khế Ước

Sáng ngày hôm sau, Từ Mẫn cùng Minh Diệu đi tới trước cửa một cư xá nằm phía tây thành phố, nơi này là một dãy phòng ốc cũ xưa, thậm chí hơi nát, nhìn qua cũng phải có hơn ba mươi năm lịch sử. Nhìn vào tòa lầu cũ, Minh Diệu có chút kỳ quái, nếu cô gái này đã giao dịch với ác ma, vì sao vẫn còn ở lại tòa lầu cũ nát này, hay là cũng giống như Âu Phàm, trao đổi không phải là tài phú mà là những thứ khác.

Càng làm Minh Diệu thêm để ý chính là Từ Mẫn đang đứng bên cạnh. Tối hôm qua bởi vì trời khuya, nhìn không thấy rõ ràng. Nhưng ngày hôm nay khi Từ Mẫn đi xuống lầu, Minh Diệu cũng đã quan sát được, Từ Mẫn đã tỉ mỉ trang điểm sửa soạn, điều này làm cho Minh Diệu có chút khó hiểu, Từ Mẫn luôn làm việc hấp tấp không chút câu nệ lại có thể nhẫn nại được tính tình ngồi ở bàn trang điểm trau chuốt cẩn thận, còn dùng thời gian gần hai tiếng lựa chọn quần áo, nếu không phải nhìn thấy trên người Từ Mẫn không có từ trường gì khác thường, Minh Diệu thậm chí hoài nghi Từ Mẫn đã bị đồ dơ bẩn gì đó quần lên người.

- Sao vậy?

Từ Mẫn cảm giác được ánh mắt khác thường của Minh Diệu, xoay đầu lại mang theo nụ cười hỏi Minh Diệu.

- Không có chuyện gì, có lẽ do tôi đa tâm thôi.

Minh Diệu lắc đầu đáp, nói không chuẩn mùa xuân thứ hai của Từ Mẫn đã đến, vạn nhất hỏi chuyện không cẩn thận thì đầu hấn sẽ gặp tai ương.

- Cô gái kia thật sự ở chỗ này sao?

- Chính là nơi này, tôi nhờ đồng nghiệp điều tra rồi. Đừng nói nhảm nữa, đi nhanh!

Từ Mẫn đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong giọng nói mang theo một cỗ oán khí.

Minh Diệu theo bản năng co rụt cổ đi theo Từ Mẫn vào cư xá.

Trong lòng Từ Mẫn tự nhiên có oán khí, cho dù bất cứ cô gái nào sau khi đã bỏ công sức trang điểm sửa soạn thật lâu nhưng không cách nào làm người đàn ông kia chú ý, cũng sẽ có chút tức giận, huống chi loại

người có tính tình nóng nảy như Từ Mẫn lại cố gắng nhẫn nhịn ngồi trang điểm trau chuốt suốt gần hai tiếng đồng hồ. Đi tới địa chỉ hôm qua Âu Phàm đưa cho họ, nhấn chuông cửa, lại không có ai ở nhà.

- Hai người đến tìm Hiểu Mai sao?

Một lão thái thái từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Minh Diệu cùng Từ Mẫn đứng ngay cửa.

- Đúng vậy bác gái, chúng tôi là bạn của nàng, tìm nàng có chút chuyện trọng yếu.

Minh Diệu nhìn lão thái thái nở nụ cười ôn hòa, Từ Mẫn bĩu môi, Minh Diệu này đúng là thật có thủ đoạn lừa gạt ông lão bà lão, bằng không mẹ của Từ Mẫn cũng sẽ không xem hấn thuận mắt tới như vậy.

- Thời gian này hẳn là Hiểu Mai đang cùng mẹ nàng đi công viên tản bộ đó.

Lão thái thái nhìn thấy nụ cười thân thiết của Minh Diệu liền thật cao hứng.

- Nếu có việc gấp, không bằng đến thẳng công viên tìm họ đi.

Minh Diệu cùng Từ Mẫn dựa theo phương hướng lão thái thái đã chỉ đi tới công viên không xa cư xá, ở trong một nhà nghỉ chân hai người nhìn thấy cô gái trong hình, Trương Hiểu Mai đang dìu dắt một lão thái thái đi tản bộ.

Nhìn thấy nhân vật mục tiêu, Từ Mẫn dự định đi qua, Minh Diệu giữ nàng lại:

- Đừng nên vừa gặp liền hỏi trực tiếp, một lát nữa tôi sẽ tìm cơ hội, cô đi bồi tiếp lão thái thái một chút, để tôi nói chuyện với cô ấy được rồi.

- Tại sao là tôi?

Từ Mẫn vẫn còn canh cánh chuyện kia trong lòng, tự nhiên không có thái độ gì tốt:

- Cậu giỏi lừa gạt lão thái thái hơn tôi, tại sao cậu không đi?

- Chẳng lẽ cô cho rằng cô đi hỏi sẽ có hiệu quả tốt hơn tôi sao?

Minh Diệu nói:

- Cô vừa lên tới khảng định đưa ra danh hiệu cảnh sát, sau đó làm ra bộ dáng như thẩm vấn phạm nhân. Làm ơn đi, đây không phải đang điều tra vụ án bình thường, có mấy lời do tôi hỏi thì tốt hơn.

Mặc dù Từ Mẫn còn đang giận dữ, nhưng không thể phủ nhận lời của Minh Diệu rất đúng, nàng hừ một tiếng bất đắc dĩ đáp ứng.

- Trương tiểu thư phải không? Chào cô!

Minh Diệu đi tới đưa tay với cô gái kia:

- Tôi tên là Minh Diệu.

Nhìn Minh Diệu, Trương Hiểu Mai khẽ nhú mày:

- Tôi tựa hồ không nhận ra anh, tìm tôi có chuyện gì sao?

- Là như vậy, tôi là một thám tử tư, có một số việc cần nhờ cô hỗ trợ.

Minh Diệu vừa giới thiệu mình vừa đánh giá cô gái.

Trương Hiểu Mai có gương mặt thùy mị bình thường, lão thái thái bên người lại thật khỏe mạnh, mặt mày hồng hào:

- Quán rượu Lonesome cô còn nhớ không, là ông chủ quán rượu cho chúng tôi đến tìm cô.

Nghe tới đó, Trương Hiểu Mai nhú mày:

- Tôi biết rồi, tôi cảm ơn ông chủ của anh còn nhớ rõ chuyện tôi nhờ, nhưng tôi đã tìm được rồi.

- Không không không, tôi nghĩ Trương tiểu thư đã hiểu lầm.

Minh Diệu lắc đầu:

- Có liên hệ tới chuyện kia của cô, tôi muốn cùng cô nói chuyện riêng một chút.

- Nhưng tôi còn phải cùng mẹ tôi đi tản bộ.

Mặc dù Trương Hiểu Mai không biết mục đích hai người tới, nhưng nhắc tới chuyện liên quan tới quán rượu, nàng có chút làm khó.

- Hiểu Mai a...

Lão thái thái bên cạnh Trương Hiểu Mai lên tiếng:

- Nếu có việc gì có thể giúp đỡ được người ta thì giúp đi, dù sao bây giờ thân thể mẹ cũng thật tốt, mẹ đi một mình được rồi, làm việc thiện mới được Bồ Tát phù hộ đó con.

Minh Diệu thân mật vịn lão thái thái:

- Bác gái, hay là cháu để trợ thủ giúp bác đi dạo một chút được không?

Từ Mẫn nghe được Minh Diệu gọi nàng là trợ thủ của hần, liền liếc mắt, khó chịu thì khó chịu, nhưng Từ Mẫn vẫn đi tới cười dịu dàng lão thái thái bước đi.

- Nói đi, rốt cục là chuyện gì?

Nhìn mẹ mình đi xa, Trương Hiểu Mai cau mày có chút khẩn trương nhìn Minh Diệu:

- Chẳng lẽ kế ước có gì biến hóa?

- Không, không, không...

Minh Diệu ngồi xuống:

- Bởi vì có chút nguyên nhân đặc thù, chúng tôi tìm kiếm người giao dịch kia, từ ông chủ quán rượu biết được cô cũng từng đi tìm người giao dịch nọ, cho nên chúng tôi muốn tới hỏi cô có đầu mối gì không thôi.

- Nguyên nhân đặc thù?

Trương Hiểu Mai nhìn Minh Diệu:

- Là chuyện gấp lắm sao?

Minh Diệu trịnh trọng gật đầu:

- Rất gấp, vừa rồi người phụ nữ kia cũng không phải trợ thủ của tôi, nàng là người ủy thác cho tôi. Mà nguyên nhân chúng tôi tìm kiếm người giao dịch kia có quan hệ tới một người bạn của nàng. Cho nên nếu Trương tiểu thư có đầu mối gì, làm ơn nói cho chúng tôi biết.

- Cũng là vì người khác sao?

Nghe tới đó chân mày Trương Hiểu Mai càng cau chặt lại:

- Tôi hiểu được loại tâm tình này, tôi cũng thật muốn giúp các vị nhưng tôi thật sự có nỗi khổ tâm.

- Chúng tôi thật sự rất có thành ý, nếu Trương tiểu thư có điều kiện gì có thể nói ra, chúng tôi tận lực thỏa mãn cho cô.

Minh Diệu nói.

- Không, không, không, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi không phải muốn nói điều kiện.

Trương Hiểu Mai vội vàng khoát tay:

- Chỉ là tôi đã từng đáp ứng người kia, không thể đem chuyện giao dịch nói ra, nếu không nghe lời tôi sẽ bị mất đi đồ vật mà tôi đã trao đổi đến.

- Tại sao có thể như vậy?

Minh Diệu nghe được lời nói của Trương Hiểu Mai có chút kỳ quái:

- Ông chủ quán rượu cũng chưa từng nói với chúng tôi có điều kiện như vậy mà?

- Tôi cũng không biết, có lẽ mỗi người có điều kiện khác nhau đi.

Trương Hiểu Mai áy náy nhìn Minh Diệu:

- Thật ngại quá, không giúp được anh. Phải biết rằng tôi chỉ còn lại người mẹ này, tôi không thể mất đi mẹ tôi.

...

- Đã hỏi được chưa?

Nhìn Minh Diệu đang ngồi trầm tư, Từ Mẫn hỏi.

Minh Diệu lắc đầu:

- Nàng cũng nói giống như Lý Tế Thâm, không thể nói ra chuyện giao dịch, nếu không sẽ mất đi đồ mà nàng có được.

- Vậy tại sao Âu Phàm có thể?

Từ Mẫn có chút không giải thích được:

- Hắn không phải đem mọi chuyện của hắn kể cho chúng ta nghe sao? Tại sao hắn vẫn còn có thể chơi đàn ca hát?

- Có lẽ đây chính là điểm khác biệt của hắn đi.

Minh Diệu suy nghĩ một chút:

- Hắn không phải đã nói sao? Ác ma kia xem hắn như một chiêu bài sống, nếu không thể nói ra giá trị của thương phẩm, lại có tác dụng gì chứ.

- Ghê tởm, lại chặt đứt đầu mỗi nửa sao?

Từ Mẫn oán hận đánh lên chân Minh Diệu.

- Tại sao lại đánh tôi, sao cô không tự đánh mình?

Minh Diệu xoa chân đỡ khóc đỡ cười.

- Tôi thích đó!

Từ Mẫn liếc mắt nhìn hắn:

- Nhanh nghĩ biện pháp đi.

- Biện pháp thì cũng có, nhưng không biết có được hay không.

Minh Diệu nghĩ một lát:

- Có lẽ chúng ta có thể chui chỗ sơ hở một chút.

- Chỗ sơ hở? Chỗ sơ hở gì?

- Nếu nàng không thể nói cho chúng ta biết, có lẽ chúng ta có thể tự mình nhìn.

Minh Diệu đứng dậy:

- Trở về tìm Tiểu Ngọc giúp đỡ.

- Cậu xác định vật này hữu dụng sao?

Từ Mẫn nhìn đạo phù trong tay Minh Diệu, vẻ mặt không dám tin tưởng.

- Yên tâm, chỉ cần Tiểu Ngọc nói có thể thì sẽ không thành vấn đề.

Minh Diệu cũng tràn đầy tự tin.

- Tiểu Ngọc nói như vậy không tính là làm trái khế ước, đây là do chúng ta tự mình nhìn qua, cũng không phải nàng nói cho chúng ta biết, nếu như ác ma kia tự xưng là một thương nhân hợp pháp, tự nhiên sẽ không làm trái với khế ước.

- Nhưng...

Từ Mẫn lại nhìn đạo phù nho nhỏ trong tay Minh Diệu không chút yên lòng.

- Loại vật này...thật không thể tưởng tượng nổi...

Minh Diệu nghe được lời Từ Mẫn làm ra động tác như đau đầu.

- Bây giờ cô kinh nghiệm chuyện này chẳng lẽ có thể dùng thường thức để giải thích sao?

Từ Mẫn suy nghĩ một chút:

- Điều này cũng đúng...

Hai người lại đi tìm Trương Hiểu Mai.

- Trương tiểu thư, vô luận như thế nào mời cô giúp chúng tôi việc này đi.

Về mặt Minh Diệu thành khẩn:

- Cao nhân cho tôi đạo phù này đã minh xác nói cho tôi biết, làm như vậy cô không bị trái với khế ước, cho nên cô không cần lo lắng đồ vật đã trao đổi sẽ mất đi, mà chúng tôi cũng lấy được đầu mối, xin nhờ cô.

- Nhưng...

Trương Hiểu Mai vẫn thật do dự.

- Làm ơn, chuyện liên quan tới mạng người!

Minh Diệu khẩn cầu:

- Nhất định không ra ngoài ý muốn, tôi nguyện ý dùng tính mạng đảm bảo.

- Được rồi!

Trương Hiểu Mai suy nghĩ thật kỹ, gật đầu.

- Thật tốt quá!

Minh Diệu cao hứng đứng lên, từ trong túi lấy ra đạo phù do Hoài Tố vẽ ra.

- Bây giờ cô chỉ cần buông lỏng tinh thần, không cần khẩn trương, nhớ lại tình hình ngày đó là được.

Minh Diệu đốt đạo phù, bỏ vào chén nước chia hai, đưa cho Trương Hiểu Mai một chén.

- Uống vào chén này, tôi sẽ uống chén này. Kế tiếp cô cứ hình dung lại, tôi liền có thể thấy. Cô không cần nói cho tôi biết, tôi tự mình quan sát là được.

- Mẫn tỷ, nhờ chị chiếu cố tốt cho lão thái thái.

Minh Diệu nói với Từ Mẫn.

- Bây giờ tôi không thể bị quấy rầy!

91. Chương 91: Hi Vọng Đến Thật Kỳ Diệu

Đứng ngay cửa bệnh viện, cầm kết quả chẩn đoán bệnh trong tay, Trương Hiểu Mai thật muốn bật khóc, nhưng vô luận như thế nào cũng không khóc nổi.

Lúc còn nhỏ cha nàng bị tai nạn lao động nên qua đời rất sớm, chỉ để lại mẹ nàng một mình cực khổ nuôi lớn nàng, đối với Trương Hiểu Mai mà nói mẹ không chỉ là người thân duy nhất, cũng là nơi dựa đảm duy nhất của nàng.

Mà bây giờ, một tờ giấy chẩn đoán kết quả về chứng bệnh liên tuyên bố người thân duy nhất của nàng trên thế giới này sẽ rời bỏ nàng mà đi, Trương Hiểu Mai cảm giác lồng ngực như bị kim đâm, nhưng không cách nào phát tiết ra ngoài.

Ngồi trên ghế dài trong công viên, Trương Hiểu Mai cầm tờ kết quả chẩn đoán xem không biết bao nhiêu lần. Giấy trắng mực đen nhưng không cách nào làm cho nàng tin được hết thảy là sự thực. Nàng không dám về nhà, nàng sợ sau khi về đến nhà nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng đôi mắt vô thần của mẹ nàng sẽ không nhận được mà òa khóc. Nàng không thể để mẹ biết, không thể để mẹ có thêm áp lực tâm lý quá lớn lao, nếu mẹ biết được thời gian của mình không còn nhiều lắm, Trương Hiểu Mai rất sợ mẹ của nàng cũng sẽ không chịu đựng thêm được nữa.

Sắc trời đã sắp tối, quần áo bị ẩm ướt dán chặt trên người, có chút giá lạnh, nhưng thân thể giá lạnh xa xa còn không bằng sự lạnh lẽo trong đáy lòng nàng.

Trương Hiểu Mai bưng kín mặt tận tình phóng túng tâm tình của mình, nước mắt lặng lẽ chảy qua kẽ tay, khóc đi, khóc đến khi nào không còn nước mắt hãy trở về nhà.

Không biết khóc được bao lâu, Trương Hiểu Mai cũng không cảm giác được nước mưa tuôn trên người, một đôi giày da màu đen xuất hiện ngay trước mắt của nàng. Nàng ngẩng đầu, một ông lão không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mặt nàng, tay cầm cây dù màu đen, che trên đầu nàng. Có lẽ do sắc trời quá tối nên Trương Hiểu Mai không nhìn thấy rõ bộ dạng của ông lão kia.

Ông lão mặc âu phục màu đen, nhìn qua là biết hàng cao cấp. Nhưng bộ âu phục như thế mặc lên trên người ông lão lại làm cho ông ta càng lộ ra vẻ âm lãnh, Trương Hiểu Mai cảm giác được có một cỗ khí lạnh ập vào mặt, nàng ôm chặt cánh tay.

- Cô gái nhỏ!

Ông lão mở miệng, trong giọng nói lại không có chút tình cảm nào.

- Khóc thương tâm như vậy, nhất định là có chuyện gì khó chịu nỗi đúng không, không bằng nói cho lão đầu này nghe xem một chút, nói không chừng tôi có thể giúp cô.

Trương Hiểu Mai cảm giác được một cỗ áp lực, đó là một loại khí thế của người đã ở thật lâu trên địa vị cao. Nàng lắc đầu, muốn đứng lên nhưng lại phát hiện chân mình không nghe sai sử.

- Không nên cử động, cô đã khóc quá lâu rồi, toàn thân đã tê rần, nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn.

Ông lão cởi áo khoác trùm lên người Trương Hiểu Mai. Trương Hiểu Mai có chút bối rối, chiếc áo đắt tiền như thế nếu bị nước bắn trên người nàng làm dơ nàng sẽ không đền nổi, tiền trong nhà toàn bộ đều dùng để chữa bệnh ẹ nàng, cơ hồ đã xài hết sạch sẽ, nàng muốn cự tuyệt nhưng trong miệng chỉ vang lên thanh âm hàm răng đánh lắp cập.

Ông lão ngồi xuống bên người Trương Hiểu Mai, vươn tay, từ trong tay nàng lấy ra tờ giấy kết quả chẩn đoán bệnh đã bị nhàu nát nhăn nhúm.

- Thì ra là như vậy, đây đúng là một cơ hội khảo nghiệm thật tốt!

Ông lão âm trầm cười cười, tựa hồ như đã nghĩ ra chủ ý gì rất tốt.

- Lão đầu kia giới thiệu cô gái này cho ta, nhưng ta lại chưa nghe nói qua, như vậy hãy thử xem rốt cục nàng có cơ hội đó hay không.

Trương Hiểu Mai không biết ông lão đang nói gì, bây giờ toàn thân nàng đang không ngừng run rẩy, không biết có phải do nguyên nhân đã ngâm nước mưa quá lâu hay không, hay bởi vì nguyên nhân nào khác.

Ông lão lấy ra một cây viết không biết từ nơi nào, ghi chép một địa chỉ bên trong tờ giấy kết quả chẩn đoán bệnh.

- Đi tới nơi này, có lẽ có thể tìm được phương pháp có thể cứu được mẹ của cô. Chỉ bất quá cô cần trả giá rất nhiều, đây là giao dịch với một ác ma.

Nói dứt lời, ông lão đứng dậy để cây dù cho Trương Hiểu Mai, chậm rãi rời đi.

- Xin...xin hỏi...

Trương Hiểu Mai cảm giác tựa hồ đã khá hơn một chút, không còn tới mức tê dại như vừa rồi.

- Xin hỏi ngài là...

Lão nhân vẫn tiếp tục đi xa, không quay đầu lại.

- Cô chỉ cần làm theo lời tôi nói là được, những thứ khác không nên hỏi.

Tiếp theo ông lão dần dần biến mất trong bóng tối, nếu không phải còn cây dù cùng chiếc áo khoác, Trương Hiểu Mai thậm chí hoài nghi vừa rồi do mình khóc quá nhiều nên mới phát sinh ảo giác.

Nhìn địa chỉ ông lão lưu lại, Trương Hiểu Mai vẫn còn có chút kỳ quái, ông lão kỳ quái kia có những cử động cùng lời nói lạ lùng, vô duyên vô cớ lưu lại địa chỉ, thật làm Trương Hiểu Mai không giải thích được nguyên nhân gì.

- Là một kẻ lường gạt sao?

Trương Hiểu Mai tắm rửa xong, thay quần áo đã ướt đầm.

- Hiểu Mai...

Tiếng gọi suy yếu của mẹ nàng từ trong phòng truyền ra, Trương Hiểu Mai vội vàng chạy vào.

- Mẹ, mẹ cảm thấy chỗ nào khó chịu vậy?

Trương Hiểu Mai ngồi xổm người xuống, nhìn thấy hai tay khô vàng của mẫu thân, nước mắt vòn quanh, cuối cùng cố nén không rơi xuống.

Mẫu thân không nói gì, nhắm mắt lại nhẹ nhàng lắc đầu:

- Hôm nay con lại đến bệnh viện phải không, bác sĩ nói mẹ còn sống được bao lâu?

- Mẹ đừng nói lung tung, không có việc gì đâu.

Trương Hiểu Mai nhẫn nhịn rất khổ sở, nhưng trong tiếng nói vẫn mang theo vẻ nức nở:

- Bác sĩ nói mẹ chỉ vì khí trời chuyển lạnh nên bị bệnh người già mà thôi, chỉ cần điều trị thêm một thời gian ngắn là có thể bình phục, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Mẫu thân chỉ khẽ cười, cố gắng vươn tay vuốt ve mặt Trương Hiểu Mai:

- Đồ ngốc, thân thể của mẹ chính mẹ biết, đã thời gian dài như vậy rồi, mẹ nghĩ mẹ sắp phải đi thôi.

- Không thể nào, mẹ đừng nên nói lung tung.

Trương Hiểu Mai không nhịn được chảy nước mắt.

- Mẹ sẽ không chết, chỉ cần điều trị thêm mấy ngày mẹ sẽ khỏe mạnh như trước kia.

Mẫu thân nhẹ nhàng lau nước mắt cho Trương Hiểu Mai.

- Đừng khóc, người đều có sinh lão bệnh tử, đây là chuyện thường tình của con người. Mẹ chỉ là không yên lòng cho con. Con đã trưởng thành rồi, cũng chưa lập gia đình, nếu mẹ đi chỉ sợ không còn ai chiếu cố cho con.

Có lẽ đã nói quá nhiều, mẫu thân ho khan kịch liệt.

- Đừng nói nữa mẹ, đừng nói nữa...

Trương Hiểu Mai vội vàng vuốt ngực ầu thân.

- Mẹ đừng nên tiếp tục hù dọa mình, không có chuyện gì đâu. Mẹ còn chưa thấy con lập gia đình, còn chưa ẵm cháu ngoại, mẹ sẽ không việc gì!

Thật vất vả mới trấn an được mẫu thân, Trương Hiểu Mai cũng không để mẹ tiếp tục nói chuyện, ấu thân nàng uống thuốc xong liền đỡ bà ngủ thiếp đi.

Nhìn mẹ mình trong giấc mộng còn thảnh thỏa nhả mày, trái tim Trương Hiểu Mai cũng không ngừng căng thẳng. Nếu như có thể, nàng tình nguyện thay thế mẫu thân thừa nhận ốm đau thể này.

Trở lại phòng mình, Trương Hiểu Mai thấy được tờ giấy kết quả chẩn đoán bệnh nhân nhúm đặt trên bàn, nàng cầm lên, suy nghĩ thật kỹ, rốt cục hạ quyết tâm.

- Nếu ngay cả mẹ cũng mất đi, mình còn gì để mất nữa chứ?

Trương Hiểu Mai quyết định bất kể đây có phải là một âm mưu hay không, xem như chỉ có một tia hi vọng nàng cũng muốn đi thử một chút.

Đi tới địa chỉ mà ông lão đã cho, Trương Hiểu Mai có chút không dám tin tưởng. Quán rượu cũ nát, ánh đèn neon thảnh thỏa còn chớp tắt, loại địa phương này chẳng lẽ có thể tìm ra được phương pháp để cứu mẹ của nàng sao?

Trương Hiểu Mai cắn cắn môi, bất kể như thế nào nàng cũng phải thử xem một chút, cho dù là bị gạt cũng được, dù sao nàng cũng từng thử qua. Nàng đẩy cửa quán rượu, đã khóa cửa, có lẽ đã nghỉ bán.

Bệnh của mẹ nàng càng ngày càng nghiêm trọng, đã không còn kéo dài thêm được nữa, Trương Hiểu Mai cũng không thể tiếp tục đợi tới ngày sau quay lại, đành gõ cửa quán rượu:

- Xin hỏi, có ai không, xin mở cửa dùm, tôi thật sự có chuyện rất quan trọng.

Không biết gõ cửa bao lâu, ngay khi Trương Hiểu Mai dự định buông tha, trong cửa truyền ra thanh âm một người đàn ông:

- Đã đóng cửa rồi, ngày mai trở lại đi.

Câu nói kia lại thấp lên hi vọng trong lòng Trương Hiểu Mai:

- Xin làm ơn, xin làm ơn, tôi chỉ muốn hỏi thăm một người, sẽ nhanh thôi, van xin anh, tôi đã không còn đợi được nữa.

Thanh âm của nàng đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Bên trong cửa truyền ra thanh âm than thở của một người đàn ông, cửa mở ra, một người thanh niên xuất hiện trước mặt Trương Hiểu Mai, dáng vóc có chút chần chừ.

- Tôi là ông chủ quán rượu này, tôi tên Âu Phàm.

Người thanh niên nói tiếp:

- Xin hỏi cô có chuyện gì?

- Mẹ của tôi bị bệnh rất nặng, tôi muốn cứu mẹ của tôi.

Trương Hiểu Mai mở miệng nói.

Âu Phàm đánh giá nàng:

- Lẽ ra cô nên gọi cho 120 đến bệnh viện đi, không phải tới nơi này gõ cửa quán rượu của tôi.

Nói xong Âu Phàm xoay người muốn đóng cửa lại, Trương Hiểu Mai vội vàng chạy lên nắm tay Âu Phàm.

- Làm ơn, hãy làm ơn, mẹ của tôi bị bệnh rất nặng, bệnh viện đã không còn cách chữa.

Trương Hiểu Mai dùng sức giữ cửa, không để Âu Phàm đóng cửa lại:

- Tôi nghe nói nơi này có thể trị lành bệnh của mẹ tôi.

- Cô à, tôi nghĩ cô lầm rồi!

Âu Phàm cau chặt mày:

- Chúng tôi thật sự không biết trị bệnh.
- Chờ một chút, chờ một chút, đúng rồi!

Trương Hiểu Mai nhớ tới lời của ông lão kia:

- Có người nói cho tôi biết chỗ của anh có một loại làm ăn, a không phải, là giao dịch, có thể trị lành bệnh của mẹ tôi.

Nghe tới đó, Âu Phàm sững sốt một thoáng, mở cửa quán rượu:

- Đi vào nói chuyện đi.

Trương Hiểu Mai đi theo Âu Phàm vào quán rượu nhỏ, nơi này không lớn, còn có một sân khấu có thể biểu diễn.

Âu Phàm kéo ghế ý bảo Trương Hiểu Mai ngồi xuống, rót cho nàng bị ly rượu:

- Cô đến để làm giao dịch hay sao?

Trương Hiểu Mai uống cạn ly rượu, rượu mạnh xuyên vào cổ họng, nàng ho khan kịch liệt, trong dạ dày nóng rực làm lòng nàng yên ổn không ít.

- Đúng!

Trương Hiểu Mai đặt ly rượu không xuống bàn.

- Không biết phải trả giá thứ gì, giao ra bao nhiêu, chỉ cần có thể trị lành bệnh của mẹ tôi, tôi đều có thể thừa nhận.
- Trả giá bao nhiêu cô cũng có thể thừa nhận được sao?

Âu Phàm cười khổ:

- Cô có hiểu chân tướng của sự việc hay không? Đây là giao dịch cùng ác ma, cô mất sẽ nhiều hơn thứ mà cô có được.
- Tôi không quan tâm!

Trong mắt Trương Hiểu Mai lóe ra ánh sáng kiên định.

- Tôi đã không còn gì để mất nữa rồi!

92. Chương 92: Nghi Thức Triệu Hoán

Âu Phàm thở dài một hơi, cũng không tiếp tục khuyên nữa. Giá trị quan của mỗi người đều không giống nhau, Âu Phàm cảm giác mình cũng đã làm đầy đủ, chuyện còn lại là do chính nàng tự chọn.

- Nếu như có cơ hội tôi sẽ nói giúp cô.
- Vì sao vậy?

Trương Hiểu Mai có chút không rõ:

- Lúc nào tôi cũng có thể mà, bây giờ làm ngay đi!

Âu Phàm lắc đầu:

- Tôi chỉ bắt quá là người trung gian mà thôi, nếu như tôi nhìn thấy người mà cô cần giao dịch tôi sẽ nói với cô ta, chẳng qua thật không biết phải chờ cho tới lúc nào.

- Không được, không được, anh nhất định phải giúp tôi!

Trương Hiểu Mai kéo mạnh tay Âu Phàm:

- Không còn kịp rồi, không có bao nhiêu thời gian. Anh làm ơn đi, mẹ của tôi không còn thời gian để tiếp tục chờ đợi thêm được nữa.

- Tin tôi nói đi, tôi cũng rất muốn giúp cô, cô là người đầu tiên vì người khác mà tới xin giao dịch mà tôi biết.

Âu Phàm nhú mày:

- Nhưng tôi thật sự không có cách nào, tôi chỉ có thể bị động chờ người kia xuất hiện mà thôi.

Nghe đến đó Trương Hiểu Mai buông lỏng tay Âu Phàm, trong mắt tràn đầy thất vọng. Đã như vậy chỉ có thể chờ đợi thôi sao? Trương Hiểu Mai có chút vô lực viết lại tên cùng địa chỉ số điện thoại của mình đưa cho Âu Phàm.

- Nhờ anh nếu như có thể nhìn thấy người kia lập tức báo cho tôi biết với.

Âu Phàm cầm tờ giấy gật đầu:

- Tôi biết rồi!

Trương Hiểu Mai đứng dậy, mặc dù có chút thất vọng nhưng trong lòng nàng vẫn còn một tia hi vọng thì nàng cũng không muốn buông tha. Đi tới cửa, Trương Hiểu Mai quay đầu lại nhìn Âu Phàm:

- Người kia thật sự chuyện gì cũng làm được sao?

- Phải!

Khóe môi Âu Phàm hiện ra nụ cười thật khổ sở:

- Chỉ cần cô có thể trả đủ cái giá!

Trương Hiểu Mai gật đầu rời khỏi quán rượu.

Kéo theo thân thể mỗi một Trương Hiểu Mai quay trở về nhà. Có lẽ hôm nay nàng bị đả kích quá lớn, Trương Hiểu Mai cảm giác thân thể mình mệt mỏi tới mức không muốn cử động.

Mới dùng chìa khóa mở cửa, nàng liền nghe được tiếng ho khan kịch liệt của mẫu thân.

Trương Hiểu Mai cũng không kịp cởi giày, vội vàng chạy vào phòng mẫu thân.

Về mặt mẫu thân nàng thật thống khổ, nằm trong lòng Trương Hiểu Mai vô cùng đau đớn.

- Mẹ, mẹ làm sao vậy, đừng làm con sợ, con đi gọi xe cứu thương!

Trương Hiểu Mai vội vàng vàng đi tìm điện thoại, mẹ nàng ngăn trở nàng.

Qua một lúc lâu mẹ nàng mới dùng được cơn ho khan kịch liệt:

- Không cần, đi cũng như vậy thôi, còn tốn tiền nhiều hơn. Không bằng con tiết kiệm chút tiền để tính toán ỉnh sau này.

Trương Hiểu Mai có chút muốn khóc, nàng cố gắng dằn nén không cho nước mắt chảy xuống. Nàng không thể khóc trước mặt mẫu thân, như vậy sẽ làm mẹ lo lắng, hít sâu một hơi nàng nuốt ngược nước mắt trở về.

Nàng quá mệt mỏi, ngồi trông chừng ẹ bên cửa sổ, không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Điện thoại vang lên, Trương Hiểu Mai bình tĩnh, thì ra đã là buổi sáng, trên người nàng được phủ chiếc áo khoác ngoài, hẳn mẹ nàng sợ nàng bị cảm lạnh nên cố gắng kéo theo thân thể bệnh tật đứng dậy đắp lên cho nàng.

Trương Hiểu Mai nhìn thoáng qua mẫu thân còn đang trong giấc mộng, hô hấp của bà đã nhẹ nhàng hơn không ít, hẳn không có gì đáng ngại. Trương Hiểu Mai đứng dậy cầm lên điện thoại đi ra khỏi phòng.

Trên điện thoại di động biểu hiện một dãy số xa lạ, Trương Hiểu Mai nhớ tới chuyện hôm qua trong lòng chợt vui mừng vội vàng nhấn nút đón nghe.

- Tôi là Trương Hiểu Mai, xin hỏi anh là ông chủ quán rượu sao?

Thanh âm Trương Hiểu Mai không dần nén được hưng phấn.

- Không phải!

Đầu bên kia điện thoại truyền ra một thanh âm già nua:

- Tôi là ông lão ở công viên ngày hôm qua. Khi nào thì bắt đầu giao dịch?

Nghe được không phải ông chủ quán rượu, trong lòng Trương Hiểu Mai trầm xuống. Ông lão hôm qua nói thế nào cũng đã giúp nàng, nàng tự nhiên không thể quá thất lễ:

- A, chào ngài, tôi đã tìm được quán rượu kia, nhưng chưa tìm được người giao dịch nọ.

- Vậy sao...

Ông lão bên kia điện thoại chợt trầm mặc một lúc.

- Vậy cũng tốt, không còn chuyện nữa.

- Chờ một chút, chờ một chút...

Trương Hiểu Mai linh quang chợt lóe, ông lão này biết về chuyện giao dịch kia, nói không chừng sẽ biết được phương pháp liên lạc với người giao dịch.

- Xin hỏi ngài làm sao có thể tìm được người đó vậy?

Tôi thật sự rất gấp, mẹ của tôi không còn được bao nhiêu thời gian chờ đợi nữa.

Đầu bên kia điện thoại lại trầm mặc một lúc, qua thật lâu thanh âm ông lão kia chậm rãi vang lên:

- Tôi sẽ giúp cô tra thử một chút!

- A, vậy thì thật là...

Không đợi Trương Hiểu Mai nói xong lời cảm tạ, điện thoại đã dập máy.

Thân thể của mẫu thân càng ngày càng kém, mỗi ngày trong lòng Trương Hiểu Mai nóng như lửa đốt, nhưng không nghe điện thoại gọi tới. Mỗi ngày nàng bận rộn chiếu cố mẫu thân, không hề rời khỏi một phút nào. Trương Hiểu Mai cũng không còn có hội đi tới quán rượu tìm kiếm ông chủ kia nữa.

Một tuần lễ trôi qua, mẫu thân nằm trên giường suốt cả ngày đêm không mở mắt, cơ hồ đã mất đi ý thức. Vuốt ve cánh tay sưng phù của mẫu thân, Trương Hiểu Mai chỉ có thể ngồi lặng bên đầu giường mà khóc.

Đột nhiên, điện thoại yên tĩnh đã lâu lại đột ngột vang lên làm Trương Hiểu Mai kinh ngạc giật nảy mình. Nàng lao tới chụp nhanh điện thoại.

- Xin hỏi có tin tức sao?

Trong lời nói của Trương Hiểu Mai vừa vội vàng vừa mang theo tiếng khóc nức nở.

- Tìm giấy bút ghi lại đi!

Ông lão bên kia điện thoại vẫn nói chuyện thật chậm rãi.

Trương Hiểu Mai tìm được giấy bút đem những lời ông lão dặn ghi chép xuống.

- Chiếu theo lời của tôi đi làm, hẳn là có thể, khuya hôm nay chính là đầy tháng!

Nói xong ông lão cúp điện thoại.

Nhìn những dòng chữ ghi lại trên giấy, Trương Hiểu Mai có chút mờ mịt, đây là những thứ gì thật kỳ quái a, chẳng lẽ thực sự giống như lời ông chủ quán rượu đã nói, dùng linh hồn của mình để giao dịch với ác ma sao?

Mẫu thân đột nhiên rên rỉ, hân thân thể lại bắt đầu đau đớn. Trương Hiểu Mai cắn chặt răng, xem như là bán đứng linh hồn thì thế nào, nếu trên thế giới chỉ còn lại một mình nàng cô đơn, có khác gì một cái xác biết đi mà thôi đây?

Ông lão dặn những thứ đồ vật cũng không dễ chuẩn bị, Trương Hiểu Mai tìm rất nhiều địa phương mới gom lại đầy đủ, chờ khi về tới nhà đã là ban đêm, hàng xóm mà Trương Hiểu Mai nhờ vả chiếu cố dùm mẹ nàng đã có chút sốt ruột lo lắng.

Tiến người hàng xóm trở về, Trương Hiểu Mai ngồi trước cửa sổ cạnh giường mẫu thân ngây người, lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ, bây giờ nàng phải đợi chính là ánh trăng dâng lên.

Hôm nay là đầy tháng, bầu trời như được tẩy lễ, không hề có chút mây, ánh trăng tròn rơi xuống trên những con đường trống vắng không bóng người, càng thêm lộ vẻ vắng lạnh.

Đây là một ngã tư đường rất ít người đi lại, Trương Hiểu Mai ôm một đồng lớn đồ vật đứng ngay trung ương ngã tư đường.

Nàng đem mọi thứ mua được bỏ vào trong lò đồng đốt lên, mùi vị kích thích khiến Trương Hiểu Mai nhin không được che lỗ mũi. lồng tre màu hồng đặt bên cạnh có một con mèo đen nhỏ đang mở to đôi mắt lẳng lặng nhìn chủ nhân mới của nó đang làm những chuyện thật kỳ quái.

Ôm con mèo ra khỏi lồng, con mèo nhỏ thật ngoan ngoãn liếm liếm tay nàng có chút ngứa ngáy.

- Thật xin lỗi!

Trương Hiểu Mai có chút không đành lòng, nhưng không thể làm gì khác hơn.

- Vì mẹ của ta, chỉ đành ủy khuất người!

Con mèo nhỏ có chút mờ mịt liếm ngón tay chủ nhân, nó chỉ biết lấy lòng chủ nhân là được ăn ngon, hoàn toàn không phát giác được con dao nhọn lờ lờ trong tay nàng.

- Meo...

Con mèo nhỏ nhỏ giọng kêu lên một tiếng, nhìn gương mặt đang giãy dụa của chủ nhân, nó không rõ vì sao không có sự vuốt ve ấm áp cùng đồ ăn vật mà nó muốn.

- Meo...

Tiếng kêu của con mèo biến thành tiếng rít thảm, con dao sắc bén chặt đứt ngang cổ con mèo, máu tươi chảy ra từ miệng vết thương dính đầy tay Trương Hiểu Mai. Trương Hiểu Mai cố gắng không chế bàn tay run rẩy của mình, đem thi thể con mèo còn ấm đặt xuống mặt đất, chấm máu tươi vẽ loạn lên trên người mình.

Nhắm mắt lại, Trương Hiểu Mai quỳ trên mặt đất niệm lên một chuỗi âm thanh thật trúc trắc mà ông lão đã dạy cho nàng. Những lời này nàng cũng không hiểu có ý nghĩa gì, chẳng qua không ngừng niệm, hi vọng kỳ tích xuất hiện.

Mây đen không biết từ nơi nào bay tới, che phủ vàng trắng sáng, con đường không ánh đèn trở nên đen nhánh âm u, gió lạnh thổi qua sau lưng Trương Hiểu Mai, làm cho nàng không khỏi rùng mình. Nàng mở mắt, lại phát hiện không biết sương mù đã nổi lên từ lúc nào, sương mù dày đặc, cơ hồ không nhìn thấy ra quang cảnh cách vài thước chung quanh.

- Người đã đến rồi đúng không, trả lời ta đi!

Trương Hiểu Mai tìm kiếm khắp nơi, muốn tìm bóng dáng của ác ma, nhưng sương mù làm cho nàng không nhìn thấy rõ được gì.

- Ta biết người đã đến rồi.

Trương Hiểu Mai cố nén nỗi sợ hãi trong lòng.

- Ta chỉ muốn làm giao dịch, người có thể lấy đi hết thảy, xin cứu mẹ của ta.

Yên tĩnh, lời của Trương Hiểu Mai không được bất kỳ lời đáp lại.

Sương mù dần dần tản đi, trăng sáng lộ ra khỏi tầng mây, chiếu xuống mặt đất. Vẫn là ngã tư đường vắng lạnh, chẳng qua có thêm thi thể của một con mèo nhỏ, cùng một cô gái máu me đầy mặt.

- Thất bại sao...

Trương Hiểu Mai nhin không được khóc lên, lần ném thứ cuối cùng cũng thất bại, nàng thật sự không cách nào đi tiếp nhận mẹ của nàng thực sự phải rời xa nàng.

Trương Hiểu Mai mang theo nỗi tuyệt vọng tập tễnh trở về nhà. Bất kể như thế nào nàng cũng phải đưa tiễn mẫu thân đoạn đường cuối cùng, điều này làm cho nàng không còn thời gian tiếp tục khóc nữa.

Rửa sạch máu trên mặt, Trương Hiểu Mai nhìn gương mặt tái nhợt của mình trong gương, cổ khởi lên tinh thần, không thể để mẫu thân nhìn thấy khuôn mặt yếu ớt không sao chịu nổi của nàng.

Trương Hiểu Mai đi tới phòng mẫu thân, vui mừng phát hiện mẹ nàng đã mở mắt.

- Mẹ, rốt cục mẹ đã tỉnh!

Trương Hiểu Mai chạy nhanh tới bên giường, phát hiện tay của mẹ mình đã không còn sưng phù như trước.

Mẹ nàng cười cười:

- Mẹ chỉ muốn nhìn kỹ con!

Trương Hiểu Mai ngẩng đầu nhìn mẹ, không hiểu rõ ý tứ.

- Thời gian của mẹ tới rồi.

Mẹ của nàng hiền lành vuốt ve đầu nàng.

- Đã có người đến muốn dẫn mẹ đi, mẹ chỉ muốn nhìn kỹ con thêm lần nữa.

- Mẹ đang nói gì đây...

Trương Hiểu Mai nắm tay mẫu thân.

- Mẹ nhìn xem, tay của mẹ đã hết sưng rồi, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

Mẫu thân hít sâu một hơi:

- Sau này con tự chiếu cố mình cho tốt, mẹ không còn ở bên cạnh con, hết thấy phải dựa vào chính con đó.

- Mẹ, mẹ đừng nói khó nghe như vậy, mấy ngày nữa mẹ sẽ khỏe lại thôi mà.

Trương Hiểu Mai ôm tay mẫu thân gục trên người bà.

Trương Hiểu Mai cảm thấy có điều gì không đúng, tay của mẹ nàng đã vô lực buông xuống, cũng không còn cảm giác được tiếng hít thở, nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên, phát hiện mẹ nàng đã rời đi nhân thế.

- Mẹ ơi...

Trong lòng Trương Hiểu Mai cảm giác như bị đao cắt đau đớn, không khỏi lớn tiếng òa khóc.

- Mùi vị thật quá khó ngửi đi!

Trong phòng đột nhiên xuất hiện thanh âm của một nữ nhân, ngoài ra còn một mùi thơm nồng nặc.

- Lần sau nên nhớ kỹ, không nên làm cho bản thân mình dơ bẩn như vậy, ta không giống như những người khác đâu!

93. Chương 93: Sự Khác Nhau Giữa Nhân Viên Bán Hàng Cùng Lão Bản Xí Nghiệp Tư Doanh!

- Cô...cô...

Nhìn nữ nhân đột nhiên xuất hiện, Trương Hiểu Mai kinh hãi nói không nên lời.

- Ta cái gì mà ta, thời gian có hạn, mau nhanh bàn xong giao dịch để kết thúc công việc đi.

Nữ nhân kia liếc nhìn Trương Hiểu Mai.

- Cô...cô là ác ma làm giao dịch kia sao?

Trương Hiểu Mai nơm nớp lo sợ hỏi, nửa đêm có một nữ nhân không chút âm thanh đột nhiên xuất hiện trong nhà mình, không phải oán quỷ thì chính là ma quỷ rồi.

- Nói nhảm!

Nữ nhân có chút tức giận nhìn chằm chằm Trương Hiểu Mai.

- Không phải người gọi ta tới đây sao?

- Nhưng...nhưng mẹ của tôi...đã đi rồi...

Trương Hiểu Mai lại khóc không thành tiếng.

- Còn chưa đâu!

Nữ nhân phất phất tay, một trận gió lạnh thổi qua, cửa sổ liền mở ra rồi đóng lại, còn truyền đến thanh âm kêu gào khiến người ta nổi cả da gà.

- Được rồi, tử thần đã bị ta đuổi đi, nhưng hắn sẽ trở lại, khi hắn trở lại dẫn mẹ ngươi đi nếu như còn chưa bàn xong, vậy mẹ ngươi sẽ đi thật sự.

Nữ nhân thản nhiên ngồi xuống, giống như chỉ vừa đuổi một con ruồi rời đi.

- Cô muốn nói...cô có thể đuổi đi hắc bạch vô thường tới câu hồn sao?

Trương Hiểu Mai nghe nói như thế, lại càng vô cùng kinh hãi, sững sờ một thoáng ngay sau đó liền hưng phấn chụp lấy tay áo nữ nhân kia.

- Như vậy cô nhất định có thể cứu được mẹ của tôi rồi?

Nữ nhân lạnh lùng nhìn Trương Hiểu Mai kéo tay mình, lộ ra một tia chán ghét, Trương Hiểu Mai thấy ánh mắt kia, thật thức thời buông lỏng tay ra.

- Chẳng lẽ ta tới phơi ánh trăng sao?

Nữ nhân lạnh lùng nói:

- Nói đi, ngươi muốn trao đổi cái gì?

- Tôi muốn mẹ của tôi sống lại.

Trương Hiểu Mai ổn định tâm tình nói tiếp:

- Sống thật khỏe mạnh!

- Có thể, dùng mạng của ngươi để đổi!

Ngữ khí của nữ nhân có chút không nhịn được.

- Được, nhưng tôi van xin cô, cho tôi được ở lại với mẹ tôi vài ngày, mà không phải trực tiếp đem tôi đi, tôi sợ mẹ của tôi sẽ thương tâm. Tôi sẽ tìm lý do, nói tôi phải đi xa làm việc, không làm mẹ của tôi hoài nghi, chỉ mấy ngày thôi.

Trương Hiểu Mai cũng không hề sợ hãi đối với cái chết của mình, đối với nàng mà nói, có thể cứu được mẹ mình mới là trọng yếu nhất.

Nữ nhân giương mắt nhìn Trương Hiểu Mai, vẻ chán ghét trong mắt không còn mãnh liệt như trước:

- Không nghĩ tới ngươi còn là một đứa con hiếu thuận.

Trương Hiểu Mai thở dài:

- Tôi cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm này người bình thường sẽ không hiểu được. Tôi nguyện ý vì mẹ giao ra tất cả những gì tôi có, bao gồm tính mạng của tôi. Mất đi mẹ tôi, tôi sống không nổi!

Nữ nhân nghiêng đầu nhìn Trương Hiểu Mai:

- Vậy ngươi có nghĩ tới hay không, nếu mẹ ngươi sống lại, mà ngươi lại chết đi, bà ta có thể cũng không sống nổi. Giấy gói không được lửa, cho dù ngươi có thể gạt bà ấy một hai ngày hoặc một hai năm, sớm muộn gì bà ta cũng sẽ biết về cái chết của ngươi.

- Không có gì!

Trương Hiểu Mai cười:

- Mẹ của tôi kiên cường hơn tôi nhiều, tôi nghĩ mẹ tôi có thể gắng gượng qua được thôi.

Nữ nhân cười lắc đầu:

- Thật là một quái nhân. Ngươi là người đầu tiên hi vọng dùng tính mạng của mình để đổi lấy cơ hội sống cho người khác trong suốt bao năm nay ta từng gặp, ta đột nhiên cảm thấy cũng không chán ghét ngươi cho lắm.

Nữ nhân mỉm cười nhìn Trương Hiểu Mai.

- Xin tự giới thiệu mình, ta tên là Lillies, một thương nhân chân chính.

- Chán tôi? Tại sao?

Trương Hiểu Mai có chút không hiểu thái độ biến hóa của nữ nhân.

- Ta đã nói rồi, ta không giống như những người khác, ta chỉ thích làm giao dịch với người mà ta muốn.

Lillies dùng bàn tay trắng nõn vuốt mái tóc đen nhánh của mình.

- Ta không phải là nhân viên tới chào hàng, ta là lão bản xí nghiệp tư doanh. Mà ngươi...

Lillies nhìn Trương Hiểu Mai ngừng lại một chút.

- Đi dùng loại phương thức không chính đáng kêu ta tới đây, trên người còn tràn ngập mùi máu tươi mà ta chán ghét nhất. Mặc dù ta không biết ngươi làm sao biết được sự tồn tại của ta, nhưng loại nghi thức này của ngươi làm cho ta rất không thoải mái.

- Phải...thật xin lỗi...

Trương Hiểu Mai vội vàng nói xin lỗi, đối với ác ma có thể đem mẹ mình cứu sống, nàng cũng không muốn lưu lại ấn tượng xấu cho người ta.

- Là người khác nói cho tôi biết phương pháp này, cho nên tôi cũng không biết cô không thích như vậy...

- Người khác?

Lillies hí mắt, trong mắt mang theo tia hàn quang.

- Là ai?

- Tôi...tôi cũng không nhận ra. Là một ông lão...

Mặc dù Trương Hiểu Mai cũng muốn trả lời thật cặn kẽ, nhưng nàng rất sợ làm như vậy sẽ mang đến phiền toái cho ông lão kia, dù sao ông lão chỉ là giúp nàng.

- Bỏ đi, chính ta có thể điều tra ra.

Lillies đối với câu nói mơ hồ của Trương Hiểu Mai cũng không quá để ý.

- Vậy...nếu như có thể...

Trương Hiểu Mai suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói ra.

- Ông lão kia chỉ là muốn giúp tôi mà thôi, có thể đừng làm khó ông ấy hay không...

Lillies cười cười:

- Người cũng là một người tốt, hay là trước tiên nói chuyện giao dịch giữa chúng ta đi đã.

- Chỉ cần ẹ tôi khỏe mạnh sống sót, tôi nguyện ý giao ra tính mạng của tôi.

Trương Hiểu Mai không chút nào do dự.

- Không, không, không, ta nghĩ người lắm rồi!

Lillies khoát tay:

- Lúc trước ta chỉ bắt quá là nói nhảm mà thôi, không được, giết người đối với ta cũng không có gì hay, dù sao mẹ người là bị tử thần mang đi. Loại mua bán chỉ bởi mà không kiếm được tiền ta không làm.

- Vậy rốt cục muốn tôi làm sao?

Trương Hiểu Mai có chút mê hoặc, ác ma tự xưng là thương nhân chân chính này không giống như ác ma, mà thật giống như một thương nhân thực sự.

- Người hỏi ta, đúng là thật khó khăn.

Lillies nâng cằm lên, vẻ mặt buồn rầu:

- Cuộc làm ăn giống như của người, bản thân ta là lần đầu tiên mới làm, cho nên ta cũng có chút làm khó.

- Không bằng như vậy đi!

Lillies vỗ bàn:

- Cứ xem như kỷ niệm cuộc sống ta từng là nhân viên chào hàng, hôm nay ưu đãi lớn. Người muốn mẹ của người sống khỏe mạnh bao nhiêu năm nữa?

- Cô hỏi như thế...tôi thật không biết...

Trương Hiểu Mai bị hỏi đến sững sờ.

- Đương nhiên là càng thọ càng tốt rồi...

Lillies cẩn thận đánh giá Trương Hiểu Mai từ trên xuống dưới thật tỉ mỉ, sau đó gật đầu.

- Ta có thể ẹ của người và người rời đi nhân thể cùng nhau, ở mười năm sau.

Lillies suy nghĩ một chút, nói:

- Dù sao đối với ta mà nói, tình huống của người tương đối đặc thù. Có lẽ dạo chơi trong nhân gian quá lâu, tư tưởng của ta dần dần có chút đồng hóa như nhân loại các người mất rồi. Đối với sinh lý tử biệt giữa thân nhân với nhau, ta cũng có chút thương cảm.

- Ý của cô là nói...mẹ của tôi có thể sống thêm mười năm?

Tin tức này làm Trương Hiểu Mai mừng rỡ.

- Không cần vui vẻ như vậy, mười năm sau người cũng phải chết.

Lillies nghịch tóc của mình, quần lên ngón tay:

- Người chưa nói tới chuyện tình yêu, trong lòng vẫn còn ảo tưởng, cho nên ta còn muốn cả chuyện tình yêu của người.

- Tình yêu của tôi?

Trương Hiểu Mai đối với từ này có chút mê mang.

- Đúng, tình yêu của người, đã thật lâu chưa từng thấy qua tình yêu đơn thuần như vậy rồi. Nhân loại bây giờ cỡ tuổi như người, vẫn có thể giữ được tình cảm thuần khiết đã không còn bao nhiêu, phần lớn trộn lẫn quá nhiều thứ nhảm chán. Tình yêu mang theo dục vọng không đáng giá chút nào.

Lillies nhìn Trương Hiểu Mai, nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi, giống như nhìn thấy một món ăn ngon, bộ dạng này làm Trương Hiểu Mai có chút sợ hãi.

- Chính là như vậy, người dùng ba mươi năm tuổi thọ còn lại của mình để đổi lấy mười năm sống chung cùng mẹ người, dùng tình yêu thuần khiết của mình để đổi lấy mẹ người được sống lại, về phần bệnh của mẹ người sao...

Lillies suy nghĩ một chút.

- Xem như là tặng phẩm đi, hôm nay tâm tình của ta không tốt lắm, nhưng nhìn ở tấm lòng của người, xem như ưu đãi.

Trương Hiểu Mai không chút do dự gật đầu, điều kiện này đối với nàng mà nói thật không cách nào cự tuyệt. Nàng vốn đã tính toán xong, cho dù giao ra tính mạng của mình cũng phải để mẹ mình khỏe mạnh sống sót.

Nhìn Trương Hiểu Mai ngay cả suy nghĩ cũng không cần liền đáp ứng, Lillies cũng cảm giác có chút ngoài ý muốn, những người giao dịch khác ít nhất cũng sẽ suy nghĩ mười mấy phút đồng hồ, sau đó bắt đầu cò kè mặc cả, nhưng hôm nay người này dùng phương pháp mạnh mẽ bức bách nàng ta tới đây lại khác với những người khác, điều này làm Lillies có chút do dự.

- Người thật nghĩ kỹ chưa? Không cần suy nghĩ thêm sao?

Lillies lộ vẻ kỳ quái nhìn Trương Hiểu Mai:

- Phải biết rằng người nhiều nhất chỉ được sống thêm mười năm, mười năm sau người cùng mẹ người phải chết, hơn nữa người cũng chưa nói qua chuyện yêu đương, chẳng lẽ người thật không muốn nếm thử tư vị này sao?

- Lại có cái gì có thể vượt qua được sự khỏe mạnh của người thân mình chứ?

Trương Hiểu Mai đối với lời hảo tâm nhắc nhở của Lillies cũng không để trong lòng.

- Đối với tôi mà nói, mẹ mới là trọng yếu nhất, hết thấy của tôi cũng là được mẹ tôi cho tôi, bởi vì mẹ đã đưa tôi tới thế giới này, dưỡng dục tôi. Mà tôi có thể hồi báo cho bà, chính là toàn bộ những gì tôi có.

Trương Hiểu Mai cười cười:

- Lại nói tôi còn khả năng cự tuyệt sao? Nếu tôi đáp ứng, mẹ tôi có thể vui vẻ khỏe mạnh sống thêm mười năm, nếu không đáp ứng, sẽ phải chịu đựng nỗi thống khổ mẹ chết đi. Mất đi mẹ đối với tôi mà nói, cuộc sống không còn gì ý nghĩa. Có thể không chịu đựng sinh lý tử biệt lúc còn sống, đây cũng là một loại hạnh phúc.

- Tốt lắm!

Nếu như người muốn giao dịch cũng không quan tâm, Lillies tự nhiên cũng không còn gì do dự. Bàn tay mảnh khảnh như bạch ngọc của nàng không biết từ lúc nào hiện ra một tờ giấy chẳng chì chữ viết.

- Ký tên lên tờ giấy này, sau đó cắt ngón giữa nhỏ máu lên, giao dịch xem như có hiệu lực.

Trương Hiểu Mai không hề nghĩ ngợi trực tiếp ký tên, cắt ngón tay nhỏ máu lên chỗ vừa ký xong.

- Người thật là một người kỳ quái.

Lillies cảm khế ước:

- Cảm khế ước không nhìn kỹ lại ký tên vào, nếu đổi thành người khác người đã sớm rơi vào bẫy rập vô tận rồi.

Nói tới đây, Trương Hiểu Mai mới tỉnh ngộ, mặt đỏ bừng.

- Vậy...tôi có thể nhìn lại...vừa rồi quá nhanh, tôi quên mất...

- Cô là ngu ngốc sao?

Lillies đứng lên gõ nhẹ lên trán Trương Hiểu Mai.

- Đã ký xong rồi còn nhìn thì có ích lợi gì. Hoàn hảo người gặp là ta, ta còn là một thương nhân chân chính, sẽ không lừa gạt người.

- Bây giờ tôi phải làm sao mới làm ẹ của tôi sống lại?

Trương Hiểu Mai hỏi.

- Cái gì cũng không cần làm, hết thầy giao cho ta.

Bàn tay trắng nõn của Lillies phát qua mắt Trương Hiểu Mai, nàng liền mất đi tri giác.

- Nhớ được, giao dịch giữa chúng ta không thể nói cho bất luận kẻ nào nghe, nếu không ta sẽ cho rằng người vi phạm khế ước, thu hồi hết thầy giao cho người.

- Chờ người tỉnh lại, đợi chờ người chính là vui mừng kỳ vọng!

Đây là câu nói cuối cùng trước khi Trương Hiểu Mai mất đi ý thức.

94. Chương 94: Sự Tồn Tại Của Bán Thân

Ánh mặt trời chiếu lên mặt gây cảm giác chói mắt, Trương Hiểu Mai úp mặt sấp lại một cách lười biếng và nhắm mắt ngủ tiếp.

Một bàn tay ôn nhu vuốt ve tóc cô rất nhẹ nhàng, trong lòng dậy lên cảm giác ấm áp.

- Nếu còn muốn ngủ thì lên giường mà ngủ tiếp đi con.

Một âm thanh già nua vang lên bên tai. Đây là tiếng của mẹ, Trương Hiểu Mai thầm nghĩ. Là tiếng của mẹ...

- Không cần đâu, con ở đây cũng được rồi mà.

Là tiếng mẹ, Trương Hiểu Mai giật mình, cô nhớ được rõ ràng ngày hôm qua mẫu thân đã không còn thở nữa mà. Con buồn ngủ bỗng chợt biến mất, Trương Hiểu Mai giật mình nhảy dựng lên.

- Làm gì thế?

Mẹ cô nhìn con gái lớn nhảy dựng lên vậy cũng sợ hết hồn.

- Gặp ác mộng hả con?

- Mẹ, mẹ bây giờ cảm giác sao rồi?

Trương Hiểu Mai ôm lấy tay của mẹ, vội vàng hỏi. Trương Hiểu Mai có thể cảm giác được sự ấm áp từ đôi bàn tay mẹ. Không còn lạnh giá, mất dần hơi ấm như tối qua.

- Mẹ ổn mà !

Bà mỉm cười.

- Mẹ cảm giác khác, trên người không đau đớn và cũng chẳng còn muốn ho khan.

- Thật tốt quá, thật tốt quá...

Trương Hiểu Mai không nhìn được gục lên người mẫu thân khóc nức lên.

- Tối hôm qua mẹ làm con sợ muốn chết.

Bà ôn nhu vuốt ve đầu Trương Hiểu Mai.

- Không có gì phải sợ cả, cái gì qua thì cũng đã qua rồi.

- Đúng rồi ! Mẹ, tối hôm qua mẹ có cảm giác gì.

Khóc một lúc nhẹ nhõm rồi, chợt nhớ tới nữ nhân ngày hôm qua Trương Hiểu Mai mới ngừng khóc. Hết thấy đều giống như một giấc mộng giống nhau vậy.

- Tối ngày hôm qua... hình như mẹ có một giấc mơ kỳ quái.

Bà cố gắng nhớ lại .

- Mẹ thấy được một người đàn ông mặc trang phục màu đen, hắn nói với mẹ là đi thôi. Mẹ nghĩ người

đàn ông kia chính là quý Vô Thường dưới địa phủ nên mẹ bảo với hắn là mẹ muốn gặp con một lần cuối cùng nhưng hắn nhất quyết không chịu. Hắn dùng một sợi dây xích khóa cổ mẹ lại, tóm lấy mẹ. Mẹ liều mạng giãy dụa không ngừng, sau đó mẹ liền thấy con trở lại. Nam nhân kia hình như cũng nhìn được con trở lại nên trốn trốn vào một bên và nói rằng sẽ ẹ cơ hội được nói cho con di ngôn. Sau đó mẹ nhớ được là mẹ có nói với con mấy câu rồi cảm giác thấy cổ căng lên và trở nên mơ mơ màng màng. Cuối cùng mẹ thấy được một quang sáng trắng khiến cho cơ thể rất thoải mái. Lúc mẹ tỉnh dậy thì thấy con đang gục bên giường ngủ thiếp đi. Mẹ không muốn đánh thức con nên không gọi con dậy.

- Vậy bây giờ cơ thể mẹ...

Trương Hiểu Mai nghe được lời mẹ cũng cảm thấy có chút nghi ngờ đối với chuyện tối qua.

- Mẹ cũng không biết chuyện gì xảy ra, hình như bệnh của mẹ cũng không còn gì đáng ngại. Không thấy đau cũng không ho khan, chẳng qua là cả người không có tý sức lực nào. Chắc là do nằm lâu quá mà thôi.

- Không được, con không yên tâm.

Trương Hiểu Mai đứng bật dậy

- Để con đưa mẹ đi bệnh viện kiểm tra lại mới được...

* * *

“Kỳ tích, quả thực là kỳ tích” – Trương Hiểu Mai nhớ lại sự kinh ngạc của bác sĩ có chút buồn cười. Miệng há hốc và giọng nói thì cao vút y như là đang gặp quỷ vậy. Vốn là có bệnh nan y và đã được thông báo là tử vong. Vậy mà đột nhiên khỏi hẳn. Sau khi kiểm tra chỉ thấy hiện tượng da thịt có chút khô héo do không vận động trong một thời gian dài còn tất cả bộ phận khác đều tốt đến mức không thể tốt hơn. Ngay cả những bệnh thường gặp của người già như huyết áp, phong thấp hay thị lực kém cũng đều không có. Thậm chí có thể so sánh với một thanh niên khỏe mạnh khoảng 20 tuổi. Dù là ai cũng không có cách nào tin nổi.

Đối với nữ nhân kỳ lạ kia, mặc dù đã lấy đi của mình 30 năm tuổi nhưng trong lòng Trương Hiểu Mai còn thâm cảm kích. Trong thâm tâm cô, chỉ cần có thể sống bên cạnh mẹ thì dù chỉ có thể sống thêm 1 năm thôi cũng là quá đủ rồi.

* * *

Hít sâu một hơi, Minh Diệu chậm rãi mở mắt và thấp một nén nhang.

- Như thế nào đây? Thấy được chưa?

Nghe tiếng bật bật lửa Từ Mẫn vội vàng chạy tới. Minh Diệu gật đầu mỉm cười:

- Mình đối với ác ma này càng ngày càng hứng thú, thật là một kẻ thú vị.

- Gì cơ?

Từ Mẫn nghe Minh Diệu nói mà vẫn chưa hiểu rõ ý tứ ra sao.

- Cô ta giống như một nữ nhân bình thường bỗng nhiên biến thành ác ma. Đối với tình yêu có một thái độ vô cùng chấp nhất. Mình thật sự rất muốn được trông thấy cô ta.

Minh Diệu vừa trở về chỗ cũ vừa đưa ánh mắt nhìn về phương xa.

- Quan trọng nhất chính là nàng ta thật sự rất đẹp, cái tư thái kia... sách sách...

- Ai nha !

Đầu Minh Diệu lập tức u ngay lên một cục.

- Ngay cả ác ma mà cậu cũng không bỏ qua cho, bộ cậu là sắc quỷ hay sao chứ hả?

Từ Mẫn tức giận rống to.

Trên đường về, Từ Mẫn vẫn giữ nguyên cái bộ dạng hầm hầm như thùng thuốc súng làm cho Minh Diệu sợ đến nỗi không dám nói một lời.

Thực ra điều làm Từ Mẫn tức giận không phải Minh Diệu đối với ác ma kia nẩy sắc tâm. Việc đó không thể làm cô tức giận thể được. Điều làm cô khó chịu là Minh Diệu đối với vẻ đẹp ngay trước mắt của cô cứ làm như không thấy. Điều này có thể làm cho bất cứ người con gái nào bực tức đến phát điên.

- Làm sao bây giờ ?

Ngồi ở ghế cạnh vị trí của lái xe, Từ Mẫn hung hăng kéo kính xe hạ xuống cái bộp dọa Minh Diệu giật nảy mình.

- Cậu nếu nghĩ không được biện pháp tốt thì tôi đem trói cậu ở trên ghế mà nhìn Trung Quốc nước ta tranh tài tại đại hội thể dục thể thao Đông Á đó.

- Ấy ấy, đừng nhé.

Minh Diệu bị làm cho sợ đến mức tý thì bị mất tay lái.

- Vậy không bằng chị đem đầu tôi chặt luôn đi cho rồi.

- Chúng ta bây giờ đi tìm Ada một lượt đã.

Minh Diệu nói.

- Trong trí nhớ của Trương Hiểu Mai thì ác ma này vốn là một tu hành giả.

- Gì cơ, tu hành giả á?

Từ Mẫn hỏi.

- Cô ta hẳn là một ác ma ngoại quốc... cái đất nước kia có chút quỷ quái, chưa bao giờ nó khiến chúng ta phiền toái đến vậy. Lại còn muốn sử dụng cái gì mà nghi thức... cứ trực tiếp đi tìm trong mấy cái sơn động trên núi là được mà.

Minh Diệu bĩu môi khinh thường.

- Ada đối với loại yêu ma ngoại quốc này cũng khá quen thuộc, cứ tìm cô ấy để hỏi thêm lai lịch nữ nhân kia một chút rồi tính sau.

Sau khi nghe Minh Diệu kể lại chuyện, trên mặt Ada cũng lộ ra vẻ không nói nên lời.

- Nếu đúng như cậu nói thì ác ma này thật đúng là quái thai đó.

- Thấy chưa, thấy chưa.

Minh Diệu cười phá lên ha ha.

- Thật ra là cũng không khác biệt lắm so với người bình thường, kiểu như hai người các cô chột nắng chột mưa...

Không đợi Minh Diệu cười xong trên đầu đã bị Từ Mẫn gõ cho 1 phát.

- Tiểu Ái, ngươi có chút đầu mối nào không?

Kể từ khi cùng Ada thân thiết hơn, Từ Mẫn đã gọi Ada bằng nickname Tiểu Ái và Ada cũng hơn hớn đón nhận.

Việc này là Minh Diệu hết sức bất mãn. Tại sao hẳn gọi Hoài Tố là Tiểu Ngọc mà mỗi lần đều bị Hoài Tố phản đối chứ.

- Theo miêu tả mà đoán thì đây đúng là ác ma từ phương Tây. Cái nghi thức kia cũng chắc chắn là nghi thức phương Tây dùng để gọi ác ma.

Ada nghĩ một lúc rồi nói.

- Chúng dụ dỗ loài người bán đứng linh hồn, dùng hoa ngôn xảo ngữ lập nên bất bình đẳng khế ước. Đợi đến khi người ký khế ước phát hiện được cái mình nhận được không đúng như mong muốn là chúng liền biến mất, vô ảnh vô tung. Nhưng ác ma này lại không giống thế, dựa theo đầu mối mà các cậu dò xét được thì ác ma này tự xưng là một thương nhân. Trừ việc thích dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ loài người ký khế ước ra thì cũng không có lừa gạt gì trên khế ước. Tất cả mọi điều khoản đều đưa ra thương thảo và đạt được sự đồng ý của cả hai bên. Việc này khá là khó hiểu?

Nói tới đây Ada dừng một chút.

- Hơn nữa mỗi lần lại muốn mang đi tình yêu của người ký kết khế ước. Đây càng là điều làm ta nghĩ không ra. Một ác ma, muốn tình yêu là để làm gì?

- Ác ma kia nói mình tên Lillies. Có thể tra xét gì từ điều đó không?

Từ Mẫn tiếp tục hỏi.

Ada lắc đầu.

- Tên ác ma thường rất dài và khiến người ta không nhớ được. Huống chi ác ma sẽ không đem tên thật nói ra đâu. Nếu thế thì khi người ký kết khế ước muốn rút lui có thể đi tìm nhưng ma pháp sư cường đại dùng nghi thức đem gọi nó về đây và tiêu diệt. Hơn nữa ác ma phương tây thì lấy đâu ra tên Trung Quốc.

- Nói như vậy thì cho dù chúng ta dùng nghi thức đó cũng không chắc tìm được nữ ác ma kia rồi.

Từ Mẫn ủ rũ vỗ một cái lên bàn.

Ada gật đầu:

- Ác ma này là một loại tồn tại khác, ta hoài nghi lúc ấy Trương Hiểu Mai đọc không đúng chú ngữ. Bình thường ác ma trên người không có mùi thơm, ác ma thích mùi máu tươi hơn.

Nhưng Minh Diệu không phải nói sao. Nữ ác ma kia lại còn nói nó chán ghét cái mùi vị này.

- Bản thân ta cảm thấy người đàn bà kia nói đúng tên thật của cô ta.

Minh Diệu bĩu môi.

- Cô ta không phải đã nói sao, cô ta là thương nhân, và đang cần thêm tín dụng. Nếu như ngay cả tên cũng là giả thì cái tín dụng kia làm gì cũng đâu có thể có.

- Không thể nào.

Nghe suy đoán của Minh Diệu, Ada sợ hết hồn.

- Cái này không thể nào, nếu đúng như người nói thì ma nữ này không phải là ác ma nữa rồi. Tựa như cô ta thuộc về một loại tồn tại là bán thần.

- Chỉ như vậy mới có thể giải thích.

Minh Diệu đem mọi chuyện xâu chuỗi lại một lượt rồi gật đầu:

- Như vậy chuyện gì cũng đều giải thích được. Tại sao cấp cao trong chính phủ lại muốn đem chuyện này bưng bít, tại sao lại mặc kệ khế ước gạt người và chủ yếu nhất tại sao lại nhất quyết lấy đi khế ước tình yêu của con người.

- Các người đang nói đến cái gì vậy? Giải thích cho tôi nghe cái đi.

Ở một bên nghe không hiểu ra sao, Từ Mẫn gấp đến độ hỏi xoay vòng vòng hỏi hai người kia.

Ada cúi đầu suy nghĩ một lát và cũng không khỏi cảm thấy có chút tin tưởng lời Minh Diệu. Nếu là như vậy, tất cả mọi lời giải thích đều đã thông suốt.

- Thật ra Lillies cũng không tính là tên thật của nàng.

Ada mở miệng nói.

- Tên thật của nàng không ai biết. Lời truyền lại từ xa xưa nhất là Lily ti – Isi tư. Cũng có người gọi nàng với cái tên Lyla nhưng đối với chúng ta mà nói đây cũng không phải loại mà các khu ma sư bình thường có thể động đến. Đó là bán thần thực sự, nếu nói thì đó là tồn tại cường đại nhất trên đời này rồi.

- Từ bỏ tình yêu đầu tiên của mình để lấy chồng lại bị chính người đó lừa gạt. Trong mắt ta cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương mà thôi.

Minh Diệu nói không có chút nào kính ngưỡng cái bán thần này giống Ada.

- Đối với người phương Tây mà nói, thì nữ ác ma này là một tồn tại tuyệt đối không thể xâm phạm. Nhưng ở đây tôi nghĩ người lợi hại hơn cả ta thực sự là không thiếu. Những chuyện này chỉ là chuyện vặt với mấy lão yêu quái sống vạn năm. Mỗi tội là mấy lão đó thích rúc vào nơi thanh tịnh mà ngủ ngon rồi.

Đối với điểm này thì Ada cũng không hề muốn cãi cọ với Minh Diệu làm gì, dù sao phương Đông và phương Tây có sự khác biệt rất lớn. Cho dù cô có giải thích cho Minh Diệu thì cũng không chắc hẳn ta có thể hiểu được.

- Đã biết đây là một tồn tại hết sức cường đại mà cậu vẫn kiên trì muốn gặp cô ta sao?

Ada nhìn Minh Diệu nói vẻ mặt nghiêm túc.

- Tại sao lại không chứ?

Minh Diệu tỉnh bơ cười lớn.

- Nữ nhân xinh đẹp như vậy mà không thấy được thì quả là không có chút đạo lý nào cả. Huống chi tôi còn rất nhiều vấn đề muốn gặp mặt cô ta để hỏi.

Tần mạn: Về giao dịch này thì ngay từ khi mới bắt đầu mọi người đã đoán được thân phận của ác ma. Đối với truyền thuyết về cô ta thì có rất nhiều nhưng ta thì lại tin vào cái thuyết Lily là ma cà rồng chỉ mồi. Bất kể thế nào đi nữa thì sự tồn tại của nhân vật Lily là một sự kiện khá quan trọng. Thứ nhất là việc tranh đấu cho nữ quyền. Thứ hai là kiên quyết phản đối việc ép duyên của xã hội xưa.

Lilith: Cha, vì sao con và Adam lại không giống nhau.

Chúa trời: Bởi vì hân là chồng con.

Lilith: Vì sao hân là nam mà con lại là nữ? Và tại sao con lại yếu đuối hơn hân?

Chúa trời: Vì hân là nam nhân và hân có thể lấy sức mạnh của hân để bảo vệ con.

Lilith: Con không muốn nhu nhược, con muốn có lực lượng ! Vượt xa Adam !

Chúa trời: Con của ta, năng lực của con đã an bài, chỉ cần ở trong khu vườn này con sẽ chính là sự yếu đuối.

Lilith: Vậy con sẽ rời đi, điều con muốn là được mạnh mẽ hơn.

Đó là nữ quyền chủ nghĩa, dám cùng thượng đế đối nghịch, điều này không phải nữ nhân bình thường có thể làm được.

95. Chương 98: Nghi Thức Triệu Hồi Thất Bại

>

Ada nhẹ nhàng kéo Minh Diệu sang một bên nhỏ giọng nói:

- Tuy rằng ngươi chưa bao giờ nói cái gì, nhưng mà ta có thể nhìn ra trong lòng ngươi có chuyện gì. Nhưng ngươi phải biết rằng, giao dịch với các ác ma như vậy, không phải người bình thường nào cũng có thể thừa nhận được.

- Ta hiểu mà.

Bị Ada nói hết ra tâm sự trong lòng, Minh Diệu cũng không phủ nhận.

- Ngược lại ta không cần thiết phải trao đổi mấy thứ đó, mà là ta ngạc nhiên không hiểu sao ta lại có thể trao đổi được mấy thứ đó.

Nhìn thấy bộ dạng không hiểu của Minh Diệu, ADA gật gật đầu. Bình thường Minh Diệu có bộ dạng cà lơ phất phơ, nhưng mà Ada nhìn ra được, bộ dáng này của Minh Diệu là hấn đang giả vờ, ở trong lòng của hắn, nhất định có chuyện không thể bỏ xuống được. Chỉ cần là người, rất khó có thể đạt được cảnh giới vô dục vô cầu, chỉ là chấp niệm có mạnh có yếu mà thôi. Chỉ là một người làm không ít giao dịch với quỷ, Ada cũng không quá lo lắng Minh Diệu sẽ làm ra chuyện tình cực đoan gì.

- Ta sẽ giúp ngươi triệu hoán nữ ác ma kia đến.

Ada nghiêm túc ngẫm nghĩ.

- Nhưng mà ngươi phải đáp ứng ta, không được làm chuyện gì xúc động.

- Yên tâm đi, ngươi cũng biết tính ta rồi mà.

Minh Diệu cười cười.

- Trừ bỏ lúc thân thể xúc động, thời gian khác ta đều rất bình tĩnh.

Một giờ sau, Ada và Minh Diệu không ngừng khuyên Từ Mẫn đi về phía trước. Trong lúc này, Từ Mẫn không thích hợp ở đây, nhưng mà mặc kệ hai người nói thế nào, Từ Mẫn vẫn kiên trì lưu lại.

Nếu là trước kia, Từ Mẫn có lẽ sẽ nghe theo lời nói của Minh Diệu mà đi về trước để tránh đi, dù sao chính bản thân cô đối với những sự tình này ít nhiều cũng có chút bài xích. Nhưng mà từ sau đêm hôm đó, Từ Mẫn tự nhiên không thể để Minh Diệu ở một mình trong này. Không chỉ có Ada dụ nhân kia, hướng chỉ ác ma triệu hoán ra cũng có thể khiến cho người ta phạm tội, nàng tự nhiên không thể để tên gia hỏa chuyên trêu hoa ghẹo nguyệt xung quanh như Minh Diệu ở lại chỗ này một mình. Nói không chừng không cẩn thận liền sẽ bị người ta cướp mất. Người đến tuổi này như nàng, tìm được đối tượng thích hợp cũng không quá dễ dàng, tự nhiên là không thể buông ta bất cứ cơ hội nào, cũng không thể phạm bất kỳ sai lầm gì.

- Quên đi.

Chứng kiến việc khuyên bảo không có kết quả, Minh Diệu cũng không tiếp tục kiên trì.

Tuy rằng hai ngày này Từ Mẫn có nhiều chỗ khác thường, nhưng Minh Diệu cũng không biết nên nói thế nào cho phải. Nhưng mà hắn biết, nữ nhân này tính tình mạnh mẽ, nhận thức đối với chuyện tình cảm đều không ai cản nổi.

- Nhiều người nhiều tay, thời điểm mấu chốt nói không chừng có thể giúp đỡ.

- Cũng tốt.

Ada cũng buông tha việc khuyên nhủ.

- Dù sao thì cũng có rất nhiều việc phải làm, ngươi muốn giúp đỡ cũng tốt. Nhưng mà...

Ada nghiêm túc nhìn Từ Mẫn.

- Ngàn vạn lần không nên nói lung tung.

- Biết rồi, hai người các người thực dong dài.

Từ Mẫn đứng dậy.

- Muốn làm cái gì thì làm mau đi, trời sắp tối rồi.

Ada nhìn ra cửa ban công.

- Un! Người có thể nghỉ được rồi.

- Thật tốt quá.

Un ở phía trước sân khấu cao hứng nhảy dựng lên.

- Ta biết mỗi lần chỉ cần có Minh Diệu là ta có thể nghỉ sớm.

Chứng kiến tiểu thư ký đang nhảy nhót không thôi và ánh mắt oán hận đang nhìn mình chằm chằm của Ada, Minh Diệu bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi của mình.

- Chuyện này thật sự không liên quan đến ta, trùng hợp mà thôi.

- Dù sao mỗi lần người tìm đến ta đều không có chuyện tốt.

Ada liếc mắt lườm Minh Diệu, nhưng trong mắt Từ Mẫn thì nó giống như là đang ra hiệu.

- Bao giờ cũng luôn là ta bị thương.

Nhìn thấy tiểu thư ký cao hứng rời khỏi văn phòng, Ada khóa cửa lại, ba người bắt đầu lu bù công việc. Tài liệu thì ở nơi này Ada đã có sẵn, không cần phải đi tìm, nhưng mà vì an toàn của ba người, Ada vẫn làm rất nhiều biện pháp phòng bị, bất kể nói thế nào, nơi này cũng sắp sửa triệu hoán ác ma đến, chính là tồn tại bán thần thông thường.

Bận rộn cả buổi, ba người mới có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi, hiện tại phải đợi đúng đến lúc trăng mọc lên.

- Hoàn hảo, hôm nay đúng là ngày trăng tròn.

Ada đánh giá chung quanh xem còn quên cái gì hay không.

- Nhiều như vậy cũng đều dùng hết sao?

Nhìn thấy cả phòng đầy phù chú văn chương, Minh Diệu cảm giác mấy thứ này của người ngoại quốc thật sự là rất phiền toái, cần nhằm vào này nhằm vào cái kia, Minh Diệu thật ra cảm giác thấy trận pháp bên trong bản ngũ hành chú kia tốt hơn một chút. Chỉ cần hiểu rõ thuộc tính của yêu quái liên có thể thu phục, chỉ tiếc Minh Diệu căn bản là không làm rõ được, ác ma của nước ngoài là thuộc giống gì. Mà hỏi Ada ác ma là thuộc tính gì thì cũng như là không hỏi, người ngoại quốc căn bản là không rõ đạo lý ngũ hành tương khắc.

- Ở trong này là được sao? Không phải là muốn tới ngã tư đường sao?

- Người nghĩ rằng ta và người tùy tiện chọn chỗ này làm văn phòng sao?

Ada cười đắc ý nói.

- Tòa đại lâu này là tòa lâu hào hoa nhất trên đoạn đường này. Theo phong thủy người trong nước các người hay dùng mà nói, có phong, có thủy, có sơn có nhân khí. Mà 13 cùng 9 là quan niệm nguyên thủy của người Maya đối với địa cầu. Bọn họ đem địa cầu phân thành một số tầng. Mỗi tầng có 13 thế giới. Dưới địa cầu cũng là như thế, mỗi tầng có 9 thế giới. Các tầng phân biệt do thần giới chưởng quản. Chỉ cần hơi chút bố trí xuống, ta có thể bắt chước tạo ra một thế giới chỉ thuộc về ta, giả mạo thần giới, ở trong thế giới của

mình, ta là tùy tâm sở dục mà làm. Còn cần để ý có phải ở ngã tư đường hay không sao?

- Về phần những văn chương này thì sao ?

Ada thở dài.

- Là vì để phòng ngừa vạn nhất. Giao tiếp cùng với chúng ta không phải là ác ma bình thường, tự nhiên cần phải chuẩn bị nhiều thứ.

- Người còn chưa đủ tùy tâm sở dục sao?

Minh Diệu nhỏ giọng than thở.

- Bởi vì chúng ta muốn triệu hoán ác ma đến, những biện pháp này dùng để che chắn ác ma, phương pháp tự nhiên không thể dùng được.

Ada không có nghe được tiếng nhỏ giọng than thở của Minh Diệu, tiếp tục giải thích.

- Cho nên chúng ta chỉ có thể dùng Khốn Ma Trận để phòng ngự công kích. Tác dụng tuy rằng không lớn, nhưng mà so với không có gì thì vẫn tốt hơn.

- Nhân tiện, cái này, còn cái này nữa.

Từ Mẫn chỉ vào một đám vòng tròn ở dưới sàn nhà và cả trên trần nhà.

- Những hình vẽ nhằng nhịt này cũng dùng đến sao? Người xem này, còn có cả tượng nữa, giống như ở trong TV vậy, nhưng mà người xem cái này...

Từ Mẫn chỉ một cái văn tự trên mặt đất hỏi.

- Cái này so với bức tranh của con gái ta còn khó xem hơn, không chỉ là vòng tròn không đồng đều, hơn nữa bên trong còn có chữ viết sai sau đó lại xóa đi.

- Sao có thể như vậy được?

Ada vẽ mặt không tin đi tới, quả nhiên trên mặt đất có một bức tranh rối loạn lung tung, không ra một hình dáng gì cả, có thể dùng mới là lạ.

- Cái kia...

Minh Diệu ngượng ngùng gãi đầu.

- Ta thấy người vẽ tranh mệt mỏi như vậy, liền tập vẽ theo bức tranh của người, lần đầu tiên thôi.

- Người bị ngu ngốc sao ?

Ada cũng nhin không được hung hăng nên một quyền xuống đầu Minh Diệu.

- Người vẽ bức tranh ở chỗ khác không tốt thì cũng không sao, vì sao lại là bức tranh ở trên thảm hả ? Phải biết rằng đây chính là thảm Ba Tư, là ta đặc biệt cẩn thận mang tới từ Châu Âu.

- Người ta đều treo thảm Ba Tư ở trên tường, người lại mang nó rải xuống sàn, làm sao ta biết được, trên mặt nó cũng đâu có dán nhãn.

Minh Diệu bị đánh vào đầu liền kháng nghị nói:

- Người đi ra ngoài học được thói xấu, trước kia người đâu có bạo lực như vậy.

- Như thế nào, người hi vọng ta dùng phương pháp trước kia để trừng phạt người sao?

Ada trợn mắt lên, Minh Diệu cảm giác được một cỗ sát khí.

- Không cần.

Minh Diệu giống như là mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức liền nhảy dựng lên, hiện tại Ada đang nổi nóng, nếu mà tiếp tục chọc giận nàng, chỉ sợ Minh Diệu thật sự sẽ đi gặp ác ma.

- Không được náo loạn.

Từ Mẫn đứng ra, ngăn trở ADA đang muốn nhào lên xử tội Minh Diệu. Từ Mẫn đề Minh Diệu ngồi xuống.

- Ta nói thật với người, người rốt cục là nghĩ như thế nào. Ta đều đã quên đi mọi chuyện, nhưng mà người lại vẫn kiên trì.

- Không có gì.

Minh Diệu nhún nhún vai.

- Trước kia không phải người luôn luôn muốn cấp cho bạn của người một cái công đạo sao. Bây giờ chúng ta gọi ác ma kia ra đàm phán, thuận tiện ta tiếp tục thưởng thức mỹ nữ một chút.

Từ Mẫn lắc lắc đầu.

- Người đã chết rồi, ta cũng nhìn thấu rồi. Giống như là Âu Phàm nói vậy, Bội Gia có lẽ thực sự là mình làm mình chịu mà thôi, ta không muốn người lại làm ra chuyện gì nguy hiểm.

- Yên tâm, không có nguy hiểm đâu.

Minh Diệu cười cười khiến cho Từ Mẫn an tâm.

- Kỳ thật ta cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi gia hỏa kia một chút, có một số việc ta đã để ở trong lòng rất lâu rồi.

Từ Mẫn trầm mặc một hồi, thở dài một hơi.

- Ta biết nhất định là người có chuyện gì muốn làm, nếu không lấy tính cách của người, có thể lừa dối được thì sẽ lừa dối mình để quên đi, sẽ không luôn luôn tích cực. Tuy rằng ta không biết rốt cuộc người muốn làm cái gì, nhưng mà phải hứa với ta, nhất định không được làm chuyện gì nguy hiểm.

- Yên tâm.

Minh Diệu nhìn thấy nữ nhân này thật giống như là đại tỷ tỷ, trong lòng âm áp nói:

- Ta có chừng mực.

Ánh trăng chậm rãi dâng lên, đã là lúc nửa đêm, người bên trong Offices hẳn là đã rời khỏi, chỉ có trong phòng 1309 là có ánh sáng mỏng manh lộ ra.

Trên mặt đất có những vòng tròn thật lớn dùng chất lỏng không biết tên vẽ ra, ở mỗi chân của ngôi sao sáu cánh trong vòng tròn đều đốt một cây nến màu trắng. Đây không phải là ngọn nến bình thường, nó cháy tỏa ra một cổ hương vị cay mũi.

- Đã chuẩn bị xong chưa?

Ada hướng về phía hai người hỏi.

Minh Diệu và Từ Mẫn gật gật đầu, ba người đứng ở bên ngoài vòng tròn thành một cái tam giác đều, Ada bắt đầu niệm thần chú triệu hồi.

- Ta gọi tên người, ác linh Lilith Y Tây Tư. Bằng vào danh nghĩa của ta, ta ra lệnh cho người. Với đẳng chí cao vô thượng, dưới danh nghĩa của chúa sáng thể người mới có thể sinh tồn. Cũng là uy quang của Vạn Vật Chi Chủ.

Thanh âm của ADA quanh quẩn ở trong căn phòng vắng vẻ, có lẽ là ảo giác, Từ Mẫn cảm giác nhiệt độ xung quanh giảm xuống không ít.

- Người đáp ứng mệnh lệnh của ta, lấy tư thái của ta mà sinh ra.

- Vì thần mà sinh ra, người phải biết phục tùng ý chí của thần mà hiện thân.

Ada không hề tạm dừng chút nào, trong miệng tiếp tục đọc tiếp các câu thần chú, những ngọn nến dưới mặt đất kia lóe lên, thiêu đốt càng thêm mãnh liệt.

- ADNIIERUERUHIIUEEHEIEEIIHEIEEAAYAAAEHEIEETUABATER UNTETRAGURAAT-NYADAI..

Liên tiếp những câu thần chú không rõ ý từ trong miệng Ada nói ra, sương mù không biết xuất hiện từ chỗ nào đã che kín cả căn phòng, Từ Mẫn dường như không còn thấy rõ thân ảnh của Minh Diệu đứng ở phía trước mình vài thước, hơn nữa sương mù kia còn đang dần dày đặc.

- Lấy danh nghĩa của Vạn Năng Chi Chủ chí cao. Người Lilith Y Tây Tư bày ra tư thái của người. Nhưng không thể phát ra ác thảo và tiếng vang tịnh ứng mau chóng hiện hình.

Thanh âm của Ada trở nên cao vút lên, vừa mới dứt lời, một đạo quang mang màu trắng từ trên cái vòng tròn thật lớn trên mặt đất kia phát ra. Đạo quang mang chói mắt kia khiến cho ba người không thể mở được mắt ra, theo sau hào quang mà đến, còn có từng trận âm thanh giống như tiếng tru của dã thú.

Không biết qua bao lâu, đạo bạch quang kia rốt cục cũng dần tán đi. Từ Mẫn và Ada cũng dần dần mở mắt.

- Thất bại sao?

Nhìn thấy trung tâm của vòng tròn hoàn toàn vắng vẻ, Ada thở dài một hơi.

- Có lẽ chúng ta đã đoán sai, Lilith cũng không phải là tên của ác ma kia, cho nên chúng ta không thể triệu hồi ra cái gì cả.

- Chờ một chút.

Đám sương mù dày đặc kia không biết đã tán đi từ khi nào, Từ Mẫn nhìn nhìn bốn phía, có chút kinh hoảng.

- Minh Diệu chạy đi đâu rồi.

Lời nói lúc này của Từ Mẫn mới đánh thức Ada, Minh Diệu không biết đã biến mất từ lúc nào. Chỗ góc sao sáu cánh Minh Diệu đứng lúc đầu, chỉ để lại một dấu vết của mảnh giấy nho nhỏ cháy đen.

Bốn phía căn phòng che kín những vòng tròn, trong cái vòng thật lớn có ngôi sao sáu cánh, chỉ còn sáu ngọn nến lẳng lặng thiêu đốt trên mặt đất, cũng không hề mãnh liệt như vừa rồi.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nếu không có dấu vết

Vừa mở mắt ra, ánh vào mắt là một mảnh trắng xóa vô cùng vô tận..

- Đây là nơi nào?

Minh Diệu từ trên mặt đất trắng xóa đứng dậy, nhìn ra xung quanh, màu trắng kia vô biên vô hạn, không phân rõ thiên địa, tựa như là vốn là một phần của thiên địa.

- Trắng như vậy sao?

Minh Diệu cười cười, không chút để ý đối với việc mình đang ở một chỗ xa lạ. Nhìn xung quanh một lần, dù sao khắp nơi cũng đều giống nhau, không phân rõ được phương hướng. Minh Diệu liền chọn đại một hướng bắt đầu đi tới.

Minh Diệu còn nhớ rõ, ở trong văn phòng của Ada, khi đạo bạch quang chói mắt kia hiện lên, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng mà từ trong văn chương kia truyền tới một cỗ cảm giác tức giận rất rõ ràng. Một bàn tay lạnh như băng nhưng lại rất mềm mại túm lấy Minh Diệu, dùng lực lượng không thể kháng cự lôi hắn vào giữa bạch quang. Toàn thân bị đè ép đau đớn khiến cho Minh Diệu dần dần mất đi ý thức. Đợi cho đến khi hắn tỉnh lại, đã thấy mình nằm ở địa phương thiên địa một màu quỷ dị này.

Minh Diệu đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra, tự giấu cười cười. Là một tồn tại như bán thân, sao có thể chịu đựng bị bấy rập của nhân loại trói buộc, tự nhiên sẽ không ngốc đến mức xâm nhập vào trong thể giới của Ada. Mà phương pháp tốt nhất chính là đem mấy sinh vật cấp thấp nài không để vào mắt đưa vào thể giới của mình để giáo huấn. Rất rõ ràng, Minh Diệu bị bắt tới đây có thể coi như nhân vật không may mắn điển hình.

96. Chương 99: Thế Giới Hư Vô

- Nữ nhân đều rất hẹp hòi, không biết đến khi nào mới có thể hết tức giận.

Nếu việc đi tới không có kết quả, Minh Diệu liền đặt mông ngồi xuống đất, lấy bao thuốc từ trong túi ra.

Bật lửa châm thuốc, Minh Diệu rít một hơi thật sâu. Đối phó với sinh vật nữ tính đang nổi nóng, biện pháp tốt nhất chính là trốn. Đối với nữ nhân đang tức giận thì không thể nói đạo lý. Minh Diệu đã bị đưa tới nơi này trốn thì không thể, nhưng có thể không đụng tới nòng súng.

Nữ nhân tức giận cũng nhanh, mà nguôi giận cũng nhanh. Chủ ý của Minh Diệu chính là kéo dài thời gian cho tới khi tâm tình của nữ ác ma kia tốt lên một chút rồi nói sau.

Điều thuốc đã sắp tàn, Minh Diệu ném tàn thuốc xuống, không biết là do ngồi lâu hay là vì nguyên nhân khác mà Minh Diệu cảm giác thấy thân thể có chỗ khác lạ. Không phải loại cảm giác mệt mỏi trên thân thể, mà là loại cảm giác mệt nhọc khi linh lực bị chậm rãi tiêu hao hết. Lúc này Minh Diệu mới chú ý tới, ở trong không gian này, dường như linh lực trong thân thể của mình đang dần dần biến mất, hóa thành nhiều điểm sáng không dễ dàng phát giác, tan biến trong không trung.

- Xong đời.

Minh Diệu ném tàn thuốc xuống.

- Xem ra sắp chịu không nổi, nếu không nhanh chóng đi ra ngoài một chút, chỉ sợ đến khi ta bị hút thành xác khô thì nữ ác ma kia cũng chưa tiêu hết nộ khí.

Minh Diệu đứng dậy, bắt đầu tiếp tục đi, cũng không biết đã đi bao lâu rồi. Trong cái thế giới thiên địa toàn màu trắng này rốt cục cũng có một điểm đen không dễ dàng phát giác xuất hiện ở trước mắt Minh Diệu. Trong lòng Minh Diệu vui vẻ, rốt cục cũng thấy được đồ vật khác, hần bước nhanh đi về phía trước, hy vọng trong lòng lại trở thành thất vọng, thì ra điểm đen kia là cái tàn thuốc hần vừa tiện tay ném xuống.

Con người, chân phải so với chân trái lớn hơn một chút. Đi trên đường chân phải bước tự nhiên lớn hơn so với chân trái, cho nên đường đi cũng không phải thẳng tắp mà là một hình vòng cung quỹ dị. Nếu là dưới tình huống bình thường có vật tham chiếu, ánh mắt sẽ phối hợp với đại não, điều chỉnh đường đi của con người. Nhưng mà dưới tình huống hiện tại, chỉ có thể đi thành một vòng tròn, rồi trở lại chỗ cũ.

- Nay, đã chơi đủ rồi, ta đầu hàng được chưa.

Minh Diệu ngửa đầu lớn tiếng kêu lên, không quản là có người nghe thấy hay không. Thanh âm quanh quẩn ở trong không gian vô biên vô hạn này lại có tiếng vọng, nói như vậy không gian này cũng không lớn lắm.

Không ai trả lời, Minh Diệu thở dài một hơi, xem ra là phải dựa vào chính mình. Minh Diệu lấy bao thuốc lá ở trong túi ra, bên trong còn có năm sáu điếu. Hần lấy nốt cả mấy cây hương ra, chà xát thành vụn nhỏ, bắt đầu vừa đi vừa rải xuống mặt đất.

Bởi vì không có vật tham chiếu, thế giới này dường như là vô cùng vô tận, Minh Diệu chỉ có thể chậm rãi lui về phía sau, vừa đi vừa thỉnh thoảng rải lên mặt đất một ít sợi thuốc lá.

Sợi thuốc lá trong tay rất nhanh đã dùng hết, Minh Diệu bắt đầu xé từng chút vỏ bao thuốc một, trong không gian này cũng không có gió, cũng không cần lo lắng mẫu giấy nhỏ và bụi hương sẽ bị gió thổi đi.

Toàn bộ đồ dùng gì đó trên người có thể dùng làm dấu hiệu đều đã dùng hết, Minh Diệu quay đầu lại nhìn, vẫn là màu trắng vô cùng vô tận, Minh Diệu thở dài một hơi cởi áo ra.

- Ha ha chết cười, lại có người thật sự có thể cởi quần áo để làm dấu hiệu.

Lilith đang ngồi ở phía trước cái bàn gỗ đàn hương nhìn thấy hành động cởi quần áo của Minh Diệu qua cái gương, cười lên ha hả. Tâm trạng tức giận của nàng khi vừa mới bị mấy con kiến nhỏ muốn trêu đùa đã tan thành mây khói.

- Bản thân ta muốn nhìn, hần có thể cởi hết toàn bộ quần áo hay không?

Lilith đưa tay nâng cằm lên, hứng thú nhìn Minh Diệu biểu diễn trong gương, giống như là đang nhìn một hồi diện ảnh rất phấn khích.

Minh Diệu vừa mới cởi áo ra, nghĩ nghĩ lại mặc vào.

- Tuy rằng không có ai, nhưng không cần mạo hiểm trần truồng thật là tốt, ai biết gia hỏa thích nhìn lén kia có đang rình coi hay không.

Minh Diệu bắt đầu nhổ tóc của mình.

Tiếp tục lùi về phía sau, Minh Diệu cảm thấy nhổ tóc đã có chút đau, hơn nữa ngộ ngộ nhổ sạch tóc mà vẫn không đi tới cuối đường thì sao. Mái tóc này chính mình phải bỏ rất nhiều tiền để cắt tuy rằng không phải tiền của mình, nhưng Minh Diệu bắt đầu có chút đau lòng. Đi tiếp không bao lâu, hần đột nhiên thấy được một đám tàn thuốc hần từng ném xuống mặt đất.

Từ đầu đến cuối, những dấu hiệu lưu lại kia đều kéo dài một đường thẳng tắp, dường như nhìn không thấy cuối, Minh Diệu thở dài một hơi.

- Vẫn thành một vòng tròn sao.

- Ha ha ha ha ha.

Lilith cười ngặt nghẽo, căn bản nhìn không ra bộ dáng thực nữ ban đầu.

- Sớm biết như vậy thì nên tạo không gian kia lớn hơn một chút, xem hần có thể biến thành đầu trọc hay không.

- Mắt không nhìn thấy, người không nghĩ ra biện pháp, như vậy người nhất định sẽ bị lạc ở thế giới hư vô này.

Minh Diệu cười cười.

- Ác ma này thật đúng là vô cùng có ý tứ, làm cho ta giống như là triết học gia rồi.

Tư tưởng Minh Diệu bắt đầu có chút ngứa ngáy. Từ sau sự kiện giáo viên mê hoặc người lần trước, hần luôn luôn có một loại khát vọng, muốn thử một lần xem ánh mắt kia của hần có thể dùng hay không.

Đôi mắt âm dương trời sinh, từ sau khi Minh Diệu mất đi linh lực liền không còn phát huy tác dụng. Vốn ánh mắt này cần không ngừng hấp thu linh khí, mà Minh Diệu mất đi linh lực tự nhiên là không còn gì để cung cấp cho nó, vì vậy thường xuyên sẽ đau đớn kịch liệt. Lúc ấy Minh Diệu cũng có chút cam chịu, cho rằng cả đời này có lẽ cũng không còn có hi vọng khôi phục linh lực, dù sao hần từng chứng kiến vô số người đã bị đánh tan, chỉ có thể tích góp từng chút linh lực một. Đã không có linh lực, điều duy nhất ánh mắt kia có thể mang đến cho hần, chính là có thể nhìn thấy quỷ hồn bình thường và thỉnh thoảng truyền đến đau đớn không thể chịu đựng được. Mà điều này đối với một người mất đi linh lực như Minh Diệu mà nói, là một loại dày vò. Cho nên Minh Diệu lựa chọn dùng cái kính mắt có bộ dạng đặc thù này, phong ấn chặt đôi mắt này lại.

Kể từ sau khi Minh Diệu vô tình khôi phục lại linh lực, Minh Diệu cũng từng muốn thử xem đôi mắt này còn có thể sắc bén như trước kia hay không. Chỉ tiếc là mỗi lần đều bởi vì linh lực không đủ mà thất bại. Sau mỗi lần thất bại thì cơn đau đớn kịch liệt kia lại đến, có khi liên tục vài ngày, kết quả là đôi mắt giống như bị mù vậy, không thể nhìn thấy thứ gì. Minh Diệu biết, đó là bởi vì nguyên nhân không đủ linh lực. Theo phong ấn của Phách Kết từng bước được giải trừ, hiện tại Minh Diệu có chút xúc động, cũng có chút sợ hãi và thất vọng.

- Liệu mạng, không phải chỉ là chịu đau thêm mấy ngày sao, so với bị vây ở chỗ này và bị chế giễu thì còn tốt hơn nhiều.

Minh Diệu cảm giác được một chút linh khí, linh lực trong cơ thể dần dần tiêu tán, nếu mà thử một chút có khi còn có hy vọng tìm được đường ra, so với việc càng ngày càng mất sức do linh lực tiêu hao ở trong không gian hư vô này, Minh Diệu vẫn là quyết định thử một lần.

97. Chương 100: Huyết Trì

Minh Diệu hít sâu một hơi, tháo xuống cặp kính đen què mùa đã đeo suốt trong mười năm ngoại trừ lúc ăn và tắm rửa kia ra.

Đem linh lực toàn thân tập trung vào đôi mắt, giống như là bọt biển hút nước, Minh Diệu có thể cảm giác được đôi mắt của mình không ngừng hấp thu linh lực, thậm chí còn hút cả một chút linh lực đang thất thoát ở ngoài không gian hút trở về thân thể.

Qua hồi lâu, Minh Diệu ngẩng đầu, chậm rãi mở mắt, đôi đồng tử trong suốt như mắt trẻ con kia đã biến thành một mảnh màu trắng, cùng với tròng mắt màu trắng thành một khối, đôi mắt đã không còn đồng tử, nhìn qua có chút dọa người.

- Thành công.

Minh Diệu cao hứng muốn nhảy dựng lên hô lớn, thế giới màu trắng lúc đầu đã không còn. Ở trong mắt Minh Diệu, là vô số đường nét, một cái tiếp một cái không ngừng du động trong không trung, Minh Diệu biết, đây là mạch đập lưu động của thế giới này.

Không đợi cho Minh Diệu cao hứng bao lâu, ánh mắt lại truyền đến một trận run rẩy giống như đau đớn, Minh Diệu biết đây chính là do linh lực không đủ. Hiện tại hẳn vẫn không thể bảo trì trạng thái này trong thời gian dài.

Áp chế hưng phấn trong lòng, Minh Diệu bắt đầu cẩn thận quan sát thế giới này. Nơi này dường như là một khu vườn lớn, mà Minh Diệu đang ở trung tâm khu vườn.

- Khó trách, luôn luôn quay về chỗ này.

Minh Diệu cẩn thận quan sát mạch đập lưu động, xuôi theo hướng đi của những đường nét trên bầu trời, trong mắt xuất hiện một cánh cửa lúc đầu không nhìn thấy.

Cánh cửa màu đen, ở bên trong thế giới màu trắng này không ăn khớp. Minh Diệu biết, hẳn đã tìm được cửa ra vào rồi.

Kéo cửa ra, trong lòng Minh Diệu tràn đầy tự tin đi ra ngoài.

- Làm sao có thể!

Nhìn thấy Minh Diệu chậm rãi đi tới chỗ cửa ra vào của thế giới hư vô, Lilith kinh ngạc đứng lên.

- Người thứ nhất, đây là người thứ nhất có thể tìm được cửa ra khỏi thế giới hư vô, chẳng lẽ hẳn thật sự hiểu được chính mình cần cái gì sao?

Trong lúc Minh Diệu kéo cửa ra, Lilith thấy được ánh mắt của Minh Diệu, cặp mắt thuần một màu trắng, Lilith nở nụ cười, cao hứng giống như là nhi đồng thấy được kẹo.

- Khó trách, có được một đôi Thiên Nhân có thể nhìn thấu chân tướng, tự nhiên là có thể nhìn thấy cửa ra của thế giới hư vô. Đôi mắt này thật đúng là thứ tốt, xem ra ta đã nhặt được bảo bối.

Đôi mắt lại truyền đến cơn đau do linh lực không đủ, Minh Diệu nhắm hai mắt lại, đeo đôi kính đen thổ khí lên.

Nếu đã tìm được đường ra rồi, như vậy cũng không cần mạo hiểm dùng đôi mắt này nữa, đỡ phải chịu đựng cảm giác đau đớn trong mấy ngày sau.

Phía sau cửa, vẫn là một thế giới màu trắng, chẳng qua không còn là màu trắng vô tận bốn phía như thế giới kia. Nơi này là một cái hành lang thật dài, một cái cột trụ to lớn dựng thẳng ở chính giữa thông đạo hai bên.

- Không biết hành lang này có điểm cuối hay không?

Minh Diệu sờ sờ túi áo, mới nhớ tới vừa nãy đã xé vụn hết thuốc lá ra rồi, đành thở dài một hơi, chậm rãi đi dọc theo hành lang về phía trước.

Hành lang vắng vẻ, chỉ có thanh âm giày da nện xuống sàn nhà của Minh Diệu vang vọng. Hắn cảm thấy một cổ tích mịch, bình thường ở nhà đã quen với việc nhón nha nhón nháo. Tuy rằng Minh Diệu cảm giác mình và những người bình thường có chút không hợp nhau, nhưng lại chưa từng cảm giác thấy cô độc như bây giờ.

Không có đồng loại đích thật là cô độc, từ khi Minh Diệu mất đi linh lực bị đuổi khỏi gia tộc, hắn đã không còn liên quan gì với nhân sĩ linh giới. Mà sau khi khôi phục linh lực, Minh Diệu lại cảm giác mình và người thường không giống nhau. Loại cảm giác xấu hổ thân phận này, khiến cho Minh Diệu không thể kể ra được với ai. Người duy nhất có thể chia sẻ chính là Lê bàn tử. Nhưng mà Lê bàn tử cũng không giống như Minh Diệu. Bình thường Lê bàn tử tiếp xúc, phần lớn là với du hồn dã quỷ, mà Minh Diệu giao tiếp lại là nhân loại. Tuy rằng những Quỷ Hồn này cũng từng là nhân loại, nhưng mà đã biến thành du hồn dã quỷ, phần lớn đều mất đi tính cân bằng khi còn là nhân loại, tính cách cũng trở nên có chút cực đoan.

Hành lang màu trắng dường như không có điểm cuối, Minh Diệu đi một hồi lâu, vẫn là cảnh sắc đồng dạng như vậy, Minh Diệu bắt đầu hoài nghi, đây liệu có phải là một vòng tròn thật lớn hay không.

Ngay trong lúc Minh Diệu muốn thử dùng Thiên Nhân một lần nữa, xem có thể tìm được đường khác hay không thì cách đó không xa xuất hiện một tia hồng sắc. Tại hành lang màu trắng như vậy thì hết sức nổi bật. Minh Diệu bước nhanh tới vài bước, hướng tới phiến màu đỏ kia đi tới.

Còn chưa đến gần, Minh Diệu liền ngậy đại, một cổ tanh hôi nồng đậm xông vào mũi. Minh Diệu nhíu mày, vốn đang nghĩ ác ma này và hắn còn có chút khác nhau. Không nghĩ tới giống nhau như vậy, lại còn huyết tinh tàn nhẫn.

Một cái huyết trì cự đại, xuất hiện ở trước mắt Minh Diệu, huyết trì sôi trào bốc lên hơi nóng, một đám bọt máu ở ngoài rìa quay cuồng, bành trướng, sau đó nổ bùng, mang theo mùi vị tanh hôi. Thỉnh thoảng còn có một chút thịt nát và xương cốt nhỏ nhỏ theo bọt máu nổi lên.

Sau thế giới hư vô màu trắng, đột nhiên lại xuất hiện huyết trì hôi tanh to lớn như vậy.

Sắc đá trong thùng thuần một màu trắng giống như đá cẩm thạch, bên trong máu tươi sôi trào. Một mặt gương thật lớn tọa lạc ở phía trên Huyết Trì, phản chiếu hình ảnh trong ao khiến cho người ta sợ hãi. Thỉnh thoảng hiện lên lưu quang, dường như là hướng tới Minh Diệu mà kêu gọi, thỉnh cầu Minh Diệu đi tới. Minh Diệu nhìn bốn phía xung quanh một chút, hành lang thật dài dường như đến nơi này là kết thúc, không có đường ra nào khác cho hắn. Minh Diệu nhíu mày:

- Xem ra nhất định phải theo tấm gương này đi ra ngoài.

Minh Diệu vươn tay ra, muốn dùng ngón tay sờ cái gương một chút, lại phát hiện Huyết Trì kia thực sự là quá rộng, muốn sờ tay qua Huyết Trì chạm vào cái gương là chuyện không thể nào.

Phải đi vào Huyết Trì mới có thể chạm vào tấm gương. Nhìn cái Huyết Trì không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu kia, Minh Diệu không có lòng tin chìm xuống rồi còn có thể nổi lên.

- Phải tìm một biện pháp.

Minh Diệu nhìn cái Huyết Trì sôi trào kia, lâm vào trầm tư.

- Có lẽ có thể dùng mộc khôi lỗi thử xem rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Từ trong túi áo lấy ra một tấm phù, Minh Diệu bắt đầu vận khởi linh lực. Vừa mới sử dụng Thiên Nhân, hao phí đại lượng linh lực, hiện tại đã không còn thừa nhiều lắm.

Cái phù trong tay chậm rãi biến thành một cái cành cây thật dài. Không cần dùng để lừa gạt địch nhân, chỉ cần dùng như cánh tay dài, cho nên mộc khôi lỗi bảo trì nguyên dạng sẽ tốt hơn, nói như vậy linh lực sử dụng cũng không nhiều. Dù sao địa phương hao phí linh lực nhất khi sử dụng mộc khôi lỗi chính là biến thành hình người để lừa gạt địch nhân.

Cành cây trong tay càng ngày càng dài, cành cây cũng theo tâm ý của Minh Diệu mà du động, giống như là một con rắn sống.

Nhìn cái Huyết Trì đang sôi trào kia, Minh Diệu cảm thấy thà là trực tiếp dùng khôỉ lỏi để chạm vào tấm gương còn tốt hơn là dùng nó để đo độ nông sâu của Huyết Trì. Cái Huyết Trì kia sôi trào kinh người như thế, nói không chừng cành cây này vừa thò xuống cũng sẽ bị đun chín rồi. Minh Diệu cũng không muốn thử cảm giác chính mình biến thành nguyên liệu nấu lẩu. Dù sao mộc khôỉ lỏi tiếp xúc với cái gì cũng đều sẽ theo dây thần kinh truyền đến trong não Minh Diệu.

Minh Diệu cố nhịn cảm giác tanh tươi, thò người ra đưa cánh tay bằng cành cây ra ngoài.

Cánh tay bằng cành cây uốn lượn như một con rắn, hướng tới chỗ tấm gương tiến tới.

Cánh tay vừa mới tiếp xúc với tấm gương, Minh Diệu liền cảm giác thấy một cỗ hấp lực thật lớn truyền đến, từ cảm giác mà cánh tay kia truyền tới, mặt sau gương đích thật là một không gian khác.

- Xem ra đây đúng là lối ra rồi.

Thu hồi cánh tay, Minh Diệu bắt đầu dự đoán khoảng cách, nếu là chạy lấy đà xa một chút, nhảy qua Huyết Trì vào tấm gương hẳn là không thành vấn đề quá lớn. Minh Diệu lui về phía sau vài bước, hít sâu một hơi, thí nghiệm bằng mộc khôỉ lỏi vừa rồi đã chứng minh chiếc gương kia đích thật là lối ra, nhưng lại mang theo một cỗ hấp lực, chỉ cần mạnh mẽ nhảy, sẽ không rơi vào hồ máu không biết nông sâu kia.

Chạy lấy đà, nhảy đà, quả nhiên là giống như Minh Diệu dự đoán, dựa vào hấp lực cường đại cái gương kia phát ra, coi như nhẹ nhàng nhảy dựng cũng có thể bay qua Huyết Trì.

Một nửa người đã xuyên qua gương, Minh Diệu thấy rõ ràng, mặt sau gương quả thực là có không gian khác, thì ra là một cái đại sảnh mênh mông, cách đó không xa có một cánh cửa thật lớn.

- Kia hẳn là chỗ của ác ma.

Minh Diệu có thể nghĩ được rõ ràng, từ phía sau cửa truyền đến một mùi hương hoa quỳnh.

Được mùi tanh hôi khi này phụ trợ, mùi thơm này càng thêm mãnh liệt.

Minh Diệu đột nhiên cảm giác thấy có cái gì nắm lấy chân của mình. Hình như là tay, hơn nữa không phải là một cái, mà là vô số bàn tay, dùng một lực lượng không thể kháng cự kéo Minh Diệu trở về.

- Không phải chứ, đây không phải là người đang đùa giỡn với cảm tình của ta sao, vừa rồi ta đứng ở cạnh Huyết Trì lâu như vậy cũng không tới bắt ta, ta vừa nhảy vào đây được một nửa mới đưa tay lên.

Trong lòng Minh Diệu âm thầm kêu khổ, hẳn dùng lực túm lấy cạnh tường, muốn trốn thoát những cánh tay đang túm lấy chân của mình. Chỉ là những cánh tay đang bắt lấy hẳn thật sự là nhiều lắm, đánh văng cái này thì cái kia lại lao tới.

Thân mình từng chút một bị kéo trở về, cánh tay đang túm lấy bờ tường của Minh Diệu vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Hẳn thậm chí có thể cảm giác được những bong bóng máu kia đang nổ bung, ở trên mu bàn chân đã có cảm giác nóng bỏng, trong lòng có chút rối.

Một cỗ lực lượng so với vừa rồi càng lớn hơn chợt ập tới, tay của Minh Diệu rốt cục không giữ được nữa, trực tiếp bị lôi vào Huyết Trì.

Huyết dịch nóng bỏng chảy ở xung quanh người Minh Diệu, hẳn muốn giã dựa ra mà cỗ lực lượng kia lại càng đem hắn chìm xuống sâu hơn.

Trước mắt là một mảnh màu đỏ, thỉnh thoảng còn có xương cốt chảy qua trước mắt hắn, bên tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng. Minh Diệu bị lôi xuống Huyết Trì càng ngày càng sâu, hắn cảm giác ý thức của mình đang dần dần biến mất.

- Thiếu gia, lão gia ở thư phòng muốn gặp ngài.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa của quản gia.

- Biết rồi.

Tần Diệu lắc lắc đầu, còn chưa có hoàn toàn thanh tỉnh, không biết là chính mình đã ngủ quên từ lúc nào. Đứng ở trước gương, sửa sang lại quần áo một chút, Tần Diệu nhìn kỹ từ đầu đến chân một lần, không có chỗ nào không ổn mới đi ra khỏi phòng.

Phụ thân là một người rất nghiêm khắc, Tần Diệu không muốn mình đứng trước mặt phụ thân mà quần áo lại không chỉnh tề, đứng ở trước cửa phòng, hẩn lại sửa sang quần áo, lúc này mới gõ cửa thư phòng.

- Vào đi.

Trong phòng truyền ra thanh âm nam nhân uy nghiêm. Tần Diệu đẩy cửa đi vào.

- Phụ thân, người tìm con.

Tần Diệu đứng ở trước mặt phụ thân có chút khấn trương.

- Ừ.

Tần Khai đứng ở trước cửa sổ lên tiếng, xoay người lại.

- Gần đây hiệp hội nhân viên có chút khấn trương, ta muốn người đến đó hỗ trợ, thuận tiện tôi luyện năng lực bản thân một chút. Người phải biết rằng, chỉ có lý luận suông mà thiếu mất kinh nghiệm thực chiến, vĩnh viễn không thể kế thừa uy danh của Tần gia.

- Con hiểu mà.

Tần Diệu trịnh trọng gật đầu một cái.

- Con sẽ không để phụ thân thất vọng.

- Tốt lắm.

Nhìn nhi tử, Tần Khai hài lòng gật gật đầu.

- Ngày mai phải đi báo cáo trình diện, có một trường hợp rất khó giải quyết, đúng lúc là cơ hội tốt cho người rèn luyện.

Tần Diệu thi lễ với phụ thân một cái, rời khỏi thư phòng.

Tần Diệu mặc tây phục màu đen vào, đi lên hành lang ở lầu trên, bên tai truyền đến tiếng nghị luận. Với hẩn mà nói, đã không còn cảm giác kinh sợ khi thấy chuyện quái dị. Là người thừa kế đời tiếp theo của Tần gia, mặc kệ là đi tới chỗ nào cũng đều bị vô số người chăm chú nhìn vào, đây cũng là chuyện rất bình thường.

- Oa, ngoại hình đẹp quá.

Một nữ thành viên của hiệp hội nhìn thấy Tần Diệu liền quay sang hỏi đồng bạn.

- Người đẹp trai kia là người ở ngành nào, sao cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua?

- Người bị ngu ngốc sao ?

Đồng bạn liếc nàng một cái.

- Đó là tiểu thiếu gia của Tần gia, hôm nay là ngày đầu tiên tới đây. Nghe nói là Tần phó hiệu trưởng để hẩn đến đây rèn luyện.

- Không biết hẩn phân tổ ở đâu, nếu là ở tổ chúng ta thì tốt rồi.

Trong mắt của thành viên nữ kia rực sáng.

- Nằm mơ đi.

Đồng bạn đội một gáo nước lạnh xuống.

- Người ta chính là con cháu nhà giàu, tự nhiên sẽ không ở cùng một chỗ với mấy người chúng ta.

- Làm tốt.

Trong đôi mắt của thủ trưởng mang theo không chỉ là một tia thưởng thức mà còn có kính sợ.

- Lần này người lập công lớn, nếu không phải người ra tay, nữ quý kia nhất định đã chạy mất.

- Đó là việc ta phải làm.

Nhìn thấy ánh mắt của thủ trưởng, Tần Diệu hơi hơi nhú mào, vô luận là đi đến nơi nào, dù cho là người nào, cái loại ánh mắt ngưỡng mộ giống như vậy đều khiến hắn cảm giác thấy có chút phiền chán. Hắn cảm giác cuộc sống của mình là không thật, thiếu khuyết tình cảm chân thật.

- Nếu không còn chuyện phải làm, ta sẽ đi ra ngoài.

- Tần đội trưởng, ngài thật sự là quá mạnh mẽ.

Đội viên cùng tổ thấy Tần Diệu đi từ trong văn phòng thủ trưởng ra liền cùng nhau chào đón.

- Tôi thấy rất nhanh ngài sẽ đá lão thủ trưởng đi rồi ngồi lên vị trí của hắn.

Tần Diệu chỉ cười nhạt, không nói gì. Hắn có chút mê mang, cuộc sống của hắn trôi qua như thế, dường như cũng không phải thứ hắn muốn.

Tần Diệu ngồi ở trước bàn làm việc có chút mê mang. Hắn đưa tay khẽ sờ trán mặt bàn.

Ngắn ngủi vài năm thời gian, hắn liền ngồi lên vị trí này, trong mắt những người khác thì đây là chuyện bình thường, nhưng mà gia thế hiển hách, năng lực xuất chúng, công tích trác tuyệt, những điều này đều là do hắn làm nên được. Nhưng mà Tần Diệu lại cảm thấy được có chút cảm giác không chân thật.

- Chúc mừng, chúc mừng!

Đẩy cửa bước vào chính là đội viên ở tổ của hắn.

- Tần thiếu gia thăng quan, sẽ không quên những đồng sự cũ chúng tôi chứ.

- Sao có thể như vậy.

Tần Diệu đứng dậy, cười ngênh đón, bên trong nụ cười kia có bao nhiêu chân thành chính hắn cũng không biết. Có lẽ hắn đã quên mất tên của mấy người này, chỉ nhớ họ đã từng là đội viên cùng một tổ với hắn.

98. Chương 101: Giác Mơ Chân Thật

- Chúng tôi đã nói rồi mà, lấy năng lực của cậu, rất nhanh là có thể lật đổ địa vị của lão thủ trưởng ngồi lên vị trí này.

Tổ viên cũng không có để ý nụ cười của Tần Diệu có chút quái dị.

- Đêm nay có rảnh không? Mọi người muốn tổ chức tiệc chúc mừng cậu.

Tần Diệu cảm thấy có chút hơi mệt, vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn những tổ viên này tràn đầy chờ mong, lời nói từ chối đến miệng rồi lại không nói lên lời.

- Được rồi, đêm nay không có nhiệm vụ, buổi tối gặp lại.

Tần Diệu gật gật đầu.

- Ha ha, tôi biết mà, cậu không giống như những công tử phú gia bình thường, sẽ không khinh thường những tiểu nhân vật như chúng tôi.

Tổ viên thân thiết vỗ vỗ bả vai Tần Diệu, thỏa mãn đi ra ngoài.

Tần Diệu ngồi ở trước bàn ăn, nhưng mà không ngừng uống rượu ở cái chai trong tay.

Bên tai tất cả đều là những lời khen tặng trống rỗng không thật, khiến cho hắn có chút không kiên nhẫn, lại không có chỗ phát tiết.

- Tần công tử, tôi mời cậu một ly.

Đến mời rượu là một người Tần Diệu không có ấn tượng. Nhưng mà từ trang phục thì có thể nhìn ra hắn cũng là một thành viên của hiệp hội.

- Sau khi thăng chức, mong cậu sẽ chiếu cố những tiểu nhân vật như chúng tôi nhiều hơn.

Tần Diệu không nói gì. Chỉ miễn cưỡng cười cười, một hơi uống cạn chai rượu trong tay.

Một ly rồi lại một ly, người đến mời rượu dường như là vô cùng vô tận. Từng gương mặt không giống nhau, nhưng đều bụng rượu như nhau, lời nói đều giống nhau. Tần Diệu chỉ máy móc lặp lại động tác mỉm cười và uống rượu.

Ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào, có chút chói mắt. Tần Diệu mở mắt ra, trong lòng là một cô gái thanh xuân dào dạt đang trần truồng. Cô gái còn đang ngủ say, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười, không biết nụ cười kia là vì cái gì. Tần Diệu mơ hồ nhớ ra cô bé này dường như cũng là một tổ viên của hiệp hội. Thường xuyên tìm cơ hội nói chuyện phiếm với hắn. Hắn ngẫu nhiên cũng sẽ đáp lại một hai câu. Nhưng mà những cô gái có hảo cảm đối với hắn như vậy thì có nhiều lắm. Hơn nữa thân phận địa vị của hắn, căn bản hắn sẽ không thể nhớ được tên của những nữ nhân đứng ở bên cạnh hắn mỗi ngày.

Nhẹ nhàng rút cánh tay ra, cô bé kia chỉ nỉ non hai câu, cũng không có tỉnh lại.

Tần Diệu mặc quần áo xong, đi ra khỏi khách sạn.

Rời khỏi khách sạn tráng lệ, chiếc xe xa hoa đã đợi ở bên ngoài. Lái xe Lạp mở cửa xe.

- Thiếu gia, lão gia có việc muốn tìm cậu thương lượng, cậu trở về một chuyến đi.

Tần Diệu gật gật đầu, bước vào trong xe, thoải mái ngồi trên nệm da.

- Về nhà.

Sửa sang lại quần áo một chút, Tần Diệu nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng, đẩy cửa đi vào.

- Phụ thân, người tìm con.

Tần Khai gật gật đầu, ý bảo Tần Diệu ngồi xuống.

- Ta đã quyết định, hai tháng sau ngươi sẽ kết hôn với tiểu nữ của Dương gia.

Tần Diệu gật gật đầu.

- Có chuyện gì cần con làm sao?

- Không cần.

Tần Khai thấy nhi tử không hề hỏi gì chỉ gật đầu đồng ý thì rất vừa lòng.

- Đây là hôn nhân vì quyền lực, ngươi không có ý kiến gì sao?

Tần Diệu lắc lắc đầu, hắn biết, là người thừa kế của một đại gia tộc ở Linh giới, tình yêu chính là thứ dư thừa. Tuy rằng nữ nhân của Dương gia kia hắn chưa từng gặp qua, nhưng mà hắn cũng không cần gặp qua, mặc kệ người đàn bà kia là người quái dị cũng được, là người mù hay người què cũng vậy, tất cả chuyện này cũng bởi vì lợi ích gia tộc mà thôi.

- Yên tâm.

Tần Khai vỗ vỗ bả vai nhi tử.

- Cô bé kia ta đã thấy rồi, bộ dáng rất được, cũng không có điểm nào khiến người ta khó chịu

- Không có vấn đề gì.

Tần Diệu cười cười.

- Chỉ là hôn nhân vì tăng cường thực lực chính trị, con không cần biết đối phương là ai, dù sao thì con cũng không cần phải yêu nàng.

Hôn lễ long trọng, Tần Diệu mặc một thân lễ phục màu trắng, đầu tóc chỉnh tề. Khuôn mặt anh tuấn kia khiến cho không ít cô gái thương tâm rơi nước mắt.

Cô dâu mặc váy cưới nhẹ nhàng kéo cánh tay của Tần Diệu. Tần Diệu thậm chí cũng không biết cô dâu có bộ dáng gì nữa. Nhìn thấy nữ nhân có khả năng cần phải sống với nhau vài chục năm, Tần Diệu rốt cuộc cũng có chút tò mò, nữ nhân này có bộ dáng như thế nào. Hắn cúi đầu, còn cách một tầng vải mỏng che mắt, nên mặt cô dâu có chút mờ mờ, nhưng nhìn qua hẳn là một mỹ nhân.

Tần Diệu tự giấu cười cười, làm gì mà để ý đến bộ dáng của nữ nhân này. Có lẽ sau hôm nay, hai người bọn họ ngay cả buổi tối cũng không ngủ cùng một chỗ, gặp lại cũng giống như người lạ mà thôi.

- Không tốt, phó hội trưởng.

Cửa ban công bị mãnh mẽ mở ra, Tần Diệu nhíu mày. Hắn đang thay thế phụ thân trở thành phó hội trưởng của Hiệp Hội Linh Dịch, thời gian qua hắn cũng đã nói trước với mọi người, trước khi tiến vào phòng nhất định phải gõ cửa trước.

- Chuyện gì, hốt ha hốt hoảng vậy.

Tần Diệu nhìn thấy thư ký kích động như vậy, biết nhất định là đã xảy ra vấn đề gì lớn rồi.

- Ngày hôm qua người của tổ bảy đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Nhiệm vụ thất bại, toàn bộ mục tiêu đều bị giết chết.

Thư ký thở hổn hển, thần sắc kích động nhìn Tần Diệu.

- Toàn bộ sao?

Tần Diệu nhíu mày. Hắn cũng không phải là để việc sống chết của tổ viên này vào trong mắt. Việc duy nhất có thể làm cho hắn lo lắng, là vị trí của mình có ổn định hay không. Hắn rất sợ sẽ có người nhân cơ hội này sẽ gây khó dễ đối với hắn. Dù sao nhiệm vụ lần này cũng là do hắn tự mình bố trí xuống.

- Hết thấy trợ cấp như cũ.

Tần Diệu nghĩ một lát, phát phát tay, ý bảo thư ký đi ra ngoài.

- Đêm nay thông báo người của tổ sáu, ta sẽ đích thân dẫn đội.

Bóng đêm dày đặc, Tần Diệu đứng ở lầu chót trên thiên thai. Gió thổi qua mang đến một cỗ mùi tanh của máu tươi. Ở phía sau hắn, toàn bộ tổ viên của đội sáu đều nằm trên mặt đất, đã không còn hơi thở.

- Xem ra ta đã coi thường người.

Giọng nói của Tần Diệu không hề mang theo bất kỳ cảm xúc nào. Tổ viên chết với hắn mà nói, không có bất kỳ ảnh hưởng nào, dường như những thi thể ở phía sau kia là những tảng đá tùy ý có thể thấy ở ven đường.

- Rống!

Trả lời hắn là tiếng gào thét của quái vật trước mặt.

Người thiếu nữ có mái tóc đuôi ngựa trước mắt này lại có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi. Cái đuôi thật dài kia dựng thẳng lên và đôi tai đầy lông tơ màu trắng kia đã nói rõ, nàng là một con hồ yêu.

Nội tâm không gọn sóng của Minh Diệu đột nhiên mạnh mẽ nhảy lên một chút, bộ dáng của con hồ yêu này có chút quen mắt, dường như đã gặp ở nơi nào rồi.

- Dường như ta đã gặp nhau ở nơi nào rồi, người...

Tần Diệu vừa như đặt câu hỏi, vừa như lẩm bầm lầu bầu.

- Gào!

Trả lời hần, là một tiếng thét dài của hồ yêu, cùng với đó là cái lợi trảo được vung tới, để lại ấn ký thật sâu trên mặt đất.

Tần Diệu nhẹ nhàng nhảy qua, loại công kích đơn thuần này căn bản không thể gây thương tổn cho hần, nhưng mà càng tiếp cận với con hồ yêu kia, mùi trên người nó càng khiến cho hần có cảm giác quen thuộc.

99. Chương 102: Đứt Gãy

- Người...Rốt cuộc là ai ?

Tần Diệu có chút mê mang, loại cảm giác quen thuộc này rốt cục là đến từ nơi nào, trong trí nhớ của hần, dường như là không có đánh nhau với hồ yêu bao giờ.

- Giết người, giết, giết, giết...

Hồ yêu gầm nhẹ, mang theo một ít lời nói không rõ ràng.

Hồ yêu không ngừng tấn công liên tục, khiến cho Tần Diệu không còn tâm tư lo cái việc không thiết thực là cảm giác quen thuộc kia từ đâu mà có, liên tục trốn tránh công kích khiến cho hần có chút phiền.

- Gào!

Con hồ yêu kia lại ngửa mặt lên trời thét dài, mái tóc đuôi ngựa rối tung lên, để lộ ra một cổ hơi thở điên cuồng.

- Quên đi, không nghĩ nữa, người chết đi.

Tần Diệu quăng cái suy nghĩ không thực tế trong óc kia đi, nghênh đón công kích của hồ yêu.

Chỉ nhẹ nhàng xê dịch thân thể, lợi trảo của hồ yêu liền bổ nhào vào không khí, mà tay phải của Tần Diệu, đã xuyên thấu qua hậu tâm của hồ yêu.

Tần Diệu chậm rãi rút tay ra khỏi ***g ngực của hồ yêu, thân thể của hồ yêu chậm rãi ngã xuống đất, máu theo lòng bàn tay của Tần Diệu nhỏ xuống đôi giày da.

Hồ yêu nằm trên mặt đất, cái lợi trảo trên tay và cái lỗ tai đầy lông xù trên đầu dần dần lui vào trong thân thể, xô mái tóc rối tung sang hai bên. Tần Diệu thấy rõ gương mặt của con hồ yêu này, chính là khuôn mặt của một cô gái. Nhưng mà bộ dáng của cô gái này chỉ là một học sinh trung học, bộ dáng này dường như Tần Diệu đã từng quen biết, khiến cho trong lòng hần có một cổ cảm giác đau đớn run rẩy.

Bộ dạng của cô bé này khiến cho đầu óc của Tần Diệu bị xối tung lên. Lúc khóc, khi tức giận, khi vui vẻ, khi làm nũng. Hết thấy đều giống như Tần Diệu đã từng trải qua, giống như là trí nhớ bị phong ấn đột nhiên được mở ra, bên trong chất đầy những ký ức bị niêm phong, bây giờ từng giọt từng giọt rơi ra.

- Tiểu...Manh...

Cánh tay còn dính máu nóng của Tần Diệu run rẩy vuốt lên mặt của cô gái, lưu lại một đạo vết máu.

- Đến tột cùng thì ta đã làm cái gì...

Cô gái nằm trên mặt đất đã mất đi hơi thở đột nhiên mở mắt. Ánh mắt kia tràn đầy phẫn nộ, u oán, không cam lòng.

- Minh Diệu người thật sự quên ta sao, tất cả những chuyện này chính là cuộc sống người muốn sao?

- Không phải, không phải!

Tần Diệu che mặt, điên cuồng ngửa mặt lên trời thét dài.

- Vì sao lại như vậy?

Minh Diệu mạnh mẽ ngồi dậy, trái tim còn đang kịch liệt nhảy lên, tất cả mọi chuyện kia, hết thấy đều giống như sự thực, hần vươn tay, sững sờ nhìn hai tay của chính mình.

Hoàn hảo, đôi tay vẫn còn sạch sẽ, không có máu của Tiểu Manh.

Minh Diệu hít sâu một hơi, nhìn quanh bốn phía, vẫn là hành lang màu trắng, hần đang nằm ở trong thùng giống như là một cái bồn tắm lớn, mà phía sau chính là cái gương thỉnh thoảng có lưu quang hiện lên.

Minh Diệu biết, hần đang nằm ở chỗ nào, đây chính là cái Huyết Trì sâu không thấy đáy trước kia. Nhưng mà hiện tại không biết tại sao, đám huyết dịch sôi trào tanh hôi kia đều đã biến mất, mà cái bồn hần nằm đã không còn chút gì.

Minh Diệu đứng lên, toàn thân một vết màu cũng đều không có. Căn bản là không giống như là rơi vào Huyết Trì. Bộ dạng lúc này của hần giống như là hần đang nằm trong một cái hồ rộng mà ngủ, mơ một giấc mộng quá mức chân thật.

- Ta thực sự có chút tức giận.

Ánh mắt của Minh Diệu híp lại.

Hai người Ada và Từ Mẫn đợi một lúc lâu, mới nhớ tới cần phải tìm người hỗ trợ. Ada cầm lấy điện thoại, nhưng mà cũng không biết là nên gọi cho ai. Ủy ban tối cao đã ra chỉ thị, nàng không được tham gia vào vụ án này.

- Ta nghĩ người này có thể hỗ trợ được.

Từ Mẫn nói.

- Ai?

Nghe lời nói của Từ Mẫn, Ada để điện thoại xuống hỏi.

- Một tên béo.

Từ Mẫn nghĩ nghĩ.

- Chỉ là ta không biết làm sao mới có thể liên lạc được với hần, lần trước là Minh Diệu lái xe đưa ta đi. Hần nói nơi ở của tên mập mập kia là một không gian không thuộc về phạm trù dương gian, ta không biết là có ý gì.

- Không thuộc về phạm trù dương gian? Tên mập mập kia là ai?

Ada bị lời nói của Từ Mẫn dọa cho lắp bắp kinh hãi. Nếu không phải là dương gian, chẳng lẽ là âm phủ ?

- Ta cũng không biết rõ ràng, nhưng mà tên mập mập kia nuôi rất nhiều tiểu quỷ.

Nhớ tới cái phòng ốc âm u kia, Từ Mẫn không khỏi rung mình một cái.

Ada nghĩ nghĩ.

- Ta biết rồi, là chỗ đứt gãy giữa dương gian và âm phủ. Ta có thể nghĩ biện pháp cho người tiến vào không gian kia, nhưng mà người có còn nhớ rõ chỗ ở của tên mập mập kia không?

Từ Mẫn gật gật đầu, cái loại địa phương kia chỉ cần đi một lần là sẽ không quên.

- Tốt lắm, ta đưa người đi tìm tên mập mập kia tới hỗ trợ.

Ada lấy một cái bức vẽ văn chương thật lớn đặt ở trên chiếc thảm trải sàn.

- Nghe rõ này. Tuy rằng ta có thể đưa hồn phách của người đến chỗ không gian đứt gãy kia, nhưng mà không có người dẫn đường, ta sợ rằng người sẽ lạc đường. Dù sao pháp thuật Tây Phương và pháp thuật Phương Đông khác nhau rất lớn. Nhớ kỹ, vô luận có tình huống gì xảy ra cũng không được quay đầu, không được lên tiếng. Bất kể tình huống ra sao, nhớ kỹ chưa?

Hai người mặt đối mặt ngồi xuống, ở giữa đó là chỗ nhô lên của chiếc thảm.

- Cành cây bằng thủy tinh này có thể giúp ta tìm ra vị trí của người để mang người trở về, ngàn vạn lần không được đánh mất.

Đưa một cành cây thủy tinh phát ra ánh sáng màu trắng vào trong tay Từ Mẫn, biểu tình của Ada cực kỳ nghiêm túc nói.

- Nhớ chú ý ánh sáng của cây gậy này, không được đi vào quá sâu, nếu ánh sáng của nó càng ngày càng mờ, vậy có nghĩa là người đã đi nhầm đường, nhất định phải dừng lại trước khi ánh sáng của nó tắt mất. Nếu không tìm thấy được chỗ ở của tên mập mạp kia, liền gọi thăm tên của ta ở trong lòng người, ta sẽ đưa người trở về. Chúng ta còn có biện pháp khác. Vô luận người thấy cái gì, ngàn vạn lần cũng không được qua cầu. Nếu không mà nói, người thật sự sẽ không trở về được.

Nghe Ada nói đáng sợ như vậy, trong lòng Từ Mẫn cũng có chút rét lạnh.

- Cái này...Người không thể đi cùng ta hay sao.

Ada thở dài.

- Ta cũng rất muốn đi cùng người, nhưng mà ta cũng không thể đưa cả thân thể người cùng vào không gian đứt gãy như pháp thuật phương Đông, cho nên ta chỉ có thể đưa linh hồn của người vào trong mà thôi, nên ta phải ở chỗ này, làm tọa độ trở về cho người.

Từ Mẫn cẩn mồi dưới, so sánh với sự an nguy của mình thì thật ra nàng càng thêm lo lắng cho sự an nguy của Minh Diệu.

- Được rồi, chúng ta nhanh bắt đầu đi.

- Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được qua cầu.

Ada bắt đầu niệm lên câu thần chú Từ Mẫn nghe không hiểu.

Từ Mẫn cảm giác thấy hai mi mắt của mình càng ngày càng nặng, thật sự là không chịu nổi, nàng chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Thấy Từ Mẫn gục mặt xuống bàn đã không còn hô hấp, Ada thở dài một hơi.

- Ngàn vạn lần phải cẩn thận, đi sớm về sớm.

Lạnh, lạnh quá. Từ Mẫn bị một trận gió lạnh đánh thức, nàng mở to mắt, chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xóa. Thật giống như là một thế giới bị sương mù bao phủ vậy.

- Đây là không gian đứt gãy theo như lời Tiểu Ái sao?

Từ Mẫn nhìn bốn phía.

- Tại sao không hề giống so với lúc ta đến trước kia?

Tuy rằng không thấy rõ cảnh sắc xung quanh, nhưng mà Từ Mẫn vẫn có thể thấy được đường đi trên mặt đất. Một con đường giống như được trải đá xanh kéo dài về phía trước. Bởi vì bị sương mù che khuất, nên cũng không thể thấy được rốt cục là kéo dài đến nơi nào.

Từ Mẫn bắt tay vào nhau chà xát, địa phương quỷ quái này thực sự là quá lạnh. Nhánh thủy tinh trên cổ phát ra ánh sáng chột lóe chột tắt là nơi duy nhất có thể khiến cho Từ Mẫn cảm thấy một tia ấm áp.

Mặc kệ như thế nào, hiện tại tìm được tên béo lồi thôi kia tới cứu Minh Diệu mới là quan trọng nhất. Từ Mẫn đi dọc theo con đường về phía trước.

Bên tai ngẫu nhiên nghe được tiếng kêu không biết từ nơi đâu truyền tới. Thê lương bi thảm giống như là tiếng khóc thét của người trước khi chết vậy. Điều này làm cho Từ Mẫn cảm giác da đầu run lên. Nàng nhớ kỹ lời Ada nói, kiên quyết không quay đầu nhìn lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, từng bước một đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên, Từ Mẫn cảm giác dường như có người đi ngang qua bên mình, mạnh mẽ đụng phải bả vai của nàng, có chút đau đớn. Theo bản năng nàng muốn quay đầu nhìn lại, trong đầu nhớ tới lời nói của Ada, mạnh mẽ dừng cái cổ đang chuyển động về phía sau lại, khiến cho cơ cổ có chút căng cứng lại.

- Ta chưa từng làm việc gì trái với lương tâm, ta không sợ, ta không sợ.

Từ Mẫn vừa lẩm bẩm trong miệng, vừa giữ thẳng cổ đi thẳng về phía trước, động tác có chút máy móc.

- Thật không phải, vừa mới đụng vào người.

Phía sau Từ Mẫn truyền tới thanh âm trầm thấp của một bà già.

- Không có sao chứ, người trẻ tuổi?

Một cỗ khí lạnh thổi tới gáy Từ Mẫn, khiến nàng rung mình một cái. Một cánh tay khô vàng đặt lên vai nàng.

- Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật.

Từ Mẫn nhắm mắt lại, niệm kinh phật, không dám trả lời. Nàng quơ quơ bả vai, muốn hất cánh tay trên vai xuống, lại phát hiện cánh tay khô vàng kia tựa như sinh trưởng ở trên vai của nàng, hất như thế nào cũng không ra.

- Như thế nào, chẳng lẽ là kẻ điếc?

Thấy Từ Mẫn không trả lời, thanh âm của bà già phía sau lại vang lên, vừa như đang hỏi Từ Mẫn, lại như đang lẩm bẩm.

- Không đúng, đến nơi này, cho dù là kẻ điếc cũng có thể nghe thấy thanh âm.

Dường như là vì muốn xác định xem Từ Mẫn có thể nghe thấy lời của mình hay không, bà già kia tựa hồ là đưa cả thân thể đè lên trên lưng Từ Mẫn, ở bên tai Từ Mẫn hô to.

- Này, có thể nghe thấy không?

Từ Mẫn cố chịu đựng tiếng kêu la thật lớn bên tai, xem như là thật sự không nghe thấy gì, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Từ Mẫn quơ quơ thân thể, muốn lắc cho lão thái bà đang ở trên lưng kia rơi xuống. Nhưng vô luận nàng lắc như thế nào, bà già kia cũng giống như là cái cây mọc ở trên lưng, không hề nhúc nhích.

- Không nghe được lời ta nói còn đi tới đi lui, người này thật là kỳ quái.

Bà già kia vừa than thở, vừa hướng tới bả vai Từ Mẫn bò lên.

Từ Mẫn nhắm mắt lại, vừa đi vừa muốn giãy ra khỏi bà già trên vai.

- Này, người có thể thấy ta không?

Thanh âm của bà già lại truyền đến tai Từ Mẫn, còn mang theo cả một cỗ khí lạnh đánh vào má phải của nàng, có cả một cỗ tanh hôi.

Từ Mẫn chậm rãi mở một kẽ nhỏ ở mắt phải, dùng dư quang hướng về phía bả vai của mình nhìn lại, chỉ nhìn một chút, nàng liền sợ tới mức nhắm chặt mắt lại.

Bà già kia ngồi ở trên vai Từ Mẫn, đưa hơn một nửa thân mình xuống trước mặt Từ Mẫn. Thần tình nhăn nhó, một con mắt màu đục rớt ra khỏi vành mắt, nhìn vào chỉ thấy có vô số dây thần kinh nổi lên lại, còn không ngừng lay động. Miệng đầy răng vàng, còn dính không ít vết máu, tựa như là vừa mới uống qua máu người.

- Khách khách.

Tiếng cười âm dương quái khí truyền tới tai Từ Mẫn.

- Thì ra là người giả vờ.

Bà già đưa cánh tay khô vàng quơ quơ ở trước mắt Từ Mẫn.

- Người giả bộ nhìn không thấy nghe không được là có thể được sao ?

Trong lòng Từ Mẫn có chút luống cuống, nàng đi nhanh về phía trước, vừa đi vừa dùng đũa thân thể, muốn lắc cho lão thái bà này rơi xuống dưới.

- Người đã nhìn không thấy, người cũng nghe không được, như vậy không bằng để ta móc đôi mắt của người ra đi.

Bà già kia cười quái dị hai tiếng, chìa hai ngón tay kia ra muốn móc đôi mắt của Từ Mẫn.

Từ Mẫn thật sự là chịu không nổi, nàng quát to một tiếng, bắt lấy tay của bà già kia, dùng sức kéo nó xuống khỏi vai mình, hung hăng ném lên trên mặt đất, hướng về phía trước chạy nhanh tới.

- Khách khách khách khách.

Bà già kia không biết đã đuổi tới từ khi nào, vừa cười quái dị vừa túm lấy cánh tay của Từ Mẫn.

- Đi theo ta, cùng nói chuyện với ta, theo ta.

Từ Mẫn liều mạng giãy ra khỏi cánh tay của bà già kia, chạy nhanh về phía trước. Bốn phía sương mù dày đặc. Từ Mẫn cũng không biết đã chạy được bao lâu. Nhưng mà mặc kệ nàng chạy nhanh thế nào, bà già kia luôn theo sát phía sau nàng, trong miệng không ngừng nói muốn bắt Từ Mẫn theo cùng nói chuyện. Ánh sáng của nhánh thủy tinh trên cổ càng ngày càng ảm đạm, nhưng mà Từ Mẫn không có tinh lực chú ý.

Từ Mẫn há hốc miệng thở hổn hển, thân thể nặng nề giống như là đeo trĩ, nàng cảm giác thể lực của mình càng ngày càng ít. Nếu là trong tình huống bình thường, chạy bộ một đoạn đường như vậy đối với Từ Mẫn mà nói, bất quá là chuyện trẻ con mà thôi. Nàng luôn có tự tin đối với thể lực của mình, nhưng mà hôm nay không biết là vì cái gì, chỉ là một đoạn đường ngắn ngủi, Từ Mẫn cũng đã cảm giác mình sắp hư thoát rồi.

- Khách. Người chạy cũng không thoát, nên đừng có chạy nữa.

Bên tai lại truyền đến thanh âm khiển trách của bà già kia. Bà già kia dường như là túm được góc áo của Từ Mẫn.

Không biết chạy bao lâu, Từ Mẫn cảm giác cánh tay của bà già kia đột nhiên buông lỏng ra, bên tai cũng không còn nghe được tiếng khiển trách kia nữa. Nàng dừng lại, há mồm thở hổn hển, vừa mới chạy trốn một hồi khiến cho nàng cảm giác phổi của mình sắp nổ tung.

Từ Mẫn ngồi dưới đất, vừa khôi phục thể lực vừa đánh giá bốn phía. Sương mù nồng đậm ban đầu kia không biết đã tán đi từ lúc nào. Cách đó không xa là một biển hoa sáng rực như lửa. Đóa hoa màu đỏ giống như là được tạo thành từ ngọn lửa. Liếc mắt nhìn một cái cũng không thấy bờ bên, xa xa nhìn lại giống như là một cái thảm bằng máu vậy.

Đập vào mắt đều là màu đỏ, một chút màu xanh biếc cũng không có, giống như những đóa hoa kia không có lá, chỉ có đóa hoa hồng đậm như máu.

Từ Mẫn bị cảnh sắc trước mắt mê hoặc, nàng chậm rãi đứng dậy, hướng đến biển hoa phía kia đi tới. Giống như là nếu đi vào trong biển máu của phiến hoa này sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại được. Đây là ý niệm duy nhất còn tồn tại trong đầu Từ Mẫn lúc này.

Nhưng nàng không có phát hiện ánh sáng của nhánh thủy tinh trên cổ đã sớm tắt mất.

100. Chương 103: Khuyển Địa Ngục

- Nhắm mắt lại, không được nhìn.

Một tiếng hét lớn đánh thức Từ Mẫn. Nàng cảm giác có người túm cổ áo của nàng, dùng một tay lôi kéo nàng trở về.

Từ Mẫn nặng nề ngã trên mặt đất, phía sau lưng ngã xuống cảm thấy đau đớn. Một thân hình béo mập xuất hiện trước mắt nàng, là Lê bàn tử.

- Lá gan của cô cũng thật lớn, cô có biết hay không, nếu như cô đi qua cây cầu kia thì cô đã chết rồi?

Về mặt của Lê bàn tử đỏ khóc đỏ cười nhìn Từ Mẫn đang nằm trên mặt đất trừng mắt nhìn hắn.

Từ Mẫn từ trên mặt đất đứng lên, lúc này mới nhìn rõ, thì ra chỗ nàng vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi là một cây cầu. Một khối bia đá thật lớn dựng ở đầu cầu. Trên đó có viết ba chữ phồn thể rất to - Cầu Nại Hà.

- Thế này là sao... Vừa rồi rõ ràng tôi không có thấy tấm bia đá này?

Từ Mẫn nhớ tới lời nói của Ada là nàng không được đi qua cầu. Mồ hôi lạnh cũng đều rơi xuống.

- Vừa rồi cô mới bị tứ giao đạo quỷ mê hoặc ánh mắt, cho nên không nhìn thấy.

Lê bàn tử đẩy xe lăn đi tới trước mặt Từ Mẫn.

- Làm sao cô lại một mình đi tới nơi này? Minh Diệu đâu?

- Đúng rồi Minh Diệu!

Lúc này Từ Mẫn mới nhớ tới mục đích chủ yếu.

- Mau hỗ trợ, Minh Diệu bị ác ma kéo đi rồi!

Lê bàn tử dẫn Từ Mẫn đi về cái phòng nhỏ âm u cũ nát kia, sau khi nghe xong Từ Mẫn miêu tả, Lê bàn tử sững sốt cả nửa ngày, mới thở dài một hơi.

- Hai người các cô không thể khuyên nhủ hắn, tiểu tử này luôn con mẹ nó chứ, làm ra những chuyện tình khiến người ta hết hồn.

- Vốn chúng tôi nghĩ cũng không có gì nguy hiểm.

Từ Mẫn nhỏ giọng than thở.

- Ada lại là đem địa phương kia bố trí lợi hại như vậy, tôi nghĩ cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

- Vô nghĩa.

Lê bàn tử liếc nàng một cái.

- Cô làm lợi hại như vậy, ác ma kia lại không phải là người ngu, sẽ ngoan ngoãn nhảy đến cạm bẫy của các cô sao?

- Trước tiên đừng quản nhiều như vậy, cứu Minh Diệu ra đã rồi nói sau.

Từ Mẫn dắt Lê bàn tử muốn đi ra ngoài.

- Cứu, cứu, cứu! Cô có biết nó đưa Minh Diệu đến đâu không? Ta cứu như thế nào đây.

Lê bàn tử giằng tay Từ Mẫn ra.

- Hơn nữa theo như lời của cô, ác ma kia lợi hại như vậy, ta có đi cũng chỉ là nhiều hơn một đồng thịt béo nằm trên mặt đất mà thôi.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Từ Mẫn gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

- Vậy anh mau nghĩ biện pháp đi.

Lê bàn tử liếc xéo mắt nhìn bộ dáng gấp gáp của Từ Mẫn, có chút muốn cười. Hắn cũng không cần lo lắng cho Minh Diệu. Nếu ác ma kia thật sự muốn hại Minh Diệu thì cũng không cần bắt hắn đi, trực tiếp giết chết tại chỗ là được. Nói tiếp, tiểu tử Minh Diệu này luôn rất được lòng nữ nhân, ác ma kia không phải là nữ nhân sao, bị Minh Diệu ba xạo vài câu, nói không chừng lại ngã xuống cũng nên.

- Cô đừng vội.

Lê bàn tử bảo Từ Mẫn ngồi xuống trước.

- Việc này ta sẽ tìm người giúp đỡ, tìm được người có thể giúp được.

Lê bàn tử nhẹ nhàng phát phát tay.

- Tiểu Tam.

Một đạo chỉ lục sắc từ trong cái bình trên giá đỡ bay ra, dừng ở trên tay của Lê bàn tử.

Từ Mẫn biết, lục quang thoát giống như là đom đóm kia chính là tiểu quỷ Lê bàn tử nuôi. Nàng nhớ tới bà già có đôi mắt mê hoặc đưng phải trên đường kia, không khỏi rùng mình một cái.

- Đi nói chuyện với lão gia tử một tiếng, bảo hắn nghĩ biện pháp. Đi nhanh về nhanh.

- Lê bàn tử than thở hai câu với đạo lục quang, khẽ vẫy tay một cái, đạo lục quang kia liền bay nhanh ra khỏi cửa phòng.

- Đợi một chút đi, rất nhanh sẽ có hồi âm.

Lê bàn tử ý bảo Từ Mẫn ngồi xuống, khoanh tay liếc nhìn nữ cảnh sát này một cái.

- Lá gan của cô cũng thật là lớn, nếu không phải tiểu quỷ nói với ta là có người lạ xông vào, ta lại tò mò tới xem một chút thì cô thật sự có thể đã qua cầu Nại Hà tới địa phủ rồi.

- Tôi cũng không biết, tôi chỉ nhớ lần trước Minh Diệu đưa tôi tới rõ ràng không phải là như thế này.

Từ Mẫn nhìn thoáng qua cái ghế, sắc mặt màu thâm hồng mang theo mấy vết bầm không hài hòa màu đen. Nàng ngồi xuống.

- Tôi nhớ lần trước sau khi xuống xe một lúc là có thể đến nơi rồi.

Lê bàn tử nghe xong, mồ hôi đầy đầu.

- Lần trước Minh Diệu dẫn cô tới chính là mang theo cả thân thể đi vào, hướng chỉ có Minh Diệu dẫn đường, bản thân cô sẽ không bị lạc đường. Lần này cô lại dùng trạng thái hồn phách xông tới, nếu không phải là ta kéo cô lại, đi qua cầu Nại Hà, cô thật sự sẽ không thể về được.

- Tôi làm sao biết được còn có nhiều thứ rối tung rối mù như vậy.

Về mặt Từ Mẫn bất mãn.

- Còn nữa, anh cố ý mượn như vậy mới tới đón tôi, nếu mà tôi bị cái con quỷ kêu là gì gì ấy giết thì làm sao bây giờ, làm tôi sợ muốn chết.

Về mặt của Lê bàn tử đỏ khốc đỏ cười.

- Trạng thái của cô hiện tại cùng quỷ cũng không khác gì nhau, quỷ thì sợ gì quỷ. Hơn nữa tứ giao đạo quỷ kia sẽ không giết cô, nó chỉ là muốn dọa nạt cô, mê hoặc ánh mắt của cô, không cho cô thấy rõ đường. Chỉ cần tâm trí của cô kiên định, trong lòng không có ác niệm gì, nó sẽ không làm gì được cô.

- Làm sao tôi biết được.

Từ Mẫn vẫn như cũ không thuận theo không buông tha, khiến cho Lê bàn tử hiểu được vì cái gì mà Minh Diệu nói không được tranh luận với nữ nhân.

- Tôi lại không giống các người bắt quỷ, nuôi quỷ linh tinh. Đối với việc này, cái gì cũng biết. Đều là do Minh Diệu hại, xem sau này ta giáo huấn hắn như thế nào.

Đem trách nhiệm đổ hết lên người nam nhân, người còn chưa cứu trở về được mà đã bắt đầu lo lắng báo thù như thế nào. Lê bàn tử lay lay đầu. Xem ra những ngày sau này Minh Diệu sẽ khó khăn hơn cả hắn.

Một đạo lục quang từ ngoài cửa bay vào, rơi xuống trên tay Lê bàn tử. Đúng là tiểu quỷ Tiểu Tam được Lê bàn tử phái đi truyền tin không lâu trước đây.

Lê bàn tử cúi đầu, nghe trong chốc lát, phát phát tay. Tiểu tử kia liền bay về trong cái bình ở trên giá đỡ.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì.

Lê bàn tử cười nói với Từ Mẫn.

- Nhất định sẽ trả lại cho cô một Minh Diệu vui vẻ.

- Thế nào? Đã tìm được cao thủ đi cứu hần sao?

Từ Mẫn vội vàng hỏi.

- Tiểu tử Minh Diệu này thật ra là có vận cốt chớ.

Lê bàn tử bĩu môi.

- Vừa gặp dịp, cam đoan với cô hần không có chuyện gì, cô hãy đi về trước đi.

Từ Mẫn còn muốn hỏi thêm nữa, đột nhiên cảm thấy một trận mệt mỏi ập đến, tiếp theo liền mất đi tri giác.

- Tỉnh, tỉnh.

Trong mơ hồ, Từ Mẫn bị Ada lay tỉnh.

- Tại sao cô lại trở về, ta còn chưa gọi cô về mà.

- Ta cũng không biết sao lại thế này.

Từ Mẫn dụi dụi con ngươi, chuyện vừa rồi giống như là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại thì vẫn là ở trong văn phòng của Ada.

- Có thể là cái tên mập mạp kia đã mạnh mẽ lôi ta trở lại.

- Cô tìm được tên mập mạp kia sao? Rốt cuộc là thế nào, nói mau.

Ada vội vàng hỏi.

- Cái tên mập mạp kia nói Minh Diệu không có việc gì, đã có người đi cứu hần, sau đó thì ta đã trở lại rồi.

Từ Mẫn nhớ lại khuôn mặt đầy thịt của tên mập mạp kia thì hận đến nghiến răng.

- Hại ta bị hù một chút, còn thần thần bí bí, lần sau nhất định phải...

Từ Mẫn vốn muốn hung hăng mắng Lê bàn tử một chút, sau đó lại nhớ tới bộ dáng núc ních của Lê bàn tử, thì lời nói đến miệng liền nuốt xuống.

- Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ? Chỉ có thể ngồi ở chỗ này chờ sao?

Ada vẫn giữ vẻ mặt lo lắng như cũ.

Hiện tại Minh Diệu tuyệt không tức giận, thật sự, hần đã chẳng quan tâm đến cảm xúc.

Y phục trên người bị xé rách nhiều lỗ hổng lớn, đã rách nát đến độ không thể nhìn ra hình dáng. Minh Diệu cởi quần áo ra, ném qua một bên.

Giằng co với Minh Diệu là một con Đại Cầu, nói là cầu, không bằng nói là dã thú thì càng thêm thích hợp. Thân mình dài hơn ba trượng, ba cái đầu vừa giống sói vừa giống chó giương cái mõm to như chậu máu, nước giải mang theo mùi tanh hôi rơi rớt trên mặt đất. Nhất thời trên mặt đất vang lên thanh âm “tư tư”, mặt đất bị nước dãi ăn mòn tạo thành một lỗ thủng lớn. Tiếng gầm nhẹ ở trong cổ họng cũng có thể chứng minh cho người biết, Khuyến Địa Ngục tuyệt đối không phải là sủng vật đứng ve vấy cái đuôi cho người vuốt ve đầu nó. Trên lưng có một cái mũi nhọn dài mười phân chĩa thẳng lên, cái đuôi thật dài có mang theo một đầu rắn vung qua vung lại. Trên mặt đất vốn dĩ đang trơn nhẵn liền lưu lại một vết roi. Ba cặp mắt màu đỏ ở trên đầu con chó gắt gao nhìn chăm chăm Minh Diệu. Hung quang bắn ra bốn phía khiến cho Minh Diệu cảm giác lông tóc dựng đứng lên.

- Sớm biết như vậy đã mang một ít đường tới.

Minh Diệu bắt đắc dĩ lắc đầu, hắn đã giằng co với Khuyển Địa Ngục hơn mười phút. Khuyển Địa Ngục da dày thịt béo, đối với công kích của Minh Diệu căn bản là đều không để trong lòng.

- Nghe nói là Khuyển Địa Ngục đều thích ăn ngọt.

Mang theo tiếng gầm nhẹ, Khuyển Địa Ngục lại hướng về Minh Diệu đánh tới. Minh Diệu lặn một vòng ngay tại chỗ, vọt sang một bên, thuận tiện lấy ra Ly Hỏa Phù. Cái đuôi của Khuyển Địa Ngục vung lên, mang theo thanh âm phá không, cường ngạnh đánh quả cầu lửa của Minh Diệu văng sang một bên. Quả cầu lửa nổ tung trên mặt đất, mặt đất cháy đen mà cái đuôi của Khuyển Địa Ngục không hề có một chút dấu vết để lại.

- Ly Hỏa Chú cũng vô dụng, mặc khôi lỗi cũng không trói được nó, thật phiền phức.

Cách đó không xa chính là cửa lớn. Nhưng mà bất kể như thế nào, Minh Diệu cũng không có cách thoát khỏi sự vây dưa của Khuyển Địa Ngục.

Linh lực còn thừa không nhiều lắm, Minh Diệu cảm giác có chút khó giải quyết. Cách đó không xa, một người da đen ôm khủy tay đứng ở cửa đại môn. Vẫn đứng xem kịch không hề nhúc nhích, tùy ý để cho Minh Diệu và Khuyển Địa Ngục ở chỗ kia đánh nhau thừa sống thiếu chết.

Tuy rằng không biết người da đen kia đến đây vì cái gì, nhưng mà Minh Diệu cảm giác người da đen kia còn đáng ghét hơn cả Khuyển Địa Ngục. Chỉ bằng vào việc lúc bắt đầu người da đen kia hô một tiếng bắt Khuyển Địa Ngục công kích, con Khuyển Địa Ngục này thực nghe lời hắn.

Khuyển Địa Ngục lại vồ hụt có chút tức giận, nó mở rộng cái miệng ra, tru lên. Nước miếng chảy dọc ra theo khoe miệng, nhỏ giọt xuống mặt đất liền ăn mòn thành một đám nhiệt khí.

- Người còn không thôi.

Minh Diệu cũng có chút bức tức, nếu như còn tiếp tục đánh như vậy, Minh Diệu không bị giết chết thì cũng mệt chết. Cần phải tìm được biện pháp vượt qua Khuyển Địa Ngục trước khi linh lực hao hết.

- Liều mạng.

Minh Diệu xoay người, bỏ lại con Khuyển Địa Ngục sau lưng, hướng về chỗ người da đen ở cửa phóng tới. Nếu như Khuyển Địa Ngục nghe lời người da đen này, nhân cơ hội này không chế gã da đen, nói không chừng còn có một tia cơ hội.

Thấy Minh Diệu hùng hổ vọt tới, người da đen không chút hoang mang né tránh khỏi Ly Hỏa Chú của Minh Diệu phát ra, chìa hai đầu ngón tay đưa lên miệng thổi một tiếng. Minh Diệu không có nghe được thanh âm huyết sáo gì của hắn nhưng mà Khuyển Địa Ngục lại giống như là phát điên, ngăn trở ở trước mặt Minh Diệu.

- Hai đánh một, thật hèn hạ.

Tuy rằng Minh Diệu tức giận, nhưng lại không thể tránh được.

- Sớm biết vậy, ta đã gọi thêm người tới gặp các người.

Xem ra không đánh bại được Khuyển Địa Ngục thì không thể đi vào cánh cửa kia. Minh Diệu lấy từ trong túi ra một tờ Ly Hỏa Phù, bắt đầu vận khởi chút linh lực còn thừa không nhiều lắm.

- Vị nam, tị, ngộ, vị, mậu quý hợp hóa hỏa.

Minh Diệu lớn tiếng hét lên.

Khuyển Địa Ngục tru lên một tiếng, nhảy lên cao, móng vuốt mang theo hàn quang đánh Minh Diệu ngã xuống đất.

Ba cái mồm lớn đồng thời mở ra, cái răng nanh bén nhọn cách mặt Minh Diệu chỉ có vài cen-ti-mét. Thậm chí Minh Diệu còn có thể nhìn rõ ràng cái đầu lưỡi trong cổ họng của Khuyển Địa Ngục.

- Đi!

Minh Diệu hét lớn một tiếng, một quả cầu lửa lớn gấp mười lần so với bình thường hung hăng đánh vào trong miệng cái đầu ở giữa của Khuyển Địa Ngục.

Nương theo dòng khí của vụ nổ, Minh Diệu lần một vòng đào thoát khỏi móng vuốt của Khuyển Địa Ngục.

Khói nổ tiêu tán đi, Khuyển Địa Ngục bị thương nghiêm trọng nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy. Cái đầu ở giữa đã trở nên huyết nhục mơ hồ, hai cái còn lại cũng cháy đen một mảnh. Khuyển Địa Ngục nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, giãy giụa muốn đứng lên, bùm hai cái, vắn té ngã xuống.

- Hắc hắc, sướng hay không?

Minh Diệu cũng toàn thân mệt mỏi, một kích vừa rồi đó là toàn bộ linh lực của hắn đều tập trung bên trong, hiện tại đứng vững cũng có chút quá sức.

- Lão hắc, hiện tại đến phiên của ngươi đi.

Minh Diệu run rẩy đứng lên.

- Ta sẽ tận lực không đánh vào mặt của ngươi.

Hắc nhân kia nhìn Khuyển Địa Ngục còn đang không ngừng run rẩy ở trên mặt đất, miệng than thở hai câu.

- Này, ngươi không biết tiếng Trung Quốc sao? Ta là thất học, không biết tiếng anh.

Minh Diệu không hiểu người da đen kia đang nói cái gì.

- Ma tây ma tây, nha mãi đại, nhất khổ nhất khổ.

Người da đen liếc mắt nhìn Minh Diệu một cái, không có để ý Minh Diệu đang nói nhảm, trong miệng tiếp tục lẩm bẩm.

- Đây không phải là ngươi muốn làm ta đọc đến chết đây chứ.

Minh Diệu thực sự là muốn xông tới cho tên kia một quyền, nhưng mà thân thể không nghe sai khiến, đành phải tìm cách chiếm tiện nghi trên miệng lưỡi.

Một tiếng gào thét từ phía sau lưng Minh Diệu truyền lại. Hắn nhìn lại thì nguyên bản con Khuyển Địa Ngục đang nằm run rẩy lại đứng dậy, cái đuôi lại rung động bành bạch, cái đầu ở giữa vốn đã bị một kích toàn lực của Minh Diệu đánh cho huyết nhục mơ hồ lại dài ra.

- Này này đùa lớn rồi đấy.

Minh Diệu cảm giác cả người đều toát đầy mồ hôi lạnh.

- Sau khi chết lại đứng dậy tại chỗ là phạm quy.

- Lại dùng hết linh lực, một chút cũng không còn sao? Ngươi vẫn giống như trước đây vậy, không để ý đến hậu quả.

Minh Diệu đang muốn buông tha việc kháng cự lại thì phía sau truyền đến thanh âm của một nam nhân.

Thanh âm kia dường như có chút quen thuộc. Minh Diệu quay đầu nhìn lại, một người đàn ông sắc mặt tái nhợt, mặc tây phục màu đen, hai bên có đeo hai chiếc Tiểu Hồ Tử cực kỳ chính tề. Người này không biết là đã đứng từ phía sau hắn từ khi nào.

Diệt Hồng Trần

101. Chương 104: Người Giúp Đỡ

- Này này, nếu đã đến đây, liền sớm ra tay một chút đi, làm hại ta một muốn chết rồi.

Chúng kiến người được phái đến, Minh Diệu thở dài một hơi nhẹ nhõm. Ngồi bệt xuống mặt đất.

- Ta không còn khí lực, người tới đi. Dù sao ta giúp người chăm sóc hài tử thời gian dài như vậy, người cũng giúp ta thanh lý một chút phiền phức đi.

- Thanh lý phiền phức sao?

Nam nhân cười cười.

- Quần áo của ta đây cũng không giống người dọn vệ sinh.

- Cái này cũng không có cách nào.

Minh Diệu nhún nhún vai.

- Ta vốn cũng muốn tiếp tục đánh, để yêu lân ra khỏi vỏ. Người cũng biết, yêu lân ra khỏi vỏ chính là không nhẹ không nặng, vạn nhất thật sự chọc giận nữ nhân kia, sợ là cái mạng nhỏ của ta cũng phải để lại ở trong này.

- Được rồi.

Nam nhân kia bắt đầu đi gặt đầu, đi ra phía trước, hướng tới con Khuyển Địa Ngục kia vẫy tay.

- Đến đây đi, tiểu khả ái.

Khuyển Địa Ngục gầm nhẹ lên, không có nhào tiến đến, ngược lại bắt đầu lui về phía sau. Bản năng dã thú nói cho nó biết, đây là một người còn lợi hại hơn nhiều, hơn nữa mùi vì trên người nam nhân này, so với nó càng thêm hung mãnh. Giống như là một con chó săn nuôi trong nhà đụng phải một con sói hoang trên thảo nguyên. Loại cảm giác này khiến cho cả người Khuyển Địa Ngục run rẩy.

- Không thể nào.

Thấy Khuyển Địa Ngục lui về phía sau, vẻ mặt của Minh Diệu trở nên nhăn nhó.

- Đồ súc sinh ngu ngốc này còn hiểu được mềm nắn rắn buông.

- Đây là trực giác bản năng.

Nam nhân cười cười.

- Điều này chứng minh nó cũng không ngu ngốc chút nào, ngược lại là rất thông minh, biết tìm quả hồng mềm để nắn.

- Nhưng ta cũng không phải quả hồng mềm gì cả.

Minh Diệu than thở.

- Chỉ là lão yêu quái nhà người cũng thật lợi hại mà thôi.

Người da đen đứng ở cách đó không xa bắt đầu có chút vội vàng. Vô luận hấn thúc giục như thế nào, Khuyển Địa Ngục đều thờ ơ, chỉ không ngừng lui về phía sau.

Khuyển Địa Ngục luôn rất nghe lời từ khi nam nhân này xuất hiện liền không hề nghe theo mệnh lệnh của hắn, điều này làm cho hắn có chút hỗn hển.

Từ phía sau lấy ra một cây roi, người da đen cầm roi vung lên phát ra tiếng nổ bành bịch.

Đây tuyệt đối không phải là roi bình thường. Toàn thân chiếc roi màu ngăm đen, một chút phản quang cũng đều không có, giống như là hoàn toàn do hắc ám tạo thành. Cây roi vụt lên mặt đất tạo thành một cái khe rãnh mảnh dài sâu hoắm.

- Không thể ra lệnh được, nên muốn sử dụng bạo lực bức bách sao?

Trong mắt của nam nhân xuất hiện một tia bi ai.

- Vốn có thể không cần làm đến một bước này.

Đã bị cây roi phía sau bức bách, Khuyển Địa Ngục không thể lui về phía sau được nữa, bắt đầu từng bước một hướng phía nam nhân kia đi tới. Từ cước bộ run rẩy và sự hoảng sợ trong mắt của nó có thể thấy được, nó cũng không phải tự nguyện, chính là cây roi phía sau này nếu so với người nam nhân trước mặt thì càng đáng sợ hơn.

Nam nhân kia cởi bỏ tây phục màu lam, chỉ mặc quần áo bên trong nên thân thể có chút gầy yếu. Nhưng mà Minh Diệu biết cái thân hình nhìn như gầy gò này có lực lượng vô cùng, so với dã thú còn kinh khủng hơn. Hắn nhắm mắt lại, hơi chút nhúc nhích thân thể, khi ánh mắt kia mở ra, lộ ra một cổ ánh sáng khiếp người.

- Tên của ta là Diệp Trọng, nhớ kỹ đi.

Như là cảm giác khủng bố trong lòng đã tràn ngập tới cực hạn, Khuyển Địa Ngục nhảy vọt lên, hướng tới người nam nhân kia đánh móc ra sau gáy, tiếng tru lên càng thêm thê lương, lộ ra một cổ hương vị điên cuồng. Ba cái miệng trên đầu đều mở ra, lộ ra những cái răng nanh bén nhọn, nước dãi chảy ra bốn phía.

Minh Diệu cảm giác chỉ trong thời gian nháy mắt, Diệp Trọng liền từ địa phương vừa mới đứng biến mất không thấy. Giống như là biến mất ở trong không khí, không có để lại một chút dấu vết. Mà một giây sau, Diệp Trọng liền đứng ở sau lưng của Khuyển Địa Ngục, nắm trong tay cái mũi nhọn dài chấm đất ở trên lưng Khuyển Địa Ngục. Liên giống như Khuyển Địa Ngục nguyên bản không phải là địch nhân, mà là thú cưỡi của hắn vậy.

Nhảy vọt lên, chạy, chồm, quay cuồng. Khuyển Địa Ngục muốn giải thoát bản thân khỏi người nam nhân đang đứng ở trên lưng của mình, lại bất đắc dĩ phát hiện, vô luận là giãy giụa như thế nào, Diệp Trọng đứng ở trên lưng của nó giống như là đứng ở trên đất bằng vậy, vô cùng vững vàng, cũng không hề nhúc nhích.

Người da đen đứng ở cách đó không xa cũng ngây ngẩn cả người. Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có người có thể bắt lấy cái mũi nhọn ở trên lưng Khuyển Địa Ngục, lại có thể đứng ở trên lưng của nó giống như cưỡi kỳ mã vậy. Hắn vội động cái roi da này, huyết sáo, chỉ huy Khuyển Địa Ngục giãy giụa để hất người đàn ông kia xuống.

Khuyển Địa Ngục giãy giụa càng thêm điên cuồng, lao xuống nhảy lên, không ngừng đung đưa cái lưng, nhưng mà Diệp Trọng ở trên lưng nó lại thờ ơ.

- Tốt, thật tốt, tiếp tục nhảy cái nữa nào.

Minh Diệu ngồi ở trên mặt đất cách đó không xa, liền làm ra bộ dáng xem kịch vui. Hắn sờ sờ túi áo, mới nhớ tới thuốc lá vừa mới dùng hết rồi, bất đắc dĩ thở dài. Nếu là hiện tại có một túi bông ngô, hút một điếu thuốc, sau đó nhìn xem xiếc thú biểu diễn mới là

hoàn mỹ.

Có lẽ là mệt mỏi, động tác của Khuyển Địa Ngục có biên độ nhỏ hơn rất nhiều, vừa rồi vận động kịch liệt như vậy còn không thể hất Diệp Trọng xuống dưới, thể lực của Khuyển Địa Ngục dường như đã tiêu hao hết.

Hắc Nhân kia như cũ vẫn cầm roi da rung động bành bạch, thúc giục động tác của Khuyển Địa Ngục tiếp tục nhanh một chút.

Đứng ở trên lưng Khuyển Địa Ngục, Diệp Trọng thở dài, hắn dùng một bàn tay cầm lấy cái mũi nhọn ở trên lưng Khuyển Địa Ngục, tay kia thì nhẹ nhàng đặt ở trên cái đầu chính giữa của nó.

Chưa thấy Diệp Trọng dùng sức, chỉ là vừa giống như an ủi, vừa giống như nhấn một cái. Khuyển Địa Ngục liền có cảm giác giống như là bị một ngọn núi đặt ở trên đầu, một cổ lực lượng mạnh mẽ không thể kháng cự ập đến, khiến cho đầu của nó gất gao áp ở trên mặt đất, không thể động đậy.

Khuyển Địa Ngục giãy giụa. Tuy rằng cái đầu ở giữa bị ấn xuống mặt đất không thể nhúc nhích, nhưng mà nó còn có hai cái đầu khác. Hai cái đầu còn lại đồng thời mở rộng cái miệng ra hướng tới cánh tay của Diệp Trọng đang đặt ở cái đầu chính giữa cần tới. Cái đuôi phía sau mang theo tiếng xé gió, đồng thời hướng tới Diệp Trọng đang cưỡi ở trên lưng đánh úp lại.

Vẫn là lắc mình trong nháy mắt, Diệp Trọng liền mất. Khuyển Địa Ngục loạng choạng muốn đứng lên, đợi cho công kích của Khuyển Địa Ngục trôi qua, Diệp Trọng lại đứng ở trên lưng của nó, đem cái đầu của nó vừa mới nhấc lên khỏi mặt đất có mấy cen-ti-mét đè xuống. Lần này lực lượng còn lớn hơn nữa, cái đầu của Khuyển Địa Ngục bị khảm vào sàn nhà thật sâu.

Người da đen quơ roi, ý bảo Khuyển Địa Ngục đứng lên, Khuyển Địa Ngục từ chối vài cái, mới vừa ngẩng đầu lên liền bị Diệp Trọng ấn xuống đất, hơn nữa lực lượng so với lần trước còn lớn hơn nữa.

Khuyển Địa Ngục ai oán vài tiếng, không động đậy được nữa, mặc cho hắc nhân kia huýt gió, huýt sáo như thế nào, vung roi ra sao cũng không đứng lên nữa.

102. Chương 105: Ác Chiến

- Không cần phí sức lực.

Diệp Trọng từ trên lưng Khuyển Địa Ngục nhảy xuống, Khuyển Địa Ngục vẫn cúi đầu nằm trên mặt đất không dám đứng dậy.

- Rất rõ ràng, so với cái roi kia của ngươi, nó còn sợ ta hơn.

- Được, rất tốt.

Minh Diệu huýt sáo vỗ tay, căn bản không hề nhìn ra có bất kỳ lo lắng nào, thoải mái giống như là ngồi trong rạp xiếc xem biểu diễn vậy.

- Quả nhiên là gừng càng già càng cay, ngươi chấm dứt cũng thật nhanh.

Diệp Trọng nhặt bộ tây phục bị ném xuống đất ở phía trước, lại mặc lên người, liền khôi phục bộ dáng nho nhã.

- Mười năm không gặp, ngươi vẫn còn chưa bỏ được cái tật xấu ba hoa này. Ta còn sợ ngươi sẽ làm hư con gái của ta mất.

- Oan uổng, kia là nữ nhi bảo bối của ngươi nhưng mà lại giống như bà cô luôn luôn phải phụng dưỡng vậy.

Minh Diệu đứng lên, vừa mới nghỉ ngơi trong chốc lát nhưng thật ra đã khôi phục không ít linh lực.

- Ngươi làm cha cũng thật là hay, vừa đi chính là mười năm, con gái cũng ném cho ta.

Diệp Trọng thản nhiên cười cười.

- Ta bận.

- Ít đến.

Minh Diệu từ từ tiến lại, bộ dáng như là có người nợ tiền hắn.

- Tuy rằng ta gọi ngươi một tiếng đại ca, nhưng ngươi có phải là nên đem phí dưỡng dục mười năm nay trả lại cho ta đi, đây chính là không ít tiền. Còn nữa, con gái của ngươi hiện tại cũng đã học đại học, học phí cũng đắt, xa hoa vô cùng. Chúng ta đều là người thân quen, ta chỉ lấy ngươi tám phần là được rồi.

Diệp Trọng cũng không thêm để ý.

- Ngươi tính rõ ràng, cho ta biết tổng số là được rồi.

- Sách sách sách.

Minh Diệu bắt đầu đánh giá Diệp Trọng, từ đầu đến chân.

- Không đơn giản, sau khi trở về thì tài đại khí thô. Ta nhớ khi ngươi chạy trốn năm đó thì nghèo túng vô cùng, không nghĩ tới bây giờ thật sự đã phát tài.

Diệp Trọng từ chối cho ý kiến đối với lời nói của Minh Diệu, vòng vo đối đề tài.

- Nhìn thấy ta nhưng thật ra người một chút cũng không bắt ngờ.

- Có cái gì ngoài ý muốn, khi ở tiểu sơn thôn lần trước, một tên biến thái cơ bắp nửa thân trần cho ta một cây đuốc, nói là có thể xua tan mây mù yêu quái. Cái mùi ở trên đó ta vừa ngửi liền đoán được, mùi hôi nách kia của người chính là tương đối độc đáo.

Minh Diệu bĩu môi khinh thường.

- Chính là không nghĩ tới qua lâu như vậy người mới hiện thân.

- Ta bận.

Diệp Trọng vẫn thản nhiên tươi cười.

- Tạm thời không nên nói cho Tiểu Manh là ta đã trở về, ta còn có một số việc chưa có xử lý xong.

- Là chuyện khiến người trốn đi mười năm trước sao?

Biểu tình của Minh Diệu đã khôi phục nghiêm túc.

- Khả năng của ta có thể giúp được người cái gì không?

- Không cần.

Diệp Trọng khoát tay.

- Linh lực của người còn chưa khôi phục được đến trình độ năm đó, tạm thời không cần người hỗ trợ.

- Tốt lắm, nếu cần ta giúp chuyện gì cứ cho ta biết.

Minh Diệu gật gật đầu, hẳn biết giao tình của hắn với Diệp Trọng cũng không cần giả mù sa mưa chối từ.

- Người thật sự không đi gặp Tiểu Manh?

Diệp Trọng nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu.

- Còn chưa đến lúc.

Nhìn thấy hai người dường như không có chuyện gì đứng nói chuyện phiếm. Người da đen nguyên bản đang đứng ở phía xa kia lớn tiếng mắng lên. Tuy rằng Minh Diệu không biết hắc nhân kia nói cái gì, nhưng mà nhìn diễn cảm của hắn thì cũng biết là không phải lời nói tán dương gì cả.

- Tiếng Trung Quốc, tiếng Trung Quốc, hiểu hay không?

Minh Diệu một bộ âm dương quái khí nói.

- Toàn bộ thế giới đều nói tiếng Trung Quốc, hiểu không?

Người da đen lớn tiếng nói gì đó, vung cái roi lên, cái roi ngăm đen trong không trung bị vung lên, mang theo một trận gió xoáy.

Diệp Trọng nhú mày, vừa định tiếng lên, Minh Diệu ngăn cản.

- Hắc hắc.

Minh Diệu liếm liếm môi.

- Vừa rồi người đã được thể hiện rồi, hiện tại linh lực của ta đã khôi phục không ít, tới phiên ta đi.

- Cũng tốt.

Diệp Trọng cười cười, thối lui đến một bên.

- Vừa rồi ta tới chậm không kịp nhìn cho kỹ. Bây giờ cho ta nhìn xem thực lực của người có còn được như năm đó không.

- Hắc, lão hắc.

Giống như là khiêu khích, Minh Diệu hướng tới hắc nhân kia vẫy tay.

- Người bình thường là dùng kem đánh răng của người da đen đánh răng sao?

Tuy rằng không biết Minh Diệu đang nói cái gì, nhưng mà cái tư thế kia như là biểu lộ cho lập trường của Minh Diệu. Chiếc roi trong tay người da đen mang theo tiếng gào thét hướng Minh Diệu đánh úp tới.

Minh Diệu lắc mình tránh thoát, thừa dịp hắc nhân kia còn chưa kịp thu hồi roi lại, trong nháy mắt đã vọt tới.

Một quyền hung hăng đánh vào mặt hắc nhân kia, khiến hắn kêu thảm lên.

- Ada.

Minh Diệu hô to một tiếng.

- Sướng hay không?

Từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt của hắc nhân đã thay đổi. Công kích vừa rồi của Minh Diệu thật là không có mang đến cho hắn bao nhiêu thương tổn, nhưng mà cái loại thái độ hung hăng càn quấy này khiến cho hắn phần nộ.

Lại vung roi lên, không còn là công kích thẳng như lúc vừa nãy. Hắc nhân kia giơ cái roi lên cao qua đầu, một vòng rồi lại một vòng vung vẩy, đem toàn thân bao bọc vào bên trong. Chiếc roi màu đen vờn ở xung quanh giống như là một cái kén cự đại bao bọc lấy hắn ở bên trong.

- Người thật đúng là biến mình trở thành thánh đấu sĩ.

Minh Diệu âm dương quái khí kêu lên.

- Còn làm ra cái gì tinh vân hỏa liên đến đây, người có tin ta dùng một cái Lư Sơn Thăng Long Phách cũng đánh ngã người được không?

Trong miệng Minh Diệu tuy nói như vậy, nhưng mà tuyệt đối không dám khinh thường.

Cái roi kia vừa nhìn là biết không phải là vật phàm gì, nếu mà thật sự xông vào, chỉ sợ là sẽ lọt vào công kích của hắn.

Minh Diệu chậm rãi điều chỉnh vị trí của mình, tìm kiếm sơ hở của hắc nhân kia. Nhưng lại phát hiện hắn giống như con nhím, không có chỗ nào sơ hở cả.

Một phát Ly Hỏa Chú đánh ra, quả cầu lửa kia liền nổ tung ở ngoài của kén roi kia, lực trùng kích cũng không thương tổn một chút da tóc của hắc nhân kia.

Trong lòng Minh Diệu bình tĩnh lại. Không cần phải lãng phí linh lực, dưới loại tình huống này, hắn không công kích, hắc nhân kia cũng không có cách nào tấn công lại đây. Cứ quơ roi liên tục như vậy, nhất định phải hao phí không ít thể lực. Minh Diệu quyết định chủ ý, xem ai có thể trụ được lâu hơn.

- Cẩn thận một chút.

Diệp Trọng đang đứng xem náo nhiệt ở phía xa xa mở miệng.

- Lão hắc này không biết là đang có chủ ý gì.

- Yên tâm, ta có chừng mực.

Minh Diệu quay đầu lại đáp một tiếng.

Một cỗ dự cảm bất hảo ập tới trong lòng Diệp Trọng, hắn hô lớn một tiếng.

- Trước tiên lui lại đã...

Minh Diệu tuy rằng không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng mà vẫn rất nghe lời, mạnh mẽ hướng về phía sau lùi lại.

Cái roi ngăm đen giống như là một con độc xà, từ dưới sàn nhà chỗ Minh Diệu vừa đứng mạnh mẽ chui ra, mang theo những hòn đá vỡ vụn văng khắp nơi trên sàn nhà. Sau một kích không trúng thì lại rút về dưới sàn nhà.

Công kích liên tục giống như là vũ bão bất chấp Minh Diệu kinh ngạc, không ngừng trốn tránh. Đầu roi không ngừng chui ra ở các địa phương Minh Diệu đứng. Minh Diệu giống như là đang chạy nhảy ở trên mặt đất tràn đầy bàn đĩnh cạm bẫy vậy.

Minh Diệu nhảy vọt lên, lăn lộn vài vòng, cho tới khi thối lui tận vào trong góc tường thì những công kích dưới sàn nhà kia mới dừng lại được. Minh Diệu nhìn kỹ lại, hắc kia vẫn giơ roi như cũ, nhưng mà một đầu roi kia lại không biết đã chui xuống sàn nhà từ khi nào, chẳng biết đi đâu.

Minh Diệu có chút tức giận, đánh thì đánh không được, còn phải không ngừng né tránh công kích, thật sự là rất buồn bực. Hẳn tình nguyện là giao đấu với loại công kích của Khuyển Địa Ngục vừa này còn hơn. Ít nhất còn có thể cảm giác một chút xúc cảm chiến đấu.

- Cái roi kia tuyệt đối không phải là vật bình thường.

Diệp Trọng ôm khuỷu tay đứng ở một bên, không có một chút ý tứ muốn tiến lên hỗ trợ.

- Nếu người không đánh được thì để ta tới.

- Người đang nói đùa à.

Minh Diệu bám vào vách tường.

- Ta còn chưa chơi đủ đâu.

Minh Diệu đại khái dự đoán một chút, ước chừng phạm vi công kích là khoảng mười thước.

Trong phạm vi đường kính mười thước, hẳn tùy thời đều phải cảnh giác công kích bất ngờ ở dưới sàn nhà. Tuy rằng có thể đứng ngoài phạm vi công kích sử dụng Ly Hỏa Chú để tấn công, nhưng mà rất rõ ràng, lấy uy lực Ly Hỏa Chú của hắn phát ra bây giờ, không đủ để đánh bại phòng ngự của hắc nhân kia.

- Xem ra phải nghĩ biện pháp giải quyết cái cái roi kia đã.

Minh Diệu âm thầm nghĩ trong lòng.

- Còn lại là có thể đóng cửa đánh chó rồi.

Minh Diệu chợt động, vừa đi tới theo hình chữ chi, vừa phát ra một đám hỏa cầu. Ly Hỏa Chú kia đánh vào vòng phòng ngự của cái roi liền nổ tung. Nhưng mà Minh Diệu thật không trông cậy vào Ly Hỏa Chú có thể thương tổn được hắc đang ở trong vòng phòng ngự kia. Hắn chỉ là muốn thừa lúc Ly Hỏa Chú nổ mạnh tạo thành một chút khói thuốc súng, ngăn cản tầm mắt của hắc nhân kia một chút.

Diệp Trọng cũng có chút tò mò. Coi như là Minh Diệu có thể vọt tới trước mặt hắc nhân kia, nhưng mà không thể phá được vòng phòng ngự thì cũng không tấn công được. Hắn có chút hứng thú nhìn Minh Diệu ở nơi này nhảy đi nhảy lại né tránh công kích, chờ đợi Minh Diệu chuẩn bị hậu thủ.

Minh Diệu không ngừng né tránh đầu roi ở dưới sàn nhà tấn công lên. Nhưng công kích kia còn mang theo đá vụn của sàn nhà, đánh vào người cũng rất đau. Minh Diệu hiện tại chỉ hy vọng có thể lại gần thêm một chút nữa, chỉ cần có thể tiến đến bên cạnh vòng phòng ngự là hắn có thể tấn công được.

Lật nghiêng người một cái, Minh Diệu né tránh công kích bất ngờ ở dưới sàn nhà, nhưng mà vẫn chậm một chút, cái roi kia mang theo tiếng rít đánh lên quần áo của Minh Diệu. Mặc dù không có trực tiếp đánh vào người, nhưng mà Minh Diệu vẫn cảm giác được một trận đau đớn giống như là bị dao cắt.

- Chờ xem.

Minh Diệu cũng không lui lại, quần quai tiếp tục nhào tới phía trước.

- Lát nữa sẽ cho người nếm thử sự lợi hại của ta.

Đối với Minh Diệu liều lĩnh đi tới, hắc nhân cũng không thêm để ý. Vừa rồi Minh Diệu đánh nhau với Khuyển Địa Ngục hẳn đều đã nhìn thấy. Những chiêu thức chủ yếu Minh Diệu có thể sử dụng hẳn đều đã

gặp qua, không có bất kỳ chiêu nào có thể đột phá được phòng ngự của hắn. Cho nên người da đen vẫn giro roi như cũ không chút hoang mang. Chỉ là những quả cầu lửa của Minh Diệu đánh vào vòng phòng ngự của hắn tỏa ra một chút yêu khí nho nhỏ khiến cho hắn cảm giác có chút đáng ghét.

Minh Diệu lại một lần nữa tránh thoát khỏi công kích của cái roi. Hiện tại cũng giống như là hắn đang đi bộ trên núi lửa. Không biết khi nào thì sẽ có nham thạch nóng chảy ngằm phun ra. Chỉ cần một lần sai lầm, cũng đủ để trí mạng.

- Còn hai thước nữa.

Minh Diệu lại phát ra một hỏa cầu. Thừa lúc hắc nhân không thấy rõ liền bước một bước dài đứng ở bên ngoài vòng phòng ngự.

“Ba” một tiếng. Cái đầu roi lại từ dưới sàn nhà chui lên, những mảnh đá vụn từ cái đầu roi cũng hướng tới chỗ Minh Diệu đánh tới.

- Tới phiên ta phản kích rồi.

Minh Diệu hét lớn một tiếng, đem tất cả linh lực đều tập trung ở trên tay phải. Cái bàn tay bình thường không có gì lạ kia trong nháy mắt lóe lên quang mang màu vàng kim giống như được làm bằng kim chúc vậy.

- Thì ra là thế.

Trong mắt Diệp Trong mang theo vẻ kinh ngạc.

- Đem Kim Quyết trong ngũ hành lên trên tay, sau đó trực tiếp tay không đoạt đao. Người vẫn là tên thích làm ra chuyện tình mạo hiểm.

Cánh tay của Minh Diệu hiện tại giống như được làm từ kim cương vậy, tản ra hơi thở kim chúc, một phát liền nắm được cái roi đang ngưng ngừng vậy động. Cái roi màu đen bị chộp vào trong tay không ngừng phát ra thanh âm xèo xèo. Tuy rằng hiện tại Minh Diệu không có cảm giác đau đớn, nhưng mà hắn biết, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Nếu không bàn tay này sẽ bị phế đi. Cái roi này nhất định không phải là được tạo thành từ thứ gì đó bình thường. Minh Diệu đem linh lực tụ vào trên tay, vận Kim Quyết trong Ngũ Hành Thuật. Bàn tay kia hiện tại so với kim cương còn cứng rắn hơn. Nhưng mà bàn tay cứng rắn như vậy khi giữ cái roi kia vẫn không chịu nổi gánh nặng, còn phát ra thanh âm xèo xèo, nếu mà trực tiếp lấy tay không bắt, chỉ sợ là đã huyết nhục mơ hồ.

- Trở lại đây cho ta.

Minh Diệu mạnh mẽ kéo một cái, hắc nhân kia cũng không nghĩ tới sẽ có người trực tiếp dùng tay không bắt lấy thân roi, cũng lắp bắp kinh hãi, không đợi hắn kịp phản ứng, liền bị Minh Diệu dùng tay lôi thẳng cái roi ra, vòng phòng ngự bị phá tan. Hắn cứ trực tiếp đối mặt với Minh Diệu như vậy.

- Không có roi, ta xem ngươi có thể làm gì nữa.

Tay phải Minh Diệu túm lấy cái roi, không cho nó tiếp tục múa may, tay trái nắm lại, hướng về phía mặt của người da đen đánh tới.

- Ném thử Lư Sơn Thăng Long Phách đi.

Đang lúc Minh Diệu cảm giác nắm chắc thắng lợi trong tay, thế nhưng hắn lại thấy được một tia giao hoạt ở trong mắt hắc nhân kia, trong lòng rung mình. Hắn đột nhiên cảm giác được cánh tay đang gắt gao túm chặt cái roi kia nổi lổng một chút. Nương theo đó cái roi ở trong tay liền phát lực khiến Minh Diệu mất cân bằng, không khỏi lui về phía sau vài bước.

Một mảnh hàn quang hiện lên, Minh Diệu không kịp né tránh, liền cảm giác trên vai đau đớn kịch liệt một trận, hắn bay nhanh hướng về phía sau vài bước.

Tay phải của Minh Diệu vẫn đang bắt lấy cái roi kia, hần đứng dậy mới nhìn rõ ràng. Không biết từ khi nào thì cái roi kia đã rơi xuống. Ở trong tay của hắc y nhân kia hiện tại cầm một thanh kiếm Tây Dương nhỏ dài. Một giọt huyết châu từ trên mũi kiếm rơi xuống mặt đất.

- Hết đồ vật này đến đồ vật nọ, nhiều đạo cụ như vậy, ngươi là ảo thuật gia sao?

Minh Diệu tức giận mắng to, đau đớn ở bàn tay phải càng ngày càng rõ ràng. Minh Diệu nhanh chóng ném cái roi đang giữ chặt trong tay xuống. Lòng bàn tay nguyên bản nhẵn bóng như kim chúc, hiện tại đã có thêm một đạo vết thương thật sâu, hẳn là do vừa rồi giữ cái roi kia lưu lại.

Minh Diệu tán linh lực ở trên lòng bàn tay đi, hoàn hảo. Bàn tay vẫn còn có tri giác, có thể cảm nhận được từng trận nóng rất đau đớn, cuối cùng cũng không bị phế mất.

103. Chương 106: Liều Minh Chiến Đấu

- Ngươi hiện tại càng ngày càng thích liều mạng.

Diệp Trọng lắc đầu, đối với một loạt động tác trốn tránh chặt vật vừa rồi của Minh Diệu hẳn cảm thấy rất kỳ quái.

- Trước kia ngươi cũng không phải như thế, cái bộ pháp ngươi vẫn lấy làm tự hào chạy đi đâu mất rồi, làm sao hiện tại lại biến thành phong cách đấu đá lung tung vậy?

- Cái kia à, hiện tại ta không cần.

Minh Diệu cười hắc hắc.

- Ngay cả họ ta cũng đều bỏ rồi, như thế nào còn có thể dùng vài thứ trước kia của Tần gia.

- Giận đối chứng tỏ là ngươi vẫn chưa trưởng thành.

Diệp Trọng lắc lắc đầu.

- Nơi này cũng không có ai biết ngươi, dùng một chút thì sợ cái gì.

- Không giống nhau.

Minh Diệu lắc lắc bàn tay phải vẫn còn đang đau đớn, lòng bàn tay có một vết thương rất sâu, huyết nhục mơ hồ.

- Chưa tính là giận đối, đây là do tính kiên trì của ta, vì ta muốn quên đi hết chuyện trước đây. Chỉ có như vậy ta mới có thể làm mình không hề đắm chìm trong bi ai hối tiếc.

- Ngươi cần gì phải...

Diệp Trọng nghĩ nghĩ, liền đem nửa câu sau nuốt trở vào.

- Quên đi, nếu như vậy thì để ta đánh đi, thể lực và linh lực của ngươi cũng đã tiêu hao gần hết rồi.

- Không cần.

Minh Diệu khoát tay áo.

- Không thể dùng tài nghệ của Tần gia đối với ta mà nói đã thành thói quen, cũng không ảnh hưởng gì đối với ta cả.

- Đừng ra tay, ta muốn tự mình xử lý hần.

Minh Diệu nhìn Diệp Trọng, trong ánh mắt mang theo một tia kiên định.

- Ta dùng phương thức của mình.

- Người không cần ra tay.

Minh Diệu ngăn trở Diệp Trọng muốn tiến lên.

- Một mình ta đối phó được.

Thấy Minh Diệu ngăn cản đồng bạn lên hỗ trợ, người da đen nở nụ cười, bên trong tiếng cười kia mang theo vẻ trào phúng, dường như là cười nhạo Minh Diệu không lượng sức mình.

- Đến đây đi.

Minh Diệu hướng tới người da đen vẫy vẫy tay.

- Cho ta xem người còn có bản lĩnh gì.

Người da đen khinh miệt cười, trong mắt hắn, người thanh niên mang kính mắt này dường như có đầu óc không tốt. Hắn vung kiếm lên, tay kia thì hướng tới Minh Diệu quơ quơ, ý bảo hắn xông tới.

Minh Diệu nhổ một bãi nước miếng. Vốn dĩ hắn định đợi yêu lân ra khỏi vỏ, xử lý người da đen này. Lại nghĩ nghĩ, ở địa bàn của người ta cũng không nên quá phận. Nếu là yêu lân vừa rời vỏ, chỉ sợ liền không có bất kỳ khả năng nương tay nào. Trước khi nhìn thấy ác ma, tốt nhất là không nên chọc cho người ta tức giận. Người tới nhà người ta, lại trực tiếp giết chết chó giữ nhà của người ta, sợ rằng cũng sẽ không tiếp tục hoan nghênh người. Huống chi trong lòng Minh Diệu còn có chút chuyện tình bị đè ép trong lòng thật lâu, muốn hỏi nữ ác ma kia một chút.

Một viên hỏa cầu do Minh Diệu đánh ra bay vọt tới. Người da đen kia khẽ nhíu mày lại, thoáng cải thay đổi lộ tuyến phi hành của quả cầu lửa, Ly Hỏa Chú bay sát qua bên người tên da đen kia.

Minh Diệu vốn cũng không có trông cậy vào Ly Hỏa Chú có thể đánh tới người da đen kia, hắn cần là muốn dựa vào nó để tiến đến gần người da đen kia. Hung hăng nện một quyền vào mặt hắn, tựa như là lúc mới bắt đầu vậy.

Như là đã có kinh nghiệm, sau khi đánh bay Ly Hỏa xong, người da đen kia liền bước nhanh về phía sau, khiến cho Minh Diệu bổ nhào vào khoảng không.

Ngay tại lúc Minh Diệu đang ngây người, một bước ám sát tiêu chuẩn đã được chuẩn bị, Minh Diệu lại cảm thấy loại cảm giác đau đớn tới tận xương cốt.

Vẫn là vị trí đồng dạng, vẫn là vết thương như vậy, không sai tí nào, khóe miệng người da đen mang theo ý cười. Đối với một nhất kiếm này của chính mình rất là vừa lòng.

Minh Diệu cắn răng, lại vận linh lực vào lòng bàn tay, muốn bắt được thanh kiếm đang đâm vào vai của mình. Dường như người da đen cũng tiên liệu được Minh Diệu sẽ làm như vậy, liền nhanh chóng rút kiếm về, Minh Diệu liền bắt vào khoảng không.

- Ngô...

Minh Diệu che bả vai, thật ra thì máu cũng không có chảy nhiều, nhưng mà cái loại đau đớn này, không phải là cái mà mọi người có thể chịu đựng được.

- Hắc hắc.

Người da đen cười lên hai tiếng, lại lầm bầm nói hai câu Minh Diệu nghe cũng không hiểu. Nhẹ nhàng dùng tay nắm chặt mũi kiếm, khiến thanh kiếm cong lên, giống như là đang điều chỉnh góc độ của nó, nhưng cũng không đến mức nghiêng qua một bên.

- Cơ hội.

Minh Diệu thừa dịp hắc nhân kia còn đang điều chỉnh một chút, đột nhiên nhảy vọt tới. Năm ngón tay phải vươn ra, bàn tay phát ra hào quang màu kim chực kia hướng tới thân kiếm chộp tới.

Thấy Minh Diệu vọt tới, người da đen kia cũng lắp bắp kinh hãi. Hắn cũng thật không ngờ Minh Diệu có thể phản ứng nhanh như vậy, phải biết rằng người bình thường bị đâm trúng một kiếm này, chỉ sợ là đau

đón tới mức hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Cái loại đau đón sau khi bị thanh kiếm này đâm phải chính là tác dụng trực tiếp lên linh hồn.

Người da đen nhảy vài bước về phía sau, tay trái mạnh mẽ buông mũi kiếm ra, thanh kiếm kia trong nháy mắt liền từ cong chuyển về bộ dáng thẳng tắp. Những giọt máu của Minh Diệu dính trên thân kiếm bị vẩy ra, đánh lên trên mặt Minh Diệu, làm kính mắt trở nên mờ hồ.

- Ách.

Minh Diệu cũng không nghĩ tới hắc nhân kia còn có hậu chiêu như vậy, trước mắt trở nên mờ hồ, lại bắt vào khoảng không.

- Ha ha ha ha.

Người da đen cười lớn, hướng về chỗ Minh Diệu đang có chút mất cân bằng vọt tới, hung hăng đánh một quyền lên mặt hắn.

Minh Diệu cảm giác có quyền phong ập tới, vội vàng cúi đầu, nhưng mà vẫn cọ xát một chút da đầu.

Quyền đầu kia tuy rằng nhìn qua rất hung mãnh, nhưng mà lực lượng cũng không lớn. Ít nhất đối với Minh Diệu mà nói, lực uy hiếp nhỏ hơn rất nhiều so với thanh kiếm quỷ dị kia.

Một kích không trúng, hắc nhân kia cũng không buông tha, tiếp tục tấn công. Không lưu cho Minh Diệu cơ hội kịp thở dốc. Thậm chí Minh Diệu còn không có cơ hội đưa tay lên lau đi những vết máu ở trên mặt kính, tầm nhìn bị trở ngại rất lớn.

Minh Diệu vừa đưa tay phải che chắn bên mình, vừa nghiêng người hướng về phía sau lui lại. Như vậy ít nhất cũng có thể bảo vệ những bộ phận trọng yếu của mình không bị công kích.

- Ôi ôi ôi ôi.

Công kích của người da đen liên miên không dứt, nhưng mà Minh Diệu rất kỳ quái, vì sao bản thân không cảm thấy đau đớn chút nào. Nhưng hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ. Bởi vì ở trên cánh tay thỉnh thoảng truyền đến cảm giác mát mát. Dường như lưỡi kiếm kia cách làn da cũng không có bao xa, chỉ cần lùi chậm một bước, liền sẽ bị đâm một mũi.

Minh Diệu mạnh mẽ trầm người xuống, dựa vào trực giác hắn liền vòng qua một cái vòng đá, đến đây mới thoát khỏi truy kích của hắc nhân. Lúc này Minh Diệu mới có thời gian tháo mắt kính xuống.

Kính mắt vừa mới tháo xuống, trong mắt đó là một trận đau đớn kịch liệt. Minh Diệu biết, đây là di chứng bởi vì vừa rồi mạnh mẽ sử dụng Thiên Nhân. Hắn không dám mở to mắt, vừa bước nhanh lui về phía sau, vừa dùng quần áo trên người lau sạch sẽ kính mắt, sau đó nhanh chóng đeo lên.

Đeo đôi kính lên, Minh Diệu mới phát hiện, hắc nhân kia còn cách chính mình rất xa, không có đuổi theo công kích. Minh Diệu có chút kỳ quái, có phải người da đen này không biết phát huy phong cách tấn công?

- Này, lão hắc, người...

Không đợi Minh Diệu nói xong, hắn liền cảm giác cánh tay phải lạnh lẽo, cúi đầu nhìn xuống, nguyên lai là cái tay áo của hắn đã bị cắt đến tận bắp vai, tay áo rơi xuống, cái áo dài liền biến thành áo ngắn không có ống tay.

- Hắc hắc, người bị người ta xem thường.

Diệp Trọng ở một bên không nhịn được cười ra tiếng.

- Hắn bắt đầu chơi với ngươi, nếu ngươi không dùng chiêu trước kia, có thể ngươi sẽ biến thành tổ ong vò vẽ.

- Câm miệng, người xem không được phép nói chuyện.

Minh Diệu hướng tới Diệp Trọng rống lên một câu.

Minh Diệu nhìn người da đen đang đứng ở cách đó không xa cười lạnh, trong lòng bắt đầu tính toán. Rất rõ ràng, người da đen này là dựa vào vũ khí mới có lực lượng lớn như vậy, vứt bỏ vũ khí đi thì chẳng còn

làm được gì. Nếu không Minh Diệu cũng không có khả năng dùng một quyền đánh trúng mặt của hắn ngay từ đầu.

- Phải nghĩ biện pháp đánh rơi vũ khí của hắn mới được, ta cũng không tin hắn còn có hậu thủ.

Minh Diệu âm thầm tính toán trong lòng. Đột nhiên trước mắt linh quang chợt lóe, Minh Diệu thật sự đã nghĩ ra một biện pháp, chẳng qua biện pháp này có chút đau.

- Mặc kệ, liều mạng.

Minh Diệu đứng thẳng người lên, chậm rãi hướng tới hắc nhân kia đi qua.

- Hắc, lão hắc.

Minh Diệu làm bộ dạng âm dương quái khí.

- Ngươi là một tên biến thái sao, thích cởi quần áo nam nhân.

Người da đen không biết rõ Minh Diệu đang nói cái gì, nghiêng đầu nhìn Minh Diệu.

- Sách sách, giống như là bị muỗi cắn vậy, không đau chút nào.

Minh Diệu đưa tay vỗ vỗ miệng vết thương trên vai.

- Ngươi không thể dùng nhiều sức lực một chút sao, để cho ta đã nghiền.

Minh Diệu chìa ngón giữa, hướng về phía người da đen kia làm một cái tư thế thông dụng của quốc tế.

Cái động tác này hắn là mỗi người đều biết, vẻ cười lạnh trên mặt hắc nhân kia đã biến mất, trở thành phần nộ.

- Nào, nào, đến đây.

Minh Diệu chỉ vào miệng vết thương trên vai mình.

- Có bản lĩnh thì đấu lại lần nữa?

Người da đen kia hoàn toàn bị chọc giận, khuỷu tay hướng phía Minh Diệu vọt tới.

- Đến đây.

Trên mặt Minh Diệu cũng không còn vẻ cười nhạo nữa, đã khôi phục lại vẻ mặt trịnh trọng.

Đối với việc Minh Diệu không tránh cũng không né công kích của mình mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, người da đen cũng không biết Minh Diệu có chủ ý gì. Nhưng mà hiện tại đại não của hắn đã tràn ngập phần nộ. Tên gia hỏa liều lĩnh này rõ ràng là không chịu nổi một kích, còn ra vẻ khiêu khích, người da đen đã quyết định trước tiên phải cho tên nam nhân đeo kính đen, bộ dáng què mùa này một trận. Để cho hắn hảo hảo cảm thụ một chút loại cảm giác đau đớn tới tận xương cốt.

Lại một nhát kiếm đâm tới tiêu chuẩn, mũi kiếm vẫn là nhắm tới miệng vết thương trên vai của Minh Diệu như cũ. Khóe miệng của người da đen lộ ra vẻ mỉm cười, hắn rất hài lòng đối với một kiếm này của chính mình. Vô luận là góc độ hay là lực lượng đều không có kẻ hở. Trong óc của hắn có lẽ đã tưởng tượng ra bộ dạng Minh Diệu nằm trên mặt đất quay cuồng thống khổ.

Nhìn thấy mũi kiếm lóng lánh kia, ánh mắt của Minh Diệu híp lại thành một đường nhỏ. Cơ hội chỉ có thời gian một phần ngàn giây, hắn không dám khinh thường.

Đang trong lúc mũi kiếm chuẩn bị đâm đến bắp vai của mình, Minh Diệu đột nhiên lui về phía sau vài bước. Nhưng mà một bước lùi lại này của Minh Diệu cũng không lớn, không đủ để né tránh công kích của mũi kiếm.

Nhưng đối với Minh Diệu mà nói, một bước nhỏ như vậy cũng đủ rồi. Mũi kiếm không có đâm trúng miệng vết thương trên vai Minh Diệu mà là đâm trúng cánh tay Minh Diệu. Mũi kiếm đâm xuyên ra phía sau cánh tay, có thể nhìn ra được lực lượng của một kiếm này lớn như thế nào.

Minh Diệu cố nén loại cảm giác đau đớn khiến cho cả người hần run rẩy. Khóa chặt cánh tay vào cơ thể, vận tất cả linh lực vào cánh tay, nhất thời cánh tay kia liền biến thành một cánh tay bằng kim chúc tỏa ra ánh hào quang màu vàng kim.

Người da đen thật không ngờ Minh Diệu lại sử dụng chiêu thức ấy, hần rút kiếm về phía sau, lại phát hiện thanh kiếm kia không hề nhúc nhích, tựa như là mọc rễ ở trên cánh tay của Minh Diệu.

- Hắc hắc, người lấy không được đâu.

Minh Diệu đầu đầy mồ hôi lạnh, nói chuyện cũng có chút run run, dù sao cái loại đau đớn này cũng không phải là người bình thường có thể chịu được. Tuy rằng trong nháy mắt hần đã dùng Kim Quyết trong Ngũ Hành Thuật biến cánh tay thành kim chúc, đã không có cảm giác. Nhưng mà cái cảm giác đau đớn khi bị đâm vào cơ thể trong nháy mắt kia cũng làm cho hần đau đớn tới mức có chút không chịu nổi.

- Không còn chiêu gì thì nằm xuống cho ta.

Minh Diệu tung ra một quyền, đánh cho người da đen bay thật xa, theo đó còn có hai cái răng hàm của hần.

- Đau chết ta.

Minh Diệu nhe răng, chậm rãi đi tới.

- Đừng tưởng rằng một quyền coi như xong, ta còn muốn đánh cho đủ vốn.

Diệp Trọng tựa như là đang nhắm mắt dưỡng thần, ôm khuỷu tay đứng dựa vào tường, vẫn không nhúc nhích, bên tai truyền đến từng tiếng đầm đã, còn cả thanh âm khóc thét của người da đen, tất cả những thứ đó dường như cũng không quan hệ gì với hần.

- Thoải mái!

Minh Diệu thở hổn hển, từ trên người tên da đen đứng lên.

Người da đen nằm trên mặt đất, miệng còn bất chợt phát ra vài tiếng rên rỉ, nhưng lại không đứng lên nổi.

Minh Diệu đánh ặt của hần lớn lên gần gấp đôi.

- Người tình nguyện liều mạng cũng không muốn dùng đến năng lực học được ở Tần gia trước kia.

Diệp Trọng chứng kiến Minh Diệu phát tiết xong rồi mới mở mắt.

- Chẳng lẽ trong lòng của người lại oán hận phụ thân người nhiều như vậy sao?

- Có một chút.

Minh Diệu thở hổn hển, xoa xoa kính mắt. Vừa rồi trong lúc đánh người da đen kia tại bởi đã có vài vết máu bắn lên. Minh Diệu cũng không dám khinh thường, ai biết người da đen này có thể bị những bệnh gì đó như si đa hay không.

- Lão nhân kia đích thật là để cho ta có chút oán khí, nhưng mà còn chưa tới mức oán hận như người nói.

- Vậy tại sao người lại...

- Liều mạng sao?

Minh Diệu đeo kính lên, đi tới chỗ Diệp Trọng cười hắc hắc.

- Đã lâu không phát tiết, phát tiết thân thể một chút cũng tốt. Hơn nữa dù sao cũng có người đang ở đây, dù tổn thương thể nào người cũng chỉ cần phát tay một cái là khỏi?

- Cái đồ vật kia...Ta không chịu trách nhiệm.

Diệp Trọng chỉ chỉ vào cánh tay của Minh Diệu.

Minh Diệu lúc này mới nhớ tới, thanh kiếm kia vẫn còn ở trên tay của hần, vừa rồi hần định tán linh lực trên cánh tay đi, nhưng lại do dự. Nếu mà hiện tại để cánh tay khôi phục tri giác, như vậy nhất định là sẽ tiếp tục trải qua cảm giác đau đớn tới tận xương tủy một lần nữa.

- Cái kia.

Minh Diệu cười cười.

- Này, người nhất định là có biện pháp mà?

- Cái này sao...

Diệp Trọng liếc mắt nhìn Minh Diệu, lại nhắm mắt lại.

- Thật sự là ta không có biện pháp. Đây cũng coi như là giáo huấn người một lần, sau này không được liều mạng nữa.

- Giúp ta một lần.

Minh Diệu rút thanh kiếm ở trên cánh tay của mình xuống, sau khi rút ra, đau đến lăn lộn trên mặt đất. Sau một lúc lâu, Minh Diệu đầu đầy mồ hôi mới dần dần cánh tay bớt đau.

104. Chương 107: Thiên Sứ Giống Như Ác Ma

Diệp Trọng lắc đầu, kéo Minh Diệu lên, nhẹ nhàng đặt tay ở trên trán hắn, liền có quang mang bạch sắc bao phủ Minh Diệu.

Bạch quang dần dần tán đi, Minh Diệu dùng sức phát phát cánh tay.

- Hắc, một chiêu này của người thật sự là rất thuận tiện, nếu có thể được, nhất định ta sẽ học.

- Đây chính là tuyệt mật của bộ tộc Yêu Hồ, làm sao có thể để cho người học được dễ dàng như vậy.

Diệp Trọng lườm hắn một cái.

- Thế nào, cần nghỉ ngơi chốc lát không?

- Cần, đáng tiếc là không có thuốc lá.

Minh Diệu vỗ vỗ miệng, hiện tại nếu như có điều thuốc thì tốt hơn.

- Người bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?

Diệp Trọng kỳ quái nhìn Minh Diệu.

- Không bao lâu sau khi người đi.

Minh Diệu vỗ bụi đất ở trên người, vẻ mặt bất cần.

- Phải biết rằng người đem một đứa bé tám tuổi ném cho ta, còn mình thì chạy mất, ta phải làm một vị phụ thân giả, áp lực rất lớn.

- Bớt nhiều lời.

Diệp Trọng cau mày, không hề tin tưởng đối với lý do Minh Diệu đưa ra.

- Lần này trở về người đã thay đổi rất nhiều rồi.

- Rất nhiều sao? Ta không cảm thấy.

Minh Diệu cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

- Chỉ có thể nói rằng ta đã già rồi.

- Xem ra mấy năm nay người cũng không có giống như suy nghĩ của ta.

Diệp Trọng nhìn thấy Minh Diệu nở nụ cười như có chút gì đó dối lòng, tựa như đang suy nghĩ.

- Nhưng mà cũng tốt.

- Có ý tứ gì?

Minh Diệu cảm thấy có chút kỳ quái đối với thái độ của Diệp Trọng, dường như là muốn nói lại thôi.

- Không có gì, nghỉ ngơi xong rồi, đi đi thôi.

Diệp Trọng lắc lắc đầu, không có tiếp tục nói về đề tài này.

- Hiện tại Tiểu bàn tử thế nào?

- Vẫn như vậy.

Minh Diệu thở dài một hơi.

- Không thể tùy ý hoạt động, chỉ có thể hoạt động ở trong không gian đứt gãy.

- Không cần để ý.

Diệp Trọng vỗ bả vai Minh Diệu.

- Người đã cố hết sức rồi, hơn nữa cũng phải trả một cái giá lớn.

- Ta biết.

Minh Diệu cười cười, nhưng mà có chút miễn cưỡng.

- Cho nên hiện tại mỗi lần ta đến đó cũng đều làm ra bộ dạng vênh váo đắc ý, khiến cho tên mập mập kia hiểu được là hấn vẫn nợ ta.

- Hiện tại Tiểu Mạnh quả thật là tốt chứ?

Diệp Trọng đang nhớ đến con gái.

- Sao có thể không tốt.

Minh Diệu lườm hấn một cái.

- Có ăn có ngủ, cái gì cũng đều không cần quan tâm, nếu không thì ta với người đối vị trí.

Minh Diệu nghĩ nghĩ, nói tiếp.

- Nhưng mà có chuyện ta muốn nói cho người biết, không lâu trước, Tiểu Mạnh đột nhiên thức tỉnh một lần. Nhưng mà lúc sau lại khôi phục bình thường.

- Thức tỉnh rồi sao? Cũng không sai biệt nhiều.

Diệp Trọng nghe được tin tức này cũng không kinh ngạc.

- Dù sao nàng cũng qua sinh nhật mười tám tuổi rồi, giác tỉnh cũng là chuyện tình đương nhiên.

- Người có nghĩ tới hay không, rốt cuộc làm sao bây giờ?

Minh Diệu nhíu mày, sinh sống với Diệp Tiểu Mạnh nhiều năm như vậy, hấn đã sớm xem Tiểu Mạnh như người nhà của mình. Đối với việc Diệp Tiểu Mạnh giác tỉnh máu huyết yêu hồ hấn cũng có chút bận tâm. Nhưng mà Minh Diệu cũng chỉ lo lắng trong nháy mắt, sau đó lại bình thường trở lại. Ba ba của nàng đang ở chỗ này, còn không đến phiên hấn lo lắng. Vấn đề khó giải quyết này thì cứ để cho Diệp Trọng xử lý đi.

Mất tích mười năm trở về cũng không thể không làm gì cả.

- Kỳ thật ta cũng có chút mê mang.

Diệp Trọng nghĩ nghĩ nói.

- Mặc dù trong thân thể Tiểu Mạnh đang chảy dòng máu của ta, nhưng mà ta hy vọng nó có thể giống như mẫu thân của nó, làm một người bình thường, ít nhất như vậy thì cũng có thể an toàn hơn một chút.

- Nếu mà tiếp tục kéo dài như vậy, ta sợ Tiểu Mạnh vẫn sẽ biến thành yêu.

Minh Diệu nhớ tới bộ dáng bạo tẩu đêm đó của Diệp Tiểu Manh thì rùng mình một cái. Cái loại lực lượng này, hẳn không thể đối kháng được.

- Nếu như người muốn cho nàng một cuộc sống như người bình thường, vậy thì nhanh nghĩ biện pháp cân bằng lại yêu huyết đang rục rịch trong người của nàng.

- Trở về đi, chờ khi về ta sẽ cho người một quyền tâm pháp.

Diệp Trọng gật gật đầu.

- Quyền tâm pháp này là ta vô tình lấy được, hẳn là có thể áp chế yêu huyết trong người Tiểu Manh.

- Tâm pháp ?

Minh Diệu có chút kỳ quái.

- Nhưng mà Tiểu Manh tu luyện thứ này sẽ không làm cho yêu huyết thức tỉnh sao ? Phải biết rằng ta luôn luôn không dám dạy cho Tiểu Manh bất cứ pháp thuật linh tinh gì. Thậm chí cả phim kinh dị cũng không dám cho nó xem, chỉ sợ kích thích làm cho yêu huyết giác tỉnh. Nhưng mà như vậy thì cũng chỉ kéo dài thêm được thời gian một năm mà thôi.

- Cái này khác.

Diệp Trọng giải thích nói.

- Bản tâm pháp này nghe nói là do một người nửa người nửa yêu viết từ trước kia rất lâu, tác dụng chính là để áp chế yêu huyết trong cơ thể không bị kích thích mà giác tỉnh. Chắc là có tác dụng.

- Vậy thử xem đi.

Minh Diệu gật gật đầu.

- So với việc mỗi ngày đều lo lắng nó sẽ giác tỉnh thì tốt hơn. Phải biết rằng nó cũng không phải là có yêu huyết tinh khiết, nếu mà thức tỉnh rồi, rất có thể sẽ không thể khống chế được tư tưởng hành vi, không biết sẽ làm ra sự tình gì. Tựa như là một quả bom không biết khi nào thì sẽ nổ mạnh vậy. Thực khiến cho người ta đau đầu.

- Chuyện này xong xuôi ta sẽ đưa Tinh Tâm Quyết cho người, người hướng dẫn Tiểu Manh tu luyện thử xem.

Diệp Trọng nói.

- Ta còn có một số việc chưa giải quyết xong, cho nên vẫn phải phiền người chiếu cố cho nó. Nói tới chuyện này cũng thật hổ thẹn, ta là cha nhưng dường như không hợp với con gái của mình. Từ khi Tiểu Manh sinh ra tới giờ, thời gian chung sống với ta vẫn chưa tới một năm. Ta cũng hoài nghi là hiện tại ta đứng ở trước mặt của nó, nó có thể nhận ra được ta hay không.

Nhìn thấy bộ dạng cảm khái của Diệp Trọng, Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Ta rất hiếu kỳ, người vẫn không chịu nói, rồi cuộc là năm đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho người phải chạy trốn mười năm, mười năm này người đã ở nơi nào vậy?

- Nói thì dài dòng.

Diệp Trọng thở dài, lắc đầu.

- Sau này có cơ hội, ta sẽ nói cho người biết.

- Người không nói, tự nhiên ta cũng sẽ không hỏi.

Minh Diệu nhìn thấy Diệp Trọng, ánh mắt có chút mờ đi.

- Ta chỉ là rất tò mò, rốt cuộc là nữ nhân nào có thể khiến cho người thần hồn điên đảo, nhiều tuổi như vậy vẫn còn yêu, lại còn sinh ra Tiểu Manh?

- Người nữ nhân kia sao...

Diệp Trọng nhìn về phương xa, trong ánh mắt mang theo một tia ôn nhu.

- Một người nữ nhân rất không tầm thường đâu.

- Chỉ sợ là người muốn làm chuyện một đêm, kết quả không nghĩ tới là đã trúng chiêu, biến thành ngoại tình chứ.

Minh Diệu bĩu môi.

- Bằng vào cái túi da này của người, chỉ sợ là nữ nhân kia còn không thêm buông tha người. Nhưng mà ta biết các người ý vào vẻ đẹp của hồ yêu, làm hại không ít con gái đàng hoàng.

- Đây, người cho ta là sắc lang chuyên lừa đảo sao.

Diệp Trọng nghe được lời nói của Minh Diệu thì dở khóc dở cười.

- Không khác nhau nhiều.

Minh Diệu nhỏ giọng than thở một câu.

- Đi thôi, đừng để mọi người suốt ruột chờ đợi.

105. Chương 108: Hoàn Mỹ Trong Lòng

- Nhìn không ra người còn có phong độ thân sĩ của học hội.

Diệp Trọng cười cười.

- Đó là đương nhiên.

Minh Diệu nhướng mày.

- Đối với nữ nhân xinh đẹp, ta luôn luôn cần phải bảo trì hình tượng tốt đẹp của chính mình.

Hai người từ từ đi tới trước cái cửa lớn cao lớn kia. Con Khuyển Địa Ngục vẫn nhu thuận nằm úp sấp ở một bên như trước kia. Tựa hồ là bị thuần hóa thành chó giữ nhà. Mà người da đen kia bị Minh Diệu phát tiết một hồi thì vẫn đang nằm trên mặt đất mà không ngừng rên rỉ.

Minh Diệu sửa sang lại quần áo một chút, vươn tay ra muốn gõ cửa. Bất kể nói như thế nào, ở trên địa bàn của người ta, phải có chút lễ phép.

Không đợi cánh tay Minh Diệu động tới cánh cửa. Cánh cửa liền “ầm” một tiếng, chậm rãi mở ra.

- Tên đeo mắt kính dễ nhìn kia có thể tiến vào, lão đầu kia thì ở bên ngoài chờ xem.

Trong cửa là một mảnh tối đen, truyền ra một giọng nữ dễ nghe như là chuông bạc.

Minh Diệu liếc mắt nhìn Diệp Trọng một cái, Diệp Trọng lắc đầu. Bên trong cánh cửa tối đen một mảnh, không biết có đồ vật gì đó đang chờ hai người. Diệp Trọng quyết định đi vào trong cùng với Minh Diệu, nếu có nguy hiểm thì còn có thể giúp hấn một tay.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái. Đồng thời muốn tiến vào trong cánh cửa. Minh Diệu thì dễ dàng đi vào bên trong, còn Diệp Trọng lại như là đụng phải cái gì, bị cản ở bên ngoài.

Minh Diệu nhìn nhìn bên người, nhưng không có phát hiện bóng dáng Diệp Trọng, lại phát hiện Diệp Trọng còn đứng ở ngoài cửa, có chút kỳ quái.

Diệp Trọng cười khổ một tiếng, vươn tay hướng tới không khí gõ, phát ra thanh âm thùng thùng, dường như là có một cái lá chắn vô hình chặn hấn lại.

- Ta nói rồi, lão nhân kia chờ một lát, người nghe không hiểu sao?

Thanh âm của nữ nhân kia lại vang lên, dường như có chút bức mình.

Minh Diệu nhìn thấy Diệp Trọng bị ngăn cản ở bên ngoài, bất đắc dĩ nhún vai. Xem ra mặc kệ phía trước có đồ vật gì, hẳn đều phải tự mình đi tới. Nơi này là không gian của nữ ác ma, ở nơi này nàng chính là thần. Huống chi, cho dù là nữ ác ma này không ở trong không gian của mình, cũng là một trong những nhân vật cường đại nhất có thể tiếp xúc. Tương đương với tồn tại bán thần thông thường.

Minh Diệu hít sâu một hơi, giữ vững tinh thần, hướng về không gian hắc ám kia đi đến, thân ảnh dần dần bị phiên bóng tối kia bao phủ.

Nhìn thấy bóng lưng Minh Diệu biến mất trong bóng đêm, Diệp Trọng bất đắc dĩ lắc đầu.

- Có được loại lực lượng này, nhưng vẫn là một bộ bốt đồng, tính tình thất thường, xem cách nói chuyện của nữ nhân này thì không tốt lắm.

Diệp Trọng ở trong đại sảnh tự nhủ.

- Cũng không thể tìm được người nào ôn nhu, thiện lương và hiểu lòng nữ nhân như người nữa.

Trong lúc Diệp Trọng mải suy nghĩ, thì nữ nhân đánh trúng Tiểu Hồng ở trong mưa hướng tới chỗ hắn mỉm cười lại xuất hiện ở trong óc của hắn. Nụ cười kia vẫn cảm động như vậy. Khóe miệng Diệp Trọng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Mảnh hắc ám kia không có kéo dài bao lâu, đột nhiên có ánh sáng xuất hiện khiến cho Minh Diệu không nhìn rõ gì cả.

Đợi đến khi ánh mắt hơi thích ứng một chút, lúc này Minh Diệu mới nhìn thấy rõ ràng.

Đây là ở trong một gian phòng rất lớn, bài trí bốn phía đều rất tinh mỹ. Minh Diệu không biết những thứ này có giá trị bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không quá thấp.

Đập vào mắt là một cái bàn học cổ kính kiểu Trung Quốc cổ để ở một bên, cái bàn kia rất lớn, nhìn qua có chút khí phái phi phàm.

- Mời ngồi, Minh Diệu tiên sinh,

Giọng nữ dễ nghe lại vang lên bên tai Minh Diệu, Ở phía sau cái bàn có một tấm bình phong, một nữ nhân mặc áo trắng đi ra. Khuôn mặt tinh xảo kia, mang theo vẻ kiều mị tươi cười khiến cho Minh Diệu không khỏi lặng đi, có chút kinh diễm.

- Mặc dù đã gặp qua một lần ở trong ý thức của Trương Hiểu Mai, nhưng mà chân thân còn muốn xinh đẹp hơn. Cái này không giống như ác ma mà càng giống thiên sứ hơn.

Minh Diệu không khỏi sợ hãi than.

Chứng kiến phản ứng của Minh Diệu, Lilith rất hài lòng. Nàng nhẹ nhàng cười.

- Minh Diệu tiên sinh, mời ngài không nên nhỏ nước miếng xuống sàn nhà của ta, người quét tước sẽ rất phiền toái.

- Thật ngại quá, thật ngại quá.

Minh Diệu phục hồi lại tinh thần, dùng tay áo đưa lên mặt lau đi, quả nhiên đã ướt sũng một mảnh.

- Cái này...Làm sao cô lại...

Minh Diệu ngồi xuống, nói chuyện có chút cà lăm. Ngược mắt nhìn nữ ác ma xinh đẹp trước mặt không chớp mắt.

- Biết tên của ngài sao?

Khóe miệng của Lilith nhếch lên tiêu ý như có như không.

- Ngay cả tên của những người muốn đặt bẫy ta mà ta còn không biết, như vậy chẳng phải là ta đã uống phí khi sống lâu như vậy sao?

- Không, không, không phải vậy.

Minh Diệu khoát tay áo.

- Bộ dáng của cô có chút bất đồng.

Minh Diệu vừa đến đây, đích xác đã bị Lilith khiến cho kinh diễm một chút. Đợi đến khi hần phục hồi tinh thần, lại phát hiện bộ dáng của Lilith và người hần gặp ở trong ý thức của Trương Hiểu Mai có chút bất đồng. Nguyên bản Lilith hần gặp ở trong ý thức của Trương Hiểu Mai nhìn qua có một cỗ khí chất thực nữ cổ chấp. Nhưng mà bây giờ Lilith lại cấp cho Minh Diệu một loại cảm giác khác nhau rất lớn. Nhìn khuôn mặt, tuy rằng cũng xinh đẹp, nhưng nó không giống với người hần gặp ở trong ý thức của Trương Hiểu Mai luôn tràn ngập ý chí quật cường. Bộ dạng của khuôn mặt này, giống như là một thiếu nữ trẻ chưa tốt nghiệp trung học vậy. Rất giống như bộ dáng của Diệp Tiểu Manh, không phải là bộ dáng tương tự, mà là loại cảm giác này là ấn tượng đầu tiên của người ta.

Mái tóc tùy ý xõa ở trên bả vai, mái tóc đen thui không ánh sáng, giống như tơ lụa. Một đôi mắt màu đen thâm sâu như biển, có lực hấp dẫn đặc thù, giống như là muốn hút cả linh hồn của người ta vào đó. Ánh mắt kia nhìn thấu tâm tư người khác, mang theo một cỗ mỹ cảm giống như yêu tà. Cái mũi nho nhỏ thực là đáng yêu, hai gò má tựa hồ còn có chút mập mạp như trẻ con, nhưng lại tuyệt đối không có vẻ béo. Cái hấp dẫn nhất của cô gái này chính là hơi thở, làm cho người ta không nhận được mà muốn đi lên đề xuống.

Mặc dù khuôn mặt của cô gái một bộ hồn nhiên, nhưng mà dáng người cũng tuyệt đối không phải là những tiểu nữ sinh ngây ngô có thể so sánh được. Bộ ngực cao ngất dường như là muốn nhảy ra từ trong cái áo trắng. Cổ áo mở xuống rất thấp, Minh Diệu thậm chí còn có thể chứng kiến hơn phân nửa cái bầu vú màu trắng nõn, cái loại cảm giác trùng kích thị giác này, mặc cho là ánh mắt của ai cũng đều dừng lại ở nơi đó, không thể tiếp tục di động. Cái thắt lưng cực kỳ nhỏ nhắn, Minh Diệu phỏng chừng hai bàn tay của mình có thể ôm hết được cái eo kia. Cái đường cong hoàn mỹ kia khiến cho Minh Diệu suy nghĩ nữ ác ma này có thể nào đi lại bình thường cũng phải thật cẩn thận hay không, nếu không nắm giữ tốt góc độ thì gánh nặng của nửa thân trên kia sẽ bẻ gãy cái eo nhỏ kia mất.

Lilith đang ngồi, Minh Diệu không thể nhìn thấy phần thân dưới của nàng. Nhưng mà Minh Diệu tin tưởng, cặp chân kia nhất định sẽ không để cho hần thất vọng.

Những thứ không hài hòa này hết thảy để tập hợp ở trên người của nữ ác ma. Lại tuyệt không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, ngược lại có thể làm cho người ta sinh ra một loại xúc động sinh lý.

- Khuôn mặt, thật là thượng hạng.

Trong lòng Minh Diệu thầm thở dài một tiếng.

- Ngài đã gặp qua tôi rồi sao ?

Lilith nhẹ nhàng lấy tay đỡ lấy cằm của mình, khuôn mặt mang theo vẻ khờ dại. Bộ dáng như vậy, thật giống như là một tiểu cô nương đáng yêu không hiểu chuyện.

- Gặp qua một lần.

Minh Diệu nuốt nước miếng một cái.

- Làm sao như thế được?

Lilith khẽ cau mày.

- Tôi không nhớ rõ đã gặp ngài ở đâu, hơn nữa, làm sao ngài biết người ngài nhìn thấy chính là ta đây?

- Ta nghĩ, một mỹ nhân như cô hẳn là trên thế giới này cũng không có nhiều lắm?

Trong ánh mắt của Minh Diệu mang theo một tia chờ mong, hơi thở cũng có chút dồn dập.

- Miệng của ngài thật ra rất ngọt, nhất định là đã lừa không ít nữ nhân.

Lilith tươi cười, không có chút ý tứ dụ dỗ nào. Nhưng mà ở trong mắt Minh Diệu loại hồn nhiên không biết sự đời này so với nụ cười đặc biệt chuyên đi hấp dẫn người khác kia thì càng thêm làm cho người ta xúc động.

- Ngài đã gặp ta ở nơi nào, nói cho ta biết, thử xem ta có thể nhớ được hay không.

Ánh mắt của Lilith mang theo một cỗ hấp dẫn, thâm tình nhìn vào đôi mắt của Minh Diệu.

- Đúng, ở...

Đồng tử của Minh Diệu đang phóng đại một chút, lại đột nhiên khôi phục bình thường, không nói nữa.

- Nói nha, nói mau, không cần khêu gợi trí tò mò của ta.

Lilith mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

Thân thể của Minh Diệu thả lỏng, dựa lưng vào cái ghế tựa ở phía sau, ánh mắt đã khôi phục lại vẻ trong suốt, mỉm cười.

- Ta nói rồi, là một người bạn của ta miêu tả qua một lần.

- Bằng hữu?

- Đúng vậy, bằng hữu.

Minh Diệu gật đầu cười.

- Âu Phàm, hẳn là cô biết hắn.

- Thì ra là hắn, chẳng trách.

Lilith cười cười.

- Tự nhiên là không giống nhau. Các ngài thấy ở chỗ này, là bộ dạng của nữ nhân hoàn mỹ nhất trong lòng các ngài, tất cả những thứ này đều là ảo tưởng về tình nhân trong mộng của các ngài mà thôi. Còn diện mục thật của tôi, các ngài đều không nhìn thấy.

Minh Diệu cảm giác sau lưng mình đã ướt đầm. Nếu như theo lời của nữ ác ma này nói.

Cái loại cảm giác kinh diễm khi nhìn thấy nữ ác ma này lần đầu tiên khiến cho trong lòng Minh Diệu có một kẻ hở, bất tri bất giác liền rơi vào trong phạm bẫy của nữ ác ma này. Nữ ác ma lợi dụng nháy mắt thất thần đó của Minh Diệu liền tiến nhập vào tâm linh không đề phòng của hắn. Dùng cái tâm lý ám chỉ linh tính gì đó, mê hoặc Minh Diệu.

Khiến cho đại não của Minh Diệu bị nàng điều khiển, mất đi tâm lý bình tĩnh. Nếu mà nói ra chuyện tình của Trương Hiểu Mai, rất có thể sẽ mang đến cho nàng rất nhiều phiền toái.

Có lẽ là Minh Diệu rất muốn thấy rõ ràng bộ dáng nữ nhân hoàn mỹ trong lòng hắn mà nữ ác ma kia đã nói, Minh Diệu trong nháy mắt tháo cặp kính đen xuống để nhìn cho thêm rõ ràng. Ngay tại lúc Minh Diệu muốn đưa tay tháo cặp kính mắt xuống, hai mắt đột nhiên bởi vì nguyên nhân linh lực không đủ mà trở nên đau đớn. Nhưng mà cỗ đau đớn này đã khiến cho ý thức của Minh Diệu khôi phục lại thanh tỉnh.

- Như vậy, không biết là ở trong mắt của ngài, ta có bộ dạng gì đây?

Lilith cười nhìn vào đôi mắt của Minh Diệu. Nàng thấy sau khi Minh Diệu tháo kính xuống, đôi mắt trở nên trong suốt như mắt trẻ con, nàng liền biết tâm lý ám chỉ của mình đã bị Minh Diệu phá giải, trong lòng hơi có chút kinh ngạc.

- Không cần hỏi, ta thừa nhận là ta rất biến thái.

Minh Diệu bĩu môi, dời ánh mắt sang một bên, né tránh ánh mắt của Lilith. Hắn rất sợ sẽ không cẩn thận trúng phải phạm bẫy của nữ ác ma này.

- Cho nên cô cũng không nên dùng chiêu hấp dẫn ta lần nữa.

- Được rồi.

Lilith nghiêng đầu, nhìn Minh Diệu đầy hứng thú.

- Như vậy đi Minh tiên sinh, chúng ta nói chuyện chính sự đi. Ta nghĩ ngài hao phí bao nhiêu công sức trắc trở để gọi ta về, không phải là muốn làm chuyện tình ngu xuẩn thay trời hành đạo tiêu diệt ta đấy chứ.

- Ta còn chưa có cuồng vọng đến loại tình trạng này.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Ta rất rõ ràng cân lượng của chính mình, có thể giải quyết hai con chó giữ nhà của cô là ta đã thấy thực thỏa mãn rồi.

- Nói như vậy, là ngài muốn làm giao dịch?

Lilith đánh giá Minh Diệu, nhú mày.

- Nhưng mà ta không nhìn thấy ngài có bất kỳ mong muốn gì mãnh liệt?

- Chuyện này, thật ra là do cô ban tặng.

Minh Diệu cũng không nói lên được loại cảm giác trong lòng.

- Nếu không phải cô bắt ta đến nơi này, ta cũng sẽ không rơi vào cái huyết trì kia, sẽ không có một giấc mộng chân thật như vậy.

Minh Diệu thở dài.

- Cái giấc mộng kia, đánh nát toàn bộ mơ ước của ta.

- Ngài sai lầm rồi.

Ngón tay trắng nõn của Lilith nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Minh Diệu.

- Huyết trì chẳng qua là một cái công cụ mà thôi, nó có thể làm cho người ta thấy rõ những ước mong tiềm ẩn ở trong lòng của mình. Huyết trì chẳng qua là thứ để ta làm đơn giản hóa những cái đó. Có rất nhiều người không biết là rốt cuộc bọn hắn cần thứ gì nhất, ta sẽ đưa bọn họ đến nơi đây, để cho bọn họ thấy được rõ ràng lòng mình ở trong huyết trì. Mà ngài cũng giống như vậy, căn bản là ta không biết được ngài muốn cái gì. Ngài thấy được thứ gì khi từ trong huyết trì thì đó chính là ước vọng lớn nhất của ngài.

- Nhưng mà cái kia cũng không phải là cuộc sống mà ta muốn.

Minh Diệu nhú mày.

- Loại đồ vật này, hiện tại đã không còn thích hợp với ta.

- Việc này thì ta không có cách nào giúp ngài, ngài phải tự hỏi chính ngài.

Lilith cười cười.

- Lòng người thật là phức tạp, tùy thời đều có thể thay đổi. Chỉ có ngài mới có thể biết được chính mình cần gì.

Minh Diệu gật gật đầu không nói gì. Nếu là hắn không bị đuổi khỏi gia tộc, như vậy thì loại cuộc sống này chính là nhân sinh hiện tại của hắn. Nhưng mà hiện tại Minh Diệu xem ra, cuộc sống như thế cũng không tốt, ít nhất hiện tại hắn đã không muốn hưởng thụ một cuộc sống như thế. Trải qua mười năm này, tâm của hắn đã thay đổi. Có thể một lần nữa trở về trong gia tộc đích thật là giấc mộng của hắn. Nhưng mà cuộc sống như thế, hắn đã không thể nào chịu đựng được.

- Như vậy hiện tại cái ta cần chính là cái gì?

Minh Diệu tựa như đang hỏi Lilith, lại như là đang tự hỏi chính mình.

- Cái này ngài phải tự hỏi lòng mình.

Lilith tươi cười nhìn Minh Diệu, ánh mắt kia giống như là nữ nhân nhìn thấy châu báu vậy.

- Thật sự ta rất muốn giao dịch với ngài, ngài có thứ đồ vật làm cho ta cảm thấy rất hứng thú.

- Đồ vật của ta?

Minh Diệu lặng đi một chút, tiếp theo mở nụ cười.

- Tuổi thọ của ta đã không còn lâu, không cho cô được bao nhiêu. Mà tình yêu của ta, dường như là không có giá trị gì?

- Thọ mệnh chẳng qua chỉ là một loại tiền giao dịch của ta mà thôi, nếu là đồ vật có giá trị tương đương thay thế, ta cũng không cần để ý.

Khóe miệng của Lilith mang theo nụ cười quyền rũ, không còn bộ dáng thanh thuần đang yêu kia nữa, lại biến thành bộ dáng yêu tinh mê chết người không đền mạng.

106. Chương 109: Tình Yêu Xa Xỉ

- Về phần tình yêu của ngài, đích thật là không có giá trị gì. Tình yêu của ngài hỗn loạn không chịu nổi. Thậm chí khiến ta cảm thấy khinh thường khi gọi đó là chuyện tình yêu.

- Cái này, thật đúng là ngược quá.

Minh Diệu bĩu môi. Bị người khác bình luận chuyện tình yêu của mình không có giá trị gì, đích xác là không vui.

- Thời gian ta ra đời còn có thầy bói nói ta có số đào hoa.

- Có quyền rũ được nhiều nữ nhân hay không ta không biết, nhưng tình yêu của người cho dù là cho không ta cũng không muốn.

Lilith khinh thường hừ một tiếng.

- Nhưng mà trên người của ngài đích xác có một thứ đồ vật khiến ta cảm thấy rất hứng thú.

- Là cái gì?

Lilith thè lưỡi liếm liếm cái môi đỏ tươi.

- Ánh mắt của ngài, ta thật sự vô cùng hứng thú.

- Cô cũng thật là biết chọn.

Minh Diệu nhú lông mày.

- Đôi mắt của ta đích xác là còn giá trị hơn tình yêu của ta nhiều.

- Đó là tự nhiên, ta là thương nhân, tự nhiên sẽ không làm buôn bán lỗ vốn.

Lilith bày ra bộ dáng gian thương, chà xát đôi tay.

- Có một việc, ta luôn luôn rất muốn hỏi cô.

Minh Diệu đổi đề tài.

- Vì sao lại lấy đi tình yêu của người giao dịch.

- Có một việc, tôi luôn luôn rất để ý.

Minh Diệu chuyển đề tài.

- Vì sao mỗi lần cô đều lấy đi tình yêu của người giao dịch? Đối với một ác ma mà nói, tình yêu thì có lợi ích gì?

- Vô ích sao?

Lilith nghiêng đầu nhìn Minh Diệu.

- Như vậy thì ngài nói cho ta biết, tình yêu đối với nhân loại các ngài có lợi ích gì?

Minh Diệu sững sốt, hẳn chưa từng nghĩ qua vấn đề này.

- Tình yêu đối với nhân loại các ngài mà nói, chẳng qua là xa xỉ phẩm mà thôi.

Lilith nói ra một câu Minh Diệu nghe không hiểu.

Nhìn thấy bộ dạng không hiểu ra sao của Minh Diệu, Lilith nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nhân loại các ngài đã làm bẩn tình yêu, khiến nó hoàn toàn thay đổi. Tình yêu của nhân loại hiện tại đã trộn lẫn rất nhiều thứ không cần thiết. Như là tiền tài, danh vọng, rất nhiều, rất nhiều. Cái này đã không còn là tình yêu nữa rồi.

- Cô không có quá nghiêm trọng vấn đề đó chứ.

Minh Diệu cảm thấy lời nói của Lilith có chút gắt gàn.

- Nhân gian có tình yêu thực sự hay không.

- Có, ta biết vẫn phải có.

Lilith cắt đứt lời nói của Minh Diệu.

- Nhưng mà cái loại tình yêu chân chính này, đã ít lại càng ít, gần như là đã tuyệt tích rồi.

- Tình yêu là một loại hy sinh, một loại hy sinh tự nguyện.

Lilith dừng một chút, nói tiếp.

- Mà bây giờ mọi người kết hợp, lại trộn lẫn quá nhiều thứ không cần thiết, yêu cầu đối với tiền tài là nhiều nhất. Tình yêu đã thay đổi bản chất, từ một loại hy sinh đơn thuần, biến thành một loại yêu cầu hồi báo. Cái này đã không còn được gọi là tình yêu nữa rồi.

- Chính xác, ở trong xã hội bây giờ, tình yêu thực sự so với lúc ta vẫn còn trẻ thì yếu ớt hơn nhiều.

Minh Diệu gật gật đầu, đối với lời nói của Lilith hẳn không có gì để phản bác lại.

- Ý nghĩa rộng lớn sau lưng tình yêu đích thực chính là hôn nhân.

Lilith chậm rãi tiếp tục nói.

- Hiện tại hôn nhân đã bị rất nhiều người lợi dụng, trở thành trốn tránh thống khổ, đạt được của cải quyền lợi. Tình yêu đã mất đi tác dụng, hiện tại hôn nhân chỉ là đại biểu cho việc giao phối mà thôi, đơn thuần là một loại hành vi sinh sản.

- Chúng ta cũng chỉ là người bình thường.

Minh Diệu thở dài một hơi.

- Vật chất là điều kiện cơ bản nhất để sinh tồn, nếu không có đồ ăn, còn có tâm tư gì đi nói chuyện ái tình.

- Ta chưa từng phủ nhận việc tình yêu không cần vật chất ủng hộ.

Lilith không đồng ý với lời nói của Minh Diệu.

- Tình yêu cần vật chất, để cho tình yêu của người nông dân, có thể dùng toàn bộ vật chất để che đậy, khi không còn tình yêu nữa, sự lợi hại của một tia vật chất sẽ được thể hiện rất rõ ràng.

- Nhân sinh ngắn ngủi có vài chục năm, muốn làm cho cuộc sống của mình tốt một chút không có gì là sai.

Minh Diệu thở dài một hơi.

- Cô không phải nhân loại, sẽ không thể hiểu được loại cảm giác này.

- Cho nên ta mới nói, tình yêu đối với nhân loại mà nói, là xa xỉ phẩm.

Trong ánh mắt của Lilith mang theo một tia gì đó Minh Diệu nhìn không rõ. Dường như là một loại ghen tị.

- Nhân loại có sống lâu cũng chỉ là vài thập niên mà thôi, tình yêu đối với bọn họ mà nói, căn bản không có ý nghĩa tồn tại đặc thù.

- Đối với loại người như cô, đã trở thành ác ma không biết bao nhiêu năm rồi, tình yêu có vẻ quan trọng hơn.

Minh Diệu cười cười.

- Cô sợ cô độc, cho nên cần một người yêu cô thật lòng để cùng với cô vượt qua nhân sinh buồn chán. Kỳ thật cô cũng là yêu cầu hồi báo mà thôi. Yêu cầu một người có thể làm bạn với cô cả đời.

- Có lẽ là như thế.

Lilith không có phủ nhận lời nói của Minh Diệu.

- Cho nên ta mới lấy đi tình yêu của người giao dịch, khiến cho con người kết bè kết đội buông tha đối với việc chống đỡ. Như vậy thì tình yêu đương nhiên là mất đi giá trị tồn tại mà rời xa nhân loại. Ta làm như vậy, cũng có thể là để bảo tồn một chút kỷ niệm đối với tình yêu. Nếu không ta sợ trong tương lai dài lâu sau này, ta sẽ quên mất tình yêu có bộ dạng nào.

Minh Diệu nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định nói ra.

- Nếu như lấy đi tình yêu thực sự của những người giao dịch thì có chút tàn nhẫn. Nhân sinh tuy rằng ngắn ngủi, có thể là không có tình yêu thì nhân sinh cũng sẽ không hoàn chỉnh.

- Ta biết, cho nên ta mới đưa lại cho bọn họ những thứ khác.

Lilith nở nụ cười, nụ cười kia mang theo vẻ tàn nhẫn.

- Dùng khát khao thật sự của bọn họ để thay thế, làm cho bọn họ không còn nhớ đến tình yêu của bọn họ nữa.

- Dương Bội Gia chết, là bởi vì nàng đã hết tuổi thọ sao?

Minh Diệu hỏi.

- Đúng.

Lilith gật gật đầu.

- Tiểu nữ sinh kia dùng năm mươi năm thọ nguyên của mình để đổi lấy lợi ích.

- Năm mươi năm tuổi thọ?

Minh Diệu nhíu mày.

- Giao dịch này của cô dường như là không quá hợp lý đi. Lấy địa vị tiền tài của Dương Bội Gia, dùng năm mươi năm thọ nguyên để trao đổi, dường như có chút quá nhiều.

- Đương nhiên, năm mươi năm thọ nguyên không có khả năng chỉ lấy được quyền lợi nho nhỏ như vậy.

Lilith nhìn thấy trong ánh mắt của Minh Diệu tràn đầy hoài nghi, thần bí nở nụ cười.

- Bởi vì thứ nàng trao đổi càng thêm quý trọng hơn.

- Thứ còn quý trọng hơn? Là cái gì?

- Cô độc.

- Cô độc?

Vẻ mặt của Minh Diệu mê mang.

- Làm sao mà nàng lại trao đổi thứ này.

- Đương nhiên là không phải nàng đổi ình.

Khóe môi của Lilith nhếch lên hiện ra một nụ cười tàn nhẫn.

- Là cho Âu Phàm, Dương Bội Gia dùng bốn mươi năm thọ nguyên để đổi lấy sự cô độc vĩnh viễn cho Âu Phàm.

- Làm sao có thể?

Đáp án này khiến cho Minh Diệu có chút khiếp sợ.

- Hai người bọn họ không phải là tình lữ sao? Ý của ta là đang nói đến trước khi giao dịch với người.

- Đúng.

Lilith gật gật đầu.

- Hơn nữa yêu vô cùng sâu đậm. Tình yêu của người trẻ tuổi vô cùng tinh khiết, không hề trộn lẫn lợi ích hay quyền lợi gì cả. Ánh mắt đầu tiên của ta cũng nhìn trúng tình yêu của hai người bọn họ. Nhưng sau khi Âu Phàm dùng tình yêu của hắn để trao đổi thiên phú của mình, tiểu cô nương đáng thương kia cảm giác mình bị thương tổn, nàng liền dùng loại phương thức này vừa làm thương tổn chính mình vừa làm thương tổn người đã phụ lòng mình. Nàng cũng biết, tình yêu càng khắc sâu, thì thời gian sẽ làm nó biến chất, sẽ thay đổi thành oán hận mãnh liệt. Giữa yêu và hận, cùng lắm chỉ cách nhau có một sợi tóc mà thôi.

- Khi đến thời gian bọn họ ước định với cô, cô liền giết bọn họ sao?

Ánh mắt của Minh Diệu híp lại, theo suy nghĩ của hắn, hai tay của nữ ác ma xinh xắn trước mắt này cũng được coi là dính đầy máu tươi.

- Hàng hóa gì thì cũng đều có hạn sử dụng.

Lilith nhẹ nhàng khoát tay áo.

- Sau khi giao dịch, ta sẽ lấy đi trái tim của người giao dịch, trái tim kia chính là nơi chứa đựng tình yêu. Làm vật thay thế, ta sẽ để trái tim của chính mình vào ngực người giao dịch. Nói như vậy, người giao dịch có thể tiếp tục cuộc sống bình thường, cũng sẽ không bởi vì mất đi tình yêu mà trống rỗng trong lòng. Bởi vì hắn đã không còn tim.

- Cho nên ở sâu trong ngực của Phạm Đồng mới phát hiện một viên đá làm thành trái tim.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Làm người giao dịch của cô, thân thể đã chết. Đường như hắn còn chưa chờ được tới thời gian ước định với cô.

- Cái đó và ta không có quan hệ.

Lilith mở tay ra, làm thành một động tác không có chuyện gì.

- Ta cũng không có nói rằng sau khi giao dịch phải bảo vệ mạng sống cho người giao dịch. Trước thời gian ước định sẽ được ở trong vòng bảo vệ của ta.

- Như vậy thì Âu Phàm là thế nào ?

Minh Diệu tiếp tục hỏi.

- Vì sao mà hắn lại không giống với những người khác. Ta nghe nói cô đã từng ngăn cản hắn tự sát.

- Hắn có ý nghĩa bất đồng.

Lilith nở nụ cười. Bên trong tiếng cười kia mang theo vẻ đắc ý.

- Thật ra hắn là quảng cáo sống của ta. Hơn nữa ta còn đáp ứng với Dương Bội Gia sẽ để hắn vĩnh viễn cô độc. Đường nhiên là ta không thể để cho hắn chết sớm như vậy được.

- Cô làm như vậy không thấy là có chút tàn nhẫn sao?

Minh Diệu nhíu mày.

- Cô độc là một loại tra tấn thực tàn khốc.

- Vậy thì sao?

Lilith khinh thường hừ một tiếng.

- Giao dịch chính là giao dịch, ta thông cảm với cô độc của hần, như vậy thì ai thông cảm cho sự cô độc của ta. Phải biết ta thừa nhận sự cô độc này, chính là vô cùng vô tận.

Minh Diệu còn muốn nói gì. Lilith khoát tay áo.

- Không cần phải nhiều lời như vậy, nói chuyện giao dịch của chúng ta đi.

- Giao dịch?

Minh Diệu cười cười.

- Chính bản thân ta cũng không biết ta muốn cái gì.

- Tiền tài? Quyền lợi? Nữ nhân? Cái gì cũng có thể?

Lilith nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Minh Diệu.

- Ta rất có thành ý.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Thật ngại quá, những thứ đó cũng không phải là thứ ta muốn. Hoặc có lẽ là ta rất thỏa mãn với cuộc sống của ta bây giờ.

- Nghĩ kỹ đi, nhất định ngài sẽ muốn cái gì đó.

Lilith nói.

- Dục vọng của nhân loại là vô cùng vô tận, nhân loại có thể đạt tới vô cầu không tồn tại.

- Không sai, thật sự là ta cũng có thứ mong muốn.

Minh Diệu nghĩ nghĩ.

- Chỉ tiếc là, so với cái giá phải trả thì có giá trị kém hơn nhiều lắm, không đáng để ta phải trả giá.

Minh Diệu đứng lên.

- Ta muốn trở về, có thể không?

Nhìn Minh Diệu, Lilith cắn môi, dường như là đang đấu tranh gì đó. Qua một lúc lâu mới thở dài nói.

- Được rồi. Dù sao ta cũng là thương nhân đứng đắn, loại chuyện tình ép mua ép bán không phải là tác phong của ta. Nếu sau này nghĩ ra cái gì đó thì cứ nói cho ta biết, nhất định ta sẽ cho ngài một giá cả thỏa mãn.

Lilith đưa một tờ giấy vẽ thành hình ngôi sao sáu cánh đưa cho Minh Diệu.

- Nếu có giao dịch, muốn nói cho ta biết. Chỉ cần mặc niệm tên của ta ở trong lòng là được.

Minh Diệu còn chưa nhìn thấy rõ ràng, trước mắt liền hiện lên một đạo bạch quang sáng chói khiến hần không mở mắt ra được. Hần cảm giác đầu của mình có chút choáng váng, tiếp theo liền mất đi tri giác.

Đợi đến khi Minh Diệu tỉnh lại, hần đã nằm ở trên ghế salon trong văn phòng của Ada. Hần ngồi dậy nhìn thấy Từ Mẫn và Ada đứng ở trước bàn làm việc vội vàng tìm thứ gì đó trên máy tính. Hần có chút tò mò liền đi tới. Dường như là Ada đang liên hệ với người nào đó, nhưng mà đều là tiếng anh, Minh Diệu xem mà không hiểu.

- Đây, Ada đang làm gì vậy?

Minh Diệu nhẹ nhàng chọc chọc Từ Mẫn.

- Không được ồn ào. Minh Diệu bị ác ma bắt đi, Ada đang liên hệ với bạn bè ở Châu Âu xem có phương pháp gì có thể đưa hần trở về hay không.

Từ Mẫn cũng không ngẩng đầu lên, tức giận hồi đáp.

Chứng kiến Ada thở dài một hơi, Từ Mẫn vội vàng đi đến gần hỏi.

- Thế nào, không được sao?

- Không có cách nào.

Ada bắt đầu lắc đầu.

- Dường như là Minh Diệu bị đưa tới một cái không gian độc lập. Nếu như không có được tọa độ, căn bản là chúng ta không thể tìm được hắn.

- Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao?

Từ Mẫn hung hăng đập một quyền xuống bàn.

- Đáng ghét.

- Đây...Ta đã trở lại.

Minh Diệu gãi gãi đầu, tất cả tinh lực của hai nữ nhân này đều đặt ở trong phiên muộn. Lại không có ai chú ý tới hắn đã trở lại.

- Đây...

Minh Diệu bắt đầu gãi gãi đầu.

- Tôi đã trở lại.

Hai người Ada và Từ Mẫn nhìn thấy Minh Diệu thì sửng sốt một lúc lâu. Sau đó mới đồng thanh hét ầm lên. Cái thanh âm có tần số cao kia khiến cho cửa sổ thủy tinh cũng bị chấn động. Minh Diệu gất gao bật kín lỗ tai lại.

- Anh...Anh.

Từ Mẫn chỉ vào Minh Diệu, lại nói không nên lời.

- A, nữ ác ma kia đã đưa tôi trở lại, thái độ cũng không tệ lắm.

Minh Diệu đại khái nói một chút chuyện đã xảy ra cho Từ Mẫn và Ada. Về phần chuyện tình gặp Diệp Trọng, tự nhiên là hắn bỏ qua. Theo như lời nói của Diệp Trọng, người đã bức bách khiến hắn phải chạy trốn mười năm trước còn chưa bắt được.

Mà lần này trở về dường như cũng là lén lút. Cho nên Minh Diệu quyết định giấu chuyện này ở trong bụng. Kể cả Tiểu Manh cũng không cho biết. Đợi cho tới thời gian thích hợp, tự nhiên Diệp Trọng sẽ xuất hiện.

- Cậu nói là ác ma kia để cho cậu đi dễ dàng vậy sao?

Ada có chút kỳ quái.

- Điều đó không có khả năng. Theo tôi được biết, ác ma kia cũng không phải là người dễ nói chuyện. Nếu mà muốn dùng lời lẽ để lừa gạt thì là chuyện không thể nào. Bởi vì ác ma mới là đại sư nói dối.

- Trong mắt của tôi, nàng cũng chỉ là một người đáng thương.

Minh Diệu nhớ tới lời nói của Lilith, thở dài một hơi.

- Mỗi ngày đều nhìn thấy tình yêu của người khác ở trước mặt mình. Cho dù có thể cảm nhận được mùi vị của tình yêu thì cũng là tình yêu của người khác. Bản thân cô ta căn bản không chiếm được tình yêu. Một cô gái khát nước lấy được một cái bình đựng nước của người ta, lại không thể mở được nắp bình. So với việc không lấy được cái bình còn khó chịu hơn.

- Anh không phải muốn nói là ác ma kia bắt anh đi cũng chỉ là vì muốn thảo luận chuyện tình yêu gì đó đấy chứ.

Từ Mẫn cảm giác Minh Diệu còn có chuyện gì chưa nói.

- Đúng là đơn giản như vậy.

Minh Diệu không có nói ra chuyển biến khát vọng trong lòng mình. Dù có nói chuyện đó ra cho người khác thì họ cũng sẽ không hiểu được. Minh Diệu chưa từng nói cho người khác biết thân thể của mình. Mà Từ Mẫn và Ada cũng biết ý không hỏi. Các nàng cảm thấy được nếu tới thời gian thích hợp, Minh Diệu sẽ tự mình nói ra.

107. Chương 110: Thỏa Mãn

- Tóm lại, nữ ác ma kia bắt tôi đi là muốn cho tôi chút giáo huấn, kết quả là bị tôi bịa ra chút chuyện lừa gạt, nên để tôi trở về. Chỉ đơn giản như vậy.

Minh Diệu ngồi ở trên ghế salon, muốn lấy một điều thuốc ở trong túi quần ra, lại phát hiện bên trong rỗng tuếch.

Hai người Ada và Từ Mẫn nhìn Minh Diệu không nói gì, nhưng mà trên mặt hai người đều bày ra bộ dáng ta không tin.

- Tốt lắm, chuyện này liền dừng ở đây đi.

Minh Diệu đứng lên nói.

- Tôi cũng đã hỏi rõ ràng. Đám người Dương Bội Gia chết, đích thật là do bọn hắn gây tội thì phải chịu tội. Trên thế giới này không có bữa ăn nào mà không phải trả tiền, muốn đạt được dục vọng của mình thì cũng phải trả một cái gì đó thì mới được. Trao đổi đồng giá, không có gì để chúng ta thông cảm.

- Trao đổi đồng giá sao?

Từ Mẫn cau mày.

- Như thế nào mà anh lại có thể so sánh giá trị giữa dục vọng và sinh mệnh.

- Không cần chúng ta phải suy nghĩ.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Thứ này thì người giao dịch tự mình suy nghĩ sẽ tốt hơn. Chỉ cần bọn họ cảm thấy đáng giá thì có cái gì là không thể.

Minh Diệu dừng một chút, tiếp theo liền bày ra bộ dáng bất đắc dĩ.

- Hơn nữa loại giao dịch này cũng không phải là mua bán thức ăn trên thị trường, không có cách nào mặc cả. Giá cả đều là do nữ ác ma kia định đoạt. Lũng đoạn là cảnh giới cao nhất trong làm sinh ý.

- Ta cảm thấy người tên Âu Phàm kia thực đáng thương.

Ada thở dài một hơi.

- Cô độc, là thứ mà không phải người nào cũng có thể chịu được. Huống chi là vô cùng vô tận cô độc.

Minh Diệu không nói gì, Dương Bội Gia tình nguyện dùng bốn mươi năm tuổi thọ của mình để đổi lấy sự thống khổ cho người phụ lòng mình. Điều này khiến cho Minh Diệu cảm giác sâu sắc được rằng nữ nhân đều là động vật ngang ngạnh. Chọc vào tiểu nhân chứ ngàn vạn lần không được chọc vào nữ nhân.

- Cứ như vậy đi, dù sao chúng ta đã biết rõ chân tướng rồi, chuyện này liền dừng ở đây đi.

Minh Diệu đứng dậy.

- Dù sao thì dục vọng của nhân loại là vô cùng vô tận, mà sinh mệnh là của mỗi người. Có dùng sinh mạng để đổi lấy những khát khao của hắn hay không là quyền tự do của nhân loại. Ác ma cùng lắm cũng chỉ là một thương nhân mà thôi. Quyền quyết định có giao dịch hay không thì nằm ở trong tay nhân loại.

- Anh muốn đi đâu?

Chứng kiến Minh Diệu đi ra khỏi cửa, Từ Mẫn ở phía sau hỏi.

- Tôi đi mua bao thuốc.

Minh Diệu không quay đầu lại nói.

Bóc bao thuốc ra, Minh Diệu châm một điếu thuốc. Hơi Ni-cô-tin nồng đậm tràn ngập trong phổi mang theo một cỗ khoái cảm mê muội. Minh Diệu ngồi ở chỗ trống ven đường, nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời.

- Hiện tại mong muốn của ta, rốt cuộc là cái gì.

Minh Diệu nhìn điếu thuốc vừa châm, thì thào tự nói.

- Là do ý chí của mình quá bạc nhược, hay là lực thích ứng quá mạnh mẽ. Ta nghĩ hiện tại ta đã không thích hợp với cuộc sống trước kia, mà cuộc sống bây giờ có lẽ đã trở thành thứ giống như thói quen. Kế tiếp, rốt cuộc ta nên làm như thế nào mới phải?

Nhìn thấy người nam nhân sắc mặt tái nhợt đang ngồi đối diện, Lilith có một loại cảm giác không nở xuồng tay.

- Diệp tiên sinh, ta không rõ, vì sao lão bản của các ngài lại phái ngài tới tìm ta.

Lilith nhẹ nhàng xoa nhẹ cái trán. Người nam nhân trước mặt này, dường như là có rất nhiều bí mật. Những cái bí mật kia như là một con đường rậm rạp rối loạn, ngược lại khiến cho người ta không thể thấy rõ sự thật.

- Bởi vì ta không dễ dàng bị kích động.

Biểu tình của Diệp Trọng rất nghiêm túc, giống như là một cây cung cứng rắn. Đối diện với khuôn mặt nhìn qua đã giống như là quen biết, khiến cho người luôn trầm ổn như Diệp Trọng lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng cũng không khỏi nhảy lên một cái.

Khuôn mặt này, nụ cười thân thiết giống như đã từng gặp qua này khiến cho trái tim vốn đã cứng rắn của Diệp Trọng trở nên mềm nhũn. Nhưng mà chỉ là thất thần trong nháy mắt mà thôi. Lý trí của Diệp Trọng nói cho hắn biết, nữ nhân này, tuyệt đối không phải là người con gái mình chôn dấu trong lòng kia. Người con gái cầm ô đánh trúng Tiểu Hồng trong mưa, mỉm cười chờ đợi mình.

- Lão bản của chúng ta phái ta tới, là vì muốn biểu đạt một chút thành ý của chúng ta.

- Thành ý?

Lilith nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

- Cái thứ đó thì có lợi ích gì?

Diệp Trọng mới vừa muốn nói gì, Lilith liền ngắt lời hắn.

- Ta biết lão bản của các ngài muốn cái gì, đích xác ta cũng có thể làm được. Nhưng mà vì sao ta lại phải làm như vậy?

- Chỉ cần cô đưa ra điều kiện, chúng ta cũng có thể hoàn thành cho cô.

Đối với việc Lilith làm khó dễ Diệp Trọng cũng không có phản ứng gì, dường như là giao dịch có thành công hay không đối với hắn đều không có quan hệ.

- Không, không, không, ta nghĩ ngài đã hiểu lầm rồi.

Lilith nhẹ nhàng đưa cái ngón tay màu xanh nhạt như ngọc.

- Bình thường, người nói lời này hẳn là ta. Huống chi, các ngài có thể cho ta, tự bản thân ta cũng có thể lấy được, mà cái ta cho các ngài đều là những thứ các ngài không lấy được.

- Cô biết chúng ta muốn cái gì?

Lông mi của Diệp Trọng cau lại.

- Đương nhiên. Loại phương pháp này, đương nhiên là ta biết. Nhưng mà tại sao ta phải cho các ngài?

Lilith nâng mắt nhìn Diệp Trọng.

- Lão bản của ngài là ai, ta không biết. Nhưng mà ta phỏng chừng thì cùng lắm cũng chỉ là một con yêu quái lớn tuổi một chút mà thôi. Hẳn có thể cho ta cái mà ta cần sao? Nói về thành ý, bản thân ta cảm thấy tự hân đến bàn chuyện với ta còn có thành ý hơn.

- Chuyện này chỉ sợ là rất khó. Dù sao lão bản của chúng ta và cô khác nhau. Cô là thuộc loại tồn tại không thể ước thúc. Mà hẳn lại bị một số đồ vật của thế tục trói buộc. Nếu mà hẳn tự mình đến gặp cô, chỉ sợ là sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.

Diệp Trọng cau mày, chăm chú nhìn Lilith.

- Thật sự là cô có loại phương pháp này.

- Như vậy ngài cho rằng vì sao mà ta lại phải chạy đến phương đông?

Lilith cau mày.

- Nếu không phải những người ở tây phương đó quá mức đáng ghét. Ta cũng không nghĩ tới việc chạy về đây đâu.

- Ta hiểu, ta sẽ trở về giải thích với lão bản.

Diệp Trọng gật gật đầu, đứng dậy đi ra cửa.

- Sau khi nói cho các ngài phương pháp, ta còn có thể tự do như vậy sao?

Lilith khinh miệt cười.

- Thật sự nghĩ ta ngu ngốc sao?

- Tiểu Hắc.

Lilith kêu một tiếng.

Cửa mở ra, người da đen bị Minh Diệu đánh ập mũi biến dạng đi đến. Hướng về phía Lilith hành lễ. Nhưng mà diễn cảm trịnh trọng xuất hiện ở trên gương mặt sưng phù kia nhìn qua có chút buồn cười.

- Thu thập mọi thứ, chúng ta rời khỏi phương đông.

Lilith phát phát tay, người da đen gật gật đầu lui xuống.

- Thiệt là, đi đến chỗ nào cũng đều không được ở yên.

Lilith ngồi ở trên ghế duỗi lưng một cái, bộ ngực kia càng có vẻ thêm mê người.

- Nhưng mà đôi mắt kia đích thật là thứ tốt, thật là thèm muốn a.

108. Chương 111: Võ Lòng

- Diệp Trọng đã trở lại, ta đã gặp mặt hẳn.

Minh Diệu ngồi ở trên ghế, Lê bàn tử ngồi ở phía đối diện đang ngoáy cái lỗ tai, dường như không hề bắt ngờ đối với tin tức này.

- Trở về rồi lại ra đi, không phải là lão hồ ly kia sau khi trở về đã cứu thoát người rồi sao? Còn không thèm gặp con của mình.

Lê bàn tử phui ráy tai trên tay đi. Minh Diệu nhìn Lê bàn tử không khỏi nhú mày.

- Con mình cũng không gặp.

Minh Diệu thở dài.

- Thứ lần trước là người mang tới cho ta sao?

- Đúng vậy.

Lê bàn từ lấy ra một quyển sách cũ từ phía sau giá đỡ.

- Thứ này tay chân của ta đều có thể kiểm được, chẳng qua là không được tốt.

- Tốt xấu cũng không sao cả.

Minh Diệu tiếp nhận quyển sách kia, cất vào trong túi.

- Ta đã đáp ứng một tiểu cô nương, cũng không thể nói không giữ lời.

- Thế nhưng như vậy có được không?

Lê bàn tử có chút hoài nghi.

- Căn cứ vào những lời người nói thì tiểu cô nương kia rõ ràng là luyện được chân ngôn của Phật gia, người lại tìm luyện khí thuật của Đạo gia cho nàng luyện.

- Không có chuyện gì.

Minh Diệu cười cười.

- Biết tập một chút cũng không sao. Hơn nữa, ta thấy tiểu cô nương kia cũng không có bao nhiêu lợi hại. Lấy tính tình nóng nảy của nàng, muốn nàng chăm chú tu luyện cũng là tốt lắm rồi.

Lê bàn tử bĩu môi. Đây rõ ràng là Minh Diệu làm qua loa cho xong.

- Không có việc gì thì ta về đây. Người nhớ rõ, giáo huấn con tứ giao tể quỷ kia một chút. Vì chuyện này mà Từ Mẫn định xé xác ta ra đó.

Minh Diệu đứng dậy. Vừa định ra cửa liền dừng bước lại.

- Bàn tử.

Minh Diệu kéo cái cửa ra, chưa có quay đầu lại.

- Người có nghĩ tới việc muốn khôi phục hai chân của mình lại hay không, có thể hoạt động tự do ở dương gian.

- Người đang nói cái gì ngu ngốc vậy.

Lê bàn từ cười cười.

- Nếu không có người, hiện tại ta đã đi qua cầu Nại Hà đầu thai rồi, có thể như bây giờ là ta đã thấy thỏa mãn rồi. Làm người tham lam quá cũng không tốt.

- Nói cũng đúng.

Minh Diệu cười cười giống như là tự giễu, đi ra khỏi nhà Lê bàn tử.

Diệp Tiểu Manh ngồi ở trên ghế salon, nhìn Minh Diệu đang ngồi đối diện, trong lòng có chút kinh hoàng. Nàng chưa từng nhìn thấy bộ dáng của Minh Diệu nghiêm túc như vậy.

- Cái này.

Diệp Tiểu Manh thật sự không thể chịu nổi bộ dạng nghiêm túc của Minh Diệu.

Bình thường bộ dáng của hắn đều là một bộ cà lơ phất phơ, cái gì cũng đều không sao cả.

Thay đổi thành loại vẻ mặt này khiến cho nàng rất không quen.

- Tôi nhớ gần đây tôi cũng chưa từng làm chuyện xấu gì.

- Yên tâm, không phải là ta tìm cô để tính sổ.

Minh Diệu đốt một miếng thuốc lên, trong lòng dường như có chút đấu tranh.

Trong mười năm cùng chung sống với Diệp Tiểu Manh này, Minh Diệu luôn không cho Diệp Tiểu Manh tiếp xúc với thần quái gì đó. Ngay cả phim kinh dị cũng không cho nàng xem, sợ là Diệp Tiểu Manh sẽ bị cái gì đó kích thích khiến cho yêu huyết trong thân thể giác tỉnh. Hiện tại đột nhiên muốn cho Diệp Tiểu Manh tiếp xúc đến thế giới kia, Minh Diệu rất sợ nàng sẽ không thể chấp nhận được ngay lập tức.

Minh Diệu do dự một lúc lâu, vẫn quyết định sẽ đưa quyển sách kia cho Tiểu Manh.

Sự kiện ở sân trường lần trước là lần đầu tiên Diệp Tiểu Manh giác tỉnh, hơn nữa lực lượng bạo tẩu rất lợi hại. Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, loại chuyện này giấu giếm không được. Minh Diệu quyết định bắt đầu cho Diệp Tiểu Manh chậm rãi tiếp xúc với một số chuyện tình về phương diện thần quái, để cho đến thời điểm không thể giấu giếm được nữa thì nàng cũng sẽ không bị bất ngờ.

- Lần trước không phải là cô luôn nói muốn theo ta học pháp thuật sao?

Minh Diệu suy nghĩ một lúc lâu, mở miệng nói.

- Hiện tại còn muốn học không?

Diệp Tiểu Manh nghiêm mặt nghĩ một lát.

- Có sao? Tôi không nhớ rõ.

Minh Diệu cảm giác có chút đau đầu. Loại thói quen đăng trí này của Diệp Tiểu Manh đôi khi thực khiến cho người ta phát điên.

- Chính là lần trước, lần trước cô đã nói với ta, cô không nhớ sao?

- Ồ.

Suy nghĩ một lúc lâu, Diệp Tiểu Manh mới làm ra bộ dáng tỉnh ngộ.

- Lâu lắm rồi, tôi không nhớ gì cả.

- Xin cô... Mới chỉ có hai tuần lễ mà thôi...

Minh Diệu có cảm giác thất bại.

- Hiện tại cô không còn hứng thú sao.

Diệp Tiểu Manh nghiêng đầu, hí mắt nhìn Minh Diệu.

- Không phải đâu. Chú đã uống nhầm thuốc hay là bị cái gì kích thích vậy? Từ trước tới nay chú không bao giờ cho tôi tiếp xúc với mấy thứ này.

- Đó là trước kia.

Minh Diệu khoát tay áo.

- Lấy thể chất của cô, rất dễ dàng sẽ dính phải một ít đồ vật bẩn này nọ, ta lại không có khả năng cả ngày đều ở bên cạnh để bảo vệ cho cô, cho nên ta cảm thấy dạy cho cô một chút vẫn là tốt hơn.

- Không sao cả, A Trạch có thể bảo vệ cho tôi.

Hiện tại Diệp Tiểu Manh cũng không có cảm giác hứng thú với mấy thứ này. Lúc ấy là bởi vì A Trạch đề nghị, nàng liền nảy ra ý tưởng muốn theo Minh Diệu học mấy thứ pháp thuật linh tinh. Nhưng mà bây giờ, loại xúc động này đã không còn.

- A Trạch? Tiểu cô nương kia không gây ra phiền toái là ta đã cảm ơn trời đất rồi.

Minh Diệu thở dài.

- Cô cũng không nên học theo nàng, có chút sức mạnh đi ra ngoài đã muốn làm chủ nhân người ta, để người ta tới vỗ mông cô.

- Không biết, A Trạch rất lợi hại.

Diệp Tiểu Manh bày ra một cái thủ thế.

- Chỉ cần hô một tiếng “Lôi”, thì từ trên trời sẽ có sấm sét đánh xuống, thật lợi hại.

- Ủ, tiểu cô nương kia ngoại trừ sử dụng được một chút lôi thuật, ta thấy cũng không còn cái gì khác.

Minh Diệu lấy một quyển sách cổ từ trong túi ra, ném ở trên bàn.

- Cái này cho cô, ta đã hứa với cô rồi.

- Đây là cái gì?

Diệp Tiểu Manh cầm lấy quyển sách trên bàn, bên trên cái bìa màu vàng viết ba chữ Tụ Linh Thuật. Giở ra xem, hoàn hảo, cũng không giống như quyển sách cổ của A Trạch, bên trên toàn là chữ tiểu triện làm cho người ta xem mà không hiểu. Quyển sách này giống như là một quyển sách lậu, tùy tiện có thể mua được ở hiệu sách ven đường. Chất lượng in ấn nhìn qua cũng chẳng ra gì.

- Sách này, tôi cũng có thể luyện sao?

Diệp Tiểu Manh vừa giở quyển sách ra vừa hỏi. Lời lẽ bên trong quyển sách này có chút rối loạn, từng chữ một Diệp Tiểu Manh đều biết, nhưng mà ghép chung một chỗ thì lại không biết có ý tứ gì.

- Cô không thể luyện cái này.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Tuy rằng trong cơ thể cô có linh lực dồi dào, nhưng mà hỗn loạn không chịu nổi, không bị khống chế. Đầu tiên ta sẽ dạy cho cô phương pháp vận dụng linh lực trong cơ thể mình. Cô đi theo ta.

Minh Diệu vẫy tay, đứng lên.

Diệp Tiểu Manh để quyển sách trên tay xuống, đi theo Minh Diệu vào phòng của hắn.

Nói thật, cho tới bây giờ Diệp Tiểu Manh cũng không có chút hứng thú nào với chuyện này. Nhưng mà nàng cũng không phải không biết đây là Minh Diệu có ý tốt. Ít nhất thì theo suy nghĩ của nàng, Minh Diệu phải hạ quyết tâm thật lớn mới quyết định dạy cho nàng mấy thứ này.

Lúc này mà cự tuyệt, lần sau nếu nói muốn theo Minh Diệu học pháp thuật, chỉ sợ Minh Diệu sẽ hung hăng cốc cho nàng một cái. Diệp Tiểu Manh cũng không dám mạo hiểm như vậy. Chính cô ta cũng biết mình là thuộc loại tính cách thay đổi thất thường. Hiện tại đích thật là không có hứng thú, nhưng mà chính bản thân cô ta cũng không dám đảm bảo một phút sau mình sẽ có hứng thú hay không nữa.

- Ngồi ở trên giường, đưa tay ra.

Minh Diệu chỉ chỉ lên giường.

Diệp Tiểu Manh ngồi xuống, chìa tay phải ra.

- Không cần phải khoanh hai chân sau đó ngồi đả tọa linh tinh sao?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi.

- Trong phim tiên hiệp trên TV mỗi khi muốn luyện công đều làm như thế.

Không đợi Minh Diệu trả lời, Diệp Tiểu Manh lại làm ra biểu tình tỉnh ngộ.

- Tôi biết rồi, là chú muốn chiêu đãi tôi bữa cơm truyền công lực của chú cho ta.

Ánh mắt của Diệp Tiểu Manh có chút đề phòng nhìn Minh Diệu.

- Nếu là phải cởi quần áo ra mới có thể truyền công được thì tôi không học đâu, chú sẽ chiếm tiện nghi...Ai da.

Minh Diệu đưa tay đập lên đầu Diệp Tiểu Manh một cái.

- Cô bị ngu ngốc sao? Đó là TV, nếu là có phương pháp tiện như vậy, ta đã sớm thành tiên, còn ở trong này làm cha nuôi của cô làm gì. Hơn nữa...

Minh Diệu dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá thân thể Diệp Tiểu Manh, khiến cho trong lòng Diệp Tiểu Manh có chút dựng lông mao.

- Dáng người này của cô, làm gì có chút tiện nghi nào mà ta chiếm. Nhìn cô không bằng ta tự ngắm mình ở trong gương, nói không chừng bộ ngực của ta so với cô còn lớn hơn.

- Ngô ngô...

Diệp Tiểu Manh ôm đầu, cái miệng chu ra một bộ mặt hứng.

- Chẳng những chú thương tổn cơ thể của tôi, còn thương tổn tình cảm của tôi, tôi muốn bỏ nhà ra đi.

- Ít nói nhảm đi, vươn tay ra.

Minh Diệu ngược cầm, ý bảo Diệp Tiểu Manh đưa tay ra.

Diệp Tiểu Manh không tình nguyện đưa tay phải ra, Minh Diệu bỏ một viên đá màu đen sẫm to bằng đồng tiền xu vào trong lòng bàn tay của Diệp Tiểu Manh.

- Cái gì vậy?

Diệp Tiểu Manh cẩn thận xem xét viên đá màu đen trong tay, sờ thì thô ráp, nhưng mà lại rất nhẹ, dường như là không cảm giác được sức nặng gì cả. Cũng không nhìn ra được do thứ gì tạo thành.

- Cho dù cô có mũi chó thì cũng không biết là thứ gì.

Minh Diệu liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Manh một cái.

- Bây giờ thì nghiêm túc nghe ta nói, không được mất tập trung.

Diệp Tiểu Manh bĩu môi, không nói gì.

- Trong cơ thể mỗi con người đều có linh lực. Nhưng mà có người nhiều, có người ít.

Minh Diệu cũng ngồi xuống, bắt đầu dạy cho Diệp Tiểu Manh bài học vỡ lòng.

- Linh lực là đến từ ngoại giới, sau khi cơ thể con người hấp thu sẽ chứa đựng ở bảy phách kết trong thân thể con người. Khi cần sử dụng thì sẽ truyền từ trong phách kết ra. Bởi vì thể chất của mỗi người bất đồng, cho nên linh lực trong thân thể cũng có lớn có nhỏ. Nhưng mà phách kết là có thể rèn luyện, giống như là cơ thể con người vậy. Nếu mà trải qua thời gian dài luyện tập, sẽ càng chứa đựng được nhiều linh lực. Thông thường dưới tình huống người bình thường vừa mới bắt đầu tập sử dụng linh lực, ngay từ đầu đó là rèn luyện cho phách kết của mình có thể chứa đựng càng nhiều linh lực, sau đó là đồng thời hấp thu và cảm nhận tình huống vận chuyển linh lực trong người. Nắm giữ được phương pháp sử dụng. Có thể là tình huống của cô bất đồng. Trong cơ thể cô linh lực rất nhiều, rất mạnh, thậm chí mạnh hơn rất nhiều người đã tu luyện ba bốn mươi năm. Nhưng mà linh lực của cô cũng không phải là hấp thu từ ngoại giới mà là bẩm sinh. Cho nên căn bản là cô không biết vận dụng nó thế nào, bởi vì căn bản là cô không thể cảm nhận được sự vận chuyển của linh lực trong cơ thể. Cho nên việc cô phải làm bây giờ chính là tập trung tinh thần, đi cảm giác xem linh lực trong cơ thể mình vận chuyển như thế nào. Nhớ kỹ là sự vận chuyển trong cơ thể mình, chỉ có như vậy, cô mới có thể vận dụng được linh lực trong cơ thể mình.

Diệp Tiểu Manh và người có linh lực bình thường bất đồng. Người có linh năng lực bình thường lúc vừa mới bắt đầu linh lực trong cơ thể cũng không nhiều, cho nên cần không ngừng rèn luyện để cho phách kết hấp thu càng nhiều linh lực hơn. Ở trong quá trình hấp thu tự nhiên sẽ có thể lĩnh ngộ phương pháp vận dụng linh lực. Mà yêu quái lại không giống như nhân loại. Yêu quái vừa sinh ra liền đã có linh lực cường đại, mà vận dụng linh lực lại càng là bản năng bẩm sinh. Trong cơ thể Diệp Tiểu Manh chảy xuôi một nửa dòng máu hồ yêu, tuy rằng bề ngoài nhìn qua là nhân loại, nhưng mà kết cấu trong cơ thể thì lại giống như yêu quái, cho nên trong cơ thể đã có được linh lực cường đại, căn bản không cần rèn luyện. Nhưng mà cái loại bản năng vận dụng linh lực như thế nào, Diệp Tiểu Manh lại không có. Bởi vì một nửa dòng máu của nàng lại là nhân loại. Hiện tại Diệp Tiểu Manh giống như là một phú ông không biết tiêu tiền. Mà việc Minh Diệu phải làm bây giờ đó là dạy cho vị phú ông này biết tiêu tiền như thế nào.

- Tập trung tinh thần, tưởng tượng trong thân thể của mình có một cỗ khí lưu động. Đem cỗ khí lưu này đưa đến cục đá trong lòng bàn tay.

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh, trong lòng không khỏi cảm khái, không nghĩ tới cuối cùng vẫn phải đi tới một bước này. Một cái phách kết trong cơ thể còn không có lại muốn dạy người ta làm sao sử dụng linh lực. Loại cảm giác này Minh Diệu cũng không biết phải nói như thế nào.

- Có dòng khí sao...

Diệp Tiểu Manh nghẹn đỏ mặt, chăm chú nhìn hòn đá trong tay.

- Tôi thử xem.

- Ừ.

Diệp Tiểu Manh nhìn hòn đá trong tay giống như nhìn kẻ thù. Tay phải không ngừng run rẩy, thì ra là nàng đang nỗ lực vận chuyển lực lượng đến tay phải của mình.

- Có cổ khí, có cổ khí..

Diệp Tiểu Manh không ngừng mặc niệm ở trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

- Vận chuyển đến lòng bàn tay.

- Phốc.

Một thanh âm không hài hòa vang lên, còn mang theo một mùi hương rau hẹ.

- Thật ngại quá.

Diệp Tiểu Manh thè lưỡi, mặt trở nên đỏ hơn.

- Có vẻ như khí này đã chạy đến phía dưới, giữa trưa nay tôi đã ăn bánh chèo.

- Cô bị ngu ngốc sao?

Minh Diệu bóp cái mũi của Diệp Tiểu Manh một cái.

- Bảo cô vận đến lòng bàn tay, cô lại vận đến cái mông để làm gì. Từ giờ đến khuya phải không ngừng luyện tập cho ta.

Nói xong Minh Diệu đứng dậy, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

- Nay! Chú bảo tôi luyện tập, còn chú muốn đi đâu vậy?

Diệp Tiểu Manh ở phía sau hô to.

- Cô nói xem ta đi đâu nào?

Minh Diệu quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Tiểu manh một cái.

- Ta đi ra ngoài trốn, cô cứ theo phương pháp này luyện tập là được, cứ ở chỗ này, ta sợ sẽ trúng độc hôn mê mất.

Minh Diệu mặc chiếc áo khoác và đi ra cửa, không có đi xuống lầu mà ngược lại đi lên lầu.

Đẩy cái cửa sắt ra, Minh Diệu đi tới thiên thai. Ở bên cạnh thiên thai có một trung niên nhân đang đứng nhìn phong cảnh phía xa, có lẽ là đã đứng ở nơi này khá lâu rồi.

109. Chương 112: Phụ Tử

- Có chuyện gì mà Tàn đại đội trưởng lại tới tìm một tiểu nhân vật như ta vậy?

Minh Diệu đốt một điếu thuốc, đứng ở cửa cũng không có đi tới.

- Người nói chuyện với phụ thân người như vậy sao?

Trung niên nhân xoay người, gương mặt cương nghị mang theo một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự. Đó là một loại uy áp mà chỉ người có địa vị ới có thể phát ra.

- Không phải là ngài đã đuổi tôi ra khỏi gia tộc rồi, còn nói không hề có đứa con trai này nữa?

Minh Diệu phun ra một hơi khói dày đặc, dường như là muốn nhỏ ra tất cả oán khí trong lòng.

- Tôi đã không còn mang họ Tần nữa, hiện tại tôi mang họ Minh, đứa con trai họ Tần của ngài đã chết rồi, Tần phó hội trưởng đại nhân.

Minh Diệu đặc biệt nhấn mạnh hai chữ đại nhân, dường như là muốn phát tiết thứ gì đó.

- Trong lòng còn có oán khí lớn như vậy sao?

Tần Khai từ bên cạnh thiên thai đi xuống, từng bước một hướng về phía Minh Diệu đi đến. Nhìn thấy phụ thân đi tới gần, Minh Diệu cảm giác lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Đây chính là cảm giác sợ hãi bẩm sinh đối với phụ thân. Minh Diệu nỗ lực khống chế chính mình để không lộ ra là hắn đang sợ hãi.

- Phải biết rằng chính ngươi mới là người làm sai, ta chỉ làm việc dựa theo quy củ, cũng không có cách nào.

- Tôi biết.

Minh Diệu cảm giác tay mình có chút run rẩy, hắn đưa thuốc lá lên miệng, hít một hơi thật sâu, cố gắng để làm ình tĩnh táo lại.

- Tôi hiểu được là lỗi của mình, không quan hệ với ngài, ngài chỉ làm việc dựa theo gia quy mà thôi, chuyện này tôi không oán ngài.

- Vậy ngươi oán hận cái gì.

Tần Khai đi đến trước mặt Minh Diệu, nhìn vào mắt Minh Diệu. Minh Diệu cúi đầu, ánh mắt lóe lên, không dám đối diện với ánh mắt của phụ thân, giống như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì, đang đợi phụ thân quở trách.

- Mười năm.

Thanh âm của Minh Diệu cực nhỏ, dường như là chỉ đủ cho hai phụ tử nghe được.

- Mười năm, ngài cũng không có gặp lại tôi một lần, tôi còn tưởng rằng ngài cũng đã sớm bỏ mặc tôi.

Tần Khai lặng đi một chút, trong mắt hiện lên một tia áy náy. Bàn tay to đặt ở trên đầu Minh Diệu nhẹ nhàng vỗ về.

- Thực xin lỗi... Ta cũng là bất đắc dĩ.

- Tôi biết, rồi biết.

Minh Diệu thật sự là không thể kiềm được nước mắt, những giọt nước mắt kia chảy xuống làm ướt mặt đất.

- Chỉ là tôi không cam lòng.

Tần Khai không nói gì, chỉ không ngừng vuốt ve mái tóc mềm mại của nhi tử.

Minh Diệu đưa ống tay áo lau khô nước mắt, đã khôi phục bộ dáng cà lơ phát phờ thường ngày.

- Lần này tới tìm tôi, không phải đơn giản chỉ là muốn gặp tôi vậy thôi chứ? Tần phó hội trưởng trăm công ngàn việc, nhất định là có chuyện quan trọng mới đến tìm tiểu nhân vật như tôi.

Khóe miệng Tần Khai giật giật, còn muốn nói gì, nhưng mà không có nói. Hắn bỏ tay khỏi đầu Minh Diệu, đã bắt đầu khôi phục lại bộ dáng uy nghiêm kia, dường như cái loại ôn nhu khi nãy cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua.

- Ta nghe nói ngươi dính vào chuyện tình của nữ ác ma phương tây kia cho nên mới tới nhìn xem.

Thanh âm của Tần Khai toát ra khẩu khí của thủ trưởng đối với cấp dưới.

- Lá gan của người cũng không nhỏ, nữ ác ma kia chúng ta cũng không dám trêu chọc nàng, người lại muốn điều tra bằng được. Lần này tuy rằng mạng người lớn, nhưng mà sau này cũng sẽ không có chuyện tốt như vậy. Người không chỉ sẽ vứt bỏ cái mạng nhỏ, còn có thể gây ra cho chúng ta rất nhiều phiền toái. Ta hy vọng sẽ không có lần sau.

Minh Diệu bĩu môi, hẳn biết, chính mình lúc vừa rồi chẳng qua chỉ là đang giận dữ, mà phụ thân đích thật là mất hết mặt mũi. Cho nên cái loại cảm giác phụ tử tình thâm này của hai người chỉ có thể duy trì trong nháy mắt mà thôi. Loại phụ tử hai người gặp mặt thân thiết sau đó ôm đầu khóc rống linh tinh gì đó thật sự không thích hợp với hai người bọn họ. Hai người bọn đều đã trở lại bộ dạng thường ngày, xem như mọi chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra.

- Ngài cũng biết là tôi không phải người chịu ngồi yên.

Minh Diệu cười cười tự giễu.

- Cho nên thường xuyên sẽ dính vào những sự việc loại này. Huống chi chuyện lần này cũng là có người nhờ mà thôi. Lại nói bây giờ không phải là tôi rất tốt đó sao? Về phần công tác của các ngài, bất quá chỉ là chôn giấu sự thật không cho quần chúng biết mà thôi, việc làm của tôi cũng không ảnh hưởng gì hết.

Mãi cho đến khi Minh Diệu giải quyết xong hết thảy mọi việc, phụ thân hẳn mới ra mặt răn dạy, Minh Diệu biết thật ra trong lòng phụ thân vẫn không yên tâm đối với sự an nguy của hắn, cho nên mới mượn danh nghĩa công tác đến xem rốt cuộc hắn có sao hay không. Hành động này khiến cho Minh Diệu cảm giác thấy một tia ảm áp, ít nhất thì oán khí trong lòng cũng ít đi không ít.

- Hơn nữa, hiện tại linh lực của tôi đã chậm rãi khôi phục, tự nhiên là muốn cơ hội rèn luyện.

Tần Khai gật gật đầu.

- Đưa tay ra cho ta.

Minh Diệu không nói gì, đưa tay ra cho Tần Khai. Tần Khai nắm lấy cổ tay Minh Diệu, nhắm hai mắt lại. Cổ tay Minh Diệu chỗ Tần Khai nắm vào phát ra một trận quang mang dịu dàng. Một lát sau, Tần Khai mở mắt.

- Ủ, không sai, đã khôi phục không ít rồi. Xem ra không bao lâu nữa, người sẽ có thể khôi phục được trạng thái mười năm trước.

Tần Khai gật gật đầu, buông tay Minh Diệu ra.

- Năm đó quả nhiên là ngài để cho Nhị thúc động tay động chân.

Minh Diệu lại đốt một liều thuốc.

- Bản thân tôi thật là bất ngờ, làm trò trước mặt vô số nhân chứng, không có đánh vỡ phách kết của tôi, mà là dùng thủ pháp phong ấn đặc thù. Tần đại đương gia Tần Khai đại nhân luôn luôn nổi danh là thiết diện vô tư, không nghĩ tới vẫn là làm việc theo cảm tình.

- Vô nghĩa, người là con ta.

Tần Khai cũng không có tức giận đối với câu nói trêu chọc của Minh Diệu.

- Sau này Tần gia vẫn phải để người chủ trì, ta chỉ có một đứa con trai như người, chẳng lẽ người muốn ta đã có tuổi mà vẫn phải đi tìm nữ nhân để sinh thêm ỉnh một đứa con trai sao?

- Thế nào cũng được.

Minh Diệu nhin không được, bật cười.

- Từ sau khi mẹ tôi qua đời, ngài luôn luôn giữ mình trong sạch. Nếu là vì muốn giữ mình trong sạch mà làm ra chuyện như vậy thì thật ra là mất nhiều hơn được. Lại nói tôi đoán chừng công việc hiện tại của ngài đang tiến triển rất thuận lợi chứ.

- Bớt lắm mồm.

Tần Khai liếc mắt nhìn Minh Diệu một cái.

- Tu luyện Ngũ Hành thuật cho tốt đi, Tần gia sau này còn phải trông cậy vào người điều hành đấy.
- Quả nhiên bản Ngũ Hành thuật kỳ quái kia là ngài đưa tới cho tôi. Tiểu bản tử thật đúng là hiểu ngài, một cái liền đoán trúng.

Minh Diệu nhìn Tần Khai có chút bận tâm.

- Thứ đồ kỳ quái như vậy ngài lấy từ đâu ra? Đồ vật bên trong đều là giống thật mà lại toàn là giả, chẳng ra cái gì cả, tôi luyện nó sẽ không biến thành tẩu hỏa nhập ma đấy chứ?
- Người không biết xem hàng.

Tần Khai lắc đầu.

- Quyển sách này là ta phải mất công sức rất lớn mới tìm được, đây là thuật pháp thích hợp nhất cho người tu luyện.

110. Chương 113: Hương Vị Chỉ Thuộc Về Mình

- Thích hợp nhất để tôi tu luyện ? Đây là ý tứ gì ?

Minh Diệu không hiểu.

Tần Khai liếc mắt nhìn Minh Diệu một cái, bắt đầu chậm rãi nói.

- Ngũ Hành thuật này, là đương gia đời trước, cũng chính là ông nội của người phát hiện trong một cái mật thất được che giấu ở tầng thư khố. Từ khi bắt đầu đặt vào nơi này đã không được ai phát hiện ra, nhưng mà ít nhất cũng có lịch sử ngoài ngàn năm. Ngũ Hành thuật này và chú thuật khác bất đồng. Quyển sách này rất kỳ quái, đồ vật bên trong chỉ thích hợp đối với những người trưởng thành thân thể đã định hình nhưng chưa từng tu luyện linh thuật. Điều này đối với thuật pháp gia truyền của chúng ta khác nhau rất lớn. Ông nội của người cũng đã từng tìm kiếm nhân tài vĩ đại trong gia tộc để thử tu luyện, nhưng mà không ai thành công. Người cũng biết, người của gia tộc chúng ta, vừa mới ra đời đã bắt đầu tu luyện linh lực, muốn tìm được một người trưởng thành không tu luyện qua pháp thuật căn bản là không có khả năng. Ông nội của người không cam lòng, liền tùy tiện tìm một người thường có chút tư chất, bí mật nhận hẳn làm đồ đệ, truyền dạy Ngũ Hành thuật này cho hắn. Vốn ông nội của người chỉ là muốn nhìn xem rốt cuộc Ngũ Hành thuật này có đặc biệt gì, cũng không có để đồ đệ này ở trong lòng. Nhưng mà thật không ngờ, người nọ chỉ luyện tập không đến một năm thời gian, liền thể hiện ra uy lực kinh người. Cho nên sau chuyện tình lần đó của người, ta liền quyết định giao quyển sách này cho người. Hiện tại chỉ có người là người thích hợp nhất để tu luyện thuật pháp này.

- Chẳng thể trách Tiểu bản tử cũng không thể hiểu được.

Minh Diệu gật gật đầu, như có suy nghĩ gì.

- Nhưng mà người làm thí nghiệm phẩm chất kia là ai, nếu Ngũ Hành Thuật thật sự lợi hại như vậy, như thế nào mà tôi chưa từng nghe nói qua sự tồn tại của người này ?

- Người kia người đã gặp qua, hơn nữa không phải chỉ một lần.

Tần Khai chỉ chỉ cái kính mắt của Minh Diệu.

- Người cho là chỉ bằng vào một tiểu tử chưa ráo máu đầu bị đuổi khỏi nhà như người, có tư cách gì dễ dàng phá vỡ cuộc sống yên ổn của người ta để tạo ra cho người một đôi kính mắt độc nhất vô nhị như vậy?

- Chẳng trách.

Lúc này Minh Diệu mới chợt hiểu ra.

- Thảo nào đại sư Dịch tiên sinh nổi danh khắp thiên hạ về chế tạo linh khí lại nói chuyện tốt như vậy, thì ra là vì thể diện của ông nội.

Tần Khai gật gật đầu.

- Lại nói tiếp, hắn cũng có thể coi như một nửa sư thúc của ngươi, chỉ là có rất ít người biết được hắn có quan hệ với nhà chúng ta mà thôi. Nếu mà có chuyện tình gì khó giải quyết, ta lại không có cách nào nhúng tay vào thì ngươi có thể đi tìm hắn hỗ trợ.

- Được, tôi biết rồi.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Còn cái gì cần phân phó nữa không?

Tần Mở nhìn về phương xa, thở dài một hơi.

- Phong khởi, xem ra những ngày an bình đã không còn nhiều lắm. Đợi cho hết thảy mọi chuyện đều kết thúc, ta sẽ tìm lý do để ngươi trở về.

- Chẳng lẽ sắp có chuyện không bình thường xảy ra sao?

Minh Diệu thấy bộ dạng thâm trầm của Tần Khai, có chút không rõ ý tứ trong lời nói.

- Không có gì, ngươi chỉ cần bình an còn sống là tốt rồi.

Tần Khai lắc đầu, không có giải thích, chỉ dời chủ đề câu chuyện sang hướng khác.

- Chuyện ngươi làm lần này có chút gây họa, cho nên chỉ sợ trong hiệp hội có vài người sẽ hành động.

- Hành động? Là người chỉ trích ngài chuyện tình năm đó sao? Thế thì không cần lo lắng.

Minh Diệu nói.

- Tôi có thể dùng Ngũ Hành thuật vốn thật mà lại giả kia làm tấm khiên, dù sao những người đó cũng chỉ xem mà không hiểu được cách luyện.

- Cái này cũng không phải là cái ta lo lắng, việc này nhiều nhất bọn hắn cũng chỉ có thể nói thầm trong lòng, ai cũng sẽ không ngốc đến mức trực tiếp vạch mặt, dù sao địa vị hiện tại của ta bây giờ vẫn còn, muốn làm khó dễ đối với ta thì còn phải nghĩ kỹ.

Tần Khai lắc lắc đầu.

- Cái ta lo lắng là một số phái sẽ lợi dụng ngươi tới làm những chuyện tình để cho ta bó tay bó chân.

- Những chuyện đấm đá của các ngài trên quan trường tôi không hiểu.

Minh Diệu nhún nhún vai, cái loại trò chơi có IQ cao này, hắn không thích hợp dây vào.

- Tôi nên làm thế nào mới phải?

- Cái gì cũng không được làm. Nếu là có người tới tìm ngươi, muốn ngươi gia nhập vào hiệp hội thì cứ đồng ý.

Tần Khai cười cười.

- Tuy rằng trước nay ta luôn muốn ngươi ẩn núp trong bóng tối, nhưng mà nếu sự tình đã đến một bước này, còn không bằng cho ngươi thống thống khoái khoái trôi lên, tiếp tục giấu đi cũng không được gì. Dù sao có một số việc, chỉ trông cậy vào ta và Nhị thúc của ngươi thì sẽ bận không làm hết được, có người hỗ trợ sẽ thoải mái hơn một chút.

- Như vậy nếu tôi lại gia nhập hiệp hội, chúng ta phải tương xử như thế nào?

Minh Diệu hỏi.

- Không thay đổi. Ngươi vẫn xem ta là kẻ thù thì sẽ tốt hơn.

Tần Khai hí hóp mắt, trong mắt hiện lên một đạo tình mang.

- Có lẽ đây cũng là một cơ hội!

Sau khi Minh Diệu rời đi, Diệp Tiểu Manh nhìn hòn đá màu đen đang cầm trên tay, vẻ mặt lo lắng. Minh Diệu đã nói cho nàng biết chỉ cần tập trung tinh thần. Nhưng lại không nói thế nào mới xem như là thành công thì đã vội vàng rời đi. Diệp Tiểu Manh cảm giác hơi có chút mệt mỏi, luôn nhìn chăm chăm vào một tảng đá thì rất nhàm chán. Nàng ném tảng đá qua một bên, bắt đầu nghịch mười ngón tay của mình.

- Cũng không thể không học được, thực nhàm chán.

Diệp Tiểu Manh quệt miệng, rất là bất mãn đối với phương thức dạy học chán dè thả rông của Minh Diệu.

- Gọi điện cho A Trạch đi.

Diệp Tiểu Manh nhớ tới quyển sách Minh Diệu vừa mới đưa cho nàng kia.

- A Trạch biết được nhất định sẽ rất vui vẻ.

Cầm lấy điện thoại, bấm số của A Trạch, lại phát hiện nàng đã tắt điện thoại. Diệp Tiểu Manh thất vọng buông điện thoại xuống. Vốn muốn nhờ A Trạch một chút, thuận tiện cũng làm cho A Trạch cao hứng một chút, nhưng mà nàng lại tắt điện thoại. Diệp Tiểu Manh nhìn nhìn đồng hồ, đã sắp đến mười một giờ đêm, không khỏi cảm thấy được có chút mệt nhọc.

- Minh Diệu chết tiệt, không biết lại chạy đi đâu mất rồi.

Diệp Tiểu manh cũng không biết được rốt cục thì khi nào Minh Diệu trở về, cho nên cũng không dám chạy về phòng ngủ của mình. Nếu mà vừa mới nằm xuống mà Minh Diệu đột nhiên trở lại, phát hiện nàng lười biếng, nhất định sẽ đánh cho đầu óc của nàng choáng váng.

- Không bằng chọn mắt chốc lát ở trong này.

Diệp Tiểu Manh nhìn bốn phía, quyết định làm một giấc ngủ nho nhỏ ở trên giường của Minh Diệu.

Nằm ở trên giường Minh Diệu, cái loại cảm giác đặc biệt chỉ có ở trên người Minh Diệu khiến Diệp Tiểu Manh cảm giác thật thoải mái. Không phải giống như mùi của nữ nhân, cũng không phải loại mùi mồ hôi trên người nam nhân. Cái loại mùi này chẳng bằng nói như là mùi tiểu hài tử dùng phấn rôm trước kia. Nhưng bất đồng là làm cho người ta cảm giác thấy thật dễ chịu, thật ấm áp, có một loại cảm giác say mê phát ra từ đáy lòng.

Thế nhưng loại trừ Diệp Tiểu Manh ra thì ai cũng không ngửi thấy, ngay cả tự mình Minh Diệu cũng không ngửi thấy được. Điều này làm cho Diệp Tiểu Manh có chút vui vẻ. Mùi trên người của Minh Diệu chỉ thuộc về một mình nàng. Diệp Tiểu Manh cao hứng đến mức cười ra tiếng, nói không chừng một ngày nào đó hai người bọn họ rời xa, nàng cũng có thể chỉ bằng mùi vị mà có thể tìm được Minh Diệu.

- A, đúng rồi đúng rồi, hòn đá kia.

Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhớ tới hòn đá không biết làm bằng gì Minh Diệu đã đưa cho nàng trước khi đi. Nàng nắm chặt tảng đá ở trong lòng bàn tay, lại nằm xuống.

- Hừ hừ, cứ như vậy cho dù Minh Diệu trở về thấy ta đang ngủ, cũng sẽ cho là bởi vì ta luyện tập chăm chú quá nên mệt mỏi, bất tri bất giác ngủ quên mất.

Diệp tiểu Manh không khỏi cảm thấy đắc ý vì sự khôn vặt của mình.

Chìm trong hương vị đặc biệt trên người Minh Diệu mà chỉ có nàng mới có thể ngửi thấy, Diệp Tiểu Manh mơ màng thiếp đi.

Diệp Tiểu Manh mơ một giấc mộng, một giấc mộng rất kỳ quái. Nàng mơ thấy không biết như thế nào mình lại đi tới một rừng cây rất lớn, rất lớn. Cái cây đại thụ kia cao quá mức, cành lá tươi tốt che kín cả bầu trời, rừng cây kia nhìn qua cũng có chút âm trầm, quỷ dị. Diệp Tiểu Manh có chút sợ hãi, nàng lớn tiếng gọi to, muốn tìm người giúp đỡ. Nhưng mà thật không ngờ, mở to miệng ta, lại phát ra thanh âm ô ô trầm thấp, như là sói tru lên. Nhưng mà trầm thấp hơn tiếng sói tru. Tiếng tru của Diệp Tiểu Manh dường như gọi cái gì tới vậy, trong bụi cây phát ra thanh âm sa sa. Diệp Tiểu Manh gât gao nhìn chăm chăm vào

cái cây, cái cây kia không ngừng chớp động, nhưng không có đồ vật gì đi ra, cái này so với có dã thú xông ra còn làm cho người ta sợ hãi hơn.

- Quái vật, không được làm thương tổn ta.

Từ phía sau Diệp Tiểu Manh truyền đến một giọng bé gái thanh thúy, dọa nàng nhảy dựng lên.

Diệp Tiểu Manh quay đầu nhìn lại, không khỏi ngây ngẩn cả người, đứng ở trước mặt nàng là một nữ sinh, tuổi không lớn, mái tóc đuôi ngựa tràn đầy sự sống, cái mũi nho nhỏ, hai mắt to tràn đầy hoảng sợ. Đây chỉ có thể dùng từ ngây ngô để hình dung, dường như là bởi vì sợ hãi mà thân thể không ngừng run rẩy. Đây, đây không phải là mình sao?

Diệp Tiểu Manh cảm thấy đầu óc là một mảnh trống rỗng. Ở một địa phương không biết tên, nhìn thấy một nữ hài tử giống như mình, khiến cho đại não của nàng không thể phản ứng kịp thời.

- Tiểu Manh, làm sao cô lại chạy đến nơi đây.

Một nam thanh niên từ trong cái bụi cây chớp động vừa rồi ở phía sau Diệp Tiểu Manh chui ra. Mặc một bộ áo bành tô cũ màu xám, bên trên còn dính vài cái lá cây. Trên khuôn mặt đeo đôi kính đen dính đầy bùn đất.

- Minh Diệu?

Diệp Tiểu Manh cảm giác càng ngày càng rối loạn, làm sao mà Minh Diệu lại đột nhiên chui ra.

- Minh Diệu, cứu mạng, nơi này có quái vật.

Cô gái mới lớn giống như Diệp Tiểu Manh lớn tiếng kêu lên.

- Nó muốn giết tôi.

Diệp Tiểu Manh có chút tức giận, như thế nào mà cô bé này lại có thể gọi mình là quái vật, mà nàng lại có thể thân mật với Minh Diệu như vậy. Nàng đi về phía trước hai bước, muốn đi lên tranh luận với cô bé này, lại không nghĩ rằng cô bé kia đã sợ nàng đi tới, sợ tới mức lớn tiếng hét ầm lên.

- Quái vật, đối thủ của ngươi là ta.

Minh Diệu ở phía sau hét lớn một tiếng, chạy nhanh tới chắn ở trước mặt cô bé kia, sau đó lấy từ trong áo bành to ra mấy tờ phù chú màu vàng, nhìn Diệp Tiểu Manh đề phòng.

- Minh Diệu, là tôi, chú đang làm gì vậy, như thế nào mà ngay cả tôi cũng không nhận ra, tôi là Tiểu Manh, cô bé kia là ai? Như thế nào lại có bộ dạng giống tôi như vậy?

Thấy Minh Diệu lấy phù chú ra đề phòng nhìn mình, Diệp Tiểu Manh cảm giác lửa giận đã ngập tới đỉnh đầu, không khỏi lớn tiếng chất vấn. Nhưng mà tiếng chất vấn kia lại biến thành tiếng tru ai nghe cũng không hiểu, quanh quẩn ở trong rừng cây, để lộ ra một cỗ hương vị dã thú phẫn nộ.

- A.

Cô gái kia lớn tiếng hét ầm lên.

- Minh Diệu cứu mạng tôi, mau xử lý nó.

Minh Diệu vung xấp phù lục trong tay lên, những tấm phù kia liền biến thành ba quả cầu lửa, mang theo hơi thở nóng rực hướng tới Diệp Tiểu Manh bay tới.

- Ngươi điên ư, làm sao mà lại lấy Ly Hỏa Chú đánh ta.

Diệp Tiểu Manh cảm giác sắp giận điên lên, Minh Diệu chẳng những không nhận ra mình, còn hướng tới nàng mà công kích, nàng tức giận đánh bay quả cầu kia đi ra ngoài.

Nhưng mà hình tượng này ở trong mắt Minh Diệu thì dã thú trước mắt này thực là khó đối phó. Chỉ là vài tiếng gầm giận dữ, phát phát tay một cái liền đánh bay Ly Hỏa Chú ra ngoài.

- Xem ra không đơn giản đâu.

Minh Diệu lấy ra một cái hộp màu xanh nhỏ ở trong túi áo bành tô. Cái hộp kia Diệp Tiểu Manh nhận ra, là bảo bối quý nhất gì đó của Minh Diệu. Bên trong có ba thanh tiểu kiếm nhìn qua giống như là đồ chơi vậy, trên mỗi thanh còn khắc tên không giống nhau.

Ba thanh kiếm này là Minh Diệu lấy được từ một người tên là Dịch tiên sinh. Bình thường Minh Diệu không cho phép Diệp Tiểu Manh được động vào, không đến lúc

quan trọng, Minh Diệu còn không lấy cái hộp nhỏ này ra nữa.

- Chú... Chú... Chú lại có thể...

Diệp Tiểu Manh đã bị Minh Diệu chọc cho tức giận đến mức không nói thành lời. Tức giận đến mức ngón tay của nàng chỉ vào Minh Diệu không ngừng run rẩy.

- Yêu Lân, ra khỏi vó.

Minh Diệu hét lớn một tiếng, một đạo hồng quang thoáng hiện, hóa thành một thanh bảo kiếm màu hồng, được Minh Diệu nắm chặt ở trong tay.

- Ngay cả tôi mà chú cũng không nhận ra sao?

Diệp Tiểu Manh cảm giác trong lòng đau đớn như bị xé nát ra.

- Tôi là Tiểu Manh đây, chú nhìn cho rõ ràng đi.

Diệp Tiểu Manh đi từng bước một về phía Minh Diệu, trên mặt mang theo thần sắc thống khổ. Nàng không rõ, mỗi ngày sớm chiều ở chung với Minh Diệu, như thế nào hần lại không nhận ra nàng.

- Quái vật, chịu chết đi.

Chứng kiến Diệp Tiểu Manh đi tới, trên mặt mang theo biểu tình dữ tợn, Minh Diệu hét lớn một tiếng, quơ thanh Yêu lân trong tay hướng tới Diệp Tiểu Manh vọt tới.

Diệp Tiểu Manh căn bản không thể tưởng tượng được Minh Diệu thật sự sẽ ra tay với nàng.

Hơn nữa nắm trong tay chính là Yêu Lân không gì không phá được. Nàng sững sờ tại chỗ, nhìn thấy Minh Diệu từng bước một vọt tới chỗ mình, không biết phải làm sao.

Phốc xuy.

Cánh tay của Diệp Tiểu Manh vung lên giữa không trung, nàng không biết, rốt cục là Minh Diệu bị làm sao. Nàng chỉ còn ngửi thấy hương vị quen thuộc trên người Minh Diệu mà chỉ mình nàng ngửi thấy, còn cả thanh âm kỳ quái giống như là tiếng quả bóng vị xì hơi.

Một cổ đau đớn không thể chịu được ập đến ngực của nàng. Diệp Tiểu Manh cúi đầu, rốt cục thì nàng cũng hiểu rõ, thanh âm kỳ quái kia chính là thanh âm Yêu Lân đâm vào ngực của chính mình.

Ngực đau đớn thua xa so với đau đớn trong lòng. Minh Diệu lại có thể thật sự dùng Yêu Lân đâm chính mình. Diệp Tiểu Manh nhìn Minh Diệu, trong mắt có chút khó hiểu, có oán hận, có khiếp sợ, nàng không cam lòng té xuống.

111. Chương 114: Thanh Tâm Quyết

Diệp Tiểu Manh nằm trên mặt đất, cảm giác máu của mình chậm rãi chảy ra khỏi thân thể, mang đi sức lực toàn thân của nàng. Nàng dùng một tia sức lực cuối cùng giơ tay lên, muốn cầm tay Minh Diệu, nhưng mà vừa đưa tay ra, nàng liền ngất ngẫn cả người.

Kia không phải là tay của nàng. Tay nàng, vốn là trắng nõn mảnh khảnh. Nhưng không biết từ khi nào nó lại biến thành lợi trảo rậm rạp lông trắng. Cái lợi trảo thật dài kia lóe lên hàn quang, đủ biết là nó có bao nhiêu sắc bén.

- Sao...Sao...Sao lại...

Diệp Tiểu Manh căn bản không thể giải thích được hết thấy mọi chuyện phát sinh.

Đột nhiên xuất hiện một cô gái giống y như mình. Minh Diệu mỗi ngày ở chung sớm chiều lại không nhận ra bản thân, đến bây giờ, tay nàng lại biến thành lợi trảo của quái vật.

- Yêu Lân, trở lại đi sao.

Minh Diệu quát một tiếng, thanh Yêu Lân lóe lên quang mang màu đỏ, biến trở lại bộ dạng nho nhỏ như đồ chơi, bay trở về trong cái hộp nhỏ màu xanh.

Đem cái hộp nhỏ màu xanh cất vào trong túi áo bành tô. Minh Diệu cũng chưa từng nhìn Diệp Tiểu Manh đang nằm trên mặt đất. Hắn chỉ xoay người, nâng cô gái có bộ dáng giống Diệp Tiểu Manh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất vì sợ hãi.

- Tốt lắm, con quái vật kia đã bị ta giết chết, không phải sợ.

Chứng kiến Diệp Tiểu Manh nằm trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, cô gái kia hướng về phía Minh Diệu nở một nụ cười đáng yêu.

- Chúng ta đi thôi.

Minh Diệu vuốt mái tóc mềm mại của cô gái kia, xoay người rời đi.

Cô gái kia đi đến bên cạnh Diệp Tiểu Manh đang nằm trên mặt đất, sinh cơ đã dần mất hết, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi.

Cô gái nói ra một câu Diệp Tiểu Manh nghe không hiểu.

Trước mắt Diệp Tiểu Manh dần dần trở nên mờ lung, nàng lơ mơ nhìn thấy cô gái giống như nàng kia trên đầu đường như nhiều thêm hai cái tai đầy lông, phía sau có một cái đuôi đầy lông mềm như nhung đang không ngừng lắc tới lắc lui.

Diệp Tiểu Manh nằm ở trên giường Minh Diệu, hơi thở có chút dồn dập, cau mày, dường như là đang làm cái gì đó trong mộng. Hòn đá màu đen Minh Diệu đưa cho vẫn nằm ở trong tay, nhưng không biết từ khi nào đã phát ra bạch quang chói mắt, chiếu sáng cả căn phòng.

- Còn có cái gì cần dặn dò nữa không?

Minh Diệu ném tàn thuốc xuống đất, dùng sức giẫm lên.

Thấy Minh Diệu hút một lúc hai điếu thuốc, Tần Khai nhíu mày.

- Ngươi hút thuốc nhiều như vậy sao?

- Dù sao thì tôi cũng không thể sống quá năm mươi tuổi, có hút nhiều thuốc thì cũng đâu có sao.

Minh Diệu làm như không có việc gì nói.

Đôi mày của Tần Khai lại càng nhíu lại. Tuy rằng hắn đã sớm biết việc này, nhưng mà hắn nhìn thấy Minh Diệu tùy ý giày xéo thân thể của chính mình như vậy thì vẫn cảm thấy không thể chấp nhận được.

- Dù sao cuối cùng cũng không phải là chết do ung thư phổi, hút nhiều thì cũng có sao đâu.

Minh Diệu tự giễu cười cười.

- Nhân sinh ngắn ngủi, một người mà biết được mình sống được bao lâu thì cần gì phải sống cẩn thận như vậy. So với việc sống cẩn thận, không bằng cứ phóng túng thoải mái, làm ình vui vẻ một chút.

Tần Khai thở dài, lắc đầu.

- Chuyện này, chỉ có thể trách chính ngươi. Nếu không phải ngươi làm trái quy luật tự nhiên, phá giới sử dụng cấm thuật, thì làm sao lại rơi vào kết cục như bây giờ.

- Tôi biết, nhưng mà tôi cũng không hối hận.

Minh Diệu cười cười.

- Hơn nữa sau sự kiện với nữ ác ma phương tây lần trước kia, tôi lại càng không hối hận. Tôi nghĩ có lẽ loại sinh hoạt trước kia rất không thích hợp với tôi. Bản thân tôi lại càng ưa thích cuộc sống không bị ước thúc như bây giờ hơn.

Tần Khai nhìn Minh Diệu. Theo hần cảm thấy thì lời này của Minh Diệu càng giống như là bởi vì cam chịu mà nói ra. Hần tự nhiên không cho là thực, nhưng mà hần không biết trong lòng Minh Diệu, bây giờ và trước kia đã khác nhau rất lớn.

- Chuyện này chung quy cũng sẽ có biện pháp giải quyết, ta sẽ nghĩ biện pháp, cho nên người không cần bị quan như vậy.

Tần Khai thật lâu sau mới mở miệng nói.

- Không sao cả, dù sao tôi cũng đã nghĩ kỹ rồi. Qua được ngày nào hay ngày đó, cần gì phải suy nghĩ nhiều.

Minh Diệu lắc đầu.

- Câm miệng.

Tần Khai quát to một tiếng, hần cảm giác thật tức giận đối với loại thái độ này của Minh Diệu. Nhưng mà vừa trách mắng xong, hần liền có chút hối hận. Phụ tử gặp lại sau mười năm xa cách, cũng không nên biến thành bầu không khí cứng nhắc như vậy. Khẩu khí của hần trở nên dịu đi.

- Người là con ta, là gia chủ của Tần gia đời tiếp theo, mọi việc đều phải nhìn xa một chút. Vấn đề gì cũng đều có biện pháp giải quyết.

Minh Diệu bĩu môi, đối với việc Tần Khai trách mắng hần cũng không có để ở trong lòng. Phụ tử lần đầu tiên gặp lại sau mười năm, dù là những lời trách móc uy nghiêm ở trong tai Minh Diệu cũng vẫn thân thiết như vậy.

Minh Diệu còn muốn nói gì, nhưng thỉnh linh một đạo bạch quang chói mắt bùng lên khiến cho hần phải chú ý. Hần bước nhanh đi đến bên cạnh thiên thai, nhìn xuống phía dưới, quả nhiên ngọn nguồn của đạo bạch quang kia là từ phòng của hần.

- Làm sao mà lại mãnh liệt như vậy.

Minh Diệu cũng lấp bắp kinh hãi. Hần cũng biết là trong thân thể của Diệp Tiểu Manh có linh lực rất mạnh, nhưng lại chưa từng nghĩ tới là sẽ mạnh như vậy. Cái này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Minh Diệu.

Minh Diệu để Diệp Tiểu Manh một mình luyện tập trong nhà, vốn là chỉ muốn để nàng cảm giác được dòng linh lực vận chuyển trong cơ thể. Không ngờ được rằng nàng lại làm ra động tĩnh lớn như vậy. Linh quang cường lực này có chút không bình thường. Minh Diệu cảm thấy được có chuyện rắc rối rồi.

- Không còn chuyện gì nữa, người đi đi.

Dường như Tần Khai cũng nhìn ra được Minh Diệu đang lo lắng.

- Nếu tiếp tục có sự tình gì, ta sẽ tới tìm người.

Minh Diệu gật gật đầu, vội vàng chạy xuống thiên thai. Hiện tại trong lòng Minh Diệu, an nguy của Diệp Tiểu Manh là quan trọng nhất.

Nhìn thấy bóng lưng vội vàng của Minh Diệu, Tần Khai lắc lắc đầu.

- Không thể kìm nén được, xem ra vẫn cần phải tôi luyện thêm.

Nhìn thấy bạch quang chói mắt kia, Tần Khai bất mãn hừ một tiếng.

- Một con hồ ly già, một con tiểu hồ ly, cũng không phải là chuyện tình có thể lường trước được.

Đẩy cửa phòng ra, Minh Diệu liếc mắt một cái liền thấy Diệp Tiểu Manh nằm ở trên giường của mình. Tụ Linh Thạch trong tay phát ra bạch quang mãnh liệt, gần như là khiến Minh Diệu không thể mở được mắt ra.

- Tại sao có thể như vậy?

Minh Diệu tiến lên, đoạt lấy Tụ Linh Thạch ở trong tay Diệp Tiểu Manh. Tầng đá màu đen kia vừa ly khai khỏi tay của Diệp Tiểu Manh, bạch quang mãnh liệt kia liền lập tức tiêu thất.

Diệp Tiểu Manh nằm ở trên giường, tựa hồ là đang nằm mơ. Mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, khuôn mặt nhợt nhạt và không ngừng run rẩy kia đã chứng minh giấc mộng kia tuyệt đối không phải là mộng đẹp gì cả.

- Không tốt, xem ra là bị cái gì đó kích thích trong mộng.

Minh Diệu lấy Thanh Tâm Phù từ trong túi quần ra, dán lên trên trán Diệp Tiểu Manh.

Phù chú vừa dán lên, biểu tình của Diệp Tiểu Manh liền trở nên an ổn hơn rất nhiều.

Xem ra không còn thống khổ nữa. Lúc này Minh Diệu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng lắc lắc, đánh thức Diệp Tiểu Manh.

Dường như là Diệp Tiểu Manh đã bị kinh sợ quá mức, lập tức ngồi xuống, há mồm thở hổn hển, bộ dáng kinh hồn chưa tỉnh.

Minh Diệu không nói gì, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Diệp Tiểu Manh để nàng an tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, dường như Diệp Tiểu Manh mới hồi phục lại tinh thần. Nhìn thấy Minh Diệu ngồi ở bên cạnh mình, liền lao đầu vào trong lòng Minh Diệu òa khóc.

- Ngoan, không khóc.

Minh Diệu khẽ vuốt mái tóc Diệp Tiểu Manh.

- Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?

- Ô ô ô...

Diệp Tiểu Manh nức nở, kể lại toàn bộ chuyện tình trong mộng cho Minh Diệu.

- Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là giấc mộng mà thôi.

Lúc này Minh Diệu mới giật mình trong lòng. Chẳng thể trách sao Tụ Linh Thạch lại phát ra quang mang cường liệt như vậy. Nguyên lai là Diệp Tiểu Manh bị kích thích mãnh liệt trong mộng, làm cho bản năng bảo hộ của linh lực trong cơ thể nàng được kích thích. Bởi vì Diệp Tiểu Manh không biết khống chế linh lực, cho nên linh lực bị phát tán ra giống như con ngựa hoang đang hoảng sợ. Mặc dù là linh lực không bị khống chế, nhưng mà quang mang Tụ Linh Thạch phát ra để cho Minh Diệu có chút giật mình. Cái hào quang kia, ngay cả mười năm trước hắn cũng không làm được.

- Quả thật không hổ là con gái của Diệp đại ca, tư chất thật là tốt.

Minh Diệu trầm nghĩ trong lòng.

- Nếu Diệp Tiểu Manh có dòng máu nhân loại tinh khiết, nhất định sẽ bị các gia tộc của linh giới tranh cướp. Những người muốn thu nàng làm đồ đệ có thể xếp thành một hàng dài.

- Ô ô ô...

Diệp Tiểu Manh vẫn không ngừng khóc nức nở. Nhưng mà hiện tại thì phần nhiều là khóc giả. Sợ hãi khi ở trong mộng đã bị tấm Thanh Tâm Phù của Minh Diệu xoa tan đi không ít. Bây giờ là bởi vì nàng luyện tiếu cái hương vị ở trên người Minh Diệu kia.

- Làm sao chú có thể ngay cả tôi mà cũng không nhận ra...

Minh Diệu đổ mồ hôi.

- Xin cô, đó là cô nằm mơ. Người kia cũng không phải là ta.

- Làm sao lại không phải chú, rõ ràng chính là chú.

Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu lên, nước mắt trên mặt sớm đã không thấy. Bộ dáng đáng thương trước kia đã đổi thành biểu tình tức giận.

- Chú còn dám lấy Yêu Lân đâm tôi, đâm vào tôi đau quá.

- Ta đã nói rồi, tất cả những cái đó là cô nằm mơ.

- Ngày suy nghĩ thế nào, đêm sẽ nằm mơ như vậy.

Diệp Tiểu Manh một bộ không nói lý lẽ.

- Nhất định là bình thường chú đã nghĩ đến việc cầm kiếm đâm tôi, cho nên tôi mới có thể mơ thấy.

Minh Diệu một bộ dở khóc dở cười.

- Cô có phải là sinh viên không vậy. Câu ngày nghĩ sao đêm mơ vậy không phải là giải thích như thế.

- Mặc kệ, là tại chú.

Diệp Tiểu Manh nghiêng đầu đi, cái bím tóc đuôi ngựa lắc qua lắc lại cọ vào mũi Minh Diệu để cho hắt xì một cái.

- Dù sao cũng là chú không đúng, chú phải đền cho tôi.

- Được được được, cô muốn bồi thường như thế nào cũng được.

Minh Diệu có chút bất đắc dĩ.

- Cô nói ra điều kiện đi.

- Lần sau điều tra án mạng, chú phải dẫn tôi theo.

Diệp Tiểu Manh xoay đầu lại, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên.

Sau khi tỉnh lại khỏi giấc mộng kỳ quái kia, Diệp Tiểu Manh cảm giác dường như thân thể của mình có chút bất đồng. Nhưng mà rốt cục bất đồng ở đâu thì chính cô ta cũng không nói lên được. Từ nhỏ đến lớn nàng đã dễ dàng dính vào rất nhiều sự kiện linh dị, trực giác của nàng cảm thấy loại biến hóa này có lẽ có quan hệ với các sự kiện linh dị. Có lẽ khi tiếp xúc các sự kiện thần quái với Minh Diệu nhiều một chút thì nàng sẽ tìm ra được đáp án. Loại biến hóa này Diệp Tiểu Manh chưa từng nói với Minh Diệu, bởi vì cái loại cảm giác chân thật trong mộng, và lời nói kỳ quái của cô gái kia, khiến cảm giác sợ hãi mãnh liệt luôn đọng ở trong lòng của nàng, không thể tan đi.

Minh Diệu nghĩ một lát, khẽ gật đầu.

- Vốn dĩ ta cũng đang tính toán như vậy. Có lẽ là nên cho cô biết nhiều hơn một chút về thế giới chân thật. Vừa lúc bây giờ có một vụ án không có gì nguy hiểm, ta sẽ dẫn cô theo làm trợ thủ cho ta.

- Chú đã hứa rồi đấy, ngoan tay.

Diệp Tiểu Manh túm lấy tay Minh Diệu, mạnh mẽ kéo một cái với Minh Diệu.

- Không được đổi ý.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Nhưng mà ta cũng có hai điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Thứ nhất, toàn bộ phải nghe theo sự chỉ huy của ta, không được tự tiện hành động.

Minh Diệu trịnh trọng nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Cái này không thành vấn đề.

Diệp Tiểu Manh vỗ vỗ ngực đồng ý.

- Vừa rồi có cảm nhận được dòng chảy của linh lực hay không?

Minh Diệu hỏi.

- Cái này...

Diệp Tiểu Manh có chút ngập ngừng ấp úng.

- Đường như là có một chút...

Minh Diệu thở dài, lấy từ trong áo bành tô ra một quyển sách. Quyển sách này so với quyển sách của A Trạch thì tốt hơn, cũng tinh mỹ hơn. Trên cái bìa màu vàng nhạt có viết ba chữ to: “Thanh Tâm Quyết”.

Quyển sách đó là quyển sách Diệp Trọng và Minh Diệu đã từng đề cập qua, dùng để cho Diệp Tiểu Manh học tập bí thuật khống chế yêu huyết trong cơ thể. Minh Diệu bị nữ ác ma mạnh mẽ đuổi về thế giới thực, Diệp Trọng còn chưa kịp đưa cho Minh Diệu.

Quyển sách này là Diệp Trọng gửi qua bưu điện đến văn phòng của Minh Diệu.

Đương nhiên người ký tên và địa chỉ trên đó đều là giả. Minh Diệu cũng hiểu được, hiện tại Diệp Trọng không thích hợp để xuất hiện công khai.

- Học tập theo quyển sách này, có cái gì không hiểu thì lập tức hỏi ta, nếu không ta sẽ không dẫn cô theo, đây là điều kiện thứ hai.

Nhớ tới sự kiện Diệp Tiểu Manh bạo tẩu lần trước, Minh Diệu vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Nếu Diệp Tiểu Manh tiếp tục bị cái gì đó kích thích mãnh liệt làm cho bạo tẩu, Minh Diệu cũng không dám chắc trăm phần trăm có thể khống chế được nàng. Cho nên nhất định phải để Diệp Tiểu Manh học xong, có thể áp chế yêu huyết trong cơ thể, mới để cho nàng tiếp xúc với sự kiện linh dị được.

- Oa, bìa đẹp quá.

Diệp Tiểu Manh gỡ quyển Thanh Tâm Quyết ra, không khỏi cảm thán.

- Vì sao mà quyển sách của A Trạch lại kém, mà của tôi lại tốt như vậy chứ.

- Bớt nói nhảm đi.

Minh Diệu cốc cho Diệp Tiểu Manh một cái.

- Luyện không tốt thì đừng mong có thể theo ta đi xử lý vụ án.

- Ồ biết rồi.

Diệp Tiểu Manh quyết mồm, xoa xoa chỗ đầu bị Minh Diệu cốc.

- Kế tiếp, chúng ta nên nói chuyện vừa rồi chứ nhỉ.

Minh Diệu nghiêng đầu, nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Ta bảo cô tập cảm thụ phương pháp vận động của linh lực, làm sao cô lại đi ngủ?

- Cái đó à...ha ha...

Diệp Tiểu Manh cười một tiếng, chạy nhanh trở về gian phòng của mình.

- Tâm nhược quỵện liễu, lệ dã kiên liễu, giá phân thâm tình, nan xá nan liễu.

Một nữ tử mặc sườn xám, đứng ở trước cửa sổ. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Tiếng ca như khóc như than, triền miên uyển chuyển, càng làm tăng thêm một phần hương vị tịch mịch.

112. Chương 115: Cổ Kính

Đây là ở trong một căn nhà cổ, mặt trước là một cửa hàng không lớn, xung quanh bày đặt không ít đồ dùng trong nhà linh tinh, có mới có cũ. Chủ quán là một nam tử trung niên có chút mập mạp, hiện tại hắn đang đứng run rẩy ở bên cạnh một cái tủ treo quần áo.

Chủ quán mập mạp này hiện tại đang ân hận xanh cả ruột, sớm biết rằng như vậy, lúc ấy cho dù là có cho hắn cả đồng tiền, hắn cũng không đem thứ này từ nông thôn lên.

Việc này nói đến cũng chẳng thể trách người khác. Cuối tuần trước, chủ quán nghe nói ở nông thôn có người muốn bán một đám đồ cổ, mà hắn lại rất hứng thú với mấy thứ này. Số cổ vật kia nghe nói là từ rất nhiều năm trước, thời kỳ cách mạng xét nhà có tịch thu ở một gia đình địa chủ gì đó. Một cái bàn trang điểm có khảm một cái gương đồng khiến cho chủ quán chú ý. Cái gương đồng kia một chút màu xanh cũng đều không có, vẫn là lấp lánh như cũ. Tuy rằng so với gương đồng thì gương thủy tinh hiện tại có thể soi rõ ràng hơn. Nhưng mà chủ quán biết, giá trị của thứ này còn lớn hơn so với giá cả của một vụn cái bàn trang điểm có gương thủy tinh. Ánh mắt của chủ quán nhìn trúng cái bàn trang điểm này đầu tiên. Cổ kính, hơn nữa còn không bị tổn hại, mặc dù có chút tro bụi. Nhưng mà nó lại càng làm dày thêm sự lẳng động lịch sử. Bộ đồ vật này quả thực cũng có thể là đồ sưu tầm thượng cấp trong đám đồ cổ cấp thấp. Chủ quán cũng không cần phải tốn bao nhiêu võ mồm, liền có thể dùng giá cả cực thấp để mua lại chiếc bàn trang điểm này.

Tuy rằng trong lòng có chút kỳ quái, nhưng mà chủ quán cũng không quá mức để vào trong lòng. Hắn tưởng là đám nông dân này không biết nhìn hàng. Bảo bối mà cứ tưởng là hàng đồng nát nên bán đi. Không cần phải trả nhiều tiền lại có thể mua được một bộ đồ cổ tốt như vậy, điều này làm cho chủ quán mở cờ trong bụng. Hắn nhanh chóng tìm người thuê xe rồi cẩn thận chở chiếc bàn trang điểm này về trong thành phố. Hắn sợ chỉ do dự giấy lát, người bán sẽ lật lọng đòi lại. Nhưng ông chủ chỉ mãi lo thương thức bộ bàn trang điểm cổ kính này mà không có nhìn thấy bộ dạng như trút được gánh nặng trên mặt gia đình người bán.

Đem chở đồng đồ vật này về trong thành phố, chủ quán cẩn thận lau sạch tro bụi ở bên ngoài đi, vội vàng tìm một chuyên gia giám định đồ cổ thành thạo đến xem xét. Trực giác của chủ quán mách bảo rằng cái bàn trang điểm này nhất định có thể bán được một cái giá lớn.

Chuyên gia giám định được mời đến, đi tới đi lui xung quanh cái bàn trang điểm tới nửa giờ. Liền một mực chắc chắn rằng, thứ này tuyệt đối là được lưu truyền từ thời nhà Thanh đến nay. Khi đó phần lớn đã bắt đầu dùng gương thủy tinh, cho nên thứ này còn rất ít. Hơn nữa cũng là ở trong một đại gia đình nào đó, được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo, tuyệt đối rất có giá trị sưu tập.

Nghe thấy chuyên gia nói như vậy, chủ quán hưng phấn đến mức ngủ không yên. Dùng giá cả cực kỳ tiện nghi mua được một thứ đồ cổ từ thời trung cổ, lại có giá trị lớn như vậy.

Chuyện này khiến cho chủ quán đang nằm mơ thấy mình bán chiếc bàn trang điểm cho giới sưu tập đồ cổ trong nước được một đồng tiền lớn, chính mình nằm ở trên đồng tiền lăn qua lăn lại.

Nhưng mà giấc mộng này không kéo dài được quá lâu. Ngay ngày hôm sau, khi hắn mở cửa tiệm ra, người hắn thuê để trực ban cửa hàng ban đêm liền chạy tới tìm hắn.

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của người kia, chủ quán có chút không hiểu ra sao. Sau khi nghe xong lời nói của người kia, lại càng khiến cho chủ quán đỡ khóc đỡ cười.

- Ha ha ha, chuyện ma quái, đừng đùa.

Chủ quán ôm bụng cười đến nỗi không đứng thẳng người được.

- Đây đã là thời đại nào rồi, các người còn tin tưởng vào cái thứ hư vô mờ mịt đó.

- Vậy ngài giải thích chuyện đột nhiên có một thân ảnh nữ nhân hiện lên như thế nào.

Còn có tiếng hát không ngừng vang lên trong đêm nữa?

Người chứng kiến thấy biểu tình cười nhạo của ông chủ, cũng có chút phát cáu.

- Có phải là người ngủ rồi nằm mơ hay không?

Biểu tình của chủ quán khinh thường, theo suy nghĩ của hắn, người này trừ bỏ mỗi tháng lấy tiền của hắn thì cũng không có bao nhiêu tác dụng. Lá gan nhỏ như vậy, cho dù trộm có đến đây cũng không có công dụng gì cả. Nói không chừng còn trốn đi chờ tới khi trộm rời khỏi mới chạy ra kêu cứu.

- Tóm lại là ta không thể tiếp tục ở lại đây, mẹ nó chứ, ta đi đây. Người đi tìm người khác giỏi hơn đi.

Chứng kiến lòng tốt của mình bị xem như có ý xấu, người kia cảm thấy có nói gì với chủ quán đi nữa thì cũng là uổng công. Sau khi quăng lại một câu liền xoay người rời khỏi.

- Chuyện ma quỷ, làm như ta là kẻ ngốc vậy.

Chủ quán nhìn thân ảnh người kia rời đi, bĩu môi khinh thường.

- Ta thấy là lại muốn tăng thêm tiền lương mới là thật. Trung Quốc không có cái khác, chỉ có người là nhiều, không có người còn vô số người khác tới làm, mẹ nó chứ.

Mặc dù là nói như vậy, nhưng mà sau khi đóng cửa, buổi tối cần phải tìm một người quen thuộc hơn nữa còn có thể tin tưởng được. Nếu không tùy tiện tìm một người ở trên đường, buổi tối có thể tư thông với người ngoài cùng nhau dọn sạch cả cửa hàng thì chủ quán ngày hôm sau muốn khóc cũng không kịp.

Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn thì sao có thể tìm được người thích hợp. Hơn nữa chiếc bàn trang điểm có giá trị xa xỉ chủ quán vừa lấy được vẫn còn đặt ở trong quán. Cho nên hắn quyết định đêm nay tự mình ở trong quán để trông coi. Đợi đến khi tìm được người thích hợp thì nói sau.

Sau khi đóng cửa quán, chủ quán khóa cửa lại, liền lấy chiếc giường xếp mà người trực ban thường ngủ hàng ngày, trải rộng ra. Nằm ở trên đó chìm vào giấc ngủ. Cũng không biết ngủ được bao lâu, chủ quán cảm thấy có chút lạnh, liền bị đánh thức dậy.

Hiện tại đang là mùa đông, buổi tối rất lạnh. Chủ quán là một người sợ lạnh, cho nên trước khi đi ngủ đã cố ý dải hai cái mền thật dày. Nhưng cho dù là như vậy cũng có thể cảm thụ được cái cảm giác rét lạnh thấu xương.

- Cái thời tiết chết tiệt này, có muốn để cho người ta sống hay không.

Chủ quán mắng một câu, cuộn tròn thân thể lại, cố gắng làm ình ấm áp một chút.

Cho dù là như vậy thì vẫn cảm thụ được đầy đủ cái loại rét lạnh này. Căn bản là làm cho người ta không thể đi vào giấc ngủ. Chủ quán mắng một câu, không có cách nào khác, liền rời giường chuẩn bị mở cái điều hòa trong quán lên.

Chủ quán lấy cái điện thoại ra chiếu sáng lên, muốn đi lục tìm cái điều khiển từ xa của điều hòa. Cái điện thoại phát ra ánh sáng mỏng manh trong căn phòng tối đen, chiếu vào khiến cho khuôn mặt của chủ quán biến thành màu xanh, có chút dọa người.

Nhờ vào ánh sáng từ chiếc điện thoại, chủ quán sờ soạng hồi lâu nhưng vẫn không tìm được chiếc điều khiển. Dù sao thì ánh sáng từ chiếc điện thoại cũng có hạn, chủ quán cũng không có cách nào bật được đèn ở trong quán lên. Vừa mạnh mẽ quay đầu lại, hắn phát hiện ra trong ánh trăng mờ dường như có thân ảnh của một người.

113. Chương 116: Đúng Là Nữ Quỷ Âm Hồn Bất Tán

Chủ quán cảnh giác tắt cái điện thoại lại. Nếu là một tên trộm, chủ quán rất sợ tên trộm kia sẽ bị kinh sợ mà trở thành chó còng đứt dậu làm ra chuyện tình gì đó tổn thương đến mình. Phải biết rằng trộm cấp hiện tại đã không còn nhất gan như thỏ trước kia, bị người trách mắng vài câu liền vội vàng chạy trốn. Hiện tại trên người trộm cấp đều mang theo các loại vũ khí như là thủy thủ linh tinh. Nếu tên trộm nào có thể bị người phát hiện, liền trực tiếp chuyển thành cướp bóc.

- Tiểu tặc, lại có thể dám mò vào cửa tiệm của ta mà ăn trộm.

Chủ quán thầm mắng một câu trong lòng, không có hành động thiếu suy nghĩ, muốn xem rõ ràng rồi mới động thủ tóm lấy tên trộm.

Trong tay chủ quán nắm một cái kim điện. Cái kim điện này là hẩn nhờ một người bạn mua được trên web, chuyên môn dùng để phòng thân. Đây cũng không phải là loại kim điện nhỏ dùng để phòng thân ở những cửa hàng yên tĩnh. Thứ này chính là loại kim điện có dòng điện 100 vôn, nếu dí vào. Đừng nói là người, cho dù là một con trâu cũng đều phải nằm xuống. Có vật này trong tay, chủ quán trong lòng nắm chắc, cho nên hẩn mới nghĩ đến việc không kinh động tên trộm mà tiếp tục nhìn xem rồi mới báo cảnh sát.

Ánh sáng trong cửa hàng rất nhỏ, chỉ có thể nhờ vào ánh trăng mờ ảo bên ngoài cửa sổ kia để quan sát. Chủ quán ngừng thở, híp mắt gắt gao tiếp cận bóng người kia.

Bóng người kia nhìn qua không tính là cao lớn, nhiều nhất chỉ có một mét sáu, hình thể hết sức nhỏ, không giống như một người đàn ông trưởng thành. Bóng người đi từng bước một tới phía trước cửa sổ.

Nhờ vào ánh trăng, chủ quán mới có thể nhìn rõ bóng người kia. Là nữ nhân, một cái nữ nhân có bộ dáng không tính là xinh đẹp nhưng cũng khá thuận mắt. Mặc một bộ sườn xám màu đỏ, rất là tươi đẹp, nhưng lại càng làm nổi bật lên sắc mặt tái nhợt.

Chủ quán ngây ngẩn cả người, như thế nào hẩn cũng không ngờ được tên trộm này là nữ nhân, lại còn ăn mặc như vậy. Sắc mặt kia không giống như người mà giống như thoa một tầng bạch phiến thật dày, mà đôi môi kia lại hồng đến nỗi như vừa mới uống máu người xong.

Nữ nhân kia đứng ở bên cửa sổ, nhìn ra ánh trăng bên ngoài. Hai hàng lông mày nhíu lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, dường như là có nỗi xót xa có nói cũng không hết. Đôi môi đỏ hồng như có thể rõ ra máu khế nhếch, nhẹ nhàng hát lên.

- Tâm nhược quyện liễu, lệ dã kiên liễu, giá phân thâm tình, nan xá nan liễu...

Nữ nhân kia hát lên một ca khúc thê mỹ. Ánh trăng tịch tịch ngoài cửa sổ, khung cảnh vắng vẻ, tiếng hát nỉ non như đang khóc than vang lên quanh quẩn ở bên trong quán.

Qua một lúc lâu chủ quán mới hồi phục lại tinh thần, đại não dường như là trống rỗng.

Nữ nhân này nhìn như thế nào cũng không giống một tên trộm, mà giống như là...Đúng rồi, giống quỷ, một nữ quỷ!

Nghĩ đến đây chủ quán không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hẩn ngồi chồm hổm trên mặt đất, có chút không biết phải làm sao. Hối hận vì phải ở lại trông cửa hàng. Có nữ quỷ ở trong này, không nói đến hẩn, cho dù là có trộm đến đây cũng bị dọa chết.

- Tỉnh táo một chút.

Chủ quán không dám thở mạnh, sợ bị nữ quỷ kia phát hiện. Chuyện tình quỷ dị như vậy cũng là lần đầu tiên hẩn gặp phải. Tuy rằng trong TV có nói đến không ít người biết trừ quỷ linh tinh, nhưng mà ai biết nữ quỷ này có thể vừa trông thấy chủ quán liền bóp chết hẩn. Đối với sự vật xa lạ không hiểu biết, phản ứng đầu tiên của nhân loại chính là sợ hãi.

Chủ quán cố gắng làm bình tĩnh lại, chuyện đầu tiên hẩn nghĩ đến chính là chạy trốn. Nhưng mà muốn chạy ra khỏi cửa hàng, nhất định phải đi qua cái cửa sổ nữ quỷ kia đang đứng mới có thể đi ra tới cửa, làm như vậy so với trực tiếp đi ra chào hỏi với nữ quỷ kia cũng không có gì khác nhau. Chủ quán nhìn xung quanh một lần, liền nảy ra một ý, trốn vào bên trong một cái tủ treo quần áo cách đó không xa.

Khẽ mở cánh cửa tủ ra, chủ quán đưa mắt nhìn ra phía ngoài, nữ quỷ kia vẫn đang đứng ở cửa sổ hát lên, dường như không có phát hiện ra hẩn, điều này không khỏi làm cho hẩn thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nữ quỷ kia không ngừng hát lên, một ca khúc lặp đi lặp lại giống như là âm thanh phát ra từ máy móc vậy. Tiếng hát kia cũng coi như là dễ nghe, chỉ tiếc là người nghe duy nhất bây giờ thì chỉ lo sợ hãi, không có tâm tư nào đi thưởng thức tiếng ca tuyệt vời này.

Bởi vì sợ hãi, hơi thở của chủ quán có chút dồn dập. Cho tới bây giờ hẩn mới đột nhiên cảm giác được, trong quán trở nên lạnh hơn. Mỗi một lần hẩn hô hấp, đều thở ra hơi sương màu trắng.

Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng bộ dáng nữ nhân kia, cũng chiếu sáng chiếc bàn trang điểm có gương đồng kia. Có thể thấy được từng luồng hàn khí từ trên chiếc gương đồng kia tỏa ra. Bên trong cửa hàng nhìn qua có chút giống như là hầm băng.

Ông chủ cuộn tròn ở trong tủ treo quần áo, trên thân thể đã rét lạnh tới mức sắp đông cứng. Hiện tại hy vọng duy nhất của hắn chính là ngày mới nhanh tới một chút.

Nữ quý kia dừng lại, quay đầu nhìn về phương hướng chủ quán ẩn thân. Ánh sáng yếu ớt nên không có thấy được ánh mắt của nữ quý kia, nhưng mà chủ quán lại có thể cảm giác được rõ ràng, nữ quý kia biết hắn trốn ở chỗ này.

- Không được lại đây, không được lại đây...

Chủ quán yên lặng cầu nguyện ở trong lòng, sợ hãi và khấn nguyện khiến cho lòng bàn tay của hắn đổ mồ hôi.

Có thể là lời cầu nguyện của chủ quán đã có hiệu quả. Nữ quý kia cũng không có đi tới, nàng chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi, trên khuôn mặt mang theo vẻ thất vọng và cô đơn không nói lên lời.

- Người không phải hắn.

Nữ quý kia nhẹ nhàng nói một câu, không có đến xem ngăn tủ chủ quán đang ẩn thân, từng bước tiêu sái đi đến phía trước chiếc bàn trang điểm, chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

...

- Vì sao phải mua nhà cũ, em muốn hoàn toàn mới.

Trần Viêm rất là bất mãn đối với quyết định của vị hôn phu.

- Dù sao cũng là nhà cho thuê, lại không phải phòng ốc của chúng ta, có thể sử dụng thì sử dụng, dùng xong liền phá đi là được rồi. Dù sao thì sớm muộn gì chúng ta cũng cần phải chuyển nhà. Đợi cho toàn bộ phòng ốc của chúng ta cũ đi thì đổi lại thành hoàn toàn mới. Hiện tại dùng những thứ này cũng không tệ. Bây giờ mua nhà cũ, không lãng phí, tiền tiết kiệm được cũng có thể cho vay một chút.

Tổng Tân nói với bạn gái của mình.

Hai người là người yêu từ khi còn đại học, sau khi tốt nghiệp liền lưu lại trong thành phố tìm việc. Coi như cũng kiếm được chút tiền nên cả hai đều không muốn ở lại nông thôn. Lăn lộn hai năm, hai người ăn mặc tiết kiệm cuối cùng cũng có một chút tiền, vay thêm một ít mua được một cái phòng nhỏ.

- Sửa sang lại ngôi nhà kia không biết là phải đến bao giờ.

Đối với lý do vị hôn phu này đưa ra, Trần Viêm dè bĩu.

- Cho đến lúc đó, chỉ sợ là con mình cũng có thể rót được nước tương rồi.

- Tiết kiệm một chút luôn tốt mà.

Tổng Tân cũng không có cái gì để phản bác lại sự oán hận của vị hôn thê.

Hai người cũng chỉ có chút tiền lương mà thôi, bố mẹ lại đều ở nông thôn, muốn mua một căn phòng cho riêng mình trong thành phố thì nói dễ hơn làm. Hiện tại là thời đại tắc đất tắc vàng, trong nhà cũng không phải là đại phú đại quý. Muốn dựa vào tiền của mình để mua nhà căn bản là chuyện không thể nào. Không biết Tổng Tân nghe được tin tức từ nơi nào, nói có một căn phòng đang xây dựng, giá cả lại vô cùng tiện nghi. Tổng Tân lập tức chạy tới trung tâm thương mại. Nhưng mà vừa nhìn bản vẽ, Tổng Tân liền giao tiền đặt cọc, hoàn toàn khiến cho cô gái phục vụ hôn mê.

Nhưng như vậy cũng tốt, tuy rằng giao tiền đặt cọc rồi, hai người cũng được coi như người có nhà. Tuy rằng còn chưa có nhà ở, nhưng mà cuối cùng vẫn có một hi vọng.

Có nhà, hai người liền mời người nhà, trước tiên là đính hôn, sau đó liền thuê một địa phương thích hợp rồi dọn sạch đi, cùng nhau thuê những đồ dùng trong nhà, rồi ở chung với nhau, viết giấy kết hôn.

Lần này đi ra ngoài chính là bởi vì hai người đi chọn lựa đồ dùng cho cuộc sống sau này.

Nếu đã đính hôn, tự nhiên là không sai biệt gì lắm so với kết hôn. Không thể tiếp tục một cái giường, một cái tủ treo quần áo như lúc còn độc thân. Sô pha, bàn trà, giường đôi, tự nhiên đều phải mua. Hơn nữa Trần Viên còn rất muốn có một cái bàn trang điểm để mỗi sáng đều có thể dùng đến.

- Kỳ quái, vì cái gì mà cửa hàng này còn chưa mở cửa.

Tổng Tân kéo vị hôn thê của mình đi tới một cửa hàng bán đồ dùng trong nhà cũ, lại phát hiện đã là giữa trưa nhưng mà cửa hàng này vẫn không có mở cửa.

- Quên đi, đi tới cửa hàng khác nhìn xem.

Trên con đường này còn có mấy cửa hàng bán đồ dùng trong nhà nữa. Tổng Tân kéo Trần Viên rời đi.

Chủ quán mơ mơ màng màng tỉnh lại, hắt xì hơi một cái. Đêm qua đã bị kinh hãi quá nghiêm trọng, bất tri bất giác hắt xì hơi ngủ quên ở trong tủ quần áo.

Đẩy cánh cửa tủ quần áo ra, chủ quán thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bây giờ đã là ban ngày, nữ quý kia tuyệt đối sẽ không đi ra lúc ban ngày. Dù sao thì quý chỉ có thể du đang ở xung quanh vào buổi tối.

Mở cánh cửa ra, chủ quán lão đảo chui ra ngoài. Ở trong tủ quần áo nguyên một đêm, chân đã trở nên tê rần.

Mặc quần áo xong, chủ quán ngồi ở trên giường một lúc lâu, mới chậm rãi hồi phục.

Đêm qua vừa bị lạnh vừa bị dọa khiến cho hắt xì hơi cảm giác thân thể thực không thoải mái. Nhìn thoáng qua chỗ cái bàn trang điểm cổ kính kia, chủ quán không khỏi rung mình một cái.

Thứ này thực sự là phỏng tay. Hiện tại rốt cục hắt xì hơi đã hiểu được vì cái gì mà gia đình kia lại bán cái bàn trang điểm này cho hắt xì hơi với giá cả rất tiện nghi. Thứ này nếu mà tìm chỗ nào ném đi thì cũng rất đáng tiếc. Dù sao cũng là dùng tiền để mua. Nhưng mà nếu để ở chỗ này, chỉ sợ chính mình cũng sẽ bị dọa chết, hơn nữa nói không chừng ngày nào đó nữ quý kia nổi hung tính lên, sẽ trực tiếp bóp chết hắt xì hơi cũng không chừng.

Xếp chiếc bàn trang điểm lại thành hình dạng giống như một cái gương, như vậy cái mặt có gương đồng cũng được giấu vào bên trong bàn trang điểm. Lúc này chủ quán mới có thể thoáng yên tâm một chút.

- Chết thì chết.

Chủ quán cắn chặt răng.

- Thứ quý giá như vậy cũng không thể ném đi, cái này còn có thể phát tài được.

Chủ quán suy nghĩ rất lâu vẫn là quyết định giữ cái bàn trang điểm này lại. Nói chơi sao, thứ này nếu là người biết hàng ít nhất có thể mua không dưới mười vạn đấu. Vì mười vạn đồng này, chịu một chút kinh hãi có là cái gì. Chết vì tiền, muốn phát tài thì phải có gan lớn. Nhưng mà buổi tối không có ai ở lại trong này thì vẫn tốt hơn. Dù sao có nữ quý này ở đây, cho dù có tên trộm nào mò vào cũng bị dọa chết. Chủ quán không khỏi cảm thấy cao hứng đối với biện pháp này của mình, thật là nhất cử lưỡng tiện. Đã có thể phát tài lại bớt được phí tổn thuê người.

- Hắt xì.

Chủ quán lại hắt xì một cái thật to, cái mũi đã chuyển sang màu hồng. Xem ra đêm qua bị lạnh, chủ quán cảm giác dường như mình có chút phát sốt.

Thân thể đã không thoải mái, chủ quán quyết định hôm nay sẽ không mở cửa tiệm, về nhà ngủ một giấc. Hắt khóa cửa tiệm lại, rời đi.

Cái bàn trang điểm được xếp gọn lại thành một cái rương lớn, lẳng lẳng nằm ở một góc trong cửa hàng, rất im lặng, dường như là đang đợi cái gì.

Về đến nhà uống thuốc hạ sốt xong, chủ quán liền lăn ra giường ngủ say như chết. Đêm qua căn bản là không được ngủ ngon, hơn nữa người đang phát sốt, giấc ngủ này của chủ quán kéo dài tới tận khi mặt trời lặn.

Lần nữa mở mắt ra, trong phòng đã là một mảnh tối đen. Chủ quán cầm lấy cái đồng hồ bên người nhìn lại, đã là đêm khuya. Không nghĩ tới vừa ngủ một giấc đã hết một ngày. Chủ quán cảm giác không phải mình ngủ mà là hôn mê. Cơn sốt của hắn cũng đã hết rồi.

- Thức dậy xem ti vi thôi.

Chủ quán đã ngủ cả ngày nên hiện tại một chút buồn ngủ cũng không có, lãng phí thời gian một ngày là ít tiền một ngày, điều này làm cho chủ quán có chút đau lòng.

Ngồi ở trên ghế salon, mở ti vi, vở kịch truyền hình trong nước nhàm chán khiến cho chủ quán có chút buồn rầu. Không phải tình chàng ý thiếp thì là khóc tới khóc lui, đàn bà tức đánh lại, vợ chồng ly hôn. Chủ quán đổi mấy kênh rồi những vẫn có chút buồn tẻ không thú vị.

- Mẹ nó, sao lại lạnh như thế.

Chủ quán rung mình một cái, làm sao mà nhiệt độ trong phòng lại giảm xuống không ít.

Nhà của chủ quán có cả hệ thống sưởi hơi, nếu trong tình huống bình thường thì trong nhà vô cùng ấm áp, dù cho có mặc một bộ áo len đan mỏng thì đi tới đi lui trong phòng cũng không có vấn đề. Nhưng không biết tại sao buổi tối hôm nay chủ quán liền có cảm giác giống như là cởi quần áo đi bộ trên đường vậy.

Đưa tay sờ sờ hệ thống sưởi hơi hình chữ phiến, vẫn nóng đến bỏng tay, như vậy thì vì sao mà trong phòng lại lạnh như thế?

- Có lẽ là tại vẫn còn bị sốt.

Chủ quán sờ sờ đầu mình, không thấy nóng nhưng mà vẫn cảm thấy có chút choáng.

- Quên đi, vẫn cứ nên quay về nằm trên giường còn hơn.

Chủ quán tắt TV đi, chui vào trong chăn.

Cho dù là đang đắp chăn, nhưng mà chủ quán vẫn cảm thấy rét run đến mức không thể chịu đựng được, giống như không phải hắn đang chui vào trong một cái ổ chăn ấm áp, mà là một cái hầm băng. Cái lạnh khiến hắn phát run.

- Rốt cuộc là làm sao vậy.

Chủ quán quay người lại, càng thêm cuộn tròn thân thể mình hơn.

Nếu vừa rồi không quay người thì còn không sao, chủ quán vừa nghiêng người sang bên này liền giống như bị điểm huyết vậy, ngay cả răng cũng không thể khống chế được mà va vào nhau.

Trong phòng tối đen, ở trong WC cách đó không xa chợt lóe lên một đạo hào quang ảm đạm màu xanh. Chợt lóe chợt tắt, giống như là hơi thở của người.

Hào quang kia càng ngày càng gần, chậm rãi đi tới chỗ chủ quán. Chủ quán dần dần thấy rõ, là thân ảnh của một người. Đúng là nữ quỷ đã ca hát đêm qua.

114. Chương 117: Ném Bàn Trang Điểm Đi Cũng Không Xong

Gương mặt tái nhợt, ở sau gáy có một búi tóc, đôi môi đỏ mọng giống như máu, còn có bộ sườn xám màu đỏ trên người. Tất cả chuyện này khiến cho chủ quán sợ tới mức tim gần như là ngừng đập.

- Sao...Như thế nào lại...

Đầu óc của chủ quán hiện tại đã sắp chập mạch.

- Không phải là cái bàn trang điểm kia đang ở trong cửa hàng sao, làm sao mà nữ quỷ này lại xuất hiện ở trong nhà của ta?

Nữ quý kia chậm rãi từng bước một hướng về phía chủ quán đi tới. Từng bước, từng bước kia giống như là đang dẫm nát trái tim hắn. Hắn gần như có thể nghe thấy thanh âm bùm bùm từ trái tim trong ***g ngực của mình.

Nữ quý kia đi tới trước giường của chủ quán, cúi đầu, chau mày. Nàng cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt u oán nhìn chủ quán đang nằm ở trên giường không biết phải làm sao. Giống như nàng đang cẩn thận xem xét cái gì.

- A di đà phật, a di đà phật.

Trong miệng chủ quán tụng niệm kinh văn, cũng không quản chính mình trước kia chưa từng tin vào phật tổ. Bây giờ ở trong lòng hắn đều cầu khẩn tất cả thần tiên hắn có thể biết được. Chỉ mong sao thần tiên phật tổ có thể phù hộ cho nữ quý này nhanh chóng biến mất.

Nữ quý kia đứng ở trước giường thở dài một hơi. Một cổ hàn khí thổi tới trên mặt chủ quán, để cho hắn cảm giác giống như là gió lạnh thổi hôm trời tuyết lớn. Đôi mày của nữ quý kia càng nhíu chặt hơn, trong mắt có một nỗi ai oán không nói lên lời.

Chủ quán thật sự là chịu không nổi. Hắn sắp lạnh chết rồi. Hiện tại hắn không cần biết nữ quý kia có ở nhà hay không, hắn chỉ cầu nữ quý kia không nhìn thấy hắn. Hắn sẽ chui cả người vào trong chăn, nhắm mắt lại mà run rẩy.

Chủ quán cảm giác có đồ vật gì đó vén một góc chăn lên, một cổ hơi lạnh truyền vào.

Chủ quán mở một con mắt, khuôn mặt tái nhợt kia xuất hiện rõ ràng ở trước mắt hắn. Là nữ quý kia, nữ quý kia đã tiến vào trong chăn, cái mặt quý kia chỉ cách mặt của chủ quán có không đến mười cen-ti-mét. Nhờ vào thanh quang mà nữ quý kia phát ra, thậm chí chủ quán còn có thể thấy rõ từng cái lỗ chân lông ở trên mặt nữ quý. Chủ quán sợ tới mức lập tức nhắm chặt hai mắt lại.

- Người không phải là hắn, vì sao lại dẫn ta đi.

Nữ quý kia u oán thở dài một hơi, mở miệng nói chuyện.

- Là do người không tốt, ta không thể rời đi, ta muốn ở nơi này chờ hắn. Ta rất sợ hắn đến đây sẽ không tìm thấy ta.

- Ta...Ta...

Cơ thể chủ quán không ngừng run rẩy lên vì sợ, hắn nhắm mắt lại, không dám nhìn nữ quý kia.

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, không phải là tôi cố ý, không nên làm tổn thương tôi. Cùng lắm...Cùng lắm thì tôi đốt nến và tiền vàng cho cô, ngàn vạn lần cô không nên làm tổn thương tôi, xin cô...Lạy cô.

Nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của chủ quán, nữ quý nhẹ nhàng lắc đầu, than một tiếng.

- Người không hiểu, hay là người không biết.

- Tôi hiểu, tôi hiểu, cầu xin cô, cô đi đi.

Chủ quán rất muốn khóc lên.

Nữ quý kia không có trả lời, trong phòng tối đen im lặng. Qua một lúc lâu, chủ quán mới chậm rãi mở một con mắt ra nhìn trộm, trong phòng hoàn toàn vắng vẻ, đã không còn thấy bóng dáng của nữ quý kia.

- Hô...

Chủ quán thở ra một hơi, xụi lơ ở trên giường, cả người vô lực.

Mở ra toàn bộ đồ dùng có thể chiếu sáng trong nhà, mỗi gian phòng đều có đèn, đèn bàn, TV, thậm chí là đèn pin. Chủ quán nằm ở trên giường, trợn tròn mắt mãi cho đến hừng đông. Nữ quý này không biết vì sao lại có thể chạy đến nhà hắn, điều này làm cho chủ quán cảm thấy cực kỳ bất an. Hiện tại chủ quán chỉ hi vọng hừng đông có thể tới sáng một chút. Trời vừa sáng là có thể đi ra ngoài.

Chủ quán hạ quyết tâm, trời vừa sáng hắn sẽ trở về cửa hàng, mang cái bàn trang điểm đã gây ỉn sức ép không nhẹ kia trở về nông thôn, nơi mà mình đã mua nó. Đi tìm người chủ bán kia, trả cái bàn trang điểm

này lại cho hắn sau đó mắng cho hắn một trận. Vì phát tài mà mua cái bàn trang điểm này, nhưng mà nó đã mang đến sự tra tấn cho hắn cũng thật lớn.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, chủ quán liền ngồi không yên. Dù sao mặt trời đã mọc lên, nửa quỹ kia cũng sẽ không tái xuất hiện. Gọi điện thoại, thuê xe, mở cửa tiệm ra đưa nó lên xe. Chủ quán vội vàng hướng về vùng nông thôn mình đã mua cái bàn trang điểm này. Trong lòng chủ quán vẫn còn tồn tại một cái ý niệm, đó là quay lại gây sức ép để lấy thêm ít tiền. Người chủ bán kia nhất định là đã biết chiếc bàn trang điểm này là một vật mang điềm xấu, cho nên mới dễ dàng bán đi như vậy. Thứ này cũng không thể để ở trong tay mình. Chủ quán quyết định sau khi tìm được người bán kia, trước tiên là mắng cho hắn một chút, sau đó là trả lại cái thứ này. Tiếp nữa là bắt chủ bán phải bồi thường tổn thất ình.

Xe chạy thẳng một mạch, mãi đến khi có thể nhìn thấy cái thôn kia, chủ quán mới thoáng yên ổn một chút. Cuối cùng có thể thoát khỏi cái gánh nặng đáng sợ này. Chủ quán hiện tại hận không thể lập tức cho tên chủ bán kia một quyền, sau đó lấy lại tiền rồi chạy đi.

Đi vào địa phương giao dịch lúc chủ, chủ quán đẩy cửa xe ra, nổi giận đùng đùng bắt đầu gõ cửa.

- Ai đó?

Bên trong cánh cửa truyền tới thanh âm của một nữ nhân lớn tuổi.

- Mở cửa, mở cửa.

Chủ quán vẫn không ngừng vừa gõ vừa kêu lên.

- Mở cửa nhanh, bằng không ta phá cửa.

- Tới ngay, tới ngay đây, người là ai ?

Cửa vừa mở ra, một người đàn bà nông thôn còn trắng kiện hơn cả chủ quán bước ra, trong tay cầm một con dao làm bếp to, bên trên còn dính máu.

- Ách...

Chủ quán không khỏi choáng váng mặt mày, điều bộ này có phải là không muốn nhận hàng mà là muốn chém người?

Thấy vẻ mặt hoảng sợ của chủ quán, người con gái kia cũng sửng sốt, sau đó liền tỉnh ngộ, cất tiếng cười sang sảng.

- Ha ha ha ha, đừng sợ, ai bảo ngài gõ cửa vội vã như vậy. Vốn dĩ tôi đang giết gà, ngài gõ cửa gấp quá, tôi cũng chưa kịp bỏ dao xuống.

- Cái này...

Chủ quán nghĩ cả nửa ngày, mới nhớ tới lần trước chỉ lo xem hàng, ngay cả tên của người chủ bán lần trước cũng không hỏi.

- Chị hai, chồng chị có ở nhà không, tôi tìm hắn có chút việc.

- Nam nhân của nhà tôi?

Người con gái sửng sốt, tiếp theo vẻ mặt giận dữ, nói văng cả nước miếng lên mặt chủ quán.

- Cả trấn đều biết Vương quả phụ ta đã thủ tiết 20 năm, người tới nhà của ta hỏi nam nhân có nhà không, là người vuồng đến phá hư thanh danh của ta đúng không?

Người con gái vén tay áo lên, hướng tới chỗ chủ quán vung dao.

- Ta cho người biết, mặc dù ta là một nữ tử yếu đuối, nhưng mà cũng không để cho đàn ông các người tùy tiện khi dễ, nếu như người không nói rõ ràng, lão nương sẽ không để người yên.

Chủ quán nhìn thấy cánh tay của người con gái còn lớn hơn so với chính mình, trong tay còn cầm con dao dính máu, liền nuốt một ngụm nước bọt. Vốn dĩ người chủ quán cũng hơi béo, nhưng mà người con gái này

còn to lớn hơn hẳn. Hơn nữa trong tay còn cầm theo một con dao dính máu, như thế nào cũng không có chút liên hệ nào với mấy chữ nữ tử yếu nhược.

- Cái này...Chị à, đừng nóng giận, có chuyện gì từ từ nói, trước tiên chị cứ bỏ dao xuống đã.

Chủ quán sờ sờ cái trán, mặc dù là mùa đông, nhưng vẫn bị người đàn bà béo này dọa cho toát mồ hôi lạnh.

- Vài ngày trước ta có đến mua một cái bàn trang điểm ở đây, là một người đàn ông bán cho ta, chị quen rồi sao? Ngay tại trong sân nhà chị.

- Mấy ngày trước? Mua hàng?

Người đàn bà béo nghĩ nghĩ, rồi mới tỉnh ngộ.

- Ngài muốn nói đến Tiểu Thôi, đi rồi, đã đi lâu rồi. Tiểu Thôi kia cũng không phải là người nhà chúng ta, lúc ấy hắn đến gõ cửa, bảo là muốn ở trong thôn bán chút đồ, lại không có chỗ nào, cho nên muốn thuê sân nhà chúng ta một ngày. Ta thấy hắn cũng là người tốt, lại cho ta năm trăm đồng, ta liền cho hắn thuê sân. Vào lúc ban đêm hắn đã đi rồi.

- Đi...Đi rồi!

Chủ quán cảm giác sau lưng mình đã ướt đầm.

- Đi đi đâu?

- Làm sao ta biết được.

Người đàn bà lườm hắn một cái.

- Ta không quen hắn, chỉ cho hắn thuê sân một ngày để bán hàng mà thôi, làm sao ta biết hắn đã đi đâu.

Hiện tại chủ quán chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, đó là xong đời. Không tìm thấy chủ bán, đồ vật này xem như là dính ở trong tay mình, triệt để quán ở lấy chính mình.

Thấy chủ quán sững sờ đứng ở cửa, hai mắt vô thần, người đàn bà kia đưa tay quơ quơ ở trước mặt chủ quán, phát hiện chủ quán không có một chút phản ứng nào, than thở một câu “Quái nhân” rồi đóng cửa lại.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Chủ quán ngồi ở bên cạnh chiếc xe, vò ái tóc của mình như biến thành một đồng cỏ dại, hận không thể dứt cả da đầu ra. Không thể trả chiếc bàn trang điểm lại. Tiền vốn không thể thu lại cũng không quan trọng, nhưng mà thứ này không thể luôn dính lấy chính mình được.

Chủ quán chợt nảy ra một ý. Nữ quỷ kia không phải đã nói là hắn không nên mang nó đi, hẳn là nó không muốn rời khỏi địa phương ban đầu của nó? Không bằng trực tiếp ném ở chỗ này, dù sao đi nữa lúc ấy cũng là hắn mua được ở nơi này. Ném ở chỗ này coi như là trả lại chỗ cũ.

Chủ quán đã định ra chủ ý, liền bê chiếc bàn trang điểm từ trên xe xuống dưới. Cố sức đặt ở góc tường của phòng giao dịch cách đó không xa.

Nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy trong lòng không yên, chủ quán lại đi vào trong thôn mua một ít tiền vàng và hương, rồi bái tế ở ven đường.

- Ta xin người, chị hai. Ta đã để người trả lại, bà cô người hãy tha cho ta một mạng, không nên tiếp tục đi theo ta, ta xin người.

Chủ quán vừa đốt lên, vừa lẩm bẩm trong miệng, lúc thì gọi là chị hai, lúc thì gọi là bà cô, xưng hô rất rối loạn.

Hướng về phía cái bàn trang điểm kia dập đầu ba cái, chủ quán ngồi lên xe, rồi khởi động. Nhìn lại từ kính chiếu hậu, cái bàn trang điểm được xếp thành một cái rương lớn kia vẫn im lặng đứng ở góc tường, chủ quán thở phào một hơi.

- Xem ra cuối cùng cũng thoát rồi, chỉ tiếc là không thu được tiền vốn lại.

Chủ quán thở dài một hơi, đạp lên chân ga, ô tô cuốn theo một mảnh bụi đất, lao nhanh về phía trước.

Ở trên đường trở về, chủ quán đem người chủ họ Thôi kia ra mắng ột trận, hỏi thăm từ tổ tiên mười tám đời đến cả cháu chắt chưa được sinh ra, hơn nữa toàn là sử dụng các loại từ ngữ nữ tính thân thuộc, mắng cho đến khi chủ quán miệng đắng lưỡi khô.

Mắng đến khi mệt mỏi, chủ quán lại bắt đầu cảm thấy đau lòng cho số tiền tổn thất kia. Mua hàng hết năm trăm đồng, hai lần tiền taxi là ba trăm đồng, hơn nữa tổn thất vì đóng cửa tiệm hai ngày nay. Tổn thất gần một ngàn đồng khiến cho chủ quán cảm thấy có chút đau đớn. Hơn nữa thân thể bị tra tấn còn thần kinh bị hù dọa. Chủ quán cảm thấy cho dù là mang tên chủ bán kia ra bắn chết một năm cũng không đủ để hấn hả

giận. Dùng một cái giá thấp như vậy để bán cái bàn trang điểm này đi, còn đặc biệt tìm một người không quen biết, dùng số tiền bán được để trả tiền thuê sân. Tên chủ bán này rõ ràng đã có âm mưu từ trước. Điều này không khỏi làm cho chủ quán lại bắt đầu hỏi thăm tổ tiên mười tám đời của người chủ bán một lần nữa.

Trở lại trong thành phố đã là buổi chiều, đem chiếc xe thuê đi trả. Chủ quán cảm giác mình mệt mỏi không chịu nổi. Liên tiếp hai đêm bị dọa kinh sợ, thân thể còn đang bị sốt.

Thấy ngủ cũng không được ngon giấc, chủ quán không có mở cửa tiệm nữa, vẫn là đi về nhà nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Cảm giác mới ngủ chưa được bao lâu, đợi cho đến khi chủ quán tỉnh lại thì mới hơn năm giờ. Mặt trời bên ngoài còn chưa xuống núi. Chủ quán đứng dậy mặc quần áo xong, điện thoại liền vang lên.

Nguyên lại là bạn bè gọi tới rủ buổi tối cùng nhau chơi mạt chược. Chủ quán nghĩ nghĩ, gần đây đã lỗ mất không ít tiền, nói không chừng đêm nay có thể thắng lại một ít, liền sẵn khoái đồng ý.

Hai giờ đêm, chủ quán ủ rũ trên đường trở về nhà. Cũng không biết hôm nay làm sao vậy. Không chỉ có không lên được bài tốt, còn tự châm pháo đốt mình. Đêm nay đánh bài, không những không thu lại được tiền tổn thất trở về, ngược lại còn mất thêm một ngàn đồng. Điều này không khỏi làm cho chủ quán cực kỳ ủ rũ. Đúng như lời các cụ già đã nói, bị quỷ ám thì khí tràng trên người sẽ rất thấp. Chẳng những sẽ sinh bệnh, vận khí cũng trở nên không tốt. Chủ quán lại đem toàn bộ người nhà tên chủ bán ra mắng đi mắng lại mấy lần.

Mở cửa nhà ra, chủ quán ném cái chìa khóa lên trên chiếc ghế salon, đuổi lưng một cái.

Liên tục hai ngày không được ngủ ngon giấc, rốt cục đêm hôm nay có thể ngủ một giấc thật ngon rồi.

Không đợi chủ quán kịp buông lỏng, liền như ngừng lại tại chỗ. Tại cái cửa sổ cách đó không xa, nữ quỷ kia vẫn lóe thanh quang như cũ, lẳng lặng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Mái tóc được búi lên, gương mặt tái nhợt, đôi môi đỏ, còn cả bộ sườn xám tươi đẹp kia, trên mặt vẫn là sầu bi vô tận như cũ.

Chủ quán có chút muốn khóc, hấn lập tức xoay người sang chỗ khác, muốn mở cửa phòng chạy ra ngoài, lại phát hiện ra như thế nào thì cũng không mở được cửa ra, dù cho có giật cái tay nắm cửa kia như thế nào thì cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Nữ quỷ kia nhẹ nhàng thở dài một hơi, xoay đầu lại, nhìn thấy chủ quán đang liều mạng phân cao thấp với cánh cửa, đôi mày của nàng lại càng nhíu lại.

- Ô ô ô... Chị hai, cho tôi một đường sống có được không?

Cánh cửa kia không mở ra được, chủ quán cả người vô lực, ngồi bệt xuống dưới đất, nước mắt không tìm được mà chảy ra.

Thanh quang trên người nữ quỷ kia lấp lóe, chỉ trong thời gian nháy mắt, liền đi tới trước mặt chủ quán, cúi đầu nhìn hấn đang ngồi than khóc dưới đất.

- Người không được ném ta ở nơi đó, người phải đưa ta trở về.

Nữ quỷ kia mở miệng, trong giọng nói mang theo một cổ u oán.

- Không phải là tôi đã đưa cô trở về rồi đó thôi?

Chủ quán nhìn về phía sau, lại phát hiện không có đường lui, ở phía sau là cánh cửa đang đóng chặt.

115. Chương 118: Cảm Giác Kỳ Quái Quen Thuộc

- Không phải là ở đó, không phải ta từ nơi đó tới, người phải đưa ta trở về, ta phải đi về, nếu mà hấn trở về, ta sợ hấn sẽ không tìm thấy ta.

Nữ quỷ kia vẫn dùng khẩu khí ai oán như cũ, lặp lại những câu nói kia.

- Tôi van cô, thật sự là tôi chịu không nổi, cô tha cho tôi đi.

Chủ quán cảm giác mình sắp xong đời rồi.

- Cô thần thông quảng đại, đi tìm cái tên người bán trước kia của cô đi, là hấn bán cô cho tôi, hấn biết cô tới từ chỗ nào, cô buông tha cho tôi đi.

Nữ quỷ kia thở dài một hơi.

- Ta không tìm thấy người kia, người kia đã bán ta cho người. Hiện tại ta chỉ có thể tìm tới người. Đưa ta trở về, ta sợ hấn trở về không thấy ta, hấn sẽ sốt ruột.

Chủ quán hiện tại ruột gan cũng đang hồi hận, nếu không phải mình tham tiền thì sao có thể gặp phải phiền toái lớn như vậy. Hiện tại đầu óc của hấn đã trở nên rối loạn, không biết phải làm gì.

Nhìn thấy chủ quán điên điên khùng khùng vừa khóc vừa cười ở trong góc, nữ quỷ kia thở dài. Đi tới bên cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Cái quỷ ảnh cô độc kia, nương theo ánh trăng càng có vẻ cô độc.

- Tâm nhược quỳện liễu, lệ dã kiên liễu. Giá phân thâm tình, nan xá nan liễu.

Nữ quỷ kia lại nhếch đôi môi màu đỏ lên, khẽ hát lên bài ca này, một lần, một lần, lại một lần, tiếng hát cứ quanh quẩn trong phòng.

Chủ quán có chút mập mạp hiện tại đã buồn bực đến mức không nói lên lời. Bị nữ quỷ kia ám, như thế nào cũng không thoát khỏi được. Muốn thoát khỏi cái bàn trang điểm kia lại không tìm được người chủ bán lúc đầu. Muốn ném cái bàn trang điểm kia đi, nữ quỷ kia mỗi lúc trời tối lại đến tìm hấn, dù cho có ném đi bao xa cũng không có tác dụng, giống như nữ quỷ kia đều biết đường trở về vậy. Chủ quán đã thử nhiều lần, mỗi lần đều có kết quả giống nhau, hơn nữa có thể là muốn giáo huấn chủ quán một chút. Nếu chủ quán thành thành thật thật để chiếc bàn trang điểm ở trong quán thì còn may, nữ quỷ kia nhiều nhất chỉ đi ra ngoài ca hát vào ban đêm, sau đó oán hận nói chủ quán không nên mua nàng vài câu, hoặc là than thở phải trở về chỗ nào đấy. Nhưng mà một khi chủ quán có tâm tư gì, muốn ném cái bàn trang điểm đi đâu đó, như vậy nữ quỷ kia sẽ chờ đến khi chủ quán ngủ rồi biến cả căn phòng trở thành một cái hầm băng, cam đoan đến

ngày hôm sau, nhất định chủ quán sẽ bị cảm sốt linh tinh.

Người là động vật có lực thích ứng rất mạnh, mặc kệ là đáng sợ cỡ nào, nếu mỗi ngày đều nhìn thấy, hơn nữa mỗi lần đều không làm tổn thương tới chính mình, như vậy cái loại cảm giác sợ hãi tự nhiên sẽ chậm rãi giảm sút. Hiện tại chủ quán cũng không có bị nữ quỷ kia hù dọa đến mức tè ra quần như lúc mới bắt đầu nữa, lại đổi lại thành một loại cảm giác phiền chán.

Lại nói tiếp, bộ dáng của nữ quỷ kia trong quá khứ cũng có thể coi như là một mỹ nữ.

Chỉ là làn da có chút tái nhợt, đôi môi tươi đẹp, khuôn mặt có chút u oán, nếu tưởng tượng nàng là một người có bệnh ngoài da thì cũng không có cái gì mà sợ hãi. Nhưng mà mỗi lúc trời tối thì chủ quán cũng không thể nào thưởng thức được vị mỹ nữ này. Không nói đến việc nàng không phải là con người, mà trên người nàng luôn lóe lên thanh quang giống như ma chơi. Mỗi khi trời tối nếu không lập đi lập lại nói về việc phải trở về chỗ nào đó thì lại đứng ở cửa sổ không ngừng ca hát, khiến cho hấn không thể chịu đựng được. Người có thể tưởng tượng ra, mỗi khi trời tối lúc người đi ngủ, có một nữ quỷ đứng ở trong phòng,

nếu không phải là lỗi nhải bên tai người thì cũng là không ngừng hát đi hát lại một ca khúc. Dù là ai cũng không thể ngủ yên được. Hiện tại ban ngày chủ quán đều là ngồi trong quán ngáp ngắn ngáp dài.

Không có cách nào khác, nếu là con người thì ban ngày đều phải làm việc, nếu ban ngày không làm việc thì sẽ chặt đứt hết mọi nguồn thu nhập. Chủ quán chỉ có thể cố gắng ngồi bán hàng ở trong cửa tiệm. Chỉ trông vào mỗi sáng sớm khi mặt trời lên thì đi đến cửa tiệm sớm để chớp mắt một chút. Sau đó thì dậy trông cửa hàng, đến đêm về thì ngủ một chút đến đêm khuya. Còn lại từ đêm khuya trở đi thì chỉ có thể xem TV suốt đêm rồi nghe tiếng lỗi nhải và tiếng hát của nữ quý kia.

Chủ quán cũng từng nghĩ tới việc dùng những thủ đoạn phi thường. Đã có quý, như vậy những phương pháp trừ quý quái ở trong TV vẫn là có độ tin cậy một chút. Chủ quán liền đi đến các chùa miếu, xin tượng phật, tràng hạt. Muốn dùng mấy thứ này để ngăn chặn nữ quý kia. Nhưng mà nữ quý kia cũng chỉ nhìn thoáng qua, không thèm để ý đến, vẫn cứ lỗi nhải, tiếp tục ca hát. Những thứ của chủ quán kia một chút tác dụng cũng không có. Chủ quán cũng đã thử tụng niệm kinh văn linh tinh gì đó trong lúc nữ quý kia xuất hiện.

Nào là Kim Cương Kinh, kinh A Di Đà, Địa Tạng Bồ Tát, Thiên Thủ Thiên Nhân Quan Thế Âm Đại Bi, Đà La Ni. Dù sao những thứ nghe nói đến đều đã thử qua, nhưng mà một chút hiệu quả cũng không có. Nữ quý kia không hề có ý kiến gì, giống như là chủ quán đang hát nhạc đệm cho nữ quý kia vậy, bên này hẩn tụng kinh, bên kia nàng ca hát, hai người song tấu với nhau. Nếu bản thân không làm được, như vậy xin mời nhân sĩ chuyên nghiệp ra tay là được. Chủ quán mời hòa thượng, mời đạo sĩ đến. Hòa thượng vây quanh bàn trang điểm kia niệm kinh, đạo sĩ cũng vây quanh nó làm phép. Niệm xong kinh, làm xong phép, người ta cầm tiền rồi ra đi, buổi tối chủ quán lại tiếp nghe ca hát.

Đường chính đã không được, như vậy liền thử một số chiêu khác. Chủ quán bắt đầu tìm kiếm một số cao nhân. Không phải mọi người đều nói đến cao nhân ẩn thế sao.

Tìm được rất nhiều người nghe nói đều là nhân sĩ thông linh. Nhưng mà thật không ngờ, trong mười người thì có bảy người là bọn trộm mộ, hai người là thầy tướng số, còn lại một người là đồng cốt. Điều kỳ quái nhất chính là còn có một người đến đây để tìm mộ phần. Chủ quán còn có chút cười khổ không được, hiện nay vì sao phần lớn nhân sĩ thần quái đều là bọn đào bới mộ vậy. Còn tổ chức thành một đoàn thể để đi đào trộm mộ.

Gọi thần, làm phép, trả tiền, người đi. Vẫn như trước chẳng thấm vào đâu, tiền đã tiêu không ít, chủ quán vẫn phải chịu đựng bị làm phiền lúc nửa đêm.

Hiện tại chủ quán chỉ có thể mỗi ngày nhìn cái bàn trang điểm đặt ở một góc sáng sủa trong quán mà thở dài. Cái bàn trang điểm gần như là dùng tiền mặt để tạo thành kia bây giờ càng nhìn lại càng cảm thấy không vừa mắt. Mỗi lúc trời tối bị nữ quý kia gây sức ép tới lui, trong một tuần này chủ quán liền giảm mất hai mươi cân, thật là một phương pháp giảm béo tốt.

Được hôm nghỉ phép, Tống Tân lại đi tới con đường này. Vị hôn thê đã yêu cầu, không thể không đáp ứng. Tuần trước, những đồ dùng trong nhà đã mua được không ít, nhưng đáng tiếc là còn chưa mua được bàn trang điểm thích hợp. Có thì thật ra cũng có, nhưng mà không phải là giá cả quá cao thì lại rách nát không ra hình dáng gì, cho nên hai người không có mua.

Qua một tuần, nghe vị hôn thê mỗi ngày đều than thở không có phương tiện để hóa trang, Tống Tân đành phải lại đi xem có thể tìm được cái thích hợp hay không. Nếu mà thật sự không được, liền dùng ít tiền mua cái mới cho xong. Tống Tân thật sự không chịu nổi khi ngày nào cũng nghe vị hôn thê kêu ca, không bằng cứ mua cái mới cho xong.

- A, hình như lần trước mình đến nhà này không có mở cửa.

Tống Tân đi qua cửa hàng bán đồ dùng trong nhà, nhớ tới lần trước đi qua đây thì cửa hàng này đóng cửa nên không có vào xem qua. Hắn quyết định trước tiên cứ tiến vào trong này xem sao. Nói không chừng có thể kiếm được thứ gì đó thích hợp. Hơn nữa cửa hàng này Tống Tân cũng đã từng tới, tuy rằng những thứ tốt thì giá cả cũng hơi ột chút, nhưng mà chủ quán dường như cũng không phải là một người kiên nhẫn. Đây đưa nhiều một chút thì liền có thể giảm giá cả xuống, thậm chí so với cửa hàng khác thì còn tiện nghi hơn.

Tổng Tân đi vào cửa tiệm, nhìn thấy chủ quán ngồi ngủ gật ở một bên, thần sắc dường như có chút tiều tụy. Chủ quán đang ngủ rất ngon, nước miếng chảy một vũng lớn trên mặt đất. Tổng Tân quyết định trước tiên không cần đánh thức chủ quán dậy, chính mình tự xem xét kỹ đã, nếu có thứ thích hợp sẽ gọi chủ quán sau.

Tổng Tân đi dạo một vòng quanh cửa hàng, những thứ đồ vật có không ít, nhưng mà thích hợp thì thật sự là không có. Những thứ xa hoa tự nhiên là không cần phải nói.

Tổng Tân còn chưa xa xỉ tới mức mua một chiếc bàn trang điểm tốn mất một hai ngàn đồng. Tiện nghi thật ra cũng có, nhìn qua cũng không phải không đẹp. Chỉ tiếc là chỉ cần Tổng Tân động tay vào thì nó sẽ lay động không ngừng. Tổng Tân thực hoài nghi thứ này mua về không biết có được ba ngày là sẽ hỏng hay không.

Tổng Tân thở dài một hơi, nếu cửa hàng này cũng không có đồ thích hợp, như vậy chỉ sợ hôm nay lại không mua được hàng tiện nghi. Nếu mà không muốn bị vị hôn thê lải nhải, như vậy thì bỏ thêm một nửa giá tiền ra mua cái mới. Ngẫm lại, bỏ ra một hai ngàn đồng để mua một cái bàn trang điểm, Tổng Tân cũng có chút cảm giác xót xa.

Đi qua cái rương trước mặt, Tổng Tân đột nhiên có một cỗ cảm giác thật đặc biệt. Cái loại cảm giác này, dường như là một loại vui sướng, một loại chờ đợi, còn có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu nổi. Nhìn cái rương màu đỏ sẫm trước mắt này, Tổng Tân có thể xác định chắc chắn hẳn chưa từng thấy qua thứ này trước kia, thế nhưng loại cảm giác quen thuộc kỳ quái này là đến từ nơi nào đây?

Ngón tay nhẹ nhàng sờ vào những cái hoa văn nổi ở trên cái rương kia, loại cảm giác quen thuộc này càng phát ra mãnh liệt. Đã gặp qua ở nơi nào nhỉ? Tổng Tân có chút hoang mang.

Không biết như thế nào, hình như là đại não đột nhiên tỉnh ngộ, ý thức đột nhiên cho Tổng Tân biết được cái rương vuông bốn góc này là một cái bàn trang điểm. Tổng Tân cũng rất là kỳ quái, cái rương này nếu để cho người bên ngoài nhìn xem, tuyệt đối sẽ không nhận ra được là cái gì. Nhưng mà hẳn cứ như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy cái rương này liền khẳng định nó là một cái bàn trang điểm.

Gỡ cái chốt cài cửa ở bên dưới ra, Tổng Tân lật cái nắp lên. Một mặt gương đồng ở bên dưới cái nắp xuất hiện ở trước mắt Tổng Tân. Cái gương kia phản chiếu bóng người bên trong, mặc dù không có rõ ràng như cái gương thủy tinh hiện đại, nhưng mà lại có một loại hương vị khác thường.

Như là quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn, đại não của Tổng Tân căn bản không cần phải suy nghĩ, liền cực kỳ điều luyện lắp ráp cái rương này thành một cái bàn trang điểm cổ kính.

Bàn trang điểm làm bằng gỗ màu đỏ, cái gương đồng thật lớn được gắn ở phía trên.

Bên ngoài bàn trang điểm được phủ kín những hoa văn nổi, hai bên là hai cái ngăn kéo đựng đồ. Những thứ này đối với Tổng Tân thoát nhìn đều hết sức quen thuộc, dường như là đã gặp qua trong mộng.

Thoạt nhìn giá cả của chiếc bàn này cũng không tính là tiện nghi, đột nhiên trong lòng Tổng Tân có một cỗ xúc động, đó là vô luận giá cả của nó bao nhiêu, cho dù là táng gia bại sản thì cũng phải mua lại nó.

- Ông chủ, chiếc bàn trang điểm này bao nhiêu tiền?

Ánh mắt Tổng Tân luyến tiếc rời khỏi chiếc bàn trang điểm, mở miệng hỏi.

- Ủ...ừ?

Ông chủ bị tiếng nói của Tổng Tân cắt đứt mộng đẹp, hai mắt còn có chút mông lung, thuận tiện xoa xoa nước miếng trên cằm.

- Cậu nói gì?

- Tôi nói, thứ này, bao nhiêu tiền, tôi muốn mua.

Giọng nói của Tổng Tân lộ ra vẻ kiên định, hai mắt không hề nguyện ý rời khỏi chiếc bàn trang điểm này dù chỉ một chút, đôi bàn tay không ngừng run rẩy.

- Thứ này, không bán.

Chủ quán tức giận hồi đáp. Nếu mà bán thứ này đi, buổi tối nữ quý kia lại tới đây gây rối, chủ quán lại phải mua về. Chủ quán cũng không muốn gây sức ép qua lại.

- Tôi xin ông, bán cho tôi.

Khẩu khí của Tống Tân chuyển thành van nài, bất kể như thế nào, thứ này hẳn đều phải có được.

- Không bán là không bán, đừng gây thêm phiền phức cho ta.

Chủ quán tức giận đáp.

- Thứ này, bán vậy...Ừ?

Đầu óc của chủ quán đột nhiên thanh tỉnh. Lần trước không phải là hẳn mua được ở trong tay người khác sao? Nữ quý kia cũng chính là từ lúc đó bắt đầu dây dưa với mình. Nhớ rõ nữ quý kia lúc đó đã từng nói, nàng không tìm thấy người chủ bán lúc trước, là bởi vì chủ quán mua lại nàng. Nếu người khác có thể bán, tự nhiên hẳn cũng có thể dùng loại phương pháp này để thoát khỏi nữ quý kia.

- Bán, bán.

Trong nháy mắt, chủ quán liền đổi thành bộ dáng tươi cười.

- Giá cả tùy cậu.

- Tùy tôi?

Tống Tân kỳ quái nhìn chủ quán.

- Đương nhiên.

Chủ quán thân thiết vỗ vỗ bả vai Tống Tân.

- Cậu cũng là người thuê nhà như tôi, chúng ta coi như là bằng hữu? Nếu đã là bằng hữu, thì cần phải giúp đỡ lẫn nhau.

- Thứ này, hẳn là phải rất quý.

Tống Tân nhú mày, cái bàn trang điểm này rất cổ. Tuy rằng hẳn không có kinh nghiệm gì, nhưng mà hẳn cảm giác giá cả của thứ này tuyệt đối không thấp. Hẳn lấy cái ví ra, lấy ra năm trăm đồng.

- Tôi chỉ có nhiều như vậy thôi.

Nhìn thấy năm trăm đồng tiền ở trong tay Tống Tân, bộ dạng của chủ quán dường như có chút đấu tranh. Hẳn vươn tay, rút lấy ba tờ ở trong đó ra.

- Chỉ cần ba trăm đồng?

Tống Tân có chút khiếp sợ. Thứ này, cho dù là chủ quán có hô lên ba nghìn đồng hẳn cũng sẽ không kinh ngạc. Hẳn vốn đã chuẩn bị trước, năm trăm đồng này hẳn vốn định là tiền đặt cọc, trước tiên cứ đặt như vậy, sau đó thì trả dần.

- Bạn bè mà, tự nhiên là có giá cả của bạn bè.

Chủ quán cất ba trăm đồng vào trong túi quần. Tự nhiên là hẳn cũng có quyết định của hẳn.

Nếu mà nữ quý kia vẫn dây dưa không dứt, lúc hẳn mua trở lại cũng đỡ phải phiền toái. Dù sao bây giờ bán với giá thấp, sau này mua lại, cho dù là tiểu tử này mở miệng đòi nhiều tiền thì cũng không tăng thêm bao nhiêu được.

- Có muốn ta giúp cậu một tay tìm xe trở về nhà không, miễn phí đó.

116. Chương 119: Giác Mộng Kinh Hoàng

- Ba trăm đồng còn vận chuyển giúp?

Tổng Tân cảm giác thực sự là có cái bánh nướng từ trên trời rơi xuống.

- Bạn bè mà, dù sao cũng là bạn bè.

Khuôn mặt của chủ quán cười như nở hoa, bộ dáng sắp được giải thoát.

Nhìn thấy chiếc bàn trang điểm mới mua được đặt ở một góc sáng sủa trong phòng, Tổng Tân nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve. Thứ này dường như đã nhìn thấy ở trong mộng, có một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ. Nhìn thấy cái bàn trang điểm cổ kính này, Tổng Tân cảm giác tuổi thọ của nó nhất định là không ngắn. Có thể còn là đồ cổ nữa, không biết tại sao chủ quán kia lại dễ dàng bán nó đi như vậy, đã thế còn chuyển hàng đến tận nơi nữa. Vốn cái bàn trang điểm này xếp gọn vào một chỗ thì so với cái rương đựng quần áo ở trong xa hội cũ cũng không khác nhau bao nhiêu. Nhưng mà Tổng Tân vừa liếc mắt một cái đã để ý đến cái rương này, hơn nữa chỉ nhìn thoáng qua liền biết được thứ này chính là bàn trang điểm. Phảng phất như là bản năng nói ình biết. Có lẽ thứ này có duyên đối với mình, cũng có thể thứ này là đồ mà kiếp trước ta đã từng dùng qua. Tổng Tân nghĩ đến đây thì không khỏi cười cười tự giễu. Nếu mà thật sự có kiếp trước, chẳng lẽ kiếp trước hẳn là một nữ nhân sao? Nam nhân cũng sẽ không dùng thứ này.

Chuông điện thoại vang lên, là vị hôn thê của hắn gọi tới từ cơ quan. Tổng Tân đưa điện thoại lên nghe, ánh mắt vẫn không rời khỏi chiếc bàn trang điểm kia.

- Anh đang ở nhà à?

Thanh âm của vị hôn thê truyền tới từ bên kia điện thoại.

- Ủ, bao giờ thì em tan ca, anh chờ em về rồi mình cùng ăn cơm.

Tổng Tân nhìn đồng hồ, đã là hơn năm giờ chiều, hẳn là sắp đến giờ tan sở của vị hôn thê.

- A, hôm nay chưa chắc em đã về, anh tự đi ăn cơm đi.

Vị hôn thê của hắn xin lỗi nói.

- Đêm nay có thể em sẽ không trở về, em cần phải tăng ca.

- Sao lại vậy? Lại muốn em tăng ca sao? Bệnh viện của em cũng quá không công bằng.

Tổng Tân nhíu mày, có chút đau lòng. Trần Viêm là hộ sĩ, thường xuyên sẽ vì bệnh viện không đủ công nhân mà yêu cầu tăng ca. Mà Trần Viêm là một người mới, tự nhiên là sẽ bị yêu cầu tăng ca nhiều nhất.

- Không có biện pháp.

Thanh âm của Trần Viêm có chút bất đắc dĩ.

- Ai bảo em là người mới chứ? Làm một người mới tự nhiên là mẹ nó chứ bị ép buộc đủ thứ.

- Đáng giận nếu còn ức hiếp người như vậy nữa thì chúng ta mặc kệ họ.

Tổng Tân có chút tức giận, hơn nữa còn là đau lòng cho thân thể của vị hôn thê.

- Trong tuần này đã phải tăng ca bốn ngày rồi, có còn để cho người ta sống nữa hay không.

- Nghỉ, nếu như em nghỉ không đi làm thì anh nuôi em nha.

Mặc dù trên miệng Trần Viêm nói như vậy, nhưng mà trong lòng vẫn có chút ngọt ngào.

Vị hôn phu lo lắng ình là chuyện tốt, nhưng mà cũng chỉ có thể nói vậy thôi.

Hai người đều là những người vừa bước ra ngoài xã hội, lại không có căn cơ gì trong này, nếu mà thật sự không đi làm thì sẽ chết đói. Hiện tại không riêng gì thịt, mà đồ ăn so với thịt cũng đắt hơn không kém. Tiền lương của một người chỉ sợ là đủ để trả tiền ăn hàng tháng mà thôi. Còn nữa, tiền đã vay thì làm sao đây, chẳng lẽ lại không mua nhà?

Tổng Tân vừa định hào khí hô lên một tiếng.

- Anh sẽ nuôi em.

Nhưng mà không đợi hần kịp nói ra thì đã nuốt trở lại. Tuy rằng bây giờ vẫn chưa chuyển đến phòng mới, nhưng mà hiện tại hai người cũng coi như là có nhà. Chỉ là số tiền phải trả cho ngân hàng mỗi tháng cũng không phải nhỏ.

Nghe vị hôn phu của mình á khẩu không trả lời được ở đầu dây bên kia, Trần Viêm bật cười hì hì một tiếng.

- Được rồi không cần phải tính toán như vậy. Có ai mà không phải đi từng bước một lên chứ. Bây giờ hai người chúng ta vất vả một chút cũng không sao cả, như thế cũng chỉ vì để cuộc sống sau này tốt hơn mà thôi.

- Ủ, buổi tối em trực ban thì chú ý một chút, không nên cố gắng quá.

Tổng Tân cũng rất bất đắc dĩ đối với cuộc sống bây giờ, chỉ có thể nói vài câu quan tâm nhạt nhẽo mà thôi.

- Anh đã mua được bàn trang điểm cho em chưa?

Trần Viêm đột nhiên nhớ tới Tổng Tân nói hôm nay muốn tiếp tục đi đến các cửa hàng để xem.

- Nhanh một chút, không có bàn trang điểm, mỗi buổi sáng ngay cả chỗ để đứng trang điểm cũng không có, thực là phiền toái.

- Ủ...Mua thì mua được rồi, nhưng mà...

Tổng Tân nhìn thoáng qua chiếc bàn trang điểm, có chút do dự. Lúc ấy chính mình cũng không biết vì cái gì mà lại mua chiếc bàn trang điểm này về. Tuy rằng cái bàn trang điểm này nhìn qua không tệ, nhưng mà căn bản không phải là loại mà Trần Viêm cần.

Thứ này sợ rằng chỉ có thể đặt ở trong nhà để chiêm ngưỡng mà thôi, không thể dùng để trang điểm được. Tối thiểu là nếu dùng chiếc gương đồng kia để trang điểm thì không biết sẽ biến thành cái bộ dạng gì nữa.

- Không biết là em có thích hay không.

- Ôi chà ! Mua được là tốt rồi, còn có cái gì thích hay không thích.

Trần Viêm căn bản là không thể tưởng tượng ra vị hôn phu sẽ mua về loại bàn trang điểm gì.

- Dù sao thì cũng là bây giờ dùng tạm, đợi cho đến lúc chúng ta có nhà rồi thì mới thay thế đồ tốt.

- Ủ...Cứ chờ em trở về rồi nói sau.

-Tổng Tân cũng không dám nhiều lời, sợ vị hôn thê tức giận, vội vội vàng vàng cúp điện thoại.

- Hô...

Cúp điện thoại xong, Tổng Tân thở dài một hơi. Quên đi nói không chừng vị hôn thê trở về nhìn thấy sẽ thích thì sao ? Tuy rằng cảm thấy rất không có khả năng này, nhưng mà Tổng Tân vẫn tự an ủi mình. Bất kể như thế nào, chiếc bàn trang điểm này cũng là đồ hần đã mua về. Nếu mà vị hôn thê còn không thích thì đi mua một cái khác là được rồi.

Cái này cứ xem như là đồ sưu tập trong nhà cũng được. Tổng Tân chợt lóe lên một ý tưởng.

Nếu mà vị hôn thê của mình thực sự không thích thì cứ nói là chính mình nhìn trúng món đồ cổ này, chủ quán không biết xem hàng, dùng một cái giá tiện nghi là có thể mua lại.

Sau này bán đi có thể sẽ được một cái giá lớn. Bây giờ cả nước đều rất có hứng thú đối với đồ cổ, nói như vậy thì nhất định vị hôn thê sẽ không tức giận.

Nhìn thấy trời đã tối, Tổng Tân có một mình tự nhiên là lười nấu cơm, hần mặc quần áo xong, chuẩn bị đi ra bên ngoài tùy tiện ăn chút gì đó. Đóng cửa phòng xong, Tổng Tân chậm rãi đi xuống lầu, nhưng không có nhìn thấy chiếc bàn trang điểm được để ở một bên kia, trên chiếc gương đồng thoáng hiện lên một nét quang mang kỳ quái.

Căn phòng Tống Tân thuê, kỳ thật cách cái cửa hàng đồ dùng trong nhà cũ kia cũng không xa. Trên đường đi ăn cơm tự nhiên là sẽ đi qua cửa hàng đó. Nhưng mà lúc Tống Tân đi qua thì cái cửa hàng đó đã sớm đóng cửa. Tống Tân nhìn đồng hồ, mới chỉ có năm rưỡi mà thôi, lại có thể đóng cửa sớm như vậy. Tống Tân cười cười, chủ quán này thật là có cá tính, bày đặt không làm sinh ý mà lại đóng cửa sớm về nhà.

Tìm một quán cơm nhỏ, tùy tiện ăn một chút. Tống Tân ngẫm lại thì về nhà một mình cũng không có chuyện gì để làm. Vừa mới chuyển nhà, có TV cũng chưa xem được, vị hôn thê lại không ở nhà, có trở về cũng chỉ là một mình ngây người mà thôi. Tống Tân quyết định đến quán Internet chơi trong chốc lát, chờ đến đêm khuya thì quay trở về phòng để ngủ.

Ngồi vào máy tính, lên mạng chơi trò chơi được một lát, Tống Tân vẫn cảm giác có chút nhàm chán. Hiện tại, hắn đã qua cái tuổi ham mê trò chơi rồi, lúc trước có thể ngồi chơi game suốt đêm, nhưng mà hiện tại nhiều nhất cũng không đến một giờ, một chút hứng thú cũng đều không có. Những bạn bè quen biết ở trong game, hiện tại từng người từng người đều đã có công việc riêng, rất ít khi có thể gặp được ở trong game. Tống Tân tắt trò chơi đi, tùy tiện mở mấy trang Web lên để giết thời gian.

Tin tức trên mấy trang mạng này khiến cho hắn chú ý, một vị nông dân trong lúc rửa chân ở suối thì phát hiện một mảnh gạch ngói thật lớn, trải qua xem xét thì khối gạch ngói này là từ đời Hán. Lão nông dân này lập tức bán ột người sưu tập rồi trở nên phát tài.

Tin Tức này không khỏi làm Tống Tân nhớ tới cái bàn trang điểm vừa mới mua về, nhìn hình dáng của nó, chỉ sợ cũng có trên dưới trăm năm lịch sử. Tống Tân quyết định tìm ở trên mạng xem, có thể tìm được chút ít tin tức nào về cái bàn trang điểm kia không.

Không tìm thì còn không sao, vừa tìm một cái Tống Tân liền chấn động. Nếu chiếu theo hình dáng và hoa văn trên chiếc bàn trang điểm kia, thì ít nhất nó cũng thuộc về đời nhà Thanh. Hơn nữa còn cả chiếc gương đồng kia, chỉ sợ tuổi tác còn lâu hơn nữa. Nếu thứ này là thật sự, chỉ sợ giá trị đã vượt quá năm ngàn đồng, còn có thể bán với giá trên vạn đồng. Mà Tống Tân chỉ mất có ba trăm đồng liền có thể mua được, phải nói là thật được đại tiện nghi.

Tống Tân ngẫm lại, nếu mà mang cái bàn trang điểm này bán tiếp đi, chỉ sợ mình có thể kiếm được một số tiền lớn. Thế nhưng ý niệm này vừa lóe ở trong đầu liền bị hắn phủ định. Không biết như thế nào nhưng hắn rất luyến tiếc không muốn bán cái bàn trang điểm này.

Thật giống như một món đồ đã dùng từ rất lâu rồi, đã có cảm tình, nếu mà bán cho người khác, chính mình sẽ rất đau lòng.

Loại cảm giác này khiến cho Tống Tân cũng cảm thấy rất kỳ quái. Lại nói tiếp, thứ này mới chỉ mua được mấy giờ mà thôi, tại sao lại có loại cảm giác này? Tống Tân lắc đầu, cảm giác dường như mình có chút rối loạn.

Về nhà đã là hơn mười hai giờ, không nghĩ tới chính mình lại xem những tin tức trên mạng kia tới mức nhập thần, bất tri bất giác đã trải qua thời gian dài như vậy. Tống Tân cảm giác có chút mệt nhọc, ngày mai còn phải đi làm, hắn liền cởi quần áo ra, chui vào trong chăn.

Không biết đã ngủ bao lâu, Tống Tân bị cảm giác tức bụng làm cho tỉnh lại. Hắn cảm thấy mờ mịt, muốn đi vệ sinh. Đột nhiên một cổ cảm giác kỳ quái ập đến, Tống Tân cảm giác có người đang nhìn hắn. Ở trong phòng chỉ có một mình hắn, cái cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm khiến cho hắn quên sạch cơn buồn ngủ. Tại sao lại như vậy được, đêm nay rõ ràng chỉ có một mình mình ở nhà, tại sao lại có cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm. Tống Tân nơm nớp lo sợ nhìn lại xung quanh, lại phát hiện ở giường bên kia, dường như có một thân ảnh, tuy tối nên không nhìn rõ lắm, nhưng mà cái thân ảnh kia đang nhìn hắn.

- Người nào!

Tống Tân giật nảy mình, nhảy xuống giường, tìm kiếm thứ gì đó có thể làm vũ khí.

Hắn cầm lấy một cái chổi đặt ở cách đó không xa, quay đầu lại, thì phát hiện ra cái bóng người kia đã không thấy đâu nữa.

- Ăn trộm ? Hay là có ma ?

Tổng Tân vẫn cầm cây chổi, có chút sợ hãi. Hắn đi đến chỗ công tắc đèn trong phòng, vội vàng mở đèn lên. Hắn đã tính toán rất rõ ràng trong đầu, nếu như là ăn trộm, như vậy đột nhiên bật đèn sẽ dọa hấn một trận, sau đó mình thừa dịp tên trộm còn đang kinh hoàng thì xông tới chế phục hắn rồi báo công an. Nhưng nếu là có ma...Như vậy thì chạy nhanh ra ngoài là được.

Cái bóng đèn huỳnh quang bốn mươi oát chiếu sáng cả căn phòng. Xua tan đi bóng tối ở khắp các ngõ ngách trong phòng. Tổng Tân đề phòng nhìn xung quanh, căn phòng trống rỗng, chỉ có hấn một mình cầm cái chổi đứng ở chỗ đó, làm gì có thân ảnh người nào khác.

- Sao lại như thế được...

Tổng Tân khẳng định rõ ràng, vừa rồi thật sự là hấn đã thấy được một cái bóng dáng tối đen, tuyệt đối là có người.

Hắn đánh giá xung quanh căn phòng, ánh mắt dừng lại ở vị trí chứng kiến bóng người vừa rồi, đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ban ngày đưa cái bàn trang điểm kia tới, bởi vì không có chỗ để, hấn liền bảo công nhân đưa hàng đặt cái bàn trang điểm kia sát vào đuôi giường. Đợi cho đến khi công nhân giao hàng đi rồi, hấn liền mở cái bàn trang điểm kia ra. Dựng thẳng cái gương đồng lên, chiếc gương đồng chiếu thẳng đến vị trí của hấn, lúc hấn đứng lên vẫn còn ngái ngủ, thấy được bóng dáng của chính mình thì bị dọa cho nhảy dựng lên.

- Chính mình dọa mình, thật sự là ngu ngốc.

Tổng Tân than thở một câu. Xem ra cái bàn trang điểm này không thể đặt ở vị trí cuối giường, nếu không buổi tối sẽ bị bộ dáng của chính mình dọa chết. Nhưng mà bây giờ đã khuya quá rồi. Tổng Tân cũng không muốn đi đổi lại vị trí cho cái bàn trang điểm. Cái bàn trang điểm này tuy rằng không quá lớn, nhưng mà nếu muốn di chuyển vị trí của nó thì khó tránh khỏi sẽ phát ra âm thanh, hấn sợ sẽ ảnh hưởng tới hàng xóm đang

ngủ ở bên dưới.

Tổng Tân khép chiếc bàn trang điểm kia lại, cái gương đồng kia tự nhiên là sụp xuống, không thể chiếu lên giường được nữa, lúc này Tổng Tân mới yên tâm ngủ.

Tổng Tân cảm giác có chút lạnh, hấn co quắp thân thể rụt vào trong chăn, nhưng mà không tỉnh lại. Thuê căn nhà này không có hệ thống sưởi hơi, buổi tối lạnh đã thành thói quen, hấn cũng không cảm thấy khó chịu.

Một cánh tay tái nhợt nhẹ nhàng mơn trớn cái trán của Tổng Tân lộ ra bên ngoài chăn, hấn đang ngủ nhúu mày, nhưng mà cũng không có tỉnh lại.

- Chàng tìm tới ta, ta cũng tìm được chàng.

Trong phòng tối đen, một nữ nhân lóe thanh quang ngồi ở đầu giường Tổng Tân. Nàng nhìn Tổng Tân đang ngủ, trong mắt tràn ngập ôn nhu. Nhưng mà sắc mặt của nữ nhân kia tái nhợt không giống như con người, cộng thêm đôi môi màu đỏ tươi nên càng thêm quỷ dị. Cả người mặc một bộ sườn xám màu đỏ hoàn toàn không hợp với xã hội bây giờ. Đây rõ ràng là một nữ quỷ.

- Chàng đã nói là chàng sẽ quay về tìm ta, cho nên ta luôn luôn chờ chàng. Nhưng mà không nghĩ tới, ta cũng chưa đợi được chàng, mà cũng là chàng tìm được ta rồi.

Nữ quỷ kia như than như khóc ở bên cạnh Tổng Tân, như là vỗ về Tổng Tân đang ngủ vậy.

- Nhưng mà, vì sao mà lâu như vậy chàng mới tìm đến, ta ở nơi này mỗi ngày đều chờ đợi chàng. Chàng biết không, nơi đó lạnh lắm, lạnh đến nỗi lòng của ta không có cách nào an tĩnh lại.

Nữ quỷ nhăn mày lại, dường như có chút tức giận.

117. Chương 120: Ác Mộng

- Mỗi ngày ta đều rất cô đơn, cũng không biết chừng nào thì chàng mới đến. Có người đưa ta đến các địa phương khác nhau, mỗi lần như vậy ta cũng đều theo chân bọn họ, nói với bọn họ đưa ta trở về. Ta muốn ở nơi này chờ chàng. Nhưng mà mỗi lần như vậy thì người ta sẽ lại đưa ta đến một địa phương xa hơn nữa.

- Nhưng mà hiện tại ta biết rồi.

Đôi lông mày của nữ quỷ lại giãn ra.

- Bọn họ đều là do chàng phái tới, là chàng phái người tới tìm ta, đúng không? Chàng một mực tìm ta, rốt cục thì bây giờ chàng cũng đã tìm được ta rồi.

- Nhưng mà vì sao chàng lại biến thành như vậy?

Thanh âm của nữ quỷ kia chuyển thành tức giận.

- Không phải chúng ta đã nói rồi sao, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, vì sao chàng lại bỏ ta mà đi trước? Để lại ta có một mình, chàng muốn ta phải làm sao bây giờ?

- Nhưng mà quên đi, đã như vậy, cũng không có cách nào thay đổi cả.

Nữ quỷ thở ra một hơi.

- Bất kể như thế nào, chàng vẫn tìm được ta như đã hứa rồi, cho dù chàng đã không phải là chàng, nhưng mà ta thì vẫn là ta.

Thân thể nữ quỷ kia cúi xuống, đôi môi đỏ tươi kia nhẹ nhàng đặt lên trên trán Tống Tân, đôi môi lạnh như băng. Tống Tân đang ngủ say, thân thể lại càng co lại chặt hơn.

- Ta sẽ theo chàng, luôn luôn theo chàng.

- Tâm nhược quỳen liễu, lệ dã kiên liễu. Giá phân thâm tình, nan xá nan liễu.

Nữ quỷ kia đứng dậy, đi đến bên giường, nhẹ nhàng hát lên. Thanh âm kia vẫn u oán như vậy, nhưng mà bên trong lại mang theo một tia vui sướng, chờ mong. Tiếng ca kia tuy rằng không lớn, nhưng mà vẫn đánh thức Tống Tân dậy. Hắn chà xát con mắt còn đang ngái ngủ, Tống Tân có chút kỳ quái. Đã trễ thế này, nhà ai còn mở nhạc to vậy, không sợ hàng xóm đến phá cửa sao?

Tống Tân thấy rõ, một thân ảnh nữ nhân đang đứng ở bên cửa sổ, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ. Đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, tiếng ca kia chính là vang lên từ trong miệng nữ nhân này.

Dường như là cảm thấy Tống Tân tỉnh lại, nữ nhân kia ngừng hát, xoay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn thấy mặt nàng, đại não của Tống Tân trở nên rối loạn. Giống như trát lên một tầng bạch phiến thật dày vậy, quả thực so với vách tường được trát vôi vữa còn tái nhợt hơn. Lại thêm đôi môi màu đỏ phụ trợ thêm. Nữ nhân hướng về phía Tống Tân mỉm cười, Tống Tân lặng đi một chút. Nụ cười này, dường như là hắn đã gặp ở nơi nào.

Nhưng mà nữ nhân này, rõ ràng là hắn không biết.

- Người...

Tống Tân vừa muốn mở miệng nói chuyện, nữ nhân kia liền đưa ngón tay dựng thẳng ở bên mồm của mình, làm một động tác im lặng.

- Thực xin lỗi đã làm chàng thức dậy.

Nữ nhân kia mở miệng, thanh âm thật dễ nghe, nhưng lại có một cỗ cảm giác làm cho người ta cảm thấy không đúng. Giống như tiếng nói ở trong một cái phòng kín vậy, xung quanh đều có tiếng vang.

- Tại vì ta cao hứng quá, cho nên không nhịn được.

Thân ảnh của nữ nhân kia lấp lóe, nhưng mà chỉ trong thời gian nháy mắt, nữ nhân kia liền đi tới trước giường Tống Tân. Tống Tân căn bản là không thể thấy được rõ ràng nàng đi tới như thế nào.

- Ngủ đi.

Nữ nhân đưa cánh tay lạnh như băng lên vuốt đôi mắt của Tống Tân một cái, Tống Tân liền cảm thấy một cơn buồn ngủ không thể kháng cự lại ập tới, hần liền lăn ra ngủ.

- Ta sẽ luôn luôn coi chừng dùm cho chàng.

Chứng kiến Tống Tân lại lăn ra ngủ, cái miệng của nữ nhân kia nhẹ nhàng cong lên, lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng mà nụ cười này phối hợp cùng gương mặt tái nhợt và đôi môi đỏ tươi kia làm cho người ta không rét mà run. Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tán loạn của Tống Tân, nữ nhân kia khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy, dần dần biến mất ở trong không khí. Trong căn phòng này chỉ còn lại mình Tống Tân đang mê man, giống như là nữ nhân kia cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua vậy.

Tống Tân giật mình một cái tỉnh dậy, ánh mặt trời bên ngoài đã chiếu vào mặt. Hần lay động một chút, có cảm giác hơi văng đầu, hình như đêm qua chính mình ngủ không được ngon lắm. Áo ngủ phía sau lưng đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng.

Dường như, dường như là đã mơ một giấc mộng, một cái giấc mộng kỳ quái. Ở trong mộng hần nhớ rõ mình đã thấy một nữ nhân, nữ nhân kia mặc một bộ sườn xám màu đỏ thẫm, tóc búi cao, đứng ở bên cửa sổ cười với hần. Nữ nhân kia không phải là rất đẹp, nhưng lại có một cỗ cảm giác khiến cho người ta mê say. Nụ cười kia có chứa một loại vui sướng trong lòng, giống như là đột nhiên nhìn thấy tình nhân của mình vậy.

Nó cũng ảnh hưởng cả tới Tống Tân, hần cũng hướng về phía nàng cười cười. Không biết tại sao, Tống Tân cảm thấy hần đã biết nữ nhân này từ lâu rồi. Nhưng lại không thể nhớ ra tên của nàng. Hai người cứ đối diện như vậy, bầu không khí cũng coi như hòa hợp. Tuy rằng hai người đều không nói gì, nhưng mà trong lòng có một cảm giác thật ấm áp. Nhưng mà cái không khí hòa hợp này cũng không duy trì được bao lâu, Tống Tân chứng kiến trong mắt người đàn bà kia có nước mắt chảy ra. Tống Tân có chút kích động, hần muốn tiến lên để lau những giọt nước mắt ở trên mặt nàng. Nhưng mà thật không ngờ, nước mắt vừa dính lên tay hần thì liền biến thành màu đỏ.

- Vì cái gì? Vì sao lại bỏ ta lại?

Nữ tử kia khóc, từ hai mắt chảy ra hai dòng huyết lệ, xuôi theo khuôn mặt rồi chảy xuống tới cằm.

- Không phải đã nói rồi sao? Chúng ta mãi mãi bên nhau, cho dù là chết, cũng phải tiếp tục ở cùng nhau. Làm sao chàng lại nhẫn tâm bỏ ta một mình?

Tống Tân có chút kích động, hần muốn mở miệng giải thích, nhưng mà thanh âm từ trong miệng phát ra lại không phải là thanh âm của hần.

- Nàng cũng biết rõ mà, ta làm như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Thanh âm kia có chút khàn khàn, nhưng mà đúng là giọng của nam nhân.

- Ta phải đi.

Tống Tân luống cuống. Đây không phải là thanh âm của hần, cũng không phải là lời hần muốn nói. Có thể là miệng và thanh âm của hần giống như không thể khống chế được vậy. Vốn dĩ hần chỉ muốn hỏi người đàn bà kia có biết chính mình hay không, nhưng mà không nghĩ tới mình lại nói ra một câu như vậy.

- Vậy chàng muốn ta phải làm sao bây giờ?

Nữ nhân kia bụm mặt, càng khóc to hơn.

- Ta đã không còn chỗ nào để đi nữa rồi.

- Nàng, nàng cứ ở chỗ này chờ ta, ta sẽ trở lại đón nàng.

Thanh âm khàn khàn kia lại truyền từ trong miệng Tống Tân ra.

- Ta hứa với nàng, cho dù chết ta cũng sẽ trở lại đón nàng. Chúng ta đã cùng nhau hẹn ước rồi, cho dù chết chúng ta cũng cùng nhau đầu thai.

- Thật sự sao?

Nữ nhân kia ngẩng đầu lên, trên mặt đã bị nước mắt biến thành một mảnh màu đỏ, phảng phất là cả khuôn mặt đều bị chảy máu. Tay của nữ nhân kia nắm thật chặt cánh tay của Tống Tân.

- Đúng vậy, chúng ta đã hẹn ước.

Thanh âm khàn khàn của nam nhân kia lại vang lên.

- Nàng chờ ta, cho dù ta chết đi, thì trên đường đến Hoàng Tuyền ta cũng sẽ trốn trở lại tìm nàng.

- Vậy sao?

Nữ nhân kia cúi đầu, dường như là trầm ngâm thứ gì đó trong lòng. Cánh tay đang nắm chặt Tống Tân cũng chậm rãi buông lỏng ra.

118. Chương 121: Phiên Nã

Hiện tại trong lòng Tống Tân chỉ có sợ hãi. Nữ nhân này đã không còn phong tình như gió lúc mới gặp mặt, bây giờ nàng giống như một con lệ quỷ muốn lấy mạng người vậy. Hiện tại ý tưởng duy nhất trong đầu Tống Tân chính là chạy.

Không đợi Tống Tân khai bước, nữ tử kia đột nhiên ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn Tống Tân. Ánh mắt kia giống như là thấy được kẻ thù vậy. Mái tóc chỉnh tề búi ở sau gáy mở tung ra, mái tóc dài bay múa trên không trung, khuôn mặt bị dính đầy máu càng trở lên dữ tợn.

- Chàng gạt ta, chàng đang gạt ta.

Nữ nhân nghiêng răng nghiêng lợi giống như ác quỷ nói.

- Chàng sẽ không trở về.

Tống Tân bị bộ dạng của nữ nhân này dọa tới mức mắt hờn mất vía. Hiện tại trong đầu của hắn chỉ nghĩ tới một việc duy nhất đó chính là trốn.

- Chàng là một tên lừa gạt, kẻ lừa đảo!

Thanh âm thê lương của nữ nhân kia từ phía sau truyền tới tai Tống Tân. Khiến cho hắn sợ tới mức lao đảo, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

- Chàng chính là muốn bỏ rơi ta, chàng muốn bỏ rơi ta!

Thanh âm của nữ nhân kia càng thêm giống bệnh nhân tâm thần.

- Không có cửa đâu. Cho dù chết, chàng cũng không thể rời bỏ ta.

Sau đầu truyền đến thanh âm ầm ầm. Giống như là tiếng sắt đang không ngừng cọ xát vào nhau. Tống Tân quay đầu lại nhìn, nữ nhân kia đang bay nhanh theo giống như là một nữ lệ quỷ vậy. Thanh âm chói tai kia, chính là tiếng nữ nhân kia dùng móng tay không ngừng ma sát xuống đất. Cái móng tay dài chừng một thước lóe lên hàn quang sắc bén.

Hiện tại ý niệm duy nhất trong đầu Tống Tân chính là chạy trốn chết. Nói đùa sao, nếu là bị nữ nhân này bắt được, không có gì bất ngờ là nữ nhân kia nhất định sẽ dùng móng tay bấm vỡ hán ra thành thịt vụn.

Nhưng mà nữ nhân kia truy đuổi vô cùng nhanh, ngay cả sức lực bú sữa mẹ Tống Tân cũng phải dùng để chạy, nhưng mà vừa chạy được mấy chục thước thì đã bị nữ nhân kia bắt được. Từ trên lưng truyền đến một trận xé rách đau đớn. Tống Tân ngã trên mặt đất, máu tươi không ngừng từ sau lưng hắn chảy ra, nhuộm đỏ cả quần áo.

- Chàng muốn bỏ rơi ta...

Nữ nhân kia cười lạnh hai tiếng. Khuôn mặt cũng có thể xem là thanh tú lúc đầu bởi vì phần nộ mà trở nên vụn vụn.

- Ta tình nguyện để chàng chết ở trong lòng của ta.

Tổng Tân muốn nói cái gì, cho dù là nói ra những lời cầu xin tha thứ cũng được. Nhưng mà dù có mở miệng ra thì cũng không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào. Bây giờ việc hắn có thể làm được chính là lẩn ở trên mặt đất, không ngừng lui về phía sau.

- Ta muốn moi tim của chàng ra, nhìn xem rốt cuộc trong tim của chàng có ta hay không.

Nữ nhân tóc tai bù xù tru lên, đưa bàn tay đầy móng vuốt đâm vào ***g ngực Tổng Tân.

Sau đó Tổng Tân liền bị đánh thức. Hồi tưởng lại giấc mộng kỳ dị kia, trong lòng Tổng Tân vẫn còn sợ hãi. Hắt châm một miếng thuốc, hung hăng rút hai cái, bình phục lại trái tim vẫn đang nhảy lên kịch liệt bởi vì sợ hãi.

- Có thể là gần đây làm việc quá sức.

Tổng Tân lắc lắc đầu.

- Lại có thể mơ một giấc mộng kỳ quái như vậy.

Đem giấc mộng kỳ quái không thực tế kia ném ra khỏi đầu, Tổng Tân mặc quần áo vào, chuẩn bị đi làm. Khi đi qua cửa hàng bán đồ dùng cũ kia, không nghĩ tới cửa hàng này vẫn đóng chặt cửa. Tổng Tân có chút kỳ quái. Nếu là trước kia thì lão béo ấy đã sớm mở cửa tiệm. Có lẽ là bởi vì ông chủ gần đây bận việc gì. Tổng Tân nhớ tới bộ dáng tiêu tụy của ông chủ cửa hàng kia, cũng không để ý đến chuyện này nữa.

Đang ngủ say liền giật mình tỉnh dậy, kéo cái màn ra, bên ngoài mặt trời đã lên cao rồi. Chủ quán nhìn nhìn đồng hồ, đã là giữa trưa, hắn không khỏi mừng thầm trong lòng. Quả nhiên đêm hôm qua nữ quỷ kia không tới phiền hắn nữa, lâu lắm rồi mới được ngủ ngon như vậy.

Cái loại được giải thoát này cũng không có chiếm cứ quá lâu trong lòng chủ quán. Hắn biết tuy rằng thoát khỏi nữ quỷ kia đây đây. Nhưng mà chỉ sợ rất nhanh sau đó, người mua cái bàn trang điểm kia sẽ tìm tới cửa. Dù sao hắn cũng không thể giống như người chủ bán trước đây, bán xong một cái thì vô mộng đi mất. Hắn còn có cửa hàng ở nơi này.

Suy nghĩ hồi lâu, chủ quán cắn chặt răng. Thế thì lão tử cũng chạy lấy người, mua bán ở đâu cũng là làm ăn. Chỉ có bị nữ quỷ kia ám là không thể chạy thoát. Chủ quán cầm cái điện thoại lên, bắt đầu gọi tới sàn giao dịch bất động sản.

Giá cả không cao, hơn nữa chủ quán lại vội vã bán đi, cho nên tất cả đều cảm thấy vui vẻ. Người mua thì nhặt được tiện nghi, chủ quán thì trong thời gian ngắn thu xếp hết thấy mọi thứ, cái gì có thể đổi thành tiền mặt thì đổi luôn. Cho nên chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, chủ quán liền ngồi xe lửa rời khỏi thành phố này. Mặc dù là trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đối với chủ quán mà nói, cái cảm giác kia quả thực chính là một ngày dài bằng một năm. Hắn rất sợ Tổng Tân sẽ tới tận cửa để trả hàng lại, sợ nữ quỷ kia buổi tối sẽ lại đến tìm hắn đây đây. Nhưng mà hoàn hảo là những điều hắn lo lắng cũng không có phát sinh. Ngồi ở trên xe lửa, thấy cái biển quảng cáo ở trên sân thượng nhà ga, trên đó viết: “Hi vọng lần sau ngài lại đại giá quang lâm”. Chủ quán hung hăng nhổ một bãi nước bọt trên mặt đất.

- Có đánh chết ta cũng sẽ không trở lại.

Nghe thanh âm còi xe lửa, rốt cục trái tim của chủ quán cũng có thể chậm rãi thả lỏng, cái loại cảm giác toàn thân đều thoải mái do được giải thoát khiến cho hắn chìm vào giấc ngủ.

- Đây là chiếc bàn trang điểm anh mua về.

Trần Viêm hướng về phía vị hôn phu quá khứ ăm ỉ.

- Anh muốn cho tôi trở lại như xã hội cũ để ném đống cay ngọt bụi sao?

- Cái này...Em đừng vội tức giận.

Về mặt của Tổng Tân trở nên ân hận.

- Trước tiên em cứ nghe anh nói đã.

- Được, anh nói đi.

Trần Viêm đặt mông ngồi ở trên giường, khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn Tống Tân.

- Giải thích cho tôi xem anh mua thứ đồ vật như vậy về là có ý gì. Nếu mà không giải thích được làm tôi hài lòng thì anh cứ chờ đấy.

Tống Tân cẩn thận nói ra lai lịch của chiếc bàn này cho vị hôn thê nghe một lần, còn đặc biệt in lại những tư liệu tìm được ở trên mạng ra ngoài, sau đó đưa cho vị hôn thê xem, chờ quyết định của nàng.

- Anh nói là thứ này có thể bán được một đồng tiền lớn?

Trần Viêm liếc mắt nhìn Tống Tân một cái, thấy hắn có chút chột dạ.

- Ủ... Có lẽ ...

Nhưng mà câu có lẽ cuối cùng thì cực nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có mình hắn là có thể nghe thấy.

- Oa, thật tốt quá.

Trần Viêm nhào lên, ôm lấy cổ của Tống Tân.

- Anh thật lợi hại, đồ tốt như vậy mà anh cũng có thể mua được.

- Hắc hắc, hắc hắc, ăn may, ăn may thôi...

Tống Tân trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Chủ quán kia em thấy cũng là một người ngu ngốc. Đồ tốt như vậy lại có thể không biết hàng, dễ dàng bán cho anh như vậy.

Trần Viêm ôm cổ vị hôn phu, bắt đầu với giấc mộng phát tài.

- Anh nói là thứ này có thể bán được hơn một vạn sao?

- Có lẽ là như vậy...

Tống Tân có chút ngập ngừng ấp úng. Dù sao thứ này cũng là hắn dựa vào tư liệu ở trên mạng mà suy đoán. Cái bàn trang điểm này rốt cục là có được giá như vậy hay không hắn cũng không có chắc chắn.

- Chủ quán kia cũng có chút kỳ quái, mấy ngày hôm nay cũng không có mở cửa hàng, nghe nói hắn đã chuyển nhượng lại cửa hàng rồi, sáng sớm hôm nay đã ngồi xe lửa chuyển đi rồi.

- Để ý hắn làm gì, hắn đã cho chúng ta một món lời lớn như vậy là được rồi.

Trần Viêm cũng không để chuyện này ở trong lòng, hiện tại đầu óc của nàng đang suy nghĩ đến sau khi bán cái bàn trang điểm này đi thì làm gì với số tiền thu được.

- Anh nói xem, chúng ta bán thứ này như thế nào?

- Cái này...Để sau này rồi tính.

Trong lòng Tống Tân thật sự có chút luyến tiếc không muốn bán chiếc bàn trang điểm này đi. Với hắn mà nói, thứ này dường như có ý nghĩa không tầm thường, nhưng mà cụ thể là cái gì thì hắn cũng không nói ra được.

Trần Viêm thấy ánh mắt của hắn có chút kỳ quái, Tống Tân vội vàng bổ sung nói:

- Thứ này phải tìm được người nào biết xem hàng thì mới có thể bán được giá tốt.

- Điều này cũng đúng.

Trần Viêm nghĩ nghĩ, cảm thấy Tống Tân nói cũng có lý.

- Công việc trong bệnh viện gần đây như thế nào?

Tống Tân liền tranh thủ đổi đề tài.

- Làm sao mà hay tăng ca như vậy?

- Không có biện pháp nào, mình là người mới mà.

Trần Viêm nói đến việc này, có chút không yên lòng, ánh mắt kia của Tống Tân dường như có chút kỳ quái.

- Là người mới tự nhiên là phải làm nhiều hơn.

- Nhưng mà em đã làm ở đó hơn một năm rồi, năm nay không phải cũng có những người mới khác sao? Như thế nào mà em luôn phải tăng ca vậy?

Tống Tân cảm giác vị hôn thê giống như có việc gì giấu hẩn.

- Ô kìa, dù sao sự việc như vậy, em cũng không có biện pháp.

Trần Viêm buông cổ tay Tống Tân ra.

- Em mệt mỏi rồi, em đi tắm rửa rồi đi ngủ đây.

Tuy rằng Tống Tân cảm giác vị hôn thê còn có chút gì đó giấu mình, nhưng mà cũng không có tiếp tục hỏi. Hẳn cho rằng hai người đã đến mức này, nếu có sự tình gì, nhất định vị hôn thê sẽ nói với hẩn. Nếu Trần Viêm không nói, tự nhiên là nàng có lý do của mình, hẩn cũng không muốn gặng hỏi. Dù sao trong lòng của mỗi người đều có bí mật của chính mình, giống như hẩn cũng không nói ra chuyện hẩn có cảm giác đặc biệt đối với chiếc bàn trang điểm này còn cả giấc mộng kỳ quái kia nữa.

Nửa đêm có chút lạnh, Trần Viêm nhích gần vào trong ***g ngực Tống Tân, miệng than thở vài câu. Cái nhà này không có hệ thống sưởi hơi, mùa đông tự nhiên là rất lạnh, nhưng mà mấy ngày hôm nay lúc trời tối thì dường như cực kỳ lạnh. Lạnh đến mức khiến cho người ta chịu không nổi. Hai người bật cái chăn điện tử lên, ôm cả túi nước ấm, nhưng mà vẫn cảm giác thấy hàn khí chui vào trong thân thể như trước.

Bởi vì đã kéo rèm cửa lại, trong phòng trở nên tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy. Tối đến mức giơ cả bàn tay ra cũng không thấy được năm ngón. Đột nhiên xuất hiện một chút quang mang màu xanh lục.

Thanh sắc quang mang kia vốn dĩ lúc đầu rất ảm ảm nhưng mà càng lúc càng sáng, càng lúc càng lớn. Dần dần biến thành bộ dáng của một nữ nhân. Vẫn là bộ sườn xám màu đỏ, khuôn mặt tái nhợt, đôi môi đỏ như máu.

Nhìn thấy hai người nằm ngủ ở trên giường, nữ quỷ kia thở dài.

- Thì ra là bây giờ chàng đã có người con gái khác, vậy thì cần gì phải tới tìm ta. Để ta nhìn thấy hai người như vậy, chàng bảo ta phải làm như thế nào đây?

Nhìn thấy Trần Viêm nằm ở trong lòng Tống Tân, nữ quỷ kia lại càng nhíu mày.

- Cô gái này là lựa chọn của chàng sao? Tuy rằng tướng mạo thì cũng được, nhưng mà không biết nhân phẩm thì như thế nào?

Nữ quỷ ngồi ở bên giường, nhìn Tống Tân đang ngủ say, nàng nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve cái trán của Tống Tân. Tống Tân đang ngủ say liền cảm giác được một cổ hơi lạnh, liền xoay người lại, than thở vài câu rồi ngủ tiếp.

- Thôi, chàng thích là được rồi, hiện tại việc ta có thể làm cũng chỉ là coi chừng chàng mà thôi, ngoài chàng ra, ta cũng không muốn làm gì nữa.

Nữ quỷ lại thở dài một hơi, thân ảnh chớp lên vài cái, lại biến mất ở trong bóng đêm.

Tống Tân buổi tối rất hiếm khi nằm mơ. Nhưng mấy ngày nay hẩn ngủ ở nhà một mình, gần như là mỗi tối đều nằm mơ. Những giấc mộng kia có tốt, có xấu. Nhưng đều giống nhau là trong mỗi giấc mộng đều có nữ nhân búi tóc mặc áo sườn xám kia.

Có khi hẩn mơ thấy hẩn đứng ở sau người đàn bà kia, tựa đầu lên vai của nàng, nhìn bộ dáng của nàng được phản chiếu ở trong chiếc gương đồng trên cái bàn trang điểm kia. Có khi hẩn lại mơ thấy người đàn bà kia ôm hẩn, không ngừng khóc, nước mắt làm ướt y phục của hẩn. Nhưng mà cái loại ác mộng sợ hãi giống như buổi tối đầu tiên cũng không có tiếp tục diễn ra.

- Tống Tân!

Một tiếng quát to phần nộ dọa Tống Tân nhảy dựng lên. Quay đầu nhìn lại thì ra là quản lý. Tống Tân ở trong công ty cũng có thể coi như là quản lý mạng. Mặc dù cái tên tương đối dễ nghe, nhưng bất quá cũng chỉ là một loại tạp vụ mà thôi. Loại chức vụ này trong doanh nghiệp tư nhân nhỏ như công ty này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Công việc của hắn mẹ nó chứ có rất nhiều. Quản lý mạng, giữ gìn, sửa chữa máy tính, chân chạy văn kiện, hoặc là giúp mấy vị lãnh đạo làm mấy chuyện con mẹ nó riêng tư. Ngược lại thủ trưởng là một người không hiểu máy tính, vì thế trong mắt hắn Tống Tân là một người trong công ty có cũng như không. Dù sao máy tính cũng không phải là mỗi ngày đều bị hỏng. Mỗi tháng đều phải tốn tiền lương ột nhân vật chỉ có thể dùng được vài lần như vậy thì thật có chút lãng phí, lại không thể mang đến cho công ty hiệu quả kinh tế và lợi ích gì. Tự nhiên bình thường hắn cũng sẽ không để cho Tống Tân yên ổn.

- Quản lý.

Tống Tân đứng lên khỏi ghế, sắc mặt có chút mất tự nhiên. Quản lý rống lên một tiếng, hắn biết nhất định là không có chuyện gì tốt.

- Cậu làm ăn như vậy sao, vì sao mà bộ thương vụ kia lại không có điện, cậu làm việc con mẹ nó như thế nào vậy.

Quản lý nổi giận đùng đùng hướng tới Tống Tân chửi bới một trận.

Tống Tân cũng không giải thích, dù cho hắn có nói cái gì thì quản lý cũng không nghe lọt.

Rõ ràng là hắn học máy tính, người lại muốn cho hắn đi làm con mẹ nó sửa chữa điện. May mà Tống Tân hơi có chút hiểu biết về mạch điện, nếu là những người khác, chỉ sợ không làm chập cả mạch điện thì đã cảm ơn trời đất rồi.

- Lập tức sửa lại cho ta, máy in của bộ thương vụ bên kia còn đang chờ hoạt động đó. Người ta là bộ thương vụ, là nơi tạo ra lợi nhuận cho công ty, cũng không giống như người...

Quản lý cười lạnh hai tiếng, rời khỏi. Không có nói ra câu kế tiếp nhưng mà Tống Tân tự nhiên cũng có thể đoán được.

- Người ở dưới mái hiên...

Tống Tân thở dài, tuy rằng không tình nguyện, nhưng mà hắn vẫn phải kiên trì.

119. Chương 122: Cao Ốc Quỷ Ảnh

Tống Tân không phải là kỹ sư ngành điện chuyên nghiệp, kiến thức về sửa chữa điện tất nhiên là ít đến đáng thương. Mãi cho tới lúc tan sở, cũng vẫn không thể hiểu được vì sao mà bộ thương vụ bên kia lại không có điện. Quản lý tự nhiên là lại đến đây xả bực tức một hồi.

- Cái loại thái độ làm việc này của cậu sao có thể làm tốt công việc được.

Về mặt của quản lý giận dữ. Tức giận là điều tất nhiên, Tống Tân không thể sửa được mạch điện, tự nhiên là hắn cũng bị cấp trên mắng. Và quan trọng hơn là Tống Tân không thể sửa xong thì tan sở hắn cũng không được về nhà. Tống Tân là người mới, tự nhiên không thể có chìa khóa của công ty, nhiệm vụ khóa cửa cuối cùng đều là của quản lý. Như vậy tự nhiên là hắn có chút tức giận.

- Cái này...Thực xin lỗi...

Tống Tân đầu đầy mồ hôi, cũng không thể phản bác lại cái gì, dù sao hắn cũng chỉ có bát cơm này, tự nhiên không dám cãi lại lãnh đạo.

- Cậu mau chóng sửa chữa đi, sau đó gọi điện thoại cho ta, ta còn có việc.

Quản lý vừa nói xong, liền để Tổng Tân ở lại công ty một mình, chính mình rời đi trước.

Quản lý rất rõ ràng, chỉ dựa vào trình độ của Tổng Tân, chỉ sợ đến tám giờ tối hôm nay hắn cũng chưa sửa xong, ở chỗ này cùng với hắn cũng vậy mà thôi. Không bằng cứ đi làm chuyện của mình trước, đợi cho đến khi Tổng Tân làm xong thì hắn trở lại khóa cửa là được rồi.

Cả cái công ty lớn như vậy, chỉ còn lại một mình Tổng Tân ngồi nhìn một đồng dây điện mà ngây người!

Loay hoay đến tận mười giờ đêm, cuối cùng thì Tổng Tân cũng sửa được mạch điện.

Nói thật, ngay cả chính hắn cũng không biết mình đã làm như thế nào nữa. Nhưng mà nếu đã sửa được, như vậy cũng là mình được giải thoát rồi. Tổng Tân sờ sờ cái bụng lép kẹp, thở dài, gọi điện cho quản lý.

- Làm sao mà trễ như thế này cậu mới sửa xong. Trình độ của cậu như vậy mà mỗi tháng công ty đều phải trả tiền lương, chẳng lẽ là nuôi không cậu sao?

Đầu bên kia điện thoại lại vang lên tiếng mắng của quản lý, còn có cả tiếng âm nhạc ồn ào nữa. Tổng Tân cũng không nói gì nữa, là ai thì cũng sẽ có ba phần tức giận.

Người không tìm nhân viên điện lực chuyên nghiệp đến để sửa chữa, không trâu bắt chó đi cày, chỉ là vì muốn tiết kiệm chút tiền lẻ mà bắt một người không hiểu gì sửa chữa. Lại còn nhiều lời như vậy, bỏ một mình Tổng Tân đối bụng làm việc ở trong này, chính mình thì ra ngoài vui chơi. Nếu mà đối thành người khác thì đã sớm trở mặt rồi. nhưng mà những lời oán hận này Tổng Tân chỉ có thể thầm nói ở trong lòng mà thôi. Công việc này đối với hắn rất quan trọng. Tiền hắn vay mỗi tháng đều tạo thành áp lực không nhỏ. Nếu mà thật sự mình không đi làm, chỉ sợ Trần Viêm là người đầu tiên không tha cho mình.

- Cứ chờ ở đó đi, lát nữa ta sẽ đến khóa cửa.

Thấy Tổng Tân ở đầu bên kia không lên tiếng, kỳ thật quản lý cũng có chút chột dạ. Vốn là bên kia xin phê chuẩn tìm một thợ sửa chữa điện lực chuyên nghiệp tới, nhưng mà quản lý cảm thấy dù sao Tổng Tân cũng biết làm, hơn nữa hắn nghĩ chỉ là sự cố chập điện nhỏ nhỏ. Tổng Tân cũng có thể sửa được, vì vậy hắn liền tìm một người thân quen để lấy cái hóa đơn này. Chính mình đến chỗ kế toán để lấy tiền sửa chữa bỏ vào túi riêng của mình. Đồng phiến toái này cứ ném cho Tổng Tân là được.

- Được, tôi chờ ngài.

Tổng Tân nói xong, hắn liền cúp điện thoại. Kỳ thật tên quản lý kia làm như vậy, ít nhiều hắn cũng biết một chút. Nhưng mà chỉ là một người mới vừa bước ra ngoài xã hội, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tổng Tân ngồi ở chỗ cửa công ty, chờ quản lý trở về khóa cửa. Ký túc xá trong công ty cũng đã sớm hết giờ làm, ngay cả bảo vệ trị an trong lầu cũng chỉ tuần tra hai lần là đi về phòng trực ban ngủ. Cả cái công ty rộng lớn chỉ còn lại một mình Tổng Tân. Tổng Tân nhìn nhìn đồng hồ của mình, đã là hơn mười một giờ. Đã ngồi đợi hơn một giờ rồi mà tên quản lý kia còn chưa có trở về.

- Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ.

Tổng Tân quyết định gọi điện thoại cho tên quản lý kia một lần nữa.

- Thúc giục cái gì, ta đang trên đường đến, lát nữa sẽ tới nơi.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng hô không kiên nhẫn của tên quản lý, vẫn còn có tiếng nhạc ồn ào bên cạnh. Khóe miệng Tổng Tân có chút giật giật, nhưng mà không có nói gì thêm, cúp điện thoại. Đến tình hình này, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được. Đã hơn một giờ rồi, Tổng Tân chịu đối chịu khát chờ ở chỗ này. Nhưng mà tên quản lý vẫn đang ở chỗ nào đó hưởng lạc. Điều này cho Tổng Tân cũng có chút phát hỏa.

Điều hòa ở bên trong đại sảnh đã được tắt đi, Tổng Tân mặc quần áo vào, ngồi ở chỗ đại sảnh, gục xuống bàn. Có lẽ bởi vì không ăn cơm nên Tổng Tân cảm giác có chút lạnh. Hắn cuộn tròn cả người lại, rồi gục đầu ở trên bàn mơ mơ màng màng nằm ngủ.

Một thân ảnh chậm rãi từ phòng vệ sinh đi ra, chứng kiến Tổng Tân gục ở trên cái bàn ngoài đại sảnh, từng bước một đi tới.

- Thật đáng thương.

Bàn tay lạnh như băng đặt lên cái trán của Tống Tân.

- Nhất định là chàng đang rất đói.

Nữ quý mặc sườn xám lẳng lặng đứng ở bên người Tống Tân, đôi mày nhăn lại, trong mắt có vẻ đau lòng không nói lên lời.

- Tên thủ trưởng kia của chàng cũng không phải là một người tốt, để một mình chàng ở trong này mà không thèm quan tâm. Chính mình lại đi chỗ khác ăn chơi đàng điếm.

Trong ánh mắt của nữ quý có nhiều hơn một tia tức giận.

- Nhất định phải giáo huấn hần một chút. Dù cho không phải là vì chàng thì ta cũng không thể nhịn được.

Đang ngủ say, Tống Tân rùng mình một cái, tỉnh lại. Sờ sờ cái đầu của mình đã trở nên lạnh lẽo. Hần đứng dậy, vận động thân thể, làm cho cái chân của mình đang tê cứng vì lạnh khô phục lại một chút tri giác. Nhìn cái đồng hồ, đã hơn mười hai giờ, quản lý vẫn còn chưa trở về. Xem ra chỉ có thể về nhà ăn mì tôm. Tống Tân bắt đầu đi thở dài.

Mãi cho đến mười hai rưỡi, quản lý mới ợ một cái, lê cái thân toàn mùi rượu đến công ty.

- Hắc hắc hắc hắc, chàng trai không tồi, thật biết nghe lời.

Đôi mắt của tên quản lý lơ đãng, nhấp nhem nhìn Tống Tân, cười hai tiếng xấu xa.

- Mạch điện tôi đã sửa xong rồi, tôi còn có việc, tôi đi trước.

Tượng đất cũng phải có ba phần tức giận, lúc này Tống Tân thật sự đã bị chọc giận.

Hần nói xong cũng không thèm quay đầu lại mà đi thẳng về phía cầu thang máy rời khỏi công ty.

- Tức cái gì hả.

Quản lý thấy Tống Tân chưa nói dứt câu đã đi mất thì đứng ở phía sau mắng lên vài câu.

- Hiện tại ở bên ngoài có rất nhiều sinh viên, có bản lĩnh thì người cứ từ chức đi.

Tống Tân đi xuống thang máy, chào hỏi mấy người bảo vệ trị an ở chỗ đại sảnh một câu, liền vội vàng vàng bắt xe taxi rời khỏi công ty. Hiện tại hần thậm nghĩ phải trở về nhà ngủ một giấc, quên hết mọi chuyện không thoải mái đi.

Có lẽ là vì uống quá nhiều, nên quản lý cảm giác thấy một cổ chóng mặt chợt ập đến.

Hần trợn tròn mắt nhìn xung quanh một chút, liền nằm lên trên cái sofa ở công ty. Vốn dĩ hần muốn chờ tỉnh hơi rượu một chút thì liền khóa cửa lại đi về nhà, nhưng mà thật không ngờ vừa nằm xuống hần liền lăn ra ngủ.

Trong văn phòng tối đen, một đạo thanh quang lóe lên, nửa quý kia từ từ đi ra. Nàng đi đến trước mặt tên quản lý đang ngủ say trên ghế salon, cúi đầu nhìn lại, trên mặt mang theo một cổ tức giận. Nàng vươn tay định bóp cái cổ của tên quản lý. Nhưng đến khi còn cách cổ của tên quản lý mấy cen-ti-mét thì liền dừng lại. Nữ quý nghĩ nghĩ, thở dài một hơi.

- Tuy rằng người đáng giận, nhưng mà chưa đến nỗi đáng chết.

Nói xong nàng lắc lắc cái đầu rồi xoay người rời đi.

Tên quản lý đang ngủ say không hề hay biết hần đã đi dạo một vòng quanh Quý Môn quan.

Hần liếm liếm cái miệng, ngáy khò khò.

Có lẽ là hơi rượu đã chậm rãi tán đi, tên quản lý rốt cục cũng giật mình tỉnh dậy. Hần từ trên ghế salon ngồi dậy, hắt xì hơi một cái thật to.

- Mẹ nó, lại có thể ngủ quên mất.

Tên quản lý mắng một câu, lại hắt hơi một cái nữa.

- Xong đời, xem ra là đã bị cảm rồi, phải nhanh chóng trở về nhà uống thuốc rồi đi ngủ thôi.

Quản lý run rẩy đứng dậy, vội vội vàng vàng khóa cửa công ty, ấn nút thang máy đi xuống.

Chờ thật lâu, thang máy cũng không có hoạt động. Quản lý nhìn đồng hồ, dùng sức vỗ đầu mình một cái. Đã hơn hai giờ sáng, thang máy đã sớm ngừng hoạt động. Không nghĩ tới hắn đã ngủ quên tới gần hai giờ.

Công ty ở tầng hai năm, nếu mà đi cầu thang bộ xuống đất thì chỉ sợ sẽ mệt chết. Quản lý nghĩ nghĩ, ở khúc quanh chỗ hành lang trong lầu còn có một cái thang máy đặc biệt chuyên dùng để vận chuyển hàng hóa. Cái thang máy kia hắn là đều sẽ mở hai bốn trên hai bốn giờ. Tuy rằng nói đến thang máy vận chuyển hàng hóa thì hơi có chút khó nghe, nhưng mà quản lý cũng không có lựa chọn nào khác.

Ấn cái nút đi xuống, không bao lâu cánh cửa màu xanh biếc thật lớn của thang máy liền mở ra, quản lý đi vào.

Có thể là bởi vì cái công ty mới ở lầu trên còn đang vận chuyển nội thất nên trong thang máy vận chuyển hàng hóa vẫn không thiếu đồ đạc chưa chuyển ra. Ở bốn vách tường bên trong đều có những chiếc gương lớn đặt ngay ngắn.

Quản lý nhìn thấy bên trong thang máy ngổn ngang đồ đạc thì nhú nhú mày. Những người này cũng không sợ đồ đạc ở chỗ này sẽ bị người ta đánh cắp đi sao. Nhưng mà nói tiếp những thứ đồ này thật ra thì cũng có rất ít khi sử dụng đến. Chỉ là một ít đồ dùng để trưng bày trong các phòng tiếp khách gì đó. Quản lý cũng chẳng muốn tìm hiểu nhiều như vậy, hiện tại hắn chỉ muốn đi nhanh về nhà ngủ. Quản lý ấn nút thang máy đi xuống lầu một.

Thang máy hơi chấn động một cái, bắt đầu chậm rãi đi xuống dưới. Thang máy đi xuống khiến cho người hơi bị mất trọng lượng làm cho hắn có chút buồn ngủ. Hắn cảm giác rất có thể mình cứ đứng ở trong thang máy như vậy mà tiến vào mộng đẹp.

“Đình” một tiếng, thang máy dừng lại. Quản lý mở ánh mắt mịt mờ, đi ra khỏi thang máy.

Vừa đẩy cánh cửa hành lang ra hắn liền lạng đi một chút. Nơi này không phải tầng một.

Cái bảng hiệu thật lớn ở trên tường đã nói rõ, nơi này chẳng qua chỉ là tầng mười tám mà thôi. Chẳng thể trách hôm nay hắn lại có cảm giác thang máy đi nhanh như vậy.

Quản lý mắng một câu, lại trở lại thang máy, lại ấn nút đóng cửa lại. Đại khái là không biết tên gia hỏa đáng ghét nào ban ngày đi xuống làm kẹt cái nút lại. Quản lý thầm đoán ở trong lòng.

Thang máy lại tiếp tục đi xuống dưới, nhưng mà lần này vẫn không được bao lâu thì lại “Đình” một tiếng rồi dừng lại.

Quản lý nhìn cái đèn báo hiệu ở trên thang máy, trên đó viết là tầng mười hai. Cửa thang máy chậm rãi mở ra, bên ngoài là một mảnh tối đen. Xa xa có một cái hộp an toàn, bên trong có chiếc đèn báo hiệu màu xanh biếc, có thể là do tiếp xúc kém nên quang mang màu xanh chọt lóe chọt tắt, nhìn qua có chút dọa người.

- Thật đáng ghét, không có việc gì thì ấn thang máy để làm gì?

Quản lý cảm giác có chút lạnh người, còn hơi sợ nữa. Hắn nói kháy để cho mình thêm can đảm, lại tiếp tục ấn nút đóng cửa thang máy lại.

Thang máy tiếp tục đi xuống, thế nhưng đi một lúc lâu mới đột nhiên dừng lại. Quản lý thấy rõ, lần này đích thực là đã tới lầu một rồi, hắn liền bước nhanh ra khỏi cái thang máy vận chuyển hàng hóa đáng ghét này.

Đèn báo hiệu ở hành lang đã tắt từ lâu, chỉ còn lại hai cái đèn nhỏ đi đường ở bên trên trần nhà, ánh sáng ồ vàng chiếu xuống so với không có ánh sáng còn làm cho người ta sợ hãi hơn. Giống như là đi ở trong một cái hầm mộ tràn đầy những ngọn nến thật lớn vậy. Quản lý rung mình một cái, cảm giác buổi tối ở nơi này có chút rợn người. Hắn không khỏi nhớ tới những phim kinh dị về các chuyện ma quái ở cao ốc. Hắn nắm thật chặt cái tay áo, bước đi nhanh tới cửa trước, đẩy cánh cửa hành lang đi ra.

Đẩy cửa ra, quản lý liền ngậy ngấn cả người. Nơi này không phải là tầng một. Ở tầng một, vừa đẩy cánh cửa hành lang ra là hẳn có thể chứng kiến nơi tiếp đãi của cao ốc cách đó không xa. Ở nơi đó thì hai mươi bốn giờ đều có người trực ban, đèn đuốc sáng trưng. Nhưng mà bây giờ hẳn nhìn qua, vẫn là chỗ hành lang nối với thang máy giống y như trên lầu.

Nơi này ánh sáng rất yếu ớt, ngay cả mấy cái đèn đi đường ở trên trần cũng không phát sáng. Vì quá tối nên quản lý không thấy rõ được cái bảng hiệu ở trên tầng, hẳn cũng không biết rốt cuộc đây là ở tầng mấy nữa. Có lẽ là đèn chỉ thị ở thang máy vận chuyển hàng hóa bị hỏng rồi. Quản lý thầm nghĩ trong lòng.

Hắn lấy điện thoại ra, muốn dùng điện thoại soi xem rốt cuộc đây là tầng mấy, như vậy thì mới có thể tính toán được. Mở điện thoại ra, quản lý ngậy người.

Trên điện thoại di động, một vạch sóng cũng đều không có, chỉ có mấy chữ khẩn cấp to tướng hiện ra ở giữ màn hình. Kỳ lạ, cả tòa cao ốc này không phải đều được bao trùm tín hiệu di động sao? Dù cho có ở trong thang máy thì cũng gọi điện thoại được, làm sao có thể xuất hiện tình huống không có tín hiệu được.

Quản lý cảm giác chuyện đêm nay có chút thật là quỷ dị, hẳn cũng không có nhiều tâm tư tìm hiểu xem điện thoại bị làm sao mà lại không có tín hiệu. Hiện tại hẳn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Nhờ vào ánh sáng mỏng manh từ chiếc di động kia mà quản lý có thể thấy rõ cái biển báo hiệu tầng lầu. Nhưng mà vừa thấy một cái, hẳn liền kêu to đẩy cánh cửa tầng lầu ra, chạy trở về hành lang, liều mạng nhấn đóng cửa thang máy.

- Gặp quỷ, gặp quỷ.

Quản lý bị dọa đến mức người đầy mồ hôi lạnh. Bên trên cái biển báo kia có viết chữ tầng mười tám rất rõ ràng. Nếu chỉ là tầng mười tám không thì quản lý nhiều nhất cũng chỉ mắng một hai câu chứ không kinh hoàng như vậy.

120. Chương 123: Tin Đồn Ma Quái

Chỉ là phía trước chữ tầng mười tám kia lại xuất hiện một cái ký hiệu vĩnh viễn không nên xuất hiện, là một cái gạch ngang rất đơn giản. Nhưng mà cái ký hiệu gạch ngang kia ở trước cái số mười tám khiến cho quản lý sợ tới mức hồn phi phách tán, cảm giác say hoàn toàn không có.

- Cứu mạng, cứu mạng,

Quản lý liều mạng ấn nút thang máy. Hẳn không rõ, tòa cao ốc này tại sao lại có thể có tầng ngầm thứ mười tám quái dị như vậy.

- Nhất định là gặp quỷ rồi, cần phải bình tĩnh.

Quản lý hít sâu một hơi, ấn nút đi lên tầng hai mươi năm. Hiện tại suy nghĩ của hắn là muốn trở lại tầng hai mươi năm, sau đó là gọi điện thoại tìm người tới cứu hắn.

Không phải người ta đã nói nếu người có dương khí mạnh thì ma quỷ cũng không dám xuất hiện sao? Hiện tại quản lý sợ nhất chính là cái thang máy này có thể đi lên nữa hay không.

Hoàn hảo, chuyện tình quản lý sợ hãi nhất cũng không có phát sinh, thang máy khẽ chấn động một cái, vẫn là chậm rãi đi lên phía trên, điều này làm cho quản lý hơi yên tâm một chút.

- Nhanh một chút, nhanh một chút.

- Hiện tại hẳn chỉ hận cái thang máy này không thể bay lên được. Có thể lên tới tầng nào cũng không quan trọng, quan trọng là...Phải rời khỏi địa phương quỷ dị này.

Quản lý đột nhiên cảm giác có chút lạnh, rất lạnh. Đường như là cái thang máy biến thành một cái hầm băng vậy, lạnh tới mức làm cho người ta không thể nào chịu được. Hắn túm quần áo lại thật chặt, khẽ nhảy lên nhảy xuống ở trong thang máy, cố hoạt động để làm ấm áp một chút.

Đôi mắt vừa mới đảo qua cái gương dựa vào vách tường ở trong thang máy, quản lý liền cảm giác trái tim của mình muốn nhảy ra ngoài. Trong gương, ở phía sau hắn xuất hiện một nữ nhân mặc sườn xám màu đỏ thẫm, khuôn mặt tái nhợt không giống như người.

Thình lình xảy ra chuyện kinh khủng như vậy khiến cho hắn mạnh mẽ quay người lại, nhưng mà lại bị mất đà nên té lăn quay trong mặt đất. Hắn tựa vào cửa thang máy, cả người run rẩy.

Bốn vách tường trong thang máy đều có gương, bên trong mỗi một cái gương kia đều có thân ảnh của một nữ nhân mặc sườn xám, đôi môi đỏ tươi kia hơi nhếch lên, dường như đang cười nhạo sự sợ hãi của hắn.

- Cứu mạng.

Từ trong tòa cao ốc không người, truyền ra tiếng nam nhân kêu thảm thiết thê lương.

Sáng sớm, công nhân lắp đặt cửa tòa cao ốc liền đi tới. Ngày hôm qua còn có một ít đồ đạc vẫn còn đặt trong thang máy vận chuyển hàng hóa chưa chuyển ra. Hôm nay Thiên Nhất tự nhiên là muốn sớm làm cho xong.

Đốc Công ấn cái nút cho thang máy vận chuyển đi xuống, chờ thật lâu mới nghe được thanh âm chậm rãi đi xuống của thang máy.

- Ai lại đáng ghét như vậy, biết rõ cái thang máy này chuyên vận chuyển hàng hóa mà còn dùng làm gì.

Đốc công mắng một câu, cái thang máy kia dường như là từ rất cao đi xuống tầng trệt.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, mấy người công nhân vây quanh cái cửa thang máy đều ngây ngẩn cả người. Một cỗ tanh tưởi gay mũi theo cánh cửa thang máy đang chậm rãi mở truyền ra.

- Hắc, hắc, hắc, hắc.

Một người nam nhân, ngồi bệt ở trong cái thang máy vận chuyển hàng hóa, quần đã ướt đẫm. Cái mùi khó ngửi này là từ trên người hắn truyền ra.

- Hắc hắc hắc hắc.

Nam nhân kia ngây ngô cười, trên mặt vẫn còn nước mắt và nước mũi lẫn lộn một chỗ, hai mắt vô thần nhìn lên trần của cái thang máy vận chuyển hàng hóa, biểu tình ngây ngốc ngơ ngác.

- Có quỷ, có quỷ...

Tổng Tân còn chưa đi đến đại sảnh của công ty thì đã thấy một chiếc xe cứu thương gào thét đi qua. Dựa theo tình hình này, dường như là từ tòa nhà có đặt văn phòng của công ty hắn. Kỳ quái, sớm như vậy, tại sao lại có xe cứu thương chạy ra, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ làm việc, Tổng Tân cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, vội vàng vàng vọt vào đại sảnh công ty, ấn thang máy đi lên.

Có lẽ là bởi vì sắp đến giờ làm, những người đứng chờ ở thang máy có rất nhiều.

Ngay trong lúc cửa thang máy chuẩn bị đóng lại thì một cánh tay mập mập đưa ra chặn cửa thang máy lại, một người béo lùn vội vàng chui vào trong thang máy, chen đẩy Tổng Tân chen chúc vào bên trong. Thang máy liền vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

- Quá tải, chờ lượt tiếp theo đi.

Trong thang máy truyền ra một giọng trung niên tức giận.

- Đúng vậy, chờ lượt tiếp theo đi.

Đã có người lên tiếng, tự nhiên những người khác cũng tiếp lời.

Người béo vào cuối cùng kia dường như là không có nghe thấy vậy, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh cái thang máy.

Chở quá tải, thang máy không thể vận hành. Mọi người trong thang máy đều bị nhốt ở tầng một.

- Thiệt là, người vào cuối cùng đi ra đi, làm sao mà một chút đạo đức công cộng cũng không có vậy, tất cả mọi người đều vội đi làm mà.

Chứng kiến tên mập mạp kia vẫn thờ ơ, trong thang máy lại vang lên thanh âm oán hận.

Tên mập mạp kia vẫn làm như không nghe thấy cái gì, còn đứng huyết sáo nữa.

Tổng Tân thở dài một hơi, không ai đi xuống, như vậy mọi người trong thang máy đều không thể đi lên. Hắn bắt đầu đi lắc đầu, đi ra ngoài.

Tiếng cảnh báo chói tai không vang lên nữa, cửa thang máy chậm rãi đóng lại. Trong nháy mắt khi cửa thang máy đóng lại, Tổng Tân còn kịp nhìn thấy bộ dạng tươi cười đắc ý của tên mập mạp kia.

Cả tòa nhà chỉ có hai cái thang máy này, hơn nữa đều là vừa mới đi lên, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không đi xuống. Tổng Tân nhớ tới trong đây còn có một cái cầu thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa. Bình thường nó chuyên dùng để vận chuyển hàng hóa mà thang máy không chứa nổi. Bởi vì nó rất bẩn nên có rất ít người dùng.

Hắn đẩy cánh cửa hành lang ra, hướng tới chỗ cái thang máy vận chuyển hàng hóa đi tới.

Tổng Tân thử ấn cái nút điều khiển trên cái thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa kia, không có phản ứng, cái đèn báo hiệu ở mặt trên cũng không sáng. Xem ra là đã ngừng hoạt động. Tổng Tân không khởi lại thở dài, xem ra người xui xẻo thì có uống nước cũng sẽ bị ghen.

Không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục quay lại chờ thang máy thôi. Mãi cho tới khi Tổng Tân đợi được thang máy rồi đi lên văn phòng công ty thì đã đến muộn năm phút đồng hồ.

Chỉ sợ sẽ lại bị tên quản lý vô lương kia thóa mạ. Tổng Tân cảm giác dường như hai ngày hôm nay mọi chuyện có chút không thuận. Hắn quyết định chủ ý, dù tên quản lý kia có nói khó nghe như thế nào, hắn cũng sẽ không lên tiếng.

Mãi cho đến khi hắn ngồi vào chỗ của mình, lặng đi một chút, trong phòng có rất ít người, chỗ ghé ngồi của quản lý thì trống rỗng. Dường như là không đi làm, ngay cả quần áo cũng đều không có. Trong lòng Tổng Tân có chút thích thú, xem ra sự tình đi làm trễ hôm nay sẽ không bị mắng rồi.

- Này.

Tổng Tân cảm giác bả vai của mình bị một người từ phía sau vỗ mạnh một cái, dọa hắn nhảy dựng lên. Quay đầu nhìn lại, thì ra là nữ đồng nghiệp cùng ngành Tô Nham.

Tô Nham cũng là một người mới ở trong công ty như Tổng Tân, bình thường phải làm công việc quản lý một ít tư liệu sách báo linh tinh. Tương tự như nhân viên quản lý hồ sơ.

Công việc cũng không nhiều lắm, có thời gian rảnh liền đi lại ở trong công ty, hỏi thăm những tin tức nhỏ. Cũng có thể coi là một loại nhân vật vạn sự thông ở trong công ty. Quan hệ với Tổng Tân cũng coi như không tệ, có thể nói là thân thiết.

- Hừ hừ, tiểu tử, hôm nay cậu đến muộn?

Tô Nham híp mắt, nhìn Tổng Tân.

- Một lời thật khó nói hết, gần đây vận khí không tốt.

Tổng Tân thở dài.

- Hừ hừ, vận khí của cậu hôm nay tốt vô cùng đó, hôm nay có đến muộn thì cũng không có ai gây phiền toái.

Tô Nham ngồi vào chỗ của mình, trong tay cầm lấy cái cốc cà phê mình vừa mới mua.

- Cậu còn chưa biết đâu, hôm nay quản lý không đi làm. Phải nói là sợ rằng trong thời gian thật dài sau này thì quản lý cũng sẽ không đi làm, mà còn có thể quay trở lại đi làm hay không cũng là vấn đề.

- Sao lại như vậy?

Tổng Tân nghe thấy tin tức này có chút không hiểu ra sao cả. Đêm qua hắn vẫn còn gặp mặt tên quản lý kia, không giống như là bộ dạng bất cần đời khi muốn từ chức.

- Đi công tác à? Hay bị điều đi? Bị sa thải sao?

- Cậu đoán đi, khẳng đi là cậu không thể đoán được.

Vẻ mặt của Tô Nham đặc ý.

- Điên rồi.

- Điên rồi? Là có ý gì?

Dù Tổng Tân có đoán thế nào, cũng không thể đoán được cái đáp án kia từ trong miệng Tô Nham.

- Điên rồi là điên rồi, không có ý gì khác.

Tô Nham quơ quơ cái đầu.

- Vừa được xe cứu thương đưa đi, đi thẳng tới bệnh viện tâm thần rồi.

Nói tới đây, Tô Nham cao hứng xoa xoa tay.

- Điên là xứng đáng, cái tên quỷ háo sắc kia, xem sau này hắn còn có thể chiếm tiện nghi của tôi hay không.

- Rất cục sao lại thế này, nói thêm một chút. Lúc tôi gặp hắn đêm qua hắn vẫn còn rất khỏe, như thế nào mà buổi sáng hôm nay đã bị điên rồi?

Tổng Tân ngồi xuống, hắn cảm giác chuyện này có chút kỳ quái.

- Dù sao cũng chính là điên rồi. Sáng sớm hôm nay, công viên lắp đặt thiết bị mở chiếc thang máy vận chuyển hàng hóa liền phát hiện hắn nằm ở trong thang máy vận chuyển hàng hóa. Cút đái vãi đầy ra quần, trong chiếc thang máy vận chuyển hàng hóa cũng bị ám cái mùi này. Hắn ngã ngửa cười ở trong đó, còn chảy nước miếng, miệng nói lảm nhảm, thần chí không rõ. Mọi người liền gọi cứu thương sau đó đưa hắn đi.

Nói tới đây, Tô Nham nhìn bốn phía xung quanh không thấy có ai, mới cúi xuống bên tai Tổng Tân nhỏ giọng nói:

- Cậu biết không? Cao ốc này của chúng ta có quỷ!

- Chớ có nói hươu nói vượn, hiện nay là thời đại khoa học kỹ thuật, làm gì có quỷ ma gì.

Tổng Tân cảm thấy có chút buồn cười đối với lời nói của Tô Nham. Cô bé này rõ ràng là suốt ngày ăn chơi nhàm chán nên xem nhiều phim kinh dị quá rồi, còn tưởng những thứ thấy ở trong TV là thật.

- Tôi không nói hươu nói vượn, là sự thật.

Nghe thấy Tổng Tân nghi ngờ, thanh âm kháng nghị của Tô Nham cao vút lên. Nói xong mới nhớ tới đây là công ty, nếu bị lãnh đạo phát hiện mình hét lớn ở trong phòng thì sẽ bị phê bình. Nhưng mà may là quản lý của bọn họ hôm nay đã được xe cứu thương đưa đi, coi như là nòng tránh được một kiếp, bướng bỉnh lè lưỡi.

- Tôi không nói hươu nói vượn, đây là do tôi nghe người ta nói.

Thanh âm của Tô Nham lại nhỏ xuống, ghé vào bên tai Tổng Tân nhỏ giọng nói.

- Tôi nghe lén cảnh sát tra hỏi vị công nhân lắp đặt, hắn đã nói như vậy.

- Sợ là chính cái tên công nhân lắp đặt kia đã nói bậy.

Tổng Tân vẫn không tin.

- Cảnh sát cũng sẽ không tin tưởng lời của hắn.

- Tôi cũng không biết.

Tô Nham nhún vai.

- Tôi chỉ phụ trách nghe ngóng tin tức mà thôi, về phần tin tức có chính xác hay không thì tôi không chịu trách nhiệm. Dù sao thì vị công nhân lắp đặt kia đã nói như vậy, lúc hắn bắt gặp quản lý kia thì bộ dạng của quản lý đã ngây ngốc như vậy, hình như là đã bị dọa cho kinh hãi cực độ, trong miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại “có quỷ”.

- Kỳ quái, ngày hôm qua tôi tăng ca đến đêm khuya mới về, quản lý trở về khóa cửa mà. Lúc trở lại có chút uống quá nhiều, chẳng lẽ là trúng độc còn?

Tổng Tân hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, ngày hôm qua trừ bỏ công ty có chút lạnh ra thì dường như không có chuyện gì kỳ quái cả.

- Tôi cũng không biết, dù sao thì việc này cũng rất kỳ dị, làm cho tôi cũng không dám đi thang máy một mình.

Tô Nham nhớ tới tin đồn về ma quỷ, rùng mình một cái.

- Hiện tại việc này đã lưu truyền thành tin đồn rồi. Nói là có một nữ quỷ mặc sườn xám đến đòi mạng đấy. Nơi này của chúng ta không phải là dựa vào bờ biển sao? Có người nói lúc Nhật Bản xâm lược chúng ta thì chính là đổ bộ vào từ chỗ này, lúc đó chúng giết rất nhiều người sau đó chôn ở trong một cái hầm lớn. Tòa nhà lớn này của chúng ta xây ngay ở trên cái hố đã chôn vạn người đó, phía dưới đè ép rất nhiều oán khí. Thời gian dài, những oan hồn này không chịu được liền chạy ra tìm người thể thân, sau đó chính mình đi đầu thai. Người bị giết chết sẽ lại biến thành oán quỷ, phải tìm được người thể thân mới có thể đi đầu thai được. Còn nữa, nữ quỷ kia mặc một bộ sườn xám màu đỏ thẫm, còn hát một bài nữa. Ôi, tôi không nói nữa, nói xong tôi liền có cảm giác cả lông tơ cũng đã dựng đứng cả rồi.

- Hát một bài? Hát bài gì?

Tổng Tân cảm giác tất cả những chuyện Tô Nham miêu tả có chút quen thuộc.

- Làm sao tôi biết được.

Tô Nham liếc mắt nhìn Tổng Tân một cái.

- Tôi chỉ phụ trách hỏi thăm chuyện của mọi người, tôi cũng không có rồi rồi đến mức chuyện của quỷ cũng phải đi hỏi rõ ràng.

- Đúng rồi, mọi người trong phòng? Làm sao lại ít như vậy?

Tổng Tân nhìn bốn phía, đã qua giờ làm việc lâu rồi nhưng mà trong văn phòng cũng không có bao nhiêu người.

- Đang đi ghi chép chứ sao.

Tô Nham lại nói tiếp.

- Dù sao quản lý cũng là người của công ty chúng ta, cảnh sát nói muốn tìm hiểu tình huống trong công ty chúng ta một chút.

- Tiểu Tổng, cậu đã tới rồi à.

Mấy vị đồng nghiệp đi vào trong văn phòng.

- Chuyện tình của quản lý cậu đã nghe chưa? Cảnh sát đang muốn lấy lời khai của cậu, cậu cũng đi đi.

Tổng Tân gật gật đầu, đi ra ngoài.

- Cậu tên là Tổng Tân, mới vào công ty được hai năm?

Trong phòng hội nghị, Tổng Tân ngồi một mình ở trước bàn, đối diện với hắn là ba người mặc quân phục cảnh sát. Đặt câu hỏi là một nữ cảnh sát, nhìn qua chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi. Vừa mới tiến đến, ánh mắt của Tổng Tân đã bị nữ cảnh sát này hấp dẫn. Bộ ngực của cô gái cảnh sát này thật lớn.

- Dạ!

Tổng Tân cảm giác có chút không lễ phép, cúi đầu, không dám nhìn nữa.

- Tôi họ Từ, là phụ trách vụ án này.

Nữ cảnh sát cầm trong tay một tập tài liệu, hẳn là hồ sơ của Tổng Tân.

- Chúng tôi muốn tìm hiểu một chút tình huống của cậu. Nghe nói cậu là người cuối cùng nhìn thấy người bị hại ngày hôm qua. Có thể nói cụ thể cho chúng tôi nghe được không?

- Có thể.

Tổng Tân chỉnh lại suy nghĩ một chút.

121. Chương 124: Tổng Tân Xúi Quẩy

Ngày hôm qua tôi tăng ca, sau khi làm việc xong liền gọi cho quản lý tới để khóa cửa, sau đó thì tôi liền trở về.

- Lúc cậu rời đi là mấy giờ?

- Đã là rạng sáng rồi, tôi nhớ lúc tôi rời đi đã là hơn mười hai giờ rồi.

Tổng Tân nghĩ nghĩ.

- Đại khái là khoảng mười hai rưỡi.

- Thời gian cậu gặp người bị hại, có thấy hắn có biểu hiện gì khác thường không?

- Không có, rất bình thường.

Tổng Tân lắc lắc đầu.

- Nhưng mà hắn uống hơi nhiều, đi đứng có chút không vững, chỉ là hắn vẫn tỉnh táo, vẫn nói chuyện với tôi được.

- Nói cái gì?

- Không có gì, chỉ là chuyện trò bình thường mà thôi.

Sau đó tôi liền rời đi.

- Còn có cái gì đặc biệt không?

- Chắc là không.

Tổng Tân nghĩ nghĩ, trả lời.

- Được, cảm ơn sự hợp tác của cậu.

Nữ cảnh sát đứng lên, bắt tay Tổng Tân.

- Nếu có gì muốn nói thì cậu cứ liên hệ với chúng tôi, dù sao trong hồ sơ thì cậu cũng là người cuối cùng gặp người bị hại.

- Được.

Sự kiện chuyện ma quái trong thang máy đã trải qua gần một tuần, nhưng thật ra cũng không có chuyện tình gì kỳ quái tiếp tục xảy ra nữa cho nên cái tin đồn chuyện ma quái kia cũng dần dần biến mất ở trong não của mọi người. Dù sao thì con người cũng là động vật dễ quên, mỗi ngày một người đều có rất nhiều chuyện tình mới mẻ phát sinh. Những chuyện đã qua thì mọi người sẽ chậm rãi quên đi, tựa như nó cho tới bây giờ đều chưa từng phát sinh vậy.

Bệnh của quản lý cũng không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Nghe nói là cho tới bây giờ vẫn là bộ dạng si ngốc, mỗi ngày đều khóc khóc cười cười. Bác sĩ nói là do hắn bị kinh sợ quá mức, muốn khôi phục e là phải mất một thời gian rất dài. Hiện tại hắn đang tiến hành trị liệu dài hạn ở bệnh viện tâm thần.

Công ty phái một người quản lý khác đến. Mặc dù đối với Tống Tân vẫn rất lạnh nhạt, nhưng dù sao so với quản lý trước kia thì vẫn tốt hơn nhiều. Ít nhất cũng không có phát sinh chuyện tình lấy việc công để làm việc riêng, sau đó mang Tống Tân ra để chùi dít.

Hơn nữa quản lý mới đến này so với trước kia thì trẻ tuổi hơn nhiều, vóc người cũng không tồi. Ở trong công ty cũng rất được lòng mọi người, cho nên mọi người ở trong công ty đều đã quên mất vị quản lý nghe nói là bị nữ quỷ hù dọa cho phát điên đang phải điều trị trong bệnh viện.

Chuyện này chỉ sợ là chỉ có Tống Tân còn để ở trong lòng. Bất kể là nói thế nào, đêm hôm đó hắn là người cuối cùng nhìn thấy tên quản lý kia, thời gian ngày hôm sau liền truyền đến tin tức quản lý bị dọa đến mức phát điên. Tống Tân cảm giác dường như mình có chút trách nhiệm, lúc ấy nếu mình ở lại khóa cửa và rời đi cùng hắn thì việc này có lẽ cũng sẽ không xảy ra. Hơn nữa trong lòng Tống Tân còn có cảm giác, chuyện này có chút kỳ quái. Từ cái tin tức nhỏ nhỏ về nữ quỷ mặc sườn xám màu đỏ dọa cho vị quản lý kia phát điên mà Tô Nham đã nói, Tống Tân cảm giác dường như việc này có chút liên hệ đối với giấc mộng của mình mấy đêm trước kia. Khi đó mấy ngày liền tiếp hắn đều mơ thấy nữ nhân mặc bộ sườn xám đỏ thắm kia. Mà nghe nói là quản lý lại bị một nữ quỷ mặc sườn xám dọa cho phát điên. Trên đời này chẳng lẽ thật sự có chuyện trùng hợp như vậy? Nhưng mà việc này Tống Tân cũng không nói cho ai biết. Nói đùa sao, chuyện này nói ra như thế nào được? Nói là quản lý bị nữ quỷ mình mơ thấy mỗi tối dọa cho phát điên à? Nếu thực sự nói như vậy, không bị người ta nói mình điên mới là lạ.

Nhưng mà nói tiếp, gần đây vận khí của Tống Tân thật là quá kém. Thường xuyên không thể bắt kịp thang máy, hơn nữa còn là nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng mà chính mình còn cách vài bước nên không thể đuổi đến nơi. Đi xe thì sẽ bị trễ xe, hiện tại mỗi sáng hắn đều phải dậy sớm nửa giờ, cho dù là như vậy thì trong tuần này hắn vẫn đến muộn hai ngày. Mua xổ số thì một đồng cũng không trúng. Lúc tắm rửa thì bị hết nước, đi đường sẽ dẫm phải cứt chó, lúc đi mua đồ thì lại không mang ví, khi đi về nhà thì phát hiện ra túi của mình bị rách một cái lỗ, chìa khóa cũng không thấy đâu. Tóm lại là có rất nhiều chuyện không may xảy ra, dường như là gần đây Tống Tân bị quỷ ám vậy.

Thảm nhất là một lần, Tống Tân đang đi vệ sinh, sau khi đi xong vừa định kéo quần lên, kết quả là chiếc điện thoại ở trong túi quần rơi ra, vừa đúng lúc rơi ngay vào trong bồn cầu. May mà mua chiếc điện thoại này thuộc loại tam phòng, vừa không thấm nước, vừa chống va đập lại còn chống bụi nữa. Bị rơi xuống nước thì vẫn có thể dùng được. Tống Tân không dám dội bồn cầu, hắn sợ điện thoại của mình cũng sẽ bị cuốn trôi xuống cống. Ngắm lại thì chỉ cần lấy ra rửa sạch đi là được. Vì thế hắn cố nhịn ghê tởm, thò tay vào trong bồn cầu để lấy cái điện thoại ra. Nhưng mà cũng không biết là vì sao, khi Tống Tân cho tay vào trong bồn cầu thì luôn thiếu một chút mới có thể với tới cái điện thoại. Dội cho đến khi hắn dùng sức thật lớn mới có thể nắm được cái điện thoại trong tay. Nhưng mà đột nhiên lại phát hiện, tay của mình bị mắc kẹt vào trong bồn cầu, không thể lấy được. Hiện tại dù cho hắn không cầm điện thoại cũng không thể rút được tay ra. Cái này cũng chưa tính, Tống Tân lớn tiếng kêu cứu ở trong nhà vệ sinh, nhưng mà hô cả nửa ngày, cũng không có ai tiến vào giúp đỡ. Lúc này Tống Tân mới nhớ đã tới giờ ăn cơm trưa, chỉ sợ người của công ty đều đã đi ăn cơm, chỉ còn một mình hắn bị nhốt trong nhà vệ sinh.

Không có cách nào, Tống Tân chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi chờ, đợi cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng nói của đồng nghiệp sau đó mới lớn tiếng cầu cứu. Đồng nghiệp của hắn sau khi đi vào, chứng kiến bộ dạng của hắn cũng không nhịn được mà cười lên ha ha. Đồng nghiệp của hắn dùng tất cả các biện pháp, cũng không làm thế nào để kéo được tay Tống Tân từ trong bồn cầu ra. đành phải gọi điện thoại báo cảnh sát. Đáng thương cho Tống Tân, bàn tay bị kẹt ở trong bồn cầu hơn hai giờ. Sau đó mới được nhân viên phòng cháy chữa cháy tháo cái bồn cầu cứu hắn ra.

Điện thoại đại khái là bị ngâm nước quá lâu nên không thể dùng. Tay của Tống Tân cũng vì mắc kẹt trong thời gian quá dài nên bị sưng, hơn nữa cái bồn cầu bị gỡ ra kia thì Tống Tân cũng phải tự bỏ tiền túi ra mà đền. Tống Tân thật có cảm giác khóc không ra nước mắt.

- Chẳng lẽ năm nay phạm phải Thái Tuế?

Tổng Tân ngồi ở chỗ của mình, nhìn cái tay được băng bó thật dày mà ngẩn người.

- Linh linh linh.

Tiếng chuông từ chiếc điện thoại mới mua vang lên, Tổng Tân nhìn lại, là một người bạn thân gọi đến.

- Đã hết giờ làm chưa? Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi? Gọi cả Trần Viêm đi cùng.

Thanh âm của Nghiêm Trọng từ đầu dây bên kia truyền đến.

- Hôm nay nàng không ở nhà, nói là phải đi học thêm.

Tổng Tân nhìn bàn tay của mình.

- Tôi cũng có chút không thoải mái, không muốn đi.

Xin cậu, cô ấy không ở nhà thì hai người chúng ta có thể uống đã đời chứ sao.

Nghiêm Trọng nói.

- Hơn nữa đã lâu lắm rồi chúng ta không uống với nhau, cứ quyết định như vậy đi, tan ca tôi sẽ đến công ty đón cậu.

- Được rồi.

Tổng Tân thở dài đồng ý. Những xui xẻo gần đây mình gặp phải, cũng cần phải tìm người để chia sẻ một chút.

Nghiêm Trọng là một người bạn không tệ của Tổng Tân khi còn đại học. Nhưng mà Nghiêm Trọng không giống như Tổng Tân, hắn cũng có thể coi như một kẻ có tiền. Cha mở công ty cũng có thể coi như một đại gia. Năm đó ở trong trường học, Nghiêm Trọng và Tổng Tân đều thích Trần Viêm. Lại nói tiếp vô luận là diện mạo hay là điều kiện gia đình thì Nghiêm Trọng đều tốt hơn Tổng Tân rất nhiều. Nhưng mà cuối cùng Trần Viêm vẫn sa vào vòng tay của Tổng Tân. Chuyện này khiến cho Nghiêm Trọng có chút canh cánh trong lòng. Một lần hắn uống quá nhiều đã hỏi Trần Viêm là vì sao, Trần Viêm trả lời là vì ở bên cạnh hắn không có cảm giác an toàn. Cái đáp án này khiến cho hắn có chút không thể chấp nhận được. Nhưng bất kể nói thế nào thì ba người cũng là bạn bè rất tốt, lại ở cùng trong một thành phố, thường xuyên ra ngoài tụ tập, tâm sự, ăn uống.

Nghiêm Trọng cũng đã từng nghĩ đến việc giúp đỡ Tổng Tân về kinh tế, nhưng mà bị Tổng Tân cự tuyệt. Đối với Tổng Tân mà nói dù cho cuộc sống có gian nan như thế nào thì hắn cũng không muốn dùng tiền của người khác. Cho nên dù là đi ra ngoài ăn cơm, Tổng Tân cũng kiên trì nhất định phải chia đôi tiền để trả.

Sau khi tan sở, Tổng Tân mặc quần áo vào, đi xuống lầu, vừa đi ra khỏi cửa lớn công ty liền nhìn thấy Nghiêm Trọng đeo kính râm đứng ở nơi đó vẫy tay gọi hắn. Phía sau đó là cỗ xe Golf GTL mà cha của hắn đã tặng hắn hôm sinh nhật.

Quả thật là người so với người có sự khác biệt rất lớn. Nghiêm Trọng mỗi ngày đều ngồi trên chiếc xe hơi hơn bốn mươi vạn đi lang thang xung quanh, còn Tổng Tân thì đi là vất vả cả ngày mà vẫn phải vay ngân hàng. Đúng là vận mệnh của con người đã được xếp đặt sẵn rồi.

- A! Tổng Tân, bạn cũ lâu rồi mới gặp?

Tô Nham đi ra ngoài cùng với Tổng Tân, thấy Nghiêm Trọng đứng ở sau chiếc xe kia, ánh mắt cũng sáng lên.

- Bộ dáng không tệ lắm.

- Tôi thấy là cô khen chiếc xe kia không tệ.

Tổng Tân liếc mắt nhìn Tô Nham một cái.

- Đừng nhìn, người này là Hoa Hoa Công Tử, người có tư sắc như cô không đáng cho hắn để mắt đến.

- Nói...Nói cái gì đó.

Sắc mặt của Tô Nham thoáng đỏ lên một chút, tiếp theo lại khôi phục bình thường.

- Tôi chỉ muốn hỏi, làm sao cậu lại có nhiều ý tưởng bất lương như vậy.

Tống Tân bĩu môi, không có nói tiếp, hướng đến chỗ Nghiêm Trọng đi tới.

- Không tệ, đồng nghiệp của cậu à? Sao lại không giới thiệu.

Nghiêm Trọng và Tống Tân nói chuyện, còn hướng về chỗ Tô Nham đang đứng nguyên tại chỗ.

- Đẹp đi, người ta là con gái nhà lành, nếu cậu tính toán tìm một người bạn gái để kết hôn thì tôi có thể giới thiệu, nếu mà cậu muốn tìm người để chơi đùa thì sớm bỏ qua cái ý niệm này đi.

Tống Tân vỗ vai Nghiêm Trọng, lên xe.

Nghiêm Trọng nghe nói như thế, thè lưỡi.

- Coi như thôi, tôi vẫn còn chưa chơi đủ, kết hôn à, đợi cho tôi bốn mươi tuổi rồi nói sau.

Hai người tới quán rượu quen. Điều kiện ở nơi này không tính là tốt, nhưng mà đồ ăn cũng không tệ lắm. Nguyên nhân chủ yếu là giá cả của nơi này cũng không đắt. Lấy năng lực kinh tế của Tống Tân bây giờ, tuyệt đối không thể gánh chịu nổi những chỗ sang trọng. Nghiêm Trọng cũng không muốn làm khó Tống Tân, cho nên dù là hân mời khách cũng là đi tới nơi này, để cho Tống Tân không cảm thấy xấu hổ.

- A, thoải mái.

Nghiêm Trọng cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

- Tay cậu làm sao vậy?

- Một lời thật khó nói hết.

Tống Tân buồn bực cũng uống cạn chén rượu trong tay.

- Gần đây tôi gặp phải nhiều chuyện không may mắn.

Tống Tân đem những sự tình không may mắn của mình đã phát sinh gần đây nói cho Nghiêm Trọng nghe. Khi hắn nói đến sự việc mắc kẹt cánh tay, Nghiêm Trọng không nhin được mà gục mặt xuống bàn cười đến năm phút đồng hồ cũng chưa đứng lên được.

- Ha ha ha ha ha ha ha.

- Cậu, cậu thật đúng là xui xẻo.

Nghiêm Trọng ôm bụng cười.

- Gần đây tôi cũng không biết bị làm sao, liên tục gặp chuyện không may.

Tống Tân cau mày, rất bất mãn đối với thái độ vui sướng khi người khác gặp họa của Nghiêm Trọng.

- Lại nói tiếp, một người không may mắn cũng không thể xui xẻo đến mức như vậy được?

Nghiêm Trọng nhìn bốn phía, hơi cúi người xuống thấp giọng nói.

- Có phải là cậu đã dính phải cái gì đó không sạch sẽ hay không?

- Cái gì mà không sạch sẽ?

- Chính là, chính là, cậu cũng biết.

Nghiêm Trọng ghé vò bên tai Tống Tân nói nhỏ.

- Quỷ!

- Đừng nói linh tinh, làm gì có quỷ.

Tống Tân cau mày.

- Nhưng mà gần đây có vài chuyện thật sự có chút quỷ dị.

Giấc mộng khác thường, nữ nhân kỳ quái trong mộng, quản lý bị dọa điên, chuyện không may xảy ra liên tiếp. Tống Tân cảm thấy dường như mấy chuyện này đều bất thường, nhưng mà bất thường ở chỗ nào thì hẳn cũng không nói lên được.

- Quên đi, không nói nữa, gần đây Trần Viêm thế nào?

Nghiêm Trọng cầm lấy cái chai rót thêm rượu rồi cụng ly với Tống Tân một cái.

- Luôn tăng ca, ba ngày nay tôi không gặp nàng rồi.

Nói đến chuyện này Tống Tân có chút buồn bực.

- Cũng không biết bệnh viện của bọn họ như thế nào mà bề bộn công việc như vậy.

Nghiêm Trọng thở dài.

- Không có biện pháp, năm đó nàng chọn cậu, nếu mà chọn tôi thì đã không vất vả như vậy.

- Nói như đánh rắm vậy.

Tống Tân cũng không để trong lòng câu nói của Nghiêm Trọng, tất cả mọi người đều là bạn tốt, đó cũng chỉ là nói đùa mà thôi, cũng sẽ không để ý.

- Cậu ăn chơi như vậy, nếu mà năm đó chọn cậu, chỉ sợ hiện tại không biết là đang khóc ở đâu.

- Ha ha, đời người ngắn ngủi có vài chục năm, cần tận hưởng cái lạc thú trước mắt đã.

Nghiêm Trọng cười ha ha, uống sạch chén rượu trong tay.

Lúc này cái điện thoại đặt ở trên bàn của Nghiêm Trọng chợt vang lên. Tống Tân nhìn thấy biểu hiện trên màn hình, là một cái tin nhắn.

Nghiêm Trọng cầm điện thoại lên, nhìn tin nhắn, biểu hiện có chút mất tự nhiên, hẳn nhanh chóng xóa cái tin nhắn ấy đi.

- Làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt của cậu không tốt, đã xảy ra chuyện gì sao?

Tống Tân hỏi.

- Không có việc gì, không có việc gì. Tôi quên mất cái hẹn buổi tối với Vu Sơn.

Nghiêm Trọng cười ha ha, lại rót một chén rượu nữa.

- Uống xong tôi phải đi, cậu tự về nhà đi, tôi cũng không tiễn.

- Ủ, được.

Tống Tân cầm chén rượu lên, cụng một cái với Nghiêm Trọng. Hắn cảm thấy người bạn này có một số việc không muốn nói, nhưng mà xuất phát từ lòng tôn trọng đối với bạn, hắn cũng không có nói tiếp.

Minh Diệu ngồi ở trong phòng làm việc, vô cùng buồn chán nhìn tờ báo. Không có vụ án đại biểu cho không có thu nhập, nhớ tới chi phiếu sắp trống rỗng, Minh Diệu hơi có chút suốt ruột. Sự kiện lần trước nói là ủy thác chẳng bằng nói là giúp đỡ.

122. Chương 125: Người Khách Hàng Kinh Sợ

Sau khi sự tình kết thúc, tự nhiên Từ Mẫn sẽ không trả tiền công cho Minh Diệu. Mà là rất không tượng nghĩa mời Minh Diệu một bữa cơm, hơn nữa ngay cả nhà hàng cũng không tới mà là ăn ở nhà Từ Mẫn. Hơn nữa đồ ăn là do Từ Mẫn nấu. Tuy rằng đồ ăn cũng coi là phong phú, nhưng mà Minh Diệu ăn rất là khó chịu. Không phải vì cái gì khác mà chính là loại ánh mắt kia của Từ Mẫn khiến cho hắn có chút không chịu nổi. Người ngồi ăn cơm, có một bà già ngồi cùng nhưng không ăn cơm mà lại dùng loại ánh mắt ấy

nhìn người, dù là ai cũng sẽ thấy không thoải mái. Hơn nữa ghê tởm nhất chính là nha đầu Tiểu Quất kia, thừa dịp Minh Diệu không chú ý đã ăn mất hai cái cánh gà mà Minh Diệu thích ăn nhất. Làm hại Minh Diệu vây quanh con gà kia tìm cả nửa ngày, sững sốt khi không phát hiện ra nó ở nơi nào. Mãi đến lúc ăn cơm xong, thu dọn cái bàn thì mới phát hiện ra xương của hai cái cánh gà nằm ở chỗ của siêu cấp nguy lộ lý chỉ mới có năm tuổi này.

Đương nhiên để trả thù, Minh Diệu thừa dịp Tiểu Mẫn ở trong nhà bếp rửa bát liền trả thù Tiểu Quất một chút. Vặn vẹo khuôn mặt của Tiểu Quất như là bánh bao vậy, nhìn thấy ánh mắt muốn giết người kia của Tiểu Quất, tâm tình buồn bực của Minh Diệu cũng hóa thành hư không.

- Nếu chú còn dám động vào mặt của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chú.

Tiểu Quất cau mày, oán hận nhìn Minh Diệu. Nhưng mà những lời này được một cô bé năm tuổi có gương mặt béo mập, trên đầu buộc hai cái sừng, dùng thanh âm non nớt nói ra, lại không có chút lực uy hiếp nào.

- Ô, ta sợ quá.

Minh Diệu khoa trương làm một cái biểu tình bị kinh sợ.

- Chẳng lẽ nhóc cần ngược lại ta?

- Tôi...Tôi...Tôi.

Tiểu Quất nghĩ nửa ngày, ghen đỏ mặt nhớ lại một câu.

- Tôi đi nói cho bà với mẹ tôi biết là chú có ý đồ bắt lương đối với tôi. Luôn hỏi tôi có muốn ăn kẹo que Xảo Khắc Lực hay không!

- Ủ, nhóc đi nói đi.

Minh Diệu không thèm để ý, châm điếu thuốc lên.

- Xem là bọn họ tin tưởng ta hay là tin tưởng nhóc.

Nghe thấy câu này, Tiểu Quất thực bất đắc dĩ cúi đầu. Không có biện pháp, địa vị của người này ở trong nhà bây giờ đang đi lên thẳng tắp. Bà ngoại thì không cần nói, lao thẳng đến tiểu tử này, đối đãi như con rể vậy. Còn mẹ thì sao, chỉ cần nhìn ánh mắt của mẹ trong lúc ăn cơm thì biết. Chỉ sợ hiện tại đã bị mê được của Minh Diệu làm cho choáng váng đầu óc, tuyệt đối là hai người đã có gian tình.

Lật tới lật lui, cái tờ báo kia cũng nhanh chóng bị Minh Diệu làm nát vụn. Nhàm chán, Minh Diệu muốn tìm chút chuyện để làm.

- Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc.

Minh Diệu hướng về phía buồng trong hô lên.

- Cô dùng máy tính xong chưa, cũng phải cho tôi chơi một lúc chứ. Cô nằm úp sấp ở đó đã ba ngày ba đêm rồi.

Từ khi Minh Diệu nối mạng ở trong phòng làm việc thì bộ máy tính kia giống như đã không thuộc về mình. Mỗi ngày Hoài Tố đều ngồi máy tính, không ngừng lên mạng xem phim. Hoài Tố là quỷ hồn, tự nhiên cũng không cần nghỉ ngơi, cũng không sợ cái gì cận thị hỏng mắt linh tinh. Dù sao, Minh Diệu mỗi ngày tiến vào phòng cũng đều thấy Hoài Tố ghé mắt vào trước cái màn hình kia, chăm chú vào nam nữ diễn viên mà khóc khóc cười cười. Minh Diệu có một dự cảm, chỉ sợ là chi phí tiền điện của tháng này cũng không phải là nhỏ. May mắn là lúc nối mạng đã trả tiền cả năm rồi. Nếu không cứ theo cách dùng này của Hoài Tố, chỉ sợ đến thời gian thu tiền cuối tháng, ngay cả cái quần Minh Diệu cũng phải mang đi cầm.

- Ôn ào cái gì hả.

Hoài Tố đưa một cái đầu từ bên trong vách tường trắng tinh ra, trên mặt mang theo bộ dạng không kiên nhẫn.

- Tôi đang xem phim hay, anh gọi tôi để làm gì?

- Cái kia...cũng phải cho tôi dùng chứ.

Minh Diệu thực sự không hiểu nổi, làm sao mà Hoài Tố lại cảm thấy hứng thú đối với xem phim như vậy.

- Cô đã chiếm cái máy tính ba ngày ba đêm rồi.

- Chờ đi.

Hoài Tố liếc mắt nhìn Minh Diệu một cái, nhưng mà từ trong vách tường trống rỗng lại thò ra một cái đầu nữ nhân, như thế nào cũng cảm thấy thực quái dị.

- Tôi vẫn còn chưa xem đã, anh gấp cái gì ? Hơn nữa tôi còn chưa có tìm anh tính sổ đâu. Anh đã làm gì cái máy tính này, làm sao mà không thể vào được mấy trang web cấm?

- Hả? Trang web cấm sao? Tôi cũng muốn xem, làm sao lại không xem được.

Minh Diệu đứng dậy.

- Làm sao tôi biết được, cái gói mạng anh dùng kia căn bản là không dùng tốt được, có người nói cho tôi biết rất nhiều trang web, nói là có thể xem rõ ràng như là DVD, nhưng mà cái mạng này của anh, một trang web cũng không thể mở ra được.

- Cái này mặc kệ tôi.

Minh Diệu bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

- Mấy cái này đã bị cục quản lý mạng cấm rồi, sau này chỉ sợ không thể dùng được.

- A, vì sao, tôi còn chưa có xem hết mà. Tôi mặc kệ, tôi muốn xem, tôi muốn nhìn thấy tình hình thực tế của người tây sau khi phóng xuất. Anh dẫn tôi đến cái cục gì gì kia, tôi sẽ theo chân bọn họ, bắt bọn họ phải mở lại cho tôi.

- Ủ...

Minh Diệu có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

- Việc này...Tôi nói cũng không được, khóa nó lại là ý của người dân. Nghe nói có 87.53% mọi người đều ủng hộ khóa nó lại.

- A, a, a,a.

Bộ dạng của Hoài Tố trở nên điên cuồng.

- Những người đồng ý đều là ngu ngốc sao? Như vậy thì cái cục gì gì đó vì sao lại khóa nó, nhân loại các anh đều là kẻ điên sao? Nói cho tôi biết, là ai bỏ phiếu đồng ý, tôi muốn nửa đêm đi tìm hắn để hỏi rõ ràng.

- Đây...Đây.

Minh Diệu cũng không biết làm thế nào.

- Chuyện này thực sự không liên quan đến tôi, tôi cũng không biết mọi người trong 87.53% kia là ở chỗ nào, dù sao những người tôi quen biết cũng không có trong đó.

- Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, anh phải tìm cho tôi, tôi muốn nửa đêm đi đến nhà hắn để hỏi hắn cho rõ, xem rốt cuộc là hắn nghĩ như thế nào.

Bộ dạng của Hoài Tố giống như là phát điên. Một cái đầu nữ quỷ thò ra từ trên vách tường trống rỗng, về mặt thì phát điên, cái đầu không ngừng lúc ẩn lúc hiện, khiến cho Minh Diệu cảm giác có chút quỷ dị.

Ngay tại lúc Minh Diệu đang cố gắng khuyên Hoài Tố không cần phải nửa đêm đi ra ngoài dọa người, thì bên ngoài chợt vang lên tiếng đập cửa.

- Ha ha ha, không rảnh điên loạn với cô nữa, xem ra là có vụ làm ăn tới cửa rồi.

Minh Diệu phát phát tay, ý bảo Hoài Tố lui cái đầu trở về. Tuy rằng người bình thường không nhìn thấy Hoài Tố, nhưng mà cũng không dám nói là không có người có linh cảm đặc biệt tồn tại. Nếu mà khách hàng vừa vào trong nhà thấy được một cái đầu nữ quỷ treo ở trên tường, chắc sẽ bị dọa cho hôn mê bất tỉnh mất. Sau này Minh Diệu cũng không còn làm ăn được nữa.

Về mặt của Hoài Tố không tình nguyện. Minh Diệu thật sự không có biện pháp, đưa tay đẩy cái đầu của Hoài Tố trở về.

Mở cửa, người đứng ở ngoài cửa là một thanh niên. Hắn mặc một bộ quần áo nhìn qua cũng biết là có giá trị xa xỉ, đeo một cái kính râm.

123. Chương 126: Lý Do Giết Người

Bộ dáng có chút tiều tụy. Nhưng mà Minh Diệu liếc mắt một cái liền nhìn ra. Người thanh niên này, gần đây nhất định là đã dính vào thứ gì đó không sạch sẽ. Thiên khu của hắn bị bao phủ một tầng hắc khí mà người khác không nhìn thấy, đây chính là hiện tượng bị quỷ bám.

- Xin chào, xin hỏi ngài có phải là Minh tiên sinh không?

Người thanh niên kia tháo đôi kính râm xuống, đôi mắt đen thẫm, dường như là bị mất ngủ nghiêm trọng. Hắn cảnh giác nhìn xung quanh, diễn cảm kia giống như là con thỏ bị kinh sợ quá mức.

- Tôi nghe một người bạn nói, ngài có thể giải quyết được vấn đề của tôi, một ít vấn đề không tầm thường.

Minh Diệu hướng về phía người thanh niên kia, lộ ra một nụ cười vui vẻ.

- Mời vào đi, ta nghĩ cậu tìm đúng địa phương rồi.

Thanh niên kia đi vào trong văn phòng của Minh Diệu, vẫn là cảnh giác đánh giá xung quanh, hơi thở có chút dồn dập, dường như là phòng bị cái gì đó, về mặt cực kỳ khẩn trương.

Chứng kiến biểu tình kinh hoàng của thanh niên kia, Minh Diệu lấy một tờ an thần phù ở trong túi áo ra, cầm ở trong tay, trong miệng lầm bầm vài câu. Tờ phù chú kia liền bị thiêu đốt sạch sẽ. Đem đồng tro tàn của cái phù chú bỏ vào trong chén, Minh Diệu đi đến chỗ bình nước rót vào trong chén một chút nước.

- Uống nó đi, cậu sẽ cảm thấy thoải mái một chút.

Minh Diệu đưa cái chén nước tro cho người thanh niên kia.

Thấy thủ đoạn của Minh Diệu như vậy, trên mặt tên thanh niên lộ ra vẻ mặt kinh hãi, giống như là một người chết đuối vừa được còng rơm vậy. Hắn không chút do dự, uống một hơi cạn sạch chén nước kia.

Cái chén nước kia uống cũng không tốt lắm, có chút chua, còn có hương vị khó chịu. Nhưng mà sau khi uống vào trong bụng, người thanh niên kia cảm thấy có cảm giác thật yên tâm, một loại cảm giác an toàn. Thứ này mấy ngày hôm nay hắn cũng đều không có cảm thấy.

- Tốt lắm, ta nghĩ hiện tại hắn là cậu đã có cảm giác tốt hơn một chút. Xin hỏi cậu xưng hô như thế nào.

Minh Diệu thấy khuôn mặt của người thanh niên kia trở nên thả lỏng một chút, mới chậm rãi nói.

- Tôi họ Nghiêm, tên là Nghiêm Trọng.

Người thanh niên kia thở dài một hơi, dùng ánh mắt vội vàng nhìn Minh Diệu.

- Nhất định ngài phải giúp đỡ tôi, tôi sắp không sống được.

- Xin cứ yên tâm, ta là nhân sĩ chuyên nghiệp.

Minh Diệu lộ ra một nụ cười tự tin. Từ khi phong ấn phách kết trên người từng bước được giải phóng, hắn cảm giác được cỗ tự tin không biết sợ trước kia của hắn đã trở lại.

- Nghiêm tiên sinh, nếu ta không có nhìn nhầm thì hắn là cậu đã bị một thứ gì đó không sạch sẽ bám lên người, hơn nữa còn là dây dưa vài ngày, không thể thoát được.

- Đúng, ngài nói quá đúng.

Nói lên vấn đề này, Nghiêm Trọng khẩn trương nhìn xung quanh một lần.

- Mấy ngày nay, chúng quy là vẫn đi theo chân tôi, mặc kệ tôi đi tới chỗ nào, nó cũng sẽ đi theo.

- Ngài có thể yên tâm, nó chưa đến nơi này.

Minh Diệu cười cười, không biết là nếu người thanh niên tên Nghiêm Trọng này biết được Quỷ Hồn dây dưa với hắn còn chưa tới mà ở cách cái vách này lại có một Quỷ Hồn khác thì sẽ thế nào. Có thể sợ tới mức trực tiếp ngắt đi hay không.

- Cậu đến tìm tôi có phải là muốn tôi giúp cậu thoát khỏi sự dây dưa của thứ kia hay không?

- Đúng, phương pháp gì cũng được, bao nhiêu tiền cũng được, đều không thành vấn đề.

Nghiêm Trọng trịnh trọng gật gù đầu.

- Chỉ cần là có thể giúp tôi thoát khỏi nàng, tôi nguyện ý trả ngài một vạn, à không năm vạn, mười vạn cũng được.

Minh Diệu huýt sáo một tiếng. Tiểu tử này xem ra là kẻ có tiền. Mười vạn à, xem ra làm xong chuyện này, thật sự là có thể mua được một chiếc ô tô nhỏ, không cần phải mượn xe của Từ Mẫn để dùng.

- Được, nhưng mà thứ đó, ta có một vấn đề muốn hỏi cậu.

Vẻ mặt của Minh Diệu nghiêm túc nhìn Nghiêm Trọng.

- Xin hỏi cậu có đồng ý khóa trang web cấm không?

- đương nhiên không, vì sao lại hỏi như vậy?

Nghiêm Trọng đột nhiên bị Minh Diệu hỏi một vấn đề không hiểu ra làm sao cả.

- Tôi còn thường xuyên vào trong đó xem mà.

- Không không có gì cả, không cần để ở trong lòng.

Minh Diệu cười cười.

- Có thể kể lại những chuyện đã xảy ra cho ta nghe một chút được không?

- Cậu Nghiêm, mời cậu nói cụ thể về tình huống dây dưa với quỷ của cậu đi.

Minh Diệu cười nói với Nghiêm Trọng.

- Nói? Nói cái gì?

Vẻ mặt của Nghiêm Trọng mê mang.

- Không phải ngài là nhân sĩ chuyên nghiệp sao? Không phải là chỉ cần cho tôi một cái phù hoặc là làm pháp thuật linh tinh gì đó là được sao?

Minh Diệu lộ ra một vẻ mặt dở khóc dở cười.

- Cái cậu nói là bọn lừa tiền ở đầu đường xó chợ hoặc là biểu diễn ở trong TV. Nếu mà tôi không biết được quỷ hồn dây dưa với cậu như thế nào thì tôi cũng không có cách nào giúp cậu giải quyết vấn đề. Dù sao loại sự tình này cũng giống như bị bệnh vậy, điều trị cũng phải xem bệnh bốc thuốc.

- Đó là một nữ quỷ.

Nghiêm Trọng nghĩ nghĩ.

- Là một nữ quỷ mặc sườn xám màu đỏ thẫm. Bộ dáng coi như không tệ, nhưng mà sắc mặt lại tái nhợt, đôi môi đỏ hồng, còn phát ra thanh quang lấp lóe.

- Sau đó thì sao?

Minh Diệu sửng sốt, không nghĩ đến tên gia hỏa này sau khi nhìn thấy quỷ còn có thể chú ý tới diện mạo của nữ quỷ kia không tệ, xem ra sợ rằng người này là một tên sắc lang thượng hạng. Tuy rằng hiện tại bởi vì thiếu ngủ mà tinh thần sa sút, vành mắt tím đen nên không quá rõ ràng. Nhưng mà Minh Diệu có thể nhìn thấy được đôi mắt của người thanh niên này. Bên dưới bụng mắt có một đường vân vượn ra cho đến vị trí đuôi mắt. Mà cằm của hắn lại lồi ra như một cái thìa. Tuy rằng Minh Diệu cũng không có nghiên cứu

sâu về tướng số thuật, nhưng mà cũng có thể xác định, tên Nghiêm Trọng này là một gia hỏa háo sắc, nặng sắc dục, thường xuyên triển khai theo đuổi cuồng nhiệt đối với người khác, dùng trăm phương ngàn kế để làm đối phương động lòng, nhưng mà vừa lấy được đến tay thì lập tức vứt bỏ.

- Không có sau đó, chỉ có như vậy thôi.

Về mặt của Nghiêm Trọng mờ mịt.

- Không có?

Minh Diệu sững sốt.

- Như vậy cậu cũng không biết nữ quỷ này?

- đương nhiên không biết.

Nghiêm Trọng lộ ra biểu tình kỳ quái.

- Làm sao tôi lại quen biết nữ quỷ được? Tuy rằng bạn gái của tôi tương đối nhiều, nhưng mà tôi chỉ cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân còn sống.

- Có thể là cậu đã gặp qua rồi nhưng quên mất?

Minh Diệu nhắc nhở nói.

- Ví dụ như là bạn gái cũ trước kia của cậu chẳng hạn?

Người thanh niên tên là Nghiêm Trọng trước mặt này, tướng mạo không tệ, hơn nữa ra tay hào phóng, hơn nữa còn có bộ dạng sắc lang. Nữ quỷ dây dưa với hắn có thể là bạn gái trước kia của hắn, bị hắn vứt bỏ mà tự sát, sau đó biến thành quỷ hồn đến dây dưa với hắn. Khả năng này là rất lớn.

- Không có khả năng.

Nghiêm Trọng lắc đầu cực chán chán.

- Tuy rằng bạn gái của tôi rất nhiều, nhưng mà mỗi một người tôi đều nhớ rõ.

Nói tới đây biểu tình của Nghiêm Trọng có chút tự đắc.

Tôi nhớ tên của mỗi một nàng, điện thoại, bộ dạng, thậm chí cả sinh nhật cũng đều nhớ rõ ràng. Tôi rất chắc chắn, nữ quỷ dây dưa với tôi, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng gặp qua.

- Đúng vậy sao?

Minh Diệu nghe Nghiêm Trọng khẳng định như vậy thì nhú mày.

- Như vậy trước khi việc này xuất hiện, có phải cậu đã đến địa phương không nên đến nào đó, hay đã làm ra chuyện tình gì đó không nên làm hay không.

- Nếu nói như vậy, Nghiêm Trọng không biết nữ quỷ này, như vậy hắn là không liên quan tới tình yêu nam nữ. Khả năng lớn nhất chính là Nghiêm Trọng làm một số việc không đúng, đắc tội với Quỷ Hồn, cho nên nữ quỷ kia tìm đến hắn tính sổ.

- Làm chuyện tình không nên làm?

Biểu tình của Nghiêm Trọng trở nên có chút kỳ quái.

- Xin hỏi ngài là có ý gì?

- Ví dụ như là...Nửa đêm đi đến bãi tha ma, ở trước phần mộ của người khác làm ra chuyện tình bất kính như là mắng chửi người khác hoặc là đi tiểu... Hoặc là làm ra trò chơi thần quái nguy hiểm với bạn bè.

- Không có, tuyệt đối không có.

Nghiêm Trọng lắc đầu.

- Mỗi ngày tôi đều phải dành thời gian cho từng người bạn gái khác nhau, không có nhiều thời gian nhàn rỗi mà làm những chuyện nhàm chán đó.

- Vậy thì thật là kỳ lạ.

Minh Diệu cúi đầu, nghĩ nghĩ.

- Nữ quỷ kia đã dây dưa với cậu bao lâu rồi.

- Đã sắp được một tuần.

Nghiêm Trọng nuốt nước miếng một cái.

- Mỗi lúc trời tối tôi đều không dám ngủ. Nữ quỷ kia đều rất đúng giờ như là đi làm vậy, mỗi khi qua mười hai giờ đêm đều sẽ xuất hiện ở trong phòng của tôi.

- Như vậy nữ quỷ kia có nói là muốn làm gì hay không?

Minh Diệu hỏi tiếp.

- Thông thường Quỷ Hồn đều có chấp niệm. Làm bất cứ chuyện gì cũng đều có mục đích, sẽ không vô duyên vô cơ dây dưa người sống.

- Cái này, nàng đã nói qua...

Trên mặt Nghiêm Trọng tràn đầy hoảng sợ.

- Nàng nói nàng muốn giết tôi.

Minh Diệu nghe thấy lời nói của Nghiêm Trọng thì cau mày. Người như Nghiêm Trọng dễ dàng trên chóc nhất đúng là Dục Sắc Quỷ. Loại quỷ này thích thân cận với những kẻ háo sắc. Dựa vào người với người giao hợp dâm ô làm thức ăn. Nếu mà gặp được nữ nhân mang thai, sẽ tìm cơ hội để chui vào trong bụng. Phụ thể ở trên người thai nhi, hình thành kế hoạch nham hiểm. Thai nhi sinh ra, liền mang theo một cỗ dâm tà khí. Nam thì tham dâm háo sắc, nữ thì phóng dăng không chịu nổi. Nhưng mà loại quỷ này tuyệt đối sẽ không làm ra hành động muốn giết người. Nếu nó giết chết người đi theo, liền không có thức ăn. Dục Sắc Quỷ sẽ không làm ra chuyện tình hại mình như vậy. Nếu nói muốn giết chết Nghiêm Trọng, nữ quỷ kia tự nhiên cũng không phải là Dục Sắc Quỷ.

- Như thế thì có chút kỳ quặc.

Minh Diệu nhíu nhíu mày.

- Nó có nói qua là vì cái gì không?

- Làm sao tôi biết được, tôi đều sợ tới mức không biết gì rồi.

Nghiêm Trọng bị hỏi như vậy thì cười khổ.

- Tôi là một người bình thường, dưới loại tình huống này sao tôi có thể xem như không có chuyện gì mà ngồi nói chuyện với nữ quỷ được.

Đa số bộ dạng của Quỷ Hồn khi xuất hiện đều là bộ dáng thông thường của một khắc trước khi chết. Nếu không phải có tình huống đặc thù xuất hiện thì cũng sẽ không phát sinh biến hóa. Ví dụ như Hoài Tố, thời gian hiện thân phần lớn đều là mặc cung trang cổ đại. Mặc dù có thời điểm quần áo trên người có biến thành mới mẻ một chút. Nhưng mà dù sao Hoài Tố cũng đã có đạo hạnh gần hai ngàn năm. Những Quỷ Hồn thông thường tuyệt đối sẽ không giống như Hoài Tố, vì chạy đua theo mô đen mà hao phí linh lực biến đổi bộ dáng của mình. Nữ quỷ mặc sườn xám, như vậy chỉ sợ là nữ nhân chết trước khi giải phóng hóa thành. Lại nói tiếp hẳn là một nữ quỷ có năm sáu chục năm hoặc gần trăm năm quỷ linh. Minh Diệu có chút kỳ quái, một Quỷ Hồn du đãng ở nhân gian lâu như vậy, lẽ ra nên sớm tan thành mây khói mới phải. Dù sao đây cũng là dương gian, đã tràn ngập dương khí. Quỷ Hồn du đãng ở nhân gian mỗi ngày, âm khí trên người sẽ ngày càng yếu, linh lực cũng sẽ chậm rãi tiêu tán, kết cục cuối cùng phần lớn sẽ là tan thành tro bụi, hoặc là hoàn thành xong tâm nguyện của mình thì tự tiêu tán đi. Hoặc là bị nhân viên công tác của Địa Phủ mang đi. Kết quả thảm nhất chính là bị tiêu diệt bởi những người có linh năng lực.

Hoài Tố dù sao cũng là một nữ quỷ hai ngàn năm, là một ngoại lệ. Thời gian Hoài Tố chết năm đó, hồn phách bị người ta dùng tà pháp phong ấn trong cái nhẫn. Người Địa Phủ không thể mang hồn phách của nàng đi, mà Hoài Tố cũng không thể hoạt động ở dương gian, chỉ có thể đứng ở trong cái nhẫn nho nhỏ.

Cũng là bởi vì như vậy, Hoài Tố mới có thể bảo trì linh lực không bị tiêu tán. Mà tổ tiên của Minh Diệu, trong một lần vô tình phát hiện ra Hoài Tố, đã giao cho tổ tiên của Lê bàn tử dùng phương pháp nuôi Quỷ đặc thù để bảo trì linh lực. Hơn nữa trong thời gian buồn chán, Hoài Tố cũng chăm chăm lĩnh ngộ phương pháp tu luyện đặc thù, có thể hấp thu linh lực ở ngoại giới để tăng cường bản thân. Hiện tại nói Hoài Tố là nữ quỷ, chẳng bằng nói nàng là yêu quái thì càng chuẩn xác hơn, dù sao thì nàng đã thoát khỏi phạm trù Quỷ Hồn rồi, càng tiếp cận với yêu quái hơn. Phải biết rằng, Quỷ Hồn chỉ là một loại năng lượng, chỉ biết chậm rãi tiêu tán, mà không thể hấp thu năng lượng từ ngoại giới mà tu luyện được, chỉ có nhân loại và yêu quái thì mới có thể làm được điều này.

Rất ít Quỷ Hồn có thể tồn tại trên đời này được vài chục năm. Trừ khi là trước khi chết có oán khí rất nặng, năng lượng quá mạnh mẽ mới có thể bảo trì được thời gian hoạt động ở dương gian dài như vậy. Nhưng tuy vậy thì cũng chỉ có thể duy trì được hai mươi năm đã là cực hạn rồi. Như loại Quỷ Hồn có oán khí rất nặng, luôn có mục đích làm hại người thì lại khác. Dù sao chấp niệm cũng là mục đích tồn tại căn bản nhất của Quỷ Hồn.

Nhưng thường thường loại Quỷ Hồn có năng lượng quá mạnh mẽ này sẽ không tiêu tán bởi vì giải quyết tâm nguyện mà thường là bị người có linh năng lực phát hiện, và để đề phòng nó hại người nên thường tiêu diệt sạch. Quỷ Hồn thông thường nhiều nhất chỉ có thể du dương ba đến năm năm sẽ chậm rãi tiêu tán mất.

Một nữ quỷ đã tồn tại trên đời này được vài chục năm rồi có thể có hai nguyên nhân. Thứ nhất là có người có linh năng lực hỗ trợ nên hồn phách không tiêu tán. Thứ hai đó là có cái gì đó đặc thù để dựa vào, do đó có thể duy trì linh lực của mình. Minh Diệu cảm thấy rất hứng thú đối với nữ quỷ này.

Nhưng mà vì sao nữ quỷ này phải giết Nghiêm Trọng, Minh Diệu lại không hiểu được rõ ràng mục đích của nàng. Một nữ quỷ đã tồn tại vài chục năm, thậm chí là trên trăm năm, Nghiêm Trọng không thể nào là đối tượng báo thù của nàng được. Nhìn qua thì Nghiêm Trọng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, là một người bình thường. Khi nữ quỷ kia chết, Nghiêm Trọng còn chưa được sinh ra. Nếu nói tổ tiên của Nghiêm Trọng là kẻ thù của nàng thì còn được.

124. Chương 127: Không Phải Ảo Giác

Có lẽ là do uống bia nhiều ở TV, Nghiêm Trọng mê man đứng lên, muốn cởi y phục, sau đó mới tắm rửa rồi đi ngủ tiếp. Dù sao khi trở về cũng không có rửa mặt, như vậy đi ngủ cũng có chút cảm thấy khó chịu.

Bật đèn, Nghiêm Trọng cởi áo khoác ra, đi vào trong phòng vệ sinh.

Vận cho nước chảy, lúc này hắn mới cảm thấy thư thái một chút. Tương đối quái lạ là dây lưng ở trên nhà vệ sinh rõ ràng vẫn ở chỗ cũ, rất thích hợp, thế nhưng không biết vì sao, Nghiêm Trọng cứ cảm thấy có chút là lạ.

Vừa cho nước nóng vào trong bồn tắm, Nghiêm Trọng đứng ở trước chiếc gương trong buồng vệ sinh, vỗ vỗ mặt mình. Khuôn mặt ở trong gương có chút tiêu tụy, Nghiêm Trọng biết, là do hai ngày nay không được ngủ đủ giấc. Uống rượu, hút thuốc, thức đêm, làm cho sắc mặt Nghiêm Trọng nhìn qua không được tốt. Bất quá Nghiêm Trọng cũng không phải là không để ý, tuổi còn trẻ mà, làm việc điên cuồng hơn người khác một chút có gì là không thể. Lẽ nào phải chờ đến lúc già mới hưởng thụ cuộc sống sao?

Bên trong bồn tắm lớn đã chứa đầy nước nóng. Hơi nước bay lên, che mờ cái gương.

Nghiêm Trọng lấy hai tay lau qua loa, phải cạo râu rồi. Cạo râu trước, rồi mới tắm sau, đây là một thói quen của Nghiêm Trọng. Nhìn mặt mình ở trong gương bị dính đầy bọt màu trắng, Nghiêm Trọng nở nụ cười. Nhớ lại khi trước còn ở trường học, có một lần Trần Viêm vô ý nhìn thấy được mặt Nghiêm Trọng đầy râu, chạy đi ra ngoài rất nhanh. Một lúc sau, liền cầm một cái mũ màu đỏ chạy vào, thừa dịp Nghiêm Trọng không chú ý đội cho hắn. Khi đó mặt Nghiêm Trọng rất giống ông già Nô-en. Trần Viêm rất hài lòng cười nghiêng ngả. Đáng tươi cười ấy thậm chí so với khi ở bên Tống Tân còn vui vẻ hơn. Điều này không

khỏi làm cho Nghiêm Trọng rất đắc ý. Chỉ là sau một lần hiểu lầm, mới khiến cho nàng ngã vào lòng Tổng Tân.

Nghiêm Trọng là một hoa hoa công tử, nữ nhân bên người liên tục thay đổi. Thế nhưng Trần Viêm này là một ngoại lệ, nàng là người con gái duy nhất khiến Nghiêm Trọng cảm giác muốn chung sống cả đời. Chỉ tiếc, người con gái duy nhất ấy lại sắp trở thành vị hôn thê của hảo bằng hữu. Nghiêm Trọng vừa mới chuẩn bị muốn làm lãng tử hồi đầu. Lại vì chuyện này so với trước đây càng trở nên thậm tệ hơn, nữ nhân bên người cũng thay đổi như đèn cù.

Bất quá gần đây trong lòng Nghiêm Trọng đã tốt hơn. Gần một tháng nay, hắn không có dẫn nữ nhân khác về nhà qua đêm. Không vì cái gì cả, bởi vì bình thường ở đây sẽ có một người rất đặc biệt đến qua đêm với Nghiêm Trọng. Nên hắn cũng bớt phóng túng đi không ít, ngày hôm qua là một lần ra ngoài điên cuồng hiếm có. Ở trong TV, có một con nhỏ liếc mắt đưa tình với Nghiêm Trọng, thế nhưng hắn lại làm bộ không biết.

Dưới tình huống như vậy, Nghiêm Trọng không muốn tiếp tục điên cuồng nữa, hắn quả thực có chút muốn kiềm chế tính phóng đảng của mình lại.

Cái gương lại mờ đi, Nghiêm Trọng giơ tay ra, dùng sức xoa xoa. Không biết vì sao, nếu bình thường mà nói, nhiệt độ ở bên trong phòng hắn là không thấp như vậy, cái gương cũng sẽ không bị hơi nước làm mờ đi nhanh như thế. Tựa như đêm hôm nay đặc biệt lạnh hơn.

Nói đến cái lạnh, Nghiêm Trọng nhớ tới buổi tối hôm đó nhìn thấy nữ nhân quý dị kia trong kính chiếu hậu, không khỏi khiến người ta tay chân run rẩy. Dao cạo râu sắc bén đã cắt rách một lỗ hồng nho nhỏ trên mặt, máu tươi theo đó chảy ra.

- Đáng chết!

Nghiêm Trọng chửi một câu, dùng tay trái giữ chặt vết thương không ứa chảy ra, rồi cúi đầu đi tìm băng dính cầm máu.

Nghiêm Trọng ngẩng đầu, muốn soi gương để dán băng dính lên vết thương. Thế nhưng khi hắn thấy chính mình bên trong đó, hắn liền sững sờ.

Đây là một khuôn mặt thế nào a. Sắc mặt vàng vọt, hơn nữa còn tái nhợt, giống như người bị mất máu quá nhiều, bôi lên mặt một tầng mỡ vàng dày đặc. Hốc mắt hõm vào thật sâu, tròng mắt đều là màu vàng, không chút khí sắc, vẫn đục không chịu nổi. Hơn nữa do đã lâu không được ngủ đủ giấc, nên trở thành màu nâu đậm. Nước da vốn còn trẻ tựa hồ mất đi sức sống. Gương mặt bị hóp vô cùng rõ ràng. Xương gò má nhô cao ra ngoài. Cả khuôn mặt không hề giống như người còn sống, mà chỉ như bộ xương khô có bọc thêm một lớp da bên ngoài.

- Người...người ở trong gương này, chẳng lẽ là ta sao?

Nghiêm Trọng căn bản không thể tin được vào hai mắt của mình. Tại sao hắn lại trở nên như vậy. Hắn giơ tay ra, sờ sờ vào mặt mình, trời ạ, thậm chí hắn còn có thể cảm giác được vẻ khô ráp trên da mặt giống như đang sờ lên vỏ cây.

- Sao có thể...Đây sao có thể là ta được....?

Đại não của Nghiêm Trọng đã bị cảnh tượng này làm cho khiếp sợ đến không thể suy nghĩ. Hắn dùng tay liên tục xoa nhẹ lên mặt, căn bản không thể tin nổi khuôn mặt trong gương là của mình.

Ngón tay sờ qua cằm, Nghiêm Trọng cảm thấy một trận đau đớn. Da ở trên cằm khô nhẵn không chịu nổi, sau khi Nghiêm Trọng bỏ tay ra, đột nhiên nứt nẻ, lộ ra tổ chức cơ thể màu hồng.

- A!

Cảnh tượng kinh khủng này không khỏi làm cho Nghiêm Trọng sợ đến mức kêu to lên, hắn cố sức lui về phía sau, lại một bước không có đứng vững, trơn trượt ngã ở trên mặt đất phòng vệ sinh.

Trong bụng truyền đến một trận đau đớn đè nén, dây lưng kia dường như là muốn cắt đứt thắt lưng của Nghiêm Trọng, co rút lại chặt chẽ, làm cho Nghiêm Trọng cảm thấy một trận buồn nôn không thể khắc chế,

hắn nhìn không được ói ra một ngụm lớn.

Trong miệng Nghiêm Trọng nôn ra rất nhiều, dính đầy ở sàn nhà, bên trong cái nôn nữa màu trắng còn mang theo rất nhiều thức ăn chưa được tiêu hóa, pha trộn một chút vật chất màu đen kỳ quái.

Nôn ra đã lâu, cho đến khi Nghiêm Trọng cảm thấy trong bụng mình không còn chút gì, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút. Một mùi khó ngửi ào vào trong mũi Nghiêm Trọng, cảm giác nôn nữa lần thứ hai của hắn hơi có chút chuyển biến tốt đẹp.

- Chết tiệt... khụ khụ...

Nghiêm Trọng giấy dựa đứng lên:

- Rốt cuộc ta bị làm sao vậy...

Vặn vòi nước uống mấy ngụm, Nghiêm Trọng mới cảm thấy bụng có chút dễ chịu hơn, chỉ là vừa mới đau nhức ở chỗ cầm trên da nẻ.

Nghiêm Trọng ngẩng đầu lên chậm rãi, hắn có chút không dám nhìn chính mình trong gương.

Da thoáng có chút vàng vọt, nguyên nhân hẳn là bởi vì vừa mới nôn nữa. Vành mắt màu xanh đen, tròng mắt hồng hồng, là bởi vì do thức đêm tạo thành. Hay dáng dấp của chính mình có chút tiều tụy, như trước tuổi còn trẻ da còn co dãn, không có một chút nếp nhăn nào, da cũng không bị nứt nẻ, có chỉ là vừa mới cạo râu bị cắt là thương ở cằm, vết máu có chút khô cạn, vết thương đã không bị chảy máu ra bên ngoài nữa rồi.

Đầu Nghiêm Trọng cổ sức đang đưa một chút, dùng nước lạnh rửa sạch mặt. Chết tiệt, rốt cuộc đêm nay ta bị làm sao vậy, vì sao lại xuất hiện ảo giác kinh khủng như thế này.

Đầu tiên là nhìn thấy người con gái quỷ dị trong kính phía sau xe, sau đó là nhìn thấy bộ dạng kinh khủng ở trong gương.

- Nhất định là đêm nay ở bên trong rượu cốc-tai này có chuyện.

Nghiêm Trọng xoa xoa huyết Thái Dương của mình.

- Muốn làm không tốt bọn người kia thừa dịp ta không chú ý bỏ một chút gì đó vào bên trong.

125. Chương 128: Quỷ Ảnh Trên Quốc Lộ

Mà Quỷ Hồn đều nương theo trí nhớ khi còn sống, nếu mà bộ dạng của Nghiêm Trọng rất giống tổ tiên thì Nữ Quỷ kia dựa vào diện mạo nên nhận nhầm người, rồi chạy đến báo thù là cũng có thể.

- Ta muốn hỏi một chút, tổ tiên nhà cậu có người nào có bộ dạng giống y như cậu không?

Minh Diệu nhìn Nghiêm Trọng hỏi.

- Ví dụ như là ông nội của cậu hoặc là một số người bằng tuổi cụ nội cậu.

- Cái này...Cái này không có.

Nghiêm Trọng nghĩ nghĩ, nói:

- Tôi không quá giống cha tôi, so sánh ra thì tôi giống mẹ của mình hơn.

Minh Diệu gật gù đầu, đã qua mấy thế hệ, chỉ sợ huyết thống ban đầu đã nhạt đi rất nhiều. Chỉ sợ là dựa vào diện mạo, nữ quỷ kia cũng không có cách nào phân biệt được huyết thống của Nghiêm Trọng. Khả năng này là không lớn.

Như vậy thì là có người giúp, một người nuôi quỷ giống như là Lê bàn tử, người này sai nữ quỷ kia tới giết Nghiêm Trọng.

- Như vậy đi cậu Nghiêm, tôi muốn cậu suy nghĩ một chút, cậu có đặc tội với người nào không, hoặc là gây đại thù với người nào. Cái loại thù hận giống như là muốn giết cậu vậy. Đặc biệt là loại người tiếp xúc với Quỷ Hồn giống như là ta vậy.

Minh Diệu hỏi tiếp.

- Có thâm thù đại hận? Không có khả năng, tôi luôn được lòng mọi người.

Nghiêm Trọng cẩn thận nghĩ.

- Hơn nữa tôi cũng không quen biết với những nhân sĩ thần quái như ngài.

- Không biết?

Minh Diệu sững sờ một chút.

- Như vậy bản thân ta cũng thấy kỳ lạ. Nữ quỷ kia nói muốn giết cậu, nhưng vì sao mà cậu vẫn còn sống.

Minh Diệu lại nói tiếp.

- Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nếu mà một Quỷ hồn thật sự muốn giết một người đang ngủ, đó cũng không phải là việc khó gì.

Nếu mà thật sự có người nuôi quỷ sai nữ quỷ kia tới giết Nghiêm Trọng, mà hắn lại không có cao nhân nào hỗ trợ, hắn không thể nào sống đến bây giờ. Đã qua một tuần, đối với Quỷ Hồn mà nói, muốn giết chết một người đang ngủ, quả thực là so với ngoáy mũi một cái còn đơn giản hơn.

- Toàn là dựa vào cái này.

Nghiêm Trọng cởi cái áo khoác bên ngoài, lộ ra một cái dây lưng màu đỏ không có gì lạ thường. Cái dây lưng bằng kim chực không có cái đồ án gì, nhưng mà Minh Diệu lại mơ hồ thấy ở trên mặt của nó có linh quang mơ hồ hiện lên.

Xem TV với bạn bè xong, Nghiêm Trọng mở chiếc xe GLFGTI thân thuộc của hắn ra, chạy ở trên đường cái. Hiện tại đã là đêm khuya, trên đường cái đã không còn nhiều xe, đây cũng hợp với mong muốn của Nghiêm Trọng. Hắn đẩy tốc độ xe lên tới 140Km/h.

Tiếng gió thổi vù vù ở ngoài cửa xe. Nghiêm Trọng cảm giác một loại bộ phận của mình đang chậm rãi rời khỏi thân thể, cái loại cảm giác dường như là linh hồn cũng không đuổi theo được tốc độ của thân thể, giống như là nguyên thần xuất khiếu vậy. Cái loại cảm giác khoái cảm nói không nên lời này khiến cho Nghiêm Trọng có chút hưng phấn.

Chạy như bay dọc theo quốc lộ một lúc lâu, mãi cho đến khi nhìn thấy cái đèn xanh đèn đỏ ở phía xa lúc này Nghiêm Trọng mới chậm rãi giảm tốc độ của xe xuống. Phía trước là một cái ngã tư đường rất lớn. Là một tuyến đường giao thông quan trọng vào ban ngày. Cho nên xung quanh nơi này đều có camera điện tử của cảnh sát. Nghiêm Trọng cũng không muốn bởi vì sáng khoái nhất thời mà vài ngày sau lại nhận được hóa đơn phạt của cảnh sát giao thông. Dù sao phạt tiền cũng là chuyện nhỏ, nếu bằng lái của Nghiêm Trọng lại bị khấu trừ, chỉ sợ sẽ phải đi học tập lại.

Dừng chiếc xe lại, Nghiêm Trọng đốt một điếu thuốc, đợi đèn đỏ đếm ngược.

Từ phía sau Nghiêm Trọng truyền đến những tiếng nhạc âm ỉ, một chiếc xe LnerEvluin phát ra tiếng nhạc đinh tay nhức óc từ phía sau đi tới, cũng dừng xe lại song song cùng một chỗ với Nghiêm Trọng.

- Xe Nhật Bản, nhà giàu mới nổi.

Nghiêm Trọng liếc nhìn cỗ xe màu đỏ kia khinh thường bĩu môi một cái. Đối với loại tiểu tử luôn bật nhạc thật lớn như sợ người khác chú ý đến mình này, Nghiêm Trọng luôn rất khinh thường. Loại người này so với người cao giọng nghe điện thoại ở trên xe bus cũng không có gì khác nhau.

- Hắc, xe nước ngoài.

Cửa kính của chiếc xe bên cạnh hạ thấp xuống, tiếng nhạc ở bên trong xe truyền ra càng thêm đinh tai nhức óc. Nghiêm Trọng thực hoài nghi, người lái chiếc xe kia có phải là kẻ điên hay không, nếu không sao

lại mở lớn như vậy, không sợ làm chấn động lỗ tai của mình tới mức xuất huyết sao? Một tên thanh niên nhỏ tuổi có mái tóc màu vàng chìa cái đầu ra gõ cửa xe của Nghiêm Trọng. Chỉ là một tên nhóc con chưa đến hai mươi tuổi, tóc nhuộm vàng hoe, trên tai còn đeo khuyên, miệng nhai kẹo cao su.

- Nhìn anh cũng là người chơi xe, thi đấu không.

Nghiêm Trọng khinh thường, liếc mắt nhìn tên nhóc con kia một cái, đạp mạnh lên cái chân ga, rầm rầm rung động.

- Chưa đủ lông đủ cánh lại muốn học người ta đi đua xe sao?

Nghiêm Trọng rất khinh thường tên nhóc con này.

- Cứ tưởng là mình có được một cái xe Nhật Bản rồi thì oai lắm sao, một lúc nữa cho người ở phía sau hít bụi, cho người biết lão tử lái xe như thế nào.

Thấy bộ dáng tiếp nhận khiêu chiến của Nghiêm Trọng, tên thanh niên tóc vàng kia huýt sáo một cái, quay đầu chui vào trong xe, cũng đạp chân ga khiến cho chiếc xe kêu lên rung trời, bộ dạng nóng lòng muốn thử.

Mắt thấy chiếc đèn đỏ sắp tắt, trong nháy mắt Nghiêm Trọng đạp lên ly hợp, sang số, động tác liền mạch lưu loát. Chiếc xe Golf màu xanh chạy nhanh như bay, chỉ để lại tàn ảnh màu đỏ ở đuôi chiếc xe. Tên thanh niên tóc vàng kia dường như là thất thần, lặng đi một chút, mới hốt hển giẫm lên chân ga phóng xe đi.

Đẩy tốc độ chiếc xe lên đến 180Km/h. Nghiêm Trọng nhìn thoáng qua chiếc gương chiếu hậu. Cái cổ xe màu đỏ thẫm kia còn cách hần thật xa ở phía sau, hần không khỏi bật cười ha hả.

- Ngay cả loại năng lực phản ứng còn chưa có đã học theo người ta đi đua xe.

Nghiêm Trọng khinh thường lắc đầu.

- Trở về ngồi tập luyện đua xe ở trên máy tính trước đi đã.

Mở giàn CD trên xe ra, tiếng hát khàn khàn từ bên trong xe truyền ra. Nghiêm Trọng vừa lái xe, vừa đi theo tiết tấu kia, ngón tay cũng nhẹ nhàng gõ theo nhịp điệu.

Tên nhóc con tóc vàng kia hẳn là đã đi rồi chứ. Nghiêm Trọng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua cái kính chiếu hậu, thấy chiếc xe phía sau kia chậm rãi đuổi theo, tên thanh niên kia dường như còn chưa hết hy vọng.

- Còn muốn chơi sao?

Nghiêm Trọng đạp mạnh lên cái chân ga, lại chậm rãi nới rộng khoảng cách với chiếc xe phía sau. Một màu đỏ kỳ dị thoáng hiện lên từ chiếc gương chiếu hậu. Nghiêm Trọng không biết như thế nào, cảm giác sau lưng lạnh lẽo.

Nghiêm Trọng ngẩng đầu, lại liếc mắt nhìn qua kính chiếu hậu, hần muốn xác nhận một chút cái cổ xe phía sau kia cách mình có xa lắm không. Nhưng mà thật không ngờ, vừa ngẩng đầu lên, hần lại thấy được một thứ mà hần không nên thấy, khiến cho đại não của hần gần như là ngừng hoạt động.

Trên kính chiếu hậu có một nữ nhân, một nữ nhân có sắc mặt tái nhợt, không biết đã xuất hiện ở chỗ ngồi sau xe của Nghiêm Trọng từ lúc nào, mái tóc được búi lên cao. Đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Nghiêm Trọng qua kính chiếu hậu.

Nghiêm Trọng bị một màn này dọa cho trái tim gần như ngừng đập. Hần không biết được tại sao lại có thể có một nữ nhân khủng bố như vậy ngồi ở sau xe của hần. Nghiêm Trọng kinh hoảng, theo bản năng hần giẫm mạnh cái phanh xe, nương theo tiếng ma sát chói tai khi lốp xe ma sát kịch liệt với mặt đường, chiếc xe Golf màu lam lưu lại một vết ma sát thật dài ở trên đường. Cả chiếc xe quay lại một trăm tám mươi độ, mới dừng lại được.

Bởi vì phanh quá gấp, cái đầu của Nghiêm Trọng mạnh mẽ đập vào tay lái, khiến cho đầu óc của hần choáng váng một lúc. Nhưng mà hần không có thời gian để ý đến đau đớn trên đầu. Hần ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu.

Ở trong kính chiếu hậu, người đàn bà kia vẫn ngồi ở ghế sau trong xe của Nghiêm Trọng như trước, vẫn gương đối mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào Nghiêm Trọng.

- A! Có quỷ.

Nghiêm Trọng bị dọa cho hô lớn lên một tiếng. Hắn đẩy cửa xe muốn chạy ra ngoài, lại quên tháo dây an toàn ra, bị kéo ngược trở lại.

Chiếc xem màu đỏ mang theo tiếng nhạc ồn ào kia gào thét lao qua bên cạnh xe của Nghiêm Trọng. Tên thanh niên tóc vàng kia thì còn dương dương tự đắc hướng về phía Nghiêm Trọng dựng lên ngón tay giữa.

Nghiêm Trọng chẳng hề quan tâm đến chiếc xe màu đỏ kia chạy như bay. Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chiếc xe, cách xa nữ nhân quỷ dị kia ra.

Hắn vội vội vàng vàng cởi dây an toàn ra, bởi vì rất bối rối, nên không thể cởi ra được.

Nghiêm Trọng dùng tay trái mạnh mẽ đánh lên cánh tay phải đang run rẩy không nghe lời vì sợ hãi của mình. Phải dùng sức lực thật lớn mới tháo được dây an toàn ra.

Ngay tại lúc Nghiêm Trọng vừa mới tháo được cái dây an toàn đang muốn mở cửa xe chạy ra ngoài, hắn vô ý lại ngẩng đầu liếc thoáng qua cái kính chiếu hậu, cánh tay đang kéo chiếc dây an toàn ra đột nhiên dừng lại.

Bên trong kính chiếu hậu, thân ảnh của nữ nhân quỷ dị kia, không biết đã biến mất từ lúc nào. Nghiêm Trọng nuốt nước miếng một cái, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn về chỗ ngồi phía sau.

Không có, cái gì cũng không có, thân ảnh nữ nhân quỷ dị kia phẳng phất như là chưa từng tồn tại qua vậy, chỗ ngồi ở sau xe trống tuếch.

Nghiêm Trọng hít sâu một hơi, hiện tại trái tim của hắn cũng bởi vì vừa rồi quá sợ hãi mà đang kịch liệt nhảy lên. Chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác sao? Nghiêm Trọng xoa xoa cái đầu đang đau vì vừa rồi đập vào tay lái. Có lẽ là lúc xem TV đã uống quá nhiều, vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Nghiêm Trọng ngồi ở trong xe, châm một điếu thuốc, cố gắng hồi phục lại tâm tình. Có lẽ tất cả những thứ vừa rồi kia đều là ảo giác. Đại khái là mấy chén Kê Vĩ Tửu uống trong lúc xem TV kia có vấn đề. Tuy rằng trong lúc uống không cảm giác được, nhưng mà lại có tác dụng nghiêm trọng. Mấy thứ này chỉ sợ là có tác dụng chậm, hơn nữa hắn là bên trong đã pha lẫn một số thứ kỳ quái vào. Cái thân ảnh nữ nhân quỷ dị ngồi ở sau xe kia có lẽ là ảo giác của mình do loại rượu kia gây ra.

Nghĩ đến đây Nghiêm Trọng tự giễu cười cười. Quỷ à, làm gì có quỷ chứ. Không phải người ta đã nói rồi sao? Không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa.

Nghiêm Trọng tự hỏi, ngoại trừ mình có một chút sắc tâm ra thì cũng chưa từng làm việc gì trái pháp luật, tại sao lại có thể có quỷ tìm tới được. Về phần những việc trái với lương tâm hắn đã làm ra, Nghiêm Trọng nghĩ nghĩ một chút, việc kia chắc là không tính đi, ít nhất cũng không nghiêm trọng tới mức có quỷ tìm đến cửa. Hơn nữa sự việc kia cũng không có quan hệ gì với nữ nhân quỷ dị vừa rồi cả.

- Xem ra lúc say rượu thật sự không thể lái xe.

Nghiêm Trọng đung đưa cái đầu vẫn còn đang choáng váng, cố gắng làm ình thanh tỉnh một chút. Cũng không biết bởi vì hơi rượu vẫn còn hay là bởi vì vừa rồi va chạm quá mạnh. Nghiêm Trọng cảm giác thấy đầu óc của mình không quá tỉnh táo.

Đóng cửa xe lại, thắt dây an toàn, Nghiêm Trọng khởi động ô tô, quay đầu xe lại. Lần này hắn không dám lái nhanh như vậy, chỉ duy trì tốc độ ở mức 40Km/h chậm rãi đi về hướng nhà mình.

Đi được một đoạn không xa, Nghiêm Trọng liền thấy một chiếc xe đỏ thẫm lúc vừa rồi đang ngừng lại ở ven đường xa xa, cách đó không xa còn có một chiếc xe tuần tra của cảnh sát đang lấp lóe đèn báo hiệu. Hắn là xe của cảnh sát giao thông đi tuần tra lúc nửa đêm.

- Tôi không lái quá tốc độ, thật sự mà.

Thanh niên tóc vàng kia đứng ở bên cạnh một người cảnh sát, không thừa nhận tội lỗi.

- Vừa rồi xe của tôi chỉ chạy có 70Km/h thôi mà.

- 70 Km/h?

Cảnh sát giao thông liếc mắt nhìn thoáng qua người thanh niên kia.

- 70Km/h hay là 112Km/h hả. Nơi này là đoạn đường giới hạn có 80Km/h mà thôi, tại sao cậu lại chạy nhanh như vậy.

Tiếp theo cảnh sát giao thông thấy chiếc xe GLF màu xanh của Nghiêm Trọng chậm rãi chạy tới từ phía xa, liền chỉ vào người thanh niên kia nói:

- Nhìn người ta mà học tập một chút. Chậm nhưng mà chắc.

- Hấn sao...

Thấy chiếc GLF màu xanh lam chậm rãi chạy qua, tên thanh niên tóc vàng tức đến mức thiếu chút nữa thì lồi cả mắt ra ngoài, chỉ vào chiếc xe của Nghiêm Trọng nói với cảnh sát giao thông.

- Vừa rồi hấn còn đua với tôi xem ai chạy nhanh hơn đó, tôi đuổi theo cả nửa ngày cũng chưa đuổi theo được.

- Bớt nói nhảm đi.

Cảnh sát giao thông lườm hấn một cái.

- Đưa bằng lái xe đây.

- Cái này...Chú cảnh sát, có thể chậm chước một chút được không.

Thanh niên tóc vàng thay đổi, lộ ra bộ mặt tươi cười vui vẻ.

- Cha của tôi rất quen thuộc với đại đội trưởng của chú, cha tôi họ Hồ...

- Họ Hồ?

Cảnh sát giao thông nghiêng đầu liếc mắt nhìn thanh niên tóc vàng đang mỉm cười, đang chuẩn bị viết hóa đơn phạt thì dừng bút lại.

- Đúng.

Thanh niên thấy vị cảnh sát giao thông ngưng viết hóa đơn lại, liền biết có thể thương lượng được. Sĩ Xuất đội trưởng có quan hệ với cha hấn, xem ra việc này có thể chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

- Tiểu Trương, Tiểu Trương.

Vị cảnh sát giao thông quay đầu lại, hô một hai tiếng đối với đồng nghiệp của mình.

- Kêu xe tải đến đây, chở chiếc xe này về cho tôi.

Nói xong vị cảnh sát giao thông kia vò nát tờ hóa đơn chỉ mới viết được một nửa ném xuống đất. Còn nhỏ một bãi nước miếng.

- Phiên nhất là mấy tên họ Hồ này. Người nghĩ người vẫn còn đang ở Hàng Châu à.

Thấy chiếc xe yêu dấu của mình bị xe tải kéo đi, thanh niên tóc vàng có chút khóc không ra nước mắt. Vốn dĩ là nếu không nói nhiều nhất chỉ là bị phạt ít tiền, khấu trừ một ít mà thôi, hiện tại thì hay rồi, cả chiếc xe cũng bị bắt đi.

Nghiêm Trọng vác cái đầu đang nặng trĩu về tới nhà, có lẽ là do uống quá nhiều rượu, hôm nay hấn có cảm giác trong nhà cực kỳ lạnh. Hấn cũng không có cởi quần áo liền trực tiếp nằm xuống giường, lôi cái chăn lên, lăn ra ngủ.

Nghiêm Trọng bị một cổ hàn ý lạnh thấy xương làm cho tỉnh giấc. Không hiểu vì sao, Nghiêm Trọng cảm giác thắt lưng có chút kéo căng, rất là khó chịu. Trước khi ngủ cũng không có cảm giác như thế này.

126. Chương 129: Tra Tấn

Đêm nay ở trong TV Nghiêm Trọng cùng những người thanh niên cùng nhau vui chơi điên cuồng, là những bạn bè ở ngoài xã hội của Nghiêm Trọng. Tất cả mọi người đều rất trẻ tuổi, điên cuồng đứng lên cũng không nhìn lại hậu quả, bỏ vào bên trong rượu một chút được vật trái pháp luật không phải là không có khả năng.

- Sau đó kiên quyết không thể cùng nhau vui chơi điên cuồng với bọn người kia.

Nghiêm Trọng lắc đầu.

- Những người này chơi đùa quá mức rồi.

Tiếp tục như thế cũng không phải là biện pháp. Nghiêm Trọng suy nghĩ một chút, tuy rằng vừa mới nôn một ít, thế nhưng ai biết đã nôn sạch không còn gì, hẳn cũng không nghĩ loại này là do dẫn vật ảo giác. Hiện tại cách tốt nhất chính nhanh chóng tắm rồi đi ngủ một chút.

Cạo sạch râu mép nhanh chóng, dùng nước lạnh rửa sạch những gì còn sót lại trên mặt, Nghiêm Trọng dùng khăn mặt nóng che lại toàn bộ khuôn mặt. Khí nóng tràn vào trên mặt, làm cho Nghiêm Trọng cảm giác khá hơn. Thế nhưng hẳn nhưng không có thấy cái bên trong cái gương xuất hiện ra một nữ nhân mặt tái nhợt đằng sau chính mình, con mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm trên mặt Nghiêm Trọng đang băng bó rồi đắp khăn mặt nóng, mang theo một tia oán hận.

Cảm giác nhiệt của khăn mặt bị hấp thụ gần hết, Nghiêm Trọng cầm khăn mặt từ trên mặt, tiện tay ném vào bồn tắm lớn. Xoay người, đang chuẩn bị cởi quần áo, thế nhưng thật không ngờ vừa quay đầu lại khuôn mặt đã hiện ra gần trong gang tấc.

Khuôn mặt nữ nhân hiện ra, thần sắc tái nhợt, đôi môi đỏ tươi, cách mặt Nghiêm Trọng không đến một cm, thậm chí Nghiêm Trọng còn có thể nhìn thấy nếp nhăn cùng với đôi môi đỏ tươi của người con gái kia.

- A...

Nghiêm Trọng kêu lên một tiếng lớn, lập tức nhắm hai mắt lại:

- Ảo giác, ảo giác, chết tiệt, vì sao không kết thúc.

Chỉ là lúc này Nghiêm Trọng nghĩ sai rồi, đây không phải là ảo giác. Hắn cảm giác có một tia lạnh như băng đã bóp cái cổ của chính mình từ từ.

- Khụ... Khụ... Không phải ảo giác...

Nghiêm Trọng cảm thấy cái cổ dường như bị một cái bông tai chặn ngang thật lớn, sự khó thở, cảm giác muốn nôn mửa.

Mặt Nghiêm Trọng đỏ bừng lên, tim bắt đầu đập nhanh, phé bộ bắt đầu đau, đại não bởi vì thiếu dưỡng trở nên trống rỗng. Hắn muốn kêu cứu lớn tiếng, thế nhưng hắn há to miệng, cổ họng lại không phát ra được một chút âm thanh nào.

- Ta muốn giết người...

Không biết sức lực của người con gái này thế nào, một tay, liền bóp cổ đè lên Nghiêm Trọng. Một người thanh niên một thước tám dường như trọng lượng giống như một con gà con bị nữ nữ quỷ không đến một thước sáu nhấc lên giữa không trung.

- Khụ...

Nghiêm Trọng cảm thấy nghẹt thở, có một loại linh hồn không trọng lượng muốn rời khỏi chính thân thể của mình. Loại cảm giác này, mãnh liệt hơn nhiều so với cảm giác chạy xe như bay trên đường cao tốc, thế nhưng cũng càng tiến gần đến cái chết.

Trong phút chốc Nghiêm Trọng lập tức mất đi ý thức, dây lưng đeo ở trên Nghiêm Trọng đột nhiên phát ra một trận bạch quang, chụp dây lưng bằng kim loại giống như một bàn ủi, trở nên đỏ bừng, trong bụng Nghiêm Trọng cảm giác được một trận nóng rực.

- A...

Nữ nhân kia kêu thảm thiết một tiếng, dường như là bị bạch quang màu trắng kia đánh tới, tay buông cổ Nghiêm Trọng ra. Nghiêm Trọng ngã rất mạnh lên trên mặt đất, đứng lên ôm đầu ho khan một tiếng. Cái loại vui vẻ sông sót sau tai nạn, so với bất luận cái gì cũng vui vẻ cường liệt hơn nhiều.

Đợi đại não Nghiêm Trọng vận chuyển khôi phục lần thứ hai, hần ngẩng đầu lên, trong phòng tắm yên tĩnh chỉ có mỗi một mình hần ngồi dưới đất thở dốc, đầu còn cái bóng nữ quỷ kia.

- Chuyện vừa rồi đích xác không phải là ảo giác...

Nghiêm Trọng ngồi dưới đất vuốt cái cổ vẫn còn hơi đau.

- A, có quỷ.

Nghiêm Trọng không khỏi hét lớn tiếng một cái, âm điệu kia so với bất luận cái gì đều to hơn rất nhiều.

Thẳng tới khi có ánh mặt trời đầu tiên vào sáng sớm mới làm đầu óc của Nghiêm Trọng thanh tỉnh trở lại. Mơ? Ảo giác? Nghiêm Trọng lấy tay véo cổ mình một cái, lúc này cảm thấy có đau đớn, hần mới từ dưới đất bò dậy, nhìn vào tấm gương phản chiếu, trên cổ, lưu lại một vết hằn rõ ràng, không phải màu tím xanh, mà là một màu đen.

Đây không phải là mộng, chuyện xảy ra quá chân thật a, vào đêm qua, ta thật sự bị nữ quỷ thất cổ, muốn đưa ta vào chỗ chết, nhưng không biết tại sao, hình như bị cái gì đó cưỡng chế dời đi.

Nghiêm Trọng cúi đầu, nhìn thấy thất lưng của mình. Đúng rồi, chính là cái thất lưng này, ta nhớ mang máng nó đã phát ra một trận quang mang kỳ quái, khiến nữ quỷ kia kêu thảm thiết và biến mất.

Năm nay là năm bốn mạng đối với Nghiêm Trọng, mà thất lưng màu đỏ này, là Nghiêm lão gia tử trịnh trọng giao lại cho hần, liên tục dặn dò hần năm nay nhất định phải đeo nó mới được.

Nghiêm lão gia tử là một người mê tín. Người buôn bán, hoặc nhiều hoặc ít sẽ tin tưởng một ít truyền thuyết về các vị thần tiên, tối thiểu nhất cũng bái lạy thần tài. Mà Nghiêm lão gia tử lại là người làm ăn, tin tưởng vào các loại chuyện này quá mức, cái gọi là mắt thấy là thật, tai nghe là giả. Nghe nói Nghiêm lão gia tử sở dĩ tin tưởng vào lời quỷ thần nói như vậy, chủ yếu là vì lúc trẻ, trong một sự kiện, bị một ít đồ vật đáng sợ quần lên, hơn nữa suýt mất cả mạng, trong lúc vô tình gặp được một vị cao nhân, cứu hần một mạng, sau lần đó, Nghiêm lão gia tử vô cùng tin tưởng quỷ thần, không hề nghi ngờ.

Lúc ấy Nghiêm lão gia tử nói năm nay là năm bốn mạng của Nghiêm Trọng, phạm tội với Thái Tuế, cho nên đem thất lưng màu đỏ cho Nghiêm Trọng, hơn nữa liên tục dặn dò hần, ngàn vạn lần phải mang theo mỗi ngày. Cái gọi là năm bốn mạng mọi chuyện đều thông thuận, vận may vào đầu, nhưng không thể chủ quan, lưng công theo cửa ải khắp nơi, cho dù đã khóa cửa, vận rủi vẫn về đến nhà. Tuy Nghiêm Trọng xì mũi coi

thường cách nói này, nhưng vẫn nghe theo lời của Nghiêm lão gia tử, mỗi ngày đều mang theo thất lưng màu đỏ này, dù sao không tin, nhưng được tặng cũng tốt.

Tưởng là thất lưng rất bình thường, thậm chí có chút ít đáng về quê mùa, thất lưng da trâu màu đỏ, mặc dù không có bao nhiêu tổn hại, nhưng vẫn có thể nhìn ra về cũ kỹ, mà kỳ quái nhất là da trâu cấu thành nó, chỉ có một khóa sắt đơn giản mà thôi, không có một cái đồ án nào, trơn bóng, cho nên Nghiêm Trọng đã bị các bạn bè thân thiết trên cột là mê tín.

Nghiêm Trọng cũng từng nghĩ tới việc đổi thất lưng khác, nhưng vẫn không đi mua thất lưng, bởi vì thất lưng của hần vào lần trước, đánh nhau với người ta bị hư mất, cho nên việc này vẫn trì hoãn mãi, không ngờ vào đêm qua còn cứu hần một mạng.

Nghiêm Trọng vốn cho rằng chuyện này là tình cờ rồi sẽ qua đi, nhiều nhất là ăn chút kinh hãi, nhưng lại nhớ tới chủ đề nói chuyện của tiểu cô nương kia, hần tuyệt đối không ngờ rằng, bây giờ chỉ mới bắt đầu mà đã thôi.

Buổi tối ngày hôm sau, khi Nghiêm Trọng đã quên đi tất cả mọi chuyện không còn lại gì, nửa đêm lại bị một cổ hàn ý rét lạnh thấu xương làm bừng tỉnh, mở to mắt. Trước mắt là gương mặt tái nhợt của nữ nhân quái dị, dọa Nghiêm Trọng sợ tới mức đái dầm, nữ quỷ kia lại xuất hiện, nhìn thấy Nghiêm Trọng tỉnh lại, mỉm cười, khoe miệng mang theo một tia tàn nhẫn, hung hăng nắm cổ của Nghiêm Trọng.

Cũng may Nghiêm Trọng trước khi đi ngủ đã thủ sẵn, hắn đem thắt lưng đặt dưới gối, Nghiêm Trọng tỉnh lại nhìn thấy nữ quý kia, đã bị dọa sợ, sau khi bị nắm cổ, phản ứng đầu tiên của hắn, chính là cầm thắt lưng màu đỏ dưới gối.

Tay phải cầm thắt lưng, Nghiêm Trọng cũng chẳng quan tâm tới việc mang thắt lưng vào lưng, mà trực tiếp cầm thắt lưng quất về phía nữ quý.

Thắt lưng màu đỏ bóng loáng quất lên trên người của nữ quý, phát ra đạo ánh sáng mạnh, nữ quý kêu thảm một tiếng, giống như bị điện cao thế giật, bị một cổ lực lượng cực lớn quất bay vào góc tường.

Nghiêm Trọng cầm thắt lưng trong tay, hai tay giơ lên, dùng ánh mắt đề phòng nhìn nữ quý trong góc. Nữ quý té xuống mặt đất, rên rỉ một tiếng, chậm rãi bò dậy, ánh mắt nhìn Nghiêm Trọng càng thêm oán độc.

Trong phòng rất tối, không nhìn rõ thứ gì, nhưng Nghiêm Trọng vẫn nhìn rõ bộ dáng của nữ quý, biểu tình, thậm chí là nếp gấp trên mặt, nữ quý này mặc một bộ sườn xám màu đỏ, cũng không phải những nữ quý mặc áo trắng giống như trên TV từng xem, trên bộ sườn xám thêu hoa mẫu đơn, làm cho Nghiêm Trọng nhìn thấy rất mộc mạc.

- Tối thiểu cũng cỡ C a.

Nghiêm Trọng nuốt một ngụm nước bọt, tuy biết rõ đối phương là nữ quý, nhưng bản tính sắc lang trong con người Nghiêm Trọng đã thiêu đốt kịch liệt.

Chuyện đêm qua diễn ra quá đột ngột, Nghiêm Trọng cũng không có nhìn kỹ nữ quý này, nói thật, bộ dáng của ả rất thanh tú, không phải quá xinh đẹp, chỉ thấy bộ sườn xám phối với gương mặt của nàng, tản ra một loại phong tình đặc biệt, thậm chí Nghiêm Trọng còn tưởng tượng ra gương mặt và bộ dáng của nữ quý khi ăn mặc quần áo hiện đại, xem coi đẹp mắt tới cỡ nào, nhưng không thể không thừa nhận, nữ quý phối hợp với trang phục, cũng coi như hoàn mỹ.

Tuy trong phòng rất tối, nhưng Nghiêm Trọng vẫn mơ hồ nhìn thấy có khí đen trên người của nữ quý tản ra, bộ dáng của nữ quý có chút mệt mỏi, thân ảnh dần dần mơ hồ không rõ, hình như một cú quất vừa rồi của Nghiêm Trọng làm cho nữ quý bị tổn thương không nhỏ.

Nhìn thấy trong tay của Nghiêm Trọng cầm thắt lưng màu đỏ vừa đánh mình bay ra ngoài, nữ quý cũng không dám tùy tiện tiến lên công kích Nghiêm Trọng nữa. Tuy không biết Nghiêm Trọng lấy nó từ đâu, nhưng cảm giác giống như bị một búa lớn nện thẳng vào ngực lại là sự thật, thấy trong tay của Nghiêm Trọng có đồ vật có thể xúc phạm tới linh thể quỷ hồn, nữ quý cũng cảm thấy kiêng kỵ.

Một người một quỷ cứ giằng co như thế, nữ quý nhìn chằm chằm vào Nghiêm Trọng, đảo quanh bên người của Nghiêm Trọng, nhưng không dám tiến tới quá gần, mà Nghiêm Trọng nhìn thấy bộ dáng đáng sợ của nữ quý, đi đứng không nghe sai sử, chỉ có thể ngồi ở trên giường, khôi phục tinh thần, giằng co với nữ quý.

Tuy nữ quý không thể tới gần Nghiêm Trọng, nhưng cũng không có nghĩa là dễ dàng cho Nghiêm Trọng ngồi trên giường, hút thuốc xem báo chí tới lúc hùng đông được, nhiệt độ trong phòng đã hạ xuống thấp, giống như hầm băng, thậm chí Nghiêm Trọng còn nhìn thấy khói trắng từ lỗ mũi của mình thở ra.

Lạnh... Lạnh quá... Đây là cảm giác hiện tại của Nghiêm Trọng. Hắn co chân lại, rút vào trong chăn, muốn dùng chăn ủ ấm khắp thân thể.

Trong nháy mắt thấy hắn di chuyển lực chú ý, đã bị nữ quý kia nhìn thấy, nhìn thấy Nghiêm Trọng buông lỏng thắt lưng một chút, liền nhanh chóng nhào đầu tới phía trước.

Cũng may Nghiêm Trọng kịp hoàn hồn, hắn không kịp đem chăn phủ lên vai, hắn tập trung lực chú ý lên người của nữ quý kia. Hai tay run rẩy, nắm thật chặt dây lưng, nhìn nữ quý.

Nhìn Nghiêm Trọng tiếp tục cảnh giới, nữ quý lui về, thắt lưng trong tay của Nghiêm Trọng, đối với nàng có uy hiếp cực lớn.

Cứ như vậy, Nghiêm Trọng cũng không tùy tiện lộn xộn, mặc trên người bộ áo ngủ hơi mỏng, cho nên bị lạnh run, thời gian trôi qua từng chút, thời điểm này Nghiêm Trọng cảm giác toàn thân của mình bị đông lạnh cứng ngắt, hắn nghe tiếng nữ quý cảm thán một tiếng, hóa thành một đạo lục quang, từ từ biến mất khỏi phòng, không thấy gì nữa.

Nghiêm Trọng không dám khinh thường, hẳn không biết đây có phải là chiêu thức của nữ quỷ kia làm cho hắn buông lỏng cảnh giới hay không, hắn vẫn cầm thắt lưng như trước, đề phòng nhìn chung quanh, khoảng chừng nửa giờ.

Nữ quỷ không có có xuất hiện nữa, Nghiêm Trọng thư giãn tinh thần, hắn cảm giác thân thể và tinh thần sắp sụp đổ. Toàn thân lạnh buốt, Nghiêm Trọng hắt xì một cái, một đám nước mũi bắn ra, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức, thì ra bây giờ đã là năm giờ sáng.

Trời sắp sáng, chắc nữ quỷ kia không có xuất hiện. Nghiêm Trọng trải qua một đêm tra tấn thể xác và tinh thần, toàn thân vô lực bất tỉnh.

Hắn cứ thế mà thiếp đi, sau khi Nghiêm Trọng tỉnh lại cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề, nhất định là phát sốt. Nghiêm Trọng nghĩ ra một biện pháp vện cả đôi đường, nằm viện.

Nhưng đây chỉ là cảm mạo đơn thuần mà thôi, nhưng dưới sự kiên trì của Nghiêm Trọng, bác sĩ không còn cách nào khác, cho Nghiêm Trọng nằm trong bệnh viện quan sát.

Hắn vốn tưởng trốn trong bệnh viện là được, sau khi dưỡng bệnh xong sẽ quay về nghĩ biện pháp thoát khỏi nữ quỷ dây dưa này. Nhưng Nghiêm Trọng tuyệt đối không ngờ, nữ quỷ kia lại đuổi tới bệnh viện hơn nữa quỷ dị nhất là, Nghiêm Trọng bởi vì quá sợ hãi nữ quỷ này đuổi tới, cố ý ở trong phòng nhiều bệnh nhân, trong phòng còn có ba bệnh nhân, nhưng buổi tối nữ quỷ vẫn xuất hiện, nhưng trừ Nghiêm Trọng nhìn thấy nữ quỷ ra, hai người khác không nhìn thấy gì, hơn nữa loại cảm giác rét lạnh thấu xương này, cũng chỉ có Nghiêm Trọng mới cảm giác được.

Nghiêm Trọng cũng thí nghiệm qua, chỉ cần hắn nắm chặt thắt lưng trong tay, hoặc mang đeo nó trên lưng, nữ quỷ kia không dám tới gần, Nghiêm Trọng cũng thử không để ý tới nữ quỷ kia, bản thân mình ngủ đi, nhưng cảm giác rét lạnh thấu xương này, làm cho hắn không cách nào chìm vào giấc ngủ, cho dù mở điều hòa và mặc áo bông dày hơn, cũng không cách nào ngăn cản hàn ý xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa thần kinh của Nghiêm Trọng cũng căng cứng, lúc nào cũng có đôi mắt nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt của nữ quỷ tràn ngập oán khí và âm độc, làm cho Nghiêm Trọng không cách nào ngủ được.

Tra tấn, đây hoàn toàn là một cách tra tấn, cho dù là tinh thần, hay là thân xác, Nghiêm Trọng sắp không chịu nổi, mỗi ngày hắn chỉ nơm nớp lo sợ thức tới hừng đông. Sau đó ngủ vào ban ngày, buổi tối mở to đôi mắt canh chừng nữ quỷ. Nhưng phải biết rằng, một người nếu muốn trong thời gian ngắn, điều chỉnh giấc ngủ từ tối thành sáng rất khó thụ, cho nên tinh thần của Nghiêm Trọng càng ngày càng uể oải.

Uống thuốc, chích, đánh bài, bệnh cảm của Nghiêm Trọng cũng chưa khỏi, Nghiêm Trọng cũng rất bất đắc dĩ. Một người ban ngày ngủ nghỉ ngơi, uống thuốc đánh bài, nhưng đến tối thuốc còn chưa hấp thụ hết, lại bị hàn ý tra tấn tới hừng đông, bệnh làm sao có thể tốt hơn được chứ.

Cho dù Nghiêm Trọng trốn ở đâu, nữ quỷ kia cũng giống như cái đuôi, đều tìm thấy hắn, tựa như mỗi ngày đi làm đúng giờ, hù dọa Nghiêm Trọng. Sau đó buổi sáng đúng giờ tan tầm biến mất không thấy gì nữa, điều này làm cho Nghiêm Trọng có chút sụp đổ.

127. Chương 130: Linh Khí

Đã trốn không được, vậy thì phải phản kháng, Nghiêm Trọng bắt đầu tìm cao nhân trợ giúp, nói thí dụ như hòa thượng đạo sĩ các loại. Chỉ tiếc, hắn tìm được, nhưng hắn niệm kinh làm phép, đủ mọi cách, rất tốn tiền, sau đó mấy gia hỏa kia nói vài câu không đầu, không làm được cái gì, nữ quỷ kia vẫn cứ đến.

Nhưng bởi vì không có cách, Nghiêm Trọng chỉ có thể điện thoại về nhà. Hẳn thật sự không muốn làm vậy, bởi vì mỗi lần gọi về, sẽ bị Nghiêm lão gia tử quở trách và la hét, bảo kết hôn a..., công tác a... Dù sao Nghiêm Trọng không muốn nghe những chuyện này. Nhưng hiện giờ hết cách, Nghiêm Trọng đành phải hạ mình cầu cứu lão ba của hắn.

Nếu lão gia tử cho thất lừng có thể xúc phạm tới nữ quý kia, như vậy nhất định không phải phạm vật. Nếu như lão gia tử tìm được cao nhân đã giúp đỡ năm đó, vậy vấn đề của hắn sẽ được hóa giải dễ dàng. Nghiêm Trọng nghĩ như vậy, nhưng sau khi điện thoại về nhà, kết quả lại làm cho hắn có chút buồn bực.

Căn cứ lời của lão gia tử nói, cao nhân kia hắn chỉ gặp được một lần mà thôi. Còn cái thất lừng kia, theo lời lão gia tử, trước khi cao nhân rời đi đã cho hắn. Nhưng Nghiêm Trọng không tin lời của lão gia tử, hắn nhận ra, cái thất lừng này, chỉ sợ là lão gia tử năm đó vụng trộm lưu lại a. Hắn không muốn cho người ta biết là hắn ăn trộm, cho nên hắn phải giả bộ phối hợp với lão gia tử. Năm đó lão gia tử có được thất lừng này, hơn ba mươi năm qua đi, không cần phải nói giao tình, chỉ sợ hắn còn chẳng nhớ mặt, còn nói gì tới liên hệ, người ta đã sớm mất tung tích. Lại nói, cao nhân nha, đều là gia hỏa đi tới đi lui, thần long thấy đâu không thấy đuôi, sao có thể dễ dàng để cho người tìm được như vậy chứ?

Nghiêm lão gia tử nhận được điện thoại của Nghiêm Trọng cũng cảm thấy rất buồn bực, cảm thấy hắn đã gặp chuyện gì đó. Trong điện thoại nghe được âm thanh khản giọng, nhưng cho dù Nghiêm lão gia tử hỏi thế nào, Nghiêm Trọng cũng không nói.

Đùa sao, nếu nói ra, với tính cách của Nghiêm lão gia tử, thế nào cũng bắt hắn trở về nhà, sau đó thương nghị cách giải quyết. Nhưng Nghiêm Trọng biết rõ, sau khi trở về nhà, sẽ có tranh luận. Nghiêm Trọng đã nói dối, hắn nói bạn của hắn bị mấy thứ không sạch sẽ quấn lấy, nghe nói Nghiêm lão gia tử lúc tuổi còn trẻ đã quen biết cao nhân, cho nên tìm người hỗ trợ.

Nghe cách nói của Nghiêm Trọng, Nghiêm lão gia tử vốn đang sững sờ, hình như bị câu nói mấy thứ không sạch sẽ của Nghiêm Trọng làm quên đi chuyện khác, sau đó, bắt đầu chửi mắng, còn không kết hôn đi..., công tác không đứng đắn..., chỉ biết chơi..., không có bạn gái cố định..., dù sao vẫn là câu nói cũ. Nghiêm Trọng rất có kinh nghiệm bỏ qua một bên, sau đó thỉnh thoảng văng dạ một tiếng. Tình hình này, không có biện pháp, bởi vì khi lão gia tử nói chuyện, không thể chen ngang, chỉ chờ hắn nói xong mới được.

Nghiêm Trọng cũng thí nghiệm qua, nếu nhiều người ở cùng một chỗ, như vậy buổi tối nữ quý sẽ không xuất hiện. Bản thân mình chỉ cảm thấy lạnh mà thôi, có lẽ là nhiều người, dương khí nặng, cho nên nữ quý không hiện ra. Thật sự không có biện pháp, Nghiêm Trọng mỗi ngày chỉ có thể ngồi xõm ở quán internet, mỗi ngày đều lên mạng suốt đêm, ở đây có nhiều người a.

Tuy nữ quý kia không hiện thân ra, tinh thần của Nghiêm Trọng cũng không bị kinh hãi gì, nhưng trên người lại bị lạnh a, có đôi khi Nghiêm Trọng cảm thán, nếu như bây giờ là mùa hè thì tốt quá, như vậy mới mát mẻ a.

Lên mạng suốt đêm, ngâm rượu a, tìm hơn mười người bạn tới xem TV, tóm lại mấy ngày nay Nghiêm Trọng vì tránh né nữ quý, đều chui đầu vào những nơi nhiều người. Nhưng trong lòng có chuyện, luôn cảm giác có nữ quý đi theo mình, chơi cũng không thoải mái, cũng không có cảm xúc gì.

Mấy người bạn cũng nhìn ra Nghiêm Trọng kỳ quái, liền hỏi thăm, Nghiêm Trọng bị hỏi không thể không nói, liền một năm một mười nói ra, cũng không sợ người khác nói mình bị bệnh tâm thần, thậm chí nhiều người tìm sẽ nhanh hơn, có thể nghĩ kế nữa.

Nhưng tất cả đều là thanh niên thời đại mới, hiện tại ai còn tin tưởng các loại chuyện ma quỷ chứ. Tuy nhiên cũng có một số ít tin tưởng, liền đề nghị Nghiêm Trọng đi làm chút đồ trừ tà, mang trên người.

Vì vậy mỗi ngày Nghiêm Trọng rút vào bên trong phòng tắm, trên người mang theo năm sáu tấm bùa, bảy tám khối ngọc, còn mấy thứ đồ vật không biết là cái gì. Chỉ tiếc, trong nhiều đồ vật như thế, không có thứ tốt, còn không bằng cái thất lừng cũ nát kia.

Có một người bạn lại bày kế cho Nghiêm Trọng đi tìm thám tử tư. Nghe xong lời này, Nghiêm Trọng trực tiếp té xỉu, ta tìm nhiều đạo sĩ hòa thường và những nhân sĩ chuyên nghiệp đều không làm được gì, đi tìm thám tử tư có thể làm gì sao?

Nhưng tên bạn này của hắn nói tên thám tử tư kia có chút bản sự, lúc cha của hắn nhận công trình cao ốc, xảy ra không ít chuyện kỳ quái, chết vài người, nhưng sau khi tên thám tử tư kia đi dạo một vòng, không còn chuyện kỳ quái xảy ra nữa.

Đã tới nước này, Nghiêm Trọng cũng giống như ngựa chết cầu y. Chẳng quản hấn khổ gió là thám tử tư hay là nhân viên làm thêm giờ, chỉ cần có một tia hi vọng đều phải thử.

Vì vậy Nghiêm Trọng liền dựa theo địa chỉ mà người bạn cho, đi vào văn phòng của Minh Diệu.

- Người nói tới cái thất lưng, có thể cho ta xem một chút không?

Minh Diệu nghe Nghiêm Trọng nói xong, hấn rất hứng thú với cái thất lưng kia, loại vật này, cũng không phải tùy tiện thấy được, có tác dụng tự động phát huy, xua tan quỷ hồn, lại còn làm quỷ hồn bị thương, thứ này tuyệt đối là người có linh lực chế tạo ra, linh khí!

Hiện tại đã là xã hội khoa học, tuy vẫn còn nhiều chuyện khoa học không giải thích được, nhưng không thể phủ nhận, khoa học đã mang lại sinh hoạt tiện lợi hơn cho nhân loại, đương nhiên, đối với linh giới cũng như thế.

Khoa học kỹ thuật biến chuyển từng ngày, không ngừng phát triển, nhân sĩ linh giới càng ngày càng ỷ lại vào khoa học kỹ thuật, không có biện pháp, rất thuận tiện.

Nếu đặt ở trước kia, người muốn nhìn thấy quỷ hồn không muốn hiện thân, vô cùng phiền toái.

Trước tiên phải thu thập mưa sớm đầu hôm vào tiết thanh minh, không thể sớm, không thể muộn, nhất định phải là mưa vào lúc 0 giờ. Cái gì? Mưa đêm hôm đó đã tạnh?

Cũng không có biện pháp, phải đợi tới sang năm nha, sau đó bỏ vào trong bình sứ, mỗi lúc trời tối không ngừng đánh bùa chú lên bình sứ, không thể nhiều, không thể ít, trọn vẹn bảy bảy bốn mươi chín ngày. Sau đó đợi đến lúc muốn sử dụng, phải dùng mầm của cây dương liễu mới nảy mầm, dính chút nước, bôi lên mí mắt, sau đó lại niệm một đoạn pháp chú dài dằng dặc, cái gì? Lá cây liễu bị khô? Vậy cũng không có biện pháp, đầu xuân sang năm tìm lại đi.

Muốn phiền toái thế nào liền có phiền toái thế đó. Nhưng hiện giờ không giống, khoa học kỹ thuật hiện giờ phát triển, người muốn gặp quỷ không hiện thân? Có thể, cho ta hai ngàn đồng, đi mua một cái camera kỹ thuật số có thể quay đêm. Sau đó cắm vào trong TV, người lừa con nít cũng được, sau khi điều chỉnh màn ảnh một chút, xem đi, cho người xem đủ, chỉ cần mở hình thức quay đêm, cam đoan người nhìn thấy bách quỷ dạ hành.

128. Chương 131: Một Đêm Yên Tĩnh

Muốn gặp quỷ phải dùng pháp chú? Từ nhỏ nên đi tu luyện đi, đối với quỷ hồn mà nói, bọn chúng sợ nhất là lôi điện, bởi vì trong lôi điện ẩn chứa từ trường rất mạnh, còn quỷ hồn chỉ là một loại từ trường mà thôi. Lôi điện có thể đảo loạn từ trường của quỷ hồn, thậm chí có thể triệt tiêu, cho nên người muốn bắt quỷ, hoặc nhiều hoặc ít đều tu luyện một ít pháp thuật lôi điện, cái gì lôi chú á..., Chương Tâm Lôi các loại. Nhưng những thứ này không phải nói luyện là luyện, loại pháp thuật này phải sử dụng linh lực trong cơ thể, tiến hành ma sát kịch liệt, sau đó sinh ra điện quang. Chỉ là linh lực trong cơ thể một người có hạn, mà pháp thuật hệ lôi điện lại tiêu hao đặc biệt nhiều, cho nên người bắt quỷ không tới lúc cuối cùng, sẽ không dùng.

Từ nhỏ tu luyện linh lực, tu luyện khẩu quyết, buồn tẻ vô vị, luyện trên hai chục năm, cũng không có uy lực quá lớn, tối đa cũng chỉ trị được đám quỷ nhỏ yếu mà thôi. Nếu thật sự gặp được quỷ có oán khí nặng nề, như vậy chúc mừng người, chạy mau đi, hi vọng năm đó người tu luyện pháp thuật hệ lôi điện, cũng không quên tu luyện chạy bộ, bởi vì chút uy lực của người chỉ giải ngựa với nó mà thôi.

Hiện tại dễ dàng hơn nhiều rồi, gặp quỷ, muốn tiêu diệt nó? Đơn giản, đi mua mấy cục pin, người của hiệp hội sẽ làm pin của người biến thành pin đặc thù, lên đi, tuyệt đối còn mạnh hơn pháp thuật mà người tu luyện suốt hai mươi năm.

Bởi vì dạng này, cho nên loại thất lưng linh khí đặc biệt như của Nghiêm Trọng đã ít lại càng ít, loại vật này, sẽ hao phí rất nhiều linh lực của người chế tác, nhưng uy lực của nó còn nhỏ hơn vũ khí trừ quỷ của

khoa học kỹ thuật hiện giờ.

Nghiêm Trọng sờ sờ thất lưng, có chút do dự, Minh Diệu cười cười:

- Yên tâm, ở chỗ này của ta, người an toàn, nữ quỷ kia không thể tới nơi đây, lại nói, hiện tại đang là ban ngày, người sợ cái gì?

Nghiêm Trọng cảm thấy Minh Diệu nói cũng đúng, liền yên tâm cởi thất lưng xuống, đưa cho Minh Diệu.

Kỳ thật Minh Diệu còn có một điểm không nói, những thứ quỷ này, cũng giống như động vật, cũng là một loại có tính linh vực rất mạnh. Trong một khu vực, thường thường chỉ có một quỷ tồn tại, nếu trong một khu vực mà có hai hoặc nhiều quỷ tồn tại, như vậy con quỷ dẫn đầu kia, nhất định là con lợi hại nhất, những con khác chỉ là thuộc hạ của nó mà thôi, ở chỗ của Minh Diệu có Hoài Tố là nữ quỷ ngàn năm, làm gì có con tiểu quỷ nào dám tới gần.

Thất lưng bình thường không có gì lạ, nhưng sau khi hắn cầm thất lưng lên, cảm thấy cái thất lưng này sáng bóng không có họa tiết gì, nhưng lại có thể cảm nhận được linh lực dao động, có lẽ nó là điểm mấu chốt. Minh Diệu liếc mắt liền nhận ra, cái thất lưng này, chỉ sợ đã bị cải biến, trước kia có lá sắt, tuyệt đối không phải hình dạng này, nhất định là thứ khác. Bởi vì Minh Diệu có thể cảm nhận rõ ràng, linh lực lưu động thỉnh thoảng không thông thuận, hình như có chút bế tắc, phải biết rằng, cho dù linh khí lợi hại, nếu không có người sử dụng rót linh khí vào trong, như vậy linh lực bên trong linh khí sẽ tiêu tán đi, dần dần mất đi lực lượng vốn có của nó. Dựa theo cách nói của Nghiêm Trọng, thứ này đã có ít nhất ba mươi năm lịch sử, có thể bảo trì linh lực ba mươi năm không tiêu tan, còn có thể phát huy tác dụng, thứ này không phải linh khí đơn giản, nhất định có lai lịch lớn.

- Đồ vật thú vị.

Minh Diệu vuốt vuốt thất lưng ở trong tay, hắn lật qua lật lại cái thất lưng trong tay sau dùng ngón tay vận dụng một chút linh lực, rót vào trong thất lưng.

Một đạo lưu quang hiện lên, mặt sau của lá sắt vốn bóng loáng, từ từ xuất hiện một chữ “Dịch”!

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta.

Minh Diệu nhìn thấy chữ này, bật cười.

- Ta biết ngay, có thể tạo ra loại vật này, sợ rằng chỉ có hắn.

Minh Diệu cần chuẩn bị một lúc, bảo Nghiêm Trọng trở về trước, về mặt Nghiêm Trọng không tình nguyện, với hắn mà nói, có thể sớm thoát khỏi sinh hoạt như tra tấn này sớm một chút càng tốt, nhưng Minh Diệu lại nói lý do làm hắn im lặng.

Dù sao người có thất lưng này, nữ quỷ kia không thể làm gì được người, hơn nữa người đã bị dọa lâu như vậy, có lẽ đã quen rồi, cũng không bị dọa chết, chứng tỏ người có trái tim mạnh mẽ dẻo dai a.

Kỳ thật Minh Diệu nếu không xem sổ tiền chi trả trong chi phiếu, cũng không muốn tiếp bản án này, những thứ như quỷ hồn, rất là phức tạp, muốn tiêu diệt quỷ, đó là chuyện dễ dàng. Xem chuẩn, dùng Hỏa Chú đánh qua, vỗ vỗ mông kết thúc công việc.

Nhưng với linh lực hiện tại của Minh Diệu, cam đoan nó tan thành mây khói. Chỉ là bản tính của hắn lại không muốn làm loại chuyện nhanh chóng dễ dàng và không tra ra được kết quả như thế. Tuy là quỷ, nhưng dù sao trước khi chết vẫn là người, cũng nên xem khi còn sống là đồng loại, có thể giúp đỡ một chút, khiến nó có thể an tâm đi đầu thai chuyển thế. Có người chết có người sinh, sau khi người chết phải đi qua Hoàng

Tuyền Lộ, qua Cầu Nại Hà, uống Mạnh Bà Thang, tiến vào địa phủ chờ đầu thai chuyển thế. Nếu người trực tiếp đánh quỷ hồn tan thành mây khói, như vậy trên đời này sẽ ít đi một người được sinh ra, như thế khi xuống dưới, sợ rằng sinh thái không cân bằng.

Dù sao hiện tại nhân gian nhân khẩu rất đông, cho nên linh hồn dưới địa phủ giật gấu vá vai, nghèo rách dãi, nếu người không phân biệt gì mà tiêu diệt quỷ hồn, sợ rằng người ở địa phủ sẽ tới tìm người tính sổ.

Cho nên chỉ cần không phải là ác quỷ tội ác tày trời không thể thu phục được. Trên cơ bản là người nên trợ giúp nó hoàn thành tâm nguyện và đi đầu thai chuyển thế. Đây là quy củ bất thành văn của linh giới,

bởi vì người sau khi chết đều biến thành quỷ hồn, hầu hết khi còn sống sẽ có oán khí và chấp niệm. Minh Diệu đối với loại quỷ hồn cố chấp không nói lý rất đau đầu, hẳn không có biện pháp với loại quỷ hồn như thế, giống như hẳn một mực nói Từ Mẫn và Ada hai người không có biện pháp gì, kỳ thật quỷ và nữ nhân cũng có điểm giống nhau cả đấy, cố chấp, lòng dạ hẹp hòi, mang thù.

Diệp Tiểu Manh? Đó là ngoại lệ, bởi vì đối phó Diệp Tiểu Manh, Minh Diệu có thể sử dụng một ít thủ đoạn phi bạo lực là được.

- Tiểu Ngọc, người thấy thế nào?

Minh Diệu tiến Nghiêm Trọng, xoay đầu lại nhìn thấy Hoài Tố từ trong tường thò đầu ra.

- Một nữ quỷ nha, thứ này người không thấy nhiều, nhưng lai lịch và mục đích chỉ kỳ quặc một chút mà thôi.

Hoài Tố chẳng thèm để ý, trong mắt của nàng, những bọn tiểu bối này không có gì đáng nhắc tới.

- Sau khi biết rõ, trực tiếp tiến nàng đi xuống dưới là xong chuyện thôi.

- Ân, ta cũng hiểu việc này không có độ khó quá lớn, chỉ hơi phiền toái một chút mà thôi.

Minh Diệu ngẫm lại, bật cười.

- Nhưng đây là cơ hội luyện tập thật tốt.

- Không phải chứ!

Hoài Tố mở to hai mắt nhìn Minh Diệu.

- Người thực sự có ý định để cho Diệp Tiểu Manh theo người đi bắt quỷ à?

Minh Diệu gật gật đầu.

- Đây chỉ là tiểu tràng diện, hướng hồ nàng cũng từng nói với ta, nàng muốn đi theo ta tìm hiểu một chút ít chân thật của thế giới này.

Diệp Tiểu Manh từ khi vào kỳ nghỉ đông, mỗi ngày ở nhà không có việc gì làm, mà bạn của nàng cũng không nhiều lắm, ai cũng đi theo cha mẹ xuống phía nam nghỉ phép, không có người nào ở lại cả, cho nên nàng buồn bực muốn chết.

Mỗi ngày Minh Diệu giám sát Diệp Tiểu Manh tu luyện Thanh Tâm Quyết, đến tối thì áp chế yêu huyết trong cơ thể của nàng. Bây giờ thì không nhìn ra được chuyện gì, nhưng Minh Diệu cảm thấy thể lực của Diệp Tiểu Manh khôi phục lại đôi chút, ngay cả yêu huyết vốn không an phận cũng bình tĩnh trở lại.

Diệp Trọng cũng từng nói với Minh Diệu, vào thời điểm này nên cho Diệp Tiểu Manh tiếp xúc từ từ với những chuyện trong linh giới, biết thêm nhiều thường thức một chút, sau này sẽ có chỗ tốt với nó. Nếu bản án không có nguy hiểm gì, không bằng cho Diệp Tiểu Manh tăng thêm kiến thức cũng tốt.

- Bản án này không có nguy hiểm, hơn nữa có ta ở đó trông chừng, dùng để luyện tập không thể tốt hơn a.

Minh Diệu cầm lấy áo khoác ngoài, đi ra khỏi văn phòng.

Minh Diệu về nhà mở cửa ra, liền nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đang ngồi trên ghế salon, xem tivi nhàm chán gặm móng tay.

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh cười cười.

- Mặc quần áo, mang theo công cụ, ta mang người đi làm chuyện người cần làm.

- Chuyện cần làm?

Diệp Tiểu Manh nhảy lên trên ghế salon, dùng ánh mắt kích động nhìn Minh Diệu.

- Chẳng lẽ người muốn mang ta đi Hồng Kông Disney? Oa ha ha ha ha, rốt cuộc ông trời có mắt nha..., Minh Diệu keo kiệt cuối cùng cũng chịu xuất huyết nha!

- Người ngu ngốc nên nằm mở giữa ban ngày à? Ai nói ta muốn dẫn người đi Hồng Kông, người trả thù lao à?

Minh Diệu đi qua, trực tiếp vỗ lên ót của Diệp Tiểu Manh một cái.

- Ta nói mang người đi bắt quỷ.

- Ah ~ bắt quỷ ah ~

Diệp Tiểu Manh bị Minh Diệu ột chậu nước lạnh, lập tức không có tinh thần, uể oải tiến vào phòng thu dọn đồ đạc. Vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Ta biết ngay ban ngày không có chuyện nằm mơ mà!

Dọc theo đường đi, Diệp Tiểu Manh lưng công một cái ba lô lớn đi sau lưng Minh Diệu, vẻ mặt không tình nguyện, lúc này nàng đi theo Minh Diệu bắt quỷ, nhưng chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi, hiện tại đã sớm không còn loại xúc động đó. Tuy hiện giờ ở nhà xem tivi rất nhàm chán, nhưng Diệp Tiểu Manh cảm thấy đi bắt quỷ, hình như không thoải mái bằng xem TV, bởi vì loại quỷ vật này, Diệp Tiểu Manh vẫn bài xích, dù sao thể chất của nàng dễ dàng cảm nhận được các loại quỷ hồn, cho nên cảm giác không thoải mái của quỷ tạo ra cho nàng làm nàng rất chán ghét.

Diệp Tiểu Manh mang ba lô sau lưng, nhưng Minh Diệu từ chỗ Lê bàn tử lấy một ít thứ công nghệ cao làm công cụ bắt quỷ. Tuy hiện giờ Diệp Tiểu Manh tu luyện Thanh Tâm Quyết, yêu huyết trong cơ thể an phận hơn rất nhiều, nhưng Minh Diệu không dám mạo hiểm dạy cho Diệp Tiểu Manh các loại pháp thuật, dù sao sử dụng thứ này, cần vận dụng linh lực trong cơ thể, tuy linh lực của Diệp Tiểu Manh cường đại, nhưng hỗn loạn không chịu nổi, Minh Diệu không dám mạo hiểm cho nàng sử dụng linh lực trực tiếp, cho nên đi tìm một ít công cụ bảo hiểm thì tốt hơn.

Cho Nghiêm Trọng gọi điện thoại, xác nhận vị trí nhà của Nghiêm Trọng, hai người liền đánh xe đi tới nhà Nghiêm Trọng.

Dọc theo đường đi, Minh Diệu đi tay không, mà Diệp Tiểu Manh công một bao lớn đi sau lưng, thu hút không ít ánh mắt của người khác, một đại nam nhân tay không đi ở phía trước, để ột tiểu nữ hài là học sinh trung học công một bao lớn theo sau, cảnh tượng này có chút kỳ quái.

Ấn chuông cửa, Nghiêm Trọng mở cửa, nhìn thấy Minh Diệu và Diệp Tiểu Manh công một bao lớn sau lưng, liền sửng sờ.

- Đây là trợ thủ của ta, Diệp Tiểu Manh.

Minh Diệu chỉ vào Diệp Tiểu Manh ở sau lưng, giới thiệu cho Nghiêm Trọng nghe một chút.

Diệp Tiểu Manh hướng miễn cưỡng cười cười với Nghiêm Trọng, ném bao lớn xuống đất, rất không có hình tượng ngồi xuống salon thở phà phò.

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh, biểu lộ của Nghiêm Trọng có chút kỳ quái. Hắn nhìn Minh Diệu, lại nhìn Diệp Tiểu Manh, lắc đầu.

Nhìn thấy biểu lộ kỳ quái của Nghiêm Trọng, Minh Diệu có chút khó hiểu, hắn mở miệng hỏi:

- Nghiêm tiên sinh, có vấn đề gì sao?

Nghiêm Trọng nhìn Minh Diệu, có chút không muốn mở miệng, nói:

- Cái kia... Minh tiên sinh, ta có vấn đề, nhưng khó mở miệng quá...

- Vấn đề gì?

Nghiêm Trọng liếc nhìn Diệp Tiểu Manh, ghé vào tai của Minh Diệu nói nhỏ:

- Ta biết rõ yêu thích tiểu loli cũng không có gì sai, nhưng thuê lao động trẻ em hình như là trái pháp luật nha?

...

Minh Diệu im lặng.

- Ta có thể cam đoan nàng ta đã đầy mười tám tuổi...

Minh Diệu đi dạo quanh phòng của Nghiêm Trọng một vòng. Ở trong có tường không được người ta chú ý có một cục cao su màu đen, trong không khí phiêu tán một mùi hôi nhàn nhạt, tại đây thật sự có dấu vết của quỷ hồn tồn tại, nhưng không giống như suy đoán của Minh Diệu lúc trước, là oán quỷ, từ đủ loại hiện tượng cho thấy, oán khí của nữ quỷ này không nặng lắm.

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Nghiêm Trọng mở miệng hỏi:

- Nên làm sao bây giờ?

- Không!

Minh Diệu lắc đầu.

- Chúng ta đợi đi!

- Đợi?

- Đúng, đợi... Đợi tới khi trời tối.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Ta muốn gặp nữ quỷ kia, nói chuyện với nó.

Bây giờ đã qua buổi đêm, Minh Diệu ngồi ở trên ghế salon, đang hút một điếu thuốc, hiện giờ đang là ba giờ sáng, nhưng Minh Diệu không nhìn thấy quỷ hồn kia, hình như nữ quỷ kia không xuất hiện, Diệp Tiểu Manh thật sự không chịu nổi, co rút ngủ ở một góc của ghế salon, thỉnh thoảng còn chép chép cái miệng, hình như đang có mộng đẹp, Minh Diệu sợ nàng cảm lạnh, cho nên phủ một cái áo lên người nàng.

- Có phải là bởi vì chúng ta quá nhiều người, cho nên nữ quỷ không dám hiện thân hay không?

Minh Diệu quay đầu đi, nhìn Nghiêm Trọng.

- Người có cảm giác gì không vậy?

- Không có, một chút cảm giác cũng không có.

Nghiêm Trọng lắc đầu.

- Tuyệt đối không lạnh, căn bản không có loại cảm giác lạnh thấu xương như mấy ngày trước đó, hơn nữa trước kia ta ở trong bệnh viện, ở trong phòng có ba người, nữ quỷ kia vẫn hiện thân.

Minh Diệu gật đầu, chắc nữ quỷ không dám hiện thân. Dù sao có Diệp Tiểu Manh ở đây, nếu có quỷ ở gần đây, Diệp Tiểu Manh nhất định sẽ cảm giác được đầu tiên, nàng có loại linh cảm bẩm sinh như vậy, sẽ không ngủ an ổn như thế này.

- Kỳ quái, tại sao buổi tối hôm nay không xuất hiện.

Nghiêm Trọng cũng rất kỳ quái, đồng thời cũng cảm giác có chút không thích ứng, mỗi lúc trời tối đúng giờ đi làm nữ quỷ sẽ xuất hiện, chẳng lẽ xin nghỉ phép sao? Chẳng lẽ nữ quỷ cũng tới tháng như người đang còn sống sao?

Ba người ngồi như vậy tới hừng đông, nữ quỷ kia không xuất hiện, một đêm im lặng, điều này làm cho Minh Diệu rất buồn bực, những thứ như quỷ hồn, là những người có chấp niệm chết đi, chỉ cần một ngày chưa hoàn thành mục đích, sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng nữ quỷ kia xuất hiện vào mỗi buổi tối, nhưng tại sao lại không xuất hiện, rốt cuộc là vì cái gì?

129. Chương 132: Trần Viêm Chết

Hừng đông, bây giờ đã bảy giờ sáng, Minh Diệu gọi Diệp Tiểu Manh đang ngủ say dậy, chuẩn bị trở về, mặt trời đã lên, những thứ như ma quỷ không dám xuất hiện ban ngày, Minh Diệu quyết định đi về nhà trước, tối nay sẽ tới nữa.

Ngay khi Minh Diệu và Diệp Tiểu Manh muốn đi, Nghiêm Trọng tiến ra tới cửa nhà, điện thoại của Nghiêm Trọng vang lên.

Nghiêm Trọng nhìn số, là dãy số không biết, sau khi nói được vài câu, liền biến sắc.

- Cái gì? Chết?

Nghiêm Trọng cũng không tin được vào lời người đang nói trong điện thoại.

- Chuyện này... Điều này sao có thể?

- Xảy ra chuyện gì?

- Cục cảnh sát điện thoại tới, có một người bạn của ta chết đi!

Nghiêm Trọng làm rơi điện thoại trên tay xuống, biểu lộ có chút không biết làm sao, hẳn không cách nào tiếp nhận sự thật.

- Ta muốn đi tới cục cảnh sát xem sao.

- Ta cùng đi với người.

Minh Diệu nhú mày, hẳn có dự cảm kỳ quái, chuyện này hình như có quan hệ với nữ quỷ.

Cục cảnh sát có một thi thể lạnh như băng, Nghiêm Trọng đi tới trước người thi thể không còn hơi ấm này, Trần Viêm chết? Điều này sao có thể?

Cảnh sát gọi Nghiêm Trọng đến, mục đích chủ yếu là nhận diện thi thể, xác định thân phận người chết, cha mẹ của Trần Viêm ở nông thôn, không cách nào tới kịp, cho nên dò trong số điện thoại của Trần Viêm, tìm được dãy số của Nghiêm Trọng.

Nghiêm Trọng rất muốn biết nguyên nhân cái chết của Trần Viêm, nhưng cảnh sát chỉ nói qua loa là đang trong quá trình điều tra.

Đứng ở bên cạnh thi thể, Minh Diệu nhìn thấy sắc mặt của Nghiêm Trọng tái nhợt, không ngừng run rẩy, sau khi nhận diện hoàn tất, xác nhận người chết chính là Trần Viêm, cảnh sát liền đuổi Nghiêm Trọng ra khỏi hiện trường. Lúc này Nghiêm Trọng đã không còn suy nghĩ gì cả, hẳn đang bị sốc, chỉ máy móc được một cảnh sát dìu dắt đi ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, Minh Diệu quay đầu lại. Từ Mẫn đang cầm một cặp văn kiện, từ thang lầu đi xuống, nhìn thấy Minh Diệu đứng ở nơi đó, sững sờ một chút.

- Như thế nào? Người quen nữ nhân kia?

Từ Mẫn nhìn thấy Minh Diệu đang nhìn thi thể của nữ nhân kia, liền mở miệng hỏi.

- Không quen.

Minh Diệu lắc đầu.

- Nhưng là bạn của người ủy thác đang thuê ta, ta đang đi theo người ủy thác.

- Vậy là tốt rồi.

Từ Mẫn cũng thở ra một hơi.

- Ta còn tưởng rằng người là thám tử không may, đi tới chỗ nào đều hại chết người đấy.

- Đây... Chuyện này là nội dung cốt truyện đấy...

Minh Diệu gãi gãi đầu.

- Mà thi thể nữ nhân này, có đầu mối gì cho ta không?

- Làm gì vậy?

Từ Mẫn liếc nhìn Minh Diệu.

- Người muốn điều tra bản án này sao? Người cũng chỉ là thám tử tư mà thôi.

- Ta chỉ cảm thấy có chút kỳ quặc, có khả năng là liên quan tới người ủy thác của ta đây.

Minh Diệu nhìn pháp y đang lấy miếng vải trắng phủ lên thi thể.

- Một loại trực giác mà thôi, cho nên ta muốn nhìn xem.

- Người chết tên là Trần Viêm, 24 tuổi, y tá bệnh viện.

Từ Mẫn mở văn kiện trong tay ra xem.

- Có hàng xóm phản ánh đêm qua nàng ta ở trong nhà vừa khóc vừa la. Ban đầu hàng xóm hoài nghi đang cãi nhau với bạn trai, cho nên không để ý quá mức, kết quả nào tới bốn giờ sáng, người chết phát ra tiếng la hét càng ngày càng thảm thiết, hàng xóm sợ xảy ra chuyện, liền báo động, thời điểm chúng ta tới, trong phòng không có chút động tĩnh gì, gõ cửa cũng không có ai mở cửa. Hỏi thăm hàng xóm, nói có lẽ trong nhà có người, chúng ta sợ xảy ra chuyện gì, liền cưỡng ép vào nhà, liền phát hiện người chết đang nằm trên mặt đất phòng ngủ, đã tắt thở.

- Cãi nhau với bạn trai?

Minh Diệu nhíu mày.

- Nói như vậy có lẽ còn một người trong nhà?

- Không, chúng ta đi thời điểm, xác thực chỉ có kẻ chết ở nhà, không có những người khác.

Từ Mẫn lắc đầu.

- Theo hàng xóm nói, trước khi chết có lẽ Trần Viêm và bạn trai đang ở chung, bạn trai gọi là Tống Tân, là bạn đại học, quan hệ hai người rất bình thường, nghe nói đã đính hôn và sắp kết hôn. Nhưng khi đi xác minh thì anh ta luôn ở nhà, mà hiện trường điều tra tình huống chỉ thấy trong nhà có một người mà thôi, cho nên chúng ta vững tin nàng không ở cùng bạn trai.

- Thật sao... Vậy tại sao lại gọi người ủy thác của ta tới nhận diện?

Minh Diệu ngẫm lại.

- Loại tình huống này, có lẽ nên thông tri cho người có quan hệ trực tiếp với người chết, mà người ủy thác của ta chỉ có quan hệ bạn bè với người chết a.

- Chúng ta cũng thông tri người nhà của người chết, nhưng do bọn họ đang ở nông thôn, chạy đến phải cần một khoảng thời gian, mà chúng ta cần phải nhanh chóng xác định thân phận của người chết, cho nên từ số điện thoại trong điện thoại của người chết, tìm được số của Nghiêm Trọng.

Từ Mẫn trả lời.

- Vậy bạn trai của nàng ta đâu?

Minh Diệu cảm giác có chút kỳ quái.

- Cũng không ở bản địa sao?

- Chúng ta đã từng có ý định liên hệ cho hôn phu của nàng ta, nhưng không liên lạc được.

Từ Mẫn bắt đầu dĩ nhiên nói ra.

- Điện thoại không điện được, mà nam nhân tên Tống Tân cũng không có ở công ty. Công ty của tên Tống Tân kia, nói Tống Tân đã không đi làm suốt một tuần nay, ai cũng không liên hệ được với hắn, giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

- Bạn gái chết trong nhà, mà nam nhân lại đi đâu chẳng biết?

Minh Diệu cảm giác trong chuyện này có chút không đúng.

Từ Mẫn chỉ chỉ vào Nghiêm Trọng đang ngồi cách Minh Diệu không xa:

- Chúng ta muốn hỏi Nghiêm Trọng này một chút, xem hắn có biết về Tống Tân hay không, nhưng hắn bị đả kích quá lớn, hỏi cái gì cũng không nói, hắn là người ủy thác người, người đi hỏi một chút, có lẽ sẽ tìm hiểu được cái gì đó.

Nghiêm Trọng đang ngồi trên một cái ghế dài và ngẩn người. Trần Viêm chết? Điều này sao có thể, vài ngày trước vẫn đang sống tốt, tại sao mấy ngày không gặp đã chết? Mà cảnh sát cũng không nói Trần Viêm chết như thế nào, làm cho Nghiêm Trọng rất khó hiểu, căn cứ theo quan sát của Nghiêm Trọng lúc vừa nhận diện thi thể, trên người của Trần Viêm không có vết thương nào, không phải là ngoài ý muốn, chẳng lẽ là có bệnh cấp tính? Cũng không có khả năng nha, theo hắn biết thân thể Trần Viêm rất tốt, hơn nữa Trần Viêm là y tá, không có khả năng thân thể mình bệnh gì mà mình không biết a.

Minh Diệu đi qua, vỗ vỗ vai của Nghiêm Trọng.

- Bớt đau buồn đi, mọi người sẽ có một ngày như vậy, chỉ có đến sớm hay muộn mà thôi.

- Nhưng nàng còn quá trẻ.

Trong mắt của Nghiêm Trọng có nước mắt, hắn nhìn xuống không cho nó chảy ra.

- Làm sao có thể, hai ngày trước chúng ta vẫn cười nói với nhau, nhưng bây giờ lại biến thành một thi thể lạnh băng.

- Thế sự vô thường, nên hiểu rõ a.

Minh Diệu móc trong áo khoác một gói thuốc ra, đưa cho Nghiêm Trọng một điếu.

- Các người là bạn bè, mà bạn trai của nàng, người có lẽ quen biết không?

- Tống Tân?

Hình như Nghiêm Trọng đã kịp phản ứng.

- Đúng rồi, Tống Tân đâu? Tại sao hắn không tới.

Nghiêm Trọng móc điện thoại trong túi ra, gọi đi cho Tống Tân, nhưng đầu dây bên kia không gọi được, chỉ có tiếng của Server điện tử.

- Đáng chết, vào thời điểm này, hỗn đản này chạy đi đâu vậy.

Nghiêm Trọng ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất, điện thoại đáng thương, bị vỡ thành mấy khối.

130. Chương 133: Chết Vì Sợ

- Hỗn đản, nếu hắn ở bên cạnh nàng, nhất định sẽ không xảy ra loại chuyện này, hỗn đản, hỗn đản.

Minh Diệu đang đợi Nghiêm Trọng phát tiết lửa giận của mình, sau khi hắn bình tĩnh lại một chút, mới mở miệng hỏi:

- Có thể nói cho ta biết một chút không? Người và nàng kia, còn bạn trai của nàng là thế nào?

- Ba người chúng ta là bạn đại học.

Nghiêm Trọng phát tiết một lúc, vô lực ngồi xuống ghế, hai tay ôm đầu, bắt đầu nói ra:

- Ta và Tống Tân đều ưa thích Trần Viêm, đều theo đuổi nàng, nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn Tống Tân.

- Hồn dân.

Nghiêm Trọng không kiềm được hai hàng lệ nóng trên khóe mắt chảy xuống.

- Nếu như năm đó nàng lựa chọn ta, nhất định sẽ không xảy ra loại chuyện này, là Tống Tân, là Tống Tân hại chết nàng.

Cảm xúc của Nghiêm Trọng không ổn định, Minh Diệu cũng không nóng nảy, nghe Nghiêm Trọng kể đứt quãng về chuyện của ba người lại một lần.

- Lần trước người gặp mặt Tống Tân là khi nào?

Minh Diệu nghe xong, mở miệng hỏi.

- Nhớ không rõ, đại khái là nửa tháng trước.

Nghiêm Trọng ngẫm lại.

- Lần kia nghe nói Trần Viêm muốn tặng ca, ta và hần cả hai đi ra quán nhỏ uống rượu, sau đó không gặp lại nữa.

- Nửa tháng...

Minh Diệu gật gật đầu. Nghiêm Trọng và Tống Tân đã nửa tháng không gặp mặt nhau, như vậy Nghiêm Trọng cũng không thể biết rõ Tống Tân đang ở đâu.

- Trong quá trình uống rượu hần có biểu hiện gì không bình thường không?

- Biểu hiện không bình thường?

Nghiêm Trọng lắc đầu.

- Không có, chỉ uống rượu bình thường thôi, hai người chúng ta uống mấy bình rượu, sau đó ta có chuyện, ta đi trước.

- Nên nhớ lại đi.

Minh Diệu đang dẫn dắt mạch suy nghĩ của Nghiêm Trọng.

- Bất cứ chi tiết nhỏ nào cũng có thể có trợ giúp đấy.

- Đúng là không có.

Nghiêm Trọng suy nghĩ trong chốc lát.

- Không có gì khác so với lúc bình thường, hần cũng không nói nhiều lắm, trên cơ bản đều là ta nói, hần chỉ ngẫu nhiên chọc vào một hai câu, lải nhải nói tới các loại chuyện không may của mình gần đây.

Xem ra Nghiêm Trọng không có được tin tức gì, Minh Diệu ném tàn thuốc đi, vỗ vỗ lưng của Nghiêm Trọng.

- Đi về trước đi, trở về nghỉ ngơi một chút, nên ngủ một giấc thật tốt, đêm qua không có ngủ rồi, buổi tối hôm nay có lẽ còn phải đợi nữ quỷ kia xuất hiện đấy.

- Ta không thể ngủ được.

Nghiêm Trọng cúi đầu xuống rất sâu.

- Trần Viêm chết, ta làm gì còn tâm tư đi bắt quỷ chứ, ta tình nguyện cho con quỷ đó giết ta đi, để cho ta đi tìm Trần Viêm.

- Tin tưởng ta, cho dù nữ quỷ kia thực sự giết người, người cũng tìm không thấy cô bé kia đâu.

Minh Diệu nhìn Nghiêm Trọng.

- Trở về đi, cục cảnh sát ta có quen biết mấy người, nhìn xem có thể đạt được tin tức gì hay không, người trở về nghỉ ngơi một chút, nếu như có tiến triển ta sẽ cho người biết.

Sau đó hần tiễn Nghiêm Trọng hai mắt vô thần đi vào xe taxi, Minh Diệu đi vào văn phòng của Từ Mẫn.

- Ta vừa mới hỏi qua người ủy thác của ta.

Minh Diệu ngồi xuống, sau đó nói với Từ Mẫn.

- Hắn nói không biết bạn trai của Trần Viêm kia đang ở đâu.

- Tìm không thấy cũng không có vấn đề gì.

Từ Mẫn nhắm mắt, bỏ văn kiện xuống.

- Chuyện này có lẽ không có quan hệ gì tới bạn trai của Trần Viêm, hiện trường không có dấu hiệu của người thứ hai xuất hiện, kiểm tra thi thể thì được báo cáo không phải bị người ta giết.

- Nhưng Tổng Tân lại làm cho ta có chút ấn tượng.

Từ Mẫn suy nghĩ trong chốc lát, lấy trong cái kệ ra một bản văn kiện.

- Nửa tháng trước, ta đã làm ghi chép về hắn, người trẻ tuổi kia lưu ấn tượng cho ta. Xem ra hắn chỉ là một người thành thành thật thật mà thôi.

- A? Người đã từng ghi chép về hắn làm gì?

Minh Diệu sáng mắt lên, nói:

- Bởi vì có người báo động sao?

- Không phải hắn báo động.

Từ Mẫn lắc đầu.

- Là một nhân viên quản lý công ty, vào buổi sáng trong thang máy vận chuyển hàng hóa đã phát hiện trong thang máy, người đó đang đại tiểu tiện không khống chế được, trở nên điên điên khùng khùng, chúng ta muốn hiểu tình huống một chút, mà Tổng Tân này, nghe nói là người cuối cùng gặp người bị hại, cho nên ta còn có chút ấn tượng.

- Nổi điên?

- Ân, nổi điên, bệnh viện chẩn đoán là điên vì kinh hải nghiêm trọng.

Từ Mẫn gật gật đầu.

- Có đồn đãi nói trong văn phòng có chuyện ma quái.

- Quản lý nổi điên? Bạn gái chết?

Minh Diệu lắc đầu, hắn không tin có chuyện trùng hợp như vậy.

- Giúp đỡ chút, tìm kiếm trong pháp y, ta muốn nhìn thi thể một chút.

Minh Diệu cẩn thận đánh giá thi thể trước mặt, nữ nhân này rất xinh đẹp, hơn nữa rất trẻ tuổi. Chỉ tiếc thân thể đầy sức sống của nàng đã cứng ngắt.

Thi thể sắc mặt rất trắng, một mảnh tái nhợt, thậm chí còn trắng hơn cả lúc bình thường một chút, nhưng trên trán của nữ nhân này có một màu đen mà Minh Diệu rất chú ý.

Màu đen này người thường không nhìn thấy, nhưng Minh Diệu vẫn nhận ra được, bởi vì đây là một từ trường giống như quỷ khí, hoặc có thể nói cho dễ hiểu, chính là xui.

- Có thể nói cụ thể cho ta nghe xong, nguyên nhân cái chết của nữ nhân này là gì?

Minh Diệu quay đầu đi, nhìn pháp y.

- Như vậy...

Cung pháp y biểu lộ ra vẻ khó xử.

- Nói đi!

Từ Mẫn nhìn pháp y và gật đầu.

- Ở đây không có người khác, đừng đem những báo cáo kia ra lừa gạt chúng ta.

Pháp y suy nghĩ trong chốc lát, thở dài.

- Được rồi, việc này cũng có chút kỳ quái.

Nhưng hẳn nhìn Minh Diệu, liền cười.

- Nhưng chỉ cần là người có quan hệ với người, không có chuyện gì không kỳ quái cả.

Cung pháp y lấy một phần văn bản tài liệu ở trên bàn, đưa cho Minh Diệu.

- Đây ảnh chụp hiện trường trước khi chúng ta phẫu thuật, người xem trước một chút đi.

Minh Diệu tiếp nhận văn bản tài liệu, bắt đầu nhìn kỹ ảnh chụp.

Trên tấm ảnh, đầu Trần Viêm nằm rạp xuống dưới đất, hai tay nắm chặt, có thể nhìn thấy vết cắt rất sâu dưới sàn nhà bằng gỗ, xem ra trước khi chết đã giãy dụa kịch liệt.

Mà ảnh sau đó, Minh Diệu chỉ nhìn thấy chính diện gương mặt của Trần Viêm, vô cùng vặn vẹo, hai mắt mở to, giống như muốn rớt ra khỏi hốc mắt. Mà miệng nàng, cũng mở ra rất lớn, trực tiếp làm diện mạo của nàng ta trở nên dữ tợn.

- Sau khi kiểm tra thi thể, không phát hiện có ngoại thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc.

Cung pháp y nói.

- Nhưng cơ bắp toàn thân cứng ngắc, giống như trước khi chết đã giãy dụa kịch liệt, hơn nữa tế bào tim của Trần Viêm bị tổn thương nghiêm trọng, trong cơ tim có dấu vết rỉ máu, nói rõ chảy máu quá nhiều, nguyên nhân tử vong chính là cơ tim bị xé rách, trái tim chảy máu, cho nên tim đột nhiên ngừng đập và chết.

- Ý người nói nàng chết vì bệnh tim?

Minh Diệu ngẩng đầu nhìn Cung pháp y, hẳn cảm thấy Cung pháp y còn cái gì đó chưa nói.

- Trên cơ bản mà nói, chính là như vậy.

Cung pháp y gật gật đầu.

- Nhưng chúng ta điều tra ghi chép chữa bệnh của nạn nhân, cũng hỏi qua đồng sự của nàng, không có phát hiện nàng từng có tiền sử bệnh tim. Hơn nữa người chết là y tá, công tác ở trong bệnh viện, có tri thức và chuyên môn nhất định, không có khả năng bản thân mình bị bệnh tim mà không biết.

Có thể ít nói lời vô nghĩa hay không.

Từ Mẫn không kiên nhẫn chen ngang lời nói của Cung pháp y.

- Những từ ngữ chuyên nghiệp đó chúng ta nghe không hiểu, nói thẳng trọng điểm.

- Trọng điểm chính là, người chết hẳn là do tinh thần đã tử vong.

Cung pháp y thở dài một hơi.

- Đương nhiên trong báo cáo khám nghiệm tử thi không thể ghi như vậy, dù sao loại tử vong tinh thần nên gây ra cái chết, còn không có căn cứ khoa học.

- Có thể nói rõ hay không, nói rõ hơn một chút, gia hỏa đáng chết, người còn dám lăng nhăng, ta liền đánh người.

Từ Mẫn nghe không hiểu ra sao, hận đến mức hàm răng ngứa ngáy.

- Nói rõ một chút, nàng ta là bị dọa chết.

Cung pháp y lại bổ sung một câu.

- Đương nhiên, đây chỉ là quan điểm của ta, không có bất kỳ căn cứ khoa học nào, nói cách khác là nói cho các người nghe một chút, không thể dùng làm tài liệu ghi chép được.

- Bị dọa mà chết?

Nghe giải thích như thế, Từ Mẫn sững sốt.

- Người này thật sự bị hù chết sao?

- Mặc dù không có căn cứ khoa học xác định, nhưng trước kia có người đồng quan điểm với ta.

Cung pháp y gật gật đầu.

- Thế kỷ mười chín, tác giả trứ danh người Nga là Svai Secgay Đenko với tiểu thuyết “Cái chết của một viên công vụ nhỏ”, nhân vật trong đó là nhân viên công vụ nhỏ tới trường xem hí kịch, trong lúc hắt xì không cẩn thận nước mũi văng trúng vào ót của lão tướng quân, tiểu nhân viên công vụ nhát gan, cẩn thận, tự ti sợ tướng quân trách cứ hấn, ảnh hưởng đến “bát cơm” và tiền đồ của hấn, nên cứ như vậy mà sợ tới mức đang sống sờ sờ lại chết đi.

- Nhưng chẳng qua đó là tuyệt thuyết mà thôi, chưa chắc là thật.

Từ Mẫn không hiểu ý của Cung pháp y.

- Trước kia ta cũng thường xuyên xem một ít phim kinh dị, cũng không tới mức sợ chết đi. Lại nói, nếu có người nào bị sợ tới mức chết đi, như vậy trên thế giới này làm gì có người nào dám xem tiểu thuyết kinh dị nữa.

- Nhà tâm thần học nổi tiếng nước Nga là Vladimir đã từng có một lần công bố một nguyên cứu khoa học về y học: một phạm nhân đã bị phán xử tử hình, mọi người quyết định dùng hấn để làm thử nghiệm. Trước đó bịt kín mắt của hấn lại, nói cho hấn biết tĩnh mạch của hấn đã bị mở ra, máu tươi của hấn đã từ từ chảy ra hết, nhưng thực chất là có một dòng nước ấm đang chảy chứ không phải máu. Vài phút sau, tên phạm nhân này tắt thở.

Cung pháp y tiếp tục nói.

- Mà ở thế kỷ XX, tại Hungary, một tên phạm nhân bị nhốt lầm vào một xe ướp lạnh, đợi tới buổi sáng mở xe ướp lạnh ra, phát hiện người này đã chết, trong quá trình điều tra phát hiện một chuyện lạ: trong xe ướp lạnh, nhiệt độ cũng chỉ là mười độ C, nhưng phạm nhân lại chết, trên người hấn có đủ tất cả các điều kiện vì bệnh trạng của lạnh chết.

- Người bị kích thích quá mãnh liệt và kinh hãi, tim sẽ đập nhanh hơn, cơ huyết tăng nhiều, đồng tử mở lớn, sẽ bài tiết a-đrê-na-lin ra. Cực độ khoái hoạt, bi thương, khẩn trương, sợ hãi, đều phát sinh những tình huống này. A-đrê-na-lin bài tiết nhiều, sẽ khiến người ta làm ra một ít chuyện không bình thường. Nói thí dụ như một người mẹ nhìn thấy con của mình sắp ngã đã dùng tốc độ chạy một trăm mét trong tám giây tới đỡ con mình, một bà cụ vì cứu cháu mình mà dõng được cả chiếc xe tải cực nặng, tất cả đều do a-đrê-na-lin bài tiết ra nhiều, nhưng các hoóc-môn ở tuyến thượng thận bài tiết ra lại có hại; nó sẽ làm hư tổn khí quan trong cơ thể, ví dụ như trái tim, phổi, gan và thận. Trong quá trình tuyến thượng thận kích thích hoóc-môn chảy nhiều vào tim, sẽ mở đường tiến vào cơ năng của tế bào, các ion ly tử tiến nhanh vào tim, sẽ làm cơ tim co rút lại, nếu như các hoóc-môn của tuyến thượng thận bài tiết nhanh và nhiều vào tim, các ion ly tử sẽ tiến vào không ngừng, khi đó cơ tim sẽ liên tục co rút lại, không có thời gian nghỉ ngơi, tim đập không bình thường, sẽ làm người ta tử vong, cho nên bà mẹ và cụ bà sáng tạo kỳ tích kia, sau đó sẽ nhanh chóng tiến vào tình trạng suy kiệt tim và tử vong.

- Thì ra chuyện bà cụ tay không dõng xe tải là do a-đrê-na-lin bài tiết ra quá nhiều.

Biểu tình trên mặt của Từ Mẫn có chút không tự nhiên.

- Ta còn tưởng rằng bọn họ đã giải mã được gen ADN đấy chứ...

Minh Diệu và Cung pháp y ngả xuống đất.

- Hôn thê bị sợ quá mà chết, quản lý bị dọa hóa điên, tất cả đều có quan hệ với tên Tống Tân kia.

Minh Diệu nhìn tư liệu trong tay, trong lòng thâm suy nghĩ.

- Xem ra hẳn ta chính là mấu chốt, rất có thể, nữ quỷ kia chính là do Tống Tân sai sử đi giết Nghiêm Trọng, nhưng tại sao hẳn làm vậy? Bọn họ không phải bạn tốt sao? Chẳng lẽ là người khác, chuyên môn nhằm vào những người bên cạnh Tống Tân mà ra tay sao? Nhưng người quản lý kia thì giải thích thế nào?

Minh Diệu rời khỏi cục cảnh sát, mà Tống Tân là điểm mấu chốt, nếu tìm được người này, có lẽ sẽ có câu trả lời. Trần Viêm vì ở chung với Tống Tân mà chết, Minh Diệu quyết định đi tới nhà của bọn họ, nhìn xem có tìm được đầu mối gì hay không.

Trở lại văn phòng, kéo theo Hoài Tố đang mê luyến trên máy vi tính, Minh Diệu đi vào hiện trường phát hiện án. Hoài Tố mở cửa sổ, Minh Diệu chui vào, tất cả quen việc dễ làm. Đối với Minh Diệu mà nói, tiến vào hiện trường vụ án do cảnh sát phong tỏa quá dễ dàng.

Vừa vào phòng, với khứu giác đánh hơi đồng loại của Hoài Tố, liền xác định được nơi này thật sự có quỷ hồn thường xuyên qua lại, hơn nữa căn cứ phán đoán của Hoài Tố, quỷ hồn này, đã chiếm giữ nơi đây thời gian không ngắn, tối thiểu đã một tháng.

Minh Diệu đi tới bệ dưới cửa sổ, phát hiện nơi này có một vật chất nhỏ giống như cao su màu đen. Tuy những vật này giống như nhựa đường, nhưng Minh Diệu rất rõ ràng, loại vật này, chỉ có quỷ hồn mới có, là dấu vết tồn tại qua, hơn nữa là oán quỷ mới có thứ này. Nhưng Minh Diệu đem những vật chất như cao su này đưa lên mũi ngửi, hương vị rất nhạt, hình như quỷ hồn này có oán khí không lớn.

- Có dấu vết quỷ hồn tồn tại, hơn nữa chiếm giữ chỗ này thời gian tương đối dài.

Minh Diệu ngẫm lại.

- Chẳng lẽ là tên Tống Tân kia nuôi dưỡng quỷ và sai nó đi giết người? Nếu không trong nhà một người bình thường, làm sao có thể có quỷ hồn sinh sống trong thời gian dài như vậy, mà không có chuyện gì không may chứ, hơn nữa còn là một oán quỷ.

Oán quỷ vĩnh viễn là oán quỷ, trên người có oán khí nhạt, nhưng cũng ảnh hưởng tới con người đang sống, nhẹ thì từ trường hỗn loạn làm tinh thần uể oải, nặng thì bệnh nặng một hồi, oán khí? Minh Diệu nhớ tới Nghiêm Trọng từng đề cập tới, thời điểm uống rượu lần trước, Tống Tân vẫn phàn nàn vận khí của mình quá kém, chẳng lẽ là vì oán quỷ tồn tại nên làm cho từ trường của Tống Tân hỗn loạn, hạ thấp vận khí của hắn?

Có thể sai sử quỷ hồn giết người, nhưng không cách nào chống cự lại oán khí của oán quỷ?

Minh Diệu cười cười, tên Tống Tân này, nếu là một người dưỡng quỷ, như vậy cũng là hạng kém cỏi, ngay cả oán khí cũng không thể chống cự, còn nói cái gì dưỡng quỷ chứ?

131. Chương 134: Tống Tân Mất Tích

Xem ra gặp được đồng hành với tên mập mập rồi.

Minh Diệu cười nói với Hoài Tố.

- Còn là loại kém cỏi nhất nữa chứ!

- Vậy cũng không nhất định, ta lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Hoài Tố không quay đầu mà trả lời Minh Diệu.

- Người sang đây xem một chút, ta cảm giác mùi ở đây rất đậm, góc này có quỷ hồn hoạt động thường xuyên.

Minh Diệu nghe Hoài Tố nói thế, đi qua, góc tường trống tuếch, không có cái gì. Nhưng là Hoài Tố cảm giác sẽ không sai, hẳn đây chính là nơi Tống Tân đặt cái bình dưỡng quỷ?

Minh Diệu đặt tay lên mặt đất, nhẹ nhàng sờ sờ, nhú mày. Trong phòng rất loạn, có lẽ ban ngày hai người đi làm, buổi tối trở lại ngủ, cho nên không có người thu dọn căn phòng, nhưng sàn nhà ở đây rất sạch sẽ, hình như ở đây có đặt cái vật gì đó, hơn nữa vừa mới bị mang đi trong thời gian ngắn.

Trên sàn nhà màu vàng có ấn ký màu đỏ, hẳn là thứ đặt ở nơi này lưu lại. Minh Diệu chỉ vào dấu đỏ dưới đất, nói với Hoài Tố:

- Có thể biết rõ nơi đây đặt thứ gì không?

Hoài Tố cúi người, duỗi một tay ra, nhẹ nhẹ đặt lên dấu đỏ dưới đất, nhắm mắt lại.

Không qua bao lâu, Hoài Tố mở to mắt, nhìn Minh Diệu lắc đầu.

- Chỉ có thể cảm giác nó được sơn màu đỏ, hơn nữa đã có chút lâu năm, đồ vật để ở đây, ước chừng là một cái hòm gỗ lớn hình vuông, nhưng không có cảm giác rõ ràng.

- Cái hòm gỗ lớn?

Nghe được Hoài Tố nói, Minh Diệu cũng sờ một chút.

- Chẳng lẽ có người dùng hòm gỗ để dưỡng quỷ sao?

- Không có đâu, dù sao ta chưa từng nghe nói qua.

Hoài Tố lắc đầu.

- Nếu nữ quỷ ngàn năm như người cũng không biết, khẳng định là không có.

Minh Diệu rất tin tưởng phán đoán của Hoài Tố. Chê cười, với tư cách là nữ quỷ sống hai ngàn năm trên đời, có chuyện gì mà Hoài Tố không biết, huống chi là những thứ về quỷ hồn.

- Tên Tổng Tân này, đã làm cho ta hồ đồ rồi.

Tổng Tân đúng là từng xuất hiện cùng quỷ hồn, điểm này không thể nghi ngờ, bây giờ hôn thê của hắn chết rất kỳ quái, hẳn là người bị hiềm nghi lớn nhất. Cho dù quỷ hồn giết chết Trần Viêm và quỷ hồn muốn giết chết Nghiêm Trọng không phải là của Tổng Tân, cũng nhất định có quan hệ với hắn. Tuy không biết tại sao Tổng Tân lại sai sử quỷ hồn giết Trần Viêm và Nghiêm Trọng, nhưng Minh Diệu vẫn cảm thấy cần phải tìm cho bằng được, cả chuyện này chỉ tìm được hắn mới có manh mối.

Nếu gọi di động không được, cũng không người nào biết hắn đi đâu, dùng phương pháp bình thường không tìm được Tổng Tân. Như vậy Minh Diệu chỉ có thể dùng phương pháp không bình thường. Không thể phủ nhận có một số thời điểm, loại phương pháp khác thường và đặc thù này lại hiệu nghiệm hơn phương pháp bình thường.

Minh Diệu bắt đầu tìm kiếm vật dụng Tổng Tân đã dùng qua, sau đó dùng môi giới tìm người.

Thật bất ngờ, trong nhà không có bất kỳ vật dụng nào của nam nhân cả. Hình như có người mang theo toàn bộ đồ vật của Tổng Tân, ngay cả một tấm hình cũng không để lại, chỉ toàn là đồ của nữ nhân, quần áo, giấy, vật dụng hàng ngày các loại. Điều này làm cho Minh Diệu cảm thấy kỳ quái, tên Tổng Tân này mất tích không nói, hơn nữa ngay cả quần áo và vật dụng hàng ngày cũng mang đi, dụng ý rất rõ ràng. Hắn thật không dự định trở lại, xem ra Tổng Tân cố ý trốn đi, không có ý định lộ diện.

Nhưng cũng may, hai năm qua hai người bọn họ có thói quen không tốt, đó là không quét dọn phòng.

Trong phòng hỗn loạn, trên mặt đất đầy rác bẩn, có lẽ trong một thời gian dài cũng không dọn dẹp. Minh Diệu tìm trong thùng rác của nhà vệ sinh, tìm được một mảnh dao cạo râu, phía trên còn lưu lại một ít râu. Minh Diệu gỡ râu dính phía trên xuống, dùng một tờ giấy trắng gói kỹ, đi ra khỏi buồng vệ sinh, sau khi tìm thấy ít râu này, Minh Diệu có suy nghĩ tà ác, cầu mong không phải là lông ở bộ vị nào đó trên người nữ nhân a.

- Tiểu Ngọc, đến hỗ trợ, nhìn xem thứ này là của nam nhân hay là nữ nhân.

Minh Diệu vẫy tay về phía Hoài Tố.

-Ồ ~ thực buồn nôn.

Hoài Tố với vẻ mặt không tình nguyện, biểu tình chán ghét.

- Người luôn bảo ta làm những chuyện buồn nôn này.
- Chỉ là chíp bông mà thôi.

Minh Diệu dùng vẻ mặt không sao cả.

- Dù sao kinh nguyệt của nữ nhân, dầu xác chết, chất người ta nôn người đều xem xét qua, loại chíp bông này chỉ là chuyện nhỏ a.
- Vạn nhất chíp bông này là thứ ở bộ vị kia thì sao?

Hoài Tố quệt mồm, không đi qua.

- Đến đây đi, thứ này rất khó tìm nha.

Minh Diệu có cảm giác mình đang cầm kẹo ngọt dụ dỗ con nít.

- Yên tâm đi, tình huống kém nhất cũng chỉ là lông nách hay lông chân nữ nhân mà thôi, không có gì lớn cả.
- Nhưng vạn nhất.. Vạn nhất gặp phải...

Hoài Tố xấu hổ một chút.

- Vạn nhất... Là chíp bông của địa phương đó thì sao?
- Ít nói nhảm, xem xét nhanh lên.

Minh Diệu cưỡng ép, vẻ mặt của Hoài Tố rất đặc sắc, vạn nhất nó là lông ở bộ vị kia của nam nhân thì sao? Minh Diệu chưa từng nghe nói có nam nhân biến thái như vậy, hơn nữa Hoài Tố còn xấu hổ? Xin nhớ, người là nữ quỷ, còn là nữ quỷ ngàn năm, chuyện gì chưa thấy qua, lại còn giả bộ thuần khiết với ta.

Hoài Tố cau mày, dùng đầu ngón tay tiếp xúc với những sợi lông ngắn trên lòng bàn tay của Minh Diệu, vận dụng pháp lực, toàn thân bao phủ trong lam sắc quang mang. Không bao lâu, ánh sáng màu lam tán đi, Hoài Tố biến thành bộ dáng của nam nhân, mà nam thanh niên này, nhìn cũng không tính là đẹp trai, nhưng có phong độ của người có tri thức, văn văn nhược nhược. Nhưng Minh Diệu nhìn thế nào cũng thấy mặt của người này dễ bắt nạt. Ở cục cảnh sát Từ Mẫn đã từng miêu tả với Minh Diệu, nam nhân trước mặt này chính là Tống Tân.

Đã xác định đây là râu ria của Tống Tân, vậy thì bắt đầu làm việc thôi, Minh Diệu móc trong áo khoác một tấm bùa, là bùa do Hoài Tố vẽ trước khi đi tìm người, đem râu ria bỏ vào trong tấm phù, Minh Diệu xếp tấm bùa này thành một con hạc giấy.

- Đi thôi.

Minh Diệu lặng yên đọc chú ngữ, rót linh lực vào trong con hạc giấy, nhẹ nhàng cầm con hạc giấy trong tay, ném vào không trung.

Con hạc giấy giống như có tính mạng, quanh quẩn trên không trung vài vòng, nhưng không đợi Minh Diệu cao hứng, con hạc giấy này bay xiêu vẹo vài cái, rốt xuống đất.

- Này, tại sao người làm bùa cho ta toàn không tốt thế này.

Minh Diệu nhặt con hạc giấy trên mặt đất lên, nhìn Hoài Tố.

- Đã nhiều lần, mỗi lần muốn tìm người đều dùng không tốt, còn không có dùng tốt như các loại thông thường đây.
 - Ta làm sao biết.
- Hoài Tố thối qua, nhìn con hạc giấy trong tay của Minh Diệu.
- Con hạc giấy đã bay, nói rõ là dùng tốt.
 - Tại sao nó không bay, nó bay hai vòng rồi rơi xuống.

Minh Diệu cầm con hạc giấy trong tay, lẽ nào là làm sao?

- Lần trước là muốn tìm cô bé kia thì đã chết, như vậy lần này không phải là Tống Tân đã chết chứ?
- Không biết.

Hoài Tố lắc đầu, chỉ vào con hạc giấy.

- Bùa không có biến thành màu đen, nói rõ tên Tống Tân kia vẫn còn sống, nếu đã chết, thì phù sẽ biến thành màu đen.

Vậy là chuyện gì?

Minh Diệu dùng vẻ mặt khó hiểu.

- Tên Tống Tân này, chỉ sợ dùng loại phương pháp nào đó để ẩn thân, cho nên không tìm thấy.

Hoài Tố ngẫm lại.

- Dù sao bùa tìm người lợi dụng từ trường khác nhau của mỗi người mà tìm kiếm, nếu từ trường của người cần tìm hỗn loạn, vậy nó không có tác dụng.

Hoài Tố lại nói.

- Đừng quên, tên Tống Tân kia đã ở với quý hồn trong thời gian dài nha. Quý hồn cũng là một loại từ trường, sống chung với người có từ trường bình thường, rất có thể từ trường của Tống Tân bị hỗn loạn, giống như đạo lý hai cục nam châm đặt cùng chỗ vậy đó.

Minh Diệu nhớ tới Nghiêm Trọng từng nói qua, Tống Tân phần nản vận khí của mình kém cỏi.

Đó là vì bản thân hắn sống chung với quý hồn trong thời gian dài, từ trường trên thân thể hỗn loạn, cho nên vận khí hạ thấp.

- Xem ra loại phương pháp này không thể thực hiện được, muốn tìm, phải nhờ Ada thử xem. Minh Diệu thở dài một hơi.
- Ta nghĩ vô dụng.

Hoài Tố lắc đầu.

- Phương pháp của tây phương và phương pháp của chúng ta có đạo lý giống nhau, nếu bùa tìm người không dùng được, chỉ sợ thủy tinh cầu của tây phương cũng không có tác dụng gì.

Minh Diệu đánh một cú điện thoại cho Ada, cụ thể là hỏi thăm lần trước Ada sử dụng phương pháp gì để tìm người. Quả nhiên, đều là lợi dụng từ trường thân thể khác biệt của người ta mà tìm kiếm.

Xem ra dùng loại phương pháp này để tìm người không thể thực hiện được. Minh Diệu cúp điện thoại, thở dài, nhìn Hoài Tố vẫy tay.

- Bỏ đi, chúng ta đi thôi.
- Đi? Đi đâu?
- Về nhà, người nói đi đâu.

Minh Diệu hoạt động bả vài một chút.

- Ngày hôm qua cả đêm không ngủ, trở về ngủ bù, buổi tối còn phải ôm cây đợi thỏ, a không đúng, ôm người đợi quỷ mới đúng.

Đã không tìm được Tống Tân, Minh Diệu quyết định dùng phương pháp phiên toái một chút.

Buổi tối đi bắt nữ quỷ kia, nói không chừng sẽ tìm được Tống Tân, nhưng bắt quỷ phải tốn một ít tay chân.

- Ta đây giúp người.

Hoài Tố lách mình tiến vào vịn trong ngón tay.

- Ta cũng là quý, nếu ta đi giúp người, chỉ sợ nữ quý kia sẽ biết được sự tồn tại của ta, càng không xuất hiện.

- Có lẽ ngày hôm qua nữ quý kia đi giết Trần Viêm, cũng có khả năng là tối hôm qua có nhiều người nên kinh động nó.

Minh Diệu duỗi đầu ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, không có người, liền nhảy xuống.

- Buổi tối hôm nay đối phương pháp tốt.

Nghiêm Trọng là không biết mình nên về nhà thế nào. Hiện tại trong đầu của hắn, tất cả đều trống rỗng. Trần Viêm chết? Trần Viêm chết! Chuyện này đã kích hắn rất lớn.

Mê mê mang mang mở cửa phòng, Nghiêm Trọng ngã đầu xuống ghế sofa, ngủ đi. Tối hôm qua cả đêm không ngủ, buổi sáng lại bị kích thích lớn như vậy, tinh thần của Nghiêm Trọng đã muốn sụp đổ.

Nghiêm Trọng ngủ, trong lòng nghe được tiếng điện thoại nhà mình vang lên.

Hiện tại Nghiêm Trọng không muốn nói chuyện, cũng không muốn gặp người, hắn cầm điện thoại lên và cắt đứt, quay đầu lại ngủ đi.

Người gọi hình như chưa từ bỏ ý đồ, một lần nữa gọi vào máy riêng của Nghiêm Trọng. Nghiêm Trọng thật sự là bị phiền, hắn bỏ máy, liếc mắt nhìn nhìn dây số, là một số không rõ.

- Không chẳng cần biết người là ai, cúp ngay cho tao, hiện tại tao không có tâm tư nói chuyện.

Nghiêm Trọng cầm lấy điện thoại rống một câu, sau đó cúp điện thoại.

Điện thoại yên tĩnh được vài giây, tiếp tục vang lên, âm thanh mà Nghiêm Trọng nghe thấy, rất là chói tai.

- Người rốt cuộc muốn gì, đồ khốn kiếp, hiện tại đừng gây lão tử.

Nghiêm Trọng cầm lấy điện thoại, chửi mắng vào microphone.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, truyền đến một âm thanh quen thuộc.

- Nghiêm Trọng, là ta.

- Tổng Tân?

Nghiêm Trọng sửng sốt một chút, sau đó nổi trận lôi đình.

- Người là đồ vương bát đản người biết không, Trần Viêm đã chết, Trần Viêm chết rồi!

- Nàng chết...

Nghiêm Trọng cầm điện thoại tay run rẩy, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống.

- Người biết không, nàng chết... Ngay tại đêm qua, nàng ở nhà một mình, bệnh tim phát bệnh mà chết...

- Ta biết rõ.

Âm thanh của Tổng Tân bình tĩnh tới mức đáng sợ, hình như tin tức Trần Viêm chết hắn đã sớm biết.

- Người bây giờ có rảnh không? Ta muốn gặp người, có chuyện trọng yếu.

- Lăn mẹ chuyện trọng yếu của người đi. Trần Viêm chết rồi, người không có một chút phản ứng, còn nói cái gì tới chuyện trọng yếu.

Nghiêm Trọng nghe Tổng Tân nói thế, tức giận không thể tả, gào thét trong điện thoại.

- Nếu hôm qua người có ở nhà, nàng làm sao chết, người là đồ vương bát đản.

- Chính là chuyện này.

Giọng nói của Tổng Tân rất bình tĩnh.

- Ta biết rõ nàng chết thế nào, cho nên ta muốn gặp mặt của người nói chuyện.

- Người biết?

Nghiêm Trọng bị lời nói của Tống Tân làm sững sờ. Ngày hôm qua Tống Tân không ở nhà, làm thế nào hắn biết tin Trần Viêm chết, mà hắn lại nói biết rõ Trần Viêm chết thế nào. Chuyện này, Nghiêm Trọng ở cục cảnh sát hỏi nhiều lần, cảnh sát cũng không nói, hắn tìm tất cả người có quan hệ tìm hiểu, mới biết được Trần Viêm đã chết vì bệnh tim.

- Trần Viêm chết, ta đã biết rõ, ta cũng biết nàng chết thế nào.

Tống Tân nói vào đầu dây bên kia.

- Không riêng gì Trần Viêm, người và ta, cũng đang nguy hiểm.

- Có ý gì?

Nghiêm Trọng đã bị lời nói của Tống Tân làm phát mộng.

- Trong điện thoại khó nói hết, hiện giờ tình cảnh của ta rất nguy hiểm.

Giọng nói của Tống Tân trở nên dồn dập.

- Hiện tại, ngay lập tức, người tìm đến ta, tới Thiên Trì tắm rửa. Nhanh một chút, ta không dám cam đoan nó sẽ không tìm tới nơi này đâu.

- Nó? Nó là ai?

Nghiêm Trọng muốn hỏi một chút, Tống Tân đã vội vàng cúp điện thoại.

- Rốt cuộc, đã phát sinh chuyện gì...

Nghiêm Trọng cảm thấy mình như bị bao phủ trong sương mù.

Minh Diệu về đến nhà, mở cửa cầm quần áo ném lên ghế salon, vừa mới chuẩn bị trở về phòng ngủ, đã nhìn thấy Diệp Tiểu Manh ngáp, mặc một bộ áo ngủ mỏng manh để cho bộ ngực vươn cao ngạo nghễ.

- Tại sao người mới về, đã giữa trưa rồi đấy, đói chưa?

Ta nấu cơm cho người ăn.

Diệp Tiểu Manh rất không có hình tượng, đuổi lưng ra.

- Ách... Không, ta không đói, ngủ một giấc trước mới tốt, người ăn đi.

Minh Diệu nhanh chóng tiến vào phòng mình.

Ấn, cô gái nhỏ này, chỗ đó đúng là lớn nha. Minh Diệu trở về phòng, lập tức đóng cửa lại. Vừa mới nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đuổi người trước mặt Minh Diệu, làm cho tiểu đệ của hắn tê lên, đang nhô cao. Cô gái nhỏ này, không ngờ không mặc nội y.

Từ lần trước sau sự kiện bạo tẩu, hình như Diệp Tiểu Manh đã từ một tiểu loli cấp hai chưa phát dục cũng đã từ từ phát dục rồi. Diệp Tiểu Manh trước kia, nàng thường cắt đầu tóc ngắn, mặc quần áo của nam nhân, tuyệt đối là một thiếu nam thanh tú, chỉ hơi giống con gái một chút mà thôi. Hiện giờ đã cao hơn một chút, hơn nữa bộ ngực đã từ từ phát dục rồi, có khả năng là do yêu huyết thức tỉnh, cho nên thân thể cũng bắt đầu thành thực. Nhưng hình như cô nàng Diệp Tiểu Manh này không có giác ngộ là mình lớn lên, không mặc áo lót cứ như vậy mặc đồ ngủ mỏng manh đi tới trước mặt của Minh Diệu. Đây không phải là lần đầu tiên, làm cho Minh Diệu cảm thấy xấu hổ. Làm cho Minh Diệu xấu hổ cũng không phải Tiểu Manh không phòng bị làm ra vẻ ta đây, mà là Minh Diệu đã nhìn thấy tất cả, trong đầu thường xuyên xuất hiện ý niệm tà ác.

132. Chương 135: Nữ Quỷ Giết Người

Ngủ, ngủ...

Minh Diệu lắc đầu, hắn muốn xua tan ý niệm tà ác của mình ra khỏi đầu. Có lẽ Tiểu Manh không có tâm phòng bị trước mặt Minh Diệu. Hắn cảm thấy Tiểu Manh chỉ xem mình là anh hoặc là người thân thiết mà thôi, với tư cách là một người có sinh lý bình thường và cũng là nam nhân trưởng thành, có dự vọng là chuyện bình thường. Nhưng Minh Diệu cảm thấy loại dự vọng này không nên xuất hiện trên người của Tiểu Manh, nếu việc này đặt trên người Ada và Từ Mẫn, Minh Diệu sẽ cảm thấy loại chuyện này không có vấn đề gì, tối thiểu chứng minh thân thể của hắn có thể sử dụng bình thường, nhưng nếu loại chuyện này đặt trên người của Tiểu Manh, ách. . . Minh Diệu cảm giác mình chính là một tên thúc thúc biến thái thích tiểu loli, quá hèn hạ, quá vô sỉ...

Hắn càng muốn xua tan chuyện này ra khỏi đầu, nhưng nó không ngừng nhảy ra, vừa mới nhìn da thịt trắng nõn lóe lên, bờ eo bé bỏng tràn ngập sức sống, làm cho hắn suy nghĩ miên man, tiểu đệ đã ngóc đầu dậy, nó giống như một cảnh trong Diệt VCD, được chiếu đi chiếu lại nhiều lần.

- Ah, đáng giận.

Minh Diệu dùng sức ôm gối che lên đầu của mình.

- A.... . . Xem ra không phải không có phản ứng gì.

Diệt Tiểu Manh nhìn thấy Minh Diệu nhanh chóng chạy vào gian phòng của mình, biểu lộ có chút thất vọng, nàng lấy trong túi áo ngủ một quyển sách nhỏ ra, bắt đầu lật tới lật lui.

- Ta nhìn thấy, Ada tỷ nói cho ta biết bí quyết chinh phục nam nhân nằm ở bên trong cái gì... Lỡ đáng cho hắn nhìn thấy khe hở hai ngọn núi, không tốt, chuyện này với ta độ khó quá lớn... Lỡ bấp chân trơn bóng như ẩn như hiện trước mặt hắn, ần, cái này không tệ, lần sau sẽ dùng chiêu này.

Minh Diệu nằm trên giường hồi lâu, nhưng không ngủ được, vừa nhìn thấy kích thích thị giác có ảnh hưởng trí mạng với nam nhân. Đột nhiên hắn nhớ tới nên điện thoại tới cho Nghiêm Trọng, nói cho hắn biết nguyên nhân tử vong của Trần Viêm, đương nhiên là những chuyện ghi trên văn bản rồi, còn nữa, bảo hắn lưu ý kỹ lưỡng tình huống của nam nhân tên là Tống Tân kia. Nhưng Minh Diệu gọi tới số điện thoại của Nghiêm Trọng, trong điện thoại chỉ truyền ra âm thanh điện tử, Minh Diệu lúc này mới nghĩ tới, thời điểm ở cục cảnh sát, Nghiêm Trọng cảm xúc rất kích động, ném điện thoại vỡ nát, mà Minh Diệu cũng không có phương tiện liên lạc khác với Nghiêm Trọng.

- Bỏ đi, đợi tới tối rồi nói sau.

Minh Diệu bắt đầu dĩ ném đi động qua một bên.

Nghiêm Trọng mang theo đủ loại nghi vấn, đi vào địa điểm hẹn gặp mặt với Tống Tân, đây là trung tâm tắm rửa, hơn nữa là nơi có giá không cao, nhiều lắm chỉ được xem là nhà tắm mà thôi. Nghiêm Trọng bình thời sẽ không tới địa phương này, hắn ngại loại địa phương này quá loạn, người bên trong rồn rần lẫn lộn, quá ồn ào. Hắn cũng không hiểu, vì sao Tống Tân lại gọi hắn tới nơi này để gặp mặt, tại đây cũng không phải địa phương để bàn chuyện.

Xuống xe, Nghiêm Trọng muốn điện thoại cho Tống Tân, vừa sờ túi, điện thoại không còn, hắn nhớ tới thời điểm ở cục cảnh sát, điện thoại đã bị ném vỡ. Hắn nhìn bốn phía, trong góc cách đó không xa có một nam nhân đang đứng, ăn mặc bộ áo khoác ngoài dày, đội mũ len màu đen trên đầu, còn đeo khẩu trang và kính đen, che khuất cả gương mặt, cũng không thể nhìn ra tướng mạo, trên cơ bản, bộ dáng này giống như những kẻ hóa trang, sau đó đi tới trước mặt của các nữ sinh, cởi áo khoác ra, khoe của quý của mình cho nữ sinh xem, đây là những tên biến thái thích khoe hàng.

Làm cho Nghiêm Trọng cảm thấy ngoài ý muốn là, tên bệnh hoạn thích khoe hàng, đang đi về phía hắn, chẳng lẽ, thằng này không chỉ có sở thích bệnh hoạn, còn có biểu hiện đồng tính thích show cho nam nhân xem sao? Nghiêm Trọng rung mình một cái, hắn đã làm tốt chuẩn bị, nếu thằng này dám cởi áo khoác ra, sẽ cho hắn một đấm vào mặt.

- Là ta.

Tên biến thái đi tới trước mặt của Nghiêm Trọng, sau đó nhìn chung quanh.

- Chúng ta đi vào trong thôi, bên ngoài quá nguy hiểm.

Nghiêm Trọng sững sờ một chút, đi theo tên biến thái này đi vào phòng tắm của nam nhân. Tuy hắn mang theo khẩu trang, giọng nói nặng nề, nhưng Nghiêm Trọng vẫn nghe ra, người này chính là Tống Tân.

Giao tiền, lĩnh nhãn hiệu, cởi quần áo. Tống Tân không nói câu nào. Nghiêm Trọng mấy lần muốn mở miệng, nhưng đều bị Tống Tân ngăn lại. Hai người cởi quần áo đi tới một hòm giữ đồ, sau đó cầm khăn tắm, đi vào gian phòng.

Thẳng tới khi hai người ngâm mình trong một tắm lớn, Tống Tân mới thở dài một hơi, trầm tĩnh lại.

- Tốt, ở đây có lẽ đã an toàn, ta biết rõ người có rất nhiều nghi vấn, hỏi đi.

Tống Tân làm ướt khăn mặt, che trên mặt.

Nghiêm Trọng một bụng nghi vấn, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào. Tống Tân biểu hiện có chút kỳ quái, tuy Nghiêm Trọng rất rõ ràng, Tống Tân vẫn là Tống Tân, nhưng Nghiêm Trọng cảm giác trên người của hắn có chút khác với trước kia, khí thế...

Đúng, chính là khí thế, vào trước kia, bất kể là từ lúc nào, Tống Tân luôn sợ hãi yếu ớt, bộ dáng như gặp khốn cảnh. Cho dù là hai người bạn bè thân thuộc ở cùng một chỗ, Tống Tân luôn nghe nhiều, nói ít, nắm giữ chủ động là Nghiêm Trọng. Nhưng trong lần gặp mặt này, Nghiêm Trọng cảm giác mình đang bị Tống Tân dắt mũi kéo đi. Hơn nữa vừa mới đi vào phòng tắm, Tống Tân dốc sức liều mạng chà xát thân thể của mình, chà xuống một lớp bùn đất dày, giống như trong thời gian dài không được tắm rửa, mà bùn đất hắn chà xuống, nếu Tống Tân là Hàng Long La Hán chuyển thế, như vậy vắc-xin phòng H1N1 cũng không cần sản xuất nữa, đem thứ bùn đất này pha vào trong nước, phân phát cho nhân dân cả nước, có lẽ có thể còn dư nên phân phát cho người dân Châu Phi cũng đủ. Tống Tân đeo ngọc Phật trên cổ, nhìn ra không phải là loại cao cấp lắm, giống như hàng giả via hè mười đồng một cái, nhưng trong lúc Tống Tân tắm rửa, cũng không có tháo

nó xuống.

- Trần Viêm chết rồi... Ngay vào đêm qua... Bệnh tim...

Nghiêm Trọng nhớ tới lúc nhìn thấy thi thể của Trần Viêm vào hôm qua, cảm giác trong ngực có một ngọn lửa, muốn phát tiết ra ngoài, Tống Tân lại làm ra bộ dáng không có gì, càng làm cho lửa giận của hắn càng mạnh hơn, hắn cầm lấy tay của Tống Tân, kéo mạnh lại, hỏi:

- Ngày hôm qua người ở đâu? Người biết không? Nếu không phải chỉ có nàng ở nhà một mình, tại sao lại chết được, người là đồ hỗn đản. Nàng là hôn thê của người, tại sao người không chiếu cố nàng cho tốt.

- Buông tay, như vậy rất đau.

Tống Tân chỉ nói một câu, con mắt của hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nghiêm Trọng, làm cho Nghiêm Trọng cảm thấy như có ai đang bóp cổ của hắn vậy. Nghiêm Trọng bị ánh mắt của Tống Tân hù sợ, hắn không rõ, Tống Tân luôn yếu đuối tại sao có thể dùng loại ánh mắt nhìn hắn chứ, tay của hắn không tự chủ mà buông ra.

- Trần Viêm chết, ta biết rõ.

Tống Tân cúi đầu, dùng tay dội nước lên người của mình.

- Ta đã cố hết sức, đáng tiếc nàng chạy không khỏi.

- Ngày hôm qua người đi đâu?

Nghiêm Trọng bị Tống Tân nói càng thêm hồ đồ. Hắn cảm thấy, nếu đêm qua Tống Tân ở cùng với Trần Viêm khi nàng phát bệnh, như vậy Trần Viêm có phát bệnh, Tống Tân cũng có thể gọi xe cứu thương, như thế có lẽ Trần Viêm không chết.

133. Chương 136: Lý Do Mất Tích

Người nghĩ hôm qua ta dám ở nhà sao?

Tống Tân ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Nghiêm Trọng.

- Nếu ta ở nhà, thì hôm nay người không nhìn thấy một cổ thi thể của Trần Viêm đâu, mà là thi thể của ta và nàng. Còn người, có lẽ là vào hôm nay, hoặc giả vào tối ngày mai, sẽ thấy được thi thể của hai chúng ta.

Nghiêm Trọng bị những lời này của Tống Tân làm sững sờ, chỉ có thể há hốc mồm ngây ngốc tại chỗ.

- Người thực sự cho rằng Trần Viêm chết vì bệnh tim tái phát sao?

Tống Tân nhìn Nghiêm Trọng, thở dài một hơi.

- Đây chẳng qua là cách nói của cảnh sát mà thôi, bọn họ không có cách nào biết rõ nguyên nhân cái chết của Trần Viêm cả.

- Rốt cuộc là sao...

- Trần Viêm là y tá, chẳng lẽ cô ta không rõ tình huống thân thể của mình sao? Ba người chúng ta là bạn nhiều năm như vậy, nàng có bệnh tim hay không, chẳng lẽ người không rõ sao?

Tống Tân nói câu này làm cho Nghiêm Trọng trợn mắt há hốc mồm.

- Giết chết Trần Viêm không phải bệnh tim, là quỷ.

- Quỷ?

- Đúng, là quỷ, một nữ quỷ.

Tống Tân gật gật đầu.

- Nó không chỉ muốn mạng của Trần Viêm, nó còn muốn giết ta.

Tống Tân duỗi tay ra, chỉ vào Nghiêm Trọng.

- Còn người nữa.

- Ta vốn cho rằng nữ quỷ chỉ muốn mạng của ta mà thôi, ta không có đem chuyện này nói cho Trần Viêm, nhưng không nghĩ tới con quỷ đó không chỉ muốn giết ta, còn muốn giết Trần Viêm, còn người nữa.

Tống Tân cúi đầu, dùng tay vuốt mặt nước, giống như đang nói một chuyện râu ria không quan trọng.

- Nửa tháng nay ta không ở nhà, trốn ở chỗ khác, ta có ý định dẫn dắt con quỷ kia rời đi, không nên thương tổn đến Trần Viêm, nhưng không ngờ, nàng không thoát được khỏi số mạng...

- Quỷ... Nữ quỷ...

Nghiêm Trọng nuốt nước bọt một cái.

- Chẳng lẽ là nữ quỷ đáng sợ mặc bộ sườn xám màu đỏ?

- Đúng, chính là nữ quỷ.

Tống Tân gật gật đầu.

- Xem ra người đã gặp nó, nếu không người sẽ không tin lời ta, sẽ cho ta là kẻ điên.

- Đúng là nữ quỷ đó... Ta đã nhìn thấy...

Nhớ tới buổi tối mấy ngày nay, Nghiêm Trọng vẫn còn sợ hãi.

- Nó thật sự muốn giết ta... Nhưng không có thành công...

Nghiêm Trọng ngẩng đầu, nhìn Tống Tân.

- Ý của người là, giết chết Trần Viêm, chính là nữ quỷ kia?

- Nhưng ta không rõ, ta không biết nữ quỷ kia, vì cái gì mà ả tới tìm ta?

Nghiêm Trọng cẩn thận ngẫm lại, xác định mình không có quan hệ gì tới nữ quỷ kia cả.

- Ta cũng không ngờ tới.

Tống Tân thở dài.

- Người biết đấy, ta là người, làm người rất cẩn thận, sẽ không đắc tội với người nào, nhưng những thứ như quỷ vật không đáng tin cậy kia, làm gì có liên quan tới ta chứ.

- Vậy tại sao...

- Nhớ tới lúc ở đại học năm thứ ba không? Thời điểm chúng ta đi bộ đường xa đấy?

Tống Tân ngẩng đầu lên, nhìn Nghiêm Trọng.

- Nhớ rõ, lần đó trong hệ của chúng ta có rất nhiều người tham gia, chẳng phải lần đó rất vui vẻ sao? Như thế nào?

Nói đến đây, sắc mặt Nghiêm Trọng biến đổi.

- Ý của người là... Chẳng lẽ nữ quỷ kia...

Tống Tân gật gật đầu.

- Nhớ rõ sao? Vào buổi tối cuối cùng, có người đưa ra trò chơi can đảm ta và người còn có Trần Viêm một tổ, lúc ấy chúng ta đi qua nghĩa địa u ám, bốn phía đều là ma chơi, làm cho Trần Viêm sợ tới mức phát khóc. Người trông thấy Trần Viêm bị sợ khóc lên, tức giận ném vài cục gạch vào một ngôi mộ đất...

- Không thể nào.

Nghiêm Trọng cau mày ngẫm lại.

- Ta chỉ là ném mấy cục gạch, cũng chỉ đánh tan ma chơi mà thôi, không phải trong sách đã nói sao? Hiện tượng ma chơi, chính là chất lân ở đầu khớp xương người chết tiếp xúc với nước và phát sinh tác dụng sinh học, tạo thành hiện tượng lân hóa hy-đrô mà thôi.

- Nhưng trong sách có nói tới chuyện nữ quỷ nửa đêm đi tới phòng của người làm phiền không chưa?

Tống Tân liếc nhìn Nghiêm Trọng.

- Người đã tận mắt nhìn thấy nữ quỷ, còn tin tưởng những thứ trong sách nói sao?

- Nhưng khi đó người ném gạch là ta, tại sao con quỷ đó muốn tính sổ lại không đi tìm ta, mà đi tìm Trần Viêm?

Nghiêm Trọng ngẫm lại, Tống Tân nói cũng đúng, trên thế giới này có nhiều thứ khoa học chưa giải thích được.

- Trần Viêm đã khóc lên, quấy nhiễu con quỷ kia, vốn không có gì, nhiều nhất là bệnh nặng một hồi, nhưng khi người tức lên, người cầm gạch trong nghĩa địa, sau đó ném mấy cái, con quỷ kia cho rằng chúng ta trêu chọc nó, cho nên muốn trả thù chúng ta.

Tống Tân thở dài.

- Việc này sau đó ta mới biết.

- Đúng, tại sao người biết việc này?

Nghiêm Trọng rất ngạc nhiên.

- Ta hỏi, hỏi con quỷ kia.

Tống Tân không thèm để ý mà trả lời.

Cái đáp án này làm cho Nghiêm Trọng chấn động, hẳn thật không ngờ Tống Tân là gia hỏa vào lúc bình thường thấy người khác không dám nói lớn tiếng, nhưng vào thời điểm thấy nữ quỷ muốn giết mình, lại có thể bình tĩnh hỏi nguyên nhân vì sao nó muốn giết mình.

Nghiêm Trọng cũng từng đối mặt với nữ quỷ vài lần, nhưng hẳn tự hỏi mình không có dũng khí như vậy, khi đó chỉ nhìn thôi đã sợ hãi, làm gì có tâm tư hỏi vấn đề

này chứ?

- Chính vì thế nên nữ quỷ mới trả thù Trần Viêm.

Tống Tân không đếm xỉa, đang vuốt nước.

- Nhưng có điều, Trần Viêm không phát hiện, ta lại vô tình nhìn thấy, đêm hôm đó đã khuya, ngủ mê mê mang mang ta bị lạnh nên tỉnh lại, nhưng bởi vì Trần Viêm liên tục tăng ca, thân thể rất mệt a, ngủ như chết. Ta vốn tưởng rằng thời tiết đột ngột hạ thấp, cho nên muốn mở điều hòa, nhưng khi ta mở mắt ra, đã bị dọa ngây ngốc, là một nữ nhân mặc sườn xám đỏ, sắc mặt tái nhợt đang đứng ở đầu giường nhìn ta, cái khuôn mặt đó, chỉ còn cách ta vài cm.

- Đầu của ta giống như nổ tung, phản ứng đầu tiên chính là lớn tiếng kêu cứu, nhưng cho dù ta dùng bao nhiêu khí lực, cũng không hô lên được, nữ quỷ cứ như vậy, nhìn chăm chăm vào ta, còn bất chợt nhìn sang Trần Viêm đang ngủ say bên cạnh.

- Ta kịp phản ứng, nhất định là gặp quỷ, khuôn mặt khủng bố như vậy, ta tưởng tượng không phải là người, cho nên trong lòng của ta mặc niệm vô số chú ngữ, cầu chúa, kinh Phật các loại, nhưng không dùng được, nữ quỷ kia đứng ở đầu giường, nhìn chăm chăm vào ta.

- Ta cũng chỉ có thể nhìn chăm chăm vào nữ quỷ đó, thời gian trôi qua thật lâu, đột nhiên nữ quỷ kia cười với ta, duỗi ngón tay chỉ vào Trần Viêm đang ngủ nói: “ta sẽ giết cô gái này, sau đó lại giết một tên nam nhân khác, cuối cùng sẽ tới phiên ngươi”. Nói xong, liền biến thành một đạo ánh sáng xanh, biến mất không thấy gì nữa.

- Toàn thân của ta ướt đầm mồ hôi lạnh, ta cũng không ngờ, tỉnh lại, sẽ nhìn thấy nữ quỷ đứng ở bên giường, hơn nữa nó còn nói muốn giết ta, ta dùng sức nhéo mình một cái, rất đau, xác định không phải đang nằm mơ. Ta lay tỉnh Trần Viêm đang ngủ dậy, đem chuyện ta gặp quỷ nói với nàng, nàng không tin tưởng ta, còn tưởng rằng ta đang nằm mơ, lầm bầm hai câu liền ngủ tiếp.

- Tống Tân ta tự hỏi làm người chưa làm qua chuyện xấu, cũng không có đặc tội qua ai, vào thời điểm ở trường học, chưa từng gian lận lần nào. Mọi người đều nói bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Ta bắt đầu cảm thấy nữ quỷ kia đã nhận lầm người, đã nhận ta thành người khác, cho nên ta cảm thấy chuyện này cần phải nói rõ ràng.

- Nhưng nữ quỷ nói muốn giết hai chúng ta, như vậy ta cảm thấy chuyện của nữ quỷ không bình thường, ta cũng không dám ngủ, cứ như vậy mà ngồi tới hừng đông. Nữ quỷ kia không có xuất hiện nữa, sáng sớm Trần Viêm nhìn thấy ta ngồi như thế, còn tưởng rằng ta vì trời lạnh nên thức dậy sớm, còn cười ta một lúc, nhưng nàng nào biết, ta bị nữ quỷ kia dọa sợ.

- Buổi tối ngày hôm sau, Trần Viêm không muốn tăng ca và rời khỏi nhà, chỉ có một mình ta. Buổi tối ta cũng không dám ngủ, liền ngồi chờ tới khi nữ quỷ kia xuất hiện, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, vào lúc nửa đêm về sáng, nữ quỷ kia đã xuất hiện, trông rõ ràng xuất hiện ở trong phòng của ta, mang theo một cổ hàn ý không cách nào chống cự được, sau khi ánh sáng màu xanh của nó xuất hiện, nó đã ở bên cạnh giường của ta, nhìn chăm chăm vào ta, toàn thân ta run lên, cũng không biết là sợ hay là lạnh quá run lên, dù sao cũng là run rẩy không cách nào kiềm được, cũng nói không ra lời.

Qua một hồi, ta cố gắng bình ổn cảm xúc lại, nhưng so với cảm giác sợ hãi, bảo trụ cái mạng nhỏ quan trọng hơn, ta đã lớn tiếng nói với nữ quỷ kia, ta hỏi nó có phải tìm nhầm người hay không, ta chưa từng đắc tội với nó, thỉnh nó không đến đây nữa, ta sẽ đốt chút nến và nhang đèn bánh trái cho nó, ta vừa mới dứt lời, nữ quỷ kia cười ha ha, cười rất khủng bố, cái miệng đỏ tươi kéo dài tới tận mang tai, ta thậm chí có thể nhìn thấy cơ bắp đỏ tươi bị xé rách của nó. Nó cười một hồi, đột nhiên dừng cười, nhìn chăm chăm

vào ta và nói: người quen ba năm trước đây các người đã làm gì ta ở trên đảo hay sao? Nói xong cũng biến mất không thấy gì nữa.

- Ban đầu ta cũng không hiểu nó nói cái gì, còn muốn giải thích, nhưng nó đã biến mất.

Đột nhiên ta nghĩ tới, ba năm trước đây, thời điểm chúng ta đang học đại học, có đi tới một hòn đảo cắm trại, ta và người cùng Trần Viêm từng làm qua chuyện kia, mới bình tĩnh đại ngộ, thì ra nữ quỷ nói còn một người nam, hóa ra chính là người.

- Đợi một chút, ta không rõ.

Nghiêm Trọng chen ngang lời của Tống Tân.

- Chuyện đã qua lâu như vậy, tại sao bây giờ nữ quỷ mới xuất hiện và báo thù, lại nói chúng ta cũng không có làm gì quá nặng, không phải là quấy rầy nó thôi sao, không nghiêm trọng tới mức giết chúng ta như vậy chứ. Còn nữa, tại sao nó tìm được chúng ta?

- Ta làm sao mà biết, người đi hỏi con quỷ kia đi!

Tống Tân vốn bị lời của Nghiêm Trọng hỏi sững sờ, sau đó mới hốt hển trả lời.

- Không phải nói những thứ như quỷ hồn khi đào đất lấp nhà mới thức tỉnh sao? Gần đây đang đào hầm dưới đáy biển, không chừng có liên quan gì đó.

Nghiêm Trọng ngẫm lại, Tống Tân nói cũng có đạo lý. Trên TV đúng là từng nhắc tới chuyện này, phá thổ động công, quấy nhiễu quỷ hồn an nghỉ dưới đất, sau đó đi ra giết người, về phần vì sao lại tìm được ba người, vậy thì chỉ có con quỷ biết rõ, nếu là quỷ, đương nhiên có được năng lực vượt qua sự hiểu biết của con người rồi, tìm vị trí của mấy người không phải dễ như trở bàn tay hay sao?

- Như vậy người đã biết rõ, tại sao ta không nói cho Trần Viêm nghe rồi chứ?

Nghiêm Trọng tiếp tục hỏi.

- Người nên nói sớm cho chúng ta biết, ta cũng có thể làm chút chuẩn bị, nói không chừng Trần Viêm cũng...

- Nếu người chưa từng gặp nữ quỷ, người sẽ tin tưởng lời của ta sao?

Tống Tân hung hăng trừng mắt nhìn Nghiêm Trọng, hình như rất bất mãn với lời nói của Nghiêm Trọng.

- Người nhất định cũng giống như Trần Viêm, cười ta gặp ác mộng hoặc là nói ta nổi điên.

Nghiêm Trọng ngẫm lại, Tống Tân nói cũng phải, nếu như hắn không gặp con quỷ kia, nhất định sẽ cười Tống Tân là tên điên, nên đi tìm bác sĩ tâm lý đi. Dù sao những thứ như quỷ, cũng không phải mỗi người đều có thể đụng tới, trước khi chuyện này xảy ra, đối với khái niệm của Nghiêm Trọng dừng lại trên việc xem TV, điện ảnh và báo chí thì không bao giờ tin loại chuyện ma quái làm gì.

- Như vậy sau đó người...

- Ta muốn nói chuyện này cho ai đó nghe, nhưng không ai tin ta.

Tống Tân thở dài một hơi.

- Nếu đã như vậy, ta chỉ có thể dựa vào lực lượng của một người, nghĩ biện pháp cứu vớt tính mạng của ta, người và Trần Viêm. Ta có suy nghĩ, lôi kéo Trần Viêm trốn tới địa phương nào đó, nhưng không ngờ, cho dù chúng ta có trốn tới quán rượu, nữ quỷ kia cũng tìm tới. Mỗi lúc trời tối, mỗi lúc trời tối nửa đêm về sáng, nữ quỷ kia sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta, cho dù chúng ta núp ở chỗ nào nó cũng tìm thấy chúng ta. Đương nhiên, chuyện này Trần Viêm không biết, nàng ngủ rất ngon, mà ta, mỗi lúc trời tối cũng không dám ngủ, ta rất sợ một khi ngủ, nữ quỷ sẽ giết chết hai chúng ta.

- Về sau ta phát hiện, hình như nữ quỷ không vội vã giết chúng ta, vào mỗi tối nó xuất hiện, không ngừng quấy rối, đe dọa, làm ta sợ, nhưng không có ý định động thủ, ta liền động tâm tư, nếu hiện giờ nữ quỷ không động thủ, không bằng ta thừa cơ hội này, xem có thể tìm được đường sống hay không, nói thí dụ như, tìm được thể ngoại cao nhân, đạo sĩ hòa thượng thu thập nữ quỷ.

- Cho nên người đi mà không lại cái gì, lưu lại một mình Trần Viêm mơ mơ màng màng?

Nghiêm Trọng tuy rất giận, nhưng hiện giờ hắn không có lý do giận Tống Tân. Dù sao Tống Tân mất tích, là vì nghĩ biện pháp cứu ba người bọn họ.

- Đáng tiếc, nếu người lúc ấy thương lượng với ta thì tốt rồi, dù sao ta cũng có thể hỗ trợ người, những biện pháp người nói qua, ta đều thử qua, nhưng những tên đạo sĩ hòa thượng đó không có làm được gì cả.

- Cũng không nhất định.

Tống Tân dùng tay tháo ngọc Phật trên cổ xuống, đây là thứ cho dù có tắm rửa hắn cũng không tháo xuống.

- Ta gặp được một cao nhân, hắn cho ta cái này, nói là có thể tránh quỷ, sau khi ta mang vào, nữ quỷ kia cũng xuất hiện, nhưng không dám tới gần ta, ta biết rõ, nhất định là ngọc Phật này có tác dụng. Cao nhân kia cho ta ba cái, ta vội vàng vàng trở về, không nghĩ tới vẫn chậm một bước.

- Đêm qua, ta ngồi xe đường dài quay về và chớp mắt một chút, nhưng nữ quỷ kia lại xuất hiện. Đó là cảnh tượng suốt đời ta không dám quên, người trên xe đều ngủ, hơn nữa cả lái xe đang thức, nhưng nữ quỷ từ trống rỗng xuất hiện, xuất hiện ở trước mặt ta, nhưng chỉ có một mình ta nhìn thấy. Bên cạnh ta có hai nam thanh niên, một chút phản ứng cũng không có, nữ quỷ kia nhếch miệng cười với ta, cười rất đắc ý, nó nói với ta, rất nhanh, chỉ còn một... Gần thôi... Sẽ đến phiên người. Lúc ấy ta cảm giác có chuyện không tốt, vội vàng hỏi nó chuyện gì đã xảy ra, nó đắc ý nói với ta: 'cô bé kia đã bị ta mang đi, tiếp theo là một nam nhân, kế tiếp mới đến phiên người.' nói xong cũng không thấy nữa. Lúc ấy ta như phát mộng, Trần Viêm nhất định đã gặp chuyện không may, ta nhanh chóng chạy về, không nghĩ tới cũng không kịp. Quả nhiên, ta trở lại, đã nhìn thấy nhà của chúng ta bị cảnh sát niêm phong. Ta biết ngay, nữ quỷ kia nói thật, nó thật

134. Chương 137: Cải Biến Khí Thế

Nếu Trần Viêm đã chết, như vậy tiếp theo sẽ tới phiên người, trừ Trần Viêm ra, trong thành thị này, chỉ có người và ta là người thân mật nhất, ta không thể để cho người cũng gặp chuyện không may, cho nên vội vàng gọi điện cho người...

- Thế nhưng mà...

Nghiêm Trọng nghe được Tống Tân nói như vậy, rất cảm động, tuy hai người bọn họ là tình địch, nhưng cũng là bạn bè. Tống Tân vì an toàn của mình, thông tri cho mình trước, bản thân mình vừa thấy mặt hắn đã hô to gọi nhỏ, có chút hổ thẹn, nhưng hắn có điểm không rõ.

- Người đã trở lại, cũng gặp mặt ta, tại sao lại muốn tới nơi này. Còn nữa, người ăn mặc như thế làm gì, giống như biến thái ấy.

- Nửa tháng nay ta không tắm rửa, gặp mặt người cũng thuận tiện tắm rửa luôn, hơn nữa nơi nhiều người dương khí sẽ nặng, nữ quỷ kia không thể gây bất lợi cho chúng ta ở nơi này, cho nên nơi này là điểm gặp mặt tốt nhất.

Tống Tân nhìn Nghiêm Trọng.

- Lại nói, tuy ta biết rõ Trần Viêm đã bị nữ quỷ giết chết, nhưng cảnh sát không biết, ta không biết Trần Viêm chết thế nào, cảnh sát định án ra sao, nếu nói ra sẽ biến thành mưu sát, ta không phải là đối tượng hiềm nghi lớn nhất sao? Nếu ta nói như thế, chỉ sợ cảnh sát đã mang ta vào phòng hỏi cung ngay, người sẽ nguy hiểm, ta nói ta là người vô tội, Trần Viêm là bị quỷ giết chết, bọn họ có thể tin sao?

Nói cũng phải, việc này nói ra, chỉ sợ người có tư duy bình thường sẽ không ai tin. Nhưng Nghiêm Trọng vẫn cảm thấy, vừa rồi lúc gặp mặt Tống Tân, bộ dáng hóa trang của hắn, thấy thế nào cũng giống biến thái.

Không phải là biến thái khoe hàng cũng là tự thiêu, cũng có thể là kẻ đánh bom tự sát cũng không chừng, rất dễ dàng bị cảnh sát bắt lấy. Nếu bắt lấy kẻ này, không cần thẩm vấn, trước tiên cách ly nửa tháng, kiểm tra hắn từ trong ra ngoài trước, nhìn xem trong cơ thể có các loại vật phẩm nguy hiểm hay không, sau khi thẩm vấn năm ba lần. Tuy vừa mới mở thể vận hội Olympic xong, nhưng tiêu chuẩn an ninh không thay

đổi, cũng phải đợi hết năm, an ninh mới buông lỏng. Tống Tân có thể biết rõ, chắc chắn cảnh sát sẽ nhốt hẳn dài dài, Nghiêm Trọng cảm thấy vận khí của Tống Tân kém không phải bình thường, thậm chí sẽ có chút chuyện không may xảy ra.

- Trong túi quần của ta có hai khối ngọc Phật, vốn định mang về cho người và Trần Viêm một cái, ta sẽ nói mua cho các người. Đáng tiếc ta trở về chậm một bước, không thể vượt qua, tuy Trần Viêm đã chết, nhưng hai chúng ta vẫn còn sống, việc này còn chưa xong, ta giao ngọc Phật cho người, người nhất định phải mang nó vào, có thể tránh nữ quỷ kia.

Tống Tân định móc ngọc Phật từ trong túi quần ra, cúi đầu xuống mới nhớ bản thân hai người bọn họ đang cởi chuồng.

- Người xem, gần đây ta bị nữ quỷ kia dọa đầu óc sắp hỏng rồi, người đem chìa khóa tử cho ta, ta sẽ mang tới cho người.

- Không cần!

Nghiêm Trọng nói ra.

- Chờ một lát, sau khi người mặc quần áo xong rồi đưa cho ta.

- Đừng, tuy ở đây nhiều người, lại là ban ngày, nhưng ai biết nữ quỷ kia có xuất hiện vào ban ngày hay không.

Tống Tân nói xong, từ trong bồn tắm đứng dậy.

- Ta sẽ đi lấy ngay cho người, miễn cho việc lo lắng hải hùng.

Nghiêm Trọng nhìn thấy Tống Tân kiên trì như thế, cũng không có cự tuyệt, ném chìa khóa tử quần áo trong tay cho Tống Tân. Dù sao Tống Tân cũng có tâm ý, vì tính mạng và an toàn của mình cả, Nghiêm Trọng cũng không có để tâm nữa.

Nghiêm Trọng cảm thấy, Tống Tân làm vì mình, rời nhà nửa nhiều tháng, ngay cả tắm cũng chưa tắm qua, sinh hoạt như thế rất khổ sở, hẳn quyết định không đem chuyện thất lưng màu đỏ kể cho Tống Tân nghe, miễn cho Tống Tân xấu hổ.

Không qua bao lâu, Tống Tân trở lại, nhảy vào trong bồn tắm, hẳn ném một cái ngọc Phật giống như cái của hắn cho Nghiêm Trọng.

- Mang theo đi, tuy nữ quỷ kia vẫn trở lại và dây dưa, nhưng tối thiểu sẽ không chết.

Nghiêm Trọng nhìn ngọc Phật trong tay, có chút cảm khái. Nói thật, thứ ngọc Phật này của Tống Tân chắc không có bao nhiêu công dụng đâu, Nghiêm Trọng cảm thấy nếu đem thứ này ngâm trong chén nước cả đêm, đoán chừng chén nước sẽ biến thành màu xanh, mà Phật sẽ biến thành máu trắng. Tống Tân cũng không biết cao nhân này thế nào, nhưng pháp khí cũng không cao lắm. Đột nhiên Nghiêm Trọng có cảm giác cái thất lưng của mình thuận mắt hơn nhiều, tối thiểu ngâm trong miệng cũng không biến đầu lưỡi thành màu

xanh.

Nhưng nói đi nói lại, ai cũng không biết cao nhân này ra sao. Trên TV đều diễn qua, những cao nhân đó, đều đi tới đi lui, ai cũng khó gặp, bộ dáng mắt để trên trời, có khả năng bị phi cơ đụng trúng. Mà cả thế giới này, trong mắt của hắn không có gì là bí mật. Tính cách của cao nhân, chỉ sợ cũng không phải gần gũi bình thường, không thể nhìn mặt ngoài mà đoán biết.

Mà tên thám tử tư tên là Minh Diệu kia, tuy bộ dáng không có vẻ gì là cao nhân, nhưng khi nói chuyện lại quỷ thần khó lường. Ai có thể nghĩ một thể ngoại cao nhân có bộ dáng quê mùa đeo kính đen chứ, ngay cả Offices (văn phòng) thám tử tư, cả người lẫn vật đều vô hại, nhưng bản chất con người bên trong lòng của hắn lại là một đại thúc yêu thích tiểu loli. Cổ nhân không phải đã nói sao, đại ẩn ở thành thị. Mà tên Minh Diệu này đúng là cao nhân, người ta không cần thứ gì tốt cả, lần trước đi tới văn phòng hắn đã nhìn thấy Minh Diệu hút thuốc, mà đó là bao thuốc hiệu con gà hai đồng một gói, ngay cả tiệm thuốc bình thường cũng ít có nơi bán loại này.

Nếu Minh Diệu biết rõ Nghiêm Trọng có suy nghĩ này sẽ đâm đầu chết tại chỗ. Ngày đó hắn thuốc hút xong, sờ túi tiền không nhiều lắm, đi xuống lầu, tìm lão bản hỏi mua gói thuốc rẻ nhất, lão bản liếc hắn một cái, ném gói hiệu con gà, làm cho Minh Diệu sững sờ, lão bản thấy Minh Diệu không tiếp gói thuốc, còn tưởng rằng hắn chê đắt, nói ra một câu làm cho Minh Diệu muốn thổ huyết:

- Thuốc ba sợi lông mua không? Còn ba hộp, nhưng thời hạn đã vài chục năm rồi.

Nghiêm Trọng trịnh trọng đem ngọc Phật mang trên cổ, nhìn Tống Tân, thở dài.

- Tuy nữ quỷ kia chưa giết chúng ta, nhưng kế tiếp nên làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn cả đời này ở sau lưng công theo một nữ quỷ mà sống, suốt đêm lạnh lẽo, chỉ sợ tiểu đệ của ta lạnh quá không dùng được đây.

- Trước cứ chịu đựng vài ngày đã.

Tống Tân gật gật đầu.

- Ta đã đem chuyện này nói với cao nhân, hắn nói gần đây bận rộn, thời điểm hắn rảnh rồi, hắn sẽ tới đây giúp chúng ta một chút, mà cao nhân đến đây rồi, chúng ta sẽ được giải phóng, thù của Trần Viêm cũng được báo.

Nói đến cao nhân, Nghiêm Trọng nhớ tới Minh Diệu, cười hắc hắc.

- Ta nghĩ tới chúng ta không cần đợi đâu. Gần đây ta có tìm được một cao nhân, sẽ không lâu đâu, ta nghĩ có lẽ buổi tối nay chúng ta sẽ được giải thoát.

- Cao nhân?

Nghe thấy Nghiêm Trọng nói thế, sắc mặt Tống Tân biến đổi.

- Người quen biết cao nhân?

Sau đó cúi đầu xuống, tự nhủ:

- Ân, nhất định là như vậy.

- Ân? Người làm sao thế?

Nhìn thấy biểu lộ kỳ quái của Tống Tân, Nghiêm Trọng hỏi.

135. Chương 138: Nữ Quỷ Tái Hiện

Ah, không có gì.

Tống Tân cười cười.

- Nhìn thấy người không có việc gì, ta cũng ước chúng ta được cao nhân tương trợ vượt qua chuyện lần này.

Tống Tân dùng tay gọi nước lên người, nhìn như lơ đãng hỏi:

- Đúng rồi, cao nhân người quen biết, hắn rất lợi hại sao?

- Bạn ta giới thiệu, là thám tử tư.

Nghiêm Trọng trả lời.

- Nói đến lợi hại hay không ta không biết, ta chưa thấy hắn ra tay. Người biết đấy, đêm qua ta vốn hẹn cao nhân tới nhà để bắt quỷ, xem có thể dẹp yên chuyện này hay không. Kết quả nữ quỷ không có tới, nhưng buổi sáng nhận được điện thoại của cục cảnh sát, nói Trần Viêm gặp chuyện không may...

Nói tới Trần Viêm, cảm xúc của Nghiêm Trọng có chút sa sút.

- Nếu sớm biết như vậy, có lẽ ngày hôm qua ta đã gọi điện cho Trần Viêm, bảo nàng tới ở chỗ của ta, như vậy nàng cũng không...

- Không nên tự trách, loại chuyện này ai cũng không nghĩ ra.

Tổng Tân phát phát tay, chen ngang lời của Nghiêm Trọng. Ánh mắt của Tổng Tân không giống như Nghiêm Trọng, đối với việc Trần Viêm chết, Tổng Tân không có buồn bã bi thương như Nghiêm Trọng.

- Lát nữa ta sẽ điện thoại cho cao nhân, đêm nay nói không chừng có thể báo thù cho Trần Viêm.

Nghiêm Trọng nói lời này còn nghiêng răng nghiêng lợi.

- Nhất định phải giết chết nữ quý kia, ah không đúng, đánh cho tan thành mây khói.

Nghiêm Trọng ngẫm lại, nữ quý đã chết, tự đương nhiên không thể chết lần nữa, cho nên thay đổi lời nói.

- Ân, tốt, ta cũng muốn đi gặp cao nhân kia đấy.

Tổng Tân từ trong bồn tắm đứng dậy.

- Đi thôi, sớm chuẩn bị một chút.

Thời điểm hai người đi ra khỏi bồn tắm, một gã nam nhân đầu trọc toàn thân đầy hình xăm đi tới, Tổng Tân đứng nhẹ vào người của người ta, tên nam nhân kia, vừa nhìn đã biết không phải là người đứng đắn gì.

- Đi đường không mang theo mắt à!

Tên nam nhân đầy hình xăm mắng một câu, nhìn Tổng Tân nhả một cục nước bọt, mặc dù không nhỏ lên người của Tổng Tân, nhưng cũng cách không xa.

Nghiêm Trọng không muốn gây chuyện, nam nhân này vừa nhìn đã biết không phải là người lương thiện. Hắn kéo Tổng Tân đi mau, muốn cho việc này qua đi, nhưng không ngờ Nghiêm Trọng kéo một cái, Tổng Tân vẫn đứng nguyên không nhúc nhích.

Nghiêm Trọng quay đầu lại, nhìn thấy Tổng Tân yếu ớt không chút sợ hãi, dùng ánh mắt hung dữ âm lãnh nhìn đại hán kia. Ánh mắt ấy, làm cho toàn thân của tên nam nhân đầy hình xăm run mình một cái.

- Sau này nói chuyện cẩn thận một chút.

Tổng Tân híp mắt, nhìn tên nam nhân đầy hình xăm kia, thấy tên nam nhân này bị dọa sợ một chút, quên cả phản ứng.

Nghiêm Trọng cũng không muốn Tổng Tân náo loạn gì với loại người kia, chuyện của nữ quý đã đủ phiền rồi, hắn cũng không muốn quý còn chưa tới, đã đánh nhau một trận với tên nam nhân này. Hắn dùng sức kéo Tổng Tân, lúc này Tổng Tân mới đi theo Nghiêm Trọng ra ngoài.

Thẳng tới khi hai người đi ra ngoài, tên nam nhân đầy hình xăm mới phản ứng lại một chút, nhớ tới ánh mắt của Tổng Tân, tên nam nhân này dù gì cũng là lưu manh, nhưng vào lúc này cũng bị sợ hãi.

Nghiêm Trọng và Tổng Tân hai người lấy quần áo trong tủ đồ ra, bắt đầu mặc vào. Nghiêm Trọng có chút hiếu kỳ, nửa tháng không thấy đâu, nhưng khí thế cả người của Tổng Tân đã biến đổi. Việc này nếu là trước kia, đoán chừng Tổng Tân sẽ nhún nhường, tối thiểu hắn ngẫu nhiên nhìn thấy người yếu nhược hơn mình sẽ nói vào một hai câu, bởi vì Tổng Tân là loại người không gây chuyện, muốn chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ thành không, nhưng không ngờ vị thế của hai người đã đảo lộn.

Nghiêm Trọng đã quy kết tất cả do bị nữ quý dọa trong thời gian dài, rèn luyện ra đảm lượng và khí thế.

Mặc quần áo xong, Nghiêm Trọng dùng điện thoại của Tổng Tân gọi cho Minh Diệu. Trong điện thoại Minh Diệu đang buồn ngủ mông lung. Cho nên Nghiêm Trọng nói tối nay sẽ hành động, Minh Diệu chỉ nói đêm nay có việc, ngày mai nói sau, sau đó dập máy.

- Như thế nào?

Nhìn thấy vẻ mặt ngốc trẻ của Nghiêm Trọng cầm điện thoại, Tổng Tân hỏi.

- Cao nhân kia bảo... Buổi tối hôm nay không tới.

Nghiêm Trọng vẻ mặt cười khổ.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Không có việc gì, đêm nay hai người chúng ta ở cùng một chỗ, đã có ngọc Phật tại thân, chắc chắn sẽ không có việc.

Tổng Tân vỗ vỗ bả vai của Nghiêm Trọng.

- Nhiều ngày như vậy vẫn sống qua, một đêm nay có là gì.

Ngẫm lại Tổng Tân nói cũng có đạo lý, Nghiêm Trọng gật gật đầu. Hai người đi ra khỏi trung tâm tắm rửa. Không biết có phải buổi sáng hôm nay không ăn cơm hay không, Nghiêm Trọng cảm thấy quần có chút lỏng.

Nghiêm Trọng dọc theo đường đi, Tổng Tân vẫn luôn cười nói, cười rất vui vẻ. Hình như hắn không đem chuyện tối nay để trong lòng, giống như tối nay tới không phải là quỷ đòi mạng, mà là một tiểu cô nương xinh đẹp đưa tới cửa.

Nhìn thấy mặt trời chậm rãi hạ xuống, ánh trăng dần dần mọc lên, trái tim của Nghiêm Trọng cũng bắt đầu trở nên lo sợ bất an. Khó mà có được một buổi tối an ổn không bị nửa quỷ kia gây rối. Nhưng Trần Viêm cũng đang ở đó vào cái buổi tối bị nửa quỷ giết chết. Mà hôm nay, sợ là nữ quỷ kia lại muốn đến đây. Mặc dù có miếng ngọc Phật Tổng Tân đưa cho, còn cả cái dây lưng phòng thân của mình. Nhưng Nghiêm Trọng vừa nghĩ tới nữ quỷ có gương mặt tái nhợt kia giương nanh múa vuốt ở trước mặt mình thì cũng có chút sợ hãi. Hơn nữa những biện pháp hắn chuẩn bị đối phó lại nửa quỷ kia thì nghe Tổng Tân nói là chỉ trong thời gian nháy mắt liền bị đánh nát. Nữ quỷ kia là tới giết người, không phải đến du lịch.

Tuy rằng Nghiêm Trọng không biết rõ, lúc ấy bọn hắn cũng không phải là quá mức thất đức, còn chưa tới nông nổi đoạn hươu khố người ta, hoặc là đào mồ móa mả. Cho dù có chút mạo phạm nhưng mà tội không đáng chết. Nhưng rất rõ ràng là nữ quỷ kia cũng không có nghĩ như vậy, Trần Viêm không phải là đã chết rồi sao?

- Không bằng trước tiên cậu cứ ngồi nghỉ một lát đi.

Tổng Tân ngồi ở trên ghế salon xem TV, tựa hồ không hề để nữ quỷ sẽ xuất hiện lúc trời tối kia trong lòng.

- Hai người chúng ta luân phiên nhau ngủ và gác đêm. Thời gian dài không nghỉ ngơi, thân thể không chịu nổi đâu.

Nghiêm Trọng gật gật đầu, đi vào trong phòng ngủ. Trong lòng Nghiêm Trọng cũng có chút tâm tư. Nữ quỷ kia bình thường là đều từ nửa đêm tới gần sáng mới xuất hiện. Nghiêm Trọng cũng không muốn vừa mới đặt lưng nằm xuống giường thì lại bị một nữ quỷ có sắc mặt tái nhợt lôi dậy. Tối nửa đêm cho dù nửa quỷ kia không xuất hiện, chỉ sợ Nghiêm Trọng cũng ngủ không được, trong lòng luôn luôn cảm thấy sợ hãi. Như vậy còn không bằng bây giờ thừa dịp ngủ trước một lát, sau đó nửa đêm tỉnh lại thay ca cho Tổng Tân. Tuy rằng nữ quỷ kia rất khủng bố, nhưng mà so với loại đồ vật mà mình không thể nhìn thấy lại càng đáng sợ hơn.

Nghiêm Trọng nằm ở trên giường, rất nhanh liền thiếp đi. Thân thể và tinh thần vốn cũng đã rất mệt mỏi, sau đó lại tắm rửa một lần với Tổng Tân, cả người đã được thả lỏng hết mức. Vừa mới đang cực kỳ khấn trương rồi đột nhiên thả lỏng ra, kết quả là tâm trí bị một cỗ mệt mỏi ập tới. Không tới thời gian năm phút đồng hồ, Nghiêm Trọng đã chìm vào giấc ngủ.

Tiểu tử này, lại có thể ngủ rất nhanh.

Nghe thấy tiếng ngáy của Nghiêm Trọng từ phòng bên vang lên, Tổng Tân cười cười, vặn nhỏ âm lượng của TV xuống một chút, nằm ở trên ghế salon xem TV.

Trong TV đang chiếu cảnh Ninh Thái Thần khóc lóc muốn Tiểu Thiên đi cùng với hắn. Nghĩ đến đây, Tổng Tân cười lắc lắc đầu. Nói chơi sao, tuy rằng tính chất công việc của Tiểu Thiên khó khăn, nhưng mà dầu gì thì cũng là một công việc rất có tiền đồ.

Ninh Thái Thần người, nói tiền thì không có tiền, nói tài thì cũng chẳng có tài. Chỉ là một thư sinh nghèo, đi theo người có lợi ích gì. Nhiều lắm chỉ là đổi từ phục vụ quần chúng sang phục vụ một mình người. Kỳ thật là mỗi lúc trời tối, con mẹ nó làm những chuyện lặt vặt, nhưng mà ngược lại cũng không có tiền thu, dù thế nào cũng đều lỗ vào tiền mua bán.

Nhưng mà Ninh Thái Thần cũng không phải là thứ gì tốt. Hắn lại có thể nhờ một lão lưu manh là Yến Xích Hà giúp đỡ, trực tiếp đánh chết cấp trên của Tiểu Thiển, đã cắt đứt đường rút lui của Tiểu Thiển. Tên Yến Xích Hà này có vẻ mặt dữ tợn, cằm đầy râu quai nón, vừa nhìn đã biết là thuộc loại tù tội đi ra ngoài xã hội không tìm được công việc.

Dựa vào hãm hại để lừa gạt thu phí bảo hộ. Không thể không nói Ninh Thái Thần này quả thực là quá độc ác. Người muốn người ta rời khỏi công ty người ta đang làm để về làm thư ký tư nhân ỉn, người ta không đồng ý, người liền đâm sau lưng lãnh đạo công ty của người ta.

Sự thật của xã hội chính là như vậy. Tổng Tân khinh thường hừ một tiếng, xã hội bây giờ, làm người tốt vĩnh viễn không có kết cục tốt.

Nghiêm Trọng không biết đã ngủ được bao lâu, đột nhiên cả người cảm thấy lạnh toát liền tỉnh dậy. Đúng vậy, chính là cái loại cảm giác rét lạnh từ tận trong xương tủy này. Nghiêm Trọng biết, nữ quý kia đã đến đây, hắn giật mình một cái nhảy dựng lên ở trên giường, tay trái nắm lấy cái tượng Phật ngọc mà Tổng Tân đưa cho ở trên cổ. Tay phải rút cái dây lưng ra.

Nghiêm Trọng nhìn xung quanh một lần, cũng không có thấy thân ảnh của nữ nhân kia. Hắn thầm mắng một câu, Tổng Tân này cũng không có đánh thức chính mình dậy.

Chẳng lẽ là hắn không cảm giác thấy nữ quý kia sắp xuất hiện sao?

- Tổng Tân, Tổng Tân!

Nghiêm Trọng cảnh giác chậm rãi từ trên giường đi xuống dưới, hướng tới chỗ phòng khách kia đi đến.

- Mau đến đây, nữ quý kia đã tới, cẩn thận một chút.

Nghiêm Trọng đi từ từ vào phòng khách, nhưng lại không có phát hiện bóng dáng Tổng Tân. Tổng Tân có thể đi đâu được chứ.

Cánh cửa WC bị đẩy ra mạnh mẽ, thanh âm kia dọa cho Nghiêm Trọng nhảy dựng lên.

Hắn quay đầu nhìn lại, Tổng Tân đang ngồi ở trên bồn cầu vận khí. Mà vẻ mặt kia của Tổng Tân càng khiến cho Nghiêm Trọng dở khóc dở cười.

- Không cần sợ, ừ...

Tổng Tân vừa dùng sức lực vừa nói chuyện với Nghiêm Trọng.

- Cùng lắm thì nó cũng chỉ hù dọa chúng ta một chút thôi, không dám lại gần chúng ta.

- Cậu cũng quá...

Nghiêm Trọng suy nghĩ một hồi, cũng thật không thể tìm ra từ thích hợp để hình dung.

- Vậy thì tốt rồi.

Tổng Tân rút ra mấy tờ giấy vệ sinh, lau sạch một chút rồi ấn nút xả nước, kéo quần đi ra.

- Nếu nó mà không dám tới gần chúng ta, coi như là chúng ta xem phim kinh dị 3D thôi, cũng không có gì lớn cả.

Lời còn chưa dứt, trong phòng liền truyền ra thanh âm lạnh lẽo của nữ nhân:

- Hai người các người đều phải chết.

Thanh âm kia tựa như là truyền lại từ một chỗ rất xa, lại giống như là ngay bên tai.

Một trận quang mang màu xanh hiện ra, một thân ảnh nữ nhân dần dần hiển lộ đi ra. Vẫn là bộ sườn xám màu đỏ thắm, càng làm nổi bật thêm cái gương mặt quý tái nhợt kia.

- Người...Người...Người không được lại đây...Ta...Ta...Ta sẽ không khách khí đâu.

Lời nói của Nghiêm Trọng kia cũng không hề nghe ra được một chút lực uy hiếp.

- Còn tới sao? Trên đường tới đây người cũng không có làm gì được ta.

Tổng Tân thật ra lại trấn định mười phần. Hắn thò tay vào trong cổ áo, lấy cái tượng phật bằng ngọc ra, quơ quơ ở trước mặt nữ quỷ này.

- Có cái này, người cũng chỉ có thể làm diễn viên điện ảnh cho chúng ta mà thôi.

- Vậy sao?

Nữ quỷ kia cười lạnh một tiếng, tiếng cười kia khiến cho Nghiêm Trọng rung mình một cái.

- Dù sao thì dựa theo trật tự thì người cũng là người cuối cùng, trước tiên ta cứ xuống tay với hắn đã.

Nữ quỷ kia vươn tay, chỉ chỉ vào Nghiêm Trọng.

- Khi ta giết chết nữ nhân kia người không ở nhà, nhưng mà hôm nay thật may là người cũng ở đây. Xem người bạn của người bị ta giết chết, cảm giác chắc chắn là không tồi.

- Đừng tới đây, đừng có tới đây.

Nghiêm Trọng nhảy từng bước một về phía sau, thanh âm vẫn còn có chút run rẩy, hắn cũng cầm cái tượng phật bằng ngọc Tổng Tân đưa cho quơ quơ trước mặt nữ quỷ kia.

- Ta có hai thứ đồ bảo hiểm. Bây giờ người ... Người ... Người đi ngay còn có một còn đường sống, nếu không ta mời cao nhân đến đây, người có trốn cũng không thoát.

- Cao nhân ? Ha ha ha ha ha ha.

Nghe thấy lời nói của Nghiêm Trọng, nữ quỷ kia cao giọng nở nụ cười, khiến cho những thứ đồ thủy tinh ở trong phòng cũng bị rung động cả lên.

- Tốt lắm, người gọi hắn tới đây, bản thân ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc còn có người nào có thể ngăn cản ta.

- Cái này...Cái này...

Minh Diệu đã gọi điện thoại, nói đêm hôm nay không tới, Nghiêm Trọng nói như vậy cũng chính là muốn dọa nạt nữ quỷ kia một chút, không nghĩ tới là nữ quỷ cũng không thèm để ý đến chuyện này.

- Trên đường bị kẹt xe...Có thể là một lát nữa mới tới được.

Lời này vừa nói ra, Nghiêm Trọng cũng muốn vả vào miệng mình một cái. Giờ đã là hơn một giờ, làm gì có chỗ nào có xe mà bị kẹt chứ.

- Ta cho người biết, người giết chết Trần Viêm, dù cho người không giết chúng ta, chúng ta cũng muốn giết người.

Tổng Tân híp mắt, nhìn chằm chằm vào nữ quỷ kia.

- Chúng ta sẽ báo thù cho Trần Viêm.

- Cái này...Đêm nay chúng ta không có viện trợ ở bên ngoài, cậu cũng không cần phải chọc giận nó chứ.

Nghiêm Trọng nhìn Tổng Tân, nở nụ cười khổ.

- Còn nữa đừng có kéo tôi vào trong đó được không, có thể để tôi đi ra ngoài được không.

- Chẳng lẽ cậu không muốn báo thù cho Trần Viêm sao?

Tổng Tân nghiêng đầu, nhìn Nghiêm Trọng.

- Muốn thì cũng muốn, nhưng mà tôi cũng muốn giữ cái mạng nhỏ của mình trước.

Biểu tình của Nghiêm Trọng nhìn qua có vẻ cần khó coi bao nhiêu thì có khó coi bấy nhiêu.

- Các người thật sự nghĩ rằng chỉ cần cầm hai khối ngọc này thì ta sẽ không làm gì được các người sao?

Dường như nữ quý thực sự đã bị Tổng Tân chọc giận. Trong nháy mắt nàng liền biến mất tại chỗ, tựa như chưa từng tồn tại qua vậy.

- Mang theo tượng phật ngọc kia ta không dám tới gần, thế nhưng cái dây để đeo tượng phật ta lại không sợ.

Thanh âm của nữ quý từ phía sau hai người truyền đến.

Vừa nghe thấy thanh âm này, Nghiêm Trọng cũng cảm giác thấy không tốt lắm. Hắn quay đầu lại nhìn, phát hiện ra nữ quý kia đang đứng ở sau lưng hắn và Tổng Tân, cách không đến mấy cen-ti-mét.

136. Chương 139: Nguyệt Độc

Hì hì hai tiếng, cũng không biết nữ quý kia dùng phương pháp gì, cái dây thừng buộc cái tượng phật bằng ngọc kia đột nhiên bị cắt đứt. Hai người Tổng Tân và Nghiêm Trọng đều lấy tay cầm lấy sợi dây thừng giữ cái tượng phật ngọc lên. Bấy giờ cái dây thừng vừa đứt, không đợi hai người kịp phản ứng, cái tượng phật ngọc trên cổ hai người liền rơi xuống.

Phản ứng đầu tiên của Nghiêm Trọng đó là giơ tay ra bắt lấy cái tượng phật ngọc này. Nhưng mà không đợi hắn kịp đưa tay ra liền cảm giác thân thể của chính mình dường như là bị một cỗ lực lượng thật mạnh ném đi. Oanh một tiếng, thân thể của hắn hung hăng đánh vào tường. Dường như là có một cỗ lực lượng không thể thấy được đè lên người hắn, khiến cho hắn gất gao dính vào tường, không thể nhúc nhích.

Đình một tiếng, cái tượng ngọc trên cổ hai người rơi xuống sàn nhà, mà Tổng Tân và Nghiêm Trọng lại đang dính chặt trên vách tường ở phía xa xa. Nghiêm Trọng nỗ lực muốn giơ tay phải lên, cái dây lưng hắn vận còn nắm ở trong tay phải, tuy nhiên nó lại không thể kháng cự được cỗ lực lượng này. Hắn không rõ, trước kia vài ngày, nữ quý kia chỉ cần nhìn thấy hắn nắm cái dây lưng này trong tay là căn bản sẽ không dám đến gần hắn trong vòng mười bước. Vì sao mà hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở phía sau mình, còn ở khoảng cách rất gần nữa.

Nữ quý kia từ từ đi đến trước mặt hai người đang bị dán ở bên trên vách tường. Tổng Tân vẫn đang dùng ánh mắt hung tợn để nhìn nữ quý kia, mà Nghiêm Trọng cũng không ngừng giãy dụa, muốn múa may cái dây lưng trên tay, nhưng mà không có thành công.

- Có bản lĩnh thì giết ta đi.

Tổng Tân oán hận hướng về phía nữ quý kia hét lớn.

- Ta cũng làm quý, mọi người sẽ huề nhau, nhất định ta sẽ cho người chết một lần nữa.

- Vậy sao? Người rất muốn chết sao?

Nữ quý kia đi đến trước mặt Tổng Tân, hướng về phía hắn nở nụ cười đắc ý.

- Thực đáng tiếc, không đúng trật tự, hôm nay người sẽ không chết, người phải chết là hắn.

Nói xong nữ quý kia chậm rãi hướng tới chỗ Nghiêm Trọng đi tới.

- Đừng tới đây, đừng tới đây, người quên rồi sao? Ta còn có cái này.

Nghiêm Trọng nhìn thấy nữ quý kia đang đi tới chỗ hắn, hắn đã sắp khóc rồi. Hắn muốn dùng cái dây lưng kia uy hiếp nữ quý một chút, lại phát hiện nữ quý kia dường như không thèm để ý chút nào.

- Người đừng có tới đây, xin người, ta còn chưa muốn chết.

Nữ quý kia đi tới trước mặt Nghiêm Trọng, cau mày đánh giá Nghiêm Trọng. Một người một quý cách nhau rất gần, thậm chí Nghiêm Trọng còn có thể thấy rõ lông mi của nữ quý kia.

Nữ quỷ nghiêng đầu nhìn Tống Tân cách đó không xa, lại quay đầu lại nhìn Nghiêm Trọng đang không ngừng giãy dụa, lắc lắc đầu.

- Người, nhất định phải chết!

Có lẽ còn cảm thấy băn khoăn đối với cái dây lưng mà Nghiêm Trọng đang cầm trong tay, nữ quỷ kia lui về phía sau hai bước, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Nghiêm Trọng. Trong ánh mắt kia có một thứ gì đó mà Nghiêm Trọng nhìn không hiểu, vừa như là thương hại hoặc như là bất đắc dĩ.

Nghiêm Trọng cảm giác thân thể của chính mình bị một cổ lực lượng vô hình kéo lên, treo ở giữa không trung. Thực bất đắc dĩ, hắn không thể nhúc nhích, cũng không thể phản kháng, chỉ có thể trở mặt nhìn mình chậm rãi bay lên.

- Bành bạch.

Một âm thanh giòn vang lên, là từ trên mặt Nghiêm Trọng phát ra. Hắn không rõ thanh âm này xuất hiện như thế nào, hắn chỉ cảm thấy được làn da của mình hơi khô ráp, hơn nữa còn co chặt lại giống như cảm giác căng ra khi thiếu nước vậy.

- Nghiêm Trọng, mặt của cậu.

Tống Tân đứng ở một bên chứng kiến bộ dạng của Nghiêm Trọng, cực kỳ hoảng sợ.

- Mặt của tôi làm sao vậy?

Chứng kiến biểu tình của Tống Tân, Nghiêm Trọng liền biết chắc không phải là chuyện gì tốt, nhưng mà hắn lại không thấy mặt của mình. Cái loại cảm giác khủng bố không biết tên này càng làm cho lòng của hắn khẩn trương.

Thực may mắn, Nghiêm Trọng có thể nhìn thấy tay của mình. Nhưng rất không may là Nghiêm Trọng vừa nhìn thấy tay của mình xong, hắn liền trở nên càng thêm sợ hãi.

Kia không còn là một đôi tay của con người nữa. Làn da khô quắt kia đã dính vào đến xương, dường như là nước ở trong cơ thể đã bị rút hết sạch đi vậy. Tuy rằng là một đôi tay, nhưng mà nhìn đi nhìn lại thì càng giống như bộ xương tay được làn da vấy chặt lấy vậy.

Cái loại cảm giác làn da bó chặt vào xương này truyền khắp toàn thân. Nghiêm Trọng cảm thấy mình thật giống như là bị một cái bao bằng cao su vấy chặt lấy toàn thân vậy. Mà cái bao này còn đang không ngừng vấy chặt. Hắn cảm giác ngay cả thở cũng có chút khó khăn. Hắn liền giãy giụa hai cái.

Nhưng mà thật không ngờ cái giãy dụa rất nhỏ này lại mang đến kích thích thật lớn cho Nghiêm Trọng. Rốt cục hắn cũng biết là cái bao đang không ngừng bao trùm chặt lấy thân thể của chính mình là cái gì, chính là da của mình.

Có lẽ là do thiếu nước quá trầm trọng, Nghiêm Trọng thấy được rõ ràng, làn da trên tay của mình đang nứt nẻ cả ra, lộ ra cả thịt đỏ tươi bên trong. Không có máu, nhưng mà so với đỏ máu thì càng thêm khủng bố, bởi vì Nghiêm Trọng thậm chí có thể nhìn thấy được một sợi gân màu trắng thật dài rơi ra khỏi lỗ hổng trên làn da của hắn.

Hồi tưởng lại câu hỏi vừa rồi của Tống Tân, Nghiêm Trọng cảm giác mình sắp qua đời mất, hắn biết, làn da trên mặt của mình, nhất định là cũng giống như tay vậy. Rạn nứt từng chỗ, khô quắt, bong ra từng mảng. Thậm chí hắn còn có thể thấy được, từng mảnh từng mảnh da của mình từ trên mặt rơi xuống, chậm rãi rơi xuống mặt đất. Tuy rằng không nhiều lắm nhưng dưới chân Nghiêm Trọng liền chất đồng rất nhiều mảnh da màu trắng, giống như những mảnh sơn tróc ra từ trên tường vậy. Nghiêm Trọng biết, đây chính là da mặt của chính mình rơi xuống.

Nghiêm Trọng nghĩ tới, một buổi tối hắn gặp được nữ quỷ kia, khi hắn soi gương liền nhìn thấy tình cảnh bây giờ, thì ra cái hình ảnh kia là thật chứ không phải ảo giác. Hoặc là khuôn mặt của hắn khi ở trong ác mộng, hiện tại nhất định là bộ dạng khủng bố như lúc ấy.

- Không.

Nghiêm Trọng gào thét lên, vừa nghĩ tới chính bản thân mình biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, tinh thần của hắn liền trở nên khó chịu. So sánh ra thì Nghiêm Trọng càng hi vọng mình được chết toàn thây chứ không phải biến thành cái bộ dạng làm cho người ta sợ hãi như vậy.

- Nhìn rõ ràng chính bản thân người đi, người đã biến thành một người xấu xí như vậy đấy.

Nữ quỷ kia không biết móc được một cái gương từ chỗ nào, liền đưa tới trước mặt Nghiêm Trọng.

- Dù cho làn da có bao vây cả cơ thể người thì cũng không thể che dấu được nội tâm xấu xí của người.

Nghiêm Trọng thấy rõ ràng bộ dạng trong gương của mình. Kia không phải là khuôn mặt của mình mà Nghiêm Trọng biết. Cái bộ dạng kia Nghiêm Trọng cũng đã từng thấy qua, là khi học sinh học ở trong trường trung học. Lúc ấy thấy cô giáo dạy sinh học đã lấy ra một mô hình cơ thể người đã bị bóc đi làn da. Hiện tại bộ dạng của Nghiêm Trọng cũng là như vậy, rất giống như cái mô hình kia. Thậm chí Nghiêm Trọng còn có

thể nhìn thấy rõ ràng mạch máu của mình đang phập phồng, máu đang chảy, cơ thể ngã nghiêng. So sánh với nữ quỷ kia, Nghiêm Trọng cảm giác thấy mình càng giống một con quỷ.

Kế tiếp, là thịt của người.

Thanh âm lạnh như băng của nữ quỷ kia lại vang lên. Chuyện càng thêm kinh khủng hơn đã xảy ra. Nghiêm Trọng chứng kiến cơ thể tràn đầy màu đỏ của mình ở trong gương, bắt đầu chậm rãi trở nên khô rút lại, mất đi sức sống, sau đó bong ra từng mảng, từng tầng từng tầng một, có nhiều chỗ thậm chí còn lộ ra xương cốt màu trắng. Cái khuôn mặt trong gương càng thêm khủng bố, hai con mắt mở thật to, càng thêm có vẻ quỷ dị.

- Không.

Trong phòng lại vang lên tiếng hô tràn ngập tuyệt vọng của Nghiêm Trọng. Mặc dù không có cảm giác đau đớn, nhưng mà cứ trơ mắt nhìn mình chậm rãi biến thành một bộ xương khô này, khiến cho trái tim của Nghiêm Trọng căn bản là không thể chịu được, cảm giác sợ hãi tràn ngập toàn thân Nghiêm Trọng.

- Người đã hại chết một người rồi, trên người đã phải gánh một phần tội nghiệt rồi, còn không chịu thu tay sao?

Đột nhiên từ phía sau nữ quỷ vang lên thanh âm của một người nam nhân.

- Phải biết rằng nhiều thêm một phần tội nghiệt thì khi vào Địa Phủ sẽ phải chịu nhiều thêm một phần thống khổ, vẫn là nên làm việc khoan dung độ lượng đi.

- Ai?

Nữ quỷ cũng bị thanh âm đột nhiên vang lên phía sau dọa cho hoảng sợ, quay đầu nhìn lại thì thấy một nam nhân đeo kính đen, không biết đã đứng ở phía sau nó từ lúc nào.

- Người là ai ?

Nữ quỷ kia cảm giác người này đến không có ý tốt. Có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong phòng như thế, tuyệt đối không phải là người thường.

- Ta à, chỉ là một thám tử tư thích chõ mõm vào chuyện người khác mà thôi.

Nam nhân lấy một điều thuốc từ trong túi quần ra, bật hộp quẹt lên châm, hung hăng rít một hơi.

- Hơn nữa cái người mà người đang dọa nạt kia là khách hàng của ta. Ta có thể kiếm được tiền hay không đều phải dựa vào hắn, cho nên người không thể giết hắn.

- Người cũng muốn chết phải không?

Dường như nữ quỷ kia bị bộ dáng không ra làm sao cả người người nam nhân này chọc giận, nó chẳng thèm quan tâm tới Nghiêm Trọng đang la lớn ở trên không, hướng tới chỗ người nam nhân kia đánh tới.

- Chậm một chút.

Thâm hình của người nam nhân kia chợt lóe một cái, tránh thoát công kích của nữ quý.

- Tuy rằng ta rất thích nữ nhân, nhưng mà nữ quý thì quên đi, bởi vì chủng loại như thế này ta đã có rồi.

- Rốt cuộc thì người là ai ?

Nữ quý kia thấy người nam nhân này dễ dàng tránh thoát, hơn nữa một chút ý tứ sợ hãi cũng không có. Nó liền bắt đầu đánh giá cẩn thận vị khách không mời mà đến này.

Biết được mình là quý, hơn nữa còn nhìn thấy bộ dạng kinh khủng kia của Nghiêm Trọng, lại vẫn có thể xem như không có gì, người như vậy tuyệt đối không phải là người thường.

Mang theo một đôi kính đen, nhìn qua chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, nhưng lại để râu ria rậm rạp dường như là rất lâu rồi không có cạo râu. Tóc không dài, nhưng mà kiểu tóc thật cá tính, bị làm cho rối tung lên.

- Ta tên là Minh Diệu, tiểu thư tên là gì.

Nam nhân kia hướng về phía nữ quý cười cười.

- Chúng ta cần nói chuyện một chút.

- Nhưng mà trước đó ta nghĩ là nên đánh thức khách hàng của ta dậy.

Minh Diệu không thèm để ý tới ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi của nữ quý. Hắn quay lại hung hăng đi tới chỗ Nghiêm Trọng đã biến thành một bộ xương khô màu trắng đang nằm ở trên đất. Đánh vài cái lên mặt tiểu tử này.

Vốn bị bộ dáng của mình dọa tức mức hồn phi phách tán, Nghiêm Trọng đang la lớn chợt dừng lại, ánh mắt trở nên có chút mờ mịt. Thấy Nghiêm Trọng yên tĩnh trở lại, Minh Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn lấy ra một tờ phù từ trong túi của mình, chỉ tùy tay quơ quơ một cái, tấm phù này liền bị vô hỏa đốt cháy. Không đợi ngọn lửa kia tắt, Minh Diệu liền dùng sức cạy miệng Nghiêm Trọng ra, trực tiếp ném tờ phù đã bị đốt cháy thành tro vào trong miệng Nghiêm Trọng. Sau đó lại nâng cằm Nghiêm Trọng lên để cho Nghiêm Trọng ngậm miệng lại. Cuối cùng dùng tay phải hung hăng vỗ vào gáy của Nghiêm Trọng một cái.

- A, nóng quá.

Mắt của Nghiêm Trọng đã khôi phục thần thái. Hắn nhảy dựng lên, không ngừng lấy tay quạt vào miệng.

- Cái gì vậy? Làm sao lại nóng như vậy?

- Phi phi.

Nghiêm Trọng dùng sức nôn ra hai ngụm nước bọt, mang theo những cái gì đó màu đen.

- Đây là cái gì vậy...A! Minh tiên sinh, làm sao ngài lại ở...

- Tốt lắm không có việc gì rồi.

Minh Diệu vỗ vỗ cái lưng Nghiêm Trọng, để cho hắn tỉnh táo lại.

- Đã khuya rồi, cũng không nên la to như vậy, ta muốn nói chuyện với nữ quý này.

- Quý? Nữ quý?

Nghiêm Trọng nhìn thấy nữ quý đang đứng ở cách đó không xa dùng ánh mắt âm lãnh nhìn hắn thì cực kỳ hoảng sợ. Những hình ảnh kinh khủng vừa rồi kia lại hiện lên ở trong đầu.

- Mặt, mặt của tôi...

- Yên tâm, không có việc gì, chỉ là ảo giác thôi.

Minh Diệu bảo Nghiêm Trọng yên tĩnh lại.

- Không tin thì cậu sờ thử xem, vẫn là khuôn mặt sắc lang như vậy.

Nghiêm Trọng nơm nớp lo sợ vươn tay ra, chậm rãi sờ soạng gương mặt. Vừa nhẹ nhàng ấn vào, sau đó lập tức rút ra. Đúng vậy, cái này là loại cảm giác co giãn của thân thể không phải xương cốt. Trái tim của

Nghiêm Trọng chậm rãi thả lỏng, hai tay sờ tới sờ lui trên mặt. Trên mặt vẫn còn có da thịt, chính mình không có biến thành đầu lâu.

Minh Diệu quay đầu lại nhìn, nhìn thấy nửa quỷ kia.

- Cô gái tên là Trần Viêm kia cũng là bị người dùng loại phương pháp này dọa chết à?

- Đúng thế, thì sao nào?

Giọng nói của nữ quỷ kia vẫn lạnh như băng, không

hề phát ra chút dao động cảm xúc nào.

- Tuy rằng người không đích thân giết chết nàng, nhưng mà nàng lại bị người dọa chết.

Minh Diệu thở dài.

- Phải biết rằng, cái nhân mạng này sẽ tính ở trên đầu của người, tương lai nếu phải đến Địa Phủ, người sẽ phải chuộc tội, sẽ không quá dễ chịu đâu.

- Đó là chuyện của ta, không cần người lo.

Nữ quỷ kia cũng không thêm để ý đến lời nói của Minh Diệu chút nào, nó chìa một tay, chỉ vào Nghiêm Trọng.

- Nhất định ta phải giết người nam nhân này.

- Có sự tình gì không thể ngồi xuống nói chuyện giải quyết hay sao? Không cần phải biến thành một sống một chết chứ.

Minh Diệu thở dài.

- Phải biết rằng người đã giết một mạng người rồi, ta đã có đủ lý do để tiêu diệt người rồi.

- Hừ, vậy thì thử xem nào.

Cái búi tóc của nữ quỷ kia đột nhiên tản ra, mái tóc rối tung bay lên, phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng, so với vừa rồi càng thêm làm cho người ta kinh sợ.

- Vẫn là không khuyên được.

Minh Diệu thở dài.

- Cho nên ta mới nói, ghét nhất là đàm phán với người ngoan cố. Đã là Quỷ Hồn lại còn là nữ nhân, vậy thì càng đáng ghét.

- Tiểu Manh, đến cô.

Minh Diệu hướng tới bên cạnh hô lên một tiếng.

- Ta ở một bên chỉ đạo.

Nghiêm Trọng vốn đã bị bộ dáng hung ác của nữ quỷ kia dọa cho hoảng sợ, đột nhiên lại thấy Minh Diệu nói chuyện với không khí thì lại càng hoảng sợ hơn. Chẳng lẽ ở nơi này còn có một con quỷ khác?

- Được.

Một giọng nữ nhân non nớt vang lên, thân ảnh một cô bé nhỏ xíu cứ như vậy xuất hiện ở trong căn phòng trống rỗng của Nghiêm Trọng. Mà trong tay của nàng lại cầm một cây gậy màu đen, cây gậy lóe lên quang mang màu lam.

137. Chương 140: Lòng Người Khó Dò

Nữ quỷ kia cũng bị tấn công bất ngờ khiến cho hoảng sợ. Nó liều mạng lùi lại về phía sau. Tia điện quang màu lam kia lóe lên bay sát qua thân thể của nó. Nữ quỷ kia cảm giác trong thân thể dường như có đồ vật gì đó bị lấy đi, tương đối không thoải mái.

- Tiếp tục đánh cho ta.

Minh Diệu ngồi chồm hổm trên mặt đất, làm ra biểu tình bộ dáng xem kịch vui.

- Quỷ hồn, cũng đâu phải là cô chưa từng gặp qua, cô gặp quỷ so với người cô quen biết còn nhiều hơn cả người.

Lúc này Nghiêm Trọng mới nhìn rõ cô bé nhỏ xíu kia. Cô bé có mái tóc đuôi ngựa, cánh tay cầm đèn pin còn không ngừng run rẩy. Cô bé này, không phải là trợ thủ vị thành niên Diệp Tiểu Manh của Minh Diệu hay sao?

- Chú nói thì thật đơn giản.

Thanh âm của Diệp Tiểu Manh mang theo một cỗ ghen ngào.

- Người ta sợ hãi mà, thấy nhiều hơn nữa cũng vẫn sợ hãi.

- Bên trái một chút, đúng rồi, lại dùng thêm chút sức, tại sao giống như chưa ăn cơm thế, chẳng phải buổi chiều đã cho người ăn Pizza Hut rồi sao?

Minh Diệu khoa tay múa chân một hồi, từ trong túi móc ra một bao thuốc lá, nhìn Nghiêm Trọng đang trợn mắt há hốc mồm, nói với hắn một câu:

- Hút một điếu đi!

- Cái kia... Minh tiên sinh...

Hiện tại Nghiêm Trọng chẳng quan tâm tới sợ hãi nữa, nói:

- Không phải người sắp đi hỗ trợ sao? Người có nhìn thấy trợ thủ của người rất cổ sức không?

Có lẽ đã tiếp xúc thời gian dài, hiện tại tay của Diệp Tiểu Manh đã không còn run như trước nữa, nhưng trong lòng vẫn nhớ cảm giác khủng bố khi gặp quỷ, cho nên nàng có cảm giác bó tay bó chân, động tác cầm đèn pin dò đường không còn linh hoạt nữa.

Nghiêm Trọng cảm thấy Minh Diệu là người có phong phạm của cao thủ, là cao nhân nha, chuyện hắn làm người ta đều không nhìn thấu, hắn lại để trợ thủ tiểu loli của mình đánh sống đánh chết với quỷ, mà bản thân của hắn đang ngồi xổm xuống đất, hút thuốc, lên tiếng chỉ đạo ở bên ngoài, giống như đang nhìn người ta thi đấu biểu diễn.

- Nhìn không thấu a, ta thật sự không nhìn thấu người nha...

Nghiêm Trọng tiếp điếu thuốc Minh Diệu đưa qua, cũng ngồi xổm bên cạnh Minh Diệu.

- Không có việc gì, nữ quỷ kia không dám tới gần nàng ta.

Minh Diệu chỉ chỉ vào Diệp Tiểu Manh, nói:

- Trước khi đi ta đã cho nàng mặc nguyên bộ đồ phòng hộ, cam đoan quỷ quái dưới năm trăm năm, không cách nào tiếp cận người của nàng.

- Mạnh như vậy à?

Nghiêm Trọng nghe xong lời này, mặt mũi tràn đầy hâm mộ, nói tiếp:

- Thứ này không rẻ phải không?

- Coi như cũng được, chỉ hơi tốn điện thôi!

Minh Diệu không thèm để ý mà nói một câu.

- Hao tốn điện?

Nghiêm Trọng nghe nói như thế, sững sờ một chút, nói:

- Xin hỏi người có nói là nguyên bộ đồ phòng hộ sao?

- Dùng đèn pin số 1 và áo ba lỗ.

Minh Diệu nhìn nhả thả vòng khói, nói tiếp:

- Cũng không khác áo chống đạn cho lắm, nhưng bên trong đã có cải biến, đem tấm thép đổi thành cuộn dây điện tử, dùng pin, có hai cục pin số 1, có thể sử dụng được một giờ a.

- Cho nên nó rất tốn pin.

Nghiêm Trọng gật gật đầu, nói:

- Còn tốn pin hơn việc mang pin theo.

- Hai nam nhân các người không thể tới giúp đỡ hay sao?

Cái áo ba lỗ kia rất nặng, sau khi Diệp Tiểu Manh mặc vào, có cảm giác như lưng của mình đang mang theo cục chì nặng. Minh Diệu và Nghiêm Trọng hai người lại rất tốt, chẳng những không đến hỗ trợ, còn ngồi xồm hút thuốc lá nói chuyện phiếm, điều này làm cho Diệp Tiểu Manh cảm thấy rất tức giận, cảm giác sợ hãi đối với quỷ hồn cũng giảm đi, vung vẩy đèn pin, mang theo tiếng gió liên tục công kích nữ quỷ kia.

- Đã nói lần này diễn tập thực chiến rồi, đương nhiên là người phải tự mình giải quyết nó.

Minh Diệu ngồi chồm hổm trên mặt đất, trả lời một câu.

- Bằng không ta đi đâu tìm được cơ hội tốt cho người tự thể nghiệm và cảm nhận được niềm vui khi bắt quỷ chứ. Khó có được cơ hội bồi luyện như vậy, lại không sợ

bị thương, người nên buông tay mà đánh đi.

- Người nói chuyện rất dễ dàng nha.

Diệp Tiểu Manh dùng sức vung vẩy đèn pin, đèn pin mang theo ánh sáng màu xanh da trời công kích thân thể nữ quỷ, xuyên thấu qua người, thân ảnh của nữ quỷ kia ảm đạm đi rất nhiều, mỗi lần Diệp Tiểu Manh công kích, đều làm cho nữ quỷ kia có loại cảm giác khó chịu không nói thành lời, giống như có một loại đồ vật gì đó lọt vào trong cơ thể mà không thấy được vậy.

Nữ quỷ kia muốn phản kích, nhưng mỗi lần nữ quỷ khê chạm vào thân thể Diệp Tiểu Manh, sẽ gặp một loại năng lượng cường đại bắn ngược trở lại, mang theo cảm giác rất đau đớn. Mấy lần như thế, nó cũng không công kích Diệp Tiểu Manh nữa, chỉ có thể bị động né tránh qua lại.

Nữ quỷ cũng từng muốn chạy trốn, nhưng không biết bị Minh Diệu động tay động chân gì, cho dù nó chạy qua cửa sổ, cửa ra vào hay là vách tường, đều không ra được, bị một loại lực lượng kỳ quái ngăn cản, nữ quỷ hiện tại, giống như một sinh vật bị cầm tù.

Đánh lại không đánh được, chạy cũng không chạy thoát, nữ quỷ đã sợ hãi.

- Bây giờ làm thế nào?

Nghiêm Trọng tìm ghế đầu, đưa cho Minh Diệu.

- Như vậy là có thể diệt quỷ hay sao?

- Không thể.

Minh Diệu lắc đầu, nói:

- Trông thấy đèn pin kia không? Quỷ là một loại năng lượng từ trường, mà đèn pin cũng thế, mỗi lần công kích sẽ trung hòa một ít năng lượng của nữ quỷ, khiến nó trở nên suy yếu hơn, ta vốn muốn nói chuyện với nó, xem thử có thể hóa giải ân oán giữa các người hay không, nhưng không ngờ nữ quỷ kia lại ngoan cố như thế, không giết người không dùng tay, ta chỉ còn cách đánh cho nó tàn phế, sau đó từ từ nghĩ cách.

- Tại sao thời gian dài như thế, ta thấy thế nào thì nữ quỷ kia giống như đang vui vẻ vậy?

Nghiêm Trọng chỉ chỉ vào Diệp Tiểu Manh.

- Là vì năng lực của trợ thủ không đủ sao?

- Cũng không phải.

Minh Diệu cảm thấy hơi xấu hổ nhìn Nghiêm Trọng cười cười, nói:

- Cái đèn pin kia là loại rẻ tiền, công suất quá thấp, cho nên phải phí một chút thời gian.

- Nói đi, chúng ta và nữ quỷ kia có thâm thù đại hận gì, ta cũng không biết vì cái gì mà nó nhất định phải dồn ta vào chỗ chết.

Nghiêm Trọng đem lời của Tống Tân hỏi Minh Diệu một lần.

- Tâm trả thù của nữ quỷ kia quá mạnh a.

- Không có khả năng.

Minh Diệu lắc đầu, nói rất chắc chắn.

- Nếu chiếu theo lời của người nói, cho dù có quỷ khí cũng không đến tìm người trả thù, nhiều lắm chỉ làm cho người đài đầm, xô cửa các loại, nhưng cũng không lấy mạng của người.

Minh Diệu nói rất chậm rãi.

- Phải biết rằng, cho dù là quỷ, cũng có quy củ, bất kể là quỷ gì. Cuối cùng cũng phải đi địa phủ báo danh, nhưng vấn đề chỉ là thời gian dài hay ngắn, sau khi trả hết toàn bộ oan nghiệt trên người, mới có thể đầu thai chuyển thế làm người lần nữa. Nhưng nếu thời điểm thành quỷ lại làm chuyện xấu, như vậy đến khi chuộc tội, sẽ bị trừng phạt gấp bội, cho nên các quỷ hồn không có thâm thù đại hận gì, sẽ không tìm người để giết đầu.

- Vậy thì kỳ quái, chẳng lẽ chính miệng nữ quỷ kia vừa nói là gì?

Nghiêm Trọng quay đầu lại, nói:

- Đúng không, Tống Tân?

- Ồ?

Nghiêm Trọng quay đầu lại mới phát hiện, không biết lúc nào, Tống Tân đã không thấy. Nghiêm Trọng đến phòng ngủ và buồng vệ sinh tìm, nhưng không phát hiện thân ảnh của Tống Tân.

- Người vừa rồi là Tống Tân?

Minh Diệu cũng đột nhiên phát hiện tên đứng cùng Nghiêm Trọng đã không thấy, lúc vừa mới tiến vào, bởi vì không có mở đèn, trong phòng rất tối, hơn nữa lực chú ý của Minh Diệu đặt lên người của Nghiêm Trọng và nữ quỷ, cho nên Minh Diệu chỉ thấy còn một bóng người tối om, chứ không có nhận ra người nọ là Tống Tân, hắn còn tưởng là bạn bè được Nghiêm Trọng mời tới tăng thêm lòng dũng cảm. Khi hấn phá giải ảo thuật của nữ quỷ, đã phát hiện bóng người kia biến mất. Lúc ấy Minh Diệu còn tưởng rằng tên kia sợ hãi trốn đi, nhưng không ngờ người nọ là Tống Tân, nhân lúc hấn không chú ý đã chuồn đi rồi.

- Đáng chết!

Minh Diệu thở phì phì, quăng điều thuốc lá trong tay xuống đất, nói:

- Không ngờ lại để cho hấn trốn thoát!

- Ân? Như thế nào?

Nghiêm Trọng nhìn thấy Minh Diệu có phản ứng rất với Tống Tân, có chút khó hiểu.

- Ta hoài nghi, người bạn Tống Tân này của người, có chút quan hệ với nữ quỷ này, rất có thể chính hấn đã sai sử nữ quỷ này tới giết người và nữ hài tên là Trần Viêm.

Minh Diệu cau mày giải thích.

- Làm sao có thể?

Nghiêm Trọng nghe xong liền chấn động.

- Đó là chuyện không có khả năng.

- Rất có thể.

Minh Diệu nhìn chằm chằm vào Nghiêm Trọng, nói ra.

- Ta đã đi tới chỗ ở của Tống Tân và Trần Viêm, chỗ đó thật sự có dấu vết quỷ hồn chiếm giữ trong thời gian dài, mà Trần Viêm đã chết. Tống Tân chính là người bị hoài nghi lớn nhất, ta hoài nghi hắn dùng loại phương pháp không biết tên nào đó nuôi nữ quỷ này, sau đó sai sử nó đi ra giết người.

Minh Diệu lại đem chuyện quản lý Từ Mẫn ở công ty của Tống Tân bị nổi điên, kể lại cho Nghiêm Trọng nghe.

- Không không không, không thể nào là như vậy.

Nghe Minh Diệu nói xong, Nghiêm Trọng không ngừng lắc đầu.

- Ta rất hiểu Tống Tân, hắn là người có bị khi dễ tới cùng cực cũng không bao giờ phản kháng, làm sao có thể giết người, hơn nữa còn dùng loại phương pháp không thể tưởng tượng này nữa. Lại nói, Trần Viêm là hôn thê của hắn, ta là bạn hắn, hắn có lý do gì giết ta chứ?

Nghiêm Trọng đem chuyện Tống Tân kể lại cho Minh Diệu nghe một lần.

Nghe Nghiêm Trọng nói Tống Tân bị quỷ dây dưa, sau đó có thời điểm đi ra ngoài nhờ cao nhân giúp đỡ, Minh Diệu lại nhũ mày. Không thể phủ nhận, chiếu theo lời Minh Diệu nói, quản lý nổi điên, hù chết vị hôn thê và dấu vết quỷ hồn chiếm giữ trong phòng thời gian dài, nhưng không biết tại sao, Minh Diệu có cảm giác trong này lại có vấn đề, nhưng vấn đề ở đâu thì hắn không rõ.

Minh Diệu nhặt một khối Phật ngọc trên đất lên xem, theo lời nói của Nghiêm Trọng, đây là thứ cao nhân đưa cho Tống Tân, nói là có thể tránh quỷ.

Lật qua lật lại, Minh Diệu ném Phật ngọc cho Nghiêm Trọng, nói:

- Giữ đi! Cẩn thận bị giáo huấn đấy!

- Như thế nào?

Nghiêm Trọng luống cuống tay chân, tiếp Phật ngọc, nói:

- Nhưng cái này là cao nhân à!

- Cao nhân gì? Gặp ở đâu?

- Tống Tân nói gặp được một vị Lạt Ma ở Càn Thanh Cung cho hắn.

- Người gốc à?

Minh Diệu nhìn Nghiêm Trọng, nói:

- Rõ ràng là gạt người, trong đạo quán có Lạt Ma sao?

...

- Nói như vậy vật này là giả?

Nghiêm Trọng cau mày, nói:

- Tống Tân lừa gạt ta sao?

- Hắn có lừa không ta không biết, nhưng ta biết người bị lừa.

Minh Diệu trả lời.

- Thứ này, không phải là ngọc, là nhựa plastic nhuộm màu ngọc. May mắn thứ này hắt cho người đeo trên cổ, nếu cho người ngậm vào miệng, chắc chắn đầu lưỡi của người sẽ xanh lại.

- Nhưng mà... Nhưng mà...

Nghiêm Trọng vẫn không tin tưởng chuyện Tống Tân lừa gạt mình.

- Còn chưa hiểu sao? Có phải người bị đau đầu và đau lưng không? Có nó người không bị ảo giác của nữ quỷ kia mê hoặc có phải không?

Minh Diệu thở dài.

- Thất lưng linh lực của người đâu?

- Đây!

Nghiêm Trọng đưa thất lưng đưa cho Minh Diệu.

- Ta cũng rất buồn bực, tại sao buổi tối hôm nay nó lại mất linh.

- Rất đơn giản.

Minh Diệu dùng tay bẻ một cái, cái thất lưng vốn có linh lực bên trong, nhưng không ngờ bị bẻ cong rất dễ dàng.

- Thứ này cũng bị người ta đánh tráo, đây là hàng nhái, tuy cũng giống như cái trước, nhưng người muốn trông cậy vào nó để tránh quỷ, vậy người nên dùng nó thất cổ cho xong.

Nghe Minh Diệu nói như vậy, Nghiêm Trọng cảm giác mình đổ mồ hôi lạnh toàn thân, thất lưng bị người ta đánh tráo? Điều này sao có thể, cái thất lưng này luôn là vật bất ly thân của hắn nha, làm sao có thể bị người ta đánh tráo?

Đúng, tắm rửa tại trung tâm! Nghiêm Trọng nhớ lại, trong lúc tắm rửa ở trung tâm, quần áo của hắn và Tống Tân đặt cùng một chỗ, mà Tống Tân trên đường đi tới hòm chứa đồ trước, nếu như hắn đánh tráo, cũng chỉ có thể là khi đó, chẳng lẽ, chuyện này là do Tống Tân làm thật sao?

- Nếu như chuyện này là do hắn làm, tại sao hắn lại muốn giết ta?

Nghiêm Trọng lại hỏi Minh Diệu, sau đó lại tự lẩm bẩm.

- Tại sao hắn muốn giết Trần Viêm?

- Chuyện này, chỉ sợ phải đứng ở trước mặt hỏi hắn mới rõ.

Minh Diệu lại đốt một liều thuốc khác, đặt lên môi.

- Lòng người khó dò...

Chỉ trong chốc lát, Minh Diệu đã không nhận ra đó là Tống Tân, còn để hắn chạy đi nữa chứ, chuyện này làm cho Minh Diệu rất ảo não, tâm tình không tốt, đương nhiên sẽ bắt bẻ động tác của Diệp Tiểu Manh rồi. Lúc thì chê bai động tác của nàng quá chậm, một lát lại nói nàng đánh không được, tóm lại cho dù Diệp Tiểu Manh làm như thế nào, hắn cũng có thể từ đó bắt lỗi.

- Không đánh.

Mình ở đây đánh tới đánh lui tới mức đổ mồ hôi khắp toàn thân, mà Minh Diệu lại đang hút thuốc lá xem náo nhiệt, còn bất chợt nói này nói kia, Diệp Tiểu Manh tức giận không có chỗ phát tiết, ném đèn pin xuống đất, tức giận ngồi dưới đất, cũng mặc kệ nữ quỷ kia.

- Mệt mỏi?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh ngồi dưới đất, Minh Diệu sững sờ.

- Nghỉ ngơi năm phút đồng hồ đi, xem hiệu quả không tệ, cảm giác sợ hãi quỷ hồn của người đã giảm đi không ít rồi đấy.

- Hừ!

Diệp Tiểu Manh quay đầu qua một bên, cũng không để ý tới Minh Diệu.

- Quả nhiên, các người không phải là thứ tốt lành gì.

Hiện tại nữ quý vô cùng suy yếu, mỗi lần Diệp Tiểu Manh công kích, đều trung hòa một bộ phận từ trường của nó, hiện tại nó đã không đứng vững nữa.

- Khi dễ một cô gái yếu ớt như ta, không biết xấu hổ.

- Đây, nói phải rõ ràng nhé.

Nữ quý vừa nói lời này, Minh Diệu không thích nghe.

- Chúng ta cũng không có khi dễ người, người khi dễ người vừa rồi chính là cô gái yếu ớt này nè, hai đại nam nhân chúng ta không có động thủ. Lại nói, người còn được tính là cô gái yếu ớt sao? Người là nữ quý, nhưng đã giết người, không nên ở chỗ này làm ra bộ dáng trời gà không chặt, thời điểm người giết người, tại sao không nói mình yếu ớt đi.

138. Chương 141: Nghiệt Trái (oán Nghiệt Cần Phải Trả)

- Đúng, thời điểm người giết Trần Viêm, người có nghĩ nàng là một cô gái yếu ớt hay không?

Nghiêm Trọng ở bên cạnh hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi. Biết rõ bản thân mình bị bạn thân lừa gạt, mà nữ nhân thâm mến bị người ta giết hại, Tổng Tân lại vụng trộm chạy trốn, Nghiêm Trọng chỉ có thể đem lửa giận phát tiết lên người của nữ quý.

Hắn quay đầu, nhìn Minh Diệu.

- Có thể cho ta thử không?

- Chuyện này không tốt lắm đâu.

Minh Diệu nhíu mày, nói:

- Nó đã rất suy yếu, không nên tiếp tục giày vò nó, dù sao nó cũng thân bất do kỷ.

- Không được, dù sao Trần Viêm chết trong tay của nó.

Nghiêm Trọng nhìn nữ quý, con mắt phát ra lửa giận tới cực điểm.

- Ta muốn báo thù cho Trần Viêm.

- Người đang làm gì thế?

Minh Diệu cau mày nhìn Nghiêm Trọng, trong nội tâm thầm suy nghĩ.

- Thời điểm nữ quý kia giết người, sao ta không thấy người muốn báo thù cho Trần Viêm, hiện tại nữ quý kia suy yếu như vậy, người mới báo, muốn đánh rắn giập đầu sao?

Nhìn thấy bộ dạng suy yếu của nữ quý, Minh Diệu có chút không đành lòng, nhưng dù sao Nghiêm Trọng cũng là người ủy thác cho hắn, còn phải dựa vào tiền thuê của Nghiêm Trọng mà sống qua tháng này nọ, cũng không nên cự tuyệt hắn quá trực tiếp.

- Đây, người là một đại nam nhân, lại đi khi dễ nữ nhân... Ah không phải, nữ quý?

Diệp Tiểu Manh nghe Nghiêm Trọng nói lời này liền không yên, lại quên nữ quý này vừa bị nàng khi dễ.

- Nàng cũng không phải chủ mưu, hơn nữa đã như vậy, người còn nhẫn tâm ra tay sao?

- Bỏ đi.

Minh Diệu khoát khoát tay, nói với Diệp Tiểu Manh.

- Đem đèn pin cho hắn.
- Không phải chứ, tại sao người...

Diệp Tiểu Manh nghe được Minh Diệu nói rõ ràng như vậy, có chút tức giận. Tuy nàng không biết nữ quỷ này đã làm gì Nghiêm Trọng, cho dù Trần Viêm đã chết, nhưng nữ quỷ này lại suy yếu như thế, Diệp Tiểu Manh có chút không đồng tình với cách làm của Nghiêm Trọng.

- Cho hắn.

Minh Diệu chen ngang lời của Diệp Tiểu Manh, sau đó còn nháy mắt mấy cái với Diệp Tiểu Manh.

Diệp Tiểu Manh đột nhiên lĩnh ngộ ra, Nghiêm Trọng không có linh lực, cho dù đem đèn pin cho hắn, chỉ sợ hắn cũng không tạo thành thương tổn gì cho nữ quỷ kia. Khi Minh Diệu dạy Diệp Tiểu Manh sử dụng cái đèn pin này đã từng nói qua, tuy đèn pin dùng pin làm động lực chủ yếu, nhưng khi sử dụng phải sử dụng kèm theo linh lực, mới có thể kích thích công năng của đèn pin, đèn pin như vậy mới có thể tạo thành thương tổn cho quỷ hồn. Nếu là người bình thường cầm, cũng không khác gì cầm đèn pin soi đường là mấy. Hơn nữa đèn pin này là loại có công suất yếu nhất, chỉ sợ điện của nó tạo ra chích vào thân, cũng chỉ run run mà thôi, cũng không khác gì lúc đi tiểu mà run run vậy.

Tuy hiểu như thế, nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn còn tức giận chuyện Minh Diệu khoa tay múa chân với nàng, nhặt đèn pin dưới đất lên, dùng sức ném cho Minh Diệu, nhìn cách ném, rõ ràng là muốn ném vào mặt của Minh Diệu.

Minh Diệu tiếp được đèn pin, đưa cho Nghiêm Trọng.

- Đưa cho người, thứ này cũng giống như đèn pin bình thường khác, đèn nút này là có thể dùng, nhưng thứ này là đồ vật chuyên dụng của “năng lực giả” chúng ta, không thể tùy tiện cho người bình thường dùng. Tuy rằng ta và người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng cũng không thể làm trái quy định, một trăm rưỡi cho ba phút, pin tính riêng.

Câu này vừa nói ra, Diệp Tiểu Manh cười vui vẻ. Tên Minh Diệu này, chẳng những đưa cho Nghiêm Trọng một cái đèn pin không có tác dụng gì, lại còn bảo người ta thuê nữa chứ.

- Tốt.

Nghiêm Trọng đáp đúng, đối với hắn mà nói, có thể tra tấn nữ quỷ này, nhiều tiền hay ít tiền không phải là vấn đề, cầm đèn pin, Nghiêm Trọng hưng phấn tới mức bàn tay run rẩy.

Nghiêm Trọng cầm đèn pin, đi tới trước mặt nữ quỷ suy yếu tới cực điểm, cười rất tàn nhẫn, nói:

- Trước đây không phải ngươi muốn giết ta sao? Tới giết đi? Oa ha ha ha ha ha.
- Hắn vung vẩy đèn pin, dùng sức đập qua lại vào nữ quỷ, mang theo tiếng gió vù vù.
- Đây, ngươi làm như vậy không cảm thấy rất hưng hỉ sao? Còn lừa tiền của hắn nữa?

Diệp Tiểu Manh đi tới bên cạnh Minh Diệu, cả người đầy mồ hôi, nói nhỏ vào trong tai của Minh Diệu.

Hơi nóng thổi tới làm cho lỗ tai của Minh Diệu cảm thấy ngứa ngáy, một mùi hương thiếu nữ truyền vào lỗ mũi của hắn, Minh Diệu cảm thấy nội tâm khó chịu, nói:

- Không có biện pháp, người nợ rất sợ chết hơn nữa còn thích bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, lòng dạ hẹp hòi, thích chiếm tiện nghi, hơn nữa cũng không phải là người tốt lành gì, lừa gạt hắn ít tiền coi như trừng phạt hắn, nếu như ta không cho hắn làm như vậy, hắn nhất định sẽ mang hận trong lòng. Như vậy sau này muốn thuê chúng ta cũng phiền toái một chút, lại nói, nữ quỷ kia giết người, muốn đi tới địa phủ đầu thai, sẽ chịu không ít thống khổ, vừa rồi người đánh nó, cũng có thể giảm bớt một ít khoản nợ oan nghiệt của nàng ta, còn có thể làm cho thống khổ mà nàng ta phải chịu dưới địa phủ ít đi một chút, dù sao so sánh với chúng ta đánh nàng ở nơi này, còn kém xa nhân viên tra tấn chuyên nghiệp dưới địa phủ, coi như giúp nó.
- Kế tiếp nên làm thế nào?
- Đợi, chờ hắn phát tiết xong, ta sẽ nhắc nhở nữ quỷ kia một chút, ta muốn biết rõ chân tướng của chuyện này.

Minh Diệu móc trong túi một bao thuốc lá, sau đó rút một điếu ra, nói:

- Đáng tiếc để cho tên Tống Tân kia chạy mất, có khả năng hắn là đầu sỏ gây nên chuyện này.
- Còn hút, không cho phép hút, buổi tối hôm nay người hút không ít.

Diệp Tiểu Manh gạt điếu thuốc trên miệng của Minh Diệu xuống, nói:

- Lần sau có làm loại chuyện này, người cũng không nên để ta và người đi vào từ cửa sổ. Nếu không có người nhìn thấy, còn tưởng chúng ta là ăn trộm đấy. Hơn nữa đêm đi vào từ cửa sổ nhà người ta, trông thấy không báo động cũng bắt chúng ta lại đấy.
- Ai có thể trông thấy chứ, người cho rằng ta cho người dân Ẩn Thân Phù là giả hay sao?

Minh Diệu gạt điếu thuốc lá từ trong tay của Diệp Tiểu Manh lại, đưa vào miệng.

- Chẳng phải ta không còn cách nào khác sao, ngày hôm qua ta không thấy nữ quỷ tới, ta cảm thấy nàng ta đã phát hiện ra chúng ta nên không dám hiện thân, cho nên ngày hôm nay ta chỉ có thể để người và ta đứng ở ngoài cửa sổ, đợi nữ quỷ hiện thân mới đi vào đấy.

Minh Diệu và Diệp Tiểu Manh tới đây sau 12 giờ, lại đậu xe dưới lầu của Nghiêm Trọng. Đêm qua không phát hiện nữ quỷ, Minh Diệu hoài nghi nữ quỷ này đã phát hiện Diệp Tiểu Manh và hắn, cảm nhận được hai người có linh lực, không dám hiện thân, cho nên hôm nay hắn không nói cho Nghiêm Trọng nghe, trực tiếp dân Ẩn Thân Phù và Thần Hành Phù lên người của Diệp Tiểu Manh, rồi đứng ở bên ngoài cửa sổ, đợi nữ quỷ xuất hiện thì “đi” vào bên trong, nhà của Nghiêm Trọng ở tầng bốn, hai người khuya khoắt mở cửa sổ của người ta, vụng trộm tiến vào bên trong, nếu không phải có Ẩn Thân Phù, chỉ sợ đã bị người ta phát hiện và báo động của Spider man, còn là một trống một mái.

- Cho người giết ta, cho người làm ta sợ, oa ha ha ha ha ha.

Nghiêm Trọng hưng phấn vung vẩy đèn pin ở trong tay, đầu của đèn pin, ánh sáng màu xanh da trời lập lòe, rung động.

139. Chương 142: Phía Trên Có Người

Tuy Nghiêm Trọng đánh rất hăng say, nhưng nữ quỷ kia không có phản ứng gì, hơn nữa nữ quỷ cũng cảm thấy kỳ quái, thời điểm vừa rồi, Diệp Tiểu Manh vung vẩy đèn pin, cho dù không dính vào thân thể của mình, chỉ lướt qua thôi cũng đã xuất hiện cảm giác không nói thành lời. Hiện tại nó không có tránh né, ngay cả nhúc nhích cũng khó khăn.

Nhưng khi Nghiêm Trọng cầm đèn pin, nữ quỷ đã nhắm mắt lại, nhưng thật sự không ngờ, Nghiêm Trọng đánh hăng say như thế, nhưng ánh sáng màu xanh da trời đánh xuyên qua thân thể không phải thật thể của mình, bản thân mình không có cảm giác gì cả.

Minh Diệu nhìn về phía nữ quỷ nháy mắt mấy cái, dùng khẩu hình nói “Giả bộ” cho nữ quỷ kia thấy.

Tuy không biết Minh Diệu đang đánh chủ ý gì, nhưng nữ quỷ cũng nhìn ra nam nhân này không muốn dồn mình vào chỗ chết. Nàng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, cũng không nói chuyện, mặc cho Nghiêm Trọng biểu diễn đánh vào người mình.

Qua một hồi lâu, đột nhiên đèn pin trong tay của Nghiêm Trọng không còn ánh sáng.

Hắn lau lau mồ hôi trên đầu, đi đến trước mặt Minh Diệu.

- Thứ này không dùng tốt nha, ta thấy nữ quỷ kia không có phản ứng gì, còn nữa, thứ này không sáng.
- Tại sao không dùng tốt, người không phát hiện nữ quỷ kia bị người đánh không thể nhúc nhích sao?

Minh Diệu tiếp nhận đèn pin, nói:

- Không có điện, người đưa tiền ta đưa pin.

- Không có vấn đề!

Tức giận trong nội tâm của Nghiêm Trọng đã phát tiết ra ngoài, cho nên thống khoái hơn rất nhiều, nói:

- Tổng cộng bao nhiêu tiền, đến lúc đó ta sẽ thanh toán cho người.

- Thời gian sử dụng là một ngàn rưỡi, pin là một ngàn rưỡi, tổng cộng ba ngàn đồng!

- Mắc như vậy?

Nghiêm Trọng nghe Minh Diệu nói thế liền sững sờ.

- Pin một ngàn rưỡi? Chẳng phải người nói dùng pin số 1 sao?

- Đúng vậy, nhưng là pin số 1 đặc chế!

Minh Diệu nhìn Nghiêm Trọng, nói:

- Người đi siêu thị mua loại pin một trăm đồng một trăm cục đi bắt quỷ sao? Thứ của ta sử dụng toàn là hàng đặc chế, người bình thường không có dùng đến đâu, đúng rồi, người muốn hóa đơn không? Trên hóa đơn còn 5% tiền thuế đấy!

- Ách... Khi nào thanh toán ta sẽ trả một lượt cho người!

Nghiêm Trọng lau mồ hôi.

- Hóa đơn cũng không cần...

- Tốt, nên làm chính sự thôi.

Minh Diệu đứng dậy, vỗ vỗ quần, đi tới trước mặt nữ quỷ, nói:

- Hiện tại chúng ta nên nói chuyện, tình huống bây giờ người cũng nhìn ra, người chạy không thoát, cũng không có năng lực giết chúng ta, chúng ta nên nói chuyện thật tốt, sau đó ta có thể tiễn người đi đầu thai!

Tuy Minh Diệu nói rất chân thành, nhưng nữ quỷ lại không tin Minh Diệu, trong mắt nó, thằng này tâm nhân rất xấu, lại ột tiểu loli đánh tới đánh lui với nó, bản thân hấn lại ngồi xổm một bên hút thuốc. Nữ quỷ hừ lạnh một tiếng, ngoảnh mặt qua nơi khác, không nhìn Minh Diệu.

- Tại sao lại căm thù ta như thế chứ?

Minh Diệu thở dài.

- Kỳ thật ta đang muốn giúp người, người cũng không muốn bị người ta khống chế đi khắp nơi giết người phải không? Phải biết rằng, khoản nợ oan nghiệt do giết người toàn bộ do người gánh chịu, không có quan hệ gì với người khống chế người, cho dù sau khi hấn chết, cũng không chịu khổ làm gì. Khoản nợ này là do người gánh thay hấn, hơn nữa người cũng không có năng lực ở lại dương gian mà không đi đầu thai, ta nhìn bộ dạng của người, chắc là sống ở dương gian không ít thời gian đâu, ta nghĩ đã có người ở địa phủ đi tới tìm người rồi, nhưng chẳng lẽ người muốn ở lại dương gian rồi từ từ biến mất không còn gì nữa sao?

Mấy câu này đã đánh trúng vết thương của nữ quỷ, sắc mặt của nó biến hóa, nhưng không có nói chuyện.

- Kỳ thật không có gì lớn cả, tốt xấu gì ta với nhân viên địa phủ cũng có giao tình, nói vài lời hữu ích, người cũng ít chịu khổ một chút, sớm đi đầu thai làm người chẳng phải tốt hơn sao?

Minh Diệu tiếp tục nói.

- Thiên đạo tuần hoàn, không thể làm trái, kỳ thật người không cần giữ gìn cho tên nam nhân kia. Hấn chỉ đang lợi dụng người để đạt thành mục đích của hấn mà thôi, chỗ tốt bị hấn chiếm, oan ức người gánh, chuyện buôn bán lỗ vốn như thế vẫn có người đi làm hay sao? Người cũng biết tên nam nhân kia đang ở nơi nào, nói cho ta biết, ta sẽ cởi bỏ khống chế của hấn lên người của người, sau đó đi đầu thai làm người, chẳng lẽ người nguyện ý bị người ta khống chế đi làm ác mãi sao?

- Ta nguyện ý.

Nữ quỷ lạnh lùng nói một câu.

- Đây là tự do của ta, không cần phải nói nhiều như vậy. Nếu không giết ta, vậy thì thả ta đi.

Nữ quỷ hiện giờ rất suy yếu, Diệp Tiểu Manh đã tiêu hao gần hết lực lượng của nữ quỷ, nữ quỷ hiện tại, chỉ có thể nửa nằm trên mặt đất, mặc cho người ta thịt cá, nhưng cho dù nó còn lực lượng, cũng không chạy thoát, Minh Diệu và Diệp Tiểu Manh đã dùng cổ kính để chiếu vào gương mặt của nữ quỷ này, sau đó dùng phương pháp đặc thù phong kín gian phòng của Nghiêm Trọng, chỉ cần là linh thể, sẽ không có cách nào đào thoát cả.

- Tại sao người cứ cố chấp không chịu tiến bộ như vậy!

Nghiêm Trọng nghe nói như thế, nổi trận lôi đình.

- Tên Tổng Tân kia có chỗ gì tốt, người bảo vệ cho hắn, còn giúp hắn đi giết người nữa.

Nữ quỷ nhìn Nghiêm Trọng, hừ lạnh một tiếng.

- Cho dù người tìm được hắn, có thể làm thế nào? Người là ta giết, cho dù ở âm phủ hay dương gian, đều không có tội, người có thể làm gì được hắn sao?

- Ta sẽ đánh cho hắn chết.

Nghiêm Trọng gầm thét.

- Hắn dám giết Trần Viêm, ta mặc kệ hắn suy nghĩ thế nào, là điên hay là ngốc, dù sao ta cũng không buông tha cho hắn.

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào, không nên động một chút là đòi đánh đòi giết, người là người, giết người phải ngồi tù.

Minh Diệu nhìn Nghiêm Trọng, khoát khoát tay, ý bảo hắn tỉnh táo lại.

Nghiêm Trọng thở phì phì ngồi xổm xuống, hai tay nắm thật chặt. Tên Tổng Tân này, Nghiêm Trọng vẫn cho rằng hắn là bạn bè thân thiết, cho dù hai người là tình địch.

Nghiêm Trọng cũng chưa từng nghĩ xấu về Tổng Tân. Nhưng tên Tổng Tân này lại tốt rồi, chẳng những giết Trần Viêm, còn muốn giết Nghiêm Trọng. Tuy không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng hiện giờ Nghiêm Trọng không muốn biết nhiều như thế, hắn thầm nghĩ phải giáo huấn Tổng Tân một trận thật hung ác mới được.

- Ta biết rõ, hắn có thể khống chế người, trong tay nhất định có chút thủ đoạn ác độc.

Minh Diệu tiếp tục nói chuyện với nữ quỷ.

- Nhưng không sao, người không cần sợ hãi. Ta nhìn ra được, người này không tinh thông các thứ khống chế quỷ, ta nghĩ ta có thể giúp người đấy.

- Hắn không có khống chế ta, cũng không có dùng thủ đoạn độc ác bức bách ta.

Nữ quỷ nhìn xuống dưới đất, thanh âm có chút u oán.

- Ta tự nguyện.

Những lời này đã vượt qua dự kiến của Minh Diệu. Nữ quỷ thành quỷ lâu như thế, đương nhiên cũng biết quy củ của quỷ, giết người là khoản nợ phải trả, hơn nữa quỷ từng giết người. Trên người sẽ có một loại khí tức đặc thù, “năng lực giả” đều có thể cảm giác được, dựa theo lệ cũ, trên người quỷ có nợ máu, “năng lực giả” của dương gian có thể ra tay, người của địa phủ cũng không có hối tởi, dù sao đây là dương gian, người không mang quỷ đi, nhưng cũng không thể bỏ mặc cho nó giết người. Chuyện này cũng giống như người của quốc gia khác tới quốc gia của người giết người, người đó sẽ bị pháp luật của quốc gia đó định tội, hành vi này cũng giống như thế.

- Nói như vậy người thật sự muốn giết cô bé Trần Viêm kia? Còn muốn giết Nghiêm Trọng? Vì cái gì?

Minh Diệu không hiểu suy nghĩ của nữ quỷ.

- Không tại sao, bởi vì bọn họ đáng chết.

Nữ quỷ hí hóp mắt, cắn răng oán hận nói ra.

- Tốt, chúng ta đáng chết, ta muốn nhìn người chết trước hay ta chết trước.

Nghe nói như thế, Nghiêm Trọng cũng không kìm nén được nữa, hấn nhảy lên, vọt tới trước mặt nữ quỷ, đuổi tay về phía Minh Diệu.

- Làm gì vậy?

Minh Diệu bị cử động này của Nghiêm Trọng làm sửng sốt.

- Đưa công cụ cho ta, hôm nay ta muốn giết nó.

Nghiêm Trọng nói rất hung dữ:

- Ta muốn xem là ai chết trước.

Minh Diệu thở dài, vừa muốn nói gì đó, nữ quỷ kia cười lên, trong tiếng cười này, mang theo hương vị thê lương, nữ quỷ suy yếu, nửa nằm trên sàn nhà, cười rất bi thảm, bộ dáng thê lương này làm cho nội tâm của Diệp Tiểu Manh đau đớn. Trong mắt nàng, nữ quỷ này không giống như nữ quỷ xấu xa thích giết người, càng giống như nữ lưu bị người ta bức bách tới tuyệt lộ, mà trong đám người bức bách, lại có nàng trong đó.

- Đến đây đi, ta đã chết qua một lần, chết thêm lần nữa thì thế nào, cho dù đầu thai cũng tốt, không được cũng chẳng sao, chết và không chết có gì khác nhau chứ?

Nữ quỷ ngừng cười, yên lặng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

- Chỉ tiếc, lần này ta không thể chờ người.

- Tâm mệt mỏi như thế, nước mắt cũng cạn, phần thâm tình này, khó bỏ qua.

Nữ quỷ nhẹ nhàng ngâm nga một khúc ca mà nó yêu thích, trên mặt có vệt nước mắt chảy xuống.

- Đưa dụng cụ cho ta, đưa dụng cụ cho ta!

Nghiêm Trọng nhìn Minh Diệu và la to.

- Ta muốn giết nó.

Minh Diệu muốn nói cái gì đó, đột nhiên cảm thấy khác thường, không đợi hấn kịp phản ứng, đột nhiên có một đạo ánh sáng mạnh mẽ làm cho hấn không mở mắt ra được.

- Ah, đây là cái gì? Chẳng lẽ nữ quỷ muốn tự bạo, đánh bom tự sát ở Iraq sao?

Nghiêm Trọng che con mắt lại, tránh việc bị ánh sáng làm mắt bị thương, nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Diệp Tiểu Manh đứng hơi xa, cho nên không bị ảnh hưởng quá lớn, con mắt không nhìn được trong khoảng thời gian ngắn, có chút đau đớn, nhưng không bao lâu sao, sẽ khôi phục thị giác.

Không biết lúc nào, một nam nhân đứng trong phòng, dùng thân thể ngăn cản trước người của nữ quỷ, bởi vì bóng tối, cho nên không nhìn rõ bộ dáng của nam nhân kia, chỉ nhìn thấy hấn mặc một bộ quần áo cực trắng, phải nói là trắng đến mức không thể trắng hơn, đột nhiên Diệp Tiểu Manh rất muốn đi lên hỏi hấn, hấn dùng bột giặt gì để giặt quần áo thế.

- Các người không thể giết nó.

Nam nhân mở miệng, thanh âm của hấn rất trẻ.

- Nàng bị người ta sai sử, bị người ta giấu kín.

Tuy Minh Diệu cũng bị một chút ảnh hưởng, nhưng ánh mắt của hấn khác với người bình thường, cho nên qua mấy giây đã khôi phục thị lực bình thường, nhìn thấy nam nhân xuất hiện ở trong phòng, Minh Diệu đã biết rõ, vấn đề này còn chưa xong, nhưng lại càng thêm phức tạp.

- Đã lâu không gặp.

Minh Diệu đứng dậy, vỗ vỗ quần áo, nhìn về phía nam nhân kia, gật đầu một cái.

- Ta vốn cho rằng chúng ta sẽ gặp lại vào mấy chục năm sau, nhưng không nghĩ tới lại gặp được người ở nơi này.

- Là người?

Tên nam nhân này nhìn thấy Minh Diệu, hình như có chút kinh ngạc.

- Ta còn nhớ rõ người, người không phải là người của mười năm trước kia...

- Đúng vậy, là ta!

Minh Diệu nhếch miệng lên, cười nói:

- Không nghĩ tới người lại còn nhớ rõ ta đây!

- Ta đương nhiên nhớ rõ.

Nam nhân kia gật đầu, nói tiếp:

- Đã thật lâu không có người nào to gan dám làm bậy cả, đương nhiên ta có ấn tượng sâu nhất.

- Như vậy hôm nay người tới đây, là tình huống như thế nào?

Minh Diệu hỏi.

- Cho dù người dẫn nàng ta đi, cũng phải xem nàng ta có nguyện ý không đã.

Minh Diệu nhìn nữ quỷ té ngồi sau lưng của nam nhân kia, nữ quỷ nhìn thấy nam nhân này xuất hiện, trong mắt không mang theo vẻ vui mừng vì được cứu giúp, nhưng có một loại cảm giác khó nói thành lời.

- Xem ra, hình như nó không muốn đi theo người rồi.

- Mười năm trước ta bán một nhân tình cho người, hôm nay người trả lại cho ta.

Nam nhân kia nhìn nữ quỷ sau lưng, thở dài.

- Ta muốn dẫn nàng đi, hơn nữa ta cam đoan, nàng sẽ không hại... Người nữa.

- Có ý gì?

Minh Diệu cau mày.

- Chẳng lẽ người mang nàng đi tới địa phương không nên đi sao?

Nam nhân kia rất bất đắc dĩ, nói:

- Ta cũng muốn mang nàng đi, đáng tiếc nàng không muốn.

Nghe nói như thế, Minh Diệu lắc đầu, huyết sáo, nói:

- Lạm dụng chức quyền, tội này lớn lắm đây!

- Ta mặc kệ, hôm nay người phải trả nhân tình cho ta.

Nam nhân kia không để ý tới Minh Diệu, bộ dạng rất chăm chú.

- Có thể, nhân tình này ta sẽ trả cho người.

Minh Diệu cười cười, nói:

- Ta cũng không có ý định giết nó, trong mắt của ta nó giết người cũng không phải rất tình nguyện.

- Cảm ơn!

Nam nhân nhìn Minh Diệu cười cười, quay người ôm lấy nữ quý đang ngồi trên mặt đất, hình như nữ quý không tình nguyện, giãy dụa hai cái, nhưng dù sao đã rất suy yếu, cho nên chống cự rất nhỏ, không có tác dụng gì.

- Đợi một chút!

Minh Diệu gọi hắn lại.

- Đi thì có thể, nhưng có chuyện gì xảy ra thì nó phải nói cho rõ ràng, còn phải nói cho ta biết tên Tống Tân kia ở đâu.

Nam nhân cúi đầu xuống nhìn nữ quý trong *** ngực, nữ quý cúi đầu, cũng không nhìn hắn, gương mặt lạnh lùng, giống như muốn nói: không cần người quan tâm.

- Xem ra hôm nay thì không được.

Nam nhân cười khổ một tiếng.

- Nhưng yên tâm, nếu có tin tức ta sẽ nói cho người, lần này coi như ta thiếu nợ người.

Minh Diệu vốn còn muốn nói gì, nhưng nam nhân kia hình như không muốn dừng lại lâu, ánh sáng chói mắt lại xuất hiện trong phòng, đợi tới lúc hào quang tán đi, đã không còn thân ảnh của nam nhân và nữ quý nữa.

Nghiêm Trọng đáng thương, con mắt vừa mới tốt một chút, cảm giác còn đau nhức, vừa định mở to mắt, nhưng lại bị ánh sáng chói mắt kia đâm vào, đau nhức lần qua lần lại trên mặt đất, vừa lăn vừa kêu to thảm thiết.

- Ah, đây là công phu Sư Tử Hồng sao? Ai đánh Thái Cực Quyền à?

Minh Diệu nhíu mày, cầm lấy đèn pin đã hết pin lên, thừa dịp Nghiêm Trọng không nhìn thấy, vỗ một cái lên ót của hắn, đánh Nghiêm Trọng ngất xỉu, cuối cùng trong phòng cũng yên tĩnh.

- Nay, tại sao người đánh hắn ngất xỉu thế?

Diệp Tiểu Manh liếc mắt đi tới, tuy đạo ánh sáng vừa rồi rất chói mắt, nhưng đối với Diệp Tiểu Manh cũng không tạo thành thương tổn quá lớn.

- Hắn quá ồn ào, đáng ghét!

Minh Diệu ném đèn pin cho Diệp Tiểu Manh, nói:

- Dù sao thằng này cũng không biết là ta làm, cứ vu oan cho tên vừa tới là được rồi.

Minh Diệu vỗ vỗ tay, nói tiếp:

- Vừa rồi hắn muốn giết nữ quý kia, còn hô to gọi nhỏ với ta, ta đã sớm muốn dọn dẹp hắn rồi.

- Việc này cứ như vậy là hết?

Nữ quý được người ta cứu đi, manh mối đứt đoạn, vừa rồi cũng không hỏi được gì từ trong miệng của nữ quý, Diệp Tiểu Manh cảm thấy buổi tối hôm nay trừ trừ việc bản thân mình đổ mồ hôi thối ra, thu hoạch gì cũng không có.

140. Chương 143: Quý Sứ

Vậy làm sao bây giờ? Chờ đi, tên kia không phải đã nói sẽ cho ta tin tức sao? Bọn họ gần đây không có nói láo, chúng ta đợi thôi.

Minh Diệu móc một điều thuốc ra, bỏ vào trong miệng.

- Người cũng nhìn thấy, cho dù ta không thả nữ quý kia đi, cũng không ngăn được tên kia mang đi, còn không bằng thuận tiện ban ơn lấy lòng.

- Buổi tối hôm nay cái gì cũng không làm, thật chán muốn chết.

Diệp Tiểu Manh cau mày, vẻ mặt không tình nguyện.

- Một chút tiến triển cũng không có.

- Còn biện pháp nào nữa chứ, người cũng nhìn thấy rồi đấy thôi.

Minh Diệu thở dài, nói:

- Xem ra phía trên nữ quý có người.

Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu nhìn lên.

- Cũng giống như Tây Du Ký, yêu tinh có hậu đài đều được cứu đi, không có hậu đài thì bị đánh chết.

Minh Diệu cầm ba lô trong góc phòng, nói:

- Đi thôi, về nhà ngủ.

Kỳ thật về tới nhà, Diệp Tiểu Manh vẫn chưa rõ, trên trần nhà trống rỗng, làm gì có người nào chứ?

- Tên nam nhân kia, rốt cuộc là người nào, là bằng hữu của người sao?

Trên đường về nhà, Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Không tính là bạn bè, nhiều lắm cũng chỉ được tính là quen biết mà thôi.

Minh Diệu nghĩ lại, nói:

- Chỉ là gặp mặt một lần mà thôi, nhưng ấn tượng hơi sâu sắc một chút.

- Người mà người quen biết đúng là rất kỳ quái.

Diệp Tiểu Manh nghiêm mặt lại, nói:

- Nhưng ta nghe các người nói chuyện cảm thấy rất kỳ quái, càng nghe càng kỳ quái hơn, à tên kia làm gì mà ăn mặc đều là màu trắng, là người bán bột giặt sao?

- Không phải.

Minh Diệu lắc đầu.

- Chức nghiệp của hắn rất đặc thù, nếu như thật sự phân loại ra, xem như hướng dẫn du lịch đi.

- Hướng dẫn viên du lịch cũng tốt.

Sau khi Diệp Tiểu Manh nghe vậy liền khen tốt, nói:

- Nhất định đã từng đi qua rất nhiều nơi đi sao, ví dụ như Hồng Kông Disney vậy!

- Còn không có quên việc này a.

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh. Diệp Tiểu Manh hừ một tiếng, ngó qua chỗ khác.

Diệp Tiểu Manh từ khi được nghỉ đã nhao nhao đòi Minh Diệu dẫn nàng đi Hồng Kông Disney, nhưng hắn cho tới bây giờ chưa có đáp ứng. Chỉ có hai chữ, không tiền, Diệp Tiểu Manh cũng không muốn đi theo Minh Diệu bất cứ, bởi vì nàng cảm thấy đi bất cứ còn quá sớm, nhưng Minh Diệu lại nói một câu:

- Sau khi kết thúc vụ án này sẽ có tiền dẫn người đi Disney.

Diệp Tiểu Manh lúc này dù không cam lòng, nhưng vẫn đi theo hắn tới đây.

- Nếu như người đã quen với hướng dẫn viên du lịch, chúng ta làm một tờ đơn, đi ra ngoài chơi thì tìm hắn, chẳng phải sẽ tiết kiệm được chút ít sao.

Diệp Tiểu Manh đã bắt đầu tính toán tới chuyện sau khi kết thúc vụ án.

- Có thể tiết kiệm tiền, ta cũng không nhất định đi Hồng Kông, tìm một ít nơi có giá tiện nghi là được, ở trong nhà quá buồn tẻ.

- Tuy là hướng dẫn du lịch, nhưng con đường mà hần phụ trách dẫn đi du lịch người chắc chắn không muốn đi.

Minh Diệu nghe Diệp Tiểu Manh nói lời này, bật cười lớn, nói:

- Cho dù không lấy tiền người cũng không đi.

- Làm sao lại như vậy?

Diệp Tiểu Manh nghiêng đầu qua hỏi.

- Chẳng lẽ hần phụ trách hướng dẫn đi tới thành phố ma ở Hoa Đông sao, hay là căn nhà lầu sụp đổ thứ 6 ngày 13 ở Thượng Hải?

- Còn thảm hơn a.

Minh Diệu lắc đầu.

- Hoàng Tuyền Lộ Cầu Nại Hà, du lịch vĩnh viễn ở địa phủ, cam đoan người sẽ được nhìn thấy Bể Ngạn Hoa, người đi không?

- Ah, thì ra là Phong Đô ở Trùng Khánh à, vậy cũng được, ta không có ý kiến gì.

Diệp Tiểu Manh có chút thất vọng.

- Nhưng Trùng Khánh cũng có Ba Hạp và thành Bạch Đế, nghe nói cũng không tệ, có thể đi hay không?

- Người ngu ngốc à, ai nói với người hần phụ trách hướng dẫn du lịch ở Trùng Khánh.

Minh Diệu liếc nàng.

- Người không phải nói cái gì Hoàng Tuyền Lộ sao...

Nói đến đây, Diệp Tiểu Manh mới kịp phản ứng, quá sợ hãi.

- Ai nha, chẳng lẽ người nói là..

- Phản ứng của người quá chậm chạp!

Minh Diệu thò tay vỗ ót của Diệp Tiểu Manh một cái, không biết tại sao, Minh Diệu rất ưa thích bộ dáng ôm đầu quệt mồm của Diệp Tiểu Manh, càng nhìn càng muốn cười.

- Người cho rằng một hướng dẫn viên du lịch bình thường thấy quỷ không có chút sợ hãi, còn ôm quỷ rồi đi hay sao?

- Đau quá.

Diệp Tiểu Manh quệt mồm, hung dữ nhìn Minh Diệu.

- Người ta vốn không thông minh, người lại vỗ đầu của ta, sẽ càng ngày càng ngu đấy, nếu ta biến thành ngu ngốc, về già ai nuôi dưỡng người đây.

- Không sợ.

Minh Diệu lắc lắc đầu, nói:

- Tìm một nơi nông thôn sơn cùng thủy tận nào đó, bán người cho người ta, tìm lão công cho người, bản thân ta một mình, càng sống càng khỏe, không lo nợ nần.

Diệp Tiểu Manh chu cái miệng đáng yêu nhìn Minh Diệu, nhẩn mặt.

- Hần ăn mặc một thân trang phục màu trắng, chẳng lẽ là Bạch Vô Thường trong truyền thuyết?

Diệp Tiểu Manh hỏi tiếp.

- Trước kia ta xem trên TV, Hắc Bạch Vô Thường không phải to lớn dọa người sao? Có dây xích và cái lưới rất dài nữa, vì cái gì ta nhìn hắn cũng giống người bình thường thế?

- Không phải Bạch Vô Thường, cấp bậc của hắn cũng không cao như vậy. Hắn chỉ là quỷ sứ mà thôi, tính toán nhiều lắm cũng chỉ được xem là ủy viên được ủy nhiệm đi công tác mà thôi.

Minh Diệu móc trong túi quần một điều thuốc, tránh thoát bàn tay của Diệp Tiểu Manh, nhanh chóng mời thuốc.

- Lại nói, ai bảo Hắc Bạch Vô Thường rất đáng sợ, đó là trên TV diễn loạn thôi, kỳ thật người chân chính nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường đều chết cả, ai biết hai người bọn họ có cái dạng gì.

Minh Diệu rít một hơi thuốc thật sâu, nói:

- Đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch Vô Thường, Diêm La Vương, những người này có tồn tại không ta không biết, nhưng dù có thì những người cấp bậc thấp kém như ta cũng không gặp được, chuyện bọn họ muốn làm, chính là dẫn cô hồn dã quỷ trên dương gian về địa phủ để đầu thai. Nếu so sánh việc này với công việc khác, có thể xem là một ngành sản xuất, thái độ cũng tốt hơn, nếu người ta không muốn đi người cũng không miễn cưỡng, mà không phải có sợi dây xích chó ép buộc bắt người ta đi về địa phủ trên TV đâu. Việc này cần nhờ công phu mồm mép, nếu diễn dài và hung thần ác sát như trên TV, còn không dọa hồn phách sợ hãi chạy trốn à, làm sao mà có công trạng được. Lại nói, những quỷ sứ trước kia cũng là người, chẳng qua sau khi chết được địa phủ hấp thu, huấn luyện làm công tác mà thôi, người có nhìn thấy người nào có được cái lưới dài tới mức làm đầy lưng quần chưa?

- Ta nghe thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên a.

Diệp Tiểu Manh cau mày.

- Những con quỷ không đi đầu thai chẳng lẽ có thể tự đi sao?

- Đi bộ tới dương gian. Với cả ai nói đầu thai nhất định phải đi theo bọn họ mới được?

Minh Diệu nói tiếp.

- Thời đại tiến bộ, kinh tế xã hội bây giờ, công ty đa quốc gia nhiều như vậy, muốn đầu thai cũng không nhất định phải tới địa phủ nha, có các loại công ty như Thiên Đường Địa Ngục, cũng có thể a, hiện tại người Châu Á, sinh ngoại nhiều, quỷ cũng muốn kiếp sau được làm người ngoại quốc, hiện tại cũng không có mua bán lưng đoạn, thái độ phục vụ đương nhiên cũng được nâng lên, người cho rằng xã hội đen hiện giờ, muốn đòi tiền như thế nào cũng được à?

Ta nghe mà cảm thấy loạn hết cả lên.

Diệp Tiểu Manh cau mày.

- Thì ra là có chuyện như thế a, nhưng những lời người nói là sự thật sao?

- Sự thật của cái xã hội này, cái gì cũng nói tới tiền.

Minh Diệu bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

- Đừng tưởng rằng việc này có hàm lượng kỹ thuật gì, rất thần bí, kỳ thật nói trắng ra là chuyện quan trọng như vậy, người chia nó thành mấy công ty đưa rước khách cũng không sai đâu, nhưng con người muốn biết được những chuyện này, cần phải đợi sau khi chết mới có thể.

- Vậy tại sao người biết được?

Diệp Tiểu Manh rất ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ những tên như tên áo trắng kia nói sao?

- Cũng không phải!

Minh Diệu thở dài, nói:

- Giải thích rất gian nan, sau này có cơ hội ta sẽ nói cho người biết.

Trong một nơi vắng vẻ hẻo lánh ở ngoại ô, một đạo bạch quang hiện ra, quỷ sứ nhẹ nhàng buông nữ quỷ kia ra, nữ quỷ quay đầu đi chỗ khác, cũng không nhìn hắn.

Quỷ sứ thở dài.

- Người nghỉ ngơi một lát đi, tuy ta có thể mang người ra, nhưng không có biện pháp khôi phục lực lượng cho người. Người biết đấy, chuyện này không hợp quy củ.

- Người không cần giúp ta.

Nữ quỷ tuy bộ dáng không chút tình nguyện, nhưng vẫn mở miệng.

- Kỳ thật ta chết ở đó cũng không có việc gì, người cũng không cần phải như vậy.

- Ta không làm được!

Quỷ sứ thở dài, nói:

- Chuyện đã như vậy, người có đi theo ta hay không?

Nữ quỷ lắc đầu, trong mắt mang theo một tia áy náy, nói:

- Thật xin lỗi, ta không thể đi.

- Ta không rõ, người vì cái gì hay là muốn giúp hắn.

Quỷ sứ nhìn nữ quỷ, trong khẩu khí mang theo vẻ không cam lòng.

- Chẳng lẽ người không biết? Hắn đã uống qua Mạnh Bà Thang, đã chuyển thế lần nữa, hắn đã không nhớ rõ người, người cần gì phải...

- Nhưng ta vẫn nhớ hắn.

Nữ quỷ chen ngang lời của quỷ sứ.

- Sau mười năm, ngày ta tìm được người tới bây giờ đã sáu mươi năm rồi.

Quỷ sứ thở dài.

- Khi ta tìm được người, người nói người phải đợi người, không đi theo ta. Nhưng bây giờ người đã chờ đợi được, tại sao vẫn không buông bỏ được?

- Ta thật sự không rõ, tại sao người còn lưu luyến như thế chứ.

Quỷ sứ cau mày.

- Ở kiếp trước cũng không tính, hắn ném bỏ người, một mình đi đầu thai, cho nên người bồi hồi trên dương gian lâu như vậy, mà ở kiếp này, hắn không nhớ rõ người, mà người còn giúp hắn làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như thế, vì một người như vậy, đáng giá sao?

- Người không hiểu.

Nữ quỷ lắc đầu, lộ vẻ vẻ sầu thảm.

- Không cần phải nói thương thiên hại lý, cho dù hắn bảo ta đi chết, ta cũng đi. Ta yêu hắn, cho nên ta nguyện ý làm tất cả vì hắn.

Nữ quỷ ngẩng đầu, nhìn quỷ sứ.

- Loại chuyện này gọi là tình yêu, người không hiểu, trước kia không hiểu, hiện tại cũng không hiểu.

- Ta không hiểu.

Quỷ sứ cười tự giễu.

- Có lẽ đối với người mà nói, ta thật sự không hiểu, cho dù ta sống tới thời điểm này, cũng không hiểu.

- Khi đó, cũng không có nhìn thấy người và nữ tử kia ở cùng một chỗ, người làm sao hiểu được.

Nữ quý nhớ tới chuyện trước kia, lộ ra nụ cười vui vẻ.

- Ta vốn cho rằng ngươi và Tiểu Hoàn là thích hợp nhất, nhưng không ngờ ngươi lại cự tuyệt trở về nhà, hại Tiểu Hoàn khóc vài ngày, ngươi là đồ khốn, không hiểu tâm ý của nữ hài.

- Tiểu Hoàn...

Quý sứ thở dài.

- Ta thiếu nợ nàng, ta thừa nhận.

- Ngươi là quý sứ, chắc cũng biết được một ít tin tức.

Cuối cùng nữ quý cũng khôi phục được chút khí lực, từ từ đứng dậy, nhìn thấy nữ quý đứng dậy, quý sứ vội vàng đi qua đỡ lấy.

- Nàng hiện tại hoàn hảo không?

- Khá tốt!

Quý sứ gật đầu, nói:

- Nàng chết muộn, hiện tại đã dần thai làm người trong sạch, hiện giờ đã lên tiểu học.

- Kỳ thật ta vẫn muốn đi gặp nàng, dù sao kiếp trước nàng là bạn thân thiết của ta, nhưng ngươi luôn không chịu nói nàng dần thai ở đâu cho ta biết a!

Nữ quý nhìn quý sứ, vừa muốn giải thích lại lắc đầu.

- Ta biết rõ, đây là quy củ của các ngươi, ta không trách ngươi.

- Không phải là đi trở về sao?

Quý sứ thở dài.

- Đi theo ta được không? Ta có thể nói chuyện với lãnh đạo một chút, có lẽ không cần chịu đau khổ và được dần thai đây, quên mất tất cả mọi chuyện, tiếp tục một khởi đầu mới chẳng phải rất tốt sao?

Nữ quý cười lắc đầu.

- Cả đời này của hần quá trung thực, luôn bị người ta khi dễ, ta không yên lòng.

- Đó là hần tự tìm, ai bảo hần trước kia...

Quý sứ nhìn thấy sắc mặt của nữ quý liền lúng túng, sau đó không nói thêm gì nữa.

- Mặc kệ hần biến thành cái dạng gì, hần luôn là hần, ta không bỏ xuống được, ngươi không hiểu.

Nữ quý cười với quý sứ.

- Ta phải đi về, bất kể như thế nào, hôm nay đều phải tạ ngươi, nếu như kiếp sau có thể, ta sẽ trả lại cho ngươi.

Nói xong, nữ quý hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, biến mất không còn gì nữa.

- Kỳ thật ta hiểu, ta đều hiểu, kỳ thật người không hiểu chính là ngươi!

Quý sứ nhìn nữ quý biến mất, không nói thêm cái gì nữa, thở dài một hơi, thì thào tự nói.

Minh Diệu mở hai mắt ra, bây giờ đã là hai giờ chiều, hần xoa xoa tóc, bởi vì lúc hần ngủ xoa loạn đầu tóc, cho nên nó càng loạn hơn.

- Đã dậy rồi à, qua dùng cơm đi.

Minh Diệu vừa đẩy cửa phòng ra, liền nghe được Diệp Tiểu Mạnh mới tới.

- Ta đoán là ngươi sẽ tỉnh lúc này, không ngờ lại đúng, cho nên ta đã làm cơm cho ngươi rồi đấy.

Cơm chiên trắng nóng hổi, màu cơm trắng xen kẽ trứng gà màu vàng, còn có Lạp Sườn màu đỏ và lát khổ qua màu xanh, nhìn thấy nó cảm thấy rất muốn ăn ngay.

Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của Minh Diệu nhất, không phải đĩa cơm chiên trên bàn, mà là Diệp Tiểu Manh.

Tình huống rất cuộc như thế nào, Diệp Tiểu Manh đang mặc một cái áo sơ mi rộng thùng thình, mà ở phía dưới... không có mặc quần...

Nhìn thấy hai cái bắp chân trắng như tuyết, trực tiếp bạo lộ ra không khí, nói thật, nếu so với hai bắp chân thì đĩa cơm trứng kia không hấp dẫn bằng, trắng trắng mềm mềm, làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

- Người đây là...

Đại não của Minh Diệu có chút không kịp thích ứng.

- Ta cũng vừa mới tới, ngày hôm qua ta đổ mồ hôi toàn thân, nên sáng ra vừa mới tắm.

Diệp Tiểu Manh lắc lắc bím tóc đuôi ngựa, trên mặt đỏ bừng, nói:

- Ta đoán người cũng sắp tỉnh, cho nên trước tiên nấu cơm cho người ăn.

- Không phải... Cái áo sơ mi kia... Hình như là của ta...

Biểu lộ của Minh Diệu có chút không được tự nhiên.

- Trước mượn mặc một chút thôi, có quan hệ gì sao?

Diệp Tiểu Manh đang giữ chặt tay của Minh Diệu, nói:

- Đến đây, hôm nay ta làm cơm trứng chiên cho người ăn nha.

Minh Diệu mặc cho Diệp Tiểu Manh lôi kéo, đặt hần ngồi lên ghế, nói:

- Mau ném thử, hôm nay ta dùng thủ pháp đặc thù để xào cho người ăn nha.

Minh Diệu cầm thìa, ăn một miếng, Diệp Tiểu Manh dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Minh Diệu, nói:

- Thế nào, có phải ăn ngon hơn trước kia không?

- Cũng không tệ lắm...

Minh Diệu bới phần cơm chiên ra, muốn dùng phần cơm đem qua. Tuy đang ăn cơm chiên, nhưng con mắt của Minh Diệu luôn nhìn đuôi của Diệp Tiểu Manh.

141. Chương 144: Dùng Đĩa Cơm Chiên Hôm Qua

Chú ý tới Minh Diệu đang ngó trừng mình, mặt của Diệp Tiểu Manh đỏ lên, trong nội tâm âm thầm cao hứng, xem ra phương pháp kia đã có tác dụng.

- Nhìn ta làm gì.

Diệp Tiểu Manh cắn môi dưới một cái, cúi đầu xuống, có chút thẹn.

- Ta... Ta...

Minh Diệu nuốt nước bọt một cái, hình như đã hạ

quyết tâm rất lớn, nói:

- Ta có chuyện muốn hỏi người.

- Chuyện gì?

Âm thanh của Diệp Tiểu Manh nhỏ tới mức như muỗi kêu, mặt cũng đỏ bừng, nói.

- Ta chuyện này... Thật ra ta không dám nói...

- Nói đi.

- Ta hỏi người có tức giận gì hay không?

- Không biết...

- Vậy thì tốt, nếu đã không tức giận, ta hỏi nhé?

Minh Diệu hít sâu một hơi, nói:

- Người có bị lạnh hay không?

- Ân?

Minh Diệu hỏi vấn đề này Diệp Tiểu Manh cũng sờ.

- Bây giờ đang là mùa đông, cho dù trong nhà có bật điều hòa, cũng chỉ được hai mươi độ thôi, người mặc phong phanh như thế không sợ cảm lạnh à?

Minh Diệu cau mày, nói:

- Đều nói cái miệng của tiểu hài tử không sợ lạnh, nhưng người không được tính là tiểu hài tử.

- Ai cần người lo!

Diệp Tiểu Manh thở phì phì, quệt mồm ba cái rồi rời đi.

- Chờ một chút a, ta còn chưa có nói xong a.

Minh Diệu ở phía sau hô lên.

- Còn có chuyện gì à?

Diệp Tiểu Manh cũng không nhìn Minh Diệu, quệt mồm ba cái bỏ đi tương đương với việc bất mãn lời nói của Minh Diệu.

- Cơm hơi nhiều nước nên ảnh hưởng tới hương vị, cơm chiên để qua đêm phải xào qua.

Minh Diệu lắc đầu.

- Có ăn hay không tùy người, hừ...

Diệp Tiểu Manh đóng cửa phòng thật mạnh.

- Hô...

Minh Diệu buông lỏng một hơi, đối với nam nhân vừa mới rời giường mà nói, gặp loại chuyện kích thích thị giác này quá mức cường liệt, Minh Diệu có cảm giác đệ đệ của mình đang ngóc đầu dậy.

- Chuyện này nói rõ sinh lý của ta vẫn bình thường nha, cũng không phải là đồ bỏ đi.

Minh Diệu trong lòng vẫn mặc niệm đĩa cơm chiên vừa rồi.

- Hương vị không tệ, chỉ hơi nhiều nước.

Diệp Tiểu Manh thở phì phì ngồi trên giường, nói:

- Minh Diệu chết tiệt, đồ đầu đất.

- Nhiều phương pháp như vậy, đã để bắp chân như ẩn như hiện như thế này, sau khi tắm xong còn mặc áo sơ mi của nam nhân, ngủ dậy còn được ăn ngon miệng, đã dùng đủ chiêu như thế, tại sao không có tác dụng?

Nàng cầm một quyển sách trên giá sách xuống.

- Nhìn ghi chú cho tỷ mỷ, ân... Lúc ẩn lúc hiện tốt nhất là lúc trời tối, nếu không sẽ bị người ta cho là đồ đàn... Vì cái gì vừa rồi ta không nhìn thấy câu này.

Minh Diệu cơm nước xong xuôi gọi điện thoại cho Nghiêm Trọng, đêm qua có chuyện gì xảy ra, Nghiêm Trọng không nhớ rõ ràng lắm, hình như bị Minh Diệu đánh ngất xỉu, Minh Diệu cũng lười giải thích nhiều như vậy, bịa đặt lung tung để biện hộ cho chuyện đêm qua. Đêm qua nữ quỷ bị thương rất nặng, cho nên trong thời gian ngắn chắc không tái xuất hiện. Đương nhiên Nghiêm Trọng không cần lo lắng an toàn tính mạng của mình.

Sau này Minh Diệu lại điện thoại cho Từ Mẫn một câu, Tống Tân chạy trốn, nữ quỷ kia lại được cứu đi, toàn bộ manh mối đã đoạn. Tuy quỷ sứ đã cam đoan, nhưng Minh Diệu vẫn cảm thấy không yên lòng. Dù sao quyền chủ động đang ở trong tay người khác, nữ quỷ lại không tình nguyện nói chuyện cho hắn. Hiện tại Minh Diệu có chút bội phục Tống Tân. Có thể khiến cho quỷ cam tâm tình nguyện làm mọi chuyện, đây không phải người dưỡng quỷ nào cũng có thể làm được. Tối thiểu tên mập mạp lại không có bốn sự này, có thể trao đổi với quỷ hồn, hơn nữa Tống Tân dùng phương pháp rất kỳ quái, ngay cả Hoài Tố cũng chưa từng nghe qua, cho nên Minh Diệu cảm thấy phải sớm tìm được Tống Tân, miễn cho đêm dài lắm mộng, lại xảy ra chuyện khác.

Dùng phương pháp bình thường không tìm thấy người, vậy chỉ có thể nhờ Từ Mẫn, dù sao phương diện tìm người của cảnh sát còn in hơn Minh Diệu nhiều. Minh Diệu nói chuyện của Tống Tân cho Từ Mẫn nghe, Từ Mẫn cũng sờ.

- Người muốn cảnh sát chúng ta giúp đỡ tìm người?

- Ân, ta cũng không có biện pháp.

Minh Diệu nói ra.

- Tống Tân là nhân vật nguy hiểm, ta rất khẳng định Trần Viêm là bị người ta giết.

- Như vậy, tại sao tên Tống Tân kia không có ở nhà? Cũng không có đến hiện trường vụ án!

Từ Mẫn không rõ.

- Ta hoài nghi, Tống Tân này, lợi dụng quỷ hồn giết người.

Minh Diệu giải thích, nói:

- Hình như hắn có thể sai sử một nữ quỷ, dựa vào ảo giác giết người, tuy ta không biết tại sao hắn giết vị hôn thê của mình, nhưng ta rất khẳng định, người này nhất định sẽ động thủ tiếp.

- Được rồi, ta thử xem.

Từ Mẫn thở dài một hơi.

- Người biết, cảnh sát chúng ta dựa vào bằng chứng nói chuyện, tên Tống Tân và Trần Viêm chết không có liên hệ với nhau, chỉ sợ không có hiệu quả gì.

- Ta biết rõ, người hết sức là được, dù sao cảnh sát các người nhiều người, nếu so với một mình ta thì mạnh hơn nhiều.

Minh Diệu nói xong, cúp điện thoại.

Minh Diệu hô một câu với Diệp Tiểu Manh ở trong phòng, Diệp Tiểu Manh cũng không có đáp ứng. Minh Diệu không có để ý, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Đối với việc dưỡng quỷ, Minh Diệu là gà mờ, nhưng mập mạp là chuyên gia, tuy Hoài Tố nói không rõ phương pháp Tống Tân dưỡng quỷ, Minh Diệu cảm thấy mình phải đi tìm mập mạp để thử thời vận.

- Không có khả năng.

Nghe Minh Diệu nói xong, mập mạp lắc đầu đầy khẳng định.

- Không có người nào dùng hòm gỗ để dưỡng quỷ, tuyệt đối không có khả năng.

- Nhưng mà Hoài Tố rất khẳng định, nữ quỷ được tên kia đưa tới, thả vào rương hòm.

Minh Diệu nói ra.

- Người cũng biết, Quỷ Hồn là một loại từ trường, dùng hòm gỗ, căn bản không cách nào ngăn cách quỷ hồn với ngoại giới được, như vậy chẳng bằng trực tiếp thả quỷ hồn ra bên ngoài còn tốt hơn, cũng không cách nào giúp quỷ hồn khôi phục.

Lê mập mạp giải thích.

- Chỉ có thể dùng bình sứ tím, tuyệt đối không có người nào dùng hòm gỗ để dưỡng quỷ.

- Vậy thì kỳ quái.

Minh Diệu xoa đầu, nói:

- Như vậy thì cái hòm đó được làm bằng cái gì, chẳng lẽ bỏ bình sứ tím trong hòm gỗ sao?

- Ta cảm thấy người chỉ để tâm tới những chuyện vụn vặt.

Lê mập mạp hừ một tiếng, nói:

- Con nữ quỷ kia cũng đã nói, là nó tự nguyện. Người có nghĩ tới hay không, tên Tống Tân kia chẳng có phương pháp dưỡng quỷ gì, mà là quỷ hồn kia tự nguyện giết người vì hắn.

- Tự nguyện?

Nghe được Lê mập mạp nói thế, Minh Diệu cũng sờ một chút, nói:

- Còn có quỷ như vậy sao? Không biết giết người là tăng thêm oan nghiệt cho bản thân sao?

- Có khả năng a.

Lê mập mạp để tay trên mặt bàn.

- Loại vật như quỷ hồn, đều là hoang tưởng, nói không chừng nữ quỷ kia ưa thích nghe Tống Tân nói chuyện, hoặc ưa thích giết người, cũng không phải là chuyện không được. Hoang tưởng nói trắng ra chính là bệnh tâm thần, bệnh tâm thần thì có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Minh Diệu gật đầu, không thể phủ nhận, Lê mập mạp nói cũng có đạo lý. Trước kia Minh Diệu cho rằng Tống Tân có phương pháp dưỡng quỷ, sai sử quỷ đi giết người, cho nên đi sai đường. Nói như vậy, cái hòm gỗ kia, không phải dùng để dưỡng quỷ, mà cái hòm gỗ đó được nữ quỷ chiếm dụng, rất có thể giống như Hoài Tố, có cha nàng ở bên trong.

142. Chương 145: Án Mất Tích

Ta còn gặp được quỷ sứ.

Minh Diệu nhìn Lê mập mạp nói ra:

- Không nghĩ tới a, không ngờ hiện tại còn có thể nhìn thấy hắn, ta còn tưởng rằng qua vài chục năm sau mới thấy hắn đấy.

- Người nói là tên gia hỏa rầm thú chuyên mặc trang phục trắng giống Bạch Vô Thường phải không?

Lê mập mạp cũng sờ một chút.

- Người nhìn thấy hắn trong hoàn cảnh nào?

- Ai biết được? Hình như hắn và nữ quỷ kia có quan hệ với nhau.

Minh Diệu nhún nhún vai.

- Dù sao hắn xuất hiện và mang nữ quỷ kia đi.

- Không nghĩ tới a, thật không nghĩ tới.

Lê mập mập gật đầu, nói:

- Lợi dụng chức quyền của hộ khách, gia hỏa đó thoát nhìn dáng vẻ đạo mạo, không nghĩ tới lại làm ra loại chuyện này.

- Nhưng cũng tốt, cuối cùng cũng trả xong nhân tình.

Minh Diệu cười cười.

- Bằng không luôn có cảm giác thiếu nợ hân, nếu không sau khi ta chết, ta sẽ cảm thấy hổ thẹn mà đi công ty đầu thai đấy.

- Người cũng muốn đi ngoại quốc à?

Lê mập mập nhìn Minh Diệu.

- Người không phải vẫn xem thường những tên gia hỏa sính ngoại hay sao?

- Đó là bởi vì ta không có tiền.

Minh Diệu nhìn tên Lê mập mập đang trợn trắng mắt.

- Lại nói, người biết, ta có chấp niệm với ngực lớn trong lòng nha.

- Ngực lớn, ta cũng có a!

Lê mập mập mang theo nụ cười xấu xa, nói:

- Nhưng của ta là D-CUP!

- Xéo đi, người là đồ thịt mỡ.

Minh Diệu cầm áo khoác, rời khỏi căn phòng ẩm ướt thiếu ánh sáng của Lê mập mập.

- Có tin tức gì không?

Minh Diệu cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào văn phòng của Từ Mẫn.

- Lại không gõ cửa, nơi này là cục cảnh sát, không phải nhà của người.

Từ Mẫn lườm hân một cái.

- Sao có thể nhanh như vậy, người thật sự cho rằng cảnh sát chúng ta có thần thông quảng đại sao, tìm người nói tìm là tìm, đó là Thần Tiên mới có thể làm, chúng ta là người.

- Thần Tiên cũng không có cách.

Minh Diệu đặt mông ngồi xuống ghế.

- Phương pháp mà Thần Tiên dùng, ta đã dùng qua, tìm không thấy.

- Nhưng có chuyện ta cảm thấy kỳ quái.

Từ Mẫn cau mày hỏi.

- Người nói nữ hài Trần Viêm kia, là bị Tống Tân sai sử quỷ giết chết? Vì cái gì?

- Ta biết rõ còn bảo người tìm giúp ta sao.

Minh Diệu móc trong túi một điều thuốc lá.

- Lòng người khó dò, còn phức tạp hơn ma quỷ nhiều lắm.

- Không cho phép hút thuốc, đây là phòng làm việc của ta.

Từ Mẫn đứng dậy, túm lấy điều thuốc lá chưa đốt của Minh Diệu, vò nát ném vào thùng rác.

- Đã biết rõ hút thuốc có hại, không sợ ung thư phổi sao?

Vừa nói, còn vỗ đầu của Minh Diệu một cái.

- Sợ cái gì, dù sao nhân sinh vô thường, chết sớm chết muộn đều phải chết.

Minh Diệu xoa chỗ đầu vừa bị đánh, lằm bằm.

- Cuộc sống của mình trôi qua rất tốt, không phải rất thoải mái sao?

- Nói như vậy Trần Viêm thật sự bị quỷ hù chết?

Từ Mẫn không để ý tới kháng nghị của Minh Diệu.

- Như vậy chuyện này được coi là vụ án linh dị?

- Ân, có thể xem là vụ án linh dị.

Minh Diệu gật đầu.

- Như vậy loại chuyện này vì cái gì còn muốn người tới tra?

Từ Mẫn có chút khó hiểu.

- Loại vụ án linh dị này không phải đã có những hắc y nhân kia phụ trách rồi sao? Tựa như những tên xuất hiện lần trước vậy, gọi là cái hiệp hội gì nhỉ?

- Hiệp hội nghiên cứu siêu tự nhiên Trung Quốc.

Minh Diệu nói ra.

- Loại bản án này, chỉ sợ người ta không để vào mắt.

- Vì cái gì?

Từ Mẫn cau mày hỏi.

- Không phải chuyên môn của bọn họ là quản những chuyện này sao?

- Nói là cái gì hiệp hội nghiên cứu siêu tự nhiên, kỳ thật đối với những bản án quỷ hồn, bọn họ cũng không quản.

Minh Diệu giải thích nói.

- Người ta ngại cấp bậc quá thấp, hơn nữa không có gì hay.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Từ Mẫn, Minh Diệu tiếp tục nói:

- Tuy hiệp hội phụ trách phá những vụ án linh dị, nhưng về quỷ hồn, bọn họ bỏ qua. Những thứ như quỷ hồn, bất kể là làm ác cũng tốt, giết người cũng được, phạm tội lớn, cuối cùng cũng đi đầu thai. Đã xác định hung thủ cuối cùng không lưu lại trên thế gian, người ta quản loại chuyện này làm gì. Nhân công cũng đòi tiền nha, hưởng hồ cho dù quản cũng không có cái gì tốt, bọn họ quản lý phần lớn mà yêu quái, ma quỷ, quái vật và tộc đàn, phòng ngừa bọn chúng làm ác trên thế gian, phá hư sinh hoạt của người bình thường. Đối với quỷ hồn làm ác, nhắm một mắt mở một mắt, đối với bọn họ mà nói, những thứ như quỷ hồn là phiền toái.

- Phiền toái cũng không thể mặc kệ nha.

Từ Mẫn nghe xong lời này, tức giận không có chỗ phát tiết. Những người của hiệp hội trước kia không cho Từ Mẫn ấn tượng gì tốt lắm, đều là bộ dáng cao ngạo. Nghe thấy hiệp hội mặc kệ quỷ hồn, tinh thần tự trọng của Từ Mẫn bộc phát.

- Đã có người chết, còn không nghiêm trọng sao? Vậy như thế nào mới được xem là nghiêm trọng?

- Quỷ hồn giết người, trước khi đầu thai sẽ phải trả oán nghiệt của mình gây ra, loại công việc này giao cho bộ phận tra tấn của địa phủ phụ trách là chuyên nghiệp nhất, mà hiệp hội kia... Hừ hừ, kỳ thật người bình thường chết sống đối với bọn họ mà nói, không là gì cả.

- Có ý gì?

- Người trong hiệp hội, tất cả đều là người có năng lực đặc thù, ví dụ như loại người giống như ta, phần lớn người trong hiệp hội đều có năng lực mạnh hơn ta cả. Đối với bọn họ mà nói, bản thân đã không còn thuộc phạm trù con người nữa, mà thuộc về nhân vật đứng ở trên đỉnh kim tự tháp, hoặc nói là nhân vật tiếp cận với thần cũng chưa đủ. Người bình thường đối với bọn họ mà nói, giống như một bầy kiến hôi, chết sống không có quan hệ gì tới bọn họ. Nhưng bọn họ cần loại cảm giác ưu việt này, cho nên mới ra tay duy trì trật tự sinh hoạt cho người bình thường. Nói tóm lại, người trong hiệp hội, là một đám biến thái, không xem mình ngang hàng với người bình thường.

- Cho dù tiếp cận với thần, nhưng dù sao vẫn là người, chỉ cần là người, sẽ có dục vọng, bọn họ duy trì trật tự sinh hoạt cho người bình thường khỏi bị quấy rầy cũng không phải là không có ràng buộc. Quốc gia trả thù lao, mà những yêu quái được bọn họ quản lý cũng có được chỗ tốt, có được không gian để sinh hoạt, mà loại như quỹ hồn, hai bàn tay trắng, người của hiệp hội khinh thường quản lý. Quỹ hồn quá nhiều, có người chết sẽ có quỹ, muốn xen vào cần rất nhiều nhân lực, còn xuất lực không thu lợi, không có chỗ tốt thực chất gì, cho nên việc quản lý quỹ hồn bị bỏ không. Đây cũng là nguyên nhân người bình thường nói mình gặp quỷ, mà không có người nào nói mình gặp yêu quái. Bởi vì những yêu quái bị quản lý quá gắt gao, đi ra ngoài mua gói thuốc cũng phải báo cáo. Còn quỹ hồn lại khác, tự do tự tại.

- Theo lý thuyết người nói thì hiệp hội cũng là một cơ quan nhà nước, nhưng người nói như vậy...

Từ Mẫn nghe Minh Diệu giải thích xong, trầm ngâm trong chốc lát, trong nội tâm có một loại cảm giác không thoải mái.

- Diệu bộ sao?

Minh Diệu cười cười.

- Người nói đúng, bọn họ rất điệu bộ. Đối với người có thể áp chế liền liền mạng áp chế, đối với những thứ không có giá trị lợi dụng thì sẽ không quan tâm tới. Hiệp hội chính là một tổ chức như vậy, dù sao từ khi ta bắt đầu hiểu rõ hiệp hội, bọn họ đã rất điệu bộ rồi. Nghe nói khi vừa mới thành lập cũng không tệ lắm, nhưng đó là chuyện của nửa thế kỷ trước kia. Chính người cũng công tác ở cơ quan nhà nước, có lẽ cũng biết rõ, cơ quan nhà nước hiện tại, nhân viên công vụ bên trong thối nát cỡ nào, cái này là nhân tính, không chịu được dục vọng ăn mòn.

- Thế người bình thường như chúng ta là cái gì?

- Vì bọn họ sáng tạo tài phú, và thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

Minh Diệu lại lấy một điều thuốc trong túi ra, đưa lên miệng và đốt.

- Chỉ có đối lập với người bình thường, bọn họ mới có cảm giác được sự ưu việt của mình.

- Vậy còn người thì sao?

Từ Mẫn nhìn Minh Diệu hỏi.

- Người có năng lực người bình thường không có, lại không phải người của hiệp hội.

- Ta sao?

Minh Diệu dùng tay gãi gãi cái mũi.

- Xem như người ngoài cuộc đi, lặng lẽ nhìn thế giới, mới có thể thấy rõ ràng hơn.

Lúc này, có tiếng đập cửa, tiểu Trương cục cảnh sát đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Minh Diệu ngồi ở chỗ kia, gật đầu chào hỏi.

- Chuyện gì?

Từ Mẫn hỏi, nàng biết rõ, nếu không có chuyện đặc biệt trọng yếu, tiểu Trương sẽ không tìm nàng, hiện tại Từ Mẫn vẫn đang tìm cơ hội rèn luyện tiểu Trương, để cho tiểu Trương có thể tự đảm đương một phía, cảnh sát làm việc nhiều năm như vậy, Từ Mẫn hơi mệt một chút, muốn nghỉ ngơi thật tốt.

- Đại tỷ, bên ngoài có người tới báo án, nói con gái của hắc mã tích, bốn giờ sáng hôm nay còn tiếp điện thoại, sau khi rời khỏi đây lại không quay về, gọi điện thoại cũng không có người nghe.

- Nói cụ thể.

Từ Mẫn ý bảo tiểu Trương ngồi xuống nói tiếp.

- Chuyện này như thế nào?

Từ Mẫn hỏi:

- Bất mãn mà mất tích thì trước 24 giờ không thể lập án, có tình huống gì đặc biệt sao?

- Nếu không ta đi ra ngoài trước nhé?

Minh Diệu thấy tiểu Trương và Từ Mẫn bàn công sự, cảm giác mình nên tránh đi một lúc.

- Không cần!

Từ Mẫn ngăn cả Minh Diệu, nói:

- Nói không chừng chúng ta còn nhờ người giúp đỡ, dùng phương pháp của người.

- Vậy sao, ta cảm thấy người tốt nhất nên nhìn thấy người báo án.

Tiểu Trương xấu hổ gãi gãi đầu.

- Không phải buổi chiều người bảo chúng ta chú ý tới bạn trai của người chết Trần Viêm kia nhiều hơn một chút hay sao? Người mất tích hình như cũng là đồng sự của hắn.

Minh Diệu và Từ Mẫn sững sờ, chẳng lẽ có quan hệ với Tống Tân? Minh Diệu chưa bao giờ tin tưởng vào sự trùng hợp, hắn và Từ Mẫn liếc nhau, Từ Mẫn gật gật đầu, đứng dậy.

- Đi, đi xem.

Tiểu Trương dẫn hai người đi gặp người báo án, lão đầu tự xưng là cha của nữ hài.

- Lão tiên sinh, trước không cần phải gấp, người trẻ tuổi buổi tối đi ra ngoài chơi cả đêm không về cũng là chuyện rất bình thường hiện giờ, có khả năng nàng và bạn bè của mình đi ra ngoài chơi cũng không chừng.

Phụ trách tiếp đãi là một nữ cảnh sát an ủi lão đầu.

- Không có khả năng.

Lão đầu lắc đầu.

- Con gái của ta ta biết rõ, nó chưa bao giờ rời khỏi nhà khi trời tối, hơn nữa rạng sáng vẫn thấy nghe máy, đồng chí cảnh sát, hỗ trợ tìm còn gái của ta đi, ta rất sợ nó xảy ra chuyện gì đó.

- Đại gia, ta là tổ trưởng của tổ điều tra, ta họ Từ.

Từ Mẫn ngồi xuống gật đầu với lão đầu.

- Trước không nên gấp, đem quá trình diễn ra nói rõ cho chúng ta nghe, chúng ta sẽ tìm giúp ngài.

Lão đầu an ổn cảm xúc một chút.

- Lúc bốn giờ sáng, đột nhiên điện thoại vang lên, người biết, ta lớn tuổi, ngủ rất ít và không sâu nên bừng tỉnh. Nghe thấy con gái của ta đang nói chuyện với một người nào đó trong điện thoại, sau đó vội vàng mặc quần áo đi ra ngoài, ta chưa biết chuyện gì, liền hỏi nó, nó nói đồng sự có chuyện quan trọng nhờ nó giúp, đi xuống dưới lầu, sẽ nhanh chóng quay lại, kết quả ta chờ tới sáu giờ sáng, nó cũng không có trở lại, ta có gọi điện tới di động nhưng không có ai bắt máy. Ta vốn cho rằng nó đã đi làm, nhưng đến lúc tan việc, nó còn không có trở lại, ta có gọi điện thoại tới công ty của nó để hỏi. Kết quả nghe người ta nói, hôm nay nó không có đi làm.

- Biết rõ người điện thoại là ai không?

Minh Diệu đặt câu hỏi.

- Không biết, nó không có nói!

Lão đầu lắc đầu, nói:

- Chỉ nói là có chuyện cần đi.
- Có phải là đến nhà người thân hoặc bạn bè không?
- Không biết.

Lão đầu lắc đầu, nói:

- Ta đã điện thoại hỏi bạn bè của nó và những người thân quen, nhưng không ai thấy nó tới nhà cả.

Từ Mẫn nhìn kết quả báo án, Tô Nham, nữ, 24 tuổi, quả nhiên là người cùng làm tại công ty của Tống Tân, hơn nữa còn là đồng sự cùng làm tại một bộ môn.

- Yên tâm đi, đại gia.

Từ Mẫn gật đầu nhìn lão đầu.

- Chúng ta sẽ cố hết sức tìm con gái lại giúp ngài, ngài hãy đi về trước đi, nếu có tin tức chúng ta sẽ thông tri cho ngài trước tiên.
- Chờ một chút.

Đột nhiên Minh Diệu mở miệng hỏi:

- Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, con gái của ngài có bạn trai chưa?
- Không có!

Lão đầu lắc đầu, nói:

- Nó còn nhỏ, gia giáo nhà chúng ta rất nghiêm, nó chưa từng qua lại với bạn trai.

Nhìn thấy lão đầu báo án đi ra khỏi cục cảnh sát. Từ Mẫn quay đầu lại, nhìn Minh Diệu, hỏi:

- Hỏi có bạn trai hay không là có ý gì?
- Ta chỉ muốn biết cô bé này có còn là xử nữ hay không thôi, nhưng lại không thể hỏi quá trực tiếp.

Minh Diệu cầm tấm hình lão đầu đưa, phía trên là một nữ hài đang cười vui vẻ, vừa nhìn đã biết tính cách sáng sủa hoạt bát.

- Trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, cô bé này rất có thể đã bị Tống Tấn gọi đi.
- Làm sao người biết?

Minh Diệu không nói gì, nữ quỷ đêm qua bị Diệp Tiểu Manh đánh thành suy yếu, trong thời gian ngắn không thể khôi phục nguyên khí, không cần phải nói tới chuyện đi ra ngoài hại người, cho dù có cũng tuyệt đối không đi xa được. Nhưng Minh Diệu lại biết một phương pháp tương đối độc ác, có thể làm cho nữ quỷ khôi phục lực lượng trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa còn trở nên hung ác hơn trước kia, càng thêm lợi hại, mà loại phương pháp này, cần máu của một xử nữ.

Điện thoại vang lên lúc nửa đêm, Tô Nham có chút buồn bực. Vốn đang ngủ ngon, không nghĩ tới đột nhiên bị điện thoại đánh thức, nhìn ra ngoài trời, mới rạng sáng hơn bốn giờ.

Là ai điện thoại tới vào sáng sớm như vậy, Tô Nham cảm thấy kỳ quái, nàng cầm lấy điện thoại, là một dãy số lạ không quen.

- Tô Nham đây, ai thế?
- Là ta, Tống Tân!

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc.

- Tống... Tống Tân?

Nghe được âm thanh của Tống Tân, Tô Nham cũng cảm thấy sững sốt. Tên Tống Tân này, nửa tháng nay không tới công ty, gọi điện cũng không tìm được người, cũng không có xin nghỉ phép, tin tức cũng không có, nhưng không ngờ lại gọi điện cho nàng vào lúc bốn giờ sáng.

143. Chương 146: Điện Thoại Gọi Tối Lúc Rạng Sáng

- Người ở chỗ nào? Nửa tháng nay không có đi làm, cũng không có điện thoại xin nghỉ phép, người điện thoại cho ta vào sáng sớm thế này, có chuyện gì xảy ra à?

- Ân, ta có chút chuyện, muốn nhờ người hỗ trợ!

Tống Tân nói bên đầu dây bên kia, mang theo giọng nói âm áp.

- Xảy ra chuyện gì?

Tô Nham không đợi Tống Tân nói chuyện, liền bổ sung một câu:

- Trước tiên ta phải nói rõ, nếu vay tiền, tối đa chỉ có thể cho người mượn vài ngàn, nhiều hơn ta không có đâu.

- Ân... Không phải vấn đề tiền!

Tống Tân lại nói bên đầu dây bên kia.

- Nhưng ta thật sự đang gặp phiền toái lớn, cần người giúp ta.

- Rất cuộc là chuyện gì?

Tô Nham có chút kỳ quái, quan hệ giữa nàng và Tống Tân không tệ, trong công ty cũng thường nói chuyện phiếm với nhau. Nếu là vay tiền, với quan hệ giữa nàng và Tống Tân, tối đa cũng chỉ có thể cho hắn vay mấy ngàn đồng, nhiều hơn lại không được. Nhưng Tống Tân nói không phải vay tiền, điều này làm cho Tô Nham cảm thấy rất buồn bực, nàng có thể giúp đỡ cái gì chứ?

- Trong điện thoại khó mà nói hết.

Tống Tân thở dài trong điện thoại, thanh âm có chút uể oải.

- Có thể ra đây được không? Ta đang ở ngay dưới lầu nhà của người, không làm mất bao nhiêu thời gian của người đâu.

- Hiện tại sao?

Tô Nham nhìn qua cửa sổ, hơn bốn giờ nên trời còn chưa sáng rõ, nhưng từ ánh sáng của điện thoại vẫn có thể nhìn thấy được, trong loại thời tiết giá rét này, có rất ít người đi ra khỏi nhà tập thể dục, hướng chỉ vào đêm tối thế này.

- Làm ơn đi, nhân mạng quý giá, hơn nữa bạn bè của ta không nhiều lắm, người có thể nhờ giúp đỡ lại càng ít.

Trong lời nói của Tống Tân mang theo vẻ cầu khẩn.

- Được rồi.

Tô Nham thở dài, thích chỗ mũi vào chuyện người khác, dễ mềm lòng, là tính cách của Tô Nham. Đương nhiên nàng không thể vô tình mà cự tuyệt yêu cầu của Tống Tân, huống chi Tống Tân đã ở dưới lầu.

Tô Nham liền mặc mấy lớp quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng âm thanh điện thoại vang lên đã đánh thức cha nàng đang ngủ ở phòng kế bên. Lúc Tô Nham đi giày, cha nàng thò đầu từ phòng ra.

- Mới hơn bốn giờ, con muốn đi đâu à?

- Có người bạn xảy ra chuyện, cần con hỗ trợ, rất nhanh sẽ trở lại.

Tô Nham mang giày vào.

- Không cần lo lắng, con chỉ đi xuống lầu thôi, sẽ lên nhanh thôi mà.

- Bên ngoài lạnh lắm, mặc nhiều quần áo vào.

Cha nàng dặn dò.

- Biết ạ!

Tô Nham phủ thêm một lớp áo khoác ngoài, vội vã chạy ra cửa.

Từ trên lầu đi xuống, Tô Nham nhìn khắp bốn phía, nhưng không có nhìn thấy thân ảnh của Tống Tân, gió lạnh thổi qua, Tô Nham rung mình, rạng sáng mùa đông rất lạnh, đèn ven đường đã hỏng mất, chỉ có vài cái còn sáng, nhưng vì như thế, cảnh trời tối rất âm trầm.

- Đúng là đáng chết, đã gọi mình đi xuống, còn tránh đi nơi nào thế?

Tô Nham lăm bầm vài câu, vừa định lấy di động ra gọi cho Tống Tân, nhưng lại nhìn thấy trong một góc âm u không xa, có một bóng người đi ra.

- Tống Tân? Là Tống Tân sao?

Bóng người đứng ở một góc nhỏ cho nên đèn đường không có chiếu tới, Tô Nham thấy không rõ lắm, nhỏ giọng gọi vài tiếng.

Nghe thấy Tô Nham gọi, bóng người đi từ từ tới trước mặt nàng. Một bước hai bước ba bước, từ từ đi tới, lúc này Tô Nham mới nhìn rõ, người này mặc một bộ áo khoác cực lớn, mang theo mũ len và mang kính râm, ngoài miệng còn đeo một bộ khẩu trang, cho nên không nhận ra đó là ai, bây giờ là rạng sáng, trên đường vắng vẻ không người qua lại, mà cách ăn mặc như vậy lại giống mấy tên biến thái và sát thủ giết người, làm cho Tô Nham giật mình, nàng vô ý thức muốn hô cứu mạng.

- Đúng kêu, là ta!

Bóng người mở miệng nói chuyện, là âm thanh của Tống Tân.

- Hừ chết ta.

Tô Nham vỗ vỗ trái tim đang đập loạn của mình, sau đó dấn một quyền lên vai của Tống Tân.

- Người là đồ chết tiệt, nửa tháng không thấy bóng dáng, gặp mặt đã dọa người.

Tống Tân không nói gì, con mắt và khẩu trang đã che khuất gương mặt của hắn, Tô Nham không nhìn ra biểu lộ của hắn..

- Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, thần thần bí bí.

Tô Nham cau mày hỏi. Nàng có thể nhận ra Tống Tân có chỗ không đúng, nhưng không biết không đúng ở đâu. Trước kia Tống Tân không thích nói chuyện, có chút nặng nề, nhưng tóm lại cũng được xem là người tốt, người khác nói hắn cái gì hắn cũng không tức giận, nhưng lần gặp mặt này, loại cảm giác này đã không đúng.

- Ta cần người hỗ trợ, nhân mạng quan trọng a.

Bởi vì mang theo khẩu trang, ngữ điệu của Tống Tân trầm thấp, nghe giống như âm thanh trong các bộ phim kinh dị.

- Hơn nữa ta cũng không thể tìm người khác giúp đỡ, cho nên ta chỉ có thể tìm người.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Tống Tân ấp úng cả buổi, cũng không nói là chuyện gì, cho nên Tô Nham không kiên nhẫn.

- Người tin tưởng trên đời này có quý không?

Tống Tân hỏi ra một vấn đề làm Tô Nham lạnh run. Đường tối như vậy, nàng một thân nữ tử, một gia hỏa đứng đối diện ăn mặc như biến thái và sát thủ, sau đó lại nói thẳng một câu “Người tin tưởng có quỷ không”, Tô Nham cảm thấy chuyện này giống như một cảnh trong phim kinh dị.

- Người không nên làm ta sợ a...

Tô Nham run rẩy, không biết là vì thời tiết lạnh hay là do sợ hãi.

- Nếu không người tìm người khác đi, ta không thể giúp người.

Nói xong lời này, Tô Nham muốn chạy lên lầu, nhưng Tống Tân đã bắt tay của Tô Nham lại, Tô Nham nhìn không được muốn gọi lớn, nhưng chưa gào lên, cổ họng đã bị chặn lại, che miệng chính là Tống Tân, chỉ phát ra âm thanh “A... A...”.

- A, không nên hét lên, ta không có ác ý.

Tống Tân nói nhỏ vào tai của Tô Nham.

- Ta buông tay ra, người không nên hét lên, ta sẽ đem đầu đuôi câu chuyện kể cho người nghe, yên tâm, ta sẽ không hại người.

Nhìn thấy Tô Nham hoảng sợ gật đầu, Tống Tân mới từ từ che miệng của Tô Nham lại.

- Ta gặp được quỷ, hơn nữa có luôn quần quít lấy ta, muốn giết ta, ta thật sự không có cách nào.

- Chuyện này có liên quan gì tới ta?

Trong âm thanh của Tô Nham mang theo giọng điệu run run, nàng muốn chạy về nhà, nhưng tay của nàng bị Tống Tân giữ lại.

- Ta ở thành thị này không quen biết bao nhiêu người cả, người có thể giúp đỡ lại càng ít hơn, ta trái lo phải nghĩ, cũng chỉ có người là thích hợp.

Tống Tân thở dài một hơi.

- Ta tìm được một cao nhân, hẳn nói hẳn có thể thu phục con quỷ kia, nhưng thiếu một thứ, cho nên ta mới đi mượn người.

- Là thứ gì? Cái gì đó? Ta không có gì cho người mượn nha.

Trong giọng nói của Tô Nham mang theo tiếng nức nở.

- Không riêng gì ta, ngay cả bạn của ta cũng bị liên quan tới.

Tống Tân tiếp tục nói.

- Người đã nhìn thấy rồi, lần trước ở công ty, vào lúc tan ca ta có đứng nói chuyện với một người đẹp trai, người còn nói hẳn rất tuần tú.

Vừa nói như vậy, Tô Nham nhớ lại, đó là anh chàng đẹp trai mở GLF, tuy không biết tên là gì, nhưng ấn tượng đầu tiên của Tô Nham rất tốt với hắn.

- Mạng của hai người chúng ta đang nằm trong tay người, cầu người hãy giúp đỡ chúng ta.

Nói xong Tống Tân quỳ xuống trước mặt Tô Nham.

144. Chương 147: Tô Nham Bị Bắt Cóc

Người không nên như vậy.

Hiện tại Tô Nham đã quên sợ hãi, nàng vội vàng nâng Tống Tân dậy.

- Ta giúp, ta giúp người là được rồi, người mau đứng dậy đi.

- Người thật sự nguyện ý?

Tổng Tân ngẩng đầu nhìn Tô Nham.

- Chỉ cần người có thể giúp chúng ta, cho dù điều kiện gì chúng ta cũng đáp ứng.

- Chỉ cần ta có thể giúp được, ta sẽ tận lực.

Tô Nham thở dài, bất kể thế nào, Tổng Tân và nàng cũng là đồng sự, người ta đã cầu tới như vậy. Chứng tỏ chuyện này nhất định không còn cách giải quyết. Càng huống hồ, nếu không hỗ trợ, thì anh đẹp trai mở GLF cũng bị nguy hiểm.

- Nói rõ chuyện này đi, nếu có nguy hiểm gì, ta sẽ không đáp ứng.

- Yên tâm, không có nguy hiểm, chỉ hơi đau nhức mà thôi.

Tổng Tân gật gật đầu.

- Ta cần một chút máu của người, chỉ cần một chút là có thể.

- Máu? Làm gì vậy?

Tô Nham cau mày hỏi, ra chút máu cũng không sao, nhưng nàng có chút sợ đau.

- Cao nhân kia nói cho ta biết, nếu muốn tiêu diệt quỷ một cách triệt để, cần máu của xử nữ lớn hơn 18 tuổi.

Tổng Tân nói ra.

- Chỉ cần một chút là đủ rồi, người biết đấy, chúng ta rất buồn bực, bạn bè quen biết không nhiều lắm, bạn nữ lại càng ít hơn, ta thật sự không có cách nào, cho nên mới tìm người.

- Ân...

Tô Nham xấu hổ một chút, tên Tổng Tân này, tại sao lại nói ra những lời “Xử nữ” ở trước mặt của nữ nhân chứ.

- Một chút là bao nhiêu?

- Một lượng nhỏ là đủ, nhưng máu chỉ được sử dụng với tư cách là thuốc dẫn, người biết, hiện tại muốn tìm nữ nhân tuổi lớn hơn 18 mà vẫn còn là xử nữ, còn khó hơn đi tìm khủng long nhiều. Ta suy nghĩ, trong tất cả nữ nhân mà ta quen biết, cũng chỉ có người là người có phong cách chính phái, cho nên mới đi tìm người.

- Được rồi.

Tô Nham gật đầu, nói:

- Ta giúp người là được chứ gì.

- Rất đơn giản.

Tổng Tân lấy trong túi quần một cái bình nhỏ, trong bình nhỏ có chất lỏng trong suốt, cũng không biết là cái gì.

- Người chỉ cần nhỏ vài giọt vào đây là được rồi.

- Được rồi.

Tô Nham thở dài một hơi, cau mày nhìn ngón tay của mình, sau đó hung dữ liếc nhìn Tổng Tân, nói:

- Nhớ rõ người thiếu nợ ta, ta sợ đau nhức nhất đấy.

Nói xong, liền cắn nát ngón trỏ của mình.

- Đây, ta lắm miệng hỏi một câu.

Tổng Tân ho khan một tiếng.

- Người... Là xử nữ chứ?

- Xéo đi, muốn hay không!

Tô Nham xấu hổ một chút, nói:

- Không cần thì ta về nhà, không ngờ người không biết xấu hổ đi hỏi nữ nhân câu này, người ta đã lớn như vậy, ngay cả bạn trai cũng chưa có đấy!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Tống Tân cười hắc hắc hai tiếng, mở nắp chai.

- Nhỏ vào đây là được rồi.

Miệng bình vừa mở ra, một mùi gay mũi trong bình bay ra, Tô Nham cảm thấy đầu óc chóng mặt choáng váng, sau đó mất đi tri giác.

Đợi tới lúc Tô Nham mở mắt ra, trước mắt chính là bóng tối. Hai mắt giống như bị cái gì đó che kín, bản thân nàng nằm trên một cái mặt bằng thô ráp, nàng giãy dụa một chút, phát hiện tứ chi cũng không thể nhúc nhích, hình như bị buộc chặt. Bên tai thỉnh thoảng nghe được âm thanh tí tách truyền tới. Hơn nữa còn có một cảm giác đau đớn như tứ chi bị xé rách truyền tới.

- Tống Tân, Tống Tân, chuyện gì xảy ra thế?

Tô Nham gọi lớn.

- Cứu mạng a, cứu mạng a.

Nhưng nàng gọi không có chút tác dụng nào, không biết tại sao, Tô Nham có cảm giác cổ tay và cổ chân ứa sưng, nương theo đó là cảm giác đau đớn. Nàng cảm giác có chút chóng mặt, tứ chi vô lực.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một đạo ánh sáng, tấm vải che mắt cũng mở ra, Tô Nham có thể nhìn rõ. Bây giờ mình đang ở trong một căn phòng nhỏ, cửa sổ bốn phía đều bị đóng đinh, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng qua khe ván, hiện tại đã là hừng đông, tứ chi bị xích sắt thô to khóa cứng lại, không cách nào nhúc nhích, hơn nữa hai cổ tay và cổ chân, đều có vết thương, máu tươi của mình không ngừng từ vết thương chảy ra, cảm giác ứa sưng và âm thanh tí tách mà mình nghe, chính là máu từ miệng vết thương chảy ra.

- Tống Tân, người là đồ hỗn đản, người là đồ biến thái, người muốn làm gì vậy?

Tô Nham thấy rõ, người cởi bỏ tấm vải che mắt của nàng, chính là tên Tống Tân lúc sáng gọi nàng ra ngoài. Tống Tân lúc này, đã bỏ kính râm và khẩu trang ra rồi, đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng nằm trên bệ đá.

- Hỗn đản, người là đồ biến thái, ta muốn báo động. Ta cảnh cáo người, mau thả ta ra, cha ta biết rõ ta đi ra ngoài. Nếu như ta chưa trở về, nhất định sẽ báo cảnh sát tìm ta, đến lúc đó bắt người đi ngồi tù, người là đồ bất cộc, dám làm ta bị đả thương.

Tô Nham chửi rửa mười tám đời của Tống Tân.

- Xem ra người vẫn còn nhiều khí lực, quá tốt.

Tống Tân lạnh lùng cười cười.

- Ta còn sợ người chết quá nhanh đấy, như vậy ta rất đau đầu đấy.

- Rốt cuộc người muốn làm gì?

Mất quá nhiều máu nên làm cho não của nàng thiếu dưỡng khí, cho nên suy nghĩ có chút mơ hồ, nàng dùng ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm vào Tống Tân, ***g ngực không ngừng phập phồng.

- Hỗn đản, không nghĩ tới người là loại người này, ta thật sự là mù mắt, ta lại đi tin tưởng người.

- Người đúng là mù mắt, nếu không người cũng không vừa ý tên hỗn đản như Nghiêm Trọng đầu.

Tống Tân khinh thường cười nói, hất đuôi tay ra, vuốt ve mặt của Tô Nham.

- Nhưng yên tâm, ta sẽ cho người và hần được gặp mặt nhau, thời gian sẽ không dài đâu.

- Rốt cuộc người muốn làm gì.

Cảm giác sợ hãi bao trùm toàn thân của Tô Nham, nàng nhìn Tống Tân là người vốn trung thực, lúc này giống như ma quỷ.

- Ta chưa từng đắc tội người, tại sao người lại đối xử với ta như vậy?

- Không tại sao, ta cần, không hơn.

Tống Tân lắc đầu.

- Về phần công dụng, ta nói rồi, ta cần máu của xử nữ hơn 18 tuổi, mà người là người duy nhất ta quen biết, cũng là lựa chọn trong thời gian ngắn nhất của ta.

- Người để cho ta đi, van cầu người, ta không phải xử nữ, ta đã lừa người đấy.

Tô Nham khóc thành tiếng.

- Ta cam đoan nhất định sẽ không nói ra, van cầu người, xin người...

Tống Tân lắc đầu, hần không để ý Tô Nham cầu khẩn, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

- Tống Tân, người là vương bát đản, người chết không được yên lành.

Tô Nham nhìn thấy Tống Tân không buông tha mình, chửi ầm lên, lớn tiếng kêu cứu mạng, hy vọng có người qua đường chú ý tới. Tuy không biết hiện giờ mình đang ở đâu, nhưng đây là phương pháp tốt nhất hiện giờ.

Đóng cửa lại, mặc cho Tô Nham kêu to, Tống Tân vẫn giữ nguyên dáng vẻ thờ ơ. Nơi này rất vắng vẻ, cho dù Tô Nham kêu vỡ yết hầu, cũng không có người nghe thấy.

Đi tới một bàn trang điểm cổ kính trong góc phòng, mặc dù bề ngoài của cái bàn trang điểm này không có tổn hại gì, nhưng đã có khí tức của lịch sử, tuyệt đối là đồ cổ.

Tống Tân ngồi trước gương bàn trang điểm, dùng tay gõ nhẹ tấm gương. Trên mặt kính của tấm gương, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng một nữ nhân mặc bộ sườn xám, tóc búi cao, nhưng bóng dáng rất nhạt, cần nhìn kỹ mới có thể thấy rõ ràng. Sắc mặt nữ nhân kia tái nhợt, chính là nữ quỷ bị Diệp Tiểu Mạnh đánh trọng thương.

- Thật sự phải làm như vậy sao?

Nữ quỷ trong gương cau mày nhìn Tống Tân.

- Phải biết rằng, loại chuyện này thương thiên hại lý, nữ hài tử kia không phải bạn của người sao?

- Nàng không là bạn của ta.

Tống Tân lắc đầu.

- Chỉ là một nữ nhân ham mê phú quý mà thôi, loại nữ nhân này không đáng đồng tình. Nhưng người nói lời này, chẳng lẽ không muốn tiếp tục làm hay sao?

- Không phải.

Nữ quỷ thở dài.

- Ta thế nào cũng không sao, ta chỉ sợ người...

- Ta cái gì cũng không sợ.

Tống Tân chen ngang lời của nữ quỷ.

- Chỉ cần người hồi phục lực lượng, trên thế giới này không có bất cứ người nào xúc phạm tới ta.

Nói đến đây, Tống Tân nói thêm.

- Hơn nữa người nói cho ta biết phương pháp kia đã từng nói qua, sau khi ngâm máu của xử nữ, chẳng những người có thể khôi phục lực lượng. Hơn nữa còn lợi hại hơn trước kia, như vậy chúng ta không cần phải sợ gia hỏa đi theo Nghiêm Trọng. Giết hắn, giết Nghiêm Trọng, giết tất cả người xem thường ta, ảnh hưởng đến chúng ta.

Nữ quỷ vốn còn muốn nói gì, nhưng Tống Tân khoát tay.

- Không cần nói, bây giờ người rất suy yếu, cần phải giữ sức lực, tiến hành việc kế tiếp.

Nữ quỷ thở dài, gật đầu, biến mất trong gương.

Tống Tân đẩy bàn trang điểm ra ngoài, dùng sức tách tấm gương đồng trên bàn trang điểm ra, cái gương đồng vốn là một thể với bàn trang điểm, có bản lề cố định trên bàn trang điểm. Tống Tân cũng lười đi tìm công cụ, cứ như vậy dùng man lực tháo tấm gương xuống, bàn trang điểm vốn hoàn hảo, bởi vì thiếu tấm gương đồng, chỉ còn lại một lỗ hổng rách rưới và gỗ vụn.

Tống Tân cầm lấy gương đồng, dùng tay áo lau lau mặt gương, gật đầu thỏa mãn.

- Kế tiếp phải nhìn người, năng càng sợ hãi, hiệu quả càng tốt, lực lượng người đạt được càng lớn.

Tống Tân cầm lấy gương đồng, đi vào trong phòng khóa Tô Nham.

Cuống họng của Tô Nham đau rát, một mực lớn tiếng kêu cứu đã hao phí nhiều sức lực, máu trong thân thể không ngừng xói mòn. Tuy không chảy ra quá nhiều, nhưng miệng vết thương không có khép lại, máu vẫn luôn chảy ra, mang đi lực lượng của Tô Nham. Nàng cảm giác toàn thân có chút rét run, sau khi dùng nhiều sức kêu cứu, đầu óc choáng váng, nàng biết rõ, nguyên nhân là do mất máu quá nhiều.

Lúc này Tống Tân cầm tấm gương đồng lớn tiến vào, Tô Nham bắt đầu chửi rửa Tống Tân ầm lên.

Tống Tân cũng không thềm để ý tới tiếng chửi mắng của Tô Nham, hắn trực tiếp đi đến trước bệ đá Tô Nham đang nằm, trên cái bệ đá có một rãnh không lớn, hắn tận lực đào rộng ra, không ấu chảy ra ngoài, toàn bộ hội tụ vào trong cái rãnh này, máu đỏ tươi mang theo mùi tanh, nhưng máu vẫn mang theo một ít hơi ấm.

Tống Tân ngồi xổm người xuống, bỏ gương đồng vào trong cái rãnh, không lớn không nhỏ rất vừa vặn, gương đồng chìm xuống, máu tươi bao phủ cả tấm gương.

- Người tốt nhất đừng kêu.

Tống Tân đứng dậy, lạnh lùng nhìn Tô Nham.

- Như vậy mới có thể chết chậm một chút, ta cũng không hi vọng người chết nhanh như vậy.

Nói xong liền quay đầu rời khỏi phòng.

- Tống Tân người là vương bát đản, người chết không yên lành.

Tiếng chửi mắng của Tô Nham từ sau truyền tới.

- Ta biết người sắp không chửi nổi nữa đấy.

Tống Tân cầm lấy quần áo, đi ra khỏi phòng.

- Ta muốn tìm địa phương ngủ một giấc, chỉ sợ buổi tối còn rất nhiều chuyện phải làm, tại đây quá ồn, trong chốc lát sẽ ồn hơn nữa.

Nghe được lời nói của Tống Tân, Tô Nham sững sờ một chút, không hề hét lên nữa, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, âm thanh gì cũng không có, hình như Tống Tân rất yêu tâm bỏ nàng ở nơi này, bản thân hắn rời khỏi đây, Tô Nham bắt đầu đánh giá bốn phía của phòng, tìm kiếm phương pháp chạy trốn.

Không biết như thế nào, Tô Nham có cảm giác tay của mình có cái gì động đậy. Nàng quay đầu lại xem xét, quá sợ hãi, có một con chuột to lớn đang ở trên tay của nàng, con chuột này to như bắp tay của người lớn, trên ngón chân của nó có móng vuốt sắc bén, con mắt sáng lên, hình như đang quan sát Tô Nham, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh chi chi...

Tô Nham chưa từng nhìn thấy con chuột nào lớn như vậy, nàng kinh hoảng đứng đưa cánh tay, muốn xua đuổi con chuột đi, nhưng có thể vì như vậy, đã làm kinh động con chuột, con chuột hé miệng, cắn vào bàn tay đang đứng đưa của Tô Nham.

- Có chuột, cứu mạng ah!

Tô Nham kêu to lên, có lẽ quá sợ hãi, Tô Nham không còn cảm giác đau đớn, nàng bị con chuột này cắn làm sợ hãi, cho nên nàng hét lên rất lớn.

- Chi chi chi chi.

Âm thanh làm cho người ta gợn tóc gáy càng ngày càng nhiều, âm thanh này giống như tiếng ác quỷ đòi mạng. Tô Nham mới phát hiện, không biết lúc nào, trong phòng đã bị chuột che kín, đủ loại, lớn, nhỏ, các loại màu sắc, dạng gì cũng có, đang từ từ bò về phía nàng, có mấy con tiến vào quần của Tô Nham, Tô Nham có thể cảm giác được móng vuốt của nó đang cào lên thân thể của mình.

- Cứu mạng a, có chuột a, ai tới đây cứu mạng ta a!

Hiện tại việc duy nhất Tô Nham có thể làm, chính là khóc và la hét kêu cứu.

Không qua bao lâu, trên người của Tô Nham đầy chuột, phủ khắp toàn thân của nàng, nhìn từ đằng xa, cũng không nhìn ra nơi đây có người, có, cũng chỉ là vô số con chuột đang động đậy mà thôi. Tuy nhìn không thấy, nhưng Tô Nham có thể cảm nhận rõ ràng, những con chuột đang gặm cắn, xé rách, làm cho nàng có loại cảm giác mong mình chết ngay lập tức.

Một cổ cảm giác đau đớn từ trên đùi truyền tới, hình như đang bị gặm cắn, hơn nữa cắn rất sâu. Không phải rất đau, nhưng nghe được âm thanh tiếng xé thịt và nhai thịt, đây tuyệt đối không phải là chuột, bởi vì chuột không cắn sâu như thế.

- Xèo...xèo, xèo...xèo.

Tiếng chuột kêu dồn dập, không ngừng bò qua bò lại trên người của Tô Nham. Tô Nham cảm giác nàng buồn nôn, không riêng gì buồn nôn, còn có sợ hãi.

Trên người không ngừng có cảm giác bị vật thể bén nhọn đâm sâu vào thân thể, có cảm giác như không phải là chuột đang bò. Tô Nham lắc lư đầu một chút, không còn nhìn thấy chuột bò nữa, mở to mắt, nàng nhìn thấy chuyện còn kinh khủng hơn nữa.

Y phục của Tô Nham bị chuột cắn nát vụn, rách rưới không ra hình thù, lộ ra làn da bên trong, da thịt của nữ hài vốn sáng bóng tinh tế, hiện tại đã khó coi, làn da rách bươm, thịt nát đỏ tươi hiện ra, nhìn còn rách nát hơn cả da heo.

Chuyện càng kinh khủng hơn là, làm cho Tô Nham chết khiếp, trên người bò đầy rắn, đầu lưỡi của rắn phun ra nuốt vào, phát ra âm thanh “Tê tê”. Mấy con rắn không ngừng cắn nuốt mấy con chuột không kịp bỏ chạy, dài, ngắn, nhận ra, không biết, đủ loại rắn, từ trên đùi của Tô Nham bò lên. Cảm giác lạnh như băng, làm cho Tô Nham run rẩy. Không biết lúc nào, trong phòng đã không có chuột, thay vào đó là đủ loại rắn, đang nhúc nhích từ từ trên người của Tô Nham.

- Ah ~~

Trong phòng nhỏ không còn bóng người, truyền ra âm thanh thảm thiết của nữ nhân.

Trời từ từ tối lại, gió thổi vào người có chút lạnh lẽo, Diệp Tiểu Manh co cái cổ lại.

Nghe nói lại có không khí lạnh sắp tới, nhiệt độ sẽ hạ xuống, thời tiết mắc toi lạnh như vậy, ở trong nhà lại thoải mái hơn. Minh Diệu đáng chết kia, không nên dắt nàng ra ngoài. Diệp Tiểu Manh không khỏi lẩm bẩm mấy câu sau lưng Minh Diệu, nhất thời thất thần, không có phát hiện Minh Diệu đột nhiên dừng lại, cho nên đâm đầu vào lưng của hắn.

145. Chương 148: Sân Chơi Bị Bỏ Hoang

- Như thế nào, đột nhiên dừng lại không nói à!

Diệp Tiểu Manh xoa xoa chỗ đau nhức trên trán.

- Hắc!

Minh Diệu quay đầu lại, nhìn về mặt của Diệp Tiểu Manh và cười khổ.

- Tới chậm, nữ hài kia chết rồi.

- Ah, làm sao lại như vậy?

Diệp Tiểu Manh nghe xong lời này liền cấp bách. Trước khi đi Minh Diệu đã từng nói qua, muốn đi cứu nữ hài gặp nguy hiểm kia đi, nhưng bây giờ lại nghe nói nữ hài kia đã chết, cho nên khó hiểu.

- Làm sao người biết?

Minh Diệu nhặt con hạc giấy trên mặt đất lên, đưa cho Diệp Tiểu Manh xem, con hạc giấy vốn màu vàng, dần dần biến thành màu đen.

- Con hạc tìm người biến thành màu đen, nói rõ từ trường của cô bé kia đã biến mất, tức là đã chết.

- Vậy làm sao bây giờ?

Diệp Tiểu Manh có chút ủ rũ, thời tiết lạnh như vậy, đi theo con hạc giấy lâu như thế. Nhưng không ngờ thất bại trong gang tấc.

- Tìm xung quanh đi, có lẽ cách nơi này không quá xa.

Minh Diệu thở dài.

- Tuy không cứu được người, nhưng bắt được hung thủ cũng được.

- Người nhìn bên cạnh là cái gì?

Diệp Tiểu Manh chỉ vào nơi xa xa.

- Tại nơi này hoang vu như vậy, tại sao có thể có sân chơi?

Minh Diệu chỉ vào một nơi, Diệp Tiểu Manh nhìn về phương hướng đó, quả thật cách đó không xa có một tường vây cực lớn. Trên đỉnh tường vây, có thể nhìn thấy một ít phương tiện trò chơi cũ nát vứt đi. Minh Diệu nhớ rõ nơi đây trước kia là sân chơi nổi tiếng, nổi danh không phải vì nhiều người tới chơi, mà là vì lão bản sân chơi này thất cổ trên chiếc thuyền hải tặc đồ chơi. TV cũng có đưa tin, mà giá đỡ cũng rất cao. Lúc ấy cảnh sát muốn đưa thi thể của lão bản xuống, cũng phải đi mượn xe thang của cứu hỏa mới có thể lên tới, không biết lão bản kia làm thế nào một mình leo lên cao như thế, lại buộc dây và tự sát được. Dù sao lúc cảnh sát nhận được báo động, đã trông thấy lão bản bị treo ở trung ương giá đỡ của thuyền hải tặc. Thi thể bất động trong gió, cảnh sát cũng điều tra qua, nhưng việc này quá mức không thể tưởng tượng được, cũng không có manh mối gì. Cho nên cuối cùng không điều tra nữa, bởi vì nơi này quá mức hoang vu. Giao thông không tiện, cộng thêm tin tức lão bản treo cổ tự sát, cho nên không ai nguyện ý đi tới nơi này. Chính phủ cũng không có mục đích khai phát nơi đây, cho nên nơi này đã vứt bỏ nhiều năm.

- Đi xem a.

Minh Diệu chỉ hướng đó, cười cười với Diệp Tiểu Manh.

- Đi xem Hồng Kông Disney.

- Người sử dụng loại phương pháp này lừa gạt ta.

Diệp Tiểu Manh rất bất mãn quệt mồ hôi ba cái.

- Hồng Kông Disney cũng không có bộ dáng tiêu điều như quỷ thành này.

Dùng côn sắt nạy nhẹ một cái, khóa sắt rỉ sét loang lổ đứt đoạn. Minh Diệu dùng sức kéo cửa sắt ra, bởi vì nơi này lâu ngày không người qua lại, cho nên phát ra âm thanh mài mòn chói tai.

- Người đang làm gì thế?

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy Minh Diệu mở cửa, từ trong ***g ngực lấy ra một cây bút, dùng bút vẽ lên cửa sắt mấy nét.

- Là pháp thuật khu quỷ sao?

- Không phải.

Minh Diệu cười, chỉ vài nơi hắc vừa viết.

- Hoan nghênh đi vào công viên Disneyland, người là khách nhân đầu tiên, tất cả trò chơi trong nơi này người cứ tận tình chơi đùa, không cần tốn hao bất cứ phí tổn nào.

Diệp Tiểu Manh lúc này mới nhìn rõ, Minh Diệu đã dùng bút viết lên trên cửa mấy chữ “Disney”, xiêu xiêu vẹo vẹo, phối hợp với cửa sắt cũ nát, càng giống như quỷ thành hơn.

- Người cho rằng ta là tiểu hài tử sao?

Diệp Tiểu Manh trợn mắt nhìn Minh Diệu.

Hai người đi vào trong sân chơi trống rỗng, bốn phía đều là các phương tiện trò chơi cũ nát, Diệp Tiểu Manh đã từng mộng tưởng trong đầu, bản thân mình và Minh Diệu hai người, cùng đi sân chơi, ngồi trên ngựa gỗ xoay tròn ăn kem, ngồi trên thuyền hải tặc cáp treo mà hét lớn. Nhưng tất cả những thứ này, tuyệt đối sẽ không phát sinh ở một sân chơi giống như quỷ thành này.

- Vì cái gì không bảo Từ Mẫn tỷ dẫn người đi cùng chúng ta?

Diệp Tiểu Manh ở sau lưng Minh Diệu hỏi.

- Nhiều người không phải dễ tìm sao?

- Người cảm thấy những cảnh sát kia sẽ nguyện ý đi theo một con hạc giấy bay chậm chậm như chúng ta sao?

Minh Diệu không quay đầu lại, hắc đang đánh giá các phương tiện trò chơi cũ nát không chịu nổi kia.

- Từ Mẫn tin tưởng lời ta nói, nhưng không có nghĩa là đồng sự của nàng sẽ tin tưởng, chỉ sợ còn cho người bắt ta đi bệnh viện tâm thần đấy. Lại nói, chuyện này chỉ sợ không phải chuyện cảnh sát có thể giải quyết, nhiều người càng dễ có sai lầm. Đây cũng là công tác chúng ta phải giải quyết, sau đó đem công việc còn lại giao cho cảnh sát giải quyết thì tốt hơn.

- Người khẳng định này do Tống Tân làm?

Diệp Tiểu Manh tiếp tục hỏi.

- Chẳng lẽ không có khả năng kết tội hắc bình thường sao?

- Cũng có khả năng, nhưng Tống Tân là hiểm nghi lớn nhất.

Minh Diệu giải thích nói.

- Tuy không biết nguyên nhân, nhưng hiện tại có thể nhất định, nữ quỷ kia thật sự bị Tống Tân thao túng. Mà lần trước người đánh nữ quỷ thảm như vậy, chỉ sợ thật lâu cũng không thể khôi phục nguyên khí. Cho nên chuyện này, chỉ sợ có tám phần là Tống Tân vì khôi phục lực lượng cho nữ quỷ, cho nên bắt cóc cô bé kia.

- Vì cái gì?

Diệp Tiểu Manh vẫn không rõ.

- Tên gọi là Tống Tân đã hại chết một người, hơn nữa cũng biết chúng ta đang tìm hắc, vậy hắc phải nhanh chóng chạy đi, tại sao còn bắt cóc cô bé kia, khôi phục lực lượng cho nữ quỷ.

- Lần trước Lê mập mập không phải đã dạy người phương pháp khống chế sao? Sau khi người dùng có cảm giác gì?

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Cảm giác không tốt lắm, rất không thoải mái.

Diệp Tiểu Manh cau mày nhớ lại một chút.

- Dù sao ta cũng không muốn dùng.

- Người là hảo haid tử.

Minh Diệu cười sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh, giống như đang vuốt ve con mèo nhỏ.

- Nhưng đại bộ phận loài người không giống như người, có thể khống chế quỷ, đại biểu ột loại lực lượng. Một loại lực lượng người thường không thể đạt được, từ một người bình thường, đột nhiên có thể dùng lực lượng có thể khống chế sinh tử của người khác, thường thường tâm lý sẽ sinh ra biến hóa cực lớn. Mà loại lực lượng này đột nhiên biến mất, tâm lý cũng mất một khoảng thời gian mới hồi phục lại bình thường, mà càng thêm khát vọng loại lực lượng này, lực lượng càng cường đại hơn, mà khôi phục lực lượng của nữ quỷ kia, chỉ sợ chính là chuyện đầu tiên Tổng Tân muốn làm.

- Vậy tại sao phải bắt cóc cô bé kia?

- Tuy không dám khẳng định, nhưng có lẽ cô bé kia là xử nữ.

Minh Diệu điềm nhiên như không có việc gì nói ra.

- Quỷ thật ra là một loại lực lượng, hơn nữa là loại năng lượng không ổn định, tùy thời có thể phát ra ngoài và tiêu tán, cho nên quỷ hồn càng ngày càng biến thành yếu hơn, mà muốn quỷ hồn trở nên mạnh mẽ, là một chuyện không có khả năng. Nhưng có một loại phương pháp có thể dùng được, là một loại phương pháp thương thiên hại lý. Trên cơ bản là dùng phương pháp này, cho dù là người hay quỷ, đều không có gì kết cục tốt, hơn nữa phương pháp này có tính đặc thù, người có thể sử dụng càng ngày càng ít.

146. Chương 149: Quái Thực Thử Chi Hồn

- Phương pháp gì?

Diệp Tiểu Manh nghe được trong miệng Minh Diệu nói ra hai chữ “Xử nữ”, xấu hổ một chút.

- Máu, là máu của xử nữ hơn mười tám tuổi.

Minh Diệu nói ra hai chữ này với một thiếu nữ thanh xuân mà không thềm chú ý.

- Trước kia ta từng nghe nói qua, quỷ là một loại năng lượng, một loại từ trường, mà bộ phận chủ yếu tạo thành chính là oán niệm và chấp niệm. Chỉ có người mang oán niệm và chấp niệm sau khi chết đi mới biến thành quỷ. Mà loại phương pháp này, vô cùng tàn nhẫn, tra tấn xử nữ, làm cho nàng tràn ngập oán khí, sau đó cho quỷ hồn hấp thu máu của nàng, dùng để bổ sung oán khí của mình, trở nên càng cường đại hơn, nhưng bởi vì oán khí không phải là của quỷ hồn, cho nên hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút dị chứng, cho nên tính tình trở nên cuồng bạo, mất đi lý trí vốn có, biến thành lệ quỷ không bị khống chế, chẳng phân biệt được địch ta, gặp người liền giết, muốn khống chế quỷ hồn như vậy, người dưỡng quỷ phải có lực lượng cường đại, có thể ngăn chặn lực lượng của lệ quỷ, như vậy mới không bị cản trở, cho nên người sử dụng loại phương pháp này không nhiều, còn phải xem tâm tính người có thể sử dụng, hơn nữa...

Minh Diệu nghiêng đầu cười cười.

- Hiện tại muốn tìm một xử nữ lớn hơn mười tám tuổi, rất khó khăn.

- Phương pháp khủng bố như vậy?

Diệp Tiểu Manh bị Minh Diệu nói làm dọa kêu to một tiếng.

- Chẳng những cần giết người, còn phải khiến người ta trước khi chết nhận hết tra tấn, loại phương pháp này quá độc ác.

- Cho nên ở phương diện khác mà nói, chúng ta cũng phải cảm tạ tính cởi mở của xã hội a.

Minh Diệu cười quỷ dị.

- Tối thiểu xử nữ trưởng thành càng ngày càng ít, loại phương pháp này cơ hồ tuyệt tích.

- Chuyện này...

Diệp Tiểu Manh đỏ mặt, vẻ mặt khó xử.

- Chẳng phải ta rất nguy hiểm sau... Hay là ta...

- Người có thể yên tâm.

Minh Diệu cười sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh.

- Ta không cho rằng tuổi của người đạt tới mười tám, chỉ sợ trong vài năm nữa, người vẫn bị cho rằng là học sinh trung học đấy.

- Hừ!

Diệp Tiểu Manh nghe Minh Diệu bình luận như thế, cái đầu tránh thoát bàn tay của Minh Diệu, quệt mồ hôi ba cái, không nói lời nào.

- Người cảm thấy như thế nào?

Tống Tân nhìn thấy nữ quỷ trong nhà, vội vàng hỏi.

- Rất tốt, chưa từng tốt như thế này.

Nữ quỷ lè lưỡi, liếm liếm khoe miệng, thân ảnh đã hóa thành thực chất, nhìn rất giống người có thực thể. Nếu không có gương mặt tái mét, không ai cho rằng nàng ta là quỷ.

Nữ quỷ cười hắc hắc hai tiếng thật kỳ dị.

- Ta cảm thấy ta có thể làm bất cứ điều gì, bất cứ chuyện gì, ha ha ha ha ha.

Nữ quỷ lớn tiếng cười lên, Tống Tân mới phát hiện, hai con mắt của nữ quỷ, trở nên đỏ hồng, nhìn nữ quỷ lúc này biến thành vô cùng lạnh lùng, biến thành bộ dáng điên cuồng.

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy nữ quỷ này, nữ quỷ này đã cho Tống Tân một cảm giác lạnh lạnh, mang theo một cổ khí tức sâu bi nhàn nhạt, mà bộ dáng này, Tống Tân cảm giác rất lạ lẫm, nhưng cũng có chút quen thuộc.

Tống Tân nhớ lại, đã từng có một lần hắn mơ thấy ác mộng, ở trong mộng, nữ quỷ muốn giết hắn, cũng có bộ dáng này.

- Chúng ta nên tìm thể nào đây?

Diệp Tiểu Manh đi theo sau Minh Diệu, mệt đến ngất ngư.

- Đi tới đi lui, cũng không có phát hiện cái gì.

- Không cần, chúng ta bị phát hiện rồi.

Minh Diệu cười trả lời.

- Chúng ta chỉ cần bị người ta phát hiện là được.

- Bị người ta phát hiện?

- Nếu nữ hài bị bắt cóc đã chết, nữ quỷ kia nhất định đã khôi phục lực lượng, hơn nữa còn trở lợi hại hơn.

Minh Diệu giải thích.

- Nếu như đổi lại là người, trước kia bị người ta giày vò, mà bây giờ người có được lực lượng lợi hại hơn trước kia. Như vậy chuyện đầu tiên người làm là gì?

- Đi báo thù!

- Chính xác!

Minh Diệu cười cười.

- Ta đang sáng tạo cơ hội báo thù cho nó, ta đã dùng chúng ta làm mồi nhử. Như vậy phải có giác ngộ của con mồi, người không thể không cho thợ săn tìm được, như vậy không vui chút nào.

- Nhìn bộ dạng của người, người thật sự thích thú a...

Diệp Tiểu Manh cảm giác Minh Diệu có chút ác ý.

- Đương nhiên.

Minh Diệu nhú mày.

- Ta nói rồi, con mồi phải có giác ngộ của con mồi, cho dù người có mạnh mẽ hơn trước kia, người cũng không có khả năng khiêu khích thợ săn. Nghe nói gần đây giả heo ăn thịt hổ rất thịnh hành, cho nên ta cũng theo đuổi một thời thượng này.

- Không phải chứ?

Diệp Tiểu Manh cau mày.

- Xin nhớ, ta là một thiếu nữ xinh đẹp chân yếu tay mềm, người không thể đem tính mạng của ta ra đùa giỡn được.

Nghe Diệp Tiểu Manh nói thế, đột nhiên Minh Diệu cười ha ha, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời.

- Người cười cái gì?

- Người... Ha ha ha... Thiếu nữ xinh đẹp chân yếu tay mềm? Ha ha ha ha ha ha...

Minh Diệu cười run người.

- Câu thiếu nữ xinh đẹp còn có thể chờ thương thảo, nhưng người đứng là yếu trí!

Minh Diệu tuyệt đối không lo lắng Diệp Tiểu Manh sẽ bị nữ quỷ kia làm gì. Xin nhớ, trên người của Diệp Tiểu Manh đang chảy là yêu huyết, chỉ sợ những thứ như quỷ hồn không thể làm gì được nàng ta. Dù sao cấp bậc của yêu tộc còn cao hơn quỷ hồn rất nhiều, chỉ cần quỷ hồn có chút suy nghĩ sẽ tránh yêu tộc ra thật xa. Ân, đương nhiên, cũng có loại quỷ hồn bị oán khí làm đầu óc choáng váng thì không tính.

- Ta không để ý tới người!

Diệp Tiểu Manh quệt mồ hôi ba cái rồi rời đi.

Gió lạnh thổi qua, Diệp Tiểu Manh run lên, nàng đã mặc nhiều y phục, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, loại cảm giác này, không phải vấn đề nhiệt độ, Diệp Tiểu Manh biết rõ, đây là dấu hiệu nữ quỷ kia ở gần đây.

- Minh Diệu... Ta cảm giác được nữ quỷ kia hình như còn cách chúng ta rất gần.

Trong âm thanh của Diệp Tiểu Manh mang theo chút run rẩy. Tuy lần trước đối mặt với nữ quỷ có chút sợ hãi, nhưng sau đó đã không còn. Chỉ là dưới loại tình huống này, cảm giác sợ hãi vẫn xông tới. Diệp Tiểu Manh có chút khẩn trương đánh giá chung quanh, thần kinh căng cứng.

- Không cần khẩn trương như vậy, có ta ở đây.

Minh Diệu đi qua, vỗ vỗ lưng của Diệp Tiểu Manh, làm cho nàng trầm tĩnh lại.

- Ta biết rõ nữ quỷ kia đang đi qua, nhưng không biết nó đang ở góc nào nhìn lên. Linh cảm của người đứng là linh mẫn nha, mang theo người đi bắt quỷ không cần mang theo máy dò xét nha.

- Ân? Làm sao người biết, chẳng lẽ người cũng cảm giác được?

Diệp Tiểu Manh cảm giác bàn tay lớn ôn hòa của Minh Diệu đang chèo chống ình, tâm cũng yên ổn một ít.

- Không cần dò xét, dùng con mắt cũng có thể nhìn thấy, ở bên kia.

Minh Diệu chỉ vào một hướng bên tay phải của Diệp Tiểu Manh.

Diệp Tiểu Manh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên một khung sắt cao cao loang lỗ vết gỉ sét, có lẽ cũng cao hơn mười thước, có lẽ trước kia nó là một cái khung chèo chống cho trò chơi nào đó, nhưng sau khi trò chơi được dỡ xuống, hiện tại chỉ còn lại vài cái khung sắt trơ trọi lẻ loi ở đó mà thôi.

- Trên đó kìa.

Minh Diệu nhìn lên đỉnh và chỉ chỉ.

Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở trên khung sắt đó, gió lạnh thổi phàn phật, không có động đậy, có một bóng đen, hình như là người.

Minh Diệu cười xấu xa mở đèn pin, chiếu qua, Diệp Tiểu Manh cũng thấy rõ, đúng vậy, đó là một người, bị dây thừng dán lên khung sắt. Tuy cách rất xa, nhưng Diệp Tiểu Manh thấy biểu lộ thống khổ của người đó, trợn trắng mắt, còn thấy đầu lưỡi màu tím của nó đang thè ra ngoài.

- Oa ~

Diệp Tiểu Manh bị cảnh tượng này làm giật mình, nhắm mắt lại kêu lớn một tiếng.

- Không có việc gì không có việc gì, đồ nhát gan.

Minh Diệu cười, kéo Diệp Tiểu Manh đang sợ hãi vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, giống như an ủi con nít.

- Quỷ khủng bố hơn người đã thấy qua, còn sợ cái gì chứ.

- Không giống nha.

Thiếu chút nữa Diệp Tiểu Manh đã khóc lên, tên Minh Diệu này quá xấu, không ngờ có ý dọa nàng.

- Thấy nhiều hơn nữa cũng sợ hãi nha, nữ hài tử nhát gan có gì kỳ quái.

- Không có việc gì, chớ sợ chớ sợ, nhưng đó chỉ là hình ảnh người vừa chết mà thôi, không có gì đáng sợ, nhưng có lẽ người chết đã nhiều năm rồi.

Minh Diệu vỗ vỗ đầu của Diệp Tiểu Manh.

- Chắc là hình ảnh nữ quỷ làm ra để dọa chúng ta đấy.

- Hình ảnh người chết có cái gì đáng sợ chứ?

Hiện tại Diệp Tiểu Manh không còn sợ nữa, chỉ có ở trong ***g ngực ấm áp của Minh Diệu, nàng không bỏ được, ngửi được hương vị xen lẫn mùi thuốc lá thoảng qua, đây là hương vị chỉ có trên người của Minh Diệu.

- Đơn giản mà nói cũng chỉ là hình ảnh người chết tập trung cao độ mà thôi, chỗ lưu lại một loại hình ảnh mà thôi, trong một khắc tái diễn lại hình ảnh lúc chết mà thôi, giống như hình ảnh đặc sắc lưu lại làm kỷ niệm đấy.

Minh Diệu giải thích.

- Không có nguy hiểm gì, cũng giống như xem phim thôi, xem ra đây là lão bản sân chơi này lúc chết. Chết nhiều năm như vậy, nhưng có lẽ hình ảnh tử vong không lưu lại lâu như thế, nhất định là nữ quỷ làm ra dọa người mà thôi.

Khi Diệp Tiểu Manh nhìn lên trời, bóng người màu đen đã biến mất, chỉ còn lại một khung sắt trống rỗng mà thôi.

Minh Diệu muốn cho Diệp Tiểu Manh tiếp xúc nhiều với loại chuyện này, rèn luyện can đảm của nàng ta. Tuy loại chuyện này rất dọa người, nhưng cũng chỉ là dọa người mà thôi, nếu như đã xem quen rồi, thì cảm

thấy nó không có gì khác với phim kinh dị cả, con người luôn sợ hãi với những sự vật không biết rõ. Nhưng nếu đem giải thích rõ chuyện này, bóc lớp sương mù bao phủ đi, như vậy cảm giác sợ hãi sẽ không tồn tại. Giải thích rõ ràng những chuyện này cho Diệp Tiểu Manh nghe, làm cho nàng thoát khỏi cảm giác thần bí do linh dị mang lại, xóa sợ hãi, như vậy sau này yêu huyết trong cơ thể Diệp Tiểu Manh sẽ ổn định lại. Tối thiểu sẽ không xuất hiện cảnh kinh hãi mà bạo tẩu. Dù sao thể chất đặc biệt của Diệp Tiểu Manh dễ dàng dính vào mấy thứ không sạch sẽ.

- Đông, đông, đông, đông.

Có âm thanh của vật gì đó va chạm với mặt đất, càng ngày càng gần. Minh Diệu nhìn theo hướng phát ra âm thanh, đó là một cái bóng da đang bật trên mặt đất, từ từ lăn về phía hắn.

- Lại... Là vật gì đây?

Diệp Tiểu Manh nói không sợ hãi là không thể nào, nhưng cũng không còn cảm giác thất kinh giống lúc trước.

- Bóng da màu hồng thôi chứ sao.

Minh Diệu cười dùng chân đá lên.

- Dêm dài người tĩnh, bóng da màu hồng, tiểu nữ hài cũng giống như quỷ hồn, loại tràng cảnh kinh điển này cần giải thích sao?

Cách đó không xa, có một tiểu nữ hài mặc một thân áo trắng. Nhìn nàng chỉ năm sáu tuổi mà thôi, mái tóc ngắn ngang tai màu đen, trên mặt rất ngây thơ, mang theo một nụ cười quỷ dị, nụ cười kia mang theo cảm giác ngây thơ, giống cười mà không phải cười, người ta nhìn thấy có cảm giác không rét mà run.

- Thấy có cảm giác gì?

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Tiểu nữ hài này có khả năng là quỷ.

- Không có cảm giác.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu.

- Tiểu nữ hài này ta không cảm giác được rét lạnh từ trên người, chắc là ảo giác.

- Không tệ lắm.

Minh Diệu huýt sáo một tiếng.

- Có thể tỉnh táo phân tích ảo giác hay không, đã có rất nhiều tiền bối, nhưng người không sợ hãi sao?

- Sợ hãi? Vì cái gì?

Diệp Tiểu Manh nhìn Minh Diệu hỏi.

- Trên TV không phải thường xuyên diễn như thế không? Khuya khoắt có tiểu nữ hài đi tập bóng da, sau đó lôi kéo người cùng chơi. Ngày hôm sau người chơi đùa mới biết được tiểu nữ hài kia kỳ thật chính là người đã chết nhiều năm trước, rất khủng bố.

- Vậy thì có sao, có khủng bố không? Tiểu nữ hài kia cũng không có hại người, cũng chỉ tìm người chơi đùa mà thôi.

Diệp Tiểu Manh cắn đầu ngón tay ngấm lại.

- Quỷ không hại người thì không sợ sao.

- Người nhìn tiểu nữ hài kia, hình dạng như vậy, không sợ hãi sao?

Minh Diệu chỉ về hướng tiểu nữ hài kia đang ngoắc bọn họ.

- Thấy nụ cười kia, làm gì có nụ cười của tiểu nữ hài nào quỷ dị như vậy không?

- Không quý dị à?

Diệp Tiểu Manh nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Minh Diệu.

- Tiểu Quất cười bình thường, ta đã thấy quen mắt rồi.

- Ách... Cái kia... Tiểu Quất không phải là tiểu nữ hài bình thường à...

Minh Diệu nói.

- Thúc thúc chơi với ta, thúc thúc chơi với ta.

Tiểu nữ hài ngoắc ngón tay với hai người, nụ cười quý dị phối hợp với âm thanh trống rỗng, xác thực rất dọa người, nhưng đáng tiếc, trước mắt hai người không có chút sợ hãi.

- Làm sao bây giờ?

Diệp Tiểu Manh nhìn Minh Diệu.

- Ta cũng không muốn chơi bóng với tiểu nữ hài vào nửa đêm, ta tình nguyện về nhà ngủ.

- Chuyện này cũng đơn giản, đuổi đi là được.

Minh Diệu nhú mày.

Minh Diệu dùng chân đá bóng da, tăng bóng lên đôi hai cái, sau đó một cước đá bay, trên mặt mang theo nụ cười hòa ái dễ gần nói với tiểu nữ hài kia:

- Không đá bóng nữa, trong túi quần của thúc thúc có đường, kẹo, có cả kẹo que đen, có muốn ăn không? Ăn xong thúc thúc sẽ mang người đi về nhà xem cá vàng nhé?

Tiểu cô nương kia sững sốt, hình như cho tới bây giờ nó chưa từng gặp loại tình huống này.

Qua một hồi lâu, tiểu cô nương kia mới khôi phục tinh thần lại, khóc chạy trốn.

- Đi theo nó.

Minh Diệu vẫy tay với Diệp Tiểu Manh.

- Xem nó chạy đi tới đâu.

- Mời tiểu nữ hài ăn kẹo xem cá vàng.

Diệp Tiểu Manh thở dài.

- Chẳng lẽ quái thực thử chi hồn người cũng đốt sao?

- Muốn đi vào không?

Hai người đứng ở trước một công trình kiến trúc, Diệp Tiểu Manh hỏi, ảo ảnh tiểu nữ hài vừa chạy trốn kia, hình như cố ý dẫn hai người đi vào nơi này, bốn phía tối đen như mực. Nhưng công trình kiến trúc này lại khác, có ánh đèn nê ông trên đỉnh lóe lên.

Tuy không được trọn vẹn đầy đủ, nhưng vẫn có thể thấy được mờ mờ ba chữ “Thủy Tinh Cung”.

- Vào đi thôi, khó có được một chuyến du ngoạn, không chơi thì đáng tiếc.

Minh Diệu ném tàn thuốc sắp hết kia.

- Ta thích nơi này, từ lúc còn bé ta đã thích chơi với những tấm gương biến dạng.

Nơi này là thế giới của tấm gương, bốn phía đều có đủ loại gương. Diệp Tiểu Manh đứng trước một tấm gương biến dạng, nhìn thấy mình trong tấm gương. Thân thể vốn gầy yếu của nàng trở nên mập mạp, biểu tình trên mặt vẫn vẻ rất quý dị, nhìn mình trong tấm gương, Diệp Tiểu Manh cảm thấy không có buồn cười, mà có chút sợ hãi.

147. Chương 150: Tấm Gương Mê Cung

Vù vù, cái này tốt.

Minh Diệu đứng trước một tấm gương biến dạng, cười nói:

- Có lẽ mỗi nữ nhân nên mua một loại gương như thế này về nhà, làm như vậy, cũng không cần mỗi ngày khổ cực giảm béo nha.

Minh Diệu trong tấm gương gầy như cây trúc, làm cho Diệp Tiểu Manh nhớ tới Bàn đầu đà trong phim truyền hình.

- Ta chán ghét nơi đây.

Diệp Tiểu Manh nhú mày.

- Ta có cảm giác nơi đây không thoải mái.

- Vậy thì bắt đầu công tác thôi.

Minh Diệu cười nói:

- Chúng ta tới chơi trò trốn tìm nhé.

Nơi này là mê cung, dùng tấm gương tạo thành mê cung, tạo ra hiệu quả lừa gạt thị giác của người ta, đi ở bên trong, người rất khó phân biệt được con đường mình đi, ở đâu là ngõ cụt.

Diệp Tiểu Manh vốn đi theo đằng sau Minh Diệu, nhưng không ngờ lại đụng vào tấm gương. Nàng xoa chỗ đau nhức và nhìn kỹ lại, thì ra đây chẳng qua là hình phản chiếu Minh Diệu trong tấm gương mà thôi. Còn bản thân Minh Diệu cũng không biết đi tới nơi hẻo lánh nào rồi.

- Như thế nào?

Trong tấm gương, Minh Diệu quay đầu lại, nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Đau quá, đụng vào đầu.

Diệp Tiểu Manh bắt mân vẩy vẩy bím tóc đuôi ngựa.

- Người cũng không dẫn ta đi, ta sẽ lạc đường.

- Ha ha, như vậy mới có niềm vui thú nha.

Minh Diệu cười ha hả.

- Đến đây đi, nếu người có thể tìm được ta, ta sẽ dùng tiền thuê lần này dẫn người đi Disney.

- Không nên bị ta bắt được, bắt được thì... Hừ hừ...

Diệp Tiểu Manh nói.

- Ta sẽ tiêu hết tiền thuê của người.

- Có thể tìm được ta rồi nói sau.

Minh Diệu cười cười, sau đó lách mình ra khỏi tầm mắt của Diệp Tiểu Manh.

Đi mê cung không phải là điểm mạnh của Diệp Tiểu Manh. Dựa theo cách nói của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh có ngầy ngốc cả buổi, chẳng những không tìm được, cái đầu cũng bị cụng đau. Diệp Tiểu Manh dùng tay vịn vách mê cung, từ từ thăm dò, sợ lần nữa đụng vào đầu, đầu vốn rất đau, nghe nói đụng đầu sẽ có tế bào não chết đi, như vậy sẽ biến thành ngốc. Diệp Tiểu Manh cũng không muốn mình biến thành người tối dạ.

Diệp Tiểu Manh nhìn mình trong tấm gương, tấm gương và tấm gương phản chiếu bản thân mình thành vô số hình, có một đám hình ảnh giống mình như đúc, đội ngũ chỉnh tề. Còn có nhiều hình không cân đối, bản thân mình đứng ở vị trí thứ sáu, hình như không cam lòng thấy hình ảnh đứng nguyên tại chỗ, vươn tay phát phát với mình.

- Ảo giác, đây là ảo giác.

Diệp Tiểu Manh hít sâu một hơi.

- Dọa không ngã ta, giống như xem phim là được rồi.

Minh Diệu đã từng nói, hình như lực lượng của nữ quỷ là dùng từ trường ảnh hưởng tới thị giác của người khác, xuất hiện ảo giác. Diệp Tiểu Manh ổn định cảm xúc một chút, cố gắng làm lành tin tưởng tất cả những chuyện này không phải là sự thật, thì sẽ không có gì.

Nhưng tất cả đều quá chân thật, nàng phất tay trong gương, rõ ràng là mình, bất đồng duy nhất, chính là khóe miệng có nụ cười quỷ dị.

Diệp Tiểu Manh nhìn trước nhìn sau, hình như có chút bất mãn. Nhiều hình ảnh giống mình như thế, nhưng chỉ cần mình động dậy một chút, không biết nàng lấy đầu ra một con dao găm, lưỡi dao găm màu bạc lóe lên, một đạo ánh sáng bạc hiện ra, dao găm đâm vào mình, từ bên trong có máu bắn ra, dao đâm vào chính mình, biểu lộ trên mặt thống khổ, ngã xuống, tim của Diệp Tiểu Manh đập rất nhanh, nàng cố gắng làm lành tỉnh táo lại, tuy không cách nào tin vào mắt mình. “Chính mình” trong gương, chậm rãi, đang vui sướng nhảy lên, bắt đầu giết từng “Chính mình” trong gương. “Chính mình” giết “Chính mình”? Cảnh tượng này quá quỷ dị. Rất nhanh, hình ảnh phản chiếu trong gương, “thi thể” của Diệp Tiểu Manh nằm ngổn ngang lộn xộn, huyết dịch nhuộm đỏ sàn nhà trong gương. Mà Diệp Tiểu Manh ở trong gương, trên mặt có máu dính lên, con dao trong tay biến thành màu đỏ, trên người cũng đầy máu. Nó mang trên nụ cười đắc ý, chậm rãi đi tới gần gương, nhìn chính mình bên ngoài, hé miệng cười.

Đó là ảo giác, không nghe được âm thanh, nhưng Diệp Tiểu Manh có thể nhìn ra, hình ảnh “Chính mình” trong gương đang nở nụ cười điên cuồng, giống như đang muốn nói, tiếp theo chính là mình.

- Thử xem xem.

Diệp Tiểu Manh không sợ hãi, không phẫn nộ, nàng cầm roi điện của mình, gõ lên tấm gương. “Cách cách” một tiếng, tấm gương vỡ ra, nhưng cũng không phải mảnh vỡ bình thường, mà là gương mặt tà ác của mình, nhiều thêm một cái mặt, một cái lại một cái, tràn ngập cả những tấm kính vỡ. Bản thân nàng trong gương đang cười, hình như cười nhạo Diệp Tiểu Manh không biết lượng sức.

- Minh Diệu.

Diệp Tiểu Manh nhắm mắt lại, lớn tiếng gọi Minh Diệu.

- Rốt cuộc ngươi ở đâu, không muốn chơi, làm việc nhanh xong còn về nhà, ta chán ghét nơi này.

Không có hồi âm, không biết lúc nào bắt đầu, không còn nghe được âm thanh của Minh Diệu.

- Minh Diệu?

Diệp Tiểu Manh cảm thấy không đúng.

- Ngươi đang ở đâu? Không muốn chơi, ta tức giận đấy!

Không có người trả lời, Diệp Tiểu Manh nhìn bốn phía, hình ảnh của mình ở các tấm gương, trên mặt xuất hiện nụ cười quỷ dị, hé miệng nói với nàng: hắn đã chết.

- Cút ngay!

Diệp Tiểu Manh phẫn nộ rống to.

- Đi ra đây, ta ở ngay chỗ này, lần trước chính ta đã đánh ngươi nửa sống nửa chết, ngươi ra báo thù đi.

Diệp Tiểu Manh trong gương cười lên, cười rất khoa trương, máu từ trên ngũ quan tràn ra, dính đầy cả khuôn mặt.

- Tỉnh táo, Diệp Tiểu Manh ngươi phải tỉnh táo.

Diệp Tiểu Manh không ngừng hít sâu.

- Đây đều là ảo giác, Minh Diệu sẽ không dễ bị lừa gạt như thế.

Diệp Tiểu Manh nhắm mắt lại, thị giác có thể bị lừa gạt bất cứ lúc nào, con mắt đã biến thành gánh nặng. Nàng dùng tay vịn lấy vách tường, từ từ bước đi, tấm gương mê cung này lợi dụng thị giác gây ảo giác nhiều loạn năng lực phán đoán của người ta, nhắm mắt lại sẽ không bị quấy nhiễu, vịn vách tường mà đi, luôn luôn có thể đi ra, cần thời gian hơi lâu mà thôi.

Trong gương xuất hiện đủ loại Diệp Tiểu Manh. Khi còn bé, hiện tại, thậm chí còn có già nua, chúng đang vây quanh lấy Diệp Tiểu Manh, bảo đảm chỉ cần Diệp Tiểu Manh mở mắt ra, sẽ nhìn thấy hình ảnh khủng bố này.

Trong gương Diệp Tiểu Manh không ngừng bị người ta giết chết, dùng các loại phương pháp khác nhau. Nhưng sẽ có Diệp Tiểu Manh mới xuất hiện. Diệp Tiểu Manh trong gương không cách nào thức tỉnh khỏi ác mộng, không ngừng tái diễn tử vong, chỉ có điều, phương pháp tử vong khác nhau mà thôi.

Diệp Tiểu Manh nhắm mắt lại, nàng cố gắng làm ình tĩnh tảo lại, nhẫn nhịn không dám mở to mắt. Bây giờ có thể tìm được Minh Diệu là quan trọng nhất, những ảo giác kia đi gặp quỷ đi. Không phải phải có câu cách ngôn sao, mắt không thấy tâm không phiền.

Đi một hồi, Diệp Tiểu Manh cảm giác dẫm lên cái gì đó, đây không phải sàn nhà cứng rắn, nó mềm, giống như đang giẫm lên bông. Nàng nhịn không được mở to mắt, lại phát hiện mình đang đi trên một thứ không rõ là gì.

Thứ này che kín mặt đất, mềm, hồng hồng, giống như thịt nhão, thậm chí còn mang theo cảm giác dính dính. Diệp Tiểu Manh nhìn thấy mở to mắt, trong gương có đủ loại hình ảnh khủng bố, nhìn từ trên xuống, quay chung quanh các tấm gương quanh Diệp Tiểu Manh. Đột nhiên Diệp Tiểu Manh có cảm giác, mình giống như động vật bị nhốt trong hàng rào bị che kín, bị những du khách bốn phía nhìn xem, đang dùng ánh mắt hào

hứng bưng bưng nhìn mình.

148. Chương 151: Xuyên Việt?

- Đây rốt cuộc là vật gì?

Diệp Tiểu Manh không để ý tới những hình ảnh khủng bố của mình trong gương, nàng ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát vật chất kỳ quái trên mặt đất.

Có chút giống nhựa, có tính dính, còn có một mùi vị gay mũi, càng đi về phía trước, cảm giác dính dính này càng nhiều, có khi không cẩn thận, chân sẽ bị dính lại. Diệp Tiểu Manh dùng tay vịn vách tường, con mắt nhìn dưới mặt đất, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước. Đột nhiên tay không còn vịn thứ gì, nàng phát hiện mình đã đi tới lối ra của mê cung.

Đây là một địa phương rất rộng rãi, hẳn là đại sảnh, bốn phía bị tấm gương phủ kín, trên mặt đất có phủ đầy những thứ dính dính như nhựa đường kia, một cái gương cố định trong đại sảnh, mà Minh Diệu, ngơ ngác đứng trước gương và thất thần, căn bản không có chú ý tới Diệp Tiểu Manh đã đến.

- Minh Diệu!

Diệp Tiểu Manh bước nhanh đi qua, nhưng không nghĩ tới bước chân không vững, bởi vì bị thứ trên mặt đất dính chân, loạng choạng. Nhưng cũng may, Diệp Tiểu Manh kịp thời bắt lấy cánh tay của Minh Diệu, không đến mức ngã sấp xuống thứ dưới mặt đất.

- Minh Diệu đáng chết, ngươi đang làm gì thế?

Diệp Tiểu Manh rất bất mãn với Minh Diệu, đánh hấn một cái, nói:

- Còn giả bộ làm cợt điện à?

Minh Diệu không nói gì. Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút không đúng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, hai con mắt của Minh Diệu đang ngơ ngác nhìn tấm gương, khóe miệng có nụ cười vui vẻ như có như không.

Diệp Tiểu Manh nhìn qua theo ánh mắt của Minh Diệu, đó là cái gương đồng bóng loáng, phản chiếu hình ảnh hai người bọn họ. Không biết tại sao, Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút mê muội, hình như mặt tấm gương có một lực hút, làm cho nàng khôngỡ dịch chuyển ánh mắt qua chỗ khác.

Diệp Tiểu Manh cảm thấy hoa mắt, một cỗ ánh sáng mạnh làm ắt của nàng không mở ra được.

- Ân? Đây là đâu?

Sau khi mở to mắt ra, đã thấy nơi này không phải là đại sảnh buồn nôn kia nữa. Nơi này là một đình viện, hòn non bộ và ao nước, chim hót hoa nở. Diệp Tiểu Manh cảm giác mình đang từ địa ngục bay lên thiên đường.

Minh Diệu không biết chạy đi đâu. Diệp Tiểu Manh nhìn bốn phía, không có nhìn thấy thân ảnh của Minh Diệu. Nơi này rốt cuộc là nơi đâu? Minh Diệu lại đi đâu đây? Diệp Tiểu Manh mở to miệng, muốn lớn tiếng hô Minh Diệu, kết quả lại chỉ phát ra âm thanh “A a”.

Đây là nơi nào? Diệp Tiểu Manh cúi đầu xuống, lại nhìn thấy một đôi móng vuốt màu trắng. Cái này... Chẳng lẽ là ta sao?

Diệp Tiểu Manh nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong nước mà sửng sò. Nàng lắc đầu qua lại, phát phát tay, rốt cuộc xác định, nhìn vào trong nước thấy một thân ảnh màu trắng đáng yêu, tiểu cầu này, chẳng lẽ là mình?

Ân, được rồi, nghe nói gần đây thịnh hành kiểu xuyên việt, nhưng xuyên việt biến thành chó là cái dạng gì. Đều nói điện giật, nhảy núi, tông xe, tự sát, rớt xuống bồn cầu cũng có thể xuyên việt, nhưng không ngờ soi gương cũng xuyên việt nha. Bất quá cũng không giống bình thường, biến thành thú. Loại phương pháp xuyên việt này làm Diệp Tiểu Manh không chịu nổi.

- Tiểu Tuyết, tới đây.

Một âm thanh nam nhân từ đằng xa truyền đến, âm thanh này có chút quen thuộc, Diệp Tiểu Manh cảm thấy âm thanh này hẳn đang gọi mình.

Quay đầu nhìn lại, một thiếu niên đứng cách đó không xa ngoắc Diệp Tiểu Manh, ân...

Phải nói đang ngoắc con chó nhỏ mà Diệp Tiểu Manh biến thành a.

Tóc ngắn chỉnh tề, ánh mắt sáng ngời, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tươi cười, làm cho Diệp Tiểu Manh nhìn mà cảm thấy chướng mắt. Thiếu niên này lớn lên nhìn rất quen mắt a, hình như đã gặp ở nơi nào đó rồi, Diệp Tiểu Manh cẩn thận đánh giá thiếu niên này, nhưng mặt mày, cảm thấy giống như quái thực thử.

- Tiểu Tuyết, tới đây!

Thiếu niên vỗ tay.

- Đi ăn cơm!

Diệp Tiểu Manh từ từ “Đi” về phía thiếu niên, nàng muốn tới gần một chút, để thấy rõ hơn một chút. Từ lúc sinh ra đã đi bằng hai chân. Hiện tại Diệp Tiểu Manh đi bằng bốn chân, cho nên lúc đi có chút không tự nhiên.

- Sao vậy?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đi xiêu xiêu vẹo vẹo, thiếu niên cau mày đi tới, ngồi xổm trước mặt Diệp Tiểu Manh, nhẹ nhàng sờ sờ lên đầu nàng.

- Không phải là lén đi ra ngoài bị thương chứ.

Không có sai, loại hương vị này, đây là hương vị đặc biệt trên người Minh Diệu. Loại này hương vị này Diệp Tiểu Manh tuyệt đối không ngửi sai, thiếu niên trước mắt này, tuyệt đối chính là Minh Diệu.

Nhưng Minh Diệu hiện tại, trên mặt còn mang theo nét trẻ trung. Nhìn chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, bên khóe miệng có chút lông tơ màu đen, không phải là gương mặt đầy râu như trước kia, cũng không mang

theo cái kính ngu dần như trước. Không biết tại sao, Diệp Tiểu Manh cảm giác tay của Minh Diệu xoa đầu rất thoải mái, nàng rất muốn nằm xuống cho Minh Diệu kiểm tra thật tốt.

Tại sao lại có suy nghĩ này? Diệp Tiểu Manh muốn đánh mình một cái, hiện tại trên mặt của nàng đang phát sốt, bởi vì, nếu nàng nằm xuống cho Minh Diệu kiểm tra... Loại ý nghĩ này... Quá tà ác.

Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút uể oải. Xem ra còn không phải xuyên việt bình thường, nhưng nhìn Minh Diệu giống như trọng sinh, vậy tại sao ta lại biến thành con chó chứ. Dùng cách nói của Minh Diệu, từ một thiếu nữ biến thành một con chó đúng là bị ai. Tuy Diệp Tiểu Manh không biết rõ ý tứ của lời này.

Diệp Tiểu Manh muốn nói gì đó, nhưng lời ra khỏi miệng, lại biến thành tiếng kêu “Ồ ô”, nghe giống như tiếng sủng vật làm nũng.

- Đói sao?

Minh Diệu ôm Diệp Tiểu Manh trong ngực.

- Đi ăn cơm đi, lát chỉ sợ tên tiểu mập mập kia sẽ không cho người ăn đấy.

Hương vị trên người của Minh Diệu rất dễ chịu, trong ngực cũng rất thoải mái. Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút không tệ, tối thiểu có thể đứng ở trong ngực của Minh Diệu.

- Tần Diệu, ta tới rồi, oa ha ha ha ha ha.

Hiện tại có một tiểu mập mập không kém Minh Diệu chạy vào trong sân.

- Đến đây, hôm nay ta sẽ xuất ra giúp đỡ ẩn giấu, nhất định có thể thắng người.

- Bằng người?

Minh Diệu cười hắc hắc.

- Mười năm nay có lần nào người thắng qua chưa, làm gì có tự tin như thế.

Tần Diệu? Diệp Tiểu Manh nghe được mập mập kia gọi Minh Diệu là Tần Diệu, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ hắn và nàng xuyên việt qua địa phương khác sao? Minh Diệu quên hết trí nhớ vốn có? Diệp Tiểu Manh rất muốn hỏi tình tường chuyện gì xảy ra, nhưng rất đáng tiếc, nàng không nói chuyện được.

- Vù vù, tiểu Tuyết.

Tiểu mập mập đi tới, vươn tay sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh trong ngực của Minh Diệu.

Diệp Tiểu Manh rất bất mãn kêu hai tiếng, loạng choạng tránh khỏi tay của tiểu mập mập.

- Ô? Tiểu Tuyết hôm nay sao vậy? Vì cái gì giống như không biết ta.

Tiểu mập mập cảm giác có chút kỳ quái.

- Không biết, có lẽ thân thể không quá thoải mái a.

Minh Diệu cau mày nhìn Diệp Tiểu Manh trong ngực.

- Vừa rồi tư thế đi đường có chút là lạ.

- Trước không quan nhiều như thế..., đến đây, đánh với ta một hồi rồi nói sau.

Tiểu mập mập vén tay áo lên.

- Ta muốn báo mối thù người khi dễ ta suốt mười năm nay.

- Bỏ đi, dù sao đuổi người đi cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Minh Diệu buông Diệp Tiểu Manh ra.

- Đã nói, Lê mập mập, lần này người mà thua, người cũng không thể lại chơi xấu, phải trả Hoài Tố lại cho ta.

- Chỉ cần người có thể đánh thắng ta lần này, ta cam đoan.

Lê mập mạp cầm một ít bình nhỏ ra.

- Chuẩn bị cho tốt nhé, bắt đầu rồi.

- Mười năm trước người đã nói như vậy, nhưng đến bây giờ cũng không có trả Hoài Tố lại.

Minh Diệu nhỏ giọng lầm bầm một câu.

- Nhanh lên đi, ta còn cho tiểu Tuyết ăn đấy.

- Tốt, đến đây.

Lê mập mạp ném cái bình về phía Minh Diệu.

Minh Diệu đã bị giật mình, đây là bình dương quỹ, Lê mập mạp trực tiếp ném tới đây là có ý gì? Hắn không rõ Lê mập mạp làm thế có ý gì, nhưng so với dùng tay đón đỡ, Minh Diệu cảm thấy tránh né là tốt hơn, ai biết mập mạp chết bầm này lại đùa nghịch trò bịp bợm gì.

Minh Diệu chỉ nhoáng một cái, nhẹ nhõm tránh thoát cái bình Lê mập mạp ném tới, cái bình ném lên mái ngói vỡ nát, “ ‘Rầm Áo Áo’ ” một tiếng, vỡ.

- Này, người làm gì thế?

Minh Diệu kỳ quái nhìn Lê mập mạp.

- Người không triệu hoán quỹ ra, trực tiếp ném bình tới đây làm gì?

- Hừ hừ, người sẽ nhanh chóng biết rõ thôi.

Lê mập mạp xiết tay lại, đứng ở đó rất đắc ý.

Không biết trong hồ lô mập mạp này bán thuốc gì, nhưng Minh Diệu cảm thấy chiếu theo quy củ cũ, trực tiếp đánh trả mập mạp này là được, hắn hít sâu một hơi, sau đó lao về phía Lê mập mạp.

Nhìn thấy Minh Diệu xông lại, trên mặt Lê mập mạp không có chút thần sắc bối rối nào, chỉ ôm tay đứng ở nơi đó.

- Có gian trá.

Minh Diệu cảm giác phía sau có gió lạnh thổi qua, hắn dừng lại tránh sang một phía, tránh thoát đánh lên từ sau lưng.

Diệp Tiểu Manh thấy rất rõ ràng, mấy cái bình vỡ trên mặt đất, vỡ thì vỡ rồi, nhưng khi Minh Diệu chuẩn bị công kích, một nữ tử mặc cung trang cổ đại xuất hiện trong không khí. Nữ nhân kia lớn lên rất đẹp, mặc dù ra tay nhanh nhưng không lăng lệ ác liệt, xem ra không muốn làm Minh Diệu bị thương.

- Không tệ a, lần này có thứ đáng xem rồi.

Minh Diệu huýt sáo.

- Xem ra, tối thiểu là nữ quỹ hơn ngàn năm a, chắc chắn, thân thể có chút ngưng tụ thành thực chất, xem ra người đã đem những thứ cha của người ẩn giấu lên mang ra rồi a.

- Hừ hừ, hiện giờ đã biết sợ?

Lê mập mạp cười rất đắc ý.

- Nhận thua đi, miễn cho người bị thương.

- Không có nhanh như vậy.

Minh Diệu cười cười.

- Tuy rất lợi hại, nhưng chỉ sợ muốn làm ta bị thương không đơn giản như vậy.

- Mạnh mẽ.

Lê mập mạp hừ một tiếng, sau đó nhìn nữ quỹ, hást hàm.

- Giúp ta dẹp hần, trả toàn bộ sỉ nhục trong mười năm nay của ta lại cho hần.

- Tiểu hài tử đánh nhau, tại sao lại kéo ta vào?

Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn nghe được, nữ quỷ thở dài, ra vẻ bận rộn, công về phía Minh Diệu.

- Đánh hần, đúng, đánh hần, bên trái một chút, lại thêm chút sức.

Lê mập mạp hô to gọi nhỏ, rất hưng phấn.

- Giúp ta báo thù.

Thế công của nữ quỷ rất sắc bén, ra tay nhanh như thiểm điện, Minh Diệu nhìn thế công lăng lệ ác liệt trước mặt, chỉ có thể không ngừng trốn tránh, cho nên công kích của nữ quỷ không thể làm Minh Diệu bị thương.

Tuy nữ quỷ công kích rất lợi hại, nhưng trên mặt của Minh Diệu vẫn nở nụ cười. Mỗi lần công kích sắp đánh tới mình, Minh Diệu luôn tránh né cách một ly, làm cho người ta rất lo lắng.

Nữ quỷ công kích lâu như vậy, nhìn thì thấy chiếm thượng phong, nhưng nữ quỷ tự mình biết, mỗi lần tình thế bắt buộc công kích, thiếu niên trước mắt này luôn như ẩn như hiện. Nữ quỷ cũng hào hứng, chậm rãi buông tay buông chân, thế công càng nhanh hơn.

- Tần Diệu chết tiệt, có bản lĩnh ngươi đừng có dùng Hư Bộ gia truyền, như vậy quá xấu.

Lê mập mạp nhìn thấy nữ quỷ đánh với Minh Diệu rất lâu, Minh Diệu vẫn không có việc gì, ở một bên hô lớn.

- Ta dứt khoát đứng nguyên tại chỗ cho ngươi đánh là tốt nhất.

Minh Diệu khinh thường bĩu môi, tránh né thế công của nữ quỷ, còn mở miệng nói chuyện, xem ra rất thành thạo.

- Ngươi xuất bản lĩnh ẩn giấu ra đi, ta chưa phát huy toàn lực a.

- Không đánh.

Nữ quỷ dừng công kích, sau đó lè lưỡi với Lê mập mạp.

- Đánh không trúng, lãng phí khí lực của ta.

Minh Diệu sững sờ, hần chưa từng nhìn thấy nữ quỷ nào có biểu lộ phong phú như vậy, trước khi nhìn thấy quỷ hồn, không phải vẻ mặt đầy oán khí, cũng là bộ mặt như nợ tiền, nữ quỷ xinh đẹp còn hồn dỗi mới thấy lần đầu tiên.

- Tiểu béo, ta trở về nghỉ ngơi đây..., hai người các ngươi từ từ chơi, không nên đánh nhau nha.

Nữ quỷ nháy mắt mấy cái với Minh Diệu, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, biến mất không thấy gì nữa.

- Rốt cuộc ngươi lấy cái gì vậy?

Minh Diệu lau lau mồ hôi trên trán.

- Lợi hại như vậy, nếu tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ ta không chống đỡ nổi.

- Không phải ngươi muốn gặp lại Hoài Tổ sao?

Lê mập mạp cầm một mảnh vỡ của cái bình kia lên, lắc lắc trước mặt Minh Diệu.

- Giống như vừa rồi đấy.

- Trách không được, nữ quỷ một hai ngàn năm, ở trong nhà các ngươi tu luyện lâu như vậy, khó trách không giống quỷ.

Minh Diệu nhìn Lê mập mạp cười cười.

- Lần này coi như đánh ngang tay.

- Người luôn xấu.

Lê mập mạp thở phì phì nhìn Minh Diệu.

- Mỗi lần đều dùng loại chiêu số phạm quy này, đánh không thể đánh người, làm gì chứ.

- Cũng được, ta không dùng Hư Bộ, người cũng không cần ngự quý, hai chúng ta cứ như vậy mà đánh nhau. Minh Diệu giơ nắm đấm về phía Lê mập mạp.

- Ta cam đoan người sẽ béo hơn đây.

- Không cần.

Lê mập mạp hừ một tiếng.

- Khi nào ăn cơm, ta đói.

- Mập mạp, mỗi lần người đều hỏi khi nào ăn cơm, rốt cuộc người đánh nhau hay ăn cơm.

- Ăn cơm, thuận tiện đánh nhau.

Lê mập mạp thu hồi mảnh vỡ của cái bình vào trong túi áo.

- Lão ba bảo ta giảm béo, mỗi lần đều ăn không đủ no, cho nên mới tới nhà của người lừa cơm ăn.

- Trách không được số lần người tới đây nhiều hơn a.

Minh Diệu bắt đắc dĩ lắc đầu.

Tính toán tựa hồ đã qua vài ngày, Diệp Tiểu Manh cảm giác mấy ngày gần đây có chút hỗn loạn. Thời gian tựa như nhảy lên, bầu trời tối đen, hừng đông, chỉ một cái chớp mắt, Diệp Tiểu Manh cũng có chút hỗn loạn, nàng quy loại tình huống này cho việc xuyên việt

vào người con chó.

Hiện tại nàng biết rõ nơi này chính là Tần gia, mà thiếu niên giống Minh Diệu như đực là Tần Diệu, là con một của gia chủ Tần gia thế hệ này, mà tên tiểu mập mạp này, gọi là Lê Ti, nhưng bọn họ ưa thích gọi là Lê mập mạp.

Diệp Tiểu Manh có chút hồ đồ, tên Lê mập mạp này, có phải là Lê mập mạp mà Minh Diệu hay nhắc tới hay không? Chẳng lẽ bây giờ là trọng sinh chứ không phải xuyên việt?

Cũng không đúng ah, dựa vào cái gì bọn họ đều trọng sinh mà ta lại xuyên việt lên người con chó.

Diệp Tiểu Manh không cam lòng, nhưng cũng khó tránh được. Vấn đề này không phải nàng nói là được, nhưng khá tốt Diệp Tiểu Manh cũng xua đuổi ý nghĩ này, mỗi ngày có ăn, có chơi, còn được Minh Diệu ôm, Diệp Tiểu Manh cũng không so đo cái gì.

149. Chương 152: Lê Mập Mạp Chết

Lê mập mạp mấy ngày nay vẫn ở nhà của Minh Diệu, mà Lê mập mạp là người phương nam, nghe nói không có việc gì sẽ tới Tần gia một chuyến, đánh với Minh Diệu một trận. Mà mục đích đánh nhau, chính là tranh đoạt quyền sở hữu một nữ quý.

Nữ quý gọi là Hoài Tố, Tần gia và Lê gia là thế giao, Tần gia tổ phát hiện ra Hoài Tố trước, sau đó đưa cho Lê gia chiếu cố, một đời một đời truyền thừa, lại rơi vào tay của Lê mập mạp. Mà Lê mập mạp đánh nhau chính là vì tranh đoạt quyền sở hữu Hoài Tố, sau đó ở Tần gia ăn uống chùa.

Diệp Tiểu Manh đi bộ trong sân, đột nhiên nghe được bên ngoài có động tĩnh, hình như có người trèo tường.

“Phù phù” một tiếng, một bóng đen từ bên ngoài leo qua tường, ngã trên mặt đất, dọa Diệp Tiểu Manh nhảy dựng, nàng nhìn kỹ, đây không phải Lê mập mập sao? Nhưng hiện giờ nhìn Lê mập mập không được tốt, sắc mặt tái nhợt, trên người có không ít miệng vết thương, hình như bị thương rất nặng.

- Lê mập mập!

Minh Diệu đi vào sân nhỏ, cũng nhìn thấy người trèo tường chính là Lê mập mập, vội vàng chạy tới, xem xét thương thế của Lê mập mập!

- Tại sao biến thành thế này? Ai làm?

- Hắc hắc, hắc hắc.

Lê mập mập cười hai tiếng, thở một cái.

- Không cần ngại ra tay, ta đã giải quyết xong.

- Rốt cuộc là tại sao.

Minh Diệu nhìn thương tổn trên người của Lê mập mập, có mấy vết thương thấy xương, nghe tiếng hít thở của Lê mập mập, hình như bị thương tương đối nghiêm trọng.

- Ta đi tìm cha và nhị thúc.

- Không muốn, không thể cho bọn họ biết rõ.

Lê mập mập ho khan hai tiếng, mang theo mùi máu tươi, kéo Minh Diệu lại.

- Ta đi báo thù.

- Người...

Minh Diệu nghe nói như thế, quá sợ hãi.

- Người khác có thể nhẫn, ta không thể, người bị hấn giết là lão ba ta, thù giết cha không thể không báo.

Lê mập mập nói chuyện có chút đứt quãng.

- Ta biết rõ các người đều sợ hấn, nói thật, ta cũng rất sợ hấn, nhưng ta không thể giả bộ như không có bất cứ chuyện gì không xảy ra.

- Nhị thúc đã nói rồi, hiện tại còn không phải lúc.

Minh Diệu có chút ảo não nói ra.

- Bây giờ là thời kỳ mẫn cảm, cần chờ thêm, đương nhiên phải thu thập hấn, người đã đợi ba năm, tại sao không đợi được một thời gian ngắn chứ?

- Không thể.

Lê mập mập lắc đầu.

- Ta nhìn ra, hiện tại hấn có quyền cao chức trọng, là phó hội trưởng hiệp hội, ta chỉ sợ đợi đến lúc hấn chết già, phụ thân ngươi và nhị thúc cũng không ra tay báo thù giúp ta.

Dù sao ra tay với hấn, chẳng khác nào khiêu khích hiệp hội. Các người gia đại nghiệp đại, không có khả năng vì một ngoại nhân như ta góp cả gia tộc vào. Ta thì khác, nhà của chúng ta chỉ còn lại một mình ta, cho dù chết cũng không liên lụy người khác.

- Nhưng mà... Nhưng mà...

Minh Diệu nhìn thương thế của Lê mập mập mà bối rối.

- Không được, thương thế của ngươi quá nặng, nhất định phải gọi bọn nhị thúc chạy tới.

- Đừng, tổn thương của ta ta biết rõ, cho dù bọn họ tới cũng không cứu được ta, thời gian có hạn, không nên lãng phí.

Trên mặt Lê mập mạp đỏ lên, nói chuyện cũng thông thuận, Minh Diệu biết rõ, đây là dấu hiệu hồi quang phản chiếu.

- Ta trở lại, chính là giao Hoài Tổ trả lại cho người, như vậy ta cũng không nợ người cái gì.

Lê mập mạp từ móc trong ngực một cái ngọc chỉ, nhét vào trong tay Minh Diệu.

- Kỳ thật lần này mang Hoài Tổ đến, ta có tư tâm, muốn cho nàng giúp ta báo thù, nhưng tên kia quá lợi hại, Hoài Tổ cũng không đánh lại hắn, bị thương, trốn vào trong ngọc chỉ nghỉ ngơi rồi, nhưng khá tốt, Hoài Tổ chế trụ hắn, để ta thừa dịp đó, lấy mạng của hắn.

- Gần đây ta tới nhà của người nhiều lần, kỳ thật chủ yếu là thăm dò thói quen của tên đó, ta biết rõ hôm nay là ngày hắn luyện công, không có những người khác, cho nên ta ra tay.

Lợi dụng người, hơn nữa làm cho Hoài Tổ cũng bị thương, rất xin lỗi a. Tính toán ta đã thiếu nợ người, nhưng ta vẫn thiếu nợ người thêm nữa, cũng chẳng là gì!

Minh Diệu vịn Lê mập mạp, nói không ra lời. Hai người chơi đùa từ nhỏ đến lớn, tuy không có việc gì thì đánh nhau, nhưng quan hệ rất tốt, giống như anh em ruột. Tần Lê hai nhà là thế giao, lúc ấy phụ thân Lê mập mạp bị phó hội trưởng hiệp hội giết chết, Minh Diệu cũng cầu khẩn cha hắn báo thù giúp Lê mập mạp, nhưng Tần Khai không đáp ứng.

Minh Diệu biết rõ, cừu nhân của Lê mập mạp chính là phó hội trưởng hiệp hội, nếu giúp hắn, gia tộc sẽ phiền toái. Tần Khai không đáp ứng, Minh Diệu cũng hiểu.

- Giao Hoài Tổ cho người, ta cũng không còn việc gì rồi.

Lê mập mạp càng ngày càng suy yếu.

- Ta không thể giúp Hoài Tổ trị liệu, nhưng với trình độ hiện giờ của Hoài Tổ, nghỉ ngơi một năm nửa năm có lẽ sẽ không có việc gì, chờ một chút ta chết, đừng cho người khác biết rõ, lặng lẽ tìm địa phương nào đó đốt ta đi. Với tư cách là người dưỡng quỷ, ta cũng không muốn sau khi chết biến thành quỷ du đãng trên đời này. Ta đã lớn như vậy, cũng chỉ có người là bạn thân, chỉ có thể xin nhờ người. Phó hội trưởng chết, ta cũng chết, hiệp hội chắc không vì một người chết mà gây phiền toái cho gia tộc của người đâu.

- Người không thể chết được!

Minh Diệu cắn môi, nói:

- Ta sẽ không cho người chết!

- Sống và chết ta đã thấy rõ!

Lê mập mạp lộ ra nụ cười, nói:

- Nhưng ta chỉ đi đầu thai mà thôi, không có gì lớn, nhưng ta giết người, trước khi đầu thai phải chịu tội!

- Ta đi tìm cha và nhệ thúc, bọn họ nhất định có biện pháp cứu người!

- Không cần!

Lê mập mạp lắc đầu, nói:

- Nếu như ta không chết, hiệp hội sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy sẽ liên lụy gia tộc của người!

- Người đừng nói nhiều như vậy, người chờ đó, ta đi gọi người!

Minh Diệu nhanh chóng chạy đi.

Vừa mới đi tới cửa ra vào, hắn đã đâm vào một người, hắn ngẩng đầu nhìn lên, là cha hắn, Tần Khai!

- Cha, Lê mập mạp gặp chuyện không may, mau tới giúp hắn đi!

Minh Diệu vội vàng nói ra.

- Ta biết rõ.

Tần Khai mở miệng nói.

- Người cho rằng một phó hội trưởng hiệp hội có thể bị một người dưỡng quý chưa tinh giết chết dễ dàng sao? Trước kia ta đã an bài, chuyện giết người còn lại ta không nhúng tay, mà việc cứu hần...Ta cũng không thể nhúng tay, nếu không cả gia tộc chúng ta, sẽ có phiền toái!

- Nhưng mà...

Minh Diệu còn muốn nói gì, Tần Khai lắc đầu.

- Tiểu mập mập đã đi, hần báo thù, có lẽ không có gì phải tiếc nuối.

Minh Diệu nghe vậy, vội vàng quay đầu lại, nhìn Lê mập mập nhắm mắt, đã không còn hô hấp.

- Đốt thi thể tiểu mập mập đi!

Tần Khai xoay người rời đi, từ từ rời khỏi:

- Ta sẽ cho người an bài mang tro cốt của hần đi về phía nam!

Minh Diệu nhìn thi thể từ từ lạnh như băng, ngơ ngác đứng đó không biết làm sao. Lê mập mập nói đúng, hai người bọn họ chơi đùa từ nhỏ đến lớn, thân giống như anh em ruột. Nhìn thấy Lê mập mập cứ thế chết trước mặt của mình, Minh Diệu cảm giác trong lòng có đau đớn nói không nên lời. Hần nhìn ngọc chỉ trong tay, khẽ cắn môi.

- Người không thể chết được, ta không cho người chết!

Minh Diệu cố sức lay thi thể của Lê mập mập, ôm thi thể vào phòng của mình.

150. Chương 153: Bí Thuật Khởi Tử Hồi Sinh

Nhìn thấy một màn này, Diệp Tiểu Manh ngây người. Chuyện này... Rốt cuộc là thế nào? Nàng đi theo sau lưng Minh Diệu, muốn nhìn một chút Minh Diệu làm cái gì.

Đem thi thể Lê mập mập vào phòng, Minh Diệu bắt đầu tìm kiếm sách vở. Hần nhớ rõ, từng có một quyển sách tổ truyền mà hần đã từng đọc được, có thể hồi sinh cho người vừa chết đi không lâu.

- Tìm được, chính là cái này.

Minh Diệu tìm được một quyển sách rách nát trên giá sách, mở sách ra, tờ đầu tiên đã nhìn thấy, làm cho Minh Diệu cảm thấy do dự.

- Thuật này vi phạm thiên hòa, đệ tử Tần gia không được sử dụng.

Quyển sách này trong lúc Minh Diệu vô tình tìm trong thư khố phát hiện ra, Tần gia thật lâu trước khi có tộc nhân, ái thể qua đời, thống khổ, hần muốn ái thể sống lại, liền tìm kiếm phương pháp khắp nơi. Hần sửa sang tất cả phương pháp phục sinh trong truyền thuyết, cộng thêm lý giải của mình, sáng tạo ra, tạo thành một bản bí thuật, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, mà loại chuyện phục sinh người chết, là vi phạm thiên hòa.

Cho nên hần viết xong quyển bí thuật này, còn chưa kịp thí nghiệm, đã sớm rời khỏi nhân thế.

Loại phương pháp này vi phạm thiên hòa, không thể sử dụng, nhưng quyển sách này là do vị tộc nhân đó dùng nhiều tinh lực biên soạn lại, Tần gia sau này không nỡ hủy quyển sách đi, cứ như vậy ném ở thư khố, sau này từ từ quên đi sự tồn tại của quyển bí thuật này. Mà Minh Diệu cũng vào thời điểm quét dọn thư khố, trong lúc vô tình phát hiện bản bí thuật này.

- Bỏ qua!

Minh Diệu quyết định. Lê mập mạp là bạn thân chơi đùa từ nhỏ tới lớn của hắn, cho dù vi phạm thiên hòa, cũng phải cứu sống hắn lại.

Tìm ra các loại pháp khí cần dùng, Minh Diệu đem thi thể Lê mập mạp đặt vào trong trận pháp, bắt đầu mặc niệm chú ngữ.

Diệp Tiểu Manh cảm giác giống như có người nhìn chằm chằm vào nàng, nàng quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy Tần Khai đứng ngoài cửa sổ, mặt không biểu tình nhìn Minh Diệu đang bận rộn trong phòng.

Lê mập mạp đã chết, hồn phách đã rời khỏi người. Muốn Lê mập mạp sống lại, đầu tiên Minh Diệu phải tìm được ba hồn bảy vía của hắn. Thu thập chúng, khiến chúng nó quay ngược lại thân thể Lê mập mạp. Tuy trước kia không sử dụng, nhưng phương pháp tụ hồn Minh Diệu cũng biết rõ. Hắn cầm lấy chuông đồng và chỉ đỏ trong tay, nhắm mắt lại, bắt đầu tìm kiếm ba hồn bảy vía đang phiêu tán của Lê mập mạp.

Người vừa mới chết đi, ba hồn bảy vía vẫn trong trạng thái hỗn độn, cho nên cũng không có quá nhiều ý thức tự chủ. Ba hồn bảy vía phiêu tán ra, phải đợi tới bảy ngày đầu thai, ba hồn bảy vía mới có thể ngưng tụ cùng một chỗ, có ý thức nguyên vẹn. Chỉ có thời điểm này, người mới biến thành quỷ hồn, hoặc là đi đầu thai, hoặc là cứ như vậy du dương trên đời. Nhưng muốn phục sinh người chết, nhất định phải trong vòng ba ngày tập hợp đủ hồn phách, một lần nữa cho hồn phách nhập vào trong thân thể, mới có thể thành công, thời gian Lê mập mạp chết đi không dài, cho nên muốn tìm đủ hồn phách của hắn cũng không tốn bao nhiêu thời gian, phiền toái duy nhất chính là Mệnh Hồn của Lê mập mạp. Người sau khi chết, Mệnh Hồn là phiêu tán sớm nhất, cũng khó khăn tìm nhất.

Minh Diệu cầm chỉ đỏ trong tay, nhắm mắt lại cảm giác Mệnh Hồn của Lê mập mạp ở nơi nào. Có chút kỳ quái, Mệnh Hồn của Lê mập mạp ở ngay gần đó, nhưng cho dù Minh Diệu triệu hoán thế nào, cũng không chịu qua.

Minh Diệu chau mày, hồn phách vừa phiêu tán rất yếu ớt, giống như tiểu hài tử mới sinh vậy, không thể quá mạnh, chỉ có thể từng chút dụ dỗ nó tới, nhưng cho dù Minh Diệu cố gắng thế nào, Mệnh Hồn của Lê mập mạp cũng không chịu qua, ngược lại càng phiêu tán ra xa, hình như trước khi chết, Lê mập mạp từ bỏ ý niệm tiếp tục sống trên đời.

Tuy nhiên không biết Minh Diệu muốn làm gì, nhưng nhìn biểu lộ của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh đã biết rõ hắn nhất định gặp phiền toái. Nhưng bây giờ nàng thật sự bất lực, với tư cách là mỹ nhân khuyến chưa từng được dạy dỗ qua, chuyện bây giờ nàng có thể làm bây giờ là đi quanh, gấp đến độ kêu ăng ẳng.

Đúng rồi, còn vị đại thúc đứng ngoài cửa, nói không chừng hắn có thể giúp Minh Diệu. Diệp Tiểu Manh chui ra khe hở, đi tới dưới chân Tần Khai, dùng miệng cắn ống quần Tần Khai.

- Tiểu Tuyết, người cũng sốt ruột?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh không ngừng cắn ống quần, Tần Khai mở miệng ôm Diệp Tiểu Manh lên.

- Hư lắm, không được gọi, không thể làm cho Tần Diệu biết ta có mặt ở đây. Có một số việc phải do hắn tự hoàn thành.

Có lẽ Mệnh Hồn của Lê mập mạp biết được người triệu hoán mình là Minh Diệu, hắn có chút do dự động động, không hề kháng cự Minh Diệu triệu hoán, bắt đầu bay về phía Minh Diệu.

- Còn thiếu một ít.

Trên đầu Minh Diệu đổ mồ hôi, việc này phải cẩn thận, không nghĩ qua, nếu Mệnh Hồn của Lê mập mạp bị thương, như vậy tất cả sẽ uổng phí.

Vào thời điểm Mệnh Hồn của Lê mập mạp bay chậm rì vào trong phòng, đột nhiên con mắt Minh Diệu mở to, ngón tay chỉ về phía trước, lẳng không đánh ra một tấm phù, bao phủ Mệnh Hồn của Lê mập mạp, không cho hắn phiêu tán ra bốn phía. Tập hợp ba hồn bảy vía của Lê mập mạp, Minh Diệu đem tất cả hồn phách tụ tập cùng một chỗ, vận kinh vẩy chuông, tụ tập ba hồn bảy vía của Lê mập mạp cùng một chỗ, đưa vào đỉnh đầu thi thể của Lê mập mạp.

Làm xong những chuyện này, rốt cuộc Minh Diệu buông lỏng một hơi, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, không còn sức để động đây, không thể nhiều không thể ít. Nhiều sẽ làm hồn phách Lê mập mạp bị thương, mà

ít, hồn phách của Lê mập mạp sẽ phiêu tán, không thể trở về thân thể nữa, đây là chuyện chỉ làm một lần, Minh Diệu cảm giác có chút hư thoát. Khá tốt rèn luyện bình thường đúng là có ít, tuy hao phí không ít linh lực, cảm giác không thể chống đỡ nổi, nhưng may mắn hoàn thành công tác liên tục này.

- Tiểu mập mạp ta nhìn hần từ nhỏ lớn lên, ta cũng không muốn để hần cứ như vậy mà chết đi.

Tần Khai từ cửa sổ nhìn con của mình, dùng tay vuốt ve đầu của Diệp Tiểu Manh.

- Nhưng ta cũng có khó xử của ta, ta là đương gia, không thể bởi vì nguyên nhân của một mình ta, kéo cả gia tộc xuống nước.

Tần Khai thở dài một hơi.

- Ta cũng thật khó khăn, vừa muốn Lê mập mạp chết đi, vừa không muốn Lê mập mạp chết đi. Ta làm người có chút mâu thuẫn phải không?

- Người là biến thái.

Diệp Tiểu Manh thấp giọng ô ô hai tiếng.

- Không có việc gì sờ đầu ta làm gì vậy, còn nữa, thời điểm tay người ôm ta, tại sao lại nâng ngực của ta, người là đại thúc biến thái.

Ba hồn bảy vía của Lê mập mạp trở vào cơ thể, chuyện kế tiếp, chính là làm cho hồn phách trong cơ thể hần tỉnh lại, một lần nữa trở về vị trí cũ, như vậy mới có thể làm cho thân thể của Lê mập mạp khôi phục sinh cơ, nhưng một bước này, quá khó khăn với Minh Diệu.

Bí thuật trong sách không có nói rõ tất cả, chỉ nói phải làm cho ba hồn bảy vía tỉnh lại, nhưng làm thế nào để tỉnh lại, Minh Diệu không hiểu nên làm sao.

Một loại phương pháp đó là dùng người sống làm tế phẩm, làm cho người chết tỉnh lại, nhưng ghi chú đằng sau có viết, có khả năng xuất hiện cảnh thay mạng đổi đầu, mượn xác hoàn hồn. Chính là ba hồn bảy vía của người sống đi vào thi thể người chết. Thân thể sống lại, nhưng không phải là người cần cứu sống.

Còn một loại phương pháp, cần người thi thuật, dùng dương thọ của mình, chuyển dương thọ cho người chết, bởi vì người chết dương thọ đã hết, cho nên muốn tục dương thọ, cần dùng của người khác, nhưng phương pháp này là một dấu chấm hỏi sâu sắc(???), nói rõ người biên soạn bí thuật này cũng không rõ, loại phương pháp này không biết có thể thành công hay không. Dù sao thứ này nói là nói như vậy, nhưng cũng chỉ tồn tại trên lý luận, chưa ai thử qua.

Tần Khai thở dài, chuyện Minh Diệu tìm được quyển bí thuật đó hần cũng biết, quyển sách kia cho tới bây giờ không có người nào thử qua, đương nhiên xác xuất thành công không dám nói rồi. Suy nghĩ trong đó giống như thiên mã hành không, nói chuyện không đầu, ngay cả người biên soạn cũng có chút không dám tin tưởng. Tần Khai không ngăn cản Minh Diệu cứu Lê mập mạp, chủ yếu là vì không thể báo thù giúp hần, mới để cho hần đi một mình báo thù tên phó hội trưởng hiệp hội, trên tâm lý có chút tự trách. Hiện tại muốn làm, chẳng qua là muốn tìm phương pháp đền bù mà thôi, tối thiểu bản thân mình cũng có làm, trong nội tâm sẽ dễ chịu hơn một chút, cho nên mới tìm ra bí thuật này, thí nghiệm phương pháp trên đó một chút, bởi thế Tần Khai tồn tại ý niệm này, nhưng loại phương pháp phục sinh người chết, đã vi phạm thiên đạo nếu Minh Diệu thật sự có thể thành công, như vậy Tần gia thế hệ này có thể thấy ánh sáng. Loại chuyện này không phải người bình thường có thể làm thành công, nếu thật sự thành công, như vậy địa vị của Tần gia ở trong linh giới, chỉ sợ sẽ biến thành số một số hai.

Nhưng suy nghĩ này cũng làm Tần Khai không dám tin tưởng. Loại chuyện phục sinh người chết quá mức không dám tưởng tượng. Tần Khai thở dài, đem Diệp Tiểu Manh đang ôm trong ngực thả xuống đất, quay người rời đi. Hần cũng không tin Minh Diệu có thể thành công.

Minh Diệu ôm cái đầu, lâm vào trầm tư, loại chuyện dùng người sống làm tế phẩm, Minh Diệu chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi mà thôi, loại chuyện này hần tuyệt đối làm không được. Mà những phương pháp khác, không cần phải thử, vừa nhìn là biết không thể thành công, chỉ có phương pháp cho mượn dương thọ, có lẽ có thể thử một lần, nhưng trên sách ghi không chính xác, mượn dương thọ, rốt cuộc ược bao nhiêu mới đủ? Mượn bao nhiêu năm thì có thể khiến mập mạp sống bấy nhiêu năm sao?

Minh Diệu ôm đầu rất lâu, cuối cùng quyết định đánh cuộc một keo. Với tư cách là thiếu niên mười tám tuổi, cảm ngộ đối với nhân sinh không nhiều, hắn quyết định thử với phương pháp mượn dương thọ, cho dù dùng một nửa dương thọ của hắn, đổi lấy mười năm dương thọ của Lê mập mập, hắn cảm thấy cũng đáng, loại chuyện này, cũng chỉ có hắn là người có thanh xuân lâu dài mới dám nghĩ tới, nếu đổi thành một người tuổi hơi lớn một chút, đối với nhân sinh và sinh hoạt có thể ngộ, tuyệt đối sẽ bác bỏ, nhân sinh khổ đoản, tuy sống có nhiều chuyện không vui và đau buồn là nhiều, nhưng có thể sống thêm một ngày, đều rất tốt.

- Mặc kệ, thử rồi nói sau!

Minh Diệu quyết định.

Viết ngày sinh tháng đẻ của mình lên tờ giấy vàng, đốt thành tro, Minh Diệu cắt cổ tay, máu tươi từ miệng vết thương chảy xuống, chảy vào trong chén, sau đó quấy chung với tro tàn.

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy Minh Diệu cắt cổ tay, gấp đến độ lớn tiếng gọi. Minh Diệu ngẩng đầu nhìn một cái, cười cười, trong nụ cười kia, có một loại mà Diệp Tiểu Manh không hiểu, hình như Minh Diệu nhận ra mình, lại giống như Minh Diệu có chuẩn bị với tất cả những chuyện này.

Máu đỏ tươi, hỗn hợp với tro, biến thành một chén chất lỏng sền sệt.

- Hoàng thiên Hậu Thổ, các vị tổ tiên, ta là Tần Diệu là tử tôn bất hiếu của Tần gia, nguyện uợn nửa dương thọ, cứu bằng hữu, xin các vị nhìn phần thâm tình huynh đệ chúng ta, phù hộ ta thành công.

Minh Diệu cầm ba nén hương lên lư hương, bái ba bái.

Sau đó rót chất lỏng đục ngầu vào trong miệng của Lê mập mập, đột nhiên Minh Diệu có cảm giác mê muội. Hắn biết rõ, nguyên nhân là do dương thọ của hắn bị lấy đi, loại phương pháp lấy dương thọ này, vốn là phương pháp tu luyện của Nam Dương Thượng Sư, hắn đem một nửa dương thọ của mình phân ra, phong ấn trong bình, tìm địa phương an toàn giấu đi. Nếu có tranh đấu với cừu nhân bị thương nặng, cũng không chết, chẳng qua là tổn thất một nửa dương thọ mà thôi, còn có thể tiếp tục sống sót, xem như một loại tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng, trong linh cảm của vị tổ tông Tần gia kia có linh cảm, nghĩ ra dùng biện pháp dùng dương thọ chia sẻ cho người khác.

Minh Diệu cảm thấy mình không chống đỡ nổi, loại phương pháp cưỡng ép rút dương thọ ra khỏi người của mình, làm cho hắn không thoải mái. Hắn té trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, cảnh sắc trước mắt mơ hồ, Minh Diệu từ từ mất đi tri giác.

Không biết qua nhiều lâu, Minh Diệu mở to mắt, loại cảm giác không khỏe này biến mất, giống như một giấc mộng. Hiện tại Minh Diệu có chút không chắc, vừa rồi mình đã làm rồi, sau đó ý thức mất đi, giống như trong mơ, hắn vội vàng nhìn Lê mập mập, kinh hỷ phát hiện Lê mập mập mở mắt ra, sững sờ, ngăn người nhìn chăm chăm lên trần nhà.

- Mập mập, mập mập!

Minh Diệu cao hứng ôm thân thể Lê mập mập.

- Rốt cuộc ngươi cũng sống lại.

Minh Diệu không cao hứng được bao lâu, cũng cảm giác không đúng. Lê mập mập mở mắt ra, cũng có mạch đập, nhưng hắn vẫn nằm đó không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, cũng không động đậy, ngay cả con mắt cũng đờ đẫn.

- Ngươi có biết là ngươi vừa làm chuyện ngu xuẩn hay không?

Một âm thanh nam nhân từ sau lưng Minh Diệu truyền tới, Minh Diệu bị giật mình, quay đầu nhìn lại, nam nhân mặc áo trắng không biết từ lúc nào, đã xuất hiện sau lưng của hắn.

- Ngươi là người nào?

Minh Diệu đề phòng nhìn khách không mời mà đến này!

Diệp Tiểu Manh ngây ngốc sửng sốt nguyên tại chỗ, nam nhân này, trống rỗng xuất hiện trong không khí, không hề báo hiệu, nàng cũng không nhận ra hắn xuất hiện từ khi nào, hơn nữa nam nhân này, Diệp Tiểu Manh nhận ra, đây không phải là quỷ sứ cứu nữ quỷ trong đêm hôm đó hay sao?

- Người không thể làm như vậy.

Tên nam nhân kia thờ dài.

- Phải biết rằng, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, là thiên đạo. Bất luận kẻ nào cũng không thể cải lời thiên đạo, người làm như vậy, là vô dụng thôi.

- Người rốt cuộc là ai? Làm sao người biết?

- Ta vốn định giải quyết trước và liên hệ cảm tình với hộ khách này trước, nhưng không ngờ, lại chậm một bước.

Quỷ sứ thở dài.

- Không có ai lại nghĩ tới, lại có người làm ra chuyện hại người hại mình thế này!

- Ta không biết người suy nghĩ thế nào mà dùng loại phương pháp này, nhưng ta sẽ nói, người làm sai rồi, từ khi vừa bắt đầu người đã sai rồi, suy nghĩ của người là đúng, người sở dĩ có thể còn sống, là vì ba hồn bảy vía trong thân thể có tất cả chức năng của mình, dương thọ đã hết, tuy người đem ba hồn bảy vía đưa vào trong thân thể, nhưng người có nghĩ tới hay không, ba hồn bảy vía của người, sao có thể dễ dàng phong ấn vào trong thân thể được. Phải biết rằng mặc kệ cái gì cũng phải có quy luật, hồn phách cũng không ngoại lệ. Người lung tung chẳng phân biệt được thứ tự mà phong ấn chúng vào, quy luật đã sớm loạn, cho dù có thể thành công, nhưng chỉ làm một tên điên sống lại, không có suy nghĩ, cũng không phải người bình thường.

151. Chương 154: Hiệp Nghị

- Còn nữa, người chết là dương thọ đã hết, đây là định lý. Mỗi người đều có dương thọ khác nhau, có dài có ngắn. Cũng không phải nói người đem dương thọ cấp cho hắn, là hắn có thể tiếp tục sống sót. Người và hắn khác nhau, cho nên dương thọ cũng khác nhau, hắn dùng dương thọ của người, cũng không thể sống sót, chỉ có thể sống dở chết dở mà thôi.

- Nói như vậy là ta đã thất bại!

Minh Diệp cúi đầu, có chút ủ rũ.

- Dương thọ ta đã cho hắn, mà tiểu mập mập cũng không thể sống lại!

- Người không chỉ thất bại, người không cứu hắn được, mà còn hại hắn.

Quỷ sứ ngữ có chút bất đắc dĩ.

- Người phong bế ba hồn bảy vía của hắn không tiêu tan, còn đem dương thọ cấp cho hắn, hiện giờ hắn không thành quỷ, cũng không thể làm người, chỉ ở trạng thái nửa người nửa quỷ, hắn sẽ duy trì như thế suốt bốn năm mươi năm, đây chính là bốn mươi năm dương thọ mà người cấp cho hắn. Cho dù bốn mươi năm sau, chỉ sợ chết cũng không thể đầu thai chuyển thế, dù sao ba hồn bảy vía của hắn đã loạn, đến lúc đó phong ấn bài trừ, ba hồn bảy vía tản ra, hắn sẽ tan thành mây khói, không có cơ hội nữa. Mà dương thọ người cấp cho hắn, mà dương thọ của người vốn có tám mươi tuổi, chỉ còn lại có bốn mươi tuổi. Nói cách khác, người sẽ chết sớm khi còn tráng niên.

Quỷ sứ lắc đầu.

- Mặc kệ theo phương diện nào mà nói, người làm ăn lỗ nặng rồi.

- Ha ha ha ha...

Minh Diệu cười lên, nghe thế hẳn cảm thấy rất thê lương.

- Không chỉ thất bại...

Quý sứ đi tới, vỗ vai của Minh Diệu, nói:

- Ta biết rõ người có bốn ý tốt, hiện tại ở trên đời này, có người vì người khác giao tính mạng của mình, đã không nhiều lắm.

Quý sứ nhìn hẳn, lại nhìn Lê mập mập sống đời sống thực vật.

- Hẳn là người yêu của người sao?

- Đây là chuyện cười không buồn cười chút nào!

- Chớ để ý, ta không muốn người tự trách mình mà thôi.

Quý sứ cười cười.

- Dù sao chuyện đã xảy ra, tự trách cũng không cải biến cái gì.

- Ta biết rõ ý của người.

Minh Diệu lộ vẻ nụ cười sâu thẳm.

- Người sợ ta tiếp tục làm ra những chuyện không nên làm, ảnh hưởng đến công trạng của người, nếu như ta lại dùng phương pháp tìm người sống làm tế phẩm, như vậy hộ khách mà người phụ trách trong khu vực này sẽ thiếu đi một người, đây mới là điểm người lo lắng nhất.

Tên nam nhân kia tự xưng là quý sứ, đối với loại người này, Minh Diệu cũng từng nghe qua, nhưng cho tới bây giờ chưa tận mắt nhìn thấy, dù sao những loại người này cũng chỉ là hồn phách người chết biến thành, kỳ thật quý sứ cũng là quỷ, nhưng bởi vì chút nguyên nhân đặc thù, không có đi đầu thai, giữ lại trong địa phủ làm công chức, tương đương với nhân viên công vụ, nhân vật như thế có pháp lực cũng không cường đại, nhưng lại có lực lượng đặc biệt hữu hiệu với những hồn phách khác.

- Người cũng hiểu nhiều đấy!

Quý sứ cũng không phủ nhận.

- Chúng ta làm một số giao dịch nhé!

Minh Diệu nhìn quý sứ, trong mắt hiện ra một tia cương quyết.

- Chỉ cần có thể giúp cho tiểu mập mập, cho dù phương pháp gì cũng tốt, người có thể mang hồn phách của ta đi cũng được.

- Khó mà làm được.

Quý sứ lắc đầu.

- Không nói trước, chuyện người chết phục sinh, đã không tuân theo quy định, ta cũng không có biện pháp giúp người cứu hẳn sống lại. Còn nữa, ta cũng không thể mang linh hồn của người đi, dù sao dương thọ người chưa hết, đây cũng không tuân theo quy định. Phải biết rằng, khảo thí nhân viên công lực cũng không dễ dàng, không có vấn đề gì không cần tiền lễ mà đi vào được, địa phủ cũng giống như vậy, ta cũng không muốn vì loại chuyện này mà bị khai trừ, ăn cơm quốc gia rất thoải mái, ta không có lý do gì vì người không quen biết mà đánh mất chén cơm.

- Không, người chưa hiểu ý của ta!

Minh Diệu lắc đầu.

- Ta biết rõ lực lượng của quý sứ các người có hiệu quả đặc biệt với hồn phách, chuyện đến một bước này, ta cũng không yêu cầu xa vời là tiểu mập mập có thể sống lại, hiện tại ta hi vọng, có thể đền bù sai lầm của ta, ba hồn bảy vía của tiểu mập mập bị ta làm loạn, ta muốn chúng khôi phục bình thường mà thôi, đối với người không có chút khó khăn nào. Tiểu mập mập chết, nhưng ta cũng không hi vọng hẳn không có cơ hội đầu thai sống lại, ta có thể cam đoan, không riêng gì ta, tiểu mập mập cũng có thể làm hộ khách của

người, chuyện này tiện tay mà thôi, lại có thể sáng tạo công trạng, loại chuyện này coi như giúp ta, ta thiếu nợ người một phần nhân tình.

- Tuy nói là nói thế, nhưng ta không có chỗ tốt gì.

Quý sứ lắc đầu.

- Không cần phải nói linh hồn người, cho dù ta sửa sang ba hồn bảy vía của hần hẩn lại, cũng phải chờ tới bốn mươi năm sau mới có thể có được công trạng này. Loại mua bán này ta không làm.

- Người có nghĩ tới hay không, nếu người không đáp ứng, ta sẽ tiếp tục đi thử phương pháp tế sống người khác.

Minh Diệu tiếp tục nói.

- Nếu như vậy, cái gì người cũng không chiếm được, hơn nữa còn tổn thất một khách hàng tiềm năng, hơn nữa loại chuyện này diễn ra trong khu vực mà người phụ trách, mà người lại không kịp ngăn cản, chỉ sợ trên lý lịch của người sẽ lưu lại vết bẩn.

- Người đang uy hiếp ta?

Quý sứ liếc mắt nhìn Minh Diệu, nói:

- Ta không thích bị người khác uy hiếp.

- Không phải uy hiếp, chẳng qua một lời đề nghị mà thôi.

Minh Diệu khoát khoát tay.

- Dù sao bây giờ không phải xã hội kinh doanh lũng đoạn, cạnh tranh rất lợi hại, nếu sinh ý này người không làm, như vậy sẽ có công ty khác đứng ra làm, chỉ có điều người gần đây nhất, tới trước một bước mà thôi, người có thể không đáp ứng, vậy vậy tay rời đi, sau này ta nghĩ sẽ có nhiều công ty nghiệp vụ nguyện ý làm a.

Quý sứ không nói gì, hình như cúi đầu tính toán.

- Chỉ xuất ra chút khí lực, thoáng cái có hai đơn hàng, chuyện này là mua bán có lời.

Minh Diệu cười cười.

- Không nói đơn hàng khác, không phải người đang cò kè mặc cả với ta sao? Thời gian không thành vấn đề, vài thập niên trôi qua rất nhanh, khái niệm thời gian đối với người như ta mà nói, mười năm và một phút đồng hồ cũng không có gì khác nhau cả.

- Nhưng mà...

- Không có nhưng mà.

Minh Diệu khoát khoát tay.

- Ta không thích cò kè mặc cả, người đã từng là người, người cũng hiểu được tư cách một con người, thân tình, tình bạn, tình yêu là trọng yếu cỡ nào. Cho dù ta thiếu nợ người một nhân tình, về sau ta có thể tìm cơ hội trả lại cho người, ta nghĩ khi người còn sống cũng có người yêu người nhà, có lẽ đã đầu thai thành người rồi, tuy bọn họ không nhớ người là ai, nhưng dù sao cũng từng có một đoạn duyên phận với người, nhưng bây giờ người đã thành quý sứ, cho dù biết rõ bọn họ có chỗ khó khi chuyển thế, chỉ sợ người cũng không giúp được gì, dù sao người là người thuộc địa phủ, chuyện dương gian không thể nhúng tay, mà ta có thể sống được hai mươi năm nữa, trong thời gian hơn hai mươi năm này, ta có thể giúp người làm một ít chuyện mà người không thể làm được tại dương gian.

Không thể phủ nhận, quý sứ có chút động tâm. Minh Diệu đúng là cao thủ đàm phán, những câu nói trên đều đâm vào điểm yếu của quý sứ, hơn nữa nhìn bộ dáng và chỗ ở của Minh Diệu, có lẽ tại dương gian còn có chút thực lực, quý sứ đúng là có một người bạn chuyển thế thành người, nếu thật sự có phiên toái, với thể lực của Minh Diệu, có thể giúp được rất nhiều.

152. Chương 155: Trần Lam Tức Giận

- Ta thật khó khăn.

Quý sứ thở dài.

- Người nói chuyện rất có đạo lý, nhưng người phải biết rằng, cho dù ta sửa sang ba hồn bảy vía của người này lại như cũ, chỉ sợ hắn sẽ biến thành quái vật nửa người nửa quỷ, không cách nào sinh hoạt bình thường tại dương gian. Người biết đấy, quỷ bình thường không cách nào sinh hoạt vào ban ngày, mà nửa quỷ, chỉ có thể hoạt động vào ban đêm mà thôi, mặt trời với hắn mà nói, chính là thuốc độc, hơn nữa địa phủ chúng ta cũng không cho phép loại nửa quỷ này tồn tại, mà ở dương gian, hắn chính là công địch của cả linh giới các người, như vậy, có thể nói, hắn sống không bằng chết.

- Ta không thích đi vòng vèo, cũng không thích thời gian cò kè mặc cả quá dài, biện pháp ta đã nghĩ ra rồi. Minh Diệu lắc đầu.

- Thời gian của người có hạn, những công ty khác có cùng nghiệp vụ có lẽ sắp đến, nếu đàm phán không ổn, ta có thể đàm phán với bọn họ.

- Ta chán ghét người, thực sự đấy.

Quý sứ dùng tay xoa xoa huyệt thái dương.

- Được rồi, hắn có thể ở lại trên Hoàng Tuyền Lộ, thẳng đến khi dương thọ người cấp hao hết thì thôi, chỗ đó chưa tính là khu vực của địa phủ, cũng không tính là dương gian, thuộc về một không gian đứt gãy không người quản lý. Người bình thường sau khi chết hồn phách đều đi qua Hoàng Tuyền Lộ, qua cầu Nại Hà mới tính là chính thức đi vào địa phủ. Cho nên nơi đó chính là địa điểm thích hợp nhất cho nửa người nửa quỷ như hắn.

- Có thể!

Minh Diệu gật đầu, nói:

- Như vậy chúng ta bàn xong rồi, có cần ký hợp đồng chính thức hay không?

- Có lẽ người nên đi buôn bán đi!

Quý sứ lẩm bẩm một câu:

- Như vậy người nhất định sẽ phát tài đấy!

- Xem và ký được chưa?

Minh Diệu nhìn quý sứ đang xem phần hiệp nghị của hắn đưa cho.

- Trên đây những thứ mà chúng ta ước định ta sẽ không ghi cái nào vào, chỉ viết ta và tiểu mập mập sau khi chết, công tác chuyển sinh sẽ công ty các người toàn quyền phụ trách mà thôi.

- Người cho rằng ta không muốn chút ít sao?

Quý sứ lườm hắn một cái, đây cũng không phải là hiệp nghị bình thường, chỉ cần ký vào nó, tuyệt đối không thể đổi ý.

- Những thứ kia đều không tuân theo quy định, chỗ tốt đều bị người chiếm cả rồi, đừng có nói nhảm nhiều như vậy.

- Vậy được rồi.

Minh Diệu cười ký xuống.

- Dù sao tiểu mập mập muốn ký tên cũng phải khôi phục bình thường mới có thể, ta không sợ người đổi ý.

Sau khi hẩn ký tên lên thẻ tre, đưa phần hiệp nghị này cho quỷ sứ, Minh Diệu cảm giác có chút không được tự nhiên, chuyện này hẩn còn chưa có chết đã phải ký rồi, đúng là có chút không thoải mái.

- Người có lẽ bắt đầu làm việc a.

Minh Diệu chỉ chỉ vào Lê mập mập đang nằm trên mặt đất.

- Thời gian kéo càng lâu, càng dễ xảy ra vấn đề.

- Giúp ta một tay, hẩn quá nặng!

Quỷ sứ đi qua, nâng Lê mập mập dậy.

- Người muốn làm gì?

- Làm gì là sao? Đương nhiên là cứu hẩn rồi!

Quỷ sứ cau mày, nói:

- Người cho rằng ở chỗ này là có thể làm được những chuyện khác sao, xin nhớ, đây là dương gian, có rất nhiều con mắt đang nhìn đây, lại nói hồn phách là thứ rất yếu ớt, có một số việc, phải tìm địa phương thích hợp cho hồn phách mới có thể làm được.

Minh Diệu đi qua, giúp đỡ quỷ sứ nâng thân thể Lê mập mập lên.

- Đi theo ta, không được đi loạn.

Quỷ sứ nói ra.

- Trên đường xuống hoàng tuyền không quá an ổn, đặc biệt là những người dương thọ chưa hết như người.

Minh Diệu gật đầu, ba người lập tức biến mất trong phòng.

Diệp Tiểu Manh nhìn tất cả cảnh này vào mắt, nhìn mà ngây ngốc, về Lê mập mập tồn tại nàng cũng biết được một chút, Minh Diệu từng nói có một người bạn tốt họ Lê, Minh Diệu cũng thường xuyên sẽ đi tìm hẩn, nhưng Diệp Tiểu Manh chưa từng nhìn thấy hẩn, mà hôm quỷ sứ đi tới mang nữ quỷ đi, có nói Minh Diệu thiếu hẩn một nhân tình. Nói như vậy, những chuyện này, hẩn đã xảy ra ở thời điểm trước khi nàng gặp được Minh Diệu.

Hiện tại nàng đã hiểu rõ, vì cái gì Minh Diệu lại có bộ dáng không sao cả, chưa bao giờ đi để ý tới ánh mắt người khác. Một người biết rõ mình sẽ chết sớm khi còn trẻ, thậm chí biết chính xác là bao nhiêu tuổi, nếu đã không sống lâu thì cần gì phải cố kỵ, cũng không cần phải làm bộ làm tịch.

Diệp Tiểu Manh mơ hồ nghe được bên ngoài có chút tiếng ồn ào, từ khi nàng xuyên việt tới nơi này, nhập vào thân xác của con chó nhỏ tên tiểu Tuyết, thính giác và khứu giác linh hoạt hơn con nhiều rất nhiều, xem ra làm động vật, cũng không phải không tốt, ở phương diện khác mà nói, ông trời rất công bình, hẩn cướp đi của người thứ gì, hẩn sẽ đền bù tổn thất của người bằng thứ khác. Tuy biến thành một con chó nhỏ, nhưng tối thiểu không cần phải kẹp đuôi làm người như lúc là con người, vì cuộc sống mà bỏn ba. Cơm đến há miệng, không có việc gì thì đi bộ, còn có thể không có việc gì lại được Minh Diệu ôm, đối với Diệp Tiểu Manh mà nói, đây cũng không phải là chuyện không tốt.

Tiếng la hét ầm ĩ càng lúc càng lớn, Diệp Tiểu Manh không biết chuyện gì xảy ra, Minh Diệu không biết tung tích, nàng nhìn qua khe cửa, phát hiện ở bên ngoài có không ít người đi tới phòng của Minh Diệu, mà Tần Khai và một trung niên giống hẩn đang ngăn cản, nhưng không ngăn được.

“Ba” một tiếng, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một đám người đi vào phòng Minh Diệu.

Dẫn đầu là một người trẻ tuổi đầy tức giận, nhìn tuổi cũng không khác biệt với Minh Diệu lắm, Diệp Tiểu Manh cảm giác lông trên người dựng thẳng, sát khí trên người của người trẻ tuổi kia như hóa thành thực chất, làm cho người ta phát lạnh.

Nhìn thấy trong phòng không có người, người tuổi trẻ kia sững sờ một chút, sau đó tức giận đùng đùng đi tới trước mặt Tần Khai, nắm chặt cổ áo của Tần Khai.

- Nói, tên mập mập chết bầm kia, các người giấu hẩn ở đâu rồi!

- Trần Lam, không thể vô lý với trưởng bối.

Một âm thanh già nua từ ngoài cửa truyền tới, đám người tách ra, đi tới là một lão nhân già nua, nhìn hẳn cũng chỉ sáu mươi tuổi, thân thể cường tráng, ánh sáng đỏ đầy mặt, trên mặt luôn mang theo nụ cười, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

- Hội trưởng.

Người tên là Trần Lam thấy lão già đi tới, không dám lơ mãng, buông cổ áo của Tần Khai ra, có chút cúi đầu xuống.

- Cha ta bị người ta ám sát, có người nhìn thấy Lê mập mạp của Lê gia giết chết cha ta.

Lê gia và Tần gia nhiều thế hệ giao hảo, mập mạp kia nhất định là trốn tới chỗ này.

- Người có chứng cứ không?

Lão nhân giương mắt nhìn Trần Lam, khuôn mặt hiền lành, đột nhiên lão nhân như biến thành người khác, Trần Lam không dám nhìn ánh mắt của hắn, cúi đầu xuống.

- Không có... Nhưng mà...

- Không có là không có, không có thì nhưng mà cái gì?

Lão nhân phát tay với hắn.

- Đi ra ngoài đi!

Tuy không cam lòng, nhưng Trần Lam không dám cãi lời lão nhân, cúi đầu đi ra ngoài, nhưng Diệp Tiểu Manh lại có thể nhìn thấy rõ ràng, trong mắt Trần Lam có lửa giận đang thiêu đốt.

Tần Khai biết rõ lão nhân này có những lời đặc biệt muốn nói, cho nên nháy mắt với người trung niên đứng bên cạnh hắn, trung niên nhân kia gật gật đầu, cũng ra khỏi phòng, mà đám người ồn ào kia, cũng rời khỏi, hiện giờ trong phòng Minh Diệu chỉ còn lại Tần Khai và lão già, còn có Diệp Tiểu Manh.

Tần Khai a, ta thật khó khăn ah.

Lão già mở miệng nói chuyện.

- Người chết là cha của Trần Lam, hơn nữa là phó hội trưởng hiệp hội. Mà giết người lại là người của Lê gia, nhưng Tần gia và Lê gia có quan hệ chém không đứt, chuyện này quá khó làm a.

- Chuyện này có liên quan gì tới chúng ta chứ?

Tần Khai lắc đầu.

- Chúng ta không muốn dính vào vũng nước đục này.

- Người đang thăm dò ta hay là cho rằng ta già hồ đồ?

Lão già pha trò.

- Một đại hài tử, có thể giết chết phó hội trưởng hiệp hội sao? Nếu không có người hỗ trợ, như vậy Trần Tùng Lâm làm sao có thể đi tới một nơi vắng vẻ. Hơn nữa ta đã nhìn thi thể của hắn rồi, tuy che dấu rất tốt, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra được, hắn đã bị thương từ trước đó. Không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng lại rất nặng, mà tên tiểu tử họ Lê kia, lại trùng hợp vào lúc đó đi ám sát hắn.

- Những điều này đều là trùng hợp.

Tần Khai lắc đầu, hắn cẩn thận hỏi từng một lần, xác định là không có để lại bất cứ manh mối nào để có thể liên tưởng tới Tần gia, tất cả những chuyện này chỉ là suy đoán của lão già này mà thôi, chỉ cần không thừa nhận, bọn họ cũng không có chứng cứ.

- Ta già, nhưng cũng đủ ngồi lên cái vị trí này.

Lão già không tiếp tục dây dưa vào chủ đề trên nữa.

- Đợi ta đi rồi, vị trí này sẽ là của Trần Tùng Lâm, hơn nữa hấn cũng đã đợi thật lâu rồi.

- Ta đúng là không có ưa hấn, rất không thích.

Lão già nói uyển chuyển, hai mắt híp lại.

- Hấn lộ phong mang quá nhọn, chẳng qua là một chuyện nhỏ, hấn lợi dụng lý do luận bàn thất thủ giết chết đương gia Lê gia. Chuyện này nếu truy cứu, cũng không có chứng cứ nói hấn giết người.

Lão già ngẩng đầu liếc nhìn Tần Khai.

- Có một số việc không cần chứng cứ, lòng dạ biết rõ là đủ rồi.

Tần Khai không nói gì.

- Chuyện này, ta cần một lời giải thích.

Lão già vỗ vai Tần Khai.

- Cho người Trần gia một lời giải thích. Người làm cũng rất đẹp, trải đường cho thế hệ sau cũng tốt, đều phải làm một tư thái.

- Trải đường?

Tần Khai giật mình một cái.

- Ta già, vị trí này sớm muộn phải giao ra.

Lão già cười lên.

- Hơn nữa ta vốn không ưa thích Trần Tùng Lâm, hấn quá gấp, gấp đến độ hận không thể trừ ta chết ngay lập tức.

Lão nhân cười rồi rời khỏi phòng, lưu lại Tần Khai sững sờ ở đó.

- Đại ca, người thật muốn làm như vậy? Tần Diệu vẫn là trẻ con thôi.

Tần Lệ nhú mày, nhìn qua Tần Khai.

- Không bằng để cho ta tới.

- Không, không có người nào phù hợp hơn Diệu nhi cả.

Tần Khai lắc đầu, nói:

- Ta còn có nhiều chuyện cần người giúp ta, hơn nữa đây cũng là một cơ hội.

- Nhưng làm như vậy, đời này của Tần Diệu có thể bị hủy!

Đương gia của Tần gia là Tần Khai, mà Tần Lệ là em ruột của đương gia, nhân khẩu của Tần gia thịnh vượng, nhưng huyết thống trực hệ, chỉ sợ còn lại hai người này, hai huynh đệ cảm tình rất tốt. Tần Lệ không kết hôn, với hấn mà nói, có rảnh đi tìm nữ nhân kết hôn sinh con, còn không bằng đem thời gian đó đi giúp đại ca làm nhiều chuyện khác, mà Tần Diệu, hấn cũng xem như con ruột của mình.

- Có lẽ sẽ như thế, có được hay không, phải nhìn chính nó mà thôi.

Tần Khai lắc đầu.

- Đợi hấn trở lại ta sẽ nói với hấn, người động thủ đi.

- Không được, ta không thể hạ thủ!

Tần Lệ lắc đầu.

- Chuyện này chỉ có người mới có thể làm.

Tần Khai ném một quyển sách cho Tần Lệ, đi ra khỏi cửa.

- Công lực của ta không tinh thuần như người, ta sợ ta không làm đúng mực được.

- Đây là...

Tần Lệ nhìn quyển sách kia, mở một tờ ra, lông mày giãn ra.

- Người tìm được từ nơi này?

- Ta cái gì cũng không biết!

Âm thanh của Tần Khai từ xa truyền tới.

Minh Diệu trở lại phòng của mình thì trời đã khuya, sau một chuyến đi Hoàng Tuyền Lộ, hẳn cảm giác không thua gì chết một lần, quỷ sứ nói không sai, một người sống muốn đi trên Hoàng Tuyền Lộ, còn không bằng trực tiếp đi cắt cổ cho nhanh.

Nhưng có một chuyện may mắn là, Lê mập mập đã tỉnh táo lại. Tuy hẳn biết nguyên nhân là do Minh Diệu, ba hồn bảy vía trở về vị trí cũ, nhưng Lê mập mập không thể nhúc nhích được, nhưng Lê mập mập không trách Minh Diệu. Bởi vì hẳn biết rõ, vì chính mình, bạn thân đã mất đi bốn mươi năm dương thọ, hơn nữa Lê mập mập còn nói giỡn, tại đây kỳ thật rất tốt, tuy không thể tự do hoạt động như dương gian, cũng

không đi địa phủ, nhưng trên Hoàng Tuyền Lộ cũng không có tịch mịch. Với tư cách là một dương quỷ, liên hệ với quỷ cũng không khó khăn gì, mà trên đường xuống hoàng tuyền, không thiếu nhất, chính là quỷ. Hơn nữa ở chỗ này, cũng không cần ăn cơm, cũng không cần ngủ, nhưng chỗ này cũng không có gì tốt, nhưng cho dù không đi cũng không sao cả.

Tuy mất đi bốn mươi năm dương thọ, nhưng Minh Diệu cũng không có hối hận. Sinh sinh tử tử kỳ thật không có gì, nhưng nếu vĩnh viễn không được gặp mặt, hoặc không có người mà mình ưa thích, đó mới là thống khổ nhất. Hiện tại loại trạng thái này, nếu Minh Diệu muốn tìm Lê mập mập nói chuyện phiếm, có thể tùy thời đi gặp hẳn, chỉ nhìn một lần, Minh Diệu đã học được phương pháp quỷ sứ dẫn quỷ hồn xuống Hoàng Tuyền Lộ thất thất bát bát, mà quỷ sứ này cũng không có ý muốn gạt Minh Diệu. Minh Diệu cảm thấy chỉ cần thực nghiệm mấy lần, có lẽ không thành vấn đề.

Hiện tại, Minh Diệu vẫn còn cảm thấy cao hứng đối với việc có thể thấy được Lê bàn tử. Bây giờ hẳn vẫn còn nhỏ, đối với một số việc, còn chưa hoàn toàn rõ ràng. Mãi cho đến nhiều năm sau này, hẳn mới lĩnh ngộ được, việc làm của chính mình lúc đó thực ích kỷ.

Hắn chưa từng hỏi qua ý kiến của Lê bàn tử, cứ mạnh mẽ giữ hẳn lại như vậy.

Tiếng đập cửa vang lên, Minh Diệu mở cửa, phụ thân của hắn đang đứng ở bên ngoài.

- Rốt cục thì người đã trở lại, người đi tới nơi nào vậy?

Tần Khai mỉm cười nhìn con trai.

- Đi một chuyến xuống hoàng tuyền.

Minh Diệu cười cười.

- Có một chút kích thích.

- Sao lại thế?

Đôi mày của Tần Khai cau lại, hẳn vốn đang nghĩ đến bởi vì Minh Diệu biết Trần Lam tới bắt người nên mới đặc biệt mang theo thi thể của Lê bàn tử tránh đi. Nhưng thật không ngờ Minh Diệu lại đưa ra một đáp án như vậy.

Minh Diệu chậm rãi kể lại chuyện đã xảy ra cho Tần Khai nghe một lần, đôi mày của Tần Khai lại càng nhăn chặt lại.

- Người thật đúng là...

Tần Khai cảm giác đầu của mình có chút đau.

- Ta cứ tưởng là người sẽ không tin tưởng những thứ kia.

- Tuy rằng thất bại, hơn nữa còn tổn thất bốn mươi năm dương thọ, nhưng mà kết quả vẫn có thể chấp nhận được.

Minh Diệu cười cười.

- Ít nhất thì con vẫn có thể gặp lại tiểu bàn tử.

- Bốn mươi năm, người có hiểu được bốn mươi năm dương thọ là loại khái niệm gì không.

Tần Khai xoa nhẹ huyệt thái dương.

- Người quá nông nổi.

Minh Diệu nhún nhún vai, bộ dáng không sao cả. Đối với một thiếu niên mười tám tuổi mà nói, chuyện tình hơn hai mươi năm sau là một chuyện tình rất xa xôi.

- Quên đi, chuyện tình tuổi thọ, thể nào cũng sẽ tìm được biện pháp để sửa chữa.

Tần Khai thở dài.

153. Chương 156: Trục Xuất Khởi Gia Môn

- Như vậy cũng tốt, ít nhất không cần phải tìm một cái cốc nhìn qua không có khuôn phép nữa.

- Lấy cốc? Lấy cốc cái gì?

Minh Diệu hỏi.

- Diệu nhi, hãy nghe hết những lời ta nói sau đây, mỗi một câu cũng không được quên.

Về mặt của Tần Khai trở nên nghiêm túc nhìn Minh Diệu.

- Chuyện này rất quan trọng.

Minh Diệu ở trong phòng mãi cho tới khi hừng đông, mặt trời mọc lên cao thì Tần Khai mới đi ra khỏi phòng của Minh Diệu.

- Nhớ kỹ lời nói của ta, làm một người thường, không cần phải quá gây sự chú ý, tận cho đến một ngày ta cần đến người.

- Đã rõ.

Minh Diệu gật gật đầu. Trên mặt của thiếu niên này, dường như chỉ trong vòng một đêm mà bớt đi mấy phần ngây thơ.

Hôm nay Tần gia có không ít người tới, hơn nữa đều là những nhân vật có uy tín, danh dự ở trong linh giới. Trong hành lang có rất nhiều người ngồi. Diệp Tiểu Manh có chút kỳ quái, chẳng lẽ là hết năm?

Diệp Tiểu Manh phe phẩy cái đuôi, đi tản bộ xung quanh, tìm kiếm thân ảnh của Minh Diệu, nhưng mà dù có đi khắp xung quanh, cũng không nhìn thấy đâu.

- Đông.

Một tiếng trống vang lên dọa cho Diệp Tiểu Manh hoảng sợ. Thanh âm là truyền tới từ đại đường, Diệp Tiểu Manh quyết định đi xem ra có chuyện gì xảy ra.

Một lão nhân ngồi nhắm mắt lại ở ghế chủ vị trong đại đường, dường như là đang dưỡng thần. Lão nhân này Diệp Tiểu Manh đã từng gặp qua, là hội trưởng của cái hiệp hội gì kia ấy. Đã từng nói chuyện với Tần Khai rất nhiều. Mà người thanh niên tên là Trần Lam kia lại đứng ở bên người lão nhân, mặt không chút thay đổi, nhưng mà trong ánh mắt vẫn mang theo một tia tức giận.

- Các vị...

Tần Khai đứng lên, mở miệng nói chuyện.

- Lần này tôi mời mọi người tới, là vì muốn thấy tên đệ tử bất hiếu của Tần gia chúng tôi, hắn đã làm trái với tổ huấn, đại nghịch bất đạo. Nghịch Tử Tần Diệu nghịch thiên mà đi, mưu toan khiến cho người chết sống lại. Tổ huấn của Tần gia đã sớm có cảnh báo. Phàm là con cháu của Tần gia, không được tu luyện loại cấm thuật nghịch thiên này. Nghịch tử Tần Diệu, không tôn trọng gia quy, làm trái thiên đạo, hôm nay liền trục xuất ra khỏi gia môn.

Tần Khai vỗ vỗ tay, hai người áp giải Minh Diệu từ phía sau đi vào đại đường, một tay đẩy Minh Diệu xuống. Minh Diệu cứ như vậy té ngã trên mặt đất.

- Tần Diệu ta hỏi ngươi, những cái ta vừa mới nói kia, có phải là sự thật hay không?

Thanh âm lạnh lùng của Tần Khai vang vọng ở trong hành lang.

- Không sai, là ta làm.

Minh Diệu cúi đầu, trong thanh âm không có một chút cảm tình.

- Thật sự là ta muốn dùng cấm thuật khiến cho tiểu bàn tử sống lại, nhưng mà đáng tiếc lại thất bại, ta thừa nhận.

- Một khi đã như vậy, vậy thì ta cũng không còn cái gì để nói.

Tần Khai gật gật đầu.

- Ta trục xuất ngươi khỏi Tần gia, ngươi có phục không?

- Tôi phục.

Minh Diệu ngẩng đầu lên, nhìn Tần Khai, trong ánh mắt kia vừa có chút không cam lòng, vừa có bi thương.

- Động thủ.

Tần Khai phát phát tay. Tần Lệ chậm rãi đi đến trước mặt Minh Diệu, giơ hai tay lên.

- Không được.

Tuy rằng Diệp Tiểu Manh không biết Tần Lệ muốn làm cái gì, nhưng mà cái kia tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Nhưng mà cái tiếng kêu kia của nàng, cũng không khiến cho người ta chú ý.

- Động thủ.

Tuy rằng trong lòng Tần Lệ có chút không đành lòng, nhưng mà cũng không thể làm khác được. Linh lực lưu chuyển ở trên tay, nhất thời song chưởng vung lên. “Bành bành” vài tiếng, đánh vào người Minh Diệu.

- A!

Minh Diệu thống khổ kêu lên. Hắn có thể cảm giác được, ở trong thân thể có thứ gì đó bị đánh nát. Một cỗ bạch khí đậm đặc gần như thực chất từ trong thân thể Minh Diệu phát ra, vừa tiếp xúc với không khí liền rất nhanh hóa thành vô hình.

Kia là linh khí. Mỗi một chưởng của Tần Lệ đều chuẩn xác đánh vào yếu huyệt trên thân thể Minh Diệu. Phách kết bị đánh nát, linh khí bị mất đi trói buộc, lập tức phát tán ra khỏi thân thể. Minh Diệu thấy cái cảm giác này so với tuổi thọ bị mạnh mẽ rút ra khỏi thân thể còn thống khổ hơn.

- Từ nay về sau, ngươi không còn là người của Tần gia nữa.

Tần Khai quay đầu lại nói với Minh Diệu. Không được dùng họ Tần, cũng không được dùng tài nghệ của Tần gia, từ nay về sau ngươi không hề có bất kỳ quan hệ gì đối với Tần gia, sinh tử do trời.

Minh Diệu nằm trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, giống như là đã chết vậy. Diệp Tiểu Manh chạy đến bên người Minh Diệu, dùng đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt của Minh Diệu. Trên mặt của Minh Diệu hiện lên vẻ thống khổ, điều này khiến cho lòng của nàng quặn đau một trận.

Hai người áp giải Minh Diệu lúc đầu lại đi tới, nhắc Minh Diệu lên, đi về phía phòng khách riêng của đại đường.

- Đa tạ các vị đã bớt chút thời gian quý báu để đến Tần gia làm chứng cho sự việc hôm nay.

Tần Khai quay đầu lại, trên mặt không hề biểu lộ ra diễn cảm gì.

- Hậu đường đã chuẩn bị xong đồ ăn, xin mời các vị dời bước.

- Chờ một chút.

Trần Lam mãnh mẽ từ trên ghế đứng dậy, cắt đứt lời nói của Tần Khai.

- Đừng tưởng rằng ta không biết người muốn cái gì, chỉ đơn giản phé đi con của ngài là có thể đền mạng của cha tôi sao? Cho dù có bắt tiểu tử đó đền mạng thì cũng không đủ.

- Ngồi xuống, nơi này còn chưa đến phiên người nói chuyện.

Lão nhân luôn luôn nhắm mắt lại dường như nhắm mắt, nghiêm khắc quát lớn.

- Nhưng mà...

Trần Lam vốn còn muốn nói cái gì, nhưng mà tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của lão nhân kia thì lại không cam tâm ngồi xuống.

- Các vị.

Lão nhân đứng lên.

- Hai ngày trước, phó hội trưởng Trần Tùng Lâm của chúng ta đã bị người ta giết hại. Mà hung thủ giết người chính là con cả của Lê gia. Hung thủ đã chết rồi, cho nên chuyện này cũng có thể coi như xong. Nhưng mà con cả của Tần gia, lại bởi vì sử dụng cấm thuật, bị Tần gia đuổi ra khỏi nhà. Chuyện này cũng là việc nhà của Tần gia, không có liên quan gì đến sự việc kia, mà chúng tôi cũng chỉ là người làm chứng mà thôi.

- Các thành viên của hiệp hội hôm nay đều có ở đây. Tất cả mọi người cũng đều có gia tộc của mình, bình thường đều bận rộn vô cùng, khó mà có được một cơ hội cùng tụ tập một chỗ như vậy. Cho nên tôi nghĩ nhân cơ hội này chúng ta hãy bầu lại chức vị phó hội trưởng.

Lời này của lão nhân vừa nói ra, phía dưới liền vang lên tiếng thảo luận ồn ào. Trần Tùng Lâm chỉ mới chết có hai ba ngày mà thôi. Nhanh như vậy mà đã muốn tuyển một phó hội trưởng mới, chuyện này nằm ngoài dự kiến của bọn họ. Những người có chức vị có người còn chưa kịp chuẩn bị ô dù, đã bị lời nói của lão nhân này phá hủy.

- Mọi người có vấn đề gì thắc mắc, thì xin mời cứ nói ra.

Lão nhân đưa tay đè xuống, ý bảo yên tĩnh lại.

- Tôi cũng biết chuyện này dường như có chút gấp gáp một chút. Nhưng mà bây giờ thời buổi rối loạn, hiệp hội của chúng ta đang rơi vào tình cảnh khó khăn, cho nên vẫn là nhanh chóng bầu phó hội trưởng mới thì tốt hơn.

Nếu sự tình đã được quyết định, có tiếp tục kích động cũng chẳng thấm vào đâu. Phía dưới đã có mấy người mở miệng nói ra những người bọn họ tuyển chọn trong lòng.

154. Chương 157: Oán Hận Vô Cớ

Có người thậm chí còn muốn để cho Trần Lam lên kế nghiệp cha. Tuy rằng Trần Lam còn trẻ tuổi, nhưng dù sao cũng là con cả của Trần gia. Trần gia ở Linh giới cũng được coi là gia tộc hạng nhất hạng nhì. Mà Trần Lam cũng là thiếu niên thiên tài. Đã gia nhập hiệp hội từ rất lâu rồi. Tuy rằng lý lịch không cao, nhưng đích thật là đã lập được không ít công lao, cho nên được người ta đề cử cũng không tính là kỳ quái.

Nghe thấy có người nhắc tới tên của mình, đôi mày của Trần Lam nhíu nhíu hướng lên trên, lộ ra một cổ thần sắc đặc ý không dễ dàng phát giác. Tuy rằng che giấu vô cùng tốt, nhưng mà vẫn bị lão nhân này nhận ra. Đôi mày của lão nhân hơi cau lại. Những người của Trần gia đều rất giống nhau, không coi ai ra gì, coi trọng hư danh. Trần Tùng Lâm đã chết cũng là người như vậy, Trần Lam này cũng như thế. Cha mới chết không quá vài ngày, lại đã ham thích đối với quyền lực như vậy. Đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Lão nhân thâm nghĩ trong lòng. Trần Tùng Lâm đã chết, không thể xuất hiện thêm một Trần Tùng Lâm khác.

- Tôi thấy như vậy đi, bản thân tôi cũng đã tuyển ra một người.

Lão nhân mở miệng nói.

- Mặc dù tôi là hội trưởng, nhưng dù sao thì tôi cũng đã lớn tuổi, thời gian tôi có thể đem hết tinh lực đặt ở trên hiệp hội cũng không nhiều. Chức vụ phó hội trưởng của hiệp hội này, là một loại khổ sai, cũng rất vất vả. Tuyệt đại bộ phận công việc của hiệp hội, đều phải do phó hội trưởng hoàn thành. Hơn nữa giao tiếp nhiều nhất đối với các vị cũng là phó hội trưởng.

- Cho nên phó hội trưởng này, chẳng những phải có năng lực, mà còn phải công bằng.

Lão nhân nói tới đây thì ngừng lại một chút, nhìn xung quanh một lần.

- Tất cả mọi người đều là người có thân phận, lại đều làm việc cùng nhau. Nói không dễ nghe chính là làm việc với kẻ thù, khó tránh khỏi sẽ có chuyện không thoải mái phát sinh. Mà người cân bằng chuyện này, chính là phó hội trưởng.

Chân mày của Trần Lam cau lại, hẳn có cảm giác câu nói này của lão nhân còn có hàm ý khác.

- Chuyện tình vừa rồi mọi người cũng đều đã tận mắt nhìn thấy, quân pháp bất vị thân, bất dung tình. Tôi nghĩ trong các vị ngồi đây có thể làm được chuyện này cũng không nhiều.

Lão nhân cười cười.

- Tôi đề cử Tần Khai.

Phía dưới nhất thời giống như là nổ tung lên vậy. Tần gia cũng không phải là không có người từng đảm nhiệm vị trí cao tầng ở trong hiệp hội, chẳng qua đó là chuyện tình từ rất lâu trước kia. Hiệp hội thần quái này, gọi là một hiệp hội chẳng bằng gọi là một đám các gia tộc lục đục với nhau. Tất cả đều mưu cầu vị trí cao tầng để có thể cấp cho gia tộc của chính mình nhiều chỗ tốt hơn một chút. Mà Tần gia đã từng thất bại ở trong tràng tranh đấu ấy. Từ sau thất bại lần đó, Tần gia liền thất bại hoàn toàn, lụi bại nhiều năm.

Mà bây giờ ý tứ của lão nhân kia, dường như là muốn Tần gia tiếp tục chống đỡ. Những người có hiểu biết một chút đã đoán được trong lòng. Những năm gần đây Trần Tùng Lâm làm phó hội trưởng hiệp hội, thế lực của Trần gia ngày càng lớn mạnh. Lão nhân kia chỉ sợ là muốn Tần gia đi lên để đàn áp khí thế của Trần gia xuống.

- Tôi phản đối.

Trần Lam vỗ ghế dựa đứng lên.

- Hẳn có tài có đức gì?

- Còn có người nào phản đối không?

Lão nhân không để ý đến lời nói của Trần Lam, nhìn các thành viên khác ở trong hiệp hội.

Phản đối? Nói giỡn sao. Nơi này cũng không phải là nước ngoài, nơi này là Trung Quốc. Nếu lão đạo lên tiếng, đàn em dám ở phía dưới phản đối, như vậy cuộc sống của người sau này tuyệt đối sẽ không tốt. Các thành viên chính trong hiệp hội nhỏ giọng thì thầm với nhau, nhưng không ai dám đứng lên ủng hộ lời nói của Trần Lam. Lòng người dễ thay đổi, lúc Trần Tùng Lâm còn làm phó hội trưởng thì nịnh bợ Trần gia là chuyện

đương nhiên. Nhưng bây giờ Trần Tùng Lâm đã chết, mà ý tứ của lão nhân cũng rất rõ ràng là muốn giúp đỡ Tần gia. Nếu có người ở phía sau nhảy ra phản đối, như vậy sẽ đắc tội với Tần gia, người ngu ngốc như

thể cũng sẽ không thể tồn tại trong hiệp hội được. Những người có thể ngồi được ở nơi này hôm nay, cũng không phải là kẻ ngốc.

- Nếu không có ai phản đối, vậy thì cứ quyết định như vậy đi.

Lão nhân kia cười híp mắt, vỗ vỗ bả vai Tần Khai.

- Hãy làm cho thật tốt nhé, sau này liền trông cậy vào cậu.

Minh Diệu nằm ở trên giường chậm rãi tỉnh lại, thân thể cũng không có bị ngoại thương gì, nhưng mà cái loại cảm giác linh lực trong cơ thể bị mạnh mẽ rút ra cũng không dễ chịu gì. Cho nên hiện tại Minh Diệu tương đối suy yếu.

Toàn bộ linh lực trong cơ thể mất đi, không dư lấy một tia, cảm giác này cũng không dễ dàng gì. Bây giờ so với người bình thường, chỉ sợ Minh Diệu còn yếu hơn một ít, dù sao thì tuy rằng người thường không biết phương pháp tu luyện linh lực, nhưng mà trong cơ thể cũng đều có đôi chút linh lực. Mà thứ này là bộ phận quan trọng để bảo trì cho cơ thể người khỏe mạnh.

Chứng kiến vẻ mặt thống khổ của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh đã chực khóc. Tính tình của nàng luôn luôn rất tốt, không muốn tranh đấu với ai, người khác đắc tội với nàng nàng cũng sẽ không để ở trong lòng. Ngay cả trước kia bị bạn bè cười là mình bị bệnh tâm thần thì nàng cũng chỉ oán hận, buồn bực một ngày mà thôi.

Sau khi ngủ một giấc, những việc không thoải mái đều tan thành mây khói. Không mang thù là ưu điểm lớn

nhất của nàng. Nhưng mà bây giờ Diệp Tiểu Manh đã hận một người, mà trước kia nàng cũng chưa từng hận ai như vậy. Người kia cũng chính là cha của Minh Diệu.

Diệp Tiểu Manh nhảy lên ngực Minh Diệu, đầu lười nhè nhàng liếm liếm khuôn mặt của Minh Diệu, hy vọng có thể khiến cho Minh Diệu giảm nhẹ thống khổ đi một chút.

- Không có chuyện gì, ha ha.

Minh Diệu chứng kiến Diệp Tiểu Manh lo lắng thì lại cười cười, nhưng nụ cười kia cũng thật miễn cưỡng. Diệp Tiểu Manh có thể cảm giác được Minh Diệu đang cố gắng chịu đựng. Cái thân thể vô lực đang không ngừng run rẩy và cái trán đầm mồ hôi kia đã bán rẻ Minh Diệu. Diệp Tiểu Manh đột nhiên rất muốn khóc lớn một hồi. Vì cái gì chứ, chẳng qua là Minh Diệu chỉ muốn cứu bạn của hắn mà thôi, hắn cũng không sai.

Quy tắc của thế giới, Diệp Tiểu Manh không hiểu, cũng không muốn hiểu. Nàng chỉ biết là việc làm của Minh Diệu là đúng, hắn không đáng bị trừng phạt.

Tiếng đập cửa vang lên, Minh Diệu cố sức ngồi xuống.

Người tới là Tần Khai, Diệp Tiểu Manh phần nộ kêu to lên, đây là phương thức kháng nghị duy nhất mà nàng có thể làm bây giờ.

Tần Khai nhíu mày, nhìn Diệp Tiểu Manh. Hắn cảm giác được con chó nuôi trong nhà này gần đây có chút kỳ quái. Chó lại biết phân biệt người, ai là người có địa vị trong nhà, nó có thể phân biệt được. Con chó này đã nuôi được hai năm rồi, bình thường chỉ cần mình sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, đảm bảo nó sẽ sợ tới mức cúp đuôi tìm chỗ trốn đi, chưa từng giống như bây giờ, lại có thể dùng loại ánh mắt khiêu khích này và tiếng kêu hướng về phía chính mình.

- Tiểu Tuyết, không được kêu.

Minh Diệu nhẹ nhàng sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh.

- Mày tự mình đi ra ngoài chơi đi, ta muốn nói chuyện với cha ta.

Diệp Tiểu Manh còn có chút không cam lòng, mãi cho đến khi Minh Diệu lặp lại một lần nữa, mới không tình nguyện đi ra ngoài.

- Cảm giác thế nào?

Tần Khai ngồi ở trước giường Minh Diệu, ngăn cản Minh Diệu đứng dậy.

- Hiện tại người rất suy yếu, trước tiên không nên lộn xộn.

- Hắc hắc, có phải là con nên đi sớm một chút hay không? Miễn ỉnh lại chọc tới phiền toái.

Minh Diệu cười khan hai tiếng.

- Dù sao hiện tại con đã không còn là người của Tần gia, Tần Diệu đã chết rồi, hiện tại con đã không còn mang họ Tần.

- Người không phục?

Tần Khai hơi nhướng mày.

- Con không có làm sai, cha cũng không.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Loại chuyện này không có ai đúng ai sai.

- Người nên biết mục đích của ta khi làm như vậy.

Tần Khai thở dài.

- Từ thời cụ của người đã bởi vì thất bại dưới tay của Trần gia ở trong tràng tranh đấu kia mà vẫn canh cánh trong lòng. Cơ hội này ta không thể buông tha.

- Con biết.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Con bất quá cũng chỉ là một thứ hy sinh mà thôi, đuổi con ra khỏi nhà, như vậy Tần gia sẽ không có đường gia đời tiếp theo, như vậy cũng sẽ không thể uy hiếp được vị trí của lão hồ ly kia. Con cũng nhìn ra được, lão đầu kia rất coi trọng quyền lực, cho dù Trần Tung Lâm kia không chết, hắn cũng sẽ không nhường lại vị trí. Hắn biết tuổi thọ của con người là có hạn, cho nên toàn bộ phó hội trưởng đều là con người.

- Hơn nữa đây cũng là một cái cơ hội.

Tần Khai thở dài.

- Để người lại trong cái hội này mới là cơ hội tốt nhất.

- Con không rõ.

Minh Diệu cau mày.

- Vì cái gì mà lại không bài trừ con ra bên ngoài.

- Người là con ta.

Tần Khai trầm ngâm một chút.

- Có một số việc, người không cần biết, chúng ta tự làm sẽ tốt hơn.

- Được rồi.

Minh Diệu nằm ở trên giường, so sánh ra thì tương đối thoải mái hơn lúc trước.

- Cha không nói con cũng sẽ không hỏi, tới lúc nên nói, cho dù con không hỏi thì cha cũng sẽ nói. Con sẽ làm như lời cha nói, đi làm một người bình thường là được rồi.

- Tuy rằng người đã mất đi linh lực, ta cũng không hy vọng người lại dính vào những chuyện có liên quan tới hắn và linh giới. Nhưng mà ta biết người là một người không chịu ngồi yên.

Tần Khai lấy ra một cái hộp nhỏ màu xanh.

- Cái này người đem đi đi.

- Cái này cho con?

Minh Diệu chứng kiến cái hộp nhỏ kia thì ngẩn người.

- Đây chính là vật gia truyền của Tần gia, làm sao có thể...

- Sợ người chọc phải phiền toái không có lực chống đỡ.

Tần Khai cười cười.

- Hơn nữa ta cảm thấy thứ này để người cầm đi còn thích hợp hơn là để lại ở Tần gia.

Cái hộp nhỏ này Minh Diệu biết. Đây là tín vật truyền ngôi gia chủ của Tần gia, mỗi một đời truyền xuống một lần. Bên trong có ba thanh kiếm nhỏ. Theo thứ tự là Cổ Ấn, Trừ Tà và Yêu Lân. Ba thanh kiếm này đã lâu lắm rồi không xuất hiện, dù sao thì chỉ có gia chủ mỗi đời mới có được. Nghe nói uy lực vô cùng. Cổ Ấn chủ thủ, kiếm trận vừa ra, kiên cố không gì phá vỡ nổi. Yêu Lân chủ công, nhanh như tia chớp, không gì không phá được. Mà Trừ Tà thì lại dựa vào việc hấp thu tà khí để phát huy tác dụng, có thể hấp thu tất cả mọi thứ dơ bẩn trên đời để hóa thành lực lượng của chính mình. Mà bây giờ Tần Khai lại đưa thứ này cho Minh Diệu, Minh Diệu cảm giác thấy có chút không đúng lắm.

- Việc mọi người cần phải làm có phải là rất nguy hiểm hay không?

Minh Diệu không có đón nhận lấy cái hộp trong tay Tần Khai.

- Cái này không cần người quan tâm tới.

Tần Khai đặt cái hộp nhỏ màu xanh ở đầu giường Minh Diệu, xoay người đi ra khỏi phòng của Minh Diệu.

- Người đã không còn là người của Tần gia nữa, mau chóng ly khai đi.

Nhìn thấy cái hộp nhỏ màu xanh đặt ở đầu giường, Minh Diệu càng nhúu chặt mày lại. Tuy nói là Minh Diệu vi phạm tổ huấn bị đuổi khỏi Tần gia, nhưng mà Minh Diệu cảm thấy được chuyện này cũng không đơn giản. Tuy rằng Tần Khai không nói, nhưng mà Minh Diệu cũng cảm thấy một chút. Tất cả những chuyện này, giống như là Tần Khai đặc biệt để Minh Diệu đi ra bên ngoài, làm như vậy là để bảo tồn cốt nhục của mình vậy.

Minh Diệu cảm giác có chút phẫn nộ, cũng có chút bất đắc dĩ. Chuyện kia nhất định là rất nguy hiểm, cho nên cha mới phải làm như vậy. Hơn nữa truyền lại cả tín vật gia chủ cho hắn, nói như vậy rất có thể là toàn quân Tần gia sẽ bị tiêu diệt. Mà loại chuyện này Tần Khai cũng không để cho hắn tham gia, Minh Diệu tự hỏi mình không phải là một người tham sống sợ chết, cứ như vậy bị bài trừ ra bên ngoài khiến cho Minh Diệu có

một loại cảm giác bị vứt bỏ.

Nhưng mà bây giờ có nói gì thì cũng vô dụng, hắn có muốn cũng không giúp được gì. Minh Diệu mất đi linh lực, chỉ sợ là cả một người bình thường cũng không bằng. Minh Diệu cũng có chút tức giận đối với phụ thân, đêm hôm đó cũng không phải hắn nói như vậy.

Hắn chỉ nói là lần này hắn đã làm việc thái quá rồi, sẽ liên lụy đến Tần gia, cho nên muốn tự nhận tội trước mặt những người của hiệp hội. Theo hắn nghĩ, nhiều nhất thì cũng chỉ là khiển trách một phen, thật không ngờ lại đuổi hắn ra khỏi nhà. Cũng chính là ném hắn ra khỏi chuyện này.

Minh Diệu có chút phẫn nộ, mùi vị bị ném bỏ rất khó chịu. Hơn nữa loại vứt bỏ này, so với đơn thuần bị đuổi ra khỏi nhà còn làm cho người ta khó chấp nhận hơn. Cái cảm giác kia giống như là mình là một đứa trẻ, tùy thời đều cần được bảo vệ vậy, đuổi hắn đi ra khỏi nhà là vì không muốn hắn trở thành gánh nặng.

Oán hận trong lòng đối với phụ thân càng lúc càng lớn. Minh Diệu cảm giác có chút hốt hoảng, thậm chí hắn còn cảm thấy thực hoang đường. Cha đuổi hắn ra khỏi nhà, làm một tuồng kịch như vậy là muốn dùng hắn để đổi lấy vị trí phó hội trưởng trong hiệp hội.

Vì sao lại nghĩ như vậy? Minh Diệu mạnh mẽ rùng mình một cái. Hắn là cha đẻ của ta, như thế nào lại làm ra loại chuyện này được? Nhưng mà cái loại ý niệm này không ngừng phóng đại ở trong đầu, tiếp tục lớn mạnh, đã tràn ngập đầy đầu Minh Diệu.

Oán hận, một tia oán hận ở trong lòng kia được phóng đại vô hạn. Minh Diệu thậm chí còn muốn lật đổ cả phụ thân, chính mình ngồi lên vị trí gia chủ, ngồi lên vị trí phó hội trưởng hiệp hội thần quái.

Minh bị làm sao vậy? Minh Diệu mạnh mẽ vỗ vỗ cái đầu của mình. Đầu của mình giống như bị hỏng rồi, lại có thể nảy ra một vài ý niệm đáng sợ như vậy. Minh Diệu cảm giác mình không thể tiếp tục ở lại trong này, hắn cảm giác dường như có chút không thể khống chế được đầu óc của mình.

Thân thể hơi khô phục được một ít, Minh Diệu thu thập một ít đồ đạc này nọ, ly khai khỏi Tần gia. Mấy ngày nay, một ít ý niệm hoang đường không thực tế luôn luôn đeo bám trong đầu của hắn. Hiện tại kể cả lúc hắn đang ngủ cũng sẽ nằm mơ. Hắn mơ thấy cha của hắn vì muốn ngồi lên vị trí phó hội trưởng mà giết chết mình.

155. Chương 158: Phó Thác Của Diệp Trọng

Hắn muốn giết ta. Minh Diệu toát hết mồ hôi lạnh, bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Minh Diệu nhìn cái hộp nhỏ màu xanh ở bên gối, Minh Diệu đột nhiên nghĩ đến, nếu mà cha muốn giết hắn, như vậy thì vì sao mà hắn không thể giết cha.

Hắn là cha của ta, loại chuyện này sao có thể xảy ra. Minh Diệu đứng lên, dùng nước lạnh rửa mặt của mình. Nhưng mà ngộ nhỡ thật thì sao? Người cha hòa nhã dễ gần ở trong lòng của Minh Diệu, đột nhiên đã biến thành quái vật lãnh huyết vì truy đuổi danh lợi mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Vì không cho loại chuyện này phát sinh, hay là mình cứ giết hắn trước, để phòng vài năm sau hắn sẽ giết ta?

Minh Diệu cảm giác gần đây suy nghĩ của mình rất loạn. Vô luận là sự tình gì, luôn luôn sẽ nghĩ đến trường hợp xấu nhất. Dường như trong lòng của mình đang bị cái gì bóp méo.

Nơi này là một cái phòng nhỏ hẹp cho thuê. Sau khi Minh Diệu rời khỏi Tần gia, cũng không có cần thận tìm chỗ ở, mà tùy tiện tìm một chỗ ở tạm. Những thứ hắn lấy đi từ Tần gia cũng không nhiều lắm. Trừ bỏ quần áo ra, thì còn con chó nhỏ gọi là Tiểu Tuyết kia.

Đều là bởi vì hắn. Minh Diệu oán hận nghĩ lại, nếu không phải tại vì tên mập mạp chết bầm kia thì làm sao ta lại lưu lạc đến nước này. Nếu không phải cha hắn vì muốn tranh đoạt cái chức vị phó hội trưởng kia, thì làm sao ta lại bị đuổi ra khỏi nhà được.

Bọn họ đều đáng chết. Minh Diệu cảm giác có một cỗ tức giận nảy lên đến đỉnh đầu.

Cánh tay đang cầm lấy cái chậu, bởi vì dùng sức quá lớn, đã biến thành màu trắng.

Diệp Tiểu manh bị đánh thức vì thanh âm của Minh Diệu. Nàng cẩn thận nhìn Minh Diệu.

Gần đây Minh Diệu có chút kỳ quái, trên người luôn có thêm một cỗ tức giận, một cỗ oán hận, cái đó không giống như Minh Diệu lúc bình thường. Hắn đang bị làm sao vậy?

Minh Diệu gắt gao nhìn chằm chằm chính mình trong gương. Đôi hàm răng cắn chặt lại, đôi mắt không biết là vì thiếu ngủ hay là phần nộ mà đã tràn ngập tơ máu. Hắn cảm giác sắp không khống chế nổi chính mình.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập. Minh Diệu lặng đi một chút, hắn mới rời khỏi không được bao lâu, làm sao lại có người biết hắn ở nơi này. Là ai đến gõ cửa như vậy chứ?

Mở cửa, một người mà Minh Diệu không ngờ tới xuất hiện trước mặt của hắn. Một trung niên nhân sắc mặt tái nhợt, đứng ở trước cửa nhà Minh Diệu. Hai tám Tiểu Hồ Tử rất chỉnh tề, chẳng qua bộ dáng có chút chật vật.

- Diệt đại ca?

- Có thể vào được không?

Nam nhân trung niên cười cười.

- Ta nghĩ cậu sẽ không ngay cả cốc nước cũng không cho ta đấy chứ.

Người tới là Diệp Trọng. Đối với việc Diệp Trọng sẽ tới tìm mình, Minh Diệu cực kỳ bất ngờ. Lại nói tiếp, nhìn qua thì tuổi thọ của Diệp Trọng cũng không kém Tần Khai bao nhiêu, hơn nữa Diệp Trọng cũng biết Tần Khai, quan hệ không thể nói là chặt chẽ, nhưng mà nếu gặp mặt thì cũng sẽ chào hỏi. Nhưng mà Diệp Trọng lại chơi rất thân với Minh Diệu, quan hệ của hai người cũng rất tốt. Cho nên Diệp Trọng luôn muốn Minh Diệu gọi hắn một tiếng đại ca. Lý do của hắn là như thế sẽ không cảm thấy mình đã già. Hơn nữa Diệp Trọng cũng đã từng cứu Minh Diệu một mạng, cho nên đối với Minh Diệu mà nói, Diệp Trọng không chỉ là một vị tiền bối chơi thân.

- Lão già, nói đùa sao ?

Minh Diệu biết, nếu tính theo tuổi thọ thật sự, chỉ sợ Diệp Trọng cũng có thể xem như bằng vai lứa với ông nội của hắn. Tuổi thọ của nhân loại bình thường cũng chỉ là trăm năm ngắn ngủi. Dù có là người trường thọ thì cũng chỉ là một trăm mười tuổi thì hẳn đã muốn về với đất rồi. Nhưng mà yêu thì lại bất đồng. Trăm năm đối với họ mà nói, chỉ sợ chính là một cái nháy mắt mà thôi. Diệp Trọng chưa từng đề cập qua rốt cuộc thì hắn bao nhiêu tuổi, Minh Diệu tự nhiên cũng không có hỏi.

Nhưng mà vì sao Diệp Trọng lại biến thành chật vật như vậy, Minh Diệu cũng có chút ngoài ý muốn. Ở trong ấn tượng của hắn, Diệp Trọng luôn có bộ dáng không nhanh không chậm, phong độ mười phần. Đây là lần đầu tiên Minh Diệu chứng kiến bộ dáng này của Diệp Trọng.

- Diệp đại ca, đây rốt cục là...

Minh Diệu mời Diệp Trọng vào trong phòng, lại đột nhiên phát hiện ra, sau lưng của Diệp Trọng còn giấu một tiểu cô nương. Trong đôi mắt của tiểu cô nương kia còn mang theo một cỗ cảnh giác, đang đánh giá Minh Diệu.

- Một lời khó nói hết.

Diệp Trọng ngồi ở trên ghế salon, một tay ôm tiểu cô nương trên đùi của mình.

- Ta xảy ra chút chuyện, cho nên cần cậu giúp đỡ.

Diệp Tiểu Manh ngây dại. Tiểu cô nương kia rõ ràng là bản thân. Mà người nam nhân trung niên kia, đúng là người nàng vốn cảm giác mình đã quên rồi, nhưng sẽ lại đột nhiên hiện ra trong đầu những lúc mình lơ đãng. Người nam nhân này, là cha của nàng.

Diệp Tiểu Manh lơ mơ nghĩ tới, ngày này mười năm trước, lần đầu tiên chính mình nhìn thấy Minh Diệu, dường như chính là cảnh tượng này.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tiểu cô nương này là ai?

Minh Diệu cảm giác, lần này Diệp Trọng tới có chút kỳ quái.

- Một ít chuyện phiền phức, cái đó không cần cậu hỗ trợ. Cái ta cần cậu hỗ trợ chính là cái này.

Diệp Trọng chỉ chỉ vào tiểu cô nương về mặt cảnh giác đang ngồi ở trên đùi của mình.

- Đây là con gái của ta, tên là Diệp Tiểu Manh.

Diệp Trọng nhẹ nhàng sờ sờ đầu của tiểu cô nương, chỉ vào Minh Diệu.

- Gọi chú đi.

Tiểu cô nương không có mở miệng, vẫn mang theo bộ dáng cảnh giác kia, bộ dáng này khiến cho Minh Diệu cảm giác như một con động vật nhỏ bị kinh hãi. Dường như là gió thổi cỏ lay cũng có thể dọa cho nàng kinh sợ.

Chứng kiến con gái không có nói gì, Diệp Trọng cười cười.

- Nó sợ người lạ.

- Con gái của anh?

Minh Diệu cảm giác hôm nay Diệp Trọng đã để cho hắn tham gia giải đố, biến hắn thành một đầu mờ mịt.

- Con gái của anh không phải đã mười lăm tuổi rồi sao? Như thế nào lại...

- Ồ, kia là con lớn của ta, đây là đứa nhỏ.

Diệp Trọng cười cười.

- Con gái nhỏ? Làm sao từ trước đến nay anh cũng chưa từng nói qua?

- Không có cơ hội.

Biểu tình của Diệp Trọng trở nên có chút xấu hổ.

- Việc này trừ cậu và ta ra, không có người nào biết.

- Ồ, tôi hiểu rồi.

Minh Diệu lộ ra biểu tình tất cả mọi người đều là nam nhân, không cần phải nói nữa.

- Có chuyện gì vậy, làm sao anh lại biến thành bộ dáng này.

- Sự tình phức tạp.

Diệp Trọng khoát tay áo.

- Chuyện này cậu không giúp được, là chuyện vô cùng lớn, ta muốn chạy trốn.

- Không phải vậy chứ.

Lời này đã dọa Minh Diệu nhảy dựng lên.

- Làm lớn như vậy, chẳng lẽ anh đã giết chết lão đầu kia của hiệp hội sao?

- Đã từng nghĩ tới, nhưng mà chưa kịp làm.

Diệp Trọng thở dài.

- Thứ duy nhất ta không yên tâm hiện tại chính là nàng.

Diệp Trọng chỉ chỉ vào tiểu cô nương đang ngồi ở trên chân của mình.

- Người khác ta không tin được, cho nên đành phải tìm cậu.

- Được, không có vấn đề.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Muốn tôi làm cái gì? Có phải là muốn tôi tìm người nhà tới hỗ trợ?

- Không cần.

Diệp Trọng lắc lắc đầu.

- Chuyện của cậu ta cũng biết, chỉ sợ bây giờ cậu cũng không thể giúp tôi được cái gì.

Minh Diệu trầm mặc. Đúng vậy mất đi năng lực, lại bị đuổi ra khỏi nhà, những việc hắn có thể làm bây giờ cũng rất ít. Trông trẻ, loại chuyện tình này dường như thích hợp với hắn.

- Đầu là bởi vì hắn...

Minh Diệu nắm chặt tay, mạnh mẽ nắm chặt tay.

- Chờng nào thì anh trở về?

Minh Diệu cúi đầu mở miệng hỏi.

- Ta cũng không biết.

Diệp Trọng thở dài

- Có lẽ là không về được.

Diệp Tiểu Manh nhìn nam nhân xa lạ và quen thuộc trước mắt này. Trong lòng có cảm giác nói không lên lời. Nhưng mà hắn, lại từ bỏ nàng và mẹ của nàng. Đợi cho đến khi hai mẹ con nàng vừa mới dần xếp được mọi thứ thì người nam nhân này lại xuất hiện. Khi hắn cười híp mắt xuất hiện ở trước mặt Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh đã từng rất cao hứng, rốt cuộc thì nàng cũng có cha. Nhưng mà cái loại cuộc sống hạnh phúc này cũng không kéo dài được bao lâu. Mẹ của nàng sinh bệnh mà qua đời. Diệp Tiểu Manh lại biến thành đứa trẻ mồ côi. Nam nhân này tự xưng là cha của nàng, nhưng lại không hề làm tròn trách nhiệm của một người cha. So sánh ra thì Diệp Tiểu Manh vẫn gần gũi với mẹ của mình hơn. Có đôi khi Diệp Tiểu Manh cũng từng nghĩ tới, nếu mà người nam nhân này không xuất hiện, có thể mẹ của mình sẽ luôn sống hạnh phúc. Mà nàng sinh sống với cha không được bao lâu, người nam nhân này lại đem nàng ném cho Minh Diệu rồi đi mất. Mà lần mất tích này là gần hai mươi năm, một chút tin tức cũng hoàn toàn không có. Diệp Tiểu Manh gần như quên mất là mình còn có một người cha như vậy. Nhưng mà ở một vài thời điểm, trong lúc mình lơ đãng, thì hình bóng kia sẽ hiện lên ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ của nàng. Khiến cho nàng nhớ rõ còn có một người như thế tồn tại.

Mà bây giờ, người nam nhân này lại ném chính mình cho Minh Diệu, vừa đi đã là không trở về. Không thể phủ nhận, Minh Diệu làm tốt lắm. Làm cha, bạn bè, bạn chơi, các loại người Minh Diệu đều làm rất khá. Nhưng mà người nam nhân kia lại là cha của nàng, trong thân thể hai người bọn họ đều có chung dòng máu. Hắn có tư cách gì mà ném nàng lại cho Minh Diệu. Còn chính mình lại vùng tay chạy mất. Một loại oán hận bị ném bỏ chậm rãi tỏa ra từ trong lòng Diệp Tiểu Manh, chậm rãi lấp đầy cả người nàng.

- Người có thể tin được, chỉ sợ chỉ có cậu.

Diệp Trọng nghiêm túc nói.

- Chuyện của ta rất quan trọng, ta không thể nói quá nhiều được, bởi vì phạm vi liên lụy rất lớn. Mà đứa con gái này của ta vẫn còn quá nhỏ. Không có ai chăm lo, ta chỉ có thể phó thác cho cậu.

- Vậy con gái lớn của anh đâu?

Minh Diệu cau mày.

- Nó? Yên tâm nó sẽ rất an toàn.

Diệp Trọng cười cười.

- Nhưng mà Diệp Tiểu Manh tồn tại, không có người nào biết.

- Được rồi.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Tôi sẽ chiếu cố tốt cho nàng, cho đến khi anh trở về.

- Ta có thể sẽ trở về, cũng có thể sẽ không trở về.

Diệp Trọng thở dài.

- Bây giờ cậu trở nên như thế này, ta cũng có chút bận tâm. Dường như cha của cậu đã biến thành một quái vật tham lam quyền lực rồi.

- Anh cũng cho là như vậy sao?

Minh Diệu cúi đầu.

- Đầu của tôi không biết làm sao vậy, mấy ngày nay luôn sẽ nảy ra một ít ý niệm đáng sợ trong đầu, tôi hoài nghi có phải mình điên rồi hay không?

- Trước khi ta đi, có thể giúp cậu làm một chuyện.

Khóe miệng Diệp Trọng hơi nhếch lên.

- Hiện tại cậu biến thành cái dạng này, không quyền không thế, lại không có lực, ta cũng rất sợ cậu sẽ không thể trông nom tốt cho con gái của tôi. Ta sẽ giúp cậu, đòi lại vài thứ.

Diệp Trọng giơ chân đá con chó nhỏ Tiểu Tuyết đang ở một bên không ngừng cắn xé ống quần của mình. Đây là phương pháp duy nhất mà bây giờ Diệp Tiểu Manh có thể làm được để trút cảm phẫn.

- Làm như thế nào?

Minh Diệu ngẩng đầu lên, trong mắt che kín tơ máu.

- Giết hắn, cậu sẽ là gia chủ Tàn gia.

Diệp Trọng tươi cười khiến cho Minh Diệu giật mình một cái.

- Hắn là cha tôi.

Minh Diệu cau mày.

- Vậy thì thế nào?

Lông mi của Diệp Trọng nhú lại.

- Vì quyền lực mà hắn từ bỏ người, đó là báo ứng của hắn.

- Vậy là tốt rồi.

Minh Diệu thở phào một cái.

- Tôi còn thật sự lo lắng là tôi đã điên rồi. Nhưng hoàn hảo là không có.

- Cha ta là nhân loại, anh cũng biết?

Minh Diệu cười cười.

- Người không phải Diệp Trọng, hắn không bao giờ giết nhân loại.

- Cậu đang nói cái gì?

Diệp Trọng cau mày.

- Không phải là cậu điên rồi chứ, ngay cả ta mà cũng không nhận ra.

- Ta nhận ra, đương nhiên ta nhận ra.

Minh Diệu cười cười, cười đến thật nhẹ nhàng.

- Hai này nay ta đều có chút muốn làm rõ ràng, rốt cuộc đây là ảo giác hay là sự thật. Phải biết rằng tất cả những chuyện này đều rất chân thực. Dù cho ta tự nhủ với lòng mình như thế nào, đây là những chuyện tình đã sớm phát sinh ra, nên không thể nào phát sinh một lần nữa. Nhưng mà cái loại cảm xúc này, thị giác, khứu giác, thính giác, quá mức chân thật, ta không thể không tin được. Ta bắt đầu càng ngày càng không thể phân biệt rõ ảo ảnh hay thực tế, nhưng mà hoàn hảo là người đã đến rồi.

Minh Diệu tự giấu cười cười.

- Ta như vậy cũng xứng đáng, tiểu thuyết trọng sinh ta cũng đã đọc nhiều, đều có chút tin tưởng thật sự sẽ trọng sinh.

Diệp Tiểu Manh đang xé cái ống quần của Diệp Trọng cũng ngừng lại. Làm sao vậy? Đây là tình huống gì? Ảo cảnh?

- Vẫn không rõ sao?

Minh Diệu cười ôm lấy Diệp Tiểu Manh đang sững sờ ở trên mặt đất.

- Tất cả chuyện này đều là giả, thời gian, không gian đều là giả.

- Minh Diệu chỉ chỉ Diệp Tiểu Manh không có động đậy gì đang ngồi ở trên đùi Diệp Trọng.

- Thấy một cô bé giống mình như vậy, chẳng lẽ cô còn chưa rõ sao? Có trọng sinh hay là xuyên việt cũng sẽ không gặp được chính mình.

Con chó ôm trong tay biến thành Diệp Tiểu Manh, trên mặt Minh Diệu mỉm cười nhìn Diệp Trọng có sắc mặt ngày càng khó coi đang ngồi ở trên ghế.

- Cái ảo cảnh này, dường như có thể mở rộng oán khí vô hạn ở trong lòng chúng ta.

Đích xác, những thứ trước kia đều rất hoàn mỹ, rất chân thực, cùng với những chuyện tình đã xảy ra trước kia giống nhau như đúc. Khi đó, đích xác trong lòng ta cũng từng có oán khí, nhưng mà tuyệt đối sẽ không đến nông nổi có cái loại tâm lý biến thái này. Ta nghĩ những thứ trước kia hết thảy đều là người bắt chước theo trí nhớ của ta mà tạo thành. Thật sự là rất tuyệt. Ta muốn cảm tạ người, đã để cho ta được trải nghiệm lại hết thảy những chuyện này. Đối với ta mà nói, đoạn trí nhớ này có ý nghĩa cực quan trọng, đó là bước ngoặt nhân sinh của ta.

- Muốn biết tại sao ta nhìn ra sơ hở của tất cả chuyện này không?

Minh Diệu nở nụ cười.

- Đôi mắt của ta không thấy đau, một chút khó chịu cũng đều không cảm thấy. Khi đó, đôi mắt của ta đau tới mức không mở được ra. Hơn nữa có một chuyện rất quan trọng mà người không biết.

Minh Diệu cười đến rất vui vẻ.

- Diệp Trọng không giết người, chỉ cần là nhân loại, hẳn đều lưu lại tính mạng. Đây là điều hắn đã hứa với mẹ của Diệp Tiểu Manh, mà chuyện này là ta mới biết được cách đây không lâu.

156. Chương 159: Bài Trừ Ảo Cảnh

- Rốt cuộc người đang nói cái gì vậy?

Diệp Trọng cau mày nhìn Minh Diệu.

- Chẳng lẽ người điên rồi sao? Hồ ngôn loạn ngữ.

- Không không không, đương nhiên là không phải ta hồ ngôn loạn ngữ.

Minh Diệu nhẹ nhàng khoát tay áo.

- Tuy rằng tất cả những chuyện này đều là dựa vào trí nhớ của ta để tạo ra, vô cùng chân thật, nhưng mà người lại lộ ra một chút sơ hở. Người quá nóng lòng. Nếu mà người có thể kiên nhẫn một chút, để cho ta thêm vài ngày nữa, như vậy có lẽ ta đã thật sự bị lạc trong ảo cảnh này. Chỉ tiếc là thời gian của người cũng không nhiều lắm. Lực lượng lấy được khi sử dụng cấm thuật sẽ chậm rãi suy nhược đi theo thời gian, hơn nữa sẽ làm cho người cảm thấy mệt mỏi hơn trước kia, dù sao thì đây cũng không phải là lực lượng của người. Ta nghĩ người cũng chú ý tới điều này, cho nên mới vội vã muốn cho ta mắc lừa. Nhưng mà ở trong trí nhớ của ta không có những thứ mà người biến ảo ra. Ví dụ như là bà chủ nhà.

- Khi đó, tinh thần của ta cũng không quá tốt, làm chuyện gì cũng không được. Thân thể không khỏe là đương nhiên, tinh thần của ta cũng đã chịu đủ kích thích tương đối lớn. Nhưng mà ta nhớ được, nguyên bản bà chủ nhà kia là một người tốt. Thấy ta là một thanh niên nhỏ tuổi, ở nơi này có một mình, không nơi nương tựa, bộ dạng chán nản. Vì thế bà ấy đối với ta rất tốt. Thường xuyên đến thăm ta, tặng cho ta một ít thức ăn. Đáng tiếc là khi đó trạng thái tinh thần của ta thật sự là quá kém, không có hứng thú đối với tất cả chuyện gì. Cho nên ta cũng thực không có lương tâm, ngay cả tướng mạo của bà ấy ta cũng không có nhớ kỹ, nhưng mà đích thật là có một người như thế tồn tại. Đến khi người từ ngoài cửa bước vào, quỹ tích dần dần trở nên bất đồng. Cho nên ta càng hoài nghi tính chân thật của tất cả chuyện này. Mãi cho tới khi ta nhìn thấy bà ấy.

Minh Diệu nhẹ nhàng vuốt ve Diệp Tiểu Manh bị biến thành con chó nhỏ trong lòng mình.

- Diệp Tiểu Manh cũng từng nói qua, nếu mà gặp lại người, nhất định phải cắn chết người. Cô bé ngồi ở trên đùi người kia cũng là giả, con chó nhỏ ở trong lòng của ta đây này mới chân chính là Tiểu Manh. Sinh sống cùng nhau nhiều năm như vậy, nàng gần như là người nhà của ta. Sao ta có thể không nhận ra người nhà của mình.

- Vậy thì thế nào.

Diệp Tiểu Manh đang ngồi ở trên đùi Diệp Trọng kia đột nhiên mở miệng nói chuyện. Một cổ cảm giác âm trầm khủng bố lan ra. Cái âm điệu kia cũng không phải là cái loại ngây thơ của một đứa bé, mà chính là thanh âm của một nữ nhân trưởng thành.

- Người chạy cũng không thoát được. Hai người các người bị ta vây ở nơi này, dù cho người có biết được hết thấy đều là giả, cũng không thể trốn thoát được.

- Điều này cũng không nhất định.

Minh Diệu cười cười.

- Việc này nếu xảy ra ở mấy tuần trước, có lẽ còn làm cho ta đau đầu. Nhưng mà hiện tại.

Minh Diệu xoa nhẹ đôi mắt có chút cay cay.

- Chỉ là một ảo cảnh đơn thuần, không thể trói được ta.

Mọi thứ trước mắt đều thay đổi. Thế giới ở trong mắt Minh Diệu biến thành một mảnh đen trắng. Không khí lưu động dường như đều biến thành thực chất. Minh Diệu có thể thấy được rõ ràng cả từng cơn gió.

Đôi mắt này, có thể nhìn thấu được bản chất. Mặc kệ ảo thuật inh cỡ nào, đối với Minh Diệu mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một tầng giấy mỏng mà thôi.

- Tuy rằng hoàn cảnh nơi này khiến cho ta thật hoài niệm, nhưng mà ta không thích.

Minh Diệu hướng về phía Diệp Tiểu Manh giả kia cười cười.

- Vẫn nên đổi lại hoàn cảnh rồi chúng ta lại tiếp tục tán gẫu thì tốt hơn.

Minh Diệu ôm con chó nhỏ trong tay, chậm rãi nước đến mặt trước một bức tường.

Mặt tường này nhìn qua, cũng chỉ là một bức tường bình thường. Nhưng mà ở trong mắt Minh Diệu đây là một cánh cửa, một cánh cửa lộ ra hào quang chói mắt.

- Lát nữa gặp lại.

Minh Diệu hướng về phía Diệp Tiểu Manh giả kia khoát tay áo, đẩy cánh cửa kia ra.

Quang mang chói mắt chiếu vào trong mắt, Diệp Tiểu Manh nhắm hai mắt lại. Một loại cảm giác nói không lên lời tràn ngập trong đầu của nàng, dường như là có thứ gì đó mà nàng đã quên mất vừa mới mạnh mẽ nhớ lại được.

- Cô đã xem hết chuyện riêng tư của ta rồi.

Diệp Tiểu Manh cảm giác có một bàn tay lớn đang nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của mình, nàng mở mắt, chứng kiến cái bộ dáng đeo kính đen què mùa kia.

- Chúng ta đang ở...

Diệp Tiểu Manh cúi đầu, phát hiện ra mình đã biến trở lại thành người. Nơi này vẫn là cái đại sảnh tràn ngập những vật chất dính ghê tởm, hai người bọn họ đang đứng ở phía trước một mặt gương đồng thật lớn.

- Đó là ảo giác, hoặc có thể nói là trí nhớ của ta.

Minh Diệu cười cười.

- Hiện tại chúng ta trở lại, cảm giác bị coi là thú nuôi không tệ chứ.

- Trí nhớ của chú?

Diệp Tiểu Manh ngẩn người.

- Như vậy những thứ kia.

- Có cái là thật, có cái là giả, thật thật giả giả mới có thể lừa người ta.

Minh Diệu bĩu môi, tự nhiên hẳn sẽ không rồi hơi đi giải thích xem cái nào mới là thật, cái nào là giả.

- Không cần hỏi, hỏi ta cũng không nói cho cô biết.

Diệp Tiểu Manh dùng sức xoa nhẹ huyết thái dương của mình. Đối với quá khứ của Minh Diệu, thật sự Diệp Tiểu Manh không biết được gì cả, mà các tế bào não đang nói cho nàng biết, tất cả những chuyện Minh Diệu đã trải qua, có chút quá mức phức tạp. Rốt cuộc Minh Diệu còn có bao nhiêu sự tình giấu giếm mình?

- Như vậy cái kia của tôi...Cái kia...Chuyện hẳn bị người truy đuổi phải tìm đường chạy.

- Cái đó là thật, không có lừa cô.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Đích thật là Diệp đại ca gặp phải rắc rối, mới phải phó thác cô cho tôi chiếu cố, không phải là hẳn muốn vứt bỏ cô.

- Nhưng mà...

Minh Diệu nhẹ nhàng xoa đầu Diệp Tiểu Manh.

- Cái ảo cảnh kia, dường như có thể mở rộng vô hạn oán hận trong lòng của mọi người, làm cho tâm linh của người ta vụn vụn. Cho nên những suy nghĩ trong ảo cảnh của cô vừa rồi, cũng không nên tưởng là thật, cứ xem như là kỷ niệm đã qua là được rồi. Dưới tình huống cô không thanh tỉnh, sức phán đoán sẽ sinh ra lệch lạc, không cần quá mức để ý.

- Như vậy...

Diệp Tiểu Manh cảm giác thấy mình có rất nhiều chuyện muốn hỏi Minh Diệu, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

- Chuyện này để sau hãy nói.

Minh Diệu bỗng nhúc nhích cổ tay.

- Trước tiên cứ lôi nữ quỷ này ra rồi hãy nói.

- Lôi ra? Lôi ra từ chỗ nào?

- Từ trong gương.

Minh Diệu chỉ vào cái gương đồng thật lớn trước mặt hai người.

- Ta đi tới đại sảnh này, thấy được cái gương này mới hiểu được, tên Tống Tân kia chính là dùng cái này để nuôi quỷ. Nữ quỷ kia sợ rằng đã chết ở trong nhảy mắt đó, hồn phách bị nhốt ở trong gương, cho nên mới có thể tồn tại trong thời gian lâu như vậy, không có đi đâu thai cũng không có tiêu tán. Chuẩn xác mà nói, nữ quỷ này thuộc một loại buộc linh.

Diệp Tiểu Manh cũng đã từng nghe Minh Diệu nói tới buộc linh. Đó là những quỷ hồn bị trói buộc ở một thứ gì đó hoặc là một vài địa phương nào đó không thể tùy ý hoạt động. Phạm vi loại quỷ hồn này có thể hoạt động rất nhỏ, nhưng lại không dễ dàng bị quỷ sứ phát hiện. Hơn nữa bởi vì linh thể bị trói buộc ở trên đồ vật hoặc là ở địa phương nào đó, cho nên sẽ không giống như Quỷ Hồn bình thường, dễ dàng bị tiêu tán trong thời gian dài. Nó có thể tồn tại ở dương gian trong thời gian tương đối dài.

157. Chương 160: Chuyện Cũ Trước Kia

- Nếu nàng chỉ đơn thuần là vậy khốn chúng ta thì cũng không sao cả. Dù sao thì đoạn trí nhớ này cũng khiến cho ta thực hoài niệm, có thể trở lại chỗ cũ một lần cũng không tồi.

Minh Diệu móc từ trong túi áo khoác ra một xấp hoàng phù.

- Nhưng mà nàng lại bóp méo trí nhớ của ta, điều này làm cho ta tức giận. Ta quyết định sẽ bắt nàng lại rồi đánh ột trận.

Minh Diệu cầm xấp hoàng phù trong tay dán đầy lên mặt gương, căn bản là không thể nhìn ra được đây là một cái gương nữa. Minh Diệu vận sức đánh ra một chưởng vào ngay mặt cái gương. Chỉ nghe một tiếng nữ thân kêu lên thảm thiết, nữ quỷ mặc áo sườn xám màu đỏ kia, bị đánh bay ra khỏi mặt của cái gương đồng.

Nữ quỷ kia nằm trên mặt đất, ánh mắt hung tợn nhìn Minh Diệu. Hai con ngươi kia đỏ bừng, bộ mặt dữ tợn, nếu không phải trên người còn mặt bộ sườn xám đẹp đẽ kia, căn bản là Diệp Tiểu Manh không thể nhận ra được đây chính là nữ quỷ mình đã gặp đêm hôm đó.

- Ta không biết là làm sao mà các ngươi biết được phương pháp này, nhưng mà nghĩ nhất định là các ngươi không biết. Nếu dùng loại cấm thuật này, tuy rằng có thể tăng lên lực lượng rất nhanh, nhưng mà cũng sẽ mất đi lý trí. Hơn nữa phương pháp này chỉ có thể dùng được trên người lệ quỷ.

Minh Diệu nhìn nữ quỷ đang nằm ở trên mặt đất, trên mặt có một tia không đành lòng. Tuy rằng nữ quỷ này đã giết người, cũng khiến cho Minh Diệu gặp không ít phiền toái.

Nhưng mà Minh Diệu luôn cảm thấy được, nữ quỷ kia không phải là thật lòng muốn hại người. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nữ quỷ này, Minh Diệu liền biết rằng chấp niệm của nữ quỷ rất nặng, nhưng mà trên người cũng không có bao nhiêu oán khí.

- Dù sao thì loại cấm thuật này, là đem oán niệm của người sống thông qua máu huyết mà truyền lại cho lệ quỷ. Nhưng mà thứ oán niệm này cũng rất lợi hại, nếu mà oán niệm của Quỷ Hồn kia không mạnh, như vậy sẽ bị oán niệm từ ngoại giới ăn mòn ý thức nguyên bản của Quỷ Hồn. Tuy rằng có thể chiếm được lực lượng, nhưng mà cái mất đi lại càng lớn hơn.

Nữ quỷ trợn trừng đôi mắt đỏ, hướng về phía Minh Diệu mà gầm rú. Nhưng mà có thể nhìn ra rất rõ ràng, nữ quỷ đã không còn nhiều sức mạnh. Bộ dạng hiện tại, bất quá chỉ là đang cố làm ra vẻ mà thôi. Một tia hắc khí phiêu tán ra khỏi thân thể của nó, trôi đi trong không khí, thân thể của nó cũng trở nên trong suốt, gần như là sắp biến mất rồi.

- Cần gì phải như vậy chứ.

Minh Diệu thở dài.

- Đi đầu thai, tiếp tục làm người một lần nữa không tốt hay sao? Cần gì phải ở lại chỗ này, hại mình hại người.

- Ta không an tâm.

Tia hắc khí cuối cùng phiêu tán đi, thân thể của nữ quỷ đã có mấy phần tan biến mất.

Một tia oán khí cuối cùng phiêu tán khỏi thân thể, nữ quỷ kia đã khôi phục được thần trí ban đầu.

- Hẳn quá thực thà, sẽ luôn bị người ta bắt nạt, ta chỉ muốn để cho hẳn vui vẻ một chút mà thôi.

- Hẳn không đáng để người làm như vậy.

Đột nhiên một trận quang mang lóe lên, một tên quỷ sứ từ trong không khí hiện ra.

- Hẳn chỉ muốn lợi dụng người để đạt được mục đích của hẳn mà thôi, chưa từng để tâm đến sống chết của người, cái này đáng sao?

- Đáng giá.

Nữ quỷ kia nở nụ cười. Diệp Tiểu Manh nhìn thấy nữ quỷ này cười, nụ cười rất là thỏa mãn.

- Ta không cần hẳn hồi báo ta cái gì, tất cả những chuyện này đều là ta cam tâm tình nguyện làm vì hắn. Tình yêu chính là như vậy, hy sinh bao nhiêu cũng không cần đáp lại.

- Không cần phải nói nữa.

Quỷ sứ cau mày, cầm tay của nữ quỷ.

- Hiện tại ngươi rất suy yếu, trước tiên ta phải ổn định lại hồn phách của ngươi đã, sau đó chúng ta còn có biện pháp khác.

Một tia bạch quang sáng lên ở chỗ nắm tay của quỷ sứ và nữ quỷ. Đường như là quỷ sứ dùng lực lượng của mình khiến cho nữ quỷ kia khôi phục.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Cổ lực lượng kia truyền qua, nhưng mà linh thể của nữ quỷ kia vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục phiêu tán vào bên trong không khí.

- Nó dùng cấm thuật, mưu toan dùng oán khí của người sống để khôi phục, cho nên...

Minh Diệu giải thích.

- Cái gì?

Chuyện này khiến cho tên quỷ sứ kia cực kỳ hoảng sợ, hẳn kích động nhìn nữ quỷ.

- Sao lại như vậy, làm sao mà ngươi biết loại phương pháp này, chẳng lẽ ngươi không biết, phương pháp kia là cấm thuật.

- Là hắn nói cho ta biết.

Nữ quỷ cười cười, dường như là không hề để ở trong lòng đối với việc linh thể của mình càng ngày càng yếu.

- Chỉ cần là hắn nói, ta đều nguyện ý đi làm!

- Ta muốn giết hắn.

Quỷ sứ nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

- Hắn lại có thể để ngươi dùng loại phương pháp này, chẳng lẽ hắn không biết nếu làm như vậy thì sẽ hại chết người sao?

- Ta cảm thấy có chút kỳ quặc.

Minh Diệu ở phía sau mở miệng nói.

- Trong mắt của ta, Tổng Tân cũng không biết thuật pháp nuôi quỷ gì cả, hắn căn bản chỉ là một tên ngoại đạo. Hơn nữa chỉ sợ là nuôi quỷ như thế nào hắn cũng không biết. Mọi chuyện đều là do nó tự nguyện làm vì hắn. Cũng không phải là Tổng Tân bức bách hoặc là điều khiển nó làm.

Minh Diệu chỉ vào nữ quỷ đang suy yếu mà nói.

- Loại cấm thuật này, có thể không phải là thứ mà người bình thường có thể biết được, bây giờ biết được loại thuật pháp này, cũng không có nhiều người.

Nữ quỷ cười cười, không có lên tiếng, xem như là chấp nhận lời nói của Minh Diệu.

- Vậy thì là ai? Rốt cuộc thì là ai?

Ánh mắt của quỷ sứ gần như sắp có thể phát hỏa.

- Ta muốn...

Nữ quỷ vươn tay, ngăn cản lời nói sắp ra đến miệng của quỷ sứ, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không cần phải tiếp tục hao phí sức lực, kết cục này có lẽ là lựa chọn tốt nhất của ta. Ta rất muốn giúp hần, nhưng mà những việc hần muốn ta làm, ta lại không làm được. Nhưng mà việc này là ý tứ của hần, có thể làm cho hần cao hứng, dù cho không muốn ta cũng sẽ làm. Nếu không phải là vì ta, thì hai cô gái đáng thương kia cũng sẽ không chết.

- Không cần nói nữa.

Quý sứ cau mày.

- Tập trung tinh thần, ta sẽ truyền lực lượng của ta cho người. Năng lực của ta có hạn, có thể giúp người ổn định lại linh thể đã là cố lắm rồi, chuyện còn lại để sau hay nói.

Xem ra giết chết Trần Viêm, bắt cóc Tô Nham đều là chủ ý của Tổng Tân. Minh Diệu cau mày, có chút khó hiểu. Lại nói tiếp, hai cô gái này, một là vị hôn thê của Tổng Tân, một người nữa là đồng nghiệp của hần. Hơn nữa còn cả Nghiêm Trọng, ba người bọn họ đều là người quen của Tổng Tân, thậm chí còn là người thân mật, tại sao lại xuống tay với bọn họ?

- Tổng Tân ở đâu?

Minh Diệu mở miệng hỏi.

- Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi hần.

Nữ quý lắc lắc đầu.

- Ta cũng không biết, có thể đã đi trước rồi.

Nữ quý kia cười cười.

- Như vậy cũng tốt, ta cũng yên lòng. Hiện tại ta cũng không có cách nào tiếp tục bảo hộ hần. Hần rời đi, ta cũng không sợ các người sẽ làm khó dễ hần.

Có lẽ là sự điều trị của quý sứ đã có chút tác dụng, bộ dạng của nữ quý trở nên tốt hơn so với vừa rồi rất nhiều. Nói chuyện cũng rõ ràng hơn, linh thể cũng ổn định hơn trước rất nhiều.

Rốt cuộc là vì sao mà người phải giúp hần?

Minh Diệu hỏi.

- Làm những chuyện này, chẳng lẽ không sợ thời điểm sau khi đầu thai sẽ bị giày vò sao?

Nữ quý cười cười không nói gì, quý sứ thở dài.

- Việc này có chút phức tạp, người nghỉ ngơi một chút đi, để ta nói cho.

- Những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước thì tất cả mọi người đều đã biết rõ ràng rồi, như vậy ta cũng không cần phải giải thích nhiều.

Quý sứ chậm rãi nói.

- Đơn giản mà nói, ta và nàng, còn cả người tên là Tổng Tân kia, đều là người quen ở kiếp trước. Mà bây giờ, một đầu thai làm người, một làm quý, còn ta thì làm quý sai.

- Ý của cậu là...

- Đúng vậy, hai người bọn họ là người yêu kiếp trước, cho nên nàng mới cam tâm tình nguyện giúp đỡ tên kia đi làm những chuyện thương thiên hại lý.

Nói đến chuyện tình trước kia, khẩu khí của quý sứ có một loại cảm giác thật hoài niệm.

- Khi đó ta và nàng là thanh mai trúc mã chơi đùa từ nhỏ đến lớn. Mọi thứ ban đầu đều rất tốt, mỗi ngày trên mặt nàng đều nở nụ cười.

Quý sứ nhìn nữ quý, trong đôi mắt còn mang theo một tia ôn nhu. Minh Diệu có thể nhìn thấy rõ ràng, trong ánh mắt kia không ẩn giấu được tình yêu say đắm. Minh Diệu thâm nghĩ trong lòng, chẳng trách hần lại khấn trương đối với nữ quý này như vậy, thì ra là yêu thâm nàng.

- Mãi cho đến một ngày, ta vĩnh viễn đều không thể quên được ngày hôm đó.

Quý sứ nhìn nữ quý kia nói.

- Nàng cực kỳ cao hứng chạy đến nhà của ta, nói với ta, nàng đã yêu một người. Bộ dạng cao hứng kia của nàng, cho đến bây giờ vẫn còn hiện lên ở trước mắt của ta. Nàng không ngừng nói với ta, người kia đối xử với nàng thật là tốt biết bao nhiêu, là vĩ đại biết bao nhiêu.

- Bắt đầu từ hôm đó, hai người chúng ta đã đi trên hai con đường bất đồng, dường như ở giữa chúng ta đã có thứ gì ngăn cách. Số lần gặp mặt càng ngày càng ít. Thời gian của nàng, hoàn toàn bị người đàn ông kia chiếm cứ. Từ khi đó ta đã biết, chúng ta sẽ không còn có thể trở lại như trước kia nữa.

- Ta vốn nghĩ rằng, nàng có thể hạnh phúc, rốt cục cũng tìm được người yêu mình thật lòng. Ta đã nghe nàng nói, người nam nhân kia có rất nhiều tiền, là một người có thân phận địa vị. Ta nghĩ điều này thực không tồi, hẳn có thể cho nàng một cuộc sống yên ổn và thoải mái. Nàng bắt đầu mặc y phục hoa lệ, mang theo trang sức quý báu, trở thành người của xã hội thượng lưu.

- Nhưng mà ta thật không ngờ, một lần ta đã vô tình gặp người nam nhân kia, bên cạnh còn ôm ấp một người đàn bà, mà người đàn bà kia cũng không phải nàng, hơn nữa còn dẫn theo một đứa trẻ chỉ mới khoảng bốn tuổi.

- Lúc ta đem tất cả chuyện này nói cho nàng, nàng chỉ nhẹ nhàng ồ một tiếng, một chút biểu tình ngoài ý muốn cũng đều không có. Như vậy ta mới biết, thì ra nàng đã sớm biết người đàn ông kia đã có vợ. Nàng tình nguyện chấp nhận không danh không phận, làm thiếp không lộ ra ngoài của hắn.

- Ta đã lớn tiếng chất vấn nàng là vì sao, nàng chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu, nàng thực lòng thương hắn. Ta cảm thấy thật phần nộ. Ta nghĩ rằng nàng ham tiền của hắn, tình nguyện làm ra loại chuyện tình không biết xấu hổ này. Nhưng mà ta đã nhầm rồi, nàng thực sự thương hắn.

- Kỳ thật chuyện tình hắn có vợ và con ta đã sớm biết.

Nữ quý kia nở nụ cười.

- Nhưng mà điều đó không quan trọng. Trong mắt của ta, nếu hai người yêu nhau thì cần gì phải để ý đến nhiều chuyện thị phi như vậy. Hai người có thể ở bên nhau mới là quan trọng nhất.

- Như vậy cuối cùng thì thế nào ?

Quý sứ càng ngày càng phần nộ.

- Cuối cùng không phải là một mình nàng buồn bực mà chết sao, lúc ấy thì hắn ở nơi nào chứ?

- Đàn ông luôn có rất nhiều chuyện phải làm.

Nữ quý nói.

- Là một người đàn bà, việc ta có thể làm được chỉ là không gây thêm phiền toái cho hắn, im lặng chờ đợi hắn trở về. Chỉ tiếc là cơ thể của ta không chịu được, không đợi được mà thôi.

Minh Diệu cảm giác có chút đau đầu. Chẳng lẽ đây chính là kịch bản ngôn tình hạng ba sao? Có thiếu gia có tiền, cô gái hàng xóm, người thứ ba, tất cả đều xuất hiện rồi.

- Ta nói bao nhiêu lần rồi, hắn chỉ muốn lừa gạt nàng mà thôi.

Quý sứ không khỏi lớn tiếng kêu lên.

- Nàng bị bệnh tròn một năm, hắn chưa từng đến thăm nàng, mãi cho đến khi nàng chết đi hắn cũng vẫn không tới. Chẳng lẽ nàng vẫn không rõ?

- Hắn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Thái độ của nữ quý kia vẫn rất cố chấp.

- Ta chưa từng nói cho nàng biết, ta sợ nàng sẽ thương tâm.

Quý sứ thở dài.

- Nàng có biết là ta đã chết như thế nào không?

- Anh không nói gì, tự nhiên ta cũng không hỏi. Chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nữ quý kia lắc lắc đầu.

- Ta bị người ta đánh chết.

Quý sứ lạnh lùng nói.

- Sau khi nàng chết, ta tìm được người nam nhân kia. Xong vào chỗ hắn, nói cho hắn biết nàng đã chết, hắn chỉ nhẹ nhàng ồ lên một tiếng rồi đuổi ta đi. Tựa hồ là cái chết của nàng cũng không quan trọng gì đối với hắn. Ta điên lên, chất vấn hắn là vì sao lại bỏ nàng một mình. Hắn chỉ thản nhiên nói một câu, hắn sợ lây bệnh của nàng.

- Ta chửi ầm lên, mắng hắn vô tình vô nghĩa, mắng hắn không phải người, nổi giận đùng đùng rồi đi. Vào buổi tối ngày hôm đó, đột nhiên có bốn người xông vào trong nhà của ta, dùng bao tải bịt kín đầu của ta lại, đánh chết ta. Sau này ta mới biết được, kỳ thật người đàn ông kia cũng không có tiền. Người có tiền là vợ của hắn, mà hắn chẳng qua chỉ là ở rể mà thôi. Sau khi ta đến tìm hắn, hắn sợ hãi chuyện này sẽ đến tai vợ của hắn, cho nên hắn tìm vài người tới giết ta diệt khẩu.

- Ta không tin.

Nữ quý kia lắc lắc đầu.

- Anh đang gạt ta, hắn đã nói với ta, hắn muốn đi đến phương nam để buôn bán lớn, cần phải vài năm mới có thể trở về. Hắn đã đồng ý với ta, nhất định sẽ quay lại tìm ta, cho dù chết cũng sẽ chôn cùng một chỗ với ta, ta phải chờ hắn về.

- Người ngây ngốc ở trong gương nhiều năm như vậy, chính là vì chờ người đàn ông kia trở về?

Minh Diệu thở dài.

- Thật dại.

- Ta rất dại.

Nữ quý cười cười.

- Cái bàn trang điểm có gương này là hắn mua tặng cho ta. Thời gian ta còn sống, mỗi ngày đều soi gương, cố gắng trang điểm mình trở nên xinh đẹp, ta muốn ta luôn đẹp nhất trong mắt hắn.

- Là người tự nguyện ở trong gương?

Diệp Tiểu Manh khó hiểu nhìn Minh Diệu.

- Người không phải đã nói nàng là buộc linh sao?

- Nàng là buộc linh.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Linh hồn của nàng hắn là trước kia bị nhốt ở trong gương, sau này lại có người giải khai trói buộc cho nàng. Ta nghĩ hắn là vị quý sứ tiên sinh ở chỗ này của chúng ta.

- Dạ.

Quý sứ gật gật đầu.

- Sau khi ta trở thành quý sai, vẫn không thể quên được nàng, liền hỏi thăm tin tức của nàng ở xung quanh. Kết quả là phát hiện nàng cũng không có dấu thai, không biết là đã chạy đến nơi nào. Vì thế ta liền đi tìm nàng ở khắp dương gian. Một lần vô tình ta gặp được cái bàn trang điểm kia, cảm giác thấy rất quen thuộc, liền nhìn cẩn thận một chút, kết quả là phát hiện ra hồn phách của nàng bị nhốt ở trong gương. Ta nhớ tới lúc nhìn thấy thi thể của nàng, lúc đó cũng là nàng nằm gục ở trước cái gương này.

158. Chương 161: Gặp Lại Phạm Đồng

- Ta muốn luôn luôn xinh đẹp, ngộ ngộ đột nhiên hắc trở lại, chứng kiến bộ dáng xấu xí như đã chết của ta, nhất định hẳn sẽ cảm thấy chán ta. Kết quả là thật không ngờ, cơ thể của ta thật sự là không đợi được.

Nữ quỷ cười nói.

Diệp Tiểu Manh phát hiện, chỉ cần nói đến người đàn ông kia, nữ quỷ này luôn luôn lộ ra vẻ tươi cười thỏa mãn. Nhất định là nó rất yêu người đàn ông kia.

- Cái gương này, thật ra là có chút tà môn.

Nhìn thấy đôi mắt lộ ra dấu hỏi của Diệp Tiểu Manh, Minh Diệu giải thích nói.

- Theo truyền thuyết của nhân gian, cái gương có thể giới riêng. Hết thấy mọi thứ bên trong đều tương phản với thế giới bên này của chúng ta. Trong lúc người ta soi gương, sẽ có một bộ phận linh hồn của mình nhập vào thế giới bên trong gương, cho nên cái gương mới có thể phản chiếu ngược lại bộ dáng của chúng ta. Sau khi người ta chết, ba hồn bảy vía bắt đầu phiêu tán, nếu mà bị phản chiếu trong gương, như vậy sẽ bị hút vào trong thế giới trong gương và bị vây ở đó. Cho nên thông thường khi có người sắp tắt thở thì không được để gương trong phòng, cho dù có cũng phải che đi. Nếu không sẽ làm cho linh hồn không thể đầu thai được.

- Ta đã dùng hết phương pháp, cuối cùng mới cứu được nàng ở trong gương ra, kết quả nàng lại nói cho ta biết, nàng không muốn đi đầu thai, nàng muốn đợi người đàn ông kia đến tìm nàng.

Quỷ sứ tiếp tục nói.

- Ta thật sự bị chọc giận điên lên!

- Nếu nói như vậy, tên Tống Tân kia chính là...

Minh Diệu mở miệng hỏi.

Nữ quỷ kia gật gật đầu.

- Đúng là hắn. Tuy rằng một lần nữa đầu thai làm người, bộ dáng thay đổi, giọng nói cũng thay đổi, tên cũng thay đổi, nhưng mà ta vẫn có thể nhận ra hắn. Hơn nữa ta thấy nghi tuy rằng hắn đã uống canh Mạnh Bà, nhưng mà vẫn còn nhớ được ước định giữa chúng ta, cho nên hắn mới tìm được ta.

- Nhất định là như vậy, tuy rằng ta có thể rời khỏi cái gương kia để hoạt động, nhưng mỗi khi đến ban ngày thì lại phải trở lại trong gương nghỉ ngơi, không thể rời khỏi cái gương trong thời gian quá dài. Cho nên qua nhiều năm như vậy, cái bàn trang điểm nơi ta cư trú kia cũng bị người ta bán qua bán lại, ta cũng bị đưa đi tới rất nhiều địa phương. Ta rất sợ hắn trở về sẽ không tìm thấy ta, cho nên mỗi buổi tối ta đều xuất hiện. Khẩn cầu những người mua chiếc bàn trang điểm này, đưa ta trở về chỗ cũ. Nhưng mà có lẽ những người đó đã bị ta hù sợ, mỗi một người mua được cái bàn trang điểm kia cũng không dám giữ ta lại bao lâu, liền tiếp tục bán qua tay đi.

Minh Diệu cảm giác nữ quỷ này lúc còn sống hẳn là có chút ngu ngốc. Ta xin người, người là một nữ quỷ, không có việc gì lại chạy ra dọa người. Người mua được cái bàn trang điểm này không mang bán ngay đi mới là lạ.

- Cho nên người liền cam tâm tình nguyện giúp hắn giết người?

Diệp Tiểu Manh nhin không được cũng mở miệng.

- Ta biết là tình yêu không thể dùng logic để mà suy nghĩ, nhưng mà giết người...Đây cũng quá...

- Người đã yêu người nào chưa?

Nữ quỷ nhìn Diệp Tiểu Manh, hỏi ngược lại.

- Cái này...

Diệp Tiểu Manh lặng lẽ liếc mắt nhìn Minh Diệu đứng ở bên cạnh một chút. Nói thật nàng cũng không dám xác định mình đối với Minh Diệu rốt cuộc là loại cảm giác gì. Là ý lại hay là tình yêu, điều này rất khó xác định được.

- Như vậy thì vì sao phải giết Trần Viêm và Nghiêm Trọng?

Minh Diệu tiếp tục hỏi.

- Các người bắt cóc Tô Nham là vì muốn khôi phục lực lượng của người, như vậy ngoài nàng ra thì hai người kia đều là người thân của Tống Tân, vì sao lại giết bọn họ?

- Ta không biết.

Nữ quý lắc lắc đầu.

- Hẳn bảo ta giết, ta sẽ giết, không cần hỏi là vì sao.

Minh Diệu cảm giác có chút đau đầu. Vì cái gì một cô gái tốt như vậy lại là nữ quý, nếu là một cô gái con sống, nhất định hẳn phải lấy về làm vợ.

Quý sứ hiện tại đã nói không ra lời. Hiện tại, tinh lực của hắn hoàn toàn đặt trên việc làm ổn định linh thể cho nữ quý. Có thể duy trì tình hình như bây giờ đã là cố hết sức rồi, hắn không còn quá nhiều tinh lực để mở miệng nói chuyện.

- Quên đi, ta đã nhìn ra, đây là một nữ nhân bị tình yêu che mắt và não, ở trong miệng nàng cũng không hỏi được gì.

Minh Diệu xoa nhẹ huyệt thái dương.

- Nếu muốn biết chân tướng, vẫn phải bắt Tống Tân mới được.

- Nhưng mà hắn đã chạy mất, bắt như thế nào?

Diệp Tiểu Manh mở ra cái túi ở trên lưng.

- Đạo cụ tôi đều đã mang tới, cần cái gì?

- Điện thoại.

- Điện thoại?

Diệp Tiểu Manh sửng sốt.

- Chú lấy điện thoại rồi dùng linh lực để tìm kiếm à?

- Không có.

- Vậy thì tìm làm sao được?

Diệp Tiểu Manh cảm thấy mơ hồ.

- Đồ dẫn, đương nhiên là gọi điện cho Từ Mẫn rồi.

Minh Diệu dùng sức vỗ lên đầu Diệp Tiểu Manh một cái.

- Tống Tân là một người sống, đương nhiên là để cho cảnh sát giải quyết.

- Các vị muốn nói đến người này sao?

Từ ngoài cửa truyền đến thanh âm của một người nam nhân, thực quen tai khiến Minh Diệu và Diệp Tiểu Manh đều sửng sốt.

- Phạm Đồng? Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Phạm Đồng đứng ở cửa, trên người mặc đồng phục của hiệp hội, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Minh Diệu. Có thể nhìn ra bên trong ánh mắt kia rất tức giận, hắn là vẫn còn để bụng chuyện Minh Diệu lừa cho hắn bị

cảnh sát bắt đi. Mà trên tay của hắn có kéo theo một người đàn ông nằm trên mặt đất. Dường như người đàn ông này đã bị thương, mặt mũi bầm dập, gần như không còn nhìn ra được bộ dáng nữa.

- Người đã làm gì hắn vậy?

Nữ quỷ kia nhìn thấy người đàn ông trong tay Phạm Đồng thì cực kỳ hoảng sợ, Người kia là Tống Tân. Tuy rằng khuôn mặt của hắn đã bị Phạm Đồng đánh cho sưng lên, nhưng mà nữ quỷ kia vẫn nhận ra được.

- Ta nhìn thấy hắn lên lút muốn chạy, trên người còn có một cổ tanh hôi của máu tươi và quỷ khí, liền cho hắn nghỉ một chút.

Phạm Đồng nói chuyện, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Minh Diệu như cũ.

- Ta xuống tay có chừng mực, không chết được.

Nữ quỷ kia muốn xông lên cứu Tống Tân, nhưng mà bây giờ nàng đã quá hư nhược rồi. Quỷ sứ cố sức ngăn trở nó, lắc lắc đầu, ý bảo nữ quỷ không nên đi đến.

- Làm sao người lại tới đây?

Minh Diệu cảm thấy được chuyện tối hôm nay thật là đau đầu.

- Đừng có nói với ta là người cũng đến xử lý vụ án này đấy.

- Hiệp hội nhận được tình báo, nói là có người sử dụng cấm thuật hại tính mạng người dân. Hôm nay lại là phiên trực của ta, cho nên ta mới đi tới một chuyến,

Phạm Đồng nói.

- Nhưng àm thật không ngờ lại có thể gặp được người. Đa tạ người lần trước đã chiếu cố, cơm tù vẫn là ăn rất ngon.

- Không cần khách khí, nếu muốn ở nhiều thêm vài ngày ta sẽ nhờ quan hệ giúp người.

Minh Diệu tuyệt không cảm thấy xấu hổ chút nào đối với lời nói của Phạm Đồng.

- Từ khi nào thì hiệp hội bắt đầu quan tâm đến chuyện của Quỷ Hồn vậy, ta nhớ là loại chuyện này, hiệp hội luôn lười quản.

- Hiệp hội mặc kệ không có nghĩa là ta mặc kệ.

Phạm Đồng hí mắt, nhìn nữ quỷ cách đó không xa.

- Luôn sẽ có một số thứ gì đó không thuộc về thế giới này nhưng lại cứ muốn ở lại. mà ta lại ghét nhất chính là mấy tên gia hỏa không biết rõ vị trí của mình. Bọn hắn đi nhầm chỗ, ta sẽ nguyện ý đưa bọn họ trở về.

Diệp Tiểu Manh đã gặp qua Phạm Đồng một lần. Lần trước người kia tự xưng là bạn của Minh Diệu. Hai nàng khổ khổ sở sở làm mấy món ăn từ xương sườn. Nhưng mà bây giờ nhìn lại, quan hệ của Minh Diệu và người kia cũng không khs lắm. Diệp Tiểu Manh bắt đầu đau lòng ón xương sườn của nàng.

- Nhưng mà có thể gặp được người cũng tốt.

Phạm Đồng nhìn Minh Diệu khẽ cười.

- Hiệp hội nghe nói linh lực của người đã khôi phục, cho nên quyết định cho người trở về đảm nhiệm lại chức vụ. Thư thông tri chính thức ta nghĩ rất nhanh sẽ gửi đến nhà của người.

- Tin tức này khiến cho ta thật khó chịu.

Minh Diệu thở dài.

- T rất hy vọng sẽ không ở cùng một tổ với người.

- Vậy thì chỉ sợ sẽ làm cho người thất vọng rồi.

Phạm Đồng nở nụ cười, cười đến rất vui vẻ.

- Thật đáng tiếc, đã được quyết định rồi, người đã được phân đến nhận công tác ở tổ sáu, cùng một tổ với ta, hơn nữa rất có thể là cùng cộng tác.

Minh Diệu bất đắc dĩ vỗ gáy một cái, chuyện tình đau đầu đêm hôm nay, lại nhiều hơn một cái rồi.

Phạm Đồng không để ý đến Minh Diệu, chậm rãi hướng đến chỗ nữ quỷ kia đi tới. Quỷ sứ có thể cảm giác được sát khí trên người Phạm Đồng, đề phòng chắn trước người nữ quỷ.

- Tránh ra, không liên quan gì đến người.

Phạm Đồng đánh giá quỷ sứ một chút.

- Tuy rằng nàng là quỷ, nhưng mà bây giờ vẫn chưa thuộc quản hạt của Địa Phủ. Giết người ở dương gian, còn sử dụng cấm thuật, chúng ta có quyền tiến hành xử lý nàng.

Thân thể của Phạm Đồng bỗng nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào nữ quỷ kia, lạnh lùng nói.

- Giết chết hai người, lại còn sử dụng cấm thuật, hình thần câu diệt sẽ là kết cục của người, người chuẩn bị đi.

- Có thể cấp mặt mũi cho ta được hay không.

Quỷ sứ mở miệng nói. Vừa rồi hắn đã hao phí đại bộ phận lực lượng để ổn định lại linh thể của nữ quỷ. Nếu mà Phạm Đồng cố chấp tiến tới, quỷ sứ cũng cảm thấy chỉ sợ không ngăn được hắn.

- Mặt mũi?

Phạm Đồng cười lạnh một tiếng.

- Vật kia cũng không phải là một thứ đáng giá ở dương gian. Người cần đến nó thì không có thể diện, người có thể diện căn bản là không cần thứ này.

- Người đang muốn chết.

Quỷ sứ hít sâu một hơi, không nhin được lửa giận. Lời nói của Phạm Đồng tràn ngập khiêu khích, quỷ sứ cố gắng làm cho tâm tình của mình ổn định lại.

- Hôm nay người giúp ta một cái nhân tình, sau này có lẽ ta cũng có thể giúp người.

- Ta nghĩ chuyện này không cần thiết.

Phạm Đồng lắc lắc đầu.

- Ta chỉ tin tưởng vào chính mình.

- Như vậy, nhất định phải trở mặt sao?

Trong lời nói của quỷ sứ cũng mang theo một tia tức giận. Từ khi làm quỷ sai tới nay, còn chưa từng có người dương gian nào nói chuyện với hắn như vậy. Quỷ sứ nói cũng đúng, mọi người đều phải chết, mà sau khi chết tự nhiên là phải đến Địa Phủ đầu thai, Mà cả đời người, ngắn ngủi chỉ vài trăm năm, ai có thể cam đoan là cả đời không có làm sai chuyện gì. Có quen biết một người ở Âm Phủ, có thể chịu ít một chút tội, đây là điều đương nhiên. Cho dù là một số nhân sĩ cao tăng của hiệp hội nhìn thấy hắn cũng phải rất khách khí. Lại thật không ngờ hôm nay lại bị một tên cứng mềm đều không muốn giẫm nát mặt mũi.

- Ta cũng là nhân viên chính thức của địa phủ. Ta lấy...

- Người muốn làm gì thì tùy.

Phạm Đồng phất phất tay, cắt đứt lời nói của nữ quỷ.

- Ta là dựa theo quy củ để làm việc. Dù cho có là Thiên Vương lão tử xuống đây thì ta cũng không để ý. Ít làm chuyện vô ích đi, mau tránh ra, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

- Người dám động thủ đối với ta?

Rốt cuộc thì quỷ sứ cũng không nhin nổi tức giận.

- Người có biết như vậy sẽ có hậu quả gì không? Chẳng lẽ người không sợ sau khi người chết...
- Ta không quản nhiều như vậy.

Phạm Đồng dè bủ sự uy hiếp của quỷ sứ.

- Lão Tử chết cũng không cần người quan tâm, nếu không thể đầu thai được, ta sẽ tự kết liễu. Nếu đám người kia đến uy hiếp thì ta còn kiên kị một ít. Những người lão tử quen biết, nên đầu thai thì đã đi đầu thai rồi, không lẽ lại sợ người áp chết.

Quỷ sứ dùng ánh mắt phần nộ gắt gao nhìn Phạm Đồng chăm chăm. Mà Phạm Đồng cũng không nói chuyện, đối diện với quỷ sứ, trong đôi mắt kia mang theo một tia đùa cợt.

Khụ Khụ.

Minh Diệu mẹ nó chứ, ho hai tiếng. Muốn phá vỡ cục diện xấu hổ này. Bất kể nói thế nào, Minh Diệu cũng từng thiếu quỷ sứ một cái nhân tình. Nếu không phải quỷ sứ hỗ trợ, chỉ sợ hiện tại Lê bàn tử đã trở thành cái dạng gì nữa. Hơn nữa Phạm Đồng đã nói như vậy, sau này chỉ sợ Minh Diệu và Phạm Đồng sẽ là tổ viên cùng một tổ. Nếu mà bây giờ, có thể giải quyết được chuyện này, ối người bọn hắn một cái bậc thang để đi xuống, như vậy thì không thể tốt hơn.

- Cái này, mọi người cũng không cần nóng tính như vậy, không bằng trước tiên chúng ta cứ tâm sự một chút, bên trong có thể còn có chút hiểu lầm.

Nhưng mà hai người đều coi lời nói của Minh Diệu như gió thoảng bên tai. Vẫn là bộ dáng tùy thời sẽ tiến hành đấu võ.

- Tôi có thể hỏi một câu hay không.

Diệp Tiểu Manh đang đứng ở bên người Minh Diệu đột nhiên mở miệng.

- Nữ quỷ kia vô luận là giết người hay làm những việc kia đều là bị người khác sai khiến, vì cái gì anh không đi tìm người kia phiền toái.
- Cô muốn nói đến cái tên gia hỏa không may kia sao?

Phạm Đồng quay đầu lại nhìn thoáng qua Tống Tân đang nằm hôn mê trên mặt đất lắc lắc đầu.

- Chuyện của hắn ta không xen vào, ta chỉ quản những kẻ không phải là người sống thôi.
- Như vậy thì chính là anh đang vơ đũa cả nắm, sự tình gì cũng đều không biết rõ ràng vậy mà đã muốn động thủ, như vậy là đúng sao?

Diệp Tiểu Manh cũng có chút tức giận.

- Mọi chuyện trên đời này, tốt nhân là nên nói đến một chữ lý đi.
- Ta không nói lý lẽ.

Phạm Đồng nở nụ cười.

- Ta chỉ biết là, mấy thứ này không nên tồn tại trên thế giới này, huống chi thật sự là nó đã giết người, như vậy ta cũng sẽ có lý do động thủ.
- Chỉ cần ta còn ở chỗ này, người đừng hòng nghĩ tới chuyện động thủ,

Quỷ sứ lạnh lùng nhìn Phạm Đồng.

- Hơn nữa chuyện này ta sẽ báo lại cho cấp trên để xử lý người.
- Tuy người.

Phạm Đồng nhún nhún vai.

- Cùng lắm thì đánh cho người một trận, không giết chết người là được rồi. Nói tiếp, mỗi ngày ta bị trách cứ cũng rất nhiều, thêm một cái của người cũng không nhiều.

Quý sứ cảm giác có chút đau đầu. Tên Phạm Đồng này tựa như là một tên liều lĩnh không biết suy nghĩ. Nhân vật như vậy, nếu không phải là một người có hủ thuận phía sau hết sức cường đại, vậy thì chính là một người bất cần đời. Vô luận là thể loại nào, thì cũng đều là loại người khó giải thích nhất, cũng là loại đáng ghét nhất.

159. Chương 162: Phạm Đồng Và Quý Sứ

- Không được, anh không được động thủ.

Diệp Tiểu Manh chạy tới, ngăn ở trước mặt nữ quý này.

- Nữ quý này đã rất đáng thương rồi, khi còn sống thì bị người ta lừa gạt, sau khi chết lại tiếp tục bị lừa. Những chuyện kia cũng không phải là nàng muốn làm. Nàng chỉ là bị người ta che mắt mà thôi, anh không thể làm vậy đối với nàng.

- Tiểu manh trở về.

Minh Diệu cau mày, vẫy tay về phía Diệp Tiểu Manh.

- Chuyện này không đến phiên cô nhúng tay vào.

- Minh Diệu!

Diệp Tiểu Manh thật không ngờ Minh Diệu lại đứng về phía Phạm Đồng.

- Chuyện này chú cũng đã thấy, như thế nào chú lại...

Minh Diệu lắc lắc đầu, cắt đứt lời nói của Diệp Tiểu Manh.

- Trở về, nghe lời ta.

Diệp Tiểu Manh lặng đi một chút, nàng thấy Minh Diệu đứng ở phía sau Phạm Đồng nháy mắt với nàng một cái. Tuy rằng không biết là Minh Diệu có ý gì, nhưng mà Diệp Tiểu Manh biết Minh Diệu làm việc luôn luôn có chừng mực, đã nói như vậy nhất định là có mục đích của hần. Vì thế nàng thực bất đắc dĩ thở dài, đi về bên người Minh Diệu, nàng tin tưởng, Minh Diệu không phải là một người máu lạnh như vậy.

- Tránh ra đi, bây giờ ngươi không phải là đối thủ của ta.

Cổ tay của Phạm Đồng bỗng nhúc nhích.

- Ta nhìn ra được, hiện tại ngươi nhiều nhất cũng chỉ có thể xuất ra hai thành lực lượng. Không muốn bị giàu vò thì tốt nhất là ngoan ngoãn tránh ra.

- Vậy cũng không nhất định.

Quý sứ hít sâu một hơi. Phạm Đồng nói đúng. Hiện tại hần rất suy yếu, chắc chắn không phải là đối thủ của Phạm Đồng. Nhưng mà cho dù là như vậy, hần cũng không thể trở mắt nhìn Phạm Đồng đánh cho nữ quý này hình thần câu diệt được. Bất kể như thế nào cũng không thể để như thế được.

- Phải đánh qua thì mới biết được.

- Không biết sống chết, muốn bị đánh thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Phạm Đồng vung tay, một thanh côn thật dài vung lên. Từ trên cây côn có quang mang màu nam hiện lên, điều này cũng chứng minh là cây côn này có điện. Đây chắc là vũ khí mà hiệp hội chế tạo, là dụng cụ chuyên dùng để đối phó linh thể.

- Chú còn không đi lên hỗ trợ?

Diệp Tiểu Manh đưa tay đẩy Minh Diệu, nhỏ giọng nói.

- Không phải là chú mặc kệ tên kia làm xằng làm bậy đấy chứ.

- Thật là khó khăn,

Minh Diệu thở dài.

- Đích thật là nữ quỷ kia đã giết người, Phạm Đồng làm như vậy, một chút sai sót cũng không có, ta lấy lý do gì để ngăn cản hắn. Nếu Quỷ Hồn giết người, nhân sĩ linh giới của dương gian đích thật là có quyền xử lý. Hơn nữa ta cũng sắp trở về hiệp hội làm việc, nếu ở trong tình huống này mà đắc tội thêm với một người, có thể không phải là một ý hay.

- Nhưng mà...

Diệp Tiểu Manh còn muốn nói cái gì, Minh Diệu liền vươn tay ngăn cản nàng.

- Trước tiên cứ nhìn kỹ rồi hãy nói.

Minh Diệu nói.

- Dù sao thì ta vẫn còn nợ hắn một lần, nếu mà tới thời cơ thích hợp, ta sẽ ra tay, chỉ là ta cần phải tìm một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Phạm Đồng và quỷ sứ đã lao vào nhau. Bởi vì muốn ổn định lại linh thể cho nữ quỷ lúc trước nên lực lượng của quỷ sứ đã hao phí mất đại bộ phận, vì thế hắn luôn luôn nằm ở thế hạ phong. Còn Phạm Đồng được thể không buông tha, quơ cây côn không ngừng đánh về phía quỷ sứ. Quỷ sứ chỉ có thể chật vật không ngừng né tránh, ngẫu nhiên sẽ ra tay đánh trả một nhát.

Quỷ sứ cũng không có nhiều thủ đoạn công kích. Chỉ là làm một quỷ sứ, năng lực của bọn họ đại bộ phận đều là nhằm vào Quỷ Hồn. Đối phó với người sống cũng không có quá nhiều phương pháp. Cho nên công kích của quỷ sứ, nhiều nhất là gây là một ít phiền toái nhỏ cho Phạm Đồng, để cho hắn khó chịu một chút, cũng không tạo thành thương tổn gì. Pháp thuật của quỷ sứ đều là nhằm vào hồn phách cả con người. Quỷ hồn là hồn phách rời khỏi cơ thể, yếu ớt vô cùng, vì thế pháp thuật của quỷ sứ còn có chút lực chấn nhiếp. Nhưng mà Phạm Đồng lại là một người sống, ba hồn bảy vía vẫn còn an ổn nằm trong thân thể, cho nên pháp thuật của quỷ sứ đánh vào người, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến cho hắn choáng váng vì hồn phách bị chấn động mà thôi. Còn Phạm Đồng lại chiếm tiện nghi nhờ vũ khí trong tay, cho nên dần dần quỷ sứ có chút không chống đỡ được.

- Mở cái túi trên lưng ra.

Minh Diệu nói nhỏ vào tai Diệp Tiểu Manh.

- Ở dưới cùng có một cái chai, là thứ ta đặc biệt mượn từ chỗ Lê bàn tử để giải quyết chuyện của nữ quỷ đêm hôm nay. Hiện tại vừa đúng lúc có công dụng. Động tác nhẹ một chút, đừng cho tên Phạm Đồng kia thấy được.

Diệp Tiểu Manh gật gật đầu, mở cái túi sau lưng ra tìm kiếm, quả nhiên ở bên dưới có một cái bình sứ nhỏ, chỉ to bằng cuộn phim nhựa.

- Đây là cái gì ?

Diệp Tiểu Manh nhỏ giọng hỏi.

- Trang Quỷ Dụng.

Minh Diệu giải thích nói.

- Ta vốn định dùng cái này bắt nữ quỷ lại, cũng không tính giết chết nó, cho nên mới cố ý mượn thứ này từ chỗ Lê bàn tử tới đây. Nhưng mà bây giờ vấn đề lớn nhất là làm sao mới có thể dưới tình huống Phạm Đồng không biết, bắt nữ quỷ kia vào trong đây.

Quỷ sứ đã sắp chống đỡ không được. Trên người đã bị Phạm Đồng đánh trúng nên trở nên càng thêm suy yếu, bước chân bên dưới càng rối loạn, mạnh mẽ lui về phía sau mấy bước, quỳ ở trên mặt đất mà thở hổn hển. Mặc dù quỷ sứ là nhân viên của Địa Phủ, nhưng mà dù sao thì cũng vẫn là quỷ mà thôi, vẫn là linh thể như cũ. Chẳng qua thì so với Quỷ Hồn bình thường thì mạnh hơn một chút, có thể sử dụng nhiều pháp

thuật đặc thù hơn một chút mà thôi. Mà chiếc côn kia của Phạm Đồng là thứ chuyên dùng để khắc chết linh thể. Đánh vào sẽ gây ra thương tổn rất lớn, Mấy chỗ miệng vết thương trên người quý sứ đã bị cháy đen một mảnh, bị thương không nhẹ.

- Người có thấy thoải mái không?

Phạm Đồng cầm cái gậy vung ở trong không khí hai cái, phát ra tiếng xe gió.

- Tránh ra đi, ta mặc kệ là người có phải quý sứ hay là không phải quý sứ.

- Không cần đánh nữa.

Nữ quý gần như đã tiêu tán mất túm ống tay áo của quý sứ, mở miệng cầu xin.

- Là do bản thân ta đã là sai, cứ để cho ta tự mình chịu trừng phạt. Anh đã giúp ta quá nhiều rồi, không cần lại phải vì ta mà bị hấn đánh.

Quý sứ kiên định lắc đầu, thân thể che chắn ở trước mặt nữ quý, một bước cũng không chịu lui. Nhưng mà bây giờ, hấn đã không còn nhiều khí lực, quần áo trắng tinh ở trên người hấn đã trở nên có chút rách nát. Chính là vị tổn thương trong lúc đánh nhau với Phạm Đồng.

- Dừng tay!

Diệp Tiểu Manh thật sự là không nhịn được nữa, lại chạy tới chắn ở trước người quý sứ phẫn nộ nhìn Phạm Đồng.

- Tôi thấy anh cũng là người làm sao lại không nói lý lẽ như vậy.

- Tránh ra, nếu không ngay cả cô ta cũng đánh.

Phạm Đồng lạnh lùng nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Ta không cần biết cô có phải là người hay không, nếu mà không tránh ra, như vậy ta sẽ coi như cô cản trở người chấp pháp, là đồng đảng của bọn họ.

- Anh...

Diệp Tiểu Manh bị Phạm Đồng chọc giận. Vốn dĩ nàng cũng đã không có ấn tượng tốt đối với Phạm Đồng, bây giờ lại càng trở nên kém hơn.

160. Chương 163: Thập Nhị Huyền Hỏa Trận

- Tiểu Manh trở về.

Minh Diệu đi qua, túm lấy cánh tay của Diệp Tiểu Manh.

- Hấn nói đúng. Giết người thì phải đền mạng, cho dù là quý thì cũng không ngoại lệ, đây là quy củ.

Diệp Tiểu Manh vốn còn muốn nói gì, nhưng mà Minh Diệu mạnh mẽ ôm nàng sang một bên. Diệp Tiểu Manh muốn giãy giụa đi ra, nhưng mà khí lực của Minh Diệu so với nàng thì lớn hơn.

Minh Diệu ôm Diệp Tiểu Manh sang một bên rồi nói với Phạm Đồng.

- Người có thể tiếp tục.

- Coi như người thức thời.

Phạm Đồng cười cười.

- Ta lại bắt đầu có chút thích người.

Minh Diệu quay đầu lại nhìn, nhìn quý sứ, thở dài một hơi.

- Tuy rằng lúc trước tôi đã thiếu nợ cậu một cái nhân tình, nhưng mà lần trước tôi đã trả lại, cho nên chuyện lần này tôi không thể nhúng tay vào, dù sao đây cũng là quy củ, dù có ở nơi nào thì cũng đều giống như vậy.

- Tôi hiểu.

Quý sứ gật gật đầu.

- Tôi cũng không trách cậu. Tuy rằng bây giờ tôi không có bao nhiêu sức mạnh, nhưng mà tự bảo vệ mình vẫn không thành vấn đề. Hắn muốn giết tôi, cũng không có dễ dàng như vậy.

- Còn mạnh miệng.

Phạm Đồng lại vung cây gậy lên,

- Đánh cho tới khi người nói không ra lời mới thôi.

Lời nói còn chưa dứt lại nhào tới phía trước.

Nhưng mà lần này, công kích của Phạm Đồng lại không có hiệu quả. Cây côn lóe lên điện quang bị một luồng lực lượng không biết tên bắn ngược trở về, phản xung lực tương đối lớn. Thiếu chút nữa thì Phạm Đồng bị lực phản chấn làm bị thương.

Không biết từ khi nào ở bốn phía xung quanh quý sứ xuất hiện một cái kết giới gần như trong suốt. Nếu không nhìn cẩn thận thì căn bản là không thể nhìn thấy. Công kích vừa rồi của Phạm Đồng là bị cái kết giới này cản lại.

- Người cho rằng ta là một quý sứ lại không có chút lực lượng tự bảo vệ mình sao?

Quý sứ đứng trong kết giới, dùng thân thể chặn trước nữ quý kia.

- Kết giới này, người không phá được.

- Như vậy thì sao?

Phạm Đồng cười lạnh một tiếng.

- Người cũng không ra được, tới hừng đông, nữ quý được người bảo hộ kia cũng vẫn phải hồn phi phách tán. Không quay về được bên trong đồ vật cư trú, bị ánh mặt trời chiếu vào, vẫn sẽ có kết cục đồng dạng.

- Ta tình nguyện đề nàng bị mặt trời chiếu vào mà chết chứ không phải là bị người đánh chết,

Khóe miệng của quý sứ lộ ra một nụ cười trào phúng.

- Người không xứng đáng, trong mắt của ta, người chỉ là một tên biến thái có đầu óc ngu ngốc. vì muốn phát tiết buồn bực của chính mình mà tìm người trút giận. Khi nhục kẻ yếu chính là ngu xuẩn. Loại người như người ta đã gặp nhiều lắm. Mỗi ngày con mẹ nó chứ làm những công việc thấp kém, không có ai thèm để ý, tất cả mọi người đều khinh thường, mà người lại tự cho là mình rất lợi hại. Cho nên người chỉ biết tìm những người yếu hơn mình mà phát tiết lửa giận.

Minh Diệu không thể không thừa nhận, nhận xét của quý sứ đích thật là rất đúng. Chỉ trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi đêm hôm nay, hắn đã có thể nhìn thấu tính cách của Phạm Đồng. Ít nhất thì theo hiểu biết của Minh Diệu, những đánh giá của quý sứ đối với Phạm Đồng là hoàn toàn chính xác. Phạm Đồng đích thật là buồn bực vì thất bại ở trong hiệp hội, cũng không có ai thèm để ý đến hắn. Quý sứ mỗi ngày đều giao tiếp với rất nhiều Quý Hồn khác nhau, mà Quý Hồn khi còn sống cũng là người, cho nên chẳng khác gì mỗi ngày đều tiếp xúc với từng loại người khác nhau. Luyện được khả năng có thể nhìn thấu được nhân tính trong thời gian ngắn, đối với việc thuyết phục Quý Hồn đầu thai có sự trợ giúp rất lớn. Mà việc quý sứ muốn làm bây giờ, chính là chọc giận Phạm Đồng.

- Người thật sự nghĩ rằng như vậy thì ta sẽ không có cách nào bắt người sao?

Phạm Đồng đích xác bị chọc giận,

- Ta không chỉ muốn tự tay giết chết nữ quý kia mà ngay cả người ta cũng sẽ giết chết.

- Ồ! Vậy thì thử xem xem.

Quý sứ nở nụ cười.

- Ta thật sự vô cùng chờ mong.

Phạm Đồng móc một tấm phù chú từ trong túi ra, hướng về phía quý sứ quơ quơ.

- Ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, giao nữ quý kia cho ta. Nếu không mà nói, ngươi và nữ quý kia sẽ cùng biến thành gà nường.

- Thật làm cho ta ngoài ý muốn.

Quý sứ cười lạnh một tiếng.

- Thật không ngờ ngươi còn có thiên phú làm đầu bếp, có lẽ ngươi chuyên tâm làm đầu bếp còn tốt hơn so với hiện tại nhiều lắm.

Ánh mắt của Phạm Đồng híp lại thành một đường nhỏ, hẳn thực sự tức giận. Hắn ném cái tập phù đang cầm trong tay lên không trung, cái phù chú kia dường như là có sinh mạng vậy, mỗi cái bay về một phía bất đồng, vây cái kết giới lại.

- Ta đã cho ngươi cơ hội cuối cùng, đáng tiếc ngươi lại không quý trọng.

Phạm Đồng nói.

- Bát Hoang Huyền Hỏa trận mở ra, cho dù ngươi có tiếp tục cầu xin tha thứ cũng vô dụng.

- Ồ? Bản thân ta cũng muốn thử xem.

Quý sứ cười cười rất khinh thường.

Minh Diệu nghe thấy cái tên này, trong lòng vừa động. Bát Hoang Huyền Hỏa trận là thượng cổ đại trận, theo truyền thuyết thì có uy lực vô cùng, hơn nữa đã thất truyền từ lâu rồi, như thế nào Phạm Đồng sẽ lại có thứ này? Nếu thật sự là Bát Hoang Huyền Hỏa trận, như vậy chỉ sợ hôm nay quý sứ thật sự là lãnh ít dữ nhiều.

- Chờ một chút.

Minh Diệu hơi do dự một chút, vẫn là quyết định mở miệng. Hắn đi đến bên người Phạm Đồng, nhỏ giọng hỏi.

- Ngươi nói là thật hay giả? Bát Hoang Huyền Hỏa trận chính là thượng cổ đại trận, uy lực vô cùng. Nếu mà thật sự giết chết quý sứ, chỉ sợ sau này phiền phức sẽ rất nhiều, hơn nữa ta cũng không tránh khỏi liên quan.

- Có sự tình gì, một mình ta chịu hết.

Phạm Đồng lạnh lùng liếc mắt nhìn Minh Diệu một cái.

- Cam đoan sẽ không làm liên lụy đến ngươi, như vậy là được rồi chứ. Các thiếu gia như các ngươi, luôn luôn có bộ dạng méo mó, làm việc nhìn trước ngó sau, làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

- Ta không phải là có ý tứ này.

Minh Diệu cảm thấy Phạm Đồng thật là tên không có thuốc chữa. Một người đã vẫn tự cho là nhiệt huyết làm việc không để ý đến hậu quả. Chỉ cần sáng khoái nhất thời. Nhân vật như vậy mà có thể sinh tồn ở trong hiệp hội đến bây giờ mà vẫn chưa bị người ta giết chết, đây cũng có thể coi như một cái kỳ tích.

- Ý của ta muốn nói là, không nên quá xúc động.

Minh Diệu chỉ chỉ vào nữ quý phía sau lưng quý sứ.

- Ta biết mục đích của ngươi là nữ quý kia, mà quý sứ kia dù sao cũng là người được quan trên ủng hộ. Không cần phải ...Phức tạp hóa sự tình, chỉ cần đạt tới mục đích sẽ tốt hơn. Nếu mà thật sự giết chết quý

sứ kia, như vậy chỉ sợ cuộc sống say này của hai người chúng ta cũng không quá tốt. Người cũng không muốn từ ngày mai cho đến khi về hưu sau này đều phải đi trông lãng mộ đấy chứ.

Phạm Đồng cau mày, không nói gì. Minh Diệu nói không sai, trong lòng của hắn cũng hiểu được, nếu mà thật sự giết chết tên quỷ sứ kia, như vậy thì cuộc sống sau này của hắn tuyệt đối sẽ không dễ chịu gì. Nữ quỷ kia giết người, như vậy thì giết chết nó ở dương gian cũng không có gì đáng nói.

Nhưng nếu là quỷ sứ bị người của hiệp hội ở dương gian giết chết, mặc kệ là nguyên nhân gì, Địa Phủ nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ tìm hiệp hội gây phiền phức. Mà đương sự là hắn, nhất định sẽ bị giận chó đánh mèo, kết cục chỉ cần suy nghĩ là biết. Dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu nhân vật, mà tác dụng lớn nhất của tiểu nhân vật, chính là quét làm cam chịu.

Phạm Đồng gánh chịu oan ức tuy rằng không phải là nhiều nhất từ khi xây dựng hiệp hội đến nay, nhưng mà tuyệt đối cũng không phải là người ít nhất. Hắn không quyền, không thế, không có chỗ dựa, làm việc không biết tiến thoái, thủ trưởng cũng không thích hắn. Cho nên một khi xảy ra chút sự tình gì, như vậy người cuối cùng không hay ho chính là hắn. Tuy rằng hắn làm việc lỗ măng, bất kể hậu quả, nhưng mà tuyệt đối không phải là ngu ngốc. Chuyện tình bị cảnh sát bắt đi lần trước, chỉ sợ nếu là xảy ra ở trên người khác, chỉ sợ mông còn chưa phải đặt xuống thì hiệp hội đã phái người tới đón đi rồi. Thế nhưng hắn lại bị giam giữ lại chờ đủ bốn mươi tám giờ sau hiệp hội mới phái người chậm rãi đến. Hắn biết chính là có người ra mặt cố ý dằn mặt hắn. Mà sau khi trở về, hắn liền bị phái tới một khu xa xôi, chẳng khác gì biến thành sung quân không có được kết cục tốt.

- Người có lời gì muốn nói.

Tuy rằng khẩu khí vẫn còn lạnh như băng, nhưng mà Phạm Đồng đã dừng tay lại.

- Ý của ta là, nếu người có thể cho quỷ sứ kia một cái nhân tình, để cho hắn mang nữ quỷ kia đi. Người cũng biết, nữ quỷ kia đã giết người, còn sử dụng cấm thuật nữa. Như vậy dù cho có đi đầu thai, như vậy những hình phạt phải chịu tuyệt đối cũng sẽ không thiếu, cần gì phải làm loại chuyện nhỏ nhặt này rồi trở mặt với Địa Phủ.

Minh Diệu chậm rãi nói.

- Không có khả năng.

Phạm Đồng cự tuyệt chắc như đinh đóng cột đề nghị của Minh Diệu.

- Nữ quỷ kia giết người ở dương gian, việc này nhất định phải giải quyết ở dương gian. Nói nhiều như vậy vô ích, dù cho nó phải chịu tội ở Địa Phủ thì ta cũng không cần biết, việc hôm nay nhất định ta phải đích thân giải quyết.

- Vậy được rồi, ta cũng có một cái đề nghị này.

Minh Diệu thở dài, kỳ thật trong lòng hắn cũng biết loại người hết hi vọng như Phạm Đồng tuyệt đối sẽ không chấp nhận đề nghị của hắn. Hắn nói ra cũng chỉ là muốn thử thái độ mà thôi.

- Như vậy cũng phải dùng biện pháp khác, cố gắng không cần làm tổn thương quỷ sứ kia, chỉ giết chết nữ quỷ kia mà thôi. Bát Hoang Huyền Hỏa trận của người, là học được từ chỗ nào?

- Gia truyền.

Phạm Đồng ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiêu ngạo.

- Nhà của ta vốn có một bộ tàn chương của Bát Hoang Huyền Hỏa trận, trải qua mấy thế hệ cố gắng, nhiều lần thực nghiệm, chủ yếu là muốn hoàn thiện lại toàn bộ. Tuy rằng uy lực không thể lớn được như trong truyền thuyết, nhưng mà tuyệt đối không thể coi thường được.

- Thì ra là như vậy.

Minh Diệu âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không phải hàng nguyên bản, như vậy là tốt rồi. Chỉ là một quyển tàn chương, hơn nữa sau khi cải tổ lại toàn bộ, uy lực của trận pháp này có hạn. Thứ trận pháp này, là tương đối tinh vi, mỗi một chỗ nhỏ bị sai sót, có thể khiến cho uy lực kém xa vạn dặm. Hắn chỉ có một đoạn tàn chương, dù có cải tổ sửa chữa như thế nào, cũng tuyệt đối không phải là trận pháp ban

đầu kia. Có lẽ dựa vào quyền tày chương kia thì uy lực so với trận pháp bình thường sẽ lớn hơn một chút, nhưng tuyệt đối là chẳng thấm vào đâu. Xem bộ dáng này của Phạm Đồng thì dường như nhà bọn họ có tự tin mù quáng đối với trận pháp này.

- Vấn đề bây giờ, chính là kết giới này của quỷ sứ.

Minh Diệu tiếp tục nói.

- Vì kết giới tồn tại, chúng ta không vào được, hắc cũng không ra được, hơn nữa nữ quỷ kia cũng ở bên trong, hạn chế thủ đoạn của chúng ta. Nếu mà dùng thủ đoạn bạo lực mạnh mẽ tấn công vào, như vậy rất có thể sẽ bởi vì dùng sức quá mạnh, trực tiếp giết chết cả nữ quỷ và quỷ sứ kia. Như vậy cái được của chúng ta cũng không bù nổi cái mất.

- Người muốn làm như thế nào?

- Rất đơn giản, nếu vào không được, như vậy chúng ta sẽ không đi vào là được.

Minh Diệu nói tiếp.

- Theo như ta được biết, vô hình hỏa chúc của Bát Hoang Huyền Hỏa trận là trận pháp chí dương chí cương, điều này có đúng vậy không?

- Đúng vậy.

Phạm Đồng gật gật đầu.

- Huyền Hỏa có thể đốt hết mọi đồ vật này nọ.

- Vậy là được rồi.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Hỏa thuần dương, quỷ thuần âm, âm dương tương khắc, đây là lẽ thường. Sau khi bày ra Huyền Hỏa trận, người chỉ cần khống chế lực lượng vậy cái kết giới lại. Tuy rằng không thể trực tiếp tác dụng đến bên trong kết giới, nhưng mà ta nghĩ trận pháp kia chỉ sợ cũng có thể nướng chết nữ quỷ ở trong kết giới kia. Mà quỷ sứ cũng là quỷ, cũng thuần âm, Huyền Hỏa cũng có ảnh hưởng đối với hắc. Nhưng mà quỷ sứ dù sao cũng là nhân viên chính thức của Địa Phủ, chỉ khác là so với Quỷ Hồn bình thường thì cường tráng hơn. Như vậy thì đến lúc nữ quỷ kia bị nướng chết thì quỷ sứ hắc là cũng sẽ không có chuyện gì. Nhiều nhất chỉ là bị thương nhưng mà tuyệt đối không thể chết được. Phương pháp này có thể giết chết được nữ quỷ mà lại không làm ảnh hưởng đến quỷ sứ. Cho nên chúng ta cũng bớt được phiền toái nhất cử lưỡng tiện, chỉ hao phí tinh lực nhiều hơn một chút mà thôi.

- Hao phí chút tinh lực đó là cái gì, ta còn muốn cho tên quỷ sứ kia ăn nhiều đau khổ một chút mới tốt.

Phạm Đồng nhếch môi nở nụ cười.

- Biện pháp này của người không tệ, ấn tượng của ta đối với người ngày càng cao.

- Minh Diệu, làm sao chú có thể tàn nhẫn như vậy.

Diệp Tiểu Manh thực sự là không nhịn được nữa, chạy tới chỗ Minh Diệu giơ cái chân nhỏ nên đá cho hắc một cước.

- Loại hành vi thất đức như vậy mà chú cũng có thể nghĩ ra được, thật sự là ta đã nhìn nhầm chú.

- A! Đau quá. Cô lại dám đánh tôi.

Minh Diệu ôm chân trực tiếp nhảy tại chỗ.

- Dứt mất rồi, dứt mất rồi.

- Trông người của người cho kỹ, đừng có tới gây phiền toái cho ta.

Phạm Đồng phát phát tay, không để ý tới Minh Diệu đang tranh chấp với Diệp Tiểu Manh.

- Bằng không ta sẽ không khách khí đâu.

Phạm Đồng làm một cái pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm. Những đạo phù chú đang huyền phù trên không trung kia bỗng nhấp nháy hào quang. Từng đạo kim tuyết xuất hiện ở trong không khí, hợp thành một cái đồ hình kỳ quái.

- Bày trận.

Phạm Đồng hét lớn một tiếng, trong không khí mạnh mẽ dấy lên một ngọn lửa hồng. Ngọn lửa mào đỏ che kín lấy cái kết giới bảo hộ quý sư. Hỏa diễm kia thiêu đốt tương đối mãnh liệt. Diệp Tiểu Manh đứng ở cách đó thật xa cũng có thể cảm nhận được một cỗ nhiệt khí khiến cho người ta ngạt thở. Đường như là hỏa diễm kia trong nháy mắt đã thiêu đốt tất cả đường khí ở trong không khí vậy.

Minh Diệu ở một bên cẩn thận xem thủ pháp của Phạm Đồng, trong lòng không ngừng tính toán gì đó.

Ngọn lửa thiêu đốt rất mãnh liệt, Diệp Tiểu Manh chỉ có thể nhìn hỏa diễm kia bao trùm hết cả kết giới. Từ đằng xa nhìn lại giống như một hỏa cầu khổng lồ đang bị thiêu đốt. Căn bản là không nhìn được bộ dạng của nữ quý ở bên trong kết giới. Nhưng mà ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của nữ quý ở trong kết giới truyền ra.

161. Chương 164: Ly Biệt

Tiếng kêu thảm thiết kia rất chói tai, giống như là cắt ở trong lòng của Diệp Tiểu Manh vậy, khiến cho lòng của nàng cũng không ngăn được mà run rẩy.

- Ha ha ha ha ha ha ha.

Phạm Đồng lớn tiếng nở nụ cười.

- Tượng mời không uống lại thích uống tượng phạt, đây là kết cục.

- Ta sẽ nhớ rõ ngươi.

Thanh âm của quý sư từ trong quả cầu lửa truyền đến.

- Trừ phi là ta chết, nếu không nhất định ta sẽ báo đáp ngươi.

Tiếng kêu thảm thiết của nữ quý càng ngày càng yếu, chậm rãi biến mất. Phạm Đồng cảm thấy thời gian đã không sai biệt lắm, liền giảm bớt lực lượng của trận pháp một chút. Ngọn lửa dần dần tắt đi, miễn cưỡng có thể chứng kiến tình huống bên trong kết giới. Quý sư nằm ở trên mặt đất, giống như đã mất đi tri giác, mà nữ quý kia đã không còn thấy đâu.

- Nữ quý kia...đâu rồi ?

Diệp Tiểu Manh quay đầu hỏi Minh Diệu đang đứng ở bên người.

- Hẳn là đã tan thành tro bụi rồi chứ sao.

Minh Diệu thở dài.

- Dù sao thì lực trước đã rất hư nhược rồi, lại bị dương hỏa đốt như vậy, rất nhanh sẽ bị tiêu thất mất.

- Chuyện còn lại, ta sẽ mặc kệ.

Phạm Đồng thu hồi trận pháp, phúi phúi bụi đất trên quần áo.

- Cái người ta đã bắt được kia, liền giao cho ngươi. Chuyện tình người sống ta mặc kệ.

Minh diệu nhìn thoáng qua Tống Tân còn đang nằm hôn mê, bị Phạm Đồng đánh cho không còn hình người.

- Vừa đúng lúc ta còn có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi hắc, giao cho ta là được rồi.

- Sau khi nhận được thông báo của hiệp hội, hãy mau chóng đến trình diện.

Phạm đồng nói sau, vỗ vỗ bả vai của Minh Diệu.

- Ta thực sự rất chờ mong!

Minh Diệu đi qua, đỡ quỷ sứ đang nằm trên mặt đất dậy.

- Thế nào? Có thể đứng dậy được không?

Cầm cánh tay của quỷ sứ, Minh Diệu truyền một tia linh lực ra, trợ giúp quỷ sứ khôi phục một chút khí lực.

- Không chết được.

Quỷ sứ cảm giác hơi dễ chịu hơn một chút.

- Lần sau ngàn vạn lần không nên để ta gặp lại tên kia, nếu không nhất định ta sẽ không hạ thủ lưu tình.

- Nữ quỷ kia thì thế nào?

Diệp Tiểu Manh đi qua, có chút bận tâm. Uy lực khủng bố của Huyền Hỏa trận kia nàng cũng đã nhìn thấy, cũng nghe được tiếng kêu thảm thiết thê lương của nữ quỷ kia, chỉ sợ nữ quỷ kia cũng không chịu nổi.

- Hẳn là không có việc gì.

Quỷ sứ móc ra một cái bình sứ nhỏ. Cái bình sứ này là vừa rồi Diệp Tiểu Manh che ở trước người hắn, khi tầm mắt của Phạm Đồng bị che đi đã lén đưa cho hắn. Vừa nhìn thấy cái bình sứ này của Diệp Tiểu Manh, hắn liền biết mình phải làm gì.

Trong lúc ngọn lửa của Huyền Hỏa trận che mất tầm mắt của Phạm Đồng, quỷ sứ cố ý để cho nữ quỷ kia kêu lên vài tiếng thảm thiết giống như là bị bỏng vậy, rất nhanh sau đó liền hút nữ quỷ vào trong cái bình sứ Diệp Tiểu Manh đưa cho.

- Hẳn là không có chuyện gì.

Minh Diệu an ủi Diệp Tiểu Manh.

- Thứ này chính là bảo bối gia truyền của Lê bàn tử, nước lửa bất xâm, chuyên môn dùng để chữa thương cho Quỷ Hồn. Chút lửa như vậy, chỉ sợ nữ quỷ kia ở bên trong ngay cả một chút nhiệt khí cũng không cảm giác thấy.

Quỷ sứ chậm rãi mở cái nắp bình sứ ta, một trận thanh quang hiện lên, nữ quỷ kia lại xuất hiện ở trước mặt bọn họ, chẳng những lông tóc không tổn hao gì, ngược lại so với trước kia nhìn còn tốt hơn nhiều.

- Nàng không sao chứ.

Quỷ sứ hỏi.

- Không có việc gì.

Nữ quỷ lắc lắc đầu, đỡ lấy cánh tay của quỷ sứ.

- Nhưng mà thân thể của anh...

- Ta không sao cả,

Quỷ sứ cười cười.

- Nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt hơn.

- Dù sao thì anh bị như thế này.

Nữ quỷ thở dài.

- Ta thiếu nợ anh nhiều lắm. mỗi lần ta có chuyện gì, anh luôn ở bên cạnh ta, giúp đỡ ta. Ta bị người ta bắt nạt, anh lại đi tìm người ta đánh nhau, khi ta bị bệnh, anh chăm sóc cho ta. Ngay cả khi ta chết đi, cũng là anh một mực quan tâm ta. Bây giờ anh còn làm như thế này, anh nói xem ta phải trả anh như thế nào đây.

- Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ đến việc muốn nàng hoàn trả.

Quý sứ cười cười.

- Là ta tự nguyện, không có liên quan đến người.

Minh Diệu kéo Diệp Tiểu Manh đi qua một bên, để không gian cho quý sứ và nữ quý nói chuyện, hẳn chậm một điều thuốc.

- Sao chú lại kéo tôi.

Diệp Tiểu Manh có chút bất mãn.

- Tôi còn muốn nghe chuyện xưa mà.

- Bớt nói nhảm đi, không thấy tình huống bây giờ sao.

Minh Diệu liếc nhìn nàng một cái.

- Không thấy được là hai người bọn họ đang có chuyện riêng muốn nói hay sao?

- Có chuyện gì mà muốn nói riêng hả?

Diệp Tiểu Manh bị Minh Diệu làm cho hồ đồ.

- Còn không hiểu sao?

Minh Diệu chỉ vào Tống Tân đang nằm hôn mê cách đó không xa.

- Cuộc tình tay ba, giữa người và quý, quý và quý. Tóm lại chính là ái tình như bong bóng xà phòng.

- Ý của chú là muốn nói vị quý sứ kia...Thật ra là có ý tứ đối với nữ quý kia.

Diệp Tiểu Manh giương cái miệng rộng lên, ngây ngẩn cả người.

- Cái này mà cô cũng không nhìn ra à, xét cho cùng thì cô có phải là người hiện đại hay không.

Minh Diệu khinh bỉ nhìn Diệp Tiểu Manh một cái.

- Nếu không có tình cảm, ai có thể làm được những việc như vậy. Tựa như tình cảm của nữ quý kia dành cho Tống Tân vậy. Cái vị quý sứ kia, chỉ sợ từ lúc còn sống đã có tình cảm đối với nữ quý kia rồi, chẳng qua là chưa từng thổ lộ ra mà thôi. Đây gọi là yêu thầm mà không dám nói.

Dập tắt điều thuốc, Minh Diệu đi qua vỗ vỗ bả vai của quý sứ.

- Không sai biệt lắm, đã bận rộn cả đêm rồi, trời cũng sắp sáng, cũng là thời điểm nên đi rồi, bằng không còn có thể gặp thêm phiền toái.

Quý sứ liếc mắt nhìn nữ quý một cái, có chút không đành lòng. Nữ quý cười cười, hướng về phía quý sứ gật đầu.

- Đã làm quý sứ rồi, đối với những chuyện này còn không hiểu được sao?

Minh Diệu nói với quý sứ.

- Sinh sinh tử tử, ly ly hợp hợp. Không có tử vong sẽ không có sinh ra, không có rời đi sẽ không có gặp lại một lần nữa. Đạo lý này không cần tôi phải nói với cậu, cậu hẳn là còn hiểu biết thấu đáo hơn tôi.

- Những đạo lý đó, tôi đều hiểu được, hiểu rất rõ ràng.

Quý sứ thở dài.

- Nhưng mà đặt ở trên người mình, vẫn còn có chút không buông xuống được.

- Ta phải đi thôi, đi đến địa phương ta cần phải đến.

Nữ quý kia mở miệng nói.

- Ta đã du đãng trên dương gian trong thời gian quá dài rồi, cũng đã làm rất nhiều chuyện không đúng, hãy nhân lúc ta còn chưa thay đổi chủ ý thì đưa ta đi đi.

Nói tới đây nàng quay lại nhìn Tống Tân đang nằm ở cách đó không xa, thở dài một hơi.

- Ta sợ ta sẽ không nhận được mà thay đổi chủ ý, sẽ tiếp tục làm ra càng nhiều chuyện sai lầm.

Quý sứ cũng hiểu được, kỳ thật trong lòng của nữ quý kia vẫn không thể quên được Tống Tân. Tuy rằng bây giờ nàng đã quyết định muốn đến Địa Phủ để chuộc tội đầu thai. Nhưng nếu mà Tống Tân kia lại tỉnh lại, chỉ sợ nàng lại mềm lòng, không thể đi được.

- Không cần quá khó khăn vì hấn.

Nữ quý kia đứng ở trước cửa đường đến hoàng tuyền, nói với Minh Diệu.

- Ta biết hấn đã làm ra rất nhiều chuyện không đúng, nhưng mà có nhiều người vây quanh hấn. Hấn cũng chỉ là bị mờ mắt mà thôi, kỳ thật hấn cũng chưa tính là một người xấu.

- Yên Tâm.

Minh Diệu gật gật đầu,

- Hấn sẽ được đối xử công bằng.

- Vậy là tốt rồi.

Nữ quý cười áy náy.

- Đã gây ra thật nhiều phiền toái cho các vị, thật sự là rất xin lỗi. Ở trong ảo cảnh trí nhớ của anh, cũng không phải ta là cố ý vạ vạ nó.

- Ta biết, khi đó cô bị oán niệm khống chế, thân bất do kỷ.

Minh Diệu cười cười rộng lượng.

- Lại nói tiếp, ta cũng muốn cảm ơn cô, ít nhất cũng để cho ta trải nghiệm lại đoạn trí nhớ kia, đó không phải là loại đãi ngộ mà người bình thường có thể có được.

- Đi đường cẩn thận.

Quý sứ dặn dò.

- Hiện tại ta quá hư nhược rồi, không thể đưa nàng xuống hoàng tuyền, nhưng mà ta có thể nhờ đồng nghiệp dẫn nàng đi. Ta đã cố ý chuẩn bị rồi, nàng đi chuộc tội cũng sẽ không quá khó khăn. Chỉ cần phải chịu một chút thì sẽ qua thôi. Hai ngày nữa chờ khi ta khôi phục linh lực, lúc đó ta sẽ đến tìm nàng, để xem xem có thể miễn giảm thêm một chút hình phạt cho nàng hay không.

- Không cần, ta đã làm sai, bị trừng phạt là điều đương nhiên. Ta nhớ trước kia mỗi lần ta làm sai, anh đều sẽ đi xin cha ta không đánh ta. Anh làm như vậy là đã quá nuông chiều ta, cho nên sau này ta lại càng không nghe lời của anh. Lần này ta sẽ nhớ kỹ cái giáo huấn này.

Nữ quý lắc lắc đầu.

- Không cần phải cầu xin giúp ta, như vậy tâm lý của ta cũng sẽ dễ chịu hơn một chút. Dù sao thì cũng tại vì ta mà hai cô gái trẻ tuổi mới chết.

Quý sứ còn muốn nói gì, nhưng nhìn nữ quý kiên trì liền bất đắc dĩ gật đầu.

Nữ quý thấy quý sứ đồng ý thì cười cười, xoay người hướng về phía thông đạo đang lóe lên quang mang bạch sắc. Một chân bước vào thông đạo, dường như là nữ quý kia đã nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn quý sứ.

- Ta phải đi qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh bà, chỉ sợ sau này ta sẽ không nhớ được anh, cho nên có một chuyện ta rất muốn hỏi anh.

- Có chuyện gì, nàng cứ nói?

- Anh... Thích ta có phải không?

Nữ quý nhìn vào đôi mắt của quý sứ hỏi.

- Anh có yêu ta không?

- Ta...

Quý sứ thực sự không ngờ nữ quý kia sẽ hỏi một vấn đề như vậy.

- Việc này... Chẳng lẽ thật sự nàng không biết sao?

- Ta muốn nghe chính mồm anh nói ra.

- Ta yêu nàng.

Quý sứ cắn chặt răng, nhìn vào mắt nữ quý.

- Từ khi ta mười hai tuổi, thì đã yêu nàng, cho tới bây giờ cũng vẫn không hề thay đổi. Nhưng mà nàng đã yêu người nam nhân khác, người nam nhân kia có nhiều tiền hơn ta, có thể cho nàng cuộc sống tốt đẹp như nàng muốn, ta chỉ có thể để tất cả những chuyện này ở trong lòng.

- Anh có biết không? Nếu anh sớm nói với ta những lời này, nhân sinh của ta sớm đã khác. Chỉ sợ là so với bây giờ còn hạnh phúc hơn. Ta có chút hận anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng chính mồm nói với ta những lời này,

Nữ quý nở nụ cười, cười rất vui vẻ, đi vào trong thông đạo. Thân ảnh yếu điệu dần dần biến mất không thấy gì nữa, từ đằng xa truyền lại tiếng ca tuyệt vời. Tiếng ca kia không còn tịch mịch như vậy nữa, ngược lại còn có một loại giải thoát.

- Tâm nhược quỳện liễu, lệ dã kiên liễu. Giá phân thâm tình, nan xá nan liễu...

Tiếng ca xa dần, chậm rãi không nghe thấy được, chỉ có quý sứ đứng ở đó chuẩn bị đóng cửa thông đạo lại mà sững sờ. Suy nghĩ lại lời nói của nữ quý trước khi rời đi.

- Cái tên kia thì làm sao bây giờ?

Diệp Tiểu Manh chỉ chỉ vào Tống Tân đang nằm trên mặt đất.

- Giao cho các vị.

Quý sứ thở dài.

- Tuy rằng tôi hận không thể giết hắn, nhưng mà tôi không thể chủ động ra tay với người sống. Chuyện đánh nhau lúc đêm nay có thể nói là tôi vì tự vệ, không thể không ra tay. Nhưng mà đúng là tôi và người kia đã động thủ, chỉ sợ lần này trở về, tôi sẽ lại bị cấp trên trừng phạt.

- Cứ giao cho tôi đi, chuyện tình ở dương gian thì cứ để người dương gian quản. Chuyện của người thường thì cứ để người thường xử lý. Gọi điện thoại cho Từ Mẫn, nói cho nàng biết là bọn cướp đã bị chúng ta bắt được, nhưng mà con tim đã biết giết rồi, bảo nàng phái người đến để xử lý những vấn đề tiếp theo.

Minh Diệu đi đến chỗ Tống Tân đang nằm ở trên mặt đất.

- Nhưng mà trước đó, ta còn rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn.

- Cũng rất như vậy tôi cũng sẽ không nhúng tay vào. Mặc kệ như thế nào, đêm nay tôi cũng thiếu nợ cậu một cái nhân tình lớn, sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ trả lại cho cậu.

Quý sứ hướng về phía Minh Diệu và Diệp Tiểu Manh gật gật đầu, xoay người biến mất ở giữa tán bạch quang. Đêm nay hắn bị thương không nhẹ, phải vội vàng quay trở lại dưỡng thương.

- Tốt lắm, rốt cục có thể nói chuyện mặt đối mặt rồi.

Minh Diệu đá cho Tống Tân đang nằm trên mặt đất một cước.

- Không cần giả vờ, ta biết ngươi đã tỉnh được một lúc rồi.

- Không nên, không nên.

Tống Tân nhảy qua một bên, tránh thoát một cước của Minh Diệu. Kỳ thật thì từ lúc nữ quý và quý sứ bị nhốt vào trong Huyền Hỏa trận thì hắn đã tỉnh lại. Cũng đã từng muốn nhân cơ hội chạy trốn. Nhưng mà

không biết Phạm Đồng đã dùng thủ đoạn gì, chân của hắn không nghe theo sự sai khiến của mình nữa, nửa thân dưới giống như bị liệt.

- Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.

Minh Diệu cười cười.

- Giết người chính là phạm tội, ta chỉ là một người dân của thành phố, nhưng mà khi phát hiện ra chuyện của bọn cướp thì cũng chỉ là làm việc nghĩa mà thôi, còn xử lý người như thế nào thì để cho cảnh sát quyết định.

- Ta chẳng qua chỉ là muốn hỏi người mấy vấn đề mà thôi, mấy vấn đề mà ta còn chưa hiểu rõ.

Minh Diệu rút một điều thuốc ở trong túi ra.

- Người xem, người đã gây ra cho chúng ta rất nhiều phiền toái, cho nên trả lời mấy vấn đề của ta cũng xem như là bồi thường. Ta có thể cam đoan không đánh vào mặt của người. Nhưng mà những thủ đoạn đặc biệt khác, ta cũng muốn thử xem một chút.

- Ăn hết cái này đi.

Minh diệu lấy ở trong túi quần ra một cái gì đó màu đen. Tống Tân còn chưa có nhìn rõ, Minh Diệu liền bóp cái miệng của hắn ra, bắt hắn mạnh mẽ nuốt xuống.

- Khụ khụ, người cho ta ăn cái gì...

Tống Tân cảm giác có một cổ mẫn chất ở trong cổ họng của hắn.

- Thứ tốt, một thứ có thể khiến cho những thứ người nói ra đều là thật.

Minh Diệu vỗ vỗ tay, tìm một cái ghế ngồi ở trước mặt Tống Tân.

- Ta sẽ hỏi người mấy vấn đề, người có thể lựa chọn không trả lời, nhưng mà tuyệt đối không thể nói dối. Bởi vì chỉ cần người nói dối, như vậy người sẽ biết cái ta vừa mới cho người ăn hết là cái gì.

Tống Tân không khỏi rung mình một cái. Vừa rồi lúc giả vờ hôn mê hắn cũng đã nhìn thấy, người nam nhân trước mặt này cũng giống như kẻ đã đánh hắn ngất xỉu. Tuy rằng chưa từng nhìn thấy Minh Diệu ra tay, nhưng mà uy lực của cái Huyền Hỏa trận kia của Phạm Đồng hắn đã tận mắt nhìn thấy.

162. Chương 165: Người Đàn Ông Không Rõ Bộ Dáng

Những người này chính là những nhân vật không thể dùng lẽ thường để giải thích được. Những chuyện tình không thể tưởng được cũng đều có thể làm ra. Cái thứ hắn vừa mới ăn hết đó, chỉ sợ chính là độc dược hoặc là thứ gì đó trong truyền thuyết. Nếu không làm theo lời của hắn nói, nhất định thứ đó sẽ phát tác ình nếm chút khổ sở. Tống Tân thầm nghĩ ở trong lòng.

- Chúng ta bắt đầu nào.

Minh Diệu phỉ phỉ khৌ bụ.

- Về nữ quỷ này, còn có cấm thuật kia. Ta biết người cũng không phải là nhân sĩ nuôi quỷ của nhân giới. Thậm chí linh lực của người cũng ít đến đáng thương. Có thể sử dụng loại cấm thuật này, tuyệt đối là có người nói cho người.

- Vốn dĩ ta cũng không biết nữ quỷ kia.

Tống Tân cúi đầu, chậm rãi đưa mắt nhìn qua cái bàn trang điểm kia một lần rồi nói.

- Nhưng mà nó giống như là biết ta. Lúc mới bắt đầu, ta thực sự sợ hãi, bởi mỗi lúc trời tối, nó đều thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở trong nhà của ta, lúc thì ca hát ở cửa sổ, khi thì ở đầu giường xem

ta ngủ. Người phải biết rằng ta chẳng qua chỉ là một người bình thường, hiểu biết đối với mấy chuyện quỷ quái linh tinh cũng chỉ là thấy ở trên TV. Đột nhiên có một nữ quỷ xuất hiện ở trước mắt của ta. Ta sợ hãi cũng là đương nhiên.

- Lúc bắt đầu ta thực sự sợ hãi, rất sợ nữ quỷ này sẽ làm ra chuyện tình đáng sợ đối với ta. Trong TV thường xuyên có cảnh nữ quỷ chết oan sẽ tìm người để thế thân, sẽ giết chết người sống. Nhưng mà sau một khoảng thời gian dần dần ta đã không thấy sợ nữa. Bởi vì nữ quỷ kia mỗi ngày ngoại trừ ca hát ra thì chính là ngơ ngác ngồi một chỗ. Nếu mà phát hiện ra ta đang nhìn nàng thì còn có thể hướng về phía ta cười một cái. Cũng không bao giờ làm ra hành động gì không tốt đối với ta. Cho nên ta cũng không còn sợ nàng nữa.

- Lá gan của ta dần dần lớn lên. Có một ngày thật sự là ta không thể nhịn được, liền mở miệng hỏi nàng rốt cuộc là ai, muốn làm cái gì. Nàng hướng tới ta cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nói với ta : Ta biết, chẳng không biết ta, nhưng mà ta nhận ra chàng. Lúc đầu thì ta không biết rõ là có chuyện gì xảy ra, nhưng trong quá trình chậm rãi nói chuyện với nhau, ta đã đoán được một bộ phận. Có thể là kiếp trước của ta, đã từng quen biết nữ quỷ này, hơn nữa còn từng có tình cảm đối với nàng. Sau khi ta chết đi, rồi đầu thai làm người, còn nàng thì không có đi đầu thai. Nàng cũng không muốn hại ta, chỉ muốn ở một chỗ với ta. Nàng còn nhớ được ta nhưng mà ta lại không nhớ nàng.

- Rất kỳ quái, ta ở cùng với vị hôn thê của ta, nhưng mà chỉ có ta mới có thể nhìn thấy nữ quỷ kia, còn vị hôn thê của ta lại không nhìn thấy. Mà mỗi lần nữ quỷ kia xuất hiện, ngoại trừ cảm giác lạnh ra thì cũng không có chỗ nào không ổn. Sau này ta đã dần hình thành thói quen. Ngẫu nhiên còn có thể trong lúc vị hôn thê của ta không có ở nhà hoặc là đã ngủ say, ta sẽ tâm sự một chút đối với nữ quỷ kia.

- Ta cũng chỉ là một nhân viên nhỏ trong công ty mà thôi. Không có tiền, cũng không có quan hệ gì, tiền lương cũng không cao, không có kỳ vọng gì cả. Hơn nữa không biết từ lúc nào, vận khí của ta càng ngày càng kém. Tự như là uống nước cũng bị nghẹn vậy. Có một hôm ta tặng ca tới khuya, muốn đi tắt về nhà, kết quả là gặp phải bốn tên lưu manh, chặn ta lại ở trong ngõ hẻm.

- Mấy tên lưu manh kia cầm dao ở trong tay, bắt ta phải giao tiền cho. Hôm ấy là hôm ta mới lĩnh tiền lương, còn chưa kịp tiêu gì cả. Trong lòng ta còn đang do dự thì một tên lưu manh trong đó đã không kiên nhẫn, mạnh mẽ đánh lên mặt của ta một cái bạt tai, lại đã thêm một cước.

- Ta bị đánh cho choáng váng, theo bản năng liền giữ chặt cái túi tiền. Mấy tên lưu manh kia xông lên một lượt, quyền đấm cước đá trên người ta, cũng bắt đầu giằng cái miệng túi của ta.

- Tiền lương mỗi một tháng của ta cũng không nhiều lắm. Hơn nữa ta và vị hôn thê vừa mới mua nhà, mỗi tháng đều phải trả tiền vay nợ. Nếu mà bị bọn hán cướp đi, chỉ sợ là tháng này hai chúng ta đều sẽ chết đói. Ta liều mạng giãy giụa, lớn tiếng kêu cứu.

- Ta hô lên rất lớn, có lẽ là mấy tên lưu manh kia sợ có người đi qua nghe thấy lên có chút luống cuống. Trong đó một tên lưu manh vì không thể giằng được cái túi của ta mà trở nên nóng nảy, hán liền rút cái dao găm ra, hướng tới chỗ ta mà đâm tới.

- Mắt thấy cái dao găm sáng loáng kia chuẩn bị đâm vào người mình. Ta nhắm chặt mắt lại, nghĩ đến lần này thì xong rồi, ta chết chắc rồi. Nhưng mà thật không ngờ, một lúc lâu sau cũng không có cảm giác thấy đau đớn, mà mấy tên lưu manh kia cũng không đánh ta nữa. Trong lòng cảm thấy kỳ quái, ta liền mở to mắt ra xem. Lại phát hiện ra mấy tên lưu manh kia không biết làm sao đều đứng im ở chỗ đó, không hề nhúc nhích, thật giống như thời gian dừng lại vậy. Ta cũng không biết làm sao lại như vậy, thừa lúc mấy tên lưu manh kia đang đứng bất động ta liền tránh vào một góc tường. Qua một lúc lâu, mấy tên lưu manh kia đồng thời kêu lên một tiếng. Thanh âm kêu lên thực thê thảm, giống như là gặp phải chuyện gì cực kỳ đáng sợ vậy. Trong đó cái tên cầm dao muốn đâm ta liền té ở trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, thật giống như là vừa bị trúng kinh phong vậy.

- Ta không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng mà ta biết nếu bây giờ không chạy, chờ đến khi mấy tên lưu manh kia phản ứng trở lại thì sẽ phiền toái. Vì thế ta cũng không quản mấy tên lưu manh kia đang kêu gào thảm thiết ở chỗ này, ta liền đứng lên chạy mất. ta chạy rất xa, mãi cho đến khi không chạy được nữa mới dừng lại, đứng dựa vào cột điện mà thở. Đột nhiên có một thanh âm của nữ nhân từ phía sau ta truyền đến, hỏi ta có sao không.

- Ta hoảng hốt, nhìn lại, lại là nữ quỷ kia. Thì ra là nó đã cứu ta một đoạn. Nó nói nó là một con quỷ. Không có năng lực gì đặc biệt, nhưng mà có thể dùng từ trường để điều khiển sóng điện não của con người, làm cho người ta xuất hiện ảo giác. Nó luôn luôn đi theo ta, bảo vệ ta. Ta rất vui vẻ, có một nữ quỷ bảo vệ cho ta, như vậy ta cũng không cần sợ hãi sẽ có người bắt nạt ta.

- Có một ngày, trên đường ta đi làm về, đột nhiên gặp được một người thật kỳ quái. Vốn dĩ ta đã tránh qua một bên, thế nhưng hắn lại chắn ở trước mặt của ta. Ta ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hắn là một người đàn ông lớn tuổi hơn ta một chút, hắn mặc một bộ tây phục, nhìn qua thì là một người rất có địa vị. Ta vừa nhìn qua cũng không nhận ra hắn, tưởng rằng hắn đã nhận nhầm người, muốn vượt qua bên người hắn. Nhưng mà lúc ta đi sát bên người hắn, ta liền nghe được người đàn ông kia nói với ta một câu: Người có một con quỷ, nhưng mà người lại không biết dùng nó như thế nào.

- Ta bị hoảng sợ. Người đàn ông này lại có thể nhìn ra được ở bên cạnh ta có một con quỷ. Theo bản năng ta muốn chạy trốn, nhưng mà người nam nhân kia liền nhẹ nhàng đặt tay lên vai của ta, nhất thời ta cảm thấy không thể nhúc nhích được.

Chương 165: Người đàn ông không rõ bộ dáng. (2)

- Người đàn ông kia hướng tới ta cười cười, nói ta đừng sợ. Hắn nói hắn không có ác ý. Hắn nói với ta, tuy rằng hiện tại ở bên cạnh ta có một con quỷ có thể bảo vệ ta, nhưng mà ta căn bản không biết sử dụng. Hắn hỏi ta có muốn học phương pháp làm cho con quỷ kia càng thêm lợi hại hay không. Hắn còn nói với ta, sau khi làm cho Quỷ Hồn trở nên mạnh mẽ thì ta có thể làm được rất nhiều chuyện tình trước kia không làm được.

- Ta vừa nghe xong liền động tâm. Trong TV không phải là đã có phim đó sao, một người bình thường bởi vì trong một lần ngẫu nhiên gặp được kỳ ngộ, từ một người bình thường không có năng lực liền một bước lên trời. Mà người đàn ông này, ta đoán chính là cao nhân có thể làm cho người bình thường tiến bộ. Ta liền hỏi hắn, ta phải làm như thế nào. Người đàn ông kia liền dạy cho ta một bộ khẩu quyết, hắn nói với ta chỉ cần lợi dụng cơn giận và oán khí thì ta liền có thể tăng cường năng lực của Quỷ Hồn.

- Bộ dáng của người đàn ông kia như thế nào ? Hắn là ai người có biết không ?

Minh Diệu nghe đến đó, chân mày liền cau lại. Loại phương pháp này chính là phương pháp nuôi quỷ của tà đạo, lợi dụng loại phương pháp này để nuôi quỷ tuy rằng có hiệu lực rất nhanh, nhưng mà có thương tổn rất lớn đối với tâm trí của người nuôi quỷ và Quỷ Hồn. Người nuôi quỷ bình thường tuyệt đối sẽ không sử dụng loại phương pháp này. Người đàn ông đã dạy cho tổng Tân phương pháp này tuyệt đối có vấn đề rất lớn.

- Ta không biết hắn.

Tổng Tân lắc đầu.

- Ta không thể hình dung được bộ dáng của hắn, nhưng mà có cảm giác rất lạ. Không biết vì cái gì, ta đã gặp hắn hai lần, nhưng lại không thể nhớ được bộ dáng của hắn. Sau này mỗi lần hồi tưởng lại, ta luôn cảm thấy bộ dạng của người đàn ông kia mơ mơ hồ hồ, không nhớ nổi.

Đôi mày của Minh Diệu lại càng nhíu lại. Rõ ràng người đàn ông dạy loại phương pháp tà đạo này cho Tổng Tân đã cố ý sử dụng thuật pháp đặc thù khiến cho Tổng Tân không nhớ được bộ dáng của hắn, chuyện này có âm mưu.

- Nghiêm Trọng là bạn của người, vì sao người lại để cho nữ quỷ đi giết hắn?

Nếu đối phương cố ý sử dụng thuật pháp, như vậy Tổng Tân tự nhiên cũng không có khả năng nhớ rõ bộ dáng của người kia, cũng không biết được đối phương là ai. Minh Diệu quyết định tìm hiểu sự kiện kia rõ ràng đã, còn chuyện này sẽ xử lý sau.

- Bạn bè? Hừ.

Tổng Tân hừ lạnh một tiếng.

- Tuy rằng biểu hiện của hắn dường như là rất thân với ta, nhưng mà chẳng lẽ ta lại không biết trong lòng của hắn nghĩ như thế nào sao? Hắn một mực ghen tị với ta, ghen tị ta có được Trần Viêm. Hắn làm bạn

với ta cũng là có mục đích. Hấn muốn dùng tình bạn này để có thể tiếp cận Trần Viêm, bằng khôn người như hấn sao lại có thể làm bạn với ta được.

- Ta là người như thế nào, trong lòng ta hiểu rất rõ ràng. Không quyền không thế, lại không có bản lãnh gì. Trong xã hội bây giờ, không riêng gì nam nữ kết giao mà ngay cả bạn bè với nhau cũng cần phải tương đương nhau. Tuy rằng mỗi lần biểu hiện của hấn đều giống như muốn chiều cố ta, đi ra ngoài ăn cơm cũng muốn tìm những chỗ ít tiền, nhưng mà trong lòng ta hiểu được, mỗi lần ta cũng không đưa thêm cho hấn được bao nhiêu tiền. Một kẻ thiếu gia có tiền và một người nghèo không có tiền làm bạn, ra vẻ là mình cao thượng, ta nhỏ vào.

Trong mắt của Tống Tân hiện lên một tia oán độc.

- Tất cả những chuyện này cũng là vì Trần Viêm, Nghiêm Trọng muốn cho Trần Viêm thấy hấn là người như thế nào, muốn cướp nàng từ bên cạnh của ta. Bây giờ ta đã đi ra ngoài xã hội, không còn là tiểu hài tử ngây thơ cái gì cũng không biết ở trong trường học nữa. Ta coi trọng tiền tài hơn tình cảm nhiều.

- Ta vốn cũng không tính giết hấn, chỉ muốn hù dọa hấn một chút mà thôi. Nhưng mà sau đó vài ngày, vì một chuyện nhỏ mà ta và Trần Viêm đã cãi nhau. Trong lúc cãi nhau, Trần Viêm không ngừng quở trách ta vô ích như thế nào, sau cùng còn nói là Nghiêm Trọng tốt biết bao nhiêu, năm đó có lẽ là bị mù nên mới theo ta.

- Ta tức giận, thật sự tức giận.

Nói tới đây, Tống Tân nắm chặt tay lại.

- Ta cũng không biết là làm sao ta lại tức giận như vậy. Trước kia chúng ta cãi nhau, ngẫu nhiên cũng sẽ nói đến vấn đề tiền tài. Nhưng mà đêm hôm đó ta có cảm giác trong lòng ta có lửa, chuẩn bị nổ tung ra vậy. Ta nhìn Trần Viêm trước mặt càng ngày càng đáng ghét, có phần nộ, có oán hận, hận không thể giết chết nàng!

- Cho nên người liên sai khiến nữ quỷ kia giết chết vị hôn thê của người?

Minh Diệu hồi tưởng lại cổ oán hận không tên ở trong lòng mình khi còn ở trong ảo cảnh. Có lẽ tình hình khỉ đó của Tống Tân cũng không sai biết lắm. Đây là tác dụng phụ của việc sử dụng loại tà thuật cấp tốc này.

- Cái này không phải là lỗi của ta, là do nàng đáng chết,

Tống Tân hung tợn nói.

- Nàng đã làm chuyện có lỗi với ta cho nên nàng phải trả giá.

- Bởi vì tức giận nên ta dọn sạch ra ngoài, tìm một chỗ khác để ở. Ta vốn là cho rằng tất cả mọi người cứ yên lặng một chút thì sẽ không sao. Nhưng mà sau chuyện này ta càng nghĩ lại càng cảm thấy tức giận, lửa giận trong lòng như thế nào cũng không thể tiêu trừ được. Trong chuyện này ta càng nghĩ càng cảm thấy bởi vì tên hỗn đản Nghiêm Trọng mà mọi chuyện thành ra thế này. Nếu không phải là mỗi lần hấn đều làm ra bộ dáng đáng thương với chúng ta thì Trần Viêm cũng không làm như vậy đối với ta. Ta càng nghĩ càng cảm thấy tức giận. Vì vậy ta liền bảo nữ quỷ kia đi giáo huấn Nghiêm Trọng một chút, mỗi lúc trời tối đều đến dọa nạt hấn. Để cho hấn ngủ không yên rồi sinh bệnh. Nhưng nữ quỷ liền trở về nói với ta, Nghiêm Trọng có một cái dây lưng kỳ quái, dường như có thể ảnh hưởng tới nàng, nàng không dám tới gần Nghiêm Trọng. Việc này ta cũng không có quá mức để ý. Vốn dĩ ta cũng không cần tính mạng của Nghiêm Trọng, chỉ là muốn hấn chịu chút đau khổ mà thôi. Vì thế ta cho nữ quỷ mỗi tối đều đến quấy rối hấn, cũng không cần tới gần hấn, chỉ cần làm cho hấn không dám ngủ là được.

- Có một ngày, sau khi nữ quỷ kia trở về, diễm cảm có chút không quá tự nhiên. Ta liền cảm thấy có chút không đúng lắm, liền hỏi nàng rốt cục là bị làm sao vậy. Nàng ấp úng cả nửa ngày mới nói cho ta biết, nàng thấy Trần Viêm ở trong nhà Nghiêm Trọng.

- Lửa giận của ta liền xông lên đến đầu. Thời gian nữ quỷ đến quấy rối Nghiêm Trọng đều là rạng sáng, muộn như vậy mà Trần Viêm vẫn còn ở trong nhà của Nghiêm Trọng, ta không thể không suy nghĩ về vấn đề này. Vốn dĩ nàng thường xuyên phải tặng ca, hơn nữa lý do tặng ca cũng không thể nói rõ được. Ngẫu

nhiên ta sẽ liên tưởng đến việc, có phải là nàng đang lén lút làm chuyện không hay với một kẻ có tiền ở sau lưng ta.

- Ta nổi giận đùng đùng liền gọi điện thoại cho Trần Viêm, chất vấn nàng vì sao mà trễ như vậy vẫn còn ở trong nhà của Nghiêm Trọng. Vốn dĩ chúng ta đã đang chiến tranh lạnh, nhận được điện thoại của ta, nàng cũng không có giải thích mà lại chất vấn ngược lại ta vì sao lại giám thị nàng. Hai chúng ta cãi nhau qua điện thoại một hồi. Trước khi cúp điện thoại, nàng còn nói từ sau khi ta chuyển ra khỏi nhà, nàng đã luôn ở trong nhà của Nghiêm Trọng, còn nói hai người bọn họ đã lên giường với nhau rồi.

163. Chương 166: Tâm Tư Vạn Vẽ

- Đầu của ta nhất thời điên lên. Ta bị một người bạn của mình cảm ứng. Trong đầu của ta không còn ý nghĩ gì khác, chỉ muốn giết chết bọn họ, hai người bọn họ đều đáng chết. Cái ý nghĩ này luôn luôn quanh quẩn ở trong đầu của ta.

Diệp Tiểu Manh chỉ đứng nghe, không có nói gì. Tuy rằng chuyện tình lúc trước Minh Diệu chưa từng nói rõ ràng cho nàng, nhưng mà ít nhiều thì nàng cũng biết được một ít. Nàng cảm thấy vị hôn thê của người nam nhân này chết thật oan uổng, thậm chí so với nữ quý kia còn bị thảm hơn. Chuyện này rõ ràng là do tâm lý tự ti đàn ông của tên Tổng Tân này gây ra. Mình không có tiền cũng không có tài năng gì, ghen tị với người bạn có tiền, đồng thời cũng sợ hãi bạn gái của mình sẽ ghét bỏ chính mình. Bạn gái hẳn cũng không hề ghét bỏ hắn, cũng vẫn đi theo hắn. Nhưng mà lại ngẫu nhiên oán hận nói ra một câu, chạm đúng vào chỗ đau của người nam nhân này. Mà đối với chuyện Trần Viêm ngoại tình, Diệp Tiểu Manh cảm thấy là lời nói nhảm trong lúc vợ chồng cãi nhau đến hồ đồ thì đúng hơn. Dù sao thì Trần Viêm và Nghiêm Trọng đã thân nhau nhiều năm như vậy, nếu muốn ngoại tình thì đã sớm làm rồi, cần gì phải đi theo Tổng Tân để gặp cảnh khốn cùng, cần gì phải chờ đến ngày hôm nay. Tất cả sự việc này, Diệp Tiểu Manh cảm thấy giống như là bối vì tâm lý của Tổng Tân bị vạn vẽ, nên không còn tin tưởng vào vị hôn thê của mình nữa.

- Lúc ấy ta liền quyết định, ta muốn khiến cho đôi câu nam nữ này chết không được tử tế. Dù sao thì bây giờ ta cũng có năng lực, ta không còn là tên viên chức nhỏ vô dụng trước kia nữa. Thậm chí ta còn có thể khống chế sinh tử của người khác. Toàn bộ những người có lỗi với ta, ta nhất định phải trả thù. Trên người Nghiêm Trọng có cái dây lưng kỳ quái kia, không dễ dàng xuống tay, cho nên trước tiên ta sẽ xuống tay với Trần Viêm trước.

- Ta nói với nữ quý, ta muốn người đàn bà kia phải chết.

Nữ quý kia không nói gì thêm, chỉ suy nghĩ một lát rồi gật gật đầu. Nữ quý kia thực nghe lời của ta, ta muốn nàng cái gì thì nàng sẽ làm cái đấy. Ta nói với nữ quý, ta không muốn để Trần Viêm được chết một cách thoải mái. Ta muốn khiến cho nàng phải chịu tất cả đau khổ, được ném mùi trừng phạt vì đã làm chuyện có lỗi với ta, nữ quý kia cũng đều đồng ý.

- Ngay buổi tối ngày hôm sau, nữ quý kia không đến quấy rối Nghiêm Trọng nữa, nàng đi đến căn nhà mà ta và Trần Viêm đã cùng thuê, dọa cho Trần Viêm chết tươi. Ta cũng không biết rốt cuộc Trần Viêm đã nhìn thấy gì, nhưng mà nữ quý kia trở về nói với ta, Trần Viêm chết rất thống khổ, nữ quý kia dùng ảo giác tra tấn nàng mấy giờ đồng hồ thì nàng mới chết. Ta cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

- Kế tiếp chính là Nghiêm Trọng, cái dây lưng kì quái kia thật là một vấn đề khó giải quyết. Ta đã suy nghĩ rất lâu, rốt cục cũng nghĩ ra một cái biện pháp. Ta nghĩ nhất định là Nghiêm Trọng đã biết tin tức Trần Viêm đã chết. Ta liền nói dối hắn, vốn là muốn lừa gạt hắn ở nhà tắm trung tâm, tiếp theo là kiểm soát lấy đồ vật gì đó để ăn trộm cái dây lưng kỳ quái của Nghiêm Trọng ném đi rồi đổi lại một cái dây lưng khác giống như thế. Hắn cũng không phát hiện ra, hơn nữa cũng không nghi ngờ gì lời nói dối của ta.

- Tuy rằng Trần Viêm đã chết, nhưng mà ta lại không thấy được nàng chết như thế nào. Trong cả chuyện này, Nghiêm Trọng chính là kẻ đầu sỏ gây nên, cho nên ta cần phải tận mắt nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của hắn mới có thể giải được mối hận ở trong lòng của ta. Cho nên ta đã theo hắn trở về nhà, muốn đợi cho đến khi trời tối, tận mắt nhìn thấy hắn bị dọa chết. Kết quả ...

- Kết quả là hai người chúng ta xuất hiện, kế hoạch của người liền thất bại.

Minh Diệu nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tâm lý của người đã hoàn toàn bị bóp méo, đây là hậu quả của việc sử dụng tà thuật.
- Người và tiểu cô nương kia vừa xuất hiện, ta liền cảm thấy sự tình không đúng, cho nên ta đã chạy trước.

Tổng Tân gật gật đầu.

- Người bỏ rơi nữ quỷ kia ở nơi nào, để chạy trốn một mình?

Rất cục thì Diệp Tiểu Manh cũng không nhịn được mà mở miệng.

- Nàng làm nhiều chuyện xấu cho người như vậy cũng là vì một câu nói của người. Mà người lại bỏ rơi nàng một mình để chạy trốn, người cũng quá là không biết xấu hổ.

- Vậy thì sao, chuyện này cũng là nàng tự nguyện làm cho ta, ta cũng không có nợ nàng cái gì.

Tổng Tân khinh thường quay đầu sang một bên.

- Ta với nàng không quen không biết, lại không có quan hệ gì, sống chết của nàng liên quan gì đến ta.
- Không cần ngắt lời hần, để cho hần nói tiếp đi.

Minh Diệu ngăn trở Diệp Tiểu Manh đang muốn tiến lên đá cho Tổng Tân mấy cái.

- Một mình ta trở về chỗ cũ, nơm nớp lo sợ không biết phải làm sao. Ta biết đã đụng tới phiền toái, nhưng mà ta lại không biết nên làm như thế nào. Sau đó ta liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đến khi ta tỉnh lại thì đã phát hiện ra nữ quỷ kia đã trở lại, nhưng mà đã trở nên cực kỳ suy yếu, ngay cả nói chuyện cũng không có sức lực. Lúc ấy ta nghĩ hết thảy mọi chuyện đều xong rồi, thậm chí muốn chạy đến một nơi không có ai biết để trốn, phòng ngừa các người tới tìm ta báo thù.

- Trong lúc ta đang thu dọn đồ đạc muốn chạy trốn, đột nhiên cánh cửa mở ra làm ta giật cả mình. Quay đầu nhìn thại thì ra là người đàn ông đã dạy khẩu quyết cho ta. Hần đi đến, nhìn ta, lại nhìn nữ quỷ đang suy yếu kia, hướng tới chỗ ta nở một nụ cười. Nụ cười kia rất rõ ràng là đang cười nhạo, cười nhạo sự yếu đuối của ta. Ta sợ hãi, cho rằng hần muốn tới bắt ta.

- Ta rất sợ, ta cầu xin hần tha cho ta. Hần chỉ lui về phía sau hai bước, dường như là trên người của ta có thứ gì đó không sạch sẽ, có thể làm bẩn quần áo của hần vậy. Hần liền dùng ánh mắt trào phúng nhìn ta, hỏi với ta có muốn lực lượng càng thêm cường đại hay không, có muốn báo thù hay không.

- Tới bây giờ ta mới hiểu được hần tới đây không phải là muốn bắt ta, là tới giúp ta. Ta lại bùng lên hy vọng, tất cả đều là bởi vì Nghiêm Trọng nên ta mới lâm vào tình cảnh này. Ta nhất định phải giết hần, cho nên ta gật đầu rất kiên quyết. Tiếp theo người đàn ông kia nói cho ta một cái phương pháp. Tìm một nữ nhân đã trưởng thành, dùng các loại biện pháp tra tấn nàng, khiến cho nàng tràn ngập oán khí. Sau đó dùng máu tươi của nàng, tưới lên chiếc gương của nữ quỷ. Như vậy thì nữ quỷ kia càng trở nên lợi hại hơn trước, chỉ có như thế ta mới có thể báo thù. Nói xong hần liền đi mất.

- Đầu của ta đã bị thù hận bao trùm, trong đầu ta đã nghĩ đến việc sẽ tra tấn Nghiêm Trọng như thế nào, khiến cho hần chết như thế nào, cho nên ta càng muốn nữ quỷ nhanh chóng trở nên cường đại hơn.

- Cho nên người đã bắt cóc đồng nghiệp, cũng là cô gái tên là Tô Nham kia?

Minh Diệu mở miệng nói.

164. Chương 167: Thổ Lộ

- Vì sao lại là nàng, theo ta được biết thì nàng cũng không có đắc tội với người, hơn nữa theo như ta được biết thì quan hệ của hai người cũng không tệ.

- Đúng vậy, nàng đối với ta không tệ.

Tổng Tân gật gật đầu.

- Nhưng mà nàng là người thích hợp nhất mà ta có thể nghĩ đến. Ta vội vã báo thù, căn bản là không kịp chậm rãi đi tìm. Hơn nữa trong xã hội bây giờ, muốn tìm được một người con gái trưởng thành, căn bản là còn trân quý hơn cả khủng long. Thời thế thay đổi, đạo đức xuống cấp. Những cô gái sau khi tốt nghiệp trung học mà vẫn còn là con gái căn bản là chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Hơn nữa Tô Nham cũng rất tin tưởng ta, so sánh ra còn dễ dàng bị ta lừa hơn.

Diệp tiểu Manh vốn đang muốn lớn tiếng phản bác quan điểm của Tống Tân về con gái, nhưng mà suy nghĩ lại một chút, lại nói ra chuyện này đối với hai nam nhân, dường như là có chút không ổn, vì thế liền nuốt tức giận xuống.

- Ta gọi điện thoại cho Tô Nham, nói là ta gặp phiền toái muốn nhờ nàng giúp đỡ. Ta biết, Tô Nham rất thích tìm hiểu những chuyện tình vợ chồng, lòng hiếu kỳ rất lớn. Ta chỉ cần nói không rõ ràng một chút, nhất định nàng sẽ mắc mưu. Ta chuẩn bị được một ít thuốc mê, thừa dịp nàng không chú ý đã khiến nàng hôn mê. Thừa lúc rạng sáng không có ai để ý liền bắt cóc nàng đến nơi này.

- Chuyện tiếp theo thì các người cũng biết. Ta để cho nữ quỷ dùng ảo giác tra tấn nàng, tra tấn suốt một ngày nàng mới không chịu nổi mà bị dọa chết. Nữ quỷ đã hấp thu oán khí trước khi chết của nàng, lại càng trở nên lợi hại hơn trước kia, sau đó các người liền tìm tới nơi này. Ta nghĩ dù sao các người cũng có lỗi với ta, ta cứ giết chết hai người các người trước. Ta để cho nữ quỷ đi ra để đối phó với hai người các người trước, sau này đối phó với Nghiêm Trọng sau. Nhưng mà nữ quỷ vẫn bị thất bại. Ta vốn muốn chạy nhưng lại dừng phải tên đại hồ tử kia. Hắn thấy ta cái gì cũng không nói liền động chân tay, đánh cho ta hôn mê bất tỉnh. Đợi cho đến khi ta khôi phục lại tri giác, liền chứng kiến mấy người các người và cái đại hỏa cầu kia.

- Người cũng là người đã học qua cao đẳng, chẳng lẽ lại không biết cái gì là tốt cái gì là xấu.

Diệp tiểu Manh nghe Tống Tân nói xong thì giận đến cắn chặt hàm răng lại.

- Cô gái vô tội tên là Tô Nham kia, tự nhiên bị loại lý do này của người hại chết thật sự là oan uổng. Người làm những chuyện này, không sợ sẽ bị thiên lôi đánh sao?

- Người tốt thì thế nào? Người xấu thì sao?

Tống Tân khinh thường nhổ nước bọt.

- Ta làm người tốt hơn hai mươi năm thì thế nào, không phải đều là bị người ta coi thường, sống mà không có tôn nghiêm sao. Trên đời này, người tốt vĩnh viễn không thể sống lâu hơn người xấu được.

- Người tự cho là mình đã là người tốt hơn hai mươi năm sao?

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Không làm chuyện xấu không có nghĩa người chính là người tốt, điều này chỉ có thể nói người còn không có khả năng làm chuyện xấu mà thôi.

- Tất cả những chuyện ta làm đều là bị Nghiêm Trọng hại. Nếu không phải là tại hắn, ta cũng sẽ không lâm lạc phải kết cục như bây giờ.

Tống Tân lớn tiếng ngụy biện.

Minh Diệu cảm thấy có nói nhiều hơn nữa với người này cũng không có tác dụng. Đã hại chết hai cô gái vô tội đáng thương lại còn tìm lý do để đổ hết tội lỗi lên thân người khác. Tống Tân này đã không còn thuốc chữa. Tuy rằng bên trong cũng có tác dụng phụ khi sử dụng tà thuật, nhưng mà không vội lửa thì làm sao có khói, nếu không phải là tâm lý của hắn vốn đã đen tối thì cũng không biến thành bộ dáng như bây giờ!

Minh Diệu đứng dậy, đi đến trước mặt Tống Tân, thở dài.

- Người...Người muốn làm gì?

Giọng nói của Tống Tân có chút run rẩy. Cho dù đã từng trở nên giống như chúa tể có lực lượng nắm giữ sinh tử người thương, nhưng mà dù sao hắn vẫn là Tống Tân nhát gan, tâm lý có chút tự ti sợ phiền phức.

Minh Diệu không nói gì, một chuống chặt vào gáy Tống Tân, khiến cho hắn hôn mê bất tỉnh.

- Không nghĩ tới lại có thể vì lý do như vậy mà động thủ giết người.

Diệp Tiểu Manh cau mày nói.

- Tâm lý của hắn thực sự có vấn đề.

- Một mặt thì là do tác dụng phụ của tà thuật. Hơn nữa hắn có được lực lượng nhưng không thể điều khiển được lực lượng ấy khiến cho tâm lý trở nên méo mó.

Minh Diệu tìm một sợi dây thừng, nhân lúc Tống Tân đang té xỉu mà trói chặt Tống Tân lại.

- Một người bình thường, đột nhiên có được lực lượng không thể tưởng tượng nổi, tự nhiên là muốn thử một lần xem lực lượng này có thể mang đến ỉn cỡn tốt gì. Thế nhưng cố lực lượng bất ngờ này cũng khiến cho hắn không thể khống chế được tâm linh của mình. Mà dục vọng của nhân loại đều hướng về những thứ không tốt đẹp gì đó. Cho nên như loại người này sau khi chiếm được lực lượng, thường thường sẽ chỉ làm những chuyện xấu xa. Chỉ có không ngừng tu luyện lực lượng của chính mình đồng thời tu luyện tâm linh của mình mới là chính đạo.

- Hiện tại cũng đã rõ ràng rồi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Gọi điện thoại cho Từ Mẫn.

Minh Diệu phui phui tro bụi trên tay đi, móc một điều thuốc từ trong túi ra.

- Loại chuyện này chúng ta không nhúng tay vào, vẫn là giao cho cảnh sát đến xử lý thì tốt hơn. Dù sao tội danh bắt cóc giết người này của hắn cũng có bằng chứng đầy đủ, tự nhiên là có pháp luật trừng trị hắn.

Không bao lâu sau khi gọi điện thoại, xa xa liền truyền lại tiếng còi xe cảnh sát. Từ Mẫn và một đám cảnh sát tiến vào.

- Đã xong xuôi rồi. Người kia chính là đầu sỏ.

Minh Diệu chỉ vào Tống Tân đang bị trói như cái bánh chưng, nói với Từ Mẫn.

- Chúng tôi đã đến chậm một bước, cái cô gái bị bắt cóc kia đã chết rồi, thi thể vẫn còn nằm ở trong phòng bên kia, hiện trường tình huống như thế nào chúng tôi cũng không rõ lắm, vì sợ gặp phiền toái nên chúng tôi cũng không có đi vào xem.

Từ Mẫn gật gù đầu, nói với người đồng nghiệp bên cạnh vài câu, mấy cánh sát cùng đi đến phòng bên cạnh.

- Thật không ngờ.

Từ Mẫn nhìn thấy Tống Tân đang nằm trên mặt đất, thở dài.

- Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng hắn là người thành thật, lại không ngờ được tất cả những chuyện này đều do hắn mà ra.

- Người thành thật mới dễ làm nên đại họa.

Minh Diệu dập tắt điều thuốc.

- Một người luôn luôn bị đè nén và khi phụ, đột nhiên có thể trở nên giỏi hơn, có được lực lượng áp đảo người thường, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

- Không nên ném tàn thuốc linh tinh.

Từ Mẫn liếc mắt lườm Minh Diệu một cái.

- Anh làm như vậy sẽ gây rất nhiều phiền toái cho công tác giám định của chúng tôi.

- Còn giám định cái rắm à.

Minh Diệu nhún vai không thèm để ý.

- Phạm nhân ở đây, chờ khi hắn tỉnh lại, các vị cứ trực tiếp lấy khẩu cung hắn là được, tôi đã dọa cho hắn một trận, cam đoan những lời hắn nói đều là sự thật.

- Đúng rồi, tôi muốn hỏi chuyện vừa rồi một chút.

Diệp Tiểu Manh ghé vào bên tai Minh Diệu.

- Vừa rồi chú đã cho hắn ăn cái gì vậy? Đan dược gì có thể khiến cho người ta nói thật vậy?

- A, cái kia hả.

Minh Diệu nở nụ cười.

- Là cứt mũi của ta, ta chỉ dọa nạt hắn mà thôi.

- Ách...

Diệp Tiểu Manh lộ ra một biểu tình ghê tởm.

- Lại có thể móc ra một đồng cứt mũi lớn như vậy, thực ghê tởm.

- Không có biện pháp.

Minh Diệu bắt đầu dĩ xòe tay ra.

- Bây giờ bầu không khí trong thành phố rất bụi mù.

Vài tên cảnh sát đi tới phòng âm nhạc ở bên cạnh. Còn chưa mở cửa ra liền đã ngửi thấy một cỗ tinh huyết nồng đậm.

- Mùi máu nồng đậm như vậy, rốt cục là ở trong này có cái gì.

Một người cảnh sát trẻ tuổi bịt mũi lại, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra.

Cánh cửa gỗ chậm rãi mở ra, nương theo ánh sáng của ngọn đèn pin mà nhìn lại, mấy tên cảnh sát đều sợ ngây người.

Máu, tất cả đều là máu. Máu màu đỏ sẫm đặc dính che kín cả sàn nhà ở trong phòng, căn bản là không cho người ta chỗ nào để đặt chân.

Một cô gái toàn thân trần trụi nằm ở trên bàn làm việc. Hai tay hai chân đều xích sát trối lại, thân thể đã sớm cứng đờ, lại che kín vô số vết thương. Những vết thương kia thực là quỷ dị, không giống như là do ấu dả tạo thành mà nhìn qua lại giống như từ bên trong cơ thể bộc phát ra. Động mạch ở tứ chi đều bị cắt một vết không sâu lắm, máu tươi chính là từ bốn vết thương này chảy ra. Giống như là rất cả máu tươi ở trong cơ thể đều đã bị chảy ra hết, thi thể của cô gái này trở nên tái nhợt cực độ, thậm chí hơi khô quắt lại. Biểu tình trên mặt cô gái kia, chỉ sợ là cả đời này mấy người cảnh sát kia cũng không thể quên được. Hai con mắt mở rất lớn, giống như nhìn thấy một thứ gì cực kỳ đáng sợ vậy, toàn bộ khuôn mặt trở nên vằn vẹo, đặc biệt là cái miệng, gần như là lệch hẳn sang bên phải.

Cỗ thi thể này, cho dù là người thân của cô gái thấy được, chỉ sợ cũng không thể nhận ra nàng được. Rốt cuộc là cô đã thấy được chuyện tình đáng sợ đến cỡ nào, nhận lấy bao nhiêu tra tấn, mới có thể khiến ột cô gái trẻ tuổi tràn ngập sức sống biến thành một cỗ thi thể khủng bố đến cực độ như vậy.

- Mọi chuyện cần thiết cũng đều làm xong rồi, những chuyện còn lại chúng tôi không can thiệp vào nữa.

Minh Diệu nói với Từ Mẫn.

- Lấy khẩu cung linh tinh rất phiền toái. Cô giúp chúng tôi bịa ra một chút thì tốt rồi. Dù sao nếu từ miệng của tôi nói ra chân tướng sự việc thì những người đồng nghiệp này của cô cũng sẽ không tin tưởng, còn có thể tưởng rằng ta bị bệnh tâm thần.

- Được rồi, tôi biết rồi, anh đi về nghỉ ngơi đi.

Từ Mẫn sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh một chút, trừng mắt lườm Minh Diệu một cái.

- Lại có thể đem Tiểu Manh đi giúp anh làm loại chuyện này, anh đúng là biến thái.

- Không từng trải thì không thể gỡ bỏ cái vỏ nhi đồng được.

Minh Diệu hướng về phía Từ Mẫn vẫy tay chào.

- Đi thôi, về nhà ngủ nào.

- Chị Từ Mẫn, bọn em đi nha.

Diệp Tiểu Manh khoác cái túi lên lưng, đi theo Minh Diệu rời khỏi.

Trên đường trở về nhà, Minh Diệu hồi tưởng lại lời nói của Tống Tân. Một tên đàn ông không thấy rõ diện mạo, dạy cho Tống Tân một loại phương pháp nuôi quỷ tà thuật, sau đó lại dạy cho hắn cấm thuật giúp tăng cường năng lực của nữ quỷ. Đây tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nếu đơn thuần là một vị lão tiên bối chuyên nuôi quỷ, gặp được một tên tiểu bối đột nhiên cảm thấy hứng thú muốn chỉ dạy một chút thì còn có thể. Nhưng mà sau này lại đặc biệt tìm tới cửa, dạy cho Tống Tân cái loại cấm thuật thương thiên hại lý, như vậy chỉ có thể nói rõ ràng là người này có âm mưu. Thế nhưng rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì?

Minh Diệu không nói gì, Diệp Tiểu Manh đi ở phía sau dường như cũng có chút tâm sự. Chuyện tối hôm nay dường như đã tác động mạnh đến thần kinh của Diệp Tiểu Manh. Nữ quỷ, Tống Tân quỷ sứ, siêu cấp xấu xa, một cuộc tình tay ba dường như chỉ có thể chứng kiến ở trong TV. Ba người có tình cảm thân thiết, lại có hai người bị hại. Nữ quỷ kia tuy rằng thoát nhìn thực phẩm, bị người ta lừa gạt, làm rất nhiều chuyện sai. Còn cả quỷ sứ nữa? Cứ ngây ngốc hy sinh như vậy, nhưng mà chưa từng hưởng tới nữ quỷ biểu lộ tấm lòng. Tuy rằng việc này nhìn qua thật là bi thảm, nhưng mà những việc bi thảm này rõ ràng có thể không phát sinh.

Có lẽ là quá tập trung suy nghĩ, Diệp Tiểu Manh đi đứng không cẩn thận liền bị vấp vào một hòn đá hơi nhô lên. Kết quả là bị trật chân.

- A! làm sao vậy?

Nghe thấy tiếng kêu to của Diệp Tiểu Manh, Minh Diệu vội vàng chạy tới, nhẹ nhàng xoa chân cho Diệp Tiểu Manh.

- Tiểu Bạch Si, chẳng lẽ vừa đi đường vừa ngủ? Tảng đá lớn như vậy mà cũng không nhìn thấy.

- Ô ô ô, đau quá, không thể đi tiếp được.

Cái miệng của Diệp Tiểu Manh cong lên, giống như là sắp khóc vậy.

- Đừng có giả bộ.

Minh Diệu dùng sức vỗ đầu Diệp Tiểu Manh một cái.

- Rõ ràng là không có việc gì mà.

- Tuy rằng nhìn qua không có việc gì, thế nhưng mà có thể bị nội thương.

Diệp Tiểu Manh ôm lấy chỗ vừa bị Minh Diệu đánh, cãi lại.

- Người ta đã bị thương lại còn đánh đầu tôi, chứ không có lương tâm mà, sau này chú già tôi sẽ không nuôi chú.

- Ta sợ cô rồi.

Minh Diệu bắt đầu dĩ liếc mắt, xoay người đưa lưng về phía Diệp Tiểu Manh.

- Đến đây đi, ta công cô.

- Ha ha, coi như chú thức thời.

Diệp Tiểu Manh cao hứng, trực tiếp nhảy lên trên lưng Minh Diệu, nào có một chút biểu hiện không đi được.

Diệp Tiểu Manh gục ở trên lưng Minh Diệu, ngửi thấy cái hương vị độc đáo trên người Minh Diệu, nàng thoải mái nhắm mắt lại.

- Đang nghĩ cái gì thế, tảng đá lớn như vậy mà cũng không nhìn thấy.

Hay tay của Minh Diệu đỡ lấy bắp đùi của Diệp Tiểu Manh. Cô gái này dường như đã bắt đầu dậy thì, có chút đặc điểm của nữ nhân rồi.

- Suy nghĩ những chuyện tối hôm nay.

Diệp Tiểu Manh thở dài.

- Chú nói xem, là nữ quý kia thâm hơn hay là quý sứ kia thâm hơn?

- Tên quý sứ kia so sánh ra thì thâm hơn.

Minh Diệu nghĩ nghĩ.

- Dù sao thì nữ quý kia mặc dù là bị người ta lừa, nhưng mà tốt xấu thì khi còn sống cũng đã hưởng thụ qua cảm giác có người yêu. Còn quý sứ kia thì thâm hơn, bất kể là khi còn sống hay là đã chết đều luôn cô độc. Lại chỉ có thể thâm yêu, cái gì cũng đều không có.

- Chú nói xem, nếu ở thời điểm nữ quý và quý sứ kia vẫn còn sống. Quý sứ thổ lộ với nữ quý, như vậy nhất định bọn họ sẽ rất hạnh phúc, ít nhất thì so với hiện tại cũng hạnh phúc hơn.

Diệp Tiểu Manh nói.

- Có lẽ thế, ai mà biết được. Có thể là sẽ hạnh phúc, hai người chung sống với nhau, cùng nhau già rồi cùng nhau chết đi, một lần nữa lại đầu thai làm người. Cũng có thể chỉ hạnh phúc trong một thời gian, vì một ít chuyện tình vụn vặt mà lại giận nhau, sau đó lại chia tay nhau.

Minh Diệu cười cười.

- Những điều này đều là giả định mà thôi, chuyện không phát sinh ra, ai cũng không thể nói chính xác được nó sẽ như thế nào.

165. Chương 168: Trình Diện

- Không, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Diệp Tiểu Manh tức giận phản bác nói.

- Chú luôn luôn biến những chuyện tốt đẹp thành những chuyện như vậy, thật sự là đáng ghét.

- Thế giới vốn dĩ là như vậy.

Minh diệu nhún nhún vai, bộ dáng không sao cả.

- Quý sứ đáng thương, nếu hắn sớm nói ra tình cảm của mình, có lẽ tất cả những chuyện này đều sẽ không phát sinh.

Ngữ khí của Diệp Tiểu Manh có chút thương cảm.

- Làm sao vậy, bắt đầu trở thành cô gái u buồn sao?

Minh Diệu cười cười.

- Nhìn không ra cô còn là một người đa sầu đa cảm.

- Không phải đa sầu đa cảm, tôi chỉ cảm thấy là nếu mình thích một người thì nên nói ra.

Diệp Tiểu Manh nói.

- Cho dù người kia không thích mình thì cũng tốt, ít nhất thì hắn cũng đã biết được tâm ý của mình.

- Cô nên thảo luận loại chuyện yêu đương này với bạn học của mình thì tốt hơn.

Minh Diệu cười lắc lắc đầu.

- Ta là một đại thúc trung niên, đã không còn hứng thú với loại chuyện này.

- Không phải là thảo luận, là quyết định.

Diệp Tiểu Manh gắt gao ôm cổ Minh Diệu.

- Để làm gì? Quyết định cái gì?

Minh Diệu cảm thấy Diệp Tiểu Manh có chút kỳ quái.

Diệp Tiểu Manh đưa cái đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên má phải của Minh Diệu một cái.

Minh Diệu ngây ngẩn cả người, như thế nào hẳn cũng không ngờ được Diệp Tiểu Manh sẽ hành động như vậy.

- Tôi thích chú, cho nên tôi muốn nói cho chú biết.

Diệp Tiểu Manh từ trên lưng Minh Diệu nhảy xuống, nhẹ nhàng chạy mất.

Minh Diệu sững sờ tại chỗ, nửa ngày sau còn chưa lấy lại được tinh thần. Trên mặt hình như vẫn còn lưu lại cảm giác, Minh Diệu đưa tay sờ sờ, đây không phải là đang nằm mơ.

- Xong đời.

Minh Diệu thống khổ ôm cái đầu của mình, vì sao mà đêm hôm nay lại xảy ra nhiều sự tình đau đầu như vậy.

- Nếu bị Diệp Trọng biết ta có ý với con gái của hắn, không biết hắn có liều mạng với ta không nữa.

Minh Diệu từ trên giường bò dậy, lắc lắc cái đầu vẫn còn có chút mờ mịt. Ngày hôm nay không lười biếng được, hoặc là nói có muốn lười biếng ngủ tiếp cũng không được. Thư thông báo của hiệp hội đã gửi đến nhà. Như vậy những ngày tháng nhàn nhã cũng đã hết rồi.

Rửa mặt, đánh răng, chải đầu, cạo râu. Nhìn lại chính mình trong gương. Minh Diệu lắc lắc đầu. Không có thói quen, từ sau khi rời khỏi Tần gia, buổi sáng nhiều nhất thì cũng chỉ lau qua cái mặt của mình mà thôi. Một bộ trình tự trừ trên xuống dưới như hôm nay, cũng chưa từng làm qua.

- Đi ăn cơm đi.

Diệp Tiểu Manh từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài kêu một tiếng.

- Nếu không thì sẽ bị muộn giờ đấy.

- Ồ, biết rồi!

Minh Diệu lên tiếng. Thư thông báo của hiệp hội đã nói rất rõ ràng, chín giờ sáng hôm nay Minh Diệu phải đến trình diện. Ý tứ chính là thông báo cho người một tiếng, không đi cũng phải đi. Đây cũng không phải là nhận lời mời gì đó của công ty, chỉ cần là sinh vật có linh lực sống ở trong phạm vi quản lý của hiệp hội, bất kể là người hay là yêu quái cũng được, đều sẽ phải phục tùng quản lý của hiệp hội, muốn không đi cũng không được. Nếu không sẽ bị hiệp hội chụp cái mũ phá hư xã hội chủ nghĩa mà bắt lại. Cam đoan với người là sống không bằng chết. Minh Diệu đánh giá lại chính mình ở trong gương, vẫn còn cảm thấy có chút không quen. Lấy tay vuốt lại mấy sợi tóc đã được chải chuốt chỉnh tề, khiến cho nó trở lên xù hơn một ít. Cuối cùng cũng nhìn thuận mắt hơn.

Cong chưa đi đến phòng khách, liền ngửi thấy một mùi hương thơm mê người, trên bàn bày đầy đồ ăn. Minh Diệu nhìn một chút, còn có cả thịt kho tàu, chân gà nướng. Hắn không khỏi đỏ mặt hời.

- Xin cô, đây là ăn sáng sao?

Minh Diệu thực bất đắc dĩ xoa cái trán.

- Cô đã thấy vị đại biểu nhân dân toàn quốc nào ăn sáng có chứa nhiều dầu thực vật như vậy chưa?

- Không sao cả, dù gì những thứ chú thích ăn tôi đều đã làm rồi, còn chuẩn bị cả đồ ăn trưa để lát nữa chú mang đi nữa.

Diệp Tiểu Manh cao hứng vuốt vuốt tóc, cái bím tóc đuôi ngựa phía sau lưng vẩy qua vẩy lại, nhìn qua có vẻ tâm trạng vô cùng tốt.

Minh Diệu cảm giác vừa mới thanh tỉnh một chút thì đầu óc lại trở nên hồ đồ. Từ sau cái đêm thổ lộ hôm đó, quan hệ giữa hai người đã trở nên có chút vi diệu. Sau đêm hôm đó, Diệp Tiểu Manh cũng không có nhắc lại chuyện đêm hôm đó, Minh Diệu tự nhiên cũng rất ăn ý, giả bộ như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Nhưng mà dường như giữa hai người có thêm một chút gì đó mà trước kia không có. Điều này khiến cho Minh Diệu cảm giác thấy có chút xấu hổ. Một cô bé mình nuôi nấng từ bé lại bỗng nhiên biến thành bạn gái. Chuyện này nếu là xảy ra ở trong trò chơi, để chơi đùa thì cũng thôi, nhưng mà đặt ở trong hiện thực thì thật sự là có chút quái dị. Đáng sợ nhất chính là mình lại trở thành nhân vật chính bên trong cái trò chơi này. Điều phiền phức chính là bây giờ cha của Diệp Tiểu Manh vẫn còn sống, hơn nữa vừa mới gặp Minh Diệu xong. Minh Diệu thậm chí đã có thể tưởng tượng được Diệp Trọng rít gào biến thành một con chồn bạc, xé xác chính bản thân mình thành cái khăn lau.

- Cái này...Hôm nay cũng chỉ là đi trình diện mà thôi, cũng không phải là làm việc chính thức, không cần phải mang cơm.

Minh Diệu xoa huyết thái dương ngồi xuống, cảm giác cả người đều đau.

- Hơn nữa nếu mà thật sự đi làm việc thì người ta cũng nấu cơm ỉnh.

- Không sao cả, để lại cho chú ăn trưa và ăn tối cũng được.

Diệp Tiểu Manh cười híp mắt nhìn Minh Diệu.

- Ủ! Cô muốn đi ra ngoài sao?

Minh Diệu húp một ngụm cháo, ừ không tệ, trình độ nấu ăn của cô bé luôn luôn rất tốt, hơn nữa gần đây còn có tiến bộ.

- Ủ, A Trạch đã về rồi, tôi đã hẹn với nàng cùng nhau đi dạo phố, tìm một chỗ tâm sự một chút, buổi tối sẽ không về ăn cơm.

Diệp Tiểu Manh gật gật đầu.

- A, tiểu cô nương tò mò kia đã trở lại sao?

Trong lòng của Minh Diệu vui hẳn. Như vậy cũng tốt, ít nhất thì sau này khi trở về cũng không còn xấu hổ khi hân và Diệp Tiểu Manh ở nhà nữa.

- Đi nói chuyện một lúc cũng không sao cả, không nên trở về quá muộn là được rồi.

- Ủ, tôi đi thay quần áo đây.

Diệp Tiểu Manh chạy về gian phòng của mình, trước khi đóng cửa lại còn thò đầu ra hướng tới Minh Diệu nói một câu.

- Cửa của tôi không cso khóa, không được nhìn lén nha.

Phốc.

Minh Diệu vừa mới húp được một miếng cháo liền ới trở ra. Xin cô, cô thì có cái gì để xem chứ. Minh Diệu cảm giác có chút bất đắc dĩ. Tuy rằng hai người đều rất ăn ý, không có nói ra chuyện đêm hôm đó. Nhưng mà Diệp Tiểu Manh dường như nói chuyện càng ngày càng...Càng...Càng đen tối? Đúng rồi, chính là đen tối, trong lời nói không minh bạch dường như luôn mang theo ba phần khiêu khích. Chuyện này thực khiến cho Minh Diệu phát điên. Mỗi lần đều phải giả bộ như nghe không hiểu.

Ăn hết đi nhanh lên, cô gái nhỏ hiện tại dường như học thói xấu, có vẻ như muốn quỵên rũ chú của mình. Nói không chừng lát nữa sẽ làm ra sự tình cái gì đó khóa cửa quần áo không kéo lên được, muốn tìm Minh Diệu hỗ trợ.

166. Chương 169: Mượn Sức

- Ta bị mượn rồi, buổi tối nhớ về sớm một chút.

Minh Diệu nuốt nhanh mấy ngụm cơm, cầm lấy chiếc áo bành tô, chạy nhanh ra ngoài cửa.

- A! Còn chưa tới tám giờ mà, không phải nói là chín giờ mới đến thời gian trình báo sao?

Diệp Tiểu Manh từ trong phòng nhô đầu ra, chỉ nghe thấy tiếng cánh cửa đóng rầm một tiếng.

- Thiệt là, cahyj trốn nhanh như vậy, ta còn chưa có thay áo mới mà, thật vất vả mới có thể tìm được cái áo khó mặc này, vốn đang định dùng nó để đùa giỡn người kia một chút.

Diệp Tiểu Manh quệt mồm một cái.

- Quêm đi, dù sao cũng vẫn còn cơ hội, thuận tiện nhìn lại sổ tay của chị Ada xem bên trong còn có phương pháp nào khác không.

Hiệp hội nghiên cứu siêu nhiên của Trung Quốc, một phần là lệ thuộc vào chính quyền trong nước, nhưng cũng lại là một tổ chức độc lập với hệ thống luật pháp quốc gia. Tổng bộ đặt ở thủ đô, nhưng mà ở mỗi thành phố lớn cũng đều có phân bộ. Minh Diệu đến trình báo, tự nhiên là đến phân bộ trong thành phố hần đang ở.

Cưỡi xe taxi đi vào trong tòa nhà của hiệp hội. Minh Diệu nhìn cái đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, vẫn còn chưa đến thời gian trình báo. Đi vào sớm như vậy thì cũng không có việc gì làm, hần liền đến sạp báo ở gần đây mua một tờ báo. Châm một điều thuốc, ngồi xồm ở cái bồn hoa bên đường, chăm chú đọc tin tức trong tờ báo.

Một lát sau, Minh Diệu nghe thấy thanh âm ô tô đi đến, dừng lại ở trước cửa tòa nhà của hiệp hội. Lái xe đi tới hần là một nhân sĩ cao tần. Minh Diệu cũng không quá mức để ý, đầu cũng không thèm ngẩng lên, tiếp tục chăm chú vào tờ báo. Đến hiệp hội cũng không phải là ý muốn của Minh Diệu. Thứ nhất là do hiệp hội gửi thư tới, nhất định phải đến trình báo. Thứ hai chính là cha của hần đã nói, cần Minh Diệu gia nhập vào hiệp hội, hỗ trợ cho hần một số chuyện. Cho nên trong đầu Minh diệu tự nhiên cũng không có ý định nịnh bợ lãnh đạo để tiến lên. So sánh ra thì Minh Diệu còn ưa thích cuộc sống thắm tử tự do tự tại hơn. Làm việc ở trong hiệp hội có rất nhiều quy định, hần có chút không quen.

- Ta vốn tưởng rằng tên ăn mày nào ngồi ở chỗ này, vừa định tìm bảo vệ đến để đuổi đi, lại thật không ngờ là Tần đại công tử đến đây.

Thanh âm của một người đàn ông còn trẻ mang theo ngữ khí trào phúng truyền vào trong tai Minh Diệu.

Buông tờ báo ra, đưa mắt nhìn lên. Minh Diệu thở dài một hơi, gần đây vì sao mà lại đụng phải toàn những chuyện làm cho người ta đau đầu.

Một người trẻ tuổi từ trên ô tô đi xuống, trên mặt mang theo một cỗ khinh thường, hướng về phía Minh Diệu cười cười.

- Không nghĩ tới nhiều năm không gặp rồi mà người vẫn còn nhớ tới ta.

Minh Diệu cũng không thèm để ý chút nào đối với giọng điệu cười nạo của người trẻ tuổi kia.

- Xem ra bây giờ đã thăng quan tiến chức rồi hả, Trần Lam.

- Có quên ai cũng không thể quên được người.

Trần Lam đi tới, từ trên cao nhìn xuống Minh Diệu đang ngồi xồm ở trên cái bồn hoa kia.

- Ta nhớ rõ ngươi là bạn tốt của tên mập mập đã giết chết cha ta.

- Tất cả những chuyện đó không liên quan đến ta.

Minh Diệu rút một điều thuốc từ trong túi quần ra.

- Bây giờ ta đã không còn là người của Tần gia nữa, người nên đi tìm Tần gia thì tốt hơn.

- Ồ? Thật không?

Trần Lam cười lạnh một tiếng.

- Tuy rằng ta tận mắt thấy người bị đánh vỡ phách kết, đuổi ra khỏi Tần gia. Nhưng mà vì sao mà hiện tại người lại đã khôi phục linh lực? Nếu không phải là cha người và Nhị thúc đã động tay chân gì thì làm sao một người đã bị đánh nát phách kết lại có thể khôi phục lại linh lực được?

Trần Lam khoát tay áo.

- Không cần xem tất cả mọi người là kẻ ngu, rất nhiều chuyện không nói ra là bởi vì chưa đến thời gian trở mặt.

- Tùy người, muốn làm gì thì làm.

Minh Diệu đứng dậy, vỗ vỗ tro bụi ở trên mông đi.

- Nhưng mà không nghĩ tới là người cũng ở phân bộ này, xem ra người làm quan cũng không nhỏ đi.

- Cũng tạm, chỉ là bộ trưởng của một phân bộ mà thôi.

Trần Lam hướng về phía Minh Diệu cười cười.

- Người có thể đến phân bộ này của chúng ta thì thật tốt, sau này ta lại có chuyện để làm.

Phạm Đồng là tổ trưởng tổ sáu. Trần Lam là bộ trưởng của phân bộ, dường như tất cả những người Minh Diệu đã từng đắc tội đều tập hợp ở cùng một chỗ. Minh Diệu cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau.

- Tự thu xếp cho ổn thỏa đi.

Trần Lam vỗ vỗ bả vai Minh Diệu, cười cười đi vào trong tòa nhà của hiệp hội.

- Sau này có rất nhiều chuyện phải làm rồi.

Minh Diệu thở dài, chậm rãi đi vào.

- Ngài là Minh Diệu?

Nhân viên phụ trách tiếp đãi người tới trình diện nhìn qua cái thư thông báo Minh Diệu mang tới, rồi liếc mắt nhìn hắn một cái, đứng dậy.

- Mời.

- Ừ? Không phải là phải điền vào bảng thông tin sao?

Minh Diệu có chút khó hiểu.

- Bình thường thì quy tắc cũng là như thế.

Nhân viên tiếp tân nhìn về phía Minh Diệu cười cười.

- Nhưng mà ngài là một ngoại lệ, có người muốn gặp ngài.

- Có người muốn gặp tôi? Là ai?

- Đã đang chờ ngài ở trong phòng khách rồi, ngài đi tới thì sẽ biết.

Nhân viên tiếp tân dẫn Minh Diệu đi tới trước cửa phòng khách.

- Mời vào đi.

Minh Diệu đứng ở trước cửa phòng khách không hiểu gì cả. Trước kia Tần Khai đã nói qua, quan hệ của hai người bọn họ ở bên ngoài vẫn là oán hận không nhận nhau, tự nhiên người này không phải là Tần Khai. Chẳng lẽ là Trần Lam ở ngay lúc mình vừa đến trình báo đã không nhận được mà muốn gây khó dễ hay sao? Minh Diệu cảm thấy điều này cũng không có khả năng. Trần lam cũng không phải là loại người ngu

ngốc, nếu muốn chinh hấn cũng sẽ không chọn khi hấn vừa đến đã động thủ. Ít nhất cũng sẽ chọn một biện pháp ổn thỏa, trực tiếp làm ình không có bất kỳ khả năng trốn thoát nào.

Minh Diệu vừa đẩy cánh cửa phòng khách ra, bên trong liền truyền ra tiếng cười sang sảng.

- Ha ha ha ha ha, tôi chờ cậu lâu rồi, tiểu tử.

- Hội trưởng?

Minh Diệu thấy rõ, người đợi mình ở trong phòng khác chính là hội trưởng của hiệp hội. Tuy rằng mười năm nay chưa từng gặp mặt, nhưng mà hội trưởng vẫn giữ nguyên bộ dáng như là mười năm trước kia. Mái tóc hoa râm cũng không lộ vẻ già nua, ngược lại làm cho người ta có cảm giác một loại cơ trí.

Là hội trưởng của hiệp hội, phần lớn thời gian của lão nhân này là ở tổng bộ thủ đô. Hấn cũng sẽ không tới một cái phân bộ chỉ để gặp một thành viên thấp hơn như Minh Diệu. Đôi mày của Minh Diệu cau lại. Tuy rằng bộ dáng của hội trưởng luôn luôn tươi cười hiền lành, nhìn qua thì có vẻ hòa nhã dễ gần. Nhưng mà Minh Diệu biết, thủ đoạn của lão nhân này cũng không giống như nụ cười ôn nhu thân thiết trên mặt. Dưới cái nụ cười ôn nhu ấy đã có không ít người bị lão nhân này dẫm nát dưới chân, vạn kiếp bất phục.

- Tiểu Diệu, đã lâu không gặp.

Nụ cười trên mặt hội trưởng lại càng thêm thân thiết.

- Lại đây ngồi đi.

Tuy rằng trong lòng của Minh Diệu còn có nghi hoặc, nhưng vẫn là đi tới, ngồi ở bên tay phải của hội trưởng.

- Xấp xỉ mười năm rồi không có gặp mặt.

Ánh mắt của hội trưởng nhìn Minh Diệu giống như là đang nhìn một vãn bối thương yêu vậy.

- Đúng vậy, hơn mười năm.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Không nghĩ tới hội trưởng còn có thể nhớ tới một tiểu nhân vật như tôi.

Ha ha ha ha.

Tiếng cười sang sảng của hội trưởng quanh quẩn ở bên trong phòng.

- Đương nhiên là ta sẽ không quên cậu. Vì Tần gia, cậu đã trả giá không ít.

- Tôi nghĩ nhất định là hội trưởng đã nhầm rồi, từ mười năm trước tôi đã bị Tần gia đuổi ra khỏi cửa rồi.

Minh Diệu mỉm cười nói, đôi mày đang nhăn lại trong nháy mắt đã khôi phục bình thường. Nhưng biểu tình trong nháy mắt này, vẫn không thể tránh được ánh mắt của hội trưởng.

- Hiện tại tôi đã không còn quan hệ gì với Tần gia nữa. Hiện tại tôi họ Minh, tên là Minh Diệu, Tần Diệu đã chết rồi.

- Người trẻ tuổi, cần gì phải để ý như vậy.

Hội trưởng mỉm cười nhìn Minh Diệu.

- Đương nhiên nếu không phải cậu công tội danh kia, như vậy Tần Khai cũng không được ngồi nên vị trí phó hội trưởng này. Như vậy thì Tần gia cũng không thể có ngày hôn nay. Ta nghĩ bọn họ đều nhớ rõ cậu. Hiện tại cậu lại tiếp tục làm việc trong hiệp hội một lần nữa, ta nghĩ Tần Khai chắc chắn sẽ tìm cơ hội để bồi thường cho cậu.

Minh Diệu không nói gì, ở trong lòng hấn đang suy tư về ý tứ trong lời nói này của Minh Diệu. Ngoài sáng dường như là quan hệ của hấn và cha hấn còn cả quan hệ với Tần gia đã trở nên hòa hoãn. Nhưng mà nhắc tới chuyện năm đó, một mình hấn công trên lưng một nỗi oan lớn như vậy, cả chuyện tình bị đuổi ra khỏi nhà. Rốt cuộc là mọi chuyện đã trở nên mâu thuẫn gay gắt, hay là quan hệ đã trở nên hòa hoãn hơn, hoặc là đang thăm dò?

- Ta biết trong lòng cậu có lẽ còn có chút oán hận, nhưng mà hiện tại tất cả mọi người đều đang làm việc trong hiệp hội, vài thứ kia đều là nhân tốt không hài hòa.

Hội trưởng thân thiết vỗ vỗ bả vai Minh Diệu.

- Mặc dù Tần Khai là phó hội trưởng, chủ trì các công việc thông thường, cũng có lẽ bây giờ không có ai biết tới cậu. Nhưng mà cậu là người trẻ tuổi, người trẻ tuổi tự nhiên là có tiền đồ rất rộng lớn, sớm buông những chuyện này đi, ta cũng có thể yên tâm để cho cậu đảm nhiệm một số sự tình quan trọng một chút.

Trực tiếp lấy lòng? Tổ vẽ cấp cơ hội cho ta? Minh Diệu không hiểu được, rốt cuộc là trong hồ lô của lão nhân này có bán loại thuốc gì.

- Có một số việc đã trôi qua rồi, bây giờ cậu cũng đã khôi phục linh lực. Nếu không phải năm đó Tần Lệ được Tần Khai cho phép, không trực tiếp đánh nát phách kết của cậu, mà là để lại một tay. Như vậy thì hôm nay cậu cũng không thể trở về làm việc trong hiệp hội này được. Kỳ thật trong lòng Tần Khai vẫn còn coi cậu là con của mình.

Đôi mắt của hội trưởng híp lại thành một đường nhỏ, lại tỏa ra một cỗ quang mang khiếp người.

- Không liên quan tới Tần phó hội trưởng.

Minh Diệu lắc lắc đầu, khẩu khí kèm theo một tia oán khí.

- Năm đó hắn cũng không có nương tay, đích thật là đã đánh nát phách kết của tôi. Tôi nghĩ hội trưởng cũng đã thấy được tình cảnh lúc đó. Tất cả linh lực của tôi đều biến mất không còn lấy một chút.

- Ồ?

Trên mặt của hội trưởng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

- Ta vốn còn tưởng là Tần Khai cố ý diễn kịch, thì ra là không phải. Như vậy bản thân ta thật sự rất tò mò, cậu khôi phục linh lực như thế nào vậy. Theo lý thuyết, nếu một người bị đánh nát phách kết, sẽ không có khả năng khôi phục lại được.

- Vốn là như thế, nhưng mà tôi tốt số.

Minh Diệu mỉm cười, sớm biết người sẽ hỏi, may mà lúc trước ta đã chuẩn bị đối sách.

- Tôi gặp được một người, là hân trợ giúp tôi lại có hi vọng khôi phục.

- Ồ ? Là ai ?

Hội trưởng hỏi.

- Dịch tiên sinh, chắc là hội trưởng đã nghe nói.

Minh Diệu nói.

- Thì ra là hân.

Hội trưởng trầm tư một chút.

- Người này luôn giống như thần long, thấy đầu không thấy đuôi. Tuy rằng hân cũng ở trong hội này, nhưng mà có rất ít người đã từng gặp qua hân. Ta chỉ biết là hân rất có sở trường đối với việc chế tạo linh khí, thật không ngờ hân còn có khả năng này.

-Tôi cũng chỉ là vô tình, gặp được Dịch tiên sinh.

Minh Diệu cười nói.

- Đích thật là Dịch tiên sinh có rất nhiều tâm đắc với việc chế tạo linh khí, hơn nữa tính tình cũng có chút cổ quái. Sau khi hân nhìn thấy tôi, dường như cũng có hứng thú đối với tôi. Cũng không phải là có ý vì tôi mà chữa trị phách kết. Theo như lời của hân nói, là muốn dùng tôi để làm thí nghiệm mà thôi. Theo lý luận của hân, kỳ thật cơ thể người cũng là một loại linh khí mà thôi. Mà việc chế tạo và chữa trị linh khí chính là chuyện tình hân cảm thấy hứng thú nhất. Đối với việc chế tạo những linh khí bình thường hân đã sớm không có hứng thú gì nữa, cho nên muốn dùng thân thể con người để làm thí nghiệm.

- Thì ra là thế.

Hội trưởng gật gật đầu.

- Gặp được hần, cũng coi như là phúc phận của cậu.

- Đúng vậy.

Minh Diệu gật đầu cười, gỡ cái đôi kính thổ khí đen kia xuống, đưa cho hội trưởng.

- Đây cũng là hần tặng cho tôi, nghe nói là hần vô ý chế tạo ra, không có chỗ nào dùng đến nên tiện tay ném cho tôi.

Hội trưởng tiếp nhận đôi kính, cẩn thận nhìn qua một chút, cái kính mắt kia nhìn qua rất bình thường, không có chút gì khác lạ. Trên gọng kính có khắc một kí tự có lóe kim quang. Hội trưởng khẽ gật đầu.

- Không sai, đây chính là bút tích của hần. Cái kính mắt này, dường như có thể che chắn một số thứ đặc thù.

- Thời gian tôi bị mất đi linh lực, thường xuyên sẽ bị ngắt đi, tứ chi vô lực. Dịch tiên sinh nói là tôi bị cái gì đó ảnh hưởng tới, cho nên đưa cho tôi cái thứ này.

Minh Diệu tiếp nhận cái kính đeo lên mắt.

- Nhờ có Dịch tiên sinh mà tôi mới có cơ hội trở lại hiệp hội một lần nữa. Nhiều năm không gặp như vậy, không nghĩ tới phong thái của hội trưởng vẫn còn như trước.

- Ta đã già rồi, bây giờ là thế giới của người trẻ tuổi các cậu.

Hội trưởng thở dài.

- Cậu cũng biết, hiện tại hiệp hội cũng không phải bền chắc như thép. Phe phái, gia tộc, long xà hỗn tạp. Muốn lãnh đạo cả hiệp hội tốt một chút, cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Mượn sức? Minh Diệu cười cười, thì ra lão nhân có chủ ý này.

- Hiện tại ta cũng chỉ là một cây lục bình không có rễ mà thôi

Minh Diệu thở dài.

- Bây giờ tôi không có hậu thuẫn gì, cũng không có đồng minh. Tôi chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nhân vật râu ria mà thôi. Hơn nữa ở trong hiệp hội dường như những kẻ có địch ý đối với tôi cũng không ít.

- Cậu muốn nói Trần Lam sao ?

Hội trưởng cười ha ha.

- Không có vấn đề gì, Trần lam luôn rất nghe lời của ta, tự nhiên là hần sẽ không oán hận cậu. Ý cậu ta chính là, chẳng lẽ cậu không muốn đường đường chính chính trở lại từ đường của Tần gia sao? Ta nghĩ ta nói một câu, Tần Khai cũng không thể không để mặt mũi cho tôi. Dù sao chuyện kia cũng đã là chuyện từ chục năm trước. Cái gì đã qua thì cũng qua rồi. Sẽ không ai nói cái gì nữa.

- Hội trưởng đã nhọc lòng rồi.

Minh Diệu cười cười.

167. Chương 170: Tranh Đoạt Quyền Lợi

- Nhưng mà tôi chưa nghĩ đến chuyện này.

-Ồ?

- Tôi đã không còn là người của Tần gia nữa, Tần Diệu kia đã chết rồi, tôi cần gì phải mặt dày mày dạn đi tranh giành cái dòng họ không phải của mình như vậy. Kia chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu mà thôi.

Minh Diệu nắm chặt tay lại.

- Hiện tại tôi đã không còn là một tên phế vật không có linh lực như trước kia nữa. Bằng vào đôi tay của chính mình làm sao tôi lại không tự tạo được một mảnh trời riêng chứ?

- Ha ha ha ha, người trẻ tuổi, có hoài bão là chuyện tốt.

Hội trưởng nở nụ cười.

- Tốt lắm, không uổng phí công sức ta chạy đến đây để gặp cậu.

- Hội trưởng, lần này ngài đến gặp tôi là...

- Thứ nhất, là vị sự tình của cậu và Tần Khai.

Hội trưởng nhẹ nhàng gõ nhịp ở trên thành ghế.

- Ta luôn luôn rất xem trọng cậu. Từ sau lần gặp cậu ở đại hội của Tần gia, ta chỉ biết cậu tuyệt đối không phải là vật ở trong ao. Có thể chịu nhục mà vác một nỗi oan lớn như vậy gì gia tộc, ta thực sự tán thưởng cậu.

- Hội trưởng đã khen nhầm rồi, tất cả những chuyện kia đều là chuyện quá khứ.

Minh Diệu rút một điều thuốc từ trong túi ra.

- Khi đó tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện, không nghĩ được phức tạp như vậy. Nếu mà đặt ở hiện tại, chỉ sợ tôi cũng không thể bình tĩnh mà đón nhận tất cả những chuyện này.

- Bất kể nói như thế nào, ta cũng đều tán thưởng cách làm người của cậu.

Hội trưởng gật gù đầu.

- Thứ hai là ta đã già rồi, cần phải bồi dưỡng một ít người mới mẻ, để thay một ít máu tươi trẻ trung cho hiệp hội.

- Sau này kính xin hội trưởng hãy chiếu cố nhiều hơn.

Minh Diệu cười híp mắt, hướng về phía hội trưởng vái một cái.

- Ha ha ha, tốt, không tệ, tuổi trẻ, thông minh, có năng lực, thức thời.

Hội trưởng gật đầu cười.

- Ta thực xem trọng cậu.

Phân hóa, mượn sức, chỉ có vài chiêu này nhưng lão nhân vẫn ngựa quen đường cũ sao. Minh Diệu thầm nghĩ trong lòng. Đầu tiên là xuất lời dò xét, tiếp theo là nhắc tới chuyện cũ trước kia, sau đó là ném một miếng bánh mì lớn cho ta. Xem ra bây giờ hội trưởng đã không còn là một người đi đường nữa. Tính toán kỹ lưỡng để cột ta lên chiến xa của hắn, chỉ sợ là vì để sau này cha ta làm việc sẽ ném chuột sợ vỡ bình.

Minh Diệu cười thầm trong lòng, nếu mà không thừa dịp này để chiếm một chút ưu đãi, như vậy thì không phải sẽ uổng phí công sức diễn kịch kỹ càng như vậy với lão nhân này sao.

- Nhưng mà ở phân bộ này, dường như có rất nhiều người không hài lòng với tôi lắm.

Minh Diệu làm ra bộ dáng khó xử.

- Cho nên tôi sợ sẽ uổng phí sự kỳ vọng của hội trưởng.

- Là chuyện tình Trần Lam sao? Ta đã nói rồi, cái này không cần lo lắng.

Hội trưởng khoát tay áo.

- Không riêng gì Trần Lam.

Minh Diệu thở dài.

- Theo tôi được biết thì tôi bị phân công tới tổ sáu. Mà tổ trưởng tổ sáu là Phạm Đồng thì trước kia cũng có chút động chạm với tôi.

- Phạm Đồng?

Chân mày của hội trưởng cau lại, thoát nhìn thì hẳn cũng rất là đau đầu đối với Phạm Đồng.

- Cậu có quen biết hắn sao?

- Gặp qua vài lần.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Lần trước vì giúp một người bạn, tôi đã hại hắn bị cảnh sát bắt, cho nên ấn tượng của hắn đối với tôi rất không tốt, cho nên...

- Thì ra là chuyện này.

Hội trưởng cười cười.

- Đây chỉ là một chuyện nhỏ, còn có cái gì khó khăn nữa không ?

- Còn một chuyện nữa.

Minh Diệu duỗi lưng một cái.

- Con người tôi có chút lười nhác. Ngài biết đấy, từ sau khi bị đuổi khỏi Tần gia, tôi tự mình mở một cái văn phòng thám tử, cho nên trở nên có chút ba lẳng nhăng.

- Cái này ta cũng nghe nói.

Hội trưởng mỉm cười gật đầu.

- Cậu vừa mới khôi phục linh lực, liền đã giải quyết được mấy vụ án mà chúng ta chưa kịp lo liệu. Cho nên ta mới đặt kỳ vọng rất lớn vào cậu.

- Đa tạ hội trưởng đã xem trọng.

Minh Diệu cười cười.

- Cho nên tôi cần phải kiềm chế tâm tư, điều chỉnh lại trạng thái một chút, rồi mới có thể đến hiệp hội làm nhiệm vụ được. Như vậy mới không làm mất mặt hội trưởng.

- Thì ra là chuyện này.

Hội trưởng nở nụ cười,

- Vậy thì thôi, ta đã thông tri công việc bên ngoài tổ. Cậu trực tiếp điều phối hoạt động của các tổ, không cần tham gia vào các công việc thường lệ bên ngoài. Chỉ phải tuân theo mệnh lệnh của bộ trưởng của phân bộ mà thôi.

- Dạ !

Những lời này thật khiến cho Minh Diệu vui mừng ngoài ý muốn. Lão nhân này vì muốn lôi kéo ta vào, lại có thể trực tiếp thăng quan cho ta. Mới vừa trở lại làm việc ở trong hiệp hội, liền thăng hai cấp trở thành tổ viên tổ hành động đặc biệt. Điều kiện này cũng quá là ưu việt đi.

- Vậy thì thật đa tạ ngài.

Minh Diệu cười tỏ vẻ cảm tạ. Không cần làm việc, lại có thể thăng quan lấy thêm tiền lương, có thời gian nghỉ ngơi, còn được tự do, chuyện tình tốt như vậy mà còn không nhận thì đúng là ngu ngốc rồi.

- Làm rất tốt, ta rất coi trọng cậu.

Hội trưởng hí mắt cười, vỗ vỗ bả vai Minh Diệu, đi ra khỏi phòng khách.

Chụp ảnh, viết hồ sơ, kí tên. Tất cả trình tự tuy rằng rườm rà nhưng mà Minh Diệu cũng không quá mức để ý. Dù sao cũng còn chưa bắt đầu làm việc mà đã thăng quan. Điều này khiến cho trong lòng Minh Diệu hơi có chút đắc ý. Tổ hành động đặc biệt không giống với những tổ hoạt động bên ngoài. Cấp bậc của họ cao hơn nhiều, tiền lương cũng cao hơn rất nhiều. Tổ hoạt động bên ngoài chẳng qua là cấp thấp nhất trong các phân bộ. Kỳ thật cũng tương đương với hình cảnh gì đó ở trong ngành cảnh sát vậy. Mỗi ngày làm việc cực khổ, lại không thể có bao nhiêu ưu đãi. Nếu mà thật sự xảy ra chuyện tình gì lớn, lại càng tương đương với vật hi sinh. Mà tổ hành động đặc biệt thì lại khác, họ chỉ chịu sự chỉ huy của bộ trưởng ở từng phân bộ. Bình thường nếu không có chuyện đại sự gì, thì cũng không làm gì cả. Thậm chí ngay cả đến hiệp hội cũng không cần. Nếu mà có chuyện thì chỉ cần gọi điện thoại thông báo một chút là được. Hơn nữa tiền lương thì gấp đôi so với tổ hoạt động bên ngoài. Những người có linh năng lực bình thường, căn bản là không thể nào được điều phối đến tổ hành động đặc biệt. Chỉ có những gia tộc có thể lực khá lớn, hơn nữa là những người có năng lực đặc biệt xuất sắc mới có cơ hội được phân phối đến tổ này. Hơn nữa trong tổ này, chủ yếu mà nói thì là để bồi dưỡng tổ viên trở thành cán bộ dự bị. Cho nên lão nhân này đã tương đối ưu đãi đối với Minh Diệu.

Hội viên phụ trách tiếp đãi chẳng qua chỉ là một người mới của một tiểu gia tộc mà thôi, tự nhiên là chưa từng gặp qua Minh Diệu. Cũng không biết một số chuyện của Minh Diệu và Tần gia. Nhưng mà có thể được hội trưởng trực tiếp gặp mặt, hơn nữa vừa mới tới trình diện liền được phân phối tới tổ hành động đặc biệt. Hẳn tự nhiên cũng nhìn ra được Minh Diệu không phải là nhân vật tầm thường. Cho nên ở trong quá trình Minh Diệu trình báo, thái độ của hắn rất ân cần.

- Thứ này thật đúng là không tệ.

Minh Diệu tiếp nhận trang bị dành cho tổ hành động đặc biệt thì không khỏi huyết sáo.

- Ta nhớ là trước kia trang bị của hiệp hội cũng không có tốt như vậy? Đồ dùng của nhân viên tổ hoạt động bên ngoài ta cũng đã mặc qua, mặc cái bộ tây phục kia trên người, so với thứ này còn kém xa.

Đây là một cái hộ tâm đặc chế. Nhìn qua thì rất bình thường, nhưng mà vừa sờ tay vào thì liền biết nguyên liệu của cái áo này. So với vải bông bình thường thì dày hơn một ít, cũng nặng hơn một ít, nhưng tuyệt đối là sẽ không ảnh hưởng đến hành động. Hơn nữa Minh Diệu thậm chí có thể cảm thụ được ở bên trong cái áo này còn có linh khí phát ra.

- Đó là đương nhiên,

Nhân viên tiếp tân ở một bên cười híp mắt nói.

- Quần áo của tổ hành động bên ngoài tự nhiên là không thể tốt bằng tổ hành động đặc biệt được. Kia chẳng qua chỉ là tây phục bình thường mà thôi, chỉ là trong quá trình chế tạo có tăng thêm một chút kim chúc ti đặc thù. Có thể che chắn một ít thương tổn do công kích bằng linh khí, nhưng mà trên thực tế thì tác dụng không lớn. Mà tổ hành động đặc biệt thì lại bất đồng. Tuy rằng bộ dáng nhìn qua thì rất bình thường, nhưng mà bên ngoài chính là làm bằng da của chuột lửa, chống mài chống rách. Hơn nữa quan trọng nhất là không cần phải giặt, nếu mà bị bẩn, chỉ cần lấy lửa đốt liền trở nên sạch sẽ. Lớp ở giữa được dệt từ tơ của nhện núi, không những có thể ngăn cản được một bộ phận công kích của linh lực, hơn nữa mặc trên người còn có thể khiến cho linh lực trong cơ thể vận hành càng thêm lưu loát. Quan trọng nhất chính là nếu trong quá trình chấp hành nhiệm vụ mà bị ngoại thương, như vậy có thể cắt bỏ lớp vỏ bên ngoài, rút tơ của nhện núi ra đắp lên trên vết thương. Ngài cũng biết, tơ của nhện núi chính là linh dược có thể cầm máu.

- Thật tốt, thật là tốt.

Minh Diệu nghe thấy nói như vậy, thì không khỏi giãn lông mày ra.

- Vô luận là chuột lửa hay là nhện núi, đều là linh thú không dễ dàng tìm thấy. Lại còn có thể dùng da linh thú và tơ nhện để chế thành trang bị, hiệp hội thật đúng là có tiền.

- Đây cũng đều là công lao của hội trưởng.

Nhân viên tiếp tân tỉnh bơ vuốt mõng ngựa một cái.

- Hội trưởng có công nghiên cứu ra phương pháp, nuôi dưỡng ra những linh thú loại nhỏ như chuột lửa, nhện núi với số lượng lớn. Dùng để chế tạo trang bị cho nhân viên trong hiệp hội. Tuy rằng công hiệu so với linh thú hoang dã thì kém hơn một chút, nhưng mà lại hơn về sản lượng.

- Thứ tốt, đây thật đúng là thứ tốt.

Minh Diệu cởi chiếc áo bành tô ra, mặc chiếc áo lót vào bên trong, nhất thời liền cảm giác linh khí trong cơ thể vận hành lưu loát không ít.

- Vì sao mà không may cái thứ này thành tây phục hay thứ khác?

- Tuy rằng có thể nuôi dưỡng một số lượng lớn linh thú theo phương pháp nhân tạo, nhưng mà số lượng vẫn còn thiếu một chút. Vì vậy chỉ chế tạo thành áo lót bên trong là để tiết kiệm thêm một ít nguyên liệu.

Nhân viên tiếp tân giải thích nói.

- Hơn nữa những thành viên của tổ hành động đặc biệt như ngài, phần lớn đều là người có bản lĩnh và cá tính. Nếu mà bắt mọi người đều mặc đồng phục giống nhau, chỉ sợ sẽ có người không thích. Như vậy thì không bằng làm thành loại áo lót này, có thể mặc ở bên trong còn bên ngoài thì mặc tùy tiện.

Minh Diệu ngẫm lại thì thấy cũng đúng. Nếu như đã là thành viên của tổ hành động đặc biệt, như vậy cũng chứng minh ít nhất là phải có chỗ dựa, hơn nữa còn có bản lĩnh không tệ. Những nhân vật như vậy, chỉ sợ đều là nhân vật hai mắt nhìn trời. Nếu mà phải mặc đồng phục giống nhau, nhất định là sẽ có người bất mãn. Chỉ cần nhìn bộ công an của người ta là thấy, chỉ có cảnh sát nhỏ mới phải mặc đồng phục, nhân viên cao tầng người ta đều mặc thường phục.

- Ngoài ra còn có những trang bị nào khác không?

Minh Diệu mặc cái áo lót kia vài, cũng không có cởi ra nữa mà trực tiếp mặc cái áo bành tô ra bên ngoài.

- Ngoài cái này ra, những trang bị khác thì phải đến lúc thi hành nhiệm vụ mới có thể phát.

Nhân viên tiếp tân giải thích.

- Trang bị của nhân viên của tổ hành động đặc biệt đều là những thứ rất quý, sản xuất không nhiều, cho nên chỉ có những lúc chấp hành nhiệm vụ mới có thể phát xuống.

- Ồ!

Minh Diệu có chút thất vọng, vốn đang muốn tiếp tục vợ vét những thứ khác một chút.

- Đúng rồi, nếu đánh mất cái áo lót này hoặc là bị phá hủy mất thì phải làm sao bây giờ?

- Nếu đánh mất?

Nhân viên tiếp tân sửng sốt.

- À, chỗ ta ở thường xuyên sẽ có tên biến thái trộm đồ lót của nữ sinh, ta sợ là hắn sẽ ăn trộm cái áo lót của ta.

Minh Diệu tùy tiện bịa ra một cái lí do.

Tuy rằng cái lí do của Minh Diệu có chút hoang đường, nhưng mà nhân viên tiếp tân vẫn giải thích nói.

- Nếu như là hư hỏng, thì phải mang trở về, viết đơn lên trên. Sẽ có nhân viên đặc biệt tới tiến hành sửa chữa lại. Nhưng mà nếu là đánh mất, như vậy thì có chút phiền phức. Cần phải viết một cái báo cáo, sau đó giao cho bộ trưởng xét duyệt. Thông thường là sau ba tháng thời gian. Nếu là tình huống đặc thù, ví dụ như chấp hành nhiệm vụ chẳng hạn, nếu như bộ trưởng xét duyệt thông qua, như vậy thì có thể cấp lại. Nhưng mà nếu là vì lý do cá nhân mà bị mất, chắc là sẽ không phát lại, nếu muốn phát lại thì cần phải trả tiền.

- Trả tiền? Bao nhiêu tiền?

- Tiêu chuẩn định giá là mười vạn, nếu như bộ trưởng có thể phê duyệt thì có thể giảm được vài phần.

- Đắt như vậy?

Minh Diệu lắc lắc đầu. Quên đi, vốn đang muốn kiếm cho Diệp Tiểu Manh một cái để mặc, không nghĩ tới lại có thể đắt như vậy. Ngẫm lại thì số tiền lấy được từ Nghiêm Trọng cũng chỉ đủ để mua được một cái áo lót này. Minh Diệu vẫn là bỏ qua cái ý nghĩ này. Tiền này còn chưa cầm nóng tay, chẳng thà cùng để cải thiện một chút hoàn cảnh cuộc sống trước thì tốt hơn.

Ở trong phòng của bộ trưởng phân bộ, lão nhân ngồi ở trên ghế san lon của bộ trưởng, mà Trần Lam là bộ trưởng của phân bộ thì đứng ở bên tay trái lão nhân. Cúi đầu xuống, giống như là một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì vậy.

- Lúc trước không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Không được tìm tiểu tử kia gây phiền phức. Hắn đối với chúng ta mà nói, rất có tác dụng.

Lão nhân nhắm mắt lại, không có nhìn Trần Lam, nhưng mà ngữ khí lại mang theo một cỗ uy nghiêm.

- Vì sao không nghe lời tôi.

- Thực xin lỗi. Tôi không nhịn được.

Trần Lam cúi đầu.

- Tuy rằng sự tình đã qua lâu như vậy, nhưng mà tôi vẫn không thể quên được. Thù giết cha, bất cớ đả thiên. Tuy rằng giết chết cha tôi chính là tên mập mập kia, nhưng mà Minh Diệu này cũng đã chứa chấp tên mập mập chết bầm kia, coi như cũng là tông phạm. Cho nên vừa thấy hắn, tôi đã không thể nhịn được cơn phần nộ của mình, cho nên lời nói trong buổi sáng có chút quá khích.

- Ta không nói chuyện hồi sáng.

Hội trưởng mở mắt, nhìn chăm chăm vào Trần Lam.

- Đừng tưởng rằng cái gì ta cũng không biết. Ngươi đừng có nói với ta là, ngươi dạy cho tên thường nhân kia cái phương pháp nuôi quỷ tà thuật chỉ là vì thích thú đấy.

168. Chương 171: A Trạch Đi Du Lịch Trở Về

- Cái này...

Trần Lam cảm giác trên đầu bắt đầu đổ mồ hôi. Chuyện này hắn chưa từng nói với bất kỳ một kẻ nào, mọi chuyện cần thiết đều là hắn làm một mình. Hơn nữa ở trong quá trình làm việc, hắn còn cố ý dùng thuật pháp để biến đổi khuôn mặt mình trở nên mơ hồ. Thật không ngờ, vẫn sẽ bị hội trưởng phát hiện.

- Thực xin lỗi...Tôi chỉ muốn...

- Ta biết ngươi có oán khí.

Hội trưởng thở dài.

- Nhưng mà nhớ kỹ, phải lấy đại cục làm trọng. Tiểu tử này bây giờ rất có hữu dụng đối với chúng ta. Tần Khai từng bước ép sát, muốn đuổi ta xuống khỏi sân khấu. Hiện tại đã có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào chúng ta. Chỉ cần chúng ta đi nhầm một bước, như vậy liền sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục. Còn chuyện tà thuật nuôi quỷ thì cũng thôi, dù cho có bị người ta biết thì cũng có thể tìm lý do tha thứ. Nhưng mà lần thứ hai ngươi đi tìm người kia, lại có thể dạy cho hắn cái loại cấm thuật thương thiên hại lý. Nếu là bị người ta để ý, tại thời khắc mẫn cảm này, ta cũng không cứu được ngươi.

- Thực xin lỗi.

Trần Lam mồ hôi đầy đầu, cũng không phải bởi vì trong phòng nóng, bây giờ còn đang là mùa đông, tuy rằng trong phòng có hệ thống sưởi hơi, nhưng mà nhiệt độ trong phòng cũng chỉ có hai mươi mấy độ. Mồ hôi kia là bởi vì uy nghiêm ở trên người lão nhân kia, khiến Trần Lam có cảm giác không thở được.

- Nhưng may mắn là, chuyện này cũng chỉ có ta biết mà thôi.

Hội trưởng nhắm hai mắt lại, Trần Lam cảm giác cả người thoải mái hơn rất nhiều.

- Hơn nữa sự tình cuối cùng cũng được giải quyết tốt đẹp. Tiếp xúc với nữ quý ấy cũng chỉ có một mình tên ngu ngốc Phạm Đồng mà thôi. Hắn làm hỏng việc còn nhiều hơn là thành công, là một tên không có đầu óc, không cần lo lắng quá mức.

- Đúng vậy, là do tôi sơ sẩy.

Trần Lam cúi đầu như cũ.

- Tôi cam đoan loại chuyện này sẽ không còn tiếp diễn.

- Ta đã chứng kiến người lớn lên.

Ngữ khí của hội trưởng trở nên dịu xuống.

- Đối với ta mà nói, người cũng giống như là cháu cầu ta vậy, ta không muốn bởi vì người nhất thời nóng đầu, mà đánh mất cả tiền đồ.

Hội trưởng vỗ vỗ cái ghế sô pha, ý bảo Trần Lam đi xuống.

- Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Ta biết người vì muốn báo thù cho cha. Cái tên mập mạp kia hiện tại đang trốn ở không gian đứt dây ở đường xuống hoàn tuyền. Nơi đó cũng có thể coi như địa bàn của địa phủ. Tự nhiên là không thể động thủ. Cho nên người đã nghĩ trước tiên nên xuống tay với tiểu tử này. Nhưng mà bây giờ còn chưa phải lúc.

Hội trưởng thâm ý nói.

- Ta già rồi, vị trí của ta sau này sẽ là của người. Đợi cho đến khi người thật sự ngồi lên cái chỗ này, chẳng lẽ còn sợ không có cơ hội báo thù sao?

- Đúng vậy, ngài giáo huấn rất phải, chuyện này là do tôi quá vội vàng.

Trần Lam gật gật đầu.

- Nhưng mà tôi không hiểu được, vì sao ngài lại coi trọng tiểu tử này như vậy. Tuy rằng năng lực của hắn ở trong quá khứ cũng không tính là quá mạnh. Hơn nữa dường như người của Tần gia cũng đã phân rõ giới hạn với hắn. Đối với việc hắn lưu lạc một mình ở bên ngoài mười mấy năm cũng chẳng thêm quan tâm. Hiện tại kéo hắn sang bên này của chúng ta thì có tác dụng gì?

- Người không hiểu.

Hội trưởng nhẹ nhàng khoát tay áo.

- Tên Tần Khai này ta hiểu rất rõ ràng. Hắn cũng không phải là một người vô tình vô nghĩa. Tần Khai và cái tên nuôi quý của Lê gia kia cũng là bạn bè rất tốt. Năm đó cha của người giết người của Lê gia kia, Tần Khai cũng từng muốn báo thù cho hắn, chỉ là hắn phải bận khoản nhiều thứ, tính toán cẩn thận, cho nên mới để cho tên mập mạp kia hạ thủ trước. Hơn nữa bất kể nói như thế nào. Minh Diệu cũng là con trai ruột của hắn, huyết thống cũng không phải là thứ tùy tiện tiện nói có là có được, nói hai câu là cũng có thể chặt đứt được. Tần gia đồng lứa này cũng chỉ có một đứa con trai độc nhất. Hơn nữa, theo như ta được biết, thời gian tiểu tử này bị đuổi ra khỏi nhà, còn mang theo tín vật gia chủ của Tần gia. Cái này cũng đã chứng minh là Tần Khai vẫn còn ôm một tia hy vọng đối với tiểu tử này. Minh Diệu vẫn còn có oán khí đối với Tần gia, cái này chúng ta có thể lợi dụng được. Đưa hắn cột qua bên này với chúng ta, như vậy trong lúc Tần Khai muốn làm một vài việc, tự nhiên sẽ phải bó tay bó chân, tránh động tới con của hắn.

- Hội trưởng anh minh.

- Vốn ta cũng không phải muốn đặc biệt dùng loại phương pháp này. Dù sao những điều này là do ta đoán. Nếu Tần Khai là quả thực là một nhân vật lãnh diện vô tình vô nghĩa, như vậy tiểu tử này cũng sẽ không có công dụng gì cả. Hơn nữa còn mang đến phiền toái cho chúng ta. Dù sao thì quá khứ của hắn cũng không có bao nhiêu chói sáng. Nhưng mà không nghĩ tới vừa mới nói chuyện, lại làm cho ta kiên định tín nhiệm, nhất định phải mượn sức hắn lại đây.

-Ồ ? Là chuyện gì ?

Trần Lam có chút kinh ngạc.

- Hắn đã từng gặp Dịch tiên sinh, tuy rằng hắn không có giải thích rõ ràng, nhưng mà ta chắn chắn, quan hệ của hắn và Dịch tiên sinh hẳn là không tệ.

Trong ánh mắt của hội trưởng hiện lên một tia quang mang.

- Dịch tiên sinh? Chính là vị đại sư chế tạo linh khí trong truyền thuyết kia sao?

Trần Lam lấp bắp kinh hãi.

- Trên người hắn còn có một tác phẩm kinh khí do Dịch tiên sinh chế tạo. Hơn nữa, theo như hắn nói, hắn có thể khôi phục lại linh lực, cũng chính là nhờ Dịch Tiên sinh giúp đỡ.

Khóe miệng của hội trưởng lộ ra vẻ mỉm cười.

- Dù cho không có giao tình gì cũng được, nhưng mà dù sao hắn cũng có được một tác phẩm linh khí đặc thù của Dịch tiên sinh. Theo truyền văn, Dịch tiên sinh đều rất yêu quý các tác phẩm của mình. Nếu như có thể lợi dụng tiểu tử này để tạo nên một chút quan hệ đối với vị Dịch tiên sinh kia, như vậy thì sẽ vô cùng hữu ích đối với chuyện chúng ta muốn làm.

- Nếu mà nói như vậy, tiểu tử này thật sự là có tác dụng tương đối lớn.

Trần Lam gật gật đầu.

- Nhớ kỹ lời nói của ta, không nên vọng động.

Hội trưởng đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Trần Lam.

- Chờ đợi thời cơ. Bây giờ việc chúng ta phải làm chính là không được phạm sai lầm.

- Tôi biết.

Trần Lam gật gật đầu.

- Hết thấy tôi sẽ lấy đại cục làm trọng.

Hội trưởng thỏa mãn gật gật đầu, đi ra khỏi phòng của bộ trưởng. Làm hội trưởng của hiệp hội, tự nhiên là hắn không thể ở một cái phân bộ trong thời gian dài. Sau khi sự tình xong xuôi phải nhanh chóng trở về tổng bộ. Hiện tại đang ở giai đoạn mẫn cảm trong cuộc tranh đoạt quyền lợi. Hắn không thể có một tia sơ sẩy.

- Thật không ngờ, như vậy mà lão bất tử người cũng biết.

Trần Lam nắm tay lại thật chặt

- Cái tên Tống Tân và nữ quỷ kia cũng quá là kém cỏi. Ngay cả sử dụng cấm thuật cũng không có bao nhiêu tác dụng, uống phí một phen tâm huyết của ta.

- Nhưng mà không sao cả.

Dường như Trần Lam nghĩ tới cái gì, khóe miệng nở một nụ cười.

- Ta không thể động thủ, không có nghĩa là người khác cũng không thể. Việc mà ta cần làm chỉ là tìm một người bên ngoài là được rồi. Minh Diệu, ta muốn làm cho người ném nổi đau bị mất đi người thân.

Trần Lam nghĩ tới một người, có lẽ lợi dụng hắn, có thể khiến cho Minh Diệu ăn chút đau khổ!

- A Trạch.

Diệp Tiểu Manh đứng từ xa lớn tiếng kêu lên. Cô gái ở phía xa xa nghe thấy Diệp Tiểu Manh gọi thì quay đầu lại, cười híp mắt vẫy vẫy tay.

Bước nhanh đến trước mặt người bạn thân, Diệp Tiểu Manh thân thiết ôm lấy A Trạch.

- Cậu thật là xấu, chính mình đi ra ngoài du lịch cũng không đưa tôi đi cùng.

- Không phải là tôi đã trở lại rồi sao?

A Trạch cười vỗ vỗ Diệp Tiểu Manh.

- Thấy kiểu tóc mới của tôi thế nào?

Lúc mới đầu, A Trạch có đội một cái mũ màu vàng nên Diệp Tiểu Manh cũng không để ý kỹ. Giờ Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu lên mới phát hiện ra, A Trạch đã thay đổi kiểu tóc.

Cắt ngắn đi một ít, cũng duỗi thẳng ra. Mái tóc đen thùi mượt mà như sa tanh rủ xuống hai bên, nhìn qua thì trưởng thành hơn rất nhiều. Không còn là cô bé A Trạch ngây thơ như trước nữa. Bây giờ giống như là một cô gái thành phố tràn đầy nữ tính.

- A! Vì sao lại phải đổi kiểu tóc, tôi cảm thấy như trước kia cũng rất đẹp mà.

Diệp Tiểu Manh vuốt vuốt mái tóc của A Trạch.

- Nhưng mà nhìn qua cũng vẫn rất đẹp.

- Là một người phụ nữ, đương nhiên là không thể vĩnh viễn bảo trì một cái bộ dáng được, như vậy thì sẽ không có cảm giác mới mẻ.

A Trạch nhẹ nhàng cười.

Nếu như vậy thì sẽ không thể hấp dẫn ánh mắt của đàn ông được.

- A ? Là như vậy sao ?

Diệp Tiểu Manh làm ra bộ dáng kinh ngạc.

- Chẳng thể trách những chiêu này của tôi đều mất hiệu lực, thì ra thiếu cảm giác mới mẻ...

- Chiêu gì ? Minh Diệu mới dạy cho cậu pháp thuật sao?

A Trạch nghe thấy thế thì hai mắt tỏa sáng.

- Nói cho tôi nghe một chút.

- Không liên quan gì đến pháp thuật.

Diệp Tiểu Manh thở dài.

- Tôi đang nghĩ xem, có nên thay đổi một bộ dạng mới hay không.

- Hay là cậu cũng nên đổi một kiểu tóc mới đi.

A Trạch đề nghị nói.

- Tôi có biết một cửa hàng làm tóc rất không tệ.

- Để tôi suy nghĩ xem sao đã.

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ một chút.

- Tôi rất sợ sau khi thay đổi kiểu tóc xong Minh Diệu sẽ không thích.

- Thì ra là muốn cho hấn xem.

A Trạch che miệng bắt đầu cười.

- Tôi nghĩ đổi một bộ dáng mới, nói không chừng sẽ cho hấn một cái bất ngờ.

- Cậu không biết chú ấy bảo thủ như thế nào đâu, bất ngờ đối với hấn mà nói là dư thừa.

Diệp Tiểu Manh có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tôi đã sớm muốn đổi một kiểu tóc mới rồi, nhưng mà là hấn cứ khẳng định muốn tôi phải buộc đuôi ngựa. Theo lời hấn nói, tóc đuôi ngựa là kiểu tóc gọn gàng, sạch sẽ lại rất khỏe gơi.

- Cái này thật sự chính là không thể bàn luận chuyện thẩm mỹ với một ông chú được.

A Trạch nhẹ nhàng sờ đầu Diệp Tiểu Manh.

- Tiểu Manh đáng thương.

- Quên đi, không nói tới tên ngu ngốc kia nữa.

Diệp Tiểu Manh kéo cánh tay A Trạch.

- Chúng ta đi dạo phố đi, cả kỳ nghỉ không có ai chơi với tôi, tôi buồn đến sắp chết rồi.

- Ủ, cũng tốt.

A Trạch gật gật đầu, hai thiếu nữ vui vẻ đi vào đường thương mại dành riêng cho người đi bộ.

Hắt xì.

Minh Diệu đang nghe nhân viên tiếp tân thao thao bất tuyệt giải thích thì đột nhiên hắt xì một cái thật to. Văng cả nước bọt lên mặt nhân viên tiếp tân.

- A! Thực xin lỗi.

Minh Diệu vội vàng nói xin lỗi.

- Có thể là gần đây ta ngủ không ngon giấc nên có chút cảm lạnh.

Hai người đi dạo ở đường dành riêng cho người đi bộ đã lâu, lại không hề mua cái gì, hai tay trống trơn ngồi ở trong quán cà phê ven đường. Đối với nữ nhân mà nói, đi dạo phố và mua đồ là hai loại khái niệm bất đồng.

- Nói cho tôi nghe một chút, cậu đã đi chơi ở những nơi nào.

Diệp Tiểu Manh cao hứng nhìn A Trạch, cả một kỳ nghỉ buồn chán, không có người bạn nào bên cạnh, nàng chỉ có thể ngồi ở nhà làm bạn với cái TV.

- Tất nhiên địa phương.

A Trạch kể hết tất cả mọi chuyện trên đường đi của mình cho Diệp Tiểu Manh nghe. Diệp Tiểu Manh nghe xong thì gần như chảy nước miếng.

- Thực là hâm mộ cậu, có thể đi chơi ở nhiều chỗ như vậy. Tôi gạ Minh Diệu đã lâu lắm rồi hấn cũng không đưa tôi đi Diney.

Diệp Tiểu Manh hâm mộ nói.

- Mỗi ngày tôi đều làm bạn với cái TV, còn bị Minh Diệu bắt làm trợ thủ đi bắt quỷ.

- Bắt quỷ?

Nói đến chuyện này, A Trạch lại tràn đầy hưng phấn.

- Hấn đưa cậu đi bắt quỷ sao? Mau nói cho tôi nghe một chút.

Diệp Tiểu Manh kể hết ngọn nguồn chuyện tình nữ quỷ ra cho A Trạch nghe. Việc này đối với nàng thì rất là chán nản, nhưng mà A Trạch lại cảm thấy thú vị.

- Thực hâm mộ cậu, có thể theo Minh Diệu đi bắt quỷ. Sớm biết rằng có loại chuyện này, tôi sẽ không đi du lịch mà ở nhà đi cùng các cậu rồi.

Bây giờ thì lại đến phiên A Trạch hâm mộ.

- Cái này có gì đâu mà hâm mộ.

Diệp Tiểu Manh thở dài.

- Một chút tôi cũng không muốn đi, nhưng mà Minh Diệu cứ bắt tôi phải đi. Làm hai ta trong mấy đêm liền đều không được ngủ, đồng hồ sinh vật rối loạn, trên mặt lại mọc thêm mấy cái mụn.

- Nhưng mà tôi lại cảm thấy rất hay, có thể tiếp xúc với thế giới mà người bình thường không được tiếp xúc.

A Trạch dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Cảnh sắc ở những chỗ kia khi nào thì cũng có thể ngắm, chúng nó vĩnh viễn đều ở nơi đó. Mà những sự kiện linh dị thì lại bất đồng, cả đời người có thể gặp được một hai lần đã là không tồi rồi, huống chi có người cả đời cũng không gặp được một lần.

- Bản thân tôi tình nguyện cả đời cũng không gặp được một lần.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu.

- Giá mà hai người chúng ta có thể trao đổi thì tốt rồi. Tôi đi du lịch, cậu đi bắt quỷ, như vậy thì tất cả đều vui vẻ.

- Nói cũng phải.

A Trạch và Diệp Tiểu Manh liếc nhìn nhau một cái, hai người cùng bật cười.

- Nhưng mà lần này đi du lịch vẫn là có thu hoạch ngoài ý muốn.

A Trạch cười híp mắt.

- Tôi cũng gặp được sự kiện linh dị nha. Tuy rằng cuối cùng chính tôi cũng không biết là nó được giải quyết như thế nào, nhưng mà nó cũng được giải quyết xong rồi.

- Không phải chứ, đi ra ngoài du lịch cũng có thể gặp quỷ sao.

Diệp Tiểu manh kinh ngạc kêu lên.

- Vận khí của cậu cũng quá là xấu đi.

- Ai nói vậy, bản thân tôi cảm thấy được vận khí của mình rất tốt.

A Trạch lại không cho là đúng nói.

- Vốn lần này tôi cũng không muốn đi du lịch, nhưng mà mấy người bạn đồng hành kia cứ khăng khăng muốn tôi đi, tôi mới miễn cưỡng đáp ứng. Vốn là hứng thú với việc này cũng không cao, chỉ là đi xem phong cảnh gì đó, đối với tôi mà nói cũng chẳng có gì thú vị. Nhưng may mắn lại gặp phải chuyện này, khiến cho thần kinh của tôi có thể hưng phấn một chút.

- Chuyện gì? Không phải là ở trong rừng sâu núi thẳm gặp phải quỷ chứ?

Diệp Tiểu Manh nhỏ giọng hỏi.

169. Chương 172: Căn Phòng Không Cho Thuê

- Không phải, là ở trong khách sạn.

A Trạch hồi đáp.

- Thực ra loại chuyện này trước kia chúng tôi cũng đã từng gặp phải, nhưng mà lần này thì nghiêm trọng hơn mà thôi.

- Là chuyện mà quái trong khách sạn sao?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Laoij chuyện này Minh Diệu cũng đã từng nói với tôi, khách sạn là địa phương có rất nhiều người lui tới, cho nên cũng có rất nhiều những thứ không sạch sẽ.

- Ừ, khách sạn chính là loại địa phương như vậy.

A Trạch gật gật đầu.

- Ai cũng không thể nào cam đoan khách sạn chưa từng có người chết, hay những chuyện tình linh tinh khác, cho nên ở trong khách sạn có rất nhiều quy củ.

- Ồ, bản thân tôi cũng biết đại khái một chút.

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ.

- Trước khi vào trong căn gỗ cửa, sau đó nghiêng người đi vào. Sau khi đi vào thì tắt cả đèn điện, TV, hay các thứ linh tinh khác đều phải mở ra, thật là phiền toái.

- Ừ, không chỉ có như vậy.

A Trạch gật gật đầu.

- Gian phòng cuối cùng ở hành lang trong khách sạn hoặc là phòng không có cửa sổ thì không được ở, nơi đó âm khí rất nặng, có thể có quỷ giả trò chiếm cứ ở bên trong. Sau khi đi vào trong phòng thì phải mở tất cả cửa sổ ra, khiến cho Quỷ Hồn ở bên trong phòng đi ra ngoài. Lúc ngủ, dép lê không thể đặt chính tề ở bên giường, nếu không Quỷ Hồn sẽ biết mình ngủ ở trên giường, sẽ đè lên người mình. Hơn nữa tốt nhất là trong lúc ngủ nên để lại một ngọn đèn nhỏ.

- Thật phiền phức, tôi lại không muốn đi ra ngoài du lịch nữa rồi.

Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút nhức đầu.

- Nhưng mà cậu cũng biết những điều này, như vậy thì vì sao còn gặp quỷ?

- Tôi cũng không biết.

A Trạch bắt đầu dĩ nhiên nhún nhún vai.

- Những điều này là những hiểu biết thường thức. Đoàn người chúng tôi cũng biết, hơn nữa cũng đều làm đủ theo quy củ, cho nên lần này gặp phải Quỷ Hồn cũng có chút kỳ quái.

- Không có gặp phải nguy hiểm chứ?

Diệp Tiểu Manh ân cần hỏi han.

- Không việc gì, không phải là tôi vẫn rất tốt sao?

A Trạch cười cười.

- Không việc gì là tốt rồi.

Diệp Tiểu Manh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Nhưng mà chúng tôi tổng cộng có bốn người thì đã chết mất hai người.

Không đợi Diệp Tiểu Manh nói xong, A Trạch liền thốt ra một câu như vậy, khiến Diệp Tiểu Manh không nói được gì nữa.

- Chết...Chết...Chết người?

Diệp Tiểu Manh không nhận được mà lớn tiếng kêu lên. Cả quán cà phê đang yên lặng, bỗng Diệp Tiểu Manh hô một tiếng chói tai, khiến cho toàn bộ khách hàng đều nhìn lại.

- A Trạch xấu xa, nhất định là cậu gạt tôi có phải không?

Cảm nhận thấy ánh mắt từ bốn phía, Diệp Tiểu Manh cũng cảm thấy chính mình vừa rồi có chút thất thố, nghịch ngợm thè lưỡi, ghé sát xuống bàn nhỏ giọng nói với A Trạch,

- Không phải, là thật.

A Trạch lắc đầu.

- Chỉ có tôi và một nữ sinh nữa còn sống trở về, còn một nam một nữ kia đều chết hết.

- Đây, xin cậu, bạn đồng hành đi cùng với cậu đã chết, làm sao cậu còn có thể bình tĩnh như vậy khi nói ra chuyện này.

Diệp Tiểu Manh cảm giác có chút choáng váng.

- Bây giờ tôi cũng hoài nghi, đến cùng thì cậu có phải là người bình thường hay không.

- Những người đó chẳng qua cũng chỉ là quen biết sơ qua trên mạng mà thôi, cũng không có thân thiết lắm. Trước kia cũng chưa từng gặp mặt, có thể xem như là người thường mới quen mà thôi. Lại không phải là bạn bè thân thiết, chết thì có cái gì để ngạc nhiên.

Bộ dáng của A Trạch làm như không có chuyện gì.

- Hơn nữa, so với chuyện sống chết của người bình thường thì bản thân tôi lại càng cảm thấy hứng thú đối với Quỷ Hồn hơn.

Diệp Tiểu Manh không biết nói gì. Vì sao mà những người ở bên cạnh mình đều là một đám gia hỏa không bình thường. Minh Diệu cũng vậy, chị Ada cũng thế, ngay cả A Trạch cũng không khác. Nàng đột nhiên cảm giác, tất cả những thứ ấy, coi như cũng phù hợp với lẽ thường, bản thân nàng là cái loại thể chất đặc thù, rất dễ dàng dính vào các sự kiện linh dị.

Trong túi A Trạch chợt có tiếng chuông. Nàng lấy điện thoại ra xem, lại là một dãy số không có tên.

- Này khỏe không.

A Trạch bắt máy điện thoại.

- Tôi là...Cái gì?...Được, tôi biết rồi...Được...

- Là ai gọi tới vậy? Bạn trai mới sao?

Diệp Tiểu Manh thấy A Trạch bỏ điện thoại xuống thì mở miệng hỏi.

- Không phải, là cảnh sát.

A Trạch lắc lắc đầu.

- Tin tức mới nhận được, nữ sinh trở về cùng tôi kia cũng đã chết. Ngay đêm hôm qua.

- Cái...Cái gì?

Diệp Tiểu Manh lại một lần nữa không nhận được mà lớn tiếng kêu lên.

- Làm sao lại như thế, không phải là hôm qua cậu mới trở về sao? Chẳng lẽ là con quỷ kia đi theo các cậu trở về sao? Làm sao bây giờ? Cậu có thể bị nguy hiểm hay không?

- Không biết.

A Trạch nở nụ cười.

- Có thể gặp nguy hiểm hay không tôi không biết, nhưng mà những chuyện này đối với tôi mà nói, thật là vô cùng thú vị.

Trần Tự Lực cố gắng lau mồ hôi. Tuy rằng bây giờ là mùa đông, cây cối ở phương bắc đầu đã trụi lủi, mọi người đều mặc áo bông thật dày. Nhưng mà ở trong một thị trấn nhỏ ở phương nam này, căn bản là không thấy được bóng dáng của mùa đông. Chỉ mặc có một cái áo đen mỏng, đi hết đoạn đường này trên người đã đổ không ít mồ hôi rồi.

- Nhanh một chút, đội trưởng, Cậu đi quá chậm.

Một cô bé đi ở phía trước quay đầu lại, hướng về phía Trần Tự Lực cười cười.

- Cậu là một người đàn ông, còn không đi nhanh bằng ba nữ sinh như tôi.

- Vô nghĩa, đồ đạc của các cậu đều để ở trên lưng của tôi, đương nhiên là các cậu có thể đi thoải mái rồi.

Trần Tự Lực khổ đến mức nói không nên người. Là người đàn ông duy nhất trong đội ngũ bốn người, tự nhiên là phải gánh vác trách nhiệm tương đối lớn. Mà từ khi hai nữ sinh kia đến, tự nhiên các nàng lại ném mấy cái túi của mình lên lưng của Trần Tự Lực, còn hai người bọn họ thì đi thay không, hết sức thoải mái.

- Sớm biết là như thế thì lúc thành lập đội ngũ đã tìm hai nam hai nữ. Ít nhất thì còn có thêm một người con trai có thể chia sẻ một ít với ta.

Trần Tự Lực nhỏ giọng than thở.

- Xem ra nhiều con gái cũng không phải là một chuyện tốt, con trai sẽ chết rất thảm.

Nhưng mà để cho hắn cảm thấy may mắn chính là, một người nữ sinh trong đoàn cũng không ném nốt túi lên lưng hắn. Có thể giảm bớt gánh nặng một chút. Lúc mọi người mới gặp nhau, thấy nữ sinh này lạnh lùng không thích nói chuyện. Cứ nghĩ là người này sẽ không hợp với mọi người, sẽ mang đến một chút phiền toái cho cả đoàn du lịch. Nhưng mà thật không ngờ, cô nữ sinh này là người duy nhất ở bên trong đội ngũ không cần chính mình quan tâm.

Trần Tự Lực gắng đi nhanh lên hai bước, vượt qua người nữ sinh duy nhất tự mang hành lý.

- A Trạch, đi chậm một chút, tôi còn phải vác nhiều lắm, không thể theo kịp tốc độ của các cậu.

Trần Tự Lực cảm giác bả vai của mình thật sự đau đớn.

- Cố gắng lên.

A Trạch nói ra một câu thiếu chút nữa khiến cho Trần Tự Lực nghẹn chết.

- Đây là hậu quả của việc háo sắc.

- Ách...Tôi chỉ bảo là đừng đi nhanh qua thôi.

Lời nói của Trần Tự Lực không được sự đồng tình, ngược lại còn bị A Trạch quở trách. Cô gái lạnh như băng kia cũng không thèm để ý đến Trần Tự Lực đang oán hận, cứ thế bước nhanh hơn.

Một hàng bốn người, một nam ba nữ. Toàn bộ mọi việc đều do Trần Tự Lực khởi xướng. Là quản lý của một diễn đàn trên mạng, Trần Tự Lực lợi dụng chức quyền nhỏ trong tay của mình để lập ra một kế hoạch đi đến phương nam du lịch. Theo như lời của hắn mà nói, đây không phải là một cuộc gặp mặt bên ngoài đơn giản, mà là một cuộc hành trình tìm kiếm mùa xuân.

Là một thanh niên đã đến tuổi thành hôn, áp lực của Trần Tự Lực rất lớn. Một đám bạn bè bên cạnh đều đã từng người một lập gia đình, chỉ còn lại một mình hắn cô đơn một mình. Một đoạn tình yêu duy nhất, cũng theo gió ra đi từ sau khi tốt nghiệp đại học. Chỉ còn lại một chút kỷ niệm mà thôi. Nhưng mà kết bạn ở trên mạng còn dễ dàng hơn ở ngoài hiện thực rất nhiều. Trần Tự Lực gần như sử dụng hết toàn bộ tích tụ để tạo thành cơ hội tìm kiếm tình yêu cho chính mình. Cho nên hắn mới lên mạng, tập hợp những nữ sinh nổi danh nhất trên diễn đàn của chính mình. Hai người đầu tiên chính là hai nữ sinh đi tuốt ở đằng trước kia. Nữ sinh có dáng người nóng bỏng thành thực tên là Ngô Thanh Thanh, đã đi làm rồi. Mà nữ sinh mang theo hơi thở thanh xuân kia, có cái tên trên mạng rất đặc thù. Là một nhóm các ký tự kỳ quái Trần Tự Lực xem mà không hiểu. Nghe nói nếu đổi thành tiếng Trung bình thường thì chính là ô mai đáng yêu. Nhưng mà cô bé này mới chỉ là học sinh trung học vừa tốt nghiệp mà thôi. Tên khai sinh là Dương Nhan. Mà nữ sinh khó tiếp cận nhất thì có cái tên đơn giản hơn. Tên là A Trạch, rốt cuộc tên thật là gì thì Trần Tự Lực cũng không biết. Dù sao thì trong lúc giới thiệu, nữ sinh kia cũng chỉ lạnh lùng thốt lên hai chữ A Trạch, sau đó thì tựa như khối băng vậy, không nói thêm gì nữa. Ba người này kì thật đều có một điểm giống nhau, đó là đều rất tự tin đối với tướng mạo của mình. Cho nên hình ảnh chân dung ở trên diễn đàn đều là dùng hình của mình. Dĩ nhiên là Trần Tự Lực dựa vào điểm này mới quyết định mời ba người tham gia vào hoạt động này. Hai người Ngô Thanh Thanh và Dương Nhan, một người trưởng thành, một người đáng yêu, ở trên diễn đàn tự nhiên là rất được hoan nghênh. Còn A Trạch, tuy rằng bình thường ít nói chuyện, cho dù là viết bài thì cũng đều lạnh như băng. Nhưng mà do mấy năm gần đây đang thịnh hành kiểu này, cho nên A Trạch cũng được không ít người ủng hộ. Trần Tự Lực cảm thấy nhiều loại hình cũng là nhiều thêm một phần cơ hội, nên cũng mời A Trạch.

Hắn là người quản lý của cả diễn đàn, tự nhiên là có thể dễ dàng nắm được thông tin của mọi người. Trần Tự Lực nói toạc mồm mép mới có thể mời được Dương Nhan và Ngô Thanh Thanh tham gia. Dương Nhan thì còn hơi tốt một chút, chỉ là một cô bé nhỏ nên dễ dàng bị đánh lừa. Còn Ngô Thanh Thanh thì Trần Tự Lực phải cố gắng nài nỉ tới ba ngày mới có thể làm nàng cảm động. Còn A Trạch thì Trần Tự Lực có chút đau đầu. Cô bé A Trạch này, nói dễ nghe một chút thì chính là không thích nói chuyện, lạnh như băng.

Nói khó nghe một chút thì chính là sinh ra đã khó gần. Trần Tự Lực vừa mới gửi một tin nhắn đi, không đến ba giây đồng hồ sau thì đã có hồi âm, chính là hai chữ không đi, một chút cơ hội cũng không có. Trần Tự Lực liên tục thuyết phục vài ngày, A Trạch trả lời luôn luôn là hai chữ không đi. Trần Tự Lực cũng có chút hoài nghi, liệu có phải là A Trạch để chế độ tự động trả lời hay không. Tuy rằng không còn cách nào khác nhưng Trần Tự Lực cũng không bỏ cuộc, bày ra đủ lý do để có thể hấp dẫn A Trạch, ngay cả chính hắn cũng không biết là mình đã làm thế nào mà A Trạch lại đột nhiên thấy hứng thú, trả lời lại một chữ, đi.

Ba người đều đã thuyết phục được, buổi tối Trần Tự Lực nằm mơ cũng đều nghĩ đến ôm ba mỹ nhân trong lòng, hưởng thụ cuộc sống thần tiên. Đáng tiếc, hiện thực tàn khốc lại phá vỡ giấc mộng của hắn.

Mỹ nhân thì đúng là mỹ nhân, nhưng mà còn cách mộng đẹp của hắn xa cả vạn dặm. Dương Nhan vừa nhìn thì liền biết đó là thuộc loại cô gái vừa lớn, thích làm nũng, bản tính của trẻ con vẫn còn trên người. Mà Ngô Thanh Thanh lại là tồn tại đáng sợ hơn. Nữ nhân này tùy tiện liếc mắt một cái là liền có thể để người ta cam tâm tình nguyện vì nàng mà vào sinh ra tử. Bản lĩnh đùa giỡn với suy nghĩ của đàn ông dương như đã tới mức xuất thần nhập hóa. A Trạch thì vẫn là A Trạch, vẫn là cô bé lạnh như băng. Từ khi đoàn du lịch của Trần Tự Lực bắt đầu, mỗi lần đều không thể nói qua ba câu đối với nàng. Mỗi lần hắn muốn nói chuyện gì với nàng đều bị nàng lạnh lùng cự tuyệt không một chút kỹ xảo.

Đoàn du lịch lần này, Trần Tự Lực đã được một cái giáo huấn. Càng là mỹ nhân thì lại càng đáng sợ. Màu sắc sắc sỡ thì đều là rắn độc, nữ nhân xinh đẹp thì so với rắn độc còn khủng bố hơn.

- Cuối cùng cũng tới.

Đi tới một khách sạn đã sớm đặt trước. Trần Tự Lực gần như đã sắp chết rồi. Hắn ném mấy cái túi trên vai xuống, không để ý đến hình tượng ngồi xổm ở ven đường. Sức lực trong cơ thể gần như là đã hết sạch, hắn cũng bất chấp biểu hiện trước mặt mỹ nữ.

- Làm sao mà lại đặt phòng ở loại địa phương này chứ?

Ngô Thanh Thanh nhìn khách sạn có chút cũ nát thì nhún mày.

- Ngay cả một sao cũng không có, có thể cho người ở sao?

Khách sạn ở thị trấn phương nam này không lớn. Nói là khách sạn, kỳ thật chỉ là một cái nhà dân mà thôi. Căn nhà xây hơi lớn một chút, đã đem mấy gian phòng bỏ không cải tạo lại thành phòng cho thuê.

- Đúng vậy, nơi này nhất định không có mạng inte, không thể lên mạng được, buổi tối tôi biết chơi cái gì đây.

Dương Nhan cũng ở một bên nói.

- Xin hai người, nơi này chẳng qua chỉ là một cái thị trấn nhỏ mà thôi, tôi biết đi đâu tìm khách sạn sa hoa cho các cô đây.

Trần Tự Lực có chút dở khóc dở cười.

- Khách sạn mấy sao cũng có, nhưng mà đều ở các thành phố lớn hoặc là các địa điểm du lịch. Là các cô nói cần tìm một địa phương im lặng tránh tiếng động ồn ào của thành phố mà.

- Quên đi, ở tạm một chút cũng được.

Ngô Thanh Thanh khoát tay.

- Ít nhất thì hoàn cảnh ở nơi này cũng không tệ lắm, có cầu nhỏ qua suối, im lặng vô cùng. Đã ở trong đô thị tràn đầy xi măng cốt thép trong thời gian quá dài rồi, ở trong này có lẽ sẽ thả lỏng được một chút.

- Như vậy tôi phải làm sao đây?

Dương Nhan vẫn còn có chút bất mãn.

- Vốn ta còn hẹn với bạn bè buổi tối sẽ cùng nói chuyện.

- Không được thì dùng di động đi.

Trần Tự Lực thở dài.

- Tuy rằng nơi này rất hẻo lánh, nhưng mà tín hiệu điện thoại thì vẫn phải có, tuy rằng chậm một chút, nhưng mà trò chuyện thì hẳn là không thành vấn đề.

A Trạch không để ý gì đến ba người đang tranh luận ở bên ngoài khách sạn. Đeo hành lý trên lưng đi vào trong khách sạn. Đối với nàng mà nói, dù là ở nơi nào thì cũng đều giống nhau, chỉ cần nhìn xem có thứ gì làm mình thấy hứng thú là tốt rồi.

170. Chương 173: Nam Nữ Dưới Ánh Trăng

A Trạch bấm vào cái chuông ở trước cái bàn tiếp tân trong khách sạn. Từ trong buồng đi ra một người phụ nữ trung niên, trên mặt mang theo nụ cười thân thiết.

- Tiểu cô nương, cô muốn ở trọ sao?

- Đúng, có một người con trai tên là Trần Tự Lực đã đặt trước rồi.

A Trạch gật gật đầu.

- Đặt trước rồi ?

Người phụ nữ trung niên kia nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ đầu một cái.

- Đúng rồi, đích thật là có chuyện như vậy. Thật đáng chết, tôi lại quên mất việc này. Các cô đặt trước bốn gian phòng đúng rồi ? Thật ngại quá, trước kia tôi lại quên mất chuyện này. Vốn là có bốn phòng, nhưng sau đó lại có một đôi vợ chồng đến thuê mất một gian, hiện tại chỉ còn lại ba gian phòng mà thôi. Thật sự là xin lỗi, các cậu xem có thể thu xếp được không ?

- Đưa cho tôi một cái chìa khóa phòng.

A Trạch vươn tay ra.

- Hai phòng còn lại để cho bọn họ tự sắp xếp đi.

Có lẽ cái loại thái độ khó gần này của A Trạch đã khiến cho bà chủ bị dọa. Bà ta liền ngậy ngốc đưa một cái chìa khóa phòng cho A Trạch. A Trạch cầm lấy cái chìa khóa, mang theo hành lý đi về phòng của mình.

Đợi cho đến khi Trần Tự Lực đã thuyết phục được hai đại tiểu thư bên ngoài xong, đưa các nàng vào bên trong khách sạn thì A Trạch đã sớm không thấy tăm hơi đâu.

- Cái gì? Không còn phòng?

Nghe được bà chủ nói như thế, hai vị đại tiểu thư đồng thời dùng ánh mắt oán hận nhìn Trần Tự Lực, khiến cho Trần Tự Lực thấy có chút đứng không yên.

A Trạch sớm đã tiến vào cướp được một phòng, mà hẳn lại là người con trai duy nhất ở trong đội ngũ, tự nhiên là không thể ở cùng một phòng với một nữ sinh được. Như vậy kết quả cuối cùng chính là hai vị đại tiểu thư này phải ở chung một phòng. Hai người này vừa mới công khai oán hận đối với cái khách sạn cũ nát này, không nghĩ tới sẽ xuất hiện sự tình như vậy, Trần Tự Lực cảm giác lần này đi du lịch thật sự là không thuận lợi.

- Cái này, bà chủ à.

Trần Tự Lực kéo bà chủ sang một bên.

- Không phải tôi đã nói với bà rồi sao, tôi muốn đặt bốn phòng. Bây giờ bà chỉ để lại có ba phòng, thật sự là làm tôi rất khó xử.

- Thật sự là rất xin lỗi.

Bà chủ xin lỗi nói.

- Vốn dĩ cái thị trấn nhỏ này của chúng tôi có rất ít người tới, nhưng mà không nghĩ tới lần này lại có nhiều người tới như vậy, là do tôi sơ sẩy. Nhưng mà các phòng khác cũng đã có người ở rồi, tôi cũng không thể đuổi người ta ra được.

- Không còn thừa một gian phòng nào nữa sao?

Trần Tự Lực thở dài.

- Hai vị này cũng không phải là người dễ nói chuyện, bắt hai người các nàng ở chung một phòng, chỉ sợ là không được.

- Vậy sao...

Bà chủ nghĩ nghĩ.

- Cậu vẫn là nói chuyện với hai nàng một chút đi, thật sự là không còn thừa phòng nào.

- Làm sao lại có thể như vậy chứ, rõ ràng là tôi đã đặt trước cơ mà.

Cảm nhận được ánh mắt oán hận của hai vị phía sau, Trần Tự Lực cũng có chút phát hỏa.

- Thiếu một phòng chúng tôi cũng không ở, tôi không tin là ở trong cả thị trấn này lại không có khách sạn nào có bốn phòng.

- Đừng, đừng, đừng.

Bà chủ nhìn thấy Trần Tự Lực mất hứng, liền vội vàng kéo hấn lại. Nếu hấn đi mất, như vậy thì việc làm ăn của khách sạn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Chuyện này là do ta không đúng, ta sẽ bồi thường cho cậu. Hay là như thế này đi, vì bồi thường cho các cậu, điểm tâm mỗi ngày ta sẽ không lấy tiền.

- Không phải chuyện tiền nong.

Trần Tự Lực cau mày.

- Là vấn đề không đủ phòng. Mấy nữ sinh này cũng không phải là dễ tính, muốn các nàng ở chung một phòng là không thể được.

Trần Tự Lực lại càng thêm hối hận vì trước khi đi không rủ thêm một người con trai. Nếu là có thêm một người con trai nữa, như vậy hai người con trai ở chung một phòng cũng không có vấn đề gì.

- Hay là bà thử liên hệ với người bạn nào đó cũng mở khách sạn xe,. Cũng không phải là chúng tôi không để cho bà cơ hội kiếm tiền.

- Đừng.

Bà chủ cắn môi, suy nghĩ một chút, dường như là đã hạ quyết tâm, dậm chân một cái.

- Bốn phòng thì bốn phòng, ta sẽ dọn cho các cậu.

- A! không phải bà đã nói chỉ còn thừa ba gian phòng sao? Sao bây giờ lại biến thành bốn gian rồi?

Trần Tự Lực có chút kỳ quái hỏi.

- Cái này...Hắc hắc...

Bà chủ cười có chút mất tự nhiên.

- Vốn là còn một cái nữa. Nhưng mà...Không quá thuận tiện để ở...Cho nên chúng tôi mới không cho thuê...

- Không thuận tiện? Làm sao vậy?

Trần Tự lập hỏi.

- Chuyện là sao? Hoàn cảnh không tốt sao? Không sao cả, tôi là một người đàn ông, không để ý đến mấy chuyện này, chỉ cần có thể an bài cho hai vị đại tiểu thư kia là được rồi.

- Cái này kì thật cũng không phải.

Bà chủ do dự trong chốc lát.

- Quên đi, các cậu cứ đi theo ta nhìn căn phòng này thì tốt hơn. Có thể ở được thì ở được, không được thì ta sẽ liên hệ một cái khách sạn khác cho các cậu.

- Chờ tôi một chút, tôi đi xem phòng với bà chủ.

Trần Tự Lực quay đầu hướng về hai vị đại tiểu thư nói.

- Rất nhanh sẽ trở về.

- Đi xem phòng làm gì? Không phải chỉ có ba gian phòng sao?

Dương Nhan bưng miệng hỏi.

- Tôi cũng không muốn hai người phải ở chung một phòng đâu.

- Không cần, bà chủ nói vẫn còn một gian phòng, vốn là không cho thuê. Nhưng mà vì bồi thường cho chúng ta, cho nên đặc biệt cho tôi đến xem một chút, nếu mà có thể ở được, vậy thì sẽ cho chúng ta thuê.

- Không cho thuê? Vì sao?

Ngô Thanh Thanh cau mày.

- Chẳng lẽ bình thường có người thuê cũng không cho sao?

- Có thể là kho hàng gì đó.

Dương Nhan tiếp lời nói.

- Nhưng mà tôi không ở kho hàng đâu.

- Không sao cả, tôi sẽ đi xem, nếu không có gì thì tôi sẽ ở chỗ đó.

Trần Tự Lực cười cười.

- Tôi là một người đàn ông, cũng sẽ không để ý nhiều như vậy.

Trần Tự Lực đi theo bà chủ nhà đi lên hành lang ở trên lầu hai khách sạn. Dương Nhan là một người không chịu ngồi yên cho nên cũng đi theo. Mà Ngô Thanh Thanh cảm thấy một mình mình chờ ở dưới này cũng không có chút thú vị, đành phải cùng đi lên.

Đi đến cuối hành lang, bà chủ đứng ở trước cửa một căn phòng, cúi đầu, dường như là đang lo lắng cái gì.

- Chính là gian phòng này sao?

Trần Tự Lực thật không có quá mực để ý. Chứng kiến bà chủ dùng bước, liền đưa tay đẩy cánh cửa phòng ra, lại thật không ngờ căn phòng này đang bị khóa. Không chỉ là ổ khóa ở trên cánh cửa, mà còn có cả một cái móc khóa khác ở bên ngoài căn phòng. Cái móc khóa này đã bị rỉ sét, dường như là rất lâu rồi không được mở ra.

- Như thế nào ở bên trên đó lại có nhiều khóa như vậy.

Trần Tự Lực nhúc nhích đầu.

- Cũng không phải là kho bạc của ngân hàng, dùng nhiều khóa như vậy làm gì?

- Nếu không...

Bà chủ cau mày.

- Quên đi, ta mở ra các cậu thử nhìn xem. Cảm thấy ở được thì ở, không ở được thì ta liên hệ khách sạn khác cho các cậu.

- Tiếp tục nữa thì còn phải đi đến nơi nào.

Trần Tự Lực trầm nghĩ trong lòng.

- Dù sao thì cũng không có khả năng bừa bãi hơn phòng của ta được.

Là một tên trạch nam, căn phòng của Trần Tự Lực gần như có thể coi là một cái bãi rác loại nhỏ. Có thể sống được ở bên trong hoàn cảnh đó, nhất định là một người không để ý đến vệ sinh. Trần Tự Lực đã quyết định chủ ý. Chỉ cần không phải từ phía đều có gió lùa thì hẳn sẽ ở.

Bà chủ lấy cái chìa khóa ở trong túi quần, mở cánh cửa ra.

Đẩy cánh cửa ra, ba người đều ngây ra một lúc. Nhìn vào cái móc khóa han rỉ ở ngoài cửa căn phòng kia, hẳn là thật lâu rồi chưa từng mở ra. Vốn tưởng rằng căn phòng sẽ tràn đầy mùi ẩm mốc. Nhưng mà trong không khí một chút mùi lạ cũng không có. Dường như so với bên ngoài thì còn tươi mát hơn. Trong không khí còn thoang thoảng mùi hương hoa nhài thơm ngát. Khiến ọi người cảm thấy thoải mái.

- Bà chủ, không phải bà nói là căn phòng này luôn không cho ai thuê sao?

Trên mặt Trần Tự Lực mang theo vẻ nghi hoặc.

- Vì sao vậy? Nơi này có ý nghĩa đặc thù sao?

Mặc dù không thấy căn phòng này có vấn đề gì, nhưng mà Trần Tự Lực cảm thấy được, chỉ sợ sẽ rất khó có thể tìm được gian phòng nào tốt hơn gian phòng này. Tuy rằng căn phòng này ở cuối hành lang, nhưng lại có ba cái cửa sổ mở ra ba phương hướng khác nhau. Bên trong căn phòng có ánh mặt trời chiếu vào, rất sáng sủa. Các đồ không xa có đặt một chiếc giường gỗ khắc hoa, mặt trên mặc dù là không có chăn đệm, nhưng mà lại làm cho người ta có cảm giác nằm trên đó nhất định là rất thoải mái. Một chiếc bàn gỗ đặt ở trung ương căn phòng, mà ở góc tường có đặt một cái tủ làm bằng gỗ. Ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy con sông nhỏ ở cách đó không xa, trên sông kia còn có một cây cầu đá cổ kính. Trần Tự Lực thề, hẳn chưa từng gặp qua căn phòng lớn như vậy ở bất kì khách sạn nào. Căn phòng này so với khách sạn năm sao còn thoải mái hơn. Giống như là ở trong một căn nhà cổ vậy.

- A! đẹp quá.

Dương Nhan bước nhanh vào trong, đặt mông ngồi lên cái tượng điêu khắc trên giường.

- Cái phòng này thật đẹp, cảnh sắc bên ngoài cũng không tệ.

- Ủ! Đúng là không tệ.

Ngô Thanh Thanh cũng gật đầu cười, quay đầu lại nhìn bà chủ.

- Tôi rất thích căn phòng này, tôi muốn.

- Nay, vì cái gì chứ, là tôi đi xem trước mà.

Dương Nhan ở trên giường nhảy dựng lên,

- Tôi muốn ở trong gian phòng này.

- Vậy thì sao, là tôi nói trước tiên mà.

Ngô Thanh Thanh hướng về phía Trần Tự Lực làm một cái chớp mắt vô cùng mê hoặc. Trần Tự Lực không khỏi sợ đến tun cả người, cảm giác không thoải mái truyền từ chân lên đến đầu.

- Đội trưởng, tôi muốn ở trong căn phòng này, anh đưa tôi cái chìa khóa có được không?

- Ồ...Được...Cô nói như thế nào thì sẽ là như vậy...

Trần Tự Lực nuốt nước miếng nói.

- Hừ, dùng mỹ nhân kế, vô liêm sỉ.

Dương Nhan hướng về phía Ngô Thanh Thanh làm một cái mặt quỷ.

Trong lúc hai người còn đang tranh luận xem căn phòng thuộc về ai thì Trần Tự Lực đã đi theo bà chủ xuống lầu, lấy thêm hai cái chìa khóa nữa. Mặc kệ cuối cùng là ai ở nơi này. Ít nhất thì vấn đề không đủ phòng đã được giải quyết, điều này khiến cho Trần Tự Lực có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Các cậu khẳng định là ở trong căn phòng này?

Bà chủ định đưa cái chìa khóa của căn phòng vừa rồi và hai cái chìa khóa khác cho Trần Tự Lực, trong lòng vẫn còn có chút do dự.

- Bà chủ, rốt cuộc là bà muốn nói gì, có phải là muốn đòi thêm tiền hay không?

Trần Tự Lực nhíu nhíu mày, bà chủ này nhiều lần do dự, hắn nhìn ở trong mắt thì cảm thấy dường như là không tình nguyện muốn cho bọn hắn thuê phòng.

- Vốn dĩ tôi đã đặt trước bốn phòng với bà, nhưng mà bà lại cho người ta thuê mất một gian. Đây chính là sở sẩy của bà. Không thể gỡ trò sau lưng chúng tôi được. Căn phòng kia không tệ, chúng tôi thuê, nhưng mà bà cũng không thể đòi thêm tiền được.

- Cũng không phải là vấn đề tiền.

Bà chủ trầm ngâm trong chốc lát rồi đưa cái chìa khóa cho Trần Tự Lực.

- Quên đi, không có việc gì.

- Thật sự là một người phụ nữ kỳ quái.

Trần Tự Lực vừa cầm cái chìa khóa vừa than thở.

- Đàn bà trong tuổi mãn kinh thật là phiền toái.

Cuối cùng thì vấn đề tranh giành phòng cũng kết thúc, vẫn là Ngô Thanh Thanh chiếm thượng phong. Nhìn thấy biểu tình tức giận kia của Dương Nhân, Trần Tự Lực cảm giác vừa rồi mình lựa chọn rời đi quả là sáng suốt. Ít nhất sẽ không bị kẹt giữa cuộc cãi vã của hai cô gái này.

- Cảm ơn, đội trưởng.

Ngô Thanh Thanh hướng về phía Trần Tự Lực lại làm một cái mị nhân nữa, khiến cho Trần Tự Lực lại choáng váng từ đầu đến chân, đi ra đóng cửa phòng lại.

Trần Tự Lực lảng lảng đi về gian phòng của mình. Khi đi qua phòng của Dương Nhân, thấy nàng đang hí hoáy với cái điện thoại màu trắng của mình. Dường như cô bé này mỗi ngày đều phải trêu chọc đám con trai ở trên mạng thì mới chịu được.

- A! Cô định đi đâu?

Chứng kiến A Trạch từ trong phòng của mình đi ra, Trần Tự Lực kỳ quái hỏi.

- Xung quanh.

A Trạch phun ra hai chữ, trả lời câu hỏi của Trần Tự Lực.

- Dọc đường đi đã mệt mỏi rồi, cứ nghỉ ngơi một chút trước đi.

Trần Tự Lực đã quen dần với loại phương thức trả lời này của A Trạch.

- Trời sắp tối rồi, đợi sáng mai chúng ta cùng nhau đi thăm xung quanh cũng được.

- Trước tiên anh cứ đi giải quyết vấn đề không đủ phòng đi đã.

A Trạch liếc mắt nhìn Trần Tự Lực một cái.

- Tôi làm việc tự có chừng mực.

- Chuyện tình thiếu phòng đã được giải quyết xong rồi.

Trần Tự Lực cảm giác nói chuyện với A Trạch tùy thời có thể làm đứt mạch máu não mất.

Bà chủ đã thu xếp lại rồi, chính mà một căn phòng ở cuối hành lang, Ngô Thanh Thanh đã ở đó rồi.

- Ồ?

A Trạch nở nụ cười.

- Vậy thì có trò hay để xem rồi.

- Hả? Trò hay gì cơ.

Trần Tự Lực cảm giác A Trạch hình như đang cười vui sướng khi người khác gặp họa.

- Chẳng lẽ anh không biết là khi ở khách sạn, không được ở phòng cuối hành lang sao?

A Trạch nhẹ giọng nói ở bên tai Trần Tự Lực.

- Thông thường ở loại địa phương này đều sẽ có những thứ không sạch sẽ.

- À? Ha ha ha.

Trần Tự Lực nở nụ cười,

- Không nghĩ tới cô cũng tin tưởng mấy chuyện này.

Khóe môi của A Trạch khẽ nhếch lên, không có nói thêm gì nữa, đi xuống dưới lầu. Trần Tự Lực chỉ nhìn thấy một cái bóng lưng yếu đuối.

- Chỉ cần không nói lời nào, vẫn còn là một cô gái khiến cho người ta cảm thấy không tệ.

Trần Tự Lực xoa nhẹ cái mũi.

- Nhưng mà vừa nói ra liền làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Thời gian dùng cơm buổi tối, A Trạch mới trở lại. Bốn người ngồi xung quanh cái bàn, chuẩn bị ăn cơm. Khách sạn tư nhân tự nhiên là không có đồ ăn quá phong phú. Toàn bộ đồ ăn đều là bà chủ tự mình đi mua rồi về chế biến. Tuy rằng chỉ là những món ăn bình thường. Nhưng mà sắc hương đều đủ, hương vị cũng rất không tồi. Chẳng qua là bởi vì sự việc tranh phòng buổi chiều mà Ngô Thanh Thanh và Dương Nhan vẫn còn chưa nói chuyện với nhau. A Trạch vốn đã nói rất ít rồi. Trần Tự Lực cảm giác trong không khí có chút ngột ngạt. Muốn nói cái gì đó, lại nghĩ không ra cái chủ đề gì hay. Bữa cơm này, Trần Tự Lực cũng không ăn được nhiều.

171. Chương 174: Nửa Đêm Kinh Hãi

Cơm nước xong, vốn dĩ Trần Tự Lực muốn đề nghị mọi người tụ hợp lại, cùng đánh bài, hay tán gẫu một chút để gắn kết tình cảm, nhưng mà ba nữ sinh đều nói không có hứng thú rồi tự mình trở về phòng. Trần Tự Lực cũng chỉ có thể bất đắc dĩ trở về phòng ngủ.

Ngô Thanh Thanh nằm ở trên giường, cầm một quyển sách trong tay. Phòng của Dương Nhan ở ngay sát vách. Cô bé này đang dùng sóng điện thoại để lên mạng, hơn nữa còn đang nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ có tiếng cười và tiếng nói chuyện vang từ bên kia sang khiến cho Ngô Thanh Thanh cảm thấy có chút phiền.

Tâm không an tĩnh được, tự nhiên cũng không đọc sách được. Ngô thanh mở cửa sổ ra, ngắm cảnh vật ở bên ngoài cửa sổ. Ban đêm trong thị trấn rất được, không có tiếng động ồn ã và những ánh đèn nên ông muốn màu muốn vẽ, lộ ra một sự yên lặng an nhàn.

Một nam một nữ dọc theo chiếc cầu đá nhỏ đi vào trong nữ quán. Nương theo bóng đêm, Ngô Thanh Thanh đánh giá hai người. Hai người kia hẳn là cặp vợ chồng đã chiếm căn phòng mà bọn hắn đặt trước.

Ngô Thanh Thanh tự cảm thấy mình cũng là mỹ nữ, bộ dáng cũng thực sự là xinh đẹp. Nhưng mà so với người đàn bà đang đi tới kia, vô luận là bộ dạng hay là dáng người đều hơn hẳn một tầng so với Ngô Thanh Thanh. Điều này không khỏi làm cho nàng cảm giác thấy có chút ghen tỵ. Mà người đàn ông kia thì lại

khác, dáng người thấp bé, bộ dáng có chút đáng khinh. Hai người này lại đi cùng với nhau, điều này làm nàng cảm thấy có chút không hài hòa.

Hai người kè vai nhau đi tới, người đàn ông kia còn thấp hơn người đàn bà kia một chút. Nhưng mà ở giữa hai người luôn có một chút khoảng cách. Dựa vào kinh nghiệm và cách nhìn người nhiều năm của Ngô Thanh Thanh thì hai người này không giống như là vợ chồng hoặc là tình nhân mà thật giống như là mỹ nữ cao ngạo và người theo đuổi đáng khinh.

- Có lẽ là một người giàu có, bao tiền cho tình nhân.

Ngô Thanh Thanh không khỏi ác nghĩ.

- Người đàn ông có tiền nhưng xấu xí, tiêu tiền để hưởng dụng thân thể mỹ nữ. Hai cái này đều cần thiết, loại chuyện này bây giờ đều rất bình thường,

Là một người con gái có bộ dáng xuất chúng. Ngày đầu tiên đi làm Ngô Thanh Thanh đã bị tên quản lý háo sắc để ý. Mấy năm trôi qua, mặc dù vẫn còn chưa thực sự bị chiếm cái tiện nghi gì, nhưng mà tâm đã từ từ thích nghi đối với loại chuyện này. Nhìn thấy người đàn bà kia, Ngô Thanh Thanh dường như liên tưởng đến chính mình. Có lẽ có một ngày, mình cũng sẽ bị một đồng tiền quật ngã, tùy ý cho cái tên béo mập như heo kia hoạt động ở trên thân thể mê người của mình.

Nghĩ đến đây, Ngô Thanh Thanh cảm giác tâm tình có chút buồn bực, dùng sức gõ vách tường một chút.

- Đừng có tiếp tục làm ồn nữa, bà buồn ngủ rồi.

Lớn tiếng cảnh báo Dương Nhan ở cách vách tường một tiếng, Ngô Thanh Thanh chui vào trong chăn.

Có lẽ là quen ngủ ở trên giường rồi, đêm nay Ngô Thanh Thanh ngủ cũng không ngon lắm. Không biết là tại sao, Ngô Thanh Thanh luôn có một loại cảm giác bị người ta theo dõi. Thật giống như là có người trốn ở trong một chỗ kín đáo nào đó, nhìn trộm Ngô Thanh Thanh đang ngủ ở trên giường, khiến cho nàng có cảm giác lông tóc cũng dựng đứng cả lên.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Ngô Thanh Thanh đột nhiên nghe thấy có thanh âm, là từ trong ngăn tủ vang lên. Cái thanh âm rất nhẹ, dường như là tiếng ma sát của gỗ vậy, nhưng mà ở trong đêm khuya thanh vắng, âm thanh này vang lên rất rõ ràng.

- Âm thanh gì vậy?

Ngô Thanh Thanh nằm ở trên giường, vẫn còn chưa mở mắt ra.

- Loại cảm giác này ở nông thôn thật đúng là khiến người ta không thể chịu được.

Không lâu sau, tiếng ma sát của mảnh gỗ đã dừng lại.

- Tác...Tác...Tác.

Tiếp theo là lại đến thanh âm của vải bông hay là quần áo gì đó cọ xát vào nhau.

- Không phải là có chuột chứ.

Ngô Thanh Thanh đột nhiên hiểu ra. Túi của mình vẫn để ở trong ngăn tủ kia. Nữ sinh ra khỏi nhà, những thứ mang theo tự nhiên là không ít. Vốn dĩ lúc ban ngày những thứ đồ đạc không cần thiết đều bỏ vào bên trong cái tủ quần áo. Khiến cho ba cái ngăn bên trên đều đã được bỏ đầy. Sau đó lại phát hiện cái ngăn tủ cuối cùng không thể mở ra được. Dường như là bị cái gì mắc kẹt lại. Ngô Thanh Thanh cũng không quá mức để ý. Dù sao thì những quần áo linh tinh kia nàng cũng không có tính toán để ở trong cái tủ không biết đã bao lâu rồi chưa có dùng đến kia. Ở trong đó mặc dù nàng đã tự mình lau qua, nhưng mà vẫn còn bẩn vô cùng. Ngô Thanh Thanh đã để một ít quần áo và đồ dùng chưa bỏ hết đặt ở trong túi hành lý của mình rồi lại ném vào ngăn tủ bên cạnh. Thanh âm này chính là từ cái ngăn tủ ấy truyền tới, chẳng lẽ có con chuột nào đang cắn túi hành lý của mình sao? Nếu để cho chuột cắn, như vậy thì quần áo bên trong cũng sẽ bị rách mất.

- Cứu mạng.

Ngô Thanh Thanh giật mình ngồi dậy, chạy ra khỏi phòng lớn tiếng kêu lên.

- Làm sao vậy, làm sao vậy?

Ba người trong đoàn du lịch đều bị tiếng hét kinh sợ của Ngô Thanh Thanh trong đêm khuya đánh thức. Vội vàng chạy đến căn phòng của Ngô Thanh Thanh xem có chuyện gì xảy ra.

- Chuyện gì vậy?

Người đi vào phòng đầu tiên chính là Dương Nhan. Cô bé này dùng máy tính lên mạng nói chuyện phiếm với bạn cho tới tận đêm khuya, nằm ngủ cũng chưa được bao lâu thì đã bị tiếng kêu kinh hãi của Ngô Thanh Thanh làm cho tỉnh giấc.

- Có con chuột, ở chỗ đó có con chuột.

Ngô Thanh Thanh chỉ vào cái túi hành lý ở góc nhà lớn tiếng kêu lên.

- A! Có chuột.

Vừa nghe thấy như vậy, Dương Nhan sợ tới mức mạnh mẽ lui về phía sau.

- Tôi sợ nhất thứ này.

- Hơn nửa đêm rồi, hai người các cô ầm ĩ cái gì vậy.

Trần Tự Lực xoa xoa đôi mắt vẫn còn đang ngái ngủ, đi vào trong phòng của Ngô Thanh Thanh.

- Có còn để cho người ta ngủ hay không, ngày mai còn phải dậy sớm đấy.

- Có con chuột, có con chuột.

Hai người Ngô Thanh Thanh và Dương Nhan đồng thời bắt lấy cánh tay của Trần Tự Lực.

- Nhanh đi bắt nó đi.

- Con...Con chuột...

Trần Tự Lực vừa mới đi vào phòng của Ngô Thanh Thanh nghe thấy những lời này thì cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

- Ở...Ở đâu?

- Đang ở bên đó, tôi vừa nghe thấy bên đó có tiếng động.

Ngô Thanh Thanh chỉ vào cái tủ trong góc, nàng và Dương Nhan cùng nhau đứng ở phía sau Trần Tự Lập.

- Anh là đàn ông, nhanh chóng bắt con chuột kia đi, mặc kệ là dùng phương pháp gì.

- Ồ...

Tuy rằng ngoài miệng Trần Tự Lập có nói như vậy, nhưng mà chân lại lui về phía sau hai bước.

- Anh làm gì thế, còn không đi bắt nó đi.

Dương Nhan ở phía sau đẩy Trần Tự Lập lên.

- Đây...Đây...

Trần Tự Lực cười có chút miễn cưỡng.

- Nếu là con gián thì tôi cũng không sợ, nhưng mà là con chuột thì...

-Ồn ào cái gì.

Một cái thanh âm lạnh như băng từ phía sau ba người truyền đến.

- A Trạch, phòng có con chuột, phải làm sao bây giờ.

Ngô Thanh Thanh vội vàng nói.

- Tôi cũng không dám ngủ ở trong phòng này đâu.

- Con chuột?

A Trạch nhú mày, đi theo phương hướng mà Ngô Thanh Thanh chỉ, đến chỗ cái túi ở trong góc.

- Ở chỗ này sao?

- Ủ, tôi nghe thấy thanh âm, chính là vọng đến từ chỗ đấy.

Ngô Thanh Thanh gật gật đầu.

- Có chuột sao?

A Trạch không thèm để ý cầm cái túi lên.

- Cái gì cũng không có.

- A! kỳ quái, rõ ràng là tôi nghe thấy có tiếng động mà.

Ngô Thanh nơm nớp lo sợ đi tới.

- Chạy mất rồi sao?

- Thật vô dụng, một người đàn ông còn sợ con chuột.

Cảnh báo được giải trừ, trước tiên là Dương Nhan lên tiếng xem thường Trần Tự Lực.

- Đây...

Trần Tự Lực vốn định biện minh cho chính mình, tuy nhiên lại không nói lên lời.

- Không có chuột.

A Trạch buông cái túi xuống.

- Cái gì cũng không có.

- Nhưng mà rõ ràng tôi đã nghe thấy có tiếng động mà,

Ngô Thanh cau mày nói.

- Nhất định là nó chui vào trong góc nào, ẩn nấp đi rồi. Tôi cũng không dám ngủ ở trong phòng này nữa.

Ngô Thanh Thanh nhìn Dương Nhan, lại nhìn A Trạch, cuối cùng là dừng ánh mắt đặt ở trên người Trần Tự Lập.

- Hai người chúng ta đổi phòng.

Ngô Thanh Thanh cầm lấy cái cốc ở trên giường.

- Tại sao lại là tôi?

Vẻ mặt của Trần Tự Lập khổ sở vô cùng.

- Tôi cũng sợ chuột.

- Ai bảo anh là đàn ông.

Ngô Thanh Thanh không để ý đến phản bác của Trần Tự Lập. Cầm chặn lới Trần Tự Lập đi sang phòng của hắn. Chỉ trong thời gian không lâu sau, liền chứng kiến Trần Tự Lập về mặt khổ sở mang theo chán mèn của mình đi ra.

- Thật vô dụng, một người đàn ông còn sợ con chuột.

Dương Nhan khinh thường lay động cái đầu của mình một chút, cũng trở về phòng của mình.

Ô ô ô...

Trần Tự Lập bây giờ cảm thấy khổ không nói lên lời. Là thanh viên nam giới duy nhất ở trong đội ngũ, lại là trưởng nhóm nên đã biết được cảm giác bị áp bức.

- Yên tâm đi, trong phòng hẳn là không có chuột.

A Trạch vỗ vỗ bả vai Trần Tự Lực.

- Tôi đã nhìn qua xung quanh rồi, cũng không có dấu hiệu hoạt động của chuột.

- A Trạch, cô thật là tốt.

Trần Tự Lực vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng mà câu nói tiếp theo của A Trạch lại khiến cho hắn hôn mê bất tỉnh.

- Không phải tôi đã nói cho anh biết rồi sao? Thông thường căn phòng cuối cùng của hành lang ở trong khách sạn đều sẽ có những thứ gì đó không sạch sẽ. Có mấy thứ này ở trong phòng chắc chắn là sẽ không có chuột.

A Trạch hướng về Trần Tự Lực khẳng định chắc chắn.

Trần Tự Lực run sợ trong lòng nằm lên trên giường. Không biết có phải vì nỗi sợ hãi đối với quỷ thần chiến thắng cảm giác với con chuột không hay là vì ban ngày thật sự đã quá mệt mỏi. Nằm xuống không bao lâu, Trần Tự Lập liền lăn ra ngủ.

Trên đường A Trạch trở về phòng của mình, trước mặt là một cánh cửa phòng mở ra một cái khe nhỏ. Nơi này hẳn là căn phòng của đôi vợ chồng kia. A Trạch nhìn vào bên trong cái khe cửa kia thì thấy được một khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp.

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Nữ nhân kia mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo một tia bất mãn.

- Không có việc gì.

A Trạch cũng không biết là tại sao, cảm giác cô gái trước mặt này rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ được là đã gặp ở chỗ nào rồi.

- Không có việc gì thì buổi tối cũng đừng có gào lên như vậy chứ.

Cô gái kia đóng mạnh cửa phòng lại.

Đã từng gặp ở đâu vậy?

A Trạch cau mày suy nghĩ cả nửa này.

Kỳ quái, loại cảm giác quen thuộc không hiểu ra sao này là từ đâu tới ?

Tác tác tác tác.

Thanh âm ma sát của quần áo lại từ trong góc căn phòng vang lên. Âm thanh này rất nhỏ, nhưng mà tiếng ngáy của Trần Tự Lập đã lấn áp thanh âm này. Cũng không mang đến bất kỳ ảnh hưởng nào đối với giấc ngủ của hắn. Ai cũng không có phát hiện, cái ngăn tủ không mở ra được ở dưới cùng kia, không biết từ khi nào đã lộ ra một cái khe hở tinh tế.

Sáng hôm sau, A Trạch thức dậy rất sớm. Đối với nàng mà nói, lãng phí thời gian cho chuyện ngủ là một loại chuyện tình xa xỉ. Hôm qua nàng đi vào trong thị trấn đã nghe được không ít tin tức. Đối với vụ án cô gái ở thôn làng phía tây thị trấn mất tích mười năm này, nàng rất có hứng thú, Nàng quyết định hôn nay liền đi đến thôn làng của người thiếu nữ kia. Trước tiên thì đến nhà cô gái kia xem một chút. Xem có thể phát hiện manh mối nào liên hệ giữa vụ án này và sự kiện linh dị hay không.

Cửa phòng vừa mở ra, A Trạch lại đối mặt với cô gái ở căn phòng đối diện kia. Cô gái kia chỉ là lặng đi một chút, sau đó là mặt không đổi sắc bước đi.

A Trạch đột nhiên cảm giác đầu óc có một đạo linh quang hiện nên. Bởi vì hôm qua đêm đã khuya, ngọn đèn không sáng lắm, hơn nữa chỉ có thể thấy một chút khuôn mặt nên tuy rằng A Trạch cảm giác thấy cô gái này có chút quen thuộc, nhưng mà cũng không biết là quen thuộc ở chỗ nào. Nhưng mà vừa rồi mặt đối mặt, đột nhiên ở trong đầu của A Trạch liền nhớ lại một người.

Cô gái kia hôm nay đi ra ngoài, đại khái là bởi vì tiện lợi, nàng liền buộc mái tóc ở sau gáy, chính là mái tóc đuôi ngựa đơn giản. Nhưng mà kiểu tóc này lại khiến A Trạch nghĩ ra. Bộ dáng của cô gái này và Diệp Tiểu Manh rất giống nhau. Tuy rằng khí chất và dáng người khác nhau rất lớn, nhưng mà khuôn mặt, còn có đôi mắt, miệng. Thật sự là cực kỳ giống Diệp Tiểu Manh.

Trên thế giới này, người giống người cũng có không ít. Nhưng mà cực kỳ giống nhau như thế thì thật là hiếm thấy. A Trạch nghĩ nghĩ, nếu mà Diệp Tiểu Manh có thể thấy được cô gái này thì tốt rồi. A Trạch rất muốn chứng kiến biểu tình kinh ngạc ở trên mặt Diệp Tiểu Manh.

A Trạch đi xuống lầu, thấy người đàn bà kia đi cùng với một người đàn ông có dáng người còn thấp hơn nàng. Tuy rằng không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng mà A Trạch lại có thể cảm giác được một cỗ khinh thường từ trên người nam nhân kia. Đây chính là một tên đàn ông đáng khinh bỉ thượng hạng. Người có thể nhìn bóng dáng liền cảm nhận được một cỗ khí chất đáng khinh bỉ như thế cũng không nhiều.

- A, cô bé dậy thật là sớm.

Bà chủ từ trong buồng đi ra, đôi mắt có chút đen, dường như là ngủ không được ngon giấc.

- Tối hôm qua có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không. Ta nghe thấy tiếng thét chói tai của một cô nữ sinh. Khiến cho ta sợ tới mức cả đêm ngủ không ngon giấc.

- Không có việc gì.

A Trạch chỉ vào bóng dáng một nam một nữ đã đi khá xa kia.

- Hai người kia là ai vậy?

- A, cô nói hai người bọn họ à.

Bà chủ nói với A Trạch.

- Đó chính là một đôi vợ chồng đã đến ở trước các cô vài ngày. Cô dùng thấy bộ dáng của người đàn ông kia lấm la lấm lét. Hắn lại có một người vợ vô cùng xinh đẹp nhé. Người đàn ông này thật đúng là có phúc khí tốt. Nhưng mà cô gái kia dường như không quá ưa thích người đàn ông kia. Chồng xấu vợ đẹp, đàn ông tự nhiên là không thể có được sắc mặt quá tốt rồi. Đêm qua thật sự là không có việc gì chứ ?

- Cũng không có chuyện gì.

A Trạch tiếp tục hỏi.

- Ngày hôm qua tại sao lại không thấy hai người bọn họ?

- Hai người bọn họ chính là như vậy.

Bà chủ giải thích nói.

172. Chương 175: Oan Ưc

- Mỗi sáng sớm liền đi ra ngoài, không biết là đi đâu, đến tận đêm khuya mới trở về, ngày hôm qua lúc bọn họ trở về thì các cô đã đi ngủ rồi. Tối hôm qua...

Có lẽ là du khách bình thường. A Trạch cũng không có để việc này ở trong lòng, không đợi bà chủ nói xong, nàng cũng rời khỏi khách sạn.

- Không có chuyện gì, hẳn là không có chuyện gì...

Bà chủ đứng một mình ở nơi đó, thì thào tự nói!

Ba người Trần Tự Lực, Ngô Thanh và Dương Nhan ngồi ở trước bàn ăn cơm. Trên mặt bàn bày những món điểm tâm mà bà chủ đã nấu. Đối với người phương bắc mà nói, một bàn ăn này nhìn qua thì tinh xảo đẹp

đề, nhưng mà lại có chút hơi ít. Trần Tự Lực phồng chùng, chính mình ít nhất cũng phải ăn ba cái bàn ăn như vậy mới có thể ăn no được tám phần.

- Tối hôm qua ngủ thế nào?

Về mặt của bà chủ có chút mắt tự nhiên nhìn Ngô Thanh Thanh.

- Đêm qua ta có nghe thấy tiếng hét chói tai của cậu. Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Khách sạn này của bà có chuột.

Không nói đến thì thôi, vừa nói đến Ngô Thanh Thanh lại cảm thấy tức.

- Nửa đêm hôm qua tôi nghe thấy có tiếng chuột, khiến cho tôi sợ gần chết.

- A! Có chuột?

Bà chủ có chút kinh ngạc.

- Sao lại như vậy? Không nói tới việc gian phòng của cô là ở lầu hai, chuột không thể đi lên được, mà ngay cả phòng của ta ở lầu một cũng không có chuột? Khách sạn này của chúng tôi nổi danh sạch sẽ, cho tới bây giờ cũng chưa từng có chuột gián linh tinh gì đó tồn tại.

- Làm sao tôi biết được.

Ngô Thanh Thanh thở phì phì trừng mắt nhìn Trần Tự Lực đang hung hăng nhét đồ ăn vào trong miệng.

- Nhưng mà tôi nghe thấy có thanh âm rất rõ ràng mà.

- Kì quái, cái này thật sự là kì quái.

Bà chủ vừa cau mày vừa than thở đi sang một bên.

- Nơi này của chúng tôi nhiều năm qua cũng chưa từng thấy có chuột xuất hiện, như thế nào lại...

- Anh không có động chạm gì vào đồ đạc của tôi đấy chứ?

Ngô Thanh đánh vào tay của Trần Tự Lực một cái, giành lấy đồ ăn ở trong tay hắn.

- Đêm qua quá muộn, tôi chưa kịp thu dọn đồ đạc. Quần áo của tôi vẫn còn để ở bên trong phòng.

- Không có, không có.

Trần Tự Lực vội vàng lắc đầu.

- Ngày hôm qua tôi quá mệt mỏi, trở lại phòng không được mấy phút thì đã ngủ rồi, cái gì cũng không động vào.

- Vậy là tốt rồi, nếu như bị tôi phát hiện ra anh...Hừ hừ...

Ngô Thanh Thanh híp mắt nhìn Trần Tự Lập. Trần Tự Lập có cảm giác mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống.

- Đây là sát khí...Thật là khủng khiếp... Trong hành lý của cô gái này, nhất định là có cái gì đó đen tối.

Dương Nhan không để ý đến hai người này. Ngày hôm qua đi ngủ quá muộn, bây giờ nàng vẫn còn có chút chưa tỉnh táo. Vừa mơ màng nuốt đồ ăn vào miệng một cách máy móc.

- A, đúng rồi, A Trạch đi đâu rồi?

Mãi đến khi cơm nước xong, Trần Tự Lực mới phát hiện trong đội ngũ hình như thiếu một người.

- Cô bé đi cùng với các cậu đó sao?

Bà chủ vừa nhanh nhẹn thu dọn vừa hồi đáp.

- Nàng đã đi ra ngoài từ rất sớm rồi, so với tôi thì nàng còn dậy sớm hơn.

- A! Sáng sớm đã đi ra ngoài? Vẫn đang muốn rủ cùng vào thị trấn đi shopping.

- Quần nàg làm gì, tự chúng ta đi cũng được.

Dường như là Ngô Thanh Thanh có chút không vừa mắt với A Trạch. Nữ nhân xinh đẹp luôn luôn cạnh tranh nhau ở trong ý thức. Huống chi cái bộ lạnh như băng của A Trạch kia gần như đã nói rõ ràng so với Ngô Thanh Thanh nàg còn xinh đẹp hơn nhiều lắm. Về phần Dương Nhan... Là một cô bé có chút dấu hiệu thiếu nã. Đường như là đối với Ngô Thanh Thanh không tạo thành uy hiếp gì cả.

- Quên đi, chúng ta cũng không quần nàg.

Trần Tự Lập gật gật đầu, đối với cái bộ dạng tùy thời có thể khiến cho người ta ghen chết của A Trạch, hẳn cũng có chút ưu sầu.

- Mọi người trở về thay quần áo xong thì đứng ở ngoài cửa tập hợp. Chúng ta cùng vào thị trấn shopping. Tôi nghe nói ở phía tây có một ngôi chùa cổ. Tuy rằng không nổi tiếng nhưng mà rất thiêng, chúng ta nên đến đó xem một chút.

- Tôi đi thu thập quần áo và đồ đạc của tôi đã, anh cũng đừng có đi lên.

Ngô Thanh Thanh đứng dậy, liếc mắt nhìn Trần Tự Lực một cái.

- Đồ dùng của phụ nữ, không cho phép đàn ông các anh nhìn.

- Không nhìn là không nhìn...

Trần Tự Lực nhỏ giọng than thở.

- Đàn ông chỉ thích nhìn phụ nữ lột quần áo trên người xuống, nhìn không thì có cái gì chứ.

A!

Ngô Thanh Thanh đi lên chưa được bao lâu, đột nhiên từ trên lầu lại truyền đến một tiếng thét chói tai.

Một tiếng thét chói tai này gần như có thể so sánh với cao âm của toàn bộ nữ nhân trên đời. So với tiếng kêu khi nhìn thấy chuột hôm qua thì còn khủng bố hơn. Trần Tự Lực và Dương Nhan không biết có chuyện gì xảy ra liền chạy nhanh lên lầu.

- Làm sao vậy, làm sao vậy?

Trần Tự Lực và Dương Nhan chạy tới căn phòng ở cuối hành lang, liền chứng kiến Ngô Thanh Thanh mặt mày đỏ lựng, cầm cái túi đứng ở cửa.

Ba!

Trần Tự Lực ăn một cái tát vang dội, khiến cho hắn hoa mắt chóng mặt.

- Biến thái.

Ngô Thanh Thanh cầm đồ đạc của nàg, chạy nhanh trở về phòng.

Dương Nhan không hiểu chuyện gì xảy ra. Nàg nhìn Trần Tự Lực vẫn còn đang duy trì cái tư thế bị đánh rồi lại nhìn Ngô Thanh Thanh đang chạy về phòng, nhún nhún vai. Cũng chạy về phòng của Ngô Thanh Thanh, đi hỏi rốt cuộc sao lại như vậy.

- Là... Vì cái gì...

Trần Tự Lực ngậy người tới gần mười phút mới chậm rãi khôi phục ý thức.

- Sao có thể tùy tiện đánh người như thế...

Trần Tự Lực mang theo khuôn mặt có chút sùng đồ đợi ở dưới lầu chừng một giờ, mới nhìn thấy Ngô Thanh Thanh và Dương Nhan chậm rãi đi xuống.

- Cuối cùng cũng đi xuống rồi.

Trần Tự Lực nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiến lên nghênh đón.

- Hai người các cô xuống chậm vậy.

- Hừ, biến thái.

Hai người ném cho Trần Tự Lập một cái liếc mắt, rồi đi.

- Này, chờ tôi một chút.

Mặc dù Trần Tự Lực có chút không hiểu được, nhưng mà vẫn đi theo phía sau ra cửa.

Ngôi chùa tuy rằng không lớn, nhưng mà hương khói cũng không tẻ lắm, có không ít thiện nam tín nữ trong thị trấn đến dâng hương. Đặc biệt là Tổng Tử Quan Âm ở trong chùa, ở bên trong có không ít thiếu phụ thấp hương quỳ lạy, cực kỳ thành kính.

Mặc dù đối với quỷ thần cũng không phải rất tin tưởng, nhưng mà thà rằng ôm một tia hy vọng còn hơn là không có gì. Ba người vẫn mua mỗi người một nén nhang.

Trong lúc dâng hương, Trần Tự Lực kéo Ngô Thanh Thanh sang một bên, nhỏ giọng nói:

- Này Thanh Thanh, tôi không có trêu chọc cô, làm sao cô lại vợ đũa cả nắm đánh tôi một bạt tai vậy.

- Anh đã làm gì thì trong lòng anh tự biết.

Ngô Thanh Thanh vùng tay thoát ra khỏi cánh tay của Trần Tự Lực, nhanh chóng rời khỏi, chỉ ném ra hai chữ: “Biến thái”.

A!

Trần Tự Lực thống khổ gãi đầu.

- Rốt cuộc là làm sao vậy, ta đã làm sai chuyện gì chứ?

Trần Tự Lực nhớ tới Dương Nhan cũng đi theo Ngô Thanh Thanh vào phòng của nàng, nói không chừng Dương Nhan sẽ biết được gì đó, đợi cho đến khi Dương Nhan đi đến, Trần Tự Lực liền kéo nàng sang một bên.

- Tiểu Nhan, tôi hỏi cô chuyện này, rốt cuộc là Thanh Thanh làm sao vậy? Vì sao lại tức giận như vậy?

- Sao có thể không tức giận?

Dương Nhan giống như là nghe được cái chuyện gì không thể tin được, há to miệng cười,

- Không phải tôi đã nói với anh, đã làm ra một số việc rồi, nhưng mà khi kết thúc công tác thì nhất định phải làm cho tốt sao.

- Cái gì kết thúc công tác.

Trần Tự Lực càng nghe càng hồ đồ.

- Rốt cuộc thì vì sao tôi lại chọc giận nàng chứ.

- Tuy rằng anh sáng bóng sạch sẽ, nhưng mà cái vẻ ngoài này không lừa được người khác.

Dương Nhan hừ một tiếng.

- Anh cho là anh cầm áo trong của chị Thanh Thanh rồi làm cái loại chuyện xấu xa này xong rồi lau sạch sẽ là được sao? Quá ngây thơ rồi, mùi hương của cái thứ kia dù có làm như thế nào cũng không xóa đi được.

- Cái gì áo trong, cái gì chuyện xấu xa, làm sao mà một câu tôi cũng nghe không hiểu vậy.

Trần Tự Lực càng nghe càng hồ đồ.

- Còn không thừa nhận, áo trong của chị Thanh Thanh đều đặt ở trong túi, mà cái túi đều để ở trong phòng của anh, không phải anh thì còn có thể là ai?

Dương Nhan khinh bỉ nhìn Trần Tự Lực một cái.

- Đừng cho là tôi còn nhỏ nên cái gì cũng đều không hiểu. Nói cho anh biết, ta quan hệ với đàn ông nhiều lắm, cái mùi khai này cách xa mười bước ta cũng có thể ngửi thấy được.

A??????

- Sơ suất quá.

Dương Nhan vỗ vỗ bả vai của Trần Tự Lực.

- Phụ nữ rất mẫn cảm đối với loại hương vị này, lần sau nếu anh muốn làm loại chuyện này, phải nhớ xử lý cho tốt, mùi cũng phải xóa đi.

Nói xong câu đó, Dương Nhan để cho Trần Tự Lực đứng sững sờ tại chỗ rồi đi mất. Còn lại một mình Trần Tự Lực thì đứng ở trước cửa miếu, trợn mắt há hốc mồm.

- Phạt tổ mình giám, tôi thật là oan uổng mà.

Trần Tự Lực quỳ gối ở cửa miếu, khóc không ra nước mắt.

Trên đường đi vào thị trấn, rất rõ ràng Ngô Thanh Thanh có oán niệm tương đối lớn với Trần Tự Lực, mà Trần Tự Lực thì vô duyên vô cớ bị oan ức, về mặt vô tội. Hắn muốn giải thích với Ngô Thanh Thanh, nhưng mà lại không biết mở mồm như thế nào. Việc này vốn không phải là mình làm, nếu trực tiếp đi giải thích, như vậy không phải tương đương với thừa nhận là mình làm sao? Lại nói tiếp dù cho hắn có muốn tiến đến gần thì Ngô Thanh Thanh cũng không để ý đến hắn. Thấy hắn đi đến thì liền kéo Dương Nhan đi sang một bên, thật giống như là trên người Trần Tự Lực có bệnh tật gì vậy.

- Hỗ trợ giúp tôi, tìm cho tôi một cơ hội giảng hòa.

Trần Tự Lực tìm một cơ hội, kéo Dương Nhan sang một bên, nhỏ giọng nói.

- Thật sự là chuyện kia tôi không có làm. Bên trong khẳng định là có cái gì đó hiểu lầm. Giúp tôi nói vài lời với Thanh Thanh được không.

- Tôi có thể được ưu đãi gì?

Dương Nhan vươn tay ra.

- Chuyện tình không có ưu đãi thì tôi mặc kệ.

- Đều là người cùng một đoàn, biến thành như vậy cũng không tốt. Coi như cô giúp tôi một chút, sau này có cơ hội tôi sẽ báo đáp.

Trần Tự Lực cười cười nói.

- Không được, tôi không tin vào mấy lời hứa linh tinh, tôi chỉ tin tưởng vào tiền thôi.

Dương Nhan khinh thường nói với Trần Tự Lực.

- Chắc giá, hai trăm đồng, không được mặc cả.

- Cô nói cô còn nhỏ mà sao lại thực tế như vậy chứ?

Không đợi Trần Tự Lực nói xong, Dương Nhan liền quay đầu rời đi, Trần Tự Lực không còn cách nào khác, chỉ biết giữ nằng lại.

- Đây, hai trăm đồng.

Trần Tự Lực cảm giác hôm trước ra cửa không xem ngày, nhất định là đã sai lầm đi vào ngày không nên xuất hành rồi.

Dương Nhan quơ quơ hai tờ tiền đồ rực ở trong tay, soi dưới ánh mặt trời, rồi vỗ vỗ ngực.

- Tiền đã nằm trong tay của tôi, nhưng mà tôi còn có một điều kiện.

- Không phải là muốn lên giá đó chứ.

Trần Tự Lực lui về phía sau mấy bước, bưng kín miệng túi của mình.

- Không phải đã thỏa thuận là hai trăm đồng sao?

- Không phải tặng thêm tiền, nhìn cái bộ dạng keo kiệt của anh kia.

Dương Nhan khinh thường nhìn Trần Tự Lực một cái.

- Đêm qua thực sự anh không thấy có con chuột nào sao?

- Chuột? Không có.

Trần Tự Lực nghĩ nghĩ.

- Tôi ngũ rất ngon, làm gì có con chuột nào, nhất định là Thanh Thanh ngủ mơ thôi. Tôi cũng sợ chuột, lúc tìm hiểu thông tin khách sạn ở trên mạng tôi đã đặc biệt chú ý. Khách sạn này tuyệt đối không có chuột bọ gì cả. Nghe nói là khách sạn này có phương pháp đặc thù, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy có gián chuột bao giờ. Thậm chí cả đến mùa hè ngay cả ruồi muỗi cũng không có, thực kỳ lạ.

- Tôi cũng đoán thế, nhất định là chị Thanh Thanh mơ thấy ác mộng.

Dương Nhan gật gật đầu.

- Tôi cũng đã xem qua thông tin trên mạng về khách sạn này. Rất nhiều người đều nói nơi này rất sạch sẽ, ngay cả côn trùng bình thường cũng đều không có.

- Đúng vậy, nhất định là mấy ngày nay tinh thần của Thanh Thanh có chút vấn đề. Đầu tiên là hoài nghi có chuột, sau đó là lại đổ oan cho tôi.

Trần Tự Lực thở dài.

- Nhưng mà cô hỏi cái này để làm gì chứ?

- Gian phòng kia vốn dĩ tôi cũng thích, nhưng mà lại bị chị Thanh Thanh giành mất.

Dương Nhan cười hắc hắc hai tiếng.

- Quyết định như vậy đi, hai người chúng ta đổi phòng. Gian phòng kia của tôi qua nhỏ, anh sang phòng tôi ngủ đi.

- Việc này sao...Tôi cũng không có ý kiến gì.

Trần Tự Lực gật gật đầu. Đối với việc gian phòng của mình như thế nào, thật ra hẳn cũng không để ý.

Cái hình ảnh chân dung trong phần mềm nói chuyện trên máy tính không ngừng chớp động. Dương Nhan mặc đồ ngủ nằm ở trong chăn, hai tay không ngừng múa lên ở trên bàn phím.

Tuy rằng tuổi không lớn, nhưng mà đã là ma già lẩn lộn trên thế giới ảo nhiều năm. Dương Nhan biết dùng phương thức đơn giản nhất như thế nào để đùa bỡn đám đàn ông háo sắc trên mạng khiến cho bọn họ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Đúng vậy, là một đám đàn ông háo sắc. Trên máy tính của Dương Nhan mở ra vô số cửa sổ, không ngừng nói chuyện với từng người đàn ông khác nhau. Không ngừng đánh chữ, nhớ kỹ lời nói của từng người, rồi lại trả lời lại. Dường như đối với người thường thì đó là một chuyện vô cùng nhúc nhích, nhưng mà Dương Nhan làm lại rất thuận buồm xuôi gió, hơn nữa nàng còn cảm thấy rất vui vẻ.

Cái loa ở bên phải nhấp nháy, Dương Nhan biết đây lại là một con mồi mới nữa. Nàng coi như không có gì cả, không để ý gì đến người bạn mới gia nhập này. Đối với mỹ nữ mà nói thì chờ đợi người ta bắt chuyện mới đúng. Chủ động nhảy vào nói chuyện không phải là phong cách của Dương Nhan. Việc nàng phải làm chính là không ngừng trả lời các vấn đề khác nhau mà những người đàn ông kia đưa ra, dùng một vài cái biểu tượng diễn cảm, hoặc là dùng một số lời lẽ dễ dàng sinh ra hiểu lầm để khiêu gợi, khiến cho đám đàn ông ở đầu dây bên kia ngứa ngáy.

- Cậu đã gặp quỷ chưa?

Người lạ mới gia nhập có hình ảnh chân dung là một con thỏ, thốt lên một câu nói không đầu không cuối như vậy.

- Người này có bệnh thần kinh sao.

Dương Nhan cảm thấy khinh thường đối với câu nói của người mới tới này, cũng không thèm trả lời.

173. Chương 176: Bóng Đen

- Ta đã gặp rồi, thật sự đó.

Cái người có hình chân dung là con thỏ kia lặng đi một chút, lát sau lại nói tiếp.

-Ồ thật xấu, tôi là nữ sinh, ở nhà một mình, anh nói vậy làm tôi sợ.

Dương Nhan vừa được một người đàn ông khác chọc cười nên tâm tình rất tốt, vì vậy nhân từ trả lời một câu.

- Ha ha, thật không phải.

Con thỏ kia trả lời một câu ngây ngô.

- Tôi chỉ nói chuyện có thật mà thôi, không phải là cố ý muốn dọa cậu. Trong lòng có chuyện đã giữ quá lâu rồi, muốn tìm người tâm sự.

- Tâm sự? Anh thật sự đã gặp rồi sao?

Dương Nhan tùy tay trả lời một câu như vậy. Nàng phát hiện ra người này dường như có chút ý tứ. Nhìn thấy quỷ sao? Đối với cái loại chuyện này, tuy rằng nàng chưa thấy qua nhưng mà đã nghe nói rồi, trong lòng Dương Nhan hơi có chút sợ hãi, nhưng càng tò mò hơn.

- Kỳ thật tôi luôn luôn có thể nhìn thấy, từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu, ha ha.

Con thỏ nói.

- Oa, đó không phải là âm dương nhân trong truyền thuyết sao?

Dương Nhan có một tia hứng thú, nhưng mà nàng chững không tin, chỉ là cảm thấy mới mẻ nên nói chuyện mà thôi.

- Có thể dạy cho tôi được không?

- Ha ha, cô muốn học sao? Đây cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Con thỏ cười ngây ngô, dường như là theo thói quen vậy.

- Tôi có thể dạy cho cô, nhưng nếu cô thật sự học xong, như vậy cũng không được đổi ý.

- Thật sự là có thứ này?

Dương Nhan làm một cái biểu tượng cúi chào ở mấy cái cửa sổ khác, chỉ để lại mỗi một cái cửa sổ của con thỏ này thôi. Mỗi ngày đều nói chuyện với các tên đàn ông giống nhau, trả lời những vấn đề giống nhau, Dương Nhan cũng có chút nhàm chán. Những người đàn ông kia chỉ biết hỏi những vấn đề không có dinh dưỡng, ví dụ như là bao nhiêu tuổi...Có bạn trai chưa, đang ở chỗ nào, có xinh đẹp hay không vân vân. Có người còn trực tiếp hỏi bộ ngực của người lớn bao nhiêu, có muốn đi đâu đó một đêm hay không vân vân. Đối với loại đàn ông nhàm chán này, Dương Nhan chưa bao giờ đi nhớ kỹ tên của bọn họ. Bởi vì thường thường thì trong thời gian không đến một giờ sau, toàn bộ bọn họ đều trở thành những nhân vật ở trong sổ đen. Chỉ có một vài người có kỹ năng nói chuyện hoặc là có những lời khen tặng hay thì mới có thể trở thành bạn ở trong danh sách của nàng một thời gian. Đối với loại người dùng chủ đề thần quái để mở đầu, đây là lần đầu tiên Dương Nhan gặp được. Những thứ mới mẻ thì luôn có giá trị. Dương Nhan nhìn lại thông tin cá nhân của người này, ở một thành phố lớn, hai mươi bốn tuổi, là kỹ sư It, Dương Nhan cảm thấy người này hẳn là có tiền đồ phát triển. Quyết định cứ tán gẫu một lát đã.

- Như vậy anh nhìn thấy bao nhiêu quỷ ? Có bộ dạng như thế nào ?

Dương Nhan làm một cái biểu tượng sợ hãi.

- Rất nhiều. Kỳ thật mỗi một cái địa phương có người chết đều sẽ có quỷ tồn tại.

Con thỏ nói đến đây liền làm một cái biểu tượng ngập ngừng,

- Không phải ở chỗ nào cũng có quỷ, nhưng cũng có thể là có một con quỷ đang ở bên cạnh cậu đứng xem hai người chúng ta nói chuyện phiếm.

- A, không cần nói nữa, thật là khủng khiếp.

Dương Nhan nhú mày. Không thể phủ nhận, lời nói của người này đã dọa được nàng. Dương Nhan ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, hết thấy đều như bình thường, Đèn vẫn sáng, tất cả mọi thứ trong phòng đều thu vào trong mắt, cũng không có chỗ nào không bình thường. Từ bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nước chảy róc rách, là từ dòng sông nhỏ ở trước cửa khách sạn vọng tới. Chẳng lẽ trong hoàn cảnh xinh đẹp như vậy lại có quỷ sao ?

- Ha ha, thật không phải, tôi lại dọa cô.

Con thỏ lại làm một cái biểu tượng mặt quỷ, tỏ vẻ xin lỗi.

- Đã trễ thế này, mà một mình cô ở nhà sao. Bố mẹ của cô đâu ?

- Không có ở nhà. Tôi thường xuyên phải ở nhà một mình cho nên không được tiếp tục dọa tôi.

Dương Nhan tiếp tục nói.

- Anh nói chỗ này của tôi thật sự sẽ có quỷ sao?

- Tôi không có ý hù dọa cô.

Con Thỏ lại làm một cái biểu tình vô tội.

- Hay là như vậy đi, cô có camera không? Để cho tôi nhìn tình huống bên đó một chút.

- Nhìn qua camera cũng có thể thấy quỷ sao?

Dương Nhan hỏi.

- Không phải anh đang lừa tôi đấy chứ.

- Yên tâm, âm dương nhãn của tôi dù nhìn qua camera cũng vẫn phát huy tác dụng.

Con thỏ lại làm một cái khuôn mặt tươi cười.

- Tôi sẽ nhìn giúp cô một cái xem rốt cuộc là có quỷ hay không, nếu như không có, như vậy cô cũng có thể an tâm.

Dương Nhan do dự một chút, rồi liền đáp ứng lời đề nghị cho xem hình ảnh. Những lời nói vừa rồi khiến cho trong lòng Dương Nhan có một loại cảm giác không thoải mái, thà tin rằng là có còn hơn là không tin. Dương Nhan đồng ý lời đề nghị cho đối phương xem hình ảnh.

Cửa sổ hiển thị lộ ra một khuôn mặt thanh tú. Không thể phủ nhận vóc người của con thỏ này rất không tệ. Làm một đối tượng được yêu mến trên mạng hoặc là chuyện tình một đêm cũng có thể được.

- Thật không nghĩ tới, cô đúng là một mỹ nữ.

Người đàn ông kia cười cười.

- Xem ra vận khí của tôi hôm nay rất tốt.

- Anh còn không mau nhìn giúp tôi, rốt cuộc là có hay không.

Dương Nhan dọn sạch cái máy tính đi, lia máy xung quanh phòng một chút.

- Nhưng mà cô cũng không được nói cho tôi biết.

- Ha ha, không cần phải sợ hãi, tôi đã nhìn xung quanh rồi, không có, cô có thể yên tâm.

Nam nhân ở trong cửa sổ kia nộ nộ cười.

- Nhưng mà cách bố trí trong phòng của cô lại rất độc đáo.

- Thật may quá.

Dương Nhan không có lộ ra chuyện bây giờ nàng đang ở khách sạn.

- Như vậy thì tôi có thể yên tâm ngủ rồi. Đã muộn rồi, có chuyện gì thì hôm sau nói tiếp.

- Chờ một chút.

Dương Nhan tắt cái cửa sổ hiển thị hình ảnh đi. Con thỏ vội vàng nói.

- Tuy rằng bây giờ không có, nhưng mà quý là thứ ưa thích đi du đăng xung quanh, khó có thể chắc chắn là nửa đêm sẽ không có du hồn dã quý linh tinh gì đó chạy vào.

- A như vậy thì phải làm sao.

Dương Nhan cau mày. Nàng bắt đầu cảm thấy ghét người đàn ông này, luôn dùng một ít chuyện tình đáng sợ để dọa nạt nàng.

- Hay là như vậy đi, tôi có biết sơ sơ một ít đạo thuật, có thể trợ giúp cô.

Một lát sau, con thỏ lại đưa ra một ít tin tức.

- Chỗ này của tôi có một cái phù, tôi chia cho cô. Lúc cô ngủ thì dùng tắt máy tính đi, dùng cái bùa này làm hình nền máy tính, khi ngủ thì để cho nó quay mặt về phía giường của cô. Như vậy thì có thể bảo hộ được cô.

- Ủ...Được rồi,

Dương Nhan đồng ý đề nghị của đối phương.

Con thỏ kia gửi tới một cái hình ảnh. Dương Nhan nhận lấy rồi mở ra, đích thật là hình ảnh của một cái phù, nhưng mà bên trên rất cuộc là vẽ cái gì thì nàng xem cũng không hiểu.

- Muộn rồi, tôi muốn đi ngủ, khi nào rảnh thì sẽ nói chuyện tiếp.

Dương Nhan nhanh chóng ném người này vào sổ đen. Ấn tượng rất không tốt, tâm tình đêm này đều đã bị người này phá hoại.

Tắt máy tính đi, Dương Nhan chuẩn bị thu dọn đi ngủ. Quần áo vừa cởi được một nửa, Dương Nhan nghĩ nghĩ, lại mở máy tính lên.

174. Chương 177: Người Đàn Bà Không Có Bóng

Có thêm một tần bảo hiểm thì vẫn tốt hơn. Dương Nhan dựa theo lời của con thỏ kia, đưa hình ảnh của tấm bùa kia lên để làm hình nền rồi đặt máy tính ở trên bàn.

Đã là qua nửa đêm, ngày hôm qua cũng bởi vì nói chuyện phiếm nên đi ngủ muộn, buổi sáng lại dậy quá sớm nên có chút ngủ không đủ. Một lúc sau Dương Nhan đã ngủ.

Ở một tòa thành thị ở đầu bên kia Trung Quốc so với thị trấn phương nam, hai người đàn ông đang ngồi ở bên máy tính. Một người nhàm chán ngồi hút thuốc, mà một người khác thì đang nói chuyện với một nữ sinh ở trên mạng.

- Tốt lắm, đừng tán gẫu nữa.

Người đàn ông hút thuốc kia nói một câu.

- Cô gái này luôn luôn đề phòng, tin hiệu gửi đi mấy lần đều bị nàng cự tuyệt, không nên lãng phí thời gian với nàng nữa.

- Được rồi,

Nam nhân đang nói chuyện kia thở dài.

- Đêm nay thu hoạch không nhiều lắm, chỉ có một cô bé cắn câu, những người khác đều không mắc mư. Tôi nghĩ sau này chúng ta cần đổi một cái đề tài khác.

- Một cái cũng được rồi, so với không được cái nào thì còn tốt hơn.

Người đàn ông kia dập tắt điếu thuốc đi.

- Tôi phiên tôi đi, hi vọng cô bé mắc câu kia không có tắt máy tính đi.

- Chắc là không.

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

- Tôi thấy cô bé kia rất dễ gạ gẫm. Nhất định là nàng sẽ nghe lời tôi không tắt máy đi.

Phần mềm hacker máy tính không ngừng quét hình ảnh, không đến nửa giờ sau, một cái địa chỉ IP xuất hiện ở trước mắt hai người đàn ông này.

- Ha ha, quả nhiên là mắc câu rồi, xem ra buổi tối hôm nay có cái để xem rồi.

Tên đàn ông hút thuốc kia nở nụ cười.

Hai tên này chính là bọn chuyên rình trộm ở trên mạng. Tên đàn ông dùng hình ảnh con thỏ kia có vóc dáng tương đối khá, hơn nữa lại rất biết tìm đề tài hấp dẫn sự chú ý của người khác. Mà tên đàn ông hút thuốc kia là một tên hacker gà mờ, hẳn sẽ lập trình ra một cái chương trình đơn giản. Hai người này có sở thích biến thái đối với cuộc sống riêng tư của người khác. Vì thế người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ kia liên tục dùng phần mềm nói chuyện trên mạng kia. Đầu tiên là nói chuyện phiếm với nữ sinh, khiến cho người khác thấy hứng thú. Nếu bộ dáng của nữ sinh kia không tệ, sẽ tìm ra một cái lý do để gửi cái hình ảnh mà thực chất là cái chương trình hacker do tên đàn ông bút thuốc kia viết ra. Sau đó chờ đến lúc đối phương không để ý sẽ mở camera từ xa để quay trộm lúc nữ sinh kia thay quần áo hoặc là bộ dạng khi ngủ. Chụp hoặc là ghi lại hình ảnh nữ sinh không mặc gì rồi uy hiếp để vợ vét tài sản.

- Nhưng mà nữ sinh kia nói là nàng đi ngủ, vậy thì nàng sẽ tắt đèn, chúng ta thấy thế nào.

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ hỏi.

- Đồ đần, hiện tại camera đều có chức năng nhìn ban đêm, dù cho tắt đèn thì cũng như vậy.

Người đàn ông hút thuốc kia bắt đầu cho chạy phần mềm hacker.

- Hơn nữa những cô bé đều thích tắm rửa trước khi đi ngủ. Bây giờ mở ra, có khi còn nhìn thấy cô bé đó đang cởi quần áo tắm rửa.

- Hắc hắc, như vậy cũng được.

Tên đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ kia nở nụ cười.

- Tôi vẫn còn nhớ hình ảnh lần trước kia, cái gì hoa hậu giảng đường lần trước kia, thân hình thật là đẹp...

Người đàn ông hút thuốc kia lại mê mẩn trong chốc lát, cửa sổ hiển thị hình ảnh lại hiện ra. Bên trong ấy đúng là gương mặt Dương Nhan đang ngủ.

- Mẹ nó, lại có thể ngủ.

Người đàn ông hút thuốc lại mắng một câu.

- Xem ra đêm nay không có gì hay để nhìn.

- Trước tiên cứ nhìn xem cô bé trong máy tính của cô bé này có thứ gì không. Bây giờ những cô bé này đều thích chụp ảnh tự sướng, vài thứ ấy cũng không tồi.

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ nói.

- Cũng đúng.

Người đàn ông hút thuốc kia kéo cái cửa sổ hiển thị sang một bên, bắt đầu lục lọi từ xa dữ liệu ở trong máy tính của Dương Nhan.

- Bộ dáng của cô bé này không tệ.

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ dựa lưng vào ghế, sắc mặt mơ màng nói.

- Chỗ nào cần lỗi thì lỗi, bộ ngực cũng lớn hơn những bộ ngực tôi đã thấy trước kia, chắc là hàng tốt. Nếu có thể tìm được cái gì đó linh tinh, nói không chừng còn có thể hện đi ra ngoài bắn một pháo.

- Tất cả đều là ảnh chụp du lịch, không có tự sướng.

Người đàn ông hút thuốc cau mày, điều khiển con chuột.

- Thực là sạch sẽ, ngay cả một chút ảnh hở hang cũng không có.

- Những thư mục ẩn giấu cậu có tìm không?

Người đàn ông kia ở phía sau lại nhắc nhở nói.

- Tìm rồi, tôi đã tìm hết tất cả rồi.

Người đàn ông hút thuốc ném con chuột ra.

- Tất cả đều là hình ảnh du lịch.

- Thật phí công.

Người đàn ông kia có chút thất vọng.

- Xem ra buổi tối hôm nay không có gì hay để xem rồi. Không còn cách nào cả, ngày mai rồi nói sau.

- Ngày mai có thể sẽ không tìm thấy nàng nữa.

Người đàn ông hút thuốc lắc lắc đầu.

- Cô nàng này là dùng máy tính nối mạng di động, địa chỉ IP không cố định. Cũng vì đêm hôm nay nàng quên không tháo điện thoại ra. Ngày mai sợ là chúng ta không thể tìm được nàng nữa.

- Thực xúi quẩy. Khó khăn lắm mới tìm được hàng tốt như vậy, còn tưởng rằng có thể kiếm được một chút.

Người đàn ông kia thất vọng nói.

- Chờ một chút, tôi nhìn thấy hình như có vật gì đó đang nhúc nhích.

Người đàn ông hút thuốc kia đang muốn tắt cái cửa sổ theo dõi từ xa, lại đột nhiên phát hiện ở trong đó hình như có đồ vật gì đó đang nhúc nhích.

- Có phải là cô bé này muốn đi vệ sinh hay không?

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ kia cũng hứng trí nhìn vào.

- Chuẩn bị để ghi hình đi, nói không chừng cô nàng này có thói quen ngủ trần.

- Không đúng, cô bé kia vẫn đang ngủ ngon giấc ở kia, cũng không phải là nàng hoạt động.

Người đàn ông hút thuốc kia nhíu mày.

- Nhìn không rõ, tối quá, cái camera của cô bé này không tốt lắm.

- Hắc hắc hắc hắc, vậy thì càng tốt hơn.

Người đàn ông kia lại đặt móng ngồi xuống ghế bên cạnh.

- Có thể là bạn trai của cô bé này lên đến vào bên đêm. Xem ra vận khí của chúng ta hôm nay rất không tồi, có thể xem một hồi chiến đấu.

- Chờ tôi điều chỉnh một chút.

Người đàn ông hút thuốc kia loay hoay với máy tính một chút.

- Điều chỉnh độ sáng ột chút, không quay được rõ mặt thì không lấy được tiền.

Tuy rằng đã điều chỉnh độ sáng lên ột chút, nhưng mà vẫn không thấy rõ ràng. Hai người đang ngồi trước màn hình máy tính vẫn chỉ có thể thấy rõ bộ dáng Dương Nhan đang ngủ, còn cái bóng đen đang tiến đến gần Dương Nhan kia thì vẫn rất mơ hồ.

- Nhất định là đến tìm cô bé kia rồi.

Người đàn ông kia liếm liếm môi.

- Nhìn xem, nằm úp sấp ở trên người nàng mà sờ soạng, nhất định là cởi quần áo của cô bé này. Làm một cái bản sao, loại hình ảnh này, có thể sẽ được nhiều tiền.

- Chờ tôi điều chỉnh tiếp đã.

Người đàn ông hút thuốc kia nói.

- Nếu có thể chụp được rõ ràng khuôn mặt của người đàn ông kia, nói không chừng chúng ta có thể lấy thêm một phần từ chỗ người đàn ông kia.

Người đàn ông hút thuốc kia lại điều chỉnh thông số của camera. Hình ảnh trở nên có chút sáng quá, trắng xóa một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ.

- Đừng làm loạn như vậy, cái gì cũng không nhìn được.

Người đàn ông kia ở phía sau kháng nghị.

- Cứ như vừa rồi là được, chủ yếu là cần nhìn bộ dạng của cô gái kia, người con trai không quan trọng.

- Ủ, xem ra chỉ có thể như vậy.

Người đàn ông hút thuốc kia thở dài.

- Camera bên kia kém quá, không thấy rõ được bộ dáng của người con trai kia.

Điều chỉnh lại tham số, gương mặt đang ngủ kia lại xuất hiện ở trên màn ảnh. Cái bóng đen ghé vào người Dương Nhan kia đang vuốt ve người nàng, dường như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Tên này bị ngu ngốc sao? thời gian dài như vậy mà còn chưa lột quần áo của cô nàng xuống.

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ cau mày nói.

- Không đúng lắm, cậu xem này.

Người đàn ông hút thuốc kia chỉ vào một góc trên màn hình.

- Tuy rằng cái camera kia chẳng ra gì, nhưng mà dù sao cũng là ban đêm, mà chỗ chân giường này so với chỗ của người đàn ông kia còn tối hơn. Nhưng mà vì sao lại có thể thấy được chỗ này mà lại không thấy rõ được người đàn ông kia.

- Cũng đúng.

Người đàn ông kia cũng hiểu được bạn mình nói có chút đạo lý.

- Cậu có thể tiếp tục điều chỉnh một chút được không.

- Để tôi thử lại lần nữa.

Người đàn ông hút thuốc kia lại bắt đầu thử điều chỉnh lại camera.

- Hay là cậu thử điều chỉnh tỷ lệ lên đến cao nhất thử xem.

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ nói.

- Cũng được, để thử xem.

Người đàn ông hút thuốc kia gật gật gầu, điều chỉnh lại tỷ lệ đến mức cao nhất.

Trong tấm hình đen trắng rõ ràng. Đã không thể nhìn rõ bộ dáng của Dương Nhan nữa, cả hình ảnh đều là hình ảnh đen trắng rõ ràng. Đột nhiên cái hình ảnh quỷ dị rõ ràng này khiến cho hai người đàn ông ngây dại.

Tại trong tấm hình đen trắng này, một cái gì đó đen tuyền ghé sát vào người Dương Nha. Hai cái bóng đen giống như là đôi tay không ngừng sờ soạng ở xung quanh Dương Nhan, giống như là đang tìm cái gì vậy. Mà cái bóng đen kia nhìn thế nào cũng không giống người, bẹt dí, giống như là một người bị đè ép vậy.

- Đây...Đây là cái gì...

Người đàn ông hút thuốc ngậy ngấn cả người, ngay cả điều thuốc trên miệng rơi xuống cũng đều không phát hiện ra.

Hai người đang trợn mắt há hốc mồm vì hình ảnh trước mắt, cái bóng đen kia dường như là đã nhìn thấy hai người đàn ông đang quan sát nó từ trên mạng. Nó chậm rãi bò từ trên người Dương Nhan xuống, quỳ rạp trên mặt đất, hướng về phía cái camera bò lại.

- Vật kia...Vật kia...Là quỷ...

Người đàn ông có ảnh hiển thị là con thỏ đột nhiên kêu to.

- Mau tắt đi, nó đang hướng về phía chúng ta.

Người đàn ông hút thuốc kia hồi phục lại tinh thần, muốn cắt đứt kết nối, nhưng mà vì ngón tay đang sợ hãi lên không ngừng run rẩy.

Một đôi mắt hắc bạch phân minh chiếm hết cả cái màn hình. Hai người đàn ông đang ngồi trước màn hình kia thậm chí còn có thể thấy rõ ràng trong đôi mắt kia có tơ máu che kín. Cái con người màu đen kia không ngừng đung đưa, dường như là có thể nhìn thấy hai người bọn họ ở bên này.

- Quỷ a!

Hai người đàn ông kia la hoảng lên, người đàn ông hút thuốc vội vàng rút điện máy tính ra. Máy tính bị cắt điện, các đồng hồ đo ở trên màn hình đều biến thành màu đen, toàn bộ phần mềm máy tính đều biến mất. Nhưng mà đôi mắt kia lại không ngừng chớp động ở trên cái màn hình máy tính đã bị rút điện.

Đêm nay Dương Nhan ngủ không được ngon, thật là không ngon. Không biết là vì sao nàng cảm giác thấy có chút ngọt ngào có thở, có cảm giác không thể thở nổi. Tuy rằng sau đó thì khá hơn một chút, nhưng mà nàng lại mơ một giấc mơ kỳ quái. Nàng mơ thấy nàng ngồi ở trên xe bus, bốn phía có đầy người đứng. Nhưng không biết vì sao mà nàng không thể thấy rõ mặt của những người này, nhưng mà Dương Nhan lại có thể cảm giác được những người này đều đang nhìn nàng, khiến cho trong lòng nàng cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên, không biết từ nơi nào vươn ra một đôi tay, đôi tay này sờ soạng ở trên người của nàng. Không phải là sờ soạng có ý dâm loạn gây rối, cũng không phải giống như là ăn trộm mà giống như một hành động đương nhiên, nó đang tìm kiếm thứ đồ vật gì đó ở trên người của nàng. Dương Nhan bị loại cảm giác này khiến cho hoảng sợ. Nàng mạnh mẽ quay sang bên cạnh, muốn hô cứu mạng, nhưng mà không biết tại vì sao mà hô thế nào cũng không ra tiếng.

Dương Nhan thấy rõ, chủ nhân của đôi tay kia là một người phụ nữ trung niên, bộ dáng rất bình thường, giống như một người đàn bà tùy ý có thể thấy được trong gia đình vậy. Nhưng ánh mắt kia lại khiến cho Dương Nhan giật mình một cái. Đôi mắt kia chẳng chịt tơ máu, cũng giống như là đôi mắt của một người cả tuần đều không ngủ vậy. Đôi mắt kia nhìn chăm chăm vào nàng, một đôi mắt khá lớn đen trắng rõ ràng.

Mà lúc này, không biết từ chỗ nào liền có mấy đôi tay vươn ra, đồng thời tiếp xúc tới thân thể của Dương Nhan. Cảm giác lạnh lẽo khiến cho nàng rùng mình một cái. Mấy đôi tay này không ngừng sờ soạng ở trên người nàng, khiến cho toàn bộ túi xách quần áo trên người Dương Nhan đều bị xé rách.

Những đôi tay kia ngày càng nhiều, tất cả mọi người trên xe đều vây quanh bên người Dương Nhan, có người không chen được đến trước mặt Dương Nhan liền cố gắng vươn tay ra, hướng về phía mặt Dương Nhan. Từng đôi tay kia đều trắng bệch đến dọa người, giống như là đã ngâm trong nước nhiều năm vậy.

Xung quanh đều là những đôi tay trắng bệch kia, đôi mắt trắng đen rõ ràng giống như là tới từ địa ngục vậy, cảm giác ấy khiến cho Dương Nhan mạnh mẽ giật mình tỉnh lại.

Ngồi ở trên giường, quần áo ngủ trên người đã ướt đầm mồ hôi. Bên ngoài vẫn còn tờ mờ sáng, hồi tưởng lại cảnh trong mơ vừa rồi, Dương Nhan vẫn còn cảm thấy có chút sợ hãi. Không biết tại sao lại mơ một giấc mơ khủng bố như vậy chứ? Nhất định là vì bị tên đàn ông biến thái trên mạng hôm qua dọa.

Dương Nhan quay đầu lại nhìn cái máy tính đặt ở trên bàn. Không biết là cái màn hình máy tính đã chuyển thành màu đen từ bao giờ. Dương Nhan nhớ tối hôm qua mình cũng không có cắm điện, chắc là máy tính bị hết pin cho nên mới tắt đi.

- Đáng chết, nhất định phải cho tên kia vào sổ đen, sau này kiên quyết không thể nói chuyện với người như vậy nữa.

Cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, Dương Nhan thay quần áo xong, lại phát hiện đêm qua điện thoại của mình vẫn còn duy trì trạng thái kết nối. Lúc đêm qua vội vàng đi ngủ nên quên mất không tháo điện thoại ra.

- Không xong đã để điện thoại nối mạng cả đêm.

Dương Nhan thử gọi một cú điện thoại, từ trong điện thoại truyền đến âm thanh nhắc nhở tài khoản không đủ.

- Hôm nay đi ra ngoài sớm một chút, xem có gì hay không.

Dương Nhan khó có hôm nào lại dậy sớm như vậy, không khí sáng sớm ở trong thị trấn rất tươi mát, nàng quyết định đi ra ngoài một chút.

175. Chương 178: Phù Chú Không Có Hiệu Quả

Mở cửa phòng, Dương Nhan lặng đi một chút. Từ một căn phòng khác có một người đàn bà đi tới. Người đàn bà kia rất đẹp, khuôn mặt, dáng người đều là không chê vào đâu được. Để cho người ta cảm thấy chính là trên người có một cỗ khí chất cao ngạo, giống như là một nữ vương ăn trên ngồi trước nhìn xuống chúng sinh thế gian vậy.

Người đàn bà kia liếc mắt nhìn Dương Nhan một cái, khuôn mặt không chút thay đổi tiêu sái rời đi. Nhìn thấy thân ảnh người đàn bà kia dần dần biến mất ở cửa cầu thang, Dương Nhan cau mày. Thanh ảnh của người đàn bà kia có chút lạ. Nhưng mà lạ ở chỗ nào thì nàng lại không thể nói rõ, dường như là thiếu cái gì đó...

Trần Tự Lực ngáp một cái, từ trên cầu thang đi xuống, lại phát hiện ra người luôn rời giường trễ nhất là Dương Nhan thì hôm nay đã ngồi ở bàn ăn, bắt đầu ăn điểm tâm.

- A! Làm sao hôm nay lại dậy sớm vậy?

Trần Tự Lực ngồi xuống, bưng bát cháo lên húp một ngụm.

- Mơ một cơn ác mộng, không ngủ được nữa nên phải dậy đi ra ngoài.

Dương Nhan bỏ xuống cái bát xuống nói.

- Thật là kỳ quái, tôi rất ít khi nằm mơ, nhưng mà đêm qua tôi lại gặp ác mộng, còn là một cơn ác mộng rất đáng sợ.

- Nằm mơ thì ai mà chả bị, chẳng qua chỉ là do tế bào não hoạt động quá mức trong lúc ta ngủ mà thôi. Không cần phải sợ hãi.

Trần Tự Lực an ủi.

- Thật ra một người mỗi ngày đều mơ từ sáu đến bảy giấc mộng. Nhưng mà chỉ có những giấc mộng khi cô đang mơ mà đột nhiên tỉnh lại thì cô mới có thể nhớ được mà thôi.

- Nhưng mà cái giấc mộng kia thực sự rất kỳ quái.

Dương Nhan cau mày nói.

- Tôi chưa gặp giấc mộng nào thật như vậy, thật đến mức giống như đã xảy ra vậy.

- Ngày suy nghĩ nhiều thì đêm sẽ nằm mơ thôi. Nhất định là trước khi cô đi ngủ đã có thứ gì đó gây ra ấn tượng quá sâu, cho nên mới cảm giác giấc mộng ấy chân thật.

Trần Tự Lực nói.

- Hơn nữa mỗi ngày cô đều ngồi máy tính trong thời gian dài như vậy, máy tính cũng sẽ làm ảnh hưởng tới sóng điện não.

- A! Hai người dậy thật là sớm.

Ngô Thanh Thanh từ trên lầu đi xuống.

- Không nghĩ tới tôi lại là người trẻ nhất.

- Không phải là cô trẻ nhất đâu, A Trạch đã xuống đâu.

Trần Tự Lực hướng về phía Ngô Thanh Thanh vẫy vẫy tay.

- Mau tới ăn cơm đi, tôi đi gọi A Trạch dậy.

- A Trạch đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi, nàng nói chúng ta cứ làm việc của chúng ta, không cần phải chờ nàng.

Dương Nhan nói tiếp.

- Không phải vậy chứ, tại sao lại như vậy?

Trần Tự Lực có chút đau đầu.

- Trong đoàn bốn người, nàng lại luôn hoạt động một mình, không đi theo đoàn.

- Quần nàng làm gì, chúng ta tự đi chơi cũng tốt.

Ngô Thanh Thanh bĩu môi ngồi xuống.

- Thanh Thanh, ăn cái này, ăn cái này đi.

Trần Tự Lực gấp cho Ngô Thanh Thanh. Theo suy nghĩ của hắn thì trong ba cô gái này, Ngô Thanh Thanh là người dễ dàng đắc thủ nhất. Dương Nhan mỗi ngày chỉ biết lên mạng, mà A Trạch thì luôn luôn có bộ dạng lạnh như băng, chỉ có Ngô Thanh Thanh thì còn có khuôn phép một chút.

- Cảm ơn.

Ngô Thanh Thanh hướng về phía Trần Tự Lực làm một cái mị nhãn khiến cho Trần Tự Lực có chút lảng lảng.

Không biết ngày hôm qua Dương Nhan đã nói cái gì với Ngô Thanh Thanh, nhưng Trần Tự Lực cảm thấy hai trăm đồng kia của mình là hoàn toàn xứng đáng. Ngô Thanh Thanh dường như không tức giận nữa, tuy rằng hia ngày liên tục đổi hai cái phòng ngủ, nhưng mà Trần Tự Lực cũng không hề để ý.

- Hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?

Dương Nhan hỏi.

- Đi shopping ở trong thị trấn, thuận tiện mua đồ lưu niệm đi.

Trần Tự Lực đề nghị nói.

- Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đến địa phương kế tiếp.

- Chỉ còn một ngày à, tôi đi thay quần áo đã.

Dương Nhan đứng dậy.

- Hôm nay mặt trời không tẻ, chắc là một ngày đẹp trời.

Dương Nhan nhìn bên ngoài khách sạn, hôm nay trời nắng rất đẹp, dòng sông nhỏ ở trước cửa màu xanh biếc, phản chiếu chiếc cầu nhỏ đung đưa trong nước. Khiến cho cái cảm giác lo lắng tối hôm qua của nàng chậm rãi biến mất.

Trong đầu dường như có thứ gì đó bùng nổ, Dương Nhan rốt cục cũng nghĩ ra cái loại cảm giác kỳ dị lúc sáng hôm nay. Tuy rằng khi đó trời còn tờ mờ sáng, nhưng mà trên hành lang có đèn. Rốt cục thì Dương Nhan cũng hiểu rõ được người đàn bà kia thiếu cái gì. Người đàn bà kia, không có bóng....

- Có dọa người nha, người đàn bà kia tôi cũng đã gặp rồi, còn có cả người đàn ông thấp bé đi cùng nữa.

Ngô Thanh Thanh cau mày nói.

- Không có gì không bình thường cả. Cũng không có khả năng liên tục cả hai ngày hai người chúng ta đều gặp quỷ được, nhất định là cô gặp ảo giác.

- Nhưng mà tôi thấy rất rõ ràng mà...

Thanh âm của Dương Nhan có chút run rẩy.

- Người đàn bà kia một chút bóng dáng cũng đều không có.

- Nhất định là cô vẫn còn ngái ngủ nên sinh ra ảo giác.

Trần Tự Lực ở một bên tiếp lời nói.

- Không phải là cô nói sáng hôm nay gặp ác mộng sao? Nhất định là gặp ác mộng rồi tỉnh lại, tâm lý còn chưa ổn định, hơn nữa thần kinh chưa thông suốt nên sinh ra ảo giác. Người đàn bà kia chính là đôi vợ chồng đã thuê mất căn phòng của chúng ta. Không thể nào là nữ quỷ gì được.

- Nhưng mà...

Dương Nhan còn muốn nói cái gì, lại bị Trần Tự Lực ngắt lời.

- Không có việc gì thì cũng đừng dùng máy tính lên mạng nhiều quá, sẽ ảnh hưởng tới bộ não đấy.

Trần Tự Lực nói.

- Hơn nữa người đàn bà kia đã có vài người gặp rồi, bà chủ của khách sạn cũng đã gặp, làm sao có thể là quỷ được, trên thế giới này làm gì có quỷ?

- Chờ tôi, chờ tôi một chút, cô đi nhanh quá.

Người đàn ông thấp bé có tướng mạo đáng khinh ở phía sau thở hổn hển hô lên.

- Tôi chỉ phụ trách bảo vệ cho ông, cái khác tôi mặc kệ,

Người đàn bà kia cau mày dừng lại.

- Hơn nữa tôi rất ghét đi bộ dưới ánh mặt trời, tôi vẫn thích ở trong bóng tối hơn.

Hắc hắc hắc hắc.

Người đàn ông thấp bé kia chạy đến nơi, liền ngồi xuống thở.

- Tuy rằng cô kế thừa đại bộ phận năng lực của mẹ cô, nhưng mà yêu lực của Diệp đại nhân cô cũng được kế thừa. Còn tôi chỉ là một người làm công việc bằng trí óc, cô cần phải thông cảm cho tôi một chút.

- Thật không phải, tôi không có nghĩa vụ này.

Người đàn bà kia cắt lời của hắn.

- Chúng ta đều thuộc Tam Tài Tương. Nhưng mà tôi phụ trách điều tra, ám sát còn ông phụ trách nghiên cứu thực nghiệm. Chúng ta là cùng cấp, không có lý do gì tôi phải nhân nhượng ông.

- Không nên nói như vậy chứ Tiểu Mị.

Người đàn ông kia cười hắc hắc hai tiếng, vẻ mặt bỉ ổi kết hợp với tiếng cười âm lãnh khiến cho Tiểu Mị có cảm giác thực không thoải mái.

- Tam Tài chúng ta vốn là cùng một gốc, đáng tiếc thiên tướng phụ trách chiến đấu không biết tại sao lại phản bội tổ chức, bây giờ không biết đã trốn đi nơi nào. Hiện tại chỉ còn có tôi và cô, mọi người thân cận một chút thì càng hữu ích cho công tác của tổ chức chứ sao. Hơn nữa, mặc kệ như thế nào, tôi nắm đó cũng cùng gia nhập tổ chức với Diệp đại nhân. Bây giờ hần thắng quan, nhưng mà tính ra thì cô cũng có thể gọi tôi một tiếng chú.

- Đó là quan hệ của ông và hần, không liên quan đến tôi.

Mị cau mày nói.

- Ông hãy nhanh chóng chuẩn bị hết thảy cho giai đoạn thực nghiệm đi, mà tôi phụ trách công tác theo dõi sau khi giai đoạn thực nghiệm bắt đầu. Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, cũng không cần phải... Nâng cao quan hệ làm gì.

Hắc hắc hắc hắc.

- Tiểu Mị, nói chuyện với cô thật đúng là trực tiếp.

Người đàn ông kia không thềm để ý chút nào đối với lời nói của Mị.

- Nếu không có bất cứ gì xảy ra, nhiều nhất chỉ cần hai ngày nữa là giai đoạn chuẩn bị cho thực nghiệm có thể hoàn thành toàn bộ, cho nên chúng ta không cần phải quá mức sốt ruột. Lấy trí tuệ của tôi, hơn nữa còn có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của cô. Chẳng lẽ cô không biết rằng hai người chúng ta chính là ông trời tác hợp sao? Chỉ cần hai người chúng ta hợp tác, chẳng lẽ còn có chuyện gì không thể hoàn thành sao?

- Trí tuệ của ông?

Khóe miệng của Mị nhẹ nhàng cong lên, lộ ra một nụ cười dụ người ta muốn phạm tội.

- Xem ra ông khá là tự tin đối với đầu óc của mình.

- Đó là đương nhiên.

Người đàn ông kia đắc ý lắc lắc đầu.

- Tôi phụ trách kế hoạch, cô phụ trách thực hiện, hai người chúng ta quả thực là một tổ hợp hoàn mỹ.

- Vậy sao?

Mị chìa ra ngón tay mảnh khảnh, chậm rãi để vào trong miệng, ngón tay màu xanh nhạt giống như là làm từ ngọc bích dần dần được đôi môi đỏ mê người che kín. Cảnh tượng này đủ để khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng điên cuồng.

- Nếu ông đã nói nhiều như vậy, tôi cũng không ngại mà mở một cái lỗ ở trên đầu của ông ra, xem óc của ông có gì khác so với người bình thường.

- Có ai động vào túi của tôi, có phải anh hay không?

Vừa mới trở về khách sạn, Dương Nhan liền nổi giận đùng đùng vọt tới trước mặt Trần Tự Lực.

- Tôi oan uổng, như thế nào vừa xảy ra loại chuyện này liền sẽ đổ lên đầu của tôi.

Trần Tự Lực có chút dở khóc dở cười.

- Cả ngày hôm nay tôi đều ở cùng một chỗ đối với các cô, làm sao có thể đi về một mình lục đồ của cô được. Hơn nữa vì sao mà cô và Thanh Thanh cũng đều hoài nghi tôi động vào đồ đạc của các cô vậy. Nhìn tôi cũng đâu có giống một tên ăn trộm.

- Chính là anh, trừ anh ra thì còn có ai?

Dương Nhan cau mày.

- Trong cả cái khách sạn này, ngoại trừ anh là đàn ông ra thì cũng có còn ai là đàn ông đâu, còn có ai lại làm cái việc trộm đồ lót nữ sinh đáng khinh chứ.

- Bắt trộm phải có chứng cứ, loại chuyện này cũng không phải là tôi làm.

Trần Tự Lực có chút khổ không nói nên lời.

- Trong khách sạn này không phải cũng có một người đàn ông nữa sao? Chính là đôi vợ chồng kia.

- Đôi vợ chồng kia đã đi ra ngoài từ sáng sớm, tôi đã hỏi bà chủ, còn chưa có trở về.

Ngô Thanh Thanh cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Trần Tự Lực.

- Vậy cũng không thể nói tôi là ăn trộm được ?

Trần Tự Lực ủy khuất nói.

- Hôm nay tôi cùng đi cùng về với các cô, hơn nữa căn bản là không thể vào phòng của cô được, tại sao lại là tôi chứ.

- Vậy thì thật lạ.

Dương Nhan cau mày.

- Tôi đã hỏi qua bà chủ, ban ngày cũng không có ai đến, hơn nữa cửa phòng cũng khóa nên không có khả năng có người đi vào...

- Chính cô cũng khóa cửa phòng lại, không ai có thể vào được, vậy tại sao lại đổ oan cho tôi ?

Trần Tự Lực thật có ý muốn nhảy lầu.

- Tuy rằng cửa phòng có khóa, nhưng mà cũng chỉ khóa lúc chúng ta đi ra ngoài ban ngày thôi. Dương Nhan, cô thử nhớ lại xem, đêm hôm qua cái áo kia có còn hay không?

Ngô Thanh Thanh ở một bên nói.

- Đêm hôm qua vẫn còn.

Dương Nhan nghĩ nghĩ.

- Tôi nhớ rất rõ ràng, cái áo kia hơi bẩn cho nên tôi đã thay ra, đêm hôm qua trước khi đi ngủ thì tôi đặt ở trong tủ treo quần áo, định hôm nay có thời gian rảnh thì mang đi giặt. Nhưng mà tôi vừa định lấy ra thì không thấy đâu cả.

- Hôm nay cô dậy tương đối sớm, nghĩ xem buổi sáng có gì lạ không?

Ngô Thanh Thanh lại nói tiếp.

- Lúc sáng sớm sao...Tôi mơ thấy ác mộng rồi tỉnh lại...Sau đó đi ra cửa thì gặp người đàn bà ở trong phòng kia đi xuống lầu...Sau đó tôi đi ra ngoài một hồi, khi trở về thì gặp A Trạch đang chuẩn bị rời đi...Vừa mới ngồi xuống bàn chuẩn bị ăn cơm thì Trần Tự Lực từ trên lầu đi xuống...Sau đó chúng ta cùng đi ra ngoài...Khi trở về tôi liền phát hiện ra không thấy cái áo đâu nữa.

- Rất có thể là trong khoảng thời gian cô ngủ đêm qua và trước khi chúng ta rời đi.

Ngô Thanh Thanh nghĩ nghĩ nói.

- Tôi cảm thấy được liệu có phải là buổi sáng này khi cô đang ngồi ở dưới nhà ăn cơm, liền có một tên tư tưởng biến thái nào chạy vào phòng cô trộm đồ đi không?

- Này này, hai người các cô vì sao mà luôn hoài nghi là tôi trộm đồ.

Trần Tự Lực đầu đầy mồ hôi.

- Chẳng lẽ không có khả năng là trộm vặt hoặc là trộm ở đây sao? Còn nữa bà chủ cũng đáng nghi mà, Thanh Thanh buổi sáng cô xuống lầu muộn hơn tôi, cô cũng đáng nghi.

- Vô nghĩa, nếu là có ăn trộm, sao không ăn trộm tiền lại trộm áo lót làm gì, máy tính của tôi cũng để ở trong phòng, sao không ăn trộm đi, lại chỉ trộm cái áo lót không đáng giá tiền.

Dương Nhan liếc mắt lườm Trần Tự Lực một cái.

- Dù sao thì anh cũng là đối tượng đáng nghi nhất, vốn là làm chuyện đáng khinh với áo của chị Thanh Thanh, bây giờ còn ăn trộm cả áo của tôi.

- Không phải là tôi mà, tôi thề.

Trần Tự Lực nói thế nào cũng không được.

- Như vậy A Trạch thì sao ? Thanh Thanh nữa? Bà chủ cũng vậy? Mọi người đều có thể mà.

- Phụ nữ chúng tôi trộm áo lót của người khác để làm gì?

Ngô Thanh Thanh liếc mắt nhìn Trần Tự Lực một cái.

- Huống chi còn là áo tắm.

- Cái này...Cái này...Có lẽ là có sở thích đặc thù thì sao?

Nói tới đây, Trần Tự Lực đột nhiên nhớ tới chuyện gì.

- A Trạch hai ngày nay đều đi ra ngoài từ rất sớm, trở về lúc đêm khuya, có lẽ là nàng làm thì sao?

- Tôi làm cái gì ?

Lời nói còn chưa dứt, A Trạch liền từ bên ngoài đi vào.

- A Trạch, áo lót của tôi bị trộm, Trần Tự Lực hoài nghi là do cô làm.

Dương Nhan đi qua nói.

- Nhàm chán.

A Trạch khinh thường liếc mắt nhìn Trần Tự Lực, cũng không hề giải thích, nhắc chân đi về phòng của mình.

- Đợi một chút, từ từ đã.

Trần Tự Lực kéo A Trạch lại.

- Mỗi ngày cô đều không hành động cùng chúng tôi, lại thần thần bí bí không nói là đi đâu, có chính là hiềm nghi lớn nhất.

- Tôi đi đâu cần phải báo cho anh sao?

A Trạch gỡ cánh tay của Trần Tự Lực ra.

- Không cần đổ việc mình làm lên đầu người khác.

- Không được, hôm nay nhất định cô phải nói rõ ràng.

Trần Tự Lực vẫn giữ chặt không buông, nói.

- Không nói rõ ràng thì cô chính là đối tượng hiềm nghi nhất?

- Tôi đi điều tra một vụ án trước kia.

A Trạch nói.

- Chính là sự kiện cô gái mất tích mười năm trước, như vậy anh đã hài lòng chưa?

- Vụ mất tích?

Ngô Thanh Thanh hỏi.

176. Chương 179: Sinh Viên Mất Tích. (1)

- A Trạch, không phải cô là sinh viên sao? Làm sao lại còn quản cả chuyện tình của cảnh sát vậy?

- Cảnh sát làm việc của cảnh sát, tôi làm việc của tôi, không liên quan tới nhau.

Khóe miệng của A Trạch lộ ra vẻ mỉm cười.

- Trực giác của tôi nói cho tôi biết, chuyện này không đơn giản, rất có thể là sự kiện linh dị.

- Sự kiện linh dị?

Ba người khác nghe thấy vậy thì nhất thời trợn mắt há hốc mồm. Ngô Thanh Thanh là người phản ứng đầu tiên, có chút run rẩy hỏi.

- Ý của cô là...Loại sự việc này?

- Đúng vậy, tôi hoài nghi chuyện này có liên quan đến Quỷ Hồn.

A Trạch thì không có nhiều kiêng kỵ như vậy, trực tiếp nói ra hai chữ kia.

- Không cần phải dọa nạt người.

Dương Nhan cau mày.

- Buổi sáng tôi đã gặp một giấc mộng kỳ quái, bây giờ cô lại làm tôi sợ.

- Giấc mộng kỳ quái?

Dương Nhan chỉ là thuận miệng nói, nhưng mà A Trạch lại rất hứng thú.

- Giấc mộng kỳ quái gì, kể lại cho tôi xem.

Dương Nhan kể lại toàn bộ giấc mộng kỳ quái kia cho A Trạch nghe.

- Có thể là do người đàn ông đêm qua đã dọa tôi, cho nên tôi mới gặp phải một cơn ác mộng kỳ quái như vậy. Hơn nữa ngủ cũng không được ngon, cảm giác thấy người có chút không khỏe.

- Đi, cho tôi xem cái hình ảnh mà người đàn ông kia đã gửi qua.

A Trạch không khỏi phần chần ôm lấy Dương Nhan vội vàng đi lên lầu.

Ngô Thanh Thanh và Trần Tự Lực không biết A Trạch muốn làm cái gì, cũng đi theo lên lầu.

Dương Nhan mở máy tính của mình ra, hình ảnh của cái phù chú kia vẫn được đặt làm hình nền, tương đối dễ thấy. Nhưng mà A Trạch vừa nhìn thấy thì có chút thất vọng lắc đầu.

- Thế nào, có phải là cái phù này có vấn đề, tôi nằm mơ có phải là do cái phù này gây nên?

Dương Nhan hỏi.

- Không phải, cái phù này là gạt người.

Biểu tình của A Trạch có chút thất vọng.

- Phù chú chính tông đều có quy luật, bao giờ cũng được tạo thành từ ba phần là Phù đầu, Phù Tâm và Phù chân. Ba cái này thiếu một thứ cũng không được.

- Trước tiên là nói về phù đầu, tuy rằng người dùng phù chú phần lớn là đạo gia, nhưng mà bởi vì có rất nhiều môn phái, cho nên họa pháp phù đầu cũng rất khác nhau. Nhưng mà phù đầu của đại bộ phận môn phái đều là ba vạch, cũng chính là đại biểu cho Tam Thanh của Đạo gia.

- Đương nhiên cũng có một ít phù chú không phải dùng ba vạch để làm thành phù đầu, loại này đại bộ phận đều là dùng để điều binh khiển tướng hoặc là thỉnh thần. Những loại phù như vậy thì phần lớn là lấy sắc lệnh để làm phù đầu, ví dụ như lời lệnh, thủy lệnh vân vân.

- Tiếp đến là phù tâm. Tâm chính là linh hồn của một tờ phù, là chúa tể của phù. Một tấm phù không có nó cũng không thể phát huy hiệu nghiệm. Uy lực của tấm phù đều do nó quyết định cho nên phải có phù

tâm trần thủ ở trong đó. Thỉnh thoảng gia hoặc là Thần Minh trần của đều dựa vào nó. Cho nên phù tâm thông thường đều là do Cương tự, Giềng tự, Mã tự, Hóa tự mà tạo thành.

- Mà phù chân, tên như ý nghĩa, chính là chỗ kết thúc của tấm phù, dùng để chấm dứt phù đảm. Nhưng mà mỗi một loại phù khác nhau thì phù chân cũng không giống nhau. Nhưng mà họa pháp phù chân cũng tương đối quan trọng. Uy lực của tờ phù lớn hay nhỏ, toàn bộ phải dựa vào họa pháp ở phù chân quyết định. Cho nên nhất định phải tập trung tinh thần, hành văn liền mạch lưu loát, không được chậm chạp trì hoãn.

- Phải có ba loại đồ vật này thì phù chú mới có thể phát huy được tác dụng, xem như là đã hoàn thành.

- Nhưng mà cô xem cái phù này.

A Trạch chỉ vào cái phù chú ở trên mặt bàn nói.

- Cái phù này cũng không có phù đầu, không có phù chân, cũng không có phù đuôi. Phù đảm ở giữa cũng không nhìn ra là cái gì, đương nhiên cũng có thể là do tôi không biết. Nhưng mà tôi xác định, không có phù đầu, phù tâm và phù chân, lá phù này không có bất kỳ tác dụng nào.

Ba người kia nghe A Trạch thao thao bất tuyệt mà trợn mắt há hốc mồm. Bình thường thấy A Trạch nói vài câu đã là rất hiếm thấy rồi, bây giờ có thể lập tức nói một tràng dài như vậy, hơn nữa cả một đoạn này, ba người nghe một câu cũng không hiểu gì. Tuy rằng mỗi một chữ đều biết, cũng hiểu nó có ý nghĩa gì, nhưng cả đám đặt liền một chỗ, ba người nghe xong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Trần Tự Lực lấp bắp hỏi :

- A Trạch...Cô có phải là sinh viên không ? Không phải là thầy tướng số chứ ?

- Kỳ thật những thứ mà tôi biết được cũng không nhiều lắm.

A Trạch cười cười.

- Mấy thứ này kỳ thật gần đây tôi mới hiểu biết một ít, lúc trước tôi xem sách của phật gia, rồi vô tình phát hiện được một quyển luyện khí thuật của đạo gia, mới nghiên cứu không đến một tháng.

- A Trạch, cậu thật là lợi hại.

Trong mắt Dương Nhan sáng lên.

- Cậu quả thực là thần tượng của tôi. Tuy rằng cậu nói một câu tôi cũng không hiểu, nhưng mà tôi biết, có thể nói nhiều như vậy, tôi biết nhất định cậu không đơn giản.

- Tôi cũng nghe không hiểu...

Ngô Thanh Thanh xoa nhẹ huyệt thái dương.

- Cô không thể giải thích một cách dễ hiểu rồi lặp lại một lần nữa cho chúng tôi được sao? Chúng tôi cũng không phải người sao hỏa.

- Rất đơn giản, cái phù này là giả, chỉ dùng để gạt người mà thôi, không có bất cứ tác dụng gì.

A Trạch có chút thất vọng nói.

- Vốn Dương Nhan nói lên chuyện này, tôi còn thấy kinh ngạc, nghĩ sẽ biết được nhiều thứ từ lá phù, lá phù có thể phát huy tác dụng từ xa như thế nào. Đáng tiếc vừa nhìn đã biết lá phù này chỉ là giả, chẳng qua là để lừa trẻ con mà thôi.

- Những điều này là do bọn bịp bợm giang hồ gạt người.

Trần Tự Lực nói.

- Trên thế giới này làm gì có yêu ma quỷ quái chứ, đây cũng không phải Tây Du Ký.

- Ai nói, tôi tin tưởng là có quỷ tồn tại.

Ngô Thanh Thanh ở một bên nói.

- Chẳng qua là chúng ta đều chưa từng gặp mà thôi. Hứa từng gặp qua gì đó không có nghĩa là nó không tồn tại.

- Quý?

Dương Nhan nhớ lại chuyện chứng kiến người đàn bà kia vào buổi sáng.

- Đúng rồi A Trạch, buổi sáng nay tôi còn gặp phải một chuyện tình kỳ quái. Cậu đã gặp người đàn bà ở gian phòng kia chưa? Buổi sáng hôm nay tôi có gặp cô ấy, liền phát hiện ra cô ấy không có bóng.

- Không thể nào, nói như vậy, chẳng lẽ người đàn bà kia là quỷ?

Ngô Thanh Thanh cảm giác trên người có chút lạnh.

- Không có.

A Trạch nói.

- Quỷ chắc chắn sẽ không hoạt động vào ban ngày, hơn nữa người đàn bà kia tôi cũng đã gặp. Tuy rằng linh cảm của tôi không mạnh mẽ như người bạn của tôi, nhưng mà tôi có thể xác định, người đàn bà kia tuyệt đối không phải là quỷ.

- Vậy thì kỳ quái, áo lót của tôi rốt cuộc là bị ai ăn trộm mất?

Dương Nhan nhìn thoáng qua Trần Tự Lực.

- Chỉ có anh là đối tượng tiềm nghi nhất.

- Tôi oan uổng.

Trần Tự Lực khóc lớn.

- Oan uổng mà đại nhân, tháng sáu tuyết rơi đó.

- Cậu nói là áo lót của cậu bị trộm?

A Trạch hỏi.

177. Chương 180: Sinh Viên Mất Tích. (2)

- Đúng, hơn nữa hôm qua chị Thanh Thanh cũng phát hiện áo lót của mình bị người ta động vào, nhưng mà không có trộm đi mà dính vào rất nhiều thứ kỳ quái gì đó, mùi rất là khó ngửi.

Dương Nhan gật gật đầu.

- Gần như là mùi cá, nhưng mà lại không quá giống.

Ngô Thanh Thanh ở một bên nói.

A Trạch cũng quay về phía Trần Tự Lực, trong ánh mắt lộ ra một cổ không tín nhiệm.

- Đừng nhìn tôi, thật sự không phải là tôi làm.

Trần Tự Lực gập đến độ nhảy dựng lên.

- Có thể đưa tôi đi nhìn vết bẩn ở trên áo của cô không?

A Trạch đi đến trước mặt Ngô Thanh Thanh nói.

- Ngay ở trong phòng của tôi, tôi dẫn cô đi xem.

Ngô Thanh Thanh gật đầu, dẫn A Trạch về phòng của nàng. Dương Nhan cũng theo ở phía sau, Trần Tự Lực cũng muốn vào xem, tuy nhiên bị Dương Nhan ngăn lại.

- Sắc lang, áo lót của nữ sinh anh cũng muốn xem, còn nói là không phải ai làm.

Dương Nhan lườm Trần Tự Lực một cái, đóng cửa lại.

- Chính là cái này.

Ngô Thanh Thanh lấy từ trong ba lô ra một cái áo ngực màu xanh biếc.

- Tôi còn chưa kịp giặt đâu.

A Trạch tiếp nhận cái áo ngực, cẩn thận nhìn một chút. Tuy rằng có mùi khá nồng, nhưng mà nhìn qua bên ngoài, cái áo lót thực sạch sẽ, căn bản là không nhìn ra là có thứ gì dính vào. Hơn nữa cái mùi này rất tanh, nhưng mà căn bản không giống như là cá. Không thể nói rõ là mùi hương này từ đâu ra.

- Nếu tôi đoán không sai thì làm bản áo của cô không phải là người.

Khóe miệng của A Trạch nở một nụ cười, giống như gặp được một chuyện tình rất thú vị.

- Không...Không phải người?

Dương Nhan và Ngô Thanh Thanh nghe nói như thế thì la hoảng lên.

- Chẳng lẽ...Chẳng lẽ là...

- Ủ, tuy rằng tôi không biết là cái gì, nhưng mà tuyệt đối có thể khẳng định cái này thuộc về cái loại không sạch sẽ siêu nhiên gì đó.

A Trạch gật gật đầu.

- Không phải chứ, ở nơi này chẳng lẽ có quỷ?

Ngô Thanh Thanh ném cái áo lót lên giường.

- Còn là một sắc quỷ?

- A! Thật đáng sợ, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Dương Nhan cũng không khỏi sợ run cả người.

- Đây, rốt cuộc là có chuyện gì.

Trần Tự Lực đứng ở ngoài cửa, nghe thấy hai nữ sinh kêu lên sợ hãi, lại không nghe rõ các nàng đang nói cái gì, gấp đến độ dậm chân ở ngoài cửa.

- Không nhất định là quỷ.

A Trạch nghĩ nghĩ.

- Quỷ là vô hình, rất ít khi sẽ lưu lại mùi hoặc là những cái mà người ta có thể thấy được, trừ khi là oán linh có oán niệm đặc biệt mãnh liệt. Nhưng nếu là ác linh làm, như vậy trên cái áo này tuyệt đối sẽ lưu lại dấu vết, như là những vật thể ở trạng thái kéo giống như là nhựa đường, hay gì đó.

- Không phải quỷ, vậy thì yên tâm rồi.

Ngô Thanh Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ vỗ ngực.

- Không phải quỷ, chẳng lẽ là người ngoài hành tinh?

Dương Nhan ở một bên hỏi.

- Có thể là quái vật hoặc là trò đùa dai của yêu quái linh tinh gì đó.

A Trạch cười cười.

- Trên thế giới này, những thứ siêu nhiên cũng không phải chỉ có một loại là quỷ.

- Yêu...Yêu quái?

Dương Nhan ôm đầu.

- Càng nói tôi lại càng không hiểu, cũng không phải là trong phim Tây Du Ký, làm sao lại có yêu quái được?

- Chưa thấy qua không có nghĩa là không tồn tại.

A Trạch lắc lắc đầu, trên mặt có chút đắc ý.

- Không lâu trước đây tôi còn tận mắt nhìn thấy một con quái vật, nó ở ngay trong trường học của chúng tôi.

- Trời ạ.

Ngô Thanh Thanh ôm đầu.

- Là một người đã được giáo dục nhiều năm, là một người có chức nghiệp trong xã hội thượng lưu. Tôi thật sự không tin có ngày tôi lại có thể thảo luận mấy chuyện quỷ quái linh tinh với một đám người.

- Áo lót của cậu bị trộm đi, áo lót của Ngô Thanh Thanh bị làm bẩn, hai chuyện này tôi cảm thấy được có chút liên quan đến nhau.

A Trạch trầm ngâm trong chốc lát.

- Tôi cảm thấy được, không bằng chúng ta đi hỏi bà chủ quán một chút, nói không chừng nàng sẽ biết được cái gì đó.

- Nói thật hiện tại tôi hy vọng tên trộm áo của tôi là cái tên đàn ông biến thái ngoài kia chứ không phải là quỷ quái như lời cô nói.

Dương Nhan cảm thấy cả người có chút run rẩy, nơm nớp lo sợ quan sát xung quanh, dường như là có cái gì đáng sợ trốn ở một chỗ bí mật gần đó, tùy thời sẽ xò ra đả thương người.

- Đối với thái độ không tin của hai người, A Trạch cũng không có quá mức để ý. Đối với một người bình thường, loại chuyện này chỉ có thể xảy ra ở trong những bộ phim trên TV mà thôi, chỉ có những người đã tự mình trải qua loại chuyện này, mới có thể tin tưởng mấy thứ này thật sự tồn tại. A Trạch không để ý đến hai người, lập tức đi ra khỏi phòng, đi xuống lầu tìm bà chủ hỏi thăm.

- Làm sao vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trần Tự Lực chứng kiến A Trạch đi tới, nghênh đón hỏi.

A Trạch cũng không để ý đến hắn, trực tiếp rời khỏi. Trần Tự Lực thấy A Trạch không có trả lời, đành phải tiến vào hỏi hai nữ sinh khác trong phòng.

- Rốt cuộc là có chuyện gì, tôi ở bên ngoài nghe thấy các cô hét chói tai.

Trần Tự Lực hỏi.

- A Trạch nói áo lót của chúng tôi không phải bị người động vào, có thể là do thứ quỷ quái linh tinh gì đó làm.

Biểu tình của Ngô Thanh Thanh có chút phức tạp.

- Không phải chứ, trong thời đại khoa học này, làm sao có thể xuất hiện loại chuyện này. Nhất định là nàng gạt người.

- Bản thân tôi lại có chút tin tưởng.

Dương Nhan ở một bên nói.

- Vừa rồi anh cũng nghe thấy, dường như A Trạch rất lành nghề đối với loại chuyện này, nói có bài bản hẳn hoi, không giống như đang hù dọa người.

- Làm sao có thể.

Trần Tự Lực khoát tay áo.

- Làm gì có quỷ thần linh tinh gì đó, chẳng qua chỉ là kết quả của việc óc tưởng tượng của mọi người quá phong phú mà thôi, tôi nghĩ là nàng xem phim quá nhiều, có chút tẩu hỏa nhập ma.

- Mặc kệ là thật hay là giả. Không bằng chúng ta cùng nhau xuống lầu, nghe xem bà chủ nói như thế nào.

Dương Nhan đề nghị nói.

Ngô Thanh Thanh và Trần Tự Lực liếc mắt nhìn nhau gật gật đầu. Tuy rằng không tin lời nói của A Trạch, nhưng mà chuyện tình áo lót bị trộm hắt là có chút quan hệ với bà chủ. Ba người cùng nhau đi xuống lầu, chứng kiến A Trạch đang nói cái gì đó với bà chủ.

- Không nghĩ tới.

Bà chủ thở dài.

- Đã qua nhiều năm rồi mà vẫn còn như vậy.

- Nghe ý tứ của bà thì hình như loại chuyện này trước kia đã từng phát sinh rồi?

A Trạch hỏi.

- Đến lúc này tôi cũng không thể không nói ra được.

Bà chủ ngồi xuống, biểu cảm có chút kỳ quái.

- Có ba cô bé đi vào khách sạn của tôi. Cũng không sai biệt lắm so với tuổi của các cô.

- Tôi nhớ rất rõ ràng, ba nữ sinh kia là bạn bè rất thân, kết bạn đến thị trấn của chúng tôi du lịch. Thuê ba gian phòng ở trong khách sạn của tôi. Ba nữ sinh kia đều rất xinh đẹp, lại trẻ tuổi, nghe nói đều là sinh viên của đại học y học gì đó. Khi đó thị trấn này của chúng tôi còn chưa được như bây giờ, có nhiều người tới du lịch. Khi đó thị trấn cố gắng phong bế, tính ra cũng chỉ là một địa phương nông thôn mà thôi, không quan hệ gì nhiều với ngoại giới cả.

178. Chương 181: Căn Phòng Kỳ Quái

- Khi đó có rất ít người ở nơi khác đến, huống chi là ba cô bé xinh đẹp như vậy. Cho nên các chàng trai trong thị trấn đều giống như điên vậy, mỗi ngày đều ở đây canh chừng khách sạn của tôi, chờ đợi ba cô gái thành phố xinh đẹp. Phải biết rằng, khi đó nếu mà lấy được một cô gái thành phố làm vợ thì đây chính là chuyện tình làm rạng rỡ nhà cửa.

- Vì để mấy cô nương kia vui, những chàng trai ở trong thị trấn liền xuất hết tất cả vốn liếng. Mà trong đó chịu chơi nhất chính là nhị tiểu tử của Lý gia ở phía tây thị trấn. Nhị tiểu tử của Lý gia vóc người anh tuấn, có năng lực làm việc, đầu óc cũng thông minh vì thế rất nhanh liền kết thân được với ba cô gái.

- Không biết rốt cuộc là tại vì sao. Ba cô gái này đều từ trong thành phố tới, bộ dáng lại xinh đẹp, lễ ranhan giới phải vô cùng cao, nhưng mà không biết là vì sao mà ba cô gái này đều thích nhị tiểu tử của Lý gia.

- Nếu mà chỉ có một người, thì đây chính là chuyện vui. Nhưng mà nếu ba người đều thích một người, vậy thì phiền toái rồi. Tuy rằng ba người ở mặt ngoài chưa biểu hiện gì, nhưng mà tôi nhìn ra được, ba người này đều ghen lên đến đầu, đều muốn cướp nhị tiểu tử của Lý gia.

- Vậy thì tất cả đều theo nhị tiểu tử của Lý gia kia không được sao.

Trần Tự Lực ở một bên xen vào nói.

- Dù sao thì trên sách cũng đều viết như vậy, một tiểu thư nhà phú hào rất xinh đẹp, liền thích một tiểu tử nghèo, khóc lóc đi theo hắt. Ba người thương lượng với nhau, chẳng phân biệt lớn nhỏ, đều theo tiểu tử nghèo này. Hôm nay người ngủ với hắt, ngày mai ta ngủ với hắt, không cần tranh nhau. Tựa như một tiểu tử giàu có vậy.

Trần Tự Lực lơ đãng nói một câu, liền rước lấy ánh mắt hung ác của tứ nữ. Lập tức ngậm miệng lại.

- Tuy rằng ba cô gái này đều rất xinh đẹp, nhưng mà cũng có hơn kém.

Bà chủ cũng không để ý đến Trần Tự Lực hồ ngôn loạn ngữ, tiếp tục nói.

- Có một cô gái, họ là gì thì bản thân tôi cũng không còn nhớ nữa, chỉ nhớ tên là Thủy Linh. Bộ dáng xinh đẹp, tính tình cũng tốt, còn thường xuyên giúp tôi thu dọn khách sạn, phòng của mình cũng không cần tôi thu thập, thật là một người sạch sẽ. Tôi cảm thấy nếu ai lấy được cô bé này về nhà, tuyệt đối là có phúc.

- Nhị tiểu tử của Lý gia cũng thích cô bé này, hai người đúng là vừa mắt rồi, thường xuyên sẽ đi ra ngoài với nhau. Việc này ở trong mắt của hai cô gái kia, tự nhiên là không vui. Đều là cô gái xinh đẹp, đều có tính cách nên ta không thể kém người thế nào được. Sao hẳn lại nguyện ý đi với người mà không đi với ta đây. Hai cô gái kia liền nói thẳng thừng với cô gái được nhị tiểu tử thích kia. Có một buổi tối, tôi nghe thấy ba cô gái ở trên lầu cãi nhau, cãi nhau rất lớn.

- Cô cái xinh đẹp thì tính cũng nóng, cái này tôi biết. Cô gái được nhị tiểu tử thích kia tự nhiên cũng không phải là người dễ trêu chọc gì. Sáng ngày thứ hai tôi nhìn thấy ngoài cô ấy ra, hai cô nương kia đi xuống đều có ánh mắt hồng hồng, trên mặt còn có chỗ bị thương, chắc là tôi hôm qua đánh lộn, dùng móng tay.

- Sự tình đã đến nước này, ba người liền thực sự trở mặt. Ai cũng không nói chuyện với ai, còn thường xuyên gỡ trò tiểu nhân ngáng chân. Ngoài ra hai cô nương kia sẽ nhân lúc không có cô gái kia ở đây liền nói xấu. Những chuyện đó tôi đều nhìn thấy, nhưng mà tôi chỉ là một người ngoài, cũng không tiện xen vào.

- Nhưng mà đột nhiên có một ngày, không biết tại sao lại thế, cô nương được nhị tiểu tử thích kia đột nhiên mất tích. Cũng không biết đi nơi nào, dù sao cũng là không thấy. Thời gian buổi tối tôi còn thấy nàng đi lên lầu ngủ. Nhưng mà tới buổi sáng mãi mà không thấy nàng đi xuống. Nhị tiểu tử đợi ở cửa cả nửa ngày cũng không thấy nàng đi xuống dưới, liền đi lên tìm nàng. Nhưng mà kết quả là không thấy người đâu. Cũng không biết là đi đâu, tất cả đồ đạc đều vẫn còn, nhưng mà người thì lại mất tích.

- Mất tích sao?

A Trạch cau mày hỏi.

- Có liên quan gì đến việc thiếu nữ ở thôn làng phía tây kia mất tích không.

- Cô nói đến chuyện cô nương của Vương gia bị mất tích, tôi đây cũng không biết.

Bà chủ lắc lắc đầu.

- Nhưng mà thời gian cô nương của Vương gia mất tích cũng không sai biệt lắm với cô nương ở chỗ này của tôi mất tích. Tôi không nhớ rõ ràng lắm nhưng hình như là cùng một ngày.

- Có báo cảnh sát không?

A Trạch hỏi tiếp.

- Báo cảnh sát rồi, nhưng mà có báo cũng như không.

Bà chủ gật gật đầu.

- Cái thị trấn nhỏ hẻo lánh này của chúng tôi, một cái đồn cảnh sát gần nhất cũng cách ba mươi cây số, ở đó có ba cảnh sát, thì phải lưu lại một người để trực ban. Lúc ấy có hai cảnh sát đến đây, lấy lời khai của vài người rồi lại đi mất, còn việc này cũng là sống chết mặc bay.

- Sống chết mặc bay? Sao lại như vậy, cảnh sát lại vô trách nhiệm như vậy sao?

Ngô Thanh thanh ở một bên xen vào nói.

- Bất kể như thế nào thì bọn họ cũng là cảnh sát mà, làm sao có thể tùy tiện hỏi một chút, ngay cả tìm cũng không tìm rồi coi như xong được.

- Tìm, hai cảnh sát và vài người trong thị trấn của chúng tôi đã tìm ở xung quanh vài ngày, nhưng mà cũng không thể tìm được gì, rồi hai cảnh sát ấy cũng rời đi. Dù sao thì người mất tích cũng là từ bên ngoài tới, nhân công của cảnh sát không đủ, đương nhiên là không để trong lòng.

- Không phải đâu, một người sống ở nơi này mấy tích, cảnh sát cũng không quản không hỏi mà cứ như vậy quên đi được sao?

Ngô Thanh Thanh cảm giác thấy cái chỗ này cực kỳ thiếu an toàn.

- Chuyện này rất bình thường.

Trần Tự Lực ở một bên tiếp lời nói.

- Dù sao thì nơi này cũng là nông thôn. Tuy rằng mấy năm nay có khá hơn một chút, nhưng mà mười năm trước chỉ là một cái trấn nhỏ bị phong bế. Nhân công canh sát không đủ, một cái đồn công an chỉ sợ phải quản lý cả mấy cái thôn trấn. Hơn nữa tôi đoán cũng không có trang bị gì quá tốt cả. Tự nhiên không có khả năng vì một vụ án người bên ngoài mất tích mà lãng phí tinh lực của rất nhiều người được, nếu không có ai đi đến đồn công an để gây áp lực thì rất dễ dàng chuyện lớn hóa nhỏ, trở thành một vụ án chết.

- Đúng.

Bà chủ gật gật đầu.

- Lúc ấy canh sát đến tìm người, ngay cả chó cũng là mượn từ nhà của người dân trong thôn. Nhưng mà chó chỉ là chó canh nhà bình thường, không phải là chó nghiệp vụ đã qua huấn luyện, mũi không có thính như vậy. Con chó kia chỉ vòng vo trong phòng vài vòng, kêu lên hai tiếng rồi không có phản ứng gì nữa.

- Còn hai cô gái đi cùng cô gái mất tích kia? Canh sát không hỏi các nàng sao?

A Trạch hỏi, nàng cảm thấy hai nữ sinh là này đối tượng đáng nghi nhất.

- Có hỏi, nhưng mà bất kỳ cái gì cũng không hỏi ra. Hai cô nương kia đều nói không có gặp nàng. Canh sát thấy cũng không hỏi được gì, liền buông tha. Sau khi hai canh sát vừa đi, hai cô nương kia liền thu dọn đồ đạc rồi trả phòng.

Bà chủ trả lời.

- Như vậy người đàn ông yêu thương cô gái kia thì sao?

- Nhị tiểu tử lúc mới bắt đầu còn đến đồn công an hỏi tình huống một chút. Nhưng mà chậm rãi vài ngày sau, canh sát cũng chậm rãi thuyết phục được hắn, tim của hắn cũng dần dần phai nhạt.

Bà chủ nói.

- Dù sao thì cũng là bèo nước tương phù, lại không có bao nhiêu cảm tình, chẳng qua chỉ là mới quen nhau được vài ngày, có chút hảo cảm mà thôi, không cần phải vì một người ngoài mà tổn thương lớn như vậy. Cuộc sống thường ngày vẫn phải tiếp diễn, cũng không thể ngày nào cũng bỏ nhà đi đến đồn công an được.

- Đau xót, đàn ông thật là đau xót.

Trần Tự Lực ở một bên giận dữ nói.

- Thật không biết người nhà của Lý gia ăn ở như thế nào, cuối cùng lại biến thành một cái trường hợp như vậy, một cô nương cũng lấy được, thật sự là rất tiếc.

- Ồ? Vậy ý của anh chính là người đàn ông kia đã làm sai sao?

Dương Nhan ở một bên hỏi.

- Vậy thì phải làm như thế nào?

- Còn phải hỏi sao? Lấy kinh nghiệm nhiều năm của tôi, chuyện này chẳng qua chỉ là đơn giản mà thôi.

Trần Tự Lực vỗ vỗ bộ ngực.

- Ba tiểu thư nhà phú hào, đồng thời yêu một tiểu tử nông thôn khốn khổ bần cùng. Tiểu tử nông thôn này không đẹp trai, lại không có tiền, không có nghề nghiệp. Nhưng mà ba cô gái kia khẳng định giống như gà chọi hăng máu vậy, đều hung hăng xông lên muốn tiểu tử kia trở thành của mình. Tiểu tử nghèo kia liền làm bộ bất đắc dĩ không biết làm thế nào. Sau đó ba tiểu thư phú hào kia liền bắt đầu tranh đoạt người đàn ông kia, đánh cho không thấy trời đất. Ngay trong lúc chiến tranh đang trong thời gian căng thẳng, người đàn ông liền làm ra tình huống tuy rằng nguy hiểm nhưng mà không ảnh hưởng đến tính mạng của mình. Ví dụ như trong lúc ba cô gái đang cãi nhau hắn vô tình bị nữ sinh đẩy xuống sườn núi, hoặc là vì bảo vệ nữ sinh mà bị tổn thương, hoặc là vì bảo vệ một người nữ sinh mà bị một nữ sinh khác dùng súng bắn bị thương. Muốn có bao nhiêu máu thì có bấy nhiêu máu, có bao nhiêu chuyện tình không tưởng tượng nổi liền làm bấy nhiêu chuyện. Tốt nhất là giả vờ tinh thần của mình bị hỏng mất, miệng phun máu tươi, tứ chi tàn phế gì đó được đưa vào bệnh viện trị thương. Sau đó dựa vào điểm tựa như vậy, trong lúc bản thân

chịu trọng thương phải nằm ở bệnh viện, ba nữ sinh kia nhất định là phải đến chăm sóc cho người đàn ông này. Hơn nữa cũng không dám tiếp tục cãi nhau, trở thành có bao nhiêu hài hòa thì liền có bấy nhiêu hài hòa. Sau đó dưới tình huống mình đang cực kỳ suy yếu, liền nói rõ chân tướng với ba cô gái kia. Ví dụ như ta không phải người, ta đã có lòng dạ khác, ta thực xin lỗi các nàng. Nhưng mà ta yêu các nàng. Hơn nữa ta đều thực lòng với các nàng, yêu mọi người như nhau, vân vân. Nói cần bao nhiêu tuyệt hảo thì có bấy nhiêu tuyệt hảo, cần bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu ghê tởm, cần bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn, cần bao nhiêu giả dối cần bấy nhiêu giả dối. Tiếp tục cả người đều run lên, phát ra một hơi thở dài, dùng một ánh mắt u buồn nhìn ba nữ sinh kia. Ba nữ sinh kia nhìn thấy hành động này của hắn, nhất định sẽ vừa khóc nhào về chỗ hắn, hướng tới hắn cam đoan giữa các nàng sẽ không phát sinh mâu thuẫn nữa, ba cô gái đều đi theo hắn, không phân biệt ai lớn ai nhỏ.

- Xem ít tiểu thuyết một chút đi, không tốt cho não đâu.

Ngô Thanh Thanh ở một bên vô tình cắt đứt ý dâm của Trần Tự Lực.

- Trở lại thế giới thực đi, tỉ lệ nam nữ ở Trung Quốc là 117:100, nói cách khác trong một trăm người đàn ông thì có mười bảy người không tìm được vợ. Cho nên chuyện mà anh nói tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

- Bà chủ, tôi muốn hỏi bà chuyện này có quan hệ gì với chúng tôi.

Dương Nhan ở một bên cau mày nói.

- Chúng tôi tới là để hỏi về chuyện tình ái lút của tôi bị trộm.

- A! Đúng đấy, cô không đề cập tới thì tôi cũng quên mất.

Trần Tự Lực lúc này mới kịp phản ứng.

- Chuyện này hình như không có quan hệ gì với chuyện của chúng tôi.

- Kỳ thật cái phòng tôi luôn luôn không cho thuê kia chính là chỗ ở của nữ sinh kia trước khi mất tích.

Bà chủ chậm rãi nói.

- Vốn tôi nghĩ chuyện này cứ như vậy mà trôi qua đi. Người cũng đã mất tích rồi, hai cô gái kia cũng đã đi rồi, hết thấy đều đã khôi phục bình thường, nhưng mà tôi đã nhầm rồi.

- Từ sau khi nữ sinh kia mất tích, căn phòng kia thường xuyên sẽ có chuyện tình kỳ quái phát sinh. Có lẽ khách phản ánh buổi tối có thanh âm kỳ quái, như là có đồ vật gì đó động đậy. Còn có lẽ khách phản ánh hành lý của bọn họ bị người ta lục lọi, hơn nữa thường xuyên bị trộm đồ. Hơn nữa những chuyện tình kỳ quái đều phát sinh ở những lễ khách ở trong căn phòng kia, những lễ khách ở phòng khác đều không có chuyện gì.

- Những thứ bị trộm đi, cái gì cũng có, có chìa khóa, quần áo, bàn chải đánh răng, đều là những thứ không đáng giá, chuyện này tuyệt đối không thể nào là do ăn trộm.

- Lúc mới đầu tôi còn tưởng là có chuột hoặc là động vật bay như chim linh tinh gì đó giở trò. Nhưng mà sau đó tôi lại phát hiện, đừng nói là chuột mà trong khách sạn này một con kiến cũng không thể tìm thấy, ruồi muỗi hay bọ lại càng không có. Mùa hè dù tôi có mở hết các cửa thì ruồi muỗi cũng đều không có bay vào.

- Vốn tôi cũng cảm thấy không có gì, nhưng mà sau này lại có một đạo sĩ lang thang nói cho tôi biết. Chỗ này của tôi giống như là có thứ gì đó ở bên trong, nó ở trong căn phòng kia. Tôi nhờ hắn đuổi thứ kia đi giùm tôi. Nhưng hắn vừa nhìn nhìn liền lắc đầu. Hắn nói vật kia không phải là quỷ, hắn chỉ là một đạo nhân biết một chút thuật đạo bắt quỷ mà thôi, không giúp được gì cả. Tốt nhất là nên khóa kín căn phòng này lại, không cho người đi vào.

- Tôi cũng cảm thấy đạo sĩ kia nói có lý, đã xảy ra nhiều chuyện tình kỳ quái như vậy nên tôi không thể không tin. Tôi làm theo lời vị đạo sĩ kia, khóa kín căn phòng kia lại, không cho ai thuê nữa. Nhiều năm trôi qua, mọi việc đều hết sức bình an.

- Mãi cho đến khi chúng tôi tới, mà phòng của bà lại không đủ, cho nên mới mở gian phòng kia cho chúng tôi tiến vào.

Khóe miệng A Trạch hơi nhếch lên.

- Chúng ta thật đúng là may mắn.

- Tôi cũng không phải cố ý,

Bà chủ còn tưởng rằng A Trạch đang nói mát mình, diễn cảm có chút mất tự nhiên.

- Mặc dù có chuyện kỳ quái sinh, nhưng mà căn bản là không có ai thấy tận mắt, hơn nữa đã nhiều năm như vậy trôi qua, tôi còn tưởng rằng đã không có việc gì xảy ra rồi.

Nói tới đây, ba người chỉ biết nghẹn họng đứng nhìn. Thật không ngờ A Trạch phỏng đoán đều là thật, bà chủ cũng thừa nhận chuyện này. Nhớ tới ba người bọn họ đều đã ở trong căn phòng có chuyện lạ phát sinh kia, một nam hai nữ đều không khỏi rung mình một cái.

- Sao...Làm sao bây giờ...

Trần Tự Lực nơm nớp lo sợ nhìn A Trạch.

- Có...Có quái vật ở nơi này...Chúng ta đi nhanh đi...Bằng không sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này...

179. Chương 182: Quái Vật Thây Khô

- Việc lạ luôn phát sinh ở trong gian phòng kia sao?

A Trạch nhìn bà chủ hỏi.

- Ừ.

Bà chủ gật gật đầu.

- Những phòng khác đều rất bình thường, chưa từng có chuyện lạ gì phát sinh.

- Tốt lắm, tôi biết rồi.

A Trạch gật gật đầu, đi đến trước mặt Dương Nhan.

- Đêm nay hai người chúng ta đổi phòng, tôi sẽ ngủ trong gian phòng kia. Tôi muốn nhìn một chút xem trong gian phòng kia rốt cuộc có cái gì.

- Hay là chúng ta mau đi đi...

Nhớ tới áo lót của mình bị một quái vật mà ai cũng chưa từng thấy trộm đi, Dương Nhan thiếu chút nữa bật khóc.

- Tuy rằng bà chủ nói những phòng khác an toàn, nhưng mà ai có thể bảo đảm chắc chắn con quái vật kia sẽ không chạy đến phòng của bọn họ đâu. Nói không chừng nửa đêm sẽ ăn thịt bọn họ.

- Dương Nhan nói rất có lý.

Ngô Thanh Thanh gật gật đầu.

- Vẫn là nhanh chóng rời đi thì hơn, đối mặt với những thứ này, phương pháp tốt nhất là rời đi thật xa.

- Vậy cũng không nhất định.

A Trạch lắc lắc đầu,

- Quái vật này rất kỳ quái, ai cũng không biết được tập tính của nó. Ba người đều đã ngủ ở trong cái phòng đó, ngộ nhỡ bị nó bò lên người? Coi như các cậu có rời đi thì nó cũng vẫn có thể đi theo được.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

Dương Nhan ô ô khóc lên.

- Tôi vẫn còn rất trẻ, tôi không muốn chết.

- Yên tâm, có tôi ở đây.

A Trạch vỗ vỗ bả vai Dương Nhan.

- Từ khi tu luyện theo quyển luyện khí thuật kia, tôi luôn muốn thử xem rốt cuộc mình đã tiến bộ đến đâu. Đêm nay tôi sẽ ngủ ở trong phòng đó, muốn xem xem rốt cuộc con quái vật kia là cái dạng gì.

- Cô chần chẫn...

Trần Tự Lực nuốt nước miếng một cái.

- Có chắc chắn không?

- Không có mười phần chắc chắn.

A Trạch lắc lắc đầu.

- Nếu ai cũng chưa từng gặp con quái vật kia, như vậy có thể chứng minh nhất định nó có năng lực che giấu đặc biệt, cho nên tôi cần mượn một thứ đồ vật!

Sau khi thuyết phục một hồi, rốt cuộc thì A Trạch cũng ổn định được ba người muốn rời đi ngay trong đêm. Ba người này sẽ ở trong khách sạn một đêm nữa để xem sự tình phát triển ra sao.

Dương Nhan khẩn cấp chuyển vào phòng A Trạch, một bước cũng không muốn tiếp tục bước vào cái gian phòng quỷ dị kia nữa. Ngay cả hành lý cũng phải nhờ A Trạch lấy giùm ra. Cô ta chỉ đứng ở cửa, tiếp nhận đồ vật mà A Trạch đưa ra rồi chạy nhanh trở về phòng đóng cửa lại. Mà Ngô Thanh Thanh thì liền cầm cái áo lót bị dính bẩn kia ném vào trong bếp lò của khách sạn.

A Trạch đánh giá căn phòng cẩn thận một lần. Bố trí tương đối đơn giản, trong phòng chỉ có một cái giường, một cái bàn, và một cái tủ nằm ngăn ở góc phòng. A Trạch cẩn thận kiểm tra cái giường và cái tủ nằm ngăn kia một chút. Ngoại trừ ở cái ngăn cuối cùng kia có thứ gì đó mắc kẹt nên không mở ra được thì những thứ khác đều rất bình thường. Đêm đồng hành lý của mình đặt ở bên cạnh cái tủ nằm ngăn kia, A Trạch nằm lên trên giường, đợi đêm xuống.

Đêm nay không có ánh trăng, sau khi tắt đèn đi thì trong phòng rất tối. Không biết là tại sao, A Trạch luôn có một loại cảm giác áp lực không thể nói rõ. Đặc biệt là cái tủ nằm ngăn đặt ở trong góc kia, luôn cho nàng một loại cảm giác cực kỳ bất an. Dường như là có đồ vật gì đó trốn ở trong đó, đang nhìn nàng, quan sát hết thấy hành động của nàng. Loại cảm giác bất an này dần dần chuyển biến thành một loại cảm giác không nói lên lời. Tuy rằng A Trạch có dũng khí đối mặt với quỷ hồn, nhưng mà đối mặt với loại quái vật không biết rõ này thì nàng có một loại cảm giác hưng phấn và hiếu kỳ, còn cả một tia sợ hãi mơ hồ.

Một tia rét lạnh từ trong lòng A Trạch truyền ra. Không phải là rét lạnh trên thân thể mà là tâm lạnh. Cảm giác vừa mơ hồ lại vừa rõ ràng từ trong xương tủy toát ra. Một loại cảm giác như đưa đám không hiểu ra sao hiện lên trong đầu của nàng. Công việc của cha mẹ luôn bận rộn khiến cho tính cách của nàng trở nên lạnh như băng không hợp với ai cả. Mà loại tính cách này khiến cho ngay cả một người bạn thân để tâm sự, chia ngọt sẻ bùi nàng cũng đều không có.

Nàng đang nhớ lại cô bé được nàng xem như là bạn thân thời thơ ấu kia. Trong lúc nàng ở trong góc, liền vô tình nghe được, cô bé bình thường thân thiết với mình như thế, lại có thể lớn tiếng cười nhạo xì căng đan của nàng với những cô bé khác. Còn tuyên bố mình và nàng ở chung một chỗ chỉ là vì nhà nàng giàu có nên có nhiều tiền tiêu vật. Nàng tuyệt vọng, không còn chút tin tưởng nào vào tình cảm bạn bè nữa. Bạn bè, chẳng qua chỉ là dùng để lừa gạt và lợi dụng mà thôi.

Tình thân, tình bạn, tình yêu, tất cả những thứ này chẳng qua chỉ là trò bịp bợm mà thôi. Thứ chân thật nhất trên thế giới này là cái chết. Sớm phát hiện sự thật này, như vậy là người có thể sớm đi được đến hạnh phúc.

Ta đây là làm sao vậy ? Trong đầu A Trạch hiện lên một cô bé buộc tóc đuôi ngựa đáng yêu. Ta không phải cô độc, ta có bạn bè, Tiểu Manh không phải là người bạn tốt nhất của ta hay sao? Chúng ta đã cùng nhau

trải qua sinh tử, dù cho thời gian nguy hiểm nhất ở cùng nhảy, nàng cũng không chịu bỏ ta để chạy trốn một mình. Ta đã có được tình bạn trân quý như thế, làm sao lại có thể thất vọng đối với tình bạn được ?

- Loại cảm xúc chán đời này, làm sao lại phát sinh ở trên người của ta ?

A Trạch cau mày, suy nghĩ về cái tâm tình vừa rồi kia. Đây không phải là tâm tình của mình, dường như...Dường như là của một người khác...Một người bị bạn bè phản bội, một người thất vọng với tình yêu...

Từ khi bắt đầu luyện tập theo quyển luyện khí thuật mà Minh Diệu đưa cho, A Trạch rõ ràng cảm giác được linh khí trong thân thể đầy đủ rất nhiều, hơn nữa linh cảm cũng linh mẫn hơn trước. Có thể cảm giác thấy những từ trường đặc thù, càng càng ngày càng...Cố chấp hơn. Nhưng mà dường như tâm cảnh của mình không có tiến bộ nhanh như rèn luyện linh cảm. Vừa rồi cái loại cảm xúc bị thay thế kia chính là một cái ví dụ. Trong nháy mắt, tâm linh của A Trạch liền bị lạc trong cảm xúc của người khác, nhưng mà hoàn hảo chính là chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, rất nhanh nàng liền hồi phục lại. Mà loại cảm xúc này, khiến cho A Trạch lại càng thêm khẳng định, nhất định là trong phòng này có cái gì không sạch sẽ làm ảnh hưởng đến nàng.

Lạc...Lạc...

Dường như là thanh âm ma sát của vật gì đó từ trong góc tối kia truyền tới. A Trạch ngưng thần tụ khí, tuy rằng đôi mắt vẫn không nhìn thấy, nhưng mà dựa vào thính giác, A Trạch có thể xác định thanh âm này là từ bên trong cái tủ năm ngăn ở trong góc phòng truyền tới. Dường như là có đồ vật gì đó xuất hiện, A Trạch đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể ra tay.

Gõ...Gõ...

Dường như lại là tiếng móng tay gõ vào thanh gỗ, chẳng lẽ cái đồ vật kia lại trốn ở trong cái tủ năm ngăn kia sao? A Trạch càng nghĩ lại càng cảm thấy cái ngăn kéo dưới cùng bị kẹt không mở ra được kia có chút khả nghi.

Chương 181: Quái vật cây khô. (2)

Gõ...Gõ...

Thanh âm kia vẫn cứ tiếp tục, giống như con lắc đồ hồ lay động, đều đều, hơn nữa còn có tiết tấu. Thanh âm không lớn không nhỏ, cũng như ở trong căn phòng yên lặng có một chiếc đồng hồ báo thức vậy. Kim giây đều đều lay động.

Bá...Bá...

Thanh âm giống như tiếng quần áo đóng đưa lại vang lên. Năm tay của A Trạch hơi có chút trắng bệch. Một tay nàng giữ lấy cái công tắc đèn điện, tay kia thì làm một cái pháp quyết, tùy thời đều có thể ra tay.

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, giống như là bị một cái gì đó mạnh mẽ cắt đứt vậy. Căn phòng tối đen lại hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí A Trạch còn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hô hấp và nhịp tim đập của mình.

Sao lại như vậy? Con quái vật kia đi rồi sao? A Trạch tính toán trong lòng. Chẳng lẽ là bởi vì phát hiện ra ta không có đi ngủ, hay là có ý tứ công kích nó cho nên mới chạy trốn sao? Bây giờ có nên mở đèn lên nhìn xem một chút hay không?

Đang trong lúc A Trạch do dự không quyết thì dường như có đồ vật gì đó sờ vào chân của nàng. Dường như là một bàn tay, nhưng bàn tay này tuyệt đối không phải là tay người. Tuy rằng đang mặc đồ ngủ, nhưng mà A Trạch vẫn có thể cảm giác được bàn tay kia lạnh như băng, còn có một loại cảm giác khô héo.

- Ba...Hai...Một...

A Trạch mặc niệm tổng lòng, đồng thời vận khởi linh lực trong cơ thể, lời bí quyết tùy thời đều có thể tung ra.

- Ra tay!

A Trạch mạnh mẽ bắt lấy cánh tay khô héo đang sờ soạn trên đùi của nàng, rồi giật mạnh lên. Đèn điện liền phát sáng, một khuôn mặt khô héo tràn ngập nếp nhăn xuất hiện ở trước mặt của A Trạch, đôi mắt

che kín tơ máu kia trũng lên thật lớn, dường như là muốn đem bộ dạng của A Trạch khắc thật sâu ở trong mắt của nó.

- Lôi.

A Trạch gầm lên một tiếng, tay phải đẩy ra. A Trạch muốn dùng một chiêu giải quyết vấn đề, cho nên lần ra tay này không lưu tình chút nào, dùng toàn bộ lực lượng cường đại của lôi bí quyết để tiêu diệt con quái vật không biết tên này.

Bất ngờ là, lôi điện thật lớn vốn nên từ trên trời giáng xuống lại không có xuất hiện. A Trạch bị tình huống bất ngờ này làm cho sửng sốt, liền đối mặt nhìn nhau với con quái vật kia.

Làm sao lại như vậy ? A Trạch có chút mờ mịt. Từ khi có thể sử dụng lôi bí quyết tới nay, chưa từng có loại chuyện tình như thế này xảy ra. A Trạch có thể cảm thấy rõ ràng linh lực ở trong cơ thể mình lưu chuyển, tuy nhiên nó lại không phát ra lôi bí quyết.

A Trạch rống to dường như đã dọa con quái vật không biết tên kia một trận. Con quái vật kia ngẩn người, đôi mắt tràn ngập tơ máu nhìn chăm chăm vào A Trạch. Đây là một con quái vật khô quắt như một cái cây khô, giống như một cái xác ướp không được quần bằng dây. Mà cái tay khô của xác ướp kia, vẫn duy trì cái tư thế bị A Trạch đá văng ra.

Đây không phải đơn thuần là một cánh tay xương khô. Bên trên cánh tay khô héo này có những cái móng tay thật dài màu vàng. Màu sắc của bộ móng tay kia cũng giống như ngón tay của một lão già trông lò lầu nằm bị khối ám vậy. Làn da trên ngón tay đã biến thành màu đen, còn rạn nứt, lộ ra ở bên trong cơ thể. Thậm chí có chỗ còn có thể chứng kiến xương cốt ở trong. Dấu vết giống như vết máu chưa được xử lý che kín toàn bộ cánh tay.

- Sao lại như thế ?

A Trạch mạnh mẽ tỉnh ngộ lại, dù lôi bí quyết không dùng được thì nàng vẫn còn tuyệt chiêu khác. A Trạch từ trên giường nhảy xuống, kéo dài khoảng cách đối với con quái vật kia.

Băng..

A Trạch vận linh lực kia lên cách tay. Mặc kệ con quái vật kia là cái gì, cứ dùng băng kiếm chém nát nó ra, như vậy tự nhiên cũng không thành cái gì uy hiếp cả.

Giống như là toàn bộ linh lực của A Trạch đều bị tiêu thất, cũng như lôi bí quyết, băng kiếm cũng không có xuất hiện ở trên tay của A Trạch. Đêm nay không biết là làm sao vậy, dường như là toàn bộ năng lực nàng có đều biến mất.

- Đây rốt cuộc là làm sao vậy ?

Liên tục hai lần năng lực không nhạy khiến cho A Trạch có chút thất thần. Rõ ràng là linh lực vẫn còn, tuy nhiên lại không thể phát ra được pháp thuật gì, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Lạc...Lạc...

Giống như là thanh âm cây khô bị vỡ vụn vậy, quái vật kia đã tỉnh ngộ, miệng phát ra tiếng kêu khó nghe hướng tới A Trạch đánh tới.

Mất thấy quái vật kia muốn bổ nhào đến trước mặt, A Trạch mới hồi phục lại tinh thần, muốn tránh thoát khỏi đòn tấn công của con quái vật kia, nhưng không biết là ông trời cố ý đùa dai, hay là vận khí của A Trạch hôm nay thật sự là không tốt. A Trạch vấp phải cái chân giường, trong nháy mắt mất đi cân bằng, ngã xuống mặt đất.

Ngón tay màu đen khô héo chậm rãi phóng đại trước mắt A Trạch. Khuya hôm nay những sự việc bất ngờ liên tục xuất hiện khiến cho A Trạch có chút choáng váng. Cái móng tay màu vàng kia, giống như đang được quay chậm, từ từ hướng tới mắt A Trạch đâm tới. Trong đầu A Trạch chợt nổi lên một cố ý niệm, chính là cảm giác sợ hãi khi đối mặt với tử vong.

A!

A Trạch lớn tiếng hét lên, nước mắt chảy xuôi theo hốc mắt. Nàng chưa từng tiếp cận tử vong gần như vậy. Cho dù là lần ở sân trường lần trước, đối mặt với viên quản lý giết không chết kia, nàng cũng không có cảm giác được tử thần tồn tại rõ ràng như vậy

- Làm sao vậy, tỉnh lại đi A Trạch.

A Trạch cảm giác có người lay động thân thể của chính mình, thanh âm của một cô bé từ bên tai nàng truyền đến, nàng mạnh mẽ mở to mắt, thấy Dương Nhan và Ngô Thanh Thanh đang ở trước mặt.

- Tôi đây là...

A Trạch nhìn bốn phía, vẫn là căn phòng kia, nhưng bất đồng chính là bây giờ trời đã sáng. Đại khái là nghe được tiếng thét chói tai của A Trạch, hai người Ngô Thanh Thanh và Dương Nhan liền chạy đến trước mặt nàng.

- Làm sao vậy, cô cũng gặp ác mộng sao ?

Dương Nhan ở một bên nói.

- Lúc trước tôi cũng gặp một cái ác mộng rất đáng sợ, lập tức liền bị đánh thức.

- Làm sao vậy?

Ngô Thanh Thanh ở một bên nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh ở trên trán A Trạch.

- Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

- Tôi không sao?

A Trạch hít sâu một hơi. Cái cảm giác tử vong kia vẫn còn tồn tại ở trong óc của nàng chưa tan.

- Cái kia vừa rồi chỉ là mơ sao? Như thế nào tôi lại ngủ quên mất?

- Lá gan của cô cũng thật là lớn.

Ngô Thanh Thanh ở một bên nói.

- Đã biết khách sạn này có thứ gì đó không sạch sẽ, ba người chúng tôi cả đêm cũng không dám ngủ, nhưng mà cô lại có thể ngủ được.

- Không đúng.

A Trạch thì thảo luận trầm trầm.

- Tôi không thể ngủ được...Tôi nhớ là mình rất thanh tĩnh coi chừng...Sau đó một cổ cảm xúc kỳ quái bùng lên...Tiếp theo tôi cảm giác thấy có thứ gì đang sờ chân của tôi...

- Có thể nhưng mà lúc chúng tôi tiến vào, thật sự là cô đang nằm mơ.

Dương Nhan ở một bên nói,

- Tôi và chị Thanh Thanh kêu một hồi lâu cậu mới tỉnh lại.

- Nơi này xem ra đích thật là không thể ở được, chúng ta vẫn nên đi thôi.

Ngô Thanh Thanh cau mày.

180. Chương 183: Phương Pháp Ghi Hình Theo Dõi

- Mặc kệ là có thứ đồ vật gì ở đó cũng được, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này thì tốt hơn. Dù sao thì kế hoạch của A Trạch cũng thất bại, cũng không có nhìn thấy con quái vật kia, cứ quyết định như vậy đi.

- Không, con quái vật kia thật sự tồn tại.

A Trạch lắc lắc đầu.

- Nếu không thì tôi cũng không mơ màng ngủ quên, cũng sẽ không mơ một giấc mộng kỳ quái như vậy. Nhưng mà tôi cần một chút thời gian để xác định, các cô xuống dưới trước chờ tôi, tôi sẽ xuống sau!

- Ba chúng ta vẫn là nên nhanh đi thôi, không cần phải điên với nàng ở chỗ này.

Trần Tự Lực nhỏ giọng nói.

- Đầu của nàng nhất định là có vấn đề, chúng ta cũng không thể ở chỗ này đợi chết cùng nàng được.

- Trần Tự Lực nói có đạo lý.

Ngô Thanh Thanh cau mày nói.

- Tuy rằng những lời nàng nói rất có đạo lý, còn tự xưng là đã gặp quỷ rồi. Nhưng sự thật đã chứng minh, căn bản là nàng không có năng lực đặc thù gì. Chuyện tối hôm qua chính là chứng minh.

- Đúng, đúng.

Trần Tự Lực ở một bên phụ họa nói.

- Lại còn dọa cho nhóm chúng ta, nói cái gì là con quái vật sẽ cũng sẽ đi theo chúng ta. Tôi thấy là nàng muốn chúng ta cùng ở lại để cho nàng thêm can đảm thôi. Còn tưởng rằng nàng có khả năng đặc thù gì, có thể bắt quỷ thu yêu linh tinh. Nhưng mà cũng giống như chúng ta, ngủ say như chết, còn bị một giấc mộng dọa cho tỉnh lại.

- Nhưng mà tôi cảm thấy lời của A Trạch cũng không giống như là nói dối.

Dương Nhan ở một bên có chút do dự.

- Thứ này chúng ta đều không hiểu, nhưng mà tôi thấy bộ dạng của A Trạch dường như là cực kỳ nắm chắc, không giống như là gạt chúng ta.

- Cô còn nhỏ, không biết nhìn người.

Trần Tự Lực khoát tay áo nói.

- Tôi thất nhất định nàng là loại người có tinh thần thất thường. Có chút thất vọng với cuộc sống bình thường cho nên muốn tìm cách kích thích. Nhưng mà một mình thì lại không dám, cho nên muốn tìm chúng ta làm đệm lưng.

- Bất kể như thế nào, hôm nay tôi cũng phải đi.

Ngô Thanh Thanh đứng lên.

- Nàng bắt quỷ cũng được, không bắt cũng được, dù sao thì tôi cũng không nghĩ tới chuyện sẽ ở đây thêm nữa.

- Ồ? Hôm nay sẽ rời đi sao?

A Trạch chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

- Vốn tôi còn muốn cho các cô xem một vở kịch hay.

- A Trạch, cô cũng đừng có tiếp tục ở chỗ này ở chỗ này làm ra vẻ.

Trần Tự Lực cũng đứng dậy.

- Ngày hôm qua cô đã thổi mình lên không gì sánh được, nhưng mà sự thật đã được chứng minh rồi, căn bản là cô không có bản lĩnh gì, đừng nói là bắt quỷ, ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy.

- Tôi nói lại một lần nữa, đây không phải là quỷ, là quái vật. Từ trường của quỷ tôi có thể phân biệt được.

A Trạch ngồi ở trước bàn, uống một ngụm cháo, chậm rãi nói.

- Bất kể là cái gì, cái kia đều không phải là cái mà chúng ta có thể đối phó, cho nên biện pháp tốt nhất chính là tránh xa nó. Thứ không thể trêu vào chúng ta còn không nhanh trốn đi sao?

Ngô Thanh Thanh không chút khách khí cắt đứt lời nói của A Trạch.

- Ngày hôm qua chúng tôi tin tưởng cô có thể giải quyết vấn đề, cho nên mới lưu lại thêm một ngày. Nhưng mà sự thật đã chứng minh rồi, thật sự cô cũng không có biện pháp gì, cho nên chúng tôi muốn đi. Nếu cần lưu lại, vậy thì cô cứ ở lại đây một mình cũng được, nhưng nếu xảy ra chuyện gì cũng đừng nên hối hận.

- Tôi thừa nhận, đích thật là đêm qua tôi đã sơ xuất. Con quái vật kia dường như là có một loại năng lực đặc thù, có thể mạnh mẽ tác động đến tâm tình trong đầu của người khác, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, liền mê man thiếp đi, sinh ra ác mộng.

A Trạch húp một hơi cạn chén cháo trong tay.

- Nhưng mà tôi muốn phản bác lời nói của hai người một chút. Không phải là tôi không nhìn thấy con quái vật kia. Tôi đã gặp rồi, tuy rằng không hoàn toàn rõ ràng nhưng mà đích xác tôi đã thấy được bộ dáng của nó.

-Ồ? Không phải là cô nói cô nhìn thấy con quái vật kia ở trong mộng đó chứ.

Ngô Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng.

- Không nên đánh đồng giấc mộng và sự thật, những thứ trong mộng và sự thật là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

- Tôi có nói qua là tôi đã gặp con quái vật kia ở trong mộng sao?

A Trạch mỉm cười.

- Không nhớ sao? Ngày hôm qua tôi có mượn Dương Nham một thứ đồ vật.

- Máy tính của tôi !

Dương Nham kinh hô.

- Chẳng lẽ cậu...

- Không sai.

A Trạch gật gật đầu.

- Tuy rằng tôi bị con quái vật kia thôi miên, nhưng mà trước kia ngủ tôi đã mở camera của máy tính lên. Cả buổi tối, camera của máy tính đều để ở trạng thái ghi hình. Mà nó đã có thể ghi lại rõ ràng những chuyện đã xảy ra sau khi tôi bị thôi miên. Có hứng thú xem không?

Lòng hiếu kỳ của con người là một thứ rất lạ thường. Cho dù vẫn có bản năng sợ hãi đối với những chuyện tình thần quái, nhưng mà vẫn muốn biết được chân tướng của sự việc một cách rõ ràng. Chỉ là nhìn một cái mà thôi, không có gì cả. Hai người Ngô Thanh Thanh và Trần Tự Lực thoáng nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu.

- Đến phòng tôi xem đi.

Dương Nhan ở một bên nói.

Tôi không muốn lại phải tiến vào căn phòng có quái vật kia đâu.

- Tôi đi lấy máy tính, năm phút đồng hồ sau sẽ hội họp tại phòng của Dương Nhan.

A Trạch cười đứng dậy.

- Thứ này cũng không phải là tùy tiện tiện có thể nhìn thấy.

Đích xác, biết mình đã bắt tri bắt giác ngủ quên, rồi lại mơ thấy một giấc mộng kỳ quái như vậy, trong lòng của A Trạch có một loại cảm giác thất bại. Đợi cho đến khi hai người Ngô Thanh Thanh và Dương Nhan đi ra ngoài, A Trạch hơi bình tĩnh một chút. Đầu tiên chính là xem xét trạng thái linh lực và pháp thuật trên thân thể của chính mình. Hoàn hảo, kia chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi. Kiểm băng tản ra hàn khí xuất hiện ở trên cánh tay của A Trạch, lưới kiểm băng sắc bén phản xạ hào quang dưới ánh mắt trời. Quơ thanh kiểm băng trong thanh, lòng tin của A Trạch đã trở lại. Nàng có tự tin, chỉ cần là mình ở trạng thái tỉnh táo, loại yêu ma quỷ quái linh tinh gì đó, nhất định có thể tùy tay tiêu diệt sạch.

Bốn người tề tụ lại ở trong phòng Dương Nhan. A Trạch mở máy tính ra, liền có một đồng thư mục hiện lên.

- Đây là những đoạn phim quay lại được đêm hôm qua.

A Trạch nói.

- Camera trên máy tính của Dương Nhan không tốt lắm nên hình ảnh cũng không quá rõ ràng. Nhưng may mắn là vẫn có tác dụng quay ban đêm nên có thể nhìn được bộ dáng của con quái vật kia.

Ba người khác đều không lên tiếng, nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên màn hình. Trong phòng chỉ còn lại thanh âm giải thích của A Trạch và tiếng thở gấp của ba người.

- Lúc đầu cũng rất là bình thường, không có cái gì đặc biệt cả.

A Trạch chỉ vào chỗ cái đồng hồ ở góc phải màn hình, nói.

- Đồng hồ điện tử cho thấy bây giờ là khoảng mười một giờ tối.

A Trạch cho chạy nhanh hơn một đoạn về phía sau, đến chỗ thời gian rạng sáng.

Chương 182: Phương pháp ghi hình theo dõi. (2)

- Sau khi cái sừng kia rơi, lập tức sẽ xuất hiện một cái hình ảnh làm cho người ta không tưởng được.

A Trạch mỉm cười đưa tay đặt lên ngực.

- Chúng ta là những người may mắn, rất nhiều người chỉ sợ là một chút cũng không nhìn thấy loại hình ảnh này.

Bởi vì camera để ở chế độ ban đêm, cho nên cả hình ảnh là một màu xanh bi thảm, càng khiến cho người ta cảm thấy khủng bố.

- Ở chỗ này.

A Trạch điều chỉnh hình ảnh một chút, phóng đại màn hình lên.

- Lập tức sẽ xuất hiện.

- Đây là góc đặt cái tủ năm ngăn.

Hình ảnh màu xanh lục, xen lẫn những đốm màu đồng lớn bằng bông tuyết, thoát nhìn thật là quỷ dị.

- A!

Đột nhiên Dương Nhan kêu lên.

- Nơi đó...Nơi đó...Đột nhiên nhúc nhích...

Ngô Thanh Thanh và Trần Tự Lực nhìn theo vị trí mà Dương Nhan chỉ. Quả nhiên, ở cái ngăn kéo tầng cuối cùng của cái tủ năm ngăn kia lộ ra một cái khe. Trần Tự Lực còn không có cảm giác gì, nhưng mà Ngô Thanh Thanh cảm giác tim của mình đã sắp nhảy ra ngoài. Nàng nhớ rõ ràng, buổi tối ở trong căn phòng đó, nàng mất khí lực rất lớn mà vẫn không thể kéo được cái ngăn kéo kia ra. Nhưng mà bây giờ dưới tình huống không có ai, cái ngăn kéo kia lại tự hở ra một cái khe.

- Hẳn là sau đó thì tôi bị thôi miên.

A Trạch ở một bên nói.

- Bởi vì tôi còn nhớ rõ ràng, có một cỗ cảm xúc chán nản ập vào trong đầu của tôi, bắt đầu từ khi đó, ý thức của tôi cũng có chút mơ hồ.

Cái ngăn kéo kia vẫn luôn luôn duy trì trạng thái mở ra một cái khe nhỏ bé. Không có tiếp tục nhúc nhích. Nhưng mà rõ ràng là có cái khe kia tồn tại, ở dưới chế độ quay ban đêm, không thể thấy được rõ ràng là có cái gì đó ở trong cái khe kia, điều này khiến cho nó càng thêm khủng bố.

Loại trạng thái này duy trì trong khoảng chừng mười năm phút. Cái khe kia bắt đầu dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được chậm rãi mở ra. Tốc độ cũng dần dần nhanh hơn, thứ đồng dạng nhanh hơn còn có nhịp tim của ba người trong phòng.

Rốt cục, cái ngăn kéo kia cũng mở hết ra. Không có ngoại lực, cứ trống rỗng như vậy mà mở ra. Từ trong cái khe hở màu đen, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, hoặc là loại đồ vật gì đó đồng dạng với tay. Bởi vì ngoại trừ ở đầu có năm ngón tay tách ra thì thật sự là không còn cái gì đặc thù khác để liên hệ nó với tay người. Nhìn qua càng giống như cành cây khô hay là bộ xương khô...

Tim của ba người trong phòng đều mạnh mẽ nhảy lên một chút. Một thứ gì đó tối đen như mực, thông thả từ trong ngăn kéo mấp máy đi ra. Đúng vậy, là mấp máy, không phải giống như là trạng thái của động vật bò sát, mà là động tác mấp máy giống như là côn trùng vậy.

- Quỷ...Quỷ...Quỷ...

Thanh âm của Trần Tự Lực có chút khàn khàn.

- Đây tuyệt đối không phải Quỷ Hồn.

A Trạch ở một bên bình tĩnh nói, giống như cái thứ kinh khủng ở trong đoạn phim kia chỉ là một động vật ở trong chương trình thế giới động vật vậy.

Quỷ thông thường đều là sau mười hai giờ đêm mới hoạt động, mà quái vật và yêu vật thì lại bất đồng. Phần lớn yêu vật và quái vật đều có thể hoạt động vào ban ngày. Chẳng qua đều là có phương pháp ẩn giấu nếu không sẽ bị người thường phát hiện bởi vì phần lớn chúng đều là thật thể. Mà Quỷ Hồn thì lại khác. Quỷ hồn đều có thể đi ra hoạt động vào buổi tối, hơn nữa còn không có thật thể. Nếu Quỷ Hồn không muốn cho người nhìn thấy, người thường sẽ không nhìn thấy Quỷ Hồn. Chỉ có khi nào Quỷ Hồn muốn để người nhìn thấy, dùng từ trường ảnh hưởng tới sóng điện não của người, người mới có thể chứng kiến bộ dạng của Quỷ Hồn đó. Nhưng mà một vài loại camera, bởi vì có một vấn đề về ánh sáng khúc xạ đặc thù hoặc là tần số, sẽ xuất hiện tình huống ghi lại được hình ảnh của Quỷ Hồn. Mà về loại quái vật này, camera của Dương Nhan cũng không có trải qua phương pháp xử lý đặc thù nhưng vẫn quay được bộ dáng của nó, điều đó chứng minh là nó có thật thể, cũng không phải là Quỷ Hồn được tạo thành từ linh thể.

Cả người của con quái vật đều từ trong cái ngăn kéo mấp máy đi ra. Tuy rằng hình ảnh đen sẫm, nhìn không rõ lắm, nhưng mà vẫn có thể nhận ra được, đây là một người có hình dạng quái dị, nhưng lại không giống như là người. Cả người bẹp dí, giống như là một cái khăn lông, hoặc là một người bị cái xe lu đè bẹp.

Con quái vật hình người bẹp dí kia thông thả mấp máy ở trên sàn nhà, giống như là một con côn trùng vậy. Con quái vật kia chậm rãi tiếp cận cái túi hành lý A Trạch cố ý để ở bên cạnh cái tủ năm ngăn. Cánh tay giống như cành cây khô giơ lên, cổ sức đẩy cái khóa kéo ra rồi đưa tay vào bên trong. Cái tay kia không ngừng tìm kiếm cái gì đó ở trong túi. Thình thoảng sẽ lấy một bộ quần áo từ trong cái túi ra, hoặc là những thứ gì đó. Mỗi khi lấy ra được một thứ đồ vật, con quái vật kia đều ném vật đó xuống đất, cả người vịn vẹo ở trước mặt trong chốc lát, sau đó lại nhặt vật đó lên bỏ vào trong túi. Cái hình ảnh kia cần bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị.

- Đây có thật là thứ đã quay đêm qua không, không phải là đã chuẩn bị từ trước rồi gạt chúng tôi đó chứ?

Trần Tự Lực nuốt nước miếng một cái, lắp bắp nói.

- Thứ này...Thứ này rốt cuộc đang làm gì...

- Tôi cũng không biết.

A Trạch lắc lắc đầu.

- Dường như chỉ đơn giản là lật tới lật lui đồ đạc của tôi mà thôi, dường như là không có ác ý.

- Không có ác ý?

Trần Tự Lực nhảy dựng lên.

- Đây chính là quỷ, là quỷ, cô lại nói là nó dường như không có ác ý.

- Tôi lập lại một lần nữa, đây là quái vật, không phải quỷ.

Ngũ khí của A Trạch vẫn bình tĩnh.

- Cũng không cần phải lẫn lộn giữa hai khái niệm này...

- Tốt lắm, không cần nói chuyện vô ích này nữa.

Bộ dạng của Ngô Thanh Thanh một bộ kinh hồn chưa tỉnh lại, có chút sợ hãi nhìn A Trạch nói.

- Cô cho chúng tôi xem cái này, rốt cuộc là có ý gì, cứ nói thẳng ra đi.

- Rất đơn giản, con quái vật này đã ở đây trong thời gian dài như vậy, tuy rằng bây giờ còn chưa thể xác định xem đã có ai vì nó mà toi mạng hay chưa, nhưng mà dù sao thì nó cũng không thuộc về thế giới này, việc mà tôi muốn làm chính là bắt nó rời khỏi nơi này.

A Trạch chậm rãi nói.

- Nhưng mà dù sao thì sức lực của một mình tôi cũng có hạn, tuy rằng tôi tin tưởng có thể đối kháng chính diện với nó, nhưng mà tôi sợ trước khi đối kháng với nó sẽ bị nó thôi miên mà mê man đi, cho nên tôi cần có người giúp đỡ.

- Đối kháng chính diện với quỷ, có phải là đại não của cô có bệnh hay không.

Trần Tự Lực lớn tiếng rống lên.

- Cô là kẻ điên, không có nghĩa là chúng tôi sẽ cùng điên với cô. Cô dựa vào cái gì để đối kháng với quỷ? Chỉ bằng vào bộ ngực lớn mà đầu óc không lớn của cô sao?

- Bằng vào cái này.

Linh Lực vận chuyển lên tay phải, một cái kiếm băng lóe lên hàn quang sắc nhọn trong nháy mắt xuất hiện ở trên tay A Trạch. Cái mũi kiếm sắc bén chói lọi kia dí vào cổ của Trần Tự Lực, để cho tiếng hô của hắn giống như bị một bàn tay lớn vô hình cắt đứt.

181. Chương 184: Đối Diện Người Đàn Bà Kia

- Nơi này, một ngày chỉ có hai tuyến xe là có thể đi đến thành phố gần đây, nếu không nhanh lên thì sẽ không kịp đâu.

Dương Nhan cắn môi, có chút buồn rầu. Tuy rằng bình thường A Trạch có chút lạnh như băng, nhưng mà dù sao cũng là một người bạn cùng nhau đi tới. Để lại một mình nàng ở chỗ này thật có chút không đành lòng. Nhưng mà lòng quý trọng đối với tính mạng của mình đã chiến thắng cái tia không đành lòng nhỏ kia. Dương Nhan thở dài, không quay đầu lại nữa mà bước nhanh đi.

- Cần có một cái biện pháp...

A Trạch lấy từ trong hành lý ra hai quyển sách kỳ quái. Không ngừng tìm kiếm ở bên trong.

- Nếu như có thể biết quái vật này là chủng loại gì thì tốt rồi...

Ba người ngồi ở trên đường lớn chờ xe. Ba người hơi mệt một chút, nhưng mà có thể rời xa cái khách sạn quỷ dị kia, trong lòng của ba người vẫn cảm thấy thoải mái hơn một chút. Từ trên xe đi xuống, nhìn thấy bốn phía đều có đèn nên ông sáng lên. Có cảm giác dường như mình đã sang một cuộc sống khác.

- Rốt cục thì cũng đã về tới thành phố.

Đôi mày đang nhíu của Ngô Thanh Thanh rốt cục cũng buông lỏng ra.

- Đến cái địa phương nơi nơi đều là người này sẽ làm cho lòng càng thêm yên ổn một ít. Tôi sẽ không bỏ giờ...Đi đến bất kỳ cái thị trấn nhỏ hẻo lánh nào như vậy nữa.

- Trời đã sắp tối, chúng ta đi tìm một cái khách sạn trước đi.

Trần Tự Lực nói.

- Chờ đến khi trời sáng, chúng ta sẽ mua vé máy bay trở về.

- Cũng được.

Ngô Thanh Thanh duỗi lưng một cái.

- Mấy ngày nay đều ngủ không được ngon giấc, khuya hôm nay có thể an tâm ngủ một giấc.

- Tôi có chút bận tâm về A Trạch.

Dương Nhan ở một bên nhỏ giọng nói.

- Nàng là một cô bé, ở lại chỗ nguy hiểm như vậy...

- Chính là cô ta không muốn đi theo chúng ta.

Ngô Thanh Thanh cắt đứt lời nói của Dương Nhan.

- Cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng là nàng gây tội thì phải chịu tội mà thôi.

Khách sạn ba sao, các loại phương tiện so với cái khách sạn ở trong thị trấn nhỏ kia thì tốt hơn nhiều. Dương Nhan tử trong phòng tắm đi ra, lau khô tóc, lại mở máy tính ở trên giường ra, kết nối với mạng internet của khách sạn.

Hồi tưởng lại cảnh tượng đêm hôm đó, trong lòng Dương Nhan có chút là lạ, dường như là toàn bộ đều không tầm thường. Từ ngày người đàn ông có ảnh hưởng là con thỏ kia gửi tấm phù qua. Trong óc của nàng thường xuyên nảy ra một số ý tưởng kỳ quái. Dương Nhan mở một trang web ra, muốn xem các tin tức gần đây.

Thành phố xảy ra một vụ giết người, hai thanh niên ở trong nhà bị người ta dùng hung khí đâm từ phía sau lưng. Vụ án đang ở trong quá trình điều tra. Theo cảnh sát tiết lộ thì đây là một vụ án mạng trong phòng kín. Cửa phòng và cửa sổ đều bị khóa trái, không có bất kỳ dấu vết nào chứng tỏ là có người tiến vào. Thủ phạm giết người của hung thủ vẫn đang trong quá trình điều tra của cảnh sát.

Tin tức thứ nhất cũng không gây được sự chú ý. Cái khiến cho Dương Nhan chú ý chính là bức ảnh khi còn sống của hai nạn nhân ở bên dưới dòng tin tức. Mà một người trong đó, Dương Nhan cảm thấy có chút quen mắt, hình như là đã gặp ở nơi nào rồi... !

Buổi tối ngày hôm đó, A Trạch không có tiếp tục trở lại căn phòng quý dị kia qua đêm, mà là về gian phòng của mình ngay từ đầu. Cuồng nhiệt không có nghĩa là lỗ mãng. Trước khi chưa nghĩ ra được phương pháp nào có thể đối phó với khả năng thôi miên của con quái vật kia. A Trạch sẽ không dễ dàng tiếp tục bước vào gian phòng kia.

- Dương Nhan mang cả máy tính đi, có chút phiền toái.

A Trạch nằm ở trên giường, có chút buồn bực.

- Nếu vẫn còn máy tính ở đây, có lẽ có thể tìm được đôi chút thông tin về con quái vật kia thông qua dấu vết để lại...

A Trạch đột nhiên nhớ tới một người, nếu là hỏi người đó, có lẽ sẽ biết được một ít tình huống về loại quái vật này. Nhưng mà A Trạch nghĩ nghĩ, lại bỏ qua quyết định này. Từ sau sự kiện ảo nhân ở sân trường lần trước, những lời quở trách của Minh Diệu vẫn còn khắc ghi ở trong lòng nàng. Không thể dễ dàng cúi đầu chính là nguyên tắc của A Trạch. Sau khi tu luyện theo quyển luyện khí thuật kia, lòng tin của A Trạch lớn mạnh lên, nàng muốn dựa vào lực lượng của chính mình để giải đáp cái bí ẩn này, bắt con quái vật kia để Minh Diệu không thể xem thường chính mình nữa.

Hiện tại trong cả khách sạn chỉ còn lại có một mình nàng, cái đối vợ chồng người kia vẫn chưa về. Mà bà chủ cũng bởi vì việc lạ phát sinh lần này mà không dám tiếp tục ở lại nơi này. Giao lại chìa khóa cho A Trạch, còn chính bản thân bà ấy thì đi ở nhờ nhà người thân. Cả khách sạn trống rỗng, một chút thanh âm cũng đều không có, im lặng giống như một cái tử thành.

Chi nha...Đông.

Ngoài cửa truyền tới tiếng mở cửa rất nhỏ, thanh âm này đã đánh vỡ sự yên lặng của cả khách sạn, vì vậy nghe có vẻ là rất rõ ràng. A Trạch nhíu mày, đôi vợ chồng ở đối diện này thật có chút cổ quái. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã rời khỏi khách sạn, mãi cho đến đêm khuya mới trở về. Hơn nữa mỗi lần đều không thể nghe thấy tiếng bước chân đi lên lầu của bọn họ. Xuất quỷ nhập thần cứ như là U Linh vậy, mãi cho khi đến mở cửa, mới có thể từ cái thanh âm phát ra khi mở cánh cửa phòng mà đoán ra được, người ở phòng đối diện quay về. Điều này cũng không phải là kỳ quái nhất, điều khiến A Trạch kỳ quái nhất chính là mỗi lần đối diện với người đàn bà kia, A Trạch đều cảm thấy nàng rất giống Diệp Tiểu Manh. Lại chưa từng gặp chồng của người đàn bà kia ở tầng hai, chỉ có sáng sớm mỗi ngày, mới có thể nhìn thấy người đàn ông có bộ mặt đáng khinh kia đứng ở cửa khách sạn, đợi người đàn bà kia từ trong khách sạn đi ra.

Chẳng lẽ quái vật kia xuất hiện có liên quan đến đôi vợ chồng kỳ quái này sao? Ý niệm này mới chỉ hiện lên trong đầu được một nháy mắt A Trạch liền bác bỏ khả năng này. Dựa theo lời bà chủ nói, việc lạ này từ mười năm trước đã có rồi, mà đôi vợ chồng kỳ quái này, chẳng qua là đến trước đám người Dương Nhan và nàng có mấy ngày. Hơn nữa, quái vật này hẳn là có liên quan đến người thiếu nữ bị mất tích từ mười năm trước, vì thế khả năng có liên quan tới hai người này không lớn. nguồn (.)

Có lẽ nữ nhân này có thể giúp được cái gì. A Trạch từ trên giường đứng lên, đi ra cửa phòng.

Mặc kệ người đàn bà kia có thể giúp đỡ hay không, chuyện đã xảy ra thì vẫn cần phải nói rõ với nàng một chút, dù cho nàng không muốn giúp đỡ thì cũng không thể để nàng cứ thế ở lại đây dưới tình huống cái gì cũng không biết như vậy được. Sự tình này cần phải nói rõ ràng với nàng. Muốn ở lại hay là ra đi thì cứ để cho người đàn bà kia quyết định là được. A Trạch đã quyết định đi đến cửa phòng đối diện.

- Có chuyện gì sao?

Cánh cửa phòng mở ra một khe hở nhỏ, gương mặt của người đàn bà kia lộ ra ở cái khe hở đó, vẫn là diễn cảm cao ngạo và lời nói lạnh như băng.

- Có thể nói chuyện được không?

A Trạch cũng không có để ý đến biểu tình không kiên nhẫn trên mặt người đàn bà kia, chậm rãi nói.

- Ta cần phải nói chuyện với cô sao?

Khóe miệng của người đàn bà kia hơi cong lên, thoáng hiện ra nụ cười mang theo một nét trào phúng.

- Cô thì có cái gì có thể bàn với tôi chứ?

- Đúng, là về khách sạn này.

A Trạch nói.

- Nơi này không quá an toàn, dường như là có thứ gì đó không sạch sẽ. Bạn của tôi và bà chủ của khách sạn đều đã đi rồi. Tôi cảm thấy cô cũng ở nơi này, có quyền được biết chuyện này.

- Ồ? Xem ra thì cô đang lo lắng cho tôi?

Người đàn bà kia nở nụ cười.

- Thứ gì đó không sạch sẽ? Trên đời này có thứ gì đó không sạch sẽ sao?

Người đàn bà này không đơn giản. Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu A Trạch. Nếu là một người đàn bà bình thường, khi nghe thấy loại lời nói này của A Trạch, phản ứng đầu tiên chỉ sợ sẽ là thất kinh. Dù sao thì đối với những chuyện quỷ quái linh tinh gì đó, sức chống cự của phụ nữ tương đương với không có.

Đông một tiếng. Cánh cửa phòng đóng lại. A Trạch ngẩn người, đây là ý gì? Chẳng lẽ người đàn bà này đã sớm biết chuyện nơi này có quái vật, hơn nữa cũng không sợ hãi?

- Mời vào đi.

Thanh âm mở cái khóa an toàn vang lên, cửa phòng lại mở ra. Trên mặt người đàn bà kia mang theo một cổ hứng thú, tươi cười xuất hiện ở cửa.

- Có lẽ chúng ta có thể tâm sự, ta thực sự có hứng thú đối với thứ gì đó không sạch sẽ mà cô nói tới.

- Tôi tên là A Trạch.

A Trạch ngồi ở trên ghế mở miệng nói.

- Chồng của cô đi vắng à, vẫn chưa về sao ?

- Gọi ta là Mị được rồi.

Nữ nhân kia tươi cười rót cho A Trạch một chén nước, đưa cho nàng.

- Không cần để ý tới hân, vẫn là nói đến cái chuyện tình không bình thường gì đó mà cô đã nói đi.

Tay của người đàn bà này... Tuy rằng nhìn qua thì rất nhỏ, nhưng mà dường như bên trong ẩn chứa lực lượng tương đối mãnh liệt...

Hay là nữ nhân này cũng là người có linh năng lực sao? Nhưng mà vì sao mà ta lại không cảm giác được cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì ta và nàng chênh lệch quá xa sao?

Trong lúc A Trạch tiếp nhận chén nước Mị đưa tới đã khẽ chạm nhẹ vào ngón tay của nàng. A Trạch cảm thấy cái ngón tay màu xanh nhạt mảnh khảnh kia, dường như không hề yếu nhược như cái vẻ ngoài mà nó biểu hiện ra. Hơn nữa, dường như...Có một mùi máu tanh nhàn nhạt. Đôi tay này, nhất định đã giết người...A Trạch thầm nghĩ trong lòng.

- Không sao cả chứ? Nhìn cô dường như có chút thất thần.

A Trạch đang xuất thần thì Mị nhẹ giọng nở nụ cười. Nụ cười kia ở trong mắt A Trạch có một loại cảm giác kỳ quái.

- Không quá giống nhau, tuy rằng bộ dáng có chút tương tự, nhưng mà nụ cười như thế này, liền giống với dã thú sẵn mồi ở ngoài thực tế. Còn nụ cười của Tiểu Manh thì rất hiền hậu, giòn vang như là thủy tinh vậy. Có lẽ chỉ là bộ dáng có chút giống nhau mà thôi...

A Trạch kể lại toàn bộ những việc lạ phát sinh trong căn phòng của khách sạn và đoạn băng quay được buổi tối hôm đó cho Mị nghe. Trong quá trình nói, A Trạch cẩn thận quan sát vẻ mặt của Mị. Không có ngoài ý muốn, cũng không có kinh sợ. Biểu hiện như thế này...Giống như là đang phấn khích khi nghe một câu chuyện xưa vậy...Chẳng lẽ là vì người đàn bà này cảm thấy lời nói của mình không đáng tin sao?

- Tóm lại toàn bộ mọi chuyện chính là như vậy. Cô cũng là một người thuê phòng ở chỗ này, tôi cảm thấy cô cũng có quyền lợi được biết chuyện này.

A Trạch nói.

- Như vậy mục đích của cô khi nói với tôi những chuyện này, chỉ đơn thuần là muốn nói cho ta biết ở nơi này có quái vật, muốn ta rời đi sao?

Mị nở nụ cười.

- Tiếp tục nói đi, ta nghĩ hẳn là cô vẫn còn có mục đích của mình, nếu không sẽ không kể lại toàn bộ mọi chuyện cho tôi nghe như vậy. Cô chỉ cần nói cho tôi biết nơi này có quỷ cần mau chóng rời đi là được.

- Không sai.

A Trạch gật gật đầu.

- Xem ra cô cũng là một người có linh năng lực, hơn nữa năng lực hẳn là mạnh hơn tôi nhiều lắm. Tôi cần sự trợ giúp của cô.

- Là người có linh năng lực sao? Cứ xem như thế đi.

Mị nở nụ cười khanh khách, giống như đang nghe một câu chuyện cười rất thú vị vậy.

- Cô cần ta giúp đỡ như thế nào. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Con quái vật kia có thể bắt tri bắt giác thôi miên người ta. Tuy rằng tôi tin tưởng có thể chính diện giao phong để đánh bại nó. Nhưng mà đối với cái loại năng lực thôi miên này, tôi bất lực. Cho nên cần phải có người giúp tôi bảo trì thanh tỉnh, hoặc là có thể đánh thức tôi từ trạng thái thôi miên tỉnh lại.

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Nhưng mà ta vẫn còn một vấn đề.

Mị nghiêng đầu nhìn A Trạch.

- Vì sao ta lại phải giúp cô? Hoặc là nói vì sao cô phải giết con quái vật kia?

- Ừ?

A Trạch bị những lời này khiến cho sững sốt.

- Con quái vật kia xúc phạm tới cô sao? Hay chỉ đơn thuần là chánh nghĩa của cô cảm thấy bị quấy phá?

Mị mang theo vẻ tươi cười nói.

- Tôi muốn biết.

- Tuy rằng bây giờ còn chưa có chứng cứ xác minh con quái vật kia có làm bị thương người hay không, nhưng tôi nghĩ đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

A Trạch nghĩ một chút nói.

- Ai cũng không thể xác định được một con quái vật có thể làm ra sự tình gì. Dù sao dùng suy nghĩ của con người để đi đoán hành động của quái vật, đây là chuyện không thể thực hiện được.

- Phương thức suy nghĩ của nhân loại sao? Nhân loại thật sự là rất thích làm ra vẻ mình là sinh vật khôn ngoan.

Mị nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Ta có thể giúp cô, giúp cô từ trạng thái thôi miên tỉnh lại, nhưng mà tôi cũng sẽ không ra tay giúp cô tiêu diệt con quái vật kia, có được không?

- Chuyện này không có vấn đề.

A Trạch gật gật đầu.

- Cái loại sự tình này để tôi làm làm được rồi. Dù sao thì chuyện thú vị như vậy, không thể để cho người khác tranh đoạt.

- Vậy được rồi, cô cứ về chuẩn bị đi, trước khi hành động cứ cho ta biết một tiếng là được.

Mị chậm rãi nói.

- Ngày mai, có được không ?

A Trạch hỏi.

- Hôm nay hơi trễ rồi, hơn nữa tôi cũng cần một chút thời gian để chuẩn bị.

- Có thể, ngày mai cô cứ chuẩn bị kỹ càng đi, khi nào cô cần tôi sẽ xuất hiện.

Mị gật gật đầu.

- Tốt lắm, cứ như vậy đi, đa tạ.

A Trạch đứng dậy, đi tới cửa, ngay tại lúc gần đi ra khỏi cửa thì đột nhiên dừng lại.

- Tôi có thể hỏi cô một vấn đề được không?

A Trạch mở miệng nói.

- Vì sao mà tôi không thể cảm giác được cường độ linh lực trên người cô. Bởi vì là cô quá mạnh mẽ hay là vì tôi quá yếu?

- Cái này sao...Có lẽ là bởi vì linh lực của ta tương đối đặc thù.

Mị trầm ngâm một chút nói.

- Cường độ linh lực của ta không thể dùng phương pháp bình thường để cân nhắc, hơn nữa tôi cũng không phải là người có linh năng lực bình thường.

A Trạch gật gật đầu, rời khỏi phòng của Mị.

182. Chương 185: Người Đàn Ông Bị Giết

- Bởi vì ta không phải người có linh năng lực, ta là một con yêu quái.

Nhìn thấy cánh cửa dần dần đóng lại. Mị nhẹ nhàng đưa tay nâng cằm lên, hơi nở nụ cười.

- Một cô bé thú vị, xem ra ở bên cạnh em gái của ta có không ít người thú vị. Nhưng điều này cũng làm ta cảm thấy lo lắng. Khi nào có thời gian rảnh rỗi sẽ đi gặp Minh Diệu một chút. Nói không chừng sẽ mang đến cho ta một niềm vui ngoài ý muốn. Một con quây linh, còn là quây linh bị con người phát hiện tung tích. Mà người này lại là gà mờ mới nhập môn, rốt cuộc có thể đạt tới trình độ nào đây?

Từ trong phòng Mị đi ra, A Trạch nằm ở trên giường, tâm tình không thể bình tĩnh lại được. Đây là lần đầu tiên một mình giải quyết một sự kiện linh dị. Đối với lúc tối tối đến, trong lòng A Trạch có hưng phấn, có chờ mong, cũng có một tia không yên tĩnh.

Tuy rằng mới tiếp xúc không lâu, chẳng qua chỉ ngắn ngủi có mười mấy phút đồng hồ mà thôi. Nhưng mà A Trạch vẫn cảm giác ra, dường như Mị có một loại khinh thường đối với nàng. Loại cảm giác này không sai, hơn nữa căn cứ theo lời nói của Mị, thân thể của nàng thuộc loại đặc thù, cho nên A Trạch mới không thể cảm giác được rõ ràng độ mạnh yếu của linh lực trên người Mị thế nào. Nhưng mà A Trạch biết, người đàn bà này nhìn qua rất cao ngạo, nhưng về cao ngạo là là vốn có.

Người đàn bà này rất mạnh, hơn nữa...Rất nguy hiểm...

Ở trong phòng Mị, tuy rằng Mị bình tĩnh nghe A Trạch nói, không có một chút dao động cảm xúc, nhưng mà A Trạch vẫn cảm thấy, trên người Mị tỏa ra một loại lực lượng cường đại, gần như là có thể làm cho người ta ngạt thở. Hơn nữa ở trong cái sức mạnh hỗn loạn ấy, còn có một mùi huyết tinh nhàn nhạt. Giống như một con mãnh thú.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh trở lại, điều chỉnh lại trạng thái của mình đến tốt nhất. A Trạch hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra. Không thể để cho người đàn bà này xem thường được. Ngày mai nhất định phải dùng trạng thái tốt nhất để xử lý chuyện này.

Nhắm mắt lại, trong lòng A Trạch không khỏi xuất hiện một tia chua xót. Minh Diệu kia, còn cả Lưu Thiên Minh, thậm chí là cả Diệp Tiểu Manh cũng đều cường đại hơn nàng. Chỉ vô ý gặp được một người đàn bà ở trên đường du lịch cũng là một tồn tại cực kỳ cường đại. A Trạch không khỏi có chút oán hận, oán hận vì mình quá nhỏ yếu. Còn có cả một tia ghen tị. Người đàn bà kia còn cả Minh Diệu nữa. Có lẽ sự cường đại của bọn họ là có là có nguyên nhân. Dù sao thì bọn họ cũng đều là những người có linh năng lực chính tông, hơn nữa còn tu hành nhiều năm như vậy. Nhưng mà vì sao mà ngay cả Diệp Tiểu Manh cũng lợi hại hơn cả mình? Rõ ràng là nàng chưa từng tu luyện gì cả.

Một loạt những tiếng động kỳ quái từ căn phòng sát vách truyền đến, khiến cho A Trạch đang từ trạng thái miên man suy nghĩ bừng tỉnh. Cách vách là căn phòng của Ngô Thanh Thanh sau này. Hiện tại là không có ai ở, tại sao lại có thể có tiếng động? Chẳng lẽ là con quái vật kia, có thể rời khỏi căn phòng quỷ dị kia sao...

Sách sách, sách sách...

Dường như là thanh âm của tiếng quần áo ma sát vào nhau. A Trạch mệnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, tập trung tinh thần. Nếu thanh âm này là do con quái vật kia phát ra, như vậy đã nói nên rằng con quái vật

kia có thể rời khỏi gian phòng kia. Mà căn phòng này chỉ cách gian phòng kia có một cái vách, ai có thể dám chắc tiếp theo con quái vật kia có sang phòng này hay không?

Đồng...Đồng...

Dường như là thanh âm vật gì đó đánh lên sàn nhà. Tuy rằng thanh âm kia rất nhỏ nhưng mà ở trong đêm yên tĩnh lại truyền rõ ràng vào trong tai A Trạch.

- Đi ra rồi!

A Trạch có thể phân biệt được rõ ràng, thanh âm kia đã di động từ trong phòng Ngô Thanh Thanh ra ngoài hành lang. Sẽ đi đến phòng của ta sao...Ta còn chưa chuẩn bị xong mà...Còn đối mặt với người đàn bà kia, có ra tay không...Nắm tay của A Trạch nắm chặt lại đã tràn đầy mồ hôi.

- Không được ồn ào. Ngày mai ta cần phải dậy sớm, chẳng lẽ ngươi không biết là ngủ không đủ giấc là đại địch của phụ nữ xinh đẹp sao?

Từ đối diện truyền đến thanh âm giận dữ của Mị, cái thanh âm thật lớn kia dọa A Trạch nhảy dựng lên.

Cái thanh âm di động kia chợt dừng lại. Cả khách sạn đã khôi phục sự yên lặng, giống như là cái thanh âm vừa rồi kia chẳng qua chỉ là ảo giác của A Trạch vậy.

Không, thanh âm...Của con quái vật kia đình chỉ rồi sao... Vẫn là...Có muốn đi ra ngoài xem một chút hay không...

A Trạch có chút do dự.

- Không nên gấp gáp, chúng ta đã nói thời gian là ngày mai.

Thanh âm của Mị truyền từ phía đối diện tới.

- Hôm nay cứ nghỉ ngơi trước đi.

A Trạch nhú mày, mở cửa phòng ra. Trên hành lang hoàn toàn vắng vẻ. Cái gì cũng không có, chỉ có một chiếc đèn nhỏ, không có chiếu sáng được hành lang, ngược lại làm cho cả hành lang có cảm giác có chút âm trầm.

Đi qua căn phòng bên cạnh, A Trạch ngưng kết ra kiếm băng trên tay, mạnh mẽ mở cửa phòng Ngô Thanh Thanh ra, cái gì cũng không có...

Người đàn bà này, chỉ cần dùng một câu nói có thể dọa cho con quái vật kia chạy sao... Là con quái vật kia quá yếu ớt, hay là người đàn bà kia đã cường đại đến trình độ này...

- Thật đáng chết...

Trần Tự Lực vừa vỗ quần áo vừa đi vào tổng phòng.

- Nơi này không phải là phương nam sao? Làm sao tuyết lại rơi lớn như vậy. Tôi đã hỏi qua rồi bởi vì tuyết rơi lớn nên đường cao tốc và sân bay đều đóng cửa.

- Nói như vậy thì hôm nay chúng ta không đi được nữa?

Ngô Thanh Thanh cau mày.

- Tuyết rơi lớn như vậy, cũng không thể đi ra ngoài dạo phố, thật là xui xẻo, chuyện du lịch lần này thật là không thuận lợi.

- Cũng chỉ ở thêm một ngày thôi mà, chưa biết chừng ngày mai tuyết sẽ ngừng rơi thôi. Nơi này là phương nam, không sao cả.

Dương Nhan vẫn đùa nghịch máy tính của nàng như cũ, không có ngẩng đầu lên mà nói.

Trong lòng Trần Tự Lực cảm thấy rất thoải mái. Trải qua một buổi tối, cái bóng ma trong lòng mọi người ở cái thị trấn nhỏ kia đã tiêu tán đi gần hết. Dù sao thì cũng không thật sự tận mắt nhìn thấy con quái vật kia. Nhìn qua cũng chỉ là từ đoạn phim mà A Trạch quay được mà thôi. Loại cảm giác này, giống như

là xem một đoạn phim kinh dị dọa người vậy. Tuy rằng ngay lúc đó trong lòng cũng sợ hãi, nhưng mà qua một chút thời gian thì sẽ chậm rãi phai nhạt.

Đã không còn cảm giác sợ hãi, Trần Tự Lực đã bắt đầu có hoạt động. Mục đích chuyến du lịch lần này chính là vì muốn kiếm được một cô gái về làm vợ. Mà thất bại chính là, ba cô gái đi cùng hắn rất rõ ràng đều không phải là loại dễ dàng gì. Mắt thấy sắp phải về, trong lòng Trần Tự Lực cực kỳ suốt ruột, lại không có biện pháp gì. Trận bão tuyết lần này thật vừa đúng tâm ý của Trần Tự Lực. Sau khi trở về, chỉ sợ cũng không có cơ hội tiếp tục gặp mặt. Thừa dịp còn ở cùng một chỗ, cho dù là chiếm một chút tiện nghi cũng tốt.

Chương 185: Người đàn ông bị giết. (2)

A Trạch thì không thể nào rồi, mà Dương Nhan lại quá nhỏ, không hợp khẩu vị của Trần Tự Lực. Nhìn tới nhìn lui chỉ có Ngô Thanh Thanh là có thể. Trần Tự Lực sờ sờ túi tiền bên người của mình. Nhìn qua Ngô Thanh Thanh là một cô gái đô thị, dường như là đối với chuyện tình một đêm gì đó cũng không có ý kiến gì. Dù cho có ăn nằm với hắn cũng sẽ không có bao nhiêu phản ứng. Trần Tự Lực nuốt nước miếng một cái, nếu hết thấy mọi chuyện đều thuận lợi. Sau khi chiếm tiện nghi xong, hắn liền xóa sạch toàn bộ dấu vết. Ngô Thanh Thanh cũng sẽ không biết, nhiều nhất cũng chỉ cho rằng vì mệt quá mà ngủ say hơn mọi ngày mà thôi.

- Thanh Thanh à, hay là như vậy, tôi và cô ngồi nói chuyện phiếm cho đỡ buồn.

Vẻ mặt của Trần Tự Lực mỉm cười ngồi vào bên cạnh Ngô Thanh Thanh, cách thân thể của Ngô Thanh Thanh rất gần.

- Nói chuyện phiếm?

Ngô Thanh Thanh liếc mắt nhìn Trần Tự Lực một cái, lộ ra một nụ cười quyến rũ, cũng không có lộ ra biểu tình gì cả.

- Tôi thấy anh là có dụng ý ở trong lời nói/

- Nói cái gì?

Trần Tự Lực đập tay vào ngực kêu thùm thụp.

- Không nên xem thường tôi, tôi là chính nhân quân tử.

- Chính nhân quân tử chắc sẽ không lộ ra cái bộ dạng dâm dục như vậy.

Dương Nhan đang nghịch máy tính ở một bên mở miệng nói.

- Nhìn anh giống như một tên sắc lang có sắc tâm mà không có sắc dâm vậy.

Ha ha ha ha ha ha.

Ngô Thanh Thanh che miệng cười ha hả. Cái bộ ngực cao ngất kia phập phồng khiến cho Trần Tự Lực thấy mà chảy nước miếng.

- Tôi nhìn ra được, dường như anh rất có ý tứ đối với cơ thể của tôi.

Nhận thấy ánh mắt của Trần Tự Lực, Ngô Thanh Thanh cũng không né tránh, ngược lại còn héch bộ ngực lên.

- Đàn ông các anh nghĩ gì trong lòng tôi cực kỳ rõ ràng.

- Làm quen trên mạng, chuyện tình một đêm, tôi đều rõ ràng, tất cả những thứ trong lòng đàn ông các anh nghĩ đến đều là mấy thứ này. Mấy chuyện này đối với tôi cũng không sao cả.

Ngô Thanh Thanh đứng dậy, nhẹ nhàng cúi người, dùng một ngón tay nâng cằm Trần Tự Lực dậy.

- Chẳng qua là điều kiện của anh quá kém, không có tiền, cũng không đẹp trai, cho nên...

Ngô Thanh Thanh nhẹ nhàng lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt của Trần Tự Lực.

- Thật xin lỗi, tôi không thể thỏa mãn dục vọng của anh.

Nói xong, Ngô Thanh Thanh uốn éo tiêu sái đi mất, mà Dương Nhan cũng quăng lại một câu.

- Thực ghê tởm.

Rồi nàng cũng ôm máy tính trở về phòng, để lại Trần Tự Lực vẫn ngây người ở chỗ kia.

- Mẹ nó, đi thì đi đi, không được thì nói là không được, lại còn nói như mình rõ ràng lắm đấy. Kiểu đàn bà nịnh hót.

Trần Tự Lực trầm mắng một câu.

- Thật là một người đàn bà lẳng lơ. Nếu đụng phải một người đàn ông có tiền, cớ gì sợ là đã sớm dang chân ra nằm xuống rồi.

- Vốn ta còn có chút bất an, nhưng mà người đã là loại đàn bà này, ta liền không có gì phải ngượng ngùng nữa.

Trần Tự Lực đưa tay sờ sờ cái gì đó ở trong túi.

- Hắc hắc, dù cho không có tiền thì ta cũng vẫn có thể hưởng thụ thân thể của người như vậy, nhưng mà cũng sẽ không để cho người biết.

- Thanh Thanh có thể nói chuyện được không?

Sau khi ăn cơm chiều xong, Trần Tự Lực cầm mấy chai bia đến gõ cửa phòng của Ngô Thanh Thanh.

- Như thế nào? Muốn chuốc say tôi sao, anh uống giỏi lắm sao?

Chứng kiến chai bia trong tay của Trần Tự Lực, Ngô Thanh Thanh nở nụ cười dễ thương, mời Trần Tự Lực vào trong phòng.

- Nhưng mà đáng tiếc là tửu lượng của tôi rất tốt, chỉ sợ anh phải đổi thành rượu thì mới được.

- Ha ha, cứ nói đùa, tôi sao có thể làm vậy được.

Trần Tự Lực cười cười.

- Tửu lượng của tôi rất kém cỏi, chỉ sợ trước khi cô uống say thì tôi cũng say rồi.

Ngô Thanh Thanh liếc mắt nhìn Trần Tự Lực một cái, tiếp nhận chai bia uống một ngụm. Ngô Thanh Thanh cũng không hề sợ Trần Tự Lực chuốc say mình, nàng tương đối có tự tin đối với tửu lượng của mình.

Hắc hắc, uống hết. Trần Tự Lực đưa chai bia lên đến miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Khóe miệng lộ ra một tia tươi cười đắc ý. Thứ này chính là hần phải rất vất vả mới kiếm được từ người bạn làm bác sĩ. Chỉ cần dùng nữ viên liền có thể khiến người ta mất đi ý thức đồng thời thân thể vẫn còn có thể phản ứng theo bản năng. Mà sau khi được liệu qua đi, thì sẽ quên mất lúc trước đã có chuyện gì xảy ra. Ta đã thả hết cả một viên bỏ vào, xem ra buổi tối hôm nay có thể hảo hảo hưởng thụ một chút. Sau khi hưởng thụ xong, chỉ cần mặc quần áo tử tế cho nàng, rời khỏi phòng của nàng rồi trở về phòng ngủ. Thần không biết quỷ không hay. Ngày hôm sau nàng tỉnh lại, ngay cả chuyện uống bia cũng sẽ quên mất.

Đầu đau quá. Ngô Thanh Thanh không có mở mắt ra nhưng cảm giác đầu đau như muốn vỡ tung ra khiến cho nàng nhíu mày. Là bởi vì ngủ không ngon sao? Ngô Thanh Thanh mở to mắt, trời đã sáng, nàng cảm giác đầu của mình vẫn còn nặng trĩu, so với uống rượu xong còn khó chịu hơn.

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, như thế nào ta lại ngủ quên mất. Ngô Thanh Thanh hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua, dường như là có người gõ cửa, sau đó ta ra mở cửa, chuyện sau đó như thế nào nữa...Quên rồi...Làm sao lại như vậy...

Ngô Thanh Thanh cảm giác miệng có chút khô, muốn uống cốc nước. Ngô Thanh Thanh quay người dậy thì lại phát hiện ra một người đàn ông trần trụi nằm ở trên người của nàng. Người này là Trần Tự Lực.

- Tên chết tiệt này, lại có thể dám đánh thuốc mê ta.

Ngô Thanh Thanh trong nháy mắt liền hiểu rõ có chuyện gì, liền nhảy nhanh xuống giường. Hung hăng giơ chân đạp lên người Trần Tự Lực vẫn nằm trên giường không nhúc nhích một cái.

- Người thật là xui xẻ, vốn nếu người van xin ra, nói không chừng bà còn có thể can tâm tình nguyện ngủ với người một lần. Nhưng mà người lại dám cho ta uống thuốc mê, ta sẽ đi báo cảnh sát bắt người.

- Này, bà mầy nói chuyện người có nghe hay không.

Ngô Thanh Thanh đá cho Trần Tự Lực một cước nữa. Nhưng kỳ quái chính là Trần Tự Lực vẫn không nhúc nhích.

- Này người ngủ như chết vậy.

Ngô Thanh Thanh mạnh mẽ vén cái chăn lên, cảnh tượng trước mắt làm cho nàng sợ ngây người.

Một đạo vết thương khủng bố thật lớn xuất hiện ở trên lưng Trần Tự Lực, máu từ trên miệng vết thương đã cạn rồi, không còn chảy ra nữa. Cái chăn bông và đệm màu trắng đã thấm đẫm vết máu. Lúc này Ngô Thanh Thanh mới phát hiện, không chỉ là trên giường mà ngay cả trên người nàng cũng có không ít vết máu khô.

- A! Giết người!

Từ trong phòng của khách sạn liền truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của phụ nữ!

A Trạch nằm ở trên giường suy nghĩ về những chuyện tình kỳ lạ phát sinh. Tinh thần tập trung đến cực điểm.

Mị ở phía đối diện vẫn chưa về, điều này làm cho A Trạch hơi có chút lo lắng. Sau buổi nói chuyện với nhau tối hôm qua, người đàn bà ở phía đối diện kia cũng không có bởi vì chuyện này mà có bất kỳ thay đổi nào. Sáng sớm tinh mơ, vẫn là rời khỏi khách sạn như thường ngày.

183. Chương 186: Giết Người Trong Phòng Kín. (1)

Không biết là đi đến đâu cùng với người đàn ông đáng khinh kia, cho tới bây giờ vẫn chưa có về. A Trạch cũng có chút bận tâm, cũng không phải là lo lắng cho sự an toàn của Mị. Cái nàng lo lắng chính là Mị có thể trở về trước khi con quái vật kia xuất hiện hay không. Nếu như không có Mị đánh thức, A Trạch cũng không nắm chắc trăm phần trăm có thể ngăn cản được khả năng thôi miên của con quái vật kia.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, tâm tình của A Trạch cũng càng ngày càng cuống. A Trạch nhìn đồng hồ, bây giờ đã là hai giờ rạng sáng. Thật kỳ quái, con quái vật kia cũng không có xuất hiện mà Mị cũng chưa có trở về. Sao lại như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì một tiếng hô của Mị tối hôm qua đã làm cho con quái vật bị hoảng sợ, khiến nó không dám xuất hiện nữa?

A Trạch vượt qua một đêm với tâm tình đang khấn trương và bất an. Đây là một đêm yên tĩnh, Mị cũng chưa có trở về, mà con quái vật kia cũng không hề xuất hiện. Hết thấy đều rất bình thường, giống như tất cả mọi chuyện trước kia đều giống như là giấc mơ của nàng vậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời cũng đã dần dâng lên, A Trạch có chút ủ rũ thở dài một hơi. Duỗi lưng mệt mỏi một cái, chuẩn bị trở về phòng đi nghỉ ngơi.

Ngay tại lúc A Trạch đi ra khỏi căn phòng có việc lạ phát sinh kia, thì vừa lúc thấy Mị từ trong phòng của nàng đi ra, chuẩn bị đi ra ngoài.

- Cô trở về từ lúc nào?

A Trạch sửng sốt.

- Tôi còn tưởng rằng tối hôm qua cô còn không có trở về chứ?

- Chính xác là tối hôm qua ta trở về vô cùng muộn.

Mị mỉm cười.

- Nhưng mà coi như ta không trở lại, cũng không sao cả, có đúng không?

A Trạch nhú mày. Nghe ý tứ của Mị, dường như nàng đã sớm biết tối hôm qua con quái vật kia sẽ không xuất hiện vậy. A Trạch vừa định hỏi cái gì đó thì nghe thấy tiếng điện thoại vang lên. Nàng cầm điện thoại

lên, là số của Dương Nha, nàng hơi sững sờ. Trong lúc A Trạch còn đang ngây người thì Mị đã muốn rời khỏi khách sạn. Đi cùng với người đàn ông có tướng mạo đáng khinh kia.

- Chuyện gì vậy?

A Trạch bắt máy điện thoại. Làm sao mà sớm như vậy Dương Nhan đã gọi điện thoại cho nàng? A Trạch đột nhiên có một dự cảm bất hảo.

- A Trạch...Ồ ô...Cứu mạng...Tôi không muốn chết...Chúng ta đều phải chết...

Dương Nhan ở đầu bên kia điện thoại khóc không thành tiếng.

- Rốt cuộc là có chuyện gì, nói rõ cho tôi nghe.

- Chết rồi...Trần Tự Lực chết rồi...Tôi hôm qua đã bị giết chết...Chị Thanh Thanh cũng bị cảnh sát dẫn đi...Hiện tại chỉ còn lại một mình tôi...Tôi sợ...

- Chết rồi? Làm sao mà chết?

A Trạch cau mày hỏi. Trần Tự Lực đã chết? Chẳng lẽ là...

- Tôi không biết...Tôi nghe thấy chị Thanh Thanh gọi to, liền đi vào phòng của nàng, cảnh sát đã tới, chặn ở cửa không cho tôi đi vào...Tôi chỉ nhìn thấy rất nhiều máu, trên giường đều là máu...A Trạch, xin cậu, mau tới cứu tôi đi, bằng không tôi cũng sẽ chết...

Dương Nhan ở đầu dây điện thoại bên kia có lẽ đã lâm vào trạng thái điên cuồng.

- Nói cho tôi biết đi chỉ, cô đang ở chỗ nào, tôi sẽ đến ngay.

Nói xong những lời này, A Trạch có một loại dự cảm, Trần Tự Lực chết, dường như có liên quan đến việc tôi hôm qua con quái vật kia không có xuất hiện.

Bởi vì bão tuyết rất lớn, nên phải chờng sáu giờ A Trạch mới tới được khách sạn mà Dương Nhan đang ở. Vừa thấy mặt, Dương Nhan liền bổ nhào vào trong lòng A Trạch, thân thể không ngừng run rẩy, dường như là đã bị kinh sợ rất lớn.

- Nói cho tôi nghe, rốt cuộc tại sao lại như thế.

A Trạch vỗ về Dương Nhan.

- Tối hôm qua tôi ngủ rất muộn, sáng sớm đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy chị Thanh Thanh ở phòng bên cạnh kêu to. Chờ sau khi tôi tỉnh lại thì cảnh sát đã tới, dẫn chị Thanh Thanh đi, còn gọi tôi đến hỏi thăm mọi thứ. Tôi cũng không có biết được chuyện gì, chỉ nhìn thấy trên người chị Thanh Thanh cũng có máu, mà trên cái giường kia cũng có rất nhiều máu. Theo cảnh sát nói, tôi hôm qua Trần Tự Lực bị người ta giết chết ngay ở trong phòng chị Thanh Thanh. Bị người ta dùng dao đâm từ phía sau mà chết.

Dương Nhan trấn định lại cảm xúc của mình, kể lại mọi chuyện cho A Trạch.

- Bị người ta đâm chết? Ai làm?

- Không biết.

Dương Nhan lắc đầu.

- Cửa phòng chị Thanh Thanh bị khóa trái, cửa sổ cũng được đóng chặt, cho nên cảnh sát nói chị Thanh Thanh là nghi can lớn nhất, tuy nhiên lại không tìm được hung khí gì.

- Vậy tại sao cô lại gọi điện thoại cho tôi.

A Trạch cau mày nói.

- Tôi cũng không phải cảnh sát, vụ án giết người thì cứ để cho cảnh sát điều tra là tốt rồi.

- Không, cậu hãy nghe tôi nói.

Dương Nhan vội vàng lắc đầu.

- Tôi cảm thấy Trần Tự Lực cũng không phải là bị chị Thanh Thanh giết chết...Không, Trần Tự Lực không phải là bị người giết chết. Tôi hoài nghi, có thể là Trần Tự Lực bị thứ sinh vật không sạch sẽ gì đó giết chết.

- Vì sao cô lại cho rằng như vậy?

A Trạch nghe vậy thì hứng trí.

- Cậu có nhớ cái người đã gửi cái phù sang máy tính cho tôi không?

Dương Nhan nói.

- Ngày hôm qua tôi nhìn thấy tin tức ở trên trang nhất. Trên có có nói hai người đàn ông cũng bị giết chết ở trong phòng kín, cũng giống như kiểu chết này của Trần Tự Lực. Lúc ấy tôi vẫn còn nghi ngờ, mãi đến khi từ cục cảnh sát trở lại, tôi mới nhớ tới. Hai người đàn ông đã chết kia, trong đó có một người đã nói chuyện với tôi đêm đó và cũng chính là người đã gửi cái phù sang cho tôi.

- Giết người trong phòng kín sao? Hơn nữa còn là ở một thành phố cách đây nửa đất nước Trung Quốc. Thủ pháp giết người đồng dạng, nếu quả thật chính là một hung thủ, có thể trong thời gian rất ngắn đi qua khoảng cách xa như vậy. Vậy thì có lẽ chuyện này thực sự là một sự kiện linh dị rồi.

A Trạch cắn móng tay, suy tư. Hiện tại quan trọng nhất chính là xác định xem cái chết của Trần Tự Lực có tương đồng với hai người đàn ông kia hay không. A Trạch bảo Dương Nhan mở cái máy tính ra, tìm cái tin tức của ngày hôm kia, cẩn thận đọc mấy lần.

- Cô cứ an tâm đợi ở trong khách sạn, không được chạy loạn.

A Trạch đứng dậy.

- Tôi đi đến cục cảnh sát hỏi thăm xem.

- Không được, tôi không muốn ở đây một mình đâu.

Dương Nhan khẩn trương lắc đầu, gắt gao túm chặt cánh tay A Trạch.

- Bây giờ là ban ngày, cô sẽ an toàn.

A Trạch gỡ cánh tay của Dương Nhan ra.

- Yên tâm, tôi sẽ trở về trước khi trời tối.

- Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết, không phải là tôi giết người, các vị muốn hỏi tôi bao nhiêu lần nữa.

Ngô Thanh Thanh lớn tiếng gầm rú lên.

- Thả tôi đi, tôi phải rời khỏi nơi này, nơi này rất không an toàn, tôi phải về nhà.

- Cô à, xin cô trấn định một chút.

Lão Lưu thẩm vấn cũng có chút bất đắc dĩ. Từ sau khi Ngô Thanh Thanh bị đưa đến cục cảnh sát, cảm xúc luôn luôn rất không ổn định. Vừa khóc lại tức giận, căn bản là không thể tiến hành thẩm vấn như bình thường được.

Cốc cốc !

Ngoài cửa có tiếng gõ truyền đến. Lão Lưu nhìn thoáng qua, bên ngoài có một người đồng nghiệp hướng tới hần vẩy vẩy tay, ý bảo hần đi ra ngoài.

184. Chương 187: Người Mới Là, Cả Nhà Người Đầu Là

Trần Tự Lực không hiểu vì sao mà chết, mà cái đêm hần bị giết chết thì con quái vật kia cũng không có xuất hiện. Giữ hai cái này thật sự là có liên hệ so? Ở một thành phố cách một nửa đất nước Trung Quốc cũng thủ pháp giết người đồng dạng. Nếu như nói là cái vụ án giết người trong phòng kín kia và vụ án của Trần Tự Lực này đều là do con quái vật kia làm, như vậy thì tất cả những chuyện này đều đã thông suốt.

Nhưng mà A Trạch không rõ, rốt cuộc là vì sao mà con quái vật lại giết chết hai người thanh niên kia? Hai người kia rõ ràng là chưa từng tới cái thị trấn nhỏ kia. Chẳng lẽ là suy đoán của mình đã sai lầm rồi? Giữa hai người này căn bản là không có mối liên hệ nào sao? Như vậy thì cái thủ pháp giết người đồng dạng kia phải giải thích như thế nào?

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi thật dày. Phương nam rất ít khi có tuyết rơi, thế nhưng tuyết đã rơi tròn hai ngày hôm nay rồi.

- Thời tiết quỷ dị, căn phòng quỷ dị, quái vật quỷ dị.

A Trạch cau mày nhỏ giọng than thở.

- Bản thân ta tình nguyện giáp mặt với con quái vật kia đánh một hồi, cứ tìm tới tìm lui, đoán đi đoán lại như vậy thực là tổn hại đầu óc.

Ti...Ti...

Dường như là có vật gì đó bị kéo lê ở trên tấm thảm trải nhà. Cái khe cửa ở bên dưới lộ ra ánh đèn ở ngoài hành lang. A Trạch chứng kiến, có một bóng đen đi vụt qua cánh cửa. Cái bóng đen kia không giống như là một người bước đi, mà ngược lại, giống như có một người kéo một thứ gì đó rất lớn ở trên tấm thảm trải nhà đi tới.

- Đã trể thế này, chẳng lẽ là người phục vụ thu dọn đồ đạc?

A Trạch nhú nhú mày đi ra mở cửa phòng.

Cái gì cũng không có, trên hành lang của khách sạn hoàn toàn vắng vẻ, ngay cả thân ảnh của một người cũng không có. A Trạch cảm thấy có chút không đúng. Vừa rồi rõ ràng nàng đã chứng kiến có một thứ gì đó đã đi qua chỗ cánh cửa phòng, làm sao mà ngay cả một cái bóng người cũng không có?

A Trạch ngồi xổm xuống, lấy tay sờ sờ tấm thảm ở ngoài hành lang. Đúng vậy đích thật là có thứ gì đó nặng nề vừa được kéo qua tấm thảm này. Lấy tay sờ lên có thể thấy được dấu vết có thứ kéo lê qua. Chậm rãi đi theo, dấu vết kia dừng lại ở trước cửa một căn phòng, không thấy đâu nữa.

A Trạch ngẩng đầu. Bên trên cánh cửa có một tấm biển niêm phong màu vàng có đề cắm vào. Nơi này chính là phòng của Ngô Thanh Thanh, cũng chính là hiện trường mà Trần Tự Lực bị giết tối hôm qua.

- Có cái gì đi vào bên trong.

A Trạch cảm giác được tim của mình đập nhanh hơn. Nàng đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy cái chốt cửa. “Lạch cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra, cũng không có khóa.

- Bên trong này, có cái gì, con quái vật kia...

Cửa phòng mở ra, một cỗ hơi thở lạnh như băng mang theo mùi hôi từ bên trong phòng truyền ra. A Trạch cảm giác ở sâu trong nội tâm của mình có một cỗ lạnh như băng, đầu cũng có chút hồ loạn.

- Không tốt, sẽ không kiên trì được.

A Trạch dùng sức cắn môi, cắn đến khi môi chảy máu ra cũng không thể ngăn cản được cỗ hàn ý từ trong lòng mình truyền ra. Nhất định là con quái vật kia, chỉ có con quái vật kia mới có loại năng lực này. A Trạch nghiêng mạnh hàm răng của mình, khiến cho đầu óc bảo trì tỉnh táo, liều mạng lùi về phía sau.

- A Trạch, cậu bị làm sao vậy?

Từ phía sau A Trạch truyền đến một tiếng kinh hô. Dương Nhan ngủ được một giấc tỉnh lại thì phát hiện cửa phòng mở ra, còn A Trạch thì không thấy đâu, liền đi ra ngoài tìm.

Lại nói tiếp cũng kỳ quái. Dương Nhan vừa kêu lên một tiếng sợ hãi. Cái cảm giác không khỏe trên người đã lập tức biến mất. A Trạch ngồi chồm hổm trên mặt đất, thở hổn hển, cảm giác đau đớn từ môi dưới cũng truyền vào trong đầu của nàng, khiến cho nàng không khỏi nhíu mày.

- A Trạch, cậu bị làm sao vậy?

Chứng kiến A Trạch đột nhiên ngã xuống, Dương Nhan vội vàng chạy tới, đỡ lấy thân thể A Trạch.

- Không việc gì, may mà cô tới kịp, nếu không thì chỉ sợ là tôi sẽ lại bị thôi miên mất.

A Trạch hít sâu một hơi nói.

- Con quái vật kia, quả nhiên nó đã đuổi đến đây, nó đang ở trong phòng này.

- Cậu nói là...Con quái vật ở trong khách sạn kia...Nó thật sự đến đây...

Nghe nói như thế, Dương Nhan sợ tới mức đặt mông ngồi trên mặt đất, hai chân run lên, muốn chạy trốn, lại không đứng dậy được.

- Không cần sợ, nếu tôi đã thanh tỉnh, như vậy thì không có gì phải sợ.

A Trạch đứng dậy, một thanh kiếm băng xuất hiện ở trên tay của nàng.

- Cô ở chỗ này chờ tôi, không được chạy loạn, để tôi vào xem.

A Trạch nói xong liền đẩy cánh cửa phòng bị cảnh sát phong tỏa kia ra, đi vào bên trong gian phòng.

- Đến đây đi, để ta xem nào, ngoại trừ khả năng đùa bỡn với cảm xúc của người khác thì người còn có thể làm cái gì.

A Trạch đưa tay đặt lên chỗ công tắc đèn điện, mở đèn trong phòng ra.

Ngọn đèn trong phòng bật sáng, khiến cho cả căn phòng liền trở nên rõ ràng. A Trạch nhìn xung quanh, không có cái gì. Nàng giơ cái kiếm băng lên trước ngực, để phòng tìm kiếm khắp nơi.

Thanh âm kinh hô vừa rồi của Dương Nhan đã đánh thức không ít khách ở đó. Mấy người phục vụ và một vị quản lý mặc tây phục vừa chạy đến xem là có chuyện gì xảy ra vừa làm yên lòng du khách trở về phòng.

- Cô à, xin cô không nên cãi lộn lúc nửa đêm, sẽ ảnh hưởng đến những người khác khác.

Quản lý khách sạn đi tới, đỡ Dương Nhan dậy.

- Có quái vật...Ở nơi này...

Dương Nhan run rẩy chỉ vào trong phòng.

- Xin cô không nên nói linh tinh được không.

Quản lý khách sạn vội vàng bưng kín miệng Dương Nhan. Chuyện hồi sáng nay, hẳn phải rất vất vả mới có thể khiến nó lắng xuống. Những người ở trong khách sạn đều hỏi là vì sao mà cảnh sát đến, hẳn phải nói dối là có người đánh mất đồ đạc trong khách sạn. Tuy rằng loại ảnh hưởng này cũng không khá lắm, nhưng mà so với cho người khác biết là có người chết ở trong khách sạn còn tốt hơn nhiều. Cho nên có rất nhiều người khách ở đây cũng không biết là gian phòng kia có người bị giết. Thật vất vả mới làm chuyện này lắng xuống, nhưng mà lúc nửa đêm Dương Nhan lại ở trong hành lang hô to có quái vật. Chỉ sợ việc làm ăn lần này sẽ bị ảnh hưởng.

- Trước tiên cậu cứ đưa tiểu thư này trở về phòng đi, pha cho nàng một ly sữa nóng.

Quản lý khách sạn nói với người phục vụ.

Vừa mới nói xong, quản lý khách sạn liền thấy A Trạch đang tìm kiếm khắp nơi trong phòng.

- Đây vị tiểu thư này, nơi này đã bị cảnh sát niêm phong, không thể vào được?

Quản lý ở ngoài cửa nói.

- Xin cô lập tức đi ra ngoài được không? Không cần gây thêm phiền toái cho chúng tôi nữa.

A Trạch đã lục soát ở khắp gian phòng kia, không có tìm được cái gì. Căn bản là cũng không tìm thấy được tung tích của con quái vật kia. Giống như là nó đã biến mất vậy. A Trạch có thể khẳng định, con quái vật kia nhất định là đã đi vào phòng này, nhưng mà nó đã đi đâu rồi?

- Xin cô nhanh đi ra ngoài được không? Nếu mà phá hủy hiện trường, sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Quản lý vẫn lải nhải ở ngoài cửa.

185. Chương 188: Vẫn Là Chết Tốt Hơn

- Còn nữa, xin cô không nên mang theo vũ khí ở trong khách sạn, có thể làm bị thương người khác.

A Trạch liếc mắt nhìn tên quản lý ở ngoài cửa, chậm rãi đi ra khỏi phòng. Ở nơi này cũng không thể tìm thấy được tung tích của con quái vật kia, mà người quản lý thì lại đang lải nhải vô nghĩa ở ngoài cửa. Tâm tình của A Trạch bây giờ rất là không tốt.

- Xin hỏi cô là khách ở phòng nào? Xin cô nhanh trở lại phòng nghỉ ngơi đi.

Quản lý cau mày nói.

- Đã muộn như vậy, cô lại đi tới đi lui ở trong hành lang, như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến các vị khách khác đang nghỉ ngơi. Còn nữa tôi thấy đạo cụ này của cô có chút nguy hiểm. Khách sạn của chúng tôi không cho phép mang theo loại dụng cụ cắt gọt nguy hiểm như loại này. Tôi thấy hay là như vậy đi, chúng tôi giúp cô bảo quản được không? Đến khi nào cô rời đi, chúng tôi cam đoan sẽ trả lại cho cô mà không tổn hao gì. Tôi cam đoan... A?

A Trạch phất phất tay, thanh kiếm bằng kim loại trong nháy mắt hóa thành một phiến huỳnh quang biến mất ở trong không khí. Quản lý khách sạn dụi dụi mắt, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là mình hoa mắt sao?

- Tôi biết rồi, ha ha, tôi biết rồi.

Quản lý khách sạn ngây dại mất vài giây mới kịp phản ứng.

- Cô là ảo thuật gia phải không? Ha ha, không lừa được tôi đâu, tôi đoán thanh kiếm kia của cô nhất định là giấu ở trong tay áo, có cơ quan gì đó chỉ cần chạm vào là có thể vươn ra đúng không. Ha ha. Tôi cũng là một người yêu thích ảo thuật. Nên thường xuyên xem một số quyển sách dạy làm ảo thuật.

- Ngu ngốc. Các người mới là tiểu thư, cả nhà các người đều là tiểu thư.

A Trạch lạnh lùng buông lại một câu, cũng không quay đầu lại mà bước đi.

- Ha ha, ha ha, nhất định là bởi vì bị ta vạch trần bí mật cho nên có chút ngượng ngùng, ha ha.

Quản lý khách sạn dương dương tự đắc đứng nguyên tại chỗ, qua một lúc lâu mới đột nhiên tỉnh ngộ.

- Đây, cô bé, tuy rằng ta vạch trần cô, nhưng cô cũng không cần phải mắng chửi người ta vậy chứ!

- Dựa vào cái gì mà bắt tôi, dựa vào cái gì không cho tôi ra. Thả tôi ra ngoài, tôi phải đi về, tôi phải rời khỏi địa phương đáng sợ này.

Ngô Thanh Thanh ở trong phòng tạm giữ lớn tiếng hô.

- Để cho tôi đi, tôi muốn tố cáo các người, các người thật là đồ chết tiệt.

- Không được ầm ĩ.

Vị cảnh sát coi ngục lau mồ hôi trán hô một câu.

- Đáng chết, cổ gài này từ lúc tiến vào liền trở nên không ổn định.

- Không có biện pháp, Cô gái kia chính là nghi can lớn nhất của vụ án giết người trong phòng kín kia. Tuy rằng bây giờ còn không có chứng cứ, nhưng mà không thể để cho nàng đi được. Ít nhất cũng phải qua bốn mươi tám giờ. Chờ đến khi người của chúng ta đến hiện trường khám xét một lần thì mới được.

Một người cảnh sát khác nói.

- Nhịn một chút đi, đàn bà đều phiền toái như vậy, cũng không phải là cậu chưa kết hôn.

- Nói cũng phải.

Vị cảnh sát kia nói.

- Tôi đến trực ban đêm chính là vì né tránh vợ của tôi. Anh cũng biết, đàn bà tuổi mãn kinh là một loại sinh vật cực kỳ đáng sợ.

Một người cảnh sát khách vãng lai đóng vai đồng nghiệp, làm ra một cái biểu tình mình cũng thấu hiểu rõ ràng.

Có lẽ là đã kêu đến mệt mỏi rồi, Ngô Thanh Thanh đặt mông ngồi ở trên cái giường thô sếp, ngồi đến thần thờ. Trong vòng một đêm, dường như bộ dáng của thuế giới đã thay đổi. Vốn chính là đi ra ngoài du lịch, tuy nhiên tự dưng nó lại dính dáng đến cái chuyện quỷ quái, bị người đánh thuốc mê, lúc sau lại trở thành nghi phạm giết người. Ngô Thanh Thanh cảm thấy dường như toàn bộ vận rủi của cuộc đời nàng đều đã tập trung ở trong mấy ngày này.

- Hắc, người chị em, đừng âm ỉ nữa, chúng ta buồn ngủ rồi.

Thanh âm của một người đàn bà từ bên trong phòng tạm giữ truyền ra. Người đàn bà này dáng vẻ lưu manh, vừa nhìn đã biết là không phải hạng người tốt đẹp.

- Cũng là bị bắt vào đây, vừa nghe đã biết là cô mới vào đây. Đừng ồn ào, đợi ngày mai trời vừa sáng, cho người nha mang tiền vào đây, nộp tiền phạt xong là có thể đi rồi. Đêm nay cứ thành thành thật thật chờ tại đây đi.

- Biến, người là gà, nhưng bà mày thì không.

Ngô Thanh Thanh trán nổi gân xanh. Bị giam ở trong này còn chưa tính, còn bị một ả kỹ nữ cười nhạo, cái này càng làm cho nàng không chịu nổi.

- Kháo, đừng có nói khó nghe như vậy được không, nói như thế nào thì mọi người cũng chỉ lẩn lộn vì một miếng ăn mà thôi, nói không chừng còn ra từ cùng một chỗ ấy.

Kỹ nữ ở cách vách nói.

- Dù ột đêm người kiếm một ngàn còn tôi chỉ kiếm được hai trăm thì cũng không phải là đều đặn chân ra làm việc sao. Việc gì phải ở đây tự xưng mình là người tốt, làm cái nghề nghiệp gì đó.

- Biến, bà mày không phải là kỹ nữ, bà mày là kẻ giết người,

Ngô thanh Thanh dùng sức đá mạnh vào cánh cửa sắt nhà giam.

- Người còn nói nữa, bà mày sẽ qua giết người.

Bên căn phòng kia không có tiếng động gì nữa. Thối đời là thế, người xấu bắt nạt người tốt, người xấu hơn thì lại bắt nạt người xấu.

- 215, thành thật một chút, muốn bị nhốt lại sao?

Cái loa ở góc trại giam truyền đến tiếng răn dạy và quả mắng của cảnh sát trực ban.

Ngô Thanh Thanh vô lực ngồi xuống dưới đất, nước mắt rớt cuộc cũng không ngăn được, chảy xuôi xuống dọc theo hai má. Nàng ôm đầu, buồn bực khóc rống lên.

- Cô gái này thực không biết điều, đã rất chiều cổ nàng, để cho nàng một mình một phòng, còn ở đó mà làm càn.

Cảnh sát trực ban nói với đồng nghiệp.

Theo như tôi thấy, người như thế nên để nàng sang phòng bên cạnh, để ột ít đàn chị dạy dỗ nàng thật tốt, xem nàng còn dám nháo sự hay không.

- Ngàn vạn lần đừng.

Người đồng nghiệp nói.

- Lưu đầu đã đặc biệt dặn, đừng làm khó dễ cô gái này. Vụ án này rất có thể không phải là nàng làm. Nữ nhân này có thể là bị oan uổng.

- Đừng nhiều chuyện.

Cảnh sát kia nói.

- Vụ án này tôi cũng đã nghe nói qua. Là giết người ở trong phòng kín. Tuy rằng đám cảnh sát ở hiện trường không có tìm được thứ gì. Nhưng trong phòng chỉ có một nam một nữ, không phải cô gái này làm chẳng lẽ là quỷ làm à? Nhất định là cô gái này tỉnh lại, phát hiện ra nàng bị người đàn ông kia làm nhục, trong cơn tức giận đã giết chết người đàn ông kia. Chuyện đơn giản như vậy mà cậu còn không tưởng tượng ra sao?

- Nhưng mà đội khám nghiệm hiện trường đã lật tung cả căn phòng kia lên, nhưng mà không phát hiện ra hung khí. Nghe nói là miệng vết thương của người đàn ông kia rất lớn và sâu. Ngay cả một người đàn ông trưởng thành cũng chưa chắc đã có thể gây ra một vết thương sâu như vậy. Hơn nữa người đàn bà này không có cơ hội phi tang hung khí. Cậu thử nói xem, việc này có phải rất kỳ quặc hay không? Tôi thấy, tám chín phần mười, nói không chừng thật là...

Người đồng nghiệp bên cạnh làm ra bộ dạng thần bí.

- A! đừng có làm cái bộ dạng ấy, hơn nửa đêm rồi, muốn dọa nạt người sao.

Cảnh sát trực ban nói.

- Cậu đã nói rất nhiều lần là mình có âm dương nhân, cậu thử chỉ một con quỷ cho tôi xem nào?

- Không phải là gạt người, thật sự là tôi có âm dương nhân.

Người đồng nghiệp bên cạnh nói.

- Từ lúc tôi còn nhỏ...

- Được rồi được rồi, đã nói cả trăm lần rồi, tôi đã nghe chán lắm rồi. Không phải là lúc nhỏ cậu bị bệnh nặng, sau đó khi hồi phục thì thường xuyên có thể nhìn thấy những bóng đen kỳ quái mà người khác không nhìn thấy sao?

Cảnh sát trực ban cắt đứt lời nói của đồng nghiệp.

- Tôi nói cho cậu biết, đây là cậu bị bệnh tăng nhãn áp đục thủy tinh thể, sớm đi bệnh viện một chút thì tốt hơn.

Hiện tại đã là hơn hai giờ sáng. Ngô Thanh Thanh cuộn tròn người ở trong góc phòng. Suốt một ngày thẫn vắn, hơn nữa còn giận dữ và khóc lóc, nàng cảm giác mệt chết đi được. Mặc dù có chút lạnh, nhưng mà vẫn có thể ngủ được, tuy nhiên ngủ không sâu.

Dường như đêm càng lúc càng lạnh. Ngô Thanh Thanh nhú mào, nàng bị hơi lạnh đánh thức. Nàng kéo cái mền lên bên trên, cuộn tròn cả người lại thành một đám. Bởi vì có tuyết rơi, cho nên nhiệt độ hơi thấp. Trong trại tạm giam chỉ có một cái chăn mỏng, căn bản sẽ không có bao nhiêu tác dụng giữ ấm. Ngô Thanh Thanh cảm thấy thật ủy khuất, không nhịn được lại khóc thành tiếng.

Tủi thân, thật sự là nàng rất tủi thân. Nếu không phải lần này đi du lịch, căn bản là sẽ không dính phải nhiều sự tình không hay ho như vậy. Nếu không thì bây giờ nàng đã nằm trong căn nhà ấm áp của mình, xem TV, uống cà phê nóng. Hoặc là đi cùng với bạn bè đến các vũ trường ồn ào náo nhiệt. Bất kể là ở nơi nào, thì cũng sẽ không giống như ở trong này. Bên trong một cái phòng ẩm ướt lạnh như băng của trại tạm giam. Cái chăn đắp ở trên người có mùi tanh nồng. Có một kỹ nữ là hàng xóm.

Nhiệt độ trong không khí dường như lại giảm xuống một ít. Ngô Thanh Thanh bị rét đến mức người nàng bắt đầu run rẩy. Nàng cảm giác rất ớn lạnh, vì cái gì mà những chuyện tình không hay đều phát sinh ở trên người của nàng? Vì cái gì mà sau khi mình bị cưỡng hiếp, cảnh sát lại bắt mình lại vì nghi mình là hung thủ? Chẳng lẽ thật sự là ông trời không có mắt sao?

Nếu lúc ấy không uống chai bia mà Trần Tự Lực đưa tới kia, như vậy tất cả chuyện này đều sẽ không xảy ra. Nàng sẽ không bị cưỡng hiếp, cũng sẽ không bị nghi oan là hung thủ giết người. Không, nếu như không có đi tới cái thị trấn nhỏ kia, như vậy thì cũng sẽ không chọc tới con quái vật khủng bố kia. Không bị nhốt ở trong cái thành phố này mà không thể về nhà. Không, nếu như lúc trước không tham gia vào cái diễn đàn kia, như vậy cũng không quen biết với Trần Tự Lực, như vậy cũng sẽ không tham gia vào cái hoạt động chết tiệt này.

Cho dù tất cả những chuyện này đều không phát sinh thì sao đây? Hai mắt của Ngô Thanh Thanh vô thần nhìn lên trần nhà. Còn không phải là mỗi ngày đều phải bận rộn công tác. Ở trước mặt người khách mà làm ra vẻ xuân phong đắc ý. Sau khi về đến nhà, chỉ có thể yên lặng rơi lệ. Còn thường xuyên bị cái tên chủ quán sắc lang chết tiệt kia lợi dụng.

Hoặc là thời gian nàng đến trường trước kia. Không phải mỗi ngày chỉ lo đến cách ăn mặc, lo lắng đến việc học nhiều hơn một chút. Như vậy hiện tại nhất định sẽ tìm được một cái công tác tốt, cũng sẽ không cần phải chịu bị tên chủ quán sắc lang kia gây rối.

Nhưng mà khi đó thì làm gì có thời gian mà học. Trời sinh có một bộ túi da đẹp, đem tuổi thanh xuân lãng phí trên việc học không phải là quá lãng phí sao? Nếu lúc ấy cha mẹ sinh nàng ra không có xinh đẹp như vậy, có lẽ cuộc sống bây giờ của nàng đã khác.

Nếu lúc ấy cha mẹ không có sinh nàng ra, như vậy có lẽ bây giờ nàng cũng không cần phải chịu loại thống khổ này.

Trong giây lát đó, một cổ cảm xúc mất hết can đảm bao phủ cả đầu óc của Ngô Thanh Thanh. Người sống, là thống khổ như thế. Hết thấy lưu luyến với những thứ đáng giá gì đó, đối với nàng mà nói đều trở nên không hề ý nghĩa. Cổ tinh thần sa sút này lan tràn toàn thân, ý niệm tuyệt vọng xâm nhập tất cả các ngõ ngách ở sâu trong nội tâm nàng. Sinh mệnh chỉ là một trò lừa bịp giả dối, hết thấy đều không đáng để cho người theo đuổi. Thế gian chỉ có một việc chân thật nhất, đó chính là cái chết. Càng sớm phát hiện ra sự thật này, người lại càng hạnh phúc. Người đã chết, có lẽ còn thân thiết hơn so với khi còn sống.

- Quả nhiên, vẫn là người chết đi thì tốt hơn, còn sống rất thống khổ...

Hai mắt của Ngô Thanh Thanh vô thần nhìn lên trần nhà, trong miệng thì thảo tự nói.

Hai nhân viên cảnh sát trực ban đã đi ngủ. Trên màn hình, một đạo bóng đen kỳ quái xuất hiện ở cửa. Giống như một tờ giấy mỏng vậy, bóng đen kia chui vào trong khe cửa của trại tạm giam, chậm rãi chui vào.

Bóng dáng màu đen kia chậm rãi mấp máy ở trên mặt đất, giống như một con bò sát thật lớn. Hướng về phía người đàn bà đang cuộn tròn ở trong góc kia.

Bóng đen càng ngày càng gần, chậm rãi, mấp máy đi tới sau lưng người đàn bà này. Một cánh tay khô kiệt nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô gái này. Động tác thông thả mà nhẹ nhàng, giống như một người đang vuốt mái tóc của người yêu vậy. Một đạo quang mang kỳ dị loang loáng đột nhiên xuất hiện ở phía sau người con gái này. Thân thể người con gái này chậm rãi mềm xuống, máu tươi chảy ra, lan tràn trên cái giường lạnh như băng, giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

- Nay tỉnh lại đi, 215 hình như đã xảy ra chuyện.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, cảnh sát trực ban dụi dụi mắt, nhìn thoáng qua màn hình, sắc mặt đại biến, vội vàng gọi đồng nghiệp dậy.

Người đồng nghiệp bị gọi dậy, hai người nhìn màn hình rồi liếc nhìn nhau một cái. Trên cái màn hình nữ nhân kia buổi tối vẫn còn cái lộn mà bây giờ đã nằm ở trên giường, không hề nhúc nhích, cả cái sàn đều bị nhuộm thành màu đỏ.

- Mau đi xem một chút.

Hai cảnh sát kia cầm lấy cái chìa khóa, vội vàng chạy tới phòng tạm giam. Còn chưa mở cửa thì đã ngửi thấy một cỗ tinh huyết nồng đậm.

- Chết rồi.

Cảnh sát trực ban sờ mạch của Ngô Thanh Thanh, lắc đầu.

- Xong rồi, hai người chúng ta đều phiền toái.

- Đáng chết, làm sao lại như vậy.

Đồng nghiệp cau mày nói.

- Trước khi giam nàng vào đây, rõ ràng là đã lục soát qua, mọi thứ trên người nàng đều đã lấy đi, tại sao lại có thể như vậy?

- Không biết, vẫn nên nhanh chóng đi gọi điện thoại gọi đội khám nghiệm hiện trường đến đi.

Cảnh sát trực ban lắc lắc đầu.

- Rốt cuộc sao lại thế này.

Sáng sớm, Lão Lưu đã bị một cú điện thoại đánh thức, vội vàng chạy tới cục cảnh sát. Bởi vì tuyết lớn, đường rất khó đi, hắn đã vấp ngã ở trên đường hai cái mới nghiêng ngả lão đảo đi đến cục cảnh sát, cả người tức giận.

- Làm sao lại chết, đám trực ban các người đều là thùng cơm sao?

- Trước tiên đừng nói chuyện này, tôi cảm thấy tốt nhất là anh nên đến xem qua thi thể.

Nhân viên khám nghiệm tử thi ngăn Lão Lưu đang phát hỏa với cảnh sát trực ban.

- Đây là....

Chỉ nhìn một cái, Lão Lưu không khỏi hít vào một hơi.

186. Chương 189: Bóng Đen Trong Phòng Tạm Giam

- Đúng vậy, chính là cái miệng vết thương này.

Nhân viên khám nghiệm tử thi gật gật đầu.

- Cũng giống y hệt như miệng vết thương của người đàn ông kia. Thủ pháp tương tự, tôi đã đo qua, ngay cả độ rộng của miệng vết thương, còn cả vị trí cũng đều giống nhau. Đều là một nhát dao đâm vào tim, mất máu quá nhiều mà chết.

- Này...Này...Từ phía sau lưng...

Lão Lưu cảm giác việc này có chút khó có thể lý giải.

- Tôi vốn còn đang suy nghĩ xem cô gái này đã dùng cách nào để giấu được hung khí trên người mà không bị chúng ta phát hiện. Nhân cơ hội bị giam giữ ở phòng tạm giam tối hôm qua, liền lấy hung khí ra tự sát. Nhưng mà bây giờ thì...

- Đúng vậy, tuyệt đối không thể nào là tự sát.

Nhân viên khám nghiệm tử thi gật gật đầu.

- Hiện trường cũng không có hung khí, cũng không có bất kỳ dấu vết nào cho thấy là có kẻ đột nhập vào. Hơn nữa tốt nhất là tôi cảm thấy anh nên xem đoạn phim ghi hình tối hôm qua, chuyện này thật sự là rất quỷ dị.

- Đây là cậu muốn cho tôi xem cái gì?

Lão Lưu chỉ vào cái đồ hồ đo trên màn hình, cau mày hỏi.

- Đây rốt cuộc là cái gì? Một đoạn phim kinh dị ngắn à?

Trên màn hình hiển thị, một con mắt che kín tơ máu chiếm hết cả cái màn hình.

- Đây là đoạn phim mà máy quay của chúng ta ghi lại được tối hôm qua.

Nhân viên khám nghiệm tử thi nói.

- Từ lúc hơn hai giờ sáng cho đến ba giờ sáng, trong khoảng thời gian này, máy quay luôn ghi được cái dạng hình ảnh này. Mãi cho đến hơn ba giờ, máy quay mới khôi phục bình thường. Mà tôi đoán chừng nạn nhân tử vong ở trong khoảng thời gian này. Người con gái kia, hẳn là bị giết chết trong khoảng thời gian này.

- Ý của cậu là, đoạn băng ghi hình này bị người ta động tay động chân? Hung thủ có thể là người ở trong cục của chúng ta?

Lão Lưu hỏi.

- Cái này tôi không rõ ràng lắm, nhưng mà đoạn phim này đích thật là có vấn đề. Hơn nữa phòng để những đoạn băng ghi lại được buổi tối đều bị khóa, nếu không có chìa khóa thì không thể đi vào mà sửa đổi nội dung đã ghi lại được. Mà cái chìa khóa phòng kia cũng chỉ có người trông coi trại giam có.

Nhân viên khám nghiệm tử thi lắc lắc đầu.

- Nhưng mà tôi cảm thấy không thể là người trong bộ chúng ta làm được.

- Nếu như là người trong bộ của chúng ta, nư vậy người này hẳn là có chìa khóa của phòng chứa thiết bị theo dõi, hơn nữa còn có cả chìa khóa của phòng tạm giam nữa.

Lão Lưu nghĩ một lát nói.

- Hơn nữa rất có thể là là hai người này cùng làm. Nhưng mà bất kể là phòng tạm giam hay là phòng theo dõi đều không có dấu vết có người đột nhập vào. Mà nhân viên trực ban của trại tạm giam cũng có nói qua, không có người nào tiến vào phòng tạm giam.

- Trước khi anh đến, tôi cũng hỏi qua mấy người ở phòng bên cạnh. Các nàng cũng nói là không có nghe thấy cánh cửa phòng tạm giữ bị mở ra.

Nhân viên khám nghiệm tử thi nói.

- Anh cũng biết, cửa phòng tạm giam là cửa sắt, nếu như muốn mở ra thì không có khả năng không phát ra thanh âm.

- Việc này càng ngày càng quỷ dị.

Lão Lưu rung mình một cái, không biết là bởi vì thời tiết lạnh, hay là bị việc này dọa.

- Chẳng lẽ là thật sự gặp quỷ?

- Mà từ cái đoạn băng ghi lại kia, tôi còn phát hiện được một chỗ không bình thường.

Nhân viên khám nghiệm điều khiển chuột, chỉnh đoạn băng ghi hình về thời điểm hai mươi phút.

- Anh chú ý xem chỗ này.

Trên đoạn băng ghi hình, Ngô Thanh Thanh cúi đầu, cuộn tròn ở trong góc dường như là đang ngủ.

Hình ảnh đột nhiên chợt lóe, một con mắt cực lớn xuất hiện ở trên màn ảnh. Tuy rằng Lão Lưu đã có chuẩn bị, nhưng mà trái tim vẫn không chịu nổi mà mãnh liệt nhảy dựng lên. Cái hình ảnh này thật sự là rất dọa người.

- Thấy gì không?

Nhân viên khám nghiệm tử thi nhìn Lão Lưu.

- Thấy...Thấy cái gì?

Lão Lưu sửng sốt.

- Ngoại trừ đột nhiên có một con mắt to hiện ra thì còn có cái gì?

- Để tôi quay chậm lại một chút cho anh xem.

Nhân viên khám nghiệm tử thi điều chỉnh lại tốc độ chậm hơn gấp mười sau lần, lại để thời gian về phút thứ hai mươi.

- Anh chú ý ở chỗ này.

Nhân viên khám nghiệm tử thi chỉ vào một góc màn hình nói. Trong nháy mắt khi hình ảnh con mắt kia xuất hiện, nhân viên khám nghiệm tử thi liền mạnh mẽ tạm dừng đoạn phim lại.

Trên màn hình hiển thị, ở trên là hình ảnh của nửa con mắt to lớn, ở bên dưới chính là hình ảnh của phòng tạm giam. Ở gần vị trí cánh cửa sắt, có một bóng đen không rõ ràng, nhìn không ra là vật gì.

- A! Đây là cái gì? Hình như là có bóng dáng một người đang đứng ở cửa.

Lão Lưu nói.

- Không biết đây là bóng dáng của thứ gì, nhưng mà thứ này lúc sau cũng xuất hiện.

Nhân viên khám nghiệm tử thi điều chỉnh lại thời gian lên đến hai giờ năm chín phút.

- Nhìn xem, ở nơi này cũng có một đạo hắc ảnh, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy.

Hình ảnh hiển thị dưới tốc độ cực chậm, trước khi con mắt kia biến mất khỏi màn hình. Ngay trong nháy mắt này, cũng đồng dạng có một đạo hắc ảnh xuất hiện ở phía dưới màn hình. Cái bóng đen kia cũng không có ngừng lại bao lâu liền tiêu thất. Mà ngay sau khi nó tiêu thất thì cả phòng tạm giữ liền hiện ra. Ngô Thanh Thanh nằm ở trên giường, máu tươi chậm rãi chảy ra khắp giường.

- Nói như vậy, cái bóng kia nhất định chính là hung thủ.

Lão Lưu sờ sờ cằm.

- Nhưng mà vì sao mà không có ai phát hiện ra hung thủ ra vào phòng tạm giam như thế nào? Một chút thanh âm cũng không có, cũng không để lại dấu vết gì. Chẳng lẽ hung thủ là quỷ sao?

- Mặc kệ hung thủ có phải là quỷ hay không, nhưng mà tôi cảm thấy được, việc này không giống việc con người có thể làm được.

Nhân viên khám nghiệm tử thi dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Lão Lưu.

- Bất kể là người nam kia chết, hay là người nữ này chết, anh không thấy rằng đây là một vụ án rất quỷ dị sao? Giết người trong phòng kín, vũ khí vô cùng sắc bén nhưng có làm sao cũng không thể tìm thấy, không có bất kỳ dấu hiệu có người đột nhập nào. Còn nữa, có nhớ rõ lời nói của cô bé đã tới đây ngày hôm qua không? Nàng nói là nàng sợ không bảo vệ được cho cô gái này. Nàng nói vậy là sao, rốt cuộc là có ý định gì? Đường như là nàng đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra.

- Hai người chết này đều là khách du lịch. Nghe nói vốn là ở trong một thị trấn nhỏ, sau này lại bởi vì bị kinh sợ ở trong thị trấn kia, cho nên mới vội vàng chạy vào trong thành phố. Muốn bắt may bay trở về nhà. Nhưng mà thật không ngờ là bởi vì tuyết rơi lớn nên phải lưu lại ở nơi này. Nếu không mà nói thì bây giờ hẳn là bọn họ đã rời khỏi thành phố này rồi. Vốn cái thành phố này cũng không nằm ở trong lịch trình, mà lưu lại đây cũng chỉ là do trường hợp bất khả kháng mà thôi, không phải là tình huống chủ định. Mà tình huống người con gái kia chết lại càng kỳ lạ hơn. Chết ở trong trại tạm giam. Người trong bộ của chúng ta lại càng không có khả năng biết được bọn họ sẽ tới nơi này mà bố trí hết thảy để chờ bọn họ tới. Tôi nghĩ muốn điều tra hẳn là nên bắt tay vào điều tra ở cái thị trấn nhỏ nơi bọn họ đã rời đi.

Lão Lưu xoa nhẹ huyệt thái dương.

- Trong thời gian lấy khẩu cung, cái cô bé họ Dương kia có nói bọn họ gặp quỷ ở trong thị trấn nên mới vội vàng rời đi. Tôi còn tưởng rằng đó là do cô bé nói mê sảng, nhưng mà bây giờ, bản thân tôi cảm thấy thật sự là có quỷ tồn tại.

- Còn cả cô bé đã tới nói chuyện ngày hôm qua nữa, bọn họ đi cùng với nhau. Tôi cảm thấy dường như nàng biết một số điều gì đó.

Nhân viên khám nghiệm tử thi nói.

- Tôi tới khách sạn tìm hai người họ đi.

Lão Lưu cau mày nói.

- Không ngờ đã làm cảnh sát cả đời rồi lại có thể đụng tới loại chuyện này. Tôi cảm thấy dường như chuyện tình hai ngày nay thật giống như đang nằm mơ, có chút không thực tế.

- Ha ha, sự thật không có nghĩa là chân thực.

Nhân viên khám nghiệm tử thi vỗ vỗ bả vai của Lão Lưu.

- Đường tuyết trơn, cẩn thận một chút.

Lão Lưu ngả nghiêng đi tới khách sạn, vừa mới đi vào cửa, quản lý của khách sạn liền chào đón.

- Ủ, chuyện xảy ra tối hôm nọ như thế nào, tôi muốn nghe một chút.

Biểu tình trên mặt của quản lý giống như một tên trộm, ghé sát vào bên tai Lão Lưu nói.

- Kỳ thật thời gian nàng đi vào, chúng tôi cũng không biết, đây là hành vi cá nhân của nàng, không liên quan đến khách sạn chúng tôi.

- Cái gì đi vào, tiến đi đâu?

Lão Lưu nghe xong thì không hiểu ra sao cả.

- A? Không phải là ngài đến vì chuyện hiện trường phạm tội bị phá hỏng sao?

Quản lý sửng sốt.

- Ai? Ai đi vào?

Lão Lưu đưa tay nắm lấy cổ áo của viên quản lý khách sạn. Trong khoảng thời gian miễn cảm này, người nào không được sự đồng ý của cảnh sát mà đã tiến vào hiện trường thì rất có thể chính là hung thủ.

- Thì...Chính là cô gái buộc mái tóc đuôi ngựa, bộ dáng rất cao, chân rất dài rất đẹp, biểu tình trên mặt lạnh như băng.

Quản lý khách sạn vội vàng nói.

- Ủ? Chân rất dài?

Lão Lưu nghĩ nghĩ, ngày hôm qua thật không có chú ý chân của cô bé có dài hay không. Nhưng mà biểu tình trên mặt lạnh như băng thì phải nói đúng là A Trạch. Lão Lưu dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn viên quản lý khách sạn. Khách sạn của người này đã có người chết, hẳn còn có tâm tư mà đi chú ý chân của cô bé kia rất dài rất đẹp.

Lão Lưu đứng ở cửa phòng, dùng sức gõ vài cái. Theo như quản lý khách sạn nói, sau khi A Trạch đến đây thì không có thuê riêng một phòng mà ngược lại liền ở chung một phòng với Dương Nhan.

- Ai vậy?

Trong phòng truyền đến giọng nói của một cô bé, rất rõ ràng là còn chưa có tỉnh ngủ.

- Cảnh sát.

Lão Lưu kêu lên một tiếng.

- Bởi vì hai người có liên quan đến vụ án này, cho nên tôi đến đây để hỏi một vài vấn đề.

Trong phòng truyền đến tiếng kêu sợ hãi của cô bé kia và thanh âm mặc quần áo. Qua một lúc lâu sau, một cô bé liền đi ra mở cửa. Đôi mắt màu đen sẫm kia đã chứng minh nàng bị thiếu ngủ nghiêm trọng. Cô bé này Lão Lưu nhận ra được, tên là Dương Nhan.

Lão Lưu vào phòng, chứng kiến cô bé có biểu tình lạnh như băng kia ngồi trên cái ghế ở cạnh cửa sổ, đang nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngây người.

Lão Lưu đi tới, vừa muốn nói chuyện. A Trạch liền đưa bàn tay lên, ngăn trở hắn.

- Chờ một chút rồi hãy nói.

Vẻ mặt của A Trạch có vẻ tương đối mệt mỏi.

- Tôi có bệnh huyết áp thấp, vừa mới rời khỏi giường sẽ bị váng đầu và chưa hoàn toàn tỉnh táo. Ngài để cho tôi hồi phục một lát rồi hãy nói.

Lão Lưu không nói gì, ngồi ở đối diện A Trạch, nhìn cô bé này. Nói thật ra, bộ dáng của A Trạch rất đẹp, dáng người cũng tốt, nhưng mà cái bộ dạng lạnh như băng kia, thật sự là làm cho người ta khó đối mặt.

- Tốt lắm, nói đi.

Ánh mắt của A Trạch đã khôi phục thần thái.

- Cái kia...

Lão Lưu suy nghĩ, thật sự là không biết nên mở miệng như thế nào. Bạn của cô bị giết ở cục cảnh sát sao? Loại chuyện này...Nghe thật giống như cảnh sát đều giống như một đám phế vật vậy.

- Ngô Thanh Thanh xảy ra chuyện? Chết rồi sao?

A Trạch chứng kiến bộ dạng muốn nói lại thôi của Lão Lưu liền mở miệng nói.

- Có phải chuyện xảy ra tối hôm qua không?

- Làm sao cô...?

Lão Lưu chấn động.

- Làm sao mà tôi biết?

Khóe miệng của A Trạch lộ ra một nụ cười mang theo một tia đùa cợt.

- Lúc trước tôi đã nói rồi, chuyện tình Trần Tự Lực chết không liên quan gì đến Ngô Thanh Thanh, tôi muốn đưa nàng đi nhưng mà các ông lại không chịu. Bây giờ chuyện đã xảy ra rồi mới đến chỗ của tôi hỏi thăm tin tức. Người thường các ông thật đúng là....

- Nhất định là cô biết được một chút gì đó.

Lão Lưu bị loại ngữ khí kia của A Trạch chọc giận, hấn vỗ mạnh xuống mặt bàn một cái.

- Có phải là có liên quan đến cô hay không.

- Làm sao? Lại muốn bắt tôi đến cục cảnh sát, giam giữ bốn mươi tám giờ sao?

A Trạch nở nụ cười lạnh.

- Các ông có lý do gì sao? Lý do là tôi biết Ngô Thanh Thanh sẽ chết sao? Buồn cười?

A Trạch đứng lên, trợn mắt nhìn Lão Lưu.

- Ngô Thanh Thanh là bị các ông hại chết, nếu không phải tại các ông, có lẽ nàng sẽ không phải chết.

- Bây giờ tôi hoài nghi cô có liên quan tương đối lớn đối với vụ án này. Hi vọng cô có thể trở về hiệp trợ chúng tôi điều tra.

Lão Lưu cũng nổi giận ùng ùng nói.

- Dưới tình huống riêng biệt, tôi có quyền giam cô...

- Cũng muốn giam tôi lại sao?

A Trạch nở nụ cười.

- Tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng mà cô bé này, các ông cũng phải giam nàng cùng một chỗ với tôi?

A Trạch chỉ Dương Nhan đang sợ hãi ở bên cạnh

- Nếu mà để nàng cách xa tôi, như vậy thì nàng cũng sẽ chết.

- Cô...

Lão Lưu đứng lên.

- Cô lại có thể uy hiếp người khác trước mặt cảnh sát.
- Uy hiếp? Tôi không phải đang uy hiếp nàng, tôi là đang bảo hộ cho nàng,
A Trạch cười lắc lắc đầu.

- Những người thường như các ông...!

Tuy rằng Lão Lưu tự nói với bản thân mình ở trong lòng, nhất định phải bình tĩnh, nhất định không được tức giận, nhưng mà gân xanh trên đầu vẫn nổi lên. A Trạch này chỉ cần mở miệng, liền có thể khiến cho người ta tức khí mà chết.

- Được rồi, những người thường như chúng ta, cái gì cũng đều không hiểu.

Lão Lưu hít sâu một hơi.

- Như vậy thì cô cũng không phải là người bình thường. Có thể nói cho tôi biết một ít sự tình, một ít sự tình mà người thường chúng tôi không hiểu rõ được không.

- Ông muốn biết cái gì? Nói ra ông sẽ tin sao?

A Trạch lắc lắc đầu.

- Sự tình đã đến trình độ này, chẳng lẽ ông còn tưởng là chỉ bằng vào lực lượng của cảnh sát các ông là có thể tìm được hung thủ sao? Không nên ngây thơ như vậy. Cái các ông có thể đối phó, chính là những vụ án mà người thường phạm tội mà thôi. Mà vụ án mạng này, không phải là do người thường làm, đã vượt quá phạm vi năng lực của các ông rồi.

- Không phải người?

Tuy rằng Lão Lưu đã có sự chuẩn bị tâm lý nhất định, nhưng mà những lời từ trong miệng của A Trạch nói ra, tim của hắn vẫn là mạnh mẽ nhảy lên một chút.

- Chẳng lẽ nói...Thật sự có loại chuyện quỷ giết người sao?

187. Chương 190: Cô Gái Không Biết Họ

- Không phải quỷ, là quái vật. Hai thứ này cũng không thể nói là một được.

A Trạch nói.

- Vốn ý của tôi là, để cho bọn họ ở cùng chỗ với tôi, có lẽ dựa vào năng lực của tôi, có thể bảo bộ được cho bọn họ. Nhưng mà thật không ngờ, bọn họ lại không nghe lời của tôi. Rồi khỏi cái thị trấn kia. Kết quả là còn quái vật kia thật sự là đã đi theo bọn họ. Lại còn giết chết Trần Tự Lực và Ngô Thanh Thanh.

- Quái vật?

Không thể phụ nhận, lời nói của A Trạch đã vượt xa khỏi phạm vi nhận thức của Lão Lưu. Nếu mà A Trạch nói là có quỷ giết người, Lão Lưu còn có thể cảm thấy được hơi có chút khuôn phép. Dù sao thì thứ quỷ quái này tuy rằng chưa từng tận mắt chứng kiến, nhưng mà trên TV thì đã nhìn thấy không ít, còn có hình tượng cụ thể. Nhưng mà cái thứ quái vật này...Rất cuộc là vật gì?

- Đúng vậy, thứ này là quái vật. Có thể nói cho tôi nghe một chút, rất cuộc là có chuyện gì xảy ra được không? Như thế nào mà mấy người lại gặp phải con quái vật này?

Lão Lưu cảm thấy nếu A Trạch không phải là kẻ điên, như vậy thì chính là thiên tài, Mà câu hỏi của chính mình không phải là kẻ điên thì cũng là kẻ ngốc.

A Trạch suy nghĩ lại một chút, kể lại toàn bộ câu chuyện gặp được ở cái thị trấn kia cho Lão Lưu nghe, Dương Nhan ở một bên ngẫu nhiên cũng sẽ chen vào một hai câu.

- Cô có tận mắt thấy qua con quái vật kia không?

Lão Lưu cảm thấy người thiếu nữ trước mặt này, nhất định là kẻ điên, Nếu như là người bình thường, nhất định sẽ chạy xa khỏi chỗ đó, tựa như Trần Tự Lực và bạn của hắn. Nhưng mà A Trạch lại chạy chạy đến chỗ đó, tựa như kỳ vọng có thể đánh một hồi với con quái vật kia mới đã nghiền.

- Có thể cho tôi xem đoạn băng ghi hình mà nhóm các cô đã quay lại được hay không?

Dương Nhan gật gật đầu. Nàng cảm giác chuyện này không có đơn giản như vậy. Cho nên sau hôm đó, cũng không có xóa mất cái đoạn băng ghi hình kia. Nàng mở máy tính ra, mở đoạn băng ghi hình kia đưa cho lão Lưu xem.

Xem đoạn băng ghi hình xong, Lão Lưu xoa cái đầu, lấy từ trong túi ra một điều thuốc lá, sau đó rít một hơi thật sâu, nửa ngày sau cũng không có nói gì.

- Đầu óc của tôi có chút rối loạn. Cô để cho tôi suy nghĩ một chút đã.

Lão Lưu hồi tưởng loại toàn bộ các sự việc trong đầu một lần.

- Nói thật, những việc cô vừa nói, dù cho là ai thì cũng không tin tưởng. Nếu không phải là chuyện đêm qua thật là quỷ dị, tôi nghĩ nhất định sẽ gọi điện kêu xe cứu thương đến đưa cô đến bệnh viện tâm thần. Nhưng mà nhìn đoạn phim được ghi lại kia, tôi lại không thể không tin. Cảnh tượng kia thật sự là quá quen thuộc. Tối hôm qua máy quay của chúng tôi cũng đã quay được một số hình ảnh quỷ dị cực kỳ giống cái hình ảnh kia. Tôi cảm thấy được chuyện này, nếu không phải là do tôi quá mệt nên xuất hiện ảo giác thì cũng chính là hai người các cô cùng tên khám nghiệm tử thi hợp tác với nhau để chơi tôi.

- Đây không phải là ảo giác, đây là sự thật chân thực.

A Trạch nói.

- Chưa thấy qua không có nghĩa là không tồn tại. Thứ này đích thật là tồn tại ở xung quanh chúng ta. Nhưng mà có rất ít người có thể tiếp xúc với nó.

- Trước tiên thì cứ ghi việc này vào báo cáo đi. Tôi nghĩ diễn cảm của cục trưởng nhất định sẽ rất thú vị.

Lão Lưu cười cười tự giễu.

- Được rồi, tôi tin tưởng cô. Như vậy bây giờ chúng ta phải làm cái gì? Tôi có thể giúp cô. Tuy rằng tôi không phải là hòa thượng đạo sĩ hay là pháp sư linh tình gì, nhưng mà làm những công việc chân tay thông thường thì không có vấn đề.

- Việc chúng ta cần phải làm bây giờ chính là đợi.

A Trạch nở một nụ cười. Đối mặt với loại sinh vật không biết này, cũng không có điều gì lắm chắc, có nhiều người giúp đỡ cũng tốt. Tuy rằng Lão Lưu không phải là một người có linh năng lực gì cả, thế nhưng làm cảnh sát nhiều năm như vậy, sát khí trên người tương đối nặng. Yêu ma quỷ quái thông thường đều không muốn đi trêu chọc hắn. Có lẽ trong thời khắc mấu chốt hắn có thể đánh thức A Trạch khỏi bị thôi miên.

- Chờ? Chờ cái gì?

Lão Lưu hỏi.

- Không đi đến cái thị trấn nhỏ kia sao?

- Không cần phải trở về.

A Trạch lắc lắc đầu.

- Nếu Trần Tự Lực bị giết ở trong khách sạn, Ngô Thanh Thanh bị giết ở trại tạm giam, như vậy có thể chứng minh con quái vật kia đã đi theo bọn hắn tới nơi này. Tôi nghĩ mục tiêu kế tiếp của con quái vật này không phải là tôi mà là Dương Nhan.

Dương Nhan nghe thấy như thế thì không thể hciuj nổi mà run rẩy một trận.

- Hay là tôi phải một đội người đến bảo hộ các cô đi.

Lão Lưu nói.

- Tôi cũng không muốn tiếp tục thấy có người chết.

- Không cần, ông có phải nhiều người đến hơn nữa cũng không có tác dụng. Chưa cần nói đến việc con quái vật kia còn có năng lực thôi miên làm cho người ta hôn mê. Mà dù cho năng lực hôn mê của nó không có tác dụng đối với người của ông thì sao. Nếu nó nhìn thấy có nhiều người lại không dám tới thì sao? Thứ này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, một lần đến không thành công thì có thể đến lần thứ hai, hai lần không thành công thì có thể ba lượt. Hai người chúng tôi cũng không thể sống cả đời trong sự bảo vệ của các ông được.

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Lão Lưu nhìn A Trạch.

- Cô chẳng qua chỉ là một cô bé lớn tuổi hơn con của tôi một chút mà thôi, làm sao có thể đấu với thứ này? Sẽ rất nguy hiểm.

- Không nên đánh đồng tôi với những người bình thường.

Đối với lời nói của Lão Lưu, A Trạch chẳng thêm ngỡ ngàng tới. Tay nàng nhẹ nhàng run lên, một thanh kiếm băng trong suốt sắc bén liền xuất hiện ở trên tay của nàng.

- Thấy không? Tôi cũng không phải là loại người tay không tác sát như người bình thường.

- Cô...Cô biết pháp thuật?

Lão Lưu bị dọa cho sợ ngây người. Cô bé này...Là làm ảo thuật sao? Làm sao lại đột nhiên xuất hiện một món đồ chơi trên tay vậy.

- Mọi người đều có linh lực, nhưng mà có người có nhiều, có người ít, có thể phát huy được linh lực của mình ra ngoài.

A Trạch thu hồi linh lực.

- Mà loại người có thể biến linh lực thành thủ đoạn công kích là những người có linh năng lực. Tôi chính là một người trong số đó.

- Người có linh năng lực...

Lão Lưu lặp đi lặp lại mấy chữ này trong miệng.

- Cái tên này so với những đạo sĩ thần côn linh tinh gì đó thật là dễ nghe hơn một chút.

- Tóm lại là tôi cần ông giúp đỡ. Nếu mà tôi lâm vào trong trạng thái bị hôn mê thì mặc kệ là ông dùng phương pháp gì, nhất định phải đánh thức tôi dậy.

A Trạch nói.

- Tôi có thể đưa ra được một cái kết luận là con quái vật này chỉ hoạt động sau nửa đêm. Nói cách khác chính là sau mười hai giờ sáng mới đi ra giết người. nhưng mà còn có vài thứ tôi vẫn còn chưa rõ. Nó luôn xuất quỷ nhập thần, không có bất kỳ quy luật gì đáng nói. Mặc kệ người ở địa phương nào, dường như nó cũng có thể tìm được người. Hơn nữa tư thế xuất hiện cũng rất quỷ dị. Nhất là lúc mới bắt đầu, bốn người chúng tôi đều đã ở trong căn phòng kỳ quái đó, nó cũng từng xuất hiện qua, nhưng lại không có giết người. Có thể là sau khi chúng tôi rời đi, nó mới bắt đầu giết người. Nếu muốn giết người, như vậy thì vì sao mà lúc ở trong cái khách sạn đó lại không động thủ.

188. Chương 191: Quanh Co. (2)

Liệu có phải là ta đã có chút qua mức tự tin hay không? Hoặc là giống như Minh Diệu nói, ta là loại tự đại cuồng vọng. Là một cô gái ngu xuẩn tự mình là đúng? Chẳng những không thể làm được việc gì mà còn có thể làm liên lụy đến người khác?

A Trạch nhìn ánh trăng được phản xạ dưới lớp tuyết trắng mà ngơ ngác.

- Mười hai giờ đúng.

Lời nói của Lão Lưu khiến cho A Trạch từ trong suy nghĩ tỉnh lại.

- Từ giờ trở đi, chúng ta phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng.

A Trạch quay đầu.

- Dương Nhan, bất kể như thế nào cũng không được rời khỏi bên cạnh tôi. Lão Lưu, nếu ông thấy tôi có hành động hoặc là diễn cảm không bình thường, như vậy thì bất kể là dùng phương pháp gì thì nhất định đều phải đánh thức tôi.

Dương Nhan và Lão Lưu gật gật đầu, bộ dáng như sắp lâm đại địch, vẻ mặt cực kỳ khẩn trương.

- Tốt lắm, còn lại thì phải nhờ vào chính mình.

A Trạch nhẹ nói, vừa như là nói chuyện với người khác vừa như là lẩm bẩm một mình.

- Đến tột cùng là tự tin hay là tự phụ, còn phải xem lúc này đây.

Ba người đều không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng ngồi ở một chỗ. Dương Nhan đột nhiên cảm giác thấy có buồn bực ngồi khóc, cứ ngồi như vậy chờ thời gian từng phút từng giây trôi qua, giống như là tử tù tùy thời đều có thể bị hành hình vậy. Cái loại tâm tình này, làm cho người ta rất dễ sụp đổ.

Lão Lưu chìa bàn tay ra, sờ sờ bên hông. Cái cảm giác lạnh như băng khi tiếp xúc với kim loại để cho hắn an tâm một ít. Mặc kệ con quái vật kia là cái gì, cũng không quan trọng cuộc A Trạch có bản lĩnh gì. Súng lục là vũ khí của hắn, chỉ có nó mới có thể làm cho hắn an tâm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba người đều không nói lời nào. Trong căn phòng không tính là rộng rãi, chỉ có tiếng hít thở của ba người và thanh âm đều đều của kim đồng hồ. Ngoài cửa sổ thì có thêm ánh trăng quạnh quẽ được tuyết phản chiếu vào.

- Tí tách...Tí tách...

Dương Nhan đột nhiên nghe thấy có tiếng nước rỏ xuống. Nàng nhìn xung quanh một lần cố gắng tìm kiếm nơi phát ra thanh âm này.

- Làm sao vậy...

Lão Lưu vừa mở miệng, Dương Nhan liền làm một cái động tác chó có lên tiếng, rồi lại quan sát xung quanh.

- Hai người nghe thấy không? Đường như là có thanh âm nước nhỏ giọt.

Dương Nhan nhỏ giọng nói.

- Đường như...Là từ ngoài cửa vọng vào...

Nhìn theo hướng ngón tay Dương Nhan chỉ, A Trạch và Lão Lưu đều mạnh mẽ đứng dậy. Từ chỗ cái khe bên dưới cánh cửa, liền lộ ra một cái bóng đen che ánh sáng đi. Đường như là có thứ đồ vật gì đó đang đứng ở ngoài cửa.

- Chính là thứ kia sao?

Lão Lưu rút khẩu súng lục ở bên hông ra, chỉ vào cửa.

- Không biết, cho đến bây giờ tôi vẫn còn chưa có cảm giác gì.

A Trạch lắc lắc đầu. Nàng đi từng bước một đến chỗ cửa phòng. Còn cách cái cửa phòng kia ngày càng gần, Dương Nhan cảm giác theo từng bước chân của A Trạch thì trái tim của nàng cũng đập ngày càng nhanh.

Cánh tay của A Trạch đặt ở trên nắm đấm cửa, hít sâu một hơi. Chính là con quái vật kia sao ? A Trạch cũng chưa có cảm thấy cái loại cảm giác bị quan như đưa đám, nàng cũng không dám chắc.

A Trạch mạnh mẽ mở cửa, cánh cửa vừa mở ra, mộng bóng người ngã lăn quay trước cửa.

- Ui da, đau chết mất.

Âm thanh của một người đàn ông vang lên. Ba người thấy rõ, thì ra là quản lý khách sạn.

- Cậu tới đây để làm gì ?

Lão Lưu giắt lại khẩu súng lục vào hông, tức giận nói.

- A, không có gì, không có gì.

Quản lý từ trên mặt đất đứng lên, thần tình mỉm cười.

- Cái kia...Cảnh sát, khách sạn này của chúng tôi có rất nhiều phòng...Ừ, ngài xem, nơi này chỉ là phòng giành ột người mà thôi. Cô bé này đến đây thì cũng ở chung trong phòng này. Bây giờ ngài đến nơi này, lại chen chúc vào trong đây. Không bằng tôi dành riêng co ngài một căn phòng riêng để nàng nghỉ ngơi cho thoải mái.

- Không cần, rút đi ngay. Cảnh sát đang phá án, nếu cậu còn đến nữa, tôi sẽ bắt cậu về đồn, tố cáo cậu cản trở người thi hành công vụ.

Lão Lưu cau mày nói.

- Trở về thì trở về.

Quản lý nhỏ giọng than thở, xoa xoa cánh tay đi ra khỏi phòng. A Trạch mạnh mẽ đóng cửa phòng lại, tiếng đóng cửa dọa cho hắn nhảy dựng lên.

- Cảnh sát, cảnh sát thì giỏi lắm sao.

Quản lý khách sạn khinh thường vừa đi vừa nói.

- Ta thấy nhất định là mượn danh nghĩa đến phá án mà chiếm tiện nghi của hai cô bé kia. Đã khuya như thế này, còn ở trong phòng của hai cô bé kia không chịu đi. Nhất định không phải là có ý tốt.

Một cỗ cảm giác kỳ quái toát ra từ trong lòng của tên quản lý. Trong lúc hắn còn chưa kịp phản ứng xem đây là loại cảm giác gì thì cái cảm giác này đã tiêu thất trong nháy mắt. Quản lý sờ sờ đầu, có chút khó hiểu.

- Kỳ quái, vừa rồi là bị làm sao vậy?

Quản lý khách sạn nhìn xung quanh một lần, cái gì cũng không có.

- Nhất định là gần đây phải xử lý qua nhiều việc, cho nên đầu óc có chút mệt mỏi. Vẫn là quay về phòng đi ngủ thì tốt hơn.

Hắn vừa nhỏ giọng than thở, vừa bước nhanh về phòng.

- Hô, làm ta giật cả mình.

Lão Lưu trở lại chỗ ngồi một lần nữa.

- Tên gia hỏa xen vào việc của người khác này, thực hận không thể đánh cho hắn một chận, làm tôi sợ tới mức thiếu chút nữa thì tim cũng nhảy ra ngoài.

Dương Nhan cũng thở dài một hơi. Nàng vừa muốn nói chuyện, lại phát hiện ra biểu tình của A Trạch hình như không đúng lắm, dường như là rất thống khổ.

- A Trạch, cô làm sao vậy?

Dương Nhan vội vàng hỏi.

- Cần thận một chút...Nó đến đây.

A Trạch cực kỳ thống khổ bám vào vách tường. Cái loại cảm giác buồn bã như đũa đâm này trong nháy mắt truyền khắp toàn thân nàng.

Cái loại cảm giác vô lực, uể oải, mất đi khát vọng đối với sinh mạng hiện ra từ trong đáy lòng. Trong nháy mắt, Dương Nhan liền mất đi tri giác. Lão Lưu nằm úp sấp ở trên mặt đất, há mồm thở dốc, tuy nhiên có cảm giác không có bất kỳ tia dưỡng khí nào tiến vào phổi. Cái loại cảm giác này giống như là trái tim mình bị người ta nhéo mạnh rồi sau đó lại mạnh mẽ chà đạp này, khiến cho hắn không thở nổi. Hắn cảm giác bộ não của mình bắt đầu thiếu không khí, dường như tùy thời đều có thể mất đi tri giác.

Nhìn thấy Lão Lưu cũng chầm chậm nằm trên mặt đất, rồi không hề nhúc nhích. A Trạch cảm thấy có chút tuyệt vọng.

- Cho dù là người có ý chí kiên định, thì nhiều lắm cũng chỉ có thể cố gắng thêm một chút thôi sao?

A Trạch cắn môi, cố gắng không để mình ngất đi.

- Người có linh năng lực thì có thể chống đỡ lâu hơn người thường một lát. Nói như vậy, có thể khả năng thôi miên này là dựa vào độ chênh lệch linh lực. Nếu là người có linh lực dồi dào hơn, hẳn là cũng không cần phải lo ngại loại tấn công trên tinh thần này... Quả nhiên, ta là người không biết tự lượng sức mình.

A Trạch cảm thấy trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ. Ý thức cũng dần dần trở nên không thanh tỉnh. Ở trong ánh trăng mờ, nàng mơ màng nhìn thấy, có một bóng đen chậm rãi bò từ trong cái tủ treo quần áo ra. Giống như là động vật nhuyển thể vậy, mấp máy bò ở trên mặt đất, bò lên trên giường, ghé vào trên lưng Dương Nhan.

189. Chương 192: Cơ Hội Trong Nháy Mắt. (1,2)

- Mục tiêu lần này là Dương Nhan sao...

Ý thức của A Trạch dần dần biến mất.

- Nhanh như vậy mà đã không chịu nổi sao?

Thanh âm của một nữ nhân đột nhiên truyền đến bên tai, nhưng mà lại giống như là một tiếng sấm vậy. A Trạch cảm giác màng tai cũng sắp bị thủng mất. Tiếng ù ù trong tai và cảm giác đau đớn ở trong mang tai khiến cho nàng thanh tỉnh lại trong nháy mắt.

- Chúng ta đã hẹn rồi mà.

Thân ảnh một nữ nhân đứng ở trên cửa sổ, ánh trăng màu bạc chiếu vào khuôn mặt tinh xảo, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười cao ngạo.

- Xem ra vẫn chưa tính là muộn. Cô cũng biết, bởi vì tuyết rơi, thật sự là đường rất khó đi!

- Mị?

A Trạch thấy rõ bộ dạng của người đàn bà kia, khuôn mặt cao ngạo mang theo nụ cười nhạt kia không phải là Mị thì là ai?

- Làm sao cô biết mà đến, tôi đã nhờ người đến khách sạn tìm cô nhưng lại phát hiện cô không có ở đó.

- Việc này để sau hãy nói đi. Nếu cô không nhanh lên thì người bạn của cô sẽ bị giết chết đấy.

Mị nhẹ nhàng cười, chìa một ngón tay chỉ lên giường.

- Ta chỉ đáp ứng đánh thức cô từ trạng thái thôi miên tĩnh lại, cũng không có nói là sẽ giúp cô giải quyết chuyện kia. Chuyện này cần phải dựa vào chính cô.

Nghe nói như thế, A Trạch mới nhớ ra, con quái vật kia vẫn còn ở trong căn phòng này. Nàng quay đầu lại, rốt cục có thể thấy rõ bộ dáng của quái vật kia.

- Hình như là một con người, nhưng lại không quá giống. Rốt cuộc thì A Trạch cũng hiểu được vì sao mà tư thế của con quái vật này luôn quỷ dị như vậy. Nếu như con quái vật quỷ dị này là do người biến thành, như vậy thì xương cốt trong cơ thể người này nhất định đều đã bị nát rồi. Nhìn qua bộ dạng của cả con quái vật này, giống như là quần áo bị bàn ủi là phẳng vậy. Bề rộng cực mỏng, nếu nhìn từ bên cạnh thì giống như là một trang giấy vậy.

Con quái vật kia đã ghé lên trên người Dương Nhan đang bị mất đi tri giác. Giống như là Dương Nhan đang ngủ và đắp trên người một cái chăn mỏng vậy. Bàn tay khô héo kia không ngừng sờ soạng ở trên người Dương Nhan, dường như là đang tìm kiếm cái gì đó.

- Quái vật kia cách Dương Nhan quá gần. Nếu dùng lời bí quyết thì rất dễ làm tổn thương Dương Nhan. Cánh tay phải của A Trạch nhẹ nhàng tin lên, một thanh kiếm băng trong suốt sắc bén xuất hiện ở trên tay nàng.

- Trước tiên cứ đuổi nó sang một bên, sau đó sẽ chậm rãi thu thập nó.

Cánh tay của con quái vật kia đình chỉ động tác sờ soạng trên người Dương Nhan. Cái tay kia nâng lên cao cao. Một thanh đao nhọn sắc bén xuất hiện ở trong tay của nó. Thanh đao nhọn kia lóe lên hàn quang, nhằm ngay vào hậu tâm của Dương Nhan.

- Quái vật, đối thủ của ngươi là ta.

A Trạch hét lớn một tiếng, phi thân tiến lên, kiếm quang trực chỉ vào con quái vật đang chuẩn bị giết chết Dương Nhan.

Nghe thấy tiếng la của A Trạch, con quái vật kia dường như có chút chậm chạp. Nó thông thả quay cái đầu lại, nhìn thấy A Trạch đang xông tới. A Trạch có thể thấy rõ khuôn mặt của nó, đây không phải là khuôn mặt người. Hoặc có thể nói đây là một cái đầu không có khuôn mặt. Mất đi sự nâng đỡ của khung xương, cả khuôn mặt giống như là một quả bóng bị xì hơi, cơ thể hoàn toàn là do bộ da tạo thành, cả khuôn mặt rũ xuống, nếu không cẩn thận phân biệt, căn bản là không thể nhận ra con quái vật này cũng đã từng là con người.

Tuy rằng cái đầu của con quái vật kia chuyển động rất chậm, nhưng mà cái tay kia lại phản ứng không chậm. Keng một tiếng, thanh kiếm băng của A Trạch bị chặn lại, bắn ra một vài mảnh băng nhỏ. Tuy rằng A Trạch không có đánh trúng con quái vật kia, nhưng mà xung lượng công kích vẫn đánh cho nó bay sang bên cạnh Dương Nhan.

Quái vật kia bị A Trạch đánh bay lên, phiêu diêu rơi xuống mặt đất. Đúng vậy, là bay xuống, cái tư thế quỷ dị kia khiến cho A Trạch ngẩn người. Giống như là một tờ giấy bị ném lên giữa không trung, nhờ vào lực cản của không khí nên chậm rãi rơi xuống.

Con quái vật kia quỳ rạp trên mặt đất, nó chậm rãi ngẩng đầu lên, con mắt được tơ máu che kín gắt gao nhìn chăm chăm vào cô gái vừa phá hỏng chuyện tốt của nó. Hàn ý trong đôi mắt kia của nó khiến A Trạch sợ đến run rẩy cả người. Cảm giác từ đáy lòng dâng lên một cỗ hơi lạnh. A Trạch không khỏi lặng đi một chút.

- Công kích tinh thần.

Thanh âm của Mị lại truyền đến bên tai, khiến A Trạch đang thất thần tĩnh lại.

- Năng lực của nó thiên về công kích tinh thần, tập trung linh lực lại bảo vệ tâm linh, như thế sẽ không bị nó thôi miên nữa.

A Trạch thu hồi kiếm băng, hai tay tạo thành hình chữ thập, nhắm hai mắt lại. Tâm linh...Hắn là ở vị trí phía sau tim...Con quái vật kia mỗi lần giết người đều là đâm vào vị trí này mà giết chết người ta....Thì ra công kích tinh thần cũng là từ chỗ này sao...

Quái vật kia nhìn thấy tinh thần công kích đối với A Trạch cũng không có tác dụng gì, nó giơ cái đao trong tay lên, rất nhanh liền từ trên mặt đất đứng lên. Động tác cũng không còn thông thả như lúc trước nữa, mà giống như là độc xà mổ mồi.

A Trạch bay nhanh lùi về phía sau, nới rộng khoảng cách của con quái vật kia. Nếu đem tụ linh lực lại ở tâm linh, đích thật là không sợ tinh thần công kích của con quái vật kia. Nhưng mà cứ như vậy thì A Trạch cũng mất đi thủ đoạn công kích. Mà nếu muốn công kích con quái vật này thì A Trạch lại phải vận linh lực đến trên tay, như vậy thì tâm linh lại bị bỏ trống, chỉ sợ lại lâm vào trạng thái mê mang. A Trạch không dám xác định tiếp theo Mị có còn giúp nàng tỉnh lại được hay không.

Làm sao bây giờ...Chỉ có thể trốn sao... A Trạch không ngừng vòng quanh ở trong phòng cùng với con quái vật kia. Bởi vì cần tập trung tinh thần bảo vệ cho tâm linh, cho nên biên độ động tác của A Trạch cũng rất nhỏ, tốc độ cũng không nhanh. Tuy rằng động tác của con quái vật kia rất nhanh, nhưng do chỉ có thể cử động một bàn tay, chuyển hướng cũng không có linh động. Cho nên một người một quái vẫn luôn luôn duy trì một khoảng cách. Nhưng mà gian phòng cũng không lớn, cho nên địa phương có thể dùng để xê dịch cũng không có nhiều. Vì vậy khoảng cách dần dần bị kéo vào.

Một loại cảm giác nguy hiểm lóe lên trong lòng, A Trạch mạnh mẽ cúi đầu. Một đạo hàn quang hiện lên, không biết con quái vật kia dùng phương pháp gì, từ trên mặt đất nhảy dựng lên như một con cá vảy. Thanh đao nhọn xẹt qua đầu A Trạch, chặt đứt cái búi tóc đuôi ngựa của A Trạch. Nàng chứng kiến đường như tốc độ của con quái vật kia càng ngày càng nhanh. A Trạch đã không còn thấy rõ động tác của con quái vật đang bò sát trên mặt đất. Thanh đao trên tay nó chỉ còn là một mảnh tàn ảnh.

- Không xong...Người này muốn đùa cợt ta sao...

A Trạch liếc mắt ra ngoài cửa sổ. Có lẽ hoàn cảnh rộng rãi bên ngoài thích hợp để giao chiến với con quái vật này hơn... A Trạch đang lo lắng có nên nhảy ra ngoài cửa sổ hay không.

Mị chính là giống như không có việc gì làm, khoan tay trước ngực đứng ở một bên nhìn. Lại nói tiếp cũng kỳ quái, con quái vật kia chỉ không ngừng đuổi theo A Trạch nhưng mà còn không có dám tiến đến gần người Mị. trong lúc A Trạch trốn tránh, nếu như đến quá gần chỗ của Mị, con quái vật kia liền dừng lại, đứng nguyên tại chỗ, không hề dám đi tới. Mà dường như Mị cũng không có ý muốn để A Trạch tiến lại gần mình, không ngừng thay đổi vị trí, tùy ý để con quái vật kia và A Trạch đuổi nhau trong phòng.

- Nếu cô chỉ muốn chạy trốn lấy mạng, như vậy thì có thể nhảy ra ngoài. Còn nếu là cô muốn tiêu diệt quái vật thì cũng đừng có nghĩ đến đi ra bên ngoài đánh với nó.

Mị mở miệng nói.

- Bên ngoài rộng rãi, nếu nó chạy cô sẽ không thể nào đuổi được nó, hơn nữa ta cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi, ta cũng chỉ có thể hỗ trợ cô một lần. Nếu lần sau nó tái xuất hiện, ta cũng không có nhiều thời gian mà lại đến chơi cùng cô như vậy.

Chỉ có thể đánh...Ở trong căn phòng này sao... A Trạch có cảm giác, dường như mình là con khỉ bị người ta đùa giỡn trong tay. Mà Mị thì giống như người đang xem biểu diễn. Dứt bỏ cái ý nghĩ không thực tế này trong đầu, A Trạch vừa kéo dần khoảng cách với con quái vật kia, vừa suy nghĩ thủ đoạn công kích.

Nếu như có thể có trong nháy mắt...Chỉ cần có trong nháy mắt thì được rồi.

A Trạch dựa vào vách tường, thở hổn hển. Tốc độ của con quái vật kia càng lúc càng nhanh, khu vực tránh né của A Trạch cũng càng ngày càng nhỏ. Dần dần, A Trạch bị dồn đến góc tường.

- Chỉ được đến đây thôi sao...

A Trạch cắn môi. Nếu tập trung linh lực để công kích, như vậy chỉ sợ công kích còn chưa kịp phát ra liền sẽ bị lâm vào trạng thái mê man trước. Nhưng mà cứ dùng toàn lực để bảo vệ tâm linh, như vậy thì cũng không thể tấn công con quái vật kia được.

A Trạch nhìn thấy con quái vật kia thông thả bước tới. Dường như là đã biết A Trạch không còn chỗ nào để tránh nữa. Nó chậm rãi tiến tới, cái khuôn mặt ghê tởm khủng bố kia tiến sát đến chân A Trạch. Bởi vì A Trạch cần phải bảo vệ tâm linh nên không thể sử dụng linh lực công kích.

- Chỉ cần trong nháy mắt là được rồi... Có thể dời lực chú ý của con quái vật này đi trong nháy mắt là được rồi...

A Trạch trở mắt nhìn con quái vật kia chậm rãi dọc theo chân bò lên trên người của nàng. Giống như là một cái thảm vậy, cuộn tròn thân thể của nàng lại. Cái đao nhọn chói lọi kia ở ngay trước mắt nàng. Thậm chí nàng có thể thấy rõ được nếp nhăn trên bàn tay cầm đao của con quái vật.

- Định chuyển đổi linh lực trong nháy mắt sao?

Mị ôm khuỷu tay, đứng xa xa nhìn, không có bất kỳ ý tứ ra tay giúp đỡ nào.

- Gà mờ không hiểu rõ lực lượng của chính mình thì còn không thể sống lâu được hơn người bình thường.

Đán cuộc một lần...

A Trạch tùy ý để khuôn mặt ghê tởm của con quái vật kia gắt gao dán tại khuôn mặt của mình. Chỉ cần trong nháy mắt sẽ tốt hơn.

A...

Trong cổ họng của con quái vật phát ra một tiếng kêu khô khan. Thanh đao nhọn trong tay giơ lên, dường như là đang tìm góc độ để xuống tay.

Oành!

Một tiếng vang thật lớn. Thân thể của con quái vật kia đột nhiên lắc một chút. A Trạch cảm giác cổ công kích tinh thần vốn mãnh liệt như thủy triều đột nhiên biến mất. Nàng không do dự, chính là cơ hội trong nháy mắt này, nàng phải nắm bắt được nó. Quang mang màu xanh hiện lên trên tay phải của nàng. Kiếm băng trong suốt vung lên, mũi kiếm sắc bén chặt đứt thân thể của con quái vật đang quấn quanh người nàng. Cắt con quái vật kia thành hai đoạn.

A...A...

Con quái vật kia bị chặt đứt thân thể thì không ngừng quay cuồng, vặn vẹo lên. Trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu.

- Chết đi... Dám chọc giận ta, còn khiến ta phải trả giá.

Hai tay A Trạch tạo thành chữ thập, làm ra tư thế của lời bí quyết.

- Lôi!

Một đạo điện xà thô to từ trên trời giáng xuống. Điện quang kia chói mắt như thế khiến cho người bình thường không mở được mắt ra.

Hào quang đã qua, trên mặt đất chỉ còn lại dấu vết bị cháy đen và một cô gái quá sức mà trở nên hư thoát.

- Hô...

Rốt cục thì Lão Lưu cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Có lẽ là bởi vì ý chí kiên định, nên hắn đã tỉnh từ trạng thái thôi miên. Vừa mở to mắt liền chứng kiến A Trạch bị con quái vật dồn đến góc tường, nhằm thẳng vào con quái vật kia. Nhưng mà ngay tại góc độ này, phía sau con quái vật kia chính là A Trạch. Lão Lưu rất sợ viên đạn sẽ xuyên qua thân thể con quái vật kia mà bắn trúng A Trạch, cho nên mới do dự mà không dám nổ súng.

Mắt thấy con quái vật kia xoay người bò lên thân thể A Trạch, cái đao nhọn chói lọi du động ở trên khuôn mặt A Trạch, Lão Lưu cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy nữa, nhằm ngay đầu con quái vật kia mà nổ một phát súng.

Chính là lúc bị thương này mà lực chú ý của con quái vật kia bị phân tán khiến A Trạch có cơ hội ra tay.

- Cô có làm sao không?

Lão Lưu cố sức từ trên mặt đất đứng lên. Không biết có phải là vì trúng tinh thần công kích của con quái vật kia không mà hần cảm giác trái tim có chút quặn đau, nhưng mà vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng được.

- Có chút hết hơi.

A Trạch quỳ rạp xuống đất, nhìn qua thực suy yếu.

- Không sao cả, nghỉ ngơi một chút là được rồi. Ông đi xem Dương Nhan thế nào.

Lão Lưu gật gật đầu, đi đến bên người Dương Nhan. May mắn, Dương Nhan chỉ bị hôn mê thôi, không có nguy hiểm gì.

- Ta đã thành công.

Từ trong đáy lòng A Trạch cảm thấy vui sướng.

- Đa tạ cô...Mị?

Ngẩng đầu nhìn lại chỗ Mị đứng vừa rồi. Cô gái này trong lúc bất tri bất giác đã rời khỏi căn phòng, giống như là chưa từng đến đây vậy.

- Lão Lưu, ông có thấy người đàn bà kia không?

A Trạch mở miệng nói.

- Đàn bà? Nơi đó làm gì có người đàn bà nào?

Lão Lưu không hiểu ra sao.

- Từ khi tôi tỉnh lại, ngoại trừ ba người chúng ta ra thì trong phòng không có người nào cả.

- Một con gà mờ chỉ biết cậy mạnh, không có giá trị gì.

Mị đi ở trên đồng tuyết nhưng không hề để lại một giấu chân nào.

- Như vậy là có thể giết chết con quái vật kia sao? Quá ngây thơ rồi.

Ổ chỗ cháy đen của căn phòng trong khách sạn, một miếng vải nho nhỏ không nhúc nhích, chui vào khe hở sàn nhà, biến mất không thấy gì nữa!

Tuyết rơi suốt ba ngày sau đó mới ngừng lại. Ánh mặt trời chiếu lên mặt tuyết phản xạ lại quang mang chói mắt.

- Thật sự là không biết nói gì cho phải.

Trong đại sảnh sân bay, Lão Lưu nhìn cô gái cắt tóc ngắn ở trước mặt này, trong lòng tràn đầy cảm khái.

- Trải qua loại chuyện này, có nói chỉ sợ cũng sẽ không ai tin tưởng.

- Vậy thì cứ chôn chặt nó ở trong bụng là được rồi.

Bộ dáng của A Trạch vẫn là lạnh như băng.

- Dù sao thì loại chuyện này đối với người bình thường mà nói, chỉ có thể phát sinh ở trong mộng hoặc là ở trong TV gì đó, thế giới chân thật chính là cái dạng mà ông đã được nhìn.

190. Chương 193: Tử Vong Vẫn Chưa Kết Thúc. (2)

Dương Nhan nằm ở trên giường không có tắt đèn. Không biết tại sao, nàng luôn có một loại cảm giác tâm thần không yên. Dường như là có việc gì không tốt sắp xảy ra. Cảm giác này thật kỳ quái, chẳng lẽ là vì hai ngày hôm nay bị kinh sợ quá mức hay sao.

Đột nhiên nàng cảm thấy thực sự hãi, một loại cảm giác sợ hãi không thể nói rõ dâng lên từ trong lòng của nàng. Không biết là tại vì sao, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, hình ảnh con mắt che kín tơ máu liền hiện lên trong đầu của nàng. Dương Nhan dùng chăn che cái đầu lại, thân thể có chút run rẩy.

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì, con quái vật kia đã bị A Trạch giết chết, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Dương Nhan trốn ở trong chăn tự an ủi chính mình. Tuy nhiên nó lại chẳng thấm vào đâu. Nàng cảm giác thật bất lực, có lẽ bây giờ gọi điện cho A Trạch hẳn là một cái ý kiến hay.

Dương Nhan cẩn thận thò đầu ra khỏi ổ chăn. Nhìn xung quanh một lần. Gian phòng vẫn trống rỗng như cũ, cái gì cũng không có. Ánh đèn huỳnh quang soi rõ khắp cả gian phòng khiến cho nội tâm Dương Nhan hơi trấn định một chút. Nàng cầm cái di động lên, bấm số điện thoại của A Trạch.

- Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.

Từ trong điện thoại vang lên câu trả lời tự động. Có lẽ A Trạch còn đang ở trên máy bay, ở trên máy bay không được dùng điện thoại. Dương Nhan nghĩ trong lòng.

Cái loại bàng hoàng, tâm tình bất lực này khiến cho Dương Nhan có chút muốn khóc. Vốn là một chuyến du lịch hoàn hảo, cho dù vốn dĩ ý đồ của Trần Tự Lực cũng chẳng quang minh, nhưng mà tội không đáng chết. Mà chính mình, vốn là không muốn đi, nhưng mà bị Trần Tự Lực thuyết phục. Trong lòng tràn đầy vui mừng đi tới cái thị trấn nhỏ kia. Vốn tưởng là một chuyến du lịch đi thư giãn, nhưng mà thật không ngờ lại biến thành một hồi ác mộng.

Nếu lúc ấy không có đồng ý Trần Tự Lực thì tốt rồi. Có lẽ cũng không đụng phải loại chuyện này. Có lẽ đám người Trần Tự Lực cũng thôi không đi nữa. Như vậy thì Ngô Thanh Thanh và Trần Tự Lực cũng sẽ không chết.

Mỗi ngày đều lang thang trên mạng, không dám tiếp xúc chân thật với người khác, Dương Nhan cảm giác cuộc sống của mình có chút mệt mỏi. Quan hệ giữa người với người đều tràn ngập cạm bẫy và lừa gạt. Sau khi bị tổn thương một lần, nàng liền lựa chọn một cuộc sống ảo, không muốn tiếp xúc với người ở bên ngoài nữa.

Cuộc sống quá mệt mỏi...

Một cỗ ý niệm suy sụp hiện lên trong đầu Dương Nhan. Ta cũng chỉ mới có mười tám tuổi mà thôi, vậy mà cuộc sống đã mệt mỏi như vậy. Đời người dài quá mức, sau này còn phải đi làm, kết hôn, sinh con, rất nhiều trách nhiệm và gánh nặng cần phải gánh vác. Con người chẳng lẽ không thể sống thoải mái một chút sao?

- Có lẽ...Khi chết đi rồi...Sẽ nhẹ nhàng hơn được một chút...

Dương Nhan nhắm hai mắt lại, mất đi tri giác.

- Cậu thấy thế nào?

Một người cảnh sát trẻ tuổi đứng ở bên cạnh nhân viên khám nghiệm tử thi. Nhìn thấy cái thi thể một người trẻ tuổi kia, hỏi nhân viên khám nghiệm tử thi.

- Bị vũ khí từ phía sau đâm vào, tái tim vỡ tan, một đao bị mất mạng.

Nhân viên khám nghiệm tử thi lật cái thi thể lại, phía sau lưng thi thể có một vết thương đáng sợ, sâu không thấy đáy.

- Nhìn bộ dạng của miệng vết thương, hẳn là do một người đàn ông trưởng thành có thân thể khỏe mạnh gây ra. Thủ pháp thật gọn gàng, hẳn là một sát thủ, tiếp theo cần phải xem báo cáo khám nghiệm máu mới có thể cho cậu biết được.

- Không phải tôi nói cái này.

Vị cảnh sát trẻ tuổi nói.

- Đây dường như là một vụ án giết người trong phòng kín. Không có bất kỳ dấu vết nào cho thấy có người bên ngoài đột nhập vào. Nếu không phải là hàng xem nghe thấy trong phòng có tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, cảm thấy không thích hợp nên đến báo cảnh sát thì chỉ sợ là thi thể của cô bé này cần ít nhất một tháng sau mới bị người ta phát hiện ra.

- Không phải là cậu thích loại công việc có tính khiêu chiến như vậy sao?

Vị đồng nghiệp kiểm tra miệng vết thương của người chết xong thì bảo đồng nghiệp khiêng thi thể đi.

- Người chết tên là Dương Nhan, mười tám tuổi, học sinh trung học, ngày hôm qua vừa mới du lịch trở về. Gọi điện tới chính là người nhà của cô bé này. Vì gọi điện mãi mà không có ai bắt máy. Hàng xóm mới nghe thấy tiếng điện thoại kêu lên liên tục nhưng mà không có ai bắt máy thì liền gọi điện cho cảnh sát. Căn cứ theo dấu vết ở hiện trường và lời khai của hàng xóm thì đích xác là không có người nào đột nhập vào.

- Xin cậu, những thứ đó tôi đều đã biết rồi, cho tôi thêm manh mối để tôi điều tra án mạng đi.

Vị cảnh sát trẻ tuổi cười khở.

- Đầu mối gì cũng đều không có, cậu bảo tôi điều tra như thế nào đây?

- Cái này cho cậu, có lẽ sẽ có chút trợ giúp.

Nhân viên khám nghiệm tử thi đi đến chỗ cái bàn để đồ vật bên cạnh, cầm một cái điện thoại bỏ trong một cái túi vật chứng đã được khóa kín lại đưa cho vị cảnh sát trẻ tuổi.

- Theo tôi suy đoán, thời gian tử vong của nam nhân dường như là khoảng từ mười hai giờ đến hai giờ. Trong khoảng thời gian này, người chết từng gọi điện đến một số điện thoại. Tìm hiểu xem trước khi chết nạn nhân đã nói chuyện với ai, có lẽ sẽ có được trợ giúp.

Ghi lại số điện thoại mà nạn nhân đã gọi, vị cảnh sát trẻ tuổi kia bấm theo số đó gọi đi. Dường như là một số điện thoại ở nơi khác.

- Này, xin chào.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của một thiếu nữ, giọng điệu lạnh như băng.

- Xin hỏi cô là A Trạch tiểu thư sao?

Vị cảnh sát trẻ tuổi nhìn thoáng qua cái tên được lưu trong bộ nhớ điện thoại. Ở trong lòng liền cảm thấy là một cái tên cổ quái.

- Đúng là tôi.

Trong ống nghe truyền đến câu trả lời đơn giản, dường như là nếu nhiều thêm một chữ thì có vẻ dư thừa.

- À...Là như vậy, xin hỏi cô có biết một cô bé tên là Dương Nhan không?

Vị cảnh sát trẻ tuổi lặng đi một chút, tiếp tục nói.

- Trong khoảng chừng từ mười hai giờ đến hai giờ đêm hôm qua, cô ấy đã gọi điện thoại cho cô.

- Tôi có biết Dương Nhan. Tối hôm qua tôi ở trên máy bay, nên tắt điện thoại, cũng không có nhận được điện thoại của nàng.

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một lát. Vị cảnh sát trẻ tuổi dò xét một chút, xác định đích xác không phải là tắt máy. Xem ra thiếu nữ ở đầu bên kia dường như là một người không hay nói chuyện.

- Là như vậy, tôi là cảnh sát, cô bạn Dương Nhan của cô trong thời gian tối hôm qua đã bị người mưu sát. Cho nên chúng tôi muốn điều tra xem tối hôm qua nàng gọi điện cho cô đã nói những gì, có lẽ sẽ có ích cho việc điều tra của chúng tôi.

- Cái gì ?

Cô gái ở đầu bên kia dường như là bị tin tức này dọa cho lắp bắp kinh hãi, nhưng không có thất kinh như người bình thường mà có chút quái dị. Nhưng trong nháy mắt sau, cô gái kia đã khôi phục bình tĩnh.

- Được, tôi biết rồi...

Cái ngữ khí bình tĩnh kia giống như là được thông báo một chuyện hoàn toàn không hề quan trọng vậy.

191. Chương 194: Ia Hồn Hở

- Cái này...

Vị cảnh sát trẻ tuổi cảm giác thấy thái độ của cô gái ở đầu bên kia điện thoại có chút quái dị. Đối với chuyện Dương Nhan chết, dường như có chút kinh ngạc, nhưng lại hình như đã sớm có chuẩn bị.

- Nếu như không phiền gì, có thể gặp mặt để chúng ta nói chuyện hay không ?

- Được,

Nói xong câu này, cô gái kia liền dập máy.

- A? Đây là ý gì ?

Vị cảnh sát trẻ tuổi cầm điện thoại, có chút không hiểu gì.

- Tính tình của người này cũng quá kỳ quái ? Đồng ý rồi cũng không trực tiếp nói tên và địa chỉ.

Vốn đang muốn tiếp tục gọi điện để hỏi xem tên và địa chỉ của thiếu nữ kia. Vị cảnh sát trẻ tuổi nghĩ nghĩ, buông điện thoại xuống.

- Giao tiếp với nữ nhân có tính tình cổ quái là đáng sợ nhất.

Cảnh sát tuổi trẻ thở dài.

- Còn không bằng trực tiếp gọi điện cho tổng đài để điều tra thông tin người dùng.

- Tôi cảm thấy được chuyện này nhất định có liên quan đến những chuyện xảy ra với cậu ở cái thị trấn nhỏ kia.

Nghe A Trạch nói hết những chuyện đã trải qua trong chuyến du lịch này, Diệp Tiểu Manh vội vàng nói.

- Không phải cậu nói chỉ có hai nữ sinh các cậu trở lại sao, còn người nam sinh kia và một cô gái khác thì đều bị quái vật đáng sợ giết chết sao? Sao nhanh như vậy đã nhận được tin người nữ sinh kia chết. Không biết là nữ sinh kia chết có liên quan gì đến con quái vật kia không?

- Nếu như Dương Nhan cũng là bị con quái vật kia giết chết, thì như vậy đã chứng minh một việc.

A Trạch nghĩ nghĩ, mở miệng nói.

- Con quái vật kia không sợ lời bí quyết của tôi.

- Xin cậu, bây giờ đang lo lắng cho sự an nguy của cậu, cậu còn thanh thản ở đó mà lo xem công kích của mình có hữu dụng hay không.

Diệp Tiểu Manh túm tay của A Trạch.

- Đi, đi tìm Minh Diệu với tôi, nhất định hắn có biện pháp giúp cậu.

- Không cần phải lo lắng, ân tâm một chút, chớ nên nóng nảy.

A Trạch cười cười, nhẹ nhàng kéo Diệp Tiểu Manh trở về chỗ ngồi.

- Tuy rằng vừa rồi cảnh sát nói với tôi là Dương Nhan đã chết, nhưng mà cũng không có nói là vì sao mà chết. Có lẽ là không liên quan tới con quái vật trong lần du lịch này.

- Thật là như vậy sao ?

Tuy rằng bên ngoài A Trạch cũng hoài nghi chuyện Dương Nhan chết có liên quan đến con quái vật kia, nhưng mà ở trong lòng lại không muốn thừa nhận. Mất công phu lớn như vậy, thiếu chút nữa là bỏ mạng, còn mất đi mái tóc nuôi bao lâu nay. Dùng một cái giá lớn như vậy để đổi lấy chiến thắng này, chẳng lẽ chỉ là công cốc ? Vừa rồi cảnh sát nói là Dương Nhan bị mưu sát, có lẽ chính là vụ án giết người bình thường thôi. Vừa rồi A Trạch nói chuyện điện thoại với cảnh sát kia, cũng từng muốn hỏi nguyên nhân cái chết của

Dương Nhan, nhưng lại không dám hỏi. Sợ lấy được đáp án rồi sẽ làm mình thất vọng. Đây là lần đầu tiên A Trạch một mình giải quyết sự kiện linh dị, nàng thực sự không muốn chỉ mới vui sướng trong vài ngày liền biến thành mất mát thật lớn.

- Nhưng mà...

Diệp Tiểu Manh còn muốn nói cái gì. A Trạch liền trực tiếp kéo tay Diệp Tiểu Manh.

- Không cần phải nghĩ nữa, hay là chúng ta đi dạo phố đi.

Cố chấp, vốn dĩ Diệp Tiểu Manh vẫn biết A Trạch là người rất cố chấp. Nhưng mà thật không ngờ nàng lại cố chấp như vậy. Chắc chắn nàng sẽ không nhờ Minh Diệu giúp đỡ. Tuy rằng Diệp Tiểu Manh không biết giữ Minh Diệu và A Trạch đã có chuyện gì, nhưng mà nàng có thể cảm giác được giữa A Trạch và Minh Diệu dường như có một tầng ngăn cách tương đối lớn. Là một người thân cận nhất và bạn bè tốt nhất, loại quan hệ này của hai người khiến cho Diệp Tiểu Manh rất đau đầu.

- Hay là cứ tìm cơ hội nói chuyện với Minh Diệu đi, dù sao thì đây cũng là vấn đề có liên quan tới tính mạng.

Diệp Tiểu Manh nghĩ trong lòng. Tuy rằng trong miệng A Trạch nói chuyện này và con quái vật kia chưa chắc có quan hệ. Nhưng mà Diệp Tiểu Manh nhìn ra được, sau khi A Trạch nhận được cú điện thoại kia, dường như là cười rất miễn cưỡng. Tuy rằng làm bộ không có gì nhưng mà thật ra trong lòng lại rất để ý. Có nhiều lúc Diệp Tiểu Manh phát hiện ra, A Trạch đi dạo phố mà suy nghĩ đi đâu ấy, một mình đi lảng nhảng nghĩ đến xuất thần.

- Tuy rằng quan hệ của hai người không tốt lắm, nhưng mà nếu ta đi nhờ Minh Diệu thì chắc chắn hẳn sẽ không mắc kè.

Xem ra, dường như A Trạch cũng không còn tâm trạng mà tiếp tục đi dạo nữa, mà Diệp Tiểu Manh cũng muốn đi vội về nhà để tìm Minh Diệu, tự nhiên cũng không muốn tiếp tục đi dạo nữa. Hai người chia tay ở ngã ba đường.

- Khi nào về không được nói chuyện này với Minh Diệu.

Trước khi chia tay, A Trạch nói với Diệp Tiểu Manh.

- Nếu hẳn biết chuyện, nhất định sẽ cười tôi mất, ngàn vạn lần không được nói với hẳn. Tự tôi có thể tự giải quyết được.

- Ủ! được rồi.

Diệp Tiểu Manh thuận miệng đáp ứng.

- Tôi nói cho Minh Diệu, rồi bảo Minh Diệu nói là không phải tôi nói là được rồi.

Diệp Tiểu Manh nghĩ thầm trong lòng.

Khó có khi mới được xa xỉ một lần, Diệp Tiểu Manh gọi một chiếc taxi, đi nhanh về nhà.

- Minh Diệu, cứu mạng.

Vừa mới đẩy cửa chính ra, Diệp Tiểu Manh liền lớn tiếng kêu lên.

- Làm sao vậy? Có quái thú thúc thúc muốn cô nhìn cá vàng sao?

Minh Diệu ngồi ở trên ghế sa ***, tờ báo cầm ở trên tay cũng không có buông xuống, xem như không có việc gì nói.

- Không phải là tôi, là A Trạch.

Diệp Tiểu Manh đã chạy qua giật lấy tờ báo trong tay Minh Diệu.

- Ô, là nàng sao. Yên tâm đi, quái thú thúc thúc đối với loại người sinh ra đã không có ai muốn lại gần như nàng không có hứng thú đâu.

Minh Diệu cầm tờ báo lên.

- Tập trung một chút, nghe tôi nói đã, bằng không tôi sẽ tức giận đấy.

Diệp Tiểu Manh vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, lại giật lấy tờ báo của Minh Diệu, vò thành một cục ném tới một góc.

- Mạng người chính là chuyện lớn.

- Đây, ta vừa mới mua, còn chưa có xem hết đâu.

Minh Diệu thực bất đắc dĩ thở dài.

- Được rồi, nói đi, ta nghe đây. Cái cục cứng tò mò kia lại chọc phải phiền toái gì muốn ta giúp nàng chùi dít sao?

- Không được nói bạn thân của tôi như vậy.

Diệp Tiểu Manh đánh Minh Diệu một cái.

Vốn hai người chúng tôi đang đi dạo phố vui vẻ thì trên nửa đường A Trạch nhận được một cú điện thoại.

Diệp Tiểu Manh nói qua chuyện tình quái vật ở thị trấn nhỏ với Minh Diệu một lần.

- Cú điện thoại kia là cảnh sát gọi tới. Nữ sinh trở về cùng với A Trạch kia đêm hôm qua đã bị mưu sát. Tuy rằng A Trạch cũng không nói được cái gì rõ ràng, nhưng mà tôi cảm thấy chuyện này nhất định là do con quái vật kia làm. A Trạch ở khách sạn kia nhất định là không có tiêu diệt triệt để con quái vật kia. Chỉ làm nó bị thương mà thôi. Sau khi trải qua vài ngày nghỉ ngơi nó đã khôi phục lực lượng, còn đi theo cô bé kia trở về nhà. Tối hôm qua còn giết chết nàng. Các nàng tổng cộng là có bốn người đi, hiện tại ngoại trừ một mình A Trạch ra thì bốn người khác đều đã chết hết. Tôi cảm thấy được nhất định là A Trạch sẽ gặp nguy hiểm. Chú nhanh đi giúp đỡ nàng.

- Nhất định nàng còn nói với cô là sau khi trở về ngàn vạn lần không được nói cho tôi đúng không?

Minh Diệu liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Manh.

- A? Làm sao chú biết, tôi còn chưa kịp nói mà.

Diệp Tiểu Manh lấp bắp kinh hãi.

- Dùng cái miệng cũng có thể nghĩ ra được.

Minh Diệu bày ra bộ dáng và vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Một đứa trẻ làm sai, tự nhiên là muốn giấu giếm không cho người lớn biết. Chẳng qua nếu làm như vậy chỉ làm cho sự tình càng nghiêm trọng. Cho tới nông nổi thật sự không thể cứu vãn được, muốn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Đạo lý nông cạn như vậy cũng không hiểu được, thật đúng là một cô nhóc chuyên gây rắc rối mà...

- Đừng nói nhiều lời vô ích như vậy, chú mau nghĩ biện pháp đi.

Diệp Tiểu Manh bắt lấy bắp vai Minh Diệu, không ngừng lắc lắc thân thể hắn.

- Đừng lung lay, tiếp tục nữa thì ta sẽ chết đấy.

Minh Diệu nói.

- Như vậy đi, cô cứ nói với nàng, đêm nay tôi không ở nhà, cô không dám ngủ một mình nên gọi nàng đến ngủ với cô một đêm. Ở nhà của chúng ta hẳn là an toàn, yêu ma quỷ quái thông thường không thể đột phá được kết giới mà ta đã bố trí.

- Ý kiến hay.

Diệp Tiểu Manh nhảy dựng lên, gọi điện thoại cho A Trạch.

- Thật phiền phức, vốn đang muốn an an ổn ổn thanh tịnh mấy ngày nữa.

Minh Diệu thở dài.

- Xem ra trời sinh chính là mạng vất vả mà.

- A Trạch đồng ý rồi, nói là lập tức nàng sẽ tới đây.

Diệp Tiểu Manh quay đầu lại nói.

- Tốt lắm, lúc này ta lại là người phải đi.

Minh Diệu đứng dậy, cầm cái áo bành tô lên.

- Chú đi đâu?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi.

- Khi nào thì trở về?

- Nàng đến đây, đương nhiên là ta phải đi ra ngoài.

Minh Diệu vừa mặc áo bành tô lên vừa nói.

- Bằng không sau khi nàng đến đây, chứng kiến ta có ở nhà, như vậy thì không phải là cô đã nói dối sao? Khuya hôm nay ta cũng không trở về.

- Vậy khuya hôm nay chú ngủ ở đâu?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Đến văn phòng ngủ một đêm cũng tốt.

Minh Diệu nói.

- Cô đưa địa chỉ nhà A Trạch cho tôi, tôi sẽ đến nhà nàng xem, có lẽ sẽ tìm thấy được đầu mối gì đó.

Diệp Tiểu Manh lấy một tờ giấy ghi địa chỉ nhà A Trạch ra rồi đưa cho Minh Diệu. Minh Diệu vừa định ra ngoài, nghĩ nghĩ, lại dừng lại cởi cái áo bành tô xuống.

- Chú làm gì thế?

Diệp Tiểu Manh chứng kiến Minh Diệu cởi áo bành tô ra, ngay cả áo len cũng cởi xuống thì có chút khó hiểu.

- Cô mặc cái này vào đi.

Minh Diệu đưa cái áo lót cho Diệp Tiểu Manh.

- Mặc vào người đi, nó có thể có chút tác dụng bảo vệ.

- Ồ, được.

Diệp Tiểu Manh nhận, cầm lấy cái áo lót Minh Diệu cởi từ trên người ra, ầm ập, còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Minh Diệu. Còn cả cái hương vị đặc thù nữa.

- Tôi đi rồi, nhớ kỹ buổi tối không được ngủ quá muộn, không được ở nhà xem phim kinh dị, không được hai nữ sinh làm chuyện bách hợp gì đó...

Minh Diệu đứng ở cửa nói.

- Biết rồi, lão đầu tử nhiều chuyện.

Diệp Tiểu Manh hướng về phía Minh Diệu làm một cái mặt quỷ.

Đi ở trên đường cái, Minh Diệu nhìn tờ giấy có ghi địa chỉ nhà A Trạch.

- Dường như là có phiền toái.

Minh Diệu thở dài.

- Nếu quả thật chính là vật kia, chỉ sợ cần phí không ít tay chân.

Trở lại văn phòng, gọi Hoài Tổ đi cùng, Minh Diệu đi tới bên dưới nhà A Trạch. Vẫn là biện pháp cũ, sau khi xác định trong nhà không có ai, Hoài Tổ liền mở cửa, Minh Diệu nhân lúc không có ai chú ý đi nhảy vào bên trong theo đường cửa sổ.

- Có một con quỷ giúp đỡ cạy khóa chui vào bên trong thật đúng là tiện.

Minh Diệu vừa vỗ tro bụi trên tay vừa cảm khái nói.

- Tôi còn cảm giác thấy hai người chúng hợp tác làm ăn trộm so với làm thám tử còn kiếm được nhiều tiền hơn.

- Bớt nói nhảm đi.

Hoài Tổ liếc mắt lườm Minh Diệu một cái.

- Mau làm việc đi, nơi này đích xác có một cỗ hương vị kỳ quái hơi mơ hồ. Nếu như thật sự là vật kia, chỉ sợ hiện tại đã trốn vào một nơi kín đáo ở trong phòng.

- Được rồi, được rồi, bắt đầu làm việc.

Minh Diệu đi vào trong phòng bếp, lấy từ trong tủ ra một cái bát sứ, hướng đáy bát lên trên. Sau đó để cái bát lật úp vào trong phòng khách, sau đó lại lật cái bát lên, bỏ một cây bút chì dựng thẳng vào.

- Cha mẹ của cô bé này buổi tối có trở về không.

Minh Diệu nói.

- Bây giờ chúng ta chỉ cần chờ đợi là được rồi.

- Rạng sáng lại đến một lần đi.

Hoài Tổ nói.

- Khi đó thì có thể xác định là có phải vật kia hay không.

Minh Diệu gật gật đầu, cùng với Hoài Tổ rời khỏi nhà A Trạch.

- Thời gian vẫn còn rất sớm, không bằng anh dẫn tôi đến rạp xem phim đi.

Hoài Tổ đề nghị.

- A? Không phải mỗi ngày cô đều nằm ở trước máy tính để xem phim sao? Bây giờ vẫn còn muốn đến rạp chiếu phim sao?

Minh Diệu có chút kỳ quái. Từ ngày văn phòng của hần nổi mạng, mỗi ngày Hoài Tổ đề nằm ở trước máy tính, một tác cũng không rời.

- Cái màn hình kia của anh quá nhỏ, một chút hiệu quả rung động cũng đều không có.

Hoài Tổ bần mãn nói.

- Tôi muốn xem màn hình lớn, muốn xem phim 3D, tôi cần loại có thể tạo hiệu quả rung động mạnh nhất.

- Xin cô.

Minh Diệu lau mồ hôi trên đầu nói.

- Loại phim này, dù cho cô có xuyên qua cũng không thể có một chút hiệu quả rung động...

- Lưu Nhân, có một cô gái tìm cậu, hình như là cô gái có quan hệ đối với nạn nhân bị giết buổi sáng.

Nhận được điện thoại gọi trở về, Lưu Nhân tiến vào cửa cục cảnh sát, liền nghe thấy có đồng nghiệp gọi mình.

- Cô gái? Chẳng lẽ là người nhà của cô bé kia sao?

Lưu Nhân cũng có chút kỳ quái.

- Không phải là người nhà của cô bé kia đều ở nơi khác, ngày mai mới có thể tới sao?

- Làm sao tôi biết được.

Đồng nghiệp ghé vào bên tai Lưu Nhân, nhỏ giọng nói.

- Nhưng mà lại nói tiếp, bộ dáng của cô gái kia rất được, nghe nói là còn hơn cả chủ nhiệm khoa ngoại ở bệnh viện.

- Đừng nói lung tung.

Lưu Nhân cắt đứt lời nói của đồng nghiệp.

- Người thân của người ta vừa mới qua đời, lúc này đừng có nói giỡn.

Lưu Nhân tiến vào đội cảnh sát hình sự đã nhiều năm, trời sinh đức tính thẳng thắn, ngay cả hoàng đế cũng dám kéo xuống ngựa. Dựa vào tài năng của mình đã phá được nhiều vụ án khó. Có năng lực tự nhiên địa vị ở đồn cảnh sát lên như điều gặp gió, lãnh đạo cũng kỳ vọng trên người hắn. Vóc người không tệ, có năng lực, nhưng mà con mẹ nó lại không có bạn gái. Nói thật ra, làm cảnh sát và con mẹ nó kẻ sát nhân cũng không sai biệt lắm. Quả thật chủ yếu cũng đều là biết hôm nay chứ không biết ngày mai. Thậm chí xác suất xảy ra chuyện ngoài ý muốn còn cao hơn cả tội phạm. Dù sao thì tội phạm còn có thể nghỉ ngơi, còn làm cảnh sát thì không thể nghỉ ngơi. Bởi vì như vậy nên đến bây giờ Lưu Nhân cũng không có tìm bạn gái. Theo như lời của hắn thì cuộc sống của mình đều không an ổn, không muốn làm liên lụy đến người khác.

192. Chương 195: Cô Gái Khó Hiểu

Cầm hồ sơ trong tay, Lưu Nhân đi vào trong phòng khách. Nhìn qua cánh cửa sổ thủy tinh trong phòng khách có một cô gái xinh đẹp đang ngồi ở trong. Bộ dáng thực là diễm đạm và nho nhã, nhưng mà trên mặt luôn có một cổ ưu sầu không nói nên lời, làm cho người ta không nhận được mà muốn đi lên an ủi.

Trái tim của Lưu Nhân mạnh mẽ nhảy lên một chút, hắn cảm giác bàn tay có chút mồ hôi. Đây là cái cảm giác tình yêu sét đánh sao? Lưu Nhân cảm thấy được cô gái trước mắt này, hắn là một nửa mà hắn luôn muốn tìm nhưng lại không dám tìm.

- Vương tiểu thư có phải không.

Lưu Nhân hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười đi vào trong phòng khách.

- Tôi là Lưu Nhân, phụ trách vụ án của Dương Nhan.

- Xin chào.

Vương Tình đứng lên, bắt tay Lưu Nhân. Cảm giác mềm mại khi tiếp xúc trong nháy mắt khiến trái tim của Lưu Nhân lại nhảy lên một chút.

- Cô là vì vụ án của Dương Nhan mà tới.

Lưu Nhân nhìn cô gái trước mặt này, trong lòng có chút kỳ quái.

- Vương tiểu thư, xin hỏi cô có quan hệ như thế nào với Dương Nhan.

- Cái này...

Vương Tình cắn môi, qua một lúc lâu, mới do dự mở miệng nói.

- Kỳ thật tôi cũng không có biết nàng...

- Không biết?

Lưu Nhân sửng sốt.

- Vương tiểu thư, vậy thì xin hỏi cô tới đây là vì cái gì? Vụ án này là một vụ án mạng trọng đại, nếu không phải người thân của nạn nhân, tôi nghĩ tôi không thể kể lại tình huống của vụ án này cho cô nghe được.

- Cái này...Kỳ thật tôi biết lần này, đích thật là rất đường đột...

Lưu Nhân chứng kiến cô gái này không ngừng dung tay xoa góc áo, bộ dạng dường như có cái gì đó rất khó khăn.

- Tôi và cô gái tên Dương Nhan kia thật ra cũng không quen biết...Chỉ là, tôi đã đọc câu chuyện của nàng ở trên mạng, có một số chuyện muốn bàn bạc với nàng, nhưng mà thật không ngờ nàng lại...

- Câu chuyện?

Lưu Nhân nhớ tới vị đồng nghiệp khám nghiệm có nói qua. Trước khi nạn nhân chết, dường như có viết một câu chuyện về chuyến du lịch và quý quái gì đó. Có phải cô gái này vì cái đó mà tới.

- Vương tiểu thư, thật đang tiếc. Nếu cô không phải là nạn nhân thì tôi không thể nói cho cô biết tình huống của vụ án được, vẫn là cô trở về đi.

- Tôi không thể trở về được...

Vương Tĩnh đột nhiên mãnh liệt đứng dậy, dường như cảm thấy phản ứng của mình có chút quá khích, nàng vô lực ngồi trở lại.

- Lần này tôi đi ra ngoài, đã là rất mạo hiểm... Nàng không biết vì chuyện này mà tôi rời đi... Chuyện này tôi giấu trong lòng đã lâu rồi, tôi thật sự là không thể chịu đựng được loại thống khổ này...

Trực giác của cảnh sát nói cho Lưu Nhân biết, cô gái trước mặt này nhất định có vấn đề gì, hơn nữa còn là vấn đề lớn. Loại phản ứng này hẳn đã gặp qua rất nhiều lần. Bình thường những người đi đến đồn cảnh sát để tự thú rồi lại không dám đều sẽ biểu hiện ra ngoài. Chẳng lẽ cô gái này...Có quan hệ đối với vụ án này? Không đúng, cô gái này đã nói là nàng không biết người chết...Nói như vậy, cô gái này ở trong miệng của nàng, và vụ án này có quan hệ gì?

- Vương tiểu thư, trước tiên cô cứ yên tĩnh một chút.

Lưu Nhân rót một chén nước, đưa cho Vương Tĩnh.

- Loại cảm xúc này của cô tôi có thể hiểu được, nhất định là cô có chuyện gì khó có thể mở miệng. Muốn nói ra rồi nhưng lại không thể, nên chỉ có thể chôn chặt nó ở trong lòng, mỗi ngày đều bị nó giày vò. Tuy rằng tôi là cảnh sát, nhưng mà cởi bỏ đồ cảnh sát này ra, tôi cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Không bằng chúng ta cứ xem như bạn bè đi, tùy tiện tâm sự cũng được. Có một số việc nếu chia sẻ với bạn bè, mọi người cùng nghĩ cách, như vậy thì có lẽ bí mật có thể giảm nhẹ trọng lượng một chút.

Vương Tĩnh tiếp nhận chén nước Lưu Nhân đưa cho, sau khi uống một ngụm thì dường như đã trấn định được một chút,

- Đêm qua, tôi vẫn giống như mọi ngày, chuẩn bị lên mạng xem tin tức xong rồi đi ngủ.

Vương Tĩnh mở miệng nói.

- Ở trên một cái diễn đàn, tôi nhìn thấy một bài viết. Nội dung chính là có một đoàn người đến một cái thị trấn nhỏ du lịch, rồi gặp phải quỷ. Lúc đầu tôi nghĩ chẳng qua đây chỉ là một người nhằm chán bịa ra một câu chuyện mà thôi, nhưng mà...Không có khả năng lại trùng hợp như vậy...

Nói tới đây, cảm xúc của Vương Tĩnh có chút chút kích động.

- Ồ? Như vậy là có chuyện gì, làm sao cô lại đến thành phố này ?

Lưu Nhân chuyển sang một cái đề tài khác. Cô gái trước mặt này, dường như là tương đối khẩn trương đối với câu chuyện trên mạng đó. Nếu tiếp tục hỏi, như vậy có thể sẽ làm cho tinh thần của cô gái này không ổn định, như vậy thì cái gì cũng không hỏi được nữa. Lưu Nhân cảm thấy trước tiên nên kéo dài vấn đề này ra, trước tin cứ hỏi rõ ràng tất cả mọi chuyện đã, xem có thể biết được tin tức hữu dụng nào không. Không có khả năng có loại trùng hợp này...Là cái gì trùng hợp? Lưu Nhân quyết định lát nữa phải đọc hết câu chuyện kia, nói không chừng trong đó có manh mối gì đó quan trọng.

- Sau khi đọc xong câu chuyện đó, tôi không thể ngồi yên được nữa.

Vương Tĩnh tiếp tục nói.

- Tôi hỏi thăm rất nhiều người ở trên diễn đàn, hỏi thăm phương thức liên lạc với cô gái này. Có một người cho tôi biết mã số của nàng ở trên mạng xã hội. Lúc tôi liên hệ với nàng thì lại phát hiện nàng không có ở trên mạng. Nhưng mà cái chỗ thông tin của cô bé kia thì có viết nàng ở trong thành phố này. Tôi liền đi suốt cả đêm. Vốn muốn nhờ cục cảnh sát tìm kiếm địa chỉ của cô bé này. Nhưng thật không ngờ tôi vừa đến cục cảnh sát nói tên của cô bé này ra, liền có một cảnh sát nói cho tôi biết, đêm hôm qua cô bé đó đã bị người ta giết chết...

- Vậy sao? Thật là không đúng lúc.

Lưu Nhân tiếc nuối nói.

- Như vậy thì cô có thể nói cho tôi nghe một chút, cô muốn chứng thực chuyện gì với cô bé kia ? Nếu như chúng tôi thấy chuyện này không liên quan gì đến vụ án, có lẽ tôi có thể giúp cô.

- Vô ích.

Vương Tĩnh lắc lắc đầu.

- Nếu không phải chuyện tình chính bản thân mình đã trải qua, người khác sẽ không thể hiểu được.

- Vậy sao? Như vậy thì thật đáng tiếc, chúng tôi không giúp được cô.

Lưu nhân thở dài. Tuy rằng cô gái trước mặt này có bộ dạng điềm đạm đáng yêu, khiến cho hắn rất động tâm, thế nhưng cô gái này cái gì cũng không nói, tự nhiên hắn cũng không giúp được gì.

- Chuyện này nhất định không phải là trùng hợp, nhất định là không phải.

Vương Tĩnh lại bắt đầu lẩm bẩm lầu bầu.

- Trên thế giới không thể có chuyện trùng hợp như vậy, nhất định là...

- Vương tiểu thư...

Lưu nhân cau mày nói.

- Cô đã đi cả đêm mới tới đây, hẳn là cả đêm không ngủ, thân thể và tinh thần đều đã mệt mỏi rồi. Tôi thấy trước tiên thì cô cứ tìm khách sạn nghỉ ngơi đi. Khi nào tinh thần hồi phục lại có lẽ sẽ có trợ giúp.

- Tôi...Tôi không có mang theo nhiều tiền...

Vương Tĩnh ấp úng nói.

- Lúc tôi đi ra ngoài rất vội vàng, chỉ mang theo có vài đồng tiền mà thôi...Hơn nữa tôi cũng không muốn trở về. Nếu không mà nói thì tôi sợ sẽ không có cơ hội điều tra ra...

193. Chương 196: Tìm Kiếm Cô Bé May Mắn Còn Sống Sót

- Không bằng như vậy đi, trước tiên tôi chuẩn bị cho cô một chỗ, cô cứ ngủ một giấc đi, sau khi tinh thần hồi phục lại, chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện, như vậy có được không ?

Lưu Nhân đỡ Vương Tĩnh dậy.

- Hiện tại đầu óc của cô chút chút hỗn loạn, không bằng điều chỉnh suy nghĩ cho tốt, chúng ta lại nói chuyện cô cần điều tra tiếp.

Vương Tĩnh gật gật đầu. Một đêm không ngủ, hơn nữa tinh thần cực kỳ khẩn trương, đích xác nàng có cảm giác không chịu được. Liền theo an bài của Lưu Nhân, ở lại trong nhà khách gần đó.

Dàn xếp cho Vương Tĩnh xong, Lưu Nhân trở lại cục cảnh sát. Hắn lập tức mở ra bài viết mà Dương Nhan đã viết ra tối hôm qua. Cẩn thận đọc qua một lần. Đây là một hồi nhật kí, những địa điểm ở trong câu chuyện đều không rõ ràng. Nhưng mà nếu là một câu chuyện thiên quỷ ngày xưa thì cũng tương đối đủ tư cách. Ít nhất sau khi xem qua đoạn phim ở bên dưới bài viết kia, ngay cả Lưu Nhân là một người không tin quỷ thần cũng sợ run cả người.

- Cô gái tên Vương Tĩnh này, đến tột cùng là nàng muốn điều tra cái gì? Có liên quan đến cái chết của Dương Nhan sao?

Tất trang Wed đi, Lưu Nhân lật xấp tài liệu ở trong tay.

- Cô gái mà nạn nhân gọi trước khi chết, như vậy xem ra hẳn là người bạn trở về từ chuyến du lịch cùng nạn nhân... Người này ở thành phố khác, theo bản ghi chép ở sân bay thì thời gian án mạng xảy ra, đích xác nàng đang ở trên máy bay, hẳn là không liên quan gì đến vụ án này. Như vậy thì cô bé này có biết chuyện gì không?

Cô gái bị chết, bạn bè có thái độ kỳ quái, còn có một cô gái không hiểu gì cả đến tìm. Lưu Nhân cảm thấy xâu chuỗi tất cả những chuyện này lại, điểm chung duy nhất chính là chuyến du lịch của nạn nhân trước khi chết.

- Hay là, ở trên đường du lịch đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Nhân quyết định gọi điện thoại cho cục cảnh sát mà đám người Dương Nhan đã đi đến để hỏi thăm tình huống một chút.

- Đồng dạng là vụ án giết người trong phòng kín, chết hai người bạn.

Buông điện thoại xuống, Lưu Nhân lâm vào trầm tư.

- Không có khả năng có chuyện tình trùng hợp như vậy. Bốn người đi ra ngoài du lịch, kết quả bây giờ đã chết ba người rồi, người duy nhất còn sống chính là cô gái mà nữ nhân gọi điện trước khi chết. Thủ pháp giết người đồng dạng...Dù cho hung thủ không phải là cô bé kia, như vậy thì nhất định vụ án này cũng có quan hệ lớn với cô bé kia. Còn nữa...Thái độ kỳ quái của vị cảnh sát họ Lưu kia...Cái loại cảm giác kinh ngạc này, và cô bé kia là như thế nào...Kỳ quái, vụ án này thật sự rất là kỳ quái!

- Lưu Nhân, cô gái kia lại tới tìm cậu.

Đồng nghiệp ở trong cục cảnh sát lại hô lên.

- Ngủ nhanh như vậy sao?

Lưu Nhân xoa nhẹ cái đầu đang choáng vàng vì suy nghĩ quá nhiều.

- Hy vọng là lần này tâm tình của nàng đã ổn định hơn một chút, hỏi được một số chuyện.

- Không nghĩ tới cô lại tỉnh dậy nhanh như vậy.

- Đẩy cửa phòng khách ra, Lưu Nhân khẽ cười nói.

- Căn bản là tôi không thể ngủ được, nhưng mà nghỉ ngơi trong chốc lát thì tinh thần đã tốt hơn, ý nghĩ cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Wang Jing đứng lên nói.

- Cô bé kia, còn có một cô bé khác. Tôi nhớ được ở trong bài viết của cô gái đã chết kia đã nói. Các nàng có bốn người hẳn là vẫn còn một cô gái nữa, anh có thể giúp tôi tìm nàng không?

- Cái cô bé kia sao...

Lưu Nhân ngồi xuống, nghĩ một lát.

- Vương tiểu thư, tôi luôn để ý thấy cô muốn xác nhận việc gì đó đối với nạn nhân. Vậy rốt cuộc là có chuyện gì, có thể nói cho tôi biết được không? Nói thật, nếu cô không nói rõ ràng, chúng tôi rất khó giúp được cô,

- Chuyện tình tôi muốn điều tra, bây giờ còn không thể nói.

Vương Tĩnh cắn môi dưới, gian nan nói.

- Tôi không cần gì cả, chỉ cần an tâm mà thôi. Anh giúp tôi điều tra cô bé kia một chút, đợi đến khi tất cả mọi chuyện đều được làm rõ ràng, cho dù chết cũng được, cho dù là ngồi tù cũng tốt. Tôi đều không có gì dị nghị. Tôi chỉ muốn giúp đỡ nó, để cho chính mình an tâm một chút... Mười năm, mỗi lần tôi nhắm mắt lại, luôn nghe thấy tiếng kêu kinh khủng kia...Tôi thật sự là không chịu nổi.

- Ngồi tù? Chết?

Lưu Nhân không nói gì, cân nhắc lời nói của Vương Tĩnh.

Nếu theo những lời này, cô gái này hẳn là đã làm ra chuyện tình gì trái với pháp luật, hơn nữa là chuyện tình rất nghiêm trọng...Chưa biết chừng còn là vụ án giết người...Làm sao bây giờ, tiếp tục hỏi tiếp sao? Mười năm...Vụ án giết người từ mười năm trước sao...Như vậy thì có liên quan gì đến bài viết kia đây?

- Tôi xin anh, giúp đỡ tôi.

Vương Tĩnh đột nhiên quỳ ở trước mặt Lưu Nhân, khiến cho Lưu Nhân lắp bắp kinh hãi.

- Tôi chỉ cần bình tâm...

- Trước tiên cô...

Lưu Nhân ngồi xổm người xuống đỡ Vương Tĩnh dậy, lại phát hiện cô gái này quật cường không chịu đứng dậy.

- Loại cảm giác này tôi chịu quá đủ rồi.

Hai hàng nước mắt chảy xuống trên mặt Vương Tĩnh, có vẻ như là rất thống khổ.

- Ăn không ngon, ngủ không yên, đây là một loại tra tấn. Nếu đây là báo ứng thì tôi tình nguyện lựa chọn trực tiếp để cho tôi chết đi...

- Cô cứ đứng lên đi.

Lưu Nhân mất khí lực thật lớn mới kéo được Vương Tĩnh lên.

- Cô lại không nói là rốt cuộc cô muốn điều tra chuyện gì, lại muốn tìm cô bé kia...Trước tiên cô cứ để tôi suy nghĩ đi.

Lưu Nhân thấy Vương Tĩnh lại muốn nói chuyện, vội vàng ngăn lại.

Lấy tay sờ sờ cái trán, Lưu Nhân có chút khó xử. Thoáng nhìn trộm qua Vương Tĩnh. Cô gái này vốn dĩ có bộ dạng nữ nhân nhu nhược, bây giờ lại khóc đến suốt mướt, làm cho người ta không thể không mềm lòng. Lưu Nhân vốn là một người không chịu được con gái khóc, bởi vậy hẳn cảm giác trong lòng dường như có một loại phạm tội. Nếu không tìm chỗ cô bé kia cho nàng, dường như mình đã làm cái chuyện tình gì đại nghịch bất đạo vậy.

Kỳ thật nói cho cô gái này địa chỉ của cô bé kia cũng không sao. Dường như cô bé này muốn tìm hiểu chuyện tình mười năm trước, cũng không có quan hệ gì với cái chết của Dương Nhan. Hơn nữa Lưu Nhân cũng rất tò mò, mười năm trước, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Có người trời sinh đã có loại khí chất làm cho người ta triu mến. Vương Tĩnh thuộc loại người như thế. Trái tim của Lưu Nhân mềm nhũn, nhưng lại nghĩ ra một cái chủ ý có thể vẹn toàn đôi bên.

- Tôi chính là người phụ trách vụ án mạng của Dương Nhan. Có lẽ vụ án này không liên quan đến chuyện tình mười năm trước kia.

Lưu Nhân mở miệng nói.

- Nhưng mà vụ án này của tôi cũng liên quan đến cô bé mà cô muốn tìm kia, tôi cũng cần phải đến hỏi vài chuyện. Không bằng như vậy đi, tôi và cô cùng đi, cô làm chuyện của cô, tôi lo chuyện của tôi.

Vốn dĩ chỉ cần gọi điện thoại để cho cảnh sát bên kia tìm cô bé ấy hỏi một chút là được, nhưng mà Lưu Nhân còn có tâm tư khác. Nếu Vương Tĩnh cũng phải đi tìm cô bé kia, như vậy chẳng thà đi cùng nàng còn hơn. Thứ nhất là có thể nhìn xem sơ hở ở trong quá trình hỏi, thứ hai là cũng có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ một chút. Thứ ba tự nhiên là có thể kéo quan hệ lại gần với cô gái này một chút.

- Thật vậy sao? Thật tốt qua.

Vương Tĩnh kích động ôm lấy Lưu Nhân.

- Thật sự là rất cảm ơn anh.

Cảm giác mềm mại ở trong lòng thực sự là không tẻ, nhưng mà cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Vương Tĩnh cũng cảm thấy được dường như phản ứng của mình có chút không ổn, vội vàng buông lỏng cánh tay đang ôm Lưu Nhân ra, sắc mặt có chút ửng đỏ.

- Cái này, Vương tiểu thư, cô bé cô muốn tìm cũng không có ở thành phố này, chúng ta cần phải đi xe lửa.

Sắc mặt của Lưu Nhân có chút xấu hổ nói.

- Có thể phải đi trong vài ngày, tốt nhất là cô hãy gọi điện thoại thông báo cho cha mẹ hoặc là bạn trai đi.

- Tôi không có bạn trai.

Vương Tĩnh lắc lắc đầu.

- Hơn nữa tôi cũng không muốn cho người nhà của tôi biết chuyện này.

- Không có sao...Ừ, vậy thì tốt quá...

Lưu Nhân lẩm bẩm nói.

- Lưu cảnh sát, anh vừa nói gì vậy?

Lưu Nhân lẩm bẩm, Vương Tĩnh cũng không nghe thấy.

- Tôi có nói gì sao? Ha ha. Không có gì, không cần để ý.

Lưu Nhân làm bộ dường như không có việc gì, cười. Nhưng mà diễn cảm thì lại không có tự nhiên như vậy.

- Gọi tôi là Lưu Nhân được rồi, cứ gọi Lưu cảnh sát gì đó, có chút cứng nhắc quá. Bất kể nói như thế nào thì chúng ta cũng có thể xem như bạn bè.

- Ừ, Lưu Nhân, đa tạ anh.

Vương Nhĩ gật gật đầu, có chút ngượng ngùng.

- Anh cũng cứ gọi tôi là Vương Tĩnh thì được rồi.

- Quyết định như vậy đi, tôi đi chào hỏi mọi người, buổi tối nay chúng ta sẽ cùng ngồi xe lửa đi.

Lưu Nhân nói với Vương Tĩnh, mở cửa rồi đi.

- Không tẻ, có tiền triển.

Lưu Nhân hung hăng vỗ một cái trên hành lang.

Sau khi Lưu Nhân báo cáo mọi chuyện, liền gọi Vương Tĩnh lên xe lửa. Vốn loại chuyện này không cần hẳn phải đi làm, nhưng mà hẳn cứ kiên trì. Mà lãnh đạo dường như cũng biết tâm tư của hắn, nên mắt nhắm mắt mở để cho hắn tùy ý đi. Lưu Nhân cũng thật không ngờ, một cuộc hành trình nhìn như bình thường này, lại trở thành một cuộc hành trình ác mộng.

Tới thành phố A Trạch ở thì sắc trời vẫn còn chưa sáng. Ngồi xe lửa một đêm, Lưu Nhân cảm giác thân thể có chút mệt mỏi. Vốn đề nghị trước tiên cứ tìm khách sạn, ngủ một giấc rồi nói sau. Nhưng mà Vương Tĩnh lại kiên trì muốn đi tìm cô bé kia trước. Lưu Nhân thật sự là phải chiều theo nàng. Vừa rạng sáng liền dẫn Vương Tĩnh, dựa theo địa chỉ ở trong tư liệu mà đi tìm. Ở trong lòng khẩn cầu, ngàn vạn lần không bị người ta hiểu lầm.

Dựa theo địa chỉ, Lưu Nhân đi tới gõ cửa nhà A Trạch, nhưng không có ai mở cửa. Mà gọi điện thoại cho A Trạch thì đang ở trạng thái tắt máy.

- Kỳ quái, nếu như là đang ngủ, điện thoại tắt máy thì còn có thể hiểu được. Nhưng mà trong nhà không có ai mở cửa thì không thể nào nói nổi.

Lưu Nhân lại gõ cửa, vẫn không ai ra mở cửa như cũ.

- Đường như...Có âm thanh...

Vương Tinh ở bên cạnh Lưu Nhân nói.

- Có tiếng động?

Lưu Nhân dán lỗ tai lên trên cửa, dường như ở bên trong mơ hồ có thể nghe thấy bên trong có tiếng động kỳ quái truyền ra. Cụ thể là cái gì thì Lưu Nhân cũng không nói lên được.

- Chẳng lẽ vụ án này là thuộc loại giết người hàng loạt?

Lưu Nhân mãnh mẽ giật mình một cái.

- Đội ngũ du lịch bốn người, hiện tại chỉ có cô bé này còn sống. Nếu như trên đường bọn họ gặp sự tình gì mới đưa đến việc bị giết, nói như vậy thì không chừng cô bé này đang gặp nguy hiểm.

Mặc dù không thuộc phạm vi điều tra, nhưng mà Lưu Nhân cảm thấy chuyện này không buông tha được, liên quan đến một mạng người, còn cả ba người đã chết nữa. Hắn quyết định trước tiên cứ vọt vào trong phòng tìm hiểu sự tình rồi nói sau.

- A, mệt mỏi quá. Ngủ ở rạp chiếu phim thực không phải là cái ý kiến hay gì.

Minh Diệu duỗi cái lưng mệt mỏi, cảm giác lưng có chút đau. Từ trong rạp chiếu phim đi ra, chẳng qua chỉ là bốn giờ sáng mà thôi, sắc trời vẫn còn là một mảnh tối đen.

- Không có sức, chưa từng thấy người đàn ông nào không có sức lực như anh.

Hoài Tố ở bên trong cái nhẵn vỗ nói.

- Khó khăn lắm mới có một lần đưa tôi đi xem phim, lại chọn xem phim khuya như vậy. Xem phim khuya thì cũng không, lại còn chọn một cái rạp chiếu phim tệ như vậy. Hiệu quả âm thanh hạt tẻ, phim cũng không có rõ ràng, màn sân khấu cũng thiếu. Nhưng cái này thì tôi cũng nhận, nhưng mà anh lại cho tôi xem cái bộ phim điện ảnh gì đó, “Lang Tài Ký”, “Phong Vân 2”, “Khí Suyễn Hu Hu”. Đây là anh có ý gì.

- Làm sao chứ?

Minh Diệu hỏi.

- Đây không phải là phim truyện sao? Cô thích xem phim mà.

- Xin anh, phim truyện gì mà như vậy.

Trong miệng Hoài Tố tràn ngập oán khí.

- Ba bộ phim này căn bản chính là lừa tiền, chẳng thể nhìn được cái gì cả.

- Âm thanh không rõ ràng cũng có chỗ tốt.

Minh Diệu vỗ vỗ mặt, để làm ình thanh tỉnh một chút.

- Ít nhất thì tôi cũng ngủ được rất thoải mái, đã lâu không có ngủ ngon như vậy. Bình thường tôi đều phải lặn qua lộn lại hơn nửa canh giờ mới có thể ngủ, lần này không đến ba phút là đã ngủ được rồi.

- Tóm lại, tôi rất không hài lòng.

Hoài Tố ở trong cái nhẵn lớn tiếng kháng nghị.

- Tôi muốn xem phim 3D.

- Đừng oán hận.

Minh Diệu nhìn đồng hồ trên tay.

- Thời gian cũng không sai biệt lắm, đi làm việc thôi.

Ngựa quen đường cũ tiến vào trong nhà A Trạch, Minh Diệu không có bật đèn, móc cái đèn pin trong lồng ngực ra. Theo như lời nói của Minh Diệu, thì làm trộm phải giống trộm. Nửa đêm bật đèn thì thuộc loại ăn cướp.

- Đúng vậy, là vật kia.

Minh Diệu dùng đèn pin chiếu vào cái bát lật úp buổi chiều đặt ở trong góc. Cây bút chì dựng thẳng đứng ở bên trên ban đầu đã bị rơi xuống, lăn đi trên mặt đất. nếu không phải là có người nào đó, hoặc là vật gì hoạt động ở trong phòng, như vậy thì chỉ có thể có động đất.

- Thật đúng là phiên toái.

Hoài Tố từ trong lồng Minh Diệu chui ra, hiện thân hình.

- Thứ này nếu không biết được nguồn gốc của nó ở chỗ nào thì không có cách nào tiêu diệt sạch.

- Không có biện pháp, trước tiên cứ vây khốn nó lại, rồi mới đi tìm nguồn gốc của nó sau.

Minh Diệu đứng dậy.

- Nhất định thứ này là do A Trạch mang về, có lẽ nàng biết địa phương của nó. Hoài Tố, hiện tại vật kia còn ở trong phòng sao?

- Không, có lẽ sau khi nó chui vào phát hiện trong phòng không có ai liền đi ra ngoài tìm người rồi.

Hoài Tố dạo quanh căn phòng một vòng, lắc lắc đầu.

- Làm sao bây giờ?

- Chờ nó trở về là được rồi.

Minh Diệu lấy một điều thuốc từ trong túi ra.

- Nhớ rõ, nó vừa về đến nơi thì liền dùng kết giới vây kín căn phòng lại, tôi sẽ thu thập nó!

Minh Diệu lấy một tấm phù từ bên trong túi ra, dùng đèn pin chiếu sáng nhìn lại. Xác định đúng là cái phù mình muốn tìm thì dán lên người của mình, ngồi ở trong góc hút huốc. Công việc canh gác thì cứ giao cho Hoài Tố. Dù sao thì là một Quỷ Hồn, linh cảm so với Minh Diệu thì linh mãnh hơn nhiều. Nếu con quái vật kia trở về phòng, nhất định Hoài Tố sẽ biết đầu tiên.

194. Chương 197: Kẻ Giết Người Hàng Loạt?

Cái phù Minh Diệu dán lên người mình, chỉ có tác dụng che chắn dao động linh lực của mình. Dù sao thì chỉ cần là người có linh lực, trên người thỉnh thoảng cũng sẽ có linh lực dao động tản ra. Giống như là người sống sẽ không ngừng tản nhiệt độ cơ thể ra bên ngoài vậy. Chẳng qua là có mạnh có yếu mà thôi. Mà cái phù này chính là dùng để che chắn triệt để dao động linh lực trên người. Nhưng mà cái phù này có một khuyết điểm. Sau khi dán nó lên người, Minh Diệu cũng không phải là ẩn thân, mà chính là tiêu trừ sạch sẽ dao động linh lực trên người. Cho nên tác dụng của cái phù này cũng không lớn. Dù sao thì chỉ cần là người có mắt, đều có thể nhìn thấy một người đang sống ngồi lù lù ở chỗ này. Mà đối với con quái vật sắp đối phó, Minh Diệu thật không lo lắng con quái vật kia sẽ nhìn thấy mình, dù sao thì chỉ cần không dọa nó chạy đi, sau khi nó vào trong phòng đã được Hoài Tố bố trí kết giới, như vậy thì Minh Diệu có thể tùy tiện đập con quái vật kia một trận.

- Đây, nơi này là nhà của người ta, anh cũng không thể tùy tiện như vậy được.

Hoài Tố cực kỳ bất mãn đối với hành vi tùy tiện gạt tàn thuốc thành một đồng ra sàn nhà của Minh Diệu. Dù sao thì đây cũng là nhà của A Trạch. Chưa được sự đồng ý của chủ nhà đã đột nhập vào, lại còn bày bản ra nhà người ta. Minh Diệu có chút quá tùy tiện.

- Vậy thì sao.

Minh Diệu chẳng hề để ý, lại gạt tàn thuốc xuống nền nhà.

- Tôi tới đây là để giúp cái cục cưng tò mò kia chùi dít, chẳng qua chỉ là ít bụi bẩn mà thôi, có cái gì mà không được. Tôi còn chưa đòi nàng trả phí dịch vụ đâu.

- Xin anh, dầu gì người ta cũng là một cô bé, không cần phải tùy tiện nói cái loại lời nói có ý tứ trêu chọc như là giúp người chùi dít.

Hoài Tố vừa định tiếp tục nói cái gì đó, đột nhiên biến sắc.

- Vật kia đã trở lại, rất gần.

- Cô nhanh chạy về trong cái nhẫn đi.

Minh Diệu vội vàng dập tắt điếu thuốc.

- Linh lực của cô sẽ bị nó phát giác, tôi sợ sẽ đả thảo kinh xà. Chờ đến khi nó vào trong phòng rồi thì cô hãy chui ra rồi bố trí kết giới. Chúng ta đi bắt ba ba trong rọ.

Hoài Tố gật gật đầu, hóa thành một đạo quang mang, chui vào trong lòng Minh Diệu.

- Đến đây đi, đến đây đi.

Minh Diệu duỗi thân thể một chút.

- Nhanh chóng làm xong, nói không chừng còn có thể đi ăn sáng sớm một chút.

Một cỗ cảm xúc buồn bực không nói lên lời dâng lên ở đáy lòng Minh Diệu. Hắn biết vật kia đã tiến vào.

Một đạo hắc ảnh xuất hiện ở cửa. Bầu trời lúc rạng sáng, không có ánh trăng, chính là lúc tối tăm nhất của một đêm. Nhưng mà cái bóng đen kia so với hắc ám còn tối hơn. Một bóng dáng bẹp dí, chậm rãi mấp máy lên. Chui vào từ cái khe bên dưới cánh cửa, giống như là đút một cái chăn phủ giường vào vậy. Cái bóng đen kia tiến vào trong phòng, dùng một bàn tay đỡ lên, chậm rãi bò sát ở trên sàn nhà, hướng tới chỗ cái tủ quần áo ở trong phòng ngủ. Nó cũng không có phát hiện trong phòng có thêm một người một quỷ.

- Hoài Tố, chính là lúc này.

Chứng kiến cái bóng đen kia tiến vào trong phòng ngủ, Minh Diệu nhỏ giọng nói.

- Không biết động tác của cái thứ này có nhanh hay không, cho cô năm giây hẳn là đủ rồi, tôi sợ nó sẽ hoảng hốt mà trốn mất.

- Anh đang coi thường tôi sao?

Hoài Tố chui ra từ bên trong lòng Minh Diệu, nhát mắt đã chạy ra ngoài cửa sổ.

- Ba giây đồng hồ, một, hai, ba, xong, anh có thể bắt đầu.

- Tốt lắm.

Minh Diệu bóc cái phù từ trên người xuống.

- Đến đây đi quái vật, chú đang ở chỗ này, trong túi quần chú có đường.

Trong một khắc khi Hoài Tố chui ra khỏi lòng Minh Diệu, bóng đen kia đã phát hiện ra Hoài Tố tồn tại. Nhưng mà không biết là không sợ hay là phản ứng chậm chạp, mãi đến sau khi Minh Diệu bóc tẩm phù ra, nó mới thông thả xoay người lại, có chút đề phòng nhìn Minh Diệu.

Trong phòng rất tối, nhưng mà lại không làm khó được Minh Diệu. Từ khi có thể sử dụng được thiên nhãn, ngay cả Thế giới mạch cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, huấn chi là vị trí của con quái vật kia trong đêm tối.

Minh Diệu tháo cái kính đen phó thổ khí xuống, thế giới trước mặt biến thành một mảnh đen trắng. Thỉnh thoảng lại có đường nét màu đen xuyên qua cái thế giới màu trắng. Minh Diệu biết, đó là hướng đi của thế giới mạch. Tại cái thế giới đen trắng rõ ràng này, một cái bóng đen to lớn có thể thấy được rõ ràng. Giống như là tùy tay bôi lên trang giấy trắng một nét mực vậy. Đạo bóng đen kia ở trong cái thế giới này có vẻ không hài hòa.

- Được, màu đen.

Minh Diệu nhíu mày.

- Xem ra chẳng những người có oán khí, còn giết vài người rồi. Tuy rằng ta không có hứng thú đối với tộc quỷ quái yêu ma nhu nhược, nhưng mà thực đáng tiếc, thật sự là người không nên tiếp tục ở trên thế giới này.

Cái thân thể bẹp dí, mềm vai và không xương, khuôn mặt sụp xuống tràn đầy nếp gấp, dường như chỉ còn một bàn tay có xương cốt. Con quái vật này chính là dựa vào cánh tay có xương cốt duy nhất này để mà chống đỡ hoạt động. Ở sau lưng của con quái vật kia, Minh Diệu nhìn thấy hình như có chút dấu vết khâu lại, cái này khiến hắn có chút nghi hoặc. Cái dấu vết này, dường như là do con người tạo ra.

Dường như con quái vật kia cảm thấy có mùi nguy hiểm trên người Minh Diệu, nó dùng cánh tay duy nhất kia đỡ lấy thân thể di động rất nhanh trên mặt đất, mấp máy hướng về phía cánh cửa. Tuy nhiên nó thật không ngờ, không đợi đến khi nó kịp lao vào trong khe cửa, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách đường đi của nó.

- Đùa sao.

Một đạo quang mang hiện lên, một thiếu nữ cung trang bỗng nhiên xuất hiện ở bên người Minh Diệu.

- Kết giới Hoài Tố ta bố trí mà người có thể chui ra, như vậy không phải là ta đã lãng phí hai ngàn năm lẫn lộn sao?

- Đứng một bên xem rồi biểu diễn.

Minh Diệu lấy từ trong túi quần ra ba tờ phù chú.

- Ly hỏa, đi.

Ba quả cầu lửa theo tiếng mà ra, bắn về phía con quái vật kia. Nhắc tới cũng kỳ quái, con quái vật này hoàn toàn không tổn thương lông tóc dưới công kích của A Trạch, nhưng dường như lại tương đối sợ hãi ba quả cầu lửa nhìn qua cũng không có gì lợi hại này của Minh Diệu. Nó giãy dụa muốn tránh đi, nhưng mà tốc độ của quả cầu lửa kia thật sự là quá nhanh, con quái vật kia chỉ tránh được một quả, còn hai quả cầu kia liền đánh lên người nó, đánh cho nó kêu lên quái dị, chạy trốn tứ phía ở trong phòng.

- Cẩn thận một chút, đừng có phá hỏng sàn nhà người ta.

Hoài Tố ở một bên nói.

- Không sao cả, Ly Hỏa nguyên rửa tội đã có thể khống chế vô cùng tối.

Minh Diệu vừa lấy một đạo phù từ trong túi ra vừa đáp.

- Tuyệt đối chỉ có thể làm bỏng hồn thể, tuyệt đối không tạo thành tổn hại đối với vật thể bình thường.

Quả cầu lửa đánh hụt kia đã rơi xuống sàn nhà bằng gỗ, nhưng không có giống như quả cầu lửa bình thường tiếp tục cháy lên, mà chỉ toát ra một làn khói nhẹ, tiêu tán mất. Cũng như chưa từng tồn tại qua vậy.

Ly Hỏa vốn là tiên gia thời cổ sáng tạo ra, là ngọn lửa đặc thù chuyên muốn dùng để thiêu hủy hồn phách. Vốn dĩ Ly Hỏa nguyên rửa tội của Minh Diệu cũng không thuần túy, bên trong luôn xen lẫn vào một ít minh hỏa. Nhưng mà bởi vì phong ấn phách kết trên người từng bước được mở ra, linh lực có thể sử dụng trong thân thể càng ngày càng nhiều, cuối cùng thì Minh Diệu có thể hoàn toàn khống chế được sự thiêu đốt của Ly Hỏa.

Quả cầu lửa không ngừng đánh lên trên người con quái vật kia, đánh cho nó không ngừng kêu la, chạy trốn tứ phía. Tượng đất cũng có ba phần tức giận, mắt thấy chạy lại không thoát, còn không ngừng bị đánh,

quái vật cũng bị chọc điên lên. Bất chấp dao động của người kia so với mình mạnh mẽ hơn rất nhiều, không biết rút ra từ nơi nào một thanh đao nhọn chói lọi, chống đỡ lại công kích của Ly Hỏa, kêu lên một tiếng, hướng tới chỗ Minh Diệu vọt tới.

- Tới hay lắm.

Minh Diệu không hề phát ra Ly Hỏa nguyên rửa nữa. Một bàn tay đưa về phía trước, một bàn tay hướng vào trong lòng.

- Người cứ chạy tới chạy lui, ta còn sợ ngấm không trúng chứ.

Đinh

Một tiếng động vang giòn, hoa lửa lóe lên, thanh đao nhọn chói lọi kia bị Minh Diệu trực tiếp dùng tay bắt lấy. Bàn tay kia của Minh Diệu đã biến thành màu hoàng kim, nhìn qua giống như được đúc bằng đồng vậy. Thanh đao nhọn kia nhìn qua sắc bén như vậy, nhưng mà Minh Diệu dùng tay không để bắt lại không hề tổn thương.

- Hắc hắc, chỉ bằng một thanh phá đao do oán niệm hình thành cũng muốn thương tổn ta.

Minh Diệu cười hắc hắc.

- Đừng có đùa, nếu như vậy thì Ngũ Hành thuật của ta chẳng phải là đồ bỏ đi sao?

- Minh Diệu, hình như bên ngoài có người.

Hoài Tố chạy đến nói.

- Có hai người, hình như là muốn tiến vào.

- Có người?

Minh Diệu sửng sốt. Con quái vật kia không ngừng lay động, muốn nhân cơ hội rút thanh đao trở về, nhưng Minh Diệu lại nắm thật chặt không buông tay.

- Không phải là cha mẹ của cục cưng tò mò kia trở về đây chứ?

- Một nam một nữ, nhưng mà tuổi không giống. Người nam kia có súng, có thể là cảnh sát.

Hoài Tố lắc lắc đầu.

- Làm sao bây giờ? Muốn tôi ngăn cản bọn họ không?

- Không cần phải xen vào.

Minh Diệu đưa tay kia vào trong lồng ngực, lấy ra một cái hộp nhỏ màu xanh.

- Sợ cái gì cảnh sát, bây giờ cấp bậc của lão tử còn cao hơn cảnh sát.

- Cổ ẩn, xuất võ.

Minh Diệu hét lớn một tiếng, một đạo quang mang màu vàng từ trong hộp bay ra, chiếu sáng cả gian phòng. Một thanh bảo kiếm có hình dáng cổ xưa xuất hiện ở trên không trung.

- Kiếm trận, vây khốn nó cho ta.

Minh Diệu buông cánh tay đang bắt lấy thanh đao của con quái vật kia ra, nhảy về phía sau vài bước.

Thanh cổ kiếm kia biến thành vô số thanh kiếm giống nhau như đúc ở trên không trung. Một cái vòng trong do kiếm tạo thành vây quanh con quái vật kia ở trong không trung. Quái vật kia tả xung hữu đột ở bên trong kiếm trận, nhưng mà không có cách nào đột phá quang mang màu vàng kia. Trên người còn hiện ra không ít vết thương. Là do bị những thanh kiếm ở bên ngoài kiếm trận kia đâm tổn thương.

- May quá, cái chai kia của Lân bàn tử, vẫn còn chưa trả lại cho hần.

Minh Diệu lấy ra một cái bình sứ nho nhỏ ở trong túi.

- Thứ này dùng để vây khốn nó rồi mang đi là thích hợp nhất.

- Tôi biết, thứ này có thể bắt được quỷ hồn.

Hoài Tố ở một bên nói.

- Thế nhưng gia hỏa này có thể xem như là quái, cũng có thể bắt được sao.

- Hẳn là có thể được.

Minh Diệu nói.

- Lê bàn tử đã nói với tôi, chỉ cần là có oán khí gì đó là đều có thể bắt được.

Minh Diệu nhỏ cái nút bình sứ kia ra, tay phải giơ lên, hào quang của kiếm trận Cổ Ấn chợt lóe, một lần nữa trở lại hình dạng cổ kiếm ở trong tay Minh Diệu. Trong nháy mắt khi kiếm trận triệt tiêu, Minh Diệu vọt tới bên cạnh con quái vật kia, đưa cái miệng bình lên trên đầu quái vật.

Nhắc tới cũng kỳ quái, cái bình sứ nhìn qua thì nhỏ bé, nhưng lại có hấp lực thật lớn. Giống như là máy hút bụi vậy, từ từ hút thân thể của con quái vật kia vào trong bình. Con quái vật kia không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi cổ hấp lực này, nhưng chẳng thấm vào đâu, toàn bộ cơ thể đều bị hút vào trong cái bình sứ nhỏ nhỏ này.

- Ha ha, đại công cáo thành.

Tay trái Minh Diệu cầm cái nắp bình đập kín nó lại.

- Có thể đi ăn sáng được rồi.

Oành một tiếng. Cửa phòng mạnh mẽ bị mở ra, một người đàn ông cầm súng trong tay tiến vào. Sau khi nhìn thấy Minh Diệu, người đàn ông kia lập tức giơ họng súng về phía Minh Diệu.

- Không được nhúc nhích, ta là cảnh sát, bỏ vũ khí trong tay xuống.

- Vũ khí?

Minh Diệu nhìn thanh Cổ Ấn trong tay.

- Anh muốn nói đến cái này?

- Tôi lặp lại lần nữa, bỏ vũ khí trong tay xuống.

Người đàn ông kia lớn tiếng kêu lên.

- Người chính là kẻ giết người hàng loạt, người đã bị bắt.

- Kẻ giết người hàng loạt?

Minh Diệu sờ sờ đầu.

- Chẳng lẽ nói chính là ta sao? Chẳng qua ta chỉ là một đại thúc trung niên biến thái đi mua cá vàng thôi mà !

- Ta nói, buông vũ khí trong tay xuống.

Lưu Nhân cực kỳ khẩn trương dùng súng nhắm vào người Minh Diệu. Dích xác, rạng sáng cầm một thanh kiếm tắt đèn đứng ở trong nhà người khác, thấy thế nào cũng không giống tập thể dục ở ngoài công viên.

- Vì cái gì mà cảnh sát các người thích nhất chính là nói cũng không cho nói liền rút súng ra chĩa vào người khác. Nếu là mỹ nữ thì ta còn có thể chịu được, nhưng mà đàn ông sao... Có chút khó chịu. Hoài Tố!

Minh Diệu khẽ quát một tiếng, Lưu Nhân còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác thấy ở sau lưng bị người ta dùng một cổ lực đạo thật lớn ở đánh bay ra ngoài.

- A!

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Vương Tĩnh, dường như là nhìn thấy chuyện gì đó rất đáng sợ.

- Hư...

Minh Diệu đi tới, làm một cái tư thế chó có lên tiếng.

- Đừng có ầm ĩ, hàng xóm còn đang ngủ, phải tôn trọng đạo đức công cộng.

Vừa rồi khẩu súng bị va chạm mà bay ra một góc. Lưu Nhân từ trên mặt đất đứng lên, hoảng sợ nhìn thiếu nữ cung trang lóe lên hào quang ở phía sau lưng mình. Thiếu nữ này rất đẹp, nhưng người ta không thể thấy rõ được bộ dạng. Bộ quần áo kia, sợ là chỉ có thể nhìn thấy được ở trong những bộ phim cổ trang trên truyền hình. Lưu Nhân không biết là sáng sớm như vậy đã có người liền tới chỗ này chơi cái gì Cosplay. Bất kể là bộ dạng hay là quang mang trên người, còn cả động tác xuất quỷ nhập thần vừa rồi kia. Lưu Nhân đưa ra một cái đáp án mà mình không thể tin nổi. Cô bé này... Là quý...

- Quý...

Hai chân Vương Tĩnh mềm nhũn, té quỵ trên đất. Nàng nhìn thấy sau lưng Lưu Nhân có hào quang chợt lóe, rồi một cô gái cứ thế xuất hiện từ phía sau lưng Lưu Nhân, vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng đâm vào Lưu Nhân một cái, hoặc nói đúng hơn là nhẹ nhàng đẩy một cái, giống như là dùng ngón tay đều một khối gỗ để xếp hình vậy. Mà Lưu Nhân lại giống như là bị xe lửa từ phía sau đụng phải, bay ra ngoài ngã ở trên mặt đất.

195. Chương 198: Thật Ra Ta Là Nhân Viên Công Vụ

- Nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút nào. Tôi nói rất nhỏ mà.

Minh Diệu bước nhanh đến bên người Vương Tĩnh, lấy tay bịt miệng nàng lại. Vương Tĩnh cảm thấy thần kinh khắp cả người đều không nghe theo mình nữa. Tùy ý để Minh Diệu đỡ nàng vào trong phòng.

- Buông nàng ra, người không chạy thoát được đâu, kèm thêm tội danh bắt cóc con tim sẽ chỉ là tội danh của người trở nên nặng hơn mà thôi.

Lưu Nhân chứng kiến Minh Diệu đỡ Vương Tĩnh vào trong phòng, còn tưởng rằng Minh Diệu bắt Vương Tĩnh làm con tin, vội vàng nói.

- Ta lại không giống người tốt như vậy sao?

Đóng cửa lại, Minh Diệu nhìn Hoài Tố đang trôi nổi ở giữa không trung có chút dở khóc dở cười.

- Bất kể như thế nào, nhìn qua bộ dáng của tôi nhiều nhất cũng chỉ có chút lồi thối lệch thẹo mà thôi, sao có thể đáng khinh đến tình trạng này chứ?

- Không phải đáng khinh mà là cực kỳ đáng khinh.

Hoài Tố bĩu môi.

- Bốn ngày rồi anh không có đánh răng.

- A? Làm sao cô biết?

Minh Diệu cực kỳ kinh ngạc, chẳng lẽ Hoài Tố đã luyện đến mức có thể ở trong văn phòng mà quan sát được ở nhà Minh Diệu sao? Hay là Hoài Tố đã luyện được pháp thuật gì mới có thể biết trước được tương lai? Minh Diệu thực sự chờ mong Hoài Tố luyện được năng lực thứ hai. Như vậy thì có thể nhờ Hoài Tố đoán được kết quả xổ số.

- Bởi vì tôi nhớ rõ anh đã nói, ngày thứ hai có ăn bánh chẻo.

Hoài Tố tức giận nói.

- Hôm nay là thứ sáu, trong kế răng của anh vẫn còn lè hẹ giắt ở đó.

- Ách... Sai sót, sai sót...

Minh Diệu liền tranh thủ há miệng, lấy tay làm sạch cả hàm răng một lần.

- Hiện tại có còn không?

- Rất cuộc thì anh là ai...

Lưu Nhân đứng nguyên tại chỗ, khẩu súng lục rơi ở cách đó không xa. Nhưng mà bởi vì Vương Tĩnh đang ở bên cạnh Minh Diệu nên hắn sợ ném chuột vỡ bình, không dám nhúc nhích. Sợ Minh Diệu sẽ làm ra chuyện tình gì không tốt đối với Vương Tĩnh.

-Ồ, ta sao? Chẳng qua chỉ là một thám tử tư thôi.

Minh Diệu gãi gãi đầu, chợt nhớ ra cái gì đó.

- Quên mất, hiện tại không chỉ còn là một thám tử tư, cấp bậc của ta bây giờ còn cao hơn cậu. Chờ một chút, ta tìm xem nào...Tìm được rồi, may mà khi về nhà quên không lấy ra, bằng không thật đúng là không dễ làm...

- Cho cậu.

Minh Diệu cầm một cái kẹp màu đen ném cho Lưu Nhân.

Lưu Nhân cầm lấy cái kẹp, mở ra nhìn lại, là một cái thẻ công tác.

- Bộ an toàn quốc gia...Tổ hành động đặc biệt...Minh Diệu?

- Không sai, chính là ta, ha ha, tốt xấu gì thì hiện tại ta cũng là nhân viên công vụ.

Minh Diệu dương dương tự đắc nói.

Tuy rằng Lưu Nhân không biết tổ hành động đặc biệt kia là có ý gì, nhưng mà con dấu của bộ an toàn quốc gia thì hắn vẫn biết được.

- Cái này...Là giấy chứng minh...

Lưu Nhân nghiêng đầu nhìn Minh Diệu.

- Hiện tại làm giả giấy chứng minh có rất nhiều, ngay cả con dấu của bộ an toàn quốc gia cũng có thể làm giả giống như thật.

- Đó là thật, thật sự.

Minh Diệu vội vàng giải thích nói.

- Ta thật sự là nhân viên công vụ, nhất định cậu phải tin tưởng ta. Ta cố gắng nhiều năm như vậy, thật vất vả lẫn lộn mới có thể lên làm nhân viên công vụ, cậu lại có thể hoài nghi ta, rất là tổn thương tự tôn.

-Tóm lại là, sự tình không sai biệt lắm chính là như vậy.

Minh Diệu mất hơn nửa ngày mới nói rõ ràng sự việc.

- Tôi là người của bộ an toàn quốc gia, là một ngành đặc thù, đặc biệt giải quyết những vụ án có liên quan đến thần quái. Mục đích tôi tới nơi này chính là vì muốn điều tra một vụ án quái vật giết người.

Lưu Nhân và Vương Tĩnh ngồi ở trên ghế sa ***, nghe Minh Diệu nói xong, hia người đều ngẩn người, không biết là bị lời nói của Minh Diệu là cho choáng váng, hay là bị Hoài Tổ đang phiêu diêu ở giữa không trung làm cho sợ đến ngây người.

- Nhưng mà...Làm sao tôi có thể tin tưởng anh được...Loại chuyện này...Vụ án thần quái...Quái vật giết người...Như thế nào cũng đều giống như lừa trẻ con...

Qua hơn nửa ngày, Lưu Nhân mới u oán mà nói ra một câu như vậy.

- Chẳng lẽ sau khi chứng kiến vật này, cậu vẫn không thể tin tưởng sao?

Minh Diệu chỉ vào Hoài Tổ đang lập lòe sáng lên ở giữa không trung.

- Cậu đã thấy ai sáng sớm chạy đến nhà người ta chơi Cosplay chưa, còn cả cô gái phiêu diêu trên không trung nữa? Ngay cả Quỷ Hồn cũng tận mắt nhìn thấy rồi, còn có cái gì không thể tin tưởng được?

- Này, đừng có dùng từ vật này để nói về tôi được không?

Hoài Tố kháng nghị nói.

- Thực tổn thương tự tôn.

- Như vậy đi, các cậu cũng là đến để tìm A Trạch, như vậy chúng ta cùng nhau trở về nhà của ta được rồi, bây giờ A Trạch đang ở nhà của tôi, đến lúc đó mọi người đều gặp nhau nói rõ ràng mọi chuyện là được rồi.

Minh Diệu nói.

Lưu Nhân và Vương Tinh liếc mắt nhìn nhau một cái. Tuy rằng bất kể là tướng mạo hay là lời nói của người đàn ông trước mặt này đều không giống như người bình thường. Nhưng mà mục đích của hai người bọn họ khi tới đây đúng là tìm hiểu tình huống của cô bé may mắn còn sống sót kia. Hơn nữa nhìn Minh Diệu dường như cũng không có ác ý. Nếu nói như vậy, chẳng thà trước tiên cứ tin tưởng hắn là được rồi. Lưu Nhân và Vương Tinh đồng thời gật gật đầu.

Buổi tối Lão Lưu gọi điện thoại tới, khiến cho một tia may mắn duy nhất của A Trạch biến thành bọt nước. Dương Nhan đã chết, vẫn là thủ pháp giết người đồng dạng, điều này đã chứng minh con quái vật kia vẫn còn sống.

- Nếu không phải là ta quá mức tự phụ, nói không chừng Dương Nhan cũng sẽ không chết.

Trong lòng A Trạch có chút tự trách.

- Dương Nhan cũng đã chết, như vậy mục tiêu kế tiếp của hắn, hẳn là chính mình...

- A Trạch, cậu đáng suy nghĩ gì đó?

Diệp Tiểu Manh từ trong phòng tắm đi vào, chứng kiến A Trạch đang ngăn người, sững sờ nhìn lên trần nhà, dường như là có tâm sự.

- Vừa rồi có ai gọi điện tới vậy?

Không xong, nếu khuya hôm nay ta ở nơi này, Tiểu Manh cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu con quái vật kia muốn tới giết ta, chính mình còn không bảo vệ được mình, như vậy thì Diệp Tiểu Manh phải làm sao?

A Trạch đột nhiên đứng lên.

- Minh Diệu đâu? Hắn đi đâu? Tiểu Manh lập tức gọi điện thoại cho hắn, để hắn trở về.

- Minh Diệu ra ngoài làm việc, đã nói là đêm nay sẽ không trở về.

Diệp Tiểu Manh nói.

- Làm sao vậy? Khẩn trương như vậy.

Hắn không trở lại sao... Như vậy ta rời xa Diệp Tiểu Manh thì sẽ tốt hơn.

A Trạch quyết định cho dù chết, cũng không thể liên lụy Diệp Tiểu Manh.

- Tiểu Manh, tôi đột nhiên nhớ ra có chuyện quan trọng phải làm. Cần lập tức trở lại, đêm nay cậu chịu khó ngủ một mình.

- Không được không được.

Diệp Tiểu Manh kéo A Trạch đang muốn rời đi.

- Một mình tôi sợ lắm, hơn nữa cậu cũng biết, tôi rất dễ dàng trêu chọc phải những thứ gì đó không sạch sẽ. Nếu cậu đi rồi, Minh Diệu cũng không ở nhà, như vậy nếu có thứ gì đó đến hại tôi thì phải làm sao bây giờ? Nhất định cậu phải ở lại giúp tôi.

Bất kể A Trạch nói như thế nào, Diệp Tiểu Manh cũng không để A Trạch đi. Gắt gao lôi kéo cánh tay A Trạch. A Trạch cùng khí lực thật lớn cũng không kéo ra được.

196. Chương 199: Thứ Tự Giết Người

- Được rồi, tôi không đi, cậu buông ra đi.

A Trạch cảm thấy có đánh một trăm lần với con quái vật kia cũng không mệt bằng. Diệp Tiểu Manh không biết là lấy được sức lực từ nơi nào mà có thể tóm chính mình không buông như vậy.

- Vậy thì như vậy đi, tôi có chút không quen, đêm nay hai người chúng ta mỗi người ngủ một phòng đi.

Nếu con quái vật kia tới, ta và Tiểu Manh mỗi người ngủ một phòng, nói không chừng nàng sẽ không xảy ra chuyện.

A Trạch nghĩ trong lòng. Nói thật A Trạch thật sự không muốn đi. Hiện tại cứu tinh duy nhất chính là Minh Diệu, mà ở trong nhà Minh Diệu, nếu đột nhiên Minh Diệu muốn trở về, nói không chừng còn có thể cứu mình một mạng. Sống chết trước mắt, A Trạch cũng bất chấp bị chế giễu.

Nằm ở trên giường, A Trạch nhìn trần nhà tối đen, như thế nào cũng không ngủ được. Nơi này là phòng của Diệp Tiểu Manh, mà Diệp Tiểu Manh thì ngủ ở trong phòng của Minh Diệu. Khuya hôm nay con quái vật kia sẽ đến sao? Nếu mà thực sự đến đây, ta phải làm như thế nào mới có thể sống sót? Lần trước là bởi vì có Mị hết lớn, và Lão Lưu tạo ra cơ hội ở trong nháy mắt, như vậy ta mới có cơ hội đánh con quái vật kia. Nhưng mà lúc này đây? Dựa vào Tiểu Manh sao? Không được, không được liên lụy Tiểu Manh...Như vậy ta phải làm gì bây giờ...Minh Diệu, xin chú, trở về đi... Cứu tôi...

Tác...Tác...

Không biết từ chỗ nào lại truyền đến thanh âm kỳ quái. Thân kinh toàn thân A Trạch đều cứng lên.

Con quái vật kia đến đây sao...Tối để giết ta sao...Cứu mạng...Bất kể là ai, ai cũng tốt...Cứu ta...

Thanh âm kỳ quái kia không ngừng vang lên. A Trạch trùm cả đầu vào trong chăn, găt gao nhắm mắt lại. Cô gái vốn dĩ độc lập kiên cường, hiện tại đã hoảng sợ giống như là con chim nhỏ vậy.

- Không cần sợ hãi, mặc kệ cái đó là vật gì, nó đều không vào được.

A Trạch cảm giác có một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể có chút run rẩy của nàng. Lời nói ôn nhu của Diệp Tiểu Manh truyền vào trong tai của nàng.

- Bốn phía xung quanh phòng của chúng ta đều được Minh Diệu bày kết giới rồi, quỷ quái bình thường không thể vào được.

- Cậu đã sớm biết rồi?

A Trạch ngồi xuống, nhìn Diệp Tiểu Manh đang ngồi ở bên giường.

- Cậu cố ý gọi tôi đến đây, nhưng thật ra là để bảo vệ tôi sao?

- A Trạch ngốc.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng ôm A Trạch.

- Việc gì cũng luôn muốn một mình gánh chịu, như vậy còn cần tới bạn bè để làm cái gì đây?

- Cục cưng tò mò, rời giường đi, chính mình gây ra họa còn muốn ta giúp cô chui đít, còn bị người ta hoài nghi thân phận nhân viên công vụ của ta, ta muốn tìm cô tính sổ.

Sáng sớm, hai thiếu nữ còn đang ôm nhau ngủ, một tiếng la to của đàn ông đánh thức hai người.

- Cục cưng tò mò, cô cho ta...Ách!

Minh Diệu đẩy cửa phòng Diệp Tiểu Manh, lại thấy được hai cô gái đồng thể quần áo không chỉnh tề. Cánh tay trắng nõn, bắp đùi thon dài, còn cả cái khe mê người ở trước ngực, thật khiến cho người ta muốn phun máu. Hai thiếu nữ này đang ôm nhau ngủ ở trên giường.

- Ách...Thật ngại quá, ta không biết hai người các cô là bách hợp...

Minh Diệu cảm giác cái mũi nóng lên. Đầu óc không tỉnh táo. Đặc biệt là nhìn thấy bàn tay của Diệp Tiểu Manh thò vào trong áo A Trạch sờ lên trên bộ ngực, mà một bàn tay của A Trạch thì lại đặt ở giữa hai cái đùi trắng như tuyết của Diệp Tiểu Manh.

- Hình tượng bách hợp đẹp như thế khiến cho đại thúc thật ngại...

- A, lần đi ra, ông chú háo sắc.

Một cái gối hung hăng đập vào mặt Minh Diệu, bên trên cái gối màu trắng đã dính đầy máu mũi đỏ tươi của Minh Diệu.

- Tóm lại, sự tình đại khái là như vậy.

Má bên trái của Minh Diệu có chút sưng, còn đỏ lên. Sau khi A Trạch phát hiện mình bị nhìn thấy, liền dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, lập tức đi ra cửa. Còn không quên quăng một bạt tai lên má trái Minh Diệu.

- Vô luận là cậu cần điều tra án giết người cũng được, hay là Vương tiểu thư muốn giải thích chân tướng sự tình cũng tốt, hay là A Trạch gặp được sự kiện linh dị, toàn bộ đều có liên quan đến vật này.

Minh Diệu đặt một cái bình sứ nho nhỏ ở trên bàn.

- A? Minh Diệu, chú mang cái đồ vật kia về để làm gì?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi.

- Tôi còn tưởng rằng chú đã trực tiếp tiêu diệt sạch rồi chứ.

- Không có khả năng.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Tuy rằng thứ này với ta mà nói thì cũng không có bao nhiêu uy hiếp. Nhưng mà nếu muốn tiêu diệt nó thì cũng phải phí một phen công phu.

- Cho nên công kích của tôi mới không có hiệu quả đối với nó sao?

A Trạch lẩm bẩm nói.

- Sớm biết rằng như vậy...

- Không biết sớm thì biết muộn.

Minh Diệu cắt đứt lời nói của A Trạch.

- Lúc trước ta hẳn là đã nói qua, muốn đi giải quyết sự kiện linh dị, như vậy nhất định phải tìm hiểu khởi nguyên của sự tình linh dị, loại hình quỷ quái. Chứ không phải lèm nhèm cậy mạnh đi đánh, đi giết. Như vậy rất có thể làm cho sự tình càng ngày càng nghiêm trọng.

- Được rồi, tôi thừa nhận, đối với cách xử lý sự kiện lần này, tôi thật sự là có chút nóng nảy.

A Trạch gật gật đầu, thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình.

- Nếu sớm biết được nội tình của con quái vật này, như vậy Dương Nhan sẽ không phải chết.

- Trách nhiệm của cô không có nhẹ như vậy.

Minh Diệu mở miệng nói.

- Tiểu Manh đã nói hết toàn bộ sự việc với ta, không phải là một cái mạng, mà là ba cái. Ba người kia chết, cô đều phải chịu trách nhiệm.

- Làm sao lại như vậy, tôi chỉ phải...

A Trạch vừa định nói cái gì, Minh Diệu chìa một bàn tay, cắt đứt lời nói của A Trạch.

- Vừa rồi ta đã nói rồi, khi giải quyết một sự kiện linh dị, trước tiên cần phải tìm hiểu khởi nguyên của toàn bộ sự việc.

- Thật sự tôi đã hỏi bà chủ rõ ràng toàn bộ chuyện tình đang nghi rồi, nhưng mà thân phận của con quái vật này...

A Trạch nói.

- Còn chưa đủ.

Nét mặt của Minh Diệu trở nên nghiêm túc.

- Quan trọng nhất, con quái vật kia là thứ gì cô cũng không biết thì làm sao có thể giải quyết toàn bộ sự tình được.

- Nhưng mà Trần Tự Lực và Ngô Thanh Thanh chết không liên quan đến tôi, lúc đó tôi còn chưa có đối mặt với con quái vật kia mà.

A Trạch nói.

- Muốn giải quyết cả sự kiện này, như vậy cứ nói về con quái vật này trước đã.

Minh Diệu dọn cái bàn sang một bên, chừa ra một chỗ trống để Hoài Tố bố trí một cái kết giới nhỏ. Minh Diệu đặt cái bình sứ nhỏ nhỏ kia ở trong kết giới, mở nắp bình ra.

Một cánh tay khô héo ngăm đen từ bên trong cái miệng bình nhỏ nhỏ mạnh mẽ vươn ra, dọa ọi người nhảy dựng lên. A Trạch và Diệp Tiểu Manh thì còn chịu được, bất kể thế nào thì hai người các nàng cũng đã tiếp xúc với khá nhiều sự kiện linh dị rồi, rất nhanh liền bình tĩnh trở lại. Còn người thường như Lưu Nhân thì lại bị cảnh tượng quỷ dị này dọa cho sợ ngây người. Mà Vương Tĩnh ngồi ở bên cạnh hắn luôn không có lên tiếng thì cũng trở nên tương đối khấn trương, hai tay gặt gao nắm chặt góc áo.

Minh Diệu liếc mắt nhìn Vương Tĩnh một cái. Về mặt của cô gái này không phải là bộ dạng hoảng sợ khi nhìn thấy quỷ quái, mà là một loại biểu tình thực mất tự nhiên, có chút khấn trương, có chút sợ hãi, còn có chút tự trách.

Con quái vật kia giống như là động vật nhuyễn thể không có hình dáng vậy, bị Minh Diệu đổ ra từ bên trong cái bình sứ nhỏ. Vừa mới thoát khỏi, con quái vật kia liền dùng cánh tay duy nhất để chống đỡ trên mặt đất, bò tán loạn ra xung quanh, muốn chạy ra ngoài. Đáng tiếc, kết giới mà Hoài Tố bày ra tương đối vững chắc, nó chỉ có thể hoạt động ở một phạm vi rất nhỏ trong phòng mà thôi.

- Không cần sợ hãi, kết giới mà Hoài Tố bày ra tương đối vững chắc, con quái vật này không thể chạy ra ngoài được.

Minh Diệu nhìn thoáng qua Vương Tĩnh đang cực kỳ khấn trương, tiếp tục nói.

- Mặc dù trước kia con quái vật này cũng là con người, nhưng mà sau khi biến thành quái vật đã bị mất đi trí nhớ và lý trí, cho nên cũng không cần phải lo lắng nó sẽ nhận ra người nào cả.

Chẳng lẽ hắn đã biết rồi sao?

Nghe Minh Diệu nói những lời này, trái tim Vương Tĩnh mạnh mẽ nhảy lên một chút, mồ hôi trong lòng bàn tay thấm ướt cả góc áo.

- Cái này...Minh tiên sinh...

Lưu Nhân từ hoảng sợ phục hồi lại tinh thần, mở miệng nói.

- Thứ này...Chính là hung thủ giết người theo như lời ngài nói?

- Đúng vậy, chính là nó, tất cả mọi người đều là do nó giết.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Thứ này gọi là Quỷ Linh. Tên như ý nghĩa, chính là một loại quái vật trốn ở trong tủ quần áo.

- Chẳng trách, tôi vẫn cảm thấy cái tủ năm ngăn kia có chút cổ quái. Ngăn dưới cùng làm thế nào cũng không mở ra được, thì ra là thứ này trốn ở trong cái ngăn kéo đó.

A Trạch tỉnh ngộ.

- Năng lực của Quầy Linh chính là gấp lại thân thể của chính mình, giống như là một cái thảm lông hoặc là một bộ quần áo. Làm cho thân thể bẹp lại giấu ở trong tủ quần áo hoặc là trong ngăn kéo. Tối khi trong phòng không có ai hoặc là thời gian buổi tối liền chui trừ trong chỗ trốn ra, tìm kiếm đồ vật này nọ ở xung quanh. Thật giống như nó đang muốn tìm thứ gì đó, nhưng mà nó cũng không có mục đích gì cả, chỉ là bối lộn lung tung, hoặc là làm loạn đồ đạc mà thôi. Nếu người phát hiện ra quần áo hoặc là những đồ vật khác vô duyên vô cớ bị xáo trộn hoặc là bị bẩn. Như vậy đã nói lên trong nhà của người có thể có loại quái vật này tồn tại.

- Đây...Nói đùa gì vậy...

Lưu Nhân lui về phía sau vài bước.

- Trong nhà có thứ này, vậy còn có thể sống sao ?

- Thứ này...Ngoại trừ có chút đáng ghét ra, xét theo ý nào đó thì cũng có thể xem là vô hại.

Minh Diệu ngẩng đầu, nhìn thoáng qua A Trạch.

- Nếu như không có người nào có ý định đi tìm nó.

- Nói vậy, tại sao có thể là vô hại.

A Trạch lập tức nói.

- Không phải là nó đã giết người sao? Trần Tự Lực, Ngô Thanh Thanh, Dương Nhan, ba mạng người. Không phải đều là bị con quái vật này giết sao?

- Ta nói rồi, nếu không có ai muốn đi tìm chỗ ở của nó thì nó vô hại.

Minh Diệu tiếp tục nói.

Thật ra, thứ này và ký sinh trùng trên thân thể cũng không sai biệt lắm. Ngoại trừ có chút đáng ghét ra thì không đến mức lấy mạng người. Nhưng mà...

Minh Diệu dừng một chút, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn A Trạch, tiếp tục nói.

- Nếu có người dùng phương pháp đặc biệt phát hiện ra sự tồn tại của nó, ví dụ như camera tự động, hoặc là màn hình theo dõi ghi lại được bộ dạng của nó, như vậy buổi tối nó sẽ bò ra ngoài, giết chết người phát hiện ra nó.

- Làm sao...Làm sao lại như vậy...

A Trạch lui về phía sau hai bước, vô lực ngồi ở trên ghế sa ***.

- Chẳng lẽ nói...

- Không sai, cũng là vì cô tưởng mình khôn ngoan, dùng camera ghi lại bộ dáng của nó, lại còn đưa ra cho ba người kia cùng xem, cho nên Quầy Linh mới chạy từ trong tủ quần áo ra giết chết bọn họ.

Minh Diệu cau mày nói.

- Cũng có thể nói, ba người kia thật ra là bị cô hại chết.

- Minh Diệu...

Diệp Tiểu Manh kéo áo Minh Diệu, nhỏ giọng nói.

- Chú cũng không thể nói nhẹ nhàng hơn được sao...

- Thằng thẩn sao?

Minh Diệu cười lạnh một tiếng.

- Đây là một bài học, một bài học xương máu. Nếu bài học này có thể nhắc nhở cho cô ta biết sau này không nên làm những việc vượt quá khả năng của mình, thì như vậy ta cũng ngại mà nói thẳng ra một chút.

- Chú nói không sai...

A Trạch cúi đầu, nhỏ giọng nói.

- Việc này đích xác là trách nhiệm của tôi... Là tôi hại chết ba người bọn họ... Ba người bọn họ đã chết, mà tôi lại còn sống...

Diệu Tiểu Manh nhanh chóng ngồi xuống, nhỏ giọng an ủi A Trạch, vớt cho Minh Diệu một cái lườm hung tợn và xem thường.

- Thứ này, lúc giết người sẽ lén chạy đến phòng của người kia, dùng oán khí trong thân thể mà thôi miên người đó, làm cho người ta tiến vào một trạng thái vô cùng uể oải, vô vọng cuối cùng là mê man. Tiếp sau đó sẽ lén leo lên lưng người kia, dùng dao đâm từ phía sau rồi giết chết.

Chứng kiến bộ dáng của A Trạch, Minh Diệu cũng có chút không đành lòng. Những lời vừa rồi đối với một cô gái chỉ mới hai mươi tuổi mà nói, thật sự là cũng có chút quá nặng lời. Nhưng mà lời đã nói ra khỏi miệng, không thể thu lại được. Minh Diệu lập tức đổi đề tài.

- Hơn nữa thân thể của thứ này có thể tùy ý cong lên, gấp lại, đè ép, cho nên có thể tiến vào những chỗ có khe hở, mà không bị ảnh hưởng gì cả.

- Thì ra là thế.

Lưu Nhân tỉnh ngộ.

- Chẳng thể trách, ở hiện trường căn bản là không hề có dấu hiệu người nào đột nhập vào, cả vụ án đều là án mạng trong phòng kín. Thì ra vụ án này không phải là do người làm.

- Nói như vậy, con quái vật này là dựa theo thứ tự người nhìn thấy nó để giết người sao ?

A Trạch ngẩng đầu, vẻ uể oải trên mặt đã biến mất. Sự tình đã xảy ra rồi, có tiếp tục ở chỗ này tự trách cũng không kịp nữa, không bằng làm việc gì đó để bồi thường.

- Trong bốn người các cô, người bị chết đầu tiên chính là người đàn ông kia.

Minh Diệu nghĩ nghĩ.

- Theo như suy đoán của ta, thứ này là căn cứ theo thứ tự ở trong căn phòng đó của mấy người mà định ra trật tự giết người.

- Nhưng mà người ở phòng đó đầu tiên chính là Ngô Thanh Thanh, nhưng mà tại sao người chết đầu tiên là Trần Tự Lực?

A Trạch hỏi.

- Vậy sao... Theo suy đoán của tôi, cái này có liên quan đến tập tính của con quái vật.

Minh Diệu sờ sờ cái cằm đầy râu nói.

- Năng lực nhân thức của con quái vật kia có hạn, trí lực không cao. Nếu nó biết người đã phát hiện ra nó, như vậy buổi tối ngày hôm đó nó liền chạy đến phòng của người để giết chết người. Nhưng mà nếu người không ở trong phòng của mình, như vậy nó liền đi tìm người. Nếu trong cái phòng kia còn có người khác ngủ, như vậy con quái vật sẽ tưởng người đang ngủ ở trong phòng đó là người. Như vậy trước tiên hẳn sẽ giết người đang ngủ ở trong phòng của người, sau đó mới đi giết người.

- Nói như vậy, thanh âm đêm hôm đó tôi nghe thấy cũng không phải là ảo giác.

A Trạch nghĩ nghĩ.

197. Chương 200: Vụ Án Mạng Mười Năm Trước

- Dích thật là con quái vật kia đã tiến vào phòng của Ngô Thanh Thanh ở cái khách sạn nhỏ kia, muốn giết chết nàng. Nhưng lại phát hiện ra nàng không có ở trong phòng, cho nên phải đến khách sạn ở trong thành phố để giết nàng. Nhưng mà trung hợp chính là đêm hôm đó Trần Tự Lực và Ngô Thanh Thanh lại ngủ cùng một phòng, cho nên Trần Tự Lực liền trở thành kẻ chết thay cho Ngô Thanh Thanh. Mà sau đó con quái vật này lại phát hiện Ngô Thanh Thanh cũng chưa chết, cho nên đã đi tới phòng tạm giam ở trong cục cảnh sát để giết chết Ngô Thanh Thanh.

- Đại khái hẳn là như thế.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Dựa theo thứ tự mà nói, cô chính là thứ tư, cũng chính là đêm qua, con quái vật này sẽ tìm đến cô sau đó giết cô!

- Chờ một chút, vừa rồi ngài mới nói qua, trước kia thứ này cũng từng là con người?

Lưu Nhân nói xen vào.

- Ý của ngài là, con quái vật này là do người biến thành?

- Đương nhiên là người, chẳng lẽ cậu không nhìn ra sao?

Minh Diệu chỉ vào con Quỳ Linh đang chạy tán loạn ở xung quanh kết giới. Muốn từ bên trong chạy ra.

- Có đầu, có tay, có chân, đương nhiên là con người.

Lưu Nhân dán sát mặt vào cái kết giới, cẩn thận quan sát con Quỳ Linh ở bên trong kết giới. Con Quỳ Linh bị nhốt ở bên trong kết giới cũng giống như là mãnh thú bị nhốt trong lồng ở vườn bách thú. Tuy rằng hung mãnh như không thể đả thương người. Thứ này chính là người? Lưu Nhân có chút không rõ, rốt cuộc là thứ này có chỗ nào giống người? nếu như là cái loại cương thi hay là quỷ hồn linh tinh ở trong TV, thì còn có thể nhìn ra được bộ dáng con người một chút. Thế nhưng đồ vật này sao có thể là người được... Cũng chỉ có thể gọi là quái vật.

- Trong mắt của tôi, thứ này giống như là quái thú được nghiên cứu trong phim kinh dị phương tây.

Lưu Nhân nói.

- Sau lưng thứ này còn có một vết thương thật dài được khâu lại, nhìn thế nào cũng đều giống như kết quả thực nghiệm.

- Đừng nói những điều vô ích như vậy.

A Trạch cắt đứt lời nói của Lưu Nhân.

- Nếu phương pháp bình thường không làm nó bị thương được, như vậy phải làm thế nào mới có thể tiêu diệt con quái vật này?

- Rất đơn giản, giống như là lần đầu tiên ta gặp cô vậy.

Minh Diệu lấy một điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa.

- Tìm được thi thể của con quái vật này, thiêu hủy nó.

- Tôi không rõ.

A Trạch cau mày nói.

- Bản thể của con quái vật này không phải là thân thể của nó sao? Dùng lửa thiêu nó cũng không được sao?

- Cô không biết là con quái vật kia thiếu cái gì sao?

Minh Diệu nhả ra một đám khói, hẳn một mực dùng dư quang quan sát Vương Tĩnh vẫn đang bảo trì trầm mặc ngồi trên ghế sa ***. Dường như là cô gái này bị sự kiện quỷ quái bất ngờ dọa, nhưng mà Minh Diệu nhìn ra được, biểu tình trên mặt của cô gái này tương đối mất tự nhiên.

- Thiếu cái gì vậy?

Hai người Lưu Nhân và A Trạch đều tiến đến trước kết giới, cẩn thận dí sát mặt vào kết giới để nhìn con Quỳ Linh bên trong. Mà con Quỳ Linh bên trong dường như cũng bởi vì đã giãy dụa ở trong kết giới quá lâu mà hao phí khá nhiều sức lực. Cho nên bây giờ giống như một cái thảm cũ nát vậy, cuộn lại nằm ở trên mặt đất, không hề nhúc nhích. Thứ này vốn là hoạt động về ban đêm, hơn nữa sức sống có hạn. Mà bây giờ là ban ngày, Minh Diệu bắt nó ở dưới ánh mặt trời lâu như vậy, tự nhiên là nó không có nhiều sức lực để giãy dụa.

- A! Tôi biết rồi, tôi biết rồi.

Diệp Tiểu Manh ở một bên làm ra một cái biểu tình tỉnh ngộ.

- Minh Diệu, chú đã nói, thứ này là do người biến thành, mà bây giờ lại thiếu một số bộ phận, như vậy nhất định là thứ con người có mà sau khi biến thành quái vật lại không có ?

- Không sai.

Minh Diệu cười cười tán thưởng.

- Xem ra cái đầu nhỏ của cô cũng đã bắt đầu dậy thì, nói tiếp đi.

- Nếu phạm vi đã được thu hẹp như vậy, thì có thể dễ dàng đoán được.

Diệp Tiểu Manh hí hóp mắt, biểu tình của nàng một bộ dương dương tự đắc.

- Thứ con người có, mà sau khi biến thành quái vật sẽ không có, rất đơn giản, chính là không có mạng.

- Lưu Nhân và A Trạch đều cười.

- Đang đùa sao...

- Cô thật ngu ngốc.

Minh Diệu nhảy dựng lên, đập vào đầu Diệp Tiểu Manh một cái.

- Đã chết đương nhiên là không có mạng, còn cần gì cô phải nói. Cũng không cần phải nói để cho người khác cười cho.

- Ô ô ô, người ta vốn dĩ không thông minh, chú còn luôn đánh vào đầu của tôi, càng ngày càng ngu đi.

Trong vành mắt của Diệp Tiểu Manh có chút nước mắt, ngồi ở trong góc vẽ các vòng tròn.

- Thân thể của nó...

A Trạch chỉ vào con Quỳ Linh ở trong kết giới, nói.

- Vốn là tôi tưởng rằng con quái vật kia có hình dạng như vậy. Nhưng theo như lời của chú nói, con quái vật kia vốn cũng là người, như vậy thì rất kỳ quái. Toàn thân con quái vật này đều không có khung xương, ngoại trừ một bàn tay duy nhất ra.

- Keng keng keng, trả lời đúng.

Minh Diệu khẽ cười nói.

- Uy lực Lôi nguyên rửa của cô rất mạnh, hơn nữa vốn có thể có một chút hiệu quả tổn thương. Nhưng mà dù có thể tiêu hủy tấm thân thể này, nó cũng có thể khôi phục lại. Cũng là bởi vì bộ dáng thân thể này, cũng không phải là toàn bộ di thể của nó. Muốn tiêu diệt nó cần phải tìm toàn bộ thân thể của nó. Chính là toàn bộ xương cốt trong cơ thể nó.

- Nói như vậy chúng ta phải quay về thị trấn nhỏ kia một chuyến.

A Trạch cau mày nói.

- Xương cốt trong thân thể nó, và các bộ phận khác, rất có thể còn ở bên trong cái khách sạn của thị trấn nhỏ kia.

- Cái này cũng rất khó nói.

Lưu Nhân ngắt lời nói. Là một người cảnh sát, sức quan sát là tương đối quan trọng. Tự nhiên là có thể chú ý tới một số chi tiết nhỏ. Hắn chỉ vào con Quỳ Linh kia nói.

- Có để ý đến vết thương kia ở trên thân thể con quái vật này không? Rất hiển nhiên, đạo vết thương này đã lưu lại từ rất lâu trước kia rồi, hơn nữa, trên mặt còn có dấu vết khô lại. Như vậy đã nói lên, rất có thể xương cốt của con quái vật này đã bị người kia lấy ra. Hơn nữa khả năng lớn nhất chính là hung thủ đã giết chết con quái vật này từ mười năm trước lấy ra.

- Nếu nói như vậy, sự tình sẽ càng phức tạp.

A Trạch cảm giác sự tình càng ngày càng khó giải quyết.

- Theo như suy đoán của anh, vậy thì đã qua mười năm rồi, mà căn bản là không biết hung thủ kia là ai. Cho dù chúng ta có về tới cái thị trấn nhỏ kia thì cũng rất khó có thể tìm được xương cốt của con quái vật này. Ai biết được hung thủ đã giết chết cô bé kia mười năm trước lại còn lấy xương cốt da để làm gì? Ném đi, hay là làm ra chuyện tình biến thái gì đó. Dù sao thì sau khi đã giết người rồi, lại còn lấy xương cốt toàn thân ra, khâu miệng vết thương lại. Nhất định là thần kinh của hung thủ không bình thường. Mà tư tưởng của người không bình thường thì chúng ta lại không thể đoán được.

Minh Diệu dập tắt điếu thuốc lá, khẽ cười cười. Vốn hắn cũng chỉ đoán mà thôi, nhưng mà ngay lúc A Trạch nói tình thần của hung thủ không bình thường, hắn khẽ liếc mắt nhìn thấy được, thân thể của Vương Tĩnh hơi run rẩy. Vốn Minh Diệu chỉ cảm thấy được là hơi trùng hợp, chỉ đơn thuần dự đoán mà thôi, mà bây giờ thì hắn lại càng thêm xác định. Cô gái Vương Tĩnh này, ít nhất có khả năng là bảy mươi phần trăm.

- Hai người nói rất đúng.

Minh Diệu mở miệng nói.

- Muốn giải quyết triệt để sự kiện này thật là một chuyện rất phiền phức. Quan trọng nhất chính là xương cốt trong thân thể của con quái vật này rốt cuộc ở đâu. Mười năm cũng đã qua, căn bản là không có biện pháp xác định. Nhưng may mắn là vận khí của chúng ta không tệ.

- Ồ? Sao lại như vậy?

A Trạch chứng kiến bộ dáng tràn đầy tự tin của Minh Diệu, trong lòng đã khẳng định. Nhất định là người kia có biện pháp đặc thù, nếu không thì cũng không chút hoang mang như vậy.

- Ta cảm thấy về việc bộ xương cốt của con quái vật ở địa phương nào, có lẽ chúng ta có thể thỉnh giáo vị Vương tiểu thư này một chút.

Minh Diệu mỉm cười nhìn Vương Tĩnh.

- Có lẽ cô có thể cung cấp cho chúng tôi một ít manh mối.

- Ngài đang nói cái gì...

Sắc mặt của Vương Tĩnh trắng bệch, có vẻ cực kỳ khẩn trương.

- Tôi làm sao mà biết...

- Không không không, vốn dĩ ta cũng không thể nào khẳng định, dù sao thì hai chuyện này quá mức trùng hợp. Cô bé mất tích mười năm trước biến thành Quỳ Linh. Bị một cục cưng tò mò không biết tự lượng sức mình phát hiện ra. Sau khi nó liên tục giết người thì một vị từ một thành phố xa xôi khác đến đây điều tra. Trùng hợp sao? Vậy thì cũng quá là trùng hợp đi. Ta chưa bao giờ tin tưởng cái gì là trùng hợp cả.

Khóe miệng của Minh Diệu nhếch lên mỉm cười. Nhưng nụ cười này Vương Tĩnh nhìn qua lại càng giống như một ác ma gọi hồn.

- Quỳ Linh là thứ rất kỳ quái, không phải là ai chết cũng đều có thể biến thành, cần rất nhiều điều kiện. Ví dụ như là thân thể không thối rữa trong thời gian dài, khí hậu ôn hòa đặc thù. Và quan trọng nhất chính là bị người bạn thân nhất giết chết.

- Những cái này...

- Xin hãy nghe ta nói xong.

Minh Diệu cắt đứt lời nói của Vương Tĩnh.

- Cảnh sát Lưu cũng đã chú ý một vết thương đặc thù trên người con quái vật. Là bị người ta dùng thủ pháp gọn gàng rạch ra, sau đó lại khâu lại. Ta nghĩ loại chuyện này không phải là một người đã được trải qua huấn luyện thì người thường tuyệt đối không thể làm được. Mà rất trùng hợp là Vương tiểu thư, ta nghe nói cô là một bác sĩ ngoại khoa, hơn nữa tuổi còn trẻ mà đã làm đến chức vị chủ nhiệm ngoại khoa. Ta nghĩ người có thể ngồi vào vị trí này, nhất định là có trình độ tương đối cao.

- Ý của ngài là nói...Vương Tĩnh chính là...Mười năm trước...

Lời nói của Minh Diệu khiến cho Lưu Nhân chấn động. Cô gái yếu đuối nhu nhược trước mặt này chính là tên hung thủ biến thái sau khi giết người rồi còn lấy cả xương cốt ra sao?

- Điều này sao có thể? Tôi không tin!

- Mười năm, ta nghĩ trong mười năm này Vương tiểu thư hẳn là luôn luôn bị chuyện này giày vò? Nếu không thì cô cũng không vừa nghe được tin tức liền từ thành phố khác chạy đến đây để tìm hiểu chuyện đã xảy ra.

Minh Diệu không để ý đến Lưu Nhân, tiếp tục nói.

- Mà bạn bè của cô biến thành bộ dạng này, tôi nghĩ cô cũng không muốn. Đây cũng là một cái cơ hội, một cái cơ hội chuộc tội, vì bạn của cô, cùng là vì chính cô.

Vương Tĩnh không nói gì, chỉ ngồi thẳng người dậy, vùi đầu vào trong lòng bàn tay, thân thể run rẩy, dường như là đang khóc, lại tựa như đang giãy dụa.

- Điều đó không có khả năng...Như thế nào lại...Chẳng qua nàng chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi...Tôi không tin...

Lưu Nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ, thì thào tự nói. Lời nói của Minh Diệu, hơn nữa là phản ứng của Vương Tĩnh, hết thảy đều rất rõ ràng, Vương Tĩnh chính là hung thủ giết người biến thái. Nhưng mà như thế nào thì Lưu Nhân cũng không thể tự thuyết phục chính mình tin tưởng tất cả chuyện này.

- Nếu như cứ tiếp tục như vậy, bạn của cô cũng không thể nào được yên nghỉ, mà cô cũng sẽ bị chìm trong dằn vặt và đau khổ đến cuối đời.

Minh Diệu tiếp tục nói.

- Cô phải nhớ kỹ, nó biến thành như vậy, là trách nhiệm của cô. Mà nó giết người, trên tay dính máu cũng có một phần của cô.

- Im miệng, không cần phải nói nữa.

Lưu Nhân vọt tới, nhéo áo Minh Diệu.

- Ta không cần biết ông là người gì, nhưng nếu ông tiếp tục nói hưu nói vượn, chớ có trách tôi không khách khí.

- Tôi biết...

Thanh âm của Vương Tĩnh giống như là tiếng muỗi kêu, nhưng vẫn truyền rõ ràng vào trong tai của mỗi người.

- Tôi biết xương cốt của nàng được chôn ở chỗ nào, tôi sẽ dẫn mọi người đi...Giải quyết tất cả chuyện này...

- Tốt lắm!

Minh Diệu đẩy Lưu Nhân ra, lấy một điều thuốc từ trong túi áo ra nói.

- Tôi sẽ chuẩn bị hết thảy mọi thứ trong thời gian ngắn nhất, rồi đi cùng cô để giải quyết triệt để chuyện này.

Minh Diệu rút một hơi thuốc lá thật sâu, cảm giác ni cô tin tràn ngập trong phổi khiến cho hần tràn ngập khoái cảm. Bởi vì một vụ án giết người mười năm trước mà khiến mười năm sau có thêm nhiều người vô tội phải tử vong, tội nghiệt này, rốt cuộc là tính ở trên người ai?

Minh Diệu đi vào hiệp hội, viết đơn xin nghỉ phép. Hiện tại Minh Diệu đã không còn là một thám tử tư tùy tâm sở dục nữa mà đã là một thành viên của tổ hành động đặc biệt của hiệp hội thần quái. Nếu như có việc cần rời khỏi thành phố thì phải viết báo cáo. Vốn đang nghĩ tới Trần Lam sẽ vì chuyện tình của Lê bàn tử mà làm khó hần một hồi. Cho dù là phê chuẩn thì cũng sẽ tìm cách gây phiền toái cho Minh Diệu. Nhưng mà thật không ngờ, không có mất thời gian bao lâu, cái đơn của Minh Diệu liền được gửi về, trên đó viết hai chữ đồng ý thật to.

Tuy rằng không biết vì sao Trần Nam lại tốt bất ngờ như vậy, nhưng mà nếu đồng ý, Minh Diệu tự nhiên cũng sẽ không ngạc nhiên mà đi hỏi xem vì sao mà Trần Lam lại đồng ý. Hần vui vẻ rời khỏi hiệp hội.

Mặc dù là đi giải quyết sự kiện linh dị, nhưng mà sự kiện này chưa tính là công việc của hiệp hội. Nhiều lắm thì có thể xem như công tác nghiệp dư của cá nhân Minh Diệu mà thôi. Cho nên hiệp hội cũng không có cung cấp thiết bị hành động cho Minh Diệu. Nhưng mà đối với hần thì cũng không sao cả, trước kia còn không phải là súng cũng không có được sao, có hay không có trang bị của hiệp hội cũng không khác gì nhau.

- Một mình đi đến thị trấn nhỏ sao...

Trần Lam ngồi ở trong phòng làm việc, khoe miệng hơi hơi nhếch lên. Cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn, Trần Lam phân phó cho thư ký.

- Gọi Phạm Đồng lập tức tới phòng làm việc của tôi, tôi có nhiệm vụ muốn giao cho hần.

- Đây là một cái cơ hội.

Trần Lam buông điện thoại xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, trong đầu nghĩ tới có thể xuất hiện một sơ xuất nhỏ.

- Tuy rằng người giấu diếm được rất nhiều người, nhưng mà có một số việc ta lại biết được. Mà vừa lúc chỗ này của ta có một người thích hợp, để hần đi lấy cái đầu của người làm thù lao là tốt nhất. Minh Diệu, có nhiều thứ, người cần chậm rãi trả lại cho ta...

198. Chương 201: Phương Pháp Tạo Ra Quây Linh

Sau khi Minh Diệu từ trong hiệp hội đi ra, liền đi tới căn phòng nhỏ của Lê bàn tử. Căn phòng nhỏ này vẫn âm lãnh như cũ. Có lẽ là do nó ở không gian giữa âm và dương.

- Tôi lại đụng phải chuyện kỳ quái, muốn tìm cậu tâm sự, để xem cậu có thể nhìn ra được chút manh mối gì không.

Minh Diệu mở miệng nói.

- Tôi chỉ biết là nếu cậu không có việc gì quan trọng thì tuyệt đối sẽ không tới tìm tôi.

Về mặt của Lê bàn tử bất mãn.

- Cậu sẽ cho tôi cái gì? Mười vạn hay là cái gì?

- Sao thế được.

Minh Diệu rút một điều thuốc từ trong túi ra.

- Làm sao cậu lại là tồn tại cấp thấp như vậy được. Nếu quả thật cần dùng lời nói để hình dung, cậu cũng có thể là thuộc loại bách độ, hoặc là cốc ca gì đó, chuyên tìm tòi động cơ các loại.

- Vì tôi nghèo.

Lê Bàn Tử khó chịu nhả cái mũi lại.

- Cậu cầm đồ đạc của tôi chưa bao giờ biết trả lại cho tôi. Trả Ngọc Tịnh bình cho tôi.
- Tạm thời không thể đưa cho cậu được.

Minh Diệu chậm rãi thở ra một hơi.

- Bên trong đó tôi vẫn còn để một thứ.
- Còn có đồ vật bên trong?

Lê Bàn Tử sững sốt.

- Không có việc gì, cậu bắt quỷ lại làm gì?
- Không phải quỷ.

Minh Diệu đặt cái bình sứ nhỏ của Lê Bàn Tử lên trên bàn.

- Tự mình xem đi, đây cũng chính là vấn đề tôi muốn hỏi cậu.
- Thần thần bí bí.

Lê Bàn Tử cầm cái bình lên, nhẹ nhàng quơ quơ, bên trong phát ra thanh âm có cái gì va chạm.

- Tuyệt đối không phải là Quỷ Hồn, hẳn là thứ gì đó có thật thể.
- Đúng, là Quỳ Linh, hiện tại tạm thời tôi còn không có biện pháp thu thập nó, trước tiên cứ đựng nó ở trong bình đã.

Minh Diệu nói.

- Thứ này tôi nghĩ hẳn là cậu sẽ cảm thấy rất hứng thú.
- Quỳ Linh? Ha ha, cậu lấy được từ nơi nào vậy?

Thần tình của Lê Bàn Tử vui mừng, bày ra một tầng kết giới, đổ con Quỳ Linh từ trong bình ra.

- Không phải là thứ này đã tuyệt tích rồi sao? Tôi chỉ từng thấy ở trong sách có giới thiệu, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy tận mắt đâu.
- Đây chính là nguyên nhân tôi tới tìm cậu.

Minh Diệu nói.

- Theo tôi được biết, con Quỳ Linh này hẳn là được tạo ra từ mười năm trước, cho nên tôi mới đến hỏi cậu một chút xem cậu có biết được gì không.
- Mười năm?

Lê Bàn Tử nghĩ nghĩ.

- Làm sao được? Phương pháp chế tạo thứ này hẳn là đã sớm thất truyền mới đúng. Theo tôi được biết, chế tạo ra Quỳ Linh là một chuyện tình tương đối phiền phức. Không chỉ cần phải có thiên thời địa lợi nhân hòa phối hợp, hơn nữa thủ pháp cũng tương đối khó khăn. Lúc mới đầu là do một thuật sĩ đông dương phát minh ra. Mục đích ban đầu là muốn chế tác ra một cái thân thể hoạt động bằng thần thức mà không tốn linh lực. Để giúp hắn làm một ít công việc thông thường. Nhưng mà sau này lại phát hiện ra thứ này căn bản là không sử dụng đến, hơn nữa còn làm phiền thêm. Tạo ra phiền toái mà tác dụng lại không nhiều lắm, cho nên dần dần phương pháp chế tạo Quỳ Linh liền bị thất truyền.

- Nói như vậy, thứ này đúng thật là quái vật do con người tạo ra sao?

Minh Diệu cau mày.

- Chế tạo nó rất phiền toái sao? Cần phải tách riêng xương cốt trong thân thể người ra sao?
- Không cần, vì sao lại hỏi như vậy?

Lê bàn tử nói.

- Phương pháp cụ thể tôi cũng không biết rõ ràng. Tôi chỉ biết một chút mà thôi. Muốn chế tạo ra Quỳ Linh, cần thân thể của một người trẻ tuổi, rút toàn bộ máu huyết trong người ra. Sau đó bên ngoài bôi một loại mỡ dùng để chống phân hủy. Sau đó ngâm thi thể trong một loại thuốc nước được điều chế đặc thù. Thời gian ngâm tương đối dài, khiến cho xương cốt trong thân thể chậm rãi mềm ra. Cứ như vậy, Quỳ Linh có thể tùy ý gấp khúc thân thể. Nếu mà dùng phương pháp thủ công tách hết xương cốt trong thân thể ra, như vậy rất phiền toái. Hơn nữa cậu cũng biết, thân thể con người mất đi xương cốt chống đỡ, cũng chỉ có thể chuyển động giống như động vật nhuyễn thể thôi, nằm một bãi ở trên đất, chuyện gì cũng mẹ nó chứ không làm được.

- Con Quỳ Linh này chính là như vậy.

Minh Diệu chỉ vào con Quỳ Linh trong kết giới nói.

- Có nhìn thấy vết thương kỳ quái trên lưng thứ này không? Đây là do một bác sĩ ngoại khoa làm. Mổ cái thi thể ra, rút hết toàn bộ xương cốt cơ thể ra ngoài, liền tạo ra được thứ đồ vật như vậy.

- Kỳ quái, cái này thật đúng là kỳ quái.

Lê bàn tử gãi da đầu, không giải thích được.

- Nếu như thứ này được chế tạo từ gần đây, như vậy đã nói lên một việc, tên gia hỏa chế tạo Quỳ Linh kia cũng không biết đầy đủ phương pháp chế tạo. Kỳ thật muốn chế tạo ra Quỳ Linh, những cái khác đều rất đơn giản, chỉ là phải làm bằng tay mà thôi. Rồi phương pháp để mở ra linh trí sau đó ai cũng có thể làm được. Quan trọng là cái phương pháp chế tạo ra loại nước thuốc kia. Nó có thể biến xương cốt của thi thể trở nên mềm nhũn, nhưng mà khi cần thì lại có thể biến xương cốt cứng rắn trở lại. Phương pháp chế tạo loại thuốc nước này chỉ sợ đã sớm thất truyền. Nói như vậy, thứ này rất giống một cái bán thành phẩm, hoặc là một vật thí nghiệm. Nhất định là có người muốn thí nghiệm để chế tạo ra Quỳ Linh, nhưng không biết phương pháp chế tạo loại thuốc này. Cho nên mới dùng phương pháp ngu ngốc như vậy để cho thi thể có thể đạt được hiệu quả gấp khúc.

- Vật thí nghiệm sao...

Minh Diệu cúi đầu. Vương Tĩnh chẳng qua cũng chỉ là một người thường mà thôi. Sẽ không có khả năng tiếp xúc đến những thứ như vậy. Tuy rằng Vương Tĩnh đã thừa nhận là chính là phẫu thuật lấy ra xương cốt trong thân thể Quỳ Linh, nhưng mà muốn chế tạo cái thi thể này thành Quỳ Linh thì năng không thể làm được.

Là có người mượn tay nàng để thí nghiệm phương pháp chế tạo Quỳ Linh, hay là người kia trùng hợp phát hiện khối thi thể thích hợp này? Vừa rồi Lê bàn tử đã nói qua, muốn chế tạo ra Quỳ Linh còn cần phải tiến hành xử lý chống phân hủy. Vương Tĩnh là một bác sĩ ngoại khoa, loại chuyện này cũng là do nàng làm sao? Vì sao nàng lại phải xử lý chống phân hủy cho thi thể đây? Là do có người sai khiến sao? Minh Diệu cảm thấy sau lưng chuyện này nhất định còn có chút gì đó.

- Được rồi, đừng đùa.

Minh Diệu đứng dậy.

- Phải trở về rồi, tôi đi đây.

- A! Đừng!

Vẻ mặt của Lê bàn tử mong chờ.

- Cho tôi mượn chơi vài ngày đi, thứ này chính là đồ hiếm.

- Đừng làm loạn, hiện tại tôi hận không thể giết chết nó đấy.

Minh Diệu cau mày nói.

- Trên tay của nó ít nhất đã có ba mạng người rồi.

- Thứ này sắc bén như vậy sao?

Lê bàn tử huyết sao?

- Nhìn không ra, loại bán thành phẩm này mà cũng lợi hại như vậy.
- Cứ như vậy đi, tôi phải đi đã.

Minh Diệu kéo cửa ra.

- Đã lâu rồi không có đi xa, lần này coi như là đi du lịch.
 - Tiểu Manh, giúp ta chuẩn bị hành lý một chút, ngày kia ta sẽ xuất phát.
- Minh Diệu về đến nhà, thấy Diệp Tiểu Manh đang ngồi xem TV hân hoan hô lên một câu.

199. Chương 202: Trấn Nhỏ Không Yên Tĩnh

- Không cần quá nhiều đồ đạc, lần này ta đi ra ngoài hẳn là không phí thời gian mấy ngày, nhiều nhất là ba bốn ngày sẽ trở lại.

- Đã chuẩn bị xong rồi.

Diệp Tiểu Manh nói.

- Quần lót để tắm rửa và tất để thay đều để ở trong cả rồi.
- Không cần phải phiền toái vậy chứ.

Minh Diệu gãi gãi đầu.

- Ta chỉ đi có vài ngày mà thôi, không cần quần lót để tắm rửa và tất đâu.
- Xin chú, chú cũng không cần phải ghê tởm như vậy chứ.

Diệp Tiểu Manh đứng nên bóp cái lưng nói.

- Chú đã gặp người nào ba bốn ngày không thay quần lót và tất chưa.
- Đại khái...

Minh Diệu nghĩ một lát, mở miệng nói.

- Tôi có quen một người đàn ông một tháng không thay quần lót. Bít tất là thứ chỉ dùng một lần. Đợi cho đến khi tất cả mọi thứ đều biến thành màu đen thì ném đi là được.
- A! Thật buồn nôn...

Diệp Tiểu Manh có chút không nói gì.

- Sau này không cần qua lại với loại bạn bè này nữa, sẽ bị dạy hư mất.
- May mắn là Tiểu Manh chưa từng gặp qua hình ảnh Lê bàn tử vừa móc cục rỉ mũi ra liền cho vào miệng.

Minh Diệu ở trong lòng trầm nghĩ.

- Nếu không nhất định sẽ nôn tại chỗ.
- Đúng rồi, A Trạch vừa mới gọi điện tới.

Diệp Tiểu Manh nói.

- Nàng muốn hỏi bao giờ thì chú đi.
- Cái cục cứng tò mò kia lại muốn làm gì?

Nói đến A Trạch, trong đầu Minh Diệu đột nhiên hiện lên cái hình ảnh tà ác sáng sớm hôm đó. Đặc biệt là hai cái bắp đùi thon dài của A Trạch. Lại nói tiếp, hai cái đùi kia của A Trạch thật đúng là mê người. Minh Diệu nghĩ đến bộ dáng lạnh như băng của A Trạch, mặc một bộ trang phục màu đen, nửa bên dưới còn phối với cả tất chân màu đen...Thật là hình ảnh mê người.

- Tiểu Manh, ta hỏi cô một việc, nhất định là cô phải trả lời rõ ràng. Ngần vạn lần không được nói dối ta.

Minh Diệu ngồi ở bên người Diệp Tiểu manh, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Chuyện này rất quan trọng, liên quan đến quan hệ của cô và A Trạch.

- Chuyện gì?

Diệp Tiểu Manh chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Minh Diệu như vậy.

- Chú nói đi, tôi sẽ trả lời cho chú.

- Cô và A Trạch...

Biểu Tình của Minh Diệu nhìn qua có chút đáng khinh.

- Đến tột cùng là đã tiến triển tới tình trạng nào rồi?

- Có ý tứ gì? Cái gì đến tình trạng nào? Đến tột cùng thì chú muốn hỏi cái gì?

Diệp Tiểu manh bị hỏi đến không hiểu ra sao cả.

- Ý của ta là nói...

Minh Diệu ho nhẹ một tiếng.

- Cô và A Trạch...Hiện tại quan hệ... Là bách hợp đơn thuần, hay là đã phát triển đến trình độ GL rồi ?

- Bách hợp? Bách hợp là tôm khô? Bách hợp không phải là một loại hoa sao ?

Về mặt của Diệp Tiểu manh mờ mịt.

- GL là cái gì vậy ? Tôi chưa từng nghe qua ?

- Ha ha, ha ha. Bách hợp sao...Chính là một loại quan hệ tương đối thuần khiết, cũng tương đối tà ác...

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh, cười khan hai tiếng.

- Mặc dù nói hai cô gái xinh đẹp bách hợp là một cảnh tượng rất đẹp, nhưng mà quá lãng phí...Cô có biết ta đang nói cái gì không?

- Không hiểu?

Biểu tình của Diệp Tiểu Manh vẫn hồ đồ như cũ.

- Đến bây giờ mà cô vẫn còn chưa có bị người ta xô đẩy, thật sự là kỳ tích.

Minh Diệu thở dài.

- Tiểu Quất còn biết nhiều hơn cả cô.

- Xô đẩy? Vì sao phải xô đẩy tôi?

Về mặt của Diệp Tiểu Manh khó hiểu.

- Tôi thường xuyên bị vấp ngã trong lúc đi trên đường, không cần phải đẩy...

Dường như là cuối năm bất lợi nên bà chủ khách sạn trong thị trấn nhỏ rất buồn bực. Cuộc sống yên tĩnh vốn có đã bị phá tan tành. Thậm chí nàng còn mất đi chuyện làm ăn duy nhất ở khách sạn. Cũng không biết là tại vì sao, từ sau khi bốn học sinh kia đến đây du lịch, tất cả đều đã thay đổi bộ dáng. Khách sạn đang hoàn hảo, buôn bán rất phát đạt, nhưng mà tự nhiên lại xuất hiện một con quái vật.

Bà chủ khách sạn cũng có thể xem như một người tận tâm. Cái cô gái có vẻ mặt lạnh như băng kia nói trong khách sạn có quái vật, nàng cũng không quản thiệt giả, rồi đi trước tránh nạn rồi nói sau. Thứ này thà rằng tin là có còn hơn là không tin.

Ở trong nhà đứa em ruột vài ngày, bà chủ cảm thấy bất kể như thế nào, dù gì cũng đã qua nhiều ngày như vậy, hẳn là nên quay về nhà xem. Thế nhưng mà vừa mới trở về, lại chấn động. Vốn dĩ khách sạn đang hoàn hảo, hiện tại gần như biến thành bãi rác. Dưới đất tràn đầy gián chuột linh tinh gì đó. Đường như là muốn bù lại mười năm không có ở trong khách sạn vậy.

Nhưng mà hoàn hảo là ở trong khách sạn đã không còn người nào. Bốn học sinh kia đã đi rồi. Xem ra không phải là bị dọa đi mất thì chính là đã giải quyết được sự việc rồi. Mà đôi vợ chồng nhìn qua không tương xứng ở trước bọn họ cũng không biết đã đi đâu rồi.

Chứng kiến khách sạn của mình biến thành cái dạng này, bà chủ thật sự căm giận không ra nước mắt. Nàng đứng ở trước cửa khách sạn mà ngẩn người. Cái khách sạn hoàn hảo có dòng sông nhỏ ở phía trước hiện tại đã biến thành hang ổ của con chuột. Ở xung quanh khách sạn có rất nhiều chuột, hơn nữa đều không phải là nhỏ, bà chủ quán hoài nghi, nhưng con chuột này liệu có phải là do mèo đóng giả không.

Càng khiến cho bà chủ cảm thấy quỷ dị chính là những con chuột này có tính công kích rất mạnh. Không chỉ là đối với những sinh vật khác, mà ngay cả những con gián bò qua bò lại ở xung quanh ở trong khách sạn, thậm chí là cả đồng loại của mình cũng đều không buông tha. Chỉ ngẩn ngui trong nửa giờ, bà chủ đã chứng kiến rất nhiều vụ đánh nhau giữa hai con chuột. Chúng đánh nhau đến khi huyết nhục mơ hồ, khiến cho nàng buồn nôn.

- Quên đi, đợi ngày mai hãy tìm thợ tiêu diệt côn trùng đến để dọn dẹp vậy.

Bà chủ cảm thấy được nếu muốn khôi phục lại bộ dạng ban đầu của khách sạn thì dù cho có nhờ toàn bộ bạn bè thân thích chỉ sợ cũng không làm hết được. Còn không bằng dùng một ít tiền để thuê nhân viên chuyên nghiệp đến làm thì tốt hơn.

- Nghiệp chương a, đây là đã đắc tội với thần tiên gì, lại chơi ta như vậy.

Tâm tình của bà chủ cực kỳ buồn bực, chuẩn bị trở về nhà của người em ruột. Nàng vốn là tính toán đến xem một cái, nếu không có chuyện gì thì trở về khách sạn ở. Ở nhà của em trai tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng mà bà chủ có thể nhìn ra được, dường như là người em của mình có chút không vui.

Dọc theo con đường, ở bờ sông cách đó không xa có rất nhiều người. Dường như là đã có chuyện gì xảy ra. Bà chủ có chút tò mò, liền vội vàng đến xem. Có thể là bởi vì có quá nhiều người nên căn bản là nàng không chen vào được.

- Làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra?

Bà chủ hỏi người thanh niên trẻ tuổi đứng ở trước mặt mình một tiếng.

- Làm sao lại có nhiều người tụ tập vậy, có người nhảy sông tự tử sao?

- Ha ha, so với nhảy sông tự tử còn hay hơn.

Người thanh niên trẻ tuổi kia nhếch miệng cười.

- Không biết là vì sao mà cóc nhái ở dưới sông đều nhảy lên bờ, hình thành một đoàn lớn đang đánh nhau.

- A? Cóc chạy loạn giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ là có động đất?

Bà chủ cả kinh nói.

- Ta thấy mí mắt giật giật. Người xưa đã nói, nếu như cóc qua phố chính là sắp động đất.

- Không có khả năng.

Một thanh niên khác đứng ở bên cạnh nói.

- Nếu như là có động đất, chỉ sợ đám cóc này đã sớm chạy, làm sao có thể ở chỗ này đánh nhau được. Hơn nữa trên TV cũng không thông báo là sắp có động đất. Nếu mà có động đất, hẳn là cục địa chất đã sớm thông báo với chính phủ rồi.

- Nếu to quá, cục địa chất sẽ không kịp thông báo.

Bà chủ cũng không để ý đến lời nói của người thanh niên.

- Những người của cục địa chất cũng giống như những người bình luận ở trong TV, lúc trước thì cũng giống như heo, sau đó thì lại như Gia Cát Lượng. Không tin được.

- Không được, mặc kệ là thật hay giả, vẫn là đi ra ngoài trốn là tốt nhất.

Bà chủ đã hạ quyết tâm, khi trở về phải khuyên em trai và em dâu cùng nhau rời khỏi thị trấn này vài ngày. Bất kể nói như thế nào, sống trên đời cũng đều phải cẩn thận, không thể sơ sót được.

Trên đường trở về, bà chủ cảm thấy được dường như cả thị trấn nhỏ này đều không đúng lắm. Đây chẳng qua chỉ là một cái thị trấn nhỏ ở phương nam xa xôi mà thôi. Nói nó làm một thị trấn cũng có chút quá đáng, nhiều nhất thì chỉ có thể xem như một cái thôn hơi lớn mà thôi. Tổng cộng cũng chỉ có không đến mấy trăm gia đình. Mọi người cúi đầu thì thấy, ngẩng đầu lại gặp, chủ yếu đều biết hết. Có cây bán anh em xa mua láng giềng gần. Quan hệ hàng xóm ở trong cái thị trấn nhỏ này coi như là hòa hợp. Dọc theo đường đi bà chủ đã thấy được ba vụ đánh nhau. Đều là những hàng xóm của nhau. Bình thường cho dù là có chút tranh chấp, cũng không có khả năng động thủ. Cùng lắm là ngoài miệng mắng một hai câu rồi quên đi. Thế nhưng ba vụ đánh nhau thì có hai vụ giống như là có chuyện thâm thù đại hận vậy. Đều động thủ không lưu tình chút nào. Nhìn như là muốn một sống một chết với nhau vậy. Thậm chí bà chủ còn nhìn thấy có hai chàng trai đánh nhau đến mức đầu rơi máu chảy mà còn chưa chịu dừng tay, hai mắt đỏ bừng. Mà những người vây xung quanh cũng kỳ quái, chẳng những không khuyên can hỗ trợ mà ngược lại là ở một bên ồn ào. Dường như hận không thể làm cho hai người đánh nhau tới chết mới đã nghiền.

Bà chủ là người cẩn thận, tự nhiên không có khả năng đi ra khuyên can. Người đánh nhau cũng không phải là bạn thân của nàng, tự nhiên là nàng cũng không thể đi vào khuyên can. Ngộ nhờ đi vào khuyên can lại có thể lôi cả mình vào. Loại chuyện tình tổn sức mà không được lòng này chắc chắn bà chủ sẽ không đi làm.

Về tới nhà em trai, vừa vào đến cửa lại phát hiện ra em dâu đang cầm băng gạc để băng bó đầu cho em trai của mình. Mà em trai thì ngồi ở chỗ kia, thở hổn hển, trên đầu tràn đầy máu tươi.

- Chao ôi, em trai, em bị làm sao vậy ?

Bà chủ bước nhanh qua, phát hiện ra ở trên trán của em mình có một vết thương lớn, máu đang chảy ra bên ngoài.

- Đừng hỏi nữa, đều là do tên chó hoang A Khôn gây ra.

Em trai của bà chủ thở phì phì.

- Lão tử có ý tốt mời hấn uống rượu, nhưng mà không nghĩ tới tiểu tử này không biết tốt xấu, uống nhiều quá còn mượn rượu nói linh tinh. Vốn em tưởng hấn uống nhiều quá, có lòng tốt đưa hấn trở về, nhưng mà thật không ngờ tiểu tử này lại ở đây nói khý. Em nghe không nổi nữa, nên âm ỉ với hấn hai câu, nhưng thật không tưởng được tiểu tử này nhảy dựng lên, dùng chai rượu đập lên đầu em một cái.

- Chị, giúp em một chút, hôm nay lúc em nấu cơm không cẩn thận đã cắt vào tay, bây giờ làm không tiện.

Em dâu của bà chủ nói. Bà chủ liếc mắt nhìn bàn tay của em dâu một cái, phát hiện ngón trỏ em dâu cũng có một tầng băng gạc, bên trên băng gạc màu trắng đã bị thấm đẫm máu tươi, hẳn là do vừa rồi băng bó cho chồng nên bị dính vào.

- Theo như lời em nói lúc trước, thì A Khôn kia cũng không phải là người tốt gì cả, mỗi ngày đều ở trên thị trấn chơi bởi lêu lổng, là một tên du côn. Không nên qua lại với hấn, vậy mà làm sao em cũng có thể uống rượu với người như thế được.

Bà chủ tiếp nhận băng gạc ở trong tay em dâu, vừa băng bó cho em trai vừa quở trách nói.

- Làm sao em lại mời hấn uống rượu, cũng không phải là thân thích gì.

- Đừng nói nữa.

Em trai bà chủ thở dài.

- Tiểu tử này một mực chơi bời lêu lổng ở trên thị trấn, mỗi ngày đều có bộ dáng chán nản, qua ngày hôm nay không biết đến ngày mai. Nhưng mà gần đây không biết là làm sao vậy, giống như là phát tài to rồi vậy, ra tay rất hào phóng. Lại có thể mua đồng hồ vàng, xích vàng, bộ dáng như nhà giàu mới nổi. Vốn rằng em còn tưởng hắn được số xổ gì đó, hôm nay gặp được hắn liền thuận miệng hỏi một câu. Nhưng thật không ngờ tiểu tử này dương dương tự đắc nói, gần đây hắn gặp được quý nhân, có nhiều cách thức kiếm tiền. Em nghe xong thì giật mình, liền hỏi một chút xem rốt cuộc là có cách thức gì, nói không chừng em cũng có thể làm một chút kiếm ít tiền lời, nhưng mà không nghĩ tới....

- Em chính là quá tham lam.

Bà chủ nói.

- Hiện tại không phải là ngày qua ngày của em cũng rất tốt sao ? Không phải lo ăn lo mặc, cũng không sợ không có cơm ăn, cần gì phải đi làm mấy cái việc kia. Tên tiểu tử A Không kia không phải là người đứng đắn gì, cách thức của hắn nhất định không phải là cái việc tốt gì. Ngộ nhớ em thật sự theo hắn, lại phát hiện ra là chuyện phạm, em nói xem sẽ như thế nào ?

- Cách thức có thể kiếm nhiều tiền thì quan tâm làm gì hắn đi chứ chính hay là ngộ sau.

Em trai bà chủ nhỏ giọng than thở nói.

- Ai lại chê tiền của mình quá nhiều chứ?

Lúc ăn cơm tối, bà chủ nói chuyện tình muốn đi ra ngoài tránh nạn với em trai và em dâu. Nghe được bà chủ nói có thể có động đất, em trai và em dâu đều không tin. Bà chủ phải mất vô mồm thật lớn mới khuyên được hai người đồng ý ngày mai cùng nằng đi vào trong thành phố để tránh nạn. Dù sao thì bây giờ ở nhà cũng không có chuyện quan trọng gì. Sống cẩn thận cũng không phải là không tốt.

- Ha ha, ngày mai anh sẽ dẫn em vào trong thành phố tìm một chỗ ở vài ngày.

Em trai bà chủ nói với vợ.

- Khó có khi được vào trong thành phố một chuyến, chúng ta tìm một cái khách sạn nhỏ ở lại mấy đêm, cảm giác cuộc sống của người có tiền một chút.

- Không cần đến những chỗ đắt như vậy, tìm nơi an tĩnh một chút là được rồi.

Em dâu cười nói.

- Anh cũng biết em bị suy nhược thần kinh, quá ồn ào em cũng không ngủ được. Trên cái cây sau nhà chúng ta kia có một con cú, buổi tối luôn kêu rất to, làm cho em ngủ không ngon giấc. Em đã sớm bảo anh ra đuổi nó đi, nhưng mà anh lại không đi.

- Không được, con cú là thứ không thể đắc tội.

Bà chủ vội vàng nói.

- Cẩn thận sẽ có báo ứng.

- Nhưng mà nói tiếp cũng kỳ quái.

Em trai bà chủ nói.

- Tôi hôm qua cũng không có nghe thấy tiếng kêu của con cú kia, có phải là đã đi rồi không ?

200. Chương 203: Không Thể Kháng Cự Cảm Giác Đói Khát

- A? Anh nói vậy em cũng nhớ ra,

Em dâu cũng nghĩ nghĩ nói.

- Ngày hôm qua thực sự là không nghe thấy.

- Khuya rồi, đừng nói chuyện này nữa.

Bà chủ đứng dậy.

- Nhanh thu thập đồ đạc rồi đi ngủ sớm một chút đi. Ta luôn cảm thấy mí mắt giật giật, trong lòng không an ổn, sớm rời khỏi thị trấn này một chút là tốt nhất.

Trở lại phòng của mình, bà chủ nằm ở trên giường ngẩn người. Ngày hôm nay dường như có chút không chân thật. Thị trấn nhỏ vẫn là thị trấn nhỏ, người vẫn là những người ở đó, nhưng mà vì cái gì mà mình luôn cảm giác cái địa phương này có chút không thích hợp đây? Bà chủ cảm giác mí mắt luôn giật giật, có dự cảm bất an. Nàng tìm hai trang giấy trắng, dán lên mí mắt. Bất kể là có phúc hay họa, bà chủ cảm thấy không có phúc cũng không sao cả, quan trọng nhất là không có họa. Dán hai trang giấy trắng lên trên mí mắt, có muốn giật cũng không giật được.

Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi dán hai trang giấy trắng này lên, tâm trạng của bà chủ cũng an ổn rất nhiều, mí mắt cũng dần dần không nháy nữa, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến tận nửa đêm, bà chủ mơ hồ nghe thấy có thanh âm kỳ quái từ bên ngoài truyền tới, hình như là tiếng cười, một loại tiếng cười thật quỷ dị, làm cho toàn thân người ta rét run.

- Là tiếng cười của con cú.

Bà chủ giật mình một cái.

- Không sợ cú kêu, chỉ sợ cú cười. Chẳng lẽ là có chuyện gì? Đều nói cú cười là có người chết, chẳng lẽ...

Bà chủ quán mở mắt ra, liền thất kinh, ở đầu giường có một người đang ngồi, đen tuyền không thấy rõ bộ dáng.

- Ai?

Bà chủ sợ hãi kêu lên một tiếng. Bởi vì kinh sợ mà muốn né ra, lại phát hiện không biết từ khi nào tay chân của mình đều bị trói chặt, không thể động đậy.

- Chị! Chị tỉnh rồi?

Bà chủ nghe được, đây chính là thanh âm của em dâu. Nhưng mà thanh âm này rất khó nghe, dường như là em dâu cố ý giảm thấp thanh âm xuống để nói chuyện.

- Đêm khuya em làm cái gì vậy, mau thả chị ra.

Bà chủ lớn tiếng hô lên, hy vọng là thanh âm của mình có thể đánh thức em trai.

- Em trai của ta đâu?

- Chị! Chị tìm em sao.

Em trai của bà chủ đẩy cửa tiến vào.

- Em trai, mau giúp ta cởi trói, vợ của em trói ta lại không biết là muốn làm gì.

Bà chủ nghe thấy thanh âm của em trai, trong lòng rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Là em bảo nàng buộc.

Lời nói sau đó của em trai khiến cho trái tim của bà chủ mạnh mẽ nhảy lên một chút.

- Em...Hai người các em muốn làm cái gì đây...Mau thả ta ra...Cứu mạng, cứu mạng, giết người.

Bà chủ lớn tiếng kêu lên.

- Hư, không cần kêu.

Em trai bà chủ đi tới bưng kín miệng của nàng lại. Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, bà chủ chứng kiến trên mặt em trai mình có vẻ âm trầm khách thường. Đường như người trước mặt này là một người khác, chỉ là có bộ dạng rất giống em trai mình mà thôi, căn bản không phải là em trai của nàng.

- Em điều chỉnh miệng của nàng.

Em trai bà chủ dùng một loại ngữ khí nghe qua thật là quỷ dị chưa từng có nói với vợ mình.

- Đừng để nàng lớn tiếng kêu lên, hẳn là cũng không có nhiều người giống như nàng.

Em dâu của bà chủ gật gật đầu, lấy tay che miệng của bà chủ. Bàn tay dùng sức rất lớn khiến cho bà chủ gần như không thể hô hấp được, nàng chưa bao giờ biết em dâu nhìn qua có vẻ gầy yếu lại có khí lực lớn như vậy.

Em trai bà chủ đi đến bên cạnh bàn, lấy một con dao từ trên đó. Đây là một con dao thái, thường dùng để nấu nướng ở trong nhà bếp. Ở trên đó còn có vết máu, dường như là do lúc chiều em gái cắt phải tay mà lưu lại. Lưỡi dao sắc bén phản xạ lại ánh trăng, chiếu rọi lên trên tường một cái bóng sáng. Bà chủ hoảng sợ nhìn em trai của mình cầm con dao từng bước một tiến lại chỗ mình. Đi đến trước mặt của mình, giờ con dao lên.

- Chết rồi, ta sắp chết rồi, em trai và em dâu của ta muốn giết ta.

Bà chủ hoảng sợ nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà cảm giác đau đớn trong dự liệu lại không có truyền tới trong đầu. Bà chủ đang nhắm hai mắt lại có chút kỳ quái. Nàng mở to mắt ra, lại phát hiện con dao kia cũng không có đâm lên người của mình, mà là em trai dùng con dao cắt một vết thương lớn ở trên tay hẳn. Máu từ chỗ miệng vết thương chảy ra.

- Mở miệng của nàng ra.

Em trai của bà chủ nói với vợ của mình. Vợ hẳn gật đầu, dùng sức bóp miệng của bà chủ há ra. Cổ lực thật lớn khi gần như bẻ gãy cả cằm của bà chủ ra.

- Rất nhanh, chị cũng sẽ giống như chúng em.

Em trai của bà chủ nở một nụ cười quỷ dị, đưa cánh tay lên trên miệng của bà chủ, máu tươi mang theo mùi tanh chảy vào trong miệng của bà chủ.

Con cú mèo ở ngoài cửa sổ kia đã không cười nữa, nó giương cánh bay về phía bầu trời đêm, dường như vĩnh viễn cũng không muốn ở lại.

- A!

Theo một tiếng kêu sợ hãi, bà chủ từ trên giường mạnh mẽ ngồi dậy. Bên ngoài mặt trời đã mọc lên cao, bà chủ kinh hồn chưa tỉnh nhìn xung quanh một lần, vẫn là căn phòng kia trong nhà em trai như cũ, chính mình đang ngồi trên giường.

Chẳng lẽ vừa rồi là nằm mơ sao? Bà chủ lấy tay sờ sờ trán của mình. Một mảnh lạnh như băng, tràn đầy mồ hôi lạnh.

Ra khỏi phòng, bà chủ nhà chứng kiến em dâu mình đang đứng ở trong sân. Trông coi một cái bàn lớn, không biết là đang đùa nghịch những thứ gì nữa. Có lẽ là tại giấc mộng đêm qua quá mức chân thật khiến cho bà chủ cảm thấy bóng lưng của em dâu dường như có chút quỷ dị. Nàng nhẹ chân chậm rãi tới gần, muốn xem là em dâu đang làm cái gì.

Từ trong nhà đi ra sân, đập vào tầm mắt đầu tiên chính là một cái đầm màu tươi, trên mặt đất che kín từng phiến vết máu đỏ thẫm, cảnh tượng giống như là Tu La Địa Ngục.

Trái tim bà chủ mạnh mẽ nhảy lên một chút. Có lẽ tối hôm qua không phải là nằm mơ. Em trai và em dâu thật sự đã đi rồi, muốn giết chết chính mình sao? Nhưng mà mình còn một chuyện chưa hiểu. Máu ở đây rốt cuộc là từ chỗ nào...Em trai đã đi đâu rồi?

Trong lòng bà chủ là một mảnh hỗn loạn. Cảnh tượng trong mơ quá mức chân thật khiến cho nàng không rõ kia rốt cuộc chỉ là mộng hay là sự thật. Trong lúc bối rối, bà chủ không cẩn thận đã đổ một cái bình bia.

Đột nhiên có tiếng động phát ra khiến cho em dâu đang đưa lưng về phía bà chủ mà đùa nghịch với thứ gì đó giật mình. Nàng chậm rãi xoay đầu lại, lộ ra một nụ cười quỷ dị. Nhất thời bà chủ cảm giác có một cỗ hàn khí từ bàn chân vọt lên đến đầu, bao trùm cả người.

- Chị! Chị tỉnh rồi à?

Em dâu xoay người lại, bà chủ thấy rõ ràng, không riêng gì trong sân mà ngay cả trên người em dâu cũng toàn là vết máu. Không chỉ là quần áo mà ngay cả trên mặt cũng có vài giọt máu đã khô kết lại.

- Người...Người...

Bà chủ bị cảnh tượng đáng sợ này dọa cho hai chân run rẩy, ngay cả lời nói cũng không rõ ràng được.

- Em làm sao?

Em dâu từ từ đi lại đây, nhìn lại người mình, làm ra một cái biểu tình tỉnh ngộ.

- Vừa rồi em giết gà, không cẩn thận bị dính máu, còn chưa kịp thu dọn sạch. Chị cũng biết, em chỉ là một cô gái, đối với loại chuyện giết gà này thật là không giỏi. Co nên khi xuống tay có hơi nhẹ một chút, con gà kia chạy quanh sân một lúc mới chết khiến cho khắp nơi đều toàn là máu.

Theo cánh tay em dâu nhìn lại, ở chỗ cái bàn lớn em dâu vừa đứng, bốn phía đều có không ít lông gà. Lại nhìn em dâu tươi cười, làm gì có bộ dáng quỷ dị gì, rõ ràng chỉ là như mọi ngày. Bà chủ dùng sức thở ra một hơi, đều là bởi vì cơn ác mộng tối hôm qua, sau khi thức dậy tâm tình còn chưa có bình phục, vừa rồi nhất định đều là ảo giác.

- Chuyện này sao em không để cho chồng mình làm. Em là một cô gái sao có thể làm được. Hấn đâu rồi?

Bà chủ cảm thấy hôm nay khí trời rất tốt, mặt trời cũng rất đẹp, nắng chiếu trên người thật ấm áp. Cái tia lo lắng ban đầu kia đã bị ánh mặt trời xua tan hết.

- Làm sao lại muốn giết gà, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?

- Anh ấy nói là đi bàn việc, lát nữa sẽ trở về.

Trên mặt em dâu vẫn nở nụ cười như cũ.

- Không phải tối qua đã nói là hôm nay sẽ ăn tốt một chút sao, em giết con gà kia, buổi tối sẽ có thêm đồ ăn.

- Đêm qua có nói sao? Sao ta lại không nhớ rõ nhỉ ?

Bà chủ cau mày nghĩ nghĩ. Kỳ quái, không biết là do đã già rồi hay không, trí nhớ càng ngày càng kém. Tối hôm qua đã nói cái gì, đã làm cái gì, sau khi ngủ dậy cũng đều không còn nhớ nữa. Trong đầu nàng, mơ hồ cảm thấy hôm nay phải là một chuyện rất quan trọng, tuy nhiên nó như thế nào thì lại không nhớ nữa. Đến tận cùng thì muốn làm cái gì.

- Lúc ăn cơm tối hôm qua đã nói mà. Chị không nhớ sao?

Em dâu nói.

- Không phải là chị còn nói hôm nay sẽ đi tìm người đến giải quyết đám chuột và gián ở trong khách sạn sao?

- Ồ, đúng, đúng...Được rồi, em xem đây, đầu óc của ta thật là tệ.

Bà chủ suy nghĩ một chút, đích xác là ngày hôm qua có nói là hôm nay sẽ đi tìm người tiêu diệt côn trùng chuyên nghiệp để đến dọn dẹp cái khách sạn của mình.

- Ta đi trước, em tự mình thu dọn đi, ta không giúp em đâu.
- Không cần, chị cứ đi làm việc của mình là được rồi, em có thể tự làm được.

Em dâu cười cười tiễn bà chủ ra cửa.

Bà chủ hồi tưởng lại chuyện tình vừa mới xảy ra, cảm giác thấy có chút buồn cười, tự giễu lắc đầu, xoay người rời đi. Nhưng mà không có chứng kiến ở trong mắt em dâu dường như có lóe lên một đạo quang mang màu lục sắc, đạo quang mang này xẹt qua trong nháy mắt.

Ngày hôm nay thị trấn nhỏ cực kỳ im lặng, trên đường đi có rất ít người, dù cho có ngẫu nhiên gặp được một người đi đường thì cũng chỉ là cúi đầu yên lặng đi qua. Người quen có gặp mặt nhau thì cũng không chào hỏi. Bà chủ cảm thấy im lặng như vậy cũng tốt. Bây giờ không hiểu tại sao, nàng đặc biệt thích im lặng. Cả trấn nhỏ cho có thanh âm người đi bộ trên đường, thanh âm của nước sông chảy xuôi, ngoài ra thì không còn thanh âm gì nữa.

Đi đến quán cơm sáng ở trên thị trấn, bà chủ dừng bước. Có lẽ là thời gian hôm nay quá muộn, bình thường thì cửa hàng bán đồ ăn sáng này rất đông khách, nếu đến muộn một chút thì sẽ không còn gì cả. Mà cái quán bán đồ ăn này có lẽ đã đóng cửa rồi. Cái quầy đập ở trước cửa cũng đã được thu vào. Bà chủ cảm thấy có chút đối bụng, vì thế liền muốn đi vào trong hỏi một chút xem có còn lại chút đồ ăn nào hay không.

Cửa hàng vẫn còn mở cửa, nhưng bên trong không có ai. Bà chủ ở bên ngoài kêu lên hai tiếng, nhưng mà không có ai trả lời. Bà chủ cảm thấy có chút kỳ quái, nếu đã mở cửa như vậy thì ông chủ có thể đi đâu được chứ? Bà chủ mơ hồ nghe thấy ở trong bếp có thanh âm kỳ quái truyền tới, chẳng lẽ là có ăn trộm? Nàng có chút tò mò, liền muốn đi vào xem bên trong có chuyện gì.

Cửa phòng bếp cũng là khép hờ. Bởi vì không biết rốt cuộc là có chuyện gì nên bà chủ chỉ lặng lẽ ghé vào cạnh cửa, theo khe cửa nhìn vào bên trong.

Trong nhà bếp có một người, mặc một bộ quần áo màu trắng, đang ngồi ở dưới đất. Tuy rằng người ấy đưa lưng về phía bà chủ, nàng không nhìn thấy được diện mạo của hắn, nhưng mà từ quần áo và dáng người thì vẫn có thể đoán được người này hẳn là đầu bếp của quán ăn.

Thanh âm kỳ quái kia cũng là do người này phát ra. Đầu bếp kia ngồi ở dưới đất, lấy những thứ gì đó ở trong tủ lạnh ra, không ngừng đút vào trong miệng. Mà cái thanh âm kỳ quái kỳ là bởi vì người đầu bếp này vừa cho đồ ăn vào miệng vừa không ngừng than thở cái gì đó. Bà chủ ở bên ngoài nghe một lúc, mới biết được dường như đầu bếp kia muốn nói “Thật đói”

Đói? Làm sao lại đói đến mức này? Bà chủ có chút kỳ quái. Đầu bếp kia không ngừng lấy đồ ăn ở trong tủ lạnh cho vào miệng, giống như là quỷ chết đói đầu thai vậy. Hai tay của đầu bếp này không ngừng lấy đồ ăn ở trong tủ lạnh ra cho vào miệng của mình, cái tốc độ ăn này khiến cho bà chủ cảm giác có chút khó tin.

Chiều theo tốc độ như vậy, thức ăn ở trong tủ lạnh rất nhanh đã bị đầu bếp kia ăn hết sạch. Đã không còn đồ ăn, dường như đầu bếp kia bắt đầu có chút buồn bực. Hắn từ trên mặt đất đứng lên, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi ở trong bếp xem có cái gì có thể ăn không. Động tác thô lỗ như vậy, ngẫu nhiên còn có thức ăn nhai rồi mà chưa kịp nuốt rơi từ trong miệng ra, rơi xuống mặt đất.

Bà chủ nuốt nước miếng một cái. Đây là làm sao vậy? Cho dù là tên ăn mày mười ngày chưa ăn cơm cũng không thể đói đến mức như vậy? Huống chi người này đã là đầu bếp, mỗi ngày đều làm việc với thức ăn, làm sao lại có thể giống như là quỷ chết đói vậy.

Các loại cặn thức ăn hỗn hợp lại một chỗ rơi trên mặt đất, bày ra một cảnh tượng khiến cho người ta buồn nôn. Nhưng mà những cái cặn thức ăn này bình thường người ta chỉ nhìn một cái liền có cảm giác ghê tởm, nhưng mà bây giờ nhìn lại thật là ngon miệng. Bà chủ cảm giác mình càng đói bụng hơn, nàng nhìn những cái cặn thức ăn ghê tởm trên mặt đất kia, nuốt nước miếng một cái.

Những thứ gì đó có thể ăn ở trong bếp dường như là đã bị đầu bếp kia ăn sạch. Không tìm thấy thứ gì có thể ăn được nữa, đầu bếp kia liền cầm lấy một miếng thịt tươi từ trên thớt, trực tiếp cho vào trong miệng của mình.

- Hắn điên rồi sao? Thịt sống sao có thể ăn được?

Bà chủ đứng ở cửa, nhìn trộm hành động điên cuồng của đầu bếp.

- Nhưng mà nhìn qua đường như là rất ngon...Mềm, mang theo vị máu tươi...Thật đói..

- Ta bị làm sao vậy ?

Bà chủ mạnh mẽ hồi phục tinh thần. Làm sao mình có thể sinh ra thèm ăn đối với cái loại ghê tởm này ? Bà chủ đem cái ý tưởng đáng sợ này ném ra khỏi đầu. Nhưng mà nhìn qua khối thịt kia...Thật sự rất muốn đi lên cắn một miếng...

Điên rồi, đầu bếp này điên rồi, chính mình dường như cũng có chút nổi điên. Mang theo lý trí còn sót lại, bà chủ thất tha thất thểu chạy ra khỏi quán ăn sáng. Phía sau vẫn còn mơ hồ truyền đến tiếng kêu la thật chói từ trong miệng của đầu bếp kia.

201. Chương 204: Đội Ngũ Phức Tạp

Làm sao mà ta lại sinh ra loại ý niệm này trong đầu?

Bà chủ vừa đi trên đường, vừa hồi tưởng lại tình cảnh thực tế vừa rồi một cách xuất thần. Dường như là có chút gì đó trở nên không bình thường...Thị trấn...Người ở trong thị trấn...Còn cả chính mình.

Bởi vì quá mức chú tâm vào suy nghĩ, bà chủ không có chứng kiến một sợi dây điện ở ven đường, không cẩn thận đụng vào nó. Cái trán truyền đến cảm giác đau đớn lôi nàng về với thực tại. Nơi này là chỗ nào? Làm sao ta lại không nhớ rõ đường được?

Bà chủ mê man nhìn bốn phía. Bà sinh ra ở chỗ này, nhắm mắt cũng không thể lạc đường được. Dường như là nàng không nhớ nổi đường về.

Rốt cuộc là ta muốn đi đâu? Ta đang muốn đi làm gì? Bà chủ cảm giác đầu óc của mình càng ngày càng trở nên chậm chạp.

Trên người...Có chút ngứa...Cánh tay, đùi, còn cả trên lưng, đều rất ngứa...Dường như là toàn thân đều rất ngứa.

Một loại cảm giác ngứa ngáy không được báo trước xông ra. Bà chủ ngồi dưới đất, không ngừng đưa tay gãi mặt mình, cánh tay và bắp đùi của mình nữa. Còn không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất. Rất nhanh bà chủ đã cào tay của mình thành từng đạo vết máu. Dường như chỉ có cảm giác đau đớn này mới có thể hơi làm dịu một chút ngứa ngáy trên người của mình.

Thật đói...Trên người lại rất ngứa...Ta đang bị làm sao vậy...Trước mắt dần dần trở nên mơ hồ...

Không thể làm giảm bớt cảm giác ngứa ngáy trên người, và làm dịu cảm giác khát khao với thực vật khiến cho bà chủ cảm giác mình sắp nổi điên.

- Chị, thì ra là chị ở đây.

Một giọng nói đàn ông quen thuộc truyền đến chỗ này. Bà chủ ngẩng đầu nhìn lại, em trai của mình ở chỗ nào đó chậm rãi đi ra, miệng còn không ngừng nhai nuốt cái gì đó.

- Em trai, không biết là ta bị làm sao nữa, trên người rất ngứa ngáy...Hơn nữa bụng cũng rất đói...Rất muốn tìm cái gì ăn...

Bà chủ bắt lấy ống quần của em trai.

- Em có cái gì...Có thể ăn được hay không, mau đưa cho ta, ta cảm thấy sắp chết đói rồi.

- Chị cũng đói bụng sao ?

Miệng của em nàng không ngừng nhai nuốt cái gì đó, nói cũng không rõ ràng.

- Vì chị là chị của em nên chia cho chị một chút vậy.

Chưa kịp nhìn rõ, có một cái gì đó vừa dài vừa hẹp được ném tới trên người bà chủ, một cổ mùi tinh huyết đập vào mặt mà đến.

- Này...Đây là...

Bà chủ cầm lấy cái thứ có dính máu tươi mà em trai ném cho. Nhìn kỹ lại liền phát hiện đây là một cánh tay, là một cánh tay người. Bên trên cổ tay còn đeo một cái đồng hồ. Cái đồng hồ này nhìn qua rất quen mắt. Dường như là của người quen nào đó vậy. Mà chỗ các đốt ngón tay kia còn có dấu vết bị xé rách, xương cốt màu trắng lộ ra ở chỗ đó. Không ngừng rõ những giọt máu đã tím ngắt xuống. Những giọt máu kia rơi ở trên người của bà chủ, trên mặt, khắp nơi đều có.

- Không ăn sao? Không ăn thì trả lại cho em.

Em trai nhìn thấy bà chủ cầm cánh tay mà sững sờ, không kiên nhẫn nói.

- Ta ăn, ta thật đói, cái gì cũng đều có thể nuốt được.

Bà chủ vội vàng bỏ cái cánh tay kia vào miệng. Thịt sống mang theo mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, khiến cho nàng có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

- Ăn thật ngon...Nhưng mà ta vẫn rất đói...

Sự yên lặng có chút làm cho người ta sợ hãi, trong một góc của thị trấn nhỏ, một nam một nữ bỏ tới bên cạnh một cỗ thi thể, không ngừng dùng răng nanh xé thịt ở trên thi thể xuống, nhai, nuốt. Đôi đồng tử vốn có màu đen kia đã biến thành một mảnh xanh biếc không thuộc về con người!

- Này...Ai có thể giải thích cho ta biết là tại sao lại có nhiều người ở đây như vậy được không.

Minh Diệu xoa huyết thái dương, trên mặt có chút co quắp.

- Rất đơn giản, chuyện này vốn là do tôi mà ra, tôi có trách nhiệm phải giải quyết sự việc này.

A Trạch buông hành lý trong tay ra, thản nhiên nói.

- Nhưng mà ta cũng không cần cô đi, một mình ta đi nói không chừng còn có thể nhanh chóng giải quyết chuyện này để trở về sớm một chút.

Minh Diệu cau mày nói.

- Tôi chỉ muốn làm việc đến nơi đến chốn mà thôi, cam đoan sẽ không gây thêm phiền toái.

A Trạch hướng về Minh Diệu mỉm cười.

- Hơn nữa tôi đã đến thị trấn nhỏ kia du lịch, tương đối quen thuộc đối với nơi đó. Tôi đi còn có thể dẫn đường giúp chú. Tôi có thể giải quyết hoàn toàn sự việc, mà chú cũng có thêm một người dẫn đường miễn phí. Đây không phải là một chuyện tình cả hai đều có lợi sao?

- Được rồi, nhưng mà cô phải đảm bảo là sẽ không bởi vì tò mò hoặc là vì nguyên nhân gì khác mà tiếp tục gây ra phiền toái. Nhất định phải nghe theo sự chỉ huy của ra. Cô có thể đáp ứng không?

Minh Diệu thở dài một hơi.

- Có thể.

A Trạch gật gật đầu.

- Hơn nữa lấy năng lực của tôi, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ chú một chút, không phải sao?

- Không cần, chỉ cần cô không gây thêm phiền phức cho ta, là ta đã cảm ơn trời đất rồi.

Minh Diệu nói.

- Vậy còn cậu?

- Tôi?

Lưu Nhân thấy Minh Diệu hỏi mình, vội vàng nói.

- Tôi là cảnh sát, hơn nữa vụ án này là do tôi phụ trách, đương nhiên tôi có lý do để đi.
- Nhưng mà không phải là ta đã nói với cậu rồi sao. Đây cũng không phải là vụ án bình thường mà cảnh sát có thể nhúng tay vào.

Minh Diệu cảm thấy có chút đau đầu.

- Đây là sự kiện linh dị, sự kiện linh dị, hiểu không?
- Tôi biết.

Lưu Nhân gật gật đầu.

- Nhưng mà bất kể như thế nào, thân phận cảnh sát của tôi cũng có thể giúp đỡ được một chút. Tới nơi đó, nếu có cái gì cần, tôi có thể nhờ cục cảnh sát địa phương tiến hành trợ giúp.
- Xin cậu, cần sự trợ giúp cũng không nhờ đến họ. Cậu cho là nhiều người thì có thể giải quyết được sự việc sao? Đây cũng không phải là vấn đề nhiều hay ít người.

Minh Diệu cau mày nói.

- Nhưng mà...

Lưu Nhân cúi đầu, khẽ liếc mắt nhìn thoáng qua Vương Tĩnh ở bên cạnh.

- Bất kể như thế nào, Vương Tĩnh là đi cùng với tôi, tự nhiên là tôi có trách nhiệm đưa nàng trở về. Nếu như nàng muốn đi, tự nhiên là tôi cũng phải đi. Cho đến khi sự kiện chấm dứt thì thôi.
- Bây giờ không phải là lúc đùa giỡn để làm họ hoa mắt giả đâu.

Minh Diệu nói.

- Vương Tĩnh cũng không phải ở trong thành phố của cậu, sau khi sự việc giải quyết xong, tự nhiên là nàng sẽ trở về thành phố của mình, hai người các cậu ai đi đường nấy. Có cái gì cùng đi chứ?
- Mặc kệ ngài nói cái gì, tôi cũng phải đi.

Lưu Nhân ngẩng đầu lên, nhưng mà vẫn không hạ giọng. Hắn không tin một cô gái nhìn qua thật đáng thương như Vương Tĩnh, lại có thể làm ra chuyện tình tàn nhẫn như vậy. Trong chuyện này nhất định còn có cái ẩn tình gì chưa nói ra.

Đúng rồi, nhất định là như vậy, Vương Tĩnh đã từng vô ý nói ra, dường như còn có một người khác, nhất định là do người kia làm.

Lưu Nhân nghĩ đến đây, trong lòng yên ổn một chút, tuy nhiên hắn không có nghĩ qua, dù cho Vương Tĩnh không có giết người, nhưng mà phá hoại thì thể cũng là có tội.

- Được rồi, tôi cũng hết cách nói được cậu. Cậu muốn đi thì đi, nói không chừng thật sự thân phận cảnh sát của cậu sẽ có tác dụng. Nếu có cái gì cần đi điều tra thì cho cậu đi cũng được. Tuy rằng tôi cũng có quyền lợi này, nhưng mà nếu tôi cầm giấy tờ của cục an toàn đi hỏi thăm thì rất dễ bị người ta cho là giả mạo.

202. Chương 205: Thị Trấn Nhỏ Yên Tĩnh

- Chuyện này không phải là cứ nhiều người là được. Ồ, đúng rồi, còn có một việc cần phải nhờ ông.

Minh Diệu lấy một tờ giấy trong túi ra viết một số điện thoại lên.

- Tuy rằng tôi cảm thấy không có khả năng dùng đến, nhưng mà cứ nên đề phòng rắc rối có thể xảy ra. Nếu một tuần sau chúng tôi vẫn chưa về, hoặc là liên hệ với ông. Như vậy phiền ông gọi đến số này, nói tôi gặp phiền toái, nhanh đến trợ giúp.

- Yêu cầu trợ giúp? Đây là...

Nghe được lời nói của Minh Diệu, Lão Lưu có chút khó hiểu.

- Là số điện thoại phân ngành của bộ an toàn quốc gia. Phía dưới có mã số của tôi, trực tiếp nói cho bọn họ biết mã số của tôi và vị trí của cái thị trấn nhỏ kia là được.

- Bộ an toàn quốc gia?

Lão Lưu thật không ngờ, người thanh niên trước mắt nhìn qua có chút lồi thối lệch thếch này lại là người của bộ an toàn quốc gia phải tới.

- Thất kính, thất kính. Không nghĩ tới cậu lại là nhân viên được bộ an toàn quốc gia phải tới. Sớm biết như vậy tôi đã bảo người trong cục an bài xe tốt một chút. Cậu cũng biết, quản lý ở trong cục cảnh sát tương đối nghiêm khắc. Tôi cứ nghĩ nhóm các cậu là bạn bè A Trạch mời đến để giúp đỡ, cho nên tôi lấy danh nghĩa cá nhân thuê xe taxi đến đón.

- Không sao, lần này tôi đến đây cũng là chuyện tự, không có bất kỳ quan hệ gì với phía chính phủ.

Minh Diệu nói.

- Hơn nữa trong đám người bọn tôi, cũng chỉ có tôi là người của bộ an toàn quốc gia. Cho nên nếu sử dụng vật tư của chính phủ để trợ giúp thì cũng không quá thích hợp. Dù sao thì mấy người này cũng chỉ là người thường.

- A? Người thường?

Lão Lưu lại sửng sốt. Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng mọi người ở đây đều là do bộ an toàn quốc gia phải tới.

- Đúng vậy người thường.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Một tên cảnh sát mê gái, một bác sĩ ngoại khoa, một sinh viên chuyên gây chuyện khắp nơi, còn một...

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh, nghĩ một lát nói.

- Một con thú cưng.

- Đây! Chú nói ai là thú cưng.

Diệp Tiểu Manh tức giận nhìn Minh Diệu!

- Cô khẳng định là sắp đến rồi sao?

Minh Diệu nhìn A Trạch ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, cau mày nói.

- Hắn là sắp tới rồi.

A Trạch gật gật đầu, nhìn qua tràn đầy tự tin.

- Thế nhưng câu đó cô cũng đã nói cách đây một giờ rồi.

Lưu Nhân ngồi ở phía sau không nhịn được nói.

- Nhưng mà đã đi xa như vậy rồi, nhưng vẫn không có thấy cái cầu mà cô nói đâu cả?

- Hắn là sắp tới rồi.

Bộ dạng của A Trạch vẫn tràn đầy tự tin như cũ. Minh Diệu cũng hiểu A Trạch không giống như là đang nói láo, hắn cứ dựa theo phương hướng mà A Trạch chỉ tiếp tục đi tới.

- Ngã tư phía trước thì rẽ bên nào?

Minh Diệu hỏi.

- Rẽ phải.
- Cô chắc chắn?
- Chắc vậy.
- Được rồi.

Trời đã tối rồi, hai cô gái Diệp Tiểu Manh và Vương Tĩnh ngồi ở phía sau đều đang ngủ. Diệp Tiểu Manh thực không có hình tượng, tựa đầu vào vai Vương Tĩnh mà ngủ, nước miếng thấm ướt áo Vương Tĩnh.

Đèn xe chiếu lên trên con đường nhỏ tối tăm ở nông thôn. Cũng chỉ có thể chiếu tới một đoạn ngắn ở phía trước. Bốn phía đều là cây cối đen tuyền. Loại cảnh tượng này khó tránh khỏi khiến cho người ta cảm thấy có chút đơn điệu. Lưu Nhân cũng dần dần cảm thấy không mở mắt ra được.

- Được rồi, A Trạch, cô thành thật nói cho ta xem.

Minh Diệu dừng lại ở ven đường, chăm chú nhìn A Trạch.

- Cô chắc chắn là cô không có nhớ nhầm đường chứ?
- Không chắc chắn.

Bộ dáng của A Trạch vẫn tràn ngập tự tin như cũ khiến cho Minh Diệu thực muốn đánh người.

- Không chắc chắn sao cô còn nói là sắp tới rồi, bộ dáng còn tràn đầy tự tin nữa.

Minh Diệu có một loại cảm giác không biết nói gì.

- Tôi nói hần là sắp đến, hần là, biết không? Ý tứ của tôi chính là không xác định.

A Trạch nghiêm túc nói.

- Lần trước đi, là ngồi xe đường dài, lái xe biết đường, tự nhiên là tôi không quá mức để ý.
- Ta sau lắm rồi...Từ lúc tin tưởng cô biết đường chính là sai lầm...

Minh Diệu có cảm giác muốn khóc.

- Chúng ta lạc đường, đều là bị cô làm hại, cô là đồ mù đường.
- Đối với cách gọi mù đường này tôi có ý kiến.

A Trạch nghiêm túc nói.

- Mù đường thường là dùng để nói người không biết phương hướng hoặc là người nhận biết phương hướng kém. Hoặc là nói người đã đi qua rồi nhưng mà không chú ý quan sát, không nhớ được phương hướng để đi. Tôi không phải, tôi chỉ là không quá hiểu biết đối với con đường này mà thôi.

- Như vậy cô nói cho ta biết, lối rẽ phía trước chúng ta phải rẽ theo hướng nào?

Minh Diệu cau mày hỏi.

- Hần là rẽ bên phải.

A Trạch khẳng định nói.

- Cô còn nói cô không phải là mù đường.

Minh Diệu hận đến nghiến răng.

- Rõ ràng là không biết phân biệt phương hướng. Vừa rồi chúng ta đã rẽ phải ở ngã tư này, kết quả là quanh quẩn một vòng tròn lớn lại quay trở lại. Cô không có ấn tượng gì đối với cái cây này sao? Lúc vừa rồi Lưu Nhân chính là đi vệ sinh ở sau cái cây này.

- Ô, thật không? Như vậy đã chứng minh chúng ta hần là nên rẽ trái.

A Trạch vẫn giữ bộ dạng nghiêm túc như cũ.

Minh Diệu thực là hối hận vì sao lúc ấy lại tin tưởng vào một kẻ mù đường như A Trạch sẽ nhớ đường, mà không xin Lão Lưu một cái bản đồ.

Đến khi hừng đông xua tan bóng tối, rốt cuộc Minh Diệu cũng tìm được cái cầu mà A Trạch đã miêu tả. Cả đoàn người trong xe chỉ có Minh Diệu là vẫn còn tỉnh táo, những người khác đều ngủ say. Đặc biệt là đầu sở gây nên chuyện bị lạc đường là A Trạch thì ngồi ở bên ghế tài xế, thắt dây an toàn ngủ ngon lành. Từ sau khi Minh Diệu xác định A Trạch là một kẻ mù đường, không có trợ giúp gì đối với việc tìm đường, A Trạch liền thanh thản đi ngủ. Căn bản là không để ý tới ánh mắt muốn ăn thịt người của Minh Diệu. Mấy người đàn ông mặc mấy bộ quần áo vô cùng bẩn đang đứng ở trên cầu. Trong tay đang cầm mấy thứ linh tinh như là búa đinh, không biết làm gì ở đó.

- Xin hỏi một chút, muốn đến thị trấn thì đi dọc theo cây cầu này về phía trước sao?

Minh Diệu hạ cửa kính xe xuống, hỏi.

- Đúng, các anh là đoàn du lịch sao?

Một người đàn ông xoay người lại, mở miệng nói.

- Cứ đi thẳng về phía trước, muốn vào trong thị trấn chỉ có một con đường này, sẽ không lạc đường.

Người đàn ông kia xoay người lại, Minh Diệu thấy rõ diện mạo của người đàn ông này. Bộ dáng nông dân bình thường, nhưng mà không biết tại sao luôn có cảm giác không hài hòa. Rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào, Minh Diệu lại nhất thời không nói lên lời.

- Cảm ơn.

Minh Diệu gật đầu cảm tạ người đàn ông chỉ đường. Sau đó đóng cửa sổ lại, tiếp tục đi về phía trước. Nhìn theo kính chiếu hậu, mấy người đàn ông kia đều dừng tay lại, đứng nguyên tại chỗ nhìn xe của đám người Minh Diệu chạy càng ngày càng xa, trên mặt đường như có cảm giác thật cao hứng.

Là bởi vì có du khách mới đến cho nên cao hứng sao? Minh Diệu cảm thấy không giống. Cái loại diễn cảm này...Giống như là thợ săn hưng phấn khi thấy con mồi vậy.

Nhưng mà Minh Diệu cũng không quá mức để ý. Lái xe cả đêm, tinh thần của hắn tương đối mệt mỏi. Hắn cảm thấy có lẽ cái loại cảm giác không hài hòa kia là ảo giác sinh ra do mình mệt mỏi.

- Chúng ta...Đây là tới nơi nào ?

Không biết Diệp Tiểu Manh đã tỉnh lại từ lúc nào, mở miệng hỏi.

- Dậy rồi sao ? Chúng ta sắp tiến vào trong thị trấn rồi. Khi nào tới nơi, chúng ta tìm một khách sạn nghỉ ngơi một chút.

Minh Diệu nói.

- Cô ngủ thật là thoải mái, ta lại phải lái xe cả đêm. Cô ngủ thêm một lát nữa đi, tới thị trấn ta sẽ gọi cô.

- Không ngủ được nữa.

Diệp Tiểu Manh lắc lắc đầu.

- Vừa rồi đột nhiên có một loại cảm giác rất không thoải mái, có chút váng đầu. Có thể là say xe, nhưng mà bây giờ thì đã tốt hơn nhiều.

Đi tiếp không được bao lâu, toàn bộ diện mạo của thôn trấn liền xuất hiện trước mắt Minh Diệu. Không thể không nói, đây là một cái thị trấn nhỏ. Không có quá nhiều kiến trúc hiện đại hóa, hết thấy đều là cổ kính. Cầu nhỏ nước chảy, kiến trúc phong cách cổ xưa. Nơi này đích thật là nơi tốt để người ở thành phố thả lỏng tâm tình. Nhưng mà tất cả những chuyện này hắn là bởi vì vị trí của trấn nhỏ này quá mức hẻo lánh, không có giao tiếp nhiều với bên ngoài. Nếu quả thật đã trở thành thắng cảnh du lịch, chỉ sợ tất cả mọi thứ cũng sẽ không có loại cảm giác như bây giờ.

- A Trạch, tỉnh lại.

Minh Diệu gọi A Trạch đang ngủ ở bên cạnh dậy.

- Tới cái thị trấn nhỏ kia rồi, ngoài cái khách sạn cô nói kia ra, có còn cái khách sạn nào khác hay không?
- Có, để tôi nghĩ một chút.

A Trạch dụi dụi mắt.

- Sau khi vào bên trong thị trấn, hướng bên kia hẳn là còn có một nhà...Đến nơi này tôi có thể nhớ được đại khái đường.
- Hy vọng là như thế.

Minh Diệu bĩu môi. Nếu quả thật dựa vào A Trạch đảm nhiệm dẫn đường, Minh Diệu sợ là đám người sẽ trực tiếp đi lên sao hỏa mất.

Dọc theo đường đi cũng không có nhiều người đi đường. Điều này làm cho Minh Diệu có chút kỳ quái. Nông dân rời giường đều rất sớm. Như bây giờ thì ở trong thị trấn hẳn là đã có rất nhiều người rồi. Nhưng mà một đường đến đây, ngoại trừ gặp mấy người đàn ông ở trên cầu kia ra, trên đường chỉ có một vài người túm năm tụm ba nhàn nhã đi tới đi lui. Cả trấn nhỏ tương đối im lặng, im lặng có chút không bình thường.

Dựa theo chỉ thị của A Trạch, Minh Diệu lái xe tìm được một cái khách sạn mà A Trạch đã nói.

- Tôi nói rõ, đến nơi này là tôi có thể nhớ đường.

A Trạch có chút đắc ý nói.

Minh Diệu cũng lười tranh luận với nàng. Đánh thức mấy người Lưu Nhân và Vương Tĩnh dậy đi vào khách sạn.

- Có ai không? Có ai không?

Đẩy cửa khách sạn ra, một mùi hương khó ngửi xông vào mũi. Thật giống như có thứ gì đó để lâu, tản mà mùi hương thối rữa.

- Xin chào, cần ở trọ sao?

Một cô gái từ trong buồng đi ra, mang theo nụ cười quynh rũ trên mặt.

Minh Diệu chú ý tới, trước khi ra đến ngoài, nữ nhân này đã đưa tay ra sau người xoa xoa, nhưng mà trong kẽ móng tay vẫn có chút mảnh vụn gì đó giống như là thịt bám dính vào.

- Chúng tôi đến du lịch, có cả một xe nữa. Phiền cô cho chúng tôi năm gian phòng.

Lưu Nhân cau mày nói.

- Mùi gì mà khó ngửi vậy, bà chủ à, vệ sinh ở chỗ này cũng quá kém đi.
- Thật ngại quá.

Cô gái này hướng về phía Lưu Nhân cười cười.

- Tôi đang dọn dẹp ở phía sau. Có chút thịt bám bị quên ở một góc, tôi đang chuẩn bị quét tước ném đi.

Nghe nói như thế, Lưu Nhân đã hạ quyết tâm trong lòng. Tuyệt đối không nên ăn cái gì ở trong khách sạn này. Một đường đến đây quá mức mệt mỏi, không bằng bây giờ nghỉ ngơi ở khách sạn này một chút, chờ cho tinh thần và thể lực đều đã khôi phục. Còn hơn là đi tìm thêm một cái khách sạn khác.

- Không cần năm cái.

Minh Diệu ở một bên nói.

- Hai gian là được rồi. Vài người chúng ta ở một phòng cũng được.
- Khách sạn ở nông thôn, đừng chân hẳn là cũng rẻ thôi.

Lưu Nhân còn tưởng rằng Minh Diệu tiếc tiền nên mới như vậy.

- Phí ăn ở cứ để tôi trả là được rồi, khi nào trở về tôi sẽ thanh toán.

- Không cần, tôi thuê hai gian.

Minh Diệu liếc mắt nhìn một cái.

- Hai người đàn ông chúng ta ở một phòng, ba cô gái kia ở một phòng.

- Được rồi hai gian phòng, chúng ta ở chung.

Lưu Nhân thấy Minh Diệu kiên trì cũng đồng ý. Vừa rồi Minh Diệu nhìn hắn một cái, ánh mắt kia dường như là có điều gì muốn nói với hắn, nhưng mà hắn lại không hiểu được.

- Tối hôm qua cậu đã ngủ một đêm, hẳn là vẫn khỏe mạnh.

Đi vào trong phòng, Minh Diệu nói với Lưu Nhân.

- Ta đã lái xe cả đêm, tinh thần tương đối mệt mỏi. Cậu giúp ta coi chừng, một lát thôi, để ta khôi phục tinh thần.

- Coi chừng gì ? Coi chừng cái gì ?

Lưu Nhân hỏi.

- Chẳng lẽ cái khách sạn này có vấn đề. Chẳng lẽ nơi này cũng có thứ gì đó không sạch sẽ tồn tại ?

- Còn không biết, chỉ là có chút kỳ quái.

Minh Diệu nằm ở trên giường nói.

- Chú ý một chút, nếu có chuyện gì kỳ quái phát sinh, lập tức gọi ta dậy.

- Không bằng chúng ta đổi một cái khách sạn khác là được rồi.

Lưu Nhân nghe thấy Minh Diệu nói nơi này có chút kỳ quái, đề nghị nói.

- Tôi giúp ngài coi chừng gì cũng không sao, nhưng mà còn ba cô gái kia thì sao, hay là không cần mạo hiểm như vậy.

- Không cần, bên kia có hai người A Trạch và Diệp Tiểu Manh rồi, không cần lo lắng tình nhân trong mộng của cậu sẽ gặp nguy hiểm.

Minh Diệu nói.

- Cảm giác của Diệp Tiểu Manh rất tốt, nếu có thứ gì đó không sạch sẽ tới gần, nàng sẽ phát hiện đầu tiên. Mà thân thủ của A Trạch cũng không tệ, có thể giải quyết được quỷ quái thông thường. Nếu quả thực A Trạch không giải quyết được, ta nghĩ nàng cũng có thể kiên trì đến khi ta đến. Dù sao thì chúng ta cũng chỉ cách có một bức tường mà thôi. Tinh thần mệt mỏi đối với người có linh năng lượng mà nói thì chính là đại địch. Vận dụng linh lực cơ bản đều phải tiêu hao tinh thần lực nhất định. Cho nên hiện tại tinh thần mệt mỏi là ta cũng sẽ yếu đi, cần phải ngủ gấp một giấc để khôi phục tinh thần một chút.

- Tốt lắm, ngài nhanh nghỉ ngơi đi, tôi sẽ coi chừng giúp ngài.

Lưu Nhân gật gật đầu.

- Chú ý động tĩnh xung quanh một chút, ta cảm giác cái thị trấn nhỏ này có chút kỳ quái.

Minh Diệu nói.

- Cậu không thấy là nơi này quá mức yên tĩnh sao!

Không biết là vì sao, từ sau khi tỉnh lại, Diệp Tiểu Manh luôn luôn có một loại cảm giác không thoải mái. Có chút ghê tởm, có chút choáng váng đầu, còn có chút buồn nôn. Nàng nghĩ những việc này là do ngồi xe thời gian dài nên có chút say xe, cũng không có quá mức để ý. Nhưng mà nằm ở trên giường, cái cảm giác không khỏe này lại chậm chạp không tiêu tán, khiến nàng cảm thấy rất buồn bực. Loại cảm giác này nàng cũng không dám nói với Minh Diệu, sợ sau khi Minh Diệu nghe được thì sẽ quở trách nàng. Nàng chỉ có thể thương lượng với A Trạch. Vương Tĩnh là bác sĩ, liền đề nghị Diệp Tiểu Manh uống thuốc say xe, hoặc

là nghỉ ngơi trong chốc lát. Sau khi Diệp Tiểu Manh uống hai viên thuốc xong liền lăn ra ngủ.

203. Chương 206: Chuyện Cũ Mười Năm Trước

Cái khách sạn ở nông thôn này cũng không lớn, không có bao nhiêu phòng. Hơn nữa dường như cả khách sạn chỉ có đám người bọn hắn ở nơi này. Sau khi nghe xong lời nói không rõ ràng của Minh Diệu, Lưu Nhân có chút khẩn trương. Hắn có chút không yên lòng đối với an toàn của Vương Tĩnh. Lo lắng không yên, hắn liền nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng của mấy người Vương Tĩnh.

- Có việc gì thế?

Ra mở cửa là Vương Tĩnh, nàng nhìn Lưu Nhân sắc mặt khẩn trương ở ngoài cửa, mở miệng hỏi.

- Không...Không có chuyện gì.

Lưu Nhân có chút xấu hổ gãi đầu.

- Tôi chính là nghĩ đến hỏi một chút, xem cô...A, không phải, là Minh Diệu muốn tôi đến hỏi xem các cô thế nào.

- Không có việc gì, không cần lo lắng.

Wang Jing mỉm cười.

- Hai cô bé kia đều đang ngủ, hắn là trên đường hơi mệt, ngủ một giấc là tốt rồi.

- Cô không ngủ sao?

Lưu Nhân hỏi.

- Ngồi xe cả một đêm, chắc là cũng không ngủ ngon được.

- Tôi vẫn tốt, kỳ thật cho tới nay, thời gian tôi ngủ được đều rất ít.

Wang Jing lộ ra một nụ cười chua xót.

- Trong lòng có chuyện, rất khó ngủ, dù cho có ngủ được thì thường xuyên sẽ giật mình tỉnh dậy.

- Vậy sao...

Lưu Nhân nghe Vương Tĩnh nói như vậy, không nghĩ ra đề tài gì để tiếp tục nữa. Dù sao thì chuyện này cũng liên quan đến vụ án giết người từ mười năm trước. Tuy rằng Lưu Nhân không muốn tin tưởng Vương Tĩnh là hung thủ giết người, nhưng mà mặc kệ là như thế nào, Vương Tĩnh cũng đều có liên quan đến chuyện này. Hai người cứ đứng ở ngoài cửa như vậy, không biết nói gì, không khí có chút xấu hổ.

- Anh có mệt không?

Wang Jing mở miệng, đánh vỡ cục diện bế tắc.

- Tôi thấy là cả đêm qua anh cũng ngủ không được ngon giấc?

- Tôi sao ? Tôi không sao.

Lưu Nhân cười cười.

- Cô cũng biết, chúng tôi là cảnh sát, thường xuyên cần phải tăng ca, một hai ngày không ngủ đối với chúng tôi mà nói thì như là ăn cơm vậy. Tôi cũng quen rồi.

- Nếu không ngủ được thì không bằng đi ra ngoài với tôi một chút đi.

Wang Jing đề nghị nói.

- Nơi này có chút buồn tẻ, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút, thay đổi tâm tình.

- Được.

Lưu Nhân liên tục gật đầu. Hoàn toàn đem cái nhiệm vụ trông coi Minh Diệu giao cho hắn để ra sau đầu.

Hai người lặng lẽ đóng cửa lại, đi xuống lầu. Bà chủ quán cũng không biết là bận rộn cái gì, đại sảnh khách sạn hoàn toàn vắng vẻ. Hai người cũng không có để ý, cứ như vậy đi ra cửa.

Thời gian vừa tới là sáng sớm. thời tiết coi như không tệ. Nhưng mà không biết từ khi nào thì chợt nổi lên một trận sương mù. Sương mù dày đặc che kín cả thị trấn nhỏ. Khiến cảnh sắc của thị trấn xa xa nhìn lại có chút không chân thực. Giống như Kinh Hoa Thủy Nguyệt vậy

- Thật không ngờ tôi lại trở về nơi này.

Vương Tĩnh mở miệng nói.

- Nơi này so với trước kia thì càng thêm yên tĩnh.

- Vậy sao?

Lưu Nhân đi ở phía sau Vương Tĩnh, nhìn cô gái nhu nhược này, cái bóng lưng mong manh kia khiến cho hắn có một loại xúc động muốn xông lên phía trước ôm chặt lấy. Mà lý trí sự kiện mười năm trước ở trong lòng lại khiến cho hắn cảm thấy mâu thuẫn.

- Kỳ thật anh luôn luôn muốn hỏi ta xem rốt cuộc mười năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Vương Tĩnh quay đầu lại, bình tĩnh nói.

- Hoặc là rốt cuộc là tôi có giết người hay không, đúng không?

- Không, tôi không tin là cô giết người.

Lưu Nhân lắc lắc đầu.

- Nếu cô không muốn nói, tôi cũng sẽ không hỏi, tôi tin tưởng cô.

- Cảm ơn anh.

Vương Tĩnh cười cười.

- Cảm ơn anh đã tin tưởng tôi. Dù cho tôi không giết người thì thế nào, dù sao thì tôi cũng coi như là tòng phạm.

- Không, không cần phải chuyện gì cũng đặt lên trên lưng mình.

Lưu Nhân nghiêm túc nói.

- Mặc kệ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô không có giết người, như vậy cô sẽ không có tội.

- Vậy phá hủy thi thể thì sao?

Vương Tĩnh cười nói.

- Đó cũng là phạm tội? Anh là cảnh sát mà lại làm như vậy thì sao xứng với chức vụ?

Ách...

Lưu Nhân không khỏi á khẩu không trả lời được.

- Ha ha, không cần để ý, kỳ thật từ lúc tôi quyết tâm đi đến cái thị trấn nhỏ này, liền quyết định nói ra hết mọi việc rồi.

Vương Tĩnh mỉm cười.

- Mặc kệ kết cục cuối cùng là thế nào, chỉ cần là trách nhiệm tôi phải gánh vác, tôi nhất định sẽ gánh vác. Cứ như vậy thì lòng tôi mới dễ chịu hơn một chút. Anh biết không? Mười năm nay, mỗi ngày tôi đều ngủ không yên. Tôi là một bác sĩ ngoại khoa, lại không thể dựa vào thuốc để giúp bản thân dễ ngủ hơn. Đây là một loại tra tấn, cũng là trừng phạt.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có thể nói cho tôi nghe một chút được không?

Lưu Nhân nghĩ một lát, mở miệng nói.

- Tôi là một người cảnh sát, nhưng tôi cũng là bạn của cô, có một số việc tôi có thể giúp cô.

- Sự tình rất đơn giản.

Vương Tĩnh chậm rãi nói.

- Chính là chuyện ba nữ sinh mới vào đời, đồng thời yêu một người đàn ông.

Lưu Nhân không nói gì, hẳn biết, hiện tại việc tốt nhất hẳn có thể làm là một người nghe mà không phải là bình luận viên.

- Là một chuyện rất đáng xấu hổ.

Vương Tĩnh nhìn cảnh sắc trong sương mù phía xa, tiếp tục nói.

- Hồi tưởng lại, khi đó tôi vẫn còn là một nữ sinh đơn thuần. Một người thanh niên nông thôn, bộ dáng không tính là đẹp trai cũng không có tiền, lại có thể khiến cho ba cô sinh viên ở thành phố đồng thời để ý tới. Thật là một chuyện không thể ngờ được. Hoặc là nói cũng không tính là ưa thích, nhiều lắm chỉ có thể coi là có chút hảo cảm mà thôi. Mà hảo cảm lại bị tâm lý ganh đua so sánh ở giữa ba người phóng đại. Người khác thích, nhất định là tốt. Bao nhiêu là suy nghĩ ngây thơ.

- Loại nội dung này ở trên truyền hình đã suy diễn thành bao nhiêu phiên bản. Nếu ba nữ sinh đó lục đục với nhau, khắc khẩu không ngớt. Như vậy đây là phim luân lý. Nếu ba nữ sinh thay nhau nói lời yêu với người thanh niên này, cuối cùng lại chia tay. Đây chính là phim thanh xuân thần tượng. Nếu ba nữ sinh đều hòa thuận với nhau, không oán không hờn đồng thời làm bạn gái người thanh niên này, như vậy đây chính là loại phim . Chỉ tiếc chuyện giữa ba chúng tôi lại nằm ngoài ba khả năng này. Nội dung của chúng tôi đã biến thành phim kinh dị.

- Nữ sinh được người thanh niên kia xem trọng, nhận lấy sự ghét bỏ từ hai người bạn của nàng. Nàng bị hai người kia sắp đặt, làm nhục nàng, uy hiếp nàng, cuối cùng là có thể giết nàng.

- Lúc nàng chết, tôi cũng không có ở đó. Nhưng mà đợi đến lúc tôi trở lại thì phát hiện ra cô bé kia đã nằm ở trên mặt đất, không còn thở nữa. Mà người bạn kia của cô gái thì đứng ở một bên lạnh lùng nhìn tôi.

- Lúc ấy tôi rất sợ hãi, phản ứng đầu tiên chính là báo công an. Mà người bạn kia của tôi lại đi tới, nói với tôi rằng nếu tôi báo công an, như vậy toàn bộ tiền đồ của tôi đều sẽ mất hết. Nhà của tôi rất nghèo, tôi có thể vào học ở trong viện y học hoàn toàn là nhờ vào quan hệ của nhà người bạn kia. Hơn nữa ngay cả tiền học phí cũng là nhà của nàng giúp tôi một phần lớn. Kinh sợ, hơn nữa là uy hiếp khi đó đầu óc của tôi chỉ còn một mảnh trống rỗng. Chỉ biết máy móc nghe theo sự chỉ huy từ người bạn kia của tôi. Nàng nói muốn giấu giếm chuyện này đi không cho cảnh sát biết. Muốn ta trợ giúp, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lời của nàng. Nàng bảo tôi làm thế nào, tôi liền làm như vậy.

204. Chương 207: Đường Ra Bị Chặn Đứng. (2)

Đột nhiên một tiếng vang nặng nề truyền đến dọa hai người nhảy dựng lên. Nghe thanh âm, hẳn là còn cách rất xa, lúc này Lưu Nhân mới nhớ tới lời dặn của Minh Diệu, vội vàng kéo Vương Tĩnh trở về.

Vẫn là cái khách sạn nông thôn yên lặng như cũ, dường như hết thảy đều bình thường như vậy, chưa từng có sự tình gì phát sinh qua. Giống như sau khi tiếng động nặng nề kia vang lên thì thị trấn nhỏ lại trở về trong trạng thái ngủ say. xem tại

- Dường như là không có chuyện gì xảy ra.

Lưu Nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt của anh dường như là rất căng thẳng, có chuyện gì sao?

Vương Tĩnh hỏi.

- Không có việc gì, Minh Diệu tiên sinh đã nói là tôi coi chừng cho hẩn ngủ, nhưng mà nói chuyện phiếm với cô nên đã quên mất chuyện này.

Lưu Nhân xấu hổ cười.

- Nhưng mà xem ra là không có chuyện gì, có thể là tinh thần của tôi quá mức căng thẳng.

- Nếu đây là do Minh Diệu tiên sinh dặn, tôi nghĩ là chúng ta không nên khinh thường thì tốt hơn.

Vương Tĩnh nghĩ nghĩ, nói.

- Chúng ta vẫn nhanh chóng trở về phòng một chút thì tốt hơn. Cứ nghe theo lời nói của Minh Diệu tiên sinh hẩn là không có sai.

Lưu Nhân gật gật đầu, nhìn như là lơ đãng kéo cánh tay của Vương Tĩnh đi vào khách sạn. Vương Tĩnh đỏ mặt, nhưng mà không có giãy dụa, mặc cho Lưu Nhân kéo tay nàng như vậy.

- Tốt rồi.

Tuy rằng trong lòng bàn tay của Lưu Nhân có chút đổ mồ hôi, nhưng mà trong lòng ngầm thích.

- Xem ra bọn hẩn nói rất đúng, nhất định phải da mặt dày mới có thể tán gái được.

Lưu Nhân đang âm thầm đắc ý ở trong lòng, Vương Tĩnh đột nhiên dừng bước kéo hẩn lại.

- Sao vậy...

Không đợi Lưu Nhân mở miệng, Vương Tĩnh liền làm ra một cái động tác chó có lên tiếng.

- Đây, anh có nghe thấy thanh âm gì không?

Lưu Nhân vểnh tai lên cẩn thận nghe qua, dường như là có thanh âm nức nở trầm thấp. Giống như là tiếng kêu cứu của một người bị bịt miệng phát ra vậy. Hẩn nhíu mày, thanh âm này là từ trong nhà bếp khách sạn vọng đến.

Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì? Trực giác của cảnh sát nói cho Lưu Nhân biết sự tình có chút không đúng. Hẩn bảo Vương Tĩnh đứng nguyên tại chỗ, không được phát ra tiếng động gì, hẩn đi vào trong nhà bếp nhìn xem.

Nhẹ nhàng nép vào trong góc, Lưu Nhân chìa nửa cái đầu nhìn vào trong nhà bếp. Là một hình ảnh cực kỳ ghê tởm.

Bà chủ dễ thương ban đầu, không biết là đã trở nên điên loạn từ bao giờ. Nàng ngồi ở dưới đất, trước mặt là một túi thịt băm, nàng không ngừng bốc nắm thịt băm kia cho vào miệng. Thanh âm kỳ quái kia cũng là bởi vì vừa nhai đồ ăn ở trong miệng vừa không ngừng than thở. Lưu Nhân cẩn thận nghe ngóng, cô gái kia dường như đang không ngừng nói hai chữ “Thật đói”.

Đói? Lưu Nhân cau mày, nhìn nữ nhân kia điên cuồng bốc thịt băm bỏ vào trong miệng. Rốt cuộc là bao nhiêu ngày tháng không có ăn cơm mà người ta có thể đói đến mức này? Nhìn cái túi nhựa đựng thịt băm ở dưới mặt đất, Lưu Nhân cảm thấy một trận buồn nôn. Thứ này cũng có thể ăn sao? Không nói đến chuyện nắm thịt băm kia vẫn còn sống, mà chỉ nói đến màu sắc thôi. Bởi vì đã để trong thời gian quá lâu mà nó đã bị biến chất. Thịt băm vốn dĩ là màu đỏ thì giờ đây đã chuyển sang màu đen, nhìn thấy đã khiến cho người ta ghê tởm một trận, càng không nói đến ăn vào miệng rồi nuốt xuống. Nhưng mà cái thứ ghê tởm này, dường như cô gái kia ăn đến rất thú vị.

Trên cánh tay của cô gái kia có mấy đạo vết thương khiến cho Lưu Nhân chú ý. Không biết là vì cái gì, thỉnh thoảng cô gái này sẽ dùng sức gãi gãi cánh tay của mình. Nhưng mà khí lực lại rất lớn, gãi cho cánh tay kia cũng đều chảy ra máu. Vậy mà cô gái kia lại hồn nhiên không phát giác. Miệng vết thương bị rách chảy ra máu, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà ở trên cánh tay tái nhợt lại rất thu hút sự chú ý.

- Cô gái này làm sao vậy?

Lưu Nhân nghĩ mãi mà không rõ, lúc mới đến nhìn qua còn rất bình thường. Nhưng mà bây giờ làm sao lại biến thành bộ dạng này? Lưu Nhân nghĩ nghĩ, quyết định đến hỏi người đàn bà kia một chút, rốt cuộc là bị làm sao, có cần giúp đỡ hay không.

Ngay tại lúc Lưu Nhân vừa định muốn lên tiếng đi vào trong phòng bếp, một cánh tay từ phía sau bắt được hắn, dùng sức bịt miệng của hắn, kéo hắn ra sau cánh cửa. Người đàn bà đang ngồi ở dưới đất dường như nghe được cái thanh âm gì, quay về phía cửa phòng bếp nhìn lại, nhưng mà không có nhìn thấy người nào. Liên không thèm để ý, tiếp tục ngồi xuống. Lại cho đám thịt băm kia vào trong miệng mà nuốt xuống.

Hư.

Lưu Nhân hoảng sợ quay đầu lại, phát hiện người bắt lấy mình là Minh Diệu, lúc này trái tim mới được thả lỏng. Minh Diệu ý bảo Lưu Nhân không được lên tiếng, lặng lẽ đi cùng hắn. Tuy rằng Lưu Nhân không biết là có chuyện gì, nhưng vẫn lặng lẽ đi theo Minh Diệu lên trên lầu.

Tới phòng ba cô gái đang ở, Minh Diệu đánh thức A Trạch đang ngủ trên giường dậy. Mà Diệp Tiểu Manh thì vừa mới uống thuốc say xe nên gọi nửa ngày cũng không tỉnh. Minh Diệu đành buông tha việc đánh thức nàng. Trong tình trạng này, dù cho có đánh thức Diệp Tiểu Manh dậy thì đầu óc của nàng cũng sẽ trở nên nặng trĩu, còn không bằng để cho nàng tiếp tục ngủ.

- Minh Diệu tiên sinh, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Lưu Nhân mở miệng hỏi.

- Vì sao mà người đàn bà kia...

- Cái gì cũng không nên hỏi, trước tiên cứ nghe ta nói đã.

Minh Diệu cắt đứt câu hỏi của Lưu Nhân.

- Kế hoạch thay đổi, lập tức thu dọn toàn bộ đồ đạc. Lưu Nhân cậu đi chuẩn bị ô tô. Hai người A Trạch và Vương Tĩnh bê đồ đạc của chúng ta. Ta công Diệp Tiểu Manh. Chúng ta nhẹ nhàng xuống lầu, không được kinh động người đàn bà kia. Mau, động tác nhất định phải nhanh.

Tuy rằng không biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn biểu tình căng thẳng của Minh Diệu, nhất định là đã xảy ra chuyện gì. Mấy người gật gật đầu, dựa theo chỉ thị của Minh Diệu, lặng lẽ đi xuống lầu. Sau khi mọi người tụ họp đông đủ, Lưu Nhân liền khởi động ô tô, nhanh chóng rời khỏi cái khách sạn kia.

- Bây giờ đi đâu?

Lưu Nhân nhìn Minh Diệu ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế nói.

- Hướng bên kia đi, quay về cái cầu mà chúng ta đã tiến vào trong thị trấn nhỏ này đã rồi nói sau, hy vọng bây giờ còn chưa tính là muộn.

Minh Diệu cau mày nói.

Lưu Nhân gật gật đầu, đánh tay lái hướng về con đường ra khỏi thị trấn nhỏ.

Bởi vì có sương mù, tầm nhìn không phải là quá tốt. Lưu Nhân không dám đi quá nhanh, sợ sẽ không phanh kịp mà đụng phải người đi đường. Nhưng mà sau khi đi được một đoạn đường mới phát hiện lo lắng của mình hoàn toàn là dư thừa. Bởi vì trên con đường này, một người đi đường cũng đều không có. Cả con đường trống rỗng chỉ có chiếc Mercedes-Benz của bọn họ. Giống như là toàn bộ mọi người trong thị trấn đều đã về nhà ngủ rồi vậy.

- Dừng xe.

Minh Diệu hô lớn một tiếng, Lưu Nhân bị dọa cho hoảng sợ, mạnh mẽ giảm phanh.

- Làm sao vậy? Không phải là muốn rời khỏi sao?

Lưu Nhân cau mày hỏi.

205. Chương 208: Diệp Tiểu Manh Mê Man

- Không còn kịp nữa rồi, xem ra cái thanh âm vừa rồi kia cũng là bởi vì bọn hán đánh sập cây cầu mà vang lên.

Minh Diệp thở dài một hơi.

Dọc theo tầm mắt của Minh Diệp nhìn lại, tuy rằng sương mù rất lớn nhưng mà có thể miễn cưỡng thấy rõ một ít. Cây cầu đá bắc ngang qua dòng sông dùng để nối liền hai bên đã bị đánh sập, ngẫu nhiên còn có vài tảng đá vụn rơi xuống lòng sông. Rất rõ ràng, con đường này đã không thể đi được nữa. Mà Lưu Nhân lờ mờ nhìn lại, trên cầu dường như còn có mấy người đi tới đi lui, giống như là canh gác ở trên cầu vậy. Ở trên tay còn cầm một ít đồ vật, hình như là vũ khí.

- Rốt cuộc là sao lại thế này?

A Trạch mở miệng.

- Cái cầu này làm sao lại gãy, đến hỏi mấy người kia là được rồi.

- Không cần.

Minh Diệp ngăn cản A Trạch.

- Rất rõ ràng, mấy người kia gác ở trên cầu là phòng ngừa có người tiếp tục tiến vào thị trấn hoặc là chạy ra ngoài. Xem ra chúng ta đã đến chậm một bước rồi.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

- Từ khi bắt đầu tiến vào trong thị trấn nhỏ, ta cũng đã bắt đầu cảm giác có chút khác lạ, nhưng mà lạ ở chỗ nào thì lại không nói rõ được.

Minh Diệp xoa nhẹ huyệt thái dương, bởi vì thiếu ngủ nên hán có chút đau đầu.

- Vừa rồi ta mới ngủ không được bao lâu, đột nhiên bị một tiếng vang đánh thức, liền nhớ ra vấn đề mà mình không nói rõ được.

Minh Diệp ngẩng đầu nhìn A Trạch.

- Cô không thấy cái thị trấn nhỏ này thật sự là quá yên tĩnh sao?

- Im lặng cũng có vấn đề sao?

Lưu Nhân khó hiểu hỏi.

- Dích xác.

A Trạch nghĩ một lát, gật gật đầu.

- Dích xác là rất yên lặng, yên lặng đến mức làm cho người ta thực không thoải mái. Tuy rằng thời gian lần trước tôi đến cái thị trấn nhỏ này cũng rất im lặng. Nhưng mà không có giống như vậy giờ, một mảnh tĩnh mịch, dường như là cả cái thị trấn này... Là một thị trấn chết.

- Hiện tại hồi tưởng lại, thời điểm chúng ta tiến vào thị trấn nhỏ này, gặp mấy người đàn ông kia. Ánh mắt họ nhìn chúng ta giống như là đang nhìn con mồi rơi vào bẫy vậy.

Minh Diệp tiếp tục nói.

- Cái thị trấn nhỏ này có vấn đề, có vấn đề rất lớn. Từ khi tiến vào đến bây giờ, mọi người đã gặp được bất kỳ một động vật sống nào chưa? Ngoài trừ con người ra thì có thấy một con vật sống nào không?

- Ngài nói như thế, tôi cũng cảm thấy thật đúng là...

Lưu Nhân nghĩ nghĩ.

- Nơi này đích thật là im lặng rất không bình thường, ngay cả tiếng chim kêu cũng đều không có.
- Hơn nữa cậu cũng đã thấy được người đàn bà ở trong bếp đấy. Tuy rằng nhìn thì không đoán ra được cái gì, nhưng mà tuyệt đối không giống như hành động của con người, mà càng giống như là bị quỷ ám vậy.

Minh Diệu tiếp tục nói.

- Ta cảm thấy được sự tình nhất định có chỗ nào không đúng lắm. Mà thành viên trong chuyến đi này của chúng ta rất phức tạp. Có thể nói trừ ta ra, chỉ có A Trạch là có đủ năng lực để miễn cưỡng tự bảo vệ mình. Mà Lưu Nhân và Vương Tĩnh còn cả Tiểu Manh nữa, nếu quả thật bị cuốn vào trong sự kiện linh dị chưa biết rõ này, chỉ sợ sẽ rất nguy hiểm. Cho nên ta nghĩ trước tiên cứ đưa mọi người ra khỏi thị trấn nhỏ này đã, rồi sau đó trở về nhìn xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà hiện tại xem ra, bọn họ cũng không cho chúng ta cơ hội để đi ra ngoài rồi.

- Cái thị trấn nhỏ này còn có đường ra nào khác hay không?

Lưu Nhân nhìn hai cô gái ở phía sau hỏi.

- Không biết.

A Trạch lắc lắc đầu.

- Lần trước tôi đến đây đều là đi theo con đường này, không có đi theo đường nào khác.

- Không có.

Vương Tĩnh khẳng định nói.

- Cái thị trấn nhỏ này bốn phía đều bị nước bao quanh, chỉ có một cái cầu nhỏ này để đi qua, không có đường ra nào khác.

- Vậy thì làm sao bây giờ?

Lưu Nhân sờ sờ bên hông, cảm giác lạnh như băng khi sờ vào khẩu súng lục khiến hắn hơi an tâm một chút.

- Hay là chúng ta cứ xông lên?

- Vô dụng.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Còn không biết rốt cuộc sao lại thế này, cậu có thể hướng tới những người dân vô tội mà nổ súng sao? Nói tiến, coi như chúng ta có thể giải quyết được mấy người gác ở trên cầu kia, thì cũng vẫn không qua sông được.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Lưu Nhân có chút bất đắc dĩ.

- Đánh không thể đánh lại, ra lại không ra được?

- Trở về, tìm một chỗ kín đáo trốn đi trước.

Minh Diệu nghĩ một lát, nói.

- Thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện ra chúng ta cứ tìm một nơi đặt chân trước đã!

Giấu chiếc xe ở trong bụi cây, sau khi xác nhận là sẽ không bị người nào phát hiện, Lưu Nhân đi vào cái khách sạn nhỏ này. Sau khi đi qua cái cầu đá nhỏ, liền đi tới cửa khách sạn này. Nơi này vốn là cái khách sạn bị Quỷ Linh chiếm cứ. Cũng là mục đích đến đây ban đầu của đám người Minh Diệu. Nhưng mà bây giờ nơi này lại trở thành chỗ tránh nạn lâm thời.

Tới nơi này là đề nghị của A Trạch. A Trạch nhớ rõ khi rời đi lần trước, ngoại trừ Mị ở nơi này thì không còn bất kỳ kẻ nào ở đây. Ngay cả bà chủ quán cũng bởi vì sợ hãi dính vào cái gì đó không sạch sẽ mà chạy đến nhà của người thân ở. Dưới tình trạng đó, nơi này có lẽ là sẽ không có ai ở đây. Đối với đoàn người còn chưa hiểu rõ toàn bộ tình huống trong thị trấn, nơi này ngược lại là chỗ an toàn nhất.

Cái khách sạn nhỏ giống như là bị vứt bỏ sau chiến tranh vậy. Bộ dáng cầu nhỏ nước chảy ban đầu đã sớm mất đi bộ dáng nguyên bản của nó. Đẩy cánh cửa khách sạn ra, một cỗ hơi thở mang theo mùi hôi và máu tươi đập vào mặt. Trên mặt đất và trên vách tường của khách sạn nơi nơi đều có vết máu, nhưng mà đã sớm khô cạn. Bày biện ra một mảnh màu đen làm cho người ta nhìn thấy rất không thoải mái. Nhưng kỳ quái là mặt đất ở nơi này rất sạch, không có thứ gì để nói rõ vết máu là từ đâu ra.

- Thật không ngờ, cuối cùng vẫn là phải quay về chỗ này.

Vương Tĩnh nhẹ nhàng vuốt ve cái giường gỗ mà mình đã ngủ ở đó mười năm trước, tràn đầy cảm khái.

- Hết thấy đều bắt đầu từ nơi này, như vậy thì cũng kết thúc ở nơi này đi.

- Thật ngại quá, đã cắt đứt cảm khái của cô.

Minh Diệu từ bên ngoài đi tới.

- Xem ra dưới tình huống hiện tại, chúng ta vẫn không thể giải quyết được chuyện của cô. Trong mắt của ta, chuyện ở nơi này so với chuyện của cô thì còn phức tạp hơn nhiều.

- Xe đã giấu tốt rồi, sẽ không bị phát hiện ra.

Lưu Nhân đi tới nói.

- Vậy là tốt rồi.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Làm con mồi phải có phong cách của con mồi. Cái loại nghênh ngang tiêu sái đi trên đường, lục tung xung quanh lên, không có việc gì liền đánh phủ đầu người ta không phải là phong cách của chúng ta.

- Ngài không sao chứ.

Lưu Nhân chứng kiến sắc mặt của Minh Diệu có chút tái nhợt, ân cần hỏi thăm.

- Không có việc gì, chỉ là có chút đau đầu, bệnh cũ thôi.

Minh Diệu xoa nhẹ huyệt thái dương nói.

- Ngủ không đủ giấc khiến cho linh lực mất cân đối. Vốn nghĩ rằng đã tốt hơn, nhưng thật không ngờ lại có thể tái phát. Có lẽ là do gần đây dùng mắt quá độ.

- Chú cảm thấy là có chuyện gì xảy ra?

A Trạch luôn cúi đầu không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, đột nhiên mở miệng nói.

- Dường như là cả thị trấn đều trở nên không bình thường. Vừa rồi trên đường chúng ta trở về, tôi thấy không ít người dân đã trở nên điên rồi. Chỉ biết không ngừng ăn mọi thứ, cái này tuyệt đối không thể là bệnh truyền nhiễm gì cả.

- Bây giờ còn không biết.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Dựa theo quy luật hành động của họ, giống như là bị quỷ đói ám vậy, nhưng cái này lại không hợp với lẽ thường. Quỷ đói là do oán khí sinh ra khi chết đói mà hình thành. Nhưng mà trong xã hội bây giờ, có thể biến thành quỷ đói không nhiều. Làm sao có thể đột nhiên đều chạy đến, còn đồng thời tụ tập trong một cái thôn nhỏ được. Hơn nữa, nếu quả thực là bị quỷ đói ám, không có khả năng Tiểu Manh không cảm giác được. Hơn nữa thứ quỷ đói này, đều không có suy nghĩ, chấp niệm duy nhất của nó chính là ăn. Nhưng mà mấy tên canh giữ ở đầu cầu kia, rất rõ ràng là có năng lực suy nghĩ của mình, không phải là bị quỷ đói ám.

- Như vậy còn có thứ gì ngoài nó ra nữa không?

A Trạch hỏi.

- Yêu? Quái vật?

- Hiện tại còn không biết, tự liệu không đủ, không thể phán đoán.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Xem ra chuyện tình Quỳ Linh cần phải gác lại. Tốt nhất là chúng ta cứ điều tra cho rõ ràng chuyện này đã, chuyện kia để sau. Việc này quá lớn, tốt nhất vẫn là thỉnh cầu phân bộ của hiệp hội giúp đỡ chúng ta thì hơn.

- Vừa rồi tôi đã thử qua, cả thị trấn đều không có tín hiệu, điện thoại đã không dùng được.

Lưu Nhân bắt đầu dĩ ném điện thoại qua một bên.

- Kỳ quái, tôi nhớ là lần trước chúng tôi tới cái thị trấn nhỏ này, rõ ràng vẫn có tín hiệu mà.

- Có thể là liên quan đến sương mù.

Minh Diệu nói.

- Ban ngày mà có sương mù lớn như vậy đã là không bình thường. Có thể là trong sương mù có thứ gì đó đã che chắn tín hiệu điện thoại.

- Chúng ta ở chỗ này chờ sao?

Lưu Nhân hỏi.

- Hai người chúng ta đi ra ngoài thám tính tin tức một chút. Nếu muốn chạy đi, đầu tiên là phải biết được thứ vậy khốn chúng ta rốt cuộc là vật gì.

Minh Diệu nói.

- Mang theo súng, có thể sẽ dùng đến.

- Tôi cũng đi.

Vương Tinh đứng lên.

- Mặc dù đã rất lâu rồi, nhưng mà tôi cũng xem như là quen thuộc cái thị trấn này, tôi có thể dẫn đường giúp hai người.

- Hay là để tôi đi.

A Trạch đứng lên.

- Cô chẳng qua chỉ là một người thường mà thôi, nếu mà ngộ nhỡ có sự tình gì thì chỉ làm gánh nặng.

- Không, Vương Tinh đi theo chúng ta là được rồi.

Minh Diệu nghĩ nghĩ, mở miệng nói.

- Tiểu Manh còn đang mê man. Cô lưu lại chăm sóc cho nàng, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì cô còn có lực lượng để tự bảo vệ. Lúc ta đi sẽ bày ra kết giới ở bốn phía khách sạn, nhưng mà loại kết giới này có tác dụng với thứ này không thì ta cũng không biết, cho nên ta muốn cô phải cẩn thận đó.

A Trạch gật gật đầu, nhìn Diệp Tiểu Manh đang chìm trong giấc mộng, kỳ quái hỏi.

- Rốt cuộc là cô cho Tiểu Manh uống loại thuốc say xe gì vậy. Làm sao có thể ngủ đến mức này, gọi thế nào cũng không tỉnh lại ?

- Chỉ là thuốc say xe bình thường thôi, tôi cũng không biết tại sao lại có thể như vậy.

Vương Tinh cũng không giải thích được.

- Theo lý mà nói, không có khả năng xuất hiện tình huống này, nhiều lắm chỉ à cảm thấy hơi buồn ngủ một chút thôi, không thể xuất hiện tình huống mê man không tỉnh được.

- Không liên quan đến thuốc say xe.

Minh Diệu nói.

- Hẳn là có liên quan đến sương mù kia. Bên trong sương mù dường như có thứ gì đó kỳ quái, mới có thể khiến cho Tiểu Manh luôn luôn mê man.

- A, như vậy chúng ta phải làm sao, sẽ không có chuyện gì chứ?

Lưu Nhân kỳ quái hỏi.

Minh Diệu nhìn Diệp Tiểu Manh còn đang chìm trong giấc mộng, không trả lời, chỉ thản nhiên nói một câu.

- Chúng ta đi.

Ba người Minh Diệu đều rời đi, A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh đang nằm mê man trên giường. Lời nói của Minh Diệu A Trạch hiểu được. Diệp Tiểu Manh không có giống như mấy người bọn họ. Tuy rằng sự việc kia đã trải qua vài tháng thời, nhưng mà cảnh tượng hôm đó vẫn còn in sâu trong ký ức của A Trạch. Một con quái vật màu trắng bạc, không phải là ảo giác. Tiểu Manh không giống như người bình thường. Bất ngờ có sương mù, dường như chỉ có tác dụng với Tiểu Manh. Đối với bọn họ đều không có ảnh hưởng gì. Hơn nữa từ sau khi bọn họ tiến vào trong thị trấn nhỏ này sương mù mới tràn ngập. Là trùng hợp sao? Hay là...

Trong giây lát, A Trạch giật mình một cái. Đây là một loài phản ứng cảnh giác bản năng. Dường như là ở chỗ kín đáo nào đó có một đôi mắt đang chăm chú quan sát nàng. Là cái gì? Núp ở chỗ nào? Tuy rằng ở bên ngoài A Trạch không có phản ứng, nhưng mà đã sớm tập trung tinh thần đến cực điểm.

Đông.

Đột nhiên có một thanh âm phát ra hấp dẫn ánh mắt của A Trạch. Nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện ra một cái ba lô ở trong góc vì không được để chắc chắn nên đã đổ xuống đất. Ngay tại lúc A Trạch tập trung chú ý ở cái ba lô kia, một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng mò tới cổ A Trạch. Chỉ nhẹ nhàng chạm một cái, A Trạch liền mất đi tri giác.

- Để cho ta nhìn kỹ xem.

Trên mặt đất có một cái bóng đen, một cái bóng đen có hình dạng con người chậm rãi tách từ cái bóng đen kia ra. Mị ghé lên trên giường, nhìn mặt Diệp Tiểu manh đang ngủ ở trên giường. Hình như tâm tình của nàng rất tốt.

- Là em gái của ta sao? Nói tiếp, đây cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Tuy rằng bọn họ đã nói bộ dạng của hai người chúng ta rất giống nhau, nhưng mà ta lại không ngờ hai người chúng ta lại giống nhau đến vậy.

Mị chìa một ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt non nớt đang ngủ của Diệp Tiểu Manh.

- Nhưng mà thực đáng tiếc, thể chất nửa người nửa yêu, khiến cho trẻ như vậy mà em còn chưa bắt đầu dậy thì. Vẫn là bộ dáng tiểu loli tinh khiết như cũ. Cái bộ dạng này của em nếu bị tên đàn ông thiên tướng biến thái kia thấy được, chỉ sợ sẽ mang em đi nhìn cá vàng ngay tại chỗ.

- Thật sự là không khéo đâu, cố tình ở phía sau chạy đến nơi này. Chẳng lẽ em không biết trẻ con tùy tiện đến một chỗ không quen để chơi là một chuyện rất nguy hiểm sao? Hơn nữa còn để cho con gà mờ không biết tự lượng sức mình nhưng lại ưa thích gây chuyện này bảo vệ em. Xem ra cái ông chú em thích kia làm việc thật đúng là lỗ mãng.

Mị đứng dậy, nhìn cái trần nhỏ đang bị sương mù bao phủ ngoài cửa sổ, nghiêm túc nói.

- Bất kể nói như thế nào, em cũng là em gái của ta. Tuy rằng ta rất ghét mẹ của em đã cướp đi cha của chúng ta, nhưng mà dù sao thì hai người chúng ta cũng chảy chung một nửa dòng máu. Tuy rằng ta cũng không thể hoạt động ở trong sương mù quá lâu, nhưng mà lúc em ở trong mộng đẹp thì vẫn có thể bảo hộ cho em một chút.

206. Chương 209: Người Đàn Ông Đánh Không Chết

Mị ngồi ở đầu giường, cúi đầu, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên trán của Diệp Tiểu Manh,

- Tiểu tử đáng yêu kia, nhớ rõ em thiếu nợ ta một lần.

Trong lúc ngủ mơ, Diệp Tiểu Manh theo bản năng thay đổi một cái tư thế càng thêm thoải mái ôm lấy chân của Mị. Đường như là cái tư thế này sẽ khiến cho nàng cũng có cảm giác an toàn.

- Là con đường này sao?

Minh Diệu quay đầu lại nhìn Vương Tĩnh.

- Đúng vậy, đi qua hai cái ngã rẽ nữa chính là trung tâm của thị trấn. Ở nơi đó nhất định có bản đồ của cả thị trấn.

Vương Tĩnh thở hổn hển nói.

- Hơn nữa A Trạch có nơi qua ở nơi đó còn có một cái cột tín hiệu truyền hình, có lẽ ở nơi này có thể dùng được điện thoại.

Trên đường ở trong thị trấn nhỏ, tuy rằng không có nhiều người đi đường lắm, nhưng nhìn kỹ lại đều có vẻ mặt ngây dại, vừa nhìn đã biết là không bình thường. Ba người Minh Diệu không dám trực tiếp nghênh ngang đi trên đường, chỉ có thể tìm những đường nhỏ, tránh né người dân đi trên đường.

- Không có đường khác sao?

Từ xa nhìn lại, có bốn người đàn ông đứng ở chỗ ngã rẽ, trong tay cầm xẻng, xiên cỏ, vài thứ đồ dùng linh tinh khác. Nhìn qua thì ý thức rất thanh tỉnh. Rất rõ ràng là cùng một loại hình với mấy người nông dân ở trên cầu kia.

- Từ phía sau cũng có thể vòng qua, thời gian trước tôi ở đó thì chỗ đó đã xây nhà rồi, con đường ở chỗ đó đã bị chặn lại.

Vương Tĩnh nói.

- Minh Diệu nhíu mày. Rất rõ ràng là bốn người đàn ông kia canh giữ cái ngã rẽ ấy. Nếu những người dân ánh mắt dại ra đi về cái hướng kia. Bốn người đàn ông kia sẽ sử dụng công cụ trong tay đuổi những người nông dân kia trở về, thủ đoạn tương đối thô bạo. Trực tiếp dùng công cụ trong tay hướng về phía người và đầu của những người nông dân kia. Đánh cho những người nông dân kia ngã lên trên mặt đất. Mà những người dân bị đánh kia không nói chuyện, cũng không đánh lại. Chỉ đứng lên, hướng về phương hướng ngược lại tập tễnh rời đi.

- Từ phía sau vòng qua.

Minh Diệu quay đầu lại nói.

- Chẳng qua chỉ là trèo qua tường và xuyên qua mấy gian phòng kia thôi. Còn hơn là nghênh ngang chạy đến chỗ mấy người kia. Rất rõ ràng ai đến gần mấy người kia đều sẽ ăn đòn.

- Đưa tay cho tôi.

Lưu Nhân đưa tay kéo Vương Tĩnh lên trên bờ tường. Nơi này chính là một cái sân được xây kín. Nếu muốn không làm kinh động bốn người đàn ông đang đứng ở ngã rẽ kia để tiến vào trung tâm thị trấn thì phải đi bằng con đường này. Thế nhưng mà con đường ban đầu lại mọc lên một tòa nhà, xung quanh có tường cao bao vây. Minh Diệu quyết định trèo tường chui vào bên trong ngôi nhà này. Đi đến chỗ trung tâm thị trấn để xem có phương pháp nào có thể liên lạc với bên ngoài hay không.

Vận khí không tệ, tòa nhà hai tầng này không có ai ở. Minh Diệu để cho Lưu Nhân và Vương Tĩnh ở lại chỗ này, tự mình đi vào trung tâm thị trấn nhìn xem. Từ nơi này đến chỗ trung tâm thị trấn chỉ là một đường thẳng, cho nên cũng không cần Vương Tĩnh phải tiếp tục dẫn đường, mà Lưu Nhân thì ở lại bảo vệ Vương Tĩnh.

Căn phòng hỗn loạn, xung quanh đều có thể thấy được vết máu, nơi này cũng không sai biệt lắm so với cái khách sạn bọn họ đang ở. Đây là một mảnh hồ độn.

- Nơi này, rốt cuộc đã phát sinh qua cái gì...

Lưu Nhân ngồi xổm người xuống, cẩn thận xem xét vết máu trên mặt đất. Vết máu ở nơi này mới hơn nhiều so với ở trong khách sạn, dường như là không bao lâu trước kia mới lưu lại.

- Dường như là mọi người ở trong thị trấn đều không bình thường.

Vương Tinh đứng ở một bên nói.

- Có lẽ chúng ta là mấy người bình thường duy nhất ở đây.

- Đánh sập cây cầu duy nhất dùng để ra vào, che chắn tín hiệu điện thoại di động, cắt đứt đường dây điện thoại, cả thị trấn nhỏ đã bị cô lập rồi.

Lưu Nhân gật gật đầu.

- Ánh mắt của người dân du dương trên đường đều đại ra, mà nhìn những người thanh tỉnh hơn thì lại rất hung dữ, có người đến gần là công kích. Dường như tất cả người dân trong thôn đều đã điên rồi.

Vương Tinh rụt rụt thân mình. Không biết là bởi vì cái trấn nhỏ quỷ dị này, hay là bởi vì có sương mù nên nhiệt độ xuống thấp. Nàng cảm thấy có chút lạnh. Lưu Nhân cởi áo khoác xuống, choàng lên trên người Vương Tinh.

- Có lẽ đây chính là sự trừng phạt của ông trời đối với tôi.

Vương Tinh tự giễu cười cười.

- Là tôi liên lụy đến các anh.

- Hừ, có tiếng động.

Lưu Nhân ý bảo Vương Tinh im lặng. Hắn lặng lẽ vươn nửa cái đầu ra, theo cửa sổ nhìn lại. Một người đàn ông dìu một người đàn bà hướng về phía căn nhà nhỏ này đi tới. Người đàn bà kia dường như đã mất đi ý thức, thân thể mềm oặt dựa ở trên vai người đàn ông kia.

- Có người đến đây, trốn đi.

Lưu Nhân kéo Vương Tinh đi.

- Tuy rằng không biết bọn họ đến để làm gì, nhưng mà nhìn qua cũng không giống như là đến mời chúng ta ăn điểm tâm.

- Nơi này.

Vương Tinh chỉ vào cái tủ quần áo đặt ở góc tường.

- Cái tủ quần áo này rất lớn, hai người chúng ta hẳn là có thể trốn trong đó.

Lưu Nhân gật gật đầu, lôi Vương Tinh trốn vào trong tủ quần áo, đóng cánh cửa tủ quần áo lại. Trong tủ quần áo là một mảnh tối đen. Hai người ngừng thở, tiếng bước chân kia càng ngày càng tới gần, người đàn ông dìu người đàn bà kia tiến vào trong nhà.

Khẽ hé cánh cửa tủ quần áo ra một chút, Lưu Nhân theo khe cửa hướng ra ngoài nhìn lại. Người đàn ông thô bạo ném người đàn bà đã mất đi ý thức kia xuống đất. Dựa theo cách ăn mặc của người đàn bà kia, rất rõ ràng nàng không phải là người ở trong thị trấn này.

- Chẳng lẽ người đàn bà này cũng giống như chúng ta, từ bên ngoài đến cái thị trấn nhỏ này? Vì sao người đàn ông kia phải mang người đàn bà này đến đây?

Lưu Nhân còn chưa kịp nghĩ gì, liền chứng kiến người đàn ông kia bóp miệng của người đàn bà này ra, tiếp theo lấy cái thứ gì đó ở trong túi quần ra.

Đó là một bàn tay, một bàn tay con người. Trái tim của Lưu Nhân mạnh mẽ nhảy lên một chút. Đây tuyệt đối không phải là đao cụ quay phim gì đó, hoặc là bàn tay bằng nhựa dẻo. Từ vết thương ở cổ tay kia, nhất định là chủ nhân của cánh tay đã phải nhận thống khổ tương đối lớn. Bởi vì vết thương kia cũng không phải là một vết đao chính tề, mà là một vết thương do bị xé rách. Cánh tay kia là bị người ta dùng sức mà xé rách.

- Người kia, hẳn lại có thể giết người...

Lưu Nhân cảm giác có một cổ tức giận vọt thẳng lên đến đỉnh đầu. Vốn cho là người dân ở thị trấn này chỉ có chút quỷ dị, có tính công kích người tương đối mạnh mà thôi. Nhưng mà thật không ngờ, người đàn ông này lại có thể giết người, lại còn mang theo một cánh tay bên mình giống như mang theo một thứ đồ vật bình thường vậy. Hắn cảm giác mình không thể tiếp tục trốn ở chỗ này. Người đàn ông nguy hiểm kia mang người đàn bà đến nơi này, rất rõ ràng là muốn làm điều gì bất lợi đối với người đàn bà kia. Hắn rút một khẩu súng lục bên hông ra, hít sâu một hơi, mạnh mẽ đẩy cái cửa ra.

- Không được nhúc nhích, cảnh sát đây.

Lưu Nhân dùng súng chỉ vào người đàn ông kia quát lớn.

- Hai tay để lên trên đầu, cách xa người đàn bà kia ra một chút.

Dường như là sự xuất hiện đột ngột của Lưu Nhân dọa cho người đàn ông kia nhảy dựng lên. Động tác trên tay cung dừng lại, ngăn người sững sờ nhìn Lưu Nhân. Đồng tử màu xanh biếc? Lưu Nhân thấy rõ ràng đôi mắt của người đàn ông kia cũng không phải là màu đen như những người Trung Quốc bình thường, mà là một loại màu xanh biếc quái dị.

Kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, người đàn ông kia lại hồi phục tinh thần. Đường như hắn cũng không sợ hãi khẩu súng lục ở trong tay Lưu Nhân. Người đàn ông kia cũng không hề để ý đến lời cảnh cáo của Lưu Nhân, chậm rãi đứng dậy, tức bên hông móc ra một con dao thái lông lách.

- Bỏ vũ khí xuống, ta là cảnh sát.

Lưu Nhân lớn tiếng cảnh cáo.

- Bằng không ta sẽ nổ súng.

Người đàn ông kia lăm lăm cái gì đó trong miệng, không hề để ý đến lời cảnh cáo của Lưu Nhân, chậm rãi hướng tới chỗ Lưu Nhân đi tới, dường như khẩu súng trong tay hắn chỉ là một khẩu súng bắn nước vô hại, không có bất cứ tính uy hiếp nào.

- Không được cử động, bỏ vũ khí xuống.

Lưu Nhân thấy người đàn ông này dường như không hề sợ hãi đối với khẩu súng trong tay hắn, hắn liền lui về phía sau vài bước. Làm sao bây giờ? Nếu quả thực là nổ súng thì sẽ rất phiền toái. Dù sao thì người kia cũng chỉ là một người dân bình thường mà thôi. Tuy rằng hắn cầm một cánh tay bị đứt, nhưng mà Lưu Nhân cũng không có thiện mắt nhìn thấy hắn giết người. Lưu Nhân do dự một chút, giờ khẩu súng trong tay lên, hướng tới không trung bắn một phát súng.

- Tốt lắm, đây là cảnh cáo cuối cùng.

Lưu Nhân giờ hòng súng về phía người đàn ông kia.

- Ta lặp lại lần nữa, bỏ vũ khí trong tay xuống, hai tay ôm đầu.

Tiếng súng thật lớn đối với người đàn ông kia mà nói thì không có bất kỳ tác dụng gì. Hắn không để ý đến cây súng trong tay Lưu Nhân, tiếp tục hướng tới Lưu Nhân đi từng bước một tới gần.

- Đáng chết, là không hiểu tiếng người hay là thật sự điên rồi.

Phía sau Lưu Nhân là cái tử quần áo Vương Tĩnh đang trốn, đã không thể tiếp tục lui về phía sau nữa. Lưu Nhân cắn chặt răng, mặc kệ người này rốt cuộc có vấn đề gì, hiện tại dưới tình huống này cũng coi như là hình thành uy hiếp đối với Lưu Nhân. Hắn nhắm ngay đầu người đàn ông kia, bóp cò.

Phanh.

Nương theo sau tiếng súng, viên đạn xuyên qua đùi người đàn ông kia, máu theo miệng vết thương chảy ra. Người đàn ông bị thương kia cúi đầu nhìn nhìn miệng vết thương của mình, dường như có chút kinh ngạc.

A!

Một phát súng của Lưu Nhân dường như cũng không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại còn khơi dậy dũng tính của hắn. Người đàn ông cầm con dao thái không để ý đến vết thương trên đùi của mình, giờ con dao thái lên cao, hướng tới chỗ Lưu Nhân đánh tới.

- Chết tiệt cái thứ này chẳng lẽ không biết đau sao?

Lưu Nhân tránh sang một bên, thoát khỏi công kích của người đàn ông kia, cũng nhân cơ hội đáp cho người đàn ông kia một cái. Vốn tưởng dùng chiêu này có thể đánh cho người đàn ông kia bay đi, nhưng mà nó cũng không gây cho người đàn ông kia bao nhiêu thương tổn. Hắn chỉ lui về phía sau hai bước, tiếp tục hướng tới Lưu Nhân nhào tới.

Lưu Nhân thật không ngờ người đàn ông này lại có thể chịu đòn giỏi như vậy. Hắn hơi sững sờ, ngay tại lúc hắn ngây người, người đàn ông kia đã vung con dao thái lên, vọt tới trước mặt Lưu Nhân mà chém xuống. Lưu Nhân cũng không thể tránh được, chỉ có thể giơ cánh tay lên để đỡ. Cảm giác đau đớn khiến cho Lưu Nhân kêu lên. Tay trái của hắn bị con dao thái kia chém thành một vết thương lớn.

- Khốn kiếp.

Lưu Nhân tung một cước, dùng sức đá văng người đàn ông kia ra. Giơ khẩu súng lục trong tay lên ngắm ngực người đàn ông kia bắn ba phát.

Viên đạn chuẩn xác găm vào ngực người đàn ông kia, xung lực thật lớn đánh ngã hắn xuống mặt đất. Lưu Nhân cảm giác tay trái vô cùng đau đớn, nhưng mà xem ra dường như không thương tổn đến xương cốt.

- Anh thế nào?

Vương Tinh vội vàng từ trong tủ quần áo chạy ra, kiểm tra miệng vết thương của Lưu Nhân.

- Đau chết mất, mẹ nó.

Lưu Nhân nhổ một bãi nước miếng.

- Người này là người điên, ngay cả súng còn không sợ.

- Cũng may, vết thương không có sâu, không thương tổn đến xương cốt và động mạch chủ, nhưng mà cần lập tức cầm máu.

Vương Tinh không hổ là một bác sĩ ngoại khoa. Nhìn như một cô gái yêu đuối, mặc dù đối với chuyện vừa xảy ra còn có chút sợ hãi trong lòng, nhưng mà đối mặt với vết thương trên cánh tay của Lưu Nhân lại có thể bình tĩnh đưa ra kết luận.

Vương Tinh nhìn xung quanh một lần, không có tìm được thứ gì thích hợp dùng để băng bó. Không có cách nào, Vương Tinh xé chiếc áo thun Lưu Nhân đang mặc trên người ra, dùng để băng bó vết thương.

- Đây xem như là tai nạn lao động đi.

Lưu Nhân cố chịu đau đớn, vì không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Vương Tinh, liền cố ý nói đùa một câu.

- Trở về cô có thể viết hóa đơn cho tôi được không? Tôi sẽ thanh toán khi trở về cục cảnh sát.

- Băng bó xong rồi.

Vương Tinh nhẹ nhàng cười.

- Nhưng mà nhớ kỹ không được dính nước. Nơi này không có thuốc và băng gạc thích hợp, chỉ có thể làm như vậy.

- Như vậy là không tồi rồi.

Lưu Nhân thử cử động cánh tay. Hoàn hảo, cũng không ảnh hưởng đến hoạt động, chỉ là có chút đau đớn.

- Đúng rồi, người đàn bà kia, đi xem người đàn bà kia thế nào.

Lưu Nhân và Vương Tĩnh đi đến bên cạnh người đàn bà kia. Vương Tĩnh nhìn thoáng qua người đàn bà kia, kinh ngạc kêu lên một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình sợ hãi.

- Lương Văn Văn?

- Làm sao, cô biết người đàn bà này?

Lưu Nhân hỏi.

- Biết.

Vương Tĩnh gật gật đầu.

- Nhớ rõ sự việc mười năm trước tôi đã kể với anh không? Nàng chính là người bạn kia của tôi.

- Chính là nàng?

Lưu Nhân cẩn thận nhìn lại cô gái nằm trên mặt đất một chút.

- Làm sao mà nàng lại tới nơi này?

- Không biết, tôi cảm thấy có lẽ là tới tìm tôi.

Vương Tĩnh cẩn thận kiểm tra lại cô gái nằm trên mặt đất một chút.

- Không có việc gì, không có bị ngoại thương, dường như là chỉ hôn mê bất tỉnh.

- Nhìn xem có thể đánh thức nàng hay không,

Lưu Nhân nói với Vương Tĩnh.

- Tôi đi xem người đàn ông điên kia.

Lưu Nhân vừa mới đứng dậy, lại phát hiện một cảnh tượng để cho lòng tơ khắp người hắn dựng đứng lên. Người đàn ông bị trúng ba phát súng vào ngực kia lại chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên. Ngực áo đã bị dính máu tươi đỏ bầm, thế nhưng vết thương này đối với hắn mà nói, dường như không có bất kỳ tác dụng gì.

- Ta kháo, dùng súng bắn cũng không chết.

Lưu Nhân lại móc khẩu súng lục bên hông ra, nhắm về phía người đàn ông kia. Lần này Lưu Nhân không tiếp tục do dự nữa, bắn thêm ba phát súng, người đàn ông kia lại bị đánh ngã xuống mặt đất. Lưu Nhân không dám kinh thường, nhắm ngay vào trái tim người đàn ông đã nằm bất động trên mặt đất kia nổ một phát súng nữa. Mãi đến một lúc lâu sau, xác định người đàn ông này sẽ không tiếp tục đứng dậy nữa, Lưu Nhân mới thả lỏng thở phào một hơi.

207. Chương 210: Cô Gái Hôn Mê

- Người này...Rốt cuộc là đã ăn cái gì...

Lưu Nhân cẩn thận ngồi xổm xuống, sờ mạch cổ của người đàn ông kia. Không có mạch đập, có lẽ người đàn ông này đã chết.

- Trúng nhiều đạn như vậy cũng không chết, so với đồng thau còn mạnh mẽ hơn!

Vương Tĩnh nhìn cô gái nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, tâm tình có chút phức tạp. Cái khuôn mặt quen thuộc trước mặt này, đã từng là người bạn tốt nhất của nàng, là người mà nàng nên cảm tạ nhất ở trong cuộc đời này. Nhưng mà sự thật đã chứng minh cô gái này cũng là người nàng sợ nhìn thấy nhất trên thế giới. Nàng là người cho Vương Tĩnh địa vị xã hội như bây giờ, là nàng cho Vương Tĩnh công việc ổn định và thể diện như vậy giờ. Nhưng cũng chính nàng đã khiến cho Vương Tĩnh phải chịu mười năm tra tấn. Là cảm tạ hay là oán hận? Chính bản thân Vương Tĩnh cũng không biết.

Nguyên nhân mà cô gái này đến đây, Vương Tĩnh cũng có thể đoán được. Vương Tĩnh không nói một tiếng rời khỏi thành phố kia, cô gái này nhất định đã đoán được mục đích chuyến đi của Vương Tĩnh. Cô gái này là tới tìm nàng.

- Không tốt, đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Lưu Nhân vội vàng chạy tới.

- Có thể là tiếng súng vừa rồi đã làm kinh động người dân ở bên ngoài trấn, đã có mấy người hướng tới bên này.

- Làm sao bây giờ, Minh Diệu tiên sinh vẫn chưa về.

Wang Jing nhìn chằm chằm Lương Văn Văn đang nằm ở trên mặt đất.

- Nàng đang hôn mê bất tỉnh, chúng ta cũng không thể bỏ mặc nàng được.

- Tôi công nàng, rời khỏi nơi này trước rồi nói sau.

Lưu nhân nói.

- Trước tiên tôi cứ đưa hai người trở về khách sạn trước, rồi sau đó chờ Minh Diệu tiên sinh trở về.

- Nhưng mà ngộ nhớ chúng ta rời đi, Minh Diệu tiên sinh trở về không chứng kiến chúng ta thì làm sao đây?

Wang Jing nói.

- Hẳn có thể gặp phiền toái hay không?

- Hẳn là không có chuyện gì, hẳn không phải là người thường. Chút chuyện nhỏ này không làm khó hẳn được. Chúng ta vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này thì hơn. Nếu bị những kẻ điên này phát hiện ra, tôi sợ là không bảo vệ được hai người.

Lưu Nhân trong lòng còn có một câu không có nói ra. Một người điên đã đủ đáng sợ rồi, ngộ nhớ đến thêm mấy người nữa, chỉ sợ chính hẳn cũng không chạy được. Phải biết rằng người điên vừa rồi kia Lưu Nhân phải dùng chừng sáu viên đạn mới bắn chết hẳn, còn không tính hai viên đạn cảnh cáo ngay từ đầu. Lưu Nhân là cảnh sát, súng lục của hẳn chính là loại súng lục mười hai cỡ chín milimet. Tổng cộng chỉ có mười lăm viên đạn. Nhưng mà đối phó với một người điên hẳn đã dùng hơn phân nửa số đạn rồi. Nếu đến thêm mấy người nữa...Lưu Nhân thầm cảm tạ mấy vị lãnh đạo trong cục cảnh sát, may mắn là bọn họ không cấp kiểu súng lục cũ hoặc là kiểu súng lục chín milimet mới. Kiểu súng lục ngũ tứ cũ tuy rằng uy lực lớn, nhưng mà khoảng cách lại ngắn. Còn súng lục cửu nhị thì tuy rằng uy lực nhỏ hơn một chút, nhưng mà một phát bắn hẳn là cũng có thể giải quyết vấn đề. Quan trọng nhất là súng lục cửu nhị chỉ có sáu viên đạn, mà súng lục ngũ tứ mặc dù có nhiều đạn hơn một chút thì cũng chỉ có tám viên mà thôi. Dưới tình huống như bây giờ, càng có nhiều đạn thì càng thêm một phần an toàn.

- Đi cửa sau đi, không nên để những người đó phát hiện, cô đi trước đi.

Lưu Nhân thô bạo nhấc Lương Văn Văn đang hôn mê lên bả vai. Nói thật, đối với cô gái này hẳn không có chút hảo cảm nào. Hẳn đem tất cả những việc làm mười năm trước của Vương Tĩnh đổ lên đầu cô gái Lương Văn Văn này. Điều là tại cô gái này bức bách Vương Tĩnh làm như vậy. Đúng rồi, nhất định là như vậy.

Hai người nhảy lên bờ tường ra ngoài trước khi mấy người dân tiến vào trong sân trước căn nhà. Phải vác theo một cô gái đang hôn mê, tự nhiên là có chút phiền toái. Nhưng mà Lưu Nhân cũng bất chấp nhiều như vậy. Hẳn để Lương Văn Văn ở trên bờ tường, chính mình tiếp tục nhảy qua. Sau đó lại kéo Lương Văn Văn từ trên bờ tường xuống. Đường như cái hẳn đang vác không phải là một cô gái đang hôn mê mà là một cái chăn bông được cuộn lại mà thôi.

Hai người chạy được một đoạn không xa lắm, liền trốn vào bụi cây. Đường như những người đó đang tuần tra ở xung quanh. Nếu mà bây giờ chạy loạn, sẽ rất dễ dàng bị người ta phát hiện. Lưu Nhân quyết định trước tiên cứ trốn ở chỗ này đã, đợi sau khi những người đó đi rồi mới tính tiếp.

Mấy người dân đi vào trong nhà, không bao lâu sau liền thấy mấy người ấy đi ra. Trong đó một người dùng tay kéo thi thể của người đàn ông bị Lưu Nhân đánh chết kia như là kéo một cái bao tải vậy, người này hướng về một hướng khác đi. Đường như người đàn ông kia chết đối với bọn họ mà nói cũng không bất ngờ. Hoặc là sống chết của người đàn ông kia đối với bọn hắn mà nói, không hề có ý nghĩa đặc thù gì.

Lưu Nhân và Vương Tinh trốn ở trong bụi cây, một hành động nhỏ cũng không dám. Lưu Nhân cảm giác trên đầu có chút mồ hôi. Có mấy người dân thôn liền cứ như vậy đi qua trước mặt hắn, Lưu Nhân sợ đến mức không dám thở, sợ bị kẻ điên này phát hiện. Nhưng mà rất may, không biết là Lưu Nhân ẩn giấu tốt, hay là những người dân này quá ngu ngốc. Họ cũng không có phát hiện ra bọn hắn đang trốn ở trong bụi cây.

Hô!

Đợi đến khi những người dân này dần dần đi xa, Lưu Nhân mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Phía sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Vừa rồi quá căng thẳng nên không để ý, bây giờ bình tĩnh lại, Lưu Nhân liền cảm thấy đau đớn ở chỗ cánh tay. Đường như lúc vừa rồi treo tường vết thương lại bị rách ra. Hắn cúi đầu nhìn cánh tay của mình, có chút rướm máu, nhưng mà nhìn qua không quá nghiêm trọng.

Lưu Nhân đột nhiên cả thấy thật trào phúng. Hắn là một người cảnh sát, bình thường mọi việc đều là hắn đi tìm tội phạm mà người khác phải tránh né hắn truy tìm. Nhưng mà ở cái thị trấn nhỏ này, tất cả đều đã đảo ngược lại. Lưu Nhân cũng đã được trải nghiệm cái mùi vị lẫn trốn. Nhưng mà có một chuyện khiến cho Lưu Nhân chú ý, vừa rồi hắn đã cẩn thận quan sát mấy người kia...Khi mấy người dân trấn đi qua trước mặt hắn, hắn nhìn thấy con mắt của bọn họ, toàn bộ đều có màu xanh biếc không bình thường.

- Bọn họ đi rồi, chúng ta vẫn là nhanh chóng trở về khách sạn đi.

Xác định xung quanh không có người dân nào khác, Lưu Nhân đứng dậy, vác Lương Văn Văn trên vai.

- Ít nhất thì bây giờ nơi đó vẫn còn an toàn.

Minh Diệu đi dọc theo con đường nhỏ này. Chưa đi được bao xa liền thấy được ủy ban nhân dân của thị trấn. Hơn nữa ở bên cạnh tòa nhà này, đích xác còn có một cái cột rất cao, hắn là cột tín hiệu điện thoại. Nhưng mà dường như chỗ này có thứ gì đó quan trọng. Bởi vì Minh Diệu thấy rõ ràng ở bốn phía quanh khu này, nơi nơi đều có người dân cầm vũ khí thô sơ đi tới đi lui, Đường như là canh gác cái gì đó.

- Xem ra nhất định được bảo bối rồi.

Minh Diệu hồi hận lúc ấy ra khỏi nhà không bảo Hoài Tổ làm lấy cái Ẩn Thân Phù để mang trên người, như vậy có thể giảm được rất nhiều phiền toái.

Chương 210: Cô gái hôn mê. (2)

- Nhiều người canh gác cái chỗ này như vậy, nhất định là có thứ gì quan trọng ở đây. Xem ra ta phải nghĩ cách tiến vào trong xem thử.

Nhưng mà làm như thế nào mới vào được đây?

Minh Diệu xoa nhẹ cái trán vẫn còn hơi đau, đây thật là một vấn đề khó khăn. Trước cửa khu nhà là một mảnh đất trống, tự nhiên là không có gì có thể dùng để che dấu được. Mà thủ vệ nhiều như vậy, muốn len đi vào mà không thể bị phát hiện thật là một chuyện tình không dễ dàng.

- Không có Ẩn Thân Phù thì dùng một cái thùng giấy tử cũng tốt.

Minh Diệu thở dài.

- Không biết một chiêu này của chú Nê có dùng được không. Nhưng mà nghe nói nó chính là phương pháp mà đám tù vượt ngục hay làm.

Vứt bỏ ý tưởng không thực tế ra khỏi đầu, Minh Diệu tháo đôi kính xuống. Tuy rằng bởi vì ngủ không đủ giấc nên linh lực cũng không quá dồi dào, nhưng mà dùng đôi mắt này trong một thời gian ngắn cũng không có vấn đề gì. Muốn tìm được một chỗ an toàn để tiến vào khu nhà này mà không làm kinh động đến thủ vệ bên đường thì chỉ có thể dùng phương pháp này.

Những màu sắc rực rỡ tiêu thất ở trong mắt Minh Diệu, chỉ còn lại hai màu đen trắng đơn điệu. Mà những người dân đang canh giữ ở kia thì biến thành một đám bóng đen hình người. Bỏ qua những thứ có thể quấy nhiễu tầm mắt, hết thấy thế giới mạch đều được nhìn thấy rõ ràng.

- Bên trái...Hình như có thể lợi dụng được...Nấp ở trong sông có thể đi qua được...Trời lạnh như thế này, sớm biết như thế thì mùa hạ hãy đến....

Khách sạn hiện ra trước mắt, Lưu Nhân cẩn rằng kiên trì. Vết thương ở cánh tay truyền đến từng đợt đau đớn, trên vai còn phải khiêng thêm một cô gái đang hôn mê, dọc đường đi phải trốn trốn tránh tránh, hao phí đại bộ phận thể lực. Nhưng mà may mắn là bốn phía khách sạn vẫn vô cùng im lặng. Nhìn qua chắc là an toàn.

Quảng Lưu Văn Văn ở trên giường, Lưu Nhân ngồi ở trên ghế há hốc mồm ra thở. Vương Tĩnh tìm bông gạc thích hợp ở trong hành lý băng bó vết thương trên tay lại một lần nữa cho Lưu Nhân.

- Hai người các anh rốt cuộc là bị làm sao?

A Trạch nhìn Lương Văn Văn nằm hôn mê bất tỉnh ở trên giường, mở miệng nói.

- Đi tiến hành phẫu thuật cho Minh Diệu sao? Đi ra ngoài là hai nam một nữ, trở về là hai nữ một nam. Đừng có nói với tôi là hai người cắt đứt của Minh Diệu nha, Tiểu Manh tỉnh dậy sẽ nổi điên đấy.

- Chuyện cười này không buồn cười đâu.

Lưu Nhân bắt đầu dĩ nói.

- Minh Diệu tiên sinh tự mình đi vào trong trung tâm thị trấn, hai người chúng tôi gặp được cô gái này trên đường, là người quen của Vương Tĩnh, liền dẫn nàng trở về đây. Tiểu Manh còn chưa tỉnh sao? Trong khoảng thời gian chúng tôi rời đi có chuyện gì xảy ra không?

- Hẳn là...Không có đi...

A Trạch cau mày. Là do chính mình quá mệt mỏi ? Hay là bởi vì do sương mù kia ? A Trạch phát hiện bất tri bất giác mình lại ngủ quên mất. Nhưng may mắn là Tiểu Manh vẫn nằm ở bên cạnh mình như cũ, không có chuyện gì phát sinh. Nhưng mà A Trạch vẫn cảm giác lạ thường, có thể bởi vì là ngủ một đêm ở trong xe không đúng tư thế nên cổ có chút đau đớn.

A

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên khiến cho ba người hoảng hồn. Lương Văn Văn từ trong hôn mê tỉnh lại, mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, lớn tiếng hét chói tai.

- Đừng kêu, đừng kêu, cẩn thận sẽ dẫn mấy tên điên đến đây.

Lưu Nhân lấy tay bưng kín miệng của Lương Văn Văn. Nhưng mà thật không ngờ hắn vừa làm như vậy, Lương Văn Văn lại tưởng là Lưu Nhân muốn gây bất lợi ỉnh nên không ngừng giãy giụa.

- Không được kêu, cũng không được lộn xộn.

Một cảm giác lạnh lẽo truyền từ trên cổ đến đại não của Lương Văn Văn, một thanh kiếm băng trong suốt xuất hiện ở trên tay phải A Trạch. Cái mũi kiếm sắc nhọn kia chỉ cách yết hầu của Lương Văn Văn có vài millimet.

- Người thường các cô còn không thấy rõ tình huống sao? Cô muốn chết thì kệ cô nhưng không được liên lụy đến chúng ta. Không kêu nữa thì tôi sẽ rút thanh kiếm ra, được chứ?

Lương Văn Văn hoảng sợ nhìn thanh kiếm băng trong tay A Trạch, khẽ gật đầu. Cánh tay phải của A Trạch khẽ rung lên, thanh kiếm băng liền biến thành một đám băng tinh trong suốt, biến mất trong không khí.

- Văn Văn, cậu không sao chứ.

Vương Tĩnh đi ra phía trước, diễn cảm có chút phức tạp hỏi.

- Có chỗ nào không thoải mái sao?

- Không có việc gì.

Lương Văn Văn hít sâu một hơi.

- Tôi vừa mới...Đường như là nằm mơ thấy một giấc mộng rất đáng sợ...

- Vì sao cô lại đến nơi đây?

Lưu Nhân tức giận hỏi.

- Tôi là tới...

Lương Văn Văn từ trạng thái dần dần mạnh mẽ giật mình tỉnh lại.

- Anh là ai?

Nàng thấy Vương Tĩnh đang đứng ở bên cạnh, ánh mắt phức tạp nhìn mình, trên mặt tràn đầy phẫn nộ.

- Ta đã đoán đúng, người bán rở ta, đúng không?

- Tôi...

Vương Tĩnh cắn môi.

- Tôi không muốn tiếp tục nữa...Tôi rất thống khổ.

- Thống khổ?

Lương Văn Văn từ trên giường nhảy dựng lên.

- Không có ta, thì cuộc sống của người so với bây giờ còn thống khổ gấp bội, đây là báo đáp của người dành cho ta sao?

- Đủ rồi.

Lưu Nhân thô bạo đẩy Lương Văn Văn ngã ở trên giường.

- Thành thật một chút, nơi này không phải là chỗ để cho cô giường oai.

- Người là ai, có quyền gì mà quản chuyện của chúng ta.

Lương Văn Văn liếc mắt nhìn Vương Tĩnh một cái.

- Ô, ta biết rồi, người cho rằng quyền rũ được tên này thì là có thể giúp người đầu thú, cho nên người mới dám bán đứng ta đúng không? Hừ hừ, người cho là chỉ dựa vào một tên đàn ông thối này là có thể giải thoát được sao? Đừng có nằm mơ, ta cho người biết, nếu ta có việc gì thì người cũng chạy không thoát. Phải biết rằng lúc ấy người cũng động thủ.

- Câm miệng.

Lưu Nhân hét lớn một tiếng, dọa Lương Văn Văn nhảy dựng lên. Phải biết rằng loại thủ đoạn này, bình thường Lưu Nhân đều là dùng để đối phó với bọn tội phạm vô cùng hung ác. Dùng để dọa một cô gái tự nhiên là khỏi phải nói.

- Đến phiên cô nói chuyện sao? Nói cho cô biết, đã đến nơi này, thái độ nghiêm chỉnh một chút cho ta.

- Người...Người là ai...Làm sao lại có thể như vậy...

Tuy rằng ngoài miệng Lương Văn Văn vẫn còn cứng rắn, nhưng mà lời nói có chút cà lăm đã biểu lộ nội tâm của nàng đang khiếp đảm.

- Cảnh sát.

Lưu Nhân đưa giấy chứng minh thân phận quơ quơ ở trước mặt Lương Văn Văn.

- Nói cho cô biết, chuyện của cô tôi đã biết rồi, nhưng mà tôi còn để cho cô cơ hội, về phần kết cục cuối cùng của cô thế nào thì còn phải xem thái độ của cô.

Hai mắt Lương Văn Văn đại ra ngồi ở trên giường. Cái khí thế vừa rồi không biết đã biến đi đâu rồi. Chẳng qua thì nàng cũng chỉ là một cô gái ngoài mạnh trong yếu mà thôi. Bị Lưu Nhân nói cho như vậy, liền bùm mặt khóc lên.

- Đừng khóc, nói rõ ràng chuyện của người đi đã rồi hãy khóc.

Lưu Nhân nghiêm mặt, tiếp tục gây áp lực cho Lương Văn Văn.

- Tôi không thể không nhắc nhở anh, nơi này không phải là cục cảnh sát.

A Trạch lạnh lùng mở miệng nói.

- Nếu anh còn tiếp tục nói chuyện lớn tiếng như vậy, tôi cũng không ngại dùng thủ đoạn đã đối phó với cô gái này để nhắc nhở anh đâu.

208. Chương 211: Ác Mộng Chân Thật

- Ách...

Lưu Nhân rụt rụt cổ. Vừa rồi bởi vì thái độ của Lương Văn Văn đối với Vương Tĩnh, hơn nữa theo thói quen nghề nghiệp, hần gần như quên mất một chuyện là bọn hần vẫn còn đang ở trong hiểm cảnh.

- Tôi đang ở đâu đây ?

Lương Văn Văn cũng phục hồi lại tinh thần.

- Làm sao tôi lại ở chỗ này? Tôi nhớ là bởi vì lái xe quá mệt mỏi cho nên tôi liền ngủ gật ở trong xe, tại sao tỉnh lại đã ở nơi này rồi ?

- Cô không nhớ rõ sao?

Lưu Nhân và Vương Tĩnh liếc mắt nhìn nhau một cái.

- Tốt nhất là cô kể lại toàn bộ mọi chuyện cho chúng tôi nghe, chuyện này rất quan trọng.

- Cô có thể không nói, nhưng mà tôi có biện pháp bắt cô phải mở miệng.

A Trạch ở một bên, mặt không chút thay đổi nói.

- Muốn một người bình thường mở miệng nói, thật ra cũng không khó.

- Cô...Cô muốn tôi nói cái gì...

Nhớ tới thanh kiếm băng vừa từ trong không khí xuất hiện, Lương Văn Văn biết người thiếu nữ trước mặt này tuyệt đối không phải là người thường.

- Còn phải hỏi sao?

Lưu Nhân ở một bên nói.

- Đương nhiên là sự việc mười năm trước.

- Anh câm miệng lại.

A Trạch liếc mắt nhìn Lưu Nhân một cái.

- Nơi này không có chuyện của anh. Không phải là anh còn phải đi giúp Minh Diệu sao? Còn không mau đi. xem tại

Nhưng mà con quái vật kia...

- Không nhưng gì cả.

A Trạch nói.

- Hiện tại quan trọng nhất chính là mấy người chúng ta đều bị vây trong cái thị trấn nhỏ này. Mà người dân ở trong đây thì đều trở nên không bình thường. Cô gái này tiến vào trong thị trấn nhỏ như thế nào càng thêm quan trọng.

- Tôi nhớ là...Tôi đang lái xe tới...

Lương Văn Văn cố nhớ lại.

- Ngày hôm đó tôi không thấy Vương Tĩnh đâu, liền đoán là có thể nàng rời đi vì chuyện kia, cho nên tôi cũng đi tìm nàng. Tôi lái xe một mạch tới đi, khi tới cái thị trấn nhỏ này tôi đã mệt gần chết. Cho nên tôi muốn tìm một cái khách sạn nghỉ ngơi trước một đêm...Sau đó có một số việc...Đường như tôi không nhớ rõ lắm...Tôi chỉ nhớ được là đã mơ một giấc mộng rất đáng sợ...Lúc tỉnh lại thì đã ở chỗ này...

- Ác mộng?

A Trạch tiếp tục hỏi.

- Là ác mộng như thế nào, có thể kể ra được không?

- Cái này sao...Còn có chút ẩn tượng.

Lương Văn Văn nói.

- Nhưng mà có liên quan sao?

- Có liên quan hay không thì tôi sẽ tự định đoạt.

A Trạch nói với Lưu Nhân.

- Anh không còn chuyện gì ở nơi này nữa, anh đi tiếp ứng cho Minh Diệu đi, đi ngay đi.

- Được!

Lưu Nhân bắt đầu dĩ gật đầu. Hiện tại Minh Diệu không có ở đây. Chỉ có A Trạch là người duy nhất có bản lĩnh đặc thù, vì thế người bình thường như bọn hắn tự nhiên là phải nghe theo sự sắp xếp của A Trạch.

- Cần thận một chút, không nên tiếp tục làm rách vết thương.

Vương Tĩnh đi qua, nhỏ giọng nói với Lưu Nhân.

- Không thành vấn đề, ha ha.

Lưu Nhân cười vỗ vỗ ngực.

- Một chút vết thương nhỏ này với ta mà nói...

- Bớt nói nhảm, đi nhanh đi.

A Trạch mặt không đổi sắc, cắt đứt lời nói của Lưu Nhân.

Lưu Nhân chán nản rời đi. Không biết tại sao, Lưu Nhân rất sợ cô gái luôn lạnh như băng này. Đường như trên người cô thiếu nữ này có một loại cảm giác ưu việt. Có lẽ đó là do nàng không giống như người thường.

Đi ra khỏi khách sạn, sương mù vẫn bao phủ thị trấn nhỏ, làm cho người ta không biết bản thân mình đang ở nơi nào. Lưu Nhân cẩn thận đi xuyên qua cây cối ven đường, cố gắng không để lại dấu vết, đề phòng bị người dân trong thị trấn phát hiện.

Mùi máu tươi, Lưu Nhân ngửi thấy một mùi tanh nồng. Mùi kia dường như truyền tới từ chỗ bụi cây cách cái khách sạn không xa.

Chẳng lẽ...Có người nào đó bị giết ở chỗ này sao? Mẫn cảm nghề nghiệp khiến cho Lưu Nhân không nhịn được mà muốn đi đến xem cho rõ ràng. Vừa đẩy cây cối hai bên ra, một cảnh tượng khó mà tin được xuất hiện trước mắt hắn.

Thi thể, không phải là một cỗ thi thể mà là năm cái. Lưu Nhân cẩn thận kiểm tra năm cỗ thi thể này, đều cùng một kiểu chết. Đường như năm người này đều là bị vũ khí sắc bén chọc thủng huyết thái dương. Dựa theo cách ăn mặc thì năm người này đều là dân ở trong thị trấn. Mà cách đó không xa còn có một via thứ

vũ khí linh tinh như dao thái, xẻng. Lưu Nhân sờ sờ làn da của thi thể, dường như mấy người này mới chết không lâu. Hẳn là trước khi hắn quay về không lâu thì bị người ta giết chết.

Theo cách ăn mặc và vài món vũ khí kia thì mấy người dân này hẳn là thuộc loại thần trí thanh tỉnh, là đám người có hành vi năng lực. Giấu thi thể trong bụi cây cách khách sạn không xa, nói như vậy chẳng lẽ là muốn đi vào khách sạn để đối phó với A Trạch và Diệp Tiểu Manh sao? Nhưng mà ai đã giết chết bọn họ? Là A Trạch sao? Lưu Nhân cẩn thận nhìn kỹ miệng vết thương trên mấy cổ thi thể này, gọn gàng, không sai tí nào. Trên huyết thái dương của mỗi một cổ thi thể, đều có một cái lỗ lớn bằng đầu ngón tay. Từ bỏ cái vết thương ở đây ra thì toàn thân không còn vết thương nào nữa. Hơn nữa dựa theo hiện trường thì dường như mấy người này cũng không có giấy dựa, giống như là bị giết chết trong nháy mắt.

Thì ra A Trạch lợi hại như vậy. Lưu Nhân cảm thán một tiếng. Lực lượng này quả nhiên là không thuộc về nhân loại. Lúc trở về A Trạch không có nói chuyện này, có lẽ là bởi vì nàng tương đối có tự tin đối với việc ứng phó với người dân trong thị trấn.

- Không kiên trì nổi, vẫn là trở về thôi.

Ở một bụi cây cách đó không xa, một cái bóng dáng phụ nữ mơ hồ hiện ra.

- Như vậy hẳn là không sai biệt lắm, còn lại phải nhờ vào chính em và người bạn của em thôi, em gái thân yêu.

Bóng dáng mơ hồ của người phụ nữ kia chậm rãi lui về nhập vào trong cái bóng đen, biến mất không thấy gì nữa. Giống như là cho tới bây giờ cũng chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

- Rất kỳ quái, tôi nhớ rất rõ cơn ác mộng kia.

Lương Văn Văn chậm rãi nói.

- Cơn ác mộng kia thật sự là quá chân thực, giống như là sự thật đã từng xảy ra vậy.

- Kể lại cho tôi nghe một chút, không được bỏ sót bất kỳ một chi tiết nào.

A Trạch nói.

- Tôi nhớ là tôi tìm được một cái khách sạn. Tuy rằng cái khách sạn kia chẳng ra gì, hơn nữa lại còn có một cái mùi rất kỳ quái, nhưng mà tôi thật sự đã quá mệt mỏi rồi nên không quá mức để ý. Chẳng qua chỉ là ở đó một đêm mà thôi, sau khi trời sáng tôi sẽ vào thị trấn tìm Vương Tĩnh đưa nàng trở về.

Lương Văn Văn nhớ lại nói.

- Bà chủ khách sạn là một cô gái xinh đẹp, có nụ cười rất dễ thương, nhưng mà trên người có một cái mùi rất khó ngửi, khóe miệng còn có chút vụn gì đó. Lúc ấy tôi nghĩ là bởi vì bà ta là nông dân, nên cũng không có để ý.

- Tôi thuê một căn phòng, cũng không tệ lắm, trong phòng chính tề, coi như là sạch sẽ. Tôi quá mệt mỏi, ngay cả quần áo cũng chưa cởi, liền nằm ở trên giường, rất nhanh đã thiếp đi.

- Tôi mơ thấy một giấc mộng, một giấc mộng cực kỳ chân thực. Tôi mơ thấy tôi đang ngủ say, cửa phòng đột nhiên được mở ra, hai người đàn ông đi vào. Hai người đàn ông kia dường như là người dân ở trong thị trấn, nhưng mà trên mặt lại có một nụ cười quỷ dị, hơn nữa ánh mắt của bọn họ thật đáng sợ. Đôi mắt của họ màu xanh biếc.

209. Chương 212: Người Sống Sót

- Hai người đàn ông kia rất khỏe, căn bản là tôi không thể nào giãy dựa được. Hai người bọn họ dùng dây thừng trói tôi ở trên giường. Sau đó một người đàn ông còn dùng tay bóp iệng của tôi há ra, rất đau, tôi cảm giác cảm của tôi gần như bị bẻ ra.

- Một lúc sau một người đàn ông móc ra một con dao, chậm rãi hướng tới chỗ tôi đi tới. Tôi cho là hắn muốn giết tôi, lớn tiếng kêu cứu, nhưng mà không có ai tới cứu tôi, tôi đoán nhất định là bà chủ quán kia cũng bị hai người đàn ông này giết chết.

- Người đàn ông cầm dao kia đi đến bên cạnh tôi, con dao kia cách tôi rất gần, gần như tôi có thể thấy rõ đường vân ở trên con dao. Tôi cầu xin bọn họ tha cho tôi, tôi có thể cho bọn họ tiền, bao nhiêu tiền cũng được chỉ cần không giết tôi thì thế nào cũng được. Nhưng mà hai người đàn ông kia giống như là không hiểu được lời nói của tôi. Cũng không nói chuyện, chỉ đứng nhìn tôi mà cười.

- Người đàn ông kia giơ con dao lên. Tôi tưởng rằng tôi sẽ chết, liền nhắm hai mắt lại. Nhưng mà chờ một lát sau, tôi cũng không có cảm giác đau, ngược lại có một cổ chất lỏng mang theo mùi tanh chảy vào miệng. Tôi mở to mắt, lại phát hiện người đàn ông kia dùng dao cắt cổ tay của mình, máu từ trong cổ tay chảy ra, chảy vào trong miệng của tôi. Người đàn ông kia thì điều chỉnh miệng của tôi, không cho tôi quay đi chỗ khác.

- Tôi nghe thấy người đàn ông đó nói một câu: “rất nhanh thôi người cũng sẽ giống như chúng ta”. Tiếp sau đó tôi liền mất đi tri giác. Mà sau khi tỉnh lại thì tôi đã ở chỗ này!

Lưu Nhân lại quay trở về căn nhà kia, Nhìn nhìn bốn phía, xác định không ai phát hiện ra hắn, lại trèo tường vào trong. Nơi này đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Mà kỳ quái là những người dân đều đã rời khỏi nơi này, còn mang cả cái thi thể người dân bị hắn giết chết đi.

Minh Diệu vẫn chưa về. Lưu Nhân thò nửa cái đầu ra khỏi cửa sổ trên lầu hai, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài.

Bốn người đàn ông kia vẫn đứng ở chỗ ngã rẽ như cũ, canh gác không cho bất kỳ kẻ nào đi qua. Nơi đó nhất định là có thứ gì quan trọng. Lưu Nhân nghĩ ở trong lòng. Hy vọng là Minh Diệu có thể tìm được phương pháp rời khỏi thị trấn nhỏ này.

Dường như có chuyện gì đó xảy ra. Một người đàn ông đang canh giữ ở ngã rẽ chợt rời khỏi chỗ đó, hướng tới một bụi cây ở cách đó không xa đi tới. Mà ngoài hắn ra thì ba người kia vẫn canh giữ ở chỗ cũ. Đường như việc đồng bọn rời đi đối với bọn họ mà nói là không sao cả.

Lưu Nhân quan sát kỹ người đàn ông rời đi kia. Người đàn ông kia đang xem xét ở xung quanh bụi cây, dường như đang tìm thứ gì đó. Nhưng mà không bao lâu sau, lại có thứ gì đó khiến cho hắn chú ý, hắn liền hướng tới chỗ xa hơn đi tới.

Lưu Nhân nhìn thấy rõ, từ đang xa có một cục đá nhỏ bay tới, đánh vào đầu người đàn ông này, mà đồng thời bụi cây ở phía xa nhẹ nhàng lung lay vài cái. Có một người núp ở bên trong.

Dường như là người khai đang cố ý gây sự chú ý đối với người đàn ông này, dẫn hắn đi xa cái ngã rẽ. Cứ dè dặt từng chút một hấp dẫn sự chú ý của người đàn ông kia. Khiến cho người đàn ông kia chậm rãi bị dẫn ra xa.

Sau đó người đàn ông kia đã cách cái ngã rẽ rất xa, đứng ở ngã rẽ có lẽ đã không thể nhìn thấy được bóng dáng của người đàn ông kia. Mà ba người đàn ông đang canh gác ở chỗ ngã rẽ kia thì căn bản là không hề để ý đến người bạn bị dẫn đi. Giống như căn bản ở chỗ này cũng chỉ có ba người bọn hắn.

Người trốn ở trong bụi cây kia khẽ động. Lưu Nhân thấy rất rõ ràng, người kia lặng lẽ tiếp cận người đàn ông bị dẫn dắt từ phía sau lưng. Mạnh mẽ từ trong bụi cây chui ra, dùng một đao chặt đứt đầu người đàn ông kia.

Trái tim Lưu Nhân mạnh mẽ nhảy lên một chút. Động tác của người này rất lưu loát, vừa nhìn liền biết là đã qua tập luyện. Lưu Nhân cảm thấy nhất định là người này đã từng ở trong quân đội, hơn nữa là thuộc loại bộ đội đặc chủng. Hơn nữa dựa theo hành động của người này, rõ ràng là đã sớm lên kế hoạch, gây sự chú ý để kéo một người lại đây, sau đó giết chết. Hơn nữa hắn cũng biết sức lực của đám người này rất lớn, cũng không đối mặt chính diện mà là chậm rãi tiếp cận từ phía sau lưng, sau đó một đòn giết chết.

Chẳng lẽ chính phủ đã phát hiện ra chuyện tình thị trấn nhỏ này, nên phái bộ đối tới đây sao? Lưu Nhân cảm thấy người này tuyệt đối không giống với những dân trong thị trấn, người này tuyệt đối là thuộc loại người đầu óc bình thường. Hắn là tiếp xúc với người này có lẽ sẽ có biện pháp để ra khỏi đây. Dù cho không

có nhiều bộ đội, nhưng mà có thêm một người giúp đỡ thì cũng tăng thêm một phần xác suất rồi đi. Lưu Nhân đã quyết định chủ ý, liền đi xuống lầu, lặng lẽ nhảy qua tường đi ra ngoài.

Lặng lẽ chui vào bụi cây, Lưu Nhân đi tới bên cạnh chỗ người kia vừa trốn. Có lẽ là do người kia trốn quá kỹ, hơn nữa còn do sương mù dày đặc cho nên Lưu Nhân không có biện pháp tìm được vị trí của người này. Mà cách đó không xa có người dân canh giữ ở ngã rẽ, Lưu Nhân không dám lớn tiếng hô. Ngộ nhờ hấp dẫn ba người dân kia lại đây, Lưu Nhân không dám xác định với bảy viên đạn còn lại, hẳn có thể toàn thân trở ra được không.

- Này...Có ai không...Tôi vừa mới thấy anh...Tôi là cảnh sát...Tôi tới để giúp anh...

Lưu Nhân dùng thanh âm nhỏ đến mức chỉ đủ để mình nghe thấy gọi, nhưng không có tiếng đáp lại. Lưu Nhân có chút nhụt chí, thanh âm của mình nhỏ như vậy, chỉ sợ là đủ để mình nghe được, làm sao có thể dùng để tìm người. Hắn vừa định tiếp tục đi về phía trước tìm xem thì yết hầu truyền đến một trận hàn ý khi tiếp xúc với lưới đao.

- Nói cho ta biết, người có đói không?

Một thanh âm đàn ông trầm thấp từ sau lưng hắn truyền tới.

- Không nên động thủ, tôi là cảnh sát.

Lưu Nhân cũng không dám quay đầu lại, vội vàng nhỏ giọng nói.

- Tôi tới để giúp anh.

- Trả lời câu hỏi của ta, người có đói không?

Người đàn ông kia dường như không có nghe thấy lời nói của Lưu Nhân, vẫn nhắc lại câu hỏi.

- Cũng hơi hơi...

Lưu Nhân cảm giác trên cổ nổi lên một mảnh da gà, là bởi vì sợ hãi.

- Tuy rằng buổi sáng tôi không có ăn cơm....

- Này, cho người ăn.

Một miếng thịt vẫn còn đỏ tươi máu huyết ném xuống trước mặt Lưu Nhân.

- Đói sao? Ăn đi.

Ờe...

Lưu Nhân cảm thấy có chút buồn nôn, thứ này rõ ràng là thịt sống, hơn nữa còn có chút biến chất.

- Anh là kẻ điên sao? Chỉ cần là người, làm sao có thể ăn được thứ này.

- Tốt lắm.

Lưu Nhân cảm giác cây đao kia đã rời khỏi cổ họng của mình.

- Xem ra anh không có biến thành giống như bọn họ.

Hô...

Lưu Nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu lại, trước mặt hắn là một khuôn mặt kiên nghị.

- Xin chào, tôi là Lưu Nhân, là cảnh sát, cần sự giúp đỡ của anh.

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện.

Người đàn ông kia nhìn xung quanh một lần.

- Đi theo tôi, nhẹ nhàng một chút, nếu bị bọn hắn phát hiện sẽ rất phiền toái.

Nói dứt lời, người nọ liền dẫn Lưu Nhân chui vào trong bụi cây, lặng lẽ rời đi.

Dọc theo đường đi, người nọ đều không có nói gì, chỉ ngẫu nhiên dừng lại nhìn xung quanh. Người nọ dẫn theo Lưu Nhân lòng vòng một hồi rồi đi tới một căn phòng nhỏ.

Đây là một căn phòng nhỏ được dựng tạm bợ, có chút rách nát. Nhưng mà Lưu Nhân lại phát hiện bốn phía quanh căn phòng nhỏ này đều có chướng ngại vật che kín, hơn nữa cách căn phòng nhỏ này không xa, còn có thể nhìn thấy mấy cỗ thi thể.

Người đàn ông kia dẫn Lưu Nhân đi đến trước cửa căn phòng kia, nhẹ nhàng gõ cửa. Tiếng đập cửa rất có tiết tấu, hẳn là đã sớm thỏa thuận ám hiệu.

Cửa được mở ra, người đàn ông kia dẫn theo Lưu Nhân đi vào trong căn phòng nhỏ.

Căn phòng nhỏ tối tăm, Lưu Nhân hơi sững sờ một chút. Hắn cứ tưởng rằng nơi này chính là nơi đóng quân bí mật của quân đội, hoặc là nhà của người đàn ông này. Nhưng thật không ngờ trong cái phòng nhỏ cũ nát này, lại có nhiều người như vậy. Người già, trẻ con, còn cả phụ nữ nữa, chừng hơn mười người, mà trong hơn mười người này, kể cả người đàn ông vừa dẫn hắn đi kia cũng chỉ có ba người đàn ông.

- Nơi này là?

- Tôi tên là Vương Hiệp.

Người đàn ông kia quay đầu lại, bắt tay Lưu Nhân.

- Xin chào, đồng chí cảnh sát, vừa rồi thật xin lỗi, tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ. Anh cũng biết, những người đó nhìn bề ngoài rất giống người bình thường, tôi chỉ có thể cẩn thận một chút.

- Không sao.

Lưu Nhân bắt tay Vương Hiệp. Bàn tay của người đàn ông này rất dày, tương đối mạnh mẽ.

- Thật không ngờ ở đây này các anh lại có nhiều người như vậy.

- Toàn bộ người bình thường trong thôn đều ở đây.

Vương Hiệp thở dài, tiếp theo dùng ánh mắt mong đợi nhìn Lưu Nhân.

- Khi nào thì quân đội có thể tới đây, bao giờ chúng tôi mới có thể đi ra ngoài?

- Quân đội? Quân đội gì?

Lưu Nhân ngăn người.

- Anh không phải là bộ đội mà chính phủ phái tới hay sao?

- Anh cũng không phải là cảnh sát sao?

Vương Hiệp cũng ngây ngẩn cả người.

- Tôi còn tưởng là anh do chính phủ phái tới.

- Xem ra hai người chúng ta đều đã đoán sai.

Lưu Nhân cười khổ, nói.

- Để tôi giới thiệu một lần nữa vậy. Tôi là Lưu Nhân, là cảnh sát đến thị trấn này làm việc, vô tình bị vây ở chỗ này.

- Xem ra chúng ta lại phải thất vọng rồi.

Trên mặt Vương Hiệp đồng dạng cũng mang theo biểu tình cười khổ, nói.

- Tôi tên là Vương Hiệp, là quân nhân giải ngũ, vốn sống ở trong thị trấn nhỏ này.

- Ôi...

Hai người đồng thời thở dài.

Trải qua vài câu chuyện đơn giản, Lưu Nhân đã đại khái hiểu rõ tình huống ở nơi này. Thị trấn nhỏ này xuất hiện dị thường là ở bốn ngày trước kia. Vốn dĩ chỉ là xung đột trong phạm vi nhỏ, những người dân trong thị trấn này vốn rất an phận, đột nhiên trở nên có chút nóng nảy. Thường xuyên vì những chuyện nhỏ mà khắc khẩu không ngớt. Sau lại phát triển càng ngày càng nghiêm trọng, bắt đầu động thủ. Cái thị trấn nhỏ này vốn rất hẻo lánh cho nên cảnh sát cũng không có. Chỉ dựa vào mấy vị lãnh đạo trong thị trấn mà hòa giải. Nhưng mà sau đó những người không bình thường càng ngày càng nhiều, chậm rãi phát triển trở thành hai phái. Một phái có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, bất kỳ ai đến gần đều động thủ đánh người. Mà phái còn lại thì ánh mắt trở nên đại ra, chỉ biết nói là đói rồi ăn mọi thứ. Đợi cho tới khi mọi người phát hiện ra sự tình không thích hợp thì đã muộn rồi. Những người có khả năng suy nghĩ như người bình thường đã không còn có bao nhiêu. Hơn nữa con đường duy nhất để tiếp xúc với bên ngoài cũng đã bị đám người có khuynh hướng bạo lực kia phong tỏa, không cho phép bất kỳ kẻ nào đi ra khỏi thị trấn. Đường dây điện thoại bị cắt đứt, di động cũng không có tín hiệu. Mà buổi sáng hôm nay thì cây cầu để thông ra bên ngoài đã bị đánh sập. Hoàn toàn cắt đứt liên hệ giữa thị trấn và bên ngoài.

- Sự tình đại khái chính là như vậy.

Vương Hiệp nói.

- Nơi này của tôi tổng cộng có mười ba người, là những người duy nhất còn có đầu óc thanh tỉnh.

- Ôi...

Lưu Nhân lắc lắc đầu.

- Vốn là năm người chúng tôi đi vào trong thị trấn này, nhưng thật không ngờ là đã bị vây ở đây, không ra được.

- Các anh còn có bốn người?

Vương Hiệp sững sốt.

- Thời gian dài như vậy mà không bị những người đó phát hiện sao? Phải biết rằng cả thị trấn đều đã bị những người đó chiếm lĩnh, nơi này là địa phương duy nhất còn an toàn,

- Bây giờ chúng tôi vẫn ở trong khách sạn kia, nơi đó dường như không có bao nhiêu người dân điên cuồng.

Lưu Nhân nói.

- May mắn là trong đội ngũ chúng tôi có hai người không phải là người thường, có lẽ không có nguy hiểm gì.

- Các anh chỉ có hai người đàn ông, ngoài ra đều là phụ nữ, những người này không có khả năng không đến bắt các anh.

Vương Hiệp kỳ quái nói.

- Không biết là vì sao, những kẻ điên này thường bắt người ở xung quanh, sau đó đưa đến tòa nhà ở trung tâm thị trấn kia. Chúng tôi vốn có mười bốn người, nhưng mà một người trong lúc đi tìm thức ăn đã bị bọn họ bắt đi. Tôi vốn là muốn đi xem có cơ hội cứu hẩn ra không, vừa lúc gặp được anh.

- Trong tòa nhà đó sao?

Lưu Nhân nghĩ nghĩ.

Canh gác nghiêm mật như vậy, nhất định là có thứ gì quan trọng. Một người trong chúng tôi đã lên vào trong đó rồi.

- Không có khả năng.

Vương Hiệp có chút kinh ngạc nói.

- Tôi đã thử nhiều lần, đều không thể đi vào bên trong tòa nhà đó, nhiều nhất là đi đến cửa nơi đó liền bị phát hiện. Nơi đó canh gác rất chặt chẽ, tuy rằng những tên kia có đầu óc không tốt lắm, nhưng mà khí lực lại rất lớn. Hơn nữa cũng rất cảnh giác. Nếu bị bọn họ nhìn thấy thì rất khó chạy trốn. Phải biết rằng

thời gian tôi ở trong quân đội năm đó chính là linh trình sát. Anh cũng thấy đó, tôi mất công sức hơn nửa ngày mới có thể dẫn một tên gia hỏa trong đó ra để xử lý.

- Người kia xuất thân từ đâu tôi cũng không biết.

Lưu Nhân nghĩ nghĩ nói.

- Nhưng mà khẳng định không phải là bình thường...

Đồng.

Một cục đá nho nhỏ đánh lên trên đầu một người nông dân. Hắn cảnh giác nhìn xung quanh một lần nhưng không phát hiện thấy có động tĩnh gì, Tuy rằng trí lực không có, nhưng mà tính cảnh giác vẫn còn, hắn đi về hướng cục đá bay tới mà tìm kiếm.

Dường như cục đá kia từ một chỗ góc rẽ không xa bay tới. Hắn cầm một cái cuốc trong tay, từ từ đi tới chỗ góc rẽ. Không có ai, nơi này vô cùng im lặng. Đang trong lúc đầu óc của hắn còn chưa kịp xoay chuyển, lại một cục đá khác đánh lên đầu của hắn.

Không có gặp người nào, cũng không có thông báo với đồng bọn. Hắn tiếp tục đi dọc theo phương hướng cục đá bay tới mà tìm kiếm. Bởi vì dường như hắn vừa thấy được một cái bóng dáng kỳ quái, mặc dù là chỉ trong nháy mắt liền biến mất, nhưng mà hắn vẫn nhìn thấy được.

Đi về phía trước vào bước, nương theo âm thanh thủy tinh bị vỡ, lại một cục đá khác đánh lên đầu của hắn. Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện cái cửa sổ thủy tinh nhỏ ở bên người đã bị vỡ, cục đá chính là bay ra từ trong gian phòng. Tuy rằng có chút tối, nhìn không rõ lắm, nhưng mà hắn lơ mơ chứng kiến trên mặt đất hình như có thứ gì đó đang mấp máy.

210. Chương 213: Chuyển Hóa Bất Đồng

Miệng nói cái gì mơ hồ không rõ, người đàn ông này đẩy cánh cửa phòng ta. Cái đồ vật hắn nhìn thấy khi đứng ở ngoài cửa sổ kia tuyệt đối không phải người, cho nên với hắn mà nói thì không cần phải thông báo với đồng bọn. Bởi vì bọn hắn chỉ nhận được chỉ thị là trông coi, không cho những sinh vật bé nhỏ đi bằng hai chân tiến vào. Mà cái thứ đồ vật hắn vừa nhìn thấy kia, cũng không phải.

Đi vào trong phòng, người đàn ông này thấy rõ, thứ này đích thật không phải là sinh vật đi lại bằng hai chân, bởi vì nó chỉ dùng một tay để mấp máy và một cái cơ thể hình người gì đó. Tuy rằng không biết rốt cuộc thứ này là cái gì, nhưng mà người nông dân lại lâm vào khó khăn. Có hình dạng như người, nhưng không phải dùng hai chân để đi, thứ này.... Rốt cuộc là có nên báo cho đồng bọn hay không?

Trong lúc cái đại não không quá linh hoạt của người đàn ông kia đang tự hỏi, thì cái bóng dáng màu đen ở trên mặt đất kia lại lay động. Không biết từ nơi nào mọc ra một thanh đao nhọn, Không có đợi người đàn ông này kịp phản ứng, cái bóng đen ở trên mặt đất kia đã hành động, nhanh chóng hướng về phía hắn và vọt tới.

Nguy hiểm, đây là cái ý niệm duy nhất kịp lóe lên ở trong đầu hắn. Nhưng mà cái ý niệm này tới quá muộn, thanh đao nhọn chói lọi đã đâm từ đằng sau vào đến tim của hắn.

Loại công kích đáng sợ này, nếu ở trên người bình thường, chỉ sợ là người nọ đã sớm run rẩy té ở trên mặt đất mà ngừng thở. Nhưng mà đối với người đàn ông này mà nói, chẳng qua chỉ gây cho hắn một loại cảm giác phần nộ mà thôi. Đau đớn, phần nộ, đây là thứ duy nhất hắn có thể cảm giác được bây giờ. Mà phản ứng đầu tiên của hắn khi bị công kích chính là đánh trả.

Không để ý tới miệng vết thương bị chảy máu, người đàn ông dùng mãnh xoay người, cường ngạnh rút thanh đao nhọn ở trên người ra, đồng thời giơ cao cái cuốc trong tay lên, hướng tới cái bóng đen kia dùng sức đập mạnh.

Bóng đen kia dường như cũng có chút không hiểu có chuyện gì xảy ra. Bình thường nếu sinh vật dính một đòn này của nó, kết cục duy nhất chính là thân thể chậm rãi yếu đuối, đổ máu, mất đi hơi thở. Chứ chưa từng có giống như bây giờ, vẫn như không có chuyện gì mà tiến hành phản kích. Trong lúc nó còn chưa kịp phản ứng, liền ăn một cuộc của người đàn ông kia, rách ra một mảnh da thịt khô héo, nhưng mà miệng vết thương không có máu chảy ra.

Cái bóng đen sau khi bị công kích liền lấy lại phản ứng. Nó cũng không thèm để ý đối với vết thương người kia vừa gây ra. Nó thấp giọng kêu lên một tiếng, duy cánh tay duy nhất có thể cử động kia tránh thoát khỏi lần công kích thứ hai của người đàn ông kia. Nó không ngừng quay xung quanh người đàn ông kia, tìm kiếm cơ hội tấn công.

Hai cái sinh vật grotesque có hình dạng giống người cứ ở trong căn phòng nhỏ mà đánh nhau. Đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết, công kích cũng tương đối bạo lực và trí mạng. Thế nhưng những đòn công kích đều có thể dồn người thường vào chỗ chết này, đối với hai sinh vật kia thì dường như đều không có hiệu quả gì.

- Xem ra so với dự liệu của ta thì cũng không sai biệt lắm.

Minh Diệu trốn ở một góc, có chút hứng thú nhìn hai con quái vật ở nơi đó đánh tới đánh lui.

- Chỉ số thông minh có hạn, nhưng mà những công kích trí mạng đối với người thường thì lại không có bao nhiêu tác dụng. Xem ra Quỳ Linh cũng không giết chết được hẳn.

Cái bóng đen trên mặt đất kia là con Quỳ Linh luôn bị Minh Diệu nhốt ở trong cái bình sứ. Minh Diệu thật cẩn thận thả con Quỳ Linh ra, bố trí kết giới thật tốt, sau đó lại thật cẩn thận dùng đá để dụ một người đàn ông lại chỗ này. Minh Diệu cẩn thận quan sát người đàn ông đang cầm vũ khí trong tay, mặc dù có khuynh hướng bạo lực tương đối nghiêm trọng, nhưng mà chỉ số thông minh không cao. Dường như là những chất dinh dưỡng ở trong óc của hắn đã chuyển hóa thành sức mạnh đi vào trong thân thể vậy. Minh Diệu chưa từng gặp qua bọn bán trao đổi với nhau, chỉ là đơn thuần canh giữ bốn phía quanh tòa nhà ở trung tâm thị trấn. Nếu có người tới gần thì bọn hắn mới thông báo cho đồng bọn, bắt người đó lại. Đây là kết luận rút ra được khi Minh Diệu dùng mộc khôi lõi hóa trang thành hình dạng của mình, cố ý đi tới gần mấy người đàn ông này.

- Vừa rồi anh nói là người dân có hai phái?

Lưu Nhân nhìn Vương Hiệp hỏi.

- Không phải chỉ chia ra làm người bình thường và người không bình thường sao?

- Không phải.

Vương Hiệp nói.

- Ừ, rằng những người đó đều có chỗ tương tự, ví dụ như đều chịu đòn rất giỏi, còn luôn có bộ dáng ăn không đủ no. Nhưng mà rất rõ ràng, những người ở phái bạo lực vẫn còn có chút đầu óc, mà những tên gia hỏa có đôi mắt dại ra kia, thì hoàn toàn mất đi đại bộ phận năng lực phán đoán. Chuyện duy nhất bọn họ có thể làm chính là tìm ra thức ăn, sau đó là ăn nó.

- Mà những người ở phái bạo lực, tuy rằng cũng luôn tìm kiếm đồ ăn, nhưng mà rõ ràng là bọn hắn có thể nhận ra người nào bình thường, người nào là đồng loại của bọn hắn. Nếu mà người bình thường bị bọn hắn phát hiện, bọn hắn liền thông báo cho đồng bọn, sau đó là cả đám xông đến bắt lấy người đó mang đi. Mang đi đến đâu, đi làm cái gì thì không có ai biết, nhưng mà người bình thường kia thường thường sẽ được thả sau mấy giờ sau. Tuy rằng nhìn qua thì lông tóc không có tổn thương, những chuyện vừa xảy ra chỉ giống như một hồi ác mộng mà thôi. Bọn họ cũng không thể phân biệt được đâu là chân thật đâu là trong mơ. Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn sau, người bị bắt kia liền trở nên ít ngủ, cực kỳ đói khát, muốn tìm cái để ăn. Trên người còn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, không thể chịu đựng được. Tiếp sau đó người kia liền chậm rãi chuyển hóa, hoặc là biến thành một tên grotesque chỉ biết ăn, hoặc là biến thành một gia hỏa có khuynh hướng bạo lực.

- Ý anh muốn nói là, những người dân trong thị trấn biến thành như vậy không phải là ngay từ đầu đã không bình thường, mà là bị người nào đó dùng thủ pháp chuyển hóa?

Lời nói của Vương Hiệp khiến cho Lưu Nhân có chút giật mình.

- Giống như là...Siêu vi trùng vậy?
- Không sai biệt lắm.

Vương Hiệp gật gật đầu.

- Tôi cũng từng hoài nghi thị trấn nhỏ xuất hiện loại tình huống này là do có người của quốc gia thù địch nào sử dụng vũ khí sinh hóa.
- Vì sao mà có người thì bị chuyển hóa thành sinh vật ngu ngốc chỉ biết ăn, mà có người thì lại chuyển hóa thành sinh vật điên cuồng bạo lực?

Lưu Nhân hỏi.

- Có liên quan đến cái gì?
- Thời gian.

Vương Hiệp nói.

- Liên quan đến thời gian chuyển hóa. Tôi cũng mới nghĩ đến ở trong lúc vô ý. Từ khi xuất hiện việc lạ đến bây giờ, đã qua nhiều ngày như vậy, đại bộ phận người dân trong thị trấn đều bị chuyển hóa. Mà những người dân chuyển hóa thành loại hình bạo lực đó, đại bộ phận đều là chuyển hóa trong vài ngày ban đầu, rồi sau đó càng ngày càng ít. Mà từ hôm kia cho đến ngày hôm qua đã không có người dân là loại hình bạo lực mới nào xuất hiện. Giống như là người của bọn họ đã bị cố định số lượng vậy. Hiện tại đại bộ phận đều là loại ngu ngốc. Hơn nữa tôi còn phát hiện một vấn đề.

211. Chương 214: Hai Người Đàn Ông Già

- Vấn đề gì?
- Giới tính, tuổi.

Vương Hiệp tiếp tục nói.

- Đàn ông trưởng thành, từ mười tám tuổi đến ngoài bốn mươi tuổi có tám phần mười đều chuyển hóa thành những tên gia hỏa bạo lực. Phụ nữ và người già đều biến thành loại hình ngu ngốc, chỉ có một số ít người sẽ biến thành loại bạo lực, hơn nữa là chỉ phát sinh trong mấy ngày đầu. Còn nữa, loại chuyển hóa này dường như không có hiệu quả đối với trẻ con từ mười sáu tuổi trở xuống. Bởi vì tôi từng tận mắt nhìn thấy một đứa trẻ mười ba tuổi, bị lôi đi rồi lại được thả trở về. Vốn ta cho rằng nó cũng sẽ bị chuyển hóa thành một tên gia hỏa có khuynh hướng bạo lực, ta liền nhốt hẩn lại. Nhưng mà thật không ngờ chỉ vài giờ sau, đứa trẻ kia liền chết rất thống khổ.

- Chết? Chết như thế nào?

- Không biết, nhưng mà dựa theo diễn cảm của nó, hẳn là rất thống khổ. Dường như là thân thể không chịu đựng được thứ gì đó.

Biểu tình của Vương Hiệp trở nên có chút ảm đạm.

- Anh không có đuổi đứa trẻ kia đi mà lại nhốt hẩn lại?

Lưu Nhân cau mày hỏi.

- Không phải là có chút quá mạo hiểm chứ.
- Tôi không thể đuổi nó đi.

Biểu tình của Vương Hiệp có chút thống khổ.

- Nó là con của tôi...Tôi không thể không cứu nó...Cho dù chỉ là có một tia hy vọng...

- Thực xin lỗi...

Lưu Nhân cũng không biết nói như thế nào mới có thể an ủi được người đàn ông vừa mới tận mắt chứng kiến con của mình chết ở trước mặt.

- Cho nên tôi thề, tất cả mọi người có chết hết, tôi cũng không thể chết.

Ánh mắt của Vương Hiệp trở nên kiên nghị.

- Tôi muốn tìm ra chân tướng sự tình, bắt được bàn tay đen ở phía sau. Để cho hắc cảm thụ cái loại thống khổ của con tôi trước khi chết. Tôi sẽ dùng phương pháp của mình.

Trong lúc Vương Hiệp nói những lời này, Lưu Nhân nhìn thấy ở trong mắt hắc không chỉ có quyết tâm mà còn có một tia tàn nhẫn.

- Không sai biệt lắm, hắc là không có gì đẹp.

Minh Diệu đứng dậy.

- Nếu như người đã biến thành quái vật không còn là người nữa, vậy thì nên sớm tiễn người đi, như vậy cũng là một loại nhân từ.

Người đàn ông đánh nhau với Quỳ Linh kia đã chảy máu đến ứ đọng khắp toàn thân, nhìn qua có chút suy yếu. Số máu chảy ra kia, đủ để một người bình thường chết ba lần, thế nhưng người đàn ông này vẫn còn đứng ở nơi đó. Nhưng mà công kích của hắc đã không còn mười phần uy lực như mới bắt đầu, động tác có chút chậm chạp, phản ứng cũng không còn nhanh nhẹn nữa.

Mà con Quỳ Linh cũng không khá hơn chút nào. Bây giờ là ban ngày, lực lượng của nó vốn đã không nhiều. Hơn nữa dính phải vài đòn công kích của người đàn ông kia, trên người đã trở nên rách nát. Cái thân thể khô héo có từng mảng bị rách ra, vốn bộ dáng đã rất ghê tởm, hiện tại càng khiến cho người ta khó coi. Chỗ tốt duy nhất chính là trong thân thể của nó cũng không có máu, cho nên còn có thể hơi cường ngạnh một chút.

- Thức đêm thật là hao tổn tinh thần, sớm biết như vậy thì nên mang theo chút trà lạnh để bồi dưỡng nguyên khí.

Minh Diệu xoa nhẹ cái trán có chút đau đớn,

- Đau đầu gần chết, linh lực cũng không còn nhiều, thật muốn tìm chỗ nào đó ngủ một giấc!

- Bây giờ tôi cảm thấy có chút vắng đầu.

Lương Văn Văn cau mày nói.

- Còn có chút đói bụng, có cái gì ăn được không?

A Trạch chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Lương Văn Văn một cái, cũng không có trả lời, ngược lại đưa mắt nhìn sang Vương Tĩnh ở bên cạnh.

- Các cô gặp cô gái này như thế nào?

A Trạch mở miệng hỏi.

Vương Tĩnh kể lại cho A Trạch nghe chuyện mình là Lưu Nhân ở trong căn nhà chờ đợi Minh Diệu thì thấy một người đàn ông mang Lương Văn Văn vào trong căn nhà đó.

- Nói như vậy, có lẽ cái kia cũng không phải là nàng nằm mơ, có lẽ là chuyện thật sự đã xảy ra.

A Trạch nghĩ một chút nói.

- Nhưng mà vì sao mà sau khi những người đó bắt được nàng rồi lại đưa nàng vào trong căn nhà kia? Nếu như đưa cô gái này vào trong căn nhà kia để giết thì không đúng. Đã qua một đêm, muốn giết người thì đã sớm giết, cần gì phải đợi cho đến ban ngày.

- Không cần phải đem loại chuyện giết người này nói bân quơ nhẹ nhàng như vậy được không?

Lương Văn Văn ở một bên kháng nghị nói.

- Đặc biệt là khi người bị hại vẫn còn ở hiện trường.

- Cô cũng để ý sao?

A Trạch cười lạnh một chút.

- Tôi vốn đang nghĩ đến đối với cái loại giết người này thì cô đã quen rồi chứ.

- Dù cho có là một bác sĩ thì tôi cũng chỉ là một được sĩ mà thôi.

Lương Văn Văn bái bác nói.

- Cũng không phải ai làm bác sĩ cũng đều thường xuyên nhìn thấy người chết.

Lương Văn Văn nghĩ A Trạch nói vậy là bởi vì A Trạch đã biết công việc của nàng.

- Ồ? Là như vậy sao ?

Trên mặt A Trạch tươi cười mang theo vẻ trào phúng.

- Khi cô chưa tốt nghiệp viện y học đã có thể ung dung giết chết bạn của mình, nhưng mà bây giờ làm sao lá gan của cô lại trở nên nhỏ vậy ? Ồ, tôi nghĩ ra rồi, là bởi vì người bị giết là chính cô, cho nên cô mới phản ứng như vậy.

- Cô...Cô cũng là cảnh sát ?

Sắc mặt của Lương Văn Văn biến đổi.

- Người thật sự bán rẻ ta...Hai người kia đều là cảnh sát, là tới bắt ta đúng không. Ta cho người biết, đừng tưởng rằng quyền rũ được tên cảnh sát kia là có thể chạy thoát, người cũng không thoát được đâu. Ta bị bắt, người cũng không sống yên được đâu.

Lương Văn Văn hung tợn nhìn Vương Tĩnh nói.

- Nàng không có nói, nhưng mà mấy thứ này có thể đoán được mà, không phải sao ? Quầy Linh, Vương Tĩnh tìm tới cửa, còn cô nữa. Tất cả những chuyện này cũng không phải là trùng hợp, không nên vũ nhục chỉ số thông minh của tôi.

A Trạch nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Diệp Tiểu Manh, chậm rãi nói.

- Hơn nữa tôi nhấn mạnh một chút, tôi không phải là cảnh sát. Không cần đánh đồng tôi và loại người thường vô năng này làm một.

- Mười năm, chuyện này đã qua mười năm rồi.

Vương Tĩnh cắn môi nói.

- Trong mười năm nay, mỗi ngày tôi đều trải qua cuộc sống như cái xác không hồn, cả ngày lo lắng đề phòng, cuộc sống như vậy tôi chịu đủ rồi. Tôi nghĩ hẳn là cô sẽ hiểu rõ loại cảm giác này, bởi vì tôi biết trong lòng của cô cũng không mạnh mẽ như cái biểu hiện bên ngoài của cô.

- Vậy thì thế nào.

Lương Văn Văn có chút then quá hóa giận.

- Dù cho ta không tốt thì sao, còn tốt hơn là bị cảnh sát bắt rồi tử hình. Nếu chuyện này bị cảnh sát biết, ta sẽ không ngồi tù, ta sẽ chết, sẽ chết, biết không?

- Tình nguyện sống một cách thống khổ chứ không muốn chết một cách thống khoái sao?

Khóe miệng của A Trạch vẫn tươi cười đùa cợt như cũ.

- Có lẽ cô hẳn là nên đổi vị trí với người bạn bị giết chết kia. Bây giờ nàng vẫn còn sống, chỉ là thay đổi một cái phương thức khác mà thôi, hơn nữa có thể sẽ sống mãi mãi.

- Bạn...của tôi...

Lương Văn Văn cực kỳ khiếp sợ.

- Nàng còn sống? Làm sao lại...Tôi rõ ràng là đã tự tay.... Điều đó không có khả năng, cô đang gạt tôi.

- Đúng, còn sống, chẳng qua là không phải sống như một con người, mà là một loại sông khác.

Nhớ tới Quỳ Linh, A Trạch cau mày.

- Một loại không thuộc về thế giới này, nhưng tóm lại cũng coi như là sống.

- Thật sự, A Trạch không có lừa cô.

Vương Tĩnh ở một bên nói.

- Tôi đã gặp nàng...Tiểu Vũ...Coi như là đang sống...Nhưng mà bây giờ, hắn là rất thống khổ....Chấm dứt đi, chúng ta cùng nhau chấm dứt chuyện này đi, dù sao cũng là hai người chúng ta hại nàng thành ra như thế này.

- Làm sao lại như thế... Rõ ràng hắn đã nói qua, người đàn bà kia sẽ không xuất hiện trước mặt của ta...

Ý nghĩ của Lương Văn Văn có chút rối loạn.

- Hắn? Hắn là ai vậy?

A Trạch miễn tuệ đã phát hiện lời nói của Lương Văn Văn có lỗ hổng. Chẳng lẽ trong vụ án này, ngoài cô gái này ra còn có một người nữa sao? Đúng rồi, Minh Diệu đã từng vô ý nói tới một câu. Quỳ Linh là do người ta chế tạo ra. Mà Lương Văn Văn và Vương Tĩnh chẳng qua chỉ là người thường mà thôi, không có khả năng tiếp xúc với những thứ cao thâm đó. Như vậy hắn ở trong miệng Lương Văn Văn là ai?

- Không, không, không có gì...

Lương Văn Văn ngập ngừng ấp úng, biểu cảm thực mất tự nhiên.

- Vừa rồi tôi có chút giật mình cho nên mới buột miệng mà thôi, không có gì.

- Không cần phải mưu toan lừa tôi.

A Trạch đứng lên, nhúc nhích cái cổ. Không biết tại sao ở sau gáy có chút đau nhức.

- Tôi không thích bạo lực, nhưng thường thường bạo lực lại là phương pháp giải quyết vấn đề đơn giản và trực tiếp nhất. Cho nên tôi cũng không phản đối dùng phương pháp đặc thù để bắt cô mở miệng.

A Trạch lạnh lùng nhìn Lương Văn Văn

- Chẳng qua cô cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, tôi sẽ dùng vài thủ đoạn cô không thể tưởng tượng được.

- Cô...Cô muốn làm gì...

Lương Văn Văn kinh hoàng lui về phía sau vài bước. Vừa rồi có một thanh kiếm băng đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất trong tay A Trạch. Người thiếu nữ này thật có chút đáng sợ, còn có chút năng lực vượt xa người thường. Con người luôn sợ hãi đối với những thứ mình không biết, hơn nữa thường đem những thứ không biết kia tưởng tượng không ngừng. Lương Văn Văn rất sợ hãi. Trong óc của nàng hiện ra cảnh trên người A Trạch lóe lên ngọn lửa, dùng pháp thuật tà ác để tra tấn nàng. Nghĩ đến đây nàng không khỏi rung mình một cái.

- Văn Văn, năm đó sau khi cô giết chết Tiểu Vũ, khi hai người chúng ta đi tìm địa phương chôn xương cốt và máu của Tiểu Vũ, khi trở về tôi liền phát hiện thi thể Tiểu Vũ biến mất. Đồng lõa của cô rốt cuộc là ai? Vì sao phải giết chết Tiểu Vũ?

Vương Tĩnh mở miệng hỏi.

- Các người không nên ép ta... Ta không thể nói...Người nọ cũng không phải là người bình thường, phải...Phải..

Lương Văn Văn sợ hãi nhìn thoáng qua A Trạch đang làm động tác khởi động.

- Cũng là người giống như cô vậy, nếu ta nói ra hẳn sẽ giết ta.

-Ồ, không sao cả.

A Trạch mang theo vẻ mặt dễ dàng nói.

- Trước tiên cô có thể để cho tôi tra tấn, sau đó lại để người kia giết chết. Như vậy cũng là một loại lựa chọn không tệ. Mặc dù chưa có thử qua, nhưng mà tôi nghĩ nếu là người bình thường rơi vào tay tôi hẳn là sẽ không thể kiên trì được trong thời gian bao lâu. Dù sao thì cái loại cảm giác bị sét đánh vẫn tương đối thích.

- Bị sét đánh...

Lương Văn Văn lại rùng mình một cái. Tuy rằng nàng không biết người thiếu nữ này sẽ dùng phương pháp gì để khiến sét đánh nàng. Nhưng mà tuyệt đối sẽ không phải là chuyện tình thích thú gì. Hơn nữa bộ dạng của người thiếu nữ này...Thấy thế nào cũng đều giống như cái loại gia hỏa tinh thần không bình thường.

- Tôi...Tôi kỳ thật cũng không biết hẳn...

Trải qua một phen đấu tranh, Lương Văn Văn vẫn là quyết định nói ra. Chuyện kia đã xảy ra được mười năm, trong những năm này người đàn ông quỷ dị kia cũng chưa từng xuất hiện qua. Lương Văn Văn cảm thấy cô gái luôn nhắm nhẹ dùng sét mình ở trước mặt này còn đáng sợ hơn một chút. Hơn nữa người thiếu nữ này cũng đã nói qua, nàng không phải là cảnh sát. Nói ra cũng không có quan hệ gì, nói miệng không có bằng chứng, không phải là cảnh sát. Cho dù là sau đó bị cảnh sát hỏi, nàng cũng có thể không thừa nhận.

- Kể cho tôi nghe một chút.

A Trạch ngồi xuống.

- Tôi chán ghét cái loại người đã nói được một nửa rồi lại muốn ngừng lại bắt tôi tiếp tục hỏi, sự kiên nhẫn của tôi không có nhiều lắm.

- Tôi cũng không biết làm sao người đàn ông kia biết chuyện của chúng tôi.

Lương Văn Văn sắp xếp lại ý nghĩ một chút.

- Có một hôm buổi tối, khi tôi từ bên ngoài trở về khách sạn thì gặp được người đàn ông này ở bờ sông.

- Người đàn ông này khiến cho người ta có một loại cảm giác rất không thoải mái. Nếu như muốn dùng lời nói để hình dung thì chỉ có thể nói người đàn ông này rất xấu. Hơn nữa còn đáng khinh. Hắn đột nhiên từ trong bóng tối đi tới, dọa cho tôi nhảy dựng lên. Tôi vốn tưởng rằng đó là một người xấu, phải biết rằng tuy lúc đó chỉ mới hơn tám giờ mà thôi, nhưng mà mọi người trong thị trấn đều ngủ rất sớm. Trên đường đã không còn ai đi cả.

- Tôi không để ý đến người đàn ông kia, liền chạy mất, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, xác nhận người đàn ông kia còn đứng ở đó, không có đuổi theo.

- Nhưng mà tôi thật không ngờ, tôi chạy rất lâu nhưng mà vẫn không nhìn thấy cái khách sạn có cây cầu đá ở trước cửa đâu. Tôi chắc chắn là mình không có đi sai phương hướng, tôi càng thấy luống cuống, càng chạy trốn nhanh hơn.

- Nhưng mà khi ta chạy một lúc nữa, lại phát hiện một chuyện tình thực kinh khủng. Người đàn ông kia liền đứng ở một địa phương cách đó không xa, dùng một loại biểu tình giống như đùa cợt nhìn tôi. Lúc này tôi mới phát hiện, tôi chạy lâu như vậy, thì ra là chạy một vòng xung quanh, trải qua một đoạn đường dài, tôi liền quay trở lại địa phương người đàn ông kia đang đứng, mà người đàn ông kia vẫn không có động đậy. Giống như hắn biết nhất định tôi sẽ chạy về chỗ này nên ở đây chờ tôi.

- Tôi thực sự hãi, lớn tiếng kêu lên. Loại chuyện này tôi đã đọc qua ở trong sách, chính là quỷ đập tường. Dù người có đi như thế nào, cuối cùng người đều sẽ đi một cái vòng tròn rồi trở lại chỗ cũ. Ý niệm duy nhất trong đầu của tôi chính là gặp quỷ rồi, tôi muốn gọi người dân trong thôn đến cứu mạng. Người đàn ông kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, ôm khuỷu tay, xem tôi đứng ở chỗ đó kêu to, hoặc chạy đi chạy lại.

- Tôi lại chạy một chút, trong lúc chạy lần này, tôi có chú ý đến cảnh sắc ở hai bên đường, xác định là mình đã đi theo một đường thẳng.
- Nhưng mà không chạy được bao lâu tôi lại thấy người đàn ông kia, vẫn đứng ở vị trí ban đầu. Gặp được quỷ, tôi lại trốn không thoát, trong đầu chỉ nghĩ vậy thôi thì đã sợ hãi đến mức hai chân mềm nhũn, cứ như vậy mà quỳ trên mặt đất.
- Người đàn ông kia từ từ đi lại đây. Tôi muốn tiếp tục đứng lên chạy trốn, nhưng mà hai cái chân lại run rẩy, căn bản không nghe tôi sai khiến. Tôi chỉ còn biết trơ mắt nhìn người đàn ông kia đi đến trước mặt của mình.
- Cô muốn cho người đàn bà kia chết sao? Đây chính là câu đầu tiên hắn hỏi tôi. Hắn nói hắn có thể giúp tôi, nhưng tôi phải làm theo lời của hắn.

212. Chương 215: Quỷ Linh

- Tuy rằng tôi rất ghét Tiểu Vũ, nhưng mà chưa đến mức muốn giết nàng. Lại nói tiếp cũng buồn cười, bây giờ nghĩ lại, giữa chúng ta chẳng qua chỉ là chuyện ba cô bé không hiểu chuyện tranh đoạt người yêu mà thôi. Không có chuyện gì to tát cả, nhưng mà thật không ngờ lại phát triển thành như thế này.
- Nếu như nàng không chết, như vậy thì cô sẽ chết? đây là câu thứ hai hắn nói với tôi. Lúc ấy tôi đã sợ đến choáng váng, căn bản là không biết phải trả lời hắn thế nào!

- Kỳ thật cô có chỗ rất hữu dụng, ta cũng không muốn để cho cô chết.

Người đàn ông có tướng mạo đáng khinh dùng giọng điệu đầy ẩn ý nói.

- Nhưng mà ta muốn cô chứ không phải là người bạn cũng là sinh viên của viện y học kia. Hắn là nàng cũng không kém cô bao nhiêu. Hoặc là ta có thể đi tìm nàng tâm sự.
- Vì... Vì sao phải giết nàng?

Lương Văn Văn run rẩy hỏi. Người đàn ông này...Tướng mạo đáng khinh và bộ dáng ghê tởm, dùng một loại ngữ khí chẳng thêm để ý chút nào để thảo luận chuyện sinh tử của người với nàng. Lương Văn Văn cảm thấy nhất định hắn không phải là người, có lẽ là...Quỷ?

- Không, không, không, cô nhầm rồi, ta không thêm để ý xem là ai trong hai người sẽ chết, ta chỉ quan tâm đến kết quả thí nghiệm.

Người đàn ông này nhẹ nhàng khoát tay áo.

- Ta không phải đao phủ, cũng không phải là ác ma giết người không chớp mắt gì đó. Ta chỉ là một nhà khoa học, so với người thường thì quá mức cuồng nhiệt mà thôi. Hơn nữa...

Người đàn ông khinh thường nói.

- Các cô đang tranh nhau tên nhà quê kia, không phải nàng là người thích hợp nhất sao? Ngay tại lúc ta đang phiền não thì các cô lại tới, thật là trời cũng giúp ta.

Nói tới đây, người đàn ông này lớn tiếng cười, tiếng cười phát ra có chút khàn khàn, giống như tiếng Dạ Kiều kêu ban đêm vậy.

- Có lẽ ta có thể đều giết chết cả hai người, chỉ lưu lại cô gái hữu dụng kia với ta cũng được. Ồ không, như vậy rất phiền toái, hơn nữa ta cũng không phải là ác ma lấy việc giết người làm thú vui. Trên hai tay của ta không thể dính máu người dơ dáy được.

- Nếu cô không đáp ứng lời nói của ta, ta sẽ tức giận, ta là một người sợ phiền toái.

Người đàn ông ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lấy tay nâng cái cằm của Lương Văn Văn.

- Nếu nói vậy, ta sẽ tiếp tục tìm một cơ hội để đi thuyết phục cô gái kia, mà vận mệnh của cô chính là chết, biến thành vật thí nghiệm của ta, rõ chưa?

Lương Văn Văn sợ hãi, đã không còn biết phải trả lời thế nào. Lời nói của người đàn ông này không đầu không đuôi khiến cho Lương Văn Văn tin chắc người này nhất định là một người điên. Nhưng mà kẻ điên bình thường không thể nào sử dụng loại phương pháp quỷ dị này để vây nòng đứng nguyên tại chỗ. Nói như vậy, người kia...Đích thực là một con quỷ điên cuồng?

- Cứ làm theo lời ta nói, nếu không thì ta sẽ cải tạo cô thành cương thi nhân tạo, hiểu rõ chưa?

Người đàn ông có chút không kiên nhẫn nói.

- Dù sao không phải là cô cũng chán ghét cái cô bé kia sao? Giết chết nàng, ta có thể lấy được tài liệu thí nghiệm, cô cũng có thể làm cho cái người cô ghét kia biến mất. Đây không phải là một cái đề nghị không tệ sao?

- Vì cái gì? Vì sao phải giết chúng ta, rốt cuộc thì ông là ai?

Lương Văn Văn vận dụng chút dũng khí cuối cùng trong cơ thể, mở miệng nói.

- Vì sao là tôi và Tiểu Vũ, vì sao không phải là Tiểu Tĩnh?

- Cô thật thích hỏi vì sao, đây là một cái thói quen không tệ.

Người đàn ông nhếch môi nở nụ cười, lộ ra một loạt đám răng ngả vàng.

- Ta cũng là một người thích hỏi vì sao, cho nên ta rất thích cô. Vì vậy giết chết cái cô bé kia là kết quả tốt nhất.

- Mà một cô gái ngoại thành là không thể thiếu. Ta đã điều tra kỹ, nàng có thể giúp được ta vì thế nàng được lựa chọn. Cho nên cô chết hoặc là nàng chết, lựa chọn của cô là cái gì?

- Vì sao mà nhất định phải có một người trong chúng tôi chết?

- Không tại sao, bởi vì ta ghét nhóm người các cô.

Người đàn ông đứng dậy, dùng một loại ánh mắt như là kiểm tra gia súc để ngăm tới ngăm lui trên người Lương Văn Văn.

- Các cô đã quây rầy cuộc sống của ta, vì vậy cần phải trả một cái giá nhỏ. Thực hợp lý, không phải sao? Cô bé, đáp án của cô là gì?

- Tiểu Vũ.

Rất nhanh Lương Văn Văn liền nói ra lựa chọn của mình. Trong mắt nàng, người đàn ông phi dân loại trước mặt này rất ngang ngạnh. Đối với người như vậy, lựa chọn tốt nhất chính là bảo vệ tốt chính mình. Lý do bị giết? Bọn bè? Tất cả đều không quan trọng, quan trọng là...An toàn của bản thân.

- Tốt lắm.

Người đàn ông có tướng mạo đáng khinh kia đưa một trang giấy cho Lương Văn Văn.

- Dựa theo những gì ghi ở trên đây mà làm. Nhớ kỹ, không thể có một chút sai lầm. Nếu không mà nói, cô sẽ biến thành vật thay thế. Những thứ đồ kia tôi sẽ giúp cô chuẩn bị tốt. Hy vọng cô mau chóng làm tốt, sự kiên nhẫn của ta có hạn.

Lương Văn Văn đỡ lấy tờ giấy kia. Nhìn những dòng chữ trên đó, Lương Văn Văn hít sâu một hơi. Không chỉ là đơn giản giết người như vậy, còn phải hoàn thành theo những điều người đàn ông này viết. Nội dung trên tờ giấy này, càng khiến cho Lương Văn Văn xác định, nhất định người kia là một tên điên. So sánh ra thì chết rồi lại không đáng sợ. Đáng sợ hơn chính là sau khi chết thì thể của mình còn bị người ta tra tấn, vũ nhục, phân thây.

- Rốt cuộc là ông...

Lương Văn Văn ngẩng đầu, còn muốn nói cái gì đó, nhưng mà đã không còn thấy bóng dáng của người đàn ông kia.

- Những việc còn lại hẳn là các người cũng đã biết.

Lương Văn Văn vừa nói vừa gãi gãi cánh tay. Không biết tại sao, từ sau khi tỉnh lại nàng bắt đầu có cảm giác ngứa ngáy, càng gãi lại càng nghiêm trọng.

- Tôi trở về phòng mình trong khách sạn đã phát hiện ra cái bình người đàn ông kia lưu lại để đựng máu. Còn có một cái bình nhỏ không biết là đựng chất lỏng trong suốt gì đó. Tôi tìm một cơ hội để lừa Tiểu Vũ. Nói là muốn thảo luận với nàng, thừa dịp nàng không chú ý, tôi liền dựa theo lời nói của người đàn ông kia, đem cái chất lỏng trong suốt kia bỏ vào cái chén của Tiểu Vũ.

- Tiểu Vũ không có phát giác, nàng cầm cái chén kia lên uống hết. Thật không ngờ vật kia lại lợi hại như vậy, chưa đầy ba giây đồng hồ, Tiểu Vũ liền ngã xuống mặt đất. Mặc dù tôi học y, cũng thường xuyên bào chế thuốc, nhưng mà chưa từng gặp qua độc được lợi hại như vậy. Tiểu Vũ liền nằm im trên mặt đất, trên mặt cũng không có biểu tình gì, tựa như là đang ngủ vậy. Tôi ngồi xuống, thử kiểm tra lại mạch của nàng, nàng đã chết. Ba giây đồng hồ trước còn ngồi trước mặt tôi nói chuyện, ba giây sau đã chết rồi.

- Tôi càng thêm chắc chắn, người đàn ông kia tuyệt đối không phải là người, lại càng không dám không nghe lời của hắn. Bởi vì hắn đã nói qua, nếu tôi làm hỏng việc này, như vậy tôi sẽ trở thành vật thay thế tiếp theo.

- Vừa lúc sau đó Tiểu Tĩnh trở lại. Tôi dọa nạt nàng, để cho nàng cùng làm với tôi. Bởi vì trong tờ giấy người đàn ông kia đưa cho đã viết rất rõ ràng. Để cho Tiểu Tĩnh tách toàn bộ xương cốt trong thi thể Tiểu Vũ ra, chỉ để lại một bàn tay mà không được phá hư thi thể quá lớn. Người đàn ông này nhất định biết rất rõ chúng ta. Nếu không mà nói hẳn không thể biết được loại chuyện này chỉ có Tiểu Tĩnh mới có thể làm được.

Chương 215: Quỳ Linh. (2)

- Trong lúc Tiểu Tĩnh giải phẫu thi thể. Tôi đứng ở một bên, thân thể không nhịn được mà run rẩy. Tôi rất căng thẳng, không phải vì cái gì khách. Bởi vì tôi biết nếu Tiểu Tĩnh thất bại, như vậy thì tiếp theo người nằm ở nơi này sẽ là tôi. Tôi nghĩ nên bảo Tiểu Tĩnh cẩn thận một chút, lại không dám lên tiếng, sợ Tiểu Tĩnh phân tâm.

- Sau khi hết thấy đã chuẩn bị xong, tôi và Tiểu Tĩnh liền lên đi ra khỏi khách sạn. Đi đến chỗ người đàn ông kia đã chuẩn bị, chôn xương cốt và máu xuống đó. Chờ đến khi hết thay đều đã làm xong, hai người chúng ta liền trở lại khách sạn. Nhưng lúc ấy lại phát hiện ra thi thể của Tiểu Vũ đã biến mất. Lúc ấy tôi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì tôi biết, nhất định là thi thể Tiểu Vũ đã bị người đàn ông đáng sợ kia mang đi. Như vậy đã nói nên rằng chúng tôi đã thành công, tôi sẽ không chết.

- Cửa ải này đã qua, nhưng dù sao tôi cũng đã giết người, tránh được ma quỷ không tránh khỏi cảnh sát tra hỏi. Chuyện này chỉ có tôi và Tiểu Tĩnh biết. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, uy hiếp Tiểu Tĩnh, không cho nàng nói ra chân tướng sự việc. Cảnh sát đến đây, tuy rằng trong lòng của tôi rất khẩn trương, nhưng mà không thể biểu lộ ra. Nhưng mà hoàn hảo, có lẽ vì chúng tôi là người từ bên ngoài, cũng có thể là vì cái thị trấn nhỏ này quá mức hẻo lánh, cảnh sát không có làm lớn chuyện. Nên đã xử lý chuyện này như một vụ mất tích bình thường.

- Tôi vốn tưởng rằng hết thấy đều đã là quá khứ, nhưng ngay trước đêm tôi và Tiểu Tĩnh rời khỏi thị trấn nhỏ kia, người đàn ông kia lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của tôi. Hắn nói với tôi, tôi làm tốt lắm, vì báo đáp tôi mà hắn muốn nói cho tôi biết một chuyện rất quan trọng.

- Không nên trở về nơi này nữa. Hắn nói với tôi. Căn phòng này, khách sạn này, cái thị trấn nhỏ này, vĩnh viễn cũng không được quay lại. Tôi vốn cũng không có ý định tiếp tục ở lại nơi đáng sợ này, liền gật đầu đáp ứng.

- Trước khi người đàn ông kia đi, trong lúc vô tình có nói một câu. Hắn phải đi, phải rời khỏi nơi này. Sau khi hắn rời đi, có rất nhiều thứ không thể mang đi, như là thi thể của Tiểu Vũ. Hắn nói với tôi, tuy rằng thực nghiệm thành công, nhưng mà hoàn toàn không giống so với hắn tưởng tượng, cũng không sai biệt lắm

so với thất bại. Thi thể của Tiểu Vũ đối với hắn mà nói, đã không có tác dụng gì, hắn sẽ để lại cho tôi làm kỷ niệm.

- Vừa nói dứt lời, người đàn ông kia đã không còn thấy tầm hơi. Chỉ để lại một đồng gì đó màu đen giống như là khăn lông được xếp ngay ngắn. Tôi có chút kỳ quái, liền đi qua, mở cái thứ kia ra.

- Thứ này, chính là thi thể của Tiểu Vũ. Tôi sợ tới mức ném thứ đồ vật kia xuống đất. Cái người đàn ông đáng sợ kia, lại có thể biến thi thể của Tiểu Vũ thành cái dạng này, giống như một tấm thảm có thể tùy ý gấp lại.

- Ném đi, nhất định phải tìm chỗ nào ném cái này đi. Đây chính là ý niệm đầu tiên trong đầu khi tôi hồi phục lại tinh thần. Nhưng mà ném ở đâu được đây? Trời đã sáng, tôi nhìn ra ngoài cửa, trên đường đã có rất nhiều người đi lại, thứ này không thể nào trực tiếp cầm ra ngoài để tìm chỗ ném. Thật sự không còn cách nào cả, tôi liền nghĩ ra một chủ ý. Tôi cố nhịn ghê tởm và sợ hãi, gấp gọn thi thể Tiểu Vũ, nhét vào trong cái ngăn kéo cuối cùng ở cái tủ năm ngăn kia, còn dùng đinh đóng chặt cái ngăn kéo kia lại.

- Thì ra còn Quỳ Linh ở trong phòng kia là do cô làm.

A Trạch gật gật đầu.

- Như vậy thì đã sáng tỏ rồi.

- Cô cho là trong mười năm này, mỗi ngày chỉ có cô là ngủ không yên sao.

Lương Văn Văn nhìn Vương Tĩnh, nói.

- Tôi so với cô còn sợ hãi hơn nhiều. Tôi sợ người đàn ông đáng sợ kia lại tìm tới cửa, nói với tôi là thí nghiệm thất bại, cần lấy tôi ra làm vật thí nghiệm gì đó. Tôi sợ có người phát hiện ra thi thể của Tiểu Vũ ở trong ngăn kéo, cảnh sát sẽ tìm tới cửa. Tôi còn sợ hãi cô sẽ đến đồn cảnh sát để tự thú, nói ra những việc mà tôi đã làm, tôi sợ...

- Đó là do cô tự chuộc lấy.

A Trạch lạnh lùng cắt đứt lời nói của Lương Văn Văn.

- Chính mình làm thì tự mình phải gánh chịu hậu quả. Đạo lý này đứa trẻ mười tuổi cũng hiểu được.

- Không, tôi không có sai, là người đàn ông kia ép tôi, là hắn ép tôi.

Lương Văn Văn điên cuồng hét to.

- Nói đến người đàn ông kia...Cô có thể miêu tả rõ ràng một chút được không?

Không biết như thế nào, trong đầu A Trạch đột nhiên hiện nên người đàn ông có bộ dạng đáng khinh kia. Trên thế giới này không có sự trùng hợp như vậy chứ. Người đàn ông đi cùng với Mị kia, rốt cuộc là ai?

Người đàn ông kia và Quỳ Linh đánh nhau đến không còn biết gì nữa. Lực cảm ứng chậm chạp khiến hắn căn bản là không có nhận thấy phía sau có thêm một người nữa. Đối mặt người đàn ông da dày thịt béo không sợ bị đánh này, Minh Diệu cũng không dám khinh thường, trực tiếp dùng Yêu Lân cắt đầu hắn xuống. Bởi vì vừa rồi đã bị thương không nhẹ khi đánh nhau với Quỳ Linh, cho nên cũng không có chảy được ra bao nhiêu máu. Điều này cũng làm cho Minh Diệu đỡ bị bắn quần áo, không cần lo lắng trở về sẽ bị Diệp Tiểu Manh quở trách.

Quỳ Linh đã không còn đối thủ, ngơ ngác ở tại chỗ, cũng không có động đậy. Xuất phát từ bản năng, nó đã nhớ kỹ, người đàn ông này so với nó thì mạnh hơn rất nhiều. Nó đánh không lại cho nên cũng không phản kháng. Ngoan ngoãn mặc cho Minh Diệu nhốt nó vào bên trong bình sứ.

Quỳ Linh vốn là phát minh ra để làm trợ thủ cho linh môi sư. Tuy rằng chỉ số thông minh không cao, nhưng mà còn có thêm bản năng sinh vật. So sánh ra thì hắn là chỉ số thông minh cũng không sai biệt lắm so với con chó. Nếu biết phương pháp sử dụng thích hợp thì nó cực kỳ nghe lời.

Minh Diệu ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra thi thể của người đàn ông kia. Trải qua một phen quan sát vừa rồi, Minh Diệu đã đưa ra kết luận, người đàn ông này đã không còn là người nữa rồi. Minh Diệu từng cẩn thận thử qua. Nguyên bản ba hồn bảy vía của người sống ở đã rối loạn toàn bộ. Bên trong là thứ gì đó

hỗn loạn. Tuy rằng rốt cuộc không biết rốt cuộc là cái gì, nhưng mà tuyệt đối không phải là thứ của con người. Tuy rằng có chút tương tự với hồn phách của con người, nhưng mà có rất nhiều chỗ bất đồng. Càng giống như là thứ gì đó do con người chế tạo ra.

Thứ này, Minh Diệu nhớ rõ, hình như đã thấy ở chỗ nào rồi. Ở nơi nào đây? Minh Diệu không ngừng suy tư.

Thứ này là do con người chế tạo...Quầy Linh cũng là do con người chế tạo, giữa hai người này có liên hệ với nhau không? Lê bàn tử đã từng nói qua, phương pháp chế tạo Quầy Linh đã bị thất truyền. Hiện tại hẳn là không còn ai biết. Thứ này được chế tạo ra...Kỹ thuật thất truyền...Hồn phách giống thật mà lại là giả...

Nghĩ lại, cái vụ án quỷ yêu từng gặp kia, chẳng phải là con quỷ yêu kia cũng là được người ta chế tạo ra sao?

213. Chương 216: La Sát

Mà cái loại hồn phách kỳ dị kia có chút tương tự đối với loại hồn phách giống thật mà lại giả của người đàn ông này. Minh Diệu không tin trên thế giới này có chuyện trùng hợp như vậy. Quỷ yêu, Quầy Linh, người dân dường như phía sau ba người này có một mối liên hệ không rõ ràng lắm nhưng đích thật có tồn tại. Minh Diệu cảm giác từ vừa mới bắt đầu hẳn đã bị cuốn vào trong một lớp sương mù dày đặc, bên trong là cả một tấm màn đen.

Vạch mí mắt của người đàn ông đã chết kia ra, Minh Diệu nhíu mày. Đồng tử màu xanh biếc? Loại đồng tử này Minh Diệu cũng đã từng nhìn thấy trong sách, nhưng mà cũng đã bị tuyệt diệt từ lâu lắm rồi. Thứ này tên là La Sát, cũng có người gọi chúng nó là La Sát sa. Lại nói tiếp thứ này được xem như hàng ngoại nhập, vốn là ác quỷ trong truyền thuyết của Ấn Độ. Từ thời Tam Tạng Hòa thượng của triều Đường đi sang Thiên Trúc thỉnh kinh, Phật giáo ở Trung Quốc mới chậm rãi hưng thịnh. Truyền thuyết này mới dần dần mà được lưu truyền.

Trong cuốn “Tuệ Lâm Ý Nghĩa” chương hai mươi lăm có ghi lại: La Sát, là loại ác quỷ cưỡi mây. Chuyên ăn thịt. Hoặc là phi hành, hoặc là đi bộ. Sức mạnh rất đáng sợ. theo như quyển này còn ghi lại: La Sát sa, theo tiếng Phạn ngữ là Cổ Ván La Sát. Vốn là ác quỷ tàn bạo. Nam thì cực xấu, nữ thì cực đẹp, đều ăn thịt người ở khắp nơi.

Nói đơn giản một chút thì chính là ác quỷ ăn thịt người. Thứ này cũng phân nam nữ. La Sát nam có bộ mặt dữ tợn, tóc hồng mắt xanh, người đen, tình tình tàn bạo dễ nổi điên. La Sát nữ thì xinh đẹp như hoa, thích dùng sắc đẹp để quyến rũ người vô tội. Điểm giống nhau duy nhất chính là bọn họ đều ăn thịt người.

Nhưng mà thứ này cũng chỉ là tồn tại ở trong truyền thuyết, không ai biết được chân chính bọn hắn có hình dạng gì. Bởi vì thứ này vốn không thuộc về quỷ quái Trung Quốc. Chưa bao giờ xuất hiện qua ở Trung Quốc. Mà cho dù bọn hắn có ở Ấn Độ, chỉ sợ cũng đã sớm tuyệt tích.

Bởi vì chưa từng gặp qua, Minh Diệu cũng không dám xác định đây có phải là La Sát hay không. Nhưng mà loại đồng tử xanh biếc này, cũng chỉ có La Sát ở trong sách mới có. Ngoài ra thì quái vật cũng không có loại nào có đồng tử màu xanh biếc như vậy.

- Xem ra sự tình trở nên có chút điên cuồng.

Minh Diệu dùng sức xoa nhẹ huyệt thái dương, đầu càng lúc càng đau.

- La Sát nhân tạo sao? Rốt cuộc thì nơi này đã xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể có thứ này.

Xem ra sự tình phát triển đã vượt rất xa khỏi tầm khống chế. Nguyên bản đến đây chỉ là để kết thúc vụ án Quầy Linh, thuận tiện tổ chức thành một đoàn du lịch mà thôi. Lại thật không ngờ sẽ bị cuốn vào trong một sự việc tràn ngập sương mù như thế này. Loại chuyện này, tốt nhất là giao cho cao tầng của hiệp hội đến xử lý được rồi. Phải thêm vài người, cần thu dọn thì thu dọn, cần điều tra thì điều tra. Phải biết rằng Minh Diệu thực ra là một tên lừa. Nếu sự tình không dồn lên đầu hắn thì hẳn chẳng muốn đi quản. Hơn nữa nơi này cũng không phải chỉ có một hai thứ này, toàn bộ người dân trong thôn đều không bình thường.

Kỳ thật Minh Diệu lo lắng nhất vẫn là Diệp Tiểu Manh. Từ sau khi sương mù tràn ngập, Diệp Tiểu Manh liền rơi vào trong trạng thái mê man. Dường như là sương mù này có ảnh hưởng tới nàng. Đám sương mù này cũng rất kỳ quái, tuy rằng không thể xác định được là cái gì, nhưng mà Minh Diệu có thể cảm giác được trong sương mù này có chứa những thứ khác. Hơn nữa còn hai người thường là Lưu Nhân và Vương Tĩnh. Duy nhất một người có chút năng lực là A Trạch thì không thể trông cậy được. Minh Diệu cảm giác chuyện tình cần giải quyết bây giờ chính là đưa đám người kia ra khỏi thị trấn nhỏ này trước đã. Tìm một địa phương an toàn rồi nói sau.

Sương mù....Đúng rồi, loại sương mù kỳ quái...

Minh Diệu đột nhiên nhớ tới sự kiện nữ quỷ ở nông thôn không lâu trước kia. Khi đó cũng đột nhiên có sương mù tràn ngập, trong sương mù cũng được trộn lẫn một ít thứ gì đó không bình thường.

Chẳng lẽ...Từ khi đó đã bắt đầu, hẳn cũng đã dính vào chuyện này rồi sao?

Minh Diệu đột nhiên nhớ tới một người.

- Bất kể như thế nào, trước tiên cứ nghĩ biện pháp đi vào trong căn nhà trung tâm kia rồi nói sau.

Minh Diệu ngẩng đầu nhìn tòa nhà ở ngoài cửa sổ cách đó không xa kia.

- Địa phương này nhất định có cái gì đó quan trọng. Có lẽ là có thể giải được một phần câu đố.

Mấy người đàn ông đang đứng canh gác ở ngoài kia đối với việc đồng bọn bị mất tích căn bản là không có cảm giác gì. Chỉ số thông minh của bọn họ không quá cao, chỉ là đơn thuần chấp hành mệnh lệnh mà thôi. Sau khi Minh Diệu giải quyết người đàn ông kia xong, hàng phòng thủ liền xuất hiện lỗ hổng. Hẳn rất dễ dàng tránh thoát tầm mắt của hai người đàn ông kia, lặng lẽ xâm nhập vào bên trong.

Ở bên ngoài tòa nhà này phòng thủ chặt chẽ như vậy, Minh Diệu vốn tưởng rằng ở bên trong nhất định cũng thủ vệ sâm nghiêm. Sau khi hắn trèo tường nhảy vào bên trong, nhìn xung quanh một lần rồi trốn vào trong một cái bụi cây. Vì muốn an toàn, hắn không có lập tức hành động mà kiên nhẫn chờ đợi trong chốc lát, quan sát xung quanh một chút.

Nhưng mà ngoài dự liệu của hắn là, bên trong không có một ai. Chẳng lẽ mình đoán sai rồi? Minh Diệu cảm giác chuyện này có chút kỳ quặc.

Ngay lúc Minh Diệu còn đang buồn bực, cánh cửa tòa nhà đột nhiên được mở ra. Một người nông dân bạo lực đi đến, trên vai mỗi người đều vác theo một người. Xem ra cũng là người dân ở trong thị trấn. Nhưng mà mấy người dân kia bị bọn hắn bẻ đi đã mất đi tri giác, nhắm mắt lại không động đậy gì.

Mấy người ...Dân kia sau khi ném mấy người được vác trên vai xuống trước cửa lớn thì liền bước nhanh ra khỏi chỗ này, tựa như là e ngại thứ gì đó. Thật giống như là ở phía sau cánh cửa xanh vàng rực rỡ kia có quái thú ăn thịt người vậy. Có lẽ là quái thú ăn quỷ mới đúng. Minh Diệu cảm giác có chút châm chọc. Vốn đã là quỷ La Sát ăn thịt người rồi, còn có thể sợ quái thú ăn thịt người sao?

Chi nha.

Cánh cửa chính của tòa nhà mở ra. Bên trong có hai người đi tới, là một nam một nữ.

- Thật là thứ này!

Thấy rõ hai người đi tới, Minh Diệu lấp bắp kinh hãi. Tóc hồng, mắt xanh, làn da ngăm đen, trên cơ thể người cơ bắp đan xen nhau rồi rậm. Người đàn ông kia so với đoạn miêu tả La Sát trong sách mà Minh Diệu đọc được hoàn toàn giống nhau. Mà người đàn bà kia, chính là bà chủ khách sạn mà bọn hắn gặp được khi vừa mới tiến vào trong cái thị trấn nhỏ này. Nhưng mà bộ dáng của nàng nhìn qua dường như còn đẹp hơn lúc đó. Mặc dù tướng mạo không có bao nhiêu biến hóa, nhưng mà cảm giác lại hoàn toàn bất đồng. Nếu nói là khi vừa mới gặp mặt, cô gái này chỉ có thể coi là có chút tư sắc. Như vậy thì bây giờ có thể coi là tuyệt sắc.

- Cơm trưa tới, nhanh một chút lấy đi. Nếu không mà nói hẳn sẽ lại nổi điên.

Cô gái kia khẽ cau mày lại, nói với người đàn ông kia.

214. Chương 217: Địa Ngục Trần Gian

- Được.

Người đàn ông kia gật gật đầu, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn. Hắn hơi hột dùng tay nhắc bốn người kia lên, xoay người đi vào bên trong. Nhìn giống như ở trên tay hắn không phải là bốn người trưởng thành mà chỉ là bốn cọng tóc mà thôi.

- Ta chán ghét phải ăn loại thức ăn này.

Cô gái kia thở dài, trong giọng nói mang theo một cổ u oán khiến cho người ta động tâm. Nàng ngồi xổm xuống, cầm lấy cánh tay của người dân đang không biết sinh tử kia. Kéo một cái nhìn như lơ đãng, cánh tay của người kia liền bị xé rách ra, lộ ra cơ thể đỏ tươi bên trong và xương cốt màu trắng, máu tươi từ miệng vết thương chảy ra. Cô gái kia cũng không thêm để ý bẻ gãy cánh tay kia ra. Trực tiếp cầm nửa cánh tay lên đưa tới miệng. Dùng sức cắn rồi xé ra một miếng, chậm rãi nuốt xuống. Máu dính đầy miệng cô gái kia, còn rơi xuống ướt sũng ở trước ngực áo, nhưng nàng lại không thêm để ý chút nào. Vẫn dùng tư thế tao nhã chậm rãi thưởng thức cánh tay gãy như cũ. Giống như nàng ăn vào trong miệng không phải là thịt người sống mà là miếng thịt bò nướng tràn ngập nước vậy.

- Vốn nghĩ hôm nay có thể ăn thứ gì đó mới mẻ, đáng tiếc lại để cho bọn họ chạy mất.

- Ấc.

Một tiếng hô đình tai nhức óc từ bên trong tòa nhà truyền ra. Đây rốt cuộc là thứ gì, thanh âm đáng sợ sự thể khiến cho Minh Diệu cũng có chút giật mình.

- Kêu la cái gì, không phải là đang dọn cơm sao?

Cô gái tức giận hô lên một câu, dùng một tay nắm cổ người dân bị thiếu một cánh tay kia, từ từ đi vào bên trong.

Bóng dáng của hai người biến mất ở cánh cửa, sau đó cánh cửa tòa nhà lại chậm rãi đóng lại.

- Xem ra đã chọn phải một thứ gì đó tương đối đáng sợ rồi.

Minh Diệu vẫn còn sợ hãi đối với tiếng kêu vừa rồi.

- Một nam một nữ kia nhìn qua đã đủ quái vật rồi, không nghĩ tới bên trong lại có thứ gì đó càng quái vật hơn.

Quái vật cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là quái vật có suy nghĩ. Một nam một nữ vừa rồi kia, rất rõ ràng là chỉ số thông minh cao hơn nhiều so với đám người bạo lực ở bên ngoài kia. Tồi thiếu cũng tương đương với người bình thường. Minh Diệu cảm giác có chút khó giải quyết.

Đi vào? Hay là nhanh chóng rời khỏi nơi này?

Minh Diệu trốn ở trong bụi cây, suy tính thiệt hơn. Tuy rằng đã xác định được bên trong có thứ gì đó rất đáng sợ, nhưng mà đã đi tới nơi này. Huống chi bây giờ bọn hắn cũng không có phương pháp để rời khỏi thị trấn này. Dựa theo lời nói của người đàn bà kia thì con quái vật đó quả nhiên đã nhìn trúng đoàn người bọn họ. Cho dù là trở về, chẳng qua cũng chỉ là chờ chết mà thôi. Còn quái vật đó người đông thể mạnh, cho dù là trốn đi cũng nhất định sẽ bị nó bắt lại. Minh Diệu quyết định vẫn là tiến vào một cái thì tốt hơn. So với việc ngồi chờ chết thì không bằng cứ xông vào xem một lần. Thử xem có thể tìm được một con đường sống hay không!

Dựa theo phong cách của Lưu Nhân, nghênh ngang đi tới cửa lớn, hô to một tiếng cảnh sát đây đừng nhúc nhích, giơ tay lên. Minh Diệu không phải là người ngu. Không cần nói đến những cái khác, ngay cả một nam một nữ vừa đi ra, hắn cũng không nắm chắc có thể đối phó được, huống chi bên trong còn có một con quái vật chỉ cần kêu lên một tiếng là có thể kiến hắn kinh hồn táng đảm.

Minh Diệu men theo góc tường, đi xung quanh một vòng, rốt cuộc cũng tìm được một cái cửa sổ có khóa, theo cái cửa sổ này nhảy vào.

Nói này hẳn là một cái văn phòng viên chức bình thường. Trên mặt đất có bàn ghế cùng các loại văn kiện được vớt ngổn ngang. Điều này đã nói nên dưới tình huống mọi người ở đây còn chưa kịp chuẩn bị liền bị người nào hoặc là thứ gì đổ xông vào mạnh mẽ mang đi. Mặc dù không có vết máu, nhưng mà trong phòng vẫn còn có mùi huyết tinh phiêu tán. Dường như là từ ngoài cửa truyền vào bên trong.

Trên cánh cửa ban công cũng không có thủy tinh, cho nên Minh Diệu cũng không nhìn thấy tình hình bên ngoài. Cố gắng để không gây ra tiếng động, Minh Diệu tìm kiếm một vòng quanh phòng làm việc, cũng không tìm được một tấm bản đồ thị trấn nào.

Điện thoại di động vẫn không có tín hiệu. Minh Diệu cầm lấy chiếc điện thoại cố định rơi ở dưới đây lên, trong ống nghe không hề có một chút âm thanh nào. Xem ra toàn bộ đường dây điện thoại trong thị trấn đều đã bị cắt đứt. Muốn dùng điện thoại để xin sự giúp đỡ xem ra là không thể thực hiện được.

- Thật là khiến cho người ta đau đầu, cần phải tìm một biện pháp khác để liên hệ với bên ngoài.

Minh Diệu lau trán tự nhủ.

- Xem ra phải đi ra chỗ khác thử xem.

Cột tín hiệu di động nằm ở bên trên mái nhà, tới gần hơn một ít, có lẽ còn có thể tìm được một chút tín hiệu di động. Minh Diệu quyết định đi lên mái nhà xem thử.

Nhưng mà muốn đi lên mái nhà, dù là đi bằng cầu thang bộ hay thang máy thì cũng đều phải đi qua đại sảnh của căn nhà. Như vậy sẽ rất phiền toái. Từ tiếng kêu khùng bố vừa rồi và mùi tinh huyết thỉnh thoảng truyền đến, Minh Diệu hiểu được bên ngoài tuyệt đối không phải là đội ngũ tiếp khách mang theo cờ màu tranh ảnh và chữ viết, viết rằng hoan nghênh Minh Diệu đến thị sát công tác. Chỉ sợ Minh Diệu vừa bước ra bên ngoài, sẽ biến thành bữa trưa mới mẻ của cái thứ đáng sợ kia. Minh Diệu quyết định thử thời vận. Đám người dân có chỉ số thông minh không cao kia vì sao phải canh giữ ở bên ngoài? Là vì bọn hắn đề phòng...Không cho thứ gì đó từ bên ngoài tiến vào. Hẳn là không quản chuyện ở bên trong tòa nhà này. Nếu mà theo bờ tường bên ngoài trực tiếp trèo lên mái nhà, có lẽ sẽ không bị phát hiện.

Minh Diệu lục cái túi áo khoác. Cám ơn trời đất, may mà vẫn mang theo Thần Hành Phù ở trên người. Minh Diệu quyết định, sau này chỉ cần không phải là tình huống đặc thù, nhất định phải mang theo chu sa, giấy chế bùa và bút lông theo người. Đề phòng gặp phải tình huống đặc thù gì mà trên người không mang theo phù chú để dùng thì có thể trực tiếp chế tạo ở hiện trường. Ở đúng rồi còn phải mang theo Hoài Tố nữa. Nếu mà có nàng bên cạnh, cho dù có phù chú gì không biết viết cũng không sao cả.

Dán Thần Hành Phù ở trong lòng bàn chân, Minh Diệu thử hướng lên tường bước vài bước. Hoàn hảo, cái thị trấn này không còn người nào cả, cũng không sợ có ai nhìn thấy hắn. Minh Diệu yên tâm nhảy ra bờ tường bên ngoài, đi dọc theo bờ tường lên trên mái nhà.

Vẫn không có chút tín hiệu nào như cũ, Minh Diệu thất vọng cắt điện thoại đi. Xem ra muốn dùng công cụ hiện đại để truyền tin ra bên ngoài là không được rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, Minh Diệu cũng hết đường xoay sở.

Ngay trong lúc Minh Diệu đang hao tổn tâm trí, hắn chợt thấy có mười người dân, chậm rãi hướng về toàn nhà này đi tới.

Dựa theo biểu tình và động tác của mười người dân kia, bọn họ tuyệt đối không thuộc về loại dân du đã chỉ biết ăn mọi thứ, mà là thuộc về loại hình có đầu óc tỉnh táo. Mười người này sắp xếp thành đội ngũ không tính là chỉnh tề lắm từ từ đi lại đây. Ở trong mắt Minh Diệu, mười người này có chút kỳ quái, dường như là có thêm một thứ gì đó.

Kỷ luật, là kỷ luật. Minh Diệu đột nhiên nghĩ đến, tuy rằng đội ngũ kia cũng không chỉnh tề, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy giống một tập thể.

- Động tác nhanh một chút, nhân số đã sắp không đủ rồi.

Cửa lớn của tòa nhà lại được mở ra, một nam một nữ kia lại xuất hiện ở cửa. Toàn thân người đàn bà kia đều dính đầy vết máu. Quần áo hoàn toàn nhuộm thành màu đỏ. Nàng lớn tiếng mắng mười người dân đang đi tới phía trước.

- Nếu không muốn trở thành thức ăn, vậy thì liều mạng đi.

- Liệu mạng ?

Minh Diệu nghe thấy lời nói của người đàn bà kia thì có chút kỳ quái. Cần liệu mạng để làm cái gì đây ? Không muốn trở thành thức ăn là có ý gì ? Minh Diệu cảm giác lòng hiếu kỳ của mình cũng bị đẩy lên.

- Xem ra vẫn phải đi vào trong tìm hiểu mới được.

Minh Diệu quan sát xung quanh một lần,

- Không có Ấn Thân Phù thật đúng là phiền toái. Xem ra làm trộm cũng cần có thiên phú.

Chui ở bên trong cái ống thông gió tràn ngập tro bụi, Minh Diệu cố sức di chuyển ở trong đó. Một tuần trước, Minh Diệu còn than thở nếu chính mình béo lên chục cân thịt thì tốt rồi. Nhưng mà bây giờ hân hận mình không thể giảm chục cân thịt mới tốt.

Ống thông gió đối với một người đàn ông trưởng thành mà nói thì tương đối chật. Nhưng mà thể hình của Minh Diệu tương đối gầy yếu, còn miễn cưỡng có thể hoạt động được.

Tuy rằng không biết cái lối nào thông đến đại sảnh, nhưng mà Minh Diệu cũng không lo lắng, bởi vì cái mùi vị huyết tinh này đã dẫn đường cho hắn. Càng đến gần đại sảnh thì cái hương vị huyết tinh lại càng trở nên gay mũi. Minh Diệu đi theo mùi hương, chậm rãi đi đến vị trí giữa đại sảnh.

Nhờ vào cái cửa thoát khí ở bên dưới mà Minh Diệu có thể nhìn được toàn bộ cảnh tượng đại sảnh ở bên dưới không sót chút gì. Minh Diệu cố nhìn mùi tanh của máu tươi, cúi xuống thì nhìn thấy một cảnh tượng như là Địa Ngục.

Nơi nơi đều là máu, phần còn lại của chân tay bị cắt, đầu người. Nơi này giống như là nhà bếp của ác quỷ. Ngửi người dân bị bắt vào trong đây đều chết hết, chuẩn xác mà nói thì là bị ăn sạch. Mà làm thịt bọn họ, chính là một nam một nữ kia, còn cả một tên gia hỏa khủng bố khác.

Quái vật, đây mới đúng là quái vật chính tông. Cùng so sánh với nó, Quỳ Linh chỉ có thể được coi là một con vật đáng yêu. Dáng người cao hơn ba thước, da tay ngăm đen, bộ lông màu đỏ che kín đầu và lưng. Đôi mắt màu xanh biếc nhìn chăm chú vào nửa thân thể người đang nằm ở trong tay kia. Dùng cái móng vuốt thật dài thỉnh thoảng cầm phần còn lại của đám chân tay cắt đưa vào trong miệng, há cái mồm to mà nhai nuốt lấy. Hai cái răng nanh từ trong miệng vươn ra, trên mặt vẫn còn dính một ít thịt nát màu đỏ.

Ác quỷ, đây mới thật là ác quỷ. Minh Diệu không khỏi hít sâu một hơi. Cùng so sánh với con quái vật này thì người đàn ông vừa nhìn thấy ở cửa kia chẳng qua chỉ là đứa bé mà thôi. Mà người kia, mới là La Sát thật sự.

Chỉ cần cắn ba miếng đã ăn sạch nửa phần thân thể trên tay. Những phần còn lại tùy tay ném qua một bên. Tên La Sát thật lớn kia lại cầm một người ở trước mặt hắn lên.

Đây là một người vẫn còn sống. Minh Diệu thấy rất rõ ràng, người này bị trói chặt chân tay, miệng cũng bị bịt chặt, nhưng mà rất rõ ràng hắn còn là một người sống. Không phải là người dân loại ngu ngốc chỉ biết có ăn, cũng không phải là loại người dân có khuynh hướng bạo lực, cầm dụng cụ lao động ở trong tay quơ đi quơ lại. Đây là một người, một người bình thường.

- Người không nên trực tiếp đưa người này cho hắn làm thịt.

Người đàn ông ngồi ở bên cạnh nhặt cái đùi người mà tên La Sát to lớn kia ném ra. Vừa đưa lên mồm cắn xé vừa nói.

- Hắn là vẫn nên làm như chúng ta trước kia, cứ thử xem có thể chuyển hóa hắn thành đồng loại của chúng ta rồi nói sau.

- Không, cái này không cần thiết.

Người đàn bà kia lắc lắc đầu.

- Ngày hôm qua đã không có người nào thành công. Xem ra lực lượng huyết mạch đã không còn đủ để chuyển hóa. So với việc dày vò hắn bằng cách biến thể, không bằng cứ ăn trực tiếp cho tươi sống.

Người đàn ông bị tên La Sát to lớn kia nắm lấy, tuy rằng tay chân đã bị trói chặt, miệng cũng bị bịt kín, nhưng mà vẫn không ngừng giãy dụa như cũ. Nhưng mà sự giãy dụa của hắn không có tác dụng. Tên La Sát thật lớn cầm hắn như là cầm nột que thịt xiên vậy, trực tiếp đưa hắn lên tới miệng. Chiếc răng nanh sắc nhọn kia trong nháy mắt đã cắn đứt cổ người kia. Tiếng kêu sợ hãi nức nở trong nháy mắt bị cắt đứt.

Phốc.

Dường như là không có hứng thú đối với đầu người. Tên La Sát kia phun cái đầu kia ra. Cái đầu tròn vo lăn ở trên mặt đất đến tận bên dưới chỗ cái cửa thoát khí Minh Diệu đang trốn mới dừng lại. Đây là một người đàn ông trưởng thành. Trên bộ mawtju hoảng sợ có nước mắt xen lẫn máu. Đây chính là biểu tình lưu lại ở một khắc cuối cùng trên thế giới này của hắn.

La Sát ngậm nửa thân mình còn lại của người đàn ông kia trong miệng, dùng sức mà nuốt. Đường như cái nó đang cầm trong tay không phải là một cái thi thể người vừa bị mất đầu mà là một cái chai bên trong đầy nước ngọt vậy. Cái hắn vừa mới cắn đứt cũng không phải là đầu của người sống, mà chẳng qua chỉ là cái nút lọ nước ngọt mà nó đang cầm mà thôi.

Nơi này là Địa Ngục, nơi này là cuộc sống ở trong Địa Ngục. Tuy rằng Minh Diệu không biết Địa Ngục sau khi chết sẽ có dạng gì, nhưng mà Minh Diệu có thể cảm thấy tình cảnh ở nơi này so với những gì miêu tả về Địa Ngục thì rất giống nhau.

Sau khi đã hút khô toàn bộ máu ở trong thi thể. Tên La Sát kia bắt đầu cắn xé cái thi thể đã khô quắt lại. Dựa theo ánh mắt của hắn thì hương vị của món ăn này để cho hắn rất hài lòng. Hơn xa so với thịt của người đàn ông bị bọn chúng giày vò trước đó. Nhưng mà thỉnh thoảng sẽ phun ra một ít quần áo dính theo mảnh vụn thịt.

Người đàn bà yêu mị kia dùng ánh mắt chờ đợi nhìn cái thi thể trong tay tên La Sát kia. Đường như đối với bọn hắn mà nói, có thể ăn được một miếng thì cũng là một loại hưởng thụ lớn lao.

Dường như tên La Sát cũng cảm thấy được ánh mắt của người đàn bà kia. Minh Diệu chứng kiến khoe miệng của nó hơi nhếch lên một chút. Là cười, tên kia đang cười.

Không tốn một chút sức lực đã xé rách cái thi thể đang cầm trong tay ra. Tên La Sát dùng một loại thái độ giống như là bố thí cho ăn mày, ném một cái đùi cho người đàn ông kia. Tuy rằng đã không còn có nhiều máu chảy ra nữa, nhưng mà những miếng thịt và xương cốt lộ ra khiến cho nhìn qua cái đùi kia tương đối ghê tởm. Mà người đàn bà vừa rồi nhìn còn có vẻ tao nhã kia, liền cứ như vậy quỳ ở trên mặt đất, há mồm bắt đầu ăn. Vừa nhai, trong miệng còn không ngừng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ. “Ăn ngon, vẫn là thịt tươi sống thì ăn ngon hơn”. Mà người đàn ông ngồi ở bên cạnh cũng dùng một loại ánh mắt hâm mộ nhìn người đàn bà đang quỳ trên mặt đất gặm cái đùi người kia.

215. Chương 218: Tiến Hóa

- Nếu có thể còn sống trở về, ta nghĩ ta sẽ sửa thành ăn chay.

Minh Diệu liều mạng đè nén cảm giác buồn nôn đang ngồng ngừng bốc nên ở cổ họng.

- Sớm biết vậy thì dẫn cả Ada đi cùng, nàng luôn nói là cần phải giảm béo. Nơi này chính là chỗ để giảm béo tốt nhất!

Ngay tại lúc Minh Diệu liều mạng kiềm chế cái cảm giác buồn nôn trong dạ dày, thì một chuyện tình khiến cho hắn càng thêm kỳ quái xảy ra. Mười người dân vừa mới tiến vào bên trong tòa nhà kia, mỗi người tìm một đối thủ, bắt đầu từng đôi một chém giết nhau. Trong tay cũng không có vũ khí, nhưng mà đều giống như có thâm cừu đại hận với nhau vậy, ra tay không lưu tình chút nào.

Loại đánh nhau này cũng không có gì để xem cả. Không có vũ khí, cũng không có kỹ xảo gì, chỉ giống như một đám lưu manh đầu đường xó chợ đánh nhau, lăn qua lăn lại ở trên mặt đất. Nhưng mà trình độ kịch

liệt lại khiến cho Minh Diệu rất khó hiểu. Đến tột cùng là làm cái gì mà phải đánh nhau đến tình trạng này?

Một tên bị đối thủ của hắn đánh ngã xuống mặt đất. Rất rõ ràng là đã mất đi năng lực phản kháng. Nhưng mà đối thủ của hắn lại không có nghĩ như vậy, vẫn dùng chân đá lên người hắn, dùng hết những thứ có thể làm vũ khí trên người để lợi dụng. Nắm tay, đầu gối, thậm chí là răng nanh. Mãi cho đến khi đối thủ của hắn nằm trên mặt đất không còn nhúc nhích nữa thì mới dừng tay.

Rất rõ ràng, người đàn ông nằm ở trên mặt đất kia đã chết rồi, bị đồng bọn của hắn đánh chết tươi. Tiếp theo, Minh Diệu thấy được một màn làm cho hắn càng thêm khó hiểu. Người thắng liền cúi xuống, bắt đầu cắn nuốt thân thể của kẻ đã chết.

- Không chỉ là ăn những người dân đã trở nên si ngốc mà ngay cả đồng loại của mình cũng không buông tha sao?

Minh Diệu cảm giác chuyện này có chút không thuộc với lẽ thường. Vô luận là cái giống gì, đều không có khả năng ăn thịt đồng loại của mình, trừ phi...

Chuyện phát sinh kế tiếp đã khẳng định suy đoán của Minh Diệu. Ngay sau khi người thắng ăn sạch thân thể đồng loại của hắn xong, thân thể của hắn cũng đã bắt đầu chậm rãi có biến hóa. Làn da bắt đầu nứt nẻ, cơ thể không ngừng run rẩy. Hắn tru lên một loại thanh âm cực kỳ thống khổ. Khuôn mặt vốn đã biến dạng lại càng thêm vặn vẹo.

Đây chỉ là bắt đầu mà thôi, tiếp theo cơ thể hắn bắt đầu bành trướng lên với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, phía sau lưng cũng chậm chậm có lông đỏ mọc ra.

Tiến hóa, đây là một loại tiến hóa. Minh Diệu nhìn thấy mấy người dân này chỉ trong một lúc ngắn ngủi mà đã biến thành bộ dáng giống như tên La Sát kia. Hai cái răng nanh thật dài, nước bọt theo khoe miệng từ trên mặt đất nhỏ giọt xuống, toàn thân người dân này rớt cuộc đã không còn nhìn ra được hình dáng con người.

- Đây chính là mục đích của bọn họ. Đánh nhau đến chết, cắn nuốt đồng loại của mình để hoàn toàn tiến hóa thành La Sát, muốn tạo thành một đội ngũ La Sát sao?

Minh Diệu nhìn một màn trước mắt này, ở trong đầu nhanh chóng phân tích mọi việc.

- Không đúng, hắn là không chỉ như vậy. Nếu như là muốn tạo thành một đội ngũ La Sát, như vậy không phải là bây giờ mới bắt đầu mà là đã động thủ ở vài ngày trước kia rồi. Mà bây giờ cũng chỉ có một tên La Sát to lớn và một nam một nữ là loại bán thành phẩm mà thôi. Như vậy rốt cục mục đích của bọn họ là gì?

Không lâu sau, bốn đôi còn lại cũng đều tự động phân thắng bại. Những kẻ thất bại đều có kết cục đồng dạng, kẻ chiến thắng cũng đều tiến hóa. Không đến một giờ sau, ở trong đại sảnh đã có sáu tên La Sát, một tên cực kỳ lớn, còn lại là năm tên nhỏ hơn. Mặc dù nói là nhỏ, nhưng mà cũng chỉ là so với tên lớn kia thôi. Năm tên La Sát vừa tiến hóa kia, thân thể cao ít nhất cũng tới hai mét, nếu so với con người bình thường thì cao hơn nhiều. Hơn nữa tướng mạo hung thần ác sát và dáng người trắng kiện, cũng biểu lộ bọn hắn cũng không phải là quả hồng mềm gì.

Phải biết rằng, vừa rồi đối phó với người đàn ông chưa tiến hóa kia, Minh Diệu đã phải tốn một phen công phu thật lớn rồi. Đầu tiên là dẫn hắn ra thật xa, sau đó lại thả Quỳ Linh ra để tiêu hao lực lượng của hắn. Đợi đến khi hắn đã không còn nhiều sức lực để phản kháng, Minh Diệu mới rút Yêu Lân ra để cắt đứt đầu tên kia. Mà đối mặt với loại đã tiến hóa thành La Sát này, Minh Diệu cũng không có bao nhiêu nắm chắc một mình xử lý một con.

Ngay tại lúc Minh Diệu còn đang phân tích lực lượng của đám La Sát này. Một đôi nam nữ luôn ngồi ở một chỗ kia, chậm rãi tiến đến gần năm con La Sát vừa mới tiến hóa này.

- Mỗi lần đều phải lãng phí một cái.

Người đàn bà có chút không tình nguyện nói.

- Một con dư thừa này cũng không thể lưu lại đến ngày mai để dùng, thật sự là rất đáng tiếc.

- Không còn cách nào khác, dù sao cũng là vật thí nghiệm. Có thể sống được trong hai mươi bốn giờ đã là không tồi rồi. Người đàn ông kia nhìn đám La Sát vẫn còn đang ngơ ngác, chọn ra một con tương đối cường tráng ở bên trong ra, đưa sang một bên. Mà bốn con còn lại, sau khi người đàn bà kia ra lệnh một tiếng thì liền bắt đầu chém giết.

Mà một con La Sát duy nhất vừa tiến hóa kia thì bị người đàn ông kia dẫn tới trước mặt con La Sát thật lớn. Con La Sát thật lớn kia chìa một bàn tay ra, không tốn chút sức nào liền nhắc con đồng loại chỉ nhỏ hơn nó một chút lên. Kế tiếp vẫn là một loạt hình ảnh khiến cho người ta buồn nôn như cũ.

Cắn đứt đầu, hút máu, cắn xé. Đường như đối với con La Sát thật lớn này mà nói, toàn bộ thân thể từ cái gì đó cũng chỉ là thức ăn của nó mà thôi.

Chém giết, cắn nuốt, tiến hóa. Bốn con La Sát kia lại lặp lại cái quá trình vừa mới xảy ra trước kia. Nhưng mà đối thủ từ những người dân đã biến thành một loại quái vật không còn hình người.

Mãi đến khi cuối cùng trong đại sảnh chỉ còn lại một con La Sát. Người thắng cuộc cuối cùng đã trở nên cường tráng hơn rất nhiều. Nhìn qua chỉ nhỏ hơn so với con La Sát lớn nhất kia một chút mà thôi.

Nhưng mà cái con La Sát đã trở nên tương đối mạnh mẽ kia, vẫn không thể tránh được cái kết cục biến thành thức ăn. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi không đến năm phút đồng hồ, thì ngay cả xương cốt cũng đã bị con La Sát thật lớn kia ăn hết. Dấu vết duy nhất còn tồn tại chính là cái đầu thật lớn mà con La Sát kia nhổ ra vì không thích ăn.

Tuy rằng cũng không quá rõ ràng, nhưng mà Minh Diệu vẫn có thể nhìn ra được, con La Sát thật lớn kia đã càng thêm cường tráng hơn so với lúc trước. Tiến hóa, đây là một loại phương pháp tiến hóa, Tuy rằng không có thống khổ như những tên đồng loại vừa bị làm thịt kia, nhưng mà biểu tình vặn vẹo kia đã chứng minh cái loại tiến hóa này khiến cho nó tương đối không khỏe. Hiển nhiên là con La Sát này ăn thịt đám đồng loại cường tráng này, đã kế thừa được lực lượng của chúng. Cái này rất giống phương thức sinh tồn của loại côn trùng gì đó. Có thể sống sót chỉ có một con cường tráng nhất. Mà đám còn lại, đều là thức ăn của nó.

Chương 218: Tiến hóa. (2)

- Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi.

Người đàn bà kia đứng lên nói.

- Mười người cũng là cực hạn của hôm nay rồi.

- Ta chán ghét người kia.

Người đàn ông nói.

- Ta chán ghét mỗi ngày phải làm đầu bếp và mua sắm cho người kia. Ta cảm giác những ngày sau này không còn niềm vui nữa.

- Niềm vui? Đó là vật gì? So với thêm ăn càng thêm có khoái cảm mãnh liệt sao?

Người đàn bà kia cười lạnh một tiếng.

- Ta biết người vẫn còn cảm thấy bất mãn đối với việc A Khôn làm thịt chị của người, nhưng mà cái này cũng là chuyện tình không có cách nào khác. Tuy rằng nàng và ta đều là do người tới chuyển hóa, nhưng mà đến bây giờ, chỉ có ta là người duy nhất có thể chuyển thành La Sát nữ nhân. Mà chị của người đã biến thành Vò, kết cục của Vò chính là bị ăn sạch, không có gì để oán hận.

- Hơn nữa, dù sao hân cũng là người cường tráng nhất, không phải sai ?

Người đàn bà kia dùng một loại ánh mắt gần như là điên cuồng nhìn con La Sát thật lớn kia.

- Nếu nói tiếp, người cũng chỉ là con của hân mà thôi, không nên quên, người cũng là được hân chuyển hóa ra mà có thể biến thành bộ dáng hiện tại. Người hân là nên có lòng tôn kính đối với ân nhân của mình.

Con La Sát thật lớn kia dùng ánh mắt để nhìn người đàn ông, khoe miệng hơi nhếch lên, kia là một loại cười nhạo. Rất rõ ràng, con La Sát kia không chỉ có thể hiểu được tiếng người, hơn nữa còn biết được bọn hắn đang nói cái gì. Con La Sát này còn có thêm năng lực suy nghĩ.

Ác Quỷ cũng có được năng lực suy nghĩ, điều này làm cho Minh Diệu cảm thấy rất kinh ngạc. Dựa theo đoạn đối thoại của hai người, hai người kia đều là được con La Sát thật lớn này chuyển hóa mới có thể biến thành hình dạng này. Như vậy đã nói nên trước đó không lâu hai người này cũng là con người. Mà con La Sát thật lớn kia...Không lâu lúc trước cũng là một con người mà thôi.

Con người biến thành La Sát ? Minh Diệu cảm giác có chút khó tin. Thứ La Sát này vốn là thuộc về một loại quái vật gì đó ở trong thần thoại. Tuy rằng không biết bọn chúng từ đâu tới, nhưng mà Minh Diệu có thể khẳng định tuyệt đối không phải là do con người chuyển hóa. Cái thị trấn nhỏ này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?

Hiện tại giải thích duy nhất chính là ở sau lưng những chuyện này, còn có một bàn tay mà Minh Diệu chưa nhìn thấy được, đang không chế tất cả chuyện này. Quầy Linh chính là một cái ví dụ. Con La Sát này, cũng rất có thể là do một vài người có một vài ý đồ riêng, dùng phương pháp đặc thù mà biến thành. Mà tình huống ở trong cả thị trấn nhỏ này, cũng nhất định là do người kia giả trò quỷ. Mà điều khiến cho Minh Diệu lo lắng chính là chỉ sợ người kia bây giờ còn đang ở một cái góc nào đó mà quan sát đoàn người bọn hắn. Mọi người trong cả thị trấn bị biến thành cái dạng này, mà con La Sát thật lớn kia lại đang không ngừng tiến hóa. Nếu là người khởi xướng, không có khả năng buông tha cơ hội quan sát tất cả những chuyện này. Nếu là thí nghiệm thì không có lý do gì mà ném vật thí nghiệm ở đây còn bản thân mình thì chạy trốn.

Việc duy nhất Minh Diệu có thể làm bây giờ, chính là dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về khách sạn, thông báo tất cả những chuyện này cho những người khác, sau đó thì tìm một phương pháp có thể rời khỏi thị trấn này. Còn đối kháng với loại quái vật kia sao ? Đừng nói đùa, Minh Diệu cũng không muốn biến thành miếng chân giò hun khói trong miệng của người khác. Mặc dù hắn đã sớm lãnh đạm đối với sinh tử, nhưng mà đối với kiểu chết ở trong miệng của con quái vật này Minh Diệu vẫn không cam lòng. Dù cho thật sự phải chết, ít nhất thì cũng phải chết ở trong lòng một mỹ nữ. Minh Diệu thầm nghĩ. Hơn nữa tốt nhất là mỹ nữ ngực lớn, ít nhất thì cũng phải khoảng ngoài cỡ D.

Dưới tình huống không thể làm kinh động ba con La Sát kia, Minh Diệu chậm rãi di chuyển thân thể ở trong cái ống thông gió. Ống thông gió nhỏ hẹp, căn bản là không có khả năng xoay người lại được, Minh Diệu chỉ có thể bò lù lù về theo đường cũ. Minh Diệu có chút sốt ruột, Diệp Tiểu Manh còn đang mê man, A Trạch thì cũng không có bao nhiêu tác dụng. Mà người bình thường như Lưu Nhân và Vương Tinh thì thuần túy chỉ có thể làm đồ lót dạ cho người ta. Bây giờ Minh Diệu thật hối hận, vì sao lúc ấy không có cứng rắn cự tuyệt không cho Diệp Tiểu Manh đi theo. Nếu chỉ có một mình hắn, có lẽ còn có thể yên tâm thử xem có thể cậy mạnh tìm một con đường sống. Nhưng mà nhiều hơn một người, Minh Diệu cũng không thể khinh thường được.

Không chỉ là phải tìm một chỗ an toàn để rời đi, còn phải mang theo ba tên vô dụng, Minh Diệu cảm giác đầu càng ngày càng đau!

Minh Diệu trở lại căn nhà nhỏ cũng không thấy hai người Vương Tinh và Lưu Nhân. Hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy về khách sạn, vừa mới đầy cửa ra, hắn liền phát hiện trong phòng nhiều hơn một người đàn bà, một người đàn bà không quen. Mà người đàn bà này đang nói gì đó với A Trạch, nhưng mà A Trạch vẫn lắc đầu.

- A Minh Diệu tiên sinh, rốt cuộc thì ngài cũng đã trở lại.

Lưu Nhân chứng kiến Minh Diệu trở về, thì vui sướng ngây ngất.

- Như vậy thì tốt rồi, tôi đang muốn thuyết phục A Trạch đưa Tiểu Manh đến một nơi an toàn nhưng nàng lại kiên quyết nói là phải đợi ngài trở về.

- Địa phương an toàn?

Minh Diệu mở miệng hỏi.

- Cả thị trấn còn có chỗ nào là địa phương an toàn sao?

- Có.

Lưu Nhân gật gật đầu.

- Tôi đã phát hiện những người sống sót. Là người sống sót chân chính, không phải đám người không bình thường đi ở trên đường.

- Vẫn còn có người không bị ảnh hưởng sao? Hơn nữa cũng không bị bắt đi?

Minh Diệu có chút kinh ngạc. Vừa rồi khi hắn ở trong cái đại sảnh kia, nhìn thấy người đàn ông bị tên La Sát thật lớn kia làm thịt, nhìn qua hắn là một trong số những người không bị chuyển hóa. Nhưng mà hắn thật không ngờ ở trong thị trấn vẫn còn những người không bị chuyển hóa khác nữa.

- Ở nơi nào? Có bao nhiêu người? Họ là ai?

- Còn có mười ba người.

Lưu Nhân hồi đáp.

Chỉ có ba người đàn ông, ngoài ra thì đều là trẻ con và phụ nữ, còn có cả mấy người già nữa. Đúng đầu là một người đàn ông tên là Vương Hiệp, đã từng đi lính. Mấy người bọn họ bố trí một căn phòng nhỏ thành một cái thành lũy chắc chắn. Tất cả mọi người đều trốn ở bên trong, còn đánh lùi vài lần tấn công của mấy người dân điên cuồng.

- Dưới tình huống như vậy, nhiều người không nhất định là tốt.

Minh Diệu ngồi xuống, suy nghĩ đề nghị của Lưu Nhân.

- Chỉ có ba người đàn ông trưởng thành, nếu quả thật bị người dân tấn công hàng loạt, chắc chắn là không thể trụ vững. Huống chi còn có những thứ càng thêm đáng sợ.

- Thứ càng thêm đáng sợ?

A Trạch vẫn là tỉnh táo nhất.

- Chú đã gặp được cái gì ?

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này.

Minh Diệu cởi cái áo ra.

- Cô gái này là ai?

Hắn chỉ vào Lương Văn Văn hỏi.

- Diễn viên cuối cùng.

A Trạch nhẹ nhàng cười.

216. Chương 219: Đổi Vị Trí

- Mọi người đều đã đến đông đủ, vụ án của tôi đã giải quyết xong.

Minh Diệu đánh giá cô gái này. Sắc mặt của Lương Văn Văn nhìn qua có chút tái nhợt, dường như thực không thoải mái. Cái trán có một ít mồ hôi lạnh, lại còn không ngừng gãi cánh tay.

- Nàng làm sao vậy?

Minh Diệu cảm thấy trạng thái của cô gái này có chút không đúng lắm.

- Không biết.

Lưu Nhân lắc lắc đầu.

- Có thể là do quá hoảng sợ, tôi cứu nàng từ trong tay một người dân điên cuồng ra. Nói đến người dân kia thật đúng là đáng sợ. Tôi không có cách nào khác, dưới tình huống bất đắc dĩ đã nổ súng. Nhưng mà ngài

đoán xem như thế nào? Sáu phát, ta đã bắn khoảng sáu phát mới có thể giết chết được người đó. Những người đó thật sự là rất đáng sợ, quả thực không phải là người.

- Dích xách không phải là người.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Hoặc có thể nói đã không còn là người.

- Ý của chú là muốn nói, những người dân này đã biến thành quỷ quái gì đó?

A Trạch vừa nghe lời nói của Minh Diệu liền hiểu rõ.

- Cũng là do người ta chế tạo ra sao?

- Có thể, nhưng mà bây giờ còn chưa có căn cứ để khẳng định chắc chắn.

Minh Diệu gật gật đầu.

- Đây là do ta nghe lén nội dung nói chuyện của vài người mà phán đoán.

- Cả thị trấn nhỏ bị biến thành cái dạng này là do người ta chế tạo ra sao?

A Trạch nghĩ một lát nói.

- Như vậy thì có liên quan đến chuyện tình tôi gặp được Quỳ Linh hay không?

- Còn không biết, bất kể nói như thế nào, thì cứ nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Minh Diệu cân nhắc trong chốc lát nói.

- Trước tiên chúng ta cứ đi đến địa phương Lưu Nhân đã nói xem. Cái khách sạn này rất không an toàn. Nếu quả thật bị những người đó phát hiện, chỉ bằng vào một mình ta chỉ sợ không thể chăm lo cho nhiều người như thế này được.

- Tôi có thể tự chăm sóc cho chính mình, không cần tới chú quản.

A Trạch nói.

- Tiểu Manh thì làm sao bây giờ? Nàng vẫn còn đang ngủ.

- Ta công nàng, Lưu Nhân dẫn đường,

Minh Diệu ôm lấy Diệp Tiểu Manh vẫn mê man như cũ.

- Động tác nhanh lên, cần thừa dịp bọn hắn còn đang bận rộn mà nhanh chóng thay đổi vị trí. Phải biết rằng chúng ta chính là thức ăn mà chúng đã chờ đợi từ lâu, cũng không giống như đám vò kia.

- Thức ăn? Vò?

Lưu Nhân nghe xong không hiểu ra sao.

- Có ý tứ gì?

- Sau này sẽ chậm rãi giải thích với cậu.

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Bây giờ đổi vị trí trước.

Nếu Minh Diệu nói như vậy, nhất định là có đạo lý của hắn. A Trạch cũng lười hỏi, bởi vì kinh nghiệm của nàng đã nói cho nàng biết. Minh Diệu biết cần phải làm gì. Mà Lưu Nhân và Vương Tinh tự nhiên sẽ không phản bác quyết định của Minh Diệu. Hiện tại Lương Văn Văn tương đối không thoải mái, ngay cả nói cũng không nói được, mặc kệ cho Lưu Nhân và Vương Tinh dìu nàng đi xuống lầu.

Tuy rằng Minh Diệu lo lắng nhiều người như vậy ở cùng một chỗ, cũng giống như đạo lý đặt tất cả trứng chim ở trong một cái giỏ. Nếu như giỏ rách, như vậy cả đám người bọn hắn đều không thể chạy thoát được. Nhưng mà lúc trở lại, khi hắn trở về khách sạn, liền vô tình phát hiện mấy cỗ thi thể người dân ở bụi cỏ

gần đây. Minh Diệu cẩn thận kiểm tra những cổ thi thể này, đều là bị duệ khí nào đó trực tiếp đâm vào trong óc, một kích lầy mạng. Vị trí miệng vết thương của mỗi người đều giống y như nhau. Hơn nữa dựa theo diễm cảm và quần áo thì những người này đều bị giết chết dưới tình huống không hề phát hiện ra.

Minh Diệu vạch mắt của hai cổ thi thể ra xem qua, là cái loại đồng tử màu xanh biếc. Nói cách khác, những người này còn chưa có bắt đầu biến hóa thành La Sát. Mấy cổ thi thể để ở chỗ này, hơn nữa còn không có bị làm thịt, như vậy tự nhiên không phải là chính đám người dân làm. Nếu nói vậy thì thi thể không có khả năng sạch sẽ như vậy, ít nhất cũng sẽ thiếu đi vài thứ linh tinh gì đó.

Là A Trạch làm để bảo vệ Tiểu Manh sao? Minh Diệu lắc lắc đầu. Lấy thân thủ của A Trạch, nếu quả thật có thể làm được đến loại trình độ này, cái mũi có lẽ đã sớm vểnh lên đến trời rồi, làm sao mà khi trở về lại không hề nói câu nào được.

- Thi thể những người đó là do cô giết sao?

Vì muốn xác nhận, Minh Diệu bước chậm lại, tới gần A Trạch đang đi ở phía sau, nhỏ giọng hỏi.

- Thi thể? Cái gì thi thể?

A Trạch lặng đi một chút, diễm cảm không giống như là đang nói láo.

- Lúc ta rời đi, có chuyện gì phát sinh hay không?

Minh Diệu xác định sự việc kia nhất định không phải là A Trạch làm, liền thay đổi một câu hỏi khác.

- Không có gì đặc biệt.

A Trạch nghĩ nghĩ một lát nói.

- Tiểu Manh vẫn luôn ngủ, một lát sau thì Lưu Nhân và Vương Tĩnh trở về, còn dẫn theo người đàn bà kia về. Sau đó tôi bảo Lưu Nhân đi tiếp ứng cho chú. Kết quả là hắn trở về, nói là tìm được một nơi an toàn, sau đó là chú trở lại.

- Được rồi, ta biết rồi,

Minh Diệu gật gật đầu. Lời nói của A Trạch cũng đã chứng minh, đích xác sự kiện kia không phải là nàng làm. Như vậy đã nói lên ở nơi này còn có người ở trong bóng tối bảo vệ bọn họ. Hơn nữa là còn dưới tình huống A Trạch không có phát hiện ra mà giải quyết hết đám thôn dân tới gần khách sạn. Tuy rằng không biết người nọ là ai, nhưng mà ít nhất cũng có thể chứng minh người này không có ác ý. Nhưng mà đồng dạng cái này cũng đã chứng minh cái khách sạn này đích xác không phải là một địa phương an toàn. Đối vị trí là đúng. Địa phương mà Lưu Nhân đã nói kia, tuy rằng chẳng ra gì, nhưng mà so với cái khách sạn bốn phía trống trải bây giờ thì còn an toàn hơn.

- Ngay ở phía trước, vượt qua một cái cầu cong là tới.

Lưu Nhân quay đầu lại nói. Thanh âm của hắn còn chưa kịp dứt, liền có một tiếng “Ba” thanh thúy truyền đến.

- Chờ một chút.

Minh Diệu cau mày nói.

- Đó là âm thanh gì vậy?

Mấy người vểnh tai lên nghe, cái phương hướng mà Lưu Nhân đã nói kia, quả thật là có tiếng quát tháo truyền tới, dường như nơi đó tương đối không yên ổn.

- Vừa rồi hắn là tiếng súng.

Lưu Nhân rất chắc chắn nói. Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, hắn vẫn có thể phân biệt sự khác nhau giữa tiếng pháo và tiếng súng.

- Nhưng mà dường như là thuộc loại súng săn tự chế. Nhất định là những người sống sót này đã bị tập kích, cho nên đã bắt đầu phản kích.

- Ở yên chỗ này, ta đi xem.

A Trạch không đợi Minh Diệu trả lời, liền chạy nhanh ra ngoài.

Vượt qua khúc cong, trước mắt là một cây cầu đá nhỏ. Mà đối diện cách đó không xa chính là một căn phòng nhỏ độc lập. Có lẽ chính là căn phòng mà Lưu Nhân đã miêu tả, chính là cái nhà an toàn mà hắn tìm được. Nhưng mà cái gọi là nhà an toàn này hiện tại đã chẳng còn an toàn rồi. Bởi vì A Trạch nhìn thấy rất rõ ràng ngay tại bên ngoài căn phòng đó, đã có năm sáu người dân, cầm vũ khí trong tay, dường như là đang muốn xông vào. Nhưng mà bên ngoài căn phòng nhỏ đều đã có chiến hào, cho nên tốc độ tiến lên của bọn họ rất chậm. Hơn nữa A Trạch còn chứng kiến một người dân bị trúng cạm bẫy, đang đứng ở trên mặt đất đột nhiên biến mất, không còn xuất hiện nữa.

217. Chương 220: Thay Đổi Đột Ngột

“Ba” Lại một tiếng súng thanh thúy vang lên. Một người dân hét lên rồi ngã gục, không còn đứng lên nữa. Mặc dù A Trạch còn cách rất xa, nhưng mà nhãn lực vượt xa thường nhân nên nàng có thể thấy được rất rõ ràng. Đích thật là viên đạn từ một cái lỗ nhỏ trong phòng bay ra. Và viên đạn đó lại càng chuẩn xác đánh trúng cái trán của một người dân.

- Có bốn người đang công kích căn phòng nhỏ, dường như là muốn xông vào.

A Trạch chạy nhanh về mà nói. Lời của nàng còn chưa có nói hết, liền nghe thấy một tiếng súng thanh thúy vang lên.

- Nếu không có gì bất ngờ mà nói, hẳn là còn có ba người. Khả năng bắn súng của một người rất tốt, một viên trúng đầu.

Nói xong, nàng liền nhìn Lưu Nhân đang đứng ở bên người, tiếp tục nói.

- So với một cảnh sát thì khả năng bắn súng của hắn giỏi hơn mấy lần.

- Xin cô, chẳng qua tôi chỉ là một cảnh sát mà thôi.

Lưu Nhân nói.

- Bên trong đám người còn sống sót đó, có một người chính là lính trinh sát đã được giải ngũ.

- Muốn nói những điều vô ích này thì đợi đến lúc an toàn rồi hãy nói.

Minh Diệu cắt đứt lời nói của hai người bọn họ.

- Hai người Vương Tĩnh và Lưu Nhân ở chỗ này trông Tiểu Manh và cô gái này. Tôi và A Trạch đi qua đó xem có thể giúp gì cho bọn họ được không.

Minh Diệu tìm một hòn đá sạch sẽ, đặt Diệp Tiểu Manh đang ôm trong tay xuống. Tình huống hiện tại không quá lạc quan, hiện tại địa phương an toàn duy nhất ở đây cũng đã bị công kích. Hơn nữa căn cứ theo lời nói của Lưu Nhân, bên trong hẳn là vẫn còn có mười mấy người vô tội còn sống sót. Vô luận là vì lý do rời đi, hay là gì do gì thì Minh Diệu đều cần phải mau chóng chuyển tấn công của đám người dân ở bên ngoài căn nhà nhỏ kia. Hắn kê nhúc nhích cái bả vai, trực tiếp lấy Yêu lân từ bên trong cái hộp màu xanh ra. Dùng sức múa may vài cái. Hoàn hảo, linh lực vẫn còn đủ để không chế thanh kiếm không gì không phá được này. Hắn hướng về phía A Trạch gật đầu một cái, hai người nhanh chóng hướng tới chỗ căn phòng nhỏ chạy tới.

- Trước tiên cứ tận lực không tiến đến quá gần, cứ dùng pháp thuật tầm xa thử một chút.

Minh Diệu nói với A Trạch.

- Ngộ nhớ để đám người trong phòng kia hiểu lầm chúng ta là đồng bọn của đám người kia bị một phát súng vỡ đầu thì sẽ rất oan uổng.

A Trạch gật gật đầu, nhắm ngay một người dân, đánh ra một phát lôi bí quyết, mà đồng thời Minh Diệu cũng đánh ra một đạo Ly Hỏa phù.

Tuy rằng chỉ là đám người chưa tiến hóa thành La Sát, nhưng mà năng lực chịu đòn vẫn tương đối cường hãn. Một đạo lôi điện từ trên trời đánh xuống chẳng qua cũng chỉ khiến cho hắn hơi nghiêng ngả một chút mà thôi, Mà ba đạo Ly Hỏa phù theo nhau bay đến từ phía sau kia lại đánh cho hắn ngã nghiêng trên mặt đất.

Chiếc súng săn trong phòng đã sắp phát hỏa rồi. Loại súng săn tự chế này hẳn là loại súng săn hai nòng, bắn ra đạn chì. Uy lực không tính là lớn, nhưng nếu bắn ở trong phạm vi cho phép thì vẫn gây ra uy lực trí mạng. Nhưng mà loại súng này một lần chỉ có thể bắn ra hai phát, sau khi bắn xong thì cần phải lau sạch nòng súng, rồi lắp đạn một lần nữa. Cho nên thứ này chỉ có thể dùng để săn thú, muốn dùng để bắn người, đặc biệt là cả một đám người thì có chút miễn cưỡng.

“Hi hi” một tiếng, một người dân thống khổ bịt mắt kêu lên, dường như là đôi mắt đã bị cái gì đó làm mù. Nhưng mà loại thương thế này cũng không đánh lui được hắn, ngược lại hắn càng thêm điên cuồng tiến lên.

Minh Diệu chú ý tới ở trên mặt đất có mấy cỗ thi thể người dân, dường như là hai con mắt đều bị đánh mù. Nhưng mà ở trong tình hình này thì cũng không thể kiểm tra được thi thể. Trước tiên phải xử lý bốn người dân đang vây quanh căn nhà nhỏ kia đã.

- Không được nổ súng vào chúng tôi, chúng tôi đến để hỗ trợ.

Minh Diệu phát ra một quả Ly Hỏa, lớn tiếng hô về phía trong phòng.

- Chúng ta đối phó với hai người đang tới gần kia, hai tên đang ở khá xa kia thì giao cho các anh.

Âm thanh một người đàn ông truyền ra từ trong phòng.

- Yên tâm kỹ thuật bắn súng của tôi rất tốt.

Minh Diệu rút cổ. Người nói kỹ thuật bắn súng của người giỏi, nhưng mà ta không tin. Minh Diệu cũng không biết rõ tình hình, tự nhiên là cũng không hồ đồ mà lao ra. Hắn ý bảo A Trạch tiếp tục dùng lôi bí quyết để chế trụ đám dân trấn đang tiến đến. Mà hắn thì vận dụng kim bí quyết lên toàn thân. Cứ như vậy, cho dù có bị đạn bắn trúng cũng không bị thương gì. Còn có thể chịu đựng được công kích của đám người điên này.

Một đạo lôi điện từ trên trời giáng xuống đánh trúng một người nông dân. Minh Diệu phối hợp chính xác lúc người dân đó còn chưa kịp định thần lại liền quơ Yêu Lân xông tới. Chỉ nhẹ nhàng vung lên một kiếm, Yêu Lân vô cùng sắc bén lóe lên quang mang màu đỏ, dễ dàng cắt rời đầu của người đàn ông kia ra khỏi cổ, giống như là cắt một miếng mỡ bò vậy.

- Kế tiếp để cho tôi.

A Trạch chứng kiến Minh Diệu dễ dàng xử lý một tên, cũng muốn xông lên thử xem. Dù sao những người này cũng không còn là con người. Đối với A Trạch mà nói thì chặt đầu của những thứ không phải là con người thì chẳng có gì là khó chịu cả. Ngược lại còn có chút khoái cảm chờ mong. Tay phải khẽ nắm lại, một thanh băng kiếm trong suốt nháy mắt xuất hiện ở trên tay của nàng.

- Đúng có tới, vật kia của cô không được...

Chưa đợi đến khi Minh Diệu hô xong, thanh kiếm băng xinh đẹp của A Trạch đã chém lên trên cổ của một người đàn ông. Nhưng mà tình cảnh một kiếm bay đầu ở trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện. Tuy rằng người này ở bên ngoài vẫn còn bộ dạng con người, nhưng mà đã hoàn toàn không còn yếu ớt như người bình thường. A Trạch dùng toàn lực chém ra một kiếm cũng chỉ có thể cắt vào cái cổ người kia được mấy cen-ti-mét mà thôi, không thể tiến sâu hơn được nữa, ngược lại còn bị mắc kẹt lại ở xương cổ. A Trạch dùng sức muốn rút kiếm ra, nhưng mà thanh kiếm bị giữ lại tương đối chặt, nàng kéo mạnh vài cái cũng không có chút phản ứng nào.

Người nông dân bị tấn công quay đầu lại. Khuôn mặt méo mó cách mặt của A Trạch không đến nửa mét, thậm chí A Trạch còn có thể nhìn thấy rõ ràng người nọ đang thống khổ vận vẹo cơ thể, hai hốc mắt còn có máu tươi không ngừng chảy ra.

Đôi mắt của người đàn ông này đã sắp rơi ra rồi, hắn chỉ dựa vào cảm giác mà quơ con dao thái về phía A Trạch mà chém tới. Lưỡi dao lóng lánh xẹt qua bả vai của A Trạch. Mái tóc của A Trạch bị một trận dao

phong thổi tung bay. Mà A Trạch dường như đã bị tình huống bất ngờ này dọa cho ngây ngốc. Chỉ cố gắng nhỏ thanh kiếm bằng ra mà quên mất né tránh.

- Cô bị ngu ngốc sao? Thu hồi linh lực đi.

Minh Diệu lớn tiếng gầm rú lên, chạy nhanh về phía A Trạch.

Tiếng hô lớn của Minh Diệu đánh thức A Trạch từ trong cơn sững sờ. Lúc này nàng mới nhớ ra thanh kiếm bằng trong tay có thể vứt bỏ. Nhanh chóng thu hồi linh lực vào trong cơ thể, thanh kiếm bằng đang bị kẹt kia hóa thành một đám sương lạnh tiêu tán ở trong không khí. Cánh tay của A Trạch cũng được giải thoát.

Nhưng mà phản ứng của nàng vẫn còn chậm một chút. Tuy rằng đôi mắt đã bị hỏng, nhưng mà trong khoảng cách gần như vậy, không có lý do gì mà người đàn ông kia không chém trúng A Trạch đang ở ngay trước mặt được. Con dao thái mang theo tiếng xé gió bay thẳng tới trước mặt A Trạch.

- Lần này chết chắc rồi.

Đây là ý niệm duy nhất ở trong đầu A Trạch bây giờ. Nàng đã quên trốn tránh, chỉ nhắm hia mắt lại, dừng chờ tử vong đến.

Đinh

Một cái âm thanh va chạm của kim loại vang lên, tiếp theo đó là thanh âm phốc xuy, một đám chất lỏng ầm ập bắn vào mặt của A Trạch.

Không có chết, ta không có chết ?

A Trạch mở mắt ra, nhìn thấy người đàn ông kia đã mất đầu đang từ từ ngã xuống đất. Còn có Minh Diệu cả người đầy máu đỏ đang che ở trước mặt của nàng.

- Nếu như cô muốn chết thì lúc nào cũng được, nhưng mà bây giờ thì không được !

Minh Diệu hướng về phía A Trạch mà lớn tiếng gầm rú.

- Sau khi trở về thì chết cũng được. Ta đưa cô đến đây, thì nhất định phải đưa cô an toàn trở về.

- Chú...Không có sao chứ... nguồn

A Trạch sợ hãi mở miệng hỏi. Minh Diệu ở trước mắt cả người đều toàn là máu, không biết là máu của hắn hay là của người kia. Hơn nữa con dao vốn nằm ở trên tay người đàn ông kia thì bây giờ đang bị giữ ở trên khuỷu tay Minh Diệu.

- Mẹ kiếp! May mắn là lúc trước đã dùng kim bí quyết lên khắp toàn thân, nếu không thì cánh tay này cũng bị cắt xuống rồi.

Minh Diệu cầm con dao thái ở trên Khuỷu tay ném xuống đất, nhỏ một bãi nước miếng, hung tợn nhìn A Trạch

- Nghe cho kỹ đây, nếu cô tiếp tục không nghe lời như vậy. Ta sẽ trực tiếp lột quần của cô mà đánh vào cái mông của cô đấy? Bây giờ thì thành thành thật thật đứng ở chỗ này, dùng lời bí quyết hấp dẫn sự chú ý của hai tên kia.

A Trạch bị thái độ của Minh Diệu dọa cho sững sờ, chỉ dờ dặt gật đầu.

- Đã đồng ý không được quấy rối rồi, nhưng đánh đòn thì vẫn phải chịu.

Minh Diệu nhỏ giọng than thở hai câu, hướng tới hai người đàn ông kia chạy tới.

Những người này xem ra đều bị đám người ở trong phòng dùng phương pháp gì đó đánh ù rồi, cho nên đối với Minh Diệu mà nói cũng không có uy hiếp gì lớn. Chỉ cần lặng lẽ tới gần phía sau mà không bị đám người này phát hiện, cắt đứt đầu của bọn họ cũng không phải là chuyện khó. Mặc dù bọn chúng đã không nhìn được, nhưng mà trực giác đối với thức ăn và thính giác vẫn còn rất tốt cho nên Minh Diệu cần A Trạch phân tán lực chú ý của mấy người này.

Tiếng súng ở trong phòng nhỏ vẫn không hề nổ ra, không biết là súng bị hỏng hay là bị thủ pháp của đám người Minh Diệu dọa cho ngây người. Dù sao từ khi A Trạch và Minh Diệu phối hợp đến khi xử lý xong hai tên kia, thì trong căn phòng nhỏ cũng không hề có tiếng súng nào vang lên.

- Điều giải quyết hết đi.

Minh Diệu lau mặt một cái. Kỳ thật hắn luôn rất thích ngồi ở trên một cái ghế dài trong công viên mà ngắm cái đài phun nước không ngừng phun lên. Hắn cảm thấy như vậy thực khiến cho cơ thể thả lỏng. Nhưng mà sau này hắn sẽ không bao giờ ngồi xem nữa. Bởi vì vì rồi hắn mới nhìn thấy bốn cái đài phun ở khoảng cách tương đối gần, mà cái thứ mà nó phun ra đã bắn khắp toàn thân hắn, khiến cho quần áo của hắn đều biến thành màu đỏ.

Cánh cửa phòng nhỏ mở ra, một người đàn ông trung niên cường tráng từ bên trong đi ra, dùng một loại ánh mắt dần như sùng bái để nhìn Minh Diệu. Không để ý đến trên tay Minh Diệu dính đầy máu tươi, mà bắt lấy.

- Cuối cùng thì các anh cũng tới đây.

Người đàn ông kích động nói.

- Các anh có phải là bộ đội đặc chủng được chính phủ phái tới ?

Không đợi Minh Diệu mở miệng, người đàn ông kia đột nhiên làm ra một cái biểu tình tỉnh ngộ.

-Ồ, tôi biết rồi, các anh có kỷ luật, sự hiện hữu của các anh cũng không được tiết lộ. Loại chuyện này tôi biết, ha ha, trước kia tôi cũng từng đi lính, quy tắc giữ bí mật tôi cũng biết đến.

- Anh hắn là người tên Vương Hiệp.

Minh Diệu thở dài một hơi.

- Xem ra anh lại phải thất vọng thêm lần nữa rồi. Chúng tôi đi cùng với Lưu Nhân, là tới để tị nạn.

Biểu tình của Vương Hiệp trở nên rất đực sắc. Hai người, không phải nói là dựa vào lực lượng của một người để giải quyết bốn người dân điên cuồng. Người như thế làm sao lại phải tị nạn?

- Chuyện này để sau hãy nói.

Minh Diệu ngăn cản Vương Hiệp đang muốn tiếp tục đặt câu hỏi.

- Vấn đề ở nơi này xem ra là đã giải quyết xong, chúng tôi còn có mấy người bạn nữa, vẫn là đưa bọn họ đến đây xong rồi nói sau.

- A.

Không đợi đến khi Vương Hiệp trả lời, một tiếng phụ nữ sợ hãi nương theo tiếng súng vang lên từ phương hướng mà Minh Diệu vừa tới.

- Không tốt, là mấy người Tiểu Mạnh.

Minh Diệu nghe ra đó là tiếng kêu của Vương Tĩnh, mà tiếng súng kia nhất định là của Lưu Nhân, bọn họ đã gặp phiền toái rồi.

- Cô đứng ở chỗ này, ta đi cứu bọn họ.

Minh Diệu dặn một câu, liền chạy nhanh ra.

- Tôi cũng đi.

A Trạch đứng ở phía sau Minh Diệu cũng vội chạy theo.

Bây giờ Minh Diệu đã không có tâm tình tiếp tục thảo luận với A Trạch xem có đi hay không. Hiện tại trong đầu hắn chỉ có một việc, chính là hy vọng Tiểu Mạnh không xảy ra chuyện gì. Phải biết rằng bây giờ chính là lúc Tiểu Mạnh yếu ớt nhất.

Chạy qua cây cầu đá, đi qua chỗ rẽ ngoặt, Minh Diệu thấy được sáu người dân điên cuồng cầm theo vũ khí đang vây chặt đám người Lưu Nhân lại. Mà thứ có thể phản kháng duy nhất cũng chỉ có khẩu súng lục ở trong tay Lưu Nhân.

Nhưng mà Lưu Nhân nổ súng cũng không được nhiều lắm. Hắn chỉ nổ được một phát súng, khẩu súng lục ở trong tay liền bị một người dân đánh bay sang một bên, Mà cái người dân bị hắn bắn trúng kia chẳng qua chỉ lui về phía sau vài bước. Tiếp theo lại làm như không có việc gì lại tiếp tục xông tới.

- Chết tiệt, cái thứ này.

Minh Diệu trở mắt nhìn Lưu Nhân bị một người dân đánh ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Mà mấy người dân kia, liền giương vũ khí trong tay tiến đến chỗ ba người phụ nữ kia.

- Dừng tay cho ta,

Minh Diệu dùng tốc độ nhanh nhất hướng tới bên kia chạy tới. Vừa chạy vừa đánh ra một quả Ly Hỏa nguyên rủa. Nhưng mà bây giờ hắn còn cách đám người Diệp Tiểu Manh gần năm mươi mét, mà đám người kia đã giương vũ khí dính đầy máu tươi xông đến chỗ bốn người kia.

218. Chương 221: Thiên Tướng

Nam nhân tự xưng là Thiên hai tay rút trong túi quần, chậm rãi đi từng bước một về chỗ Minh Diệu bọn họ. Ở sau hắn máu đen đầy đất, là vết tích vỡ vụn của thân thể La Sát.

Đột nhiên xuất hiện giải cứu nguy cơ, đưa mắt nhìn nam nhân từng gặp qua một lần, không giống bạn cũng không giống kẻ địch, Minh Diệu cùng a Trạch nhìn thấy nam nhân để trần thân trên đầy cơ bắp đang hướng mình đi tới, vốn cảnh tượng đang thật khẩn trương nhưng khi nhìn thấy nửa thân trần cơ bắp của hắn dùng bút dầu màu vẽ ra hình bắc đẩu thất tinh, hai người bọn họ lại dâng lên cảm giác không đường chọn lựa.

Nam nhân kia đi tới trước mặt Minh Diệu, thân thể hắn cao hơn Minh Diệu cả một cái đầu, phối hợp với cơ thể cường tráng, làm cho người ta có loại cảm giác áp bách tương đối nghiêm trọng.

- Thứ này, đưa cho nàng ăn vào, rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Tay phải nam nhân rút khỏi túi quần, mở ra bàn tay đưa tới trước mặt Minh Diệu, trên lòng bàn tay to lớn có một viên đan hoàn màu đỏ tươi.

- Đây...là vật gì?

Minh Diệu nhận lấy, đặt dưới mũi ngửi ngửi, không có bất kỳ hương vị gì. Trước kia cha hắn đã dạy qua, người lạ cấp đồ không cần tùy tiện lấy ăn. Minh Diệu nhìn viên đan hoàn hoàn không biết làm bằng thứ gì, lại nhìn nhìn nam nhân có vẻ biến thái trước mắt, có chút không biết có nên đưa cho Tiểu Manh ăn vào hay không.

- Yên tâm đi, đây là Diệp đại nhân phó thác ta đưa cho ngươi!

Nam nhân mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh làm cho Minh Diệu nghĩ tới quảng cáo về kem đánh răng.

- Tiểu Manh luôn ngủ mê không tỉnh là bởi vì sương mù nơi này có một loại tác dụng tương đương thuốc an thần mãnh liệt đối với yêu quái, mà viên đan dược kia chỉ có tác dụng trung hòa loại vật chất nọ!

Nghe được tên của Diệp Trọng, Minh Diệu mới yên tâm gật gật đầu. Người này tựa hồ có quan hệ nào đó với Diệp Trọng, lần trước khi ở thôn nhỏ Minh Diệu cùng a Trạch bị sương mù ngăn trở không cách nào, cũng do hắn mang theo một cây đuốc có hương vị yêu khí của Diệp Trọng xuất hiện.

Nhìn thấy Minh Diệu cầm đan dược đi đút cho Tiểu Manh ăn vào, nam nhân quay đầu chậm rãi đi tới trước mặt a Trạch. Nhìn thấy tên biến thái cuồng thích lộ thân chậm rãi đi tới trước mặt mình, trong lòng a Trạch mạnh mẽ nhảy lên, trong lòng bàn tay xuất mồ hôi, khẩn trương nuốt ngụm nước bọt.

- Người...người muốn làm gì...

Nam nhân kia để trần thân trên, đứng trước mặt a Trạch, không nói lời nào, cứ như vậy dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn a Trạch, làm nàng khấn trương ứa ra mồ hôi.

- A, tiểu cô nương này, dung nhan xinh đẹp của nàng khiến cho ta tâm động vô cùng, đáng người mê người của nàng khiến cho ta muốn ôm nàng vào trong ngực!

Nam nhân trung niên tự xưng Thiên đột nhiên nửa quỳ trước mặt a Trạch, tay phải cầm chặt tay nàng, trong mắt lóe lên hào quang, mà tay trái từ trong túi quần móc ra ba viên kẹo đường thật lớn:

- Đi cùng thúc thúc đi, trong túi thúc thúc có kẹo, trong nhà thúc thúc còn có thật nhiều cá vàng đáng yêu!

- A...cứu mạng a...quái thúc thúc a...

A Trạch lớn tiếng hét chói tai giã khỏi tay nam nhân kia, dùng tốc độ nhanh như chớp trốn sau lưng Minh Diệu, tay nắm chặt quần áo hắn, thân thể lạnh run cảnh giác nhìn đồ điên biến thái kia.

- Lại thất bại!

Trên mặt nam nhân lộ ra biểu tình uể oải, từ trong túi xuất ra một quyển vở, một bên dùng bút viết gì đó, một bên nhỏ giọng than thở:

- Tuần lễ này thất bại một trăm bảy mươi hai lần...thành không không có...Xem ra ba viên kẹo không phải được hoan nghênh...lần sau nên đổi thành chocolate lớn thì tốt hơn...

- Ách...vị này...tráng hán...

Lưu Nhân sợ hãi bước lên, thần tình sùng kính nhìn nam nhân kia.

- Xin hỏi...người là truyền nhân Bắc Đẩu Thần Quyền sao?

- Ân?

Vừa nghe nói như thế, nam nhân đột nhiên tinh thần tỉnh táo, nguyên bản nét mặt như đưa đám trong nháy mắt biến mất không còn gì nữa, nhảy lộn mèo một cái, đứng vững trên mặt đất, một tay chỉ thiên hô lên một đoạn từ ngữ thật dài làm cho người ta muốn bạo hàn.

- Khi hắc ám bao phủ mặt đất, khi lực lượng tà ác sống lại, chỉ cần người dụng tâm cầu nguyện, gọi tên của ta, ta sẽ đến cứu người, bởi vì ta chính là vị thần không gì làm không được, theo ta cùng nhau hô lên tên của ta, tên của ta chính là Thiên....Thiên...Thiên...

- A, người trẻ tuổi, người có phải đang sợ hãi, người có phải đang bàng hoàng, người có phải đang không biết làm sao, đến đây đi, chỉ cần lớn tiếng hô tên của ta, ta sẽ từ trên trời giáng xuống, ta sẽ cứu người trong nước lửa...

- Ngô...thật ồn ào...

Ấn xong đan dược Tiểu Mạnh chợt dụi đôi mắt:

- Minh Diệu, trời đã sáng sao? Tôi có chút đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi!

- Tiểu Mạnh, cô rốt cục đã tỉnh!

A Trạch chứng kiến bạn tốt cuối cùng đã tỉnh lại, cao hứng nói.

- Ân, vốn đang định ngủ thêm một lát, nhưng vừa rồi có người la to, đánh thức tôi thôi!

Diệp Tiểu Mạnh nhìn chung quanh một lần, lại phát hiện mình đang nằm ngủ ở ngoài đồng trống hoang dã, cũng không phải đang ngủ trong khách sạn. Mà cách đó không xa còn có một biến thái đại thúc đang để trần nửa thân trên, Lưu Nhân đứng bên cạnh dùng ánh mắt như lóe ra hào quang nhìn hắn.

- Di? Tại sao tôi lại ở chỗ này? Đại thúc kia là ai? Hắn không sợ lạnh sao? nguồn

- Vấn đề này sau này giải thích với cô.

Minh Diệu nhìn thấy Diệp Tiểu Mạnh rốt cục tỉnh lại, cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Tôi địa phương an toàn trước rồi nói sau!

Diệp Tiểu Manh từ trong lòng Minh Diệu đứng lên, nhìn chung quanh một lần. Khắp chung quanh phiêu tán mùi máu tươi gay mũi, nàng không khỏi đưa tay bưng kín lỗ mũi nhỏ xinh, nhỏ giọng hỏi a Trạch đứng bên người:

- Nơi này là chỗ nào vậy, như thế nào khắp nơi đều là thứ ghê tởm như thế. A Trạch, tôi đói bụng, cô có đồ vật gì có thể ăn không?

- Có đồ vật để ăn sao...

A Trạch đột nhiên nhớ lại vừa rồi tên La Sát kéo thi thể của dân trong trấn bỏ vào mâm nhai, nàng không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Vương Tĩnh cùng từ trong hôn mê dần dần tỉnh lại, chậm rãi đứng lên nhìn chung quanh một lần, giống như đã không còn gì nguy hiểm. Mà Lương Văn Văn vẫn ngồi yên ở góc kia, ánh mắt đại ra nhìn về phía trước, sắc mặt trở nên càng thêm tái nhợt.

- Văn Văn, cô không sao chứ?

Vương Tĩnh vội vàng chạy tới, tìm tòi thân thể bạn mình, tựa hồ không có bị thương.

- Tôi không sao, chỉ là có chút không thoải mái!

Lương Văn Văn lộ ra nụ cười miễn cưỡng:

- Để cho tôi yên tĩnh nghỉ ngơi thêm chút lát, hẳn sẽ không còn vấn đề!

- Ân, tốt, cô ngồi đây chút lát, tôi đi xem thương thế của Lưu Nhân!

Vương Tĩnh gật gù đầu, vừa rồi trước khi ngất nàng nhớ rõ Lưu Nhân tựa hồ bị dân trấn cuồng bạo làm bị thương.

- Cô đi đi!

Sắc mặt Lương Văn Văn tái nhợt cố nặn ra dáng tươi cười nói. Vương Tĩnh thấy bạn không có chuyện gì, liền hướng Lưu Nhân đi tới. Nhưng nàng không hề chứng kiến ngay trong nháy mắt nàng xoay người rời đi, Lương Văn Văn thật nhanh đem một món đồ vật nhét vào trong miệng của mình, hơn nữa còn dùng một động tác với biên độ thật nhỏ nhai nuốt lấy, trên ngón tay nàng đầm máu tươi.

- Ăn thật ngon a...nhưng vẫn còn chút đói...

- Đại thúc biến thái kia, không cần tiếp tục thể hiện cơ thể của người!

Minh Diệu có chút đỏ khốc đỏ cười ngăn kẻ cơ bắp kia triển lãm thân thể hắn.

- Không biết nên xưng hô thế nào?

- Ân?

Ánh sáng chột lóe trong mắt nam nhân.

- Khi hắc ám bao phủ mặt đất, khi lực lượng tà ác...

- Dừng...dừng...

Minh Diệu vội vàng nói:

- Người có thể bỏ rụng phần văn từ ghê tởm phía trước này được không, trực tiếp nói cho ta biết người xưng hô thế nào. Làm ơn, cảnh tượng nơi này đã đủ làm người ta buồn nôn, người đừng tiếp tục dùng loại từ ngữ ghê tởm như vậy đến cường gian lỗ tai của chúng ta đi!

- Một trong Tam Tài Tướng, Thiên Tướng!

Nam nhân mở miệng nói:

- Ta nhận lời nhờ vả của Diệp đại nhân, tới đây cứu các người đi ra ngoài, thuận tiện giải quyết một chút việc riêng.

- Nga? Người có phương pháp đi ra ngoài sao?

Minh Diệp liền vội vàng hỏi.

- Tìm địa phương sạch sẽ một chút nói chuyện đi!

Thiên Tướng nhìn quanh một lần.

- Ta nghĩ có rất nhiều chuyện người muốn hỏi ta, mà xem ra trong thời gian ngắn sẽ lại có người đến đây.

- Cũng tốt!

Minh Diệp gật gù đầu:

- Đến căn phòng có người sống sót chậm rãi nói chuyện đi.

Đoàn người dọc theo cầu đá nhỏ đi tới căn nhà kia. Chứng kiến người tới là Minh Diệp bọn họ, Vương Hiệp đi ra nghênh đón, phía sau hắn còn có một tiểu mập mạp, nhìn qua tuổi tác cỡ a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh, chỉ bất quá trong tay hắn cầm một khẩu súng, là một súng trường.

- Chào anh, chính thức giới thiệu một chút, tôi gọi là Minh Diệp.

Minh Diệp bắt tay Vương Hiệp.

- Thuộc Bộ An Ninh quốc gia, đoàn người chúng tôi thật hi vọng có thể ở lại nơi này!

- Có thể, không có vấn đề!

Wang Hiệp liên tục gật đầu không ngừng. Vừa rồi hắn cũng đã nhìn thấy thân thủ của Minh Diệp, có người như vậy ở chung một chỗ với bọn họ, xác suất sinh tồn sẽ đề cao thật lớn, tự nhiên không có đạo lý gì cự tuyệt.

- Súng này...

Lưu Nhân nhìn thấy tiểu mập mạp đứng sau Vương Hiệp cầm súng trường, có chút kinh dị:

- Đây không phải PG-1 sao, các người tại sao có thứ này?

- Hô hô, xem ra đại thúc thật biết hàng nha!

Tiểu mập mạp dương dương tự đắc nói:

- PG-1 sản phẩm của công ty H, là súng ngắm bán tự động tinh chuẩn nhất toàn thế giới, 7.62 mm đường kính, tầm bắn lớn nhất là 800 m, ở khoảng cách 300 m cam đoan có thể đem năm mươi phát toàn bộ bắn trúng hồng tâm cỡ quả bóng chày...

- Các người làm sao có được thứ này kia chứ?

Lưu Nhân cảm thấy có chút khó tin được, lại có thể ở trong cái trấn nhỏ xơ xác như vậy chứng kiến loại súng cao cấp như thế.

- Vương Hiệp, người đừng nói với ta người trộm lấy ra từ trong quân đội!

- Đừng nghe hắn thôi đi!

Wang Hiệp cười nói:

- Thứ kia bất quá là mô phỏng theo mà thôi, làm khá tinh tế, chỉ có thể dùng đạn BB. Nhưng thuật bắn súng của tiểu Bàn cũng không tệ lắm, tuy rằng đạn BB đối với những tên kia cũng không có bao nhiêu lực sát thương, nhưng muốn đánh mù mắt bọn chúng sau đó đối phó cũng dễ hơn!

- Chúng ta đi vào trong rồi nói sau.

Minh Diệp nhìn mấy người phụ nữ phía sau, a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh còn hoàn hảo. Diệp Tiểu Manh vừa mới tỉnh ngủ, tinh lực còn thật dư thừa, mà a Trạch cũng đã thích ứng được cảm giác khó chịu vừa rồi,

đã có thể cười cười nói nói với Tiểu Manh. Nhưng sắc mặt Vương Tình có chút không tốt, có thể di chứng do quá độ sợ hãi. Mà Lương Văn Văn đang tựa trên vai Lưu Nhân thì hoàn toàn kém, sắc mặt không giống người sống, nhìn qua có vẻ không thoải mái. Nhưng môi của nàng lại đỏ hồng có chút quỷ dị.

Đoàn người theo Vương Hiệp dẫn dắt đi vào căn nhà đã được cải tạo thành thành lũy. Nơi này là lãnh địa cuối cùng của những người sống sót, từ chung quanh nhà tùy ý có thể thấy được thì thể thì có thể biết, vì bảo vệ căn nhà này, vì bảo vệ cho tính mạng cùng ý thức của chính mình, mười ba người còn lại cũng trải qua những cuộc chiến đấu khó khăn gian khổ.

Minh Diệu nhìn quanh bốn phía một chút, nơi này nguyên bản có mười ba người, chỉ có ba nam nhân trưởng thành, Vương Hiệp, tiểu Mập Mập mới gặp qua, còn có một thanh niên bộ dạng cũng không chút chính phái, tóc nhuộm vàng trốn ở góc phòng, dùng ánh mắt địch ý nhìn đoàn người mới bước vào, ánh mắt cuối cùng dừng trên người mấy cô gái đi theo phía sau Minh Diệu.

Những người còn lại đều là người già cũng phụ nữ mà thôi, hơn nữa đa số là người già, chỉ có một phụ nữ, hơn nữa tuổi đã không còn nhỏ, ít nhất phải hơn bốn mươi, rút trong góc tường lạnh run. Một bên góc tường khác đặt một cây súng săn chế bằng tay, đây hẳn là vũ khí duy nhất mà bọn họ có thể sử dụng giết nhóm dân trấn nổi điên bên ngoài.

- Sử dụng quá nhiều, hiện tại đã không còn sử dụng được bao nhiêu!

Wương Hiệp có chút bất đắc dĩ nói.

- Nếu không có các vị tới đây, thật không biết chỉ bằng những cạm bẫy cùng một cây súng phảng chế làm sao đánh đuổi được những người đó.

- Chỉ bằng vào ba người các vị mà có thể thủ được lâu như vậy?

Minh Diệu mở miệng hỏi.

- Đối phó một người đã phải cố hết sức, tôi thật sự không có cách nào khác tưởng tượng mấy ngày nay các vị làm sao chịu lâu được như thế!

- Vốn chúng tôi còn có một người.

Tiểu mập mập ở một bên tiếp lời:

- Nhưng ngày hôm qua hắn trốn ra ngoài đi tìm thực vật, còn chưa thấy trở về!

- Tôi nghĩ hắn đã dữ nhiều lành ít!

Wương Hiệp thở dài:

- Chúng tôi ở đây có nhiều người như vậy, nhưng thức ăn cũng đã hết rồi. Ngày hôm qua đồng bạn của chúng tôi ra ngoài tìm thức ăn nhưng còn chưa thấy về.

Minh Diệu nhớ tới người đàn ông ở cơ quan chính phủ trong trấn bị con La Sát thật lớn làm thịt kia, hẳn là người mà Vương Hiệp bọn họ đã nói.

- Hiện tại xem ra tạm thời được an toàn, cuộc chiến vừa rồi tôi nghĩ các vị cũng đã mệt chết đi, bên trong phòng còn có giường, các vị nên nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta thảo luận kế tiếp nên làm sao bây giờ!

Wương Hiệp thật áy náy nhìn Minh Diệu cười cười:

- Chỉ tiếc không có thức ăn gì chiêu đãi các vị, bất kể nói như thế nào các vị xem như đã cứu chúng tôi lần này.

- Không cần phải khách khí!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Nhưng tôi thật sự có chút mệt mỏi, cần tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút. Nếu có tình huống thì tiếp tục gọi tôi đi.

Giấc ngủ không đủ, linh lực không đầy, hơn nữa cảm giác đau đầu càng lúc càng thêm nguy kịch, hiện tại Minh Diệu thật sự rất muốn tìm một cái giường êm ái nằm xuống, không cần tiếp tục đứng lên lần nữa.

Tuy căn nhà không lớn, nhưng phòng trống vẫn không ít. Minh Diệu tùy tiện tìm một căn phòng, tinh thần cực độ mệt mỏi khiến cho hắn ngủ thiếp thật nhanh.

- A Trạch, tôi đói quá!

Diệp Tiểu Manh nhỏ giọng oán giận:

- Có thứ gì...có thể ăn không?

- Kẹo cao su!

A Trạch sờ sờ trong túi, mò ra một thanh kẹo cao su hơi mỏng. Từ đêm qua ăn cơm xong đến bây giờ cũng không được ăn thêm thứ gì, ngay cả nước cũng không được uống qua, hơn nữa vừa rồi đánh nhau một phen, a Trạch cũng cảm thấy đói bụng. Nàng xé kẹo cao su thành hai nửa, chia cho Diệp Tiểu Manh cùng ăn. Nhưng nhai kẹo cao su trong miệng nhưng thực chất không có gì điền vào trong bụng, ngược lại cảm thấy càng đói nhiều hơn. truyện từ

Đoàn người đều mệt lử, Diệp Tiểu Manh ở chung phòng với a Trạch, vừa nhai kẹo vừa kêu đói. Mà một phòng khác Lương Văn Văn cũng đang nằm ngủ trên giường, Vương Tinh chỉ ngơ ngác nhìn khuôn mặt khôi phục vẻ hồng nhuận của Lương Văn Văn đến xuất thần. Lưu Nhân ở chung phòng với Minh Diệu, nhưng thấy Minh Diệu ngủ say như vậy lại sợ hãi mình đánh thức hắn, cho nên hắn quyết định lặng lẽ đi ra ngoài, cùng ở chung với Vương Tinh tốt hơn. Hắn nhẹ chân nhẹ tay đi ra khỏi phòng, gõ nhẹ cửa phòng Vương Tinh.

- Có rảnh không? Tôi muốn tìm người tâm sự một chút.

Lưu Nhân mỉm cười nhìn Vương Tinh nói.

- Hừ, chờ tôi xuống!

Vương Tinh nhìn Lương Văn Văn đang ngủ say, đứng dậy đi ra khỏi phòng, thuận tay khép cửa phòng lại.

219. Chương 222: Bằng Hữu? Quái Vật?

Lưu Nhân cùng Vương Tinh tìm một góc không người, nhẹ giọng nói chuyện, nhưng không hề phát hiện cửa phòng Vương Tinh không biết từ khi nào lại mở ra.

- Bộ dạng của cô gái này không tệ a!

Thanh niên nhuộm tóc vàng ngồi xổm bên giường, ngữ khí ngả ngớn lắm bầm lâu bầu:

- Dù sao đã sắp chết, chẳng thà để ĩnh hưởng thụ xem!

Hắn thật cẩn thận thò đầu ra ngoài nhìn, xác định ngoài cửa không ai liền đóng lại còn khóa chặt. Như vậy dù Vương Tinh có trở về cũng sẽ không quấy rầy tới chuyện tốt của hắn.

Liên tục nhiều ngày sinh hoạt trong cảm giác sợ hãi tùy lúc sẽ bị bắt đi, khiến tinh thần của hắn đã có điểm muốn hỏng mất. Dù sao đều phải chết, chỉ là sớm muộn vài ngày mà thôi. Bằng hoàng, sợ hãi, bất an, khiến cho hắn cảm giác tận sâu trong đáy lòng có thứ gì đó muốn bạo phát đi ra. Thẳng đến khi Minh Diệu mang theo mấy cô gái đi vào, hắn đột nhiên hiểu được thứ đè nén tận sâu trong đáy lòng chính là tính nguyên thủy nhất của nhân loại!

Chẳng thà trước khi chết hưởng thụ cuộc sống nhiều hơn một chút, dù phải chết cũng muốn được thoải mái mà chết đi. Hắn cẩn thận quan sát Lương Văn Văn đang ngủ, xác định nàng sẽ không dễ dàng tỉnh lại, nhẹ nhàng mở nút áo khoác của Lương Văn Văn.

- Cô gái này đáng người không tậ a!

Thanh niên nhìn thân thể nữ tính lộ bên ngoài, bộ ngực đầy đặn bị chiếc áo trong màu đen bao vây, lại có vẻ càng thêm mê người. Hắn không khỏi nuốt nước bọt, bất chấp có đánh thức Lương Văn Văn hay không, liền thô bạo cởi áo khoác của Lương Văn Văn xuống.

Có lẽ do Lương Văn Văn ngủ quá say, người thanh niên kia cởi hết toàn bộ nửa thân trên của nàng mà nàng cũng không chút nào phản ứng. Trong mũi truyền tới hương vị ngọt ngào của nữ tính, khiến đại não thanh niên kia lại nóng lên.

- Đẹp quá!

Thanh niên đưa đầu chôn giữa bộ ngực của Lương Văn Văn, hiện tại trong đầu của hắn chỉ còn lại khối thân thể mê người trước mắt.

- Ha ha, tiểu bảo bối, trước khi chết khiến cho ta đã nghiệm một lần đi!

Thanh niên cúi thắt lưng của mình, tay kia bắt đầu cởi quần của Lương Văn Văn.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Lương Văn Văn đã bị thanh niên cởi trần như nhộng, duy nhất còn tồn tại là chiếc quần lót duy nhất mà thôi.

- Thân thể không tậ, nếu trước khi chết không bị ta hưởng dụng qua thì thật đáng tiếc!

Thanh niên sững sờ ngăn người nhìn cô gái trần truồng trước mắt, khóe miệng chảy nước dãi.

- Đẹp mắt không?

Đột nhiên xuất hiện giọng một nữ nhân khiến thanh niên bị dọa nhảy dựng. Không biết từ khi nào ánh mắt Lương Văn Văn đã mở ra, có chút hăng hái nhìn thanh niên đang khinh đang nhìn thân thể của mình.

- Cô...cô...không cho kêu lên, có nghe hay không?

Thanh niên thất kinh đưa tay bưng kín miệng Lương Văn Văn, diễn cảm trong nháy mắt trở nên hung ác:

- Để cho tôi thích một lần, tôi sẽ bỏ qua cho cô. Nếu không hiện tại tôi liền bóp chết cô, hiểu chưa?

- Xem ra người thật thích cơ thể của ta!

Lương Văn Văn nhìn qua như không tốn chút sức lực nào lôi kéo bàn tay đang che miệng mình sang một bên, khẽ cười một tiếng, ánh mắt trở nên dị thường dễ thương, cánh tay của nàng nhẹ nhàng ôm chầm cổ thanh niên kia kéo hắn tới gần mình.

- Nếu vật của người có thể làm cho ta được thỏa mãn, ta cũng không để ý trước khi ăn cơm nên làm một chút vận động!

- Ha ha, xem ra cô cũng rất lẳng lơ thôi!

Thanh niên tuy rằng không nghe rõ Lương Văn Văn nói gì, nhưng động tác của nàng cũng đã đại biểu cho lời mời. Không cần lo lắng đề phòng mình phạm tội cưỡng gian, mà là biến thành bị dụ dỗ, điều này làm chút do dự trong lòng hắn cũng bay mất, hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo nhào lên.

- Khanh khách, không cần nóng vội như vậy đi!

Lương Văn Văn nhẹ xoay người, liền tránh thoát thân thể thanh niên kia vừa nhào đi lên.

- Thời gian vẫn còn rất dài, chúng ta có thể chậm rãi chơi.

- Những kẻ đáng sợ kia tùy thời đều có thể đánh vào đem chúng ta chộp tới giết chết!

Thanh niên không ngừng hôn hít thân thể Lương Văn Văn.

- Có thể trước khi chết lên được loại nữ nhân từ trong thành phố đến như cô, tôi thật sự là quá may mắn!

- Vậy sao? Như vậy để cho ta tới đi, cho người hưởng thụ một chút cảm giác mà người chưa từng trải qua!

Lương Văn Văn xoay người, liền đem thanh niên đặt dưới thân. Trong khoảnh khắc đó thanh niên có chút kinh ngạc, nữ nhân trước mắt nhìn qua có chút gầy yếu lại có được khí lực lớn đến như vậy.

Lương Văn Văn áp môi hôn hít cơ thể thanh niên, cổ, ngực, dần dần xuống phía dưới.

- A, cô đúng là lẳng lơ, không nghĩ qua nhìn thật tư tư văn văn mà kỹ thuật lại tốt tới như vậy!

Thanh niên cảm giác được khoái cảm không thể ức chế vọt lên đại não.

Chỉ là khoái cảm còn chưa kéo dài được bao lâu trong nháy mắt liền biến thành một loại thống khổ. Trong đầu truyền tới cảm giác khoái cảm còn lưu chút dư vị, liền trong nháy mắt bị cảm giác đau đớn xé nát hòa tan không còn một mảnh.

- Ta thay đổi chủ ý!

Lương Văn Văn ngẩng đầu lên, miệng đầy máu tươi, nàng vừa nhai nuốt vừa nói:

- Vẫn là ăn cơm trước đi, ta có chút đói bụng!

- A...

Thanh âm nam nhân thình lình kêu lên thăm thiết kinh động tới mọi người. Lưu Nhân cùng Vương Tĩnh đang nói chuyện phiếm cách đó không xa lập tức phân biệt ra được thanh âm truyền tới từ trong phòng Lương Văn Văn.

- Không tốt, đã xảy ra chuyện!

Nghe được thanh âm kêu thăm thiết hai người nhanh chóng chạy tới cửa phòng.

- Đáng chết, cửa bị khóa rồi!

Lưu Nhân dùng sức đẩy cửa nhưng cửa không chút sứt mẻ.

- Văn Văn, Văn Văn, cô không sao chứ!

Vương Tĩnh lòng như lửa đốt dùng sức gõ cửa, vừa lớn tiếng hô.

- Tránh ra, tôi phá cửa!

Lưu Nhân lui ra sau vài bước, chạy lấy đà vùng chân, cửa gỗ cũng không cứng rắn bị một cước của hắn đá văng.

Trước mắt là một hình ảnh vô cùng đáng sợ. Lương Văn Văn nằm trên người một thanh niên, thân thể uyển chuyển trần như nhộng, mà hàm răng nàng đang không ngừng xé rách từng miếng thịt đầm máu trên người hắn, đang không ngừng nhai nuốt. Người thanh niên dưới người nàng đã sớm mất đi sinh cơ, đôi mắt mở to chứng minh trước khi chết hắn kinh ngạc bao nhiêu.

- Văn...Văn?

Vương Tĩnh bị cảnh tượng này làm sợ đến choáng váng. Người bạn ở chung sớm chiều hàng ngày đột nhiên biến thành thực nhân ma đáng sợ, loại chuyển biến này không có ai thừa nhận nổi.

- Tiểu Tĩnh, cô tới rồi?

Lương Văn Văn ngẩng đầu lên, khóe môi tràn đầy máu tươi lộ ra nụ cười, chiếc lưỡi đỏ tươi nhẹ nhàng liếm liếm ngón tay tràn đầy máu tươi.

- Cô đói không? Tôi phân cho cô một ít, nơi này còn thật nhiều nha!

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nghe tiếng chạy tới còn có Vương Hiệp, mà Minh Diệu cũng bị thanh âm thăm thiết kia đánh thức.

Lưu Nhân chứng kiến tình hình trước mắt, theo bản năng rút súng nhắm ngay Lương Văn Văn.

- Chờ một chút!

Vương Tĩnh cầm tay Lưu Nhân:

- Không thể nổ súng, nàng là bạn của tôi...

- Nàng đã không phải!

Minh Diệu đi tới từ sau lưng hai người.

- Bạn của cô đã chết rồi, hiện tại ở trước mặt cô là một con quái vật ăn thịt người!

- Ngao...

Ngay khi Minh Diệu đang nói chuyện với Vương Tĩnh, nhìn thấy Lưu Nhân dùng súng chĩa vào mình, Lương Văn Văn liền gào lên một tiếng đánh thẳng tới Lưu Nhân!

220. Chương 223: Mật Đàm

Một bàn tay thật lớn bắt được đầu của Lương Văn Văn, mặc cho nàng giãy dụa như thế nào cũng không thể tiến thêm về phía trước một bước. Nữ nhân trần truồng đầm đìa máu tươi quơ hai bàn tay chẳng khác gì móng vuốt, miệng há hốc lộ ra hàm răng trở nên bén nhọn. Từ một con người biến thành một con quái vật, chỉ trong ba mươi giây thời gian ngắn ngủi.

Lưu Nhân kinh hồn chưa định quay đầu nhìn lại, nguyên lai là nam nhân trắng kiện tự xưng Thiên Tướng kia. Thiên Tướng đáng người khôi vĩ cơ bắp chỉ dùng một bàn tay liền chế phục được Lương Văn Văn đang phát điên.

-Muốn giết nàng sao?

Thiên Tướng quay đầu lại nhìn Minh Diệu, tựa hồ như đang hỏi cũng tựa hồ như đang tán gẫu. Lực lượng của Lương Văn Văn đối với người thường mà nói lớn đến vô cùng nhưng với hắn mà nói lại chỉ yếu ớt bình thường như một đứa trẻ con.

-Đừng!

Vương Tĩnh vội vàng nói:

-Đừng...đừng mà...nàng...

-Trước tìm một chỗ nhốt lại đi!

Minh Diệu thở phào một hơi, còn chưa ngủ đủ giấc lại bị đánh thức, Minh Diệu đè nén cảm xúc nóng nảy trong lòng, nói:

-Tôi muốn cẩn thận quan sát thứ này một chút!

-Được rồi!

Thiên Tướng thần nhiên gật gật đầu, một bàn tay dẫn theo Lương Văn Văn, tay kia ở trong không khí huy vũ múa máy lên thủ thế nào đó. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài giây đồng hồ, ngay trung tâm căn phòng liền xuất hiện một hình vuông hơi mờ ảo. Minh Diệu nhìn ra được hình vuông kia có loại tác dụng như chiếc lồng giam, hẳn là do dùng yêu lực tạo thành. Có thể đem yêu lực vận chuyển ra bên ngoài cơ thể nhưng còn có thể bảo trì hình dạng cố định trong một thời gian dài, người đàn ông này đối với khả năng khống chế yêu lực đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng.

-Tôi cảm thấy được chúng ta nên nói chuyện đằng hoàng một lần!

Nhìn Thiên Tướng đem Lương Văn Văn ném vào trong lồng giam do yêu lực tạo thành dễ dàng như ném một con búp bê vải, Minh Diệu càng cảm thấy được người đàn ông này không chút tầm thường. Diệp Trọng mất tích suốt mười năm, ở trong mười năm này hẳn làm sao gặp được một người đàn ông có thực lực đáng sợ đến như thế, lại làm sao thuyết phục được người này cùng hắn đứng chung một chỗ, Minh Diệu cảm giác mình có rất nhiều vấn đề cần phải hỏi cho thật rõ ràng.

Diệp Trọng là hồ yêu thuần túy, không cần hiện ra nguyên hình, chỉ cần dựa vào hương vị yêu khí là có thể dễ dàng phân rõ ra. Mà Diệp Tiểu Manh bởi vì có hỗn huyết của nhân loại, hơn nữa Minh Diệu còn cố ý áp chế phân nửa máu huyết yêu tộc trong người nàng, cho nên Diệp Tiểu Manh ở trong lúc bình thường cũng chẳng khác gì người thường, căn bản không nhìn ra có chút đặc thù của yêu tộc. Mà người đàn ông ở trước mắt lại có chút kỳ quái. Hắn sử dụng rõ ràng chính là yêu khí. Nhưng nếu như hắn không ra tay, lại không hề thấy có chút yêu khí tán ra ngoài. Nói cách khác, khi người đàn ông này không sử dụng năng lực, hoàn toàn không khác biệt gì như một nhân loại bình thường. Có thể đem yêu lực cùng đặc thù của nhân loại bảo trì cân bằng đến như thế, đây là một chuyện vô cùng khó tin tưởng. Giải thích duy nhất chính là người đàn ông này cũng là hỗn huyết nhi của nhân loại cùng yêu quái.

Chẳng lẽ hiện tại yêu quái cùng nhân loại hỗn huyết nhi đã trở thành hàng thông thường, tùy tiện đi ra ngoài đường vài bước là có thể gặp được hay sao? Minh Diệu cảm thấy được loại ý tưởng này không đáng tin chút nào. Tuy rằng yêu quái có thể sử dụng một ít phương pháp biến thành bộ dạng của nhân loại, nhưng trên thực tế bản chất vốn là hai chủng tộc hoàn toàn khác biệt. Một con gà cùng một con vịt tuy đều thuộc cầm loại, nhưng người muốn ột con gà trống cùng một con vịt mái sinh hoạt chung một chỗ, quả thật chính là chuyện vô cùng khó tin, huống chi còn có thể sinh đẻ ra đời sau.

Diệp Tiểu Manh hẳn là ngoại tộc bên trong ngoại tộc đi. Nàng có huyết mạch nhân yêu hỗn huyết, chỉ sợ suốt mấy ngàn năm mới có thể sinh ra một người. Từ xưa tới nay, chuyện nhân yêu mến nhau nghe qua không ít, nhưng đại khái đều không có được kết quả tốt, mà có thể sinh nở ra đời sau càng thêm hiếm thấy.

Nếu người đàn ông này là hỗn huyết nhi giữa nhân loại cùng yêu quái, như vậy có thể nghe được phương pháp tu luyện hẳn đã sử dụng, có lẽ còn có thể giúp đỡ được cho Diệp Tiểu Manh.

-Ta biết người đang suy nghĩ điều gì.

Thiên Tướng nhếch miệng cười:

-Hai người chúng ta đi ra ngoài rồi nói đi, ở đây có nhiều người.

Trong ánh mắt nhìn soi mói của mọi người trong nhà, Thiên Tướng cùng Minh Diệu đi ra khỏi phòng. Trong ánh mắt kia có oán hận, có phẫn nộ. Nguyên bản căn nhà nhỏ xem như có an toàn, sau khi mấy người Minh Diệu đi vào lại xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa kẻ giết người ăn thịt người còn là nữ nhân đi cùng bọn họ, Minh Diệu tự nhiên hiểu được ý tưởng của những người kia, xem ra bọn họ đã trở thành người không được hoan nghênh, nhìn ra được nơi này là không thể tiếp tục ở lại.

-Lần này ta tới kỳ thật không phải là vì giúp các người!

Không đợi Minh Diệu hỏi, Thiên Tướng đã mở miệng trước:

-Đừng tới các người chỉ là chuyện thật ngẫu nhiên.

-Người cùng Diệp Trọng là bạn bè?

Minh Diệu nhìn người đàn ông, cảm thấy được khi người này làm ra vẻ nghiêm chỉnh hẳn lại cảm thấy thật không quen.

-Không phải bạn bè!

Thiên Tướng lắc lắc đầu:

-Xem như quan hệ thượng hạ cấp đi, ta có thể xem là bộ hạ của hắn!

-Giỏi thật!

Minh Diệu nhú mày:

-Không nghĩ tới tên kia đi ra ngoài né tránh mười năm, cư nhiên còn có được bộ hạ lợi hại giống như người!

-Lợi hại sao? Oa ha ha ha ha ha...

Thiên Tướng chống nạnh ngửa mặt lên trời cười dài:

-Ân, ân, ta rất lợi hại, người nói lại lần nữa xem, ta rất lợi hại, nhanh nhanh lên!

-Ách...

Minh Diệu đối với người như thế có cảm giác không đường chọn lựa, hấn chỉ đành nói lảng nhanh sang chuyện khác:

-Ta cảm giác được người sử dụng chính là yêu khí, nhưng khi không cần dùng tới năng lực lại chẳng khác gì một người thường, người là nhân yêu hỗn huyết sao?

-Người mới là nhân yêu, cả nhà người đều là nhân yêu!

Thiên Tướng trừng mắt mắng to:

-Lão tử là nhân loại chính tông!

-Nhân loại?

Minh Diệu nghe câu trả lời này có chút kinh ngạc:

-Nhưng người rõ ràng sử dụng chính là yêu khí...

-Chuyện này thật khá phức tạp, ta cũng không muốn như vậy, là bị người làm hại!

Thiên Tướng khoát khoát tay:

-Không nói tới chuyện này, ta cảm thấy người nên nhanh chóng mang theo Diệu gia tiểu muội rời khỏi nơi này đi, ta nghĩ có lẽ không cần bao lâu nữa cả thôn trấn đều sẽ lâm vào điên cuồng!

-Có ý tứ gì?

Minh Diệu cau mày hỏi.

-Người có thể thẳng thắn nói cho ta biết, người đến nơi này là có mục đích gì hay không?

-Mục đích sao?

Thiên Tướng quang ánh mắt nhìn lên đỉnh núi phía xa xa:

-Thi hành mệnh lệnh, thuận tiện báo thù, không hơn.

-Báo thù?

-Chuyện này không quan hệ gì tới người!

Thiên Tướng khoát tay, từ trong túi quần lấy ra một xâu chìa khóa:

-Vốn ta muốn cho các người nghỉ ngơi thêm một chút hãy rời đi, ít nhất có thể hồi phục thêm chút thể lực. Nhưng hiện tại xem ra tiếp tục kéo dài sẽ không còn đi được nữa. Người đàn bà đi cùng các người rõ ràng đã bị lây nhiễm. Tuy rằng ta không biết nàng bị lây nhiễm từ lúc nào, nhưng nếu như đã phát tác, như vậy liền chứng minh trong mấy người các người đã có nhân tố không được an toàn. Theo đề nghị của ta người lập tức mang theo Diệu gia tiểu muội rời khỏi nơi này, dọc theo bờ sông luôn luôn đi về hướng đông, sẽ nhìn thấy thuyền của ta, ngồi thuyền lập tức rời khỏi đây đi. Về phần những người khác, đề nghị của ta là tốt nhất không cần lo cho những người khác. Bởi vì nguyên nhân thể chất, trong các người chỉ có một mình Diệu gia tiểu muội là không bị lây nhiễm, nhưng người khác thì khó mà nói được. Có người thứ nhất sẽ có thêm người thứ hai!

Chương 223 (b)

-Việc này sao...nhưng thật ra cũng không cần quá lo lắng!

Minh Diệu nghĩ nghĩ:

-Người đàn bà kia không phải đi cùng chúng ta, chỉ là về sau mới gia nhập vào nhóm người chúng ta mà thôi, cho nên khả năng những người khác bị lây nhiễm không lớn lắm!

-Chuyện này do người đi quyết định sẽ tốt hơn, ta chỉ đưa ra lời đề nghị mà thôi!

Thiên Tướng tiếp tục nói:

-Nhớ kỹ, thứ này do máu đến lây nhiễm, nếu trong nhóm người các người có người sắc mặt đột nhiên tái nhợt, thân thể gầy gù, quá mức đói khát, không cần do dự, trực tiếp chặt đứt đầu của hắn!

-Làm sao người lại hiểu biết rõ đối với loại quái vật này đến như vậy?

Minh Diệu cảm thấy được người đàn ông này nhất định còn có chuyện gì đó không chịu nói ra.

-Mục đích người tới nơi này, hoặc là nói Diệp Trọng rốt cục lại có quan hệ gì tới loại chuyện này đây?

-Vẫn chưa tới thời điểm, có lẽ sẽ có cơ hội do chính Diệp đại nhân tự mình nói chuyện với người đi!

Thiên Tướng lắc lắc đầu:

-Nhưng ta có thể khẳng định nói cho người biết, lần này ta là theo mệnh lệnh của đại nhân, mục đích chính là vì muốn ngăn cản chuyện này mở rộng!

-Thứ này chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết, như thế nào lại có thể xuất hiện bên trong trấn nhỏ thế này? Về chuyện này người có biết được tin tức gì không?

Minh Diệu tiếp tục hỏi.

-Dục vọng, dã tâm!

Thiên Tướng nói:

-Kẻ làm ra chuyện này bất quá chỉ là một con rối mà thôi, sau lưng của hắn còn có thứ càng thêm hắc ám tồn tại. Bây giờ còn không phải lúc, sau này người sẽ từ từ hiểu rõ. Có lẽ là do vận mệnh an bài, ngay từ rất sớm người cũng đã cố ý hoặc vô tình bị cuốn vào trong lốc xoáy, đã không còn cách nào thoát thân, cho nên tất cả chuyện này sớm muộn gì người cũng sẽ hiểu rõ.

-Rất sớm lúc trước...Là ám chỉ sự kiện nữ thi nông thôn kia sao?

Minh Diệu cúi đầu nghĩ nghĩ:

-Lại nói tiếp lần đó tựa hồ giống như là một sự bắt đầu đi...

Minh Diệu ngẩng đầu lên, còn muốn hỏi thăm quan hệ giữa Thiên Tướng cùng Diệp Trọng, lại phát hiện người đàn ông trước mắt đã sớm không còn thấy bóng dáng, giống như chưa từng xuất hiện qua bao giờ.

-Nói tới đây đã được rồi, ta phải đi. Nói một tiếng với tiểu cô nương chân dài kia, lần sau ta tiếp tục mang nàng đi xem cá vàng a!

Từ phía xa xa truyền tới thanh âm tiếng kêu la của Thiên Tướng, giống như có lẽ đã rời đi thật xa.

Một cuộc nói chuyện chẳng những không cởi bỏ được bất cứ nghi vấn nào của Minh Diệu, ngược lại trong đầu hắn càng thêm rối loạn. Minh Diệu nghĩ thật lâu cũng không sửa sang được điều gì rõ ràng, dứt khoát không nghĩ tiếp, xoay người quay về căn nhà nhỏ.

-Việc này...Minh Diệu tiên sinh...

Minh Diệu vừa bước vào cửa, Vương Hiệp liền nghênh đón, sắc mặt tựa hồ có chút xấu hổ.

-Tôi nghĩ chúng tôi nên rời khỏi nơi này tốt hơn.

Minh Diệu không đợi Vương Hiệp mở miệng, đã giành nói trước:

-Thật sự là ngượng ngùng, bởi vì sự sai lầm của tôi khiến ột người bị lây nhiễm trà trộn vào, còn hại chết một người!

-A a a a...

Vương Hiệp cười ngượng ngùng vài tiếng, Lương Văn Văn đi cùng đám người Minh Diệu bị biến thành quái vật, cắn chết người thanh niên kia, toàn bộ những người còn sống sót trong nhà đem trách nhiệm đẩy hết lên Vương Hiệp đã cho phép đám người Minh Diệu đi vào phòng. Đám người kia ngay khi dân trấn điên cuồng tấn công vào căn nhà chỉ biết lạnh run kia, lúc này lại phần chân tình thần quả trách Vương Hiệp, muốn hắn ra mặt lập tức đuổi nhóm người Minh Diệu rời đi.

Vương Hiệp cũng lâm vào trong khó khăn. Bởi vì hắn biết chuyện này tuy là tai nạn do nhóm người Minh Diệu mang đến, nhưng nếu như không có Minh Diệu bọn họ ở lại nơi này, sức chiến đấu trong nhà này sẽ giảm xuống rất nhiều, rất khó khăn qua được một cuộc tiến công của dân trấn điền cuồng lần kế tiếp. Nhưng những người đó lại không nghe theo lời giải thích của hắn, kiên trì đòi đem Minh Diệu bọn họ đuổi ra ngoài.

Còn chưa đợi hắn mở miệng, Minh Diệu đã nói ra trước, như thế không thể tốt hơn!

Hiện tại Minh Diệu cảm giác thật khó khăn, chính là Lương Văn Văn đã bị lây nhiễm, vốn định bắt giữ nàng quan sát nhiều hơn một chút, nghiên cứu loại đặc tính của yêu vật này. Nhưng hiện tại xem ra đã không còn được nhiều thời gian, mà cũng không thể đặt nữ nhân kia ở lại trong nhà, cho nên Minh Diệu quyết định tiễn nàng đi, đến địa phương nàng cần đi vẫn tốt hơn.

Nghe được Minh Diệu quyết định giết Lương Văn Văn, Vương Tĩnh tràn đầy nước mắt cầu xin. Bất kể nói như thế nào Lương Văn Văn cũng là bạn tốt nhiều năm của nàng, mặc dù nữ nhân này đã làm ra rất nhiều chuyện khiến người khinh thường, nhưng nếu như năm đó không có Lương Văn Văn, như vậy hiện tại không biết Vương Tĩnh sẽ có bộ dáng như thế nào.

- Tâm tình của cô tôi lý giải, nhưng đây đã là chuyện không còn cách nào.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Nơi này chúng ta đã không thể tiếp tục ở lại, bởi vì Lương Văn Văn bị lây nhiễm, những người kia đã sản sinh địch ý đối với chúng ta, rời khỏi nơi này là phương pháp duy nhất. Hơn nữa tôi vừa cùng nói chuyện với vị đại thúc biến thái kia, hắn tuy rằng còn rất nhiều chuyện giấu diếm tôi, nhưng tôi xác định hắn biết chân tướng của sự việc này, cho nên lời nói của hắn chúng ta có thể tin tưởng. Hắn nói hiện tại chúng ta tốt nhất nên lập tức rời khỏi trấn nhỏ này, nếu không sẽ có phiền toái càng lớn hơn nữa!

- Làm sao rời đi?

A Trạch ở bên cạnh hỏi.

- Lối ra duy nhất chính là cầu đá nhỏ kia, hiện tại đã bị hủy diệt rồi, còn có con đường khác để ra sao?

- Hắn cho tôi cái này!

Minh Diệu lấy ra chìa khóa mà Thiên Tướng đưa cho hắn quơ quơ, nhỏ giọng nói:

- Có chiếc thuyền là có thể rời đi nơi này!

- Như vậy những người bên ngoài làm sao bây giờ?

Diệp Tiểu Manh nhìn thoáng qua những người còn sống sót trong trấn. Tuy rằng những người kia dùng một loại ánh mắt thật địch ý nhìn đoàn người của họ, hơn nữa còn có mấy người còn chửi ầm lên, nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn muốn mang theo bọn họ cùng nhau rời khỏi nơi này.

- Không chứa được nhiều người như vậy!

Minh Diệu lắc đầu:

- Hơn nữa rất khó xác định trong số bọn họ có người nào đã bị lây nhiễm như Lương Văn Văn mà còn chưa bị phát tác hay không. Tôi đủ khả năng mang đi chỉ có mấy người chúng ta mà thôi!

Minh Diệu chưa bao giờ xem mình là Chúa cứu thế. Những người bên ngoài tuy rằng cũng thật đáng thương, nhưng con thuyền kia tuyệt đối không chứa được nhiều người như vậy, hơn nữa dân trấn nơi này so với Lương Văn Văn càng thêm nguy hiểm. Lương Văn Văn bất quá chỉ mới đến trong trấn này được một ngày mà thôi cũng đã bị lây nhiễm, mà dân trấn từ khi lây nhiễm còn chưa bùng nổ cũng đã luôn ở lại trong trấn này, khó bảo toàn bên trong còn có người bị lây nhiễm mà chưa phát tác. Minh Diệu vừa mới bước vào cửa, đã dựa theo đặc thù mà Thiên Tướng tiết lộ quan sát mười ba người sống sót, trong đó có hai người có vẻ khả nghi.

-Cho nên hiện tại chúng ta phải lập tức rời đi, bây giờ Lương Văn Văn đã không phải là nhân loại, chỉ vì nhân loại Lương Văn Văn đã chết. Cho nên hãy để cho con quái vật kia nên đi tới địa phương mà nó nên đi đi!

Minh Diệu từ trong túi móc ra một bình sứ nhỏ:

-Oan có đầu nợ có chủ, cũng đã đến thời gian nên trả nợ rồi!

Chứng kiến bình sứ nhỏ trong tay Minh Diệu, Vương Tĩnh ngừng khóc. Nàng hiểu được ý tứ của Minh Diệu, mười năm trước Lương Văn Văn đã hại chết cô gái tên Tiểu Vũ, hơn nữa còn dùng thủ pháp tàn nhẫn đem cô bé kia chế tạo thành Quỷ Linh. Mặc dù là bị người sai khiến, nhưng giết người chính là giết người, đây là sự thật không cách nào chối bỏ, có lẽ bây giờ đã tới thời gian nàng nên trả lại món nợ của mình.

221. Chương 224: Dự Cảm Không Hay

Lương Văn Văn bị nhốt đang dùng tứ chi cùng chút yêu lực giãy dụa khắp nơi, muốn tránh thoát trói buộc, nhưng Thiên Tướng bày ra lồng giam bằng yêu lực lại thật vững chắc, dù nàng đem hết toàn lực cũng không cách nào dao động nó.

- Tiểu Tĩnh, cứu cứu tôi, tiểu Tĩnh!

Nhìn thấy Vương Tĩnh đứng sau lưng Minh Diệu, Lương Văn Văn nhất thời thu hồi vẻ hung ác vừa rồi, làm ra bộ dáng vẻ mặt đáng thương.

- Vì sao phải nhốt tôi đây, thả tôi ra ngoài đi. Tiểu Tĩnh, cô không nhận ra tôi sao, tôi là Văn Văn a!

- Minh Diệu tiên sinh, nàng...

Nhìn thấy Lương Văn Văn nhận ra mình, Vương Tĩnh vui mừng nhìn qua Minh Diệu.

- Không nên bị nàng lừa!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Thứ này một khi bị chuyển hóa sẽ không còn cách nào biến trở về nhân loại. Vừa rồi tôi đã tra xét qua phòng của các cô, ở trong quần áo của nàng tôi tìm được một khối thịt làn da màu đen. Nếu như suy đoán của tôi không sai, nàng bởi vì đã ăn một miếng thịt của con La Sát kia nên bị biến thành hình dạng này. Nàng đã không phải là người, đã hoàn toàn biến thành một con quái vật tên La Sát!

- Ngao...thả ta đi ra ngoài...mấy tên hồn đản các người!

Mắt thấy không thể lừa gạt Vương Tĩnh thả nàng ra ngoài, Lương Văn Văn lại khôi phục vẻ mặt dữ tợn như ác quỷ.

- Ta muốn làm thịt các người, làm thịt hết tất cả. Ta muốn cắn đứt cổ họng của các người, uống cạn máu của các người, đem từng miếng thịt trên người các người kéo xuống ăn vào trong bụng. Ta đói, ta thật đói, để cho ta ăn các người...

Sắc mặt Lương Văn Văn đột nhiên chuyển hóa, dọa Vương Tĩnh nhảy dựng. Không còn cách nào khác, Vương Tĩnh cũng không muốn nhắc lại lời cầu xin, chấp nhận phương pháp của Minh Diệu.

- Người đói bụng sao?

Minh Diệu lấy ra bình sứ trong túi áo, quơ quơ trước mặt Lương Văn Văn:

- Chỗ này của ta có đồ ăn thật ngon, ta nghĩ người nhất định sẽ thích!

Minh Diệu đem lồng giam yêu lực mở ra một khe hở thật nhỏ, đem bình sứ nhỏ đưa vào thật nhanh. Khe hở rất nhỏ, Lương Văn Văn không thể từ khe hở kia trốn ra ngoài, nhưng Quỷ Linh cũng nhờ vậy có thể uốn éo thân thể chui vào trong.

Nhìn thấy một vật thể bất minh lại có thể gấp khúc như tấm thảm chui vào trong, Lương Văn Văn lui ra phía sau hai bước. Không biết như thế nào nàng có cảm giác thứ này nhìn thật quen mắt, có hương vị vô cùng quen thuộc.

- Nhìn quen mắt sao?

Minh Diệu nhẹ nhàng phát tay, rót vào một chút linh lực, khe hở trên lồng giam yếu lực nhất thời biến mất không thấy gì nữa.

- Mười năm, ba người các người rốt cục gặp mặt... Cùng người bạn tốt nhất của người chào hỏi đi, ta nghĩ nàng nhất định rất tưởng niệm người!

- Tiểu... tiểu Vũ...

Lương Văn Văn nhìn thấy thân thể Quý Linh đang chậm rãi giãn ra, vẻ mặt khô héo mất đi sáng bóng hiện lên, miệng vết thương thật dài sau lưng được khâu lại, đang nhớ lại tên của vật thể bất minh mình sử dụng mười năm trước, thân thể hơi run rẩy lên. Tuy rằng biến thành La Sát nhưng trí nhớ trước kia vẫn còn tồn tại. Nhìn thấy người bạn do chính tay mình giết chết biến thành một cây khô có thể cử động, một tia nhân tính còn thừa trong đầu Lương Văn Văn đột nhiên hồi tỉnh.

Nhưng Quý Linh đã mất hẳn toàn bộ trí nhớ làm còn làm người, hiện tại chẳng qua nó chỉ dựa vào bản năng đến hành động mà thôi. Nó triển khai thân thể liền thấy được một nữ nhân trần truồng đang đứng ngay trước mặt của mình, ý niệm đầu tiên sản sinh trong đầu nó chính là muốn giết nàng.

Ngay khi Lương Văn Văn còn đang sửng sốt, Quý Linh đã bay nhanh đến quần tời phía sau Lương Văn Văn, oán khí hình thành đao nhọn thật sâu đâm vào hậu tâm Lương Văn Văn. Một trận đau đớn từ phía sau lưng truyền đến, thân thể Lương Văn Văn co giật lên hai cái, lớn tiếng gào thét lên. Đau đớn làm một tia thanh tỉnh trong đầu nàng biến mất, đã bị biến thành La Sát Lương Văn Văn dùng chút yếu lực nhỏ nhỏ cùng người bạn bị nàng tự tay biến thành Quý Linh ở trong lồng giam liên tục triển đánh.

Vương Tĩnh bưng kín ánh mắt, thân thể không ngừng run lên. Nàng không đành lòng nhìn thấy một màn này, hai người bạn tốt nhất đều biến thành quái vật, mà bây giờ còn đang ở trong một không gian nhỏ nhỏ không ngừng muốn giết chết đối phương. Mà chuyện nàng có thể làm chính là ở bên ngoài nhìn thấy tất cả những chuyện này phát sinh lại vô năng vô lực, chỉ biết ôm bả vai nhẹ giọng bật khóc.

Lưu Nhân nhẹ nhàng ôm vai Vương Tĩnh, để nàng dựa vào trong ngực của mình. Hắn cảm thấy Minh Diệu làm như vậy quả thật tàn nhẫn, nhưng lại nghĩ không ra lời chỉ trích Minh Diệu.

A Trạch nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn vào mặt Minh Diệu. Ở trong ấn tượng của nàng, Minh Diệu luôn mang theo bộ dạng cà lơ phất phơ, nhưng hôm nay hắn làm chuyện này có chút không phù hợp với tính cách của hắn.

Gương mặt Minh Diệu không chút thay đổi nhìn Quý Linh cùng Lương Văn Văn đã biến thành La Sát đang ở bên trong lồng giam yếu lực công kích lẫn nhau, không hề lộ ra chút tình cảm thương hại nào, tựa hồ còn có một loại cảm giác thật thống khoái dâng lên, cảm giác hậm hực cùng buồn bực trong đáy lòng cũng lắng xuống. Không biết vì sao hắn cảm thấy trong lòng mình có một cỗ tâm tình hậm hực không thể phát tiết ra ngoài, khẩn trương, bất an, áp lực. Hắn dự cảm tựa hồ có chuyện gì đó không tốt sẽ phát sinh, nhưng lại vô lực ngăn cản. Đáy lòng bất an lại không thể phát tiết làm cho hắn nhịn không được muốn lớn tiếng hét to.

Cuối cùng là Quý Linh chiếm thượng phong, Lương Văn Văn chỉ mới biến thành La Sát không lâu nên còn chưa có được bao nhiêu lực lượng, tuy rằng lực lượng sau khi biến thành La Sát lại hơn nhân loại rất nhiều, nhưng thân thể lại bị Quý Linh đâm bị thương thật nhiều lần, máu chảy đầy đất, lực lượng cũng dần dần bị suy yếu đi.

Minh Diệu hít sâu một hơi, hắn động thủ đem Quý Linh thu vào trong bình sứ, lại dùng Yêu Lân chém rớt đầu Lương Văn Văn. Hắn cũng không biết vì sao vừa nhìn thấy Lương Văn Văn cùng Quý Linh thương tổn lẫn nhau, chính bản thân hắn lại sinh ra loại cảm giác thống khoái như vậy. Từ trong loại tâm tình mãnh liệt kia bình tĩnh lại, hắn lập tức ra tay ngưng hắn trận nháo kịch nhìn qua thật tàn nhẫn trước mắt.

- Tốt lắm, chúng ta đi!

Minh Diệu nhu nhu vùng trán đang đau nhức nói.

- Đi dọc theo bờ sông về hướng đông, chúng ta rời đi nơi này!

Lưu Nhân ôm Vương Tình không nói gì, xoay người rời đi. A Trạch kỳ quái liếc mắt nhìn Minh Diệu, muốn nói gì nhưng Diệp Tiểu Manh ở phía sau kéo quần áo của nàng nhẹ nhàng lắc đầu, a Trạch cũng không nói thêm lời nào đi theo sau lưng Lưu Nhân cùng rời khỏi.

- Minh Diệu, anh không sao chứ?

Diệp Tiểu Manh đi qua, dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa lên trán Minh Diệu:

- Tôi cảm giác tâm tình của anh có chút không ổn lắm, hay là do bị áp lực quá lớn đi!

- Có thể do thiếu ngủ quá nhiều, tinh thần có chút hốt hoảng đi mà thôi.

Minh Diệu cau mày nói:

- Nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi, không cần quá lo lắng, chúng ta nên rời khỏi nơi này rồi nói sau!

Diệp Tiểu Manh gật gật đầu, nghe theo lời Minh Diệu cùng a Trạch rời khỏi phòng.

Minh Diệu quay đầu lại liếc mắt nhìn thi thể trần trụi của Lương Văn Văn, nữ nhân này mười năm trước giết chết người bạn tốt của mình, đem bạn mình biến thành quái vật. Mà mười năm sau chính nàng cũng biến thành quái vật, lại bị bạn mình giết chết. Những ân oán nghiệp chướng nợ nần như vậy, vô luận là bao nhiêu năm trôi qua vẫn sẽ có một ngày bị trả báo.

Nhưng tận đáy lòng Minh Diệu vẫn không xóa đi được cảm giác hậm hực kia, làm cho Minh Diệu cảm thấy thật sự bất an. Năm xưa bởi vì chuyện của Lê bàn tử, Minh Diệu từng tiếp xúc cùng quỷ sứ, tiếp xúc lâu ngày Minh Diệu nhiều ít cũng có được một chút linh cảm trực giác đặc thù của quỷ sứ, có thể ở trên thân thể người quen cảm giác được tử kỳ của bọn họ. Mà loại cảm giác này hiện tại lại xuất hiện, khiến Minh Diệu luôn cảm thấy sắp có chuyện không hay.

222. Chương 225: Căn Nhà Nhỏ Trên Đỉnh Núi

- Di, không ngờ lại bị người giết chết sao?

Nam nhân đáng người thấp lùn đáng khinh nhìn vào dụng cụ ngay trước mặt, kỳ quái nói:

- Làm sao có thể chứ, dù nói thế nào tên kia cũng được xem như nhân vật số hai, chỉ kém hơn tên La Sát ban đầu chỉ một chút mà thôi, không có khả năng dễ dàng như vậy đã bị giết chết đi!

Nơi này là một căn nhà nhỏ trên đỉnh núi cách trần nhỏ kia không xa. Trong căn phòng nhỏ hôn ám chất đầy đủ loại dụng cụ. Trên màn ảnh cực lớn lóe lên rất nhiều điểm sáng, có sáng có tối. Mà ngay mới vừa rồi, một điểm sáng ngồi trên màn ảnh đột nhiên đã bị dập tắt.

Mị đứng trong góc tối âm u, nhìn vào màn hình cũng không nói lời nào. Nàng biết con La Sát thứ hai kia nhất định bị đoàn người của Minh Diệu tiêu diệt. Tuy rằng không biết bọn họ dùng phương pháp gì, nhưng dù sao cũng đã thành công. Chỉ là nàng đang lo lắng không biết Tiểu Manh có bị thương trong lúc xung đột hay không.

Nam nhân thấp lùn gương mặt đáng khinh cùng Mị đã sớm rời khỏi trần trước khi người bị lấy nhiễm bùng nổ bệnh dịch, cùng đi tới căn phòng đã bố trí sẵn trước đó. Cả trần nhỏ sở dĩ biến thành như vậy chính là kiệt tác của nam nhân đáng khinh trước mặt.

Hắn dùng tiền dụ dỗ một thanh niên không nghề nghiệp trong trần, lừa gạt người kia nói muốn làm một loại thực nghiệm không gây hại tới cơ thể người. Ngay cả phòng thí nghiệm bị phong bế kia hắn cũng không cho Mị đi vào, sau mười ngày hắn đi ra tuy thần tình mệt mỏi nhưng trong mắt lại dị thường hưng phấn.

- Thành công, ta quả nhiên là thiên tài!

Đây là câu nói đầu tiên khi hắn đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

- Cổ hương của ta, hãy quay về trong bình tĩnh đi!

Người thanh niên bị lừa gạt tới cũng có chút mờ mịt từ trong phòng thí nghiệm đi ra. Tuy rằng Địa Tướng nói thí nghiệm đã thành công, nhưng Mị không cách nào từ bên ngoài nhìn ra được người thanh niên kia rốt cục có gì khác biệt với lúc trước. Nếu thật muốn nói có gì khác nhau, như vậy chỉ có thể nói trên người thanh niên này mang theo một tia hương vị khiến người ta bất an.

Địa Tướng đưa cho thanh niên kia một số tiền lớn, nói cho hắn biết thí nghiệm đã thành công, hắn có thể trở về. Người thanh niên kia tuy rằng không rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn cảm giác bản thân mình không khác gì với trước kia, liền cầm tiền quay về trong trấn.

Đợi sau khi thanh niên kia rời khỏi, Địa Tướng liền mở ra màn hình thật lớn trước mặt. Ở trên màn ảnh là bản đồ cả trấn, có một điểm sáng đang không ngừng di động tới.

Nhận được mệnh lệnh tiến hành điều tra cùng bảo hộ thực nghiệm của Địa Tướng thuận lợi tiến hành, nhưng cụ thể rốt cục là thí nghiệm gì mặt trên cũng không tiến hành thuyết minh rõ ràng với Mị. Nhưng chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, điểm sáng trên màn hình càng ngày càng nhiều, thẳng đến khi che kín cả màn ảnh.

Đối với hành động này cùng nam nhân có bộ dạng đáng khinh trước mặt, Mị không hề có một tia hảo cảm. Theo nàng xem so với đại thúc biến thái đã phản bội tổ chức mất đi tung tích kia, đại thúc kia còn tốt hơn người này không ít.

Nhưng trong một lần nhàm chán đi ra ngoài, nàng ngẫu nhiên thấy được đoàn người của Minh Diệu đang lái xe đi tới gần cạnh trấn. Tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng loại cảm giác huyết thống trời sinh khiến cho Mị cảm thấy cô gái có bộ dạng rất giống với mình trong xe nhất định là đứa em gái cùng cha khác mẹ với nàng.

Bởi nguyên nhân sự kiện Áo Nhân vườn trường lần trước, Mị đối với cô em gái này luôn có cảm giác áy náy có lỗi. Tuy rằng nàng chỉ là phục tùng mệnh lệnh thượng cấp làm việc, hơn nữa nàng cũng thật sự không biết Diệp Tiểu Manh cũng đang ở bên trong trường học kia. Nhưng bất kể như thế nào, hành động của nàng vẫn mang đến nguy hiểm cho Diệp Tiểu Manh, Mị đối với chuyện này luôn có chút tự trách. Mặc dù đối với việc mẹ của Diệp Tiểu Manh đoạt đi cha của nàng trong tay mẹ nàng, nhưng dù sao cũng là lúc mẹ nàng đã qua đời mới xảy ra chuyện đó, hơn nữa Mị luôn cảm nhận được cô em gái mình chưa từng gặp mặt này hẳn là người vô tội. Cho nên Mị mới nảy sinh cảm giác muốn bảo hộ cô em gái này của mình, thương yêu nàng như một người chị thực sự.

Sau khi biết được Diệp Tiểu Manh lại đi vào trong trấn, tuy rằng Mị không biết tổ chức an bài Địa Tướng đi tới trấn này rốt cục là vì tiến hành thực nghiệm gì, nhưng hiện tại trong trấn tuyệt đối không phải là thắng cảnh du lịch. Mà trước đó Diệp Trọng có cuộc nói chuyện bí mật khiến cho nàng cũng không cách nào dám ra mặt đi bảo hộ Diệp Tiểu Manh.

Nàng vẫn nhớ rõ bộ dạng do dự giãy dụa của cha mình ngày đó, tựa hồ đang giằng co tranh đấu chuyện gì trong lòng.

- Sự tình lần trước là cha không điều tra rõ đã trách lên đầu của con, là cha không đúng!

Diệp Trọng đối mặt với cô con gái lớn luôn có cảm giác thật áy náy:

- Nhưng bởi vì em gái con cũng đang học trong trường, cho nên phản ứng của cha mới lớn như vậy. Em gái của con khác với con, nó thật yếu ớt, cho nên sự kiện kia có thể nguy hiểm cho an toàn của nó, cho nên cha mới kích động đến như vậy.

Mị không nói gì, đối với chuyện lần trước cha nàng đánh nàng, nàng cảm giác thật ủy khuất. Nàng chỉ dựa theo mệnh lệnh của cấp trên làm việc mà thôi, như thế nào lại biết cô em gái chưa từng gặp mặt kia cũng ở trong trường học đó.

- Tuy rằng nàng là em gái của con, nhưng cho tới bây giờ hai đứa cũng chưa từng gặp mặt, nó cũng không biết sự tồn tại của con.

Diệp Trọng nhìn thấy con gái không nói gì, lại tiếp tục nói:

- Kỳ thật sự tồn tại của nó cũng là một bí mật. Ngoại trừ một ít người, có rất ít người biết được cha còn có đứa con gái khác bên ngoài trừ con.

- Vì sao? Ông sợ tôi tổn thương tới nó sao?

Mị cười lạnh một tiếng:

- Ông có thể yên tâm, tuy rằng tôi đối với người đàn bà đã cướp ông khỏi mẹ tôi thật bất mãn, nhưng còn chưa tới mức lấy một đứa bé vô tội đem ra giải hận, tôi có thể xem nó như em gái tôi, cho nên ông cứ yên tâm cho nó xuất hiện trước mặt mọi người đi, không cần tiếp tục trốn trốn tránh tránh, như vậy đối với nó cũng không công bình!

- Chuyện này không có khả năng!

Diệp Trọng thở dài:

- Con hiểu lầm rồi, ở trong lòng cha chưa bao giờ cho rằng con là một người hẹp hòi, cha cũng tin tưởng con là một người chị tốt, nhưng về em gái con, là không thể sống trước mắt người đời được công khai, như vậy sẽ mang đến nguy hiểm cho chính nó.

- Vì sao?

Mị có chút khó hiểu nhìn qua Diệp Trọng:

- Có người sẽ thương tổn đến nó sao? Tôi có thể bảo vệ cho nó!

- Vô ích thôi, cuộc sống hiện tại đối với nó mới là an toàn nhất!

Diệp Trọng lắc lắc đầu:

- Chuyện chân tướng cha cũng không thể nào nói rõ hết được với con, con chỉ nên nhớ kỹ, vô luận gặp phải tình huống nào con cũng không thể để cho người khác biết được quan hệ giữa nó với cha con chúng ta, nếu không sẽ mang đến hậu quả không thể cứu vãn được.

Tuy rằng không biết những lời này của phụ thân là có ý gì, nhưng biểu tình nghiêm túc của Diệp Trọng tuyệt đối không giống như giả vờ.

Cho nên sau khi biết được đoàn người của Minh Diệu lái xe đi tới trấn nhỏ, Mị cũng từng nghĩ ra biện pháp ngăn cản. Nàng dùng năng lực đặc thù của bộ tộc Ảnh Mị quấy nhiễu sóng não của a Trạch, làm cho a Trạch làm người dẫn đường không phân biệt được hướng đi vào trong trấn. Chỉ tiếc phương pháp kia cũng không đạt được hiệu quả, đoàn người Minh Diệu vào đi vào bên trong trấn kia.

Ngay khi đoàn người Minh Diệu đi vào trấn không lâu, đường ra duy nhất liền bị cắt đứt, mà cả trấn cũng bị đặc biệt thả ra sương mù có thể quấy nhiễu yêu khí che giấu lại. Không thể làm cho người trong nghề nhận ra manh mối gì, lại phải ở trong loại sương mù như vậy bảo hộ Diệp Tiểu Manh, Mị cảm giác có chút cố hết sức.

Bởi vì liên quan tới sương mù, Mị không cách nào dừng lại bên trong trấn thời gian quá dài. Yêu khí trong thân thể nàng không thể chống đỡ được thời gian quá lâu, Mị chỉ có thể lựa chọn rời đi trước, quay về căn nhà trên đỉnh núi này, dưới tình huống không để bị phát giác mà chỉnh sửa lại yêu khí bị rối loạn trong thân thể.

- Người thường thì không cách nào giết chết được La Sát do ta chế tạo ra!

Nhìn vào màn hình Địa Tướng tự nhủ:

- Chỉ có thể thuyết minh bên trong trấn đã có một ít nhân vật cường đại đã đến. Rốt cục là ai đây? Hay là kế hoạch của chúng ta đã bị tiết lộ mất rồi?

- Có lẽ người nên xua tan sương mù kia đi, để ta vào trong trấn xem rõ một chút!

Mị đứng trong góc mở miệng nói.

- Không thể xua tan sương mù kia!

Địa Tướng lắc lắc đầu:

- Loại sương mù này có chứa thành phần trấn an, chỉ dùng để ổn định cảm xúc của La Sát. Dù sao cũng chỉ là vật thí nghiệm thời thượng cổ ghi chép lại cũng nhân công kỹ thuật đến bồi dưỡng ra, nếu như không có sương mù đem ổn định, rất khó cam đoan tính ổn định của bọn chúng, sẽ không tuân theo mệnh lệnh tự mình tàn sát lẫn nhau.

Nhìn thấy Địa Tướng điều chỉnh máy móc một bên, Mị đã quan sát được nhiều ngày nên cũng hiểu biết, máy móc kia chỉ dùng để nhấn mệnh lệnh tới cho La Sát bên trong trấn. Trên nóc nhà đỉnh núi có một tháp cao để dùng phóng ra tín hiệu, có thể dựa vào tháp này dùng phương thức vô tuyến truyền tới tháp cao trên nóc nhà chính phủ bên dưới trấn, lại thông qua một loại vật chất đặc thù trong sương mù nhấn lại trong đầu La Sát bị lây nhiễm kia.

- Số liệu cơ bản đã nắm bắt được xong rồi, nhưng vẫn còn cần một chút thời gian.

Địa Tướng nhìn bản số liệu trong bút ký bên cạnh nói:

- Có thể khẳng định thực nghiệm lần này đối với kế hoạch cuối cùng của tổ chức có giá trị tham khảo thật trọng yếu.

- Ta muốn biết thực nghiệm này của người cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng gì đây?

Mị thử hỏi:

- Người trong trấn này sẽ như thế nào?

- Như thế nào, người đối với công tác của ta cũng có hứng thú như vậy sao?

Địa Tướng đáng khinh nở nụ cười hăng hắc:

- Ta vẫn luôn cho rằng người thật phản cảm đối với những thứ này đâu!

- Cả ngày ở mãi trong căn phòng này nhìn thấy những số liệu của người, thật sự nhàm chán.

Mị duỗi lưng một cái, dáng vóc mê người hiển lộ không sót gì.

- Cứ xem như nghe chuyện xưa cũng tốt, ta thật muốn biết những người trong trấn này cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng như thế nào.

- Nhân loại? Hắc hắc, không còn là nhân loại!

Trong mắt Địa Tướng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt:

- Bọn hán toàn bộ không phải là nhân loại, không còn là nhân loại. Cuối cùng chỉ còn dư lại một con cường tráng nhất, đó chính là thần quái được xưng là La Sát bên trong truyền thuyết về thần tiên ngày xưa!

- Di? Những kẻ còn lại đây?

Mị kỳ quái hỏi.

- Bị ăn sạch, bị con cường tráng nhất ăn sạch, biến thành một bộ phận của thân thể!

Địa Tướng tiếp tục dùng loại ngữ khí cuồng nhiệt nói:

- Là chuyện tuyệt vời biết bao nhiêu, khôn sống mống chết là quy luật của thiên nhiên, kẻ yếu sẽ biến thành thực vật cho kẻ cường đại, mà cường đại dựa vào việc làm thịt kẻ yếu mà tiếp tục sinh tồn. Loại quá trình này ta gọi là tiến hóa, là một quá trình tiến hóa vĩ đại!

- Vậy tiến hóa tới cuối cùng thì sao đây?

Mị tiếp tục hỏi.

- Không có cuối cùng, không có thứ gì!

Địa Tướng xòe tay ra:

- Luôn tiến hóa tới khi thân thể của nó không chịu nổi lực lượng tải trọng người nó, hết thấy đều hóa thành bụi đất hư vô. Quá độ tiến hóa sẽ mang đến chính là diệt vong, đây là vận mệnh cuối cùng của nhân loại, ta chẳng qua là dùng phương pháp đặc thù đem tất cả chuyện này triển lãm ra trong thời gian ngắn nhất!

- Nói cách khác, kết quả cuối cùng nơi này sẽ biến thành một tử trấn?

Mị đối với những lời này cảm thấy thật bất ngờ:

- Ta không rõ, nơi này không phải là cổ hương của người sao? Những người đó không phải đều là hàng xóm trước kia của người sao?

- Không, không, không ta nghĩ người lầm!

Địa Tướng nhẹ nhàng xua tay:

- Thỉnh đừng đem những nhân loại ngu muội kia nói nhập làm một với ta. Cho dù lúc ta còn là nhân loại, cũng là sinh vật cao cấp hơn bọn người kia rất nhiều. Loại thiên tài giống như ta từng cùng những nhân loại ngu muội kia sinh hoạt chung một chỗ nhiều năm như vậy đối với ta mà nói là một loại sỉ nhục!

Mị không nói gì, như thế nào mười năm trước hần gia nhập tổ chức, cũng là một trong những nhân loại được thăng chức nhanh nhất trong tổ chức. Mặc dù so sánh với những yêu loại như nàng chẳng là gì, nhưng thông qua việc quan sát hần cùng nhân loại nói chuyện có thể nhìn ra được, người này có cảm giác mãnh liệt về sự ưu việt, quá mức tới nỗi không còn xem mình là con người.

Mị từng xem qua hồ sơ của Địa Tướng, sáu tuổi học xong tiểu học, mười tuổi tự học xong trung học, mười hai tuổi thi lên đại học. Dùng từ thần đồng để hình dung hần tuyệt không quá đáng. Chính là sau khi thi lên đại học một năm, thần đồng này lại bị trường học cưỡng chế đuổi học, lý do là hần không thích hợp cuộc sống đại học đồng thời còn không đi học đều đặn.

- Mà cổ hương sao, đã không còn là trấn nhỏ yên tĩnh như trong trí nhớ của ta!

Gương mặt Địa Tướng có chút vận vẹo:

- Cổ hương trong trí nhớ của ta là một trấn nhỏ bình thản yên tĩnh. Mà từ sau khi ta bị thôi học, nơi này liền trở nên ồn ào hỗn loạn. Ánh mắt vốn đang sùng bái hâm mộ của mọi người biến thành khinh bỉ cùng cười nhạo. Đối với loại cổ hương đã không còn ký ức tốt đẹp này, ta không còn bất cứ điều gì để lưu luyến. Mà chuyện bây giờ ta làm đó là lại đem nó biến trở về trấn nhỏ bình tĩnh hài hòa trong trí nhớ của ta mà thôi!

Mị đã hiểu, triệt để hiểu rõ ràng. Người này từ thần đồng biến thành một người điên, chỉ dùng thời gian một năm ngắn ngủi. Mị cũng đã hiểu vì sao lần trước thực nghiệm lại được lựa chọn tại trường đại học của Diệp Tiểu Manh. Bởi vì trường học đuổi học hần chính là trường học kia. Hai lần lựa chọn thực nghiệm chính là vì Địa Tướng không ức chế nổi tâm lý thay đổi nên trả thù xã hội mà thôi.

Kẻ điên, người này đích thật là người điên. Vốn Mị còn đang có chút khó hiểu vì sao hần lại dùng phương thức gần như tự ngược đem thân thể chính mình mạnh mẽ cải tạo thành bộ dạng người không giống người quý không giống quý, nhưng hiện tại Mị đã hoàn toàn hiểu được, người này hoàn toàn là một người điên, cảm giác tự ti mãnh liệt cùng cảm giác về sự ưu việt vận vẹo khiến cho hần làm bất cứ điều gì đều có lý do giải thích được. Mị nhú mày, rốt cục ông ngoại đang định làm gì? Cái gọi là kế hoạch cuối cùng lại là cái gì? Là cái gì làm cho ông ngoại ngay cả nhân loại điên khùng này cũng thu nhận vào bên trong tổ chức?

- Còn thêm mười giờ nữa chúng ta xem như đại công cáo thành!

Địa Tướng liếc mắt nhìn những số liệu liên tục nhảy trên màn hình bút ký bốn nói:

- Có lẽ chúng ta có thể bắt đầu tiến hành bước cuối cùng!

223. Chương 226: Đại Thúc Biến Thái Cùng Kẻ Điên Biến Thái

Một mùi yêu khí quen thuộc mãnh liệt nhảy lên trong lòng, Mị ngẩng đầu, để phòng nhìn ra ngoài cửa, bày ra tư thế tùy thời chiến đấu.

- Tên đáng khinh biến thái, ngươi hẳn nên dừng tay rồi chứ!

Cửa phòng bị mạnh mẽ đá văng, một trung niên nam nhân để trần nửa thân trên đi vào.

- Ngươi không có tư cách nói ta là biến thái, bởi vì ngươi so với ta càng biến thái!

Nhìn thấy rõ khuôn mặt của nam nhân vừa xông vào, Địa Tướng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta biến thái, ta đáng khinh, vậy ngươi là cái gì?

- Ta chính là sở thích!

Thiên Tướng ngẩng đầu lên, đúng lý hợp tình nói:

- Mang tiểu la ly đi nhìn cá vàng vẫn tốt hơn so với ngươi đem toàn bộ mọi người trong thôn trấn biến thành quái vật nhiều lắm!

- Không nghĩ tới ngươi lại xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi không biết hiện tại đầu của ngươi rất đáng tiền sao?

Địa Tướng hắc hắc nở nụ cười:

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy được tiện nghi cho người ngoài không bằng tiện nghi cho ta, đưa tới tận cửa cho ta đi lĩnh công sao?

- Ta là tới ngăn cản ngươi!

Thiên Tướng nắm chặt tay:

- Đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt, vừa lúc thừa dịp này đánh bạo cái đầu của tên điên như ngươi!

- Hắc hắc, hắc hắc, ngươi có thể thử xem!

Địa Tướng cười quái dị đứng lên, hai tay mở ra, nhìn qua không hề để phòng:

- Đến đây đi, đầu của ta ở chỗ này, ngươi tới đánh bạo nó đi!

Chỉ trong nháy mắt thời gian, Thiên Tướng đã biến mất trong tầm mắt của Mị, mà một giây sau hắn đã xuất hiện sau lưng Địa Tướng, ngón trở tay phải nhẹ nhàng điểm qua gáy Địa Tướng, nhìn qua giống như không hề có chút dùng sức, sau đó lại lắc mình quay về chỗ cũ.

- Hắc hắc, hắc hắc, ta luôn luôn muốn cảm giác thử một chút lực lượng sau khi ngươi bị cải tạo, hiện tại rốt cục có cơ hội...

Lời của Địa Tướng còn chưa nói xong, đầu của hắn liền giống như quả bóng hơi bị thổi trưởng mạnh mẽ nổ tung, đầu có đỏ trắng xen lẫn nhau văng khắp bốn phía, văng lên chỗ đặt dụng cụ, nhìn qua vô cùng ghê tởm. Mà Mị từ lúc trước khi đầu của hắn nổ tung cũng đã ẩn vào trong bóng tối, tựa hồ lo lắng huyết nhục bị nổ bạo sẽ dính vào trên người mình.

Thân thể mất đầu chậm rãi ngã xuống đất, nhìn qua như đã mất đi sinh cơ, mà Thiên Tướng vẫn giữ nguyên bộ dạng đề phòng.

- Không cần giả vờ, tuy rằng cả người ta đều là cơ nhục, nhưng không có nghĩa trong đầu óc cũng có!

Thiên Tướng nhìn thi thể không đầu nằm trên mặt đất nói:

- Ba tháng trước ta đã biết ngươi đem linh hạch từ trong óc chuyển dời sang vị trí khác trong cơ thể, vừa rồi còn chưa giết chết ngươi!

- Hắc hắc, hắc hắc, không ngờ đã bị ngươi nhìn ra!

Thanh âm có chút khó chịu từ trong bụng thì thể truyền ra. Thì thể không đầu chậm rãi đứng lên, chẳng khác gì có một con giun đang từ miệng vết thương trên cổ không ngừng sinh trưởng, chỉ hơn mười giây ngắn ngủi một cái đầu lại xuất hiện đầy đủ trên cổ, trên mặt vẫn là vẻ mặt bĩ ối như trước kia.

- Gần đây ta ở trên thân thể mọc thêm một món đồ chơi mới, vốn là muốn tìm một tiểu cô nương nào đó thực nghiệm một chút, nhưng nếu ngươi đã tới, trước tiên cho ngươi ném thử cũng tốt!

Địa Tướng híp mắt, nhìn cơ thể đầy cơ bắp của Thiên Tướng nói.

Một trận cảnh báo nguy hiểm hiện lên trong đầu, Thiên Tướng mạnh mẽ bật lui ra sau một bước. Ngay trong nháy mắt hắn lui ra sau, mấy chiếc xúc tu (vòi) từ địa phương hắn vừa đứng xuyên thấu qua sàn nhà, một kích bí ẩn vừa rồi không đánh trúng Thiên Tướng, mấy xúc tu kia lại tiếp tục hướng Thiên Tướng vươn tới.

- Thứ ghê tởm kia, lại có thể dùng chiêu số tà ác như vậy!

Thiên Tướng vừa tránh né xúc tu công kích vừa mắng to. Xúc tu phủ đầy chất nhớt dính dính tuy rằng nhìn qua thật yếu ớt vô cùng, nhưng từ dấu vết xúc tu va chạm trên vách phòng cũng có thể thấy được chất nhớt dính dính kia có tính ăn mòn mãnh liệt, tường gỗ bị xúc tu lướt qua để lại những dấu vết thật sâu, vết trầy còn không ngừng tản ra hương vị gay mũi.

- Có thể mọc thêm xúc tu trên người ta cũng suy nghĩ đã thật lâu, đây là chí nguyện từ nhỏ của ta!

Địa Tướng vừa nói chuyện thật đáng khinh vừa điều khiển xúc tu đánh thẳng Thiên Tướng đang không ngừng né tránh.

- Phá cho ta!

Xem đúng thời cơ, Thiên Tướng hiện thân tránh xúc tu công kích, một ngón tay điểm lên một đầu xúc tu. Theo yêu khí rót vào, xúc tu từ bên trong nổ tung ra, một đoạn xúc tu bị cắt đứt rụng rơi trên mặt đất, không ngừng gãy dựa, chậm rãi khô quắt mất đi năng lực hoạt động.

- A, sẽ đau a, thứ đồ chết tiệt!

Ra vẻ trên xúc tu có thần kinh tương liên cùng đại não, một cây xúc tu bị đoạn vỡ làm cho hắn cảm nhận một trận đau đớn.

- Ta thật vất vả mới mọc thêm xúc tu trên người không ngờ bị ngươi chặt đứt một cây!

Hắn có vẻ thật để ý tới không nhiều xúc tu mới mọc thêm trên người, vì vậy không muốn tiếp tục dùng xúc tu đánh nhau với Thiên Tướng.

- Tiểu Mị a, ngươi không phải đến bảo hộ ta sao? Mau ra tay đi!

Địa Tướng lớn tiếng hô.

- Ai, hai tên biến thái các ngươi đánh nhau, đánh chết một tên thiếu một tên, hai tên đều bị đánh chết thì càng tốt!

Mị thở dài một hơi, từ trong bóng tối chậm rãi hiện ra thân hình yếu đuối.

- Nga, tiểu Mị, ngươi cũng ở đây a!

Thiên Tướng thật nhanh từ trong túi lấy ra ba cây kẹo lớn, đưa tới trước mặt Mị:

- Ngoan, thúc thúc cho ngươi kẹo ăn, ngươi để cho thúc thúc đánh chết tên xúc tu bĩ ối này được chứ?

- Tránh ra đi, không cần ở trước mặt ta giả vờ làm quái thúc thúc!

Mị một cước đem Thiên Tướng đá bay ra ngoài:

- Nhiệm vụ của ta lần này là phải bảo hộ tên xúc tu kia, ngươi muốn đánh chết hắn đánh chết ta trước đi!

- Ân, vậy thì phiền toái!

Về mặt biểu tình của Thiên Tướng thật nghiêm túc, chỉ là vừa rồi Mị lưu lại dấu giày trên mặt hấn phá hủy đi phần nghiêm túc kia:

- Ta không có thói quen động thủ với tiểu la ly đáng yêu a!
- Vậy thì cũng đừng có đem ta trở thành la ly, đem ta xem như tử thần tốt hơn!

Mị lui về phía sau vài bước, thân ảnh càng ngày càng ảm đạm trong bóng tối, dần dần biến mất không còn thấy gì nữa.

Thiên Tướng thấy thân ảnh Mị biến mất trong bóng tối, tự nhiên cũng không dám khinh thường. Ngẫu nhiên đùa giỡn một chút cũng không ảnh hưởng toàn cục, những kẻ dám đem Mị xem như cô gái nhu nhược đều bị nàng dùng ngón tay mảnh khảnh kia xỏ xuyên qua đầu, biến thành thi thể.

Thiên Tướng nhanh nhẹn lui ra phía sau, tránh thoát công kích của Mị toát ra từ hình bóng của hấn dưới mặt đất, thối lui ra khỏi cửa phòng ra đến bên ngoài. Bây giờ còn là ban ngày, dưới ánh mặt trời địa phương Mị có thể ẩn nấp không nhiều lắm, muốn đối phó cũng dễ dàng hơn một chút.

- Có ánh sáng sẽ có hình bóng, dù đứng dưới ánh mặt trời người cũng không tránh khỏi sự đánh lén của ta!
- Mị dùng bước chân thông dong chậm rãi ẩn vào trong bóng tối.
- Ở trong này!

Thiên Tướng dùng cánh tay đầy sức mạnh kẹp lấy tay Mị từ dưới hình bóng của mình kéo lên.

- Mục đích lần này người tới rốt cục là cái gì?

Mị nhỏ giọng hỏi.

- Ngăn cản thực nghiệm của tên biến thái kia!

Thiên Tướng cũng nhỏ giọng hồi đáp:

- Em gái của người cũng đang ở trong trấn, nếu tiếp tục mặc kệ tên biến thái xúc tu kia làm thực nghiệm, rất có thể thương tổn đến nàng, người cũng không muốn như vậy đi!
 - Máy phát xạ lớn bên kia người thấy không?
- Mị ngẫm nghĩ, lại công kích vừa nhỏ giọng nói:
- Ta đã quan sát suốt hai ngày, hấn dùng thứ kia chỉ huy hành động của dân trấn!
 - Tốt lắm, tiếp tục công kích ta, chậm rãi di động qua!

Thiên Tướng vừa chống đỡ công kích của Mị vừa chậm rãi hướng máy phát xạ lớn di chuyển tới!

224. Chương 227: Giai Đoạn Cuối Cùng Bị Phá Hư

Minh Diệu bọn họ dọc theo đường đi đều không ai nói gì. Lưu Nhân cùng Vương Tĩnh đi phía trước, không muốn lên tiếng. Vừa rồi cái chết của Lương Văn Văn đã kích Vương Tĩnh rất lớn. A Trạch vốn cũng không thích nói chuyện, tự nhiên là im lặng. Minh Diệu bởi vì đau đầu càng không muốn nói, chỉ còn lại Diệp Tiểu Manh, vốn định nói gì đó đánh vỡ không khí xấu hổ, nhưng nghĩ mãi không ra nên nói lời gì.

Mọi người thật yên lặng đi bên bờ sông, ngoại trừ thanh âm nước chảy bên dưới chỉ còn tiếng bước chân của bọn họ.

Yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khác thường. Minh Diệu cảm giác hoàn cảnh im lặng có chút thái quá. Tựa hồ cả thôn trấn đã biến thành tử trấn, mà chỉ còn năm người họ vẫn còn sống sót.

Loại cảm giác bất an vẫn áp lực tận đáy lòng của hắn, làm cho hắn thập phần khó chịu. Hơn nữa càng đi về phía trước loại cảm giác bất an kia càng phát ra mãnh liệt.

Hoàn cảnh hiện tại giống như sự yên tĩnh trước khi bão táp ập đến. Trên một đường cũng không hề chứng kiến bất cứ dân trấn nào bị lây nhiễm, chẳng khác gì toàn bộ dân trấn đều bốc hơi biến mất khỏi nhân gian.

- Rất an tĩnh, im lặng có chút không tầm thường!

Minh Diệu hít sâu một hơi, trong không khí hỗn tạp hương vị như sắp có cơn mưa gió nổi lên.

- Ân? Làm sao vậy?

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy Minh Diệu đột nhiên ngừng lại, kỳ quái hỏi:

- Lại đau đầu nhiều lắm hay sao?

- Không có việc gì!

Minh Diệu nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chúng ta nên đi nhanh hơn một chút đi, có lẽ trời sắp đổ mưa.

Trong căn nhà trên đỉnh núi, trên mặt đất lại bao phủ thật nhiều hầm hố cùng vết máu. Tuy rằng Thiên Tướng liên tục đánh trả cũng không thực sự tạo được thương tổn gì cho Mị, nhưng bộ dáng của Mị lại đang trở nên tồi tệ.

- Ân, tiểu Mị ngươi càng ngày càng thêm lợi hại!

Thiên Tướng nhìn nhìn ngón tay nhìn qua như nhu nhược của Mị lưu lại miệng vết thương trên người, hồ hững nói:

- Năng lực của ngươi dường như thật thích hợp dùng để đánh lên từ một nơi bí mật, một kích giết chết, nhưng lại có thể quang minh chính đại cùng ta dây dưa thời gian dài như vậy đã có tiến bộ thật lớn!

Tuy rằng Mị để lại được vết thương trên thân thể cường tráng của Thiên Tướng, nhìn qua tựa hồ giống như bị thương rất nặng, nhưng trong lòng Mị cũng hiểu được những miệng vết thương kia đối với Thiên Tướng mà nói giống như là gãi ngứa. Mà nàng lại cần phải đề phòng ngón tay điểm kích nhìn qua như vô lực của Thiên Tướng, bởi vì nàng biết chỉ cần bị điểm trúng, như vậy nàng sẽ không còn cơ hội xoay người.

Hai người nhìn qua giống như đánh nhau cũng không quá kịch liệt, nhưng lại mạo hiểm tới vạn phần. Hai người chẳng qua dùng ngón tay không ngừng múa may huy vũ trong không khí, chẳng khác gì như đang tập luyện múa, nhưng chỉ có hai người đang chiến đấu mới biết được mỗi một lần công kích, mỗi chiêu công kích của đối phương lại nguy hiểm tới cỡ nào.

Ngón tay nhìn qua như nhu nhược mảnh khảnh của Mị đủ làm vỡ tan sắt đá, nhưng mỗi khi đầu ngón tay lướt qua trên thân thể Thiên Tướng lại chỉ lưu lại một miệng vết thương thật sâu mà thôi. Mà mỗi lần Thiên Tướng công kích Mị lại đều có thể làm cho nàng trong thời khắc tích tắc máu chốt nhất kịp thời né tránh lướt qua.

Nhìn qua tựa hồ như Mị đang chiếm thượng phong, nhưng bản thân nàng cũng biết rõ Thiên Tướng ra tay lưu tình. Tuy rằng nàng để lại thật nhiều vết thương đáng sợ trên thân thể Thiên Tướng, nhưng loại vết thương kia đối với thân thể cường tráng tới mức dị thường của Thiên Tướng không cần qua một giờ liền có thể phục hồi, hơn nữa mỗi lần Thiên Tướng đều có thể thay đổi góc độ xảo diệu tránh đi yếu hại với mỗi chiêu công kích của Mị.

Đối với công kích của Thiên Tướng nàng cũng không dám có một tia khinh thường. Năng lực đặc thù của Thiên Tướng nàng cũng hiểu thật rõ, nhìn qua như chỉ là lơ đãng tiếp xúc lại đem yêu khí rót vào thân thể người khác, sau đó không chế bên trong nội bộ tiến hành tàn phá, uy lực thật cường đại. Chỉ cần bị đánh trúng hoàn toàn làm cho Mị mất đi năng lực hoạt động. Mà vừa rồi trong lúc đánh nhau, Thiên Tướng lưu tình rất rõ ràng, có mấy lần nhìn qua như công kích không trúng đích là do Thiên Tướng cố ý đánh lệch đi ra ngoài.

- Hai tên bạo lực cuồng các ngươi, phá hủy công tác vất vả nhiều ngày của ta!

Địa Tướng phần nộ hét to:

- Các người lại phá hủy phát xạ khí, giai đoạn trọng yếu nhất cuối cùng của thực nghiệm đã không còn cách nào không chế!

- Vậy thật đúng là có lỗi a!

Thiên Tướng dùng ngữ khí trào phúng nói:

- Bất quá thật đáng tiếc chính là, đó mới là mục đích của ta!

Tháp phát xạ phóng ra tín hiệu dừng đứng trong phòng trong quá trình Mị cùng Thiên Tướng chiến đấu đã bị Thiên Tướng nhìn qua như vô tình đánh vỡ, đã mất đi tác dụng, biến thành một đồng sắt vụn.

- Hồn dân, người sẽ vì điều này mà trả giá thật nhiều!

Địa Tướng nghiêng răng nghiêng lợi quát:

- Dù số liệu giai đoạn thực nghiệm cuối cùng không có được cũng không vấn đề gì, chỉ cần lưu lại tính mạng của người như vậy tất cả chuyện này đều đáng giá!

- Muốn lưu lại ta sao, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy!

Thiên Tướng thấy mục đích đã đạt tới, vừa định lui lại, chợt phát hiện yêu khí bên trong thân thể mình lưu động rối loạn, không thể khống chế, không khỏi cực kỳ hoảng sợ:

- Tại sao lại như vậy?

- Oa ha ha ha ha, đã sớm nói loại người như người chỉ biết dùng cơ bắp tự hỏi làm sao có thể đấu qua được loại thiên tài như ta!

Địa Tướng dương dương tự đắc từ phía sau cửa ra bốn xúc tu màu tím:

- Người nghĩ rằng ta mất lớn khí lực như vậy, chịu thống khổ thêm xúc tu chỉ là dựa vào lực lượng đơn thuần cùng tính chất ăn mòn bề ngoài để công kích thôi sao? Ý tưởng của người thật sự là quá ngây thơ rồi. Chất dính của xúc tu đích thật có chứa tính ăn mòn mãnh liệt, hơn nữa nó còn mang theo một loại độc tố đặc thù, có thể quấy nhiễu yêu khí tuần hoàn trong cơ thể yêu quái, làm cho người không thể tự do hành động. Ta nghĩ đem người còn sống mang về so với chết giá trị nhiều hơn!

- Xúc tu có chất dính chứa tính ăn mòn cùng làm tê dại hay sao?

Thiên Tướng nhẹ nhàng lắc đầu:

- Thật sự là quá tà ác, ta không thể khoan dung loại người biến thái như người sống trong xã hội hài hòa này!

- Người bây giờ ngay cả muốn chạy trốn cũng thật khó khăn, còn có thể đối với ta làm cái gì đây?

Địa Tướng hí mắt, trên mặt tràn đầy dáng tươi cười đáng khinh:

- Chẳng lẽ người muốn tới cắn ta sao?

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bụi mù nổ mạnh tung tóe dọa Địa Tướng nhảy dựng. Nguyên bản vị trí Thiên Tướng đang đứng lại bị bụi mù bao bọc, căn bản nhìn không thấy bóng người.

- Chạy mất rồi sao? Thời gian độc tố phát tác thật quá dài, hơn nữa uy lực có hạn, còn chưa được hoàn toàn hoàn thiện, lại để cho hắn kịp trốn thoát!

Đợi khi bụi mù tán đi, Thiên Tướng đã biến mất vô tung. Địa Tướng đi qua nhìn nhìn xuống hố to dưới mặt đất, lại quay đầu nhìn Mị nói:

- Nhưng tiểu Mị, vì sao người không ngăn cản hắn đây?

- Ta được đến mệnh lệnh chính là bảo hộ người mà thôi, đuổi bắt biến thái đại thúc không phải phạm vi trách nhiệm của ta!

Mị không thèm nhìn Địa Tướng đang nổi giận, trở lại trong căn phòng:

- Người làm tốt bổn phận của người, ta làm tốt bổn phận của ta, ngoài ra những chuyện khác người cũng đừng có quản!

Tuy rằng cảm thấy được thái độ của Mị có chút kỳ quái, nhưng Địa Tướng cũng không quá mức để ý. Bởi vì hiện tại đối với hắn mà nói trọng yếu nhất chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này. Tháp phóng tín hiệu đã bị phá hủy, đã không thể tiếp tục thông qua sóng vô tuyến điện khống chế hành động của La Sát bên trong trấn. Kế tiếp La Sát bị mất đi khống chế sẽ làm ra loại chuyện gì không ai biết được, hiện tại lựa chọn tốt nhất chính là rời khỏi nơi này thật nhanh. Tuy rằng không thể đem thực nghiệm tiến hành tới giai đoạn cuối cùng, nhưng dựa vào số liệu lấy được hiện tại quay về đã có thể báo cáo kết quả công tác. Địa Tướng cũng không muốn mạo hiểm phiêu lưu quay trở lại trấn nhỏ điên cuồng kia để hoàn thành dung hợp cuối cùng, mặc dù hắn là người điên nhưng lại không phải người ngu xuẩn.

- Ta thu thập xong số liệu, người gửi tín hiệu cho tổng bộ, cho người đến tiếp ứng đón chúng ta trở về.

Vừa khép lại bút ký bổn như trên bảo, Địa Tướng lại có chút tiếc nuối nói:

- Không nghĩ tới cuối cùng lại xuất hiện chuyện này, không chứng kiến được kết quả thời khắc cuối cùng thật đúng là không cam lòng a!

- Kết quả cuối cùng mà người muốn thấy rốt cục là cái gì đây?

Mị mở miệng hỏi:

- Ở trong kế hoạch của người, kết quả cuối cùng của trấn nhỏ kia là thế nào?

- Kết quả cuối cùng sao? Đương nhiên là chỉ còn lại con cường đại nhất!

Địa Tướng giải thích nói:

- Giai đoạn cuối cùng, chính là muốn đem toàn bộ dân trấn bị lây nhiễm dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một thân thể cường đại nhất. Nhưng xem ra kết quả này không cách nào thực hiện!

- Dung hợp?

- Đúng rồi, dung hợp!

Địa Tướng gật gật đầu:

- Người còn nhớ rõ thanh niên nhận thí nghiệm lúc ban đầu đi. Ban đầu hắn làm thí nghiệm thể sơ bộ, có lực lượng hấp thu năng lượng của lây nhiễm thể vô cùng lớn. Dựa vào căn cốt những lây nhiễm thể khác, có thể đem lực lượng của lây nhiễm thể bị hắn căn cốt chuyển hóa thành lực lượng của chính mình. Bước cuối cùng trong kế hoạch của ta chính là cho hắn làm thật toàn bộ lây nhiễm thể trong trấn, dung hợp toàn bộ những người bên trong, đem lực lượng của hắn đẩy lên đỉnh núi, trở thành thân thể hoàn mỹ nhất!

- Dựa vào việc làm thật đồng loại của hắn đến gia tăng lực lượng của chính hắn, đây là thứ mà người gọi là tiến hóa sao?

Mị cau mày nói:

- Phương pháp ghê tởm như vậy cũng được cho là tiến hóa?

- Ta đang tìm kiếm là một loại phương pháp, một loại phương pháp tiến hóa khả thi, về phần cách sử dụng loại phương pháp này để làm gì thì không nằm trong phạm vi suy nghĩ của ta!

Địa Tướng dùng ngữ khí thản nhiên nói:

- Mạng người sao, là thứ không đáng giá tiền!

- Cho dù là sử dụng loại phương pháp tàn nhẫn như vậy sao?

Mị cúi đầu, trong lòng tràn ngập nghi hoặc:

- Rốt cục ông ngoại đang có kế hoạch làm những gì? Vì sao phải làm tới loại tình trạng này?

...

- Hô...hồ...thật sợ ý...

Thiên Tướng dựa vào một tảng đá lớn, ngồi dưới đất, trên trán cùng thân thể tràn đầy mồ hôi. Độc tố trong xúc tu của Địa Tướng đối với yêu quái mà nói đúng là có lực phá hoại tương đối lớn, có thể trốn tới nơi này đúng là nhờ vào thân thể cường tráng đặc thù của hắn.

- Ân? Cổ hương vị này...

Một mùi máu tươi tràn đến, Thiên Tướng cảm giác lông tơ cả người đều dựng đứng lên:

- Một cổ hương vị vô cùng nguy hiểm...

- Anh bạn nhỏ, người có thể nói cho ta biết trong trán này xảy ra chuyện gì hay không?

Thanh âm một nam nhân truyền tới sau lưng Thiên Tướng:

- Loại hương vị là thật lại như giả bên trong trán, tuy rằng rất giống đồng loại của ta, nhưng lại có chút khác nhau, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Thiên Tướng theo nơi phát ra thanh âm xoay đầu nhìn lại, một nam nhân không biết từ khi nào đã dựa vào bên kia tảng đá, trên mặt mang mắt kính gọng vàng, bộ dạng còn trẻ trung hơn hắn rất nhiều. Nhưng Thiên Tướng hiểu được, mình bị người kia gọi là anh bạn nhỏ là chuyện rất bình thường, vì người kia nhìn qua tuy còn rất trẻ tuổi, nhưng thực tế tuổi thọ của hắn chỉ sợ còn phải lớn hơn mình ít nhất là mấy trăm tuổi.

- Nhưng nói tới nhìn người cũng là một thứ vô cùng thú vị đi!

Nam nhân kia đẩy kính mắt gọng vàng lên, có chút hăng hái quan sát Thiên Tướng:

- Người vốn hắn là một con yêu quái đi, nhưng lại có được thân thể của nhân loại. Chuyện này quả thật là mới mẻ nha...

Chương 228: Trán nhỏ điên cuồng

- Thối lui vào trong căn phòng kia đi!

Minh Diệu dùng Yêu Lân chém rụng đầu một dân trấn phát điên lại nhìn Diệp Tiểu Mạnh đứng phía sau hô to.

Cả trấn nhỏ đã hoàn toàn điên cuồng, dân trấn đã mất đi khống chế, điên cuồng công kích hết thấy những sinh vật còn hoạt động mà bọn hắn có thể nhìn qua, cho dù là đồng loại cũng không ngoại lệ. Cả trấn nhỏ nơi nơi đều là cảnh ác đấu, xé rách, cắn nuốt, người nào thắng lợi thường thường còn chưa kịp làm thịt người thất bại đã bị một người khác đánh ngã trên mặt đất, biến thành thực vật.

- Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Minh Diệu một cước đá văng một dân trấn đang định công kích a Trạch từ sau lưng, yểm hộ nàng tiến vào trong một phòng nhỏ.

- Điên rồi, toàn bộ thế giới đều điên rồi!

Tuy rằng dân trấn bị lây nhiễm vốn có tính công kích mãnh liệt, nhưng theo Minh Diệu xem ra trước đó dân trấn vẫn còn có năng lực nhận ra đồng loại của chính mình, còn có tính kỷ luật cùng tính giai cấp nhất định. Nhưng chỉ ngay trong nháy mắt, dân trấn giống như đồng loạt phát điên, bắt đầu công kích lên đồng loại của mình.

Dọc theo đường nhỏ ngay bờ sông, đoàn người Minh Diệu đang đi nhanh tới chỗ dừng thuyền mà Thiên Tướng nói có thể rời khỏi trấn. Cả trấn hoàn toàn yên lặng, ngẫu nhiên cũng có vài dân trấn về mặt ngây dại đang tản bộ trên đường, nhưng đều bị Minh Diệu bọn họ tránh né qua.

Thế nhưng cảnh tượng bình tĩnh kia không kéo dài được bao lâu, một đoàn dân trấn điên cuồng lao ra ngoài. Bọn hắn công kích lẫn nhau, cắn nuốt, tiến hóa, chỉ cần là sinh vật có cử động đều không tránh khỏi sự công kích của bọn hắn. Một dân trấn trong lúc đánh nhau bị một đồng bạn khác đánh bay ra ngoài, vừa

lúc dừng ngay bên chỗ Vương Tĩnh đang trốn tránh, đã phát hiện ra đoàn người của Minh Diệu đang trốn trong bụi cây, hần lập tức bỏ lại đối thủ kia, hướng Minh Diệu bọn họ đánh tới.

Minh Diệu đánh lùi mấy dân trấn công kích hần, cũng lui vào bên trong căn phòng. Mà trong nháy mắt Minh Diệu tiến vào phòng, Lưu Nhân liền dùng một cây gậy thật lớn ngăn ngay sau cửa.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Tiểu Manh vừa thở hổn hển vừa vỗ ngực:

- Như thế nào những người kia đều phát điên như vậy?

- Nhất định đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết, mới biến thành như vậy!

Minh Diệu cau mày nói, hần càng cảm thấy đau đầu dữ dội, tay hần không ngừng run rẩy lên. Sử dụng Yêu Lân cần tiêu hao rất nhiều linh lực, hiện tại hần cơ hồ không cầm được kiếm trong tay.

- Chẳng qua loại biến hóa này nhìn qua có chút kỳ quái!

- Mặc kệ nhiều như vậy, rời khỏi nơi này trước vẫn quan trọng hơn.

A Trạch cẩn môi nói, uy lực của vài loại phương thức công kích của nàng cũng không lớn lắm, đối phó những dân trấn có thân thể khá kiên cường dẻo dai thật sự cố hết sức.

- Tôi cũng không muốn biến thành thực vật của mấy tên điên kia...

- Rầm!

Lời của a Trạch còn chưa dứt, cửa sổ thủy tinh sau lưng nàng đã bị đánh nát. Có bàn tay từ ngoài cửa sổ vươn vào trong, bắt được quần áo của nàng, lực lượng thật lớn khiến nàng không thể giãy dụa, muốn đem nàng túm ra khỏi cửa sổ.

Minh Diệu tay mất lạnh lẽo vọt tới, tay nâng kiếm chém xuống, mấy cánh tay đồng loạt bị chém đứt, mà a Trạch bị lực lượng quán tính lao đảo vài bước về phía trước, mấy cánh tay bị chém đứt vẫn gắt gao nắm chặt quần áo của nàng, máu nhuộm đỏ cả chiếc áo khoác trắng.

- Từ cửa sau đi ra ngoài, ở lại chỗ này sớm muộn gì cũng sẽ bị đám người điên kia tấn công vào!

Minh Diệu một cước đá văng cửa sau, huy Yêu Lân dẫn đầu xông ra ngoài.

- A Trạch bảo vệ tốt Tiểu Manh, đi theo phía sau tôi!

225. Chương 228: Trấn Nhỏ Điên Cuồng

Hỗn loạn, lúc này thật sự vô cùng hỗn loạn. Minh Diệu yểm hộ mọi người vừa đánh vừa lui, lực lượng tiêu hao gần như cạn kiệt. Tuy rằng Yêu Lân chỉ cần thoáng qua liền giải quyết rụng một dân trấn, nhưng dân trấn điên cuồng dù thấy được đồng bạn bị kiếm quang lóe ra hồng sắc quang mang chém rớt đầu nhưng không cách nào ngăn cản bọn hần lại tiếp tục tràn lên bỏ nhào qua đoàn người Minh Diệu. Vô số dân trấn hung hăng không sợ chết lao tới, muốn đem năm người biến thành thực vật ăn vào trong bụng. Đáng được ăn mừng chính là những dân trấn kia thường xuyên không phân biệt được địch ta xuống tay đối với đồng bạn bên cạnh, như thế cũng giảm bớt được không ít áp lực cho Minh Diệu.

Minh Diệu càng ngày càng cảm thấy được thật cố hết sức. Không chỉ là linh lực bị tiêu hao, thời gian càng lâu lực lượng của dân trấn càng thêm cường đại. Bởi vì những kẻ yếu ớt đã biến thành thực vật cho người cường đại, mà những người cường đại càng trở nên cường tráng. Mấy dân trấn có lẽ đã tiến hóa thành La Sát đang cùng Minh Diệu dây dưa, Yêu Lân không gì không phá được dù có chém vào trên người bọn hần cũng chỉ lưu lại một đạo vết thương mà thôi, căn bản không thể lập tức chém rơi đầu bọn hần.

- Kiên trì, nhất định phải chịu đựng!

Minh Diệu cắn chặt răng, cùng những dân trấn có được thân thể cường tráng cùng lực lượng cường đại dây dưa giằng co lên.

- Ta cũng không muốn biến thành thực vật bị đám quái vật này ăn vào bụng sau đó biến thành phân bị lôi ra!

Minh Diệu tiêu hao quá lớn, dần dần có chút cảm giác lực bất tòng tâm. Yêu Lan chém vào trên cổ một dân trấn, nhưng không chém rụng đầu của hắn mà lại bị giữ ngay khớp xương. Dân trấn kia lại không thèm để ý chút nào với loại thương thế trí mạng này, lực lượng thật lớn đem Minh Diệu đánh bay ra ngoài.

- Minh Diệu!

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy Minh Diệu bị đánh văng ra xa, kinh hô chạy tới.

- Tôi không sao, không cần lại đây!

Minh Diệu từ trên mặt đất đứng lên, cảm giác cổ họng ngọt lịm, hắn biết mình nhất định đã bị nội thương. Bởi vì linh lực tiêu hao trên phạm vi lớn, lực phòng ngự Kim Quyết cũng bắt đầu giảm bớt. Vì không để Diệp Tiểu Manh lo lắng, hắn liều mạng nuốt xuống ngụm máu tươi muốn phun ra.

- A Trạch, mang theo Tiểu Manh đi nhanh lên, đi tới chỗ con thuyền là chúng ta có thể chạy đi!

A Trạch túm lấy cánh tay Diệp Tiểu Manh, liều mạng kéo nàng chạy đi. Hiện tại bọn họ cũng không cách nào trợ giúp Minh Diệu, duy nhất có thể làm chính là không để mình trở thành gánh nặng của hắn.

- Đông...đông...

Mặt đất truyền đến tiếng chấn động kịch liệt, áp lực cường đại từ nơi xa truyền đến. Mấy dân trấn đã tiến hóa hoàn toàn đang công kích Minh Diệu cũng dừng lại công kích, quay đầu lại, tựa hồ thứ gì đó đang hướng nơi này đi tới đối với bọn hắn mà nói cũng có lực hấp dẫn.

- Không nghĩ tới chỉ qua mấy giờ thời gian lại có thể tiến hóa thành bộ dáng này!

Theo tiếng bước chân thật lớn, Minh Diệu thấy rõ con quái vật cực lớn đang đi tới. Dáng người cao chùng bốn thước, cả người đen thui, trên đỉnh đầu cùng sau lưng đều là lông lá đỏ tươi, đỏ tươi như máu. Chính là con La Sát quỷ cường đại nhất mà Minh Diệu từng gặp qua tại cơ quan chính phủ trong trấn.

Thân thể cường tráng của hắn cũng không khiến cho những dân trấn kia lui bước, ngược lại bọn hắn còn thật đoàn kết hướng con La Sát kia đánh tới. Làm thịt con quái vật cường đại này, như vậy chính mình sẽ biến thành cường đại nhất. Thiên tính đói khát cùng khao khát lực lượng khiến những dân trấn kia cắn bản không biết sợ hãi là thứ gì.

Chẳng qua cho dù có nhiều con kiến hơn nữa cũng không thể nào là đối thủ của một con voi, con La Sát khổng lồ kia căn bản không thèm để ý tới công kích của những dân trấn đang xông tới. Thân hình nó tuy thật lớn nhưng tốc độ lại cực nhanh, hướng năm người Minh Diệu chạy tới. Phía sau bám theo một mảnh bụi mù, mặt đất bị hắn giẫm ra vô số dấu chân, dân trấn chặn đường bị hắn giết chết vô số thể nhưng hắn vẫn còn rảnh rỗi dùng bàn tay khổng lồ nắm lên một dân trấn đang công kích nhét vào miệng làm thịt, giống như đang ngắt lấy bó cải dưới đất thật nhẹ nhàng thoải mái.

- Phải cố gắng bám trụ hắn một lát, cho Tiểu Manh bọn họ kịp lên thuyền rồi tính sau!

Minh Diệu hít sâu một hơi, từ trong lòng lấy ra một hộp nhỏ màu xanh tẻ ra cổ ấn. Cổ ấn tản ra hoàng sắc quang mang ở trên không trung hóa thành vô số kiếm trận vây quanh con La Sát kia. Con La Sát ở bên trong kiếm trận tả xung hữu đột, kiếm trận công kích lên thân thể kiên cố dẻo dai của hắn căn bản không hề tạo được chút thương tổn nào. Kiếm trận hình tròn bị La Sát không ngừng đột kích bóp méo, lực phản xung thật lớn làm Minh Diệu cơ hồ không thể duy trì, đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Cổ Ấn kiếm trận tuy rằng lực lượng cường đại, nhưng đại giới chính là càng nhanh tiêu hao linh lực người sử dụng. Đối với tình trạng của Minh Diệu hiện tại mà nói hắn đã không còn chống đỡ được bao lâu, mỗi qua một giây đồng hồ đối với hắn mà nói đều là một loại thương tổn cực lớn, Minh Diệu đã quỳ rạp dưới đất phun ra một ngụm máu tươi.

- Rống...

Liên tục nhiều lần va đập cũng không thể xông ra khỏi kiếm trận nhìn qua không có vẻ gì lợi hại, điều này làm cho con La Sát có chút phần nộ. Hắn đem hai bàn tay cắm sâu vào dưới mặt đất, song chưởng dùng sức nhấc lên, mặt đất lại bị hắn nhấc lên một khối lớn, lại bị lực lượng mạnh mẽ của con La Sát ném tung ra ngoài. Khối đất đá lớn đánh tan Cổ Ẩn kiếm trận, hướng Minh Diệu bay tới.

- Đã tới lúc rồi sao...

Trong nháy mắt Cổ Ẩn kiếm trận bị đánh tan, Minh Diệu học ra một ngụm máu tươi, ý thức dần dần mờ hồ. Linh lực trong cơ thể tiêu hao không còn, lại bị nội thương nghiêm trọng, Minh Diệu cảm giác thân thể mình bắt đầu chậm rãi mất đi tri giác.

Dùng hết một tia khí lực cuối cùng, Minh Diệu cố hết sức quay đầu lại. A Trạch cùng hai người Vương Tinh Lưu Nhân đang đứng bên cạnh thuyền, ngơ ngác nhìn qua bên này sững sờ, ánh mắt của bọn họ đều mang theo vẻ sợ hãi cùng kinh ngạc.

- Ngu ngốc, còn không mau nhanh mang theo Tiểu Manh đi đi!

Hiện tại Minh Diệu ngay khí lực mở miệng nói chuyện cũng không có.

- Quỷ sứ nói ta có thể sống đến bốn mươi tuổi, xem ra công tác dưới địa phủ làm cũng không thật tốt a, lại mất đi mười năm tuổi thọ, chờ ta chết đi nhất định phải cùng bọn họ lý luận cẩn thận mới xong!

- Bỏ đi, Tiểu Manh có thể an toàn rời khỏi nơi này là tốt rồi!

Khối đất đá thật lớn cách Minh Diệu càng ngày càng gần, hắn dừng nói là có thể tránh né, ngay cả khí lực động đậy một ngón tay cũng không có.

- Chỉ tiếc kế hoạch đường thành tiểu la ly ta không nhìn thấy được nữa...

Đúng rồi, Tiểu Manh, Tiểu Manh chạy đi đâu vậy? Lúc này Minh Diệu mới nhớ tới vừa rồi hắn không nhìn thấy được thân ảnh Diệp Tiểu Manh, chỉ có ba người a Trạch đứng cạnh bên chiếc thuyền, lại dùng một loại ánh mắt thật kinh ngạc nhìn qua nơi này. Bọn họ đang nhìn cái gì? Xem ta làm sao bị đồng cát đá đè chết hay sao?

- Ngao...ngao...

Một thanh âm chẳng khác gì tiếng sói tru truyền vào trong tai Minh Diệu, một thân ảnh nhỏ xinh xuất hiện ngay trước mắt hắn.

- Oanh!

Khối đất đá thật lớn nện lên địa phương Minh Diệu đang nằm, vẩy ra khắp bốn phía hoàn toàn dập nát. Bụi đất tung tóe khiến người khác căn bản không thể nhìn thấy rõ cục Minh Diệu như thế nào.

Bụi đất bay tung dần dần tán đi, một thân ảnh thiếu nữ nhỏ xinh đang ôm Minh Diệu từ từ đi ra. Lỗ tai nàng phủ kín lông tơ màu bạc, nguyên ngón tay mảnh khảnh lại lộ ra móng vuốt còn bén nhọn hơn cả sắt thép.

- Lại bạo tẩu nữa sao?

Minh Diệu cố hết sức mở to mắt, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp lại thật quen thuộc kia, thở dài:

- Đầu đau quá đi, thật muốn...ngủ một giấc...!

226. Chương 229: Bạo Tẩu

Một màn không thể tưởng tượng này làm cho tất cả mọi người sững sờ ngay tại chỗ, Lưu Nhân cùng Vương Tinh đều há hốc miệng, nhìn cô gái đáng người nhỏ xinh thân thể mọc đầy lông mao màu bạc đang ôm

Minh Diệu chậm rãi đi tới. Nhìn gương mặt của nàng có thể lơ mờ nhìn ra được bộ dạng của Diệp Tiểu Manh, nhưng bộ dáng hiện tại cùng trước kia lại có vẻ khác với cô bé nhỏ con mà họ từng quen biết.

Trong đôi mắt màu hổ phách của Diệp Tiểu Manh tựa hồ đang có ánh sáng lóe ra. Từ trong ánh mắt tràn đầy mê mang đã có thể thấy được nàng không nhận ra hình dáng của bọn họ, cũng không hiểu vì sao mình phải liều lĩnh đi cứu người đàn ông này, nhưng tận trong đáy lòng của nàng lại có một thanh âm thật kỳ quái đang không ngừng hối thúc lặp lại, mấy người này đều là người mà nàng thật xem trọng, không thể làm cho bọn họ bị thương tổn, đặc biệt là người đàn ông đã ngất xỉu trong lòng nàng.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng đem Minh Diệu đặt xuống mặt đất, a Trạch vươn tay muốn chạm vào người bạn tốt hiện tại đã không còn hình dáng của nhân loại ngay trước mặt. Nhưng tay nàng còn chưa đụng tới Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh đã thối lui ra sau một bước, nhìn nàng đề phòng, bàn tay mọc móng vuốt bén nhọn đưa ra trước ngực, tựa hồ đang ôm địch ý với a Trạch, nhưng vẫn miễn cưỡng đè nén xuống mà không phát tác.

- Tiểu Manh, cô không nhận ra tôi sao?

A Trạch rút tay về, loại trạng thái này của Diệp Tiểu Manh nàng đã từng gặp qua một lần, nếu không phải Minh Diệu từng cường điệu với nàng đừng đem chuyện này để lộ ra ngoài, nàng nhất định sẽ hỏi rõ Diệp Tiểu Manh. Hơn nữa từ sau đêm hôm đó, Diệp Tiểu Manh đã khôi phục lại bộ dạng nhân loại, vẫn là bộ dáng ngây thơ đáng yêu, a Trạch thậm chí có một thời gian hoài nghi có phải đêm hôm đó mình đã bị xuất hiện ảo giác.

- Rống...

Xa xa lại truyền tới tiếng rống thật lớn của con La Sát kia. Con La Sát đã không còn bị Cổ Ấn kiềm trận trói buộc, nhưng chỉ trong thoáng chốc hắn đã làm thịt toàn bộ dân trấn vây công hắn, hình thể vốn đã thật lớn càng lớn thêm một vòng.

Nghe được tiếng rống của con La Sát, Diệp Tiểu Manh quay đầu nhìn lại. Trong khoảnh khắc đó a Trạch thấy rõ trong mắt Diệp Tiểu Manh mang theo vẻ mê mang, có đề phòng, còn có chiến ý vô hạn.

- Ngao...ngao...ngao...ngao...

Diệp Tiểu Manh ngửa mặt lên trời hét dài, đối mặt với con La Sát hình thể thật lớn, nàng không những không hề lùi bước, ngược lại càng thêm hưng phấn. Thân thể nàng nghiêng tới trước, bày ra tư thế sẽ tùy thời công kích, hướng ngay chỗ con La Sát vọt tới.

- Thứ vừa rồi chính là Tiểu Manh muội muội đó sao?

Lưu Nhân nuốt nước bọt nói:

- Nguyên lai...nàng cũng không phải loài người a...vì sao mình lại vẫn luôn không hề phát hiện...

- Tôi cũng vừa mới xác nhận!

A Trạch thở dài một hơi:

- Tôi rất cực xác định đêm hôm đó tôi không có nằm mơ, chuyện đã xảy ra đều là thật sự...Bạn tốt nhất của tôi không ngờ nàng thật sự sẽ bạo tẩu...

Vương Tĩnh ngồi xổm bên người Minh Diệu, kiểm tra thương thế của hắn. Tuy rằng nhìn thân thể hắn đầy bụi đất, mười phần chật vật nhưng đại bộ phận vết thương trên người Minh Diệu đều là bị thương ngoài da, ở trong thân thể có chút vết thương nhẹ vì bị chấn động mà thôi, cũng không có gì trở ngại. Chỉ là Minh Diệu vẫn nằm nhắm nghiền mắt luôn hôn mê, điều này làm cho Vương Tĩnh có chút khó hiểu.

- Để cho tôi đi!

A Trạch đi tới, nhẹ nhàng nắm lên tay Minh Diệu nói:

- Hắn bị tiêu hao linh lực quá lớn nên linh lực cạn kiệt, cơ thể tự nhiên phát sinh tầng bảo hộ, vì phòng ngừa xuất hiện chuyện nguy hiểm tính mạng nên mới bất tỉnh, chỉ cần truyền chút linh lực thì có thể chậm rãi khôi phục lại.

A Trạch nắm lấy cổ tay Minh Diệu, đem linh lực trong cơ thể mình truyền vào bên trong cơ thể Minh Diệu. Bởi vì những chiêu thức của nàng không gây bao nhiêu thương tổn cho dân trấn đã biến thành La Sát, trải qua mấy giờ tu dưỡng linh lực cũng đã khôi phục được bảy tám phần, cho nên nàng quyết định đem đại bộ phận linh lực trong cơ thể truyền hết cho Minh Diệu, ít nhất tác dụng của Minh Diệu lớn hơn nàng nhiều lắm, ở thời khắc nguy cấp có thể giúp đỡ được cho Diệp Tiểu Mạnh.

Nhưng càng là như vậy a Trạch càng cảm thấy được thiếu sót của mình. Từ sau khi luyện tập quyền bí quyết luyện khí mà Minh Diệu đưa cho nàng, nàng vốn cho rằng mình đã có tiến bộ rất lớn, cho dù còn kém hơn Minh Diệu một chút nhưng cũng sẽ không kém hơn bao nhiêu. Chỉ là trải qua việc nàng truyền linh lực cho Minh Diệu thì nàng mới phát hiện nguyên lai hai người bọn họ không chỉ là kém một chút, mà còn kém tới cách xa vạn dặm.

A Trạch đã đem đại bộ phận linh lực của chính mình chuyển vào trong cơ thể của Minh Diệu, nhưng đối với chính bản thân Minh Diệu mà nói chút linh lực ấy giống như một giọt nước nhỏ vào trong sa mạc mà thôi, trong nháy mắt đã bị biến mất không còn nhìn thấy. Mà để cho a Trạch càng cảm thấy hổ thẹn chính là không chỉ chênh lệch về số lượng còn chênh lệch cả về chất lượng. Nàng có thể rõ ràng cảm giác được sau khi mình truyền linh lực vào trong cơ thể Minh Diệu, trải qua phách kết trong cơ thể hần chuyển hóa trở nên càng thêm tinh thuần cùng cô đọng lại chẳng khác gì thực chất.

- Chẳng thể trách hần vẫn luôn nói với mình nên cần khổng chế được lòng hiếu kỳ của chính bản thân, không nên tìm thêm phiền toái.

A Trạch cắn môi, trong lòng không biết có mùi vị gì:

- Nguyên lai loại trình độ này của mình đối với hần mà nói bất quá chỉ như một đứa trẻ con không có chút lực lượng gì nhưng tự bản thân lại không biết trời cao đất rộng mà thôi.

- Hô...

Ngay khi a Trạch cơ hồ không còn cách nào tiếp tục kiên trì nổi, Minh Diệu mở mắt thở phào một hơi.

- Còn tưởng rằng có thể ngủ lâu thêm được một chút, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị đánh thức.

Minh Diệu nhìn thấy được a Trạch đang chuyển vận linh lực cho hần, sắc mặt cô gái tóc ngắn càng trở nên tái nhợt, hần do linh lực tiêu hao quá mức gây ra.

- Tốt lắm, không cần tiếp tục truyền thêm linh lực cho tôi.

Minh Diệu cầm tay a Trạch, nhẹ nhàng đem nàng đẩy ra.

- Hiện tại cô nên nghỉ ngơi nhiều một chút đi, khôi phục lại chút ít linh lực. Tôi đã tỉnh, cô có muốn truyền thêm cho tôi cũng đã không còn bao nhiêu tác dụng!

- Tôi biết, chút linh lực ấy của tôi anh còn không xem vào trong mắt!

Ngữ khí của a Trạch có chút vắng vẻ:

- Nhưng tôi vẫn luôn hi vọng có thể giúp đỡ được nhiều hơn một chút, bởi vì hiện tại chỉ có anh mới giúp được cho Tiểu Mạnh!

- Đừng hiểu lầm!

Minh Diệu cười cười:

- Tuy rằng linh lực của cô không nhiều lắm, hơn nữa không đủ tinh thuần, nhưng với tu luyện giả giữa đường tu luyện như cô mà nói đã là rất khá lắm rồi. Tôi từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, tự nhiên không thể đem ra cùng so sánh.

- Như vậy...

- Ý của tôi là chính cô lưu lại ỉnh một chút, cho bản thân sử dụng mà thôi.

Minh Diệu đứng bật dậy lắc bả vai:

- Yêu Lân của tôi tiêu hao linh lực lớn đến phi thường, vạn nhất trong chốc lát lại tiếp tục xuất hiện tình huống linh lực cạn kiệt, ít nhất còn có cô có thể đánh thức tôi!

- Tốt...tốt...thật là lợi hại!

Lưu Nhân kinh ngạc lớn tiếng kêu lên:

- Nguyên lai Tiểu Manh muội muội lại lợi hại đến như vậy, tôi vẫn còn cho rằng nàng chỉ là một cô bé mảnh mai yếu ớt trời gà không chặt mà thôi!

Minh Diệu nghe được tiếng kêu la của Lưu Nhân, quay đầu nhìn lại, ở cách đó không xa Diệp Tiểu Manh vừa bạo tẩu đang cùng con La Sát thật lớn kia đánh nhau bất phân thắng bại.

Diệp Tiểu Manh dáng người thấp bé, sau khi bạo tẩu thân thể cao lớn hơn không ít, biến thành như khỏe mạnh cao lớn, nguyên bản chiếc áo khoác bao bọc bên ngoài cơ thể bị nứt toác, lộ ra bộ lông che kín màu bạc. Bất quá may mắn chính là trước khi Diệp Tiểu Manh đi ra cửa đã nghe theo lời dẫn dò của Minh Diệu, đem kiện bối tâm dùng da Hỏa Thử chế thành mặc lót bên trong, không đến mức biến thành một nữ hồ trần trụi. Bối tâm chế bằng da Hỏa Thử do hiệp hội phát minh ra không hổ là hàng cao cấp giá trị mười vạn đồng, dù thân thể Diệp Tiểu Manh bởi vì bạo tẩu mà trưởng lớn thêm một vòng vẫn không hề bị đứt xe, chỉ bị căng lớn hơn một chút mà thôi.

Chỉ là dù cho thân hình Diệp Tiểu Manh bị trưởng lớn thêm một vòng nhưng ở trước mặt con La Sát vẫn có vẻ thật nhỏ bé. Đối mặt với con La Sát cao hơn bốn thước, Diệp Tiểu Manh thật giống như một đứa trẻ thấp bé nhỏ xinh. Mà cánh tay của con La Sát khổng lồ kia đã sắp sửa lớn bằng cả người của Diệp Tiểu Manh.

Nhưng cho dù phải đối mặt với đối thủ khổng lồ như thế, Diệp Tiểu Manh vẫn có thể đánh bất phân thắng bại với con La Sát, thậm chí nhìn qua còn có vẻ hơi chiếm thượng phong. Bởi vì nguyên nhân hình dáng tương đối nhỏ nhắn, vì vậy Diệp Tiểu Manh linh hoạt hơn con La Sát kia rất nhiều, thân pháp linh hoạt như cơn gió, có thể liên tục tránh né công kích của con La Sát. Mà móng vuốt bén nhọn không ngừng để lại từng miếng vết thương trên người của nó.

Móng vuốt đủ sức cắt vỡ sắt đá đối với một con La Sát bình thường mà nói đủ để một kích trí mạng. Nhưng lần này Diệp Tiểu Manh phải đối mặt chính là một con La Sát cận huyết vô số đồng loại của chính mình, cơ hồ đã tiến hóa tới đỉnh điểm sơ hào La Sát, miếng vết thương lưu lại trên thân thể nó cũng thật nhỏ bé, chỉ có thể mang đến cảm giác đau đớn cho nó mà thôi.

Diệp Tiểu Manh không ngừng tập kích quấy nhiễu, khiến cho nó trở nên phần nộ. Sinh vật nhỏ bé như côn trùng trước mắt nó khiến cho nó chẳng những không thể đánh trúng, còn không ngừng tạo ra vết thương trên người nó. Tuy rằng không làm nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn sẽ mang đến đau đớn vô cùng. Hơn nữa theo vết thương trên người tăng nhiều, càng ngày càng nhiều máu tươi xối mòn trong thân thể, lực lượng của nó cũng chậm rãi suy giảm xuống.

Con La Sát khổng lồ đã hoàn toàn bị Diệp Tiểu Manh chọc giận. Bàn tay cực đại mở ra, hai bàn tay chẳng khác gì hai tảng đá phiến đang hướng Diệp Tiểu Manh đứng dưới mặt đất áp xuống.

- Oanh!

Dù còn cách nhau thật xa, mấy người Minh Diệu vẫn bị mặt đất chấn động khiến cho thân thể đứng không vững mà chấn ngã xuống đất. Một cú đánh mạnh mẽ của con La Sát mang đến chấn động chẳng khác gì một trận động đất.

Mà cách trung tâm chấn động gần nhất chính là Diệp Tiểu Manh, tuy rằng nàng chột lóe tránh thoát bàn tay của con La Sát, nhưng do mặt đất chấn rung nên nhất thời không kịp đứng vững lão đảo toàn thân.

Mặc dù chỉ là một giây đồng hồ thời gian, nhưng con La Sát thừa dịp Diệp Tiểu Manh đứng không vững liền mở ra bàn tay thật lớn chụp lấy Diệp Tiểu Manh, dùng sức đè thân thể nàng xuống đất.

- Tiểu Manh...

Minh Diệu nhìn thấy Diệp Tiểu Manh bị con La Sát bắt lấy không thể nhúc nhích, bất chấp linh lực của mình còn chưa khôi phục được bao nhiêu, cuống quýt lấy ra ba tờ Ly Hỏa Phù trong túi, hướng La Sát ném

tới, hi vọng có thể hấp dẫn lực chú ý của nó để Diệp Tiểu Manh có cơ hội chạy trốn.

Ba quả cầu lửa đánh vào mặt con La Sát, khói mù tản ra, nhưng không ngờ không lưu lại chút dấu vết nào. Thân thể con La Sát đã cứng rắn tới mức không sao tưởng tượng nổi.

- Lưu Nhân, anh còn đạn không?

Minh Diệu quay đầu lại nhìn Lưu Nhân hô to:

- Uy lực của đạn lớn hơn một chút, nhắm ngay đôi mắt của con quái vật mà nổ súng!

Lưu Nhân kích động rút ra súng lục, nhắm ngay con La Sát. Nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, hơn nữa còn khản trương, viên đạn cũng không bắn trúng mắt La Sát, chẳng qua bắn trúng trán của nó cũng không có tác dụng gì, ngay một mảnh da của nó cũng không bắn vỡ.

- Hết đạn rồi...

Lưu Nhân bóp cò, súng lục đã ngừng bật. Hắn mở hộp đạn, toàn bộ viên đạn bên trong đã bắn hết sạch sẽ.

- Vương bát đản, liều mạng với người!

Minh Diệu cảm giác linh lực bên trong cơ thể một chút, chỉ sợ có thể miễn cưỡng sử dụng được Yêu Lân trong mười giây thời gian, hơn nữa còn dưới tình huống không dùng Kim Quyết tiến hành phòng ngự. Hắn cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy, hướng con La Sát vọt tới, Yêu Lân ở sau hắn lưu lại một tàn ảnh màu đỏ tươi.

Một đạo hồng quang diễm lệ hiện lên, Yêu Lân lưu lại một vết thương thật lớn trên đùi của con La Sát khổng lồ, máu tươi tanh hôi từ trong miệng vết thương phun ra tung tóe, đem toàn thân Minh Diệu nhuộm thành màu đỏ tươi.

- Rống...

Ngay khi con La Sát đang toàn lực đối phó Diệp Tiểu Manh đang bị nắm chặt chẽ trong lòng bàn tay, từ trên đùi truyền đến đau đớn khiến cho hắn càng thêm phẫn nộ. Hắn cúi đầu, thấy được Minh Diệu đang cầm Yêu Lân đứng cạnh bên chân, sinh vật nhỏ bé kia lại có thể mang đến đau đớn mãnh liệt như vậy cho nó, thậm chí còn thương tổn nghiêm trọng hơn cả Diệp Tiểu Manh mà nó đang nắm trong tay. Hắn đem lực chú ý chuyển dời qua trên người Minh Diệu, một bàn tay nắm Diệp Tiểu Manh, tay kia nắm lại thành quyền hướng Minh Diệu đập xuống.

Cần sử dụng Yêu Lân phải tiêu hao linh lực quá mức khổng lồ, vừa rồi chút linh lực mà a Trạch truyền qua cho Minh Diệu bất quá chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Mắt thấy nắm tay khổng lồ kia sắp nên trúng thân mình, Minh Diệu bỏ qua Yêu Lân trong tay, dùng một chút linh lực còn lại cuối cùng vận khởi Kim Quyết.

- Oanh!

Xung lượng thật lớn đem Minh Diệu đánh bay ra ngoài, bay hơn ước chừng mười thước trên không trung mới đánh vào một vách tường dừng lại, vách tường rắn chắc do thép lẫn xi măng tạo thành bị Minh Diệu đụng vào hôm thành một cái hố. Cho dù có lực phòng ngự vô cùng chắc chắn của Kim Quyết, Minh Diệu vẫn cảm giác được toàn thân vô cùng đau đớn, thật giống như xương cốt đều bị đứt đoạn. Mà lực lượng thật lớn của con La Sát đem hắn đánh bay, khảm thật sâu trong vách tường, hắn lay động vài cái vẫn không thể gãy thoát khỏi vách tường kia.

- Ngao...ngao...

La Sát buông lỏng ra một bàn tay làm Diệp Tiểu Manh cảm nhận được lực áp bách giảm xuống thật nhiều, chỉ dùng một bàn tay vốn không cách nào vây khốn được Diệp Tiểu Manh đã bị bạo tẩu, nâng dùng hết khí lực, cánh tay nhìn qua như thật mảnh khảnh lại có thể chậm rãi vận bung ra ngón tay thật lớn của con La Sát gãy thoát ra ngoài.

Khi con La Sát phát hiện Diệp Tiểu Manh đã gãy thoát ra khỏi tay mình thì đã không còn kịp, hắn vốn dùng bàn tay còn lại nắm thật chặt Diệp Tiểu Manh, nhưng ngay khi bàn tay kia của nó còn chưa kịp thu trở lại thì Diệp Tiểu Manh đã gãy ra khỏi lòng bàn tay của nó.

Thân ảnh chẳng khác gì hồ điệp, Diệp Tiểu Manh thoát ra ngoài, dọc theo cánh tay con La Sát chạy băng băng đi lên. Móng vuốt bén nhọn đâm vào cánh tay con La Sát, ở sau lưng Diệp Tiểu Manh vẩy ra thật nhiều máu tươi.

- Rống...

Cánh tay bị móng vuốt bén nhọn của Diệp Tiểu Manh kéo ra một miệng vết thương thật dài, La Sát hiện tại chỉ muốn dùng một chưởng chụp chết sinh vật liên tục quấy nhiễu nó, bàn tay kia của nó mở bung ra, hướng Diệp Tiểu Manh đánh tới.

Nhưng Diệp Tiểu Manh sau khi bạo tẩu đã có được trực giác mãnh liệt của dã thú đối với nguy hiểm, đã bị ném qua một lần một nạng tự nhiên sẽ không phạm phải thêm lần thứ hai. Ngay khi bàn tay của con La Sát còn chưa kịp chụp tới, Diệp Tiểu Manh đột nhiên thu hồi móng vuốt, mãnh liệt gia tốc, nhảy lên, trong nháy mắt biến mất trong tầm nhìn của La Sát.

Khi Diệp Tiểu Manh lại tiếp tục xuất hiện trong mắt nó, đã biến lớn vừa rồi thật nhiều. Biến lớn không phải là Diệp Tiểu Manh mà là trong ánh mắt của chính con La Sát. Diệp Tiểu Manh đang đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt trái La Sát, cô gái mọc lông tơ màu bạc khắp toàn thân vung lên móng vuốt lóe hàn quang là cảnh tượng cuối cùng mà mắt trái của nó còn được nhìn thấy.

- Rống...

227. Chương 230: Diệp Tiểu Manh Và Cự Đại La Sát

Bị Diệp Tiểu Manh chọc mù mắt trái con La Sát thống khổ che kín ánh mắt, thân thể thật lớn té ngã trên mặt đất, không ngừng quay cuồng, tựa hồ như vậy là có thể giảm nhẹ được một chút thống khổ. Thân thể khổng lồ lăn qua lăn lại trên mặt đất, mặt đất không ngừng chấn động lên, làm cho không ai có thể đứng vững.

Mà Diệp Tiểu Manh đã nhẹ nhàng nhảy lui ra khoảng cách an toàn, giống như người thắng đứng ở phía xa ngẩng mặt lên trời hét dài.

- Thật...thật lợi hại!

Lưu Nhân rốt cục ổn định thân hình, nhin không được cảm thán nói.

Tất cả chuyện này chẳng qua phát sinh trong một chút thời gian ngắn ngủi mà thôi, cuộc chiến đấu kịch liệt chẳng khác gì điện quang hỏa thạch khiến mấy người bọn họ căn bản không kịp phản ứng. Nhưng cho dù có kịp phản ứng chỉ sợ cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì cấp bậc chiến đấu thể này đã không phải là người như bọn họ có thể nhúng tay, cho dù là a Trạch cũng không có cách nào giúp đỡ.

Mất đi một con mắt gương mặt con La Sát vốn thật hung ác càng thêm dữ tợn. Thân hình thật lớn tràn đầy vết máu, mà trên mặt bởi vì một kích của Diệp Tiểu Manh mà tràn đầy máu tươi.

- Nguyên lai đây là thật, Trần Lam không có gạt ta!

Bên trong ống ngắm hình chữ V hiện lên thân ảnh của La Sát cùng Diệp Tiểu Manh đang đánh nhau.

- Tiểu cô nương này nguyên lai thật sự là một con yêu quái, che giấu được tốt như vậy, lần trước mặt đối mặt ta lại có thể đều nhìn không ra!

Trung niên nam nhân đeo kính râm đem tàn thuốc ngậm trong miệng ném xuống, điều chỉnh ống kính của cây súng ngắm.

- Nguyên lai Tần gia thiếu gia từ trước tới nay lại ở chung một chỗ với một con yêu quái, chẳng thể trách lần trước hắn lại giữ gìn con nữ quỷ kia như vậy, nguyên lai tim của hắn đã bị ô nhiễm. Như vậy liền để cho ta tới hoàn thành tất cả chuyện này đi, trả lại cho thế giới này một không trung màu lam tinh khiết!

Trên người đổ máu thật nhiều, hơn nữa còn hoạt động kịch liệt, lực lượng của con La Sát đã suy yếu hơn trước không ít. Nó không rõ chẳng qua chỉ là một sinh vật nhỏ bé mà thôi, mình cường tráng như vậy tại sao lại không có lực lượng giết được nàng.

Mà một phen chiến đấu kéo dài, động tác của Diệp Tiểu Manh càng thêm linh động. Vừa rồi khi bạo tẩu động tác của nàng còn có một chút trúc trắc, mà bây giờ giống như đã có thể thích ứng được một chút lực lượng của chính mình, so sánh đôi bên, Diệp Tiểu Manh càng đánh càng trở nên thành thạo.

Hiện lên trước mặt nắm tay của con La Sát, Diệp Tiểu Manh mạnh mẽ xông lên phía trước, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ tay thật to của nó.

- Ngao...ngao...

Nương theo tiếng thét dài, Diệp Tiểu Manh nhìn qua như thật nhỏ bé lại có thể dần dần đem con La Sát khổng lồ ném lên, hình ảnh thật sự không chút nhিপ nhàng khiến cho Lưu Nhân ở phía xa nhìn thấy kinh ngạc đến há hốc miệng không sao khép lại được.

Diệp Tiểu Manh không ngừng xoay tròn, đem thân thể khổng lồ của con La Sát xoay thành một vòng quay thật lớn, lực xoay tròn cực nhanh sinh ra lực ly tâm làm La Sát không cách nào phản kháng.

Tốc độ Diệp Tiểu Manh xoay tròn càng lúc càng nhanh, nhanh tới mức cơ hồ không nhìn thấy rõ. Thẳng đến khi nàng cảm giác đã đến cực hạn, buông lỏng ra hai tay, thân thể khổng lồ của con La Sát bị quăng ra ngoài, bay ra thật xa, trùng điệp tạt xuống mặt đất, áp đổ mấy căn nhà mới có thể ngừng lại được.

La Sát nằm một lúc lâu trên mặt đất mới có thể nhúc nhích được một chút, vừa rồi tuy không đến mức nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cũng làm cho nó bị thương không nhẹ. Bởi vì không ngừng bị thương lại đổ máu, lực lượng của nó chậm rãi suy yếu, thân hình thật lớn cũng không còn được như nguyên lai, thậm chí còn bị rút nhỏ hơn một vòng lớn.

- Rống...

La Sát giãy dụa muốn đứng lên, thử vài lần đều không thể thành công. Vết thương che kín trên thân thể tràn đầy máu tươi, ánh mắt lại mù một bên, nhìn qua vô cùng chật vật không sao chịu nổi. Mà thân hình cao hơn bốn thước khổng lồ cũng bởi vì lực lượng xói mòn dần dần thu nhỏ lại còn hơn hai thước.

Trải qua giãy dụa hồi lâu, La Sát rốt cục gian nan bò lên. Nhìn Diệp Tiểu Manh đang từ phía xa chậm rãi đi tới, trong lòng của nó chợt sinh ra cảm xúc chưa từng có – sợ hãi.

- Ngao...ngao...

Đi tới khoảng cách gần chừng năm thước, Diệp Tiểu Manh ngừng lại, ngửa mặt lên trời thét dài. Trong tiếng thét có sự thống khoái như phát tiết, có sự tự hào khi thắng lợi, còn có coi rẻ lẫn khiêu khích đối thủ.

Sợ hãi là một loại cảm xúc thật kỳ quái, bởi vì nó khác với tính cách của nhân loại nên chuyển hóa thành một mặt khác của tâm tình, mà hiện tại con La Sát lại trở nên điên cuồng.

Nó thấy được vài thi thể đồng loại còn chưa được ăn hết bị nó đặt dưới vách tường, nếu đặt ở lúc bình thường nó cũng sẽ không hề liếc xem một lần nào. Nhưng hiện tại đối mặt với đối thủ cường đại như thế, nó đã bất chấp được nhiều như vậy, có thể tăng thêm được một phần lực lượng đều là chuyện tốt. Nó nhanh chóng chạy tới dùng sức nhấc lên một thi thể dưới mặt đất, nắm thi thể không trọn vẹn kia liềm mạng nhét vào trong miệng mình nhai nuốt.

Cho dù là thi thể không được trọn vẹn đầy đủ, nhưng đối với loại quái vật như La Sát cũng có được hiệu quả nhất định. Nơi phát ra lực lượng của chủng tộc chính là dựa vào việc cắn nuốt đồng loại của mình mà đạt được. Từng miếng vết thương trên thân thể con La Sát theo mỗi lúc không ngừng cắn nuốt mà có thể nhanh chóng khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

- Thừa dịp nó bệnh cần lấy mạng nó, Tiểu Manh nhanh lên, thừa dịp cơ hội này xử lý nó, nó đã không còn bao nhiêu sức mạnh!

Minh Diêu được a Trạch trợ giúp thật vất vả mới từ trong vách tường kia giãy đi ra. Chỉ là linh lực của hắn cơ hồ đã hao hết, thân thể cũng bị không ít tổn thương, hiện tại hắn chỉ có thể nhịn đau ngồi bệch dưới đất

trơ mắt nhìn Diệp Tiểu Manh cùng con La Sát chiến đấu, chính bản thân hắn lại không thể giúp được gì. Chứng kiến con La Sát đang cắn nuốt thi thể đồng bạn của mình, miệng vết thương đang khép lại, Minh Diệu nhin không được hô lên, tuy rằng hắn cũng biết ở trong trạng thái bạo tẩu Diệp Tiểu Manh chắc sẽ không chịu nghe lời của hắn.

Mà Diệp Tiểu Manh chỉ đứng nơi đó lạnh lùng nhìn con La Sát đang khôi phục lại. Tựa hồ đối với nàng mà nói dù nó có khôi phục tới đỉnh phong trạng thái nàng cũng không để vào trong mắt.

Làm thịt toàn bộ thi thể đồng loại có thể tìm được, tổn thương trên người con La Sát đã khôi phục gần hết. Trên lực lượng tuy vẫn còn một chút chênh lệch, nhưng đã lâm vào trạng thái điên cuồng nó cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy, hiện tại nó chỉ muốn đem cô gái có lỗ tai đầy lông mao kia xé nát để phát tiết nỗi phẫn nộ của chính mình, nó không ngừng rít gào hướng Diệp Tiểu Manh vọt tới.

Đối mặt với La Sát đang hung hăng xông tới, Diệp Tiểu Manh chỉ đứng nguyên tại chỗ, chìa hai tay lẳng lặng chờ nó đến.

- Oanh...

La Sát mang theo xung lượng thật lớn vọt tới trước mặt Diệp Tiểu Manh. Mà Diệp Tiểu Manh đưa ra hai tay bắt lấy nắm tay của nó, lực đánh thật lớn chỉ làm nàng bật lui ra sau hai bước, liền không cách nào tiếp tục lay động nàng.

- Ngao...ngao...

Nương theo tiếng gào bén nhọn, hai tay Diệp Tiểu Manh hơi dùng sức, hai cánh tay La Sát bị lực lượng thật lớn vặn vẹo thành góc độ thật kỳ quái. Móng vuốt sắc bén như chặt trái cây từ nơi bả vai chặt đứt hai cánh tay con La Sát rơi xuống, Diệp Tiểu Manh bắt lấy đầu La Sát, răng nanh bởi bạo tẩu mà càng trở nên bén nhọn cắn lấy cổ họng nó, bám theo một mảnh máu tươi, nháy mắt xé nát yết hầu của La Sát, làn da nguyên bản cứng cỏi của nó dưới sự công kích của Diệp Tiểu Manh chẳng khác gì trang giấy mỏng yếu ớt không chịu nổi một kích!

228. Chương 231: Khôi Phục Ý Thức

Tiểu Manh...nàng rốt cục đã làm gì vậy...

Những người đang có mặt căn bản không cách nào tin tưởng một màn đang xảy ra trước mắt. Diệp Tiểu Manh dùng móng vuốt sắc bén chặt đứt hai cánh tay con La Sát, dùng răng nanh cắn đứt cổ họng của nó, tiếp theo nàng lại ném con La Sát đã sắp chết vung xuống mặt đất.

- Nàng...nàng...

Vương Tinh cảm giác mình thật buồn nôn.

- Nàng đang ăn...thịt La Sát...

Tựa hồ đã nghe được tiếng kêu của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu lên. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn, khóe miệng tràn đầy máu đen còn dính một khối thịt màu đen, là khối thịt mới cắn xé xuống từ trên người La Sát.

Nàng không để ý tới tiếng quát to của Minh Diệu, tiếp tục cúi đầu bắt đầu dùng răng nanh sắc bén đem từng khối thịt trên người con La Sát cắn xé xuống, nhai, cắn nuốt, giống như một con dã thú đang ăn cơm.

- Lần thứ hai, lấy lực lượng của chúng ta vốn không thể ngăn cản được nàng...

Minh Diệu ngậy người nhìn một màn trước mắt, hắn đã hoàn toàn vô năng bất lực.

- Như thế nào lại...tại sao có thể như vậy?

A Trạch nắm áo Minh Diệu:

- Tiểu Manh như thế nào lại biến thành cái dạng này, nàng là bạn của tôi, không phải một con dã thú!
- Bản năng, bởi vì sau khi giác tỉnh lực lượng tiêu hao quá lớn.

Minh Diệu nắm chặt nắm tay:

- Nàng đói bụng...cần thực vật...
- Ngăn cản nàng, anh nghĩ biện pháp ngăn cản nàng đi...

A Trạch dùng sức lắc mạnh Minh Diệu:

- Gọi nàng dừng lại đi!
- Tôi đang suy nghĩ biện pháp!

Minh Diệu cắn răng nói:

- Đáng giận, tôi không nắm chắc có thể thức tỉnh lại ý thức nguyên bản của nàng!
- Đúng rồi, lần trước khi ở trong trường học, lần đó làm sao giúp nàng khôi phục đây?

A Trạch cố gắng nhớ lại sự kiện Diệp Tiểu Manh bạo tẩu mấy tháng trước.

- Bắt chước theo lần đó làm tiếp một lần là được mà!
- Lần trước là có một người có lực lượng rất mạnh đã hỗ trợ, hơn nữa lần đó là lần đầu tiên Tiểu Manh bạo tẩu lực lượng, còn tương đối dễ khống chế. Nhưng hiện tại nhìn nàng cô hẳn cũng đã thấy rõ, đối với lực lượng của yêu huyết trong cơ thể nàng đã có thể vận dụng được linh hoạt.

Minh Diệu thở dài một hơi:

- Lần này chỉ có thể dựa vào chúng ta cùng chính lực lượng của Tiểu Manh mà thôi!
- Cần làm như thế nào?

A Trạch cắn môi:

- Chỉ cần có thể đem Tiểu Manh biến trở về, tôi làm gì cũng được cả!
- Trong chốc lát cô hấp dẫn lực chú ý của nàng, tôi sẽ nhân cơ hội đem Tinh Thần Phù dán lên trán nàng.

Minh Diệu hít sâu một hơi.

- Hi vọng nàng còn giữ lại được một tia trí nhớ trước đó, không trực tiếp đem cả hai người chúng ta xé thành mảnh nhỏ!

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng cây trên đỉnh đầu chiếu xuống, trong rừng cây tràn đầy sương mù, Diệp Tiểu Manh đã đi mãi không biết bao lâu, nhưng không cách nào đi ra khỏi cánh rừng rậm này.

- Minh Diệu...a Trạch...mọi người ở nơi nào?

Diệp Tiểu Manh lớn tiếng kêu gọi, đáp lại nàng chỉ là một mảnh không gian tĩnh mịch.

- Vì sao mình lại đi tới chỗ này đây, mình nhớ rõ mình đang cùng Minh Diệu bọn họ ở trong một cái trấn nhỏ đi...

Diệp Tiểu Manh nỗ lực nhớ lại ký ức trước khi nàng đi tới khu rừng rậm này.

- Mình nhớ được mọi người đang đi dọc theo bờ sông...Sau đó dân trấn đột nhiên công kích mọi người...Minh Diệu bảo hộ mình...còn có một con quái vật thật lớn nữa...

- A, không tốt, Minh Diệu gặp nguy hiểm!

Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhớ tới một màn nguy hiểm kia, khối đất đá thật lớn hướng Minh Diệu đập tới, nhưng chuyện diễn ra sau đó nàng làm sao cũng không nhớ nổi.

- Mình phải nhanh chóng tìm được Minh Diệu bọn họ!

Diệp Tiểu Manh hướng theo một phương hướng liễu mạng chạy băng băng, dần dần biến mất bên trong sương mù.

Một đạo sấm sét đánh lên trên người Diệp Tiểu Manh, căn bản không hề tạo thành bất cứ thương tổn gì cho nàng, nhưng lại thành công hấp dẫn sự chú ý của nàng. Cách đó không xa có một cô gái tay kháp pháp quyết, bộ dáng tựa hồ như có chút quen thuộc, nhưng nàng lại không nhớ nổi người kia là ai lại vì sao công kích chính mình. Nhưng nàng lại có cảm giác thật quen thuộc, Diệp Tiểu Manh còn đang do dự mình có nên đem thiếu nữ kia xé thành mảnh nhỏ ăn vào bụng hay không.

Trong lúc Diệp Tiểu Manh còn đang do dự không chừng, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, đem một tờ linh phù màu vàng dán lên trên trán nàng. Nàng cảm giác có chút mê muội, đầu óc có chút không thể tự hồi.

Cách đó không xa trên đỉnh một ngọn núi, Lưu Thiên Minh nhìn Diệp Tiểu Manh đang đứng nguyên tại chỗ sững sờ, trên trán nàng bị dán một tờ linh phù. Gió núi mang theo mùi máu tươi thổi mạnh vào mặt, Lưu Thiên Minh hít sâu một hơi, loại hương vị quen thuộc này đã thật lâu hần không ngửi thấy được.

- Xem ra anh bạn nhỏ kia không có nói dối, nơi này đích xác không có đồng loại của ta, chỉ có kết quả điên cuồng của nhân loại mà thôi!

Lưu Thiên Minh đẩy gọng kính vàng, quan sát thi thể thật lớn của con La Sát:

- Xem ra ta vẫn phải tiếp tục cô độc nữa rồi!

- Người đang tìm cái gì?

Một thanh âm vang lên bên tai Diệp Tiểu Manh, nàng nhìn khắp xung quanh, nhưng không nhìn thấy người nói chuyện.

- Ai đang nói chuyện?

Bên trong rừng cây không một bóng người, bên tai lại đột nhiên nghe được có người đang nói chuyện, hù dọa Diệp Tiểu Manh hoảng sợ nhảy dựng.

- Tôi ở địa phương nào? Làm sao mới có thể đi ra ngoài?

- Đi ra ngoài? Vì sao phải đi ra ngoài?

Thanh âm kia kỳ quái hỏi:

- Nơi này không tốt sao? Không cần đi trường học nhàm chán kia, không cần làm việc nhà, cũng không cần để ý tới ánh mắt của người khác. Ở nơi này an tĩnh mà sống không được sao?

- Người rốt cục là ai, đi ra!

Diệp Tiểu Manh có chút tức giận.

- Chẳng lẽ ngươi không biết nói chuyện kiểu này với người khác thật sự không có lễ phép sao?

Trong bụi rậm cách đó không xa truyền ra thanh âm sần sật, lắc lư vài cái, tựa hồ như có đồ vật gì đó đang ẩn núp bên trong. Diệp Tiểu Manh khẽ nuốt nước bọt, có chút khẩn trương.

Cây cối bị tách ra, một con hồ ly màu trắng từ trong bụi cây chậm rãi đi ra. Lỗ tai bao phủ lông tơ màu bạc dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng. Hồ ly kia nghiêng đầu, híp mắt nhìn Diệp Tiểu Manh. Diệp Tiểu Manh nhìn ra được kia tuyệt đối không phải là ánh mắt của dã thú mà là một sinh vật có trí tuệ.

- Người rất muốn nhìn thấy ta, cho nên ta đã ra rồi đây!

Hồ ly trắng mở miệng nói chuyện.

- Hồ ly có thể nói chuyện sao?

Diệp Tiểu Manh kinh ngạc che miệng mình.

- Ta nhất định đang nằm mơ đi!

- Nằm mơ?

Khóe môi hồ ly chợt hở ra, diễn cảm giống như đang cười:

- Không khác gì đâu. Nơi này xem như là cảnh trong mơ của người đi, người chính là vị thần của nơi này, hết thấy những gì người muốn làm đều có thể có được!

- Xem ra Tần gia tiểu thiếu gia xem như là người hiểu được lý lẽ, xem bộ dáng sẽ động thủ đối với con hồ yêu kia!

Phạm Đồng lấy ra một chiếc hòm nhỏ trong ba lô mang theo bên người, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong hộp nhỏ có một viên đạn màu đỏ. Hắn thật cẩn thận đem viên đạn nhét vào trong hộp súng.

- Vậy ta tới giúp người một phen đi, trực tiếp tặng cô ta đi tới địa phương mà cô ta nên đi!

Phạm Đồng điều chỉnh hơi thở, ông ngắm nhắm ngay Diệp Tiểu Manh đang đứng bất động tại chỗ.

Chương 231 (b)

Chuột Mickey hoạt hình thật lớn, vòng gỗ quay, trong sân chơi thật lớn chỉ có một mình Diệp Tiểu Manh. Nơi này chính là công viên Disneyland mà nàng luôn luôn muốn được đi, chẳng qua khi nhìn thấy được tất cả những chuyện này, Diệp Tiểu Manh lại cảm thấy được không chút chân thật.

- Đây không phải điều mà người luôn luôn muốn có sao?

Hồ ly trắng chậm rãi đi tới.

- Có thể được chơi đùa thật tận tình, không có bất kỳ người nào quấy nhiễu, cũng không cần xếp hàng, thẳng đến khi nào người chơi tới chán thì thôi!

- Nơi này đích thật là tốt lắm!

Diệp Tiểu Manh nhìn vòng quay lớn cao chọc trời, thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc còn thiếu khuyết một thứ!

- Ân? Người còn có thứ gì muốn được nữa sao?

Hồ ly trắng mê mang nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Không hiểu, nơi này là địa phương trong giấc mộng của người, không thiếu thứ gì đi!

- Nơi này thiếu một người!

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi:

- Cảnh sắc dù xinh đẹp nhất cũng cần phải có người mình thích cùng chia nhau thưởng thức. Nơi này không có Minh Diệu!

- Xem ra người vẫn không thể bỏ xuống được!

Ngữ khí của hồ ly trắng có chút thất vọng:

- Người muốn trở lại bên cạnh người đàn ông kia sao? Người suy nghĩ cẩn thận, nơi này chính là địa phương người luôn mơ mộng a!

- Nhưng nếu như ta không quay về, Minh Diệu nhất định sẽ rất sốt ruột.

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói:

- Hắn bình thường rất thích lải nhải, hơn nữa lại lười, mỗi lần đều bắt ta làm việc nhà, cả vợ lẫn quần lót cũng lại không chịu thay đổi sạch sẽ, nhưng ta vẫn cứ thích ở chung một chỗ với hắn. Chỉ cần ở chung một chỗ với hắn, cho dù là công viên bên đường cũng chính là công viên Disneyland!

- Vậy sao...

Hồ ly trắng xoay người chậm rãi đi xa, dần dần biến mất bên trong bụi cây.

- Theo cánh cửa kia đi ra ngoài, người có thể đi trở về rồi. Người phải nhớ kỹ, dù có trở về hết thấy cũng sẽ không giống với lúc trước, lần sau người sẽ không có được điều kiện ưu đãi như vậy để có thể lựa chọn.

Trước mặt Diệp Tiểu Manh đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang, một cánh cửa trống rỗng xuất hiện trước mặt Diệp Tiểu Manh.

- Xem ra thật sự là đang nằm mơ!

Diệp Tiểu Manh bị làm hồ đồ, hồ ly có thể nói chuyện, rừng cây đột nhiên biến thành công viên Disneyland, còn có cánh cửa đột nhiên trống rỗng xuất hiện, như thế nào toàn là những thứ vượt qua sự thật ngoài đời đây!

Nhưng dựa theo lời nói của con hồ ly kia, từ nơi này đi ra ngoài giấc mộng liền có thể tỉnh lại. Diệp Tiểu Manh nhìn chung quanh một lần, mặc dù có chút lưu luyến đối với công viên trước mặt, nhưng nàng vẫn cất bước đi vào trong cửa.

Nguyên bản Diệp Tiểu Manh đang ngây người đứng sững nơi đó lại đột nhiên ngửa đầu thét dài, hai tay bưng kín đầu tựa hồ rất thống khổ. Móng vuốt sắc bén trên tay chậm rãi rút về trong ngón tay, lông tơ màu bạc trên người cũng bắt đầu chậm rãi biến mất.

- Tốt lắm, xem ra đã có tác dụng!

Chứng kiến Diệp Tiểu Manh chậm rãi khôi phục nguyên trạng, Minh Diệu thở dài một hơi nhẹ nhõm.

- Ý thức của Tiểu Manh sẽ được khôi phục rất nhanh.

- Không tệ lắm, làm cho thân thể cường hãn của hồ yêu biến trở về hình người, như vậy ta sẽ càng nắm chắc một phát súng bắn rụng nàng!

Khóe miệng Phạm Đồng hơi nhếch lên, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cò súng:

- Ta sẽ không lãng phí cơ hội lần này!

- Ân? Vừa rồi tôi thật sự là nằm mơ à!

Khôi phục lại hình người, Diệp Tiểu Manh mê mang mở mắt ra nhìn chung quanh.

- Tiểu Manh, cô đã tỉnh? Cảm giác thế nào?

Minh Diệu vội vàng chạy tới xem xét trạng huống yêu huyết bên trong cơ thể Diệp Tiểu Manh. Hoàn hảo, đã được an định lại, tạm thời sẽ không có vấn đề gì.

- A, Minh Diệu, tôi nói cho anh nghe, vừa rồi tôi mới thấy một giấc mơ thật kỳ quái...

Diệp Tiểu Manh đột nhiên phát hiện quần áo của mình đã bị nứt vỡ, trở nên rách rưới, nửa thân trên chỉ có kiện bối tâm mà Minh Diệu đưa cho nàng vẫn còn hoàn hảo không bị hao tổn gì.

- Oa, đã xảy ra chuyện gì, quần áo của tôi sao biến thành như vậy, toàn bộ rách hết sao...

- Khoan hãy nói chuyện này, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi!

Minh Diệu lôi kéo tay Diệp Tiểu Manh, hướng con thuyền ở bờ sông đi tới.

Trước ngực Diệp Tiểu Manh đột nhiên vẩy ra máu tươi văng lên mặt Minh Diệu, sau đó lại văng lên một tiếng súng. Một viên đạn bắn trúng ngực Diệp Tiểu Manh, thân thể của nàng mềm nhũn ngã vào lòng hắn.

- Tiểu Manh!

Minh Diệu ôm lấy thân thể mềm nhũn của Diệp Tiểu Manh, không biết phải làm sao. Viên đạn không biết từ phương hướng nào bay tới bắn xuyên qua bối tâm da Hóa Thử, trúng vào ngực Diệp Tiểu Manh. Máu từ miệng vết thương chảy ra dính đầy tay Minh Diệu.

- Cẩn thận, có tay súng bắn tỉa, mau nhanh tìm chỗ tránh!

Xuất phát từ tính miễn cưỡng chứa chấp, Lưu Nhân phân biệt ra được người nổ súng nhất định từ chỗ rất xa dùng súng ngắm bắn trúng Diệp Tiểu Manh. Bởi vì sao khi Diệp Tiểu Manh bị trúng đạn mới

nghe được tiếng súng. Tuy rằng không rõ ràng rốt cục người nổ súng kia đang núp ở chỗ nào, nhưng có thể xác nhận một việc, đích thật là có một kẻ nguy hiểm đang trốn trong chỗ tối dùng súng ngắm nhắm ngay nhóm người bọn họ. Lưu Nhân dùng sức lôi kéo Minh Diệu hướng một căn phòng gần nhất chạy tới.

- Tiểu Manh, cô thế nào rồi?

A Trạch nhìn thấy một mảnh máu tươi nhuộm đỏ thẫm trước ngực Diệp Tiểu Manh, cũng vô cùng khẩn trương.

- Vương Tĩnh, cô không phải là bác sĩ sao? Nhanh nhìn xem thương thế của Tiểu Manh đi!

Wang Jing khom người xuống cẩn thận xem xét miệng vết thương của Diệp Tiểu Manh. Viên đạn bắn trúng ngay ngực trái của nàng, nhưng may mắn không bắn trúng trái tim. Lúc trước Minh Diệu luôn kiên trì muốn Diệp Tiểu Manh luôn luôn mặc chiếc áo bồi tâm đã nổi lên tác dụng có tính quyết định, bồi tâm do da Hỏa Thử chế thành tuy rằng không phải áo chống đạn, nhưng cũng có tác dụng phòng hộ nhất định, viên đạn bắn trúng lồng ngực Diệp Tiểu Manh bị trở ngại một chút, thay đổi đường đạn, thoáng lệch qua một điểm, cũng không bắn trúng trái tim Diệp Tiểu Manh.

- Hẳn là không bắn trúng tim, nhưng hiện tại cần phải làm phẫu thuật gấp để lấy viên đạn ra!

Wang Jing nói:

- Nhưng hiện tại chúng ta đang ở bên trong thị trấn này, không có địa phương nào có thể dùng phẫu thuật. Muốn phẫu thuật phải đưa vào trong thành phố, nhưng hiện tại loại tình huống này...

- Bên ngoài còn có tay súng bắn tỉa đang rình rập, đi ra ngoài chỉ sợ sẽ lập tức bị bắn chết!

Lưu Nhân nói:

- Kẻ nổ súng rốt cục lại là ai, vì sao phải nổ súng bắn Tiểu Manh a?

- Dù có thể đi ra ngoài, chỉ sợ cũng không kịp.

Wang Jing cau mày nói:

- Viên đạn còn nằm trong cơ thể của nàng, nếu không nghĩ biện pháp cầm máu, chỉ sợ nàng không chống đỡ nổi khi đến bệnh viện, dù sao nơi này thật sự rất hẻo lánh, dù có đến bệnh viện cũng cần hao tổn thời gian mấy giờ!

- Dùng linh lực giúp Tiểu Manh cầm máu!

Minh Diệu đưa tay đặt lên vết thương của Diệp Tiểu Manh, trong lòng bàn tay phát ra bạch sắc quang mang thật ảm đạm.

- Linh lực của tôi không còn nhiều lắm, a Trạch, cô giúp tôi!

- Được!

A Trạch cũng không dãi dòng, trực tiếp cầm cổ tay kia của Minh Diệu đem linh lực của mình truyền cho hắn.

Dưới sự trợ giúp của a Trạch, quang mang trong lòng bàn tay Minh Diệu sáng lên, miệng vết thương của Diệp Tiểu Manh cũng không còn tiếp tục chảy máu.

229. Chương 232: Diệp Tiểu Manh Gặp Đại Nguy Cơ

-Như vậy dương gian sẽ bớt đi một con yêu quái làm hại nhân gian!

Phạm Đồng nhìn thấy mấy người Minh Diệu đưa Diệp Tiểu Manh vào trong căn phòng, cũng không thêm để ý. Một phát súng vừa rồi cho dù không bắn chết Diệp Tiểu Manh nhưng nàng cũng phải chết chắc rồi,

bởi vì vừa rồi hắn dùng loại đạn đặc chế, chuyên môn dùng để đối phó yêu quái bộ tộc, là loại đạn linh lực. Sau khi viên đạn bắn trúng yêu quái, linh lực đặc thù bên trong sẽ bắt đầu từ nội bộ phá hư kinh mạch cơ thể yêu quái, thẳng đến khi bị phá hủy đến chết đi mới thôi.

-Vì cái gì mỗi lần nhìn thấy người, người đều đang làm loại chuyện xấu xa này?

Thanh âm một người đàn ông đột nhiên vang lên sau lưng Phạm Đồng.

-Đã có năng lực, vì cái gì vừa rồi không dùng súng bắn chết con quái vật lớn kia đi?

Phạm Đồng bị thanh âm quen thuộc truyền đến làm hoảng sợ, hắn xoay người nhảy ra một khoảng cách, cầm cây súng trong tay chìa lên.

-Vô dụng, người không phải chưa từng thử qua, loại kỹ xảo này của người đối với ta không có chút tác dụng nào!

Lưu Thiên Minh đeo kính mắt gọng vàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không thèm để ý chuyện Phạm Đồng dùng súng chìa vào người mình, giống như trong tay Phạm Đồng bất quá chỉ là một cây gậy thiêu hỏa mà thôi.

-Đi mò giày sắt tìm không thấy, không nghĩ tới chính người đưa tới cửa!

Phạm Đồng căn bản không cần nhắm, ở loại khoảng cách như vậy chỉ cần nổ súng liền có thể bắn trúng, hắn không chút do dự bóp cò súng.

-Hôm nay là ngày vận may của ta sao? Người lại có thể chính mình đưa tới cửa!

-Phanh!

Tiếng súng thật lớn vang lên, thân ảnh Lưu Thiên Minh lại biến mất trong tầm mắt Phạm Đồng.

-Người trừ bỏ đi khi dễ tiểu cô nương ra, cũng chỉ có chút bổn sự này sao?

Thanh âm Lưu Thiên Minh từ sau lưng Phạm Đồng truyền đến.

Phạm Đồng cầm cây súng trong tay ném ra phía sau, nhưng cũng chỉ đánh trúng không khí.

-Lẽ ra người không nên nổ súng, tiểu cô nương kia chỉ là người vô tội, hơn nữa bất kể nói như thế nào ta cũng từng thiếu nợ nhân tình của cha nàng!

Lưu Thiên Minh giống như một ảnh tử không cách nào tách rời đi được, lại xuất hiện ngay sau lưng Phạm Đồng.

-Ta luôn luôn không rõ, chẳng lẽ người nhà họ Phạm các người đều là những tên chết cân não, vì cái gì nhất định phải gây khó khăn cho những yêu quái vô tội đây?

-Những thứ không thuộc về nhân loại không nên sinh tồn trong dương gian!

Phạm Đồng cũng không quay đầu lại đá ngược ra sau một cước, tiếp theo rút ra khoảng cách nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Nơi này là không gian chỉ nên có nhân loại tồn tại, những yêu ma quỷ quái như các người đều nên đi tìm chết!

-Người thực chán ghét yêu ma quỷ quái hay sao?

Lưu Thiên Minh dùng tay đẩy nhẹ gọng kính, khóe miệng thoáng hiện ra nụ cười quỷ dị:

-Nghe người nhắc nhở câu này bản thân ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất thú vị...

-Minh Diệu...xảy ra chuyện gì...

Diệp Tiểu Manh mở mắt, suy yếu nói:

-Tôi đau quá...

-Không có chuyện gì, không có chuyện gì, rất nhanh liền sẽ đi qua!

Minh Diệu ôn nhu nói:

-Kiên trì một chút, rất nhanh sẽ tốt thôi!

Bởi vì cần liên tục dùng linh lực trợ giúp Diệp Tiểu Manh cầm máu, trên trán Minh Diệu cùng a Trạch tràn đầy mồ hôi. Lưu Nhân mạo hiểm chạy ra ngoài phát động thuyền, Vương Tinh ở một bên kiểm tra thương thế của Diệp Tiểu Manh.

-Tôi cảm giác rất khó chịu...

Diệp Tiểu Manh cau chặt mày.

-Tôi cảm giác cả người đều rất đau, giống như muốn nứt vỡ vậy...

-Tình huống của Tiểu Manh muội muội có điểm gì là lạ!

Vương Tinh nói.

-Nàng tựa hồ phi thường suy yếu, hơn nữa anh xem cánh tay của nàng đi, đang chậm rãi héo rút!

Trải qua Vương Tinh nhắc nhở, Minh Diệu mới phát hiện làn da Diệp Tiểu Manh biến thành tái nhợt vô cùng, giống như một người bị mất đi thật nhiều máu. Nếu chỉ là như vậy còn có thể dùng lý do bị thương mất máu để giải thích, nhưng cơ thể nàng đang chậm rãi héo rút xuống, làn da trở nên khô kiệt dần.

-Tại sao lại như vậy?

A Trạch nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Tiểu Manh, chấn động.

-Rốt cục là vì sao...

-Nàng bị loại đạn đặc thù bắn trúng, loại đạn này sẽ phá hư kinh mạch trong cơ thể nàng!

Cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông chậm rãi đi vào.

-Dù các vị luôn dùng linh lực giúp nàng cầm máu, nhưng nàng vẫn sẽ chết mà thôi!

-Anh là ai?

Minh Diệu đề phòng nhìn người đàn ông vừa đi vào. Người đàn ông kia đeo một chiếc kính mắt gọng vàng, bộ dáng nhìn qua thật nhã nhặn, mặc bộ đồ thể thao, giống như một du khách bình thường, nhưng Minh Diệu lại ngửi thấy vị đạo huyết tinh trên thân thể người này. Đây không phải là mùi máu tươi do Diệp Tiểu Manh bị thương chảy máu, đây là một mùi máu tươi rất mãnh liệt nhưng lại không nồng đậm, tựa hồ là loại hương vị máu tươi đã khô cạn từ thật lâu tản ra.

-Là anh?

A Trạch nhìn thấy rõ người kia, mở miệng hỏi.

-Sao anh lại ở chỗ này?

-Trùng hợp mà thôi!

Lưu Thiên Minh đi tới, hắn tuyệt không để ý tới ánh mắt không thiện ý của Minh Diệu. Hắn ngồi xổm xuống, nhìn nhìn miệng vết thương của Diệp Tiểu Manh.

-Thật khó giải quyết a, dù anh có thể mang nàng đến bệnh viện, chỉ sợ nàng cũng không kiên trì được thời gian lâu như vậy!

-Là anh...

Minh Diệu vừa rồi cảm thấy thanh âm của người đàn ông này thật quen tai, hắn nỗ lực hồi tưởng, rốt cục đã nhớ tới thanh âm này là người đàn ông đã đánh ngất xỉu Diệp Tiểu Manh tại trường học khi nàng bị bạo tẩu.

-Tôi cầu anh, giúp tôi đi, giúp tôi cứu nàng!

Minh Diệu nhớ rõ người đàn ông này từng nói qua, hẳn tựa hồ có chút sâu xa với Diệp Trọng. Tuy rằng không biết người này vì sao lại xuất hiện tại đây, nhưng nhìn qua tựa hồ không giống địch nhân, hơn nữa hiện tại Minh Diệu cũng chỉ có thể cầu trợ người đàn ông mang theo hương vị nguy hiểm mãnh liệt trên người này.

-Thật đáng tiếc, tôi không có khả năng!

Lưu Thiên Minh lắc lắc đầu:

-Tôi không phải không muốn giúp anh, dù sao tôi cũng từng thiếu một nhân tình của Diệp Trọng. Nhưng nói tới cứu người tôi thật sự không có cách nào!

-Lực lượng của anh rất cường đại, nhất định có được biện pháp!

Minh Diệu vội vàng nói:

-Cầu anh, chỉ cần có thể cứu sống Tiểu Manh, anh muốn tôi làm gì cũng được, dù muốn tôi làm Huyết Nô cho anh cũng có thể!

-Huyết Nô...

Lúc này a Trạch mới chú ý tới sau lỗ tai Lưu Thiên Minh lại mọc ra rất nhiều lông tơ màu trắng. Nàng đột nhiên tỉnh ngộ lại, người đàn ông từng cứu nàng cùng Tiểu Manh lại là một con cương thi, hơn nữa còn là một con Cương Thi Vương không biết đã tồn tại bao nhiêu năm.

-Không phải tôi không muốn cứu nàng a!

Lưu Thiên Minh thở dài:

-Để cho tôi tới cứu sống nàng, đây căn bản là chuyện ép buộc thôi. Muốn bắt tử thật quá dễ dàng, nhưng chuyện ngày sau...

Minh Diệu không nói gì. Đích xác muốn một con cương thi đem người cứu sống, chuyện này chẳng khác gì để một con thỏ đi đẻ trứng. Hẳn có thể đem Diệp Tiểu Manh biến thành cương thi, vĩnh viễn bắt tử, nhưng lại không thể cứu sống lại Diệp Tiểu Manh.

-Tuy rằng tôi sống nhiều năm như vậy cơ hồ đã biến thành một loại tồn tại như bán thần, nhưng tôi am hiểu chính là lực lượng cùng phá hư mà thôi, đối với những bí thuật linh tinh gì đó hoàn toàn không có khái niệm, sử dụng chỉ là bản năng!

Lưu Thiên Minh tiếp tục nói:

-Tôi có thể giúp cho anh, nhưng chỉ là khi nàng không còn kiên trì nổi, tôi có thể làm cho nàng trở nên bất tử, tuy rằng như vậy ngày sau nàng sẽ biến thành cương thi, nhưng đây là điều duy nhất mà tôi có thể làm!

-Bí thuật...bán thần...

Hai mắt Minh Diệu đột nhiên tỏa sáng:

-A Trạch, tiếp tục giúp Tiểu Manh cầm máu, tôi đi tìm người cứu Tiểu Manh!

-Tìm người? Đi đâu tìm người? Làm sao mà cứu?

A Trạch nghe câu nói của Minh Diệu chợt ngây ngẩn cả người.

-Tôi sẽ rất nhanh trở về, toàn bộ nhờ vào cô!

Minh Diệu giật mạnh cổ áo sơ mi, từ trên cổ túm lấy râu chuôi vẽ ra ngôi sao sáu cánh.

- Dù phải dùng hết thầy của tôi đến trao đổi, cũng phải cứu sống được Tiểu Manh!

230. Chương 233: Tái Kiến Lilith

Đem râu chuôi sao sáu cánh ném xuống đất, râu chuôi nho nhỏ phát ra bạch quang mãnh liệt, biến thành lục mang tinh trận cực lớn. Minh Diệu không chút do dự đi vào, biến mất trong không khí. Sau khi Minh

Diệu đi vào lục mang tinh trận liền chậm rãi biến mất, ngay xung quanh sáu cánh kia cũng hóa thành một mảnh tro tàn tiêu tán bên trong không khí.

-Thật thú vị!

Lưu Thiên Minh nhìn lục mang tinh trận, đầy gợn kính.

-Chờ sau khi hắn trở về, tôi muốn hỏi hắn thứ này là ai cho hắn.

Hành lang màu trắng vừa nhìn qua giống như dài vô tận. Minh Diệu chạy nhanh trên hành lang trống rỗng, vách tường vọng lại bước chân dồn dập mà cô độc của hắn, phóng đại tới vô hạn.

Đẩy ra cánh cửa lớn màu trắng trước mắt, liền nhìn thấy đại sảnh màu trắng quen thuộc. Người da đen cùng Địa Ngục khuyến từng bị Diệp Trọng đánh cho thật thảm vẫn đang canh giữ ngay cửa, nhìn thấy Minh Diệu đi vào, vẻ mặt người da đen hiện ra vẻ không vui, xem ra lần trước bị Minh Diệu đánh ột trận vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

-Ta muốn gặp chủ nhân của ngươi!

Minh Diệu đi qua nói với người da đen kia.

-Thật gấp, ta muốn cùng nàng làm một số giao dịch!

-@#%&*...

Người da đen nhìn Minh Diệu tuôn ra một tràng những lời mà hắn nghe không hiểu, nhưng vẫn canh giữ ở cửa không cho Minh Diệu đi vào.

-Ngươi không thể nói chút tiếng người được sao?

Minh Diệu hận đến cắn răng, hiện tại tình thế vô cùng khẩn cấp, chính hắn còn ở nơi này nói chuyện không đầu với tên da đen này.

-Ta muốn gặp chủ nhân của ngươi, hiểu được? Giao dịch, rất gấp!

-@#%&*...

Người da đen vẫn tuôn những lời mà Minh Diệu nghe không hiểu, Minh Diệu thật sự hoài nghi chỉ số thông minh của Lilith, tìm một tên canh cửa tiếp đãi khách ít nhất phải tìm một người biết nhiều ngoại ngữ đi, nếu không làm sao khách hàng đến giao dịch được.

-Không nói thêm với ngươi, tránh ra!

Minh Diệu bất chấp chơi trò đoán chữ với người da đen này, hắn đẩy người kia ra muốn đi vào cửa.

Người da đen thấy Minh Diệu muốn xông vào, từ sau lưng bắt lấy bả vai hắn. Minh Diệu cũng không muốn giải thích với hắn, đem hết toàn lực dùng một cước đá hắn văng ra.

Nhìn thấy người da đen bị công kích, Địa Ngục khuyến mở to miệng bày ra tư thế công kích. Minh Diệu cũng mặc kệ nhiều như vậy, thừa dịp Địa Ngục khuyến còn chưa kịp phản ứng, hắn dùng một quyền đánh lên trên mũi Địa Ngục khuyến, tiếng gào thét của nó lập tức biến thành gào khóc.

Minh Diệu nương theo cơ hội này vọt vào bên trong phòng của Lilith. Mà ngay khi chứng kiến Minh Diệu mạnh mẽ xông vào trong phòng, người da đen cùng Địa Ngục khuyến đưa mắt liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, chẳng qua trong ánh mắt đều mang theo vẻ mặt sắp xem kịch vui.

-Cô mau đi ra đi, nhanh đi ra, tôi đang gấp!

Minh Diệu vọt vào phòng Lilith, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của nàng. Hắn dùng lực vỗ mạnh lên bàn, lớn tiếng kêu lên.

-Vô cùng khẩn cấp đây, có muốn làm buôn bán nữa hay không!

Chỉ là Minh Diệu hô to nửa ngày vẫn không thấy thân ảnh Lilith. Hắn cau mày, nữ nhân này rốt cục lại chạy đi đâu, bên tai lơ mơ nghe được thanh âm từ sau phòng truyền tới, hắn cũng bất chấp tất cả chạy vào chỗ vang ra thanh âm.

Có một hương thơm ngát tỏa ra, đó là hương thơm của hoa quỳnh. Minh Diệu dọc theo thanh âm chạy đi, đi tới trước một cánh cửa, thanh âm kia tựa hồ truyền vào từ chỗ này.

Từ trong cửa truyền ra tiếng hát của một nữ nhân. Minh Diệu vánh tai cẩn thận lắng nghe, nhưng chỉ có thể nghe được vài từ mơ hồ mà thôi. Chỉ là hoàn luật của thủ khúc này thật quen thuộc, giống như từng nghe qua ở nơi nào.

Minh Diệu nhẹ nhàng đẩy cửa, thanh âm kia càng thêm rõ ràng. Minh Diệu nhìn qua khe cửa, liền thấy được bóng lưng yếu diệu kia.

Đường cong sau lưng thật linh lung lả lướt, chỉ là nhìn vào bóng dáng đã đủ làm người ta miên man bất định. Một bồn tắm cực lớn đặt ngay giữa phòng, nhiệt khí sôi trào, Lilith trần như nhộng đang ngâm mình bên trong, đưa lưng về phía cửa, làm cho người ta nhìn không được thật muốn đổi góc độ chuyển ra phía trước xem cho rõ ràng hình dáng của nàng.

Chỉ là ca khúc mà nàng đang ngâm nga làm Minh Diệu tuôn mồ hôi lạnh. Hắn rốt cục đã phân biệt ra được hoàn luật của bài hát này, bài hát này thật sự là...thật không biết nói gì.

-Hồ lô oa, hồ lô oa, một cành cây chỉ có một đóa hoa...

Bóng lưng dụ người phạm tội của Lilith phối hợp cùng bài hát kia làm Minh Diệu trong lúc nhất thời thật không biết nên làm ra phản ứng thế nào.

-Nguyên lai đang tắm!

Tuy rằng Minh Diệu vẫn còn muốn xem, nhưng lý trí vẫn nói cho hắn biết nên dừng tại đây thì tốt hơn. Dù sao mình là tới xin người khác giúp đỡ, nếu bị nữ nhân này phát hiện mình nhìn lén, nổi cơn giận, chỉ sợ sự tình sẽ rất khó làm. Hắn rụt mạnh đầu, chậm rãi đóng lại cửa phòng.

-Uy, người đó a!

Không đợi Minh Diệu kịp đóng cửa lại, Lilith lại đột nhiên quay đầu.

-Anh đang làm gì đó?

-A, chuyện này...thật xin lỗi!

Minh Diệu xấu hổ nói.

-Tôi có việc gấp tìm cô, tiến vào lại không thấy, nên tới đây tìm cô, tôi không biết cô đang tắm...

-Tôi không phải nói chuyện này!

Lilith từ trong bồn tắm đứng lên, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn Minh Diệu.

-Vì sao lại không nhìn, chẳng lẽ dáng người của lão nương khó coi lắm sao?

-A...thấy hết toàn bộ...

Minh Diệu trợn mắt ngây người. Lilith cứ như vậy trợn vện đứng thẳng trước mặt hắn, trên gương mặt có vẻ trẻ con mang theo giận dữ, thân thể trắng như tuyết thật mê người lại trần như nhộng, làn da trắng nõn còn dính theo bọt nước càng thêm có vẻ mềm mại mê người. Quan trọng nhất là Minh Diệu rõ ràng nhìn thấy đôi ngực của Lilith phía trước, đang vô cùng sống động lắc lư run rẩy. Minh Diệu cảm giác mũi mình nóng nóng, hắn dùng tay sờ sờ, đỏ...

-Khái khái...

Minh Diệu ho khan hai tiếng, cúi đầu không nhìn vào thân hình trần trụi của Lilith. Nữ nhân này là ác ma, mà ác ma am hiểu nhất chính là dùng đủ loại thủ đoạn đùa giỡn lòng người. Minh Diệu không nhìn tới thân thể mê người của Lilith, chỉ là sợ hãi bị Lilith dùng phương pháp ám chỉ tâm lý kiểu này làm hắn không khống chế được, dựa theo bước đi của nàng mà suy nghĩ, dù sao lần trước hắn đã nếm thiệt thòi qua một lần. Mặc dù Minh Diệu thật háo sắc, nhưng hắn không ngốc.

-Tôi muốn cùng cô làm một chút giao dịch!

-Nguyên lai không phải bởi vì nghĩ tới tôi nên tới thăm tôi à!

Trong giọng nói của Lilith mang theo một tia mát mẻ, nhưng Minh Diệu hiểu rất rõ ràng nàng tuyệt đối là giả vờ.

-Người ta thật thất vọng quá đi...

-Khái khái, làm ơn đi, tôi đang gấp lắm!

Minh Diệu nuốt nước bọt, liều mạng ngăn chặn ý nghĩ trong lòng ngẩng đầu nhìn thẳng vào nàng.

-Tôi ra đại sảnh chờ cô, mời cô nhanh dùm một chút!

-Vậy được rồi, chúng ta trước hết nói chuyện làm ăn, sau đó hãy bàn lại chuyện cảm tình.

Lilith mỉm cười.

-Không cần phải gấp, sủng vật mà anh nuôi kia không dễ dàng chết như vậy đâu!

Minh Diệu ở trong đại sảnh chờ chừng mười phút, Lilith mới khoan thai đến. Vẫn là một bộ lễ phục thấp cổ màu trắng, Minh Diệu thật không tưởng tượng nổi, rõ ràng là một ác ma, vì sao lại thích mặc màu trắng như vậy, ác ma không phải thật ưa thích màu đen sao?

-Những ác ma cấp thấp đều thích mặc màu đen, ngay cả làn da cũng là màu đen.

Lilith nhìn thấu tâm tư của Minh Diệu:

-Không cần đem tôi nói nhập làm một với đám rác rưởi kia!

-Chúng ta mau nhanh nói chuyện chính sự đi!

Minh Diệu từ trong túi tiền lấy ra một điếu thuốc.

-Tôi cần...

-Tôi biết!

Không đợi Minh Diệu nói xong, Lilith liền tiếp lời nói:

-Anh cần cái gì tôi biết, anh chỉ cần nói cho tôi anh có thể trả bao nhiêu đại giới thì tốt hơn!

- Tôi không có thời gian cò kè mặc cả với cô, toàn bộ hết thấy cô đều có thể lấy đi, tôi chỉ cần Tiểu Manh có thể sống sót.

Minh Diệu rút sâu một hơi thuốc, lại thở ra một hơi thật dài:

- Toàn bộ hết thấy của tôi, kể cả mạng của tôi, cô đều có thể lấy đi!

- Mạng của anh?

Lilith che miệng cười lên khanh khách:

- Thứ đó có ích lợi gì đây, anh bất quá chỉ còn mười năm tuổi thọ, tôi không phải là chỗ bắt cứ phế phẩm nào cũng thu!

- Toàn bộ hết thấy đều cho cô, kể cả linh hồn của tôi!

Minh Diệu thấp giọng nói, mất đi linh hồn, cũng chính là ý nghĩa cho dù có chết đi cũng không còn cơ hội đầu thai chuyển sang kiếp khác, linh hồn của hắn sẽ biến thành đồ cất chứa hoặc đồ chơi của nữ ác ma này, thẳng đến vĩnh viễn.

- Toàn bộ hết thấy tôi đều đáp ứng, thời gian của tôi không còn nhiều lắm!

- Không nên gấp gấp như vậy.

Trên mặt Lilith vẫn mang theo vẻ mỉm cười như cũ, có thể quan sát phản ứng của những giao dịch khác nhau là một loại niềm vui.

- Không nhất định phải cò kè mặc cả, chẳng qua là hứng thú của tôi mà thôi. Về phần linh hồn của anh sao...vật đó tôi tạm thời còn chưa cần, bất quá trên người anh có một loại đồ vật tôi có hứng thú muốn cất chứa!

- Muốn đôi mắt của tôi sao? Cho cô được chứ!

Minh Diệu không chút do dự nói:

- Dù sao với tôi mà nói, ánh mắt này có hay không cũng không sao cả!

- Đúng vậy, ánh mắt này đối với anh mà nói cũng không có bao nhiêu giá trị, cho nên còn chưa đủ đâu!

Lilith chậm rãi nói tiếp:

- Cần hoàn thành giao dịch, chút đại giới ấy còn chưa đủ!

- Tùy tiện cô, trên hiệp ước ra điều kiện tùy tiện cho cô viết, tôi chỉ cần ký tên là được!

Minh Diệu có chút cảm tức đứng bật lên.

- Cô làm ơn nhanh dùm một chút, Tiểu Manh cầm cự không được bao lâu!

- Vậy được rồi, xem như tôi có hại một chút.

Lilith nghĩ nghĩ nói:

- Đem tình yêu của anh cho tôi, chúng ta xem như đã xong thủ tục mua bán!

- Tình yêu? Tình yêu của tôi?

Minh Diệu khó hiểu hỏi:

- Lần trước không phải cô đã nói tình yêu của tôi vốn không có bao nhiêu giá trị sao?

- Lý do rất đơn giản, tôi thích!

Lilith giống như làm ảo thuật đưa ra một tờ hợp đồng đầy chữ đặt lên bàn:

- Cẩn thận nhìn một chút, nếu như không có vấn đề thì ký tên bên dưới đi!

- Không cần nhìn!

Minh Diệu cầm bút ký tên mình xuống bên dưới tờ hợp đồng.

- Hợp đồng đã ký xong, hoàn thành lời hứa của cô đi!

- Tốt lắm!

Lilith cầm qua hợp đồng, thỏa mãn gật gật đầu.

- Nhưng hiện tại nhìn anh quá dơ bẩn, đi tắm rửa trước đi!

- Chuyện này cùng việc tôi dơ bẩn không có quan hệ gì.

Minh Diệu nhìn nhìn lên người của mình, nơi nơi đều là máu, có của hắn, cũng có của La Sát bị hắn giết chết, đích xác là thực bẩn, nhưng hiện tại hắn bất chấp những điều này.

- Cô làm ơn đi, không cần tiếp tục chơi đùa nữa, nhanh lên hoàn thành giao dịch đi.

- Tôi cự tuyệt!

Lilith khoanh tay trước ngực, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tôi vừa mới tắm rửa sạch sẽ, tôi cũng không muốn hoàn thành xong giao dịch lần này còn phải đi tắm lại thêm một lần. Phải biết rằng hiện tại là anh đang cầu tôi, tôi làm chủ!

Tuy rằng Minh Diệu cảm thấy khó hiểu với việc Lilith kiên trì đòi hắn phải đi tắm rửa sạch sẽ, nhưng hiện tại hắn đang xin người khác giúp đỡ, dù nữ nhân này đề nghị hắn cởi sạch quần áo trần trụi đi ngoài đường

một giờ hần cũng sẽ đáp ứng. Không có biện pháp Minh Diệu đành đi vào phòng tắm mà Lilith an bài tự tắm rửa.

Dòng nước ấm xả xuống từ đầu đến chân, Minh Diệu lại có cảm giác như chết đi rồi sống lại. Mặc dù đối với tình huống hiện tại của Diệp Tiểu Manh vẫn còn vướng bận, nhưng chỉ cần đã ký hợp đồng với Lilith cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Diệp Tiểu Manh lại khôi phục trạng thái khỏe mạnh vui vẻ chỉ là chuyện trong tích tắc, Minh Diệu dựa theo yêu cầu của Lilith cẩn thận rửa sạch vết máu trên người. Những vết máu cũng đã khô cạn bám trên người theo dòng nước chảy xuống dưới ống thoát nước bên dưới.

- Thật là thú vị!

Bên dưới phòng tắm, Lilith thật hứng thú quan sát một chiếc bình cực lớn. Chiếc bình này nằm bên dưới ống thoát nước từ trong phòng tắm của Minh Diệu, nước dơ bẩn mà Minh Diệu tắm ra toàn bộ đều chảy vào trong bình lớn này. Chỉ là dòng nước ấm chảy vào bình không được bao lâu, liền hóa thành một mảnh hơi nước biến mất không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ còn lưu lại phần máu bên trong.

- Bên trong có chút thành phần kỳ quái, tựa hồ là khá tương tự với quỷ hút máu.

Lilith dùng ngón tay nhẹ nhàng dính một chút máu tươi kia, đặt trong miệng nếm thử.

- Nhưng có một chút khác biệt, hình như là vật chất bị nhân công cấy ghép. Quỷ hút máu bị người chế tạo ra sao? Không nghĩ ra hần lại thường xuyên gặp phải những chuyện kỳ quặc lại thú vị như thế a!

Minh Diệu từ trong phòng tắm đi ra, một bộ quần áo sạch sẽ đã được đặt sẵn bên ngoài phòng tắm, không thiếu cả áo lót lẫn quần lót, hơn nữa bộ âu phục nhìn qua còn thật cao cấp. Minh Diệu cũng không chút nào để ý ăn mặc thật chỉnh tề đi ra ngoài.

- Không tệ lắm!

Lilith ngồi trong đại sảnh nhìn thấy Minh Diệu ăn mặc chỉnh tề đi ra, mỉm cười:

- Dạng này làm cho người ta nhìn vào thật thoải mái hơn được một chút.

- Cần phải nói rõ ràng trước, bộ quần áo này là cô chuẩn bị, tôi cũng không có nói ra yêu cầu này.

Minh Diệu ngồi đối diện Lilith, đốt một điếu thuốc.

- Muốn tôi phải trả giá cho bộ quần áo này tôi mặc kệ!

- Ha ha, anh thật ra cũng rất thông minh lanh lợi thôi.

Lilith dùng ngón tay đùa giỡn mái tóc, dùng ánh mắt mỉa mai nhìn Minh Diệu.

- Đây chỉ xem như phần tặng kèm thì được rồi, không thu tiền của anh.

- Tốt lắm, chúng ta mau nhanh bắt đầu đi.

Minh Diệu dập tắt tàn thuốc, bày ra bộ dáng sẵn sàng anh dũng hi sinh.

- Sớm muộn gì đều là một đao, chết sớm mau đầu thai.

- Không cần tiếp tục cảm thụ lại một chút những gì mình từng có được sao? Phải biết rằng sau đây tất cả những thứ kia sẽ không còn thuộc về anh nữa!

Lilith khẽ cười nói.

- Không cần, nếu như cần phải mất đi, cần gì phải do dự lưu luyến.

Minh Diệu mỉm cười lắc lắc đầu.

- Bắt đầu đi!

- Được rồi!

Lilith đứng lên khỏi ghế, chậm rãi đi tới phía sau Minh Diệu.

- Căn cứ theo hợp đồng, vật của anh tôi sẽ cầm đi.

Có lẽ sau một thời gian dài chiến đấu tại trấn nhỏ lại được tắm nước nóng thay quần áo sạch sẽ, toàn thân cơ thể đột nhiên được thả lỏng, hoặc do năng lực đặc thù của Lilith, Minh Diệu cảm giác đôi mắt càng ngày càng nặng. Một cỗ hương khí nồng đậm bay vào mũi hắn, Minh Diệu liền thiếp ngủ.

Lilith từ phía sau dùng ngón tay như bạch ngọc nhẹ nhàng bưng kín ánh mắt Minh Diệu. Bạch sắc quang mang từ kẽ tay bắn ra, khi hai ngón tay Lilith rời khỏi mắt Minh Diệu, trên hai tay nàng đã có thêm hai quang cầu màu trắng.

- Thu tàng phẩm khó được!

Nhìn hai quang cầu trong tay, Lilith cảm thán nói:

- Ánh mắt có thể nhìn thấu thế giới, đây là thu tàng phẩm tốt nhất mà ta thu thập được trong suốt gần trăm năm nay!

Đem hai quang cầu bỏ vào trong bình nhỏ đặt lên bàn, tay phải Lilith lại đặt lên đầu Minh Diệu. Giống như có đồ vật gì đó bị kéo ra khỏi người hắn, Minh Diệu đang ngủ say không tự chủ được khẽ run rẩy lên hai cái.

- Tuy rằng không phải tình yêu tinh thuần sạch sẽ, nhưng cũng thật khó được.

231. Chương 234: Không Nhìn Thấy

Nhìn quang cầu hình trái tim mềm mại tán phát ra quang mang màu đỏ trong tay, Lilith nghiêng đầu nhìn gương mặt đang ngủ say của Minh Diệu.

- Sợ hãi bản thân mình chết sớm nên không dám yêu bất cứ người nào, tuy nhiên lại cứ không tự giác bị ái tình của người khác bao quanh, đây là một loại tồn tại đặc thù trong những thu tàng phẩm của ta rồi!

- Thật là một người rất thú vị, không biết ngày sau anh còn có thể mang đến thêm niềm vui thế nào cho tôi đây?

Lilith đi tới trước mặt Minh Diệu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên hai bên má:

- Cho nên anh cũng không thể chết nhanh như vậy, anh là món đồ chơi làm cho tôi thật sự vui vẻ nhất trong suốt gần năm mươi năm nay a!

- Chẳng qua bên trong cơ thể anh tựa hồ có thêm một món đồ nào đó không nên có thì phải!

Chân mày Lilith nhẹ nhàng nhíu lại. Vừa rồi khi nàng hút ra tình yêu của Minh Diệu, cảm thấy trong cơ thể Minh Diệu có một tia khí tức không tầm thường. Trong máu của Minh Diệu tựa hồ có một loại vật chất thật kỳ quái, giống như loại máu mà nàng vừa thu thập được trong máu bắn mà Minh Diệu tắm rửa chảy ra. Ra về Minh Diệu ở bên trong thị trấn kia đánh nhau với La Sát đã bị lây nhiễm loại vật chất có thể đem người biến thành La Sát. Tuy rằng còn chưa lâu, còn đang bị vây trong thời kỳ ủ bệnh, nhưng nếu như không kịp xử lý Minh Diệu cũng sẽ rất nhanh biến thành loại quái vật dựa vào việc ăn thịt người mà sinh tồn.

- Bỏ đi, xem như là món quà tặng kèm đi vậy, giúp đỡ anh một chút!

Lilith thở dài một hơi:

- Chỉ là nếu đơn thuần đem loại vật chất kia tách ra khỏi cơ thể anh cũng thật dễ dàng, nhưng loại vật chất kia có được công năng đặc thù đích xác rất hữu dụng...Nếu nghĩ ra được biện pháp có thể vớt toàn cả đôi bên...

A Trạch cảm giác linh lực bên trong cơ thể mình đã sắp tiêu hao sạch sẽ, nhưng vẫn chưa nhìn thấy Minh Diệu trở về. Cần phải luôn luôn bảo trì nguồn linh lực nhất định chuyển vận vào cam đoan miệng vết thương của Diệp Tiểu Manh không tiếp tục chảy máu là một việc vô cùng cố hết sức. Linh lực của a Trạch vốn đã có hạn, hơn nữa nàng đã đem đại bộ phận truyền qua cho Minh Diệu, hiện tại trong người nàng cũng đã không còn tồn tại được bao nhiêu. Trên trán a Trạch tràn đầy mồ hôi, cảm giác thật kiệt lực. Nhưng thời gian dài vận chuyển linh lực ổn định như thế để duy trì miệng vết thương của Diệp Tiểu Manh không biến

xấu a Trạch cũng đã có chút hiểu ra. Vẫn luôn bảo trì lượng linh lực chuyển vận nhất định khiến a Trạch đối với khả năng khống chế linh lực có tiến bộ thật mạnh mẽ, nàng có tự tin sau khi chuyện này chấm dứt mình có thể càng thêm vận chuyển linh lực trong cơ thể thật sự hợp lý hơn trước kia thật nhiều.

- Tiểu cô nương, chịu đựng một chút!

Lưu Thiên Minh ở một bên nói:

- Tôi chỉ là một cương thi biết phá hủy, đối với việc cứu người không giúp được gì. Hiện tại chỉ có thể dựa vào cô, phải cố gắng chịu đựng trước khi tên tiểu tử kia quay về. Nếu không chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi đó là khiến cho nàng biến thành sinh vật bất tử mà thôi!

- Không cần anh nói!

A Trạch cắn chặt răng:

- Tôi sẽ không để cho bạn của tôi biến thành một quái vật chỉ có thể hút máu người mới có thể sinh tồn!

- Làm cương thi có gì là không tốt!

Về mặt Lưu Thiên Minh không sao cả:

- Hút máu càng nhiều năng lực càng mạnh mẽ, còn có thể mãi mãi sinh tồn. Nhảy ra ngoài tam giới, đi vắng trong ngũ hành, đợi khi nàng tu luyện tới trình độ như tôi, vẫn sẽ có thể đi lại dưới ánh mặt trời. Hơn nữa nàng vốn cũng đã là nửa yêu quái, đối với nhân loại các vị mà nói yêu quái cùng cương thi lại có gì phân biệt?

- Đương nhiên khác nhau!

A Trạch nói như đinh chém sắt:

- Tiểu Manh ít nhất còn có phân nửa là nhân loại, tôi muốn bảo vệ một nửa này của nàng!

Hai người Lưu Nhân cùng Vương Tĩnh bất quá chỉ là người thường mà thôi, đối với tình huống của Diệp Tiểu Manh hiện tại dù muốn giúp cũng không làm gì được, chỉ có thể ngồi yên chỗ kia giương mắt mà nhìn. Chỉ là khi nghe a Trạch nói người đàn ông này lại là một con cương thi, đều đặc biệt ngồi xách xa Lưu Thiên Minh một chút, chỉ sợ Lưu Thiên Minh sẽ nhào qua hút máu của mình, đem mình cũng biến thành cương thi.

- Hai người các ngươi không cần phải sợ hãi như vậy!

Lưu Thiên Minh liếc mắt nhìn hai người Lưu Nhân cùng Vương Tĩnh đang ngồi ở phía xa, cười cười.

- Thật sự tôi đã lâu không có ném qua đồ vật, bất quá còn chưa tới mức dúi bụng vợ quàng!

- Anh...gạt người!

Lưu Nhân cố lấy dũng khí nói:

- Tôi rõ ràng nhìn thấy khóe môi của anh có vết máu!

- Nga, máu này sao...

Lưu Thiên Minh dùng tay sờ sờ khóe môi, quả nhiên có chút tơ máu dính khóe miệng.

- Đây là vừa rồi tôi chợt nghĩ ra một chuyện thật thú vị, làm trò chơi mà thôi, không cần sợ hãi...

- Mau nhìn, Tiểu Manh tựa hồ có biến hóa!

Vương Tĩnh đột nhiên lớn tiếng kêu lên:

- Sắc mặt của nàng đã tốt hơn nhiều!

Nghe được Vương Tĩnh kêu lên, mọi người nhìn lại Diệp Tiểu Manh. Quả nhiên làn da nguyên bản đang tái nhợt khô nứt của Diệp Tiểu Manh dần dần trở nên hồng nhuận, thân thể cơ hồ bị khô quắt thành da bọc xương cũng chậm chậm đầy đặn trở lại như trước.

- Không cần tiếp tục dùng linh lực duy trì miệng vết thương của nàng!

Thấy một màn như vậy Lưu Thiên Minh nhìn a Trạch nói:

- Tên tiểu tử kia đã thành công!

A Trạch nửa tin nửa ngờ thu hồi linh lực, nhưng dù không thu lại cũng không xê xích bao nhiêu, linh lực nàng còn thừa lại nhiều nhất chỉ duy trì được vài giây đồng hồ thời gian. Dù a Trạch không rút tay ra, miệng vết thương trước ngực Diệp Tiểu Manh cũng không còn chảy máu, Vương Tĩnh vội vàng tiến lên phía trước kiểm tra miệng vết thương cho Diệp Tiểu Manh.

- Khái khái, hai người đàn ông các anh quay đầu qua nơi khác không được nhìn!

Vương Tĩnh quay nhìn Lưu Thiên Minh cùng Lưu Nhân nói:

- Không được nhân cơ hội nhìn lên!

Xốc lên bối tâm bị phá thành lỗ lớn, miệng vết thương đáng sợ trước ngực Diệp Tiểu Manh đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được khép lại, vết máu bên miệng vết thương cũng chậm chậm biến mất không còn thấy gì nữa. “Đinh” một tiếng, một viên đạn màu đỏ từ miệng vết thương bắn đi ra, vết thương của Diệp Tiểu Manh đã trở nên lành lặn như lúc ban đầu, nếu không phải trên bối tâm còn lưu lại lỗ hổng, căn bản nhìn không ra nàng từng chịu qua tổn thương.

- Thế nào? Thương thế của Tiểu Manh có tốt lên không?

Một trận bạch quang hiện lên, Minh Diệu từ trong ma pháp trận sáu cánh đi ra.

- Đã tốt hơn, không hề nhìn thấy vết thương nào nữa.

A Trạch cao hứng nói:

- Anh làm như thế nào?

- Không có việc gì là tốt rồi!

Minh Diệu mỉm cười:

- Chúng ta rời khỏi thôn trấn này đi, tôi thật sự không muốn tiếp tục ở lại nơi này!

- Ân...tôi vừa bị làm sao vậy?

Diệp Tiểu Manh mở ra ánh mắt mờ mịt như sương mù, phát hiện mình đang nằm trong lòng a Trạch.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Không có việc gì, hết thấy cũng không còn gì cả.

A Trạch ôm cô bạn thân, nước mắt chảy ra.

- Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết!

- A Trạch, đừng...thở không được...Minh Diệu cứu mạng...

Diệp Tiểu Manh vươn tay muốn chụp áo Minh Diệu, lại phát hiện Minh Diệu không có chút phản ứng nào.

- Minh Diệu? Anh...

Diệp Tiểu Manh cảm giác được không thích hợp, nàng giãy khỏi ngực a Trạch, vọt tới trước mặt Minh Diệu, lại phát hiện Minh Diệu vẫn luôn dùng ánh mắt mê mang nhìn về phía trước, căn bản không hề chú ý tới mình. Nàng vươn tay quơ quơ ngay trước mắt Minh Diệu, lại phát hiện ánh mắt hắn không hề biến đổi:

- Minh Diệu, làm sao vậy, ánh mắt của anh...

- Đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn!

Minh Diệu cười cười:

- Không nhìn thấy...

232. Chương 235: Rời Khỏi Thị Trấn

-Như thế nào lại bị như vậy...

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng đưa tay phủ lên đôi mắt Minh Diệu:

-Xảy ra chuyện gì, vừa rồi không phải còn hoàn hảo sao?

Vài người bên cạnh đều không ai lên tiếng, Minh Diệu vì cứu Diệp Tiểu Manh đi vào lục mang tình trạng kỳ quái kia, sau khi Diệp Tiểu Manh gặp được kỳ tích đột nhiên lành lại vết thương, khi hắn quay trở về đôi mắt đã không còn nhìn thấy. Rất rõ ràng, ánh mắt của Minh Diệu là vì cứu Diệp Tiểu Manh nên mới biến thành như thế.

-Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này.

Minh Diệu nhìn qua như thật lơ đãng nhẹ nhàng đẩy tay Diệp Tiểu Manh rời ra.

-Lưu Nhân, tình huống chiếc thuyền thế nào?

-Không có vấn đề, tùy thời đều có thể rời đi nơi này.

Lưu Nhân hồi đáp.

-Tốt lắm, chúng ta rời khỏi thị trấn này rồi nói sau.

Minh Diệu hài lòng gật gật đầu. Nhưng tựa hồ hắn thật sự không thích ứng vì đôi mắt không nhìn thấy đường đi, dưới chân thoáng lảo đảo một chút, nhưng hoàn hảo vẫn còn có Diệp Tiểu Manh đứng một bên, tay hắn thật lạnh lẽo đỡ lấy hắn không đến mức ngã sấp xuống.

-Anh cũng muốn theo chúng tôi đi sao?

Minh Diệu không cần dùng ánh mắt nhìn cũng có thể nghe được mùi vị huyết tinh trên người Lưu Thiên Minh, hắn quay đầu hỏi.

-Các vị cứ đi thôi, tôi còn một chút việc riêng chưa làm xong.

Lưu Thiên Minh lắc lắc đầu:

-Vốn tôi nghĩ được hương vị có vẻ đặc thù của nơi này, muốn đi tới tìm kiếm đồng bạn của tôi, kết quả lại phát hiện không phải trạng huống mà tôi nghĩ. Ta muốn lưu lại nhìn kỹ xem một chút, có lẽ sẽ còn có phát hiện nào khác.

-Nơi này cũng không phải là thắng cảnh gì để thưởng thức hay ngắm cảnh, nếu anh muốn du lịch qua trấn nhỏ này thì tốt nhất tranh thủ nhanh một chút đi, bởi vì chỉ cần chúng tôi vừa rời khỏi đây sẽ tìm được chỗ có thể thu được tín hiệu di động, sau đó còn phải gọi điện thoại cho hiệp hội, cho bọn họ phái người đến xử lý chuyện nơi này, tôi nghĩ anh cũng sẽ không thích giao tiếp với những nhân sĩ quan lại bên trong hiệp hội đi!

Ngữ khí Minh Diệu mang theo hàm ý nói.

-Anh đang sợ hãi người của hiệp hội gây thương tổn cho tôi, hay là đang sợ hãi tôi sẽ thương tổn đến người của hiệp hội?

Lưu Thiên Minh đẩy gọng kính, nhẹ nhàng cười:

-Yên tâm đi, tôi còn muốn tiếp tục cuộc sống tự do, cho nên tạm thời còn chưa muốn phát sinh xung đột với người trong hiệp hội.

-Nga, đúng rồi, còn có một việc nữa.

Lúc sắp đi ra khỏi cửa, Minh Diệu đột nhiên quay đầu lại hướng Lưu Thiên Minh nói:

-Nếu anh ở trong thị trấn này phát hiện được có một người sống sót tên Vương Hiệp mà vẫn chưa bị lây nhiễm, hi vọng anh có thể giúp đỡ hắn một chút. Có thể ở trong loại hoàn cảnh như địa ngục này mà vẫn kiên trì được quan niệm thiện ác căn bản nhất của nhân loại, là đáng giá giúp đỡ!

-Có cơ hội tôi sẽ lưu ý!

Lưu Thiên Minh gật gật đầu.

Minh Diệu được Diệp Tiểu Manh dìu đỡ ngồi lên trên thuyền mà Thiên Tướng lưu lại. Động cơ máy nổ phát ra tiếng vang thật lớn, bây giờ nghe thật êm tai, có thể rời khỏi thị trấn như địa ngục đối với năm người trên thuyền hiện tại mà nói là chuyện mà họ chờ đợi nhất trong suốt mấy ngày nay.

-Có thể dừng ở nơi đó một chút thời gian được không?

Thuyền nhỏ chạy dọc theo bờ sông đi tới một rừng cây nhỏ, Vương Tĩnh đột nhiên mở miệng nói:

-Tôi nhớ được chỗ này...xương cốt của tiểu Vũ...mười năm trước là chúng tôi chôn xác nàng bên trong khu rừng cây này.

-Dừng thuyền đi!

Minh Diệu thở dài:

-Ấn oán mười năm trước hãy chấm dứt vào hôm nay luôn đi, đây cũng là mục đích ban đầu của chúng ta!

Do Vương Tĩnh nhận xét phân biệt, Lưu Nhân dùng xẻng đào ra hai cái hòm bên dưới gốc đại thụ. Bên trong hai hòm gỗ, có một hòm chứa hai bình lớn, bên trong chứa đầy máu. Không biết đã dùng phương pháp gì suốt mười năm trôi qua mà máu vẫn tươi diễm như vừa mới chảy ra. Mà trong một hòm gỗ khác lại chứa đựng xương trắng bị tách ra từ trong thân thể của Quỷ Linh năm xưa.

-Trần về trần, đất về đất, ở dương gian bị khốn trụ thời gian dài như vậy, cũng là lúc cô nên rời đi!

Minh Diệu đem Quỷ Linh đưa ra khỏi bình sứ nhỏ, dùng kết giới đem nó cùng hai hòm gỗ vây chung một chỗ.

-Đi thôi, đi tới địa phương cô nên đi, một lần nữa bắt đầu đi!

Một tia Ly Hỏa đánh vào kết giới, ngọn lửa thật lớn phóng lên cao. Trong hỏa diễm Quỷ Linh cũng không hề giây dựa, mặc cho Ly Hỏa thiêu đốt hừng hực trên thân thể nó, biểu tình nguyên bản vô cùng dữ tợn cũng chậm chậm trở nên bình thản, tựa hồ còn mang theo một loại vui sướng được giải thoát.

-Hết thấy đều đã xong...

Nhìn lửa đỏ chậm rãi tắt dần, a Trạch có cảm giác trong lòng có chút không thoải mái. Tất cả chuyện này bắt đầu bên trong trấn nhỏ từ mười năm trước, mà mười năm sau vào hôm nay lại ở nơi này chấm dứt, đây vốn là kết cục không thể tốt hơn được nữa. Chỉ là trong quá trình giải quyết chuyện này, lại có rất nhiều chuyện không nên xuất hiện lại xảy ra. Nguyên bản lẽ tình vốn thoải mái lại trở nên giống như cơn ác mộng. Bọn họ đều hoàn toàn kiệt lực, ở trong trấn gặp phải nữ nhân Lương Văn Văn biến thành quái vật, chết, cả Diệp Tiểu Manh cũng suýt bị giết chết, mà ánh mắt của Minh Diệu đã không còn nhìn thấy. Nếu không phải lúc ấy do chính mình cứ liều lĩnh đòi đi tìm hiểu chân tướng về Quỷ Linh, tất cả chuyện này có lẽ cũng đã không hề phát sinh.

-Không cần quá mức để ý!

Tựa hồ đã phát giác ra tâm sự của a Trạch, Minh Diệu cười vỗ vỗ đầu nàng.

-Dù cho cô không quyết tâm tìm hiểu sự kiện kia, thị trấn này cũng sẽ biến thành kết cục như thế. Nhưng cô có thể hiểu ra được sự liều lĩnh của chính mình, cũng không uổng phí chuyến lữ hành lần này của chúng ta.

Đoàn người ngồi lên thuyền nhỏ, cánh quạt vẩy ra bọt nước, thuyền nhỏ dọc theo đường sông chậm rãi rời khỏi thị trấn ác mộng phía sau.

...

-Xuất hiện đi!

Đợi cho năm người Minh Diệu rời khỏi, Lưu Thiên Minh quay đầu lại nói:

-Không cần trốn, mùi vị trên người ngươi đã sớm đem người bán rẻ. Đối với hương vị của máu ta luôn là người mẫn cảm nhất!

Thân ảnh một nữ nhân nơm nớp lo sợ từ sau một tảng đá bên cạnh một ngôi nhà nhỏ bước ra. Thân thể của nữ nhân kia không ngừng run rẩy, đối với nam nhân đeo mắt kính gọng vàng bề ngoài thật nhỏ nhả trước mặt, nàng có một cổ cảm giác sợ hãi bẩm sinh ẩn trong đáy lòng.

-Lại là nữ nhân sao?

Lưu Thiên Minh cẩn thận đánh giá nữ nhân từ sau tảng đá đi ra.

-Thật vô cùng thú vị, có lẽ có chút tác dụng đi!

Nữ nhân kia có mái tóc màu đỏ, trong đôi mắt màu xanh biếc tràn đầy vẻ hoảng sợ, trên mặt cũng không còn bộ dáng dễ thương, mà đổi thành vẻ mặt thất kinh. Nữ nhân này là con La Sát nữ tính duy nhất mà Minh Diệu đã nhìn thấy nơi cơ quan chính phủ trong trấn, thật không ngờ nàng vẫn còn sống.

-Đừng...xin đừng...

Có lẽ do nguyên nhân huyết mạch khá tương tự, nữ La Sát có thể rõ ràng cảm giác được cỗ lực lượng khiếp tâm hồn người trên thân thể Lưu Thiên Minh. Đối với một người cường đại hơn mình, La Sát có sự phục tùng bẩm sinh.

Chương 235 (b)

-Không cần lo lắng, ta sẽ không giết ngươi!

Lưu Thiên Minh chậm rãi đi tới trước mặt nữ La Sát, lấy tay phủ lên mái tóc màu đỏ của nàng:

-Ta đã tịch mạch quá lâu, huyết mạch của ngươi mặc dù bị nhân tạo cấy ghép, nhưng cũng có chỗ tương đồng với huyết mạch của ta, cho ngươi sống sót có lẽ có thể thay đổi một chút cuộc sống buồn tẻ của ta đi!

-Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là chủ nhân của ngươi, ngươi chính là sủng vật của ta!

Lưu Thiên Minh nói:

-Xem ra ta phải đặt cho ngươi một cái tên...không bằng gọi ngươi là tiểu Bạch tốt lắm!

-Vậy...chủ nhân...

Nữ La Sát đỏ mồ hôi:

-Tên này tựa hồ không thích hợp với ta đi...

-À? Vậy sao?

Lưu Thiên Minh nhìn mái tóc màu đỏ đôi mắt xanh biếc cùng làn da màu đen của nữ La Sát, gật gật đầu:

-Vậy gọi là tiểu Hắc? Cũng không dễ nghe...tiểu Hồng? Tiểu Lục? Tiểu Thúy? Kim Liên? Sư Sư? Tiểu Tiểu? Viên Viên? Thật khó khăn a, ta quen biết không được nhiều người cho lắm...

Trán nữ La Sát đã tuôn đầy mồ hôi, vị chủ nhân tự nói mình không quen biết quá nhiều người này đọc ra một loạt tên...đều là tên của kỹ nữ đi...

Nằm trên giường trong khách sạn, Minh Diệu châm một điếu thuốc. Trước mắt là một mảnh tối đen, trong lòng hắn có chút buồn bực. Tình yêu là vật gì? Không rõ. Ở thật lâu phía trước Minh Diệu cũng đã biết mình nhất định sẽ chết khi còn trẻ tuổi. Tuy rằng bên cạnh hắn luôn có nữ nhân vây quanh, nhưng hắn chưa bao giờ dám đi yêu bất cứ người nào, cũng không dám làm cho bất luận người nào yêu chính mình, chỉ sợ sẽ liên lụy tới người khác. Hắn đem lòng mình giấu đi, mỗi ngày đều làm ra bộ dáng cà lơ phất phơ lơi lả thối lếch thếch, là vì bảo vệ mình, cũng là vì muốn bảo hộ người khác.

Mà bây giờ cái thứ mà gọi là tình yêu kia, lại bị Lilith cầm đi, cùng lấy đi còn có ánh mắt của hắn. Tuy rằng không biết rốt cục tình yêu lại là thứ gì, nhưng Minh Diệu vẫn cảm giác được chính mình đã thiếu thốn một thứ gì đó, đáy lòng có chút trống rỗng. Bớt đi thứ gì đây? Dù là nghe lời nói ôn nhu của Diệp Tiểu Manh truyền vào trong tai, ngón tay mềm mại của nàng phủ lên trên mặt, hắn cũng không có loại cảm giác nhịp tim đập nhanh. Tự hồ hết thấy đều thật bình tĩnh, vô dục vô cầu.

-Đông đông đông...

Tiếng gõ cửa vang lên, một người đàn ông đi vào.

-Minh Diệu tiên sinh, chào anh, tôi là người phụ trách bản địa của hiệp hội, có một số việc cần anh hiệp trợ một chút!

-Chào anh!

Minh Diệu ngồi dậy.

-Tôi đã bị thương, có chút không tiện, bỏ qua cho!

Sau khi Minh Diệu rời khỏi trần nhỏ, lập tức liền dùng điện thoại thông tri phân bộ của hiệp hội khu vực này kể rõ tình huống. Phân bộ lập tức phái người đến trần rửa sạch những người bị lây nhiễm còn lại, giấu diếm chân tướng. Việc này không thể công khai xuất hiện trong tầm mắt của quần chúng, nếu đoán không lầm ngày mai trên báo chí sẽ xuất hiện tin tức bên trong thị trấn hẻo lánh đột nhiên xuất hiện bệnh truyền nhiễm cấp tính, qua không được bao lâu sẽ bị mọi người quên mất trên bản đồ vẫn có một trần nhỏ từng tồn tại.

-Anh muốn nói không tìm được người nổ súng sao?

Nghe được lời nói của người phụ trách phân bộ hiệp hội, Minh Diệu có chút kinh ngạc. Hắn cũng hưởng hiệp hội báo cáo chuyện bị đánh lén ngay tại trần, nhưng sau khi người của hiệp hội thanh tẩy khắp thị trấn cũng không phát hiện ra người đã nổ súng.

-Phải!

Người phụ trách gật gật đầu.

-Chúng tôi tìm được trên đỉnh núi cách ngôi nhà trong trần một ngàn năm trăm thước mà các vị miêu tả, đã phát hiện một cây súng ngấm, nhưng lại không tìm được người nổ súng. Trên mặt đất có chút dấu vết thật kỳ quái, tựa hồ là vết trảo do dã thú nào đó lưu lại. Chúng tôi sơ bộ suy đoán có người bị lây nhiễm cường đại đã phát hiện ra người nổ súng, hơn nữa còn công kích hắn, nhưng kỳ quái là cũng không tìm thấy vết máu, phụ cận cũng không hề phát hiện được thi thể!

-Được, đa tạ!

Minh Diệu gật gật đầu:

-Có dấu vết nói người nổ súng là ai không?

-Tạm thời còn không có!

Người phụ trách lắc lắc đầu:

-Số serie của súng ngấm bị phá hư, không thể tìm được nguồn gốc. Loại súng ngấm này không phải người bình thường có thể lấy được, chúng tôi sẽ tiếp tục tra xét!

-Đa tạ, nếu có tin tức gì phiền toái anh báo cho tôi biết một tiếng.

Đưa tiễn người phụ trách phân bộ, Minh Diệu lâm vào trầm tư. Đến tột cùng lại là ai, vì lý do gì mà muốn dồn Tiểu Manh vào chỗ chết? Chiếu theo thời gian đến suy tính, người kia chỉ sợ thấy được bộ dáng Tiểu Manh lúc bạo tẩu, đây cũng là vấn đề lớn.

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Manh, Minh Diệu nhanh chóng hoàn thành xong công tác báo cáo, sau khi trở lại thành phố hôm sau hắn liền đem chuyện gặp tại thị trấn đăng báo lên hiệp hội. Hiệp hội đối với chuyện xảy ra tại trần nhỏ khá coi trọng, phái người đến hỏi thăm những gì Minh Diệu bọn họ đã gặp được trong

trần, cho nên dù Minh Diệu ở lại nhà nghỉ ngơi điều dưỡng thân thể cũng thỉnh thoảng bị người của hiệp hội đến quấy rầy.

Minh Diệu đã trở lại, Diệp Tiểu Manh cũng đã trở về, những người cần về đều đã về, chỉ riêng Phạm Đồng thì không thấy mặt. Theo báo cáo của Minh Diệu đưa lên cùng phân bộ hiệp hội địa phương điều tra ra kết quả đến xem, Phạm Đồng đích thật dựa theo mệnh lệnh đi theo Minh Diệu tới thị trấn kia, hơn nữa còn nổ súng bắn Diệp Tiểu Manh. Tuy rằng Minh Diệu ở trong báo cáo không kể chi tiết là có ai bị bắn bị thương, nhưng điều này có thể xác thực chứng minh Phạm Đồng từng xuất hiện qua trong thị trấn kia, cũng đã nổ súng. Chỉ là sau chuyện đó Phạm Đồng giống như biến mất trong nhân gian, không nhìn thấy, sống không thấy người chết không thấy xác, mà Diệp Tiểu Manh lại vẫn còn vui vẻ sống khỏe mạnh như không có việc gì. Trong lòng Trần Lam luôn thấy bất an, cho dù có thể tìm được thi thể của Phạm Đồng cũng tốt, nhưng lại không hề có chút tin tức gì khiến cho hắn phải luôn luôn đề phòng lo lắng.

Trên bàn đặt một lư hương nho nhỏ, bên trong cắm ba cây đàn hương. Đêm ngày sinh tháng đẻ của Phạm Đồng viết lên một tờ giấy Tuyên Thành, trong miệng Trần Lam lẩm bẩm, khắp bốn phía lư hương bày ra rất nhiều quẻ tượng, nội dung bên trên hoàn toàn khác nhau. Đây là bí thuật gia truyền của Trần Lam, dùng quẻ tìm kiếm hành tung của một người, những gì trên quẻ viết chỉ lập lờ nước đôi chỉ e rằng có mỗi Trần Lam mới biết được đại biểu cho ý tứ gì.

-Ha...

Trần Lam đánh một chưởng vào trên lư hương, những quẻ tượng vây quanh lư hương như có sinh mệnh dựng đứng trên bàn, trong đó có một quẻ cao cao bắn lên bay lên giữa không trung. Ngay khi quẻ tượng còn chưa rơi xuống, Trần Lam đã đưa tay ra tiếp lấy nó.

-Lần thứ ba, vẫn là quẻ xăm này, giả bất giả mà chân bất chân, đạt phiến phiến phi hoa bồng thủy sinh. Rốt cục là ý gì đây?

Nhìn vào quẻ xăm trong tay, Trần Lam thì thảo lẩm bẩm.

-Không sống không chết, giống như người lại giống như quỷ. Đây là ý gì? Chẳng lẽ hiện tại hắn lại biến thành kết cục nửa chết nửa sống hay sao? Nhưng hiện tại hắn đang ở địa phương nào đây chứ?

233. Chương 236: Biến Hóa

- Lão bản, đây là số liệu thực nghiệm lần này!

Địa Tướng thấp lùn đáng khinh đối mặt với lão bản ngồi trong bóng tối, nguyên bản tư thế điên cuồng đã sớm biến mất không còn thấy gì nữa, còn lại chỉ là sợ hãi.

- Tuy rằng số liệu cuối cùng chưa có, nhưng...

- Ý của ngươi là nói, thực nghiệm của ngươi còn chưa thành công?

Lời nói băng sương của lão bản làm Địa Tướng sợ tới mức giật nảy mình.

- Như vậy ta còn cần ngươi sao?

- Thật...thật xin lỗi...

Trên đầu Địa Tướng tràn đầy mồ hôi, thanh âm không ngừng run rẩy.

- Nếu không phải tên cơ bắp tới quấy rối...

- Ta cần không phải lý do, mà là kết quả!

Lão bản đem chông tư liệu ném vào mặt hắn, văn kiện nặng nề đánh vào mặt đau rát, nhưng hắn cũng không dám né tránh.

- Ta không phải là nhà khoa học, đối với kiểu thao thao bất tuyệt của người không có chút hứng thú nào, người chỉ cần nói cho ta biết, còn bao lâu mới có thể bắt đầu kế hoạch cuối cùng!

- Thỉnh...thỉnh cho tôi thêm một thời gian...

Địa Tướng nơm nớp lo sợ nói:

- Có số liệu thực nghiệm lần này, đối với kế hoạch cuối cùng của chúng ta có được trợ giúp có tính quyết định. Mặc dù không có được số liệu của La Sát đỉnh cấp cấy ghép, nhưng dựa vào những số liệu hiện tại trong tay để suy đoán, sai số sẽ không vượt qua năm phần trăm...

- Nói điể chính!

Lão bản gõ ngón tay lên bàn thật có tiết tấu, Địa Tướng biết được đó là biểu hiện hần không còn lòng kiên nhẫn.

- Căn cứ theo số liệu này, cơ bản có thể tính ra được số liệu cơ bản cuối cùng trên cường độ thân thể của thí nghiệm thể, không có sai số quá lớn.

Địa Tướng giải thích:

- Hiện tại chúng ta có thể hoàn toàn bắt đầu tiến hành góp nhặt tổng số để hoán tỉnh phương diện tinh thần!

- Ta muốn không phải là số liệu xác suất thành công, mà là kết quả cuối cùng. Dù xác suất thành công của người có lên tới 99.9%, nhưng nếu lại xuất hiện ở 0.1 % kia thì sao bây giờ?

Lão bản dùng sức vỗ mạnh lên bàn, đem thân thể cũng run rẩy lên kịch liệt.

- Ta chỉ có một lần cơ hội, hiểu chưa?

- Dạ...tôi đã biết...

Địa Tướng lau lau mồ hôi trên trán.

- Cút đi ra!

Lão bản phát phát tay, xoay ghế lại, nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ không thèm nhắc lại.

Địa Tướng thu thập sạch sẽ văn kiện văng tung tóe trên mặt đất, chạy nhanh ra khỏi văn phòng lão bản, giống như chỉ cần hần ở bên trong thêm một giây đồng hồ lão bản sẽ thay đổi chủ ý đem mạng của hần lưu lại nơi này.

Bên trong văn phòng thật lớn trở nên yên lặng, không hề có chút thanh âm nào, tuy rằng có thể nhìn thấy được bóng người mơ hồ ngồi trước cửa sổ, nhưng căn bản không hề cảm nhận được có bất kỳ thứ gì tồn tại.

- Tiểu Tuyệt, tiếp tục chờ thêm một chút, sẽ rất nhanh...

Lão bản thì thảo lẩm bẩm.

Ngồi bên trong phòng của mình, Mị đã có chút đứng ngồi không yên. Từ thị trấn quay về được vài ngày, nhưng đến bây giờ nàng vẫn còn ở trạng thái lo báo cáo công tác, không thể tùy ý ra vào nơi ẩn thân của tổ chức. Mà đứa em gái mà nàng chỉ gặp mặt một lần không biết hiện tại đã thế nào, Mị có chút lo lắng cho Diệp Tiểu Manh.

Trên bàn đặt tờ báo về tin tức ngày hôm qua, ở ngay góc in tin tức viết: “Trần nhỏ hẻo lánh đột phát bệnh truyền nhiễm cấp tính, cả trấn nhỏ đã bị cách ly”. Tuy hình ảnh nho nhỏ không có gì nổi bật, nhưng tầm hình trong tin tức Mị nhận ra được, chính là thị trấn mà nàng mới từ nơi đó trở về. Mặt trên không nghe tin tức cụ thể về người sống sót, Mị cũng không biết rốt cục nhóm người của Diệp Tiểu Manh có thể chạy thoát khỏi thị trấn kia hay không. Mà Thiên Tướng đã mất tích cũng không thấy tiếp tục xuất hiện qua, thật không biết tình hình như thế nào.

- Mị tiểu thư, Diệp tiên sinh nói muốn gặp cô!

Một nam nhân gõ cửa phòng Mị từ bên ngoài nói.

- Để cho ông ấy vào!

Mị ngồi trên giường làm ra bộ dáng như không có việc gì, cửa bị đẩy ra, Diệp Trọng mặc một bộ tây phục màu lam chậm rãi đi vào phòng.

- Nhiệm vụ thuận lợi không?

Diệp Trọng ngồi trên ghế cách đó không xa mở miệng nói:

- Cha nghe nói con gặp một chút phiền toái!

- Hoàn hảo, khi nào tôi có thể ra ngoài dự do hoạt động?

Mị cau mày nói:

- Tôi có chút chuyện trọng yếu cần làm!

- Không biết, việc này phải xem ông ngoại con quyết định!

Diệp Trọng lắc lắc đầu:

- Như thế nào, có việc cần vội vã ra ngoài hay sao?

- Phải, tôi muốn đi xem con rối thật đáng yêu mà tôi đặt ở trong cửa hàng đã đến hay chưa.

Mị nhẹ giọng nói:

- Tôi có chút bận tâm, sợ bị người khác mua đi mất rồi!

- Là con rối mà lần trước con nói với cha đó sao?

Diệp Trọng mỉm cười:

- Không cần lo lắng, hàng đã đến, cha đã cho ông chủ tiệm đồ chơi giữ lại cho con, chờ hai ngày nữa con chính mình tới mua là được!

- Vậy là tốt rồi.

Mị thở phào một hơi:

- Trong quá trình vận chuyển không bị tổn hại gì chứ?

- Không có việc gì!

Diệp Trọng đứng dậy:

- Có cần cha giúp con nhấn lại cho ông chủ hay không?

- Không cần!

Mị lắc lắc đầu:

- Tạm thời còn chưa cần!

- Tốt lắm, cha ra ngoài đây, con nghỉ ngơi thật tốt.

Diệp Trọng gật đầu rời khỏi phòng của Mị.

- Nàng không bị việc gì.

Mị yên tâm nằm trên giường, cả người nhẹ nhàng buông lỏng xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

...

- Minh Diệu, anh đi ra ngoài sao không gọi tôi một tiếng!

Nhìn thấy Minh Diệu đi ra khỏi phòng, Diệp Tiểu Manh vội vàng nghênh đón:

- Tôi giúp anh!

- Không cần!

Minh Diệu cười lắc lắc đầu:

- Chẳng qua là nhìn không thấy mà thôi, cũng không phải bị thương ở chân. Tình huống trong nhà tôi rất quen thuộc, không cần điều gì.

- Vậy sao mà được, vạn nhất bị té ngã làm sao bây giờ.

Diệp Tiểu Manh dịu dàng tay Minh Diệu nói:

- Anh muốn uống nước sao? Tôi đi rót cho anh.

- Không khát.

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Cô muốn làm gì thì đi làm đi, tự mình tôi là được rồi.

- Không được, hiện tại anh không phương tiện, tôi đương nhiên phải chiếu cố cho anh.

Diệp Tiểu Manh kiên quyết lắc đầu:

- Ở thời gian này anh muốn làm chuyện gì tôi cũng có thể giúp anh.

- Ha ha, chuyện này cô không cách nào giúp được đâu.

Minh Diệu cười cười:

- Tôi muốn đi nhà vệ sinh a!

- Vậy...không sao cả...

Trên mặt Diệp Tiểu Manh chợt ửng đỏ:

- Tôi không để ý đâu...

Minh Diệu cau mày, thật không biết nên nói gì cho phải. Từ sau khi ánh mắt hắn nhìn không thấy, Diệp Tiểu Manh càng thêm sẵn sàng cho hắn thật cẩn thận. Sau khi về đến nhà, vô luận Minh Diệu muốn làm gì nàng cũng ở một bên giúp hắn, giống như cái bóng của hắn, uống nước ăn cơm đều đem chén bát đặt tận tay Minh Diệu, đây là kết quả sau khi Minh Diệu nhất định không cho nàng đút cơm cho hắn.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, nhưng lại giúp xoa dịu trường hợp ngại ngùng xấu hổ giữa hắn cùng Diệp Tiểu Manh. Đối với lòng nhiệt tình này của nàng, Minh Diệu cảm giác có chút khó chịu. Từ sau khi trở về, Diệp Tiểu Manh cũng thỉnh thoảng làm ra những động tác ám muội mà trước kia vẫn làm, nhưng lại khiến cho hắn có cảm giác khó chịu nói không nên lời. Hai người vẫn sống chung với nhau như ngày xưa, nhưng ở giữa tựa hồ như đã mất đi cảm giác nào đó. Ám muội ngẫu nhiên xuất hiện giữa hai người bấy lâu đã biến mất trong cảm nhận của Minh Diệu, còn lại chỉ là thân tình bình thường đã sống chung với nhau hơn mười năm nay. Đối với Minh Diệu mà nói, hiện tại Diệp Tiểu Manh cấp cho hắn cảm giác chỉ như là một nữ nhi thích dán theo sau người hắn mà thôi.

- Tiểu Manh, trạng thái hôm nay của Minh Diệu thế nào?

Cửa mở ra, Từ Mẫn trong bộ đồng phục cảnh sát đi vào. Từ sau khi biết được ánh mắt của Minh Diệu đột nhiên không nhìn thấy gì nữa, Từ Mẫn mỗi ngày khi rảnh rỗi liền chạy tới trong nhà thăm Minh Diệu, bồi hắn trò chuyện. Chỉ là lần này sau khi Minh Diệu trở về, lại đối với nàng tựa hồ lãnh đạm hơn không ít, khi nói chuyện cũng không còn tùy ý như lúc trước, nhìn vào như thật lơ đãng không còn cảm giác thân thiết. Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Từ Mẫn luôn cảm thấy giữa mình cùng Minh Diệu tựa hồ đã thiếu đi điều gì đó.

- Tôi đã khuyên anh ấy vài lần, nhưng anh vẫn kiên trì không chịu đi bệnh viện kiểm tra.

Diệp Tiểu Manh bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Tôi luôn có cảm giác anh ấy giống như đã thay đổi thành một người khác!

- Rất cực đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại biến thành hình dạng này.

Từ Mẫn thở dài một hơi:

- Từ sau lần lữ hành này trở về, vì sao hết thấy đều trở nên xa lạ như vậy, thật giống như đã thay đổi thành một người khác.
- Tôi cũng không biết nữa.

Diệp Tiểu Manh lộ ra bộ dạng mặt ủ mày ê:

- Tôi cảm thấy được gần như không đúng lắm, tựa hồ có chút không giống như lúc trước, rốt cục là không giống chỗ nào tôi lại cũng không hiểu rõ.
- Bất kể như thế nào cô nhất định phải thuyết phục hắn đi bệnh viện kiểm tra ánh mắt một chút đi!

Từ Mẫn nói:

- Tuy rằng tôi đối với những thứ thần thần quỷ quỷ không hiểu rõ ràng, nhưng nếu như không đi bệnh viện trị liệu, làm sao đủ sức khôi phục đây.
- Ai, miệng của tôi nói đến muốn toạc ra, nhưng Minh Diệu nhất định không chịu đi.

Diệp Tiểu Manh cũng thở dài:

- Tôi cuối cùng cảm giác anh ấy như thiếu thứ gì đó không giống như lúc trước.

Từ sau khi ánh mắt Minh Diệu nhìn không thấy, thính giác ngược lại thật linh mẫn hơn lúc trước. Tuy rằng Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh nói chuyện không lớn tiếng, nhưng hắn vẫn có thể nghe được thật rõ ràng.

Minh Diệu đích xác cảm giác được mình có chút bất đồng với trước kia. Không đơn thuần là biến hóa trên tâm lý, còn có biến hóa trong thân thể. Cuộc chiến trong thị trấn linh lực của Minh Diệu cạn kiệt rất lớn. Nếu theo kinh nghiệm mà xem, ít nhất phải có một tuần bị suy nhược sức khỏe. Trong một tuần sẽ cảm giác tay chân vô lực, tứ chi đau nhức, không dùng được khí lực, giống như sau khi cơ thể vận động kịch liệt sẽ trở nên đau nhức, hơn nữa trong đoạn thời gian đó hắn không cách nào vận dụng được linh lực, phải chờ sau khi linh lực chậm rãi khôi phục mới có thể. Mà lần này lại có chút bất đồng, những bệnh trạng kia hoàn toàn không hề xuất hiện. Sau ngày rời khỏi trấn nhỏ, ăn cơm tại khách sạn trong thành phố, Minh Diệu lại cảm giác được linh lực trong cơ thể mình đã hoàn toàn khôi phục, chỉ một bữa cơm ngắn ngủi đã khôi phục với tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi. Minh Diệu cảm giác thật kỳ quặc, khi hắn thử lặp lại thí nghiệm lại phát hiện linh lực của mình đã khôi phục đặc biệt nhanh chóng, cho dù đem linh lực trong thân thể tiêu hao toàn bộ, chỉ cần bổ sung đủ thực vật liền có thể nhanh chóng khôi phục lại. Loại trạng thái này cũng có chút tương tự như La Sát dựa vào việc ăn thịt người để khôi phục lực lượng cho bản thân có chút tương tự. Minh Diệu hồi tưởng lại chuyện tại thị trấn, cảm giác loại biến hóa này của mình tựa hồ có quan hệ tới chuyện lây nhiễm của La Sát bên trong thị trấn kia.

Tuy rằng tạm thời còn chưa cảm giác được trong thân thể có gì không khỏe, nhưng Minh Diệu vẫn cảm thấy vô cùng bất an. Khả năng lây nhiễm đáng sợ của La Sát chính hắn tận mắt chứng kiến, nhân loại bình thường chỉ trong vài ngày ngắn ngủi là có thể biến thành quái vật chỉ biết giết chóc cùng ăn thịt người, hắn rất sợ bản thân mình cũng biến thành loại quái vật này.

Mà sau khi Diệp Tiểu Manh trở về lần này, lại không thích ăn uống, hơn nữa ngẫu nhiên còn có thể cảm giác được ghê tởm, giống như bệnh trạng tiêu hóa bất lương. Minh Diệu hồi tưởng lại lúc Diệp Tiểu Manh bạo tẩu ăn thịt La Sát, không khỏi nhủ mảy. Chính mình bởi vì lây nhiễm máu của La Sát nên trong thân thể có loại biến hóa kỳ quái kia, mà Diệp Tiểu Manh trực tiếp đem thịt La Sát ăn vào bụng sẽ biến thành bộ dáng như thế nào đây? Chuyện yêu huyết còn chưa được giải quyết, hiện tại còn bị lây nhiễm thịt của La Sát, cuối cùng Diệp Tiểu Manh sẽ biến chuyển thành bộ dáng như thế nào nữa?

- Diệp Trọng a Diệp Trọng, tôi cầu ông, mau nhanh nghĩ biện pháp đi!

Trong lòng Minh Diệu cảm thán:

- Tôi thật sự cảm giác có chút không chịu nổi a!

Hành lang dài âm u, hai bên là vách tường trơn ướt, cây đuốc trong tay chiếu ánh ngược lên vách tường phản xạ ra ánh sáng ngược lại càng thêm có vẻ âm trầm. Nắm chặt cây súng lục trong tay, trong lòng H

cũng không vì vậy mà có được một tia cảm giác an toàn, nguyên bản mái tóc vàng được chải vuốt chỉnh tề lại rơi xuống thật hỗn độn trên trán, có vẻ vô cùng chật vật.

Nguyên bản H đi cùng ba đồng bạn, nhưng họ lại ở trước mặt hắn từng người từng người biến mất, sau khi biến thành thi thể lại tiếp tục từng người từng người xuất hiện, đến bây giờ H chỉ còn lại một mình lẻ loi.

Hắn không biết nơi này là địa phương nào, hắn cũng không biết con đường này rốt cục dài bao nhiêu, tốt cùng sẽ đi thông tới đâu. Di động cùng GP đều đã sớm mất liên lạc, chỉ còn chiếc máy EF dò xét không gián đoạn vang lên thanh âm títt liên tục không ngừng. Thanh âm đơn điệu kia làm thần kinh vốn đã vô cùng căng thẳng của hắn càng thêm khẩn trương hơn. Mặc dù thật phản cảm với thanh âm títt đơn điệu kia, nhưng hắn lại không cách nào tắt đi được nó. Bởi vì nếu như tắt đi máy dò xét EF, thứ gì đó không biết đang ẩn núp trong góc âm u nào sẽ dưới tình huống hắn không hề có chút phòng bị trực tiếp đem hắn kéo vào hắc ám. Như vậy kết quả kế tiếp của hắn chỉ sợ cũng sẽ biến thành như ba đồng bạn kia, biến thành thi thể dần dần thối rữa, chờ đợi người khác tới tham quan.

Ngoại trừ cây đuốc trong tay, cả hành lang không hề có chút ánh sáng. H nhất thời sợ ý dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cây đuốc trong tay rơi xuống mặt đất. Nhưng cũng may hắn phản ứng đúng lúc dùng tay vịn chặt vách tường, không bị té lăn xuống đất.

- Chết tiệt, đây rốt cục là địa phương nào!

H mắng một câu:

- Vì sao mình lại luân lạc tới loại tình trạng này!

Trong đầu hắn vẫn còn rõ ràng nhớ rõ ngay một giờ trước hắn vẫn cùng ba người bạn ngồi trong quán rượu, đang xem cuộc thi đấu bóng đá trên màn hình lớn bên trong quán bar, uống bia, thích ý huyết sáo trên choker những mỹ nữ ăn mặc bại lộ bên trong quán.

Nếu không phải tình trùng lên não lại đối với nữ nhân mặc quần áo màu đỏ kia có hứng thú, mấy người bọn hắn như thế nào lại rơi xuống loại kết cục này.

Một đám bạn bè của hắn cứ như vậy đột nhiên biến mất trong mắt hắn, hắn thậm chí còn không nhìn thấy được rõ ràng thứ gì đem bạn hắn kéo vào trong bóng tối. Nếu không phải máy dò xét EF trên người đột nhiên phát sinh ra thanh âm báo nguy, hắn tin tưởng hiện tại hắn đã có kết cục đồng dạng với ba người bạn kia.

234. Chương 237: Hắc Ám Hành Lang

Ba người đều đã biến thành một đồng thịt nát khiến người ta buồn nôn, cho dù đối với người quen thuộc nhất cũng không thể nhận ra bộ dáng hiện tại của bọn họ. Mà vùng sinh dục còn bị nữ nhân kia đóng đinh, hộp sọ thật lớn còn giống như lồng sắt đã thú đem bạn hắn chụp vào, đợi khi H cố sức đem hình cụ thật lớn kia vụn bung ra, bạn hắn ở bên trong đã bị đâm thành tổ ong. Một người bạn khác bị đẩy vào trong bóng tối hoàn toàn không còn âm tín, nhưng H tin tưởng bạn hắn nhất định cũng đã bị gặp phải bất trắc.

Ngon lửa trên cây đuốc càng ngày càng yếu, cuối cùng đã bị dập tắt. H lấy ra điện thoại không có bất kỳ tín hiệu nào, dựa vào màn hình mỏng manh phát ra ánh sáng chiếu sáng lên. Dưới loại ánh sáng này căn bản không thể nhìn thấy rõ sự vật khắp bốn phía, cũng không cách nào nhìn thấy rõ con đường phía trước, nhưng dù sao có chút ánh sáng ít nhất cũng giúp trong lòng hắn kiên định hơn một chút. Người là động vật sợ hãi hắc ám, dù biết rõ ánh sáng sẽ đem chính bản thân mình bại lộ bên dưới nguy hiểm, nhưng vẫn sẽ theo bản năng đi qua. H không thể nhìn thấy rõ con đường phía trước, đành phải dùng một bàn tay chạm lên vách tường lần mò đi tới, mà tay kia thì nắm chặt cây súng tùy thời chuẩn bị nổ súng.

Đi mãi không biết bao xa, con đường này tựa hồ vĩnh viễn đều không tới cuối. Xúc cảm từ bàn tay H truyền đến đột nhiên cảm giác được mình mò phải một thứ gì mềm mềm trên vách tường cứng rắn trơn ướt.

Biến hóa đột nhiên này dọa hắn nhảy dựng. Nương theo ngọn đèn mỏng manh trên di động nhìn lại, một gương mặt người cứ như vậy xuất hiện trên vách tường cứng rắn, tựa hồ như đã liền thành một khối với vách tường kia.

Nhưng H biết đây tuyệt đối không phải là trang sức phẩm đặc thù gì đó của vách tường này, bởi vì nhìn vào khuôn mặt hần vô cùng quen thuộc, chính là người bạn vừa rồi còn ở trong quán rượu trò chuyện với hần, sau khi đi tới địa phương khủng bố quỷ dị này, đã bị đẩy vào trong bóng tối mà không còn thấy xuất hiện.

Đây là gương mặt của Ry! Giống như trời sinh cùng vách tường liền thành một khối, H căn bản không thể tìm được chút khe hở nào giữa khuôn mặt của Ry cùng vách tường kia.

- Cứu...cứu tôi...

Ánh mắt nguyên bản đang nhắm chặt của Ry đột nhiên mở ra, gắt gao nhìn chăm chăm H, diễn cảm vô cùng thống khổ:

- Cầu anh...cứu cứu tôi...

- Ry!

H thật không ngờ Ry vẫn còn sống.

- Chết tiệt, cố gắng chịu đựng, tôi nghĩ biện pháp đưa anh ra!

H dùng tay lần mò theo vách tường tìm kiếm khe hở. Ry còn sống như vậy liền chứng minh nhất định có đồ vật gì đó đem hần cố ý vẩy bên trong vách tường. Có thể đi vào thì nhất định có thể đi ra, nhưng H sờ soạng khắp vách tường vẫn không tìm được phương pháp nào đem Ry cứu ra ngoài.

- Đồ chết tiệt!

H mắng một câu, giơ lên khẩu súng trong tay. Nếu đã có thể đem Ry vẩy trong vách tường, như vậy mặt vách tường này nhất định là rỗng, dùng khẩu súng trong tay nhất định có thể bắn thủng mặt vách tường này đem Ry cứu ra.

Tiếng súng đinh tai nhức óc vọng lên trong hành lang, H ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất. Khẩu súng uy lực thật lớn trong tay đối với vách tường nhìn qua giống như làm từ gạch đá nhưng lại hoàn toàn vô dụng. Một phát súng vừa rồi ngay cả chút dấu vết cũng không hề lưu lại, chỉ là sau khi bắn trúng vách tường viên đạn còn dội ngược trở ra thiếu chút nữa trúng ngay chính hần.

- A a a a a...

Ry bị nhốt trong vách tường chỉ lộ ra khuôn mặt đột nhiên kêu to lên, cơ mặt vì thống khổ mà nhăn nhúm lại, vằn vẹo.

- Đau quá a...nó cắn chân của tôi...cứu mạng...nó làm thối chân của tôi...tôi không muốn chết a...

Còn không đợi H kịp phản ứng, trong miệng Ry phun ra một ngụm máu tươi, dừng lại tiếng gào.

- Ry? Ry? Ry!

H vội vàng xem xét trạng huống của bạn mình, lại phát hiện đã không còn hơi thở.

- Nơi này...rất cục là địa phương nào...

Nhìn hành lang hắc ám không thấy đầu cuối, H cảm giác mình giống như đang từng bước một đi tới chung điểm tử vong.

H cùng mấy người bạn nguyên bản ước hẹn nhau đến quán bar uống rượu xem trận bóng đá, tuy nhiên hần thật sự không ngờ lại biến thành tình trạng tồi tệ như bây giờ.

Là một công tử nổi danh lăng nhăng, cho dù là người đã có vị hôn thê nhưng H vẫn ưa thích hái hoa ngắt cỏ bên ngoài không ngừng. Đối với nữ nhân hần tựa hồ như không bao giờ cảm thấy thỏa mãn, dùng lời của hần mà nói mỗi người đàn bà đều là khác nhau.

Mà ngay khi bọn họ đang uống bia tới cao hứng, một nữ nhân mặc quần áo màu đỏ tạo sự chú ý cho hần. Một mái tóc rậm nắng, dáng người yếu điệu mà đầy đặn, còn có đôi môi khêu gợi, không chỗ nào không làm cho người ta lâm vào mê muội.

- Hắc, nhìn nữ nhân mặc áo màu đỏ kia!

Bạn hấn cũng đồng thời nhìn thấy nữ nhân kia, lớn tiếng than thở nói:

- Vưu vật a, xem ra buổi tối nay tôi có mục tiêu!

- Tên hỗn đản kia, là tôi nhìn thấy trước!

Một người khác vội vàng nói:

- Lần trước cô gái văn phòng kia tôi đã nhường cho anh, lần này anh không thể cướp với tôi!

- Hai người các anh đều tỉnh lại đi!

Ry liếm liếm môi, buông chai bia trong tay xuống lập tức đi về hướng nữ nhân áo đỏ.

- Hỗn đản, lại để cho hấn giành trước!

Người đầu tiên mắng một câu:

- Đều là anh, hại tôi do dự nên bị chậm chạp!

- Hắc hắc, yên tâm!

Người thứ hai chỉ chỉ nữ nhân áo đỏ:

- Ra vẻ Ry không có hi vọng gì!

H cũng quay đầu nhìn lại, Ry đang không ngừng ân cần nói gì đó với nữ nhân áo đỏ, nhưng nữ nhân kia giống như không hề nghe được, thật hồ hững với Ry.

- Ha ha, tiểu tử, công lực của anh còn kém xa lắm đâu!

Nhìn thấy Ry phờ phạc quay về chỗ ngồi, người bạn đầu tiên cười nhạo nói:

- Để cho tôi thử đi!

- Vô dụng!

Ry lắc lắc đầu, uống một ngụm bia lớn:

- Người đàn bà kia là một đồng tính, đối với đàn ông không có hứng thú!

- Di, làm sao anh biết?

Người nọ có chút không tin nhìn Ry.

- Nàng nhuộm tóc, chỉ đeo một bông tai, còn mặc quần áo tươi diễm!

Ry chỉ vào nữ nhân áo đỏ nói:

- Hơn nữa trọng yếu hơn một chút, ánh mắt nàng chỉ nhìn nữ chiêu đãi viên trong quán bar, cũng giống như chúng ta, ánh mắt kia không ngừng rời khỏi bộ ngực của mấy cô gái kia!

- Quá lãng phí!

Người bạn đầu tiên bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nữ nhân xinh đẹp như vậy, lại không để cho nam nhân hưởng dụng!

- Tôi cảm thấy không nhất định!

H đột nhiên mở miệng nói:

- Tôi muốn đi thử xem!

- Di? H, tôi không phải nghe nói anh cùng vị tiểu thư của gia tộc Wiln đã sắp tới ngày kết hôn rồi sao?

Người kia nói.

- Anh không sợ vị tiểu thư của gia tộc Wiln phát hiện anh ở đây phao cô gái khác sẽ bão nổi sao? Tôi nghe nói vị tiểu thư gia tộc Wiln là Thông Linh giả nổi danh.

- Nữ nhân kia suốt ngày ngày người ở Trung Quốc, sẽ không biết!

H mỉm cười:

- Tôi nghĩ quý hồn Anh quốc cũng sẽ không ở xa xôi như vậy chạy tới Trung Quốc mật báo với nàng đi!

- Xin lỗi quấy rầy!

H đi tới trước mặt nữ nhân áo đỏ ngồi xuống.

- Có thể mạo muội hỏi cô vài vấn đề hay không, bởi vì bạn của tôi đối với một nữ sĩ xinh đẹp như cô chỉ ngồi một thân một mình ở đây tương đối tò mò.

- Anh cũng là đến bắt chuyện làm quen sao?

Nữ nhân áo đỏ không nhìn mặt H, chỉ hờ hững đáp:

- Có thể cho tôi được yên tĩnh một chút không?

- Không, không, không, tôi nghĩ là cô hiểu lầm!

H vội vàng phủ nhận:

- Tôi chỉ muốn thay thế bạn của tôi hỏi mấy vấn đề mà bọn họ cảm thấy hứng thú mà thôi. Cô cũng biết bởi vì mị lực của cô nên họ thật sự không có dũng khí tự mình đến hỏi, cho nên đành phải nhờ tôi!

- Trả lời xong anh có thể rời đi cho tôi yên tĩnh một chút không?

Nữ nhân áo đỏ uống một ngụm rượu Whisky, thản nhiên nói:

- Hi vọng không phải là những vấn đề linh tinh nhằm chán về số điện thoại hay địa chỉ tên họ gì đó, mấy vấn đề này tôi cự tuyệt trả lời.

- Không, không, đương nhiên không phải.

H lộ ra dáng mỉm cười mê người, hần nhẹ nhàng nghiêng đầu đến bên tai nữ nhân, nhẹ giọng nói:

- Tóc của cô là tóc nhuộm, phải không? Hơn nữa chỉ đeo một bông tai, lại một mực nhìn nữ chiêu đãi của quán bar. Hần chỉ là muốn biết...

- Muốn biết tôi có phải là đồng tính hay không sao?

Nữ nhân nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Đúng là vấn đề đủ nhằm chán, nhưng so với trực tiếp đi lên hỏi số điện thoại vẫn được hơn nhiều. Thủ đoạn không tệ, ít nhất anh khiến cho tôi chú ý!

- Đó là vinh hạnh của tôi!

H tao nhã đứng dậy, nhẹ nhàng hôn lên tay nữ nhân một chút:

- Tôi gọi là H, không biết vấn đề của tôi có giá trị làm cho tiểu thư trả lời hay không?

- Tôi đeo một bông tai là bởi vì tôi đã đánh mất một lúc ban ngày.

Nữ nhân thu tay về, nhẹ nhàng vuốt mái tóc.

- Màu tóc là bởi vì tôi ghét cuộc sống không thay đổi, muốn đổi lại phương thức. Về phần tôi một mực thích ngắm nữ chiêu đãi viên sao...

Nữ nhân cười cười:

- Là bởi vì các nàng thực sự gợi cảm, tôi thích, chỉ thế mà thôi.

- Vậy sao? Tôi cảm thấy trong lời nói của cô có điểm tôi không đồng ý!

H lắc lắc đầu:

- Ít nhất tôi cảm thấy cô là cô gái khêu gợi nhất bên trong quán rượu, so với những cô gái chiêu đãi viên kia thì đẹp hơn nhiều.

- Ha ha, anh luôn dùng loại phương thức nịnh hót nhiều như vậy đến bất chuyện sao? Tôi chỉ có thể nói phương pháp này của anh quá quê mùa rồi!

Nữ nhân khẽ cười nói.

- Tôi nghĩ cô hiểu lầm, đây hoàn toàn là lời tâm huyết của tôi!

Trên mặt H vẫn duy trì dáng mỉm cười mê người, phối hợp với hình thể cùng cách ăn mặc, mái tóc vàng chỉnh tề, còn có khí chất quý tộc, hẳn nắm chắc mình có thể mê đảo bất cứ sinh vật giống cái nào.

- Tôi chán ghét kiểu thăm dò quanh co lòng vòng này!

Nữ nhân cho H một ánh mắt khiêu khích, đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm lên đôi môi đỏ mọng khêu gợi.

- Không bằng trực tiếp một chút, anh muốn biết tôi có phải đồng tính hay không sao? Tôi nghĩ tôi có phương pháp trực tiếp có thể nói cho anh biết!

Nữ nhân dùng ngón tay phất qua da thịt nơi bộ ngực.

- Còn có các bạn của anh...

Nói xong nữ nhân cầm lấy áo khoác rời khỏi quán bar.

Đây là câu dẫn trắng trợn, H vội vàng hướng mấy người bạn vẫy vẫy tay, bọn hắn dùng tốc độ nhanh nhất thu thập xong hết thấy, tính tiền chạy lấy người, đi theo sau lưng nữ nhân áo đỏ ra quán bar.

Đi theo sau bóng lưng nữ nhân áo đỏ, bốn người xuyên toa trong hẻm nhỏ. Không biết tại sao nữ nhân kia đi thật nhanh, bốn người cơ hồ phải dùng trạng thái chạy chậm nhưng không cách nào kéo gần được khoảng cách với nữ nhân kia. Trong bất tri bất giác bốn người bọn hắn đi tới hẻm nhỏ quỷ dị này, mà thân ảnh nữ nhân kia lại biến mất không thấy.

- Nữ nhân chết tiệt kia, không quản cô là ai, nếu bị tôi phát hiện tôi nhất định cho cô biết tay!

H nỗ lực ức chế nỗi sợ hãi trong lòng, nắm chặt khẩu súng trong tay.

Khẩu súng này là đặc chế, cũng giống như máy dò xét EF trên người hắn, là lúc đính hôn vị hôn thê của gia tộc Wiln tặng lễ vật cho hắn. Gia tộc Wiln là gia tộc Thông Linh giả nổi danh Châu Âu, tặng quà tự nhiên cũng không phải là vật bình thường. Dùng viên đạn đặc chế sử dụng, nghe nói đối với một ít sinh vật siêu nhiên có hiệu quả đặc biệt. Mà máy dò xét EF có thể trong khoảng cách mười thước phát hiện được có sự xuất hiện của linh thể hay không.

- Xuất hiện đi, nữ nhân, quỷ hồn, quái vật, vô luận là thứ gì!

Sợ hãi chuyển hóa thành phẫn nộ, H lớn tiếng quát:

- Đi ra, ta sẽ đem người đánh thành cái sàng, trả giá cho sự đùa bỡn ta!

Sau lưng thổi qua một trận gió lạnh, máy dò xét EF trên người phát ra tiếng vang chói tai. H giơ súng lên, không chút do dự nổ súng về phía sau. Trong hành lang hẹp dài, tiếng súng vang lên thật lớn. H theo ánh lửa từ viên đạn bắn ra chiếu rọi, tựa hồ nhìn thấy được một bàn tay vươn ra trong bóng tối, bị tử đạn bắn trúng liền hóa thành một mảnh hư vô, lại biến mất bên trong hắc ám.

Quả nhiên hữu hiệu, H có tự tin, chỉ cần trong tay có cây súng này những thứ dơ bẩn kia không cách nào xúc phạm tới hắn.

- Ha ha, đến đây đi, chỉ cần ta...

H điên cuồng cười lớn, chỉ là còn chưa nói xong máy dò xét EF trên người lại vang lên, thanh âm còn chói tai hơn vừa rồi.

Tay, là vô số bàn tay. Làn da xám trắng căn bản không giống bàn tay người sống. Vô số bàn tay từ hai bên vách tường vươn ra, bắt lấy quần áo hắn, thân thể hắn. Lực lượng thật lớn làm hắn căn bản không thể phản kháng, mặc cho hắn giãy dụa từng bước một kéo hắn vào trong bóng tối.

Hắn liều mạng giãy dụa, vừa kháng cự lôi kéo vừa nổ súng. Viên đạn bắn trúng cánh tay xám trắng, cánh tay giống như bị trướng phồng quá mức như bóng hơi nổ mạnh ra, biến thành bột phấn không thấy gì nữa. Nhưng những cánh tay thật sự là nhiều lắm, súng trong tay hắn căn bản không thể ngăn cản nổi những cánh tay kia. Hắn giãy dụa cũng chẳng thấm vào đâu, thân thể bị lôi kéo từng chút một dung nhập vào trong vách tường trơn ướt cứng rắn, chậm rãi biến thành một bộ phận của vách tường, thật giống như vách tường kia làm bằng chất lỏng. Thân thể bị kéo vào tường dần dần mất đi cảm giác, giống như không còn tồn tại, truyền đạt tới đại não chỉ còn là một mảnh băng sương.

Chậm rãi cả người hắn đều bị kéo vào vách tường. Tứ chi cùng thân thể đều mất đi tri giác, chỉ còn lộ ra bên ngoài vách tường chính là khuôn mặt hắn.

Trong bóng đêm xuất hiện một mảnh đỏ tươi. Nữ nhân áo đỏ chậm rãi từ trong bóng tối đi ra, trong hành lang quanh quẩn tiếng giày cao gót vang lên. Máy dò xét EF rơi trên mặt đất vang lên thanh âm tí tách càng lúc càng nhanh, giống như đang đếm ngược tử kỳ của hắn.

- Người...người...người rất cực...

H cảm giác mình không còn thở được, cũng không thể nhúc nhích. Hiện tại hắn giống như miếng thịt bò trên thớt, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân quý dị đối với mình muốn làm gì thì làm mà không thể phản kháng.

- Người biết không? Nữ vu là không thể kết hôn!

Người đàn bà kia nói ra một câu khó hiểu, sau khi nói xong, đôi môi đỏ mọng khêu gợi chậm rãi xé rách, thẳng đến bên tai, trong miệng che kín răng nhọn hoắc, H thậm chí có thể ngửi được mùi tanh tươi phát ra từ trong miệng cô ta, chiếc miệng rộng đáng sợ chậm rãi tiến đến trước mặt H, dùng sức cắn xuống.

- A...

H kêu thảm một tiếng, mở mắt ra. Ánh mặt trời chiếu vào qua cửa sổ, nhưng không thể xua tan cổ hàn ý trong lòng hắn. Đã là lần thứ tư, là lần thứ tư làm ác mộng trong tuần lễ này. Mỗi tối chỉ cần vừa nhắm mắt lại thì cảnh tượng khủng bố không thể giải thích luôn sẽ xuất hiện trong giấc mộng của hắn. Ác mộng vô cùng chân thực, khiến cho hắn không thể phân rõ hiện tại hắn đang tỉnh táo hay đang trong mộng.

- Có lẽ phải đi tìm một bác sĩ tâm lý mới được!

H lau mồ hôi trên trán:

- Con mẹ nó rất cực mình làm sao vậy?

235. Chương 238: Lão Nương Cùng Nữ Vương

Năm nay mùa đông tựa hồ đặc biệt kéo dài, mà mùa xuân lại dị thường ngắn ngủi. Mấy ngày hôm trước vẫn là gió lạnh gào thét, thế nhưng hai ngày sau nhiệt độ không khí lại tăng lên thật nhanh. Mấy ngày hôm trước còn mặc áo lông thật dày, mà hai ngày nay chỉ mặc bộ áo len đan hơi mỏng cũng xuất mồ hôi. Nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trán, Diệp Tiểu Manh thở dồn dập đi tới cửa chính.

- Tiểu Manh tỷ tỷ, chị đã về rồi!

Nghe được cửa phòng mở ra, Tiểu Quất từ trên đùi Minh Diệu nhảy xuống, hướng Tiểu Manh chạy tới.

- Hôm nay về trễ mười lăm phút, em đói bụng, mau nấu cơm cho em ăn đi!

- Tiểu gia hỏa, mỗi ngày chạy tới đây hết ăn lại uống, còn nhiều yêu cầu như vậy!

Diệp Tiểu Manh nhéo nhéo khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn của Tiểu Quất, làm mặt quỷ.

- Tiếp tục hổng quái thúc thúc vui vẻ đi, chị đi nấu cơm cho em ăn!

Bởi vì ánh mắt Minh Diệu không nhìn thấy nên đã ở nhà tu dưỡng suốt mấy tháng. Diệp Tiểu Manh vì muốn chiếu cố Minh Diệu đã xin với trường học không tiếp tục trọ tại trường, mỗi ngày tan học lại đi mua thực vật về nhà nấu cơm, trang nghiêm lộ ra bộ dáng bà chủ gia đình.

Lúc ban ngày Diệp Tiểu Manh sợ Minh Diệu ở nhà một mình sẽ không phương tiện, có chút không yên lòng. Nhưng về sau tiểu nha đầu Tiểu Quất mỗi ngày đều chạy tới trong nhà bọn họ, hết ăn lại uống không thì trêu chọc quái thú thúc thúc. Tuy tuổi của Tiểu Quất còn nhỏ, nhưng mặc kệ làm chuyện gì cũng thật làm người thấy yên tâm, một bộ dạng như lão thành, cho nên mỗi ngày có con bé nói chuyện phiếm giải buồn cho Minh Diệu nên Diệp Tiểu Manh cũng an tâm hơn.

- Chị Tiểu Manh, em cảm giác mấy ngày gần đây Minh Diệu có điểm gì là lạ!

Tiểu Quất liếc mắt nhìn Minh Diệu đang ngồi trong phòng khách, ghé vào bên tai Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng nói:

- Thường xuyên sẽ ngăn người, hơn nữa còn ngẫu nhiên đứng lên hoạt động tay chân, giống như chuẩn bị làm chuyện gì đó!

- Vậy sao? Chẳng lẽ anh ấy ở nhà lâu quá nên buồn bực, muốn đi ra ngoài hoạt động một chút?

Diệp Tiểu Manh ngẫm nghĩ, nói:

- Có lẽ đó là một cơ hội, không bằng hai người chúng ta nghĩ biện pháp lừa ảnh đến bệnh viện kiểm tra đôi mắt đi!

- Chỉ sợ rất khó!

Tiểu Quất phe phẩy hai bím tóc lắc lắc đầu:

- Minh Diệu cũng không phải là chị, không dễ dàng mắc mưu như vậy!

- Nói cũng phải...

Diệp Tiểu Manh gật gật đầu, đột nhiên tỉnh ngộ lại:

- Tiểu gia hỏa, dám cười chị ngu ngốc sao, một lát không cho em ăn cơm!

- Chị không ngu ngốc!

Tiểu Quất thở dài:

- Chỉ là chị quá ngây thơ một chút thôi. Chị là dạng tiểu la lỵ rất dễ dàng bị quái thú thúc thúc lừa gạt đem đi bán vào vùng núi xa xôi nhất!

Diệp Tiểu Manh tức giận dùng sức nắm lấy khuôn mặt Tiểu Quất. Tiểu Quất bắt quả chỉ là một cô bé, nhưng ngẫu nhiên còn thốt ra những lời còn thành thực hơn cả nàng, điều này làm cho tâm lý của Diệp Tiểu Manh không được thăng bằng. Chẳng lẽ mình là một sinh viên đã hai mươi tuổi còn không thông minh bằng một đứa bé chỉ có năm tuổi hay sao?

- Thành thành thật thật đi ra phòng khách ngồi chờ, bằng không lát nữa mẹ em tới đón em chị sẽ để mẹ em đánh mông em cho xem!

Đuổi Tiểu Quất đi ra phòng bếp, Diệp Tiểu Manh bắt đầu rửa rau nấu cơm.

Thái độ của Minh Diệu thật lạnh nhạt đối với nàng, Diệp Tiểu Manh lại đem tất cả chuyện này quy kết cho ánh mắt không nhìn thấy của Minh Diệu. Thân thể không tốt nên tâm tình tự nhiên không tốt, Diệp Tiểu Manh chỉ cảm thấy mình cần cố gắng nhiều hơn một chút, nhất định có thể làm cho Minh Diệu cao hứng trở lại. Đợi đến khi nào tâm tình của Minh Diệu tốt hơn một chút là có thể khuyên hắn đến bệnh viện kiểm tra đôi mắt, nói không chừng đôi mắt của hắn có hi vọng phục hồi.

Tiểu Quất ôm theo một quả dưa chuột thật lớn, một bên gặm một bên đi ra phòng khách. Minh Diệu im lặng ngồi trên sofa, dùng lỗ tai lắng nghe ti vi. Nếu ánh mắt đã nhìn không tới, như vậy lỗ tai hưởng thụ nhiều hơn một chút cũng tốt. Diệp Tiểu Manh sợ ban ngày Minh Diệu ở nhà một mình sẽ buồn, cho nên nghĩ biện pháp luôn mở ra ti vi để Minh Diệu có thể lắng nghe ti vi giải buồn.

- Ân?

Tiểu Quất cảm giác Minh Diệu có điểm gì là lạ, cô bé tựa hồ nhìn thấy đồng tử trong mắt Minh Diệu khẽ nhúc nhích. Thế nhưng khi cô bé cẩn thận đi quan sát thì ánh mắt Minh Diệu đã khôi phục lại vẻ mờ mịt như trước. Có lẽ là do ảo giác, Tiểu Quất nghĩ thầm, vừa rồi còn cách nhau khá xa, hẳn do mình đã nhìn lầm.

- Minh Diệu đại phơi đản, chị Tiểu Manh về nhà mà chú cũng không chào hỏi với chị ấy, uống phí chị ấy vất vả chiều cổ chú như vậy!

Tiểu Quất nhảy lên sô pha, đem quả dưa chuột bị cắn quơ quơ trước mắt Minh Diệu:

- Không cho chú ăn đâu!

- Khi chỉ có hai người chúng ta cô có thể dừng giả vờ nói chuyện theo giọng điệu đứa con nít được không!

Minh Diệu dở khóc dở cười nói.

- Tôi nghe thật sự khó chịu!

- Lão nương thích, anh có ý kiến gì sao!

Tiểu Quất quyết mồm, liếc mắt lườm Minh Diệu. Nhưng tiếp theo nàng lại nghĩ đến Minh Diệu cũng không nhìn thấy, có liếc cũng vô ích, vì thế huy quả dưa chuột trong tay.

- Ai bảo anh nhiều tật xấu như vậu nghiệt, ăn lão nương một gậy!

Nói xong liền đem quả dưa chuột trong tay hướng đỉnh đầu Minh Diệu đánh tới.

- Uy uy, cẩn thận một chút!

Minh Diệu nhẹ nhàng lách đầu tránh.

- Quả dưa chuột này chỉ dùng để ăn, cũng không phải cho cô dùng đánh tôi đâu!

- Cắt, lão nương cao hứng, dùng để bạo súc hoa của anh còn được!

Tiểu Quất chống nạnh nói, chỉ là còn chưa nói hết nàng đã cảm thấy có điểm gì là lạ.

- Anh vừa nói cái gì?

- Tôi nói cô nên ngoan ngoãn một chút đi, ngoan ngoãn ăn cây gậy của cô!

Minh Diệu đưa tay vỗ lên mông Tiểu Quất:

- Con nít không nên mở miệng xưng lão nương, phải có chút tổ chất chứ!

- Không đúng, vừa rồi anh không phải nói như vậy!

Tiểu Quất kè sát mặt đến trước mặt Minh Diệu:

- Lúc tôi vừa mới đánh anh, anh lại có thể tránh thoát. Còn nữa, làm sao anh biết trong tay tôi cầm quả dưa chuột?

- Làm ơn đi, chỉ cho phép cô đánh mà không cho phép tôi trốn sao!

Minh Diệu thở dài.

- Mỗi ngày cô đều ôm một quả dưa chuột còn muốn lớn hơn người cô cắn tới cắn lui, không cần đoán cũng biết!

Một tiểu la lỵ năm tuổi ôm một quả dưa chuột còn muốn lớn hơn mình bỏ vào trong miệng nhỏ tấp tấp tới tấp lui...ngẫm nghĩ hình ảnh này cũng cảm thấy thật tà ác...

- Chỉ cần bốn nữ vương nguyện ý, hết thấy đều là có thể!

Tiểu Quất nhảy xuống sô pha, đem quả dưa chuột quơ lên cao cao:

- Nhân sinh có hạn, dục vọng vô hạn. Bỗng nữ vương một ngày nào đó muốn dùng nhân sinh có hạn này vì chính mình tạo ra một hậu cung vô hạn!

Ngay khi Tiểu Quất còn đang vô hạn (tự sướng), chuông cửa đột nhiên vang lên.

- Sau sau cái đầu của cô!

Minh Diệu dùng sức gõ lên đầu Tiểu Quất mắng:

- Sau này không cho phép lên mạng đọc tiểu thuyết trên inte, ẹ cô biết đánh mông cô. Mau đi mở cửa!

- Minh Diệu bại hoại, nhìn không thấy mà cũng đánh chuẩn như vậy!

Tiểu Quất nhu nhu đỉnh đầu bị đánh, nhảy dựng chạy ra cửa:

- Là ai đó, nơi này không có đồng ruộng, cũng không có trộm đào mồ!

- Tiểu Quất, đừng nói nhảm, mở cửa nhanh lên!

Thanh âm Ada từ ngoài cửa truyền vào:

- Em còn tiếp tục trộm dùng máy tính của Minh Diệu lên mạng đọc tiểu thuyết, sẽ nói với mẹ cháu đập nát cái mông của em!

- Nguyên lai là dì sao, dì Ada!

Tiểu Quất mở cửa ra, đem chữ “dì” gần thật nặng.

- Lặp lại lần nữa, cần kêu là chị, kêu lại một lần!

Ada ngồi xổm người xuống, dùng hai tay nắm lấy mặt Tiểu Quất véo mạnh.

- Ada...chị...

Tiểu Quất dùng sức giãy dựa khỏi tay Ada, xoa mặt mình.

- Những bại hoại như các người, luôn nắm mặt của cháu. Cháu mạn phép kêu dì, dì, dì...

- Là chị, chị, chị!

Trên trán Ada nổi gân xanh, có dấu hiệu tùy thời bão nổi.

- Cắt, Tiểu Manh là chị, Ada là dì!

Tiểu Quất nói nhanh câu đó, lại chạy vào phòng khách tránh trong lòng Minh Diệu.

- Sao cô lại tới đây?

Minh Diệu mỉm cười nói:

- Hôm nay rảnh rồi sao?

- Xem như thế đi, tới thăm anh một chút!

Ada cau mày, trong nháy mắt lại giãn ra:

- Gần đây cảm giác thế nào?

- Cũng không tệ lắm!

Minh Diệu cười cười:

- Nước đến tay cơm đến miệng, những ngày ngồi yên há mồm thật thoải mái!

- Chị Ada, chị tới rồi.

Trong tay Diệp Tiểu Manh cầm chén bát, từ trong phòng bếp nhô đầu ra:

- Buổi tối ở lại ăn cơm đi!

- Được, để chị giúp em.

Ada buông túi xanh trong tay, kéo tay áo muốn đi giúp đỡ, kết quả Minh Diệu đưa tay giữ nàng đứng lại.

- Làm ơn đi chị cả, cấp cho con đường sống đi thôi!

Minh Diệu làm như buồn rười rượi nói:

- Tôi chỉ muốn ăn một bữa cơm thật ngon mà thôi, lão nhân gia ngài ngồi nghỉ một chút đi.

Tiểu Quất cũng lộ ra thần sắc kinh khủng, từ sau khi Ada tự xưng muốn vào phòng bếp thể hiện tài năng, bóng ma trong lòng mọi người đều không cách nào xóa bỏ. Từ sau khi trải qua trải qua cảm giác về miếng thịt bò tản ra ánh sáng năm màu cùng cảm giác như miếng cao su kia, tâm linh bé nhỏ của Tiểu Quất liền nhận lấy tổn thương nghiêm trọng, thường xuyên nằm thấy ác mộng. Ở trong mộng, Ada đeo tạp dề, trong tay cầm ma trượng, dáng tươi cười chẳng khác gì lão vu bà, bưng một mâm cao su tản ra mùi thịt bò bắt buộc nàng phải ăn cho hết.

Một đĩa thức ăn tản ra hương thơm được đặt lên bàn, khiến người vừa ngủ được đã cảm thấy ngón trở động dậy. Nhi đồng khổ sớm đương gia, trình độ làm thức ăn của Diệp Tiểu Manh đúng là nhất lưu, so sánh với vũ khí sinh hóa của Ada đúng là cách biệt một trời, thậm chí còn giỏi hơn Từ Mẫn, chỉ là còn thiếu chút độ lửa so với mẹ của Từ Mẫn mà thôi.

- Ân, ăn ngon, ăn ngon!

Không đợi đồ ăn mang lên đầy đủ, Tiểu Quất đã đưa tay cầm một đùi gà cắn lên.

- Cô nhỏ này, không phải vừa mới ăn hết một quả dưa chuột lớn hay sao?

Minh Diệu cau mày nói:

- Tôi thật sự hoài nghi bụng của nha đầu ngươi làm sao chứa được nhiều thực vật đến như vậy!

- Hiện tại bốn nữ vương đang tới thời gian phát triển cơ thể, tự nhiên phải ăn nhiều một chút.

Tiểu Quất liếm liếm bàn tay bóng loáng, ngửa đầu nói:

- Nếu hiện tại không đánh cho tốt trụ cột, thật dễ dàng ngày sau khi dậy thì sẽ biến thành dáng người sân bay như chị Tiểu Manh!

- Chết tiểu quý, em nói ai là sân bay?

Diệp Tiểu Manh từ phòng bếp lao ra, hai tay chống nạnh oán hận nói:

- Hiện tại chị đã có A+, A+, biết chưa? Bốn tiểu thư ước chừng đã lớn hơn nửa Cup đâu!

- Cắt, có khác nhau sao?

Tiểu Quất làm như không nhìn thấy gân xanh nổi lên trên trán Tiểu Manh, tiếp tục khí thế nói:

- Chỉ cần chen chúc chen chúc một chút là em đã dư sức rồi!

- Tiểu Quất!!!

Diệp Tiểu Manh nắm lấy mặt Tiểu Quất, không ngừng chà đạp.

- Hôm nay không chỉ đơn giản tới thăm tôi đi!

Không để ý tới Diệp Tiểu Manh cùng Tiểu Quất đang đùa giỡn âm ỉ, Minh Diệu dùng đũa gấp một miếng thịt gà đưa lên miệng, hướng Ada nói:

- Cô tựa hồ có sự tình gì thì phải!

- Làm sao anh biết?

Ada nghe được lời nói của Minh Diệu, như có chút kinh ngạc kỳ quái hỏi.

- Cô cứ xem như trực giác của đàn ông là được!

Minh Diệu cười cười:

- Ánh mắt nhìn không thấy, nhưng có chút cảm giác ngược lại càng thêm linh mãnh!!!

- Kỳ thật hôm nay tôi tới là để tạm biệt!

Ada buông chén cơm trong tay xuống, diễn cảm có chút vắng vẻ.

- Tôi cần phải quay về Anh quốc!

- Quay về Anh quốc? Khi nào thì đi?

Minh Diệu thoáng có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng lại có cảm giác thoải mái. Quan hệ ám muội không rõ của Ada đối với hắn làm cho hắn luôn có chút không được tự nhiên. Nếu đặt ở trước kia còn hoàn hảo, dù sao hai người vẫn duy trì quan hệ vượt hơn bạn bè nhưng người yêu thì chưa tới, ngẫu nhiên liếc mắt đưa tình cũng gia tăng thêm hương vị cho tình cảm đôi bên. Nhưng từ sau khi từ tiểu trấn trở về, loại quan hệ này lại làm Minh Diệu có chút không thoải mái. Giữa hai người khác giới nếu không nói đến tình yêu, ngay cả tình bạn cũng không được tự nhiên, Minh Diệu đối với loại tình cảm không rõ ràng này luôn luôn không biết nên làm sao xử lý. Mà bây giờ Ada phải về Anh quốc, ít nhất hắn có chút thời gian thả lỏng, không cần phải đi phiên nào tình cảm vướng mắc rối loạn giữa hắn cùng Ada.

- Chuyến bay ngày mốt!

Ada nói:

- Tôi đã thu thập xong hành lý, hôm nay tới là vì muốn cáo biệt với anh. (.

- Vậy sao?

Minh Diệu mỉm cười, cầm chén canh cà chua trứng đưa lên nói:

- Lấy canh thay rượu, mời cô một chén, chúc cô thuận buồm xuôi gió!

Ada cười khổ đem chén canh trong tay uống cạn sạch. Gần đây Minh Diệu nhìn qua như thật lơ đãng mất đi vẻ thân mật với nàng, nàng có thể rõ ràng cảm giác được. Tuy rằng Minh Diệu luôn luôn không chịu nói thẳng ra, mà Diệp Tiểu Manh cũng không giải thích được rõ ràng, nhưng Ada biết về chuyện của nữ ác ma Lilith, chuyện gì xảy ra với Minh Diệu nàng đại khái cũng suy đoán được một chút.

- Chị Ada, chị phải về Anh quốc sao?

Diệp Tiểu Manh khi đấu tranh thể lực với Tiểu Quất luôn luôn duy trì được thân phận của người thắng, lần này cũng không ngoại lệ, không hề có chút hổ thẹn vì mình dùng bạo lực chiến thắng một cô bé năm tuổi.

- Nhớ rõ khi quay lại phải mang theo lễ vật cho em nha, em thật thích một chú gấu Teddy lắm đó!

- Em cũng muốn, em cũng muốn!

Hai má Tiểu Quất đỏ hồng, bên trên còn dấu ngón tay của Diệp Tiểu Manh, cô bé từ trên ghế nhảy xuống, chạy tới trước mặt Ada lắc lắc tay nàng làm nũng.

- Em cũng muốn chú gấu Teddy, em còn muốn túi xách Burberry, em còn muốn...

- Quỳ tham lam!

Diệp Tiểu Manh học theo Minh Diệu gõ lên đầu Tiểu Quất.

- Nhỏ như vậy đã muốn đòi đồ chơi hàng hiệu nổi tiếng, khi trưởng thành em nhất định là một cô gái ham giàu sang!

- Cất, ham giàu sang thì có sao đâu.

Tiểu Quất lắc lắc đầu nói:

- Nam nhân hiện tại nếu bản thân cùng gia tài không đủ bảy con số đều xem như người nghèo. Nữ nhân đối với bản thân mình tốt hơn một chút có gì là sai!

- Còn nhỏ đã quỳ lớn!

Ada trạc lên gò má tròn trịa của Tiểu Quất nói:

- Khi nào cần lễ vật mới biết kêu chị, không phải vừa rồi còn gọi dì hay sao?

- Hắc hắc...

Tiểu Quát thề lưỡi:

- Chị Ada, nhớ rõ nga, em muốn túi xách Burberry, đương nhiên cả nước hoa cũng có thể!

- Được, đã biết rồi, chị sẽ từ Anh quốc gửi qua đường bưu điện cho em.

Ada cười vuốt vuốt đầu Tiểu Quát:

- Tiểu Manh cũng như vậy, chị sẽ gửi một con gấu Teddy lớn cỡ như em làm lễ vật.

- Không cần gấp, em cũng không nóng nảy.

Diệp Tiểu Manh ngưng ngưng cười cười:

- Khi nào chị trở lại mang cho em là được mà.

- Lần này chị trở về, rất có thể sẽ không trở lại.

Ada cười khổ nói.

- Nga, vậy không sao cả...Di?

Diệp Tiểu Manh mở to hai mắt, kéo tay Ada kinh ngạc nói:

- Chị Ada, chị về Anh quốc sẽ không trở lại nữa sao?

- Ân, không trở lại!

Ada gật gật đầu:

- Trong nhà có chút chuyện cần phải làm, rất có thể sau này phải ở lại Châu Âu.

236. Chương 239: Khóa Giáo Dục Thời Kỳ Trưởng Thành Của Tiểu Quát

Không ai nói gì thêm, không khí có chút lạnh xuống. Ada phải đi về Anh quốc, sau này sẽ không quay lại nữa. Tin tức này làm cho Diệp Tiểu Manh có chút mất mát. Diệp Tiểu Manh cùng Ada chơi với nhau rất thân, quan hệ cũng rất tốt. Đối với nàng mà nói Ada thật giống như một người chị cả, luôn ở lúc nàng cảm thấy ưu sầu mà an ủi nàng, đặc biệt khi xử lý quan hệ giữa nàng cùng Minh Diệu công lao của Ada cũng không nhỏ.

Minh Diệu cau mày, sau đó lại giãn ra. Chuyện gia tộc Ada hẳn cũng biết đến, làm gia tộc Thông Linh giả nổi danh Châu Âu, đối với người thường mà nói gia tộc Wiln thật cổ xưa và thần bí. Mà làm người thừa kế đời tiếp theo của gia tộc Wiln, Ada tự nhiên không thể ở mãi tại Trung Quốc, một ngày nào đó phải quay trở về tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

- Không cần uể oải như vậy.

Minh Diệu mỉm cười đánh vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

- Hiện tại giao thông phát đạt như thế, từ Anh quốc đến Trung Quốc bất quá chỉ mười mấy giờ mà thôi, đợi khi nào Ada có rảnh có thể trở về chơi đùa với chúng ta. Hơn nữa chờ khi có cơ hội chúng ta cũng có thể bay qua Anh quốc thăm Ada.

- Ân, nói cũng đúng.

Diệp Tiểu Manh gật gật đầu:

- Chị Ada, nhớ rõ nếu có rảnh về thăm chúng tôi nga, lúc nào nhàn rồi gọi điện thoại nói chuyện với mọi người.

- Chị nhớ!

Ada mỉm cười gật đầu.

Diệp Tiểu Manh còn muốn nói gì, lại đột nhiên biến sắc che miệng vọt vào trong nhà vệ sinh. Từ trong nhà vệ sinh truyền ra thanh âm tiếng nôn mửa của Diệp Tiểu Manh, tựa hồ rất không thoải mái.

- Tiểu Manh bị làm sao vậy?

Ada có chút khó hiểu hỏi:

- Ăn phải đồ gì không tốt sao?

- Còn cần hỏi sao?

Tiểu Quất lắc lắc đầu âm dương quái khí nói:

- Cùng một quái thúc thúc sinh hoạt chung một chỗ thời gian dài như vậy, có loại chuyện này là thật bình thường thôi.

- Uy, tiểu quý, đem lời nói cho rõ ràng.

Trên đầu Minh Diệu toát ra một đồng mồ hôi lạnh:

- Nói không rõ ràng sẽ làm người ta hiểu lầm.

- Cắt, có cái gì mà hiểu lầm.

Tiểu Quất hướng Minh Diệu làm ra một động tác như khinh bỉ, tiến đến bên tai Ada nhỏ giọng nói:

- Em nghe được đêm hôm đó chị Tiểu Manh một mình ở trong nhà vệ sinh nôn mửa, còn loáng thoáng nghe lên nằng một mình nhỏ giọng nói thầm cái gì mà đêm hôm đó, cái gì nhất định là có linh tinh gì đó.

Nghe được lời nói của Tiểu Quất, Ada dùng một loại ánh mắt lộ vẻ thật kỳ quái nhìn Minh Diệu từ trên xuống dưới.

Đổ mồ hôi...Minh Diệu cảm giác mình nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội, hiện tại việc hấn muốn làm nhất là bắt lấy tiểu quý không biết giữ mồm giữ miệng này xé nát miệng của nàng ra.

Diệp Tiểu Manh từ trong nhà vệ sinh đi ra, lại nhìn thấy Ada cùng Tiểu Quất đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá nàng cùng Minh Diệu, nhìn đến nỗi trong lòng nàng cảm thấy sợ hãi.

- Hai người làm sao vậy...

Diệp Tiểu Manh bị nhìn đến cả người không được tự nhiên.

- Có gì mà nhìn...

- Tiểu Manh, thành thật nói với chị, có phải người này làm chuyện gì không tốt đối với em hay không?

Ada bày ra biểu tình thật nghiêm túc hỏi:

- Không phải sợ, chị Ada giúp em làm chủ.

- Không...không có gì...

Diệp Tiểu Manh có chút chột dạ nói:

- Không có chuyện gì a...

- Sao gọi là không có chuyện gì.

Ada thở phì phì nói:

- Tiểu Quất nói em mấy ngày nay luôn bị buồn nôn, còn không muốn ăn cơm, nhất định là có sự tình gì, thành thật nói ra đi.

- Em nghĩ...có thể là...

Diệp Tiểu Manh cúi đầu, vò vò góc áo, đỏ bừng cả khuôn mặt:

- Có thể em có...

- Cái gì!!!

Nghe được mấy chữ này, thanh âm tiếng hét của ba người còn lại đủ đem trần nhà đánh bay.

- Không nên trách Minh Diệu, không liên quan tới anh.

Diệp Tiểu Manh vội vàng giải thích:

- Đầu là em không tốt, đêm hôm đó là em chủ động!

- Oan uổng a, tuyết rơi rồi, tuyết rơi tháng sáu rồi!

Minh Diệu đưa hai tay ôm đầu, quỳ trên sàn nhà gào khan:

- Không phải đâu, cô nói như vậy tôi còn oan uổng hơn cả Đậu Nga nha. Tiểu Manh, bình thường tôi đối đãi cô không tệ, tôi cung cho cô ăn, cung cho cô mặc còn cung cho cô đến trường, dù không có công lao cũng có khổ lao đi, cô không thể oan uổng tôi như vậy a. Tôi...

- Câm miệng!

Ada hét lớn một tiếng cắt đứt tiếng gào khan của Minh Diệu. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Diệp Tiểu Manh, làm cho Diệp Tiểu Manh thả lỏng.

- Không phải sợ, đem toàn bộ sự tình nói với chị Ada, chị thay em làm chủ!

- Thật sự, chuyện này không liên quan gì tới Minh Diệu.

Diệp Tiểu Manh có chút ấp úng ngập ngừng:

- Lần đó ở hai tháng trước, hai người chúng tôi giải quyết xong chuyện của nữ quỷ kia. Đêm hôm đó đã muộn, cả con đường cũng chỉ có em với Minh Diệu đang đi. Đêm hôm đó sau khi em nghe xong chuyện xưa của nữ quỷ, cũng có chút xúc động, liền thừa dịp Minh Diệu không có chú ý hôn môi Minh Diệu...

Lời còn chưa nói hết, thanh âm của Diệp Tiểu Manh đã giống như tiếng muỗi kêu.

- Kế tiếp thì sao, kế tiếp thì sao?

Tiểu Quất ở một bên vẽ mặt hưng phấn hỏi:

- Chuyện kế tiếp, nói chi tiết một chút, em muốn nghe.

- Tiểu quỷ đừng ồn, con nít không được nghe, tránh sang một bên!

Ada phát phát tay, đẩy Tiểu Quất sang một bên, tiếp theo nhìn Diệp Tiểu Manh hỏi:

- Tiếp theo thì sao? Có phải tên trung niên biến thái đại thúc theo cột bò lên trên, đẩy em luôn không? Tội không thể tha, quả thực là tội ác tày trời. Phải biết rằng đẩy ngã cô gái vị thành niên là phạm pháp...À, không đúng, em trưởng thành rồi...Bất kể nói như thế nào, đối với một cô gái ngây thơ như em làm ra loại chuyện cực kỳ tàn ác này, loại quái đại thúc như vậy là phải bị lăng trì xử tử...

- Kế tiếp? Đầu có gì a? Em có chút ngượng ngùng nên chạy về nhà ngủ thôi?

Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu, dùng ánh mắt hoang mang nhìn Ada:

- Chị Ada nói cái gì đẩy cái gì bức a, sao em nghe không hiểu gì hết vậy? Vì sao phải đẩy ngã em, nếu như vậy không phải sẽ bị ngã trên mặt đất đó sao?

- Em muốn nói...em...hôn Minh Diệu xong...tiếp theo...không gì nữa?

Biểu tình của Ada cùng Tiểu Quất muốn có bao nhiêu phần khích thì có bấy nhiêu phần khích.

- Phải a, còn sẽ có cái gì?

Diệp Tiểu Manh bụm mặt nhỏ giọng nói:

- Nhất định là bởi vì ăn trúng nước bọt của Minh Diệu nên có bảo bảo!

Tĩnh...Cả phòng vô cùng im lặng, yên tĩnh tới mức có chút quỷ dị. Minh Diệu vẫn duy trì tư thế che đầu thở dài, vẫn không nhúc nhích, miệng há hốc thật lớn. Mà mặt của Ada cùng Tiểu Quất đều in rõ một chữ “quýnh” thật rõ ràng.

- Mọi người...làm sao vậy...vì sao lại có diễn cảm như vậy chứ?

Cả phòng đột nhiên im lặng làm cho Diệp Tiểu Manh có chút khó hiểu, nàng ngẩng đầu dùng ánh mắt vô tội nhìn ba người còn lại.

Ada thở dài một hơi, bộ dạng như muốn nói chuyện lại thôi. Minh Diệu lại dường như không có việc gì ngồi trên ghế, chỉ lo ăn cơm, tựa hồ muốn đem cả bàn thức ăn đều ăn hết.

- Giáo dục thời kỳ trưởng thành, công ở xã tắc, lợi ở thiên thu a.

Tiểu Quất đi tới, vỗ vỗ lên bả vai Diệp Tiểu Manh, bộ dạng đầy thâm thía nói:

- Chị Tiểu Manh, ở trong quan niệm của chị, hôn môi liền sẽ mang thai sao?

- Di? Chẳng lẽ là không đúng sao?

Thần tình Diệp Tiểu Manh mê mang nói:

- Xem trong ti vi đều là diễn như vậy đi, một nam một nữ nói thương yêu, sau đó hôn môi, qua mấy tháng sau cô gái kia liền mang thai a.

- Hình như chị bỏ bớt khá nhiều đoạn giữa đi...hơn nữa còn là bước trọng yếu nhất...

Tiểu Quất bụm mặt, bất đắc dĩ nói:

- Chị thật sự là người trưởng thành sao?

- Em là con nít mà dám nói chuyện với người lớn như vậy sao!

Nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Quất nhìn mình khinh thường, Diệp Tiểu Manh khó chịu nói:

- Chuyện chị không biết chẳng lẽ em biết sao?

- Làm ơn, đây là thường thức có được không!

Tiểu Quất liếc mắt:

- Mang thai, là chỉ giống cái có bộ nhũ, chính là chỉ trong nhân loại có một hoặc nhiều thai nhi hoặc phôi thai. Phôi thai là do trứng phối hợp cùng tinh hoàn thụ tinh sau mới hình thành. Rõ là trứng phối hợp với tinh hoàn mới thụ tinh thôi...

Diệp Tiểu Manh bị nhi đồng bắt lương xuyên qua như Tiểu Quất nói đến ngậy ngốc ra, mặt càng ngày càng hồng, Ada ở một bên cũng nghe được trợn mắt há hốc mồm. Một cô bé năm tuổi cấp ột nữ sinh viên hai mươi tuổi một khóa giáo dục thời kỳ trưởng thành, là thế giới này điên rồi hay là nàng đã điên rồi?

Ăn cơm xong, Diệp Tiểu Manh mang theo một khuôn mặt đỏ như Quan Công lo thu dọn chén bát, mà cô bé đem chuyện trước khi mang thai nên làm gì kể thật chi tiết lại làm như không có việc gì đang ngồi trên đùi Minh Diệu, uống ly trà nóng trong tay.

- Tôi phải đi!

Ada cầm túi xách lên, đứng dậy.

- Anh nhớ nên bảo trọng thân thể cho tốt, không được khi dễ Tiểu Manh nha!

- Biết rồi, thuận buồm xuôi gió!

Minh Diệu gật gật đầu:

- Có rảnh gọi điện thoại về nói chuyện phiếm đi!

Ada khẽ gật đầu, tuy trong mắt tràn đầy vẻ không muốn nhưng nàng vẫn dứt khoát kiên quyết xoay người rời đi.

- Chị Ada, nhớ rõ phải thường xuyên liên lạc với em nha.

Diệp Tiểu Manh cảm giác lỗ mũi có chút lên men, nàng nhịn xuống không để mình khóc lên:

- Ngày mốt em đến sân bay đưa chị đi!

- Không cần, em lo chiếu cố tốt cho Minh Diệu thì được rồi!

Ada sờ sờ đầu Diệp Tiểu Manh:

- Chiếu cố tốt cho hắn, cũng chiếu cố tốt cho chính mình.

- Ân!

Diệp Tiểu Manh dùng sức gật gật đầu, một giọt nước mắt tràn ra.

- Âm vang!

Có lẽ ông trời cũng không muốn để Ada rời đi như vậy, bên ngoài đột nhiên nổi lên một trận sấm sét, mưa to ào xuống. Mưa càng lúc càng lớn, cùng cuồng phong lẫn tia chớp, giống như bầu trời muốn đổ sụp.

- Đã mưa lớn, hơn nữa nhìn xem nhất thời cũng không ngừng lại được.

Diệp Tiểu Manh giữ chặt tay Ada.

- Mưa lớn như vậy chị làm sao về đây, dù sao chị sắp đi rồi, hay là khuya nay ở lại nơi này đi, ngủ chung với em, em có rất nhiều lời muốn nói với chị!

- Mưa thật lớn...

Ada nhìn ra ngoài trời, lại nhìn nhìn Minh Diệu đang ngồi trong phòng khách, gật gật đầu:

- Được rồi, khuya nay hai chúng ta nói chuyện tới sáng vậy!

- Chị Ada, em đã tắm xong rồi, đến phiên chị!

Diệp Tiểu Manh mặc áo bông tắm từ trong phòng tắm chạy về phòng.

- Chờ một chút, em đưa áo bông tắm cho chị.

- Không cần!

Ada cởi áo, ném sang một bên:

- Thời tiết lại không lạnh, trực tiếp cởi bỏ đi vào không được sao!

- Di? Như thế nào có thể?

Diệp Tiểu Manh dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn vào bộ ngực Ada, lại ảm đạm nhìn của mình, không có cách nào để so sánh.

- Minh Diệu còn ở trong phòng khách đâu!

- Vậy mà sợ gì!

Ada cởi trần như nhộng, quần mái tóc dài ra sau gáy.

- Tên kia lại nhìn không thấy!

Từ phòng ngủ của Diệp Tiểu Manh đi tới phòng tắm là phải đi ngang qua phòng khách, Minh Diệu đang ngồi trên sofa ở phòng khách lắng nghe ti vi. Ada cứ trần như nhộng từ trong phòng Diệp Tiểu Manh đi ra.

- Tử Minh Diệu, coi như anh vận khí không tốt!

Toàn thân Ada trần truồng đi qua trước mặt Minh Diệu, còn cố ý đặc biệt đứng ngay trước mặt Minh Diệu cúi người xuống làm mất quý, bộ ngực đầy đặn chỉ cách mặt Minh Diệu không tới nửa thước lúc ẩn lúc hiện:

- Đừng nói tôi không cho anh xem nga, tử Minh Diệu!

Làm xong mặt quỷ, Ada âm ừ ca khúc, nhẹ nhàng bước vào phòng tắm. Hai mắt Minh Diệu sưng sờ, ngăn người sưng sốt mờ mịt nhìn về phía trước, yết hầu nhẹ nhàng giật giật, nếu không phải cẩn thận quan sát căn bản không thể nhìn thấy.

- A, thật thoải mái!

Cả người Ada tản ra nhiệt khí tắm rửa xong từ trong phòng tắm trần truồng đi ra, nguyên bản làn da trắng nõn lộ ra vẻ đỏ hồng, càng thêm mê người.

- Di, anh còn chưa ngủ sao!

Nhìn thấy Minh Diệu vẫn còn ngồi trên xô pha nghe ti vi, Ada đặt mông ngồi đối diện Minh Diệu, dùng khăn lau tóc, bầu vú đầy đà trước ngực theo động tác có tiết tấu lắc tới lắc lui:

- Đang nhìn cái gì đây?

- Không có gì, ha ha ha ha...

Minh Diệu thật mất tự nhiên nở nụ cười gượng gạo.

- Tiểu Manh chắc là ngủ rồi đi, tôi tắm lâu như vậy.

Ada nhìn nhìn vào phòng Diệp Tiểu Manh, tuy đèn vẫn sáng nhưng lại không nghe thanh âm.

- Dù sao hiện tại tôi cũng không ngủ được, không bằng hai chúng ta tán gẫu một lát đi.

- Không cần đi, ha ha, ha ha...

Minh Diệu cười ngây ngô hai tiếng:

- Bây giờ...tôi cũng muốn ngủ...

- Đừng nói nhảm!

Ada đứng dậy đè xuống bả vai Minh Diệu, ngăn trở thành động muốn rời khỏi của hắn.

- Nói thật đi, có phải anh đã cùng Lilith làm giao dịch gì hay không?

- Việc này sao...ha ha, ha ha...

Minh Diệu vẫn phát ra tiếng cười kỳ dị như trước, trên mặt còn mất tự nhiên nói:

- Không bằng cô mặc lại quần áo đi rồi chúng ta tiếp tục tán gẫu được không!

- Có gì khác nhau đâu chứ, anh lại nhìn không thấy...khoan khoan, làm sao anh biết tôi không mặc quần áo? Anh...

Ada kinh ngạc nhìn lỗ mũi Minh Diệu đang chảy máu.

- Anh...nói thật đi, có phải ánh mắt của anh đã khôi phục rồi hay không?

Ada vội vàng dùng khăn che ngực, hung tợn thấp giọng nói:

- Tên chết tiệt, lừa tôi thật khổ, nói, khôi phục từ khi nào?

- Hai ngày trước...

Minh Diệu thật ngượng ngùng đưa tay gãi gãi má, nếu như đã bị lộ, hắn cũng ngượng ngùng tiếp tục giả vờ, đưa tầm mắt dời qua một bên:

- Buổi sáng hôm trước khi tỉnh lại chợt phát hiện có thể phân biệt ra ánh sáng, chậm rãi thấy mơ hồ, hôm nay đã khôi phục thấy rõ được đồ vật chung quanh!

- Tên chết tiệt, lại còn giả vờ không thấy lừa gạt tình cảm của chúng tôi!

Ada nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Xem hết cả người tôi rồi...

Nói xong lại nước nở khóc lên.

- Uy uy, tôi không phải cố ý!

Minh Diệu thấy Ada khóc liền lúng túng, vội vàng giải thích nói:

- Tôi lại không biết cô cởi sạch sẽ chạy ra đây...

- Tôi mặc kệ, ô ô ô, dù sao là anh không đúng, ô ô ô, anh là tên sắc lang!

Ada ghé vào trên bàn, nhỏ giọng nghẹn ngào nói:

- Anh phải bồi thường tổn thất cho tôi!

- Chuyện này...

Về mặt Minh Diệu cười khổ:

- Việc này bảo tôi làm sao bồi đây, chẳng lẽ muốn tôi cởi hết cho cô xem một lần?

- Việc này sao...

Ada ngẩng đầu lên, hiện ra tia tươi cười giảo hoạt, trên mặt làm gì còn nước mắt:

- Nếu ánh mắt của anh đã phục hồi, như vậy thì không còn vấn đề, lần này quay về Anh quốc anh đi cùng với tôi đi!

- Đi? Cùng nhau đi Anh quốc?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Cô không phải đi xử lý chuyện của gia tộc hay sao? Muốn tôi đi làm gì?

- Hỏi nhiều như vậy làm chi, bảo anh đi thì anh nhất định phải đi!

Ada tức giận nói:

- Vốn ngay từ đầu tôi dự định cho anh cùng tôi trở về, kết quả mắt anh lại không nhìn thấy được gì, nên tôi chỉ đành về một mình. Nhưng nếu hiện tại ánh mắt anh đã khôi phục, như vậy nhất định phải về với tôi!

- Vậy được rồi!

Minh Diệu gạt đầu bất đắc dĩ:

- Tôi đi cùng cô một chuyến cũng được, dù sao ở nhà thời gian dài như vậy, tôi cũng có chút buồn bực!

- Thật tốt quá, nga...

Ada cao hứng nhảy dựng lên, cũng chẳng quan tâm hiện tại thân hình mình đang trần trụi, đem đầu Minh Diệu ôm chặt trước ngực, cả mặt Minh Diệu đều lâm vào giữa đôi gò ngực đầy đà.

- Như vậy chắc có thể đem sự tình giải quyết thật viên mãn, tôi cũng không cần luôn luôn phải ở lại Anh quốc!

- Đứng, đừng dùng tiếp chiêu này...

Trên mặt Minh Diệu truyền tới xúc cảm co giãn mềm mại, thống khổ lẫn khoái hoạt hòa lẫn:

- Cứu mạng, thở không được, hít thở không thông...!!!

237. Chương 240: Cát Cánh

Ngồi trên phi cơ, Minh Diệu hí mắt nhìn chằm chằm cặp đùi không mặc tất chân của nữ tiếp viên hàng không không hề dời mắt.

- Đừng nhìn, còn xem sao, tử sắc lang!

Ada đưa tay đánh Minh Diệu:

- Cài dây an toàn đi, sắp bay lên rồi!

- Cô cho tôi xem thêm chốc lát thôi!

Minh Diệu nhỏ giọng than thở một câu:

- Thật vất vả có thể nhìn thấy được đồ vật, tôi muốn bồi thường mấy tháng nay luôn sống trong bóng đêm được chứ!

Chuyện ánh mắt của Minh Diệu đã khôi phục bị Ada xé toạt, Diệp Tiểu Manh vốn nhảy lên cao hứng tiếp theo liền nổi trận lôi đình, hận không thể đi lên trực tiếp đem Minh Diệu cắn chết. Chuyện Minh Diệu khôi phục ánh mắt lại gặt năng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chuyện này lại để cho Ada là người đầu tiên phát hiện làm Diệp Tiểu Manh rất không vui. Tuy rằng bình thường năng có chút ngây thơ, nhưng đối với tính miễn cảm trong cảm tình Diệp Tiểu Manh cũng đã đạt tới tiêu chuẩn của một nữ tính trưởng thành.

Tuy rằng lúc ban đầu ánh mắt còn có chút mơ hồ, giống cảm giác bị cận thị, nhưng ngày hôm sau khi ngủ dậy Minh Diệu lại cảm giác hai mắt của mình đã hoàn toàn khôi phục trở lại. Tuy rằng không thể nói hai mắt thật rõ rệt, nhưng tuyệt đối không có dấu hiệu bị bệnh tăng nhãn áp hay đục tinh thể. Tuy rằng không thể tiếp tục sử dụng linh lực mở ra Thiên Nhân, nhưng chỉ cần không bị biến thành người mù Minh Diệu vẫn thật sự rất vui vẻ. Xem ra Lilith thật sự còn có chút đạo đức chút nghiệp, chỉ tước đoạt đi năng lực đặc biệt của đôi mắt Minh Diệu mà không trực tiếp làm cho hắn bị biến thành kẻ mù.

Hiện tại ánh mắt đã khôi phục, Minh Diệu tự nhiên cũng đáp ứng đề nghị của Ada cùng nàng quay về Anh quốc xử lý một sự tình, mà Diệp Tiểu Manh bởi vì phải đi học nên không chút tình nguyện quay trở về ký túc xá trong trường.

Trước khi lên phi cơ, Minh Diệu đã tranh thủ thời gian đi tới chỗ ở của Lê bàn tử một chuyến, hắn có một số việc luôn muốn tìm hiểu thật rõ ràng, bởi vì trước đó ánh mắt không phương tiện nên vẫn không thể đi được.

- Ánh mắt anh có thể nhìn thấy được đồ vật rồi sao?

Lê bàn tử liếc mắt nhìn nhìn Minh Diệu:

- Người tốt sống không lâu, tai họa lại ngàn năm. Ông trời thật đúng là không có mắt!

Tuy rằng ngoài miệng Lê bàn tử nói chuyện thật không dễ nghe, nhưng Minh Diệu vẫn có thể nhìn thấy được nét tươi cười không muốn lộ ra trên khóe miệng Lê bàn tử. Tuy rằng mỗi lần Lê bàn tử gặp mặt Minh Diệu đều tranh cãi ầm ĩ vài câu, nhưng hai người là bạn thân chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn, thân thiết không còn cách nào thân thiết hơn được nữa.

- Một lúc nữa tôi phải đi rồi, đi qua Anh quốc một chuyến!

Minh Diệu móc ra một viên đạn màu đỏ trong túi áo:

- Vật này tôi luôn muốn mang đến cho anh xem thử, nhưng thời gian trước không quá thuận tiện.

Viên đạn màu đỏ này chính là viên đạn bắn trúng Diệp Tiểu Manh ngày đó, bên trong chứa linh lực phá hư kinh mạch của yêu quái. Sau khi miệng vết thương của Diệp Tiểu Manh giống như gặp được kỳ tích phục hồi, viên đạn này cũng từ trong vết thương chen chúc rơi ra ngoài, Minh Diệu vẫn luôn cất giữ nó, hắn cảm thấy được có lẽ thân phận của người nổ súng có thể từ viên đạn này mà tìm được manh mối.

- Vật này...

Lê bàn tử đem viên đạn cầm trong tay, lật qua lại nhìn một chút.

- Thật đặc biệt, mặt trên có khắc chữ, hợp thành một trận pháp thật đặc thù. Nếu như tôi đoán không sai, bên trong trận pháp này trước khi phát động hẳn còn tồn tại một ít linh lực, là loại linh lực khá đặc thù, linh lực dao động thật kỳ lạ, chưa từng gặp qua bao giờ!

- Thứ này tựa hồ đặc biệt thiết kế ra dùng để đối phó yêu quái.

Minh Diệu nói.

- Nguyên lý công tác cụ thể đại khái là sau khi nổ súng, viên đạn bắn trúng thân thể yêu quái, sau đó trận pháp bên trong bắt đầu phát động, tản mát ra loại linh lực kỳ quái này, từ bên trong bắt đầu phá hư kinh mạch yêu lực của Yêu tộc. Yêu tộc bị bắn trúng dù không bị bắn chết tại chỗ, cũng sẽ bởi vì yêu lực bị khô cạn mà biến thành một khối thây khô.

- Thứ này đúng thật là chưa từng gặp qua!

Lê bàn tử cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu:

- Tuy rằng theo kỹ thuật mà nói không có gì đặc biệt khó khăn, nhưng người có thể nghĩ ra cách này cũng xem như là thiên tài. Hơn nữa nhìn theo tình huống viên đạn người này hẳn có sự oán hận rất lớn đối với yêu quái, không chỉ muốn đẩy họ vào chỗ chết mà còn nguyện ý chứng kiến bọn họ chết trong thống khổ. Theo tôi phỏng chừng kẻ này nhất định là một kẻ tâm lý biến thái!

- Anh vừa nói như thế, tôi lại chợt nhớ tới một người...

Minh Diệu sờ sờ cằm nói:

- Tên họ Phạm kia tựa hồ đối với loại đạo thuật truyền thống kết hợp sử dụng cùng vũ khí hiện đại có vẻ si mê, hơn nữa trong số những người tôi quen biết chỉ có hắn thích dùng súng hơn hết!

- Ân, đích xác có thể là người kia làm!

Lê bàn tử gật gật đầu:

- Tôi nghe nói kể từ sau khi Phạm gia bị diệt môn, Phạm Đồng đã thật bài xích đối với yêu ma quỷ quái, hận không thể đem bọn họ hoàn toàn diệt sạch. Nhưng do tư chất của hắn không được tốt lắm, cho nên đối với đạo thuật gia truyền vẫn không hề có tiến bộ gì quá lớn, vì vậy vẫn luôn nghiên cứu cách đem linh lực kết hợp sử dụng cùng vũ khí hiện đại!

- Nhưng nếu là như vậy, lại phát sinh thêm vấn đề mới!

Minh Diệu cau mày nói:

- Thứ nhất nếu người nổ súng là hắn, như vậy đã nói hắn nhất định cũng ở trong thị trấn kia. Vì sao hắn lại ở nơi đó? Nơi đó cũng không phải phạm vi quản hạt của hắn, cho dù hắn biết được chuyện trong thị trấn, cũng không thể tự mình đi đem La Sát bên trong trấn giải quyết, mà hắn nên cùng phân bộ hiệp hội tại địa phương xin trợ giúp. Thứ hai tựa như lời anh đã nói, hắn đối với sinh vật yêu ma có thâm cừu đại hận, như vậy vì sao trước đó hắn vẫn luôn luôn không nổ súng? Cả trấn nhỏ đều là La Sát mà không còn nhân loại, vì sao hắn lại không nổ súng? Mà vì sao cuối cùng hắn cố tình bắn Tiểu Manh mà không bắn con La Sát khổng lồ kia? Thứ ba, kỳ quái nhất, Phạm Đồng tựa hồ mất tích, tôi cũng từng có hiềm nghi là hắn làm, đã nhờ người âm thầm điều tra nhưng lại không tìm được hắn, giống như hắn đã bốc hơi biến mất khỏi nhân gian. Như vậy hắn rời khỏi tiểu trấn lại đi đâu?

- Vấn đề khác tôi không biết, chẳng qua nếu như người nổ súng thật sự là hắn, như vậy đã chứng minh được một việc!

Lê bàn tử gõ bàn, gằn từng chữ nói:

- Có người muốn giết tiểu la lỵ trong nhà của anh, hơn nữa chuyện này còn rất có thể là nhắm vào anh mà tới!

- Có quan hệ tới tôi sao...

Minh Diệu trầm ngâm trong chốc lát:

- Như thế có nhiều khả năng. Ở mặt ngoài Tiểu Manh bắt quả chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi, căn bản không chen chân vào vòng luẩn quẩn này, hơn nữa có rất ít người biết chân tướng nàng là nửa yêu nửa người, tự nhiên cũng không thể kết thù với người khác. Như vậy dĩ nhiên là nhắm vào tôi mà tới...Biết tôi đi trấn nhỏ kia cũng không có nhiều người, trừ mấy người mà tôi tin tưởng được...

- Còn có tên khốn kiếp Trần Lam!

Lê bàn tử nhả một bãi nước bọt:

- Tên khốn kia lúc trước có mâu thuẫn với chúng ta, hơn nữa còn có thù giết cha, nếu thật sự có người cố ý đem hành tung của anh lộ ra cho Phạm Đồng, như vậy liền nhất định là hắn!

- Nói như vậy...ngay từ đầu người mà Phạm Đồng muốn giết là tôi sao?

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Tuy rằng trước kia có chút qua lại, nhưng còn chưa tới nông nỗi muốn giết tôi đi. Tuy rằng con người của Phạm Đồng không quá thông minh, nhưng còn chưa ngu ngốc tới mức lại bị Trần Lam sai sử đi giết tôi. Chẳng lẽ bởi vì hắn nhìn thấy được bộ dạng bạo tẩu của Tiểu Manh cho nên mới nổ súng? Nói vậy thật sự có điểm khó giải quyết, chuyện Tiểu Manh là nửa người nửa yêu càng ít người biết càng tốt!

- Bất kể là như thế nào, anh tốt nhất nên cẩn thận một chút!

238. Chương 241: Hành Trình Đến England

Ada liếc mắt lườm Minh Diệu:

- Cho nên tôi cùng người trong gia tộc của vị hôn phu lén lút đạt tới hiệp thương, nếu tôi có thể tra xét ra nguyên nhân vì sao hắn nổi điên hơn nữa chữa khỏi cho hắn, như vậy gia tộc bọn họ chẳng những đồng ý giải trừ hôn ước cho tôi, hơn nữa còn lấy danh nghĩa đồng bạn gia tộc vẫn ủng hộ tài chính cho gia tộc Wilm của tôi!

- Như vậy người trong gia tộc của cô sẽ nguyện ý sao?

Minh Diệu cau mày hỏi:

- Đây chính là hiệp thương lén lút, không phải là giấy trắng mực đen, không có sức thuyết phục gì cả!

- Không thành vấn đề, đại gia tộc Châu Âu luôn nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần chuyện đã đáp ứng nhất định sẽ làm được, phương diện chữ tín thì không cần lo lắng.

Ada gật gật đầu:

- Về phần bên gia tộc của tôi sao...chỉ cần có đại tập đoàn tiếp tục ủng hộ họ phát triển trong kinh tế, bọn hắn cũng chẳng quản tôi cần gả cho ai, cho dù là gả ột con lừa bọn hắn cũng sẽ nguyện ý!

- Vậy mục đích cô gọi tôi cùng đi là vì cái gì?

Minh Diệu hỏi:

- Đã nói rồi đó, tôi không giả làm bạn trai linh tinh gì đó đâu!

- Tại sao phải làm giả, làm chính thức thì tốt hơn.

Ada ném một mị nhãn cho Minh Diệu, tiếp theo lại khôi phục vẻ nghiêm túc:

- Mục đích gọi anh đi theo là bởi vì tôi nghe nói nguyên nhân mà vị hôn phu nổi điên tựa hồ thuộc loại sự kiện linh dị!

- Sự kiện linh dị? Loại chuyện này còn cần tôi từ Trung Quốc xa xôi chạy tới sao?

Minh Diệu gãi gãi đầu:

- Linh Môi sư của Châu Âu các vị không phải có rất nhiều sao?

- Mỗi người có lĩnh vực chuyên nghiệp của mình thôi.

Ada nói:

- Châu Âu Linh Môi sư đối với lĩnh vực tinh thần có lực phá hủy lợi hại hơn so với xây dựng. Mà người phương Đông các vị lại tựa hồ ở trên phương diện chữa trị tinh thần lại có biện pháp hữu hiệu riêng của

mình. Dựa theo cách nói của người phương Đông, một người đột nhiên nổi điên, nhất định phải liên quan tới hôn vía gì đó!

- Vấn đề về ba hôn bảy vía!

Minh Diệu cải chính:

- Người có ba hôn bảy vía, hôn phách nếu thiếu hoặc bị rối loạn, sẽ phát sinh ra một ít biến hóa kỳ quái!
- Dù sao thứ này thật sự kỳ diệu, mục đích gọi anh cùng đi chính là muốn anh giúp tôi tìm ra nguyên nhân mà vị hôn phu kia nổi điên, chữa khỏi cho hắn. Đây là giao dịch lén lút giữa tôi cùng gia tộc của họ, cho nên tôi không thể xin giúp đỡ từ bên ủy viên chính phủ, mà anh là nhân tuyển tốt nhất!

Ada khoát tay, không nghe lời phân bua của Minh Diệu.

- Chủ yếu là phải cứu thoát tôi ra từ trong bể khổ mới được. Tôi chỉ mới hai mươi lăm tuổi, tôi không muốn kết hôn sớm như vậy. Huống chi còn phải gả ột hoa hoa công tử mà tôi chán ghét!

- Nếu nói như vậy...chuyện lần này xem như là một chuyện ủy thác đi?

Minh Diệu sờ sờ cằm nói:

- Với sự hiểu biết của tôi về cô, cô chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội kiếm tiền này, nhất định phải thu tiền thuê với gia tộc vị hôn phu kia. Tiền này hẳn là phải chia cho tôi phân nửa đi? Xét tới vấn đề liên lụy hôn phách sẽ khá phức tạp, tôi thu một vạn thì thế nào?

- Chết cũng chỉ đòi tiền!

Ada liếc mắt lườm Minh Diệu:

- Vậy ngày đó anh đem thân thể tôi xem hết thì tính tiền ra sao?

- Chuyện đó sao...Tôi cũng coi hết cho cô xem lại một lần là được, cũng không cần trả tiền cho cô.

Minh Diệu nghiêm trang nói:

- Vì bồi thường cho cô, tôi có thể cho cô xem thời gian nhiều gấp đôi, cô thấy thế nào?

- Tham tiền!

Ada trừng mắt liếc hắn:

- Được rồi, một vạn thì một vạn, sự tình làm xong tôi sẽ cho họ viết chi phiếu cấp cho anh được chứ!

- Thành giao!

Minh Diệu cười hì hì nói:

- Tôi vừa nói chính là bằng Anh à!

- Nhảm nhí, đồng Euro, không chịu thì thôi!

Ada tức giận nói.

- Đồng Euro sao...bỏ đi, tôi có hại một chút là được.

Minh Diệu thả lỏng thân thể, thoải mái tựa lưng vào sau ghế bắt chéo chân.

- Hơn tám vạn đồng tới tay, lần này rốt cục có tiền để mua xe.

Ngồi máy bay suốt mười mấy giờ, từ trên cửa máy bay đi ra, Minh Diệu lại cảm thấy cũng không mệt mỏi, ngược lại còn có chút nóng lòng muốn thử xem sao. Mấy tháng nay hắn ở mãi trong nhà, sống cuộc sống cơm nước dâng lên tới miệng, sắp làm cho hắn nghẹn tới phát điên. Hắn bắt chắp ánh mắt của những người da trắng mắt xanh khắp chung quanh, không ngừng chộn rộn, chẳng khác gì là một vận động viên sắp đi lên sân khấu thay thế đội hữu.

- Làm ơn đi, ngồi xuống được không?

Ada bùm mặt bất đắc dĩ nói:

- Không phải là đứa trẻ con, ra cửa lại hưng phấn như vậy làm chi đây?
- Ở nhà nín nhiều ngày, cảm giác thân thể sắp sửa bị rỉ sét!

Minh Diệu vừa nôn nóng vừa nâng cao chân nói:

- Hiện tại chúng ta đi đâu đây, không bằng bắt đầu điều tra ngay đi!
- Anh không phải muốn mang theo bộ dáng này bảo tôi đưa anh tới trang viên của người ta đi!

Ada thở dài nói:

- Bộ dáng này của anh nhất định sẽ bị người ta xem là tên ăn mày ném ra ngoài!

Minh Diệu vẫn mặc bộ áo gió như trước kia, đầu tóc rối bời, râu ria xồm xoàm, chỉ là trên mặt thiếu chiếc kính đen què mùa trước kia mà thôi. Hình dáng hiện tại của hắn nhìn qua đích xác chẳng khác gì một tên lang thang đầu đường có thể tùy ý nhìn thấy tại London.

- Cắt, người Anh quốc của cô đúng là không chân thật.

Minh Diệu tuyệt không để ý với hình tượng lôi thôi lếch thếch hiện tại của mình.

- Chẳng lẽ cô thật không biết không thể trông mặt mà bắt hình dong sao? Thế ngoại cao nhân xưa nay đều có hình tượng như thế!
- Thế ngoại cao nhân có hình tượng thế nào thì tôi không biết!

Ada chỉ chỉ xa xa, hai cảnh sát nhìn thấy bộ dáng của Minh Diệu chậm rãi đi tới.

- Tôi chỉ biết thế ngoại cao nhân chắc sẽ không bị cảnh sát Anh quốc cho là kẻ lang thang mà bắt giam lại!
- Ân? Có cảnh sát sao. Tôi đành khiêm tốn một chút vậy.

Minh Diệu rút cục dừng động tác:

- Vậy bây giờ làm gì đây?
- Trước tiên đi đổi lại hình tượng cho anh.

Ada lôi kéo Minh Diệu lên taxi.

- Tôi không cho người của họ đến đón máy bay là vì sợ bị người nhìn thấy bộ dạng lôi thôi này của anh thôi. Đi trước đổi lại kiểu tóc cho anh, sau đó mua bộ quần áo khác.

- Cạo râu thì tốt hơn rồi!

Minh Diệu lấy ra một con dao cạo trong túi, trực tiếp cạo râu trên xe taxi. Dao cạo râu này là do Diệp Tiểu Mạnh tặng quà sinh nhật cho hắn.

- Quần áo tôi có mang theo, cũng không cần mua, trực tiếp chuyển thành tiền mặt tính trong tiền thuê tôi là được.

- Hay là thôi đi!

Ada đối với việc quần áo Minh Diệu mang theo vẫn có chút lo lắng.

- Quần áo của anh tôi đều đã thấy, không một món đồ nào ra hồn cả. Đi tới mua một bộ quần áo hoàng thì tốt hơn. Dù sao trên danh nghĩa anh là cao nhân Trung Quốc mà tôi mời đi theo, hình tượng không thể quá kém đi!

- Không thể nào!

Minh Diệu mở túi du lịch ra:

- Bộ này cũng không được sao? Tôi thấy rất tốt!
- Bộ quần áo...anh từ đâu có được?

Ada nhìn bộ tây phục Minh Diệu vạch ra cho nàng xem, có chút kinh ngạc. Đây tuyệt đối không phải loại hàng vỉa hè, vừa nhìn liền biết là hàng Italy, giá cả tuyệt đối xa xỉ. Nàng thật sự không thể tin loại thần giữ cửa như Minh Diệu làm sao lại chịu tốn nhiều tiền đi mua một bộ quần áo như vậy để mặc.

- Hắc hắc, nhật được!

Minh Diệu dương dương tự đắc nói:

- Lần trước từ chỗ Lilith lấy tới, không cần tiền!

- Vậy đầu tóc của anh thì sao bây giờ?

Ada nín lấy đầu tóc rối bời của Minh Diệu nói:

- Anh không thể đem cái ổ gà này đi gặp người đi, người ta chính là nhân sĩ thượng lưu!

- Vậy càng đơn giản!

Minh Diệu lấy ra chai nước khoáng trong túi du lịch, trực tiếp đổ ra trên tay vuốt vuốt tóc.

- Thế nào?

Chỉ sau một thoáng Minh Diệu đã từ một ổ gà biến thành láng mát, nhưng nhìn qua cũng chẳng tề hơn trước rất nhiều.

- Còn đỡ!

Ada nhìn nhìn lại Minh Diệu lại nhìn bộ quần áo trong túi du lịch, cảm giác có điểm nhìn quen mắt nhưng không nhớ nổi đến tột cùng đã gặp nhau ở nơi nào.

- Tạo hình này...có điểm nhìn quen mắt...

- Đương nhiên, đây chính là tạo hình kinh điển!

Minh Diệu cho Ada một ánh mắt khinh bỉ.

- Đồ Thần! Giống hay không?

239. Chương 242: Quỷ Hút Máu Không Hấp Huyết

Wiln tiểu thư, hoan nghênh cô đã đến!

Một lão nhân mặc một thân quần áo quần gia đui én sẫm màu, áo sơ mi cùng bao tay trắng như tuyết, khi nói chuyện mang theo khẩu âm London thật nồng tạo nhả cú người thi lễ:

- Trên đường đi thật khổ cực, mời đi theo tôi!

- Đã làm phiền ông, Burrell!

Ada nhìn lão nhân gật đầu chào hỏi.

- Uy, Ada!

Minh Diệu ở phía sau nhẹ nhàng kéo áo Ada.

- Lão nhân này không phải là quần gia Anh quốc như trong truyền thuyết đi, bộ tịch thật sự quá lớn.

- Anh cũng không phải chưa từng ở trong đại gia tộc, có gì đáng ngạc nhiên đâu!

Ada liếc mắt lườm Minh Diệu:

- Nhà của anh không phải cũng rất có bộ tịch sao?

- Vậy thì khác a!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Quần gia đại gia tộc Trung Quốc cũng không có bộ tịch lớn như vậy, những quần gia Anh quốc này nhìn qua còn muốn ngửa bực hơn chính chủ nhân nhà họ nữa.

Ada liếc mắt lườm Minh Diệu, không tiếp tục quần tới hắn, đi theo sau lão nhân ngồi lên một chiếc xe chạy bằng điện.

Trang viện rất lớn, tuy rằng tốc độ của xe điện chạy không nhanh, nhưng dùng tới mười lăm phút mới từ cổng lớn trang viện đi tới biệt thự bên trong. Quần gia xuống xe trước tiên, thật có phong độ mở cửa xe cho Ada.

- Mời đi theo tôi!

Quần gia Burrell nói:

- Vì là lén lút hiệp thương, cho nên chủ nhân thật không tiện ra mặt, chuyện này đã giao cho tôi toàn quyền phụ trách. Cần đến phòng khách nghỉ ngơi một chút không?

- Không cần!

Ada lắc lắc đầu:

- Trực tiếp dẫn tôi đi gặp H!

- Được, mời bên này!

Quần gia vẫn giữ nguyên bộ dạng bình tĩnh như trước, thật giống như người bị điên kia hắn căn bản không hề quen biết.

Sau khi tiến vào trang viện, Minh Diệu lại nhìn thấy có thật nhiều nữ giúp việc mặc bịch trang thật đáng yêu xinh đẹp. Những cô gái thanh xuân dào dạt lại xinh đẹp mặc những bộ bịch trang, đây chính là hấp dẫn mà không người đàn ông nào có thể kháng cự. Minh Diệu đang suy nghĩ trong khoảng thời gian này mình ở tại Anh quốc có nên tìm một bộ bịch trang như vậy đem về cho Tiểu Manh mặc hay không. Nghĩ tới Tiểu Manh mặc vào bịch trang thật mê người, lại tiếp tục bày ra biểu tình ngây thơ vô tội... Ân ân, không tệ nha! Tốt nhất đeo thêm bộ kính mắt. Ngụy la lý đeo kính mắt nữ phó ngây thơ, oa, ngẫm lại cũng thấy đáng yêu tới mức không chịu nổi. Bất quá chỉ đáng tiếc đáng người của Tiểu Manh thật quá kém, nếu có thêm tất chân lụa màu đen...Loại tất chân màu đen này chắc thích hợp với a Trạch, đôi chân dài của nàng không mặc vào thật sự quá lãng phí. Nữ phó núi băng mang tất chân đen, không tồi đi. Vậy không bằng lại làm thêm một bộ cho Từ Mẫn, thực nữ nữ phó, oa oa oa! Ba người đứng thành một hàng, sau đó nghênh đón Minh Diệu về nhà, vừa vào cửa liền nghe được thanh âm chào đón chính tề: “Chủ nhân đã về!”, oa oa oa oa oa...

- Wiln tiểu thư cùng vị tiên sinh này, mời đi bên đây!

Lời của quần gia cắt đứt ý nghĩ tự sướng của Minh Diệu, ngay khi trong đầu Minh Diệu đang không ngừng tưởng tượng những hình ảnh không khỏe mạnh kia, ba người đã đi tới trước một cánh cửa thật hoa lệ. Cửa chậm rãi mở ra, một cỗ khí tức băng sương từ bên trong cửa truyền tới, một thang lầu thật dài thông xuống hầm ngầm.

- Các vị đem H nhốt xuống hầm ngầm dưới đất sao?

Ada có chút kinh ngạc hỏi:

- Sự tình thật nghiêm trọng lắm sao?

- Phải!

Burrell gật gật đầu:

- Bệnh tình của H thiếu gia thật nghiêm trọng, lại kháng cự ánh mặt trời, nổi giận lại đánh thương người, đã có vài vị nữ phó bị thiếu gia đánh bị thương. Chúng tôi thật sự không còn cách nào, chỉ đành nhốt thiếu gia bên dưới hầm ngầm không nhìn thấy ánh mặt trời!

Đi xuống thang lầu thật dài, Minh Diệu nhìn thấy người thanh niên tên H kia. Hắn cuộn tròn trong một góc tối, cả người lạnh run, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, dùng ánh mắt đề phòng nhìn ba người đang đi tới.

Minh Diệu cẩn thận đánh giá người thanh niên trước mắt, tuy rằng hiện tại hắn đã biến thành hình dạng này, nhưng Minh Diệu vẫn nhận ra được trước khi người này bị nổi điên, đích xác có đủ tư cách trở thành hoa hoa công tử. Không thể phủ nhận dù hiện tại hắn đã biến thành hình dạng này, Minh Diệu vẫn không thể không thừa nhận bộ dạng người này soái hơn mình. Mái tóc vàng hỗn độn rơi xuống dán trên mặt, không biết do nguyên nhân bởi ánh sáng hay ánh mắt của Minh Diệu nhận lỗi, hắn cảm giác trên đỉnh đầu người thanh niên này có từng điểm màu lục hiện lên.

- Đem chuyện đã trải qua nói rõ chi tiết cho tôi nghe đi!

Chứng kiến H biến thành bộ dạng này, Ada thở dài. Tuy rằng nàng không thích người thanh niên này, nhưng nàng cũng không nghĩ tới hắn lại biến thành bộ dạng đáng thương như vậy.

- Được!

Burrell nhìn gương mặt lộ ra đặc thù của người phương Đông như Minh Diệu đang đứng cạnh Ada:

- Có cần tôi dùng Trung văn đến giải thích không?

- Không cần!

Minh Diệu lắc đầu:

- Tôi có thể nghe hiểu được Anh văn.

- Được!

Burrell gật đầu, tiếp theo dùng khẩu âm ngữ điệu nặng nề vùng London bắt đầu chậm rãi kể lại chi tiết chuyện xảy ra:

- Cả sự kiện này là phải nói từ nửa tháng trước. Lúc ban đầu H thiếu gia thường xuyên nằm thấy ác mộng, thường thường bị tỉnh giấc khi đang ngủ. Sau thiếu gia bắt đầu dùng thuốc ngủ, nhưng không có tác dụng gì, vẫn tiếp tục nằm thấy ác mộng. Tiếp theo ác mộng càng ngày càng thường xuyên, cơ hồ mỗi sáng sớm đều tỉnh từ trong ác mộng. Bởi vì vấn đề về giấc ngủ, tinh thần H thiếu gia càng ngày càng kém, tính tình càng ngày càng cổ quái. H trở nên có chút bệnh thần kinh, thường xuyên sẽ vì một chút chuyện nhỏ mà phát giận, không tin bất luận người nào, cũng không đi ra cửa, cứ nhốt mình bên trong phòng, kéo hết toàn bộ màn cửa, ngay cả ăn cơm cũng phải do nữ phó mang thức ăn tới tận cửa phòng, sau đó hắn thừa dịp không có ai mới trộm lấy vào ăn. Tôi từng mời bác sĩ đến kiểm tra cho thiếu gia, nhưng không phát hiện ra vấn đề gì, bác sĩ chỉ nói tinh thần của thiếu gia quá khẩn trương mà không có gì trở ngại, lại viết đơn thuốc dùng hòa dịu thần kinh cho thiếu gia sử dụng. Nhưng thiếu gia dùng thuốc cũng không có tác dụng, bệnh tình càng ngày càng thêm nghiêm trọng. Buổi sáng ba hôm trước, thiếu gia bình tĩnh trong ác mộng, thấy được nữ phó gọi cửa đi vào. Hắn từ trên giường nhảy dựng lên, cầm lấy gậy đánh bóng chày đặt đầu giường như phát điên đánh thẳng về phía nữ phó kia. Thẳng đến khi chúng ta nghe nữ phó kêu lên thảm thiết chạy tới, mất thật nhiều khí lực mới kéo được hắn rời ra. Nữ phó bị đánh tổn thương rất nặng, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện chưa tỉnh lại!

- Trước đây H có nói qua chuyện gì kỳ quái hay không?

Ada hỏi.

- Hay đã gặp qua người nào? Hoặc phát sinh một ít chuyện gì không tầm thường?

- Không có!

Burrell lắc đầu.

- Hết thấy đều thật bình thường!

- Ông nói hắn rất sợ ánh mặt trời?

Minh Diệu đột nhiên mở miệng hỏi:

- Hơn nữa căn cứ theo lời ông nói, buổi tối hắn tựa hồ khá thanh tỉnh?

- Phải!

Burrell gật gật đầu:

- Mỗi sau tám giờ tối, sau khi mặt trời lặn thiếu gia sẽ có một đoạn thời gian khá thanh tĩnh. Tuy rằng vẫn rất sợ hãi, nhưng ý nghĩ vẫn thanh tĩnh, có thể nhận ra người quen biết, hơn nữa ngẫu nhiên còn nói được một câu ý nghĩa đầy đủ, tuy rằng chúng tôi không hiểu hẳn muốn biểu đạt ý tứ gì. Nhưng khoảng thời gian thanh tĩnh này rất ngắn ngủi, chỉ khoảng hai giờ mà thôi. Đến sau mười giờ thiếu gia sẽ ngủ, gọi thế nào cũng không tỉnh được. Tiếp theo sáng hôm sau lại bị ác mộng làm bừng tỉnh!

- Anh có ý nghĩ gì?

Ada thấy Minh Diệu hỏi rõ ràng như thế, nên hỏi chút ý kiến của Minh Diệu.

- Có chỗ nào cần đặc biệt để ý sao?

- Không có, bất quá đã có chút suy đoán.

Minh Diệu nhìn nhìn H co rút trong góc phòng, thanh niên kia nhìn thấy Minh Diệu đang nhìn hẳn, nhếch môi nhe răng nhìn Minh Diệu tỏ vẻ địch ý.

- Trước đó luôn thấy ác mộng, lại chậm rãi sợ hãi ánh mặt trời, tiếp theo ban ngày mất đi thần trí, cô không thấy bệnh trạng của hẳn rất giống một loại bệnh sao?

- Anh nói là chứng khát máu?

Ada nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Burrell hỏi:

- Khi bác sĩ kiểm tra cho H, có phát hiện được vết thương gì khả nghi hay dấu vết gì không?

- Không có, tuyệt đối không có!

Burrell trả lời khẳng định:

- Bác sĩ đã làm kiểm tra toàn thân cho thiếu gia, điểm này tôi có thể khẳng định!

- Có lẽ vết thương đã bị khép lại!

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Tôi đối với thứ này hiểu biết không nhiều, người phương Tây các vị hẳn là tương đối quen thuộc.

- Tôi hiểu được ý tứ của anh!

Ada gật gật đầu nói:

- Nhưng điều này là không thể nào!

- Không có khả năng sao?

Minh Diệu có chút ngoài ý muốn nhìn Ada:

- Nhưng bệnh trạng của hẳn rất giống bộ dạng từng bị quỷ hút máu cắn qua a!

- Anh phải hiểu được, tuy rằng nơi này là London, nhưng bây giờ không phải niên đại 80.

Ada giải thích:

- Cái gọi là quỷ hút máu đã rất khó nhìn thấy được!

- Tìm không thấy sao?

Minh Diệu sững sốt:

- Làm sao có thể? Quỷ hút máu chẳng lẽ đã bị tuyệt chủng sao?

- Vậy thì không phải!

Ada giải thích nói:

- Chỉ bất quá hiện tại bọn họ đã thay đổi danh xưng, đã không còn gọi là Hấp Huyết Quỷ, mà hiện tại được gọi là Huyết tộc.

- Huyết tộc?

Minh Diệu khó hiểu hỏi:

- Vậy có khác gì quỷ hút máu?

- Việc này sao...tôi giải thích cho anh nghe vậy!

Ada nghĩ nghĩ nói:

- Ở Trung Quốc của anh, có một lượng lớn lưu manh hành nghề lại có giấy phép, đúng không?

- Không sai!

Minh Diệu gật gật đầu.

- Bọn hần sửa tên lại, gọi là thành quân!

- Huyết tộc chính là dạng giống như thành quân!

Ada nói:

- Từ thập niên 90 sau cuộc chiến tranh hắc ám, số lượng Lang nhân cùng Hấp Huyết Quỷ bởi vì đấu tranh mà giảm bớt thật lớn. Vì thế ủy viên tối cao Châu Âu liền dùng cơ hội này thu nạp vào biên chế tổ chức những kẻ còn sống sót trong cuộc chiến kia. Hiện tại Hấp Huyết Quỷ vẫn lấy hình thức gia tộc tồn tại, nhưng đã bị ủy viên tối cao quản hạt, không còn được tự do hành động như trước!

- Tôi hiểu được ý tứ đại khái bên trong.

Minh Diệu gật gật đầu:

- Giống như phương pháp quản lý của thần quái hiệp hội Trung Quốc đối với yêu quái bộ tộc.

- Phải!

Ada gật gật đầu:

- Huyết tộc bị ước thúc rất chặt chẽ, căn bản không khả năng rời khỏi lãnh địa của bọn hần hoạt động. Nhưng còn một điều thật quan trọng, Huyết tộc hiện tại đã không còn hút máu của nhân loại.

- Di? Hấp Huyết Quỷ lại không hút máu người nữa sao?

Nghe được câu nói của Ada, Minh Diệu có cảm giác không sao tưởng tượng nổi. Quỷ hút máu mà không đi hút máu người sao? Minh Diệu cảm thấy được việc này còn thái quá hơn cả việc gọi Lê bàn tử đi tắm rửa mỗi ngày.

- Phải!

Diễn cảm của Ada có chút cổ quái:

- Do xã hội nhân loại phát triển đến hiện tại, máu của nhân loại đã không còn tinh khiết như ngày trước. Quá nhiều tia phóng xạ, vật chất tai hại, độc khí chất thải lưu lại bên trong thân thể nhân loại, khiến máu trở nên hỗn tạp không chịu nổi. Cho nên hiện tại Huyết tộc tình nguyện dựa vào việc hút máu nhân tạo sinh tồn cũng không muốn tiếp tục đi hút máu của nhân loại, bởi vì hiện tại nếu uống quá nhiều máu độc của nhân loại, cho dù là Huyết tộc cường hãn cũng sẽ bị ung thư!!!

- Nếu như cô đã cảm thấy được không có khả năng, như vậy chúng ta thay đổi ý nghĩ thử xem!

Minh Diệu gật gật đầu. Ada là người phương Tây, đối với những việc xảy ra tại phương Tây phải hiểu biết nhiều hơn. Nếu Ada cảm thấy được không phải là chứng khát máu, như vậy nhất định phải do nguyên nhân khác gây ra. Minh Diệu quyết định trước tiên tra xét xem tình huống ba hỗn bầy vĩa của H, nói không chừng có thể từ bên trong tìm ra manh mối.

Mặc dù thân thể đặc thù của người phương Tây cùng người phương Đông có chút bất đồng, nhưng hồn phách đại khái là giống nhau. Minh Diệu lấy ra một tờ hoàng phù, đem linh lực truyền vào linh phù. Hoàng phù viết rất nhiều văn tự khó hiểu trông rỗng thiêu đốt lên, nhanh chóng biến thành một đồng tro tàn.

- Dem cái này cho hần uống vào đi!

Minh Diệu đem tro tàn bỏ vào một cái chén đưa cho quản gia.

- Dem cái này uống hết hần sẽ tiến vào một loại trạng thái thôi miên, như vậy sẽ phương tiện cho tôi tới tra xét tình huống hồn phách của hần!

Quản gia cầm cái chén nhìn nhìn Ada. Đối với đạo thuật của người phương Đông, quản gia bất quá cũng chỉ được nghe nói qua mà thôi, cho tới bây giờ chưa từng được nhìn thấy tận mắt. Dem tro tàn này đưa cho người ta uống vào theo hần xem ra thật có chút khó tin. Quản gia nhìn thấy Ada gật đầu, trong lòng cũng an tâm. Nếu Ada xác định không có vấn đề, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì. Hần quay trở lên lầu, tìm hai nam nhân thân thể khỏe mạnh cùng trở xuống.

Tuy H thần chí không rõ liệu mạng giãy dụa, nhưng hai nam nhân khỏe mạnh mà quản gia tìm đến vẫn có thể chế phục hần, đè lại tay chân mạnh mẽ vặn mở miệng hần.

Có thể nhìn ra được sau khi biến đổi không bình thường lực lượng của H trở nên thật lớn. Minh Diệu cẩn thận đánh giá hai nam nhân kia, cánh tay họ lực lượng còn muốn lớn hơn đùi của hần, đặt ở người thường có thể xem là nhân vật đại lực sĩ. Nhưng hai nam nhân mạnh mẽ như vậy muốn chế phục H cũng phải mất một phen sức lực.

Quản gia cầm chén nước bùa trong tay, thở dài một hơi mạnh mẽ rót vào miệng H. Lực lượng của nước bùa phát huy nhanh vô cùng, chỉ qua hơn mười giây thời gian ngắn ngủi ánh mắt H đã biến thành một mảnh mờ mịt, nguyên bản thân thể đang liều mạng giãy dụa cũng chậm chậm mềm nhũn xuống.

- Được rồi, buông hần ra sẽ tốt hơn!

Minh Diệu nhìn hai nam nhân nói:

- Uống vào xong hần sẽ an tĩnh được một lát!

Hai nam nhân nhìn nhìn quản gia, thấy hần đồng ý mới buông tay chân H ra rời khỏi tầng hầm.

- Ân...xin hỏi vị tiên sinh này...

Nhìn thấy Minh Diệu đi tới chỗ H, quản gia nhin không được mở miệng hỏi.

- Tôi gọi là Minh Diệu!

Minh Diệu quay đầu lại khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, không có nguy hiểm gì đâu!

Tuy rằng Minh Diệu đã nói như vậy nhưng quản gia vẫn cảm thấy có chút không yên lòng. Người tên Minh Diệu này thấy thế nào cũng có chút thật kỳ quái. Chải tóc lại mặc âu phục màu trắng, ân, âu phục thuộc hàng cao cấp, nhưng vì sao lại có cảm giác mặc lên người hần lại không chút nhịp nhàng thích hợp? Người này luôn làm người ta có cảm giác giống như người Hongkong của thập niên 80 nhập cư trái phép đến Anh quốc vậy!

- Yên tâm đi!

Ada nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai quản gia:

- Minh Diệu là người giúp đỡ tôi mời đến từ Trung Quốc, ở Trung Quốc được xem là cao thủ nổi danh Linh giới, cứ giao cho hần là được!

Nghe được Ada nói như vậy, quản gia buông xuống tâm tình bất an, gật gật đầu. Gia tộc Wiln ở tại Châu Âu nổi tiếng là Thông Linh giả, bọn họ kết giao bạn bè sẽ không phải là người bình thường. Tỷ như người thanh niên có chút kỳ quái này là do Ada đặc biệt mời đến từ Trung Quốc, như vậy đã nói lên người thanh niên này nhất định cũng có chút tài năng, giao cho hần xử lý có lẽ không có vấn đề gì.

Minh Diệu đưa ra tay phải, bàn tay vươn ra nhẹ nhàng đặt lên trán H. Hấn nhắm hai mắt lại cẩn thận cảm giác hồn phách bên trong thân thể H, thoáng nhú mào. Hấn lại đem tay trái đặt lên trái tim cùng lỗ mũi H thử xem, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Thế nào, cảm giác được cái gì?

Nhìn thấy Minh Diệu buông tay khỏi trán H, Ada liền bước lên phía trước hỏi.

240. Chương 243: Chiêu Mộ Quỷ Hút Máu

- Cảm giác thật kỳ quái!

Minh Diệu sờ sờ cảm tự hỏi:

- Rất loạn, ba hồn bảy vía hoàn toàn rối loạn vị trí, Mệnh Hồn như có như không, cùng phách hòa phách nghĩa trộn chung một chỗ, dây dưa không rõ, mà ác phách lại gắt gao áp chế lên khí phách!

- Anh nói những hồn phách linh tinh gì đó tôi nghe không hiểu!

Ada mất kiên nhẫn nói:

- Anh làm ơn dùng những từ ngữ mà tôi có thể nghe hiểu giải thích rõ một lần nữa xem!

- Mệnh phách chủ trì sống chết của chủ nhân, điều này cô hẳn hiểu được đi!

Minh Diệu kiên nhẫn giải thích:

- Nhưng vừa rồi khi tôi tra xét trong cơ thể hấn, lại phát hiện không còn thấy mệnh phách của hấn, tôi cảm thấy thật sự kỳ quái. Nếu mệnh phách đã không còn, vậy người này hẳn phải chết mất rồi, nhưng tôi lại cảm thấy được hấn vẫn còn hô hấp cùng nhịp tim còn đập, vậy nói rõ hấn còn là một người sống, ít nhất là hiện tại còn sống. Thiên Địa Mệnh tam hồn tuy rằng mỗi hồn chủ trì một chuyện, nhưng vẫn còn có chút liên hệ với nhau. Tôi cảm thấy được sự tình có kỳ quái, nên theo Thiên Địa hai hồn tìm kiếm xuống, rốt cục ở trong ngõ ngách tìm được Mệnh Hồn, tuy rằng cảm giác không quá mãnh liệt nhưng thật sự còn tồn tại. Hòa phách chủ trì cân bằng cùng nghĩa phách chủ trì sống chết lại bị trộn lẫn chung một chỗ, giống như là một đoàn tương hồ. Mà ác phách chủ trì tà ác lại gắt gao ngăn chặn khí phách chủ trì chính nghĩa, thậm chí còn lớn hơn cả khí phách tới ít nhất là gấp hai lần!

- Tôi đã nói anh dùng những từ ngữ mà tôi có thể hiểu được để giải thích cho tôi nghe, mà không phải để anh đem những từ ngữ khó hiểu kia đổi thành một tràng từ ngữ mà tôi càng thêm khó hiểu!

Ada hờn hển nói. Nàng đối với loại lý luận hồn phách của người phương Đông chẳng qua chưa hiểu rõ mà thôi, hiện tại càng nghe Minh Diệu giải thích nàng lại càng cảm thấy thêm hồ đồ.

- Nói đơn giản...hiện tại hấn bị vây trong một loại trạng thái mơ hồ không bình thường, hơn nữa đã không còn ý thức tự chủ đối với hành vi của chính mình, sẽ không khống chế nổi bản thân làm ra một ít chuyện không tốt ảnh hưởng tới người khác.

Minh Diệu nghĩ nghĩ, tận lực dùng ngôn ngữ đơn giản dễ hiểu biểu đạt ra tất cả chuyện này.

- Biết được vì nguyên nhân gì tạo thành không?

Ada hỏi.

- Không biết!

Minh Diệu lắc đầu:

- Làm một người bình thường, hồn phách lệch vị trí cũng là chuyện có thể phát sinh, nhưng loại tình huống này bình thường chỉ xuất hiện trên người kẻ điên hay tâm thần. Mà những người này bình thường đều bởi vì nhận phải sự kích thích bên ngoài quá độ mới biến thành như thế. Mà hồn phách của hấn rối loạn thành như vậy, tôi thật sự nghĩ không ra hấn rốt cục đã bị bao nhiêu kích thích mới biến thành hình dạng này. Theo lý luận mà giải thích, một người nếu bị tạo thành kích thích khiến hồn phách đại hỗn loạn đến như vậy, đã sớm bị hù chết hoặc là tự sát, căn bản không có khả năng tiếp tục còn sống. Cho nên khi tôi tra

xét tình huống mệnh phách của hắn mới cảm thấy thật kỳ quái, mệnh phách của hắn bị giấu rất sâu, giống như đặc biệt bị người nhốt trong một góc an toàn không cho hắn bị chết rụng đi mất!

- Là thiện ý hay là ác ý, đây là một vấn đề!

Ada nghĩ nghĩ nói:

- Nói như vậy có thể xác định chính là H sở dĩ biến thành bộ dáng này, nhất định hắn đã bị một ngoại lực nào đó bên ngoài khuấy nhiễu thật mạnh mẽ. Có người muốn cứu hắn, bảo vệ mạng của hắn hoặc là có người muốn tra tấn hắn, không cho phép hắn được chết!

- Tôi cũng không cách nào xét đoán chính xác.

Minh Diệu bất đắc dĩ xòe tay ra.

- Tôi chỉ biết nếu muốn cho hắn khôi phục lại bình thường, như vậy nhất định phải tìm kiếm được ngoại lực đã khuấy nhiễu hồn phách của hắn!

- Chuyện này giao cho tôi đi!

Ada quay đầu nhìn quần gia nói:

- Burrell, phiền ông đem thủy tinh cầu bên trong túi du lịch tôi mang theo xuống đây dùm!

- Được, xin chờ một chút!

Quần gia tao nhã cúi người thi lễ, đi ra tầng hầm.

- Cô thật sự xác định không phải chứng khát máu?

Nhìn thấy quần gia rời đi, Minh Diệu nhẹ giọng hỏi:

- Sinh vật tà ác nửa người bất tử, hiện tại loại tình huống này của hắn không có gì khác với quỷ hút máu trong truyền thuyết đâu!

- Nghe anh nói như thế, tôi cũng không dám khẳng định!

Ada thở dài một hơi:

- Thế nhưng thật không thể giải thích được đúng không, do Huyết tộc nào đó vốn đã không còn nguyện ý hút máu nhân loại đi cắn H sao? Hiện tại máu của nhân loại đối với Huyết tộc mà nói căn bản không còn lực hấp dẫn gì!

- Tôi chưa từng gặp qua quỷ hút máu cho nên cũng không biết hồn phách của bọn họ là hình dáng thế nào, vì vậy không thể so sánh với loại hồn phách hiện tại của hắn!

Minh Diệu bất đắc dĩ nhún nhún vai:

- Có thể có quỷ hút máu nào đó không chỉ đơn giản là vì muốn ăn cơm, chỉ đơn thuần là vì thích thú nên mới cắn hắn?

- Nhưng nếu chỉ cắn một cái chắc sẽ không bị lây nhiễm chứng khát máu!

Ada nói:

- Mặc dù Huyết tộc dựa vào sơ ứng để có được đời sau, nhưng loại nghi thức này cũng không chỉ đơn giản là cắn một cái là xong, mà là một quá trình tương đương phức tạp, hơn nữa còn có chút phiêu lưu. Đầu tiên nếu Huyết tộc muốn phát triển đời sau, cần cắn một người bình thường, hút máu của họ, nhưng không thể hút cạn khô. Tiếp theo Huyết tộc cần đem máu của mình thông qua miệng vết thương rót vào bên trong thân thể người bị cắn. Đợi sau ba ngày người kia ngủ mơ tỉnh lại, sơ ứng mới xem như hoàn thành. Người bị sơ ứng sẽ biến thành Huyết tộc, hơn nữa còn có một loại liên hệ đặc biệt đối với Huyết tộc đã sơ ứng hắn!

- Vậy cũng rất có thể có Huyết tộc vì muốn phát triển hậu duệ cho nên mới cắn hắn đi!

Minh Diệu lại nói:

- Quỷ hút máu phát triển hậu duệ không phải đều là tìm kiếm người có huyết thống quý tộc hay sao? Hơn nữa còn phải xinh đẹp, điều kiện của người này thật sự phù hợp a?

- Điều này cũng thật không có khả năng!

Ada lắc lắc đầu:

- Sơ ửng cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy. Đầu tiên quỷ hút máu thi triển sơ ửng phải đem máu trong thân thể hắt rót vào trong nhân loại bị sơ ửng. Anh cũng biết, máu đối với Huyết tộc mà nói chính là tượng trưng cho lực lượng, Huyết tộc thi triển sơ ửng sau khi sơ ửng xong sẽ bị một thời kỳ suy nhược. Mà nhân loại bị sơ ửng trong ba ngày sẽ luôn luôn bị vây trong loại trạng thái mê man. Ở trong đoạn thời gian này, người này rất yếu ớt, chỉ một đứa bé cũng có thể dễ dàng đem hắt giết chết. Cho nên sau khi trả đại giới lớn như vậy, Huyết tộc thi triển sơ ửng nhất định sẽ luôn luôn bảo hộ bên cạnh hậu duệ của hắt, phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Cho nên điều kiện sơ ửng thật phi thường hà khắc, Huyết tộc tìm kiếm đối tượng sơ ửng bình thường phải có tài năng nổi bật ở một phương diện nào đó. Mà tuy H cũng là quý tộc, nhưng ở trong ấn tượng của tôi, hắt bắt quả chỉ là một hoa hoa công tử có bề ngoài xinh đẹp mà thôi, ngoại trừ bộ dạng đẹp, trong nhà có tiền, có tài tán gái thì không còn sở trường nào khác. Cho nên một Huyết tộc tuyệt đối sẽ không tìm kiếm một công tử ăn chơi làm hậu duệ của chính mình!

- Vạn nhất quỷ hút máu kia có ham mê đặc thù thì sao?

Minh Diệu bĩu môi:

- Giỏi tán gái cũng là một đặc thù hạng nhất nha!

- Hiện tại Huyết tộc phát triển hậu duệ, là có thêm một yêu cầu nghiêm khắc.

Ada tiếp tục nói:

- Trong chủng tộc của bọn họ tất cả mọi người đều là người có tài năng nổi bật trong phương diện nào đó, luôn luôn duy trì thà thiếu không ẩu để duy trì sự sinh sản của chủng tộc bọn họ!

- Cô đã nói hiện tại quỷ hút máu vẫn bị ủy viên tối cao nghiêm khắc khống chế!

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Nói như vậy ủy viên hội sẽ đồng ý cho bọn họ tiếp tục phát triển chủng tộc của họ sao? Nói vậy quỷ hút máu chẳng phải sẽ sắp bị diệt sạch sao?

- Sẽ không!

Ada lắc lắc đầu:

- Anh cũng biết Huyết tộc là loại chủng tộc đã tồn tại trong truyền thuyết cổ đại, đại biểu cho sự tao nhã, thần bí, lực lượng cường đại, bề ngoài cao quý, sinh mệnh dài đằng đẳng. Tuy rằng hiện tại Huyết tộc đã xuống dốc, nhưng vẫn có rất nhiều người đối với việc trở thành một phần tử của Huyết tộc luôn thập phần hướng tới, biến thành một thành viên trong Huyết tộc là nguyện vọng mà rất nhiều người tha thiết ước mơ. Cho nên vì thỏa mãn nguyện vọng của những người này, cũng vì làm cho Huyết tộc không bị diệt sạch, mỗi qua một đoạn thời gian ủy viên hội sẽ chiêu mộ một nhóm nhân loại gia nhập Huyết tộc, người đủ tư cách sẽ được Huyết tộc thu nhận, biến thành một phần tử của bọn họ!

- Di? Không ngờ còn có loại chuyện này sao?

Minh Diệu đối với ý nghĩ như vậy thật sự khó hiểu. Tự nhiên làm nhân loại tốt đẹp không làm lại muốn đi làm quỷ hút máu? Thật kỳ quái!

- Không nên xem thường những người này, có thể tham gia chiêu mộ làm Huyết tộc đều là tinh anh trong nhân loại!

Ada nói:

- Thường thường ngay cả vòng loại thi tuyển bọn họ còn chưa thể thông qua!

- Thi...thi tuyển?

Minh Diệu kinh ngạc nói:

- Thứ này không ngờ còn phải thi tuyển nữa sao?

- Đương nhiên, bằng không căn bản không thể tìm ra được người có tư cách gia nhập Huyết tộc trong hàng ngàn nhân loại đến dự tuyển.

Ada nói:

- Nhân loại muốn trở thành Huyết tộc đầu tiên phải đưa lên lý lịch sơ lược cá nhân cho trưởng lão hội Huyết tộc cùng ủy viên hội tối cao, nếu điều kiện có thể thông qua mới tiến vào giai đoạn thi vòng loại. Trong giai đoạn này người đó cần trong thời gian ngắn nhất tận lực biểu hiện ra năng lực của mình, đánh bại những tuyển thủ khác. Ngay sau đó sẽ tiến vào bán kết, lúc này những người dự thi đã không đơn giản, thậm chí còn có thể là người lãnh đạo đại tập đoàn, hoặc là người lãnh đạo của một quốc gia. Một vòng đào thải xuống, chỉ có một người mới có thể may mắn được lựa chọn, cho nên cạnh tranh tương đối kịch liệt, thậm chí có một lần dẫn phát ra chiến tranh giữa hai tiểu quốc gia, nguyên nhân là vì quân chủ của một quốc gia bị một vị tổng thống của quốc gia khác ở vòng bán kết đào thải rút!

- Thật là đáng sợ!

Minh Diệu ôm đầu nói:

- Đây là thế giới nhân loại sao?

- Loại tình huống này thật bình thường.

Ada cũng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên quái dị:

- Mỗi lần đến thời gian chiêu mộ tân Huyết tộc, những trận thi đấu cơ hồ có thể so sánh với tuyển cử tổng thống. Mỗi tuyển thủ xuất ra tất cả vốn liếng tuyên truyền tạo thế cho chính mình, thành lập hậu viên đoàn. Bởi vì ủy viên hội cùng Huyết tộc đều có cánh cửa rất cao, cho nên mỗi lần cũng chỉ có thật ít người nổi bật có thể trúng cử. Mà người bị đánh rút cũng sẽ không buông bỏ hi vọng, lại quay về tiếp tục cố gắng tranh thủ cho lần chiêu mộ tiếp theo!

- Sao tôi càng nghe càng thấy giống tiết mục tuyển hoa hậu gì đó đây!

Minh Diệu nhỏ giọng hỏi Ada:

- Một trong những người tham gia chiêu mộ quỷ hút máu có người đồng tính không đây?

- Vậy thì không có...

Biểu tình của Ada có chút phức tạp:

- Huyết tộc có lẽ không có hảo cảm gì với những người đặc thù như vậy...

- Nguyên lai là kiêng người đồng tính sao!

Minh Diệu thở dài:

- Thật không có những người như Xuân ca hay sao?

- Kỳ thật muốn chứng minh người kia rốt cục có phải bị chứng bệnh khát máu hay không cũng thật dễ dàng.

Minh Diệu nhìn ánh mắt ngây dại của H nói. Bởi vì uống nước bùa của Minh Diệu, H vẫn đang bị vây trong trạng thái thôi miên.

- Thật đơn giản, cho hắn uống thử một chút máu, xem hắn có dài ra răng nanh hay không sẽ biết!

- Không được!

Ada lắc lắc đầu.

- Đó là một chủ ý quá tệ. Tuy rằng như vậy có thể đơn giản hơn nữa trực tiếp xác định rốt cục hắn có quan hệ gì với Huyết tộc hay không, nhưng nếu như quả thật chính là chứng bệnh khát máu, sau lần đầu tiên hắn uống máu hắn sẽ vĩnh viễn biến thành Huyết tộc, vĩnh viễn không còn là nhân loại nữa.

- Như vậy không phải thật tốt sao?

Minh Diệu thần nhiên như không có gì, nói:

- Cô cũng đã nói qua, vô số người nằm mộng cũng muốn được trở thành quỷ hút máu!

- Không tốt, tuyệt không tốt!

Ada lắc lắc đầu:

- Gia tộc Wiln vĩnh viễn sẽ không cùng Huyết tộc có quan hệ gì, tự nhiên cũng sẽ không tiếp nhận viện trợ kinh tế của gia tộc H. Nếu quả thật đúng như vậy, tôi phải làm sao bây giờ?

- Tìm kẻ có tiền gả đi, không tốt hay sao?

Minh Diệu không chút để ý nói:

- Hôn nhân luôn có tính phiêu lưu, tìm người có tiền gả cho họ cho dù sau hôn nhân không có cuộc sống hạnh phúc nhưng không phải vẫn còn có tiền tài có thể bồi thường hay sao?

- Lời này của anh là thật tình sao?

Ada híp mắt, diễn cảm trở nên nghiêm túc, Minh Diệu không cần ngẩng đầu vẫn có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén như dao của nàng đang cắt trên gương mặt mình, có chút đau, đau đến mức làm Minh Diệu không dám ngẩng đầu.

- Anh thật hi vọng tôi tìm một người có tiền gả đi sao?

- Việc này sao...

Minh Diệu chuyển đầu qua nơi khác, tránh né ánh mắt mang theo vẻ oán hận của Ada.

- Kỳ thật tôi chỉ là nói ra một lời đề nghị...Cô cũng biết, tôi cũng hi vọng cô có cuộc sống tốt hơn một chút...

- Anh thay đổi, Minh Diệu!

Khẩu khí của Ada trở nên rất lạnh, lạnh đến mức làm người ta thấy phát run.

- Lilith đã làm gì đối với anh tôi không biết, tôi cũng không biết mất đi tình yêu là một loại cảm giác như thế nào. Mà bây giờ tôi biết rõ chính là anh không còn là Minh Diệu trước kia tôi nhận thức, là Minh Diệu có ánh mắt trong suốt như nhĩ đồng. Trước kia tuy rằng anh chưa bao giờ đi đâm tằm màng cửa sổ mỏng manh kia, nhưng anh tuyệt đối sẽ không tuyệt tình tới mức đem tôi đẩy ra ngoài cửa!

Không khí có chút giá lạnh, Minh Diệu giả vờ như đang lơ đãng nhìn sang nơi khác, nhưng hần thật sự không dám chuyển đầu nhìn sang hướng bên này. Hần biết hiện tại Ada đang dùng một loại ánh mắt mang theo vẻ u oán, phẫn nộ, thất vọng, thương tâm nhìn hần, nhìn chăm chăm vào mặt của hần, hi vọng hần có thể làm ra giải thích, nhưng hần thật không biết mình nên nói gì. Hoặc là nói ở trong tiềm thức của hần, hần không muốn đi giải thích chuyện gì.

- Wiln tiểu thư, những gì cô cần tôi đã mang đến!

Vị quản gia có mái tóc trắng xóa từ trên thang lầu đi xuống, cũng giúp hóa giải không khí xấu hổ giữa hai người.

- Tốt, cảm ơn!

Ada cắn môi, hít sâu một hơi làm bộ như không có bất cứ chuyện tình gì vừa phát sinh, thần nhiên tiếp nhận thủy tinh cầu mà quản gia mang xuống. Nhưng trên gương mặt nàng luôn giả vờ bình tĩnh vẫn mang theo một tia vắng vẻ không dễ dàng phát giác.

Ngón tay nhẹ nhàng phất qua thủy tinh cầu, Ada nhắm hai mắt lại bắt đầu lẩm bẩm trong miệng. Từng câu ngôn ngữ khó hiểu không rõ hàm ý trúc trắc từ trong đôi môi đỏ khêu gợi của Ada vang ra, làm trên người Ada như bịt kín một tầng sa mỏng thần bí. Trong tầng hầm tối tăm, thủy tinh cầu dần dần phát sáng lên, quang mang mỏng manh cũng chiếu sáng vào mặt H đối diện. Trên gương mặt vốn tái nhợt của H không biết tại sao lại phiếm xuất một tia màu đen không bình thường.

241. Chương 244: Đêm Phỏng Quỷ Hút Máu

Cũng giống như Ada hoàn toàn dốt đặc về đạo thuật phương Đông, Minh Diệu đối với những hành động hiện tại của Ada cũng không giúp đỡ được chuyện gì. Hắn đi tới góc phòng châm một liều thuốc. Sương khói lượn lờ từ trong miệng hắn phun ra, chậm rãi tiêu tán bên trong không khí. Cho dù còn có tình yêu thì lại thế nào đây? Đã sớm biết được mình sẽ chết yểu vậy mình còn tư cách đi đàm luận tình yêu nữa hay sao? Huống chi là với một cô gái ưu tú như Ada?

Ada mở mắt, nhìn cảnh tượng bên trong thủy tinh cầu mà chỉ có nàng xem hiểu được, diễn cảm có chút ngưng trọng.

Quang mang thủy tinh cầu dần dần tán đi, Ada thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Wiln tiểu thư, xin hỏi H thiếu gia rốt cục là bị...

Chứng kiến diễn cảm ngưng trọng của Ada, quân gia mở miệng hỏi.

- Có thể nhìn thấy được cảnh tượng thật hỗn loạn bên trong thủy tinh cầu này!

Ada cau mày nói:

- Thậm chí thật có chút hoang đường, căn bản không phân rõ được hình ảnh nào là hắn nhìn thấy được tận mắt, hình ảnh nào là cảnh tượng trong mộng của hắn. Tựa hồ toàn bộ yêu ma được ghi chép lại trong truyền thuyết đều xuất hiện qua trong đầu của hắn, quỷ hút máu, lang nhân, ác ma đến từ địa ngục, u linh, quái nhân ngành nghiên cứu, dị hình, thậm chí cả Phát Thụy Định lẫn Trinh Tử cũng đều có, tôi căn bản không thể xác định được rốt cục hắn bị hình ảnh nào làm biến thành như vậy!

- Phát Thụy Định?

Minh Diệu gãi gãi đầu:

- Đây không phải là nhân vật chỉ xuất hiện bên trong phim hay sao?

- Phải!

Ada gật gật đầu:

- Đầu óc của hắn đã vô cùng hỗn loạn, căn bản không cách nào phân biệt được đâu là sự thật đâu là cảnh giả thuyết trong mơ!

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Minh Diệu ném mẫu thuốc lá xuống đất, hỏi:

- Tiếp tục như vậy căn bản không có đầu mối!

- Nếu hắn phân không rõ, vậy chúng ta đành giúp hắn đi xác nhận!

Ada nói:

- Từng bước từng bước tra xét, ngoại trừ cách này, căn bản không có khả năng có sự tồn tại của quái vật nào đó, chúng ta từng bước từng bước bài trừ dần dần!

- Từ loại hình ảnh nào bắt đầu đây? Lang nhân? Ác ma? Hay nữ yêu?

- Chúng ta bắt đầu từ quỷ hút máu đi!

Ada nghĩ nghĩ nói:

- Tựa như lời anh nói, tình hình hiện tại của H thật giống như bệnh chứng khát máu, mà quỷ hút máu đã từng xuất hiện bên trong trí não hắn. Tuy rằng bên ngoài cùng trong hiện thực Huyết tộc có điều chênh lệch, nhưng rất có thể bởi vì H bị kinh hách quá độ sau đó đã khuếch đại hình tượng quỷ hút máu trong trí nhớ của hắn. Chúng ta trước hết từ trên thân Huyết tộc nhúng ta vào điều tra đi!

- Được rồi, nơi này cô tương đối quen thuộc, chúng ta đi trao một con quỷ hút máu đến nghiên cứu một chút cũng tốt!

Minh Diệu cười nói:

- Tôi cũng chưa từng thấy qua loại sinh vật trong truyền thuyết gì đó đâu!
- Burrell, phiền ông giúp tôi chuẩn bị xe, khi trời tối chúng tôi phải đi bái phỏng một người bạn!

Ada nhìn quản gia nói:

- Một người bạn cũ, nàng hẳn sẽ xem ở mặt mũi của tôi, cho tôi một ít trợ giúp!
- Được, Wiln tiểu thư!

Quản gia xoay người hành lễ:

- Còn cần tôi làm những việc gì không? Tỷ như trợ giúp cô chuẩn bị một phần lễ vật gì đó cho người bạn?
- Giúp tôi chuẩn bị một phần lễ vật đặc biệt cho người đó!

Ada nghĩ nghĩ nói:

- Tôi nghĩ hẳn nàng sẽ thích!

Xe chậm rãi lăn bánh trên đường lớn London, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng. Minh Diệu nhìn nhìn lễ vật ở băng ghế sau xe, diễn cảm có chút phức tạp.

- Nói thật, cô thật sự đã khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của tôi.

Minh Diệu nhìn qua Ada nói:

- Cô xác định chúng ta đang cần đi gặp một con quỷ hút máu hay sao?
- đương nhiên! Anh không phải có hứng thú nồng hậu đối với Huyết tộc hay sao?

Ada khẽ cười nói:

- Hiện tại tôi mang anh đi gặp một Huyết tộc, chân chính Huyết tộc. Huyết tộc là một tập thể đoàn kết, đại bộ phận trung cầu ý kiến đều là dùng chung, cho nên có lẽ nàng sẽ có thể giải đáp được một vài vấn đề cho chúng ta!
- Lễ vật này thật không giống như đang chuẩn bị ột con quỷ hút máu!

Minh Diệu không giải thích được nói:

- Có quỷ hút máu sẽ thích loại lễ vật kỳ quái như vậy hay sao?
- Anh cũng biết sinh mệnh của Huyết tộc vô cùng lâu dài buồn chán!

Ada cười nói:

- Những người nếu quá lớn tuổi thường thường luôn có chút đỡ hơi, Huyết tộc càng không ngoại lệ!
- Tôi thật sự không biết loại sinh vật này cũng có tính đỡ hơi!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Quỷ hút máu sưu tầm thú nhồi bông hay sao? Trời ạ, là tôi điên rồi hay thế giới này đã điên rồi?
- Vì muốn vượt qua những năm tháng thật buồn chán, sưu tầm một ít đồ vật gì đó để xem như giết thời gian cũng là một lựa chọn rất tốt!

Ada nói:

- Thời gian đầu nàng thu thập thú nhồi bông Mickey, kế tiếp là Snoopy, bây giờ nghe nói là Sponge Bob!
- Con quỷ hút máu kia bao nhiêu tuổi?

Minh Diệu thật không biết nói gì lắc đầu hỏi:

- Sao tôi lại có cảm giác nó không giống một con quỷ hút máu mà là giống một đứa bé!

- Không sai!

Ada gật gật đầu:

- Tuy rằng nó đã năm trăm tuổi, nhưng khi nó biến thành Huyết tộc nó vẫn còn là con nít, cho nên hiện tại vẫn duy trì bộ dáng của một nhi đồng mười hai tuổi. Vì vậy một lát nữa nếu có nhìn thấy nó, thỉnh đừng làm ra bộ dáng quái thú thúc thúc mà tiến lên bắt chuyện!

- Mười hai tuổi...vẫn còn là nữ tính...

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Tiểu la lỵ ở nhà tôi đã đủ rồi, tôi không hứng thú đi trêu chọc thêm một con quỷ hút máu đã năm trăm tuổi!

- Phía trước chính là chỗ ẩn thân của nó!

Ada nói:

- Tôi từng cùng nó giao tiếp vài lần, hi vọng lần này cũng được câu trả lời hài lòng đi!

- Ở loại địa phương này sao?

Minh Diệu nhìn ngoài cửa xe:

- Nơi này chính là trung tâm chợ, cô không phải muốn nói với tôi tại khu náo nhiệt phồn hoa này lại có một con quỷ hút máu ở lại!

- Vì sao không thể?

Ada đẩy cửa x era:

- Nơi này là London!

Đây là một tòa nhà chung cư xa hoa. Minh Diệu đi theo phía sau Ada tới thang máy, đi tới trước cửa một căn nhà. Trước đây trong ấn tượng của hắn, loại sinh vật như quỷ hút máu đều ở những nông thôn hẻo lánh, những tòa thành tối tăm âm u, bên trên những tòa thành còn có những bóng đen quỷ dị hoặc đàn dơi bao phủ. Nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ ra lại ở trong một khu chung cư sang trọng của London tại khu trung tâm phố chợ náo nhiệt nhất bái phỏng một con quỷ hút máu đã sống năm trăm năm.

Ada nhẹ nhàng nhấn chuông cửa, cũng không có người mở cửa nhưng cửa nhà vẫn chậm rãi mở ra, thanh âm tiếng nhạc Rock đinh tai nhức óc quanh quẩn bên trong nhà.

Cả căn nhà đèn đuốc sáng trưng, một cô bé mặc chiếc váy màu đen Gothic đang đứng ngay giữa phòng khách, trên người còn đeo một cây đàn ghi ta phím màu đen trắng xen lẫn nhau. Đồng tử đen nhánh đang nhìn chăm chăm vào một LCD ti vi khoảng 70 inches, thân hình nhỏ nhắn cùng năm ngón tay tái nhợt đang dùng một tốc độ cực nhanh không ngừng nhấn lên phím đàn. Thỉnh thoảng cô bé còn theo tiết tấu âm nhạc dùng đưa thân thể, mái tóc dài màu bạc tuôn dài bên hông, những lọn tóc lại nhẹ nhàng lay động đồng đưa theo thân hình.

- Cho tôi một phút đồng hồ!

Cô bé cũng không nhìn Minh Diệu cùng Ada đang đi vào, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào trò chơi của mình.

- Thủ khúc này sắp xong rồi!

Ở trong khu chung cư xa hoa gặp một con quỷ hút máu năm trăm tuổi trong bộ dáng của một cô bé, một con quỷ hút máu đang say sưa chơi đàn ghi ta phím với bài “Đàn ghi ta anh hùng” có độ khó cao nhất? Minh Diệu cảm giác mình đang nhìn thấy một giấc mộng vô cùng hoang đường

242. Chương 245: Tinh Thần Công Kích Của Alie

Theo một thanh âm rung thật dài cuối cùng chấm dứt, cô bé ném xuống cây đàn ghi ta phím trong lòng.

- Alie, đã lâu không gặp!

Ada mỉm cười nhìn cô bé kia nói:

- Gia tộc Wiln chưa bao giờ cùng Huyết tộc giao tiếp, nhưng cô là ngoại lệ!

- Ada, đã lâu không gặp!

Alie chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy Ada:

- Huyết tộc cao quý cũng chưa bao giờ giao tiếp cùng gia tộc Wiln, nhưng cô cũng là ngoại lệ!

Hai người liếc nhìn nhau, cùng che miệng ha ha nở nụ cười. Minh Diệu nghe hai người nói chuyện, căn bản không hiểu có ý tứ gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ ngẩn người.

- Khái khái...

Minh Diệu ho khan hai tiếng, đối mặt với một con quỷ hút máu vượt ngoài dự liệu của chính mình, hần không biết nên làm ra phản ứng gì.

- À này...vị này chính là cô đã nói...

- Đây là lý do cô bỏ xuống hết thầy, muốn đi tới Trung Quốc đó sao?

Alie nghiêng đầu nhìn Minh Diệu đang đứng lúng túng, thật hứng thú nói với Ada.

- Một tên thật có ý tứ, trên người có hương vị thật đặc thù, tựa hồ là người từng có giao tiếp với ác ma!

- Xem như thế đi!

Ada cười nói:

- Vị này chính là Minh Diệu, là bạn của tôi!

- Bạn sao? Bạn bè đơn thuần à?

Trên mặt Alie lộ ra tia tươi cười giảo hoạt:

- Nhưng xem ra hai người vẫn chưa đi tới một bước cuối cùng, tôi sẽ xem hai người là bạn bè cũng được!

- Tiếp tục nói cho cô nghe thêm một lần, không được sử dụng thuật đọc tâm ngay trên người của tôi!

Ada nhẹ nhàng điểm điểm lên đầu Alie, đem con thú nhồi bông thật lớn đưa cho nàng.

- Tôi nghĩ hứng thú của cô vẫn còn chưa thay đổi đi?

- Con rối này sao, đã thu thập gần hết rồi, nhưng thứ cô đưa cho tôi đúng là có một không hai!

Alie tiếp nhận con thú nhồi bông cơ hồ cao gần bằng nàng, cười nói:

- Đã thu thập gần hết rồi, tôi sẽ bắt đầu thu thập Transformers. Nếu chứng kiến có hàng cổ đồ thứ nhất nhớ rõ cho tôi biết!

- Tôi sẽ!

Ada gật gật đầu.

- Gần đây vẫn tốt chứ?

- Cũng không tệ lắm!

Alie ý mời Ada cùng Minh Diệu ngồi xuống.

- Cô cũng biết đối với tôi mà nói, mỗi ngày quả thật đều tương tự như nhau thôi. Có đôi khi sống mãi cũng là một loại thống khổ, đặc biệt đối với một ít người sống được quá lâu mà nói!

Tay của Alie nhẹ nhàng vung lên trong không khí, ba ly thủy tinh trong suốt hiện ra trong tay nàng. Tiếp theo nàng từ trong tủ lạnh lấy ra một túi nhựa dày đặc, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ tươi sền sệt. Minh Diệu cẩn thận quan sát một chút, bên trên tựa hồ còn dán một tờ giấy ghi rõ chữ “AB”.

Đây rõ ràng là túi máu được dùng trong bệnh viện, Minh Diệu tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Alie đem máu bên trong túi đỏ sền sệt kia rót vào trong ba ly thủy tinh, đưa cho Minh Diệu cùng Ada.

- Vì tình hữu nghị của chúng ta!

Alie nâng ly ý mời, đem chất lỏng sền sệt trong ly uống một hơi cạn sạch. Có một chút chất lỏng màu đỏ tràn ra khoe môi nàng, dừng lại bên khoe miệng. Gương mặt tái nhợt của nàng tựa hồ biến thành có chút hồng nhuận.

Minh Diệu nhìn ly thủy tinh đựng chất lỏng màu đỏ giống như máu, nhưng không biết phải làm gì. Quỷ hút máu đưa tới còn dùng túi máu chứa chất lỏng màu đỏ trong bệnh viện, ngoại trừ là máu tươi chẳng lẽ còn có vật gì khác hay sao? Minh Diệu không có chút hứng thú nào đối với việc uống máu, cho dù là máu nhân tạo cũng không ngoại lệ. Nhưng hẳn chứng kiến Ada cũng nhấp nhẹ một hớp, hẳn tự nhiên cũng không thể không uống chút nào. Dù sao bọn họ đang đối mặt chính là một con quỷ hút máu, mà loại sinh vật đã sinh tồn quá lâu này bình thường đều có chút dở hơi. Minh Diệu cũng không muốn bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà chọc giận cô bé nhìn qua có chút vô hại đang ngồi ngay trước mắt.

Cau mày, Minh Diệu đem ly thủy tinh đặt tới bên miệng, tuy rằng cũng không ngửi được mùi máu tươi độc đáo gì, nhưng chỉ cần nghĩ tới bên trong ly chính là máu, Minh Diệu cũng có chút buồn nôn. Hắn chau mày, nhịn xuống ghê tởm, uống nhẹ một hớp, cũng không dám nhấp nháp đã trực tiếp dùng sức nuốt xuống bụng.

- Dĩ?

Chất lỏng màu đỏ trong ly từ thực quản chảy xuống đến trong bụng, lại không hề có vẻ ghê tởm như trong tưởng tượng của Minh Diệu, ngược lại còn có một cảm giác chua chua lạ lùng. Minh Diệu nhìn nhìn ly thủy tinh trong tay, lại ném thêm một hớp. Đây tuyệt đối không phải hương vị của máu, mà càng giống như một loại đồ uống.

- Đây là...

- Hương vị cũng không tệ lắm phải không?

Trong mắt Alie mang theo một tia trào phúng cười nói:

- Người cho rằng đây là cái gì, máu sao?

- Alie, cô lại bắt đầu trêu cợt người!

Ada cười nhìn Minh Diệu giải thích:

- Không cần để ý, Alie thích trêu đùa người khác nhất. Đây bắt quá chỉ là nước cà chua đặc chế mà thôi!

- Ha ha, cười chết ta, xem diễn cảm vừa rồi của hắn!

Alie lớn tiếng nở nụ cười:

- Tuy rằng người mắc mưu rất nhiều, nhưng vẻ mặt của người là đặc sắc nhất, thật là đáng yêu!

Minh Diệu cảm giác trong đầu mình có sợi dây thần kinh đang không ngừng nhảy lên, người này thật quá ghê tởm. Minh Diệu rất muốn trực tiếp đi tới đem Alie đẩy ngã trên sofa hung hăng đánh vào mông nàng, cho nàng học chút giáo huấn, biết người lớn vốn không dễ khi dễ như vậy, nhưng hắn vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Minh Diệu luôn nhắc nhở chính mình, tuy rằng cô bé này có bề ngoài rất dễ lừa gạt người, nhưng đây cũng chính là một con quỷ hút máu, một con quỷ hút máu tuổi tác còn lớn hơn cả ông nội đã chết của mình.

- Kỳ thật lần này tôi tới, không chỉ là đơn giản tới thăm cô thôi!

Ada mở miệng nói:

- Có một số việc cần nhờ cô hỗ trợ!

- Tôi cự tuyệt!

Alie không đợi Ada nói xong đã mở miệng cắt đứt lời của nàng:

- Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không trợ giúp nhân loại. Đương nhiên, Ada cô là một ngoại lệ!

- Chuyện này...

Minh Diệu tận lực làm cho ngữ khí của mình bình tĩnh hơn một chút:

- Sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của cô đâu, chúng tôi chỉ cần hỏi thăm cô một ít...

- Hừ!

Alie hừ lạnh một tiếng, Minh Diệu cảm giác có một cổ sát khí băng sương đánh thẳng tới trước mặt. Long tơ toàn thân như dựng đứng lên, đó là một loại tinh thần công kích đủ làm cho người ta bị hồng mắt.

- Nhân loại có tư cách có thể cùng ta nói chuyện chỉ có một mình Ada mà thôi, người lại là vật gì!

Trên trán Minh Diệu tràn đầy mồ hôi lạnh, hần nắm chặt tay, dùng hết toàn lực chống cự lại tinh thần công kích của Alie. Cổ áp lực kia thật lớn vô cùng, tùy thời đều có thể đem tinh thần của hần đánh nát. Minh Diệu chỉ có thể tận lực chống đỡ, bởi vì hần biết tuy rằng hần căn bản không thể đối kháng với tinh thần công kích của Alie, nhưng nếu như không chống cự, chỉ trong nháy mắt hần sẽ bị biến thành một người sống đời sống thực vật không còn ý thức tự hỏi.

- Alie!

Ada nhìn thấy Alie không chút dấu hiệu lại hướng Minh Diệu ra tay, vội vàng lớn tiếng kêu lên:

- Dừng tay, anh ấy là bạn của tôi!

- Yên tâm, tôi có chừng mực!

Trên mặt Alie vẫn lộ ra nụ cười ưu nhã như trước. Tuy rằng nàng đang không ngừng gây áp lực tinh thần với Minh Diệu, nhưng chẳng qua dùng chưa tới một phần năm lực lượng mà thôi, cho nên vẫn rảnh rỗi nói chuyện với Ada.

- Tôi chỉ cảm thấy kỳ quái lực lượng của hần hần không chỉ đơn giản như vậy, tôi chỉ muốn xem hần rốt cục còn có bao nhiêu lực lượng bị ẩn giấu đi!

Minh Diệu nhắm mắt lại, hai tay nắm thật chặt, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng từ trên trán nhỏ xuống thấm sàn Ba Tư bên dưới. Theo áp lực cường đại từ chỗ Alie phát ra mơ hồ muốn đánh nát tinh thần của hần, nhưng Minh Diệu vẫn liều mạng chống cự lại.

Theo lực lượng tăng lớn, tuy rằng trên mặt Alie không biểu lộ ra nhưng trong lòng lại rất ngạc nhiên. Người đàn ông ngồi trước mắt nhìn qua cũng không quá cường đại lại có thể ở trong tinh thần công kích của nàng chống đỡ lâu như vậy mà không bị hồng mắt, điều này làm cho nàng có chút giật mình. Người đàn ông này đến tột cùng đã ẩn tàng bao nhiêu lực lượng? Điều này thật sự khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của nàng. Alie bắt đầu chậm rãi tăng cường tinh thần công kích đối với Minh Diệu từng chút một.

Theo lực lượng của Alie càng lúc càng tăng lớn, trong lòng Alie cũng chậm chậm từ đơn thuần hiếu kỳ biến thành kinh ngạc. Hiện tại nàng đã sử dụng gần một nửa lực lượng, tuy rằng Minh Diệu nhìn qua tựa như luôn bị vây trong nhược thế, giống như tùy thời đều có thể bị đánh bại, nhưng phòng tuyến tâm lý lại không hề có chút dấu hiệu bị xúc động chút nào. Tinh thần công kích thật lớn giống như sóng to gió lớn hướng Minh Diệu đánh úp lại, mà Minh Diệu chẳng khác gì như một chiếc lá trên mặt biển, tuy rằng nhìn qua thật yếu ớt nhưng dùng sóng gió lớn thế nào cũng không cách cuốn hần vào trong đáy biển.

- Người đàn ông này...tuyệt đối không đơn giản!

Biểu tình của Alie trở nên ngưng trọng. Làm quỷ hút máu của gia tộc, Alie không có thân thể cường đại nhưng tinh thần lực của nàng những quỷ hút máu của những thị tộc khác vốn không thể so sánh. Nàng có thể dễ dàng đánh vỡ phòng tuyến tinh thần của nhân loại, dùng ảo thuật đem nhân loại đùa bỡn trong lòng bàn tay mình. Nhưng khuya hôm nay quyền uy vô thượng của nàng tựa hồ lại nhận lấy khiêu chiến.

Alie cảm thấy có chút phẫn nộ. Bất quá chỉ là một nhân loại nhỏ nhỏ mà thôi, lại dám phản kháng nàng. Ở trong ý thức của nàng, không có bất kỳ nhân loại nào dám phản kháng một Huyết tộc. Nếu nàng cần một người chết, toàn bộ nhân loại duy nhất cần phải làm chính là dùng dao cắt cổ mình, quỳ trên mặt đất khấn cầu nàng hút máu của mình. Đương nhiên Ada không tính vào bên trong. Đối với Alie mà nói Ada là bạn của nàng. Bạn của Huyết tộc tự nhiên không còn tính là thành viên trong nhân loại thấp hèn.

Tóm lại hiện tại Alie thật sự vô cùng tức giận. Đối với người đàn ông có gan phản kháng mình, nàng đã thay đổi tâm tình muốn đùa giỡn lúc ban đầu. Bây giờ nàng thật sự chỉ muốn đưa Minh Diệu vào chỗ chết. Mặc dù người đàn ông này là do Ada mang đến, nhưng Alie đã sớm đem hết chuyện này ném ra sau đầu. Bất quá chỉ là một nhân loại cấp thấp mà thôi, không phải sao?

Alie không còn lưu tình chút nào, so sánh với vừa rồi công kích thăm dò chỉ là sóng to gió lớn, như vậy hiện tại lực lượng nàng càng thêm cường đại, đó là sấm chớp mưa bão cộng thêm long quyển phong. Ngay cả Ada ngồi một bên đều có thể cảm giác được loại áp lực đập vào mặt mà đến kia, hướng chỉ là Minh Diệu đang nằm trong sự công kích.

- Alie! Dừng lại!

Ada có cảm giác không hay, nàng có thể cảm nhận được hiện tại Alie đã muốn làm thật sự, mà cũng không còn đơn giản chỉ là thử xem như đã nói với nàng trước đó. Alie hiện tại tựa hồ thật sự muốn đem Minh Diệu dồn vào chỗ chết.

- Tôi muốn hắn chết!

Hai mắt Alie biến thành một mảnh đỏ tươi, tóc dài màu bạc phiêu tán bên trong không khí. Hai răng nanh mọc dài ra, vươn khỏi miệng nàng.

- Không, dừng tay, Alie!

Ada kích động muốn ngăn cản Alie, nhưng căn bản không thể tới gần. Chỉ là dư ba phát ra trên người Alie đã đem nàng đẩy sang một bên.

- Anh ấy là bạn của tôi!

- Hắn bất quá chỉ là một nhân loại mà thôi!

Trong ánh mắt đỏ tươi của Alie tản ra quang mang tàn nhẫn.

- Một nhân loại thấp hèn, chỉ là thực vật của tôi mà thôi. Thực vật lại dám phản kháng chủ nhân, đây là không cho phép!

Lực lượng cường đại giống như sấm chớp mưa bão hướng Minh Diệu vọt tới. Minh Diệu nắm chặt tay ghế, bởi vì quá mức dùng sức nên biến thành trắng bệch.

- Ba!

Một tiếng vang giòn, tay vịn kia thật sự không chịu được sức nắm của Minh Diệu nên hóa thành mảnh vụn. Mà Minh Diệu bởi vì mất đi sự chống đỡ, thân thể bị nghiêng sang một bên, tâm linh phòng tuyến vốn rắn chắc đã tựa hồ xuất hiện một tia dao động.

- Cơ hội!

Alie tự nhiên sẽ không bỏ qua sơ sẩy lúc này của Minh Diệu, toàn bộ lực lượng không chút giữ lại đánh úp về phía hắn. Tinh thần lực cường đại như thực chất, lực lượng thật lớn đem Minh Diệu kể cả chiếc ghế dựa hắn đang ngồi đẩy đi ra, kéo dài một đoạn khe rãnh trên sàn nhà, thẳng đến khi đụng vào vách tường mới ngừng lại được.

- Ba!

Lại thêm một tiếng vang giòn, đây không giống tiếng vang như tay vịn ghế bị vỡ vừa rồi. Tiếng vang kia cũng không lớn, nhưng không biết tại sao lại có một cỗ cảm giác làm khiếp tâm hồn người. Không chỉ là Ada, ngay cả tinh thần vô cùng cường hãn như Alie cũng bởi vì tiếng vang giòn thình lình xảy ra khiến tâm thần hoảng lên, tinh thần công kích liên lập tức ngừng lại.

Đã không còn áp lực tràn đến trước mặt, thân thể Minh Diệu cũng chậm chậm mềm xuống, cúi đầu ngồi trên ghế, không biết sống chết.

- Minh Diệu!

Ada từ trên mặt đất đứng lên, vội vàng chạy tới. Bàn tay Minh Diệu một mảnh băng sương, giống như là một khối băng. Ada vội vàng vươn tay ra đặt dưới mũi Minh Diệu thử thử, lại không thấy có chút hơi thở nào.

- Alie!

Ada chậm rãi đứng lên:

- Cô lại có thể...cô lại có thể...

- Ada, tôi...chuyện này...

Chứng kiến phản ứng của Ada, Alie cũng luống cuống. Nàng cũng thật không ngờ người đàn ông này đối với Ada lại trọng yếu như thế, nàng cũng thật không ngờ phản ứng của Ada lại lớn đến như thế. Vừa rồi khi nàng công kích, Alie chỉ cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu chiến, mà tự cho rằng mình là Huyết tộc cao quý, nàng muốn hủy diệt hết thảy những gì dám khiêu chiến quyền uy của mình. Nhưng hiện tại nàng lại có chút hối hận. Nhưng nàng cũng có chút khó hiểu, vì sao mình lại đối với một nhân loại nảy sinh sát ý thật sự, thậm chí còn dùng toàn lực mà không hề có chút giữ lại.

- Thật đau a!

Thanh âm một nam nhân vang lên sau lưng Ada.

- Trước kia khi cưỡi bỏ cũng không đau tới như vậy, lần này vì sao lại đau như vậy đây?

- Minh Diệu!

Ada vui mừng quay đầu lại, phát hiện Minh Diệu tràn đầy tinh thần phấn chấn đứng nơi đó, tựa hồ như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

- Anh không sao chứ?

- Tôi rất khỏe!

Minh Diệu cười hồi đáp:

- Đa tạ bạn của cô, ở sự trợ giúp của nàng, tôi lại giải khai được một phong ấn phách kết!

- Người...người...người...

Alie nhìn thấy Minh Diệu vẫn hoàn hảo không thương tổn gì đứng nơi đó, nàng lú lẫm đứng nguyên tại chỗ trừng lớn đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Minh Diệu, giống như đang nhìn một đầu quái vật. Có thể chịu đựng được tinh thần công kích của Alie lại vẫn như không bị việc gì, người đàn ông này rốt cục lại có thân phận gì?

243. Chương 246: Cô Bé Năm Trăm Tuổi

- Anh không sao chứ?

Ada ân cần hỏi han:

- Vừa rồi anh bị...

- Không có việc gì, rất tốt!

Minh Diệu cười nói:

- Phong ấn lại được giải trừ thêm một tầng, lần này cũng nhờ có cô bạn của cô giúp đỡ!

- Alie!

Ada được Minh Diệu nhắc nhở nhớ tới vừa rồi Alie đã làm qua chuyện kia, nổi giận đùng đùng nhìn Alie lớn tiếng:

- Vừa rồi tại sao cô lại làm như vậy?

- Việc này...Ada, cô hãy nghe tôi nói a...

Alie nhìn thấy Ada nổi giận đùng đùng, luống cuống tay chân giải thích:

- Vừa rồi tôi...là tôi...ban đầu tôi chỉ là muốn thử thử hắc...nhưng sau đó lại phát hiện hắc...Phải rồi, phát hiện lực lượng của hắc tựa hồ bị thứ gì trói chặt, cho nên tôi nghĩ dùng biện pháp này đem trói buộc của hắc cởi bỏ, chính là như vậy!

Alie vừa không ngừng nhảy mắt với Minh Diệu, vừa giải thích với Ada.

- Người kia...Mickey, Mickey phải không, người mau giải thích với Ada đi!

- Là Minh Diệu, không phải Mickey!

Minh Diệu bất đắc dĩ lắc đầu:

- Cô không đem tên của tôi gọi thành vịt Donald là tôi đã thật cao hứng!

- Mặc kệ người là Mickey hay Minh Diệu gì đó, người mau nhanh giải thích với Ada đi a!

Biểu tình Alie như sắp khóc lên:

- Bằng không sau này Ada sẽ không để ý tới ta nữa, nhanh lên đi!

- Sự tình đại khái chính là như vậy!

Minh Diệu thở dài nhìn Ada nói:

- Tuy rằng công kích của nàng nhìn qua rất mãnh liệt, nhưng hắc vẫn còn có chừng mực. Chút tinh thần công kích ấy đối với tôi mà nói không có lực tổn thương gì đâu, cô không nhớ hay sao? Tôi là người từng có giao tiếp với viễn cổ ác ma!

- Đúng, đúng, đúng...

Alie vội vàng gạt đầu, nhưng khi nghĩ lại trong lời nói của Minh Diệu tựa hồ có ý khinh thường mình, lại giận tím mặt trừng mắt nhìn Minh Diệu.

- Cái gì? Người lại còn dám nói tinh thần công kích của bốn tiểu thư không có lực tổn thương gì. Nhân loại thấp hèn như người...A, không phải, là nam nhân thấp hèn, lại dám bất kính đối với bốn tiểu thư!

Alie vốn đang định nói nhân loại thấp hèn, kết quả nàng thấy được một tia bất mãn trong mắt Ada cho nên vội vàng sửa miệng đem chữ nhân loại đổi thành nam nhân.

- Không nên hiểu lầm, tôi không có ý tứ muốn khinh thường cô!

Minh Diệu cười nói:

- Chỉ là so sánh với tinh thần công kích của cô, tuy rằng có thừa uy mãnh nhưng lại không làm được tới không chút dấu vết đã xé mở phòng hộ tâm lý của đối thủ, không khỏi vẫn rơi xuống tiểu thừa!

- Người nói thật nhẹ nhàng, có bản lĩnh người thử xem xem!

Hai tay Alie chống nạnh, khó chịu nói:

- Người nói tới loại trình độ kia chỉ sợ có thần mới làm được đi!

- Có, tôi đã thấy qua.

Trên mặt Minh Diệu vẫn lộ ra nụ cười thản nhiên:

- Chỉ là trong nháy mắt thời gian, tôi đã bị xâm nhập tâm thần, dựa theo phương hướng mà nàng muốn duy trì tự hỏi. Chỉ là một cuộc nói chuyện đối mặt thật bình thường đơn thuần, tôi thậm chí còn không cảm giác được sự xâm nhập của nàng!

- Gạt người!

Alie không phục nói:

- Người kia là ai vậy, nói tên cho ta biết, ta muốn đích thân trông thấy người này, nhìn xem rốt cục là nàng lợi hại hay ta lợi hại!

- Tên của nàng sao...

Minh Diệu có chút khó xử gãi gãi đầu.

- Tôi kỳ thật cũng không biết rốt cục nàng tên gọi là gì, chỉ là rất nhiều người đều gọi nàng là Lilith!

- Lilith...Lilith?

Alie kinh hãi:

- Người từng gặp qua Hấp Huyết Quỷ nữ vương Lilith điện hạ trong truyền thuyết?

- Gặp qua đi!

Diễn cảm Minh Diệu có chút cổ quái nói:

- Ta còn cùng nàng làm qua giao dịch!

- Cái gì? truyện từ

Alie lui ra phía sau hai bước, tựa hồ lời nói này của Minh Diệu tác động tới nàng rất lớn:

- Người...người lại có thể nói chuyện với nữ vương Lilith, còn cùng nàng làm qua giao dịch?

Alie cúi đầu, trong miệng không ngừng thì thầm lẩm bẩm:

- Chẳng thể trách gần đây luôn luôn không nghe được tin tức của Lilith điện hạ truyền đến, nguyên lai nàng đã đi Trung Quốc...

Chứng kiến Alie bị mấy câu nói của hắn làm thành như vậy, Minh Diệu cũng có chút ngoài ý muốn. Nếu để cho Alie biết Minh Diệu từng nhìn lén qua Lilith tắm rửa, toàn thân của nàng còn bị Minh Diệu nhìn thấy không sót chỗ nào, thật không biết cô nàng này sẽ bị hù dọa thành bộ dáng gì. Minh Diệu đang suy nghĩ có nên ném thêm quả bom nặng cân như vậy đến chấn động quỷ hút máu tiểu la lỵ đầy ý xấu này hay không, để trả thù giáo huấn nàng một lần.

- Lilith điện hạ đang ở nơi nào, nói cho ta biết, dẫn ta đi gặp nàng, ta sẽ đi ngay bây giờ!

Alie đột ngột biến mất ngay tại chỗ, một giây sau đã xuất hiện ngay trước mặt Minh Diệu. Nàng gắt gao bắt lấy cánh tay Minh Diệu liền kéo hắn đi ra ngoài, thân hình cao gầy của Minh Diệu làm sao đối kháng lại lực lượng của một con quỷ hút máu, lực lượng của Alie thật lớn, Minh Diệu nhất thời còn chưa kịp phản ứng đã bị Alie kéo té trên mặt đất. Mà Alie lại giống như vô cùng sốt ruột, cũng không thềm quản tới tiếng hô của Minh Diệu vẫn kéo hắn đi ra ngoài cửa.

- Uy uy, Alie!

Ada nhìn thấy Alie nghe được Minh Diệu nói mấy câu lại đột nhiên thần sắc đại biến, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mục đích nàng tới lần này là vì tìm kiếm manh mối cho chuyện của H, tự nhiên không thể để cho Alie đột ngột rời khỏi như vậy, huống chi ra về Alie còn tính mang cả Minh Diệu đi theo. Nàng liền vội vàng kéo lại chân Minh Diệu, lớn tiếng hô lên Alie:

- Cô hãy đem lời nói rõ ràng trước rồi muốn đi còn chưa muộn. Coi như cô muốn đi Trung Quốc, đêm nay cũng không thể đi được, ngày mai còn cần đi xin phép ủy viên hội tối cao phê duyệt mới có thể đi!

- Tôi có chuyện rất trọng yếu cần bẩm báo Lilith điện hạ!

Vẻ mặt lo lắng của Alie không giống như đang giả vờ:

- Tôi đã tìm kiếm nàng suốt mười năm, ở trong mười năm nay luôn luôn không nghe được tin tức của nàng, tôi đã sắp phát điên. Hiện tại rốt cục tìm được hành tung của Lilith, tôi cần người đàn ông này lập tức mang tôi đi tìm Lilith điện hạ!

- Không được!

Ada gắt gao nắm chặt chân Minh Diệu:

- Lần này Minh Diệu tới Anh quốc là vì muốn giúp tôi nhảy ra khỏi hố lửa, sự tình không giải quyết nơi đây cũng không thể đi!

- Đem hắc đưa cho tôi mượn một chút, dùng xong tôi rất nhanh sẽ trả lại cho cô!

Alie dùng sức kéo cánh tay Minh Diệu hướng ra ngoài cửa:

- Chẳng qua sau khi tôi tìm được Lilith điện hạ tôi sẽ đem hắc trả lại cho cô, sau đó lại giúp cô xử lý tên hôn phu ghê tởm kia, được rồi đi?

- Không có cửa đâu!

Ada lôi kéo chân Minh Diệu, kiên quyết không cho Alie mang Minh Diệu đi ra cửa:

- Nếu cô dám dẫn hắc đi, tôi sẽ thông tri ủy viện hội tối cao, nói cô lẩn trốn tới Trung Quốc, muốn tiến hành hoạt động khủng bố!

Hai người cứ như vậy lôi kéo Minh Diệu, một người kéo tay một người kéo chân, không khí đang hài hòa thân thiết hữu hảo lại biến thành cuộc đàm phán kéo co. Minh Diệu cảm giác mình tựa hồ lại cao hơn một chút, nhưng bất quá giống như càng gầy hơn một chút.

- Đều ngừng cho tôi!

Nghe được khớp xương của mình phát ra thanh âm răng rắc không chịu nổi sức ép, Minh Diệu ý thức được chính mình nếu còn không lên tiếng ngăn cản hai người bốc đồng thất thường này tiếp tục chơi như vậy, hắc ngoại trừ bị phân thân sẽ không còn kết quả nào khác!

Dù sao hắc cũng không phải là tượng bì nhân cũng không từng ném qua ác ma trái cây trong truyền thuyết linh tinh gì đó. Hắc dùng lực giãy khỏi tay Alie lẫn Ada, hai người bởi vì dùng sức quá mạnh đều đặt móng té ngồi trên mặt đất.

Minh Diệu chậm rãi đứng lên, hoạt động thân thể. Cả người giống như sắp rời thành từng mảnh, phát ra tiếng vang răng rắc.

- Tôi nói hai vị, cũng có thể bình tĩnh nghe xong ý kiến của đương sự như tôi được chưa!

Minh Diệu thống khổ xoa bả vai cùng mắt cá chân, bất đắc dĩ nói:

- Dù sao tôi cũng phải có quyền lên tiếng, có đúng không?

- Được rồi, vậy chính Minh Diệu đến quyết định rốt cục là muốn giúp ai đây?

Ada đứng lên, tràn đầy tự tin nói. Dựa vào giao tình giữa nàng cùng Minh Diệu, nàng thật không tin Minh Diệu sẽ khuynh hướng theo tiểu quỷ hút máu mới gặp mặt kia.

- Nếu người đồng ý đưa ta đi gặp Lilith nữ vương, ta có thể giới thiệu cho người gặp mặt thành viên trưởng lão hội Huyết tộc, trở thành một phần tử trong Huyết tộc cao quý!

Alie ngửa đầu, ngạo mạn nói:

- Đây chính là thứ mà rất nhiều người tha thiết ước mơ, từ nay về sau người đã trở thành một thành viên trong Huyết tộc, hưởng thụ lấy sinh mệnh vĩnh hằng, lực lượng cường đại, nhận được sự cúng bái ngưỡng mộ của nhân loại hèn mọn. Thế nào? Động tâm đi?

Bản thân là một Huyết tộc, Alie có cảm giác tự hào mãnh liệt. Nàng từng tận mắt nhìn thấy mỗi lần khi Huyết tộc chiêu mộ lại có rất nhiều người đều có bộ dáng như điên cuồng, nàng cảm thấy được Minh Diệu nhất định sẽ bị hậu đãi của nàng làm rung động.

- Vậy tôi còn phải thật sự cần cảm ơn cô đi...

Minh Diệu cười khổ nói:

- Chẳng qua tôi vẫn thấy làm nhân loại tốt lắm!

- Cái gì, người lại có thể tình nguyện chịu làm một nhân loại hèn mọn cũng không muốn mang bốn tiểu thư đi tìm Lilith nữ vương!

Alie giận tím mặt, thái độ của Minh Diệu chọc giận nàng. Nàng không thể hiểu được một nhân loại hèn mọn làm sao dám cự tuyệt yêu cầu của một Huyết tộc, huống chi còn là điều kiện ưu đãi như thế.

- Hừ hừ, đừng tưởng rằng sống được lâu thì hiểu rõ được ý tưởng của nhân loại!

Ada dương dương tự đắc nói:

- Cũng không phải mỗi người đều thích gia nhập làm Huyết tộc của các người!

- Cái gì? Ada cô...Cô làm tôi tức chết!

Alie hỏn hển giậm chân:

- Tôi...tôi...tôi muốn...

- Làm chi đây? Lại dùng việc tuyệt giao đến uy hiếp tôi sao?

Ada nhìn Alie làm mặt quỷ:

- Cô dám tuyệt giao với tôi, xem thử ngày sau còn có ai làm bạn với cô!

- Cô...cô...các người đều khi dễ ta...ô ô ô...

Giống như một cô bé bị cướp đi kẹo que, Alie lại đặt miệng dưới đất òa khóc lên:

- Các người đều là người xấu...khi dễ trẻ con...ô ô ô...

Trên mặt Minh Diệu cùng Ada đều hiện lên hắc tuyến. Làm ơn đi, người đã sống tới năm trăm tuổi, còn xưng là trẻ con sao?

- Đây, hai người có thể dừng tiếp tục cãi nhau được hay không!

Minh Diệu cảm giác đầu mình có chút trương lớn. Hắn nhìn Ada thành khẩn nói:

- Chúng ta đến đây là vì tìm kiếm manh mối có đúng không?

- Phải, nhưng mà nàng...

Ada còn chưa nói xong, Minh Diệu đã ra dấu cho nàng dừng nói tiếp.

- Ngoan, không khóc, còn khóc sẽ không giống như một Huyết tộc cao quý đâu a!

Minh Diệu ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài màu bạc của Alie.

- Cô muốn dựa vào tôi đi tìm hành tung của Lilith, có đúng không?

- Ân!

Hai mắt Alie nhắm lại nhìn Minh Diệu, gật mạnh đầu.

- Vậy không bằng như vậy đi, chúng ta trao đổi tin tình báo được chứ!

Minh Diệu lấy ra một điều thuốc.

- Theo như nhu cầu, đây không phải là lời đề nghị tốt lắm hay sao?

Alie lại nức nở nói:

- Người không mang ta đi tìm Lilith diện hạ, ta sẽ tự mình đi Trung Quốc tìm nàng!

- Cần gì chứ?

Minh Diệu lại dùng ngữ khí như dụ dỗ trẻ con nói:

- Cô tìm như vậy sẽ không tìm được đâu, Lilith đã rời khỏi Trung Quốc!

- Cái gì? Rời đi Trung Quốc sao?

Alie có vẻ thật sốt ruột:

- Nàng đi đâu vậy? Nhanh nói cho ta biết đi!

- Cho nên tôi đã nói rồi, chúng ta trao đổi tình báo đi!

Minh Diệu nở nụ cười xấu xa:

- Cô trả lời vấn đề của chúng tôi trước, tôi sẽ nói cho cô biết Lilith đang ở nơi nào!

- Được rồi, rốt cục các người muốn biết chuyện gì?

Alie có chút không tình nguyện gật gật đầu.

- Tôi nghe nói tin tức bên trong Huyết tộc đều cùng sử dụng chung với nhau, đúng không?

Minh Diệu đem mọi chuyện kể lại một lần.

- Tôi muốn biết chuyện này có phải do người trong Huyết tộc đã làm hay không, nếu như đúng là Huyết tộc làm, vậy người đã làm là ai?

- Lần này các người tới đây chính là vì muốn hỏi chuyện này?

Im lặng một hồi, Alie tựa hồ có chút khó xử.

- Chuyện này sao...tôi tựa hồ có thể biết được một chút. Nếu chuyện này là do một thành viên trong Huyết tộc làm, các người dự định làm như thế nào?

- Tôi hi vọng cô có thể làm người trung gian, tìm Huyết tộc kia đi ra nói chuyện!

Ada vội vàng nói:

- Chúng tôi vẫn hi vọng chuyện này có thể giải quyết trong hòa bình!

- Nếu như không thể thì làm sao bây giờ?

Alie đã khôi phục lại thần thái cao ngạo, bước những bước tao nhã ngồi xuống sofa, cũng ra dấu mời Ada cùng Minh Diệu ngồi xuống.

- Chuyện này nếu liên lụy tới cô, như vậy tôi nhất định sẽ giúp cho cô. Nhưng chính cô cũng biết Huyết tộc đối với nhân loại kỳ thật không hề có hảo cảm. Ở trước kia nhân loại bất quá chỉ là thực vật của Huyết tộc mà thôi. Mà bây giờ tuy rằng Huyết tộc đã xuống dốc, nhưng cảm giác kiêu ngạo trong lòng thì không cách nào ma diệt. Hơn nữa ủy viên hội tối cao của các người lại dùng chính sách cao áp đối với Huyết tộc, làm cho Huyết tộc càng thêm chán ghét nhân loại, cho nên bọn họ sẽ không nguyện ý cùng một nhân loại đàm phán!

- Cho nên chúng tôi mới tới tìm cô hỗ trợ!

Ada lại nói:

- Với tư cách của cô trong trường lão hội, tôi nghĩ bọn hắn sẽ cho cô mặt mũi!

- Nói thật, tôi xem cô là người bạn duy nhất của tôi, tôi thật nguyện ý giúp đỡ cho cô!

Alie lắc lắc đầu nói tiếp:

- Nhưng chuyện này sao...tôi thật sự không có phương tiện nói cho cô biết. Cô cũng biết dù sao các người là nhân loại, chuyện này nếu tôi giúp cho cô, như vậy tôi nghĩ ngày sau tôi cũng không cách nào tiếp tục ở lại trong trường lão hội. Thật xin lỗi!

- Như thế nào lại vậy!

Ada cau chặt mày. Một Huyết tộc duy nhất có giao tình không tệ với nàng, nếu như ngay cả nàng cũng không thể giúp được, như vậy đường dây Huyết tộc liền bị chặt đứt. Theo tình huống hiện tại mà xem, chuyện của H rất có khả năng do chính Huyết tộc đã làm.

Minh Diệu không nói gì, hắn vẫn đang một mực quan sát diễn cảm của Alie. Tuy rằng vẻ mặt nàng hiện lên vẻ xin lỗi cùng giải thích, nhưng Minh Diệu vẫn có thể bắt giữ tới một ít vẻ giảo hoạt thoáng lóe lên bên trong. Cô bé này rõ ràng đang chờ hai người Minh Diệu nâng lên giá cả giao dịch. Tuy rằng Minh Diệu là lần đầu tiên gặp mặt Alie, nhưng hắn cũng nhìn ra được ý đồ của nàng. Cũng không phải nàng không giúp được, chẳng qua nàng còn đang đợi chờ bọn họ có thể xuất ra lợi thế cao nhất để trao đổi.

244. Chương 247: Đánh Đố

Loại ánh mắt này Minh Diệu thực sự quá quen thuộc, chính là mỗi lần Tiểu Quất muốn lừa đi thứ gì từ chỗ của hắn luôn dùng loại ánh mắt này.

- Ngay cả tin tức về hành tung của Lilith cũng chưa đủ cho cô thuyết phục người trong trường lão hội hay sao?

Minh Diệu mở miệng.

- Không đủ!

Alie lắc đầu:

- Huyết tộc là một chủng tộc thật đoàn kết, hướng người bên ngoài tiết lộ tình báo là chuyện không được cho phép. Cho nên mặc dù chuyện này ta có chút tình báo nhưng ta không thể nói cho các người biết được!

Minh Diệu híp mắt, lại nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Alie. Khi nàng nói tới chuyện không thể đem tình báo cho biết thì Minh Diệu rõ ràng nhìn thấy ánh mắt nàng thoáng dao động một chút.

Nàng đang nói dối! Không phải nàng không thể nói, mà là không muốn nói. Khóe miệng Minh Diệu hơi nhếch lên, hắn đã bắt giữ cảm xúc khi nói dối của nàng chỉ trong nháy mắt.

- Nói thẳng đi, cô muốn điều kiện gì mới có thể nói cho chúng tôi biết?

Minh Diệu mở miệng nói:

- Bất cứ chuyện gì cũng đều có một cái giá trao đổi, có đúng hay không?

- Không bằng như vậy đi, chúng ta đánh đố một lần là được!

Ánh mắt Alie xoay chuyển nói:

- Nếu như người thắng, tôi sẽ đem tất cả chuyện tôi biết nói cho hai người biết, nhưng nếu như các người thua, như vậy người phải mang ta đi gặp mặt Lilith diện hạ, mà ta sẽ đi ngay bây giờ, Ada phải phụ trách giải thích với ủy viên hội tối cao chuyện tôi phải rời đi, thế nào, đánh cuộc hay không?

- Đánh cuộc?

Ada cùng Minh Diệu liếc mắt nhìn nhau:

- Cô muốn đánh cuộc gì đây?

- Thứ này!

Alie cầm lấy cây đàn ném dưới đất khi nãy nói:

- Chơi trò chơi này với tôi, một ván định thắng thua, cùng một thủ khúc, người nào có điểm cao nhất sẽ thắng, thế nào?

Ada cau mày, hết đường xoay sở. Thứ này nàng làm sao biết chơi? Từ nhỏ nàng được gia tộc linh lực rèn luyện, làm sao từng tiếp xúc qua loại trò chơi điện tử này. Nàng quay đầu lại nhìn nhìn Minh Diệu, Minh Diệu lắc lắc đầu, loại đồ vật này hẳn cũng chưa từng chơi qua.

- Thế nào, đừng nói ta không cho hai người cơ hội.

Alie làm như có thành ý nói:

- Bỏn tiểu thư chính là đang mạo hiểm bị trưởng lão hội truy cứu trách nhiệm mà giúp đỡ hai người, một câu thôi, đánh cuộc hay không đây?

Ada không biết làm sao, thứ này nàng cùng Minh Diệu đều chưa từng chơi qua, làm sao có thể chơi được. Vừa rồi khi vừa đi vào cửa hai người cũng đã tận mắt nhìn thấy những động tác của Alie cơ hồ nhanh đến không tưởng nổi. Dù là trước kia từng chơi qua thứ này cũng không dám nói nhất định có thể thắng được Alie, phải biết rằng thần kinh phản ứng của Huyết tộc cùng cảm giác nhịp nhàng mạnh mẽ hơn nhân loại rất nhiều, dù ở khả năng ngang hàng thì nhân loại cũng không cách nào thắng qua Huyết tộc chứ đừng nói chỉ không quen thuộc với trò chơi này.

- Alie, hai người chúng tôi chưa từng chơi qua thứ này, cô dùng trò này đến đánh cuộc thật quá...

Ada vừa định nói tiếp, Minh Diệu đã đưa tay ngăn trở nàng.

- Đánh cuộc, vì sao lại không chơi!

Minh Diệu mở miệng nói:

- Phải thử xem một lần mới biết được!

- Anh có nắm chắc không?

Nàng nhỏ giọng hỏi bên tai Minh Diệu.

- Vừa rồi chính anh cũng thấy Alie chơi thật lợi hại...

- Yên tâm, trong lòng tôi có tính toán!

Hắn cho Ada một ánh mắt an tâm.

- Ha ha, rốt cục có người chơi với tôi!

Alie cao hứng nhảy dựng lên, càng giống như một đứa trẻ tìm được đồng bạn chơi với mình.

- Bỏn tiểu thư nhường cho người, người chơi trước đi!

- Không, cô chơi trước đi!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Tôi muốn xem thử trò này chơi như thế nào!

- Thứ này cũng không phải dựa vào nhìn xem là có thể học được!

Alie như có ý ám chỉ:

- Trò này phải xem thiên phú!

Nàng thuần thục chọn xong ca khúc, theo tiếng âm nhạc vang lên, bàn tay trái tái nhợt mảnh khảnh bay nhanh khiêu vũ trên bàn phím dưới chuôi đàn.

Minh Diệu chuyên chú quan sát từng động tác của Alie, hai bàn tay nhìn qua như thả lỏng đặt trên đùi ngẫu nhiên lại trườn động không ngừng.

- Vượt qua trình độ phát huy, người xong đời! Bài này có độ khó khăn nhất, độ chính xác trăm phần trăm, không có điểm xấu, đây chính là điểm cao nhất trước giờ của ta!

- Ha ha, rất lợi hại!

Minh Diệu xắn tay áo:

- Cô lợi hại như vậy, tôi cảm thấy áp lực thật lớn!

- Bỏn tiểu thư đương nhiên lợi hại!

Alie ngẩng cao đầu nói:

- Ta xem ngươi nên buông tha đi, điểm này vốn không cách nào siêu việt. Dù ngươi chuẩn xác tương tự thì cũng chỉ là trăm phần trăm, điểm cũng giống ta mà thôi. Hơn nữa đây là chuyện không thể nào, ngươi biết chơi đã là không tồi, càng đừng nói tới chuyện có thể chơi chuẩn xác!

- Cũng phải thử xem một lần!

Minh Diệu từ trong tay Alie tiếp nhận cây đàn, đột nhiên giống như chợt nhớ ra điều gì đó, hần quay đầu lại nói:

- Tôi là nhân loại, cô là Huyết tộc, hơn nữa tôi là lần đầu tiên chơi loại trò chơi này, chúng ta so đấu như vậy không quá công bằng đi? Không bằng như vậy, nếu hai người chúng ta là ngang tay, coi như tôi thắng, thế nào?

- Tùy tiện!

Alie còn đang chìm đắm trong cảm giác mình vừa phá được kỷ lục của bản thân, nói:

- Người không thể nào vượt qua ta được!

- Biết người Trung Quốc chúng ta làm sao giải trí tết âm lịch không?

Minh Diệu nhẹ nhàng thử thử cây đàn, thử thử xúc cảm, hít sâu một hơi.

- Bởi vì chúng ta tin Xuân ca. Có câu tin Xuân ca có thể cảm nhận được trạng thái tràn đầy, thi kiểm tra sẽ không bị rơi khoa, không có gì là không khả năng cả!

Thời gian vừa đúng lúc, Minh Diệu tập trung tinh thần hồi tưởng động tác của Alie vừa rồi. Nếu không phải vì vừa giải khai phong ấn, Minh Diệu thật sự không cách nào thi đấu với Alie lần này. Chẳng qua hiện tại có thể thử xem một lần, dùng loại phương pháp kia xem sao!

Hoàn luật tương tự quanh quần bên trong phòng, Minh Diệu nhắm mắt lại, căn bản không hề xem màn hình tivi, ngón tay của hần lấy tốc độ đồng dạng không thể tưởng tượng nổi ấn phím đàn, Alie trợn mắt há hốc mồm, quả thật không cách nào tin tưởng vào hai mắt của mình.

Ngón tay Minh Diệu hiện lên quang mang màu lam trôi nổi, hào quang kia thật ảm đạm, nếu không cẩn thận nhìn vào thật sự không sao phát hiện được.

- Điều này...không có khả năng! Thật là quái lạ!

Alie nói: nguồn

Lại có thể không cần xem cả hình ảnh, còn luôn luôn duy trì được độ dẫn chuẩn xác, ngươi không phải nói hai người chưa từng chơi đùa loại trò chơi này hay sao?

- Tôi cũng không biết!

Ada kinh ngạc:

- Chẳng lẽ thật sự bị Xuân ca ám ảnh?

Hào quang màu lam trôi nổi lướt trên ngón tay theo tốc độ phi nhân loại khiêu vũ, Minh Diệu nhắm mắt lại, giống như bản thân mình từng chơi qua thủ khúc này vô số lần trong đời.

- Độ chuẩn xác trăm phần trăm, không ngờ còn là điểm giống nhau!

Căn bản không cách nào tin vào hai mắt của mình, Alie kêu lên:

- Làm sao có thể!

- Ha ha, ngang tay!

Minh Diệu mỉm cười lấy ra một điều thuốc châm lửa.

- Dựa theo ước định trước đó, hẳn là tôi thắng chứ?

- Người ngay hình ảnh cũng không xem, lại có thể bảo trì độ chính xác toàn bộ?

Alie quá lạ nói:

- Có phải máy móc bị mắc lỗi hay không đây?

- Ha ha, không có gì!

Minh Diệu cười cười:

- Trò chơi này thật đơn giản!

245. Chương 248: Phần Tử Khủng Bố Của Huyết Tộc

- Tuy ta không biết người làm như thế nào, nhưng ta nguyện đồ chịu thua, ta sẽ thực hiện lời hứa!

Mặc dù Alie đối với kết quả này cảm thấy không sao tưởng tượng nổi, nhưng thân là Huyết tộc, cảm giác tự hào đặc thù khiến cho nàng thật sảng khoái nhận thua, không hề tiếp tục dây dưa tại vấn đề này.

Minh Diệu cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nói thật, lần này so đấu sở dĩ có thể thắng lợi đó là bởi vì hắn đã làm càn. Hơn nữa nếu không nhờ trước đó áp lực tinh thần công kích điên cuồng của Alie, giúp Minh Diệu giải khai phong ấn phách kết, nếu không phải Minh Diệu đột nhiên nghĩ đến Thủy Kính Thuật bên trong Ngũ Hành Thuật có thể phục chế bắt chước theo động tác của đối phương, nếu không muốn hắn thật sự chơi đàn, như vậy Minh Diệu căn bản ngay cả một phần thắng cũng không có được.

Thủy Kính Thuật, danh như ý nghĩa, là thuật pháp có thể ghi chép lại những gì đã thấy, sau đó dựa theo những gì nhìn thấy lại một lần nữa truyền phát ra. Minh Diệu thừa dịp chuyên chú quan sát đem Thủy Kính Thuật trực tiếp thi triển lên trên người của mình, ghi chép hết thấy động tác chơi đàn của Alie lúc đó. Đợi khi tới phiên hắn biểu diễn, hắn chỉ cần đem động tác của Alie phát động lại một lần là xong. Cho nên không chỉ là thật chuẩn xác, ngay cả điểm số cũng không kém. Đây cũng là nguyên nhân Minh Diệu cố ý nhắc thêm điều kiện nếu chơi ngang tay thì hắn thắng.

- Sự kiện mà hai người muốn biết tôi cũng không xác định có phải là do Huyết tộc người gây ra hay không!

Alie lại nói tiếp:

- Nếu quả thật là người của Huyết tộc gây ra, như vậy có một người hiềm nghi rất lớn!

- Nga? Là ai?

Ada vội vàng hỏi.

- Là một người của Hi Thái gia tộc, tên của hắn là Pakistan!

Alie nghĩ nghĩ một chút nói:

- Hắn có một quán bar trong khu dân cư mới tới London, hai người có thể tìm được hắn tại đó. Nếu chuyện này thật sự là do Huyết tộc làm, như vậy hắn là người có hiềm nghi nhất!

- Hi Thái gia tộc!

Ada cau mày lặp lại danh xưng này.

- Sao vậy?

Minh Diệu nhìn qua diễn cảm có chút mất tự nhiên của Ada, mở miệng hỏi:

- Gia tộc này có gì bất đồng với những thị tộc Huyết tộc khác hay sao?
- Xem ra người cũng không biết sự khác nhau giữa các thị tộc Huyết tộc!

Alie cười nói:

- Mặc dù theo mắt người ngoài xem ra, toàn bộ Huyết tộc đều là một tập thể, là một chỉnh thể, nhưng kỳ thật bên trong Huyết tộc cũng có thật nhiều phe phái, mỗi thị tộc Huyết tộc đều dùng phương thức gia tộc kết hợp cùng một chỗ, giống như nhân loại phân chia nhân chủng bất đồng. Kỳ thật phe phái bên trong cũng có rất nhiều phức tạp!
- Do Phạm Trác tộc cầm đầu mật đảng, do Cát Mật Uy tộc cầm đầu ma đảng, ngoài ra còn vài gia tộc khác. Mà Hi Thái gia tộc thì thuộc loại đặc thù bởi vì bọn họ cũng không tuân theo nguyên tắc lánh đời như mật đảng, cũng không hi vọng hòa lẫn vào sinh hoạt của thế giới loài người như ma đảng. Gia tộc của bọn họ thuộc ngoại lai giả, cho nên ở trong Huyết tộc cũng không được hoan nghênh cho lắm!

Nghe được lời nói của Alie, Minh Diệu lại cau mày.

Một chủng tộc có mấy ngàn người lại còn có nhiều phe phái bên trong đến như vậy. Chẳng thể trách Huyết tộc hiện tại lại bị ủy viên hội tối cao do nhân loại tạo thành gắt gao trấn áp, chỉ sợ là do bên trong đấu tranh phe phái đã hao phí đại bộ phận tinh lực của Huyết tộc, làm sao còn dư thừa lực lượng đi phản kháng sự áp chế của nhân loại.

- Hi Thái gia tộc tín ngưỡng đem Ai Cập cùng hắc ám chi thần, vốn là một Huyết tộc cường đại, sau khi đi tới Ai Cập bởi vì thường xuyên dùng hình thái thật đáng sợ ở ban đêm ẩn hiện mà được xưng là đem tối cùng hắc ám chi thần. Về sau còn cùng một Huyết tộc khác là thần âm phủ Ai Cập triển khai tranh đấu. Kết quả cuối cùng bị đánh bại, tùy tùng bị giết chết, chính hắc cũng bị đi đày. Về sau hắc lại bắt đầu nuôi dưỡng thế lực của mình, không ngừng chiêu mộ tùy tùng, trong đó có người Ai Cập, người Hi Lạp, người Ý, người Ba Tư thậm chí là người Sumerian. Thế lực của hắc trải rộng khắp dãy núi lớn tại Tây Ban Nha kéo dài tới địa vực Hắc Hải. Nhưng về sau lại đột nhiên biến mất, trước khi hắc biến mất đã nói với tùy tùng chính hắc chung quy sẽ có một ngày quay trở lại thế giới này!

Alie vừa giải thích với Minh Diệu vừa nói:

- Tộc nhân Hi Thái gia tộc vẫn một mực tìm cách khiến cho hắc sống lại, mà phương pháp chính là khiến cho toàn bộ thế giới bao phủ dưới hắc ám!
- Nghe qua Hi Thái gia tộc thật giống tổ chức tà giáo hay phần tử khủng bố của xã hội nhân loại đi!

Minh Diệu nói:

- Vì muốn thần linh trong tín ngưỡng của mình có thể trở về, chỉ sợ chuyện gì bọn họ cũng đều có thể làm ra được!
- Không phải giống, mà Hi Thái gia tộc chính là phần tử khủng bố!

Ada nói:

- Bọn hắc sử dụng ma túy cùng đủ loại thủ đoạn phi pháp dẫn dụ khiến cho Huyết tộc hoặc nhân loại trầm mê, trên thực tế hiện tại một ít bang phái xã hội đen cùng mấy tổ chức khủng bố Trung Đông đều nằm dưới sự khống chế của Hi Thái gia tộc. Bên trong Huyết tộc cũng ủy viên hội tối cao cũng từng muốn tiến hành đả kích Hi Thái tộc, chỉ tiếc luôn luôn khuyết thiếu chứng cứ!
- Đúng là như vậy!

Alie gật gật đầu:

- Hi Thái gia tộc đúng là phần tử khủng bố, tuy rằng thiếu khuyết chứng cứ, nhưng tôi từng được một tin tức, tín đồ cuồng tín của bọn họ luôn mong muốn làm cho thần linh của bọn hắc một lần nữa quay trở lại thế giới loài người. Mà phương pháp bọn hắc chọn dùng chính là làm cho toàn bộ thế giới đều là Huyết tộc, đem toàn bộ nhân loại biến thành Huyết tộc!

- Không thể nào!

Minh Diệu giật mình nói:

- Chuyện như vậy bên trong nội bộ Huyết tộc của các vị cũng không quản tới sao? Còn nữa, ủy viên hội tối cao vì sao chẳng quan tâm?

- Không có chứng cứ thôi!

Ada bắt đầu dĩ xòe tay:

- Tất cả chuyện này chẳng qua chỉ là nghe đồn đãi, ủy viên hội tự nhiên không thể bằng vào một lời đồn không có chứng cứ lại động thủ đối với bọn hắn. Dù sao hiện tại bất cứ chuyện gì đều phải coi trọng chứng cứ!

Ada quay đầu nhìn Alie tiếp tục nói:

- Hơn nữa chủ nghĩa bảo hộ bên trong Huyết tộc quá nặng nên nếu muốn nhận được tin tức quả thật rất khó khăn. Tuy rằng Hi Thái gia tộc đối với Huyết tộc mà nói chỉ là từ bên ngoài đến, nhưng dù sao cũng là tộc nhân đồng tộc.

- Không nên hiểu lầm, trưởng lão hội tuyệt đối không làm ra những chuyện giấu diếm đối với ủy viên hội hoặc thiên vị bọn hắn!

Alie nghiêm trang nói:

- Đại bộ phận thành viên trưởng lão hội thuộc mật đảng, luôn theo nguyên tắc lánh đời. Cho nên nếu như Hi Thái tộc làm trái ước định muốn phát triển thành viên Huyết tộc bên ngoài, trưởng lão hội cũng sẽ lập tức làm ra phản ứng. Hơn nữa loại hành vi này của Hi Thái tộc chỉ sợ dù là ma đảng thị tộc cũng sẽ không đồng ý! Dù sao ma đảng kỳ vọng chính là nô dịch cùng chinh phục nhân loại, mà không phải đem toàn bộ nhân loại biến thành đồng loại của mình.

- Nếu làm vậy bọn hắn sẽ không còn đối tượng để lấy ra nô dịch, điều này không phù hợp với nguyên tắc của ma đảng. Cho nên nói Hi Thái tộc làm như vậy chắc sẽ không được đồng ý, cũng sẽ không thị tộc nào cho bọn hắn tiếp tục hành động như thế. Nhưng bởi vì cho đến tận bây giờ những gì bọn hắn làm cũng không tìm được chứng cứ, vì vậy cho dù bọn hắn làm như thế cũng không làm gì được, bởi vì bọn hắn làm việc thập phần bí ẩn!

- Như vậy chẳng khác gì không còn manh mối!

Minh Diệu cau mày nói:

- Tôi nghĩ đối với phần tử khủng bố của tà giáo mà nói, giảng đạo lý chẳng có ích lợi gì, duy nhất hữu dụng chính là nắm tay phải lớn hơn bọn hắn!

- Đúng là như vậy!

Alie xòe tay ra nói:

- Cho nên đối với loại chuyện đàm phán như vậy, tôi cũng vô năng giúp đỡ. Người của Hi Thái tộc toàn là kẻ cứng đầu, dùng đầu lưỡi linh hoạt cũng không làm gì được!

- Alie, nếu chuyện này chúng tôi thật sự phát hiện được hung thủ là tên Pakistan kia thì...

Ada thăm dò hỏi.

- Do các vị tới quyết định!

Alie cười nói:

- Tôi nghĩ cho dù các vị thực sự giết chết tên kia, trưởng lão hội cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà làm khó dễ hai người. Dù sao Hi Thái tộc cũng không được hoan nghênh, có đúng không?

- Tốt lắm Alie, phiền cô đưa tài liệu về người kia cho tôi, chúng tôi đi gặp vị phần tử khủng bố tà giáo kia thử xem sao!

Ada cười nói:

- Chuyện giải thích với trưởng lão hội phải nhờ vào cô!
- Không thành vấn đề!

Alie nhìn Minh Diệu hỏi:

- Như vậy chuyện hành tung của Lilith điện hạ...
- Mấy tháng trước Lilith đã rời đi Trung Quốc.

Minh Diệu nói

- Nhưng cho dù nàng còn ở lại Trung Quốc, tôi nghĩ tôi cũng không cách nào tìm được nàng, dù sao mỗi lần tôi gặp nàng đều là bị chuyển tới một không gian thật đặc thù, vị trí cụ thể tôi cũng không rõ lắm!
- Chuyện này cũng không vấn đề gì, chỉ cần có thể đi tới gần vị trí của Lilith điện hạ, tôi có thể dựa vào đặc thù của Huyết tộc tìm được nàng!

Alie nói tiếp:

- Là tổ tiên cùng nữ vương của Huyết tộc, liên hệ huyết thống dù sao cũng không cách nào cắt đứt!
- Nhưng lần trước khi gặp mặt, tôi rõ ràng cảm giác được Lilith đã không còn ở Trung Quốc.

Minh Diệu nói:

- Tuy rằng không gian kia là do Lilith tự mình chế tạo ra, nhưng lại có liên hệ không thể phân cách với ngoại giới. Tôi có thể cảm giác được cơn gió từ bên ngoài lướt vào, rất lạnh, tôi hoài nghi Lilith lúc đó đang ẩn bên trong một khu vực nào đó tại bắc bộ địa cầu, nhưng cụ thể nơi nào thì tôi không rõ lắm. Hơn nữa Lilith tựa hồ đang muốn tránh né sự dây dưa của một người nào đó, cho nên hiện tại chỉ sợ nàng lại thay đổi chỗ ẩn thân của mình mất rồi!
- Vậy sao?

Alie ngập ngừng nói:

- Như vậy thật có chút phiền phức, tôi có chút chuyện phi thường trọng yếu cần phải tìm được Lilith điện hạ trong thời gian ngắn...
- Kỳ thật bản thân tôi cũng có một phương pháp, nhưng không biết còn dùng được hay không.

Minh Diệu tháo dây chuyền ma pháp trận sáu cánh mà Lilith đưa cho hất đeo trên cổ. Không biết tại sao sau lần giao dịch vừa rồi Lilith cũng không thu hồi lại dây chuyền này, vẫn lưu lại trên người Minh Diệu.

- Dây chuyền này là do Lilith đưa cho tôi, có thể mở ra một ma pháp trận đặc thù đi tới không gian của Lilith, nhưng không biết có thể mang theo cô cùng nhau đi vào hay không!
- Đúng là hương vị của Lilith điện hạ!

Alie tiếp nhận dây chuyền, cẩn thận quan sát một chút, hưng phấn nói:

- Thật tốt quá, rốt cục tôi có thể nhìn thấy Lilith điện hạ rồi!
- Vậy ma pháp trận có thể mang cô cùng đi vào hay không?

Minh Diệu hỏi.

- Không được, ma pháp trận này được đặc chế riêng biệt, chỉ có người mới có thể sử dụng!

Alie lắc lắc đầu:

- Có thể thông qua ma pháp trận tiến vào không gian của Lilith điện hạ cũng chỉ có một mình người thôi!
- Di? Vậy làm sao bây giờ?

Minh Diệu hỏi:

- Hay là tôi vào thông tri với Lilith, để nàng tới tìm cô?

- Vậy thì không được!

Alie vội vàng lắc đầu:

- Ta bắt quá chỉ là một Huyết tộc nho nhỏ mà thôi, làm sao dám để cho nữ vương điện hạ tự mình đến ta, tự nhiên phải do ta đi bái kiến nàng mới được!

- Vậy làm sao bây giờ?

Minh Diệu gãi gãi đầu:

- Thời gian của chúng tôi rất gấp, nếu không đợi chúng tôi làm xong chuyện này tôi sẽ nghĩ biện pháp đưa cô đi gặp Lilith?

- Bỏ đi, ta thật gấp lắm, tiện nghi cho người!

Alie suy nghĩ trong chốc lát, hai mắt không ngừng đánh giá Minh Diệu, cắn răng nói:

- Tên may mắn kia, nếu không phải ta vội vã muốn tìm được Lilith điện hạ, sao có thể tiện nghi cho người đây, tuy rằng bộ dáng người không đủ soái, lực lượng cũng rất yếu nhưng vẫn miễn cưỡng chấp nhận được, vì Lilith điện hạ, ta bất cứ giá nào!

- Là sao vậy?

Minh Diệu bị ánh mắt của Alie làm sợ hãi:

- Cô không phải muốn cản tôi đi?

- Alie, cô không phải định...

Đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, Ada kêu lên:

- Không được, tuyệt đối không được! Minh Diệu là nhân loại, cô là Huyết tộc, hơn nữa...hơn nữa...tóm lại là không thể!

- Cô nghĩ rằng tôi muốn sao?

Alie trợn mắt:

- Tôi không phải cũng vì không có cách nào sao?

- Tóm lại là không được!

Ada kéo Minh Diệu còn đang khó hiểu, trực tiếp chạy ra cửa.

- Đi nhanh lên đi, bằng không thì không giữ được...

- Cái gì không giữ được?

Minh Diệu mờ mịt khó hiểu bị lôi kéo đi ra cửa, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Không cần dễ giận như vậy đi!

Alie vội vàng túm lấy chân Minh Diệu, không cho Ada lôi Minh Diệu đi.

- Tôi không phải là vì không có cách nào sao?

- Nếu bị trưởng lão hội biết được cô cùng một nhân loại làm ra chuyện này, nhất định sẽ đuổi cô đi!

Ada lôi kéo tay Minh Diệu đi ra ngoài cửa.

- Hơn nữa Minh Diệu nhất định sẽ bị cô liên lụy!

- Sẽ không đâu! Nhất định họ không biết!

Alie nắm chặt Minh Diệu, không cho Ada lôi đi.

- Tôi là vì muốn tìm Lilith điện hạ nên mới làm như vậy, trưởng lão hội nhất định sẽ phá lệ. Hơn nữa người này ngày sau cũng đạt được ưu đãi a!

- Dù sao là không được!

Ada kiên định lắc đầu:

- Cô đúng là bạn xấu, còn muốn chiếm luôn nam nhân mà tôi mang đến, tôi muốn cùng cô tuyệt giao!

- Cô mới xấu! Cô lại vì một người đàn ông mà đòi tuyệt giao với tôi!

Alie quyết mồm:

- Sau này tôi cũng không để ý tới cô nữa!

Xương cốt lại phát ra tiếng khóc thống khổ, Minh Diệu thật sự là không thể nhịn được nữa. Hắn dồn khí đan điền, dùng toàn bộ linh lực lớn tiếng hô lên:

- Hai người đều buông tay cho tôi, tôi là người, không phải là dây thừng dùng để kéo co!

- Phác thông!

Hai bên vừa buông ra, Minh Diệu té xuống đất, hắn cảm giác toàn thân mình đều sắp tan ra từng mảnh!!!

- Tôi xin hai cô làm ơn đừng tự chủ trương, có thể nói rõ ràng cho đương sự như tôi biết là chuyện gì đang xảy ra hay không?

Minh Diệu ủ rũ nói:

- Vì sao tôi lại có cảm giác tôi cao thêm vài cm đây!

- Tóm lại làm sao cũng không được!

Ada thở phì phì nói:

- Alie, đừng tưởng rằng tôi không biết cô đang đánh chủ ý quỷ quái gì. Vội vàng tìm Lilith chỉ là viện cớ của cô mà thôi, kỳ thật mục đích chủ yếu của cô chính là muốn kéo Minh Diệu xuống nước!

246. Chương 249: Huyết Hôn

-Làm ơn đi, người có hại chính là bốn tiểu thư được không?

Alie nói:

-Nếu không phải thời gian cấp bách, cô cho rằng bốn tiểu thư sẽ trúng một nhân loại như thế sao?

-Hai người im miệng cho tôi!

Minh Diệu rống to một tiếng, đem Ada kể cả Alie đều giật nảy mình.

-Tên nhân loại hèn mọn này, bốn tiểu thư đang nói chuyện với Ada, làm sao ngươi dám...Ai nha, đau quá!

Alie đang chống nạnh vênh váo quát Minh Diệu, kết quả bị Minh Diệu hung hăng gõ lên đầu một cái.

-Ngươi lại dám đánh ta?

-Có cái gì không dám?

Minh Diệu nhú mày:

-Người lớn có quyền lực cùng nghĩa vụ dạy dỗ con nít không biết nghe lời, cô còn tiếp tục như vậy tôi không những sẽ đánh vào mông của cô, hơn nữa còn là cởi mông mà đánh!

-Ngươi...ngươi...làm sao ngươi dám...bốn tiểu thư phải...ai nha, đau quá!

Alie tức giận đến nổi lên gân xanh, còn định nói gì đó, nhưng thật không ngờ Minh Diệu thật sự hung hăng vỗ một cái lên mông của nàng.

Xúc cảm không tẻ, tuy rằng nhìn qua có bộ dáng như một cô bé còn chưa dậy thì, nhưng thịt trên mông vẫn thật tròn đầy. Đây là phản ứng đầu tiên của Minh Diệu, nhưng căn bản không hề nghĩ tới bờ mông xúc cảm thật tốt vừa rồi hẳn sẽ qua là mông của một quỷ hút máu đã sống năm trăm năm.

-Người lớn đang nói chuyện trẻ con không được nói leo!

Minh Diệu hung hăng trừng mắt nhìn Alie, ra vẻ thị uy vung lên bàn tay với nàng.

-Người lại có thể dám đánh ta...đánh ta...

Không biết là do tức giận hay do xấu hổ, Alie đỏ bừng cả mặt, ngay cả nói chuyện cũng biến thành nói lắp:

-Ta muốn...ta muốn...

-Muốn, muốn, muốn cái gì? Cô còn tiếp tục làm ồn, tôi sẽ đập nát cái mông của cô!

Minh Diệu hung tợn nói:

-Ngậm miệng! Một lát tôi sẽ hỏi tới cô!

Thanh âm trong nháy mắt ngừng bật, giống như có một bàn tay vừa bịt lấy miệng. Alie gắt gao ngậm miệng lại, khuôn mặt đỏ bừng đứng yên nơi đó, chỉ là biểu tình phẫn hận cùng vẻ mặt tức giận chứng minh kỳ thật nàng cũng không phục, chẳng qua tạm thời khuất phục dưới đám uy của Minh Diệu mà thôi.

-Cô cũng không vừa gì, sự tình gì cũng không chịu nói rõ ràng lại hợp cùng tiểu la lỵ này gây sức ép tôi!

Minh Diệu thuận tay lại hung hăng vỗ lên mông Ada một cái, phát ra một tiếng “ba” vang dội.

Xúc cảm trên bàn tay truyền đến làm trong lòng Minh Diệu rung động. Cũng không giống như quả cây ngây ngô như Alie, Ada là một quả đào mật đã chín mọng có thể tùy thời ngắt lấy. Minh Diệu đánh thật có sức, xúc cảm mềm mại cùng sự co dãn đàn hồi làm cho hẳn cảm giác vô cùng thích thú.

Ada vốn sưng sốt, ngay sau đó vẻ mặt cũng chợt đỏ lên. Trước đây tuy rằng nàng thường xuyên cùng Minh Diệu có chút tiếp xúc thân thể thân mật không bình thường, nhưng đó đều là do nàng chủ động, Minh Diệu chưa từng chủ động như hôm nay chiếm tiện nghi của nàng. Động tác nhìn qua như lơ đãng của Minh Diệu hôm nay ngược lại làm cho Ada có chút không biết phải làm sao.

-Đều ngồi xuống đi!

Minh Diệu lại làm ra vẻ như không có việc gì ngồi xuống sô pha, lấy ra một điều thuốc châm lửa đốt. Ý bảo hai cô gái vừa đỏ mặt vì bị vỗ mông đều cùng ngồi xuống.

-Nói lại rõ ràng cho tôi nghe, rốt cục Alie cô định làm cái gì, đối với tôi có chỗ nào không tốt, chỗ tốt thể nào, cuối cùng để cho tôi làm quyết định có đồng ý hay không, được chứ?

-Nha!

Alie xoa xoa mông ngồi xuống ghế, làm gì còn bộ tịch quý tộc vênh váo đắc ý vừa rồi, chỉ giống như một cô bé vừa làm sai chuyện bị người lớn quở trách.

-Ma pháp trận kia chỉ có một mình ngươi mới có thể ra vào, mà ta lại có việc thật gấp cần tìm Lilith điện hạ bẩm báo, cho nên ta muốn cùng ngươi tiến hành nghi thức Huyết Hôn. Cứ như vậy trong thân thể của ta sẽ có máu của ngươi, hai người chúng ta có thể tính thành một thể, ta có thể tự do ra vào ma pháp trận kia thôi!

-Huyết Hôn?

Bàn tay Minh Diệu chợt run lên, thiếu chút nữa ném luôn điều thuốc xuống đất.

-Chính là nghi thức của nhân loại kết hôn cùng quỷ hút máu sao? Nói vậy không phải tôi cũng trở thành quỷ hút máu?

-Sẽ không!

Alie vội nói:

-Tuy rằng nhìn qua không khác gì là sơ ửng, nhưng nghi thức Huyết Hôn lại khác. Nhân loại trải qua nghi thức Huyết Hôn kỳ thật vẫn còn là nhân loại, chẳng qua có liên hệ đặc thù với bạn hữu của hắn, lực lượng cùng tuổi thọ cũng sẽ tăng trưởng trên phạm vi lớn mà thôi, nhưng vẫn còn là một nhân loại!

-Không được, không được, tôi kiên quyết không đồng ý!

Ada vội vàng kéo tay Minh Diệu, như sợ Alie sẽ mang hắn rời đi.

-Loại chuyện này làm sao có thể được, loại chuyện Huyết tộc cùng nhân loại kết hôn tôi kiên quyết sẽ không đồng ý, tôi nghĩ trưởng lão hội cùng ủy viên hội tối cao cũng không thông qua chuyện này đâu!

-Như thế nào không được!

Alie nói:

-Lúc trước cũng từng có qua tiền lệ, chẳng qua là sự tình xảy ra thật lâu trước kia mà thôi. Chỉ cần hai người yêu nhau, không có gì là không thể!

-Hôm nay hai người vừa mới gặp mặt nhau, làm sao có thể nói đến chuyện có yêu nhau chứ?

Ada không ngừng lắc đầu nói:

-Hơn nữa cô có biết cái gì là tình yêu sao? Huống chi tình yêu của Minh Diệu...

Nàng liếc mắt nhìn qua Minh Diệu, không nói thêm lời nào nữa. Tình yêu của Minh Diệu đã bị Lilith lấy đi, tuy rằng Minh Diệu không hề nói ra rõ ràng, nhưng nàng vẫn có thể suy đoán được.

Minh Diệu lại không nói chuyện, chỉ cúi đầu suy nghĩ gì đó. Lời nói của Alie quả thật rất mê người, đặc biệt hai chữ sống lâu giống như những con sâu chui vào trong lòng của hắn, ngổ nguậy khiến trong lòng hắn cảm thấy thật ngứa ngáy. Nhất là khi dương thọ của hắn còn chưa tới mười năm, đây luôn luôn là một cái gai trong lòng Minh Diệu, giống như một quả bom hẹn giờ, nhìn thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua chính bản thân mình lại vô năng không biết nên làm gì cứu vãn. Mà bây giờ có một loại phương pháp có thể đem thời gian kéo dài vô hạn kỳ, Minh Diệu đương nhiên thật động tâm. Bình thường tuy rằng Minh Diệu vẫn luôn làm ra vẻ như không có việc gì, giống như hắn đã có thể dùng tâm trạng thần nhiên tiếp nhận kết quả kia, kết quả bản thân chỉ còn sống được tới bốn mươi tuổi, nhưng có mấy ai không muốn mình có thể sống lâu hơn được một chút đây? Dù sao bản thân đã không thể yêu bất cứ người nào, cùng ai kết hôn quả thật chẳng khác gì một hình thức đại biểu cho việc sinh sản đời sau mà thôi. Thay vì lựa chọn một người yêu thích mình để cưới, về sau mình chết đi lại làm cho họ thật thương tâm, còn không bằng tìm một người quen biết để kết hôn không cần xây dựng tình cảm, nói tỷ dụ như tiểu la lỵ quỷ hút máu Alie trước mặt là lựa chọn tốt nhất.

-Như vậy thì cũng không cần báo cáo lên trên!

Alie thần nhiên nói:

-Gạo nấu thành cơm, không đồng ý cũng phải đồng ý!

Nghe một tiểu la lỵ nói ra mấy từ “gạo nấu thành cơm” với vẻ thần nhiên như vậy, Minh Diệu cùng Ada thiếu chút nữa ngã xuống khỏi sô pha. Minh Diệu cảm thấy tuy cô bé này sống được thật nhiều năm, nhưng chỉ sợ chính nàng còn chưa hiểu hết được ý tứ cụ thể của câu “gạo nấu thành cơm” này.

-Có thu hoạch tự nhiên cũng cần có trả giá. Đồng giá trao đổi, có quyền lợi đương nhiên cũng phải có nghĩa vụ, trên đời không có bữa ăn nào mà không phải trả tiền!

Minh Diệu nghĩ nghĩ một lúc, lên tiếng:

-Tôi chỉ muốn hỏi sau khi thực hiện nghi thức Huyết Hôn, tôi còn cần làm những thứ gì khác?

-Không sai!

Alie gật gật đầu:

-Sau khi thực hiện nghi thức Huyết Hôn, ngươi sẽ trở thành thành viên ngoài biên chế của Huyết tộc, nhất định phải tham gia nhiệm vụ cùng nội bộ bên trong Huyết tộc, không thể cự tuyệt. Hơn nữa cho dù ngươi

đã trở thành thành viên ngoài biên chế, nhưng vẫn chưa được xem là Huyết tộc chính thống, cho nên địa vị bên trong Huyết tộc sẽ phi thường thấp, bất kỳ thành viên nào trong Huyết tộc đều có quyền lợi ra lệnh cho người, mà người không cách nào cự tuyệt yêu cầu của bọn họ!

-Nhưng chuyện này cũng không cần phải lo lắng!

Alie vỗ vỗ lên bộ ngực nhỏ của mình, kiêu ngạo nói:

-Có ta ở đây người không cần phải sợ cái gì, ta cũng không tin với tên Alie của ta, ở bên trong Huyết tộc còn có ai dám khoa tay múa chân với người!

-Nghĩ thức Huyết Hôn tôi cũng từng được nghe nói, đó là cần nhân loại cùng Huyết tộc đồng thời trao đổi một nửa máu trong thân thể mình cho đối phương!

Minh Diệu nói tiếp:

-Cứ như vậy tôi còn là nhân loại sao? Đó không phải đã biến thành phân nửa quỷ hút máu sao?

-Sẽ không, thật sự sẽ không!

Alie vội vàng nói:

-Người vẫn còn là nhân loại thực sự, có thể tiếp tục sống dưới ánh mặt trời, cũng không cần hút máu mới có thể tồn tại, không khác biệt gì với người bình thường. Hơn nữa lực lượng của người sẽ càng lớn, sẽ có được ánh mắt nhìn ban đêm, hơn nữa tuổi thọ cũng thật lâu dài, cùng chung sinh mệnh với bầu bạn của mình!

-Tóm lại anh cần phải suy nghĩ cho rõ ràng!

Ada cắn môi có chút khó xử nói. Nói thật lòng nàng không muốn cho Minh Diệu tiến hành nghi thức Huyết Hôn. Tuy rằng nàng luôn luôn không nói nhưng hai người vẫn luôn duy trì loại quan hệ vượt qua tình hữu nghị, tự nhiên nàng không muốn chấp tay đem Minh Diệu hiến cho người khác. Nhưng điều kiện cùng chung sinh mệnh tuổi thọ thật sự làm khó nàng. Nàng cũng đã chứng kiến vẻ dao động trong mắt Minh Diệu, nàng hiểu được Minh Diệu cũng đã thật sự động tâm. Tuy rằng nàng thực không tình nguyện nhưng chuyện này đối với Minh Diệu mà nói thật sự có rất nhiều chỗ tốt, vì vậy chính nàng cũng có chút mâu thuẫn.

-Kỳ thật chuyện này tôi cũng cảm thấy có chút khó xử!

Minh Diệu nhìn nhìn Alie, gãi gãi đầu:

-Nếu là đặt trên thân người khác cũng không nói, nhưng bộ dáng này của cô...nếu tiến hành nghi thức Huyết Hôn, như vậy hai chúng ta ở trong gia phả Huyết tộc chính là vợ chồng. Nhưng bộ dáng tiểu la lỵ này của cô thật làm cho tôi có cảm giác mình thật tội lỗi...

Alie cũng đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa như mắc nghẹn lại vừa xấu hổ.

-Ha ha ha ha, cười chết ta!

Ada thật sự không nhịn được cười ra tiếng, hơn nữa cũng không đè nén được, ôm bụng lăn lộn trên sofa.

-Người như anh...không ngờ còn muốn...ha ha ha ha ha...anh thật thật đúng là... ha ha ha ha...cười chết đi...

-Sắc lang, biến thái, sắc tình điên cuồng, hạ lưu, vô sỉ...

Alie đỏ bừng cả mặt máng:

-Lại có thể nghĩ tới chuyện xấu xa như vậy!

-Ân? Làm sao vậy? Tôi nói sai rồi?

Chứng kiến phản ứng của hai người, Minh Diệu có chút khó hiểu:

-Giữa vợ chồng không phải cần làm loại chuyện như vậy sao?

-Làm ơn đi, bọn họ không phải nhân loại hay chủng tộc nào khác, bọn họ là Huyết tộc a!

Ada thật vất vả mới ngưng cười:

-Anh nói loại sự tình kia chỉ dùng để sinh sản đời sau, Huyết tộc lại không thể sinh sản được, làm chuyện đó để làm gì?

-Nói như vậy cũng đúng!

Minh Diệu tỉnh ngộ nói:

-Nói như vậy giữa Huyết tộc cho dù là vợ chồng cũng chỉ là như đóng phim mà thôi sao!

-Đương nhiên, người cho là gì?

Alie đỏ mặt nói:

-Đúng là vô sỉ, quái thú thú!

-Nói như vậy càng khó xử!

Minh Diệu khó khăn nói:

-Nếu cho cha tôi biết tôi tìm cho ông ấy một đứa con dâu lại không thể sinh cháu trai cho hắn, hắn nhất định sẽ chạy tới chặt đứt chân của tôi, thật không xong...

-Chuyện này cũng không thành vấn đề!

Alie thở một hơi nói:

-Vì người là nhân loại, người có thể lựa chọn nhân loại bầu bạn đến kết hợp để sinh sản đời sau, chuyện này ta sẽ không can thiệp!

-Đi? Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Hai mắt Minh Diệu tỏa sáng:

-Có thể tăng thêm tuổi thọ, còn có thể gia tăng lực lượng, lại được cưới hai lão bà. Bộ dạng của Huyết tộc đều rất được, dù không lên giường nhưng đem khoe ra cũng thật tốt. Nếu như vậy nhân loại muốn cùng kết hôn với Huyết tộc không phải còn chen chúc đến nổ đầu?

-Người cho rằng dễ dàng như vậy sao?

Alie nói:

-Nhân loại hèn mọn, lúc trước chẳng qua chỉ là thực vật của Huyết tộc cao quý mà thôi. Người lại chịu cùng một con lợn sữa nướng kết hôn sao?

-Vậy tại sao cô chọn tôi?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

-Nếu không phải vì ta vội vã muốn tìm Lilith điện hạ, nào có chuyện tốt như vậy cho người!

Alie liếc mắt lườm Minh Diệu:

-Người là bạn của Ada, có thể được Ada xem trúng dĩ nhiên là sẽ không tệ, ta tin tưởng ánh mắt của Ada.

-Hơn nữa người có thể chịu được tinh thần công kích của ta mà vẫn hoàn hảo không bị thương tổn gì, năng lực không tệ, ta cũng cố mà nhận người thôi. Cảm tạ ta đi, đây là ta ban cho người!

-Kỳ thật là cô còn mục đích khác nữa đi!

Ada mỉm cười nói. Nàng đã suy nghĩ cẩn thận, theo nàng hiểu biết về Alie, cũng biết sở dĩ nàng đề nghị làm vậy là vì bản thân cảm thấy thật sự quá tịch mịch mà thôi. Tuy Alie sống thật lâu, nhưng bản thân cũng vô cùng cô độc. Alie cơ hồ không có bạn bè, cũng không lui tới với những Huyết tộc khác, Ada là bạn duy nhất có thể nói chuyện thân thiết với nàng. Sở dĩ Alie làm như vậy cũng giống như một nhi đồng muốn tìm được một người bạn chơi cố định với mình mà thôi.

-Nếu làm như vậy, thông qua liên hệ huyết thống đặc thù, sau này sẽ có người tùy thời tùy lúc cùng cô nói chuyện phiếm, cô sẽ không cần sợ hãi không ai chơi với cô, có đúng không?

-Tôi...tôi...người ta cũng không có nghĩ như vậy!

Alie đỏ bừng mặt xoay đầu sang một bên.

-Tôi chỉ là...chỉ là muốn mau chóng tìm Lilith điện hạ, mới hạ mình nhận người đàn ông này...đúng rồi, chính là như vậy!

Bộ dáng của nàng thay vì nói là giải thích, chi bằng càng giống như nàng đang tìm lý do thuyết phục chính mình. Minh Diệu nhìn gò má đỏ hồng của Alie, cười lắc lắc đầu. Xem ra chính mình cùng loại sinh vật la ly thể này thật đúng là vô cùng hữu duyên, bất quá khi cẩn thận ngẫm nghĩ hẳn gặp được những la ly đều thuộc loại nguy la ly, tiểu Quất là xuyên qua mà tới, tuổi tâm lý phỏng chừng ít phải tới ba mươi. Tuy Diệp Tiểu Manh có dáng như tiểu la ly, nhưng nàng thuộc loại dậy thì bất lương, kỳ thật cũng chỉ mang bộ dáng nhỏ hơn số tuổi hai mươi của nàng. Alie càng thêm kỳ quái, la ly năm trăm tuổi? Loại sinh vật này quả thật là sự tồn tại nghịch thiên.

-Được rồi, tôi đồng ý!

Minh Diệu gật gật đầu.

- Tôi không có lý do gì để cự tuyệt, có đúng không?

247. Chương 250: Câu Lạc Bộ

Hiện tại đã là đêm khuya, nhưng đầu đường London dòng người vẫn ồn ào náo nhiệt. Khu quán bar nổi danh, bên ngoài cửa dòng người vẫn đông đúc huyền ảo. Vô số thanh niên nam nữ mặc đủ kiểu quần áo xa hoa lại xinh đẹp chờ bên ngoài, chỉ vì muốn tìm một cơ hội để đi vào bên trong câu lạc bộ.

Một chiếc Rolls- Royce dừng ngay cửa câu lạc bộ, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Tài xế bước xuống dùng động tác thật tao nhã mở ra cửa xe phía sau.

Một chiếc đuôi đẹp trắng như tuyết bóng loáng từ trong xe bước ra, đem ánh mắt mọi người đều chuyển dời đến trên người nàng. Đôi giày đỏ cao gót giẫm lên bên trên mặt đường ướt át, trên người nàng mặc một bộ lễ phục màu đen dạ hội từ trong xe bước ra, mỉm cười xoay người, liềm lộ ra khe ngực thật sâu, làm cho người vô hạn mơ màng.

- Đây là câu lạc bộ trong lời nói của Alie đó sao?

Minh Diệu vẫn mặc bộ âu phục xa hoa của Lilith đưa cho hẳn từ trong xe đi ra, chẳng qua mái tóc hẳn đã được đặc biệt xử lý, không còn là mái tóc nhà quê như trước đó. Mái tóc này do nhà thiết kế đặc biệt sửa sang cho hẳn, nhìn qua như tùy ý chải vuốt nhưng lại để lộ ra khí chất người phương Đông thần bí đặc hữu.

- Người xếp hàng thật không ít, vậy phải đợi đến khi nào mới vào được đây!

- Người với người cũng có khác nhau!

Ada mỉm cười lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, đủ mê đảo bất cứ sinh vật giống đực nào.

- Đi theo tôi!

Khoác lên cánh tay Minh Diệu, hai người cũng không xếp hàng mà lập tức đi thẳng tới cửa lớn câu lạc bộ, nhìn qua giống như một đôi tình lữ thân mật. Hai người da đen cường tráng đứng ngoài cửa không hề ngăn trở, vì vậy họ trực tiếp đẩy ra cánh cửa câu lạc bộ.

- Uy, vì sao bọn họ có thể trực tiếp đi vào, mà chúng ta lại phải xếp hàng?

Một nam nhân đứng xếp hàng ngoài cửa nhìn thấy Minh Diệu cùng Ada có thể đi thẳng vào bên trong câu lạc bộ, bảo vệ thậm chí không hề ngăn cản, vì vậy khó chịu nói:

- Chúng ta đứng đây xếp hàng đã bốn giờ rồi, bọn hắn chỉ mới tới, vì sao có thể đi vào trước đây?

- Vậy sao?

Một người da đen đứng ngay cửa nhíu mày, chậm rãi đi tới trước mặt nam nhân kia:

- Đem dây số của anh cho tôi xem!

Nam nhân nghĩ người bảo vệ sẽ vì lời kháng nghị của mình mà inh vào trước, liền đưa số của mình cho người da đen kia, còn tự đắc nhìn bạn gái của mình, có vẻ thật đắc ý.

- Được rồi, hiện tại anh có thể đi về nhà!

Người da đen tiếp lấy thẻ số của nam nhân kia, ngay cả nhìn cũng không hề nhìn, trực tiếp xé thành mảnh nhỏ.

- Hiện tại, cút đi!

- Anh...làm sao anh có thể làm như vậy?

Nam nhân kia vốn không nghĩ ra người da đen bảo vệ lại làm như vậy, thật sự phẫn nộ. Vốn dự định bước lên nói gì đó, nhưng khi hắn nhìn thấy thân hình của người da đen cao hơn mình cả một cái đầu, lý trí liền ngăn trở hắn làm như thế:

- Tôi là người của tập đoàn Farmer Group's, tôi muốn anh cho tôi lời giải thích!

- Nga, vậy sao?

Người da đen bảo vệ nhíu mày, nhìn đồng bạn của mình vẫy vẫy tay, một người cao lớn khôi ngô cũng đi tới.

- Thật xin lỗi, công ty mà anh nói tôi chưa từng nghe qua, cho nên hiện tại mau cút đi, hoặc là anh muốn tôi tiễn anh một đoạn đường?

Nam nhân kia vốn còn định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy hai người da đen cao lớn đứng trước mặt mình như hai ngọn núi, khí thế nhất thời uể oải xuống, lôi kéo bạn gái mình xám xịt rời đi.

- Thứ gì vậy, cũng dám tới nơi này giương oai!

Người da đen kia nhổ bãi nước bọt:

- Cũng không biết tự sái nước tiểu nhìn xem mình là thứ gì, người với người cũng là có điều khác nhau!

Đi vào bên trong câu lạc bộ, Minh Diệu cũng không hề nghe được thanh âm đình tại như óc như trong suy đoán, bên trong câu lạc bộ lại vang lên khúc nhạc giao hưởng "Faust" của Listeria. Rất nhiều khách nhân đều mặc lễ phục dạ hội ngồi trước bàn, lẳng lẳng lắng nghe dàn nhạc trên sân khấu diễn tấu.

- Cô xác định nơi này là quán bar mà không phải nhà hát?

Minh Diệu khó hiểu nhìn lên, hỏi:

- Loại địa phương này lại có thể diễn tấu nhạc giao hưởng?

- Nơi này là tầng một, chỉ dùng làm nổi bật cái gọi là thưởng thức!

Ada cười nói:

- Anh cũng biết hiện tại mọi người đều thích làm bộ dạng rất có trình độ thưởng thức, tầng một này dùng để thỏa mãn những sở thích đặc thù này!

- Giả vờ sẽ bị sét đánh!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Thứ này tôi nghe không hiểu. Theo cô nói như vậy nơi này không chỉ có một tầng?

- đương nhiên!

Ada gật gật đầu nói:

- Thế giới này những thứ xấu xa đều giấu ở mặt ngoài lờ lợc, không phải sao? Nơi này tổng cộng có ba tầng mở ra đối ngoại, kéo dài xuống bên dưới. Càng đi xuống thấp lại càng dơ bẩn không chịu nổi. Nhưng những nhân vật nổi tiếng cao tầng lại cứ yêu thích kiểu này. Cho nên càng đi xuống, nơi đó lại càng thêm

xa hoa. Bình thường đều mang theo bộ dáng chính nhân quân tử, nhưng sau khi đến nơi này tất cả đều tháo xuống mặt nạ, làm ra đủ loại hoạt động không muốn bị người nhận ra!

- Như vậy chúng ta đi đâu tìm người?

Minh Diệu tò mò hỏi.

- Tầng ngầm thứ tư!

Ada mang theo Minh Diệu đi tới hướng thang máy:

- Đó là nơi không mở ra cho nhân loại. Cả tầng bốn đều là nơi cuồng hoan cho Huyết tộc, ở nơi này!

Cửa thang máy từ từ mở ra, Minh Diệu cùng Ada đi vào bên trong thang máy. Đi cùng thang máy với bọn họ còn có hai đôi nam nữ. Trong đó có một đôi nhìn qua thật trẻ tuổi, ăn mặc cũng rất thời trang, hẳn là một đôi tình lữ. Mà một đôi khác lại thật kỳ quái, càng giống như một đôi cha con. Nam nhân đầu đầy tóc bạc, bộ dạng như thật uy nghiêm, mặc tây phục màu xám. Mà nữ nhân nhìn qua theo Minh Diệu suy đoán chỉ khoảng hai mươi tuổi. Cô gái nắm chặt cánh tay người đàn ông kia, đem bộ ngực trần ngập sức sống thanh xuân áp sát vào cánh tay người đàn ông kia cọ tới cọ lui, lễ phục trên người lộ liễu tới mức có thể nhìn thấy cả nửa bộ ngực, da thịt trắng toát làm Minh Diệu có chút quang mắt.

Đi tới cửa ngầm tầng hai, cửa thang máy từ từ mở ra, đôi tình nhân trẻ tuổi liền nắm tay đi vào sân nhảy. Thanh âm tiếng nhạc đình tai nhức óc truyền đến, cơ hồ muốn đâm thủng cả màng tai. Tầng này cũng giống như những quán bar khác, vô số thanh niên nam nữ đang giã dạ trong ánh đèn đủ màu sắc, phát tiết thể lực dư thừa của chính mình.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, người đàn ông kia thấy hai người Minh Diệu không dừng ở tầng hai cũng có chút vẻ kinh ngạc. Hắn quay đầu nhìn nhìn Minh Diệu cùng Ada, ánh mắt của hắn dừng ở trên người Ada, mạnh mẽ phát sáng.

- Hai vị thật sự lạ mặt, là lần đầu tiên tới nơi này sao?

Người đàn ông mở miệng hỏi Minh Diệu, ánh mắt lại luôn luôn híp lại chăm chú lên người Ada.

- Phải!

Minh Diệu mỉm cười hồi đáp:

- Hôm nay là lần đầu tiên tới nơi này. Tôi vừa mới đến Anh quốc không lâu, đối với nơi này không quá quen thuộc cho nên nhờ bạn tôi đưa tôi đi dạo thôi!

- Ha ha, nguyên lai là người bạn phương Đông lần đầu tiên đi tới Anh quốc.

Người đàn ông cười ha ha:

- Hoan nghênh đi tới Anh quốc, tôi nghĩ nơi này nhất định sẽ làm cho anh thỏa mãn!

- Hi vọng như thế!

Tuy rằng Minh Diệu cảm thấy ánh mắt lão gia hỏa này nhìn Ada có chút đáng ghét, nhưng vì lễ phép hắn vẫn hướng lão nhân kia gật đầu.

- Người phương Đông các vị có một câu nói thật hay, gặp lại chính là hữu duyên.

Lão nhân cũng làm như không cảm giác được Minh Diệu không hài lòng, tiếp tục nói:

- Chúng ta thật sự hữu duyên, không biết đêm nay hai vị có hứng thú cùng hợp tác với chúng tôi hay không?

- Hợp tác?

Minh Diệu sững sờ một thoáng:

- Ý của ngài là...

- Đây là...Hạ, là con gái nuôi của tôi.

Lão nhân chỉ vào cô gái bên người, cô gái nhìn Minh Diệu mỉm cười, vút cho Minh Diệu một ánh mắt dễ thương.

- Tuy rằng nàng cũng đã từng tới qua vài lần, nhưng không chơi được tận tình. Mà vị tiểu thư bên người ngài lại mê hoặc tôi thật sâu, cho nên tôi nghĩ nếu chúng ta hữu duyên, không bằng đêm nay không cần khổ cực tìm kiếm hợp tác khác thú vị...

Minh Diệu cảm giác được tay Ada kéo tay mình có chút dùng sức, loại phản ứng này tựa hồ như nàng đang tức giận, hơn nữa rất có thể sẽ tùy thời bạo phát đi ra.

- Hay là không cần thiết đâu!

Minh Diệu mỉm cười, tuy rằng hắn không rõ ràng lão nhân kia nói vậy là có ý gì, nhưng từ phản ứng của Ada hắn có thể nhận định tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

- Ân?

Lão nhân nhướn mày, tựa hồ có chút không vui, nhưng lại rất nhanh giãn ra.

- Ha ha, tôi nghĩ anh vừa mới tới thành phố này, đối với phong tình nơi này còn chưa hiểu rõ lắm, đây là danh thiếp của tôi!

Lão nhân đưa danh thiếp qua cho Minh Diệu:

- Tin tưởng tôi, cùng tôi hợp tác anh tuyệt đối sẽ không có hại!

Minh Diệu nhìn vào tấm danh thiếp kia, tựa hồ lão nhân này là quan chức chính phủ, tựa hồ có quan hàm nào đó. Tay của Ada đã nắm lại chặt chẽ, tựa hồ tùy thời đều có khả năng muốn bùng nổ. Minh Diệu cảm thấy được mình nên đánh rụng lão nhân trước mắt này trước, làm yên lòng Ada rồi tính sau. Nếu để cho nàng nổi giận ngay nơi này, hôm nay xem như đến vô ích.

- Tôi nghĩ tư cách của ông không đủ!

Minh Diệu tiện tay ném danh thiếp xuống mặt đất, không hề để ý tới lão ta.

Hành động nhìn qua như vô lý của Minh Diệu lại không hề chọc giận lão nhân kia, hắn híp mắt nhìn Minh Diệu, cẩn thận đánh giá khắp người hắn, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Định!

Một tiếng vang giòn, đã tới tầng ngầm thứ ba. Cửa thang máy chậm rãi mở ra, lão nhân kia nhìn thấy Minh Diệu cùng Ada tựa hồ không có ý tứ muốn đi ra thang máy, có vẻ phi thường giật mình.

- Xin hỏi hai vị...

Thái độ lão nhân kia trở nên dị thường cung kính.

- Tầng ba đã đến, hai người không đi ra sao?

- Không cần!

Minh Diệu thản nhiên cười:

- Chúng tôi còn một tầng mới đến!

- Thật xin lỗi, vô cùng xin lỗi, xin tha thứ cho tôi, tôi cũng không biết hai vị là...

Lão nhân nhất thời đổi thành bộ dáng như chấn kinh, không ngừng cúi đầu giải thích.

Minh Diệu cảm thấy người này thật sự quá chán ghét. Trước đó vẫn mang theo bộ dáng vênh váo đắc ý, sau khi biết được hai người họ muốn đến tầng thứ tư chỉ mở ra đối với quý hút máu, lại đổi thành bộ dáng ăn nói khép nép như thế. Minh Diệu thật không kiên nhẫn phất phất tay, lão nhân kia như được đại xá thở dài một hơi nhẹ nhõm, vội vàng lôi kéo cô gái kia chạy ra khỏi thang máy.

Cửa thang máy lại chậm rãi đóng lại, dọc theo khe hở, ánh đèn màu hồng chiếu vào bên trong thang máy từ tầng ba, Minh Diệu mơ hồ nghe được thanh âm rên rỉ của nữ tính.

- Nơi này rốt cục là địa phương nào?

Minh Diệu cau mày hỏi:

- Nơi này cấp cho tôi cảm giác như thế nào...

- Nơi này chính là địa phương mà những nhân vật nổi tiếng cởi ra chiếc áo khoác giả dối của bọn hắn, bày ra mặt xấu xa nhất của nhân loại.

Ada có chút chán ghét nói:

- Nơi này tràn ngập những nhân sĩ thượng lưu của xã hội cao tầng, quan chức chính phủ. Đến nơi đây anh sẽ nhìn thấy vô số gương mặt thật quen thuộc, đem một mặt xấu xa nhất của bọn hắn bày ra trắng trợn!

- Lão đầu vừa rồi mang theo một cô gái trẻ tuổi, lại nói gì mà hợp tác linh tinh, nơi này chẳng lẽ là...

Minh Diệu nhìn nàng hỏi.

- Anh đã đoán đúng!

Giống như ăn phải một đầu ruồi bọ, Ada cơ hồ muốn nôn mửa ra.

- Cái gọi là trao đổi bầu bạn, những thứ bình thường luôn ra vẻ đạo mạo sẽ tự mang theo bạn gái của chính mình, cùng người khác trao đổi bạn lữ của bọn hắn, mở một hội đại hội vô liêm sỉ đáng nôn mửa nhất!

- Không thể nào!

Minh Diệu có chút kinh ngạc nói:

- Loại chuyện này chẳng lẽ cả chính phủ đối với loại chuyện như thế cũng không hề quan tâm hay sao?

- Không có chen chân vào được!

Ada thật bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- Nơi này là tài sản của Huyết tộc, cho dù là ủy viên hội tối cao cũng không có quyền nhúng tay!

- Huyết tộc không phải vẫn luôn bị ủy viên hội tối cao áp chế quản lý hay sao?

Minh Diệu hỏi:

- Như thế nào lại không thể nhúng tay vào nơi này?

- Tuy rằng ở mặt ngoài hiện tại Huyết tộc đã xuống dốc, nhưng vẫn cứ là một củ khoai lang thật phồng tay.

Ada giải thích nói:

- Nếu đối với Huyết tộc áp chế quá gắt gao lợi hại, ủy viên hội rất sợ bọn người kia sẽ không tiếp tục phục tùng sự quản lý của hội, lại tiếp tục gây ra sai lầm. Vì vậy ủy viên hội đưa cho đái ngộ đặc thù, cho Huyết tộc nội bộ tự hành quản lý, do trưởng lão hội cùng nhân viên trong Huyết tộc tiến hành tự trị, nếu không phải có sự kiện phạm tội thần quái đặc biệt trọng đại, ủy viên hội tối cao chắc chắn sẽ không nhúng tay. Mà đối với việc quản lý tài sản của Huyết tộc ủy viên hội cũng không tiện can thiệp vào!

- Nếu như không thể quản lý đối với Huyết tộc, như vậy ủy viên hội cũng có thể tăng cường quản lý đối với nhân loại chứ?

Minh Diệu nói tiếp:

- Chỉ cần hạn chế nhân loại không cho phép họ đến nơi đây, như vậy loại chuyện này cũng sẽ không xảy ra đi?

- Nguyên bản cũng không ai ngờ lại biến thành tình trạng thế này, hơn nữa hiện tại Huyết tộc cũng đã không còn dựa vào việc hút máu nhân loại để tiếp tục sinh tồn, Huyết tộc đối với nhân loại đã không còn là uy hiếp trí mạng, cho nên lúc ban đầu chính ủy viên hội tối cao cũng không quá mức để ý!

Ada thật bất đắc dĩ nói:

- Mà kéo dài cho tới tình trạng như bây giờ, chỉ dựa vào lực lượng của chính phủ đã không thể ngăn cấm. Nơi này đã biến thành nơi tụ tập của thượng lưu nhân sĩ trong xã hội, anh ở loại địa phương này có thể chứng kiến rất nhiều cao tầng chính phủ thường xuất hiện trên ti vi, những sao kim điện ảnh vô cùng quen thuộc, những phú hào nổi tiếng trên bìa mặt tạp chí kinh tế tài chính toàn cầu. Đây đã không đơn giản là nơi tìm kiếm dâm loạn kích thích, hơn nữa nơi này đã trở thành nơi bọn hán buôn bán trao đổi tình báo, tìm kiếm đồng minh chính trị lý tưởng. Rất nhiều nhân viên cao tầng chính phủ đều cùng nơi này có ngàn vạn mối liên hệ sâu xa, dù hiện tại có muốn ngăn cấm, cũng không biết từ đâu hạ thủ, bởi vì trong này liên lụy tới lợi ích của quá nhiều người!

- Nhân loại, kỳ thật là một loại sinh vật vô cùng xấu xí!

Minh Diệu thở dài một hơi nói:

- Có lẽ cho dù là sinh vật tà ác nhất, nội tâm xấu xa cũng không thể sánh nổi một phần vạn của nhân loại!

248. Chương 251: Nhân Sĩ Đã Kết Hôn

- À, đã quên hỏi thăm anh, hiện tại anh cảm thấy thế nào?

Ada quan sát Minh Diệu từ trên xuống dưới:

- Có cảm giác nơi nào không thoải mái hay không?

- Vậy thì không có, cũng không cảm giác được điều gì kỳ diệu như tiểu quỷ kia đã nói!

Minh Diệu lắc lắc đầu nói:

- Sao tôi lại có cảm giác không có gì khác biệt với lúc trước cả.

Nghi thức Huyết Hôn thật ra cũng không có gì phức tạp. Minh Diệu cùng Alie đứng bên trong một ma pháp trận được chế tạo đặc biệt, đối với vị tổ tiên của Huyết tộc là Cai Ẩn (Cain) tuyên thệ, gọi là lời thề bất quá cũng giống như câu thề hứa vĩnh viễn không chia lìa như của nhân loại, cũng giống như lời hứa hẹn trong giáo đường trước mặt thần phụ mà thôi, điều này làm cho Minh Diệu thật sự cảm thấy có chút buồn cười. Nghi thức Huyết Hôn của Huyết tộc cùng nghi thức kết hôn của nhân loại cũng cùng chung lời thề giống nhau, chỉ là đối tượng mình cần tuyên thệ khác nhau mà thôi. Minh Diệu cảm thấy được trong hôn lễ của quỷ hút máu cũng phải có câu thề hứa “ta muốn hủy diệt thế giới” hoặc là “hút khô máu của nhân loại” linh tinh gì đó, là những lời thề đại nghịch bất đạo mới xem như đúng không khí.

Sau khi tuyên thệ xong, Alie có vẻ ngượng ngùng mở ra chiếc nơ trên váy của nàng, lộ ra vùng cổ thon dài tái nhợt. Không biết nảy sinh từ dạng ý tưởng gì, tóm lại khi Minh Diệu nhìn thấy được vùng cổ non nớt kia, lại nuốt nước bọt không ngừng. Không biết tại sao hắn thật sự rất muốn tiến lên cắn thử một ngụm, nếm thử mùi vị bên trong đó.

- Ta sẽ tự mở huyết quản của ta, người chỉ cần dùng sức hút máu nơi đó của ta sẽ tốt hơn!

Gương mặt nàng đỏ hồng nói:

- Ngay khi người hút máu của ta, ta cũng sẽ đem răng nanh đâm vào cổ của người, hút máu của người. Không cần khẩn trương, sẽ không đau...

- Đau đớn tôi cũng không sợ...

Minh Diệu có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu:

- Nếu như hương vị có điểm quái dị thì mong cô bỏ qua cho, trước đó do có vấn đề không thuận tiện nên tôi đã lâu không tắm rửa...

Ngón tay Alie nhẹ nhàng lướt qua động mạch cổ của chính mình, dòng máu màu đỏ sậm từ trong miệng vết thương liền chảy ra. Máu, đại biểu cho lực lượng của quỷ hút máu. Minh Diệu vội vàng tiến lên hút lấy dòng máu từ cổ Alie tuôn ra, có lẽ hẳn hơi dùng sức nên Alie nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Máu của Huyết tộc cũng không có mùi vị huyết tinh như trong sự tưởng tượng của Minh Diệu, ngược lại còn có hương thơm nhàn nhạt. Minh Diệu cảm giác dòng máu kia từ trong thực quản chảy vào dạ dày, có một cỗ cảm giác mát rượi. Đồng thời lại có một cảm xúc khiến người mê say xông lên đầu óc của hắn, làm thần trí của hắn có chút hốt hoảng. Không biết tại sao Minh Diệu lại có cảm giác đói khát vô cùng, không chỉ muốn uống máu mà thôi, còn muốn cắn một ngụm lên vùng cổ nhìn qua như thật nhỏ bé và yếu ớt trắng nõn, nhấm nháp mùi vị da thịt của quỷ hút máu là như thế nào. Nhưng loại ý tưởng có chút quỷ dị này ở trong nháy mắt liền bị loại bỏ trong trí óc của Minh Diệu. Nói đùa sao, không nói loại ý nghĩ này của hắn thật sự không chút bình thường, ăn thịt của một con quỷ hút máu? Loại hành vi có hệ số nguy hiểm cực cao như vậy vẫn nên giao cho người khác đi thử thì hơn. Minh Diệu cũng không muốn bởi vì một động tác không bình thường khiến cho nghi thức Huyết Hôn trực tiếp đem bản thân mình biến thành điểm tâm khuya của Alie, đặc biệt là khi răng nanh của Alie cũng đã đâm vào động mạch chủ nơi cổ hắn.

Răng nanh thật dài nhìn qua có vẻ đáng sợ đâm vào cổ Minh Diệu, cũng không có cảm giác gì đau đớn, thậm chí Minh Diệu còn có cảm giác nơi miệng vết thương có cỗ khoái cảm truyền lên tận đại não. Minh Diệu biết đây là tác dụng của độc tố đặc thù bên trong răng nanh của quỷ hút máu, nói thế này, khi quỷ hút máu tới thời gian ăn cơm con mồi sẽ không phản kháng, sẽ ở trong khoái cảm cực độ bị quỷ hút máu hút thành khô. Nhưng Minh Diệu cũng không phải lo lắng mình bị hút khô máu đến chết, bất kể nói như thế nào, còn có Ada ở một bên đang quan sát, nếu nàng phát hiện có địa phương nào không thích hợp nhất định sẽ lập tức ngăn cản Alie tức khắc. Huống hồ chỉ hiện tại Minh Diệu cũng đang cắn cổ của Alie hút máu của nàng, chẳng qua chỉ xem ai hút nhanh hơn ai mà thôi.

- Tốt lắm, đã đủ rồi!

Alie chậm rãi ngẩng đầu, răng nanh thật dài rời khỏi cổ Minh Diệu.

- Uy, người hút nhiều lắm rồi, ta cũng không phải chai đứng thức uống, người muốn đem ta hút khô luôn sao?

Minh Diệu có chút lưu luyến buông lỏng cổ Alie, nói thật lòng, hẳn thật sự đã say mê cảm giác hút máu của nàng. Có lẽ bởi nguyên nhân chưa từng có người nào hút máu của quỷ hút máu, cho nên không ai biết máu của quỷ hút máu lại uống ngon như vậy. Minh Diệu đem cảm giác không bình thường này liệt vào tính đặc thù của máu huyết Alie.

- Tốt lắm, nghi thức đã được hoàn thành xong xuôi!

Về mặt Alie có chút uể oải, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Từ hôm nay trở đi, người chính là bạn lữ của ta!

- Vậy sao? Ha ha...

Minh Diệu nhìn nhìn lại diễn cảm có chút không vui của Ada đang đứng một bên, gãi gãi đầu nói:

- Không nghĩ tới a, bắt đầu ngày mai ta tiếp tục kết hôn cho dù là lần thứ hai...

- Minh Diệu, anh không có cảm thấy khó chịu gì chứ?

Ada đứng một bên ân cần hỏi han:

- Có cảm giác có chỗ nào khó chịu hay là lạ hay không?

- Không có gì!

Minh Diệu hoạt động thử thân thể một chút, nói:

- Không có gì khác biệt với bình thường. Uy, tiểu quỷ, có phải cô lừa bịp gì tôi không đây. Sao tôi không cảm thấy có chút gì khác biệt, chẳng khác gì trước kia cả...

- Không được gọi tôi là tiểu quỷ, sau này phải gọi tôi là “darling”!

Alie thở phà phà chống nạnh nói:

- Nào có nhanh như vậy, cũng không phải luyện được cái gì bay lên trời hay độn xuống mặt đất mà có ngay được, ít nhất phải có một thời gian tiêu hóa lực lượng bên trong máu!

- Nha, thì ra là thế!

Minh Diệu gật gật đầu, có chút kỳ quái nói:

- Bất quá vì sao tôi cảm giác có chút muốn ngứa đây?

- Phác thông!

Minh Diệu vừa nói xong liền té ngã xuống mặt đất, Ada vội vàng chạy tới đỡ Minh Diệu ngồi dậy, lại phát hiện người này không ngờ đã ngáy lên, ngủ ngon lành.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Ada khấn trương nhìn qua Alie:

- Vì sao hắn lại đột nhiên nằm ngủ thế này?

- Vô nghĩa!

Alie không chút để ý nói:

- Tôi đã vì nghi thức Huyết Hôn mà biến thành yếu ớt, hướng chỉ là nhân loại bị hút đi phân nửa máu. Đây là phản ứng tự nhiên mà thôi, đợi sau khi trong người hắn tiêu hóa được lực lượng lấy từ tôi thì tự nhiên sẽ tỉnh lại, có gì đáng kinh ngạc đâu!

Alie đi tới bên cạnh người Minh Diệu, tháo dây chuyền sáu cánh trên cổ hắn xuống. Nàng đem dây chuyền thận trọng đặt xuống mặt đất, chậm rãi rót vào lực lượng. Quang mang màu đỏ từ trong dây chuyền phát ra, chậm rãi hình thành một ma pháp trận sáu cánh trên mặt đất.

- Nếu như không có điều gì ngoài ý muốn, ngày mai hắn sẽ tỉnh lại!

Alie nói:

- Tôi phải đi gặp Lilith điện hạ bây giờ, nếu như có chuyện gì cần tìm tôi, cô trực tiếp nói với hắn là được. Tôi có thể cùng hắn thông qua lực lượng huyết thống tiến hành khai thông, mặc kệ khoảng cách bao xa cũng không thành vấn đề!

Nói dứt lời, Alie liền đi vào bên trong ma pháp trận sáu cánh tản ra hồng sắc quang mang.

Minh Diệu thật cẩn thận bước đi dưới ánh mặt trời một hồi lâu, xác định trên người mình không có chỗ nào bị bốc hơi mới yên tâm thả lỏng xuống.

- Căn cứ theo cách nói của Alie, lực lượng của anh một thời gian sau mới triển lộ ra!

Ada lại cười nói:

- Chỉ cần không bị biến thành Huyết tộc, dù như không có được lực lượng đặc thù cũng không sao cả, có đúng hay không?

- Ha ha, điều này cũng đúng!

Minh Diệu cười cười:

- Chỉ có chuyện kia tôi luôn luôn thực để ý. Nếu như thật không có hiệu quả, tôi sẽ rất buồn bực!

Ada có chút kỳ quái nhìn Minh Diệu, nàng luôn luôn thật muốn biết chuyện mà Minh Diệu luôn lưu ý lại là chuyện gì. Nhưng bởi vì Minh Diệu không chịu nói ra, nàng cũng thật ăn ý không hỏi rõ hắn. Người phụ nữ thông minh chính là nên hiểu được, có một số việc không cần phải truy hỏi vấn đề thật cần kě. Bởi vì nếu người đàn ông thật sự muốn nói, một ngày nào đó hắn nhất định sẽ nói ra. Nếu như người đàn ông kia không muốn nói, như vậy mặc dù bị truy hỏi thế nào chắc chắn cũng sẽ không thể nhận được đáp án. nguồn

- Định đương!

Thanh âm thang máy ngừng lại vang lên, đã tới tầng ngầm thứ tư, nơi này cũng là mục đích khuya hôm nay của bọn họ. Cửa thang máy chậm rãi mở ra, hai người đàn ông sắc mặt tái nhợt đứng ngay cửa thang máy. Nhìn hai người Minh Diệu đứng bên trong thang máy, trong mắt hai người hiện lên vẻ chán ghét. Nhưng nhìn trên gương mặt anh tuấn có chút yếu ớt cùng làn da màu trắng như bệnh hoạn liền có thể phân biệt ra được, hai người đàn ông này là thành viên của Huyết tộc.

- Tôi nghĩ hai vị có phải đã đi lầm địa phương hay không?

Một Huyết tộc mở miệng nói, đồng tử màu vàng của hắn lướt qua trên người Ada, dừng lại trên người Minh Diệu, nhíu mày tựa hồ có chút khó hiểu:

- Tầng này không mở ra cho người bên ngoài, vị nữ sĩ này tựa hồ nên trở lên tầng ba đi. Mà vị tiên sinh này...

- Xin hỏi vị tiên sinh này, ngài là...

Huyết tộc còn lại hướng Minh Diệu cúi người thi lễ:

- Xin thứ cho tôi vô lễ, trên người ngài đích xác có hương vị của Huyết tộc cao quý, loại liên hệ huyết thống này tôi tuyệt đối sẽ không nhận sai. Nhưng ngài có phải nên giải thích một chút, vì sao trên người ngài vẫn còn hỗn hợp hương vị của nhân loại hèn mọn đây?

- Điều này rất đơn giản!

Ada từ trong túi xách mang theo bên mình lấy ra một tờ giấy chứng nhận, ở trước mặt hai Huyết tộc vươn ra:

- Tôi là nhân viên công tác của ủy viên hội tối cao Châu Âu, đến nơi đây là vì có chút nhiệm vụ đặc thù!

Ada dừng một chút, chỉ chỉ Minh Diệu đứng bên cạnh nói tiếp:

- Mà vị này sao, chính là phối ngẫu Huyết Hôn của Alie điện hạ. Tôi nghĩ với tên của Alie điện hạ, hai người chúng tôi đương nhiên đã có tư cách đến tầng này đi?

- Xin tha thứ sự vô lễ của chúng tôi!

Vừa nghe nói Minh Diệu là Huyết Hôn phối ngẫu của Alie, sắc mặt hai Huyết tộc biến đổi. Tuy rằng bọn hắn có chút không tin, nhưng cổ hương vị phát tán từ trên người Minh Diệu chắc chắn sẽ không sai, tuyệt đối là hương vị của Huyết tộc cao cấp. Hơn nữa bọn hắn cũng nhìn ra được văn kiện chứng minh trên tay Ada, đối với nhân viên công tác thuộc ủy viên hội tối cao, bọn hắn tự nhiên không có lý do gì ngăn trở. Mặc dù đối với việc quản lý của nhân loại đối với Huyết tộc làm cho bọn họ có chút bất mãn, nhưng ở mặt ngoài vốn không thể trở mặt.

- Hai vị, thỉnh đi bên này!

Hai Huyết tộc đi trước dẫn đường, đưa Minh Diệu cùng Ada đi vào một gian phòng. Địa phương này cùng những quán bar xa hoa cũng không có gì khác nhau, duy nhất khác biệt chính là khách nhân vào nơi này sắc mặt đều là tái nhợt trắng bệch.

- Xin hỏi hai vị cần uống gì không?

Thái độ hai Huyết tộc nhìn qua có vẻ nho nhã lễ độ, nhưng nét tươi cười trên mặt vẫn thể hiện nội tâm của hắn là khinh thường.

- Nhưng thật sự ngưng ngừng, nơi này của chúng tôi cũng không chuẩn bị vật phẩm thực vật cho nhân loại, cho nên hai vị chỉ có thể uống nước trắng...

Minh Diệu liếc mắt nhìn qua Huyết tộc kia, ý nói “ngươi đã không có thứ gì dùng thì còn nói lời dư thừa làm gì”. Hắn phát phát tay cho người kia rời đi, hai người cùng ngồi xuống bên bàn trống.

Có lẽ hai nhân loại ngồi giữa một đám quỷ hút máu có chút quá mức nổi bật, chẳng qua Minh Diệu chỉ vừa mới ngồi xuống mà thôi, bên cạnh đã có vô số ánh mắt chăm chú nhìn lên hai người, nhìn tới mức Minh Diệu cảm thấy không được thoải mái, lông tơ cả người như dựng đứng lên, trong ánh mắt của những người kia hiện lên vẻ miệt thị, tỏ mò, đùa cợt, thậm chí còn có cả vẻ tham lam.

Cảm nhận được thật nhiều ánh mắt đủ ý nghĩa bất đồng, Minh Diệu cau mày. Đối với những ánh mắt ý nghĩa khác hẳn còn có thể hiểu được, theo thái độ liền có thể suy đoán ra là Huyết tộc không thích nhân loại, đối với bọn hắn mà nói nhân loại bất quá chỉ là một loại sinh vật cấp thấp mà thôi, giống như nhân loại đối đãi với thực vật giống nhau. Nhưng đối với loại ánh mắt tràn đầy vẻ tham lam kia, Minh Diệu thật sự không sao hiểu rõ. Nếu loại ánh mắt kia dừng trên người của Ada, như vậy Minh Diệu cảm thấy còn có thể chấp nhận được. Dù sao hôm nay Ada ăn mặc thật quá khêu gợi mong manh, phong tình vạn chủng vô cùng, thế nhưng loại ánh mắt tham lam như vậy lại rơi xuống trên người hắn!

Chẳng lẽ lại có nữ quỷ hút máu xem trọng bề ngoài của lão tử, muốn làm ra quan hệ siêu việt chủng tộc hay sao? Minh Diệu đem ý tưởng không chút thực tế này ném ra sau đầu. Đối với phương diện khuôn mặt của mình, hắn vẫn còn có chút tự mình hiểu lấy. Tuy rằng không thể nói là xấu trai, nhưng cũng không đáng gì tới hai chữ anh tuấn.

Minh Diệu không có cảm giác mình đã soái tới mức khiến cho quỷ hút máu nảy sinh hứng thú muốn nhảy tới quan hệ luyện ái vượt qua rào cản chủng tộc.

- Uy, ánh mắt của đám người kia vì sao lại như vậy đây?

Minh Diệu nhỏ giọng hỏi Ada:

- Tôi làm sao lại có cảm giác ánh mắt đám người kia nhìn tôi giống như đang nhìn thấy một con lợn sữa quay vậy? Cô không phải nói hiện tại quỷ hút máu không có hứng thú đối với máu của nhân loại nữa hay sao?

- Không cần để ý, đây chỉ là thói quen của bọn hắn mà thôi!

Ada mỉm cười, ra dấu cho Minh Diệu an tâm, nói:

- Huyết tộc trong phòng này đại bộ phận đều là thành viên Huyết tộc đời thứ năm, có được sinh mệnh lâu dài. Bọn hắn chủ yếu là những cường giả may mắn còn tồn tại từ thời đại hắc ám lưu truyền xuống tới nay, cách nhìn đối với nhân loại đều vẫn còn dừng trong giai đoạn xem như thực vật, có rất nhiều người cũng không vì chuyện không thể hút máu người mà thay đổi thái độ đối với nhân loại. Cho nên nếu như anh phát hiện có một tên nào dùng ánh mắt như nhìn thực vật để nhìn anh, không cần để ý. Bọn hắn bất quá chỉ là vì thói quen mà thôi, cũng không phải thật sự muốn hút máu của anh!

- Chỉ là luôn cảm thấy thật sự không chút thoải mái a!

Minh Diệu oán hận nhìn xung quanh.

Cả gian phòng thật im lặng, thanh âm nhạc giao hưởng du dương từ trong máy đĩa già cổ truyền tới, càng hiển lộ nơi này thật quỷ dị. Minh Diệu gật gật đầu, nơi này hiện tại mới có một chút không khí của quỷ hút máu trong truyền thuyết mà hắn biết được. Cảnh tượng hôn ám, nhạc giao hưởng quỷ dị, ánh mắt tham lam trong góc tối. Tất cả chuyện này mới thật giống như đúc truyền thuyết mà Minh Diệu được nghe đồn đãi về quỷ hút máu. Cho tới bây giờ Minh Diệu mới hơi cảm thấy có chút đang đối mặt với quỷ hút máu trong huyền thoại.

249. Chương 252: Gian Phòng Bất Đồng

Những quỷ hút máu ngồi khắp chung quanh cũng không đặt ánh mắt trên hai người quá lâu, chỉ một lát sau những quỷ hút máu kia mới quay mặt đi làm chuyện riêng của mình, không còn tiếp tục lưu ý tới hai người bọn họ. Đối với những quỷ hút máu đã không biết sống được bao nhiêu năm thời gian mà nói, những gì phát sinh trên thế gian này đã không còn gợi nổi hứng thú cho bọn hắn, bởi vì trái tim họ đã hoàn toàn biến thành một mảnh băng sương hồ hững.

Có người ở góc tối cúi đầu, dùng động tác thật tao nhã uống chất lỏng đỏ tươi trong ly. Có người lại cùng đồng bạn tương đối quen thuộc ngồi đối diện nhau, cùng chơi cờ vua. Cả gian phòng không có ai lớn tiếng

nói chuyện, không khí im lặng tới mức có chút không bình thường, giống như cả gian phòng chỉ có hai người Minh Diệu cùng Ada đang ngồi, cũng không còn bất cứ ai cùng tồn tại. Quý huyết vốn không có hơi thở, cho nên cả gian phòng nghe được tiếng hô hấp cũng chỉ có hai người Minh Diệu mà thôi.

- Chúng ta làm sao mới tìm được tên kia đây?

Minh Diệu cảm giác có chút không được tự nhiên, loại cảm giác này thật giống như một người ngồi trong mộ địa trung tâm ngay trong đêm hôm khuya khoắc. Hắn muốn nhanh chóng đem sự tình xử lý cho xong, sau đó quay về phòng nằm ngủ. Có lẽ do lực lượng trong máu thật quá mức cường đại, mấy ngày nay Minh Diệu lúc nào cũng chỉ muốn nằm ngủ mà không muốn làm gì khác.

- Theo lý hắn đang ở trong này!

Ada nói:

- Mặc dù hắn tử trung với Hi Thái gia tộc, nhưng theo huyết thống mà nói cũng rất thấp, bất quá chỉ là đời thứ sáu mà thôi. Đám người như hắn hẳn phải ở phòng cách vách, sẽ không đi qua bên này. Đối với những Huyết tộc tân tấn mà nói, nơi này bất quá chỉ là một địa phương dành cho những lão gia hỏa cổ hủ bên trong Huyết tộc giải trí phụng dưỡng nên bọn hắn sẽ không tới đây!

- Vậy vì sao chúng ta còn đi tới phòng này? Sao không trực tiếp đi tới bên kia tìm hắn?

Minh Diệu khó hiểu hỏi.

- Anh tự mình đi tìm hắn đi, tôi mặc đồ như vậy đi không tiện đâu!

Ada nói:

- Trong ảnh chụp anh cũng đã xem qua, nếu thấy tên có râu quai nón thì không sai đâu. Từ giờ trở đi hai chúng ta phân công nhau mà hành động. Anh đi cách vách mà tìm kiếm, tôi sẽ ở lại nơi này tìm mấy lão Huyết tộc trò chuyện một chút, nhìn xem có thu hoạch gì hay không!

- Được rồi!

Minh Diệu gật gật đầu:

- Vừa rồi cô nói cô không tiện qua bên kia? Vì sao lại nói là không phương tiện vậy?

- Anh đi sẽ biết!

Ada che miệng cười nói.

- Cố làm ra vẻ huyền bí!

Minh Diệu lắc lắc đầu. Bình thường khi đàn bà nói nàng không quá phương tiện, đàn ông tốt nhất không cần hỏi rõ ràng. Hắn đứng dậy, đi ra khỏi gian phòng có vẻ im lặng tới mức vô cùng quỷ dị này.

- Vị tiên sinh này, không biết tôi có gì có thể giúp đỡ ngài hay không?

Minh Diệu vừa đi ra khỏi phòng, một Huyết tộc phục vụ liền đón chào. Tuy rằng Minh Diệu chỉ là một nhân loại mà thôi, nhưng hươu vị Huyết tộc cao cấp phát tán từ trên người hắn chắc chắn sẽ không lầm. Đối với loại nhân loại này, cho dù là Huyết tộc bình thường cũng không ai dám lãnh đạm đối với bọn họ. Ai biết sau lưng họ sẽ là đại nhân vật nào trong Huyết tộc đây? Cấp bậc bên trong Huyết tộc lại dị thường nghiêm khắc, Huyết tộc cao cấp có lực uy hiếp thiên sinh đối với Huyết tộc cấp thấp.

- Tôi muốn đi qua gian phòng cách vách nhìn xem!

Minh Diệu nói với Huyết tộc phục vụ kia:

- Chính là gian phòng mà Huyết tộc đời thứ sáu tụ tập, mang tôi qua đó đi!

- Ngài xác định?

Phục vụ đánh giá Minh Diệu từ trên xuống dưới, có chút kỳ quái hỏi.

- Vì sao vậy? Có vấn đề gì sao?

Minh Diệu có chút khó hiểu đối với câu hỏi này của người phục vụ Huyết tộc.

- Không, thỉnh không nên hiểu lầm!

Người phục vụ Huyết tộc vội vàng giải thích:

- Chỉ là tôi nhìn thấy ngài mặc bộ quần áo này, nên có chút tò mò mà thôi. Bởi vì bình thường những khách nhân mặc quần áo như ngài, chắc chắn sẽ không thích đi vào bên trong loại phòng kia. Nhưng nếu đây là ý của ngài, tôi nghĩ ngài tự nhiên có ý tứ riêng của mình, thỉnh đi theo tôi!

Người phục vụ Huyết tộc làm ra động tác như thỉnh mời, mang theo Minh Diệu đi vào trước cửa phòng gian phòng.

- Nơi này chính là nơi tụ tập của bọn họ!

Người phục vụ nhìn Minh Diệu nói:

- Nếu không còn chuyện gì, tôi xin cáo lui trước, chúc ngài chơi vui vẻ!

- Một đám người vô cùng kỳ quái!

Minh Diệu nhìn thấy bóng lưng của người phục vụ Huyết tộc đi xa dần, than thở một câu, sửa sang lại quần áo một chút, tay phải nắm lấy khóa cửa, nhẹ nhàng xoay vặn.

Thanh âm nhạc rock chấn điếc màng tang ập thẳng vào mặt Minh Diệu hòa lẫn một cổ khí tức uể oải đánh tới. Rốt cục Minh Diệu đã hiểu được vì sao Ada không đi theo hần qua bên này, hơn nữa biểu tình kỳ quái vừa rồi của người phục vụ Huyết tộc kia.

Đủ loại ngọn đèn đủ màu sắc lấp lóe khiến hần không thể mở to mắt, bên trong sàn nhảy vô số nam nữ trẻ tuổi ăn mặc quần áo thật lố lăng đang chen chúc chung một chỗ, không ngừng lắc lư uốn éo thân thể của bọn họ.

- Chênh lệch thật có chút quá lớn đi!

Minh Diệu có chút không biết nên làm sao đóng lại cửa phòng, cố sức chen vào bên trong.

Đủ loại ngọn đèn chiếu vào trên khuôn mặt những nam nữ kia, nếu không phải họ có màu da tái nhợt khác với bình thường, cùng răng nanh thật dài, Minh Diệu nhất định sẽ xem nơi này là một quán bar bình thường.

Cả gian phòng tràn ngập cổ hương vị đồi phế uể oải. Minh Diệu nhìn thấy có những quỷ hút máu trẻ tuổi quây quần thành một vòng, một bên lớn tiếng mắng chửi, một bên uống lấy thứ gì trong chai giống như rượu. Nơi này mặc đủ loại đủ kiểu quần áo, thứ gì cũng có, áo da bại lộ, áo ngực lót bằng thiết, quần áo quần đầy xiềng xích, trên cổ mang đầy dây chuyền khác nhau. Trên lỗ tai đeo cả chục chiếc bông tai, mũi còn bị xỏ xuyên mấy lỗ, thậm chí trên đầu còn mọc cả sừng. Huyết tộc cũng từng là nhân loại, trên đầu tự nhiên là không có sừng. Loại sừng này Minh Diệu cũng từng thấy qua bên trong ti vi, tựa hồ là dùng loại phẫu thuật đặc thù cấy ghép lên trên người. Đủ loại màu tóc, hình xăm khắp thân thể. Một nam giới Huyết tộc để mái tóc như mào gà đang nghiêng ngả lão đảo đi tới trước mặt Minh Diệu, dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Minh Diệu quan sát, lè lưỡi với hần, trong miệng còn hô hào thứ gì đó bass thối, tuy rằng Minh Diệu nghe không rõ ràng nhưng không cần nghe cũng đủ biết chẳng phải lời gì hay ho. Hơn nữa hần nhìn kỹ đầu lưỡi của Huyết tộc kia, Minh Diệu hơi có chút kinh ngạc. Đầu lưỡi của tên này tựa hồ cũng từng được làm phẫu thuật đặc biệt, từ giữa bị chia làm hai nửa, rất giống đầu lưỡi của Ác Ma nhất tộc trong truyền thuyết.

Sự trái ngược của hai gian phòng thật sự là quá lớn, làm đại não của Minh Diệu có chút không phản ứng kịp. Nơi này thật sự cũng là nơi tụ tập của quỷ hút máu hay sao? Vốn ban đầu Minh Diệu vừa nhìn thấy họ hần lại cảm thấy loại sinh vật quỷ hút máu hiện tại có chút không đáng tin tưởng. Nhưng vừa rồi ở gian phòng cách vách trong lòng Minh Diệu lại dần dần khôi phục lại hình tượng về quỷ hút máu trong truyền thuyết mà hần biết, nhưng thật sự không ngờ loại hình tượng vừa khôi phục kia chỉ trong nháy mắt lại bị đánh nát thành mảnh nhỏ.

Nơi này không giống như là địa phương dành cho quỷ hút máu tụ tập, mà là giống như nơi tụ họp của vô số kẻ điên cùng biến thái. Minh Diệu mặc một thân âu phục xa hoa đắt tiền đi vào nơi này hoàn toàn không

chút thích hợp!

250. Chương 253: Không Phải Nhân Loại Bình Thường

Minh Diệu đưa mắt nhìn quanh, có chút buồn rầu. Tuy rằng bộ dáng của tên kia rất dễ nhận thức, trên mặt đầy râu, nhưng muốn ở trong đám người điên bên trong phòng này tìm kiếm một người như thế thật sự không phải là một chuyện đơn giản.

Minh Diệu cố sức đi xuyên qua bên trong đám người, bộ tây phục vốn thẳng thớm trên thân cũng bởi vì chen chúc mà trở nên nhăn nhúm nhúm. Ánh mắt của hắn lướt qua trên từng gương mặt Huyết tộc, hi vọng tìm được phần tử khủng bố Huyết tộc tên Sheen kia.

Hỗn loạn, thật sự vô cùng hỗn loạn. Nơi này chỉ gây cho Minh Diệu một loại cảm giác duy nhất chính là quá hỗn loạn. Thậm chí Minh Diệu thấy được có thật nhiều Huyết tộc tụ tập cùng nhau đang hít bột phấn màu trắng đặt trên bàn. Không cần nghi ngờ thứ kia tuyệt đối chính là ma túy. Thứ này đối với nhân loại mà nói mang đến lực phá hoại không cách nào đánh giá, nhưng đối với loại sinh vật có thân thể cường hãn như Huyết tộc mà nói lại không hề có tác dụng phá hư gì đặc biệt, ngược lại còn trở thành phương thức tìm kiếm niềm vui cùng kích thích đối với sinh mệnh đã trở nên buồn chán của bọn họ.

Minh Diệu đột nhiên cảm thấy được Huyết tộc thật ra là một loại chủng tộc phi thường đáng thương. Bọn họ có sinh mệnh bất tử, lực lượng cường đại, khí tức thần bí. Thế nhưng hết thảy cũng không hề mang đến niềm khoái hoạt cho bọn họ. Bên trong sinh mệnh bất tử kia, bọn hắn không thể đi lại dưới ánh mặt trời, không cảm thụ được bất cứ độ ẩm nào, bọn hắn có được chỉ là một thân thể băng sương. Vì muốn giết thời gian, bọn hắn phải dùng loại phương thức tự tàn phá để tìm kiếm kích thích, chỉ là vì cho bản thân mình một loại cảm giác chính mình vẫn còn sống.

Tự tàn hại thân thể của mình, hít ma túy, tình dục. Những chuyện xấu xa nhất mà nhân loại có thể làm được, khi rơi vào tay Huyết tộc lại được tiến hành cao hơn gấp mười lần. Có lẽ thói hư tật xấu khi vẫn còn là nhân loại đã không hề thay đổi sau khi họ biến thành Huyết tộc, ngược lại càng thêm trưởng lớn lên.

Ngay khi Minh Diệu còn đang cố sức tìm kiếm tên Pakistan kia, một thân ảnh có chút không phù hợp rơi vào trong tầm mắt của hắn. Ở quầy bar cách đó không xa, có một thân ảnh một cô gái đang ngồi nơi đó. Ngẫu nhiên sẽ có vài Huyết tộc tiến tới trước mặt cô gái, tựa hồ như muốn bắt chuyện với nàng, nhưng không ngoại lệ đều bị nàng cự tuyệt. Không biết tại sao Minh Diệu lại cảm thấy bóng dáng kia có chút quen thuộc, tựa hồ như đã từng gặp nhau ở nơi nào, nhưng hắn không cách nào nhớ ra được. Hơn nữa nhìn từ bóng lưng của cô gái, cũng không có bộ dạng của một người Châu Âu.

- Hắc, tiểu tử!

Một nam nhân đeo bốn khoen mũi lão đảo loạn choạng đi tới trước mặt Minh Diệu, dùng sức vỗ lên vai của hắn:

- Có phải người đã đi lộn chỗ hay không, địa phương như nơi này không phải loại đầu trư như ngươi nên tới!

- Nơi này đích xác không phải địa phương mà nhân loại nên tới!

Minh Diệu hơi cau mày:

- Địa phương dơ bẩn nhất của thế giới loài người hẳn còn sạch sẽ hơn nơi này nhiều lắm!

- Hỗn đản, bất quá chỉ là một nhân loại hèn mọn lại dám nói chuyện với một Huyết tộc cao quý như vậy!

Nam nhân kia nghe được câu nói của Minh Diệu, phẫn nộ nhéo áo hắn:

- Ta muốn giết ngươi, đem ngươi xé thành mảnh nhỏ, bắt trước của câu lạc bộ làm cho đám nhân loại thấp hèn đều phải biết cái gì gọi là lễ phép!

Minh Diệu không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn tên Huyết tộc giống như bị bạo tẩu trước mặt, nhìn tới mức làm trong lòng hắn không được tự nhiên. Trên tay hắn đột nhiên truyền đến cảm giác giống như bị điện giật, tên Huyết tộc lập tức buông áo Minh Diệu ra, bị bắn ngược mãnh liệt văng sang một bên.

- Loại sinh vật như ngươi, ta cho phép ngươi nói chuyện chính là vinh hạnh của ngươi!

Minh Diệu sửa sang lại quần áo một chút, dùng ngón tay nhẹ nhàng phẩy phẩy nơi bị tên Huyết tộc nắm lấy, khinh miệt nói.

Tranh chấp nhỏ nhỏ giữa Minh Diệu cùng nam nhân kia khiến Huyết tộc bên trong phòng chú ý. Thanh âm đinh tai nhức óc lập tức dừng lại, toàn bộ Huyết tộc đều đưa mắt nhìn Minh Diệu đang đứng bên trong sàn nhảy. Bị vô số ánh mắt nhìn qua, bốn phía đều là sắc mặt tái nhợt Huyết tộc, đều nhìn Minh Diệu lộ ra rằng nanh thật dài, Minh Diệu lại như không hề có việc gì, đứng nguyên tại chỗ hai tay chấp sau lưng.

- Đầu trư, ta muốn giết ngươi!

Nam nhân kia không biết bị Minh Diệu dùng thủ pháp gì bắn ngược đi ra nhảy dựng khỏi sàn nhảy, vừa hét to vừa vọt tới. Hai mắt của hắn biến thành màu đỏ, mở ra miệng rộng, răng nanh bén nhọn càng vươn dài ra, hướng Minh Diệu đánh tới.

Minh Diệu lắc lắc đầu thở dài một hơi, đối mặt với con quỷ hút máu đang xông tới, hắn chỉ nhẹ nhàng giơ chân lên. Tuy rằng động tác của Minh Diệu rất chậm nhưng không biết tại sao con quỷ hút máu kia giống như đang phối hợp với động tác của hắn, chuẩn xác dùng mặt mình đánh vào giày của Minh Diệu.

- Dùng thật tốt, Alie không hề gạt ta!

Khóe môi Minh Diệu thoáng nhếch cao lên, nói:

- Huyết tộc cao cấp đích xác có lực khống chế cùng lực thống trị thật mạnh đối với Huyết tộc cấp thấp!

Tuy rằng không thể hoàn toàn sử dụng lực lượng của Alie, nhưng sau một đêm ngủ dậy, trong đầu Minh Diệu đích thật đã xuất hiện một điều gì đó trước kia chưa từng có, trong đó là lực lượng xuất từ máu huyết mà hắn mới sử dụng, khống chế tư tưởng cùng động tác của Huyết tộc cấp thấp chính là một trong số những lực lượng đó.

Minh Diệu mạnh mẽ phát lực, đem tên Huyết tộc kia hung hăng đạp văng ra ngoài. Tên Huyết tộc kia kêu thảm thiết, ngã vào trong đám người, khi từ trong đám người đi ra, trên mặt hiện thêm một dấu giày màu đen, trên gương mặt tái nhợt trắng bệch hiện dấu giày màu đen nổi bật vô cùng dễ thấy.

- Đầu trư chết tiệt, làm sao ngươi dám...

Tên Huyết tộc kia còn muốn tiếp tục bỏ nhào qua, một đồng bạn đứng cạnh liền ngăn cản hắn.

- Đừng tiếp tục đi tới!

Đồng bạn ngăn cản tên Huyết tộc kia rất rõ ràng là người thông minh lanh lợi hơn hắn rất nhiều:

- Trên người của hắn có hương vị của Huyết tộc cao cấp, ngươi không thể nào xúc phạm được tới hắn!

- Ngươi rốt cục là ai?

Một người nhìn qua thật giống như đầu lĩnh của Huyết tộc đứng dậy, nhìn Minh Diệu hỏi:

- Ngươi bắt quả chỉ là một nhân loại mà thôi, trên người tại sao lại có được hương vị của Huyết tộc cao cấp? Loại hương vị này...tựa hồ là hương vị của Huyết tộc đời thứ tư...làm sao có thể?

Vừa dứt lời, toàn bộ Huyết tộc đang vây quanh Minh Diệu đều thối lui ra sau một bước. Trên người của nam nhân này lại có hương vị của quỷ hút máu đời thứ tư sao? Đây quả thật là chuyện không thể nào! Đời thứ nhất quỷ hút máu chỉ có một người, cũng chính là một người duy nhất, chính là tổ tiên quỷ hút máu

- Cai Ẩn (Cain). Mà đời thứ hai quỷ hút máu là nhi đồng của Cai Ẩn, mà quỷ hút máu đời thứ hai tổng cộng có mười ba hậu duệ, mười ba người này được xưng là quỷ hút máu đời thứ ba. Quỷ hút máu đời thứ ba là người sống sót trong đại hồng thủy Noah. Bọn hắn xây dựng ra mười ba thị tộc quỷ hút máu, cũng phản bội lại cha mẹ của bọn hắn - quỷ hút máu đời thứ hai. Tuổi thọ của quỷ hút máu đời thứ ba cơ hồ lâu dài như lịch sử của nhân loại. Mà ở thế giới hiện tại, có thể tìm được quỷ hút máu xưa nhất đó chính

là đời thứ tư. Sau chiến tranh hắc ám, quỷ hút máu đời thứ tư không còn bao nhiêu người, mỗi một người đều là đại nhân vật trong tộc đàn Huyết tộc.

Mà hiện tại lại xuất hiện một nhân loại trên người lại có hương vị của quỷ hút máu đời thứ tư, đây quả thật giống như một người vừa tan vỡ làm về nhà lại chứng kiến trong nhà mình đang có Thượng Đế cùng Satan còn có Lucifer ba người đang ở trên giường của mình tiến hành trò 3p, là chuyện không sao tưởng tượng nổi.

- Hoàn hảo, trong các người còn có một người giữ được ý nghĩ thanh tỉnh một chút, không cần thuốc tới mức đầu óc bị ngu ngốc phá hủy!

Minh Diệu thỏa mãn gật gật đầu:

- Ta đến nơi đây là vì muốn tìm một Huyết tộc, hẳn gọi là Sheen, có ai biết hắn ở nơi nào không?

- Sheen điện hạ? Hẳn là ông chủ câu lạc bộ, người tìm hắn có sự tình gì?

Tên Huyết tộc nhìn qua có chút giống đầu linh lại hỏi.

- Việc riêng tư, ta muốn tìm hắn nói chuyện!

Minh Diệu nói:

- Người cũng không cần phải biết nhiều như vậy, dẫn ta đi gặp hắn sẽ tốt hơn!

- Tìm ta có chuyện gì sao?

Một giọng nam âm khàn khàn từ đỉnh đầu Minh Diệu truyền đến. Minh Diệu ngẩng đầu nhìn lên, một nam nhân có khuôn mặt đầy râu đang đứng trên lầu hai, một tay ôm lấy một nữ quỷ hút máu ăn mặc hở hang, dùng ánh mắt coi rẻ nhìn Minh Diệu.

- Hương vị kia...tựa hồ là hương vị của Alie điện hạ đi. Ha ha, ta thật sự còn không biết bình thường Alie điện hạ luôn luôn điệu thấp lại có thể đi thích loại người như người!

Minh Diệu cau mày, nghe khẩu khí của tên Sheen này tựa hồ đối với cao cấp Huyết tộc khuyết thiếu lòng tôn trọng. Không phải nói Huyết tộc là một loại sinh vật có tính giai cấp rất mạnh hay sao? Tại sao có thể như vậy?

- Rất kỳ quái sao? Đừng tưởng rằng có những lão gia hỏa kia làm chỗ dựa cho người thì có thể ở trong này muốn làm gì thì làm!

Sheen cười lạnh nói:

- Hi Thái tộc chúng ta xưa nay luôn độc lai độc vãng, cho dù là người của trưởng lão hội có đến, ta cũng không cho bọn hắn mặt mũi!

- Vậy sao?

Minh Diệu cau mày nói:

- Nói như vậy chỉ trông vào mồm mép thì không cách nào cùng người câu thông?

- Nếu muốn gặp ta, như vậy thì cứ dựa vào lực lượng của chính mình đi lên, ta ở chỗ này chờ người!

Sheen nói dứt lời, liền không hề để ý tới Minh Diệu, từ lầu hai biến mất.

- Lời nói của Sheen tiên sinh người cũng đã nghe được!

Huyết tộc đầu linh kia lại nói:

- Muốn gặp hắn cũng được, chỉ cần người có thể đánh bại bất cứ người nào của chúng ta có mặt tại đây!

- Muốn đánh nhau sao?

Minh Diệu có chút khó xử gãi gãi đầu:

- Lực lượng của chính mình, ý tứ chính là không thể sử dụng sức mạnh của huyết thống?

- Không sai, dựa vào lực lượng của chính người!

Một Huyết tộc khinh miệt nói:

- Đừng tưởng rằng dựa vào những lão gia hỏa kia là có thể khoa tay múa chân đối với chúng ta. Đã không có lực lượng huyết thống, người bất quá chỉ là một nhân loại bình thường mà thôi. Hiện tại có hai con đường cho người lựa chọn, một là dựa vào lực lượng của chính mình đánh lên, hai là xám xịt rút đi, trở về nói với những lão gia hỏa kia, không cần tiếp tục tới nhúng tay vào cuộc sống của chúng ta!

- Ta cũng chẳng qua là một nhân loại bình thường a...

Minh Diệu cởi bỏ chiếc áo khoác tây phục, hơi hoạt động thân thể:

- Bộ áo này nếu để dơ bẩn thì thật đáng tiếc!

Chứng kiến động tác của Minh Diệu, toàn bộ Huyết tộc chột sững sờ, tiếp theo đều phá lên cười.

- Ha ha, đầu của người không bị phá hỏng mất đi!

Một Huyết tộc đi tới cười lớn nói:

- Một nhân loại hèn mọn lại có thể muốn đối kháng cùng Huyết tộc, người là kẻ điên sao?

- Oành!

Một tiếng vang thật lớn, nắm tay của Minh Diệu trùng điệp đánh vào bụng tên Huyết tộc kia. Cả người tên Huyết tộc kia đều gấp khúc lại, miệng há to, lại không phát ra được bất kỳ thanh âm nào.

- Thật đáng tiếc, kỳ thật ta cũng không phải nhân loại bình thường!

Minh Diệu thu hồi nắm tay, tên Huyết tộc kia mất đi chống đỡ, té mạnh trên mặt đất, miệng không ngừng sùi bọt mép. Nắm tay hiện lên quang mang vàng óng của Minh Diệu khoanh trước ngực, thở mạnh một hơi trọc khí, ánh mắt đảo qua đám Huyết tộc đang bạo tẩu chung quanh:

- Ta muốn đánh mười tên!

Minh Diệu đứng ngay giữa sàn nhảy, mười mấy Huyết tộc nằm run rẩy khắp bốn phía, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Minh Diệu, chẳng khác gì vừa gặp phải quỷ.

- Không có khả năng, bất quá chỉ là một nhân loại mà thôi...

Huyết tộc nhìn qua giống như đầu lĩnh trợn tròn đôi mắt, gât gao nhìn chằm chằm Minh Diệu.

- Người phương Đông này thật đáng sợ, lại chỉ nhờ vào một thân lực lượng mà có thể đối kháng được với Huyết tộc!

- Hiện tại ta có thể đi lên lầu rồi đi!

Minh Diệu nhặt lên chiếc áo khoác của mình, trong ánh mắt nhìn soi mói của những Huyết tộc chung quanh, chậm rãi đi lên bậc thang.

Hiện giờ tâm tình Minh Diệu thật sự dao động không nhẹ, hẳn thật không ngờ nguyên lai Huyết tộc đời thứ sáu lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích của hắn. Những quỷ hút máu tân tân kia cũng không giống như trong truyền thuyết đồn đãi, có được lực lượng cường đại, ma thuật thần bí, không sợ bị đả kích bằng sức mạnh. Những quỷ hút máu đời thứ sáu này so sánh với nhân loại chẳng qua chỉ cường tráng hơn một ít, chống lại được lực đánh mạnh hơn một ít mà thôi. Minh Diệu cẩn thận đối chiếu một chút, đại khái chỉ tương đương với loại dân trấn bên trong thị trấn nhỏ bị chế tạo thành La Sát quỷ. Đối với Minh Diệu có được linh lực dồi dào, lại hấp thu được một bộ phận lực lượng của Huyết tộc mà nói, đám người kia căn bản chỉ là một đám thái độ yếu ớt.

Không chỉ là như thế, Minh Diệu còn có cảm giác từ sau khi mình ở trấn nhỏ trở về, khí lực tựa hồ cũng mạnh hơn ngày trước thật không ít. Hẳn không rõ ràng lắm rốt cục đây là do nguyên nhân gì tạo thành, nhưng dù sao xem ra có vẻ không phải là chuyện gì xấu.

Thật thuận thực đem Kim Quyết vận chuyển khắp toàn thân, nương theo nắm tay cứng rắn cùng lực phòng ngự cường đại, Minh Diệu chỉ sử dụng nắm tay đã dễ dàng đánh ngã đám quỷ hút máu kia. Về phần lực lượng lấy được từ chỗ Alie, hẳn không cần phải sử dụng tới làm gì.

Những tân tân quý hút máu tại đây đã mất đi khí chất cao quý, ma pháp lực lượng cùng phong độ tao nhã của quý hút máu nguyên bản, nhìn qua càng thêm cường tráng so với nhân loại bình thường, sinh mệnh dài lâu lại dựa vào việc tự mình tàn hại mình cùng sa đọa để tìm kiếm niềm vui như những kẻ điên rồ. Hơn nữa hiện tại quý hút máu đã không còn dựa vào việc hút máu nhân loại để tiếp tục tồn tại, Minh Diệu có chút mê mang, đám người kia còn đứng với danh xưng quý hút máu nữa hay sao?

Huyết tộc đã đang chậm rãi xuống dốc. Có lẽ từ một đời một đời truyền thừa đi xuống, gien ẩn trong máu đã càng ngày càng thêm loãng đi, nguyên bản quý hút máu tao nhã mà thần bí cường đại hiện tại lại biến thành bộ dáng đòi phé như bây giờ, điều này làm cho Minh Diệu chợt cảm giác có chút bi ai. Có lẽ cũng sẽ có một ngày chính nhân loại cũng bị sa đọa đến loại tình trạng như thế đi!

Minh Diệu đem áo khoác gác lên vai, đi thẳng lên lầu hai. Trong ánh mắt quan sát soi mói của vô số Huyết tộc, hần đẩy ra một cửa phòng.

251. Chương 254: Mạng Lưới Tình Báo Của Hi Thái Gia Tộc

- Thật phần khích!

Sheen vừa vỗ tay vừa mỉm cười nhìn Minh Diệu:

- Nói cho ta biết, người phương Đông so với Huyết tộc càng thêm thần bí, các người đều cường tráng như vậy hay sao?

- Đại bộ phận là thế đi!

Minh Diệu ngồi thẳng xuống sofa, rút ra một điều thuốc châm lửa.

- Ta nghĩ hiện tại hai người chúng ta có thể mặt đối mặt nói chuyện đằng hoàng được rồi chứ?

- đương nhiên!

Sheen cười nói:

- Huyết tộc tân tân hiện tại chỉ tôn trọng lực lượng. Có được lực lượng cường đại tự nhiên sẽ có được quyền lợi nên có. Cái gọi là khí chất quý tộc, cử chỉ tao nhã, chẳng qua chỉ là do một đám lão gia hỏa cổ hủ cứng đầu tự cho là đúng mà thôi!

Minh Diệu không nói gì, chỉ yên lặng hút thuốc. Xem ra tân tân quý hút máu đã thay đổi quan niệm. Những quý hút máu lão thành trên người bọn họ vốn đã có khí chất quý tộc bẩm sinh, hiện tại đã không còn được nhìn thấy trên người tân tân quý hút máu. Giống như một vị thần sĩ Anh quốc nho nhã lễ độ, con hần lại biến thành một tên lưu manh bóng đá, đây thật sự là một việc làm cho người ta cảm thấy vô cùng buồn bực. Nhưng do trong cuộc chiến hắc ám lực lượng Huyết tộc đã bị tiêu hao thật sự quá lớn, trưởng lão Huyết tộc nóng lòng cần tìm đời sau mới mẽ gia nhập, những điều kiện theo nhân loại nhìn vào có vẻ hà khắc nhưng đã được nói lỏng không ít. Khí chất quý tộc, thứ này cần phải có thật nhiều thời gian để lắng đọng tích lũy lại, mà dựa theo thuyết pháp hàng năm đều có nhân loại mới gia nhập vào trong Huyết tộc, cứ như vậy tổ chất của quý hút máu hiện đại tự nhiên biến hóa như thế nào không cần nói cũng biết rõ ràng.

- Tốt lắm, khách nhân Đông phương tôn kính!

Sheen lại nói:

- Làm một vị nhân loại có được lực lượng cường đại lại thêm danh phận bạn hữu của Alie điện hạ, ta nghĩ ta còn chưa có đủ tư cách để một nhân vật như ngài đến báỉ phỏng, có sự tình gì mời ngài nói thẳng đi, ta sẽ trả lời thật chi tiết!

- Lần này ta đến đích thật là vì có một số việc cần tìm được đáp án từ chỗ của người!

Sau đó Minh Diệu liền thu liễm ý nghĩ về hiện trạng của Huyết tộc, hần sắp xếp chút suy nghĩ, đem chuyện về H nói ra.

Sheen nghe xong lời kể của Minh Diệu, không nói gì, chỉ lẳng lặng tự hỏi. Minh Diệu cũng không nói chuyện, hần đang chờ đợi câu trả lời.

- Chuyện này sao, ta có thể mạo muội hỏi thăm ngài một câu, theo như lời ngài nói nhân loại tên H đó có quan hệ như thế nào với ngài đây?

Suy nghĩ thật lâu, Sheen mới mở miệng hỏi.

- Quan hệ sao...Có chút phức tạp!

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Điều này trọng yếu lắm hay sao?

- A, không, không có gì, đây chỉ là lòng hiếu kỳ cá nhân mà thôi!

Sheen vội vàng nói:

- Chính là ngài phải biết rõ, dưới sự quản lý nghiêm khắc của ủy viên hội tối cao Châu Âu, Huyết tộc đã không còn xuất hiện tình huống phát triển hậu duệ tùy tiện, cho nên...

- Không cần đem giọng quan này nói chuyện với ta!

Minh Diệu khoát tay:

- Ta và ủy viên hội mà các người nói không có chút quan hệ gì. Dù là các người đã làm ra chuyện gì ta cũng không cần theo chân bọn hần mật báo làm chi cả. Ta biết người là phần tử trung kiên của Hi Thái gia tộc, cho nên cũng đừng vòng quanh gì với ta, ta chỉ cần một đáp án!

- Hắc hắc...

Mặt ngoài bị Minh Diệu nói thẳng phá, Sheen cũng không hề tức giận, chỉ cười khan vài tiếng, nói:

- Thứ cho ta nói thẳng, có thật nhiều thứ mặc dù lòng dạ mọi người đều biết rõ, nhưng vẫn không thể đem lên mặt bàn nói thẳng ra đâu!

- Phải, không cần biết là đúng hay sai, ta chỉ cần một đáp án!

Minh Diệu đem mẫu thuốc lá trong tay bắn xuống sàn nhà.

- Ta có thể có được cái gì trong đó?

Sheen liếc mắt nhìn Minh Diệu, nói:

- Phải biết rằng bất cứ thứ gì cũng phải có một cái giá!

- Một nhân tình!

Minh Diệu thản nhiên nói:

- Ta là người không thích lĩnh nhân tình của bất cứ ai, nhưng lần này là ngoại lệ!

Sheen trầm ngâm, trong đầu tính toán thật nhanh. Tuy rằng Minh Diệu ném ra chỉ là ngân phiếu khổng, nhưng trương chi phiếu này vẫn giữ độ uy tín cực cao. Chỉ bằng vào danh hiệu bầu bạn Huyết Hôn của Alie, cũng tuyệt đối có lý do tin tưởng, khi hần cần Minh Diệu đưa tay viện trợ, là có thể đạt được ý muốn.

- Đi qua đây một chút, mang theo cả danh sách tới đây!

Cầm điện thoại trên mặt bàn, Sheen bấm một dãy số.

- Đông đông đông!

Không qua bao lâu, có tiếng gõ cửa vang lên. Một Huyết tộc dáng người gầy yếu cầm theo một laptop đi vào. Hần chứng kiến Minh Diệu đang ngồi trên sofa, diễn cảm tựa hồ có chút kinh ngạc.

- Đặt ở chỗ này, người có thể đi rồi!

Sheen nói với người kia:

- Đóng cửa lại, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào!

Hắn mở ra laptop, tìm kiếm thứ gì đó bên trong. Minh Diệu cũng không thúc giục hắn, chỉ lẳng lặng ngồi chờ, chờ ra đáp án cuối cùng.

- Khách nhân phương Đông của ta, thật đáng tiếc!

Sheen đột nhiên ngẩng đầu, hơi có vẻ xin lỗi nhìn Minh Diệu nói:

- Ta chỉ sợ không giúp được người!

- Nga?

Minh Diệu nhướn mày:

- Chẳng lẽ nói điều kiện của ta vẫn không đủ để động được người?

- Thỉnh không nên hiểu lầm!

Sheen thấy biểu tình của Minh Diệu có chút không vui, vội vàng giải thích:

- Cũng không phải ta không muốn giúp người, nhưng vừa rồi ta đã tra qua danh sách, chuyện này đích xác không phải do gia tộc Hi Thái làm ra!

- Không phải do các người làm?

Minh Diệu lại gần hỏi.

- Đã nói tới mức độ này, chúng ta không bằng đem mọi chuyện đặt lên bàn nói thẳng!

- Thật sự chúng ta cũng từng làm qua loại chuyện này, nhưng đối với việc bảo hộ đời sau luôn rất nghiêm khắc, toàn bộ những nhân loại trải qua việc sơ ửng của Hi Thái gia tộc đều được liệt nhập danh sách cẩn thận. Ta vừa mới tra xét qua, cũng không có tên nhân loại mà ngài mới miêu tả. Cho nên chuyện này ta có thể khẳng định tuyệt đối không phải người của Hi Thái gia tộc đã làm!

- Không phải là các người làm...

Minh Diệu nghĩ nghĩ lại nói:

- Chẳng lẽ còn có gia tộc nào khác đã làm hay sao?

- Theo ta nghĩ là không!

Sheen lắc lắc đầu, vẻ mặt tự đắc:

- Trừ bỏ Hi Thái gia tộc vĩ đại, những gia tộc khác sẽ không dám đi phản kháng đám ủy viên hội ngu xuẩn kia. Bọn hắn đều đã mất đi lòng kiêu ngạo của Huyết tộc, tình nguyện bị thực vật của mình đánh xuống quy củ trời buộc lên, cũng không nguyện cố gắng đi khôi phục vinh quang của ngày trước...

- Vậy được rồi!

Minh Diệu đứng lên:

- Bất kể nói như thế nào, vẫn phải cảm ơn người!

- Chờ một chút!

Sheen cản lại Minh Diệu đang định rời khỏi:

- Ta có một vấn đề, nếu như ta có thể tra ra được tin tức gì đó, lời hứa hẹn kia của ngài vẫn còn nguyên vẹn chứ?

- Tra xét? Người có con đường đặc thù nào khác sao?

Minh Diệu có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Không nên xem thường mạng lưới tình báo của Hi Thái gia tộc!

Sheen lại nói:

- Dù là phần tử khủng bố, cũng cần có đại lượng tình báo thực tế. Trinh thám của Hi Thái gia tộc trải rộng khắp thế giới, rót vào xã hội nhân loại cùng những nơi hẻo lánh Linh giới, nếu chúng ta tra không ra được tin tức, người khác càng thêm không khả năng tra xét ra được!

252. Chương 255: Không Thu Hoạch Được Gì

Mấy câu nói dùng tiếng Trung văn, Minh Diệu có chút kinh ngạc quay đầu lại, thấy rõ mặt của cô gái vừa nói chuyện. Khuôn mặt vô cùng quen thuộc, quen thuộc tới mức Minh Diệu không dám tin vào đôi mắt của chính mình.

Đôi mày, ánh mắt, cùng chiếc mũi hơi nhẵn lại vì không hài lòng, đây là khuôn mặt mà Minh Diệu sớm chiều đối diện bao nhiêu năm. Giống, thật sự là quá giống. Trên thế giới sao lại có hai người giống nhau tới mức như vậy đây?

Gương mặt của cô gái này cùng gương mặt của Diệp Tiểu Manh quả thực là như một khuôn mẫu in ra như đúc. Minh Diệu dời ánh mắt xuống dưới một chút, ừ, có thể khẳng định cô gái này nhất định không phải Diệp Tiểu Manh. Nếu không nàng đã phải dùng thứ đệm thật dày độn lên chỗ bộ ngực của mình mới được.

-Nhìn đến nghiệm rồi sao?

Cô gái kia thấy ánh mắt Minh Diệu luôn dừng lại trên bộ ngực của mình, có chút bất mãn nói.

-A...

Minh Diệu ngượng ngùng vội vàng ngẩng đầu lên, xin lỗi nói:

-Tôi không phải cố ý, chỉ là bộ dạng của cô thật giống một người bạn của tôi vô cùng, vì vậy tôi không dám xác định...

-Chiều số già cỗi, nam nhân nhàm chán!

Cô gái đẩy Minh Diệu ra, tự mình ngồi xuống ghế:

-Bắt chuyện thỉnh thoảng một phương pháp làm cho người ta cảm thấy mới mẻ hơn đi!

-A, việc này...thật không phải là bắt chuyện, tôi nói sự thật thôi.

Minh Diệu xấu hổ gãi gãi đầu:

-Hình dáng của cô thật sự quá giống với cô ấy, quả thực giống chẳng khác gì hai chị em sinh đôi vậy!

-Vậy sao? Vừa rồi mấy tên kia cũng nói như vậy!

Cô gái lạnh lùng hồi đáp, quay đầu chuyển sang hướng khác ném cho Minh Diệu cái gáy, Minh Diệu cũng không nhìn thấy được khóe môi nàng vừa thoáng nhếch lên.

-Tôi thật sự không có lừa cô đâu!

Minh Diệu vỗ đầu mình, lấy ra ví tiền.

-Cô xem đi, tôi có hình của cô ấy đây!

Minh Diệu mở ví ra, trong hình là Diệp Tiểu Manh thắt bím đuôi ngựa đang ôm một con thú nhồi bông cơ hồ lớn bằng cả người nàng, nụ cười trên mặt vô cùng sáng lạn. Tấm hình này là do Diệp Tiểu Manh trộm bỏ vào trong ví của Minh Diệu, nhưng còn cường điệu không cho phép Minh Diệu ném bỏ ra ngoài.

-Phải, rất giống, xem ra anh cũng không có nói dối!

Cô gái cười cười, cũng không có phản ứng gì ngoài ý muốn, thật giống như vừa thấy được một chuyện vô cùng bình thường.

-Vậy được rồi, vì thưởng cho sự thành thật của anh, tôi sẽ nói cho anh biết là được. Mị, đó là tên của tôi.

-Mị?

Minh Diệu lẩm bẩm vài lần trong miệng.

-Xin hỏi cô họ gì?

Thật ngoài ý muốn, Minh Diệu vừa ngẩng đầu lên trước mắt đã không còn bóng dáng của cô gái tên Mị kia. Minh Diệu nhìn quanh phòng, Mị đột nhiên giống như đã bốc hơi, biến mất không còn nhìn thấy.

-Mị?

Minh Diệu rời khỏi căn phòng ồn ào kia, trong đầu vẫn không ngừng hồi tưởng lại cô gái vừa mới gặp mặt.

-Ra vẻ như nàng cũng là người Trung Quốc. Nhưng vì sao nàng lại xuất hiện ở nơi tụ tập của Huyết tộc? Sau đó nàng lại đi đâu rồi?

Minh Diệu cũng từng hỏi thăm người phục vụ tại quầy bar, nhưng người phục vụ cũng lắc đầu tỏ vẻ hần cũng không biết nàng đã đi đâu. Căn cứ theo cách nói của người phục vụ, Mị đích xác không phải thành viên Huyết tộc, nàng tới nơi này tựa hồ là vì muốn gặp mặt một người. Nhưng người mà Mị muốn gặp lại là ai, muốn làm việc gì thì người phục vụ không thể trả lời.

-Minh Diệu!

Nhìn thấy Minh Diệu đi đến, Ada lên tiếng gọi chặt đứt suy nghĩ của hần.

-Lại đây, tôi giới thiệu cho anh gặp mặt một người.

Minh Diệu ngẩng đầu lên, nhìn qua một người đàn ông ngồi đối diện Ada. Hần mặc một lễ phục dạ hội màu đen, mái tóc đỏ rực như màu máu chải thật chỉnh tề sau gáy, có vẻ thập phần nghiêm túc. Cử chỉ bình tĩnh cùng khí chất tao nhã, trên thân thể người đàn ông này toát ra khí tức quý tộc vô cùng nồng đậm. Khuôn mặt anh tuấn như đao tước có vẻ có chút lạnh lùng, chỉ là đồng tử màu vàng của người đàn ông này lại tản mát ra tia nhìn sắc bén như dã thú, chứng minh hần tuyệt đối không phải là một đối tượng có thể cùng người khác nâng cốc trò chuyện vui vẻ.

-Bá tước Kain, tôi nghĩ anh hần đã nghe qua tên của anh ấy!

Ada mỉm cười giới thiệu người đàn ông kia cho Minh Diệu.

-Người phong lưu hào hoa nổi tiếng nhất trong Huyết tộc, không có một cô gái nào có thể chạy thoát khỏi mị lực của anh ấy!

-Cô thật quá lời, Ada tiểu thư là một sự ngoại lệ đó thôi!

Kain thân sĩ đứng dậy, tao nhã hướng Minh Diệu cúi người thi lễ:

-Nói vậy ngài chính là bạn hữu của Alie điện hạ, Minh Diệu tiên sinh, thật cao hứng được gặp anh!

-Chào ngài!

Đối với những lễ nghi quý tộc Châu Âu, Minh Diệu thật sự không chút thói quen tiếp xúc, hần thật ưa thích bảo trì một chút khoảng cách đối với những lão Huyết tộc có thói quen mang theo vẻ bá đạo xâm lược khi đối đãi với nhân loại giống người trước mắt này.

-Không nghĩ tới bá tước lại biết tên của tiểu nhân vật như tôi đây, điều này thật sự làm cho tôi cảm thấy ngoài ý muốn!

-Tiểu nhân vật? Không không không, tôi nghĩ anh đã quá khiêm nhường.

Kain nhẹ nhàng lắc đầu:

-Từ tiểu nhân vật kia cũng không thích hợp đặt trên người của anh, là bạn hữu của Alie điện hạ, tôi nghĩ bất kỳ một Huyết tộc nào cũng không thể xem anh là một tiểu nhân vật đơn giản được đâu!

-Hai người các anh không nên tiếp tục khen ngợi lẫn nhau nữa đi!

Ada mỉm cười nhìn Minh Diệu.

-Tìm được rồi sao? Hần nói gì vậy?

-Không có thu hoạch gì.

Minh Diệu thở dài.

-Không thừa nhận do bọn họ làm, nhìn qua không giống như đang nói dối.

-Vậy sao?

Ada gật gật đầu:

-Vậy chúng ta rời nơi này đi, tôi có chút đói bụng, nơi này lại không tìm được thực vật mà tôi có thể nuốt xuống!

-Như vậy chúng tôi xin cáo từ trước, cảm tạ sự giúp đỡ của ngài bá tước!

Ada đứng dậy mỉm cười nói với Kain.

-Có thể phục vụ cho tiểu thư mỹ lệ như cô, là vinh hạnh của tôi!

Kain thật thân sĩ trả lời, đứng dậy nhẹ nhàng hôn lên bàn tay Ada. Minh Diệu có thể rõ ràng từ trong mắt Kain nhìn thấy vẻ ham muốn thiêu đốt.

-Hi vọng khi cô có thời gian rảnh rỗi, có thể suy nghĩ một chút về lời mời của tôi!

Ada chỉ cười cười không nói gì, gật đầu với Kain như chào tạm biệt, kéo tay Minh Diệu đi ra ngoài.

-Tên bá tước kia, sao tôi cảm giác ánh mắt hắn nhìn cô chẳng khác gì như tên sắc lang!

Bên trong thang máy, Minh Diệu nói:

-Ánh mắt hắn nhìn tôi chẳng khác gì những quỷ hút máu khác, đều đói khát như chứng kiến thực vật, nhưng ánh mắt khi nhìn cô lại như một biến thái đại thúc thấy được tiểu la lỵ đang cầm kẹo que!

-Như thế nào, ghen tỵ?

Ada che miệng cười cười:

-Người kia khác với những Huyết tộc khác, hắn nổi danh hoa hoa công tử trong Huyết tộc, có được ma lực nguy hiểm mê hoặc phụ nữ. Ham thích của hắn chính là câu dẫn những cô gái xử nữ, biến các nàng thành người đàn bà dâm đãng nhất, sau đó lại hút khô máu của các nàng. Tuy rằng hiện tại máu của nhân loại đã không còn thực dụng, nhưng thói quen xấu đã dưỡng thành suốt mấy trăm năm còn chưa bỏ được!

-Từ chỗ tên sắc lang kia cô có được tình báo gì hữu dụng không?

Minh Diệu hỏi:

-Cô đừng nói với tôi cô sử dụng sắc dụ xong sau đó không lấy được chút tin tức gì!

-Không thu hoạch được gì cả!

Ada thở dài nói:

-Là một Huyết tộc đời thứ năm, hắn có được thủ đoạn giao tế hơn người đều có thể sử dụng trong các thị tộc Huyết tộc, cho nên có thể ở trên người hắn tìm hiểu được không ít tình báo mà rất nhiều người khác không lấy được. Nhưng chuyện lần này xảy ra với H hắn lại hoàn toàn không biết được gì cả.

-Cái gì cũng không có được manh mối, xem ra bên Huyết tộc đã bị chặt đứt rồi!

Minh Diệu ngẫm nghĩ nói:

-Bước kế tiếp cô dự tính thế nào?

-Hiện tại tôi cũng không có biện pháp gì tốt.

Ada cau mày nói:

-Tôi cũng không biết bước tiếp theo nên tra xét từ chỗ nào nữa đây!

-Bản thân tôi lại có một ý tưởng!

Minh Diệu suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng nói:

- Cô nói thử xem có phải từ ban đầu chúng ta đã đi lầm đường hay không?

- Có ý tứ gì?

Nhìn Minh Diệu, Ada khó hiểu hỏi.

- Tôi nghĩ manh mối hắc vẫn còn lưu trên người H.

Minh Diệu nói tiếp:

- Trước tiên quay về trang viện rồi nói sau!

253. Chương 256: Nhân Loại Bị Bệnh Kỳ Quái

Khi quay về đến trang viện, Ada không ngừng tò mò muốn tìm hiểu xem Minh Diệu định làm gì nhưng cũng không có kết quả.

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Nhìn Minh Diệu vẫn im lặng suy nghĩ, dọc theo đường đi thấy Minh Diệu tựa hồ như đã có chủ ý nhưng mặc cho Ada truy hỏi thế nào hắc vẫn không chịu nói, điều này làm cho nàng hận đến nghiến răng.

- Trước tiên đi ngủ, ngủ dậy rồi nói sau!

Minh Diệu không chút hình tượng duỗi lưng, đột nhiên nhớ ra điều gì, nhìn quản gia hỏi:

- Nga, đúng rồi, thiếu gia của ông hiện tại thế nào?

- Vẫn cứ như trước!

Quản gia nói:

- Không có gì thay đổi với lúc trước, vẫn giữ nguyên bộ dạng đàn độn.

- Vậy là tốt rồi!

Minh Diệu gật gật đầu.

- Ngủ thôi, buồn ngủ quá!

Nhìn theo Minh Diệu như không có việc gì đi theo người giúp việc quay về phòng của mình, quản gia có chút bất đắc dĩ nhìn theo.

- Không cần lo lắng!

Ada cho hắc một nụ cười an tâm.

- Tuy rằng tôi biết người này nhìn qua như không thể tin tưởng, nhưng những việc hắc làm chưa từng làm cho tôi thất vọng qua bao giờ, cứ dựa theo lời hắc nói mà làm là được!

- Được!

Quản gia thấy nàng cũng nói như vậy, gật gật đầu:

- Wiln tiểu thư, còn có việc gì cần tôi làm không?

- Phiền ông nói một tiếng với phòng bếp làm chút gì cho tôi ăn đi!

Ada cười khổ nhu nhu bụng, nói:

- Loại địa phương kia thật sự không có thứ gì để ăn cả, tôi đói bụng cả đêm!

Đợi đến khi Minh Diệu lại mở mắt, đã hơn bốn giờ chiều. Minh Diệu lắc lắc đầu, vẫn còn có chút nặng nề choáng váng, cố gắng làm mình thanh tỉnh lại. Ngủ ban ngày cùng ngủ ban đêm cảm giác đích xác kém hơn

rất nhiều, luôn có một loại cảm giác thật mệt mỏi. Hơn nữa Minh Diệu cũng không phải tự mình tỉnh giấc, mà là bị người khác đánh thức, mà đầu sỏ gây nên chính là Alie.

- Uy, uy, anh đang làm gì vậy?

Thanh âm đột nhiên vang lên trong đầu Minh Diệu, làm Minh Diệu bừng tỉnh trong giấc ngủ mơ.

- Theo tâm sự với tôi một chút đi, tôi không ngủ được.

- Cô...cô...cô đang ở đâu?

Minh Diệu nhìn chung quanh, đúng vậy, đây là gian phòng của mình, hơn nữa cũng không thấy Alie ở trong phòng. Mà hiện tại lại giữa ban ngày ban mặt, Minh Diệu cũng không thừa nhận quỷ hút máu có thể đi lang thang giữa ban ngày mà không bị phơi nắng biến thành một đồng tro tàn.

- Còn ở nơi nào đây, đương nhiên là ở chỗ Lilith điện hạ.

Thanh âm của Alie vọng lên trong đầu Minh Diệu.

- Tôi luôn bị lạ giường, nằm xuống tới trời sáng mà không sao ngủ được, cho nên muốn tìm anh tâm sự một chút.

- Làm sao cô làm được?

Minh Diệu phát hiện Alie chẳng qua đang dùng ý thức nói chuyện với hắn mà thôi, mà hắn cũng có thể thông qua ý thức để đem lời mình muốn nói nhắn cho nàng.

- Cô có thể xâm nhập vào ý thức của tôi sao?

- Anh là kẻ ngu ngốc sao!

Alie nói:

- Anh với tôi đã tiến hành nghi thức Huyết Hôn, tôi đương nhiên có thể cùng anh thông qua ý thức nói chuyện phiếm. Dùng lời giải thích của nhân loại, tôi và anh đã là vợ chồng, đã là một lòng một thể.

- Tôi đối với loại trao đổi tinh thần này của Huyết tộc các vị thật không chút thói quen!

Minh Diệu bất đắc dĩ nói:

- Nói đi, tìm tôi để làm gì?

- Để làm gì, để làm gì, để làm gì, đã nói tôi không ngủ được muốn tìm anh nói chuyện phiếm, còn nói để làm gì!

Ngữ khí của Alie có chút mất hứng:

- Anh đó a, sau khi được tiện nghi có phải muốn đổi ý hay không đây. Anh đúng là bạc tình lang, là tên bội tình bạc nghĩa!

- Uy, cô thật sự hiểu được chữ bội tình bạc nghĩa là có ý gì không đây?

Minh Diệu cảm thấy thật không biết nên nói gì.

- Tôi vừa bị đánh thức còn chưa tỉnh ngủ, đã bị cô làm ồn ào, đầu óc còn chưa kịp thanh tỉnh đâu!

- Di, chẳng lẽ anh vì muốn phối hợp với thời gian làm việc cùng nghỉ ngơi của tôi, lại đặc biệt đổi thời gian ngủ nghỉ ban ngày sao?

Alie cao hứng nói:

- Thật sự làm cho tôi cảm động!

- Đừng làm bộ làm tịch!

Minh Diệu dùng sức nhu nhu huyết thái dương.

- Đêm qua tôi ở chỗ câu lạc bộ Huyết tộc của cô đợi cả đêm, lỡ tai bị nhanh chân điếc, mãi cho tới hừng đông mới trở về!

- Tìm được tên một mình phát triển hậu duệ rồi sao?

Alie hỏi.

- Không có, không thu hoạch được gì.

Minh Diệu bắt đầu dĩ hồi đáp:

- Không phải người của bọn họ làm, cô còn có ý kiến gì tốt hơn không?

- Không có!

Alie nói:

- Tên Sheen đó sẽ không nói dối đâu. Mặc dù Hi Thái tộc có một vài sự tình xử lý có chút quá phận, nhưng còn chưa đến mức không dám thừa nhận chuyện mình từng làm qua.

- Cho nên tôi thật hoài nghi là ngay từ đầu chúng tôi đã tìm sai đối tượng.

Minh Diệu nói tiếp:

- Tôi luôn cảm thấy được chuyện này vốn không phải người trong Huyết tộc đã làm!

- Anh không phải nói vị hôn phu của Ada bị bệnh khát máu sao?

Alie kỳ quái hỏi.

- Bệnh thật tương tự, nhưng chúng tôi cũng không dám xác định.

Minh Diệu lại nói:

- Cô có nghe nói lý luận về hồn phách của người phương Đông không?

- Không hiểu!

Alie lại nói:

- Loại đồ vật này quá phức tạp, tôi chẳng muốn đi hiểu biết.

- Có một cỗ lực lượng đang bảo hộ H đó thôi.

Minh Diệu lại nói:

- Nói cách khác, cá nhân tôi cho rằng có hai nhóm người tham gia vào việc này. Một bên muốn làm cho hắn chết, một bên muốn giúp hắn sống sót!

- Nếu là Huyết tộc khẳng định sẽ không cho hắn sống sót!

Alie lại nói:

- Phương pháp duy nhất của chúng ta chính là đem hắn cũng trở thành Huyết tộc, vậy cũng không được xem như vẫn còn sống!

- Ở trong ấn tượng của cô, có loại bệnh gì tương tự như bệnh khát máu hay không?

Minh Diệu hỏi tiếp, Alie đã sống cả năm trăm năm, hắn sẽ biết một ít chuyện mà Minh Diệu không biết.

- Chuyện này sao...để tôi suy nghĩ lại xem!

Alie như nghĩ nghĩ, nói:

- Bệnh trạng giống bệnh khát máu tựa hồ không có. Nhưng có chút chứng bệnh thật có thể nhìn qua mặt ngoài giả tạo giống bộ dạng của bệnh khát máu!

- Nga? Nói nghe thử một chút!

Minh Diệu cảm giác hai mắt tỏa sáng.

- Tôi nhớ được ở hậu kỳ trong cuộc chiến hắc ám, từng phát sinh qua một việc.

Alie nói:

- Khi đó chúng tôi cùng Lang nhân đánh nhau kịch liệt không phân thắng bại, lực lượng song phương đều không sai biệt nhau, cho nên phương nào có thêm người gia nhập thì cơ hội chiến thắng sẽ cao hơn một chút. Vì thế Huyết tộc cùng Lang nhân vì muốn gia tăng thêm càng nhiều sinh lực, liền bắt đầu tìm kiếm người thích hợp bên trong nhân loại để phát triển hậu duệ của mình. Đoạn thời kỳ này được gọi là trung kỳ hắc ám chiến tranh, là thời kỳ hắc ám nhất của nhân loại. Hàng ngàn nhân loại đã bị chuyển hóa thành Huyết tộc hoặc Lang nhân, sau đó chết đi trong cuộc chiến!

- Chiến tranh giữa các người, nhưng cuối cùng phải chết lại là nhân loại!

Chân mày Minh Diệu cau chặt lại:

- Thực vật biến thành vật hi sinh, sinh mệnh đối với các vị đúng là không chút đáng giá!

- Hãy nghe tôi nói xong đã!

Bị Minh Diệu cắt đứt Alie có chút bất mãn.

- Cuộc chiến giữa Huyết tộc cùng Lang nhân càng phát ra thảm thiết, tuy rằng song phương đều liều mạng phát triển thế lực của chính mình, nhưng lực lượng trung kiên nguyên lai vẫn bị tiêu hao rất lớn.

-Anh cũng biết Huyết tộc cùng nhân loại bất đồng, một Huyết tộc mới sinh ra là cần nghi thức thật phức tạp rườm rà, có thể phải tốn hao vài chục năm hoặc mấy trăm năm mới có thể trưởng thành, mà nhân loại sinh sản chỉ cần ngắn ngủi một năm thời gian mà thôi. Nếu đem so sánh lực lượng của Huyết tộc cùng Lang nhân liền trở nên càng ngày càng yếu, mà nhân loại lại dựa vào ưu thế sinh sản mà chậm rãi mạnh mẽ lên, luôn luôn phát triển đến mức có đủ lực lượng có thể ngăn chặn được Huyết tộc. Cứ như vậy cuộc chiến tranh hắc ám giữa Huyết tộc cùng Lang nhân bởi vì lực lượng song phương cùng suy yếu mà lực lượng nhân loại lại chậm rãi tăng cường, bị nhân loại can thiệp, chiến tranh hắc ám cứ như vậy dùng một loại kết cục thật đáng châm chọc mà kết thúc. Huyết tộc cùng Lang nhân đã không còn phản kháng được sự thống trị của nhân loại, chỉ có thể chịu khuất phục!

-Tôi đối với trận chiến hắc ám của các vị không có bao nhiêu hứng thú!

Minh Diệu thật sự không nhẫn nại nổi, ngắt lời nói:

-Cô có thể nói tới điểm tựa hay không đây!

-Kiên nhẫn một chút, sắp đến rồi!

Alie tựa hồ đã phát nghiệm kể chuyện xưa:

-Huyết tộc cùng Lang nhân bị khuất phục dưới sự quản lý của ủy viên hội tối cao Châu Âu, nhận ủy viên hội của nhân loại quản lý trấn áp. Chẳng những hành động đã bị ước thúc, đối với việc phát triển hậu duệ cũng phải trải qua ủy viên hội xét duyệt tầng tầng mới có thể thông qua. Nhưng sau khi cuộc chiến hắc ám chấm dứt không lâu, lại đột nhiên có một loại nhân loại xuất hiện loại bệnh vô cùng kỳ quái, bệnh trạng của bọn họ tựa hồ giống như mắc chứng khát máu, nhưng lại có chút khác biệt là cũng có chút tương tự như Lang nhân cùng nhân loại kết hợp. Ủy viên hội tối cao cũng phát hiện ra loại tình huống này, hoài nghi là do Huyết tộc hoặc Lang nhân có người lén lút ra ngoài phát triển hậu duệ của mình. Nhưng bởi vì không có chứng cứ nên cũng không cách nào truy cứu được trách nhiệm!

-Vậy về sau thế nào?

Minh Diệu hỏi.

-Cao tầng Huyết tộc cùng cao tầng Lang nhân đều không thừa nhận do chính mình làm, chuyện này cuối cùng bị bỏ mặc.

Alie nói.

-Những nhân loại kia thì sao?

Minh Diệu hỏi tiếp:

-Những nhân loại bị mắc bệnh kỳ quái kia thế nào?

-Đã chết, toàn bộ đều đã chết, bị tập thể giết chết!

Khi nói ra lời này, trong giọng nói của Alie lại mang theo cảm giác như thật nhẹ nhàng khoái trá:

-Không nên hiểu lầm, bọn họ là bị chính ủy viên hội tối cao của nhân loại gạt bỏ!

-Như thế nào lại làm thế?

Minh Diệu cau chặt đôi mày:

-Bọn họ chính là nhân loại a, vì sao lại bị ủy viên hội của nhân loại hạ lệnh giết chết?

-Đây chính là điều mà nhân loại các người gọi là quyết sách chính trị!

Alie cười lạnh:

-Vì sự đoàn kết của mỗi chủng tộc, tiêu diệt sạch những nhân tố không hài hòa, nhân loại các người thường xuyên thích làm loại chuyện này, không đúng sao?

Minh Diệu không nói gì, hắn không thể trả lời. Đích xác tận sâu trong lịch sử của nhân loại, đích xác đã trải qua rất nhiều chuyện ám muội đen tối như thế.

-Cho nên lời đề nghị của tôi chính là, vô luận điều tra như thế nào, anh nên tăng nhanh thêm tiến độ đi!

Alie lại nói:

-Tôi nghĩ nếu loại chuyện này bị ủy viên hội phát hiện, như vậy kết cục của kẻ đáng thương kia...

Làm một người quản gia, công việc của Burrell thật sự rất nhiều. Có chút khách nhân trọng yếu ẩm thực sinh hoạt hàng ngày đều phải do hắn tự mình đến sắp xếp, không thể trực tiếp giao cho nữ phó, như vậy mới có thể biểu hiện ra việc xem trọng khách nhân đó.

Tay của Burrell vừa mới gơ lên, cửa đã mở, Minh Diệu từ bên trong đi ra.

-Minh Diệu tiên sinh, nguyên lai ngài đã thức dậy!

Burrell cúi người thi lễ nói:

-Wiln tiểu thư cho tôi tới xem ngài đã rời giường hay chưa, nếu đã rời giường, nàng ở phòng khách chờ ngài!

-Được, tôi đã biết!

Minh Diệu gật gật đầu.

-Tôi nghĩ muốn lấy một phần lộ trình biểu trước khi H thiếu gia phát bệnh, phiền ông tận lực ghi chép thật chi tiết, có thể sẽ có chỗ hữu dụng!

-Lân trùng, anh thật đúng là có thể ngủ a!

Nhìn thấy Minh Diệu đi xuống thang lầu, Ada liền nói:

-Ước chừng anh đã ngủ suốt mười hai giờ!

-Nếu không phải bị người đánh thức, tôi còn có thể ngủ tiếp thêm mười hai giờ!

Minh Diệu ngáp dài một hơi, bất đắc dĩ nói:

-Hai ngày nay đặc biệt thèm ngủ, làm sao cũng không thấy ngủ được đủ giấc.

-Là tôi cho người đánh thức anh, miễn cho anh ngủ tới chết mà không biết.

Ada liếc mắt nhìn Minh Diệu:

-Như thế nào, anh có ý kiến khi tôi cho người gọi anh rời giường hay sao?

-Không ý kiến!

Minh Diệu khoát khoát tay:

-Tôi cũng không có nói là bị cô đánh thức!

Ada nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn Minh Diệu.

-Là tiểu la lỵ Alie, tự bản thân cô ta ngủ không được, liền chạy tới tìm tôi đòi nói chuyện phiếm!

Minh Diệu thở dài đáp.

-Nguyên lai là Alie!

Ada che miệng cười trộm, vui sướng khi người gặp họa:

-Bên trong quy tắc của Huyết tộc, hiện tại anh chính là bạn lữ trên tinh thần của Alie. Làm bạn lữ, chính là có nghĩa vụ giải quyết tâm sự ột nửa khác của chính mình, anh cũng không cách nào đẩy đưa từ chối được nữa.

-Nhà đầu kia thật đáng ghét, còn phiền hơn tiểu la lỵ trong nhà tôi gấp hai lần!

Minh Diệu gãi gãi đầu nói:

-Nhưng từ chỗ của nàng lại có được một tin tức xem như có hữu dụng!

Minh Diệu đem những lời của Alie kể lại một lần. Nghe xong lời kể của Minh Diệu, Ada cũng không nói gì, lâm vào trong trầm tư.

-Cho nên nói, nếu chúng ta muốn độc lập giải quyết chuyện này, phải làm càng nhanh càng tốt!

Minh Diệu chậm một chút thuốc, chậm rãi nói:

-Tôi đã cho quần gia đi sửa sang lại lộ trình của H trước khi phát bệnh. Hi vọng chúng ta có thể tìm được manh mối từ bên trong đó!

Qua không bao lâu, Burrell đem lộ trình biểu của H trước khi phát bệnh cầm tới. Minh Diệu cùng Ada thật cẩn thận cầm lên bút ký quan sát, chân mày đều cau chặt lại.

-Dù cho chúng ta có dọc theo lộ trình này đem những địa phương ghi chép trong đây đi qua hết một lần, tôi cảm thấy được hi vọng cũng không lớn.

Ada đầy vẻ lo lắng nói:

-Quán bar, trường đua, câu lạc bộ đêm, nhà của phụ nữ nào đó, khách sạn, về nhà. Người kia mỗi ngày đều ở mỗi địa phương bất đồng sống phóng túng, căn bản không thể xác định hắn ở nơi nào bị công kích!

-Không bằng chúng ta đi ở địa phương nào gần nhất bắt đầu tìm kiếm thử xem sao.

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

-Địa phương cách chúng ta gần nhất!

-Anh muốn nói...

Ada nhìn Minh Diệu khó hiểu hỏi:

-Nơi này?

-Đúng!

Minh Diệu gật gật đầu:

-Tuy rằng mỗi ngày hắn đều ở bên ngoài sống phóng túng, nhưng mỗi đêm đều đi về nhà ngủ. Cho nên không bằng chúng ta trước tiên bắt tay từ trong trang viên này, đi tới phòng của hắn nhìn xem trước đã!

-Ý anh muốn nói...

Ada nhìn Minh Diệu ngạc nhiên:

-H có thể bị công kích ngay trong nhà của mình? Điều này sao có thể?

-Không có chuyện gì là không khả năng!

Minh Diệu nhẹ nhàng lắc đầu:

-Ai nói trong nhà an tĩnh nhất sẽ là chỗ an toàn nhất đây?

254. Chương 257: Phòng Của H

Tuy rằng Ada cảm thấy loại phán đoán này của Minh Diệu có vẻ không có khả năng, nhưng cũng ôm ấp ý tưởng không bằng cứ thử xem một lần, vì vậy theo sự dẫn dắt của nữ phó đi vào phòng ngủ của H.

Cửa phòng mở ra, hai người Minh Diệu cùng Ada đều đi vào phòng. Do hiện tại H bị giam giữ trong hầm ngầm, trong phòng mỗi ngày đều có nữ phó quét tước, cho nên thật ngăn nắp chỉnh tề. Hai người nhìn chung quanh một lần, cũng không phát hiện ra được chỗ nào đặc thù.

-Người này thật sự đúng là hoa hoa công tử.

Minh Diệu mở ra một quyển sách trên bàn, huýt sáo một tiếng.

-Ngay cả loại sách playboy thường xem cũng là trang nổi tiếng!

-Đàn ông các anh không phải đều ưa thích thứ này sao?

Ada có chút khinh thường nói:

-Cho dù bên người đã có cô bạn gái thật xinh đẹp, vẫn cứ ưa thích xem những người đàn bà mà mình không chiếm được!

Trong tay cầm một máy dò xét nhỏ đi chung quanh phòng điều tra, Ada xem thử có thể có dấu vết hiện tượng thần quái gì đã từng xảy ra hay không.

-Tôi luôn luôn muốn hỏi thăm cô một vấn đề!

Minh Diệu vừa dùng linh lực bản thân cảm ứng từ trường chung quanh căn phòng, vừa nói:

-Cô luôn ở lại tại Trung Quốc, rốt cục là vì đang trốn tránh người nào? Là vị hôn phu này của cô sao?

-Chẳng lẽ không thể đơn thuần là vì thích ở lại Trung Quốc hay sao?

Ada hỏi ngược lại:

-Từ nhỏ tôi lớn lên tại Châu Âu, mà mẹ tôi lại là người Trung Quốc, tôi dĩ nhiên muốn tới quê hương của mẹ tôi nhìn xem thôi.

-Nếu chỉ đơn giản là muốn tới nhìn xem, chắc chắn cô sẽ không ở lại thời gian lâu như vậy.

Minh Diệu cười nói:

-Từ ngày ủy viên hội thành lập phân hội tại Trung Quốc, cô được điều tới đó, tôi nhớ được cô chưa lần nào quay về Châu Âu.

-Tôi không thích về nhà.

Ada thở dài, chậm rãi nói:

-Có đôi khi sinh trong một đại gia tộc, tuy rằng không lo về ăn mặc tiền tài, nhưng vẫn có rất nhiều chuyện làm mình vô cùng chán ghét, làm cho người ta chỉ hận không thể lập tức trốn tránh!

Minh Diệu không nói gì. Theo hần biết nàng cũng không phải là con gái duy nhất trong nhà, tựa hồ còn thêm hai người em trai. Tuy rằng cho tới bây giờ chưa từng nghe nàng nói qua nhưng chỉ bằng vào việc nàng ở lại Trung Quốc trong thời gian dài như vậy nhưng người trong nhà cũng chưa từng đến thăm nàng,

cũng không hề gọi điện thoại tới thăm hỏi một tiếng, Minh Diệu cũng đã đoán được quan hệ trong gia đình nàng cũng không tốt lắm.

-Tôi là con gái của tộc trưởng.

Ngữ khí của Ada thật bình tĩnh, tựa hồ đang nói về một chuyện chẳng liên hệ gì với bản thân mình.

-Nhưng mẹ của tôi lại bởi vì một vài lý do chính trị gả cho cha tôi. Cha của tôi cũng không thích người vợ đầu tiên này của ông ấy, vì vậy đứa con gái lớn như tôi cũng không được ông ấy yêu thích cho lắm!

-Rời xa quê nhà, hôn nhân cũng không được mỹ mãn. Mẹ của tôi luôn luôn cảm thấy vô cùng cô độc, có chút hậm hực. Sau khi sinh tôi ra, loại tình huống như vậy càng thêm nghiêm trọng hơn. Thân thể của bà càng ngày càng kém, khi tôi được ba tuổi thì bà qua đời. Ở trong trí nhớ của tôi tuy rằng mẹ tôi rất thương tôi nhưng tôi chưa từng gặp qua bà nở nụ cười xuất phát từ chính nội tâm của mình bao giờ!

-Nhưng điều đáng châm chọc chính là, đứa con gái như tôi vốn không được cha mình yêu thích cho lắm nhưng lại là đứa cường đại nhất trong số mấy đứa con. Có lẽ được kế thừa từ lực lượng của mẹ tôi, có lẽ thượng đế bồi thường cho tôi vì khuyết thiếu thân tình, khi tôi còn nhỏ đã biểu hiện ra thiên phú cực cao trong Thông Linh thuật, ngay cả đại pháp sư trong ủy viên hội cũng phải than thở với thiên phú của tôi.

-Nhưng hai người em trai lại được cha tôi vô cùng yêu thích, là con trai của đối tượng mà cha tôi kết hôn sau khi mẹ tôi qua đời sinh ra, lại chỉ có tư chất thường thường, đối với Thông Linh thuật cũng không có thiên phú bao nhiêu. Wiln gia tộc là một trong những gia tộc Thông Linh giả cổ xưa nhất Châu Âu, vì muốn bảo trì loại quang vinh này, tổ tiên Wiln gia tộc đã đánh xuống một quy củ, mỗi một đời tộc trưởng nhất định phải do thành viên có thành tựu Thông Linh thuật cao nhất đảm nhiệm.

-Đứa con gái lớn mà ông ấy không thích rất có thể sẽ uy hiếp tới địa vị của hai đứa con trai cưng của ông ta trong gia tộc, vì vậy tôi liền trở thành nhân vật không được hoan nghênh nhất bên trong gia tộc.

Ngữ khí của Ada vô cùng bình tĩnh, nhưng Minh Diệu có thể nghe được trong lời của nàng ẩn chứa sự bất mãn.

-Tuy rằng mặt ngoài mỗi người đều làm ra vẻ lễ độ cung kính đối với tôi, nhưng tôi vẫn còn cảm giác ra được tất cả mọi người đều cố ý sơ ly. Dù sao tôi chỉ là có khả năng sẽ trở thành tộc trưởng đời tiếp theo mà thôi, mà cha của tôi mới là đương kim tộc trưởng. Hết thấy đều phải lấy tâm tình yêu thích của cha tôi xem là chủ yếu.

-Tôi đã trở thành chướng ngại vật trên con đường trưởng thành của hai đứa em trai, mà duy nhất phương pháp có thể đá văng được chướng ngại vật này chính là đem tôi gả ra ngoài. Nữ nhi mà đem gả ra ngoài đã trở thành người của gia tộc khác, là không còn tư cách cạnh tranh ngôi vị tộc trưởng, đây là một chuyện một công mà đôi việc nhất. Vừa có thể đạt được sự trợ giúp tài chính của tập đoàn Châu Âu nào đó, vừa không trở thành chướng ngại vật của hai đứa em trai lên thượng vị!

-Cho nên mỗi ngày đều có người ở trong gia tộc vì muốn đạt được niềm vui của cha tôi mà không ngừng giới thiệu danh môn công tử cho tôi nhận thức, ước gì tôi có thể lập tức rời khỏi cái nhà kia!

-Mỗi ngày phải đối mặt với đám người như vậy, làm cho tôi cảm giác thật sự ghê tởm. Tôi từng nghĩ tới, tôi thà tình nguyện buông tha cho cuộc sống nhìn qua như sang giàu đẹp đẽ kia, đi tới một nơi mà không ai nhận thức ra được mình, một mình yên lặng sống là tốt nhất. Tôi không cần mỗi ngày đi ra cửa đều có xe hơi xa hoa đưa đón, cũng không cần quần áo túi xách nhãn hiệu nổi tiếng gì đó. Chỉ cần có thể giúp tôi trốn khỏi cuộc sống ghê tởm như vậy, tôi tình nguyện sống cuộc sống của người thường.

Ada quay đầu lại mỉm cười nhìn Minh Diệu.

-Là anh giúp tôi kiên định thêm ý nghĩ của tôi. Lần đó ở trong phòng khiêu vũ, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh tôi đã nghĩ, nếu tôi có cuộc sống giống như anh hẳn cũng là một chuyện vô cùng sáng khoái.

-Có những danh môn quý công tử mà cô không cần, lại đòi sống những ngày khốn khổ!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

-Sự thật cùng tưởng tượng là chênh lệch rất lớn. Sau khi cô tới Trung Quốc, không phải cũng không cần lo tới áo cơm, mặc quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, dùng túi xách nhãn hiệu đắt tiền hay sao. Nếu quả thật bảo cô tìm một kẻ nghèo hèn gả đi, vượt qua những ngày tháng cơm canh sầu khổ, cô sẽ không còn nghĩ như vậy. Chẳng hạn như là tôi đây, không tiền không xe, còn ở nhà thuê. Còn phải nuôi một tiểu la lý ngoại trừ biết ăn cơm còn phải cung cấp cho nàng đến trường, tôi hận không thể lập tức chạy nhanh tìm kiếm một phú bà bao nuôi tôi cho xong.

-Vậy không bằng để cho tôi bao nuôi anh vậy!

Ada mỉm cười nhìn Minh Diệu, trong ánh mắt hiện lên tia nhìn mà Minh Diệu rất sợ hãi nhìn thấy.

-Tôi nuôi dưỡng anh, mỗi ngày anh chỉ cần ở chung với tôi là được!

Minh Diệu trầm mặc, làm như không lưu ý câu nói của nàng, tiếp tục quan sát bên trong phòng, không dám chạm tới ánh mắt của Ada. Nhìn thấy bộ dạng không dám tiếp lời của Minh Diệu, Ada cũng không nói thêm lời nào. Nàng tiếp tục cầm máy dò xét đi quanh phòng tìm kiếm, nhưng trên mặt lại hiện lên một tia vắng vẻ.

-Cái gì cũng không có!

Minh Diệu thở dài một hơi, nằm thẳng lên trên giường. Chiếc giường nước mềm mại đang đưa, Minh Diệu cảm giác nếu nằm bên trên ngủ sẽ vô cùng thoải mái.

-Cô có phát hiện gì không?

-Không có!

Ada thở dài, tắt đi máy dò xét.

-Kẻ có tiền đúng là biết hưởng thụ!

Minh Diệu nằm trên giường nhắm mắt lại, dùng sức lắc lư thân thể trên chiếc nệm nước, nói:

-Ngủ trên chiếc giường nước lớn như vậy, buổi tối ngủ không sợ bị say sóng sao?

Minh Diệu còn đang lắc lư đầu hưởng thụ nệm giường, muốn làm cho giường nước càng đang đưa mạnh thêm, một vật gì đó màu đen cứng rắn bởi vì sức lắc lư mạnh mẽ của Minh Diệu mà từ trên khe hở đầu giường chọt rơi xuống đất!

-Oa, chiếc giường này chế tạo không tốt...

Có đồ vật gì đó rơi xuống khiến Minh Diệu giật nảy mình nhảy dựng lên khỏi giường.

-Tôi thanh minh trước nha, tuyệt đối là do vấn đề về chất lượng của giường, tuyệt đối không phải do tôi làm hư...

-Đây là vật gì?

Nhìn vật màu đen nho nhỏ rớt xuống, Ada đưa tay nhặt lên đặt trong lòng bàn tay cẩn thận quan sát.

-Không phải linh kiện trên giường đó sao?

Minh Diệu tò mò đưa đầu qua xem:

-Làm tôi sợ nhảy dựng, tôi còn tưởng là đinh ốc bị rơi ra nữa chứ!

-Đây không phải bằng sắt, cũng không phải plastic!

Ada dùng tay sờ sờ đồ vật kia:

-Thứ này từ nơi nào rụng xuống?

-Từ đầu giường!

Minh Diệu chỉ lên đầu giường nước thật lớn nói:

-Tôi lung lay nệm giường vài cái thì thứ này rơi xuống...

Đem đồ vật kia đặt lên bàn, Minh Diệu cùng Ada dùng sức nhấc nệm nước lên cao, lộ ra một góc đầu giường.

-Nơi này còn mấy khối đây...

Minh Diệu nhìn vào vị trí đầu giường, còn có một ít đồ vật tương tự như vật kia, hơn nữa còn có dấu vết như bị đốt trụi.

-Đây là thứ gì, chẳng lẽ là dấu vết hút thuốc thói quen của vị hôn phu cô lưu lại sao?

-Theo tôi được biết, H không hút thuốc lá.

Ada liếc mắt nhìn qua Minh Diệu, nói:

-Anh cho rằng tất cả mọi người đều giống như anh, thuốc lá không rời miệng?

Minh Diệu nhún nhún vai, dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ vào dấu vết bị đốt nơi đầu giường. Xúc cảm thật thô sấp, thế nhưng tuyệt đối không phải dấu vết thiêu đốt gỗ bình thường lưu lại, loại cảm giác này giống như bởi vì năm tháng trôi qua nên mặt gỗ bị biến chất mà lưu lại.

-Mấy thứ đồ vật này thật giống như căn bã hoặc tro tàn gì đó lưu lại.

Minh Diệu dùng tay nhặt lên mấy đồ vật màu đen kia, dùng ngón tay nắn vuốt, đồ vật kia lại thật dễ dàng bị nghiền thành một đồng bột phấn. Hắn lại đem bột phấn kia đặt dưới mũi ngửi ngửi:

-Có cỗ hương vị thật kỳ quái, giống như là hương vị của vật gì bị thiêu đốt!

Bột phấn màu đen trên tay làm cho Minh Diệu có một loại cảm giác thật sự kỳ quái. Thứ này tuyệt đối là không được sạch sẽ. Minh Diệu cảm giác chiếc hộp nhỏ đựng ba thanh kiếm trước ngực mình bỗng nhiên nhúc nhích thật khẽ. Hắn lấy hộp ra khỏi túi lại mở ra, liền phát hiện thanh Trừ Tà tản mát ra thanh quang mờ mờ. Minh Diệu thoáng cau mày, hắn lấy Trừ Tà ra khỏi hộp, để sát vào bên cạnh đồng bột phấn màu đen, liền phát hiện Trừ Tà càng đến gần bột phấn thì quang mang càng thêm rõ ràng. Tuy rằng quang mang kia không quá mức mãnh liệt, nhưng do Trừ Tà xưa nay chỉ khi gặp phải thứ gì đó tà ác mới nảy sinh phản ứng như thế, vì vậy Minh Diệu liền xác định đồ vật màu đen kia tuyệt đối có mang theo một cỗ tà khí, chẳng qua bởi vì rất nhạt cho nên cả hắn lẫn linh lực của hắn đều không thể cảm giác ra được.

-Đem máy dò xét của cô tới thử xem!

Minh Diệu ngẩng đầu nói với Ada.

Ada đem máy dò xét đưa cho Minh Diệu, Minh Diệu đem máy đặt gần đồng bột phấn màu đen, kim đồng hồ trên máy hoảng động một cái thật khó thể phát giác, nhưng không phát ra thanh âm báo động.

-Làm sao vậy?

Nhìn đồng bột phấn trên tay Minh Diệu, Ada lại nhìn qua máy dò xét, nói:

-Không có phản ứng gì, hay là thanh kiếm của anh đã nhận lầm đi?

-Tuyệt đối sẽ không lầm!

Minh Diệu thật khẳng định nói:

-Phản ứng của Trừ Tà đối với tà ác luôn vô cùng linh mãnh. So với dụng cụ công nghệ cao này của cô thật linh mãnh hơn nhiều lắm. Nhất định bởi vì trong loại đồ vật màu đen này có tà khí quá phai nhạt cho nên máy dò xét của cô không cảm nhận ra được.

-Vậy có thể phân biệt ra được thứ này lại là vật gì không?

Ada hỏi.

-Tôi đâu phải là dụng cụ kiểm tra đo lường gì, làm sao mà phân biệt ra được đây.

Minh Diệu bất đắc dĩ lắc đầu:

-Nếu có tiểu Ngọc ở đây, có lẽ nàng có thể nhận ra được!

-Vì sao anh lại không mang Hoài Tổ cùng đi theo kia chứ!

Ada oán giận nói:

-Anh đã nói như vậy, tôi cũng cảm thấy thứ này thật sự là khả nghi, nhưng bây giờ không có Hoài Tố tại đây, hai người chúng ta làm sao biết đây là thứ gì?

-Thỉnh thoảng cũng nên tin tưởng lực lượng của ngành nghiên cứu một chút đi thôi.

Minh Diệu cười nói:

-Cô có người bạn làm cảnh sát nào quen thuộc một chút hay không?

-Có được vài người!

Ada kỳ quái hỏi:

-Anh dự định làm gì?

-Đem thứ này cấp cho bạn của cô, nhờ họ dùng máy móc kiểm tra đến xét nghiệm thành phần của thứ này thử xem một chút!

Minh Diệu tìm một túi nhỏ, đem đồ vật đặt trên bàn cùng chút ít trên giường bỏ vào.

-Thời gian không lâu lắm đâu, nhiều nhất chỉ vài giờ mà thôi. Tuy rằng không được tiện lợi như có tiểu Ngọc, nhưng chúng ta cũng không đến nỗi không chờ được mấy giờ.

-Được rồi!

Ada gật gật đầu:

-Tôi một người bạn công tác tại Scotland Yard, tôi nghĩ hẳn sẽ nguyện ý giúp chúng ta một chút.

Thời gian chờ đợi cũng không lâu, vừa ăn cơm tối xong Ada liền nhận được điện thoại của người bạn. Nghe xong kết quả kiểm tra xét nghiệm của bạn mình, chân mày nàng liền cau lại.

-Rất cục là cái gì?

Minh Diệu nhìn thấy Ada cúp điện thoại, liền vội vàng hỏi.

-Xương cốt, là xương cốt bị đốt!

Ada có chút khó chịu nói:

-Hơn nữa còn là xương ngón tay của trẻ con, còn chưa qua một tuổi!

-Xương ngón tay của trẻ con?

Minh Diệu cũng cau mày:

-Thật không nhìn ra vị hôn phu của cô còn là một sát thủ biến thái...

-Không, thứ này tuyệt đối không phải do H lưu lại...Chúng ta đến phòng hắn tìm lần nữa xem sao!

Hai người lại đi tới phòng của H, vào lúc xế chiều sau khi tra xét xong, Ada đã đặc biệt dặn dò quần gia không cho bất cứ kẻ nào tiến vào phòng của H.

-Thứ này phát hiện ngay trên đầu giường.

Đi tới vị trí đầu giường, cúi người xuống, Ada dùng đèn pin cẩn thận chiếu kỹ chỗ phát hiện ra xương ngón tay bên dưới nệm nước đầu giường.

255. Chương 258: Xương Ngón Tay Bị Đốt Trụi

- Thứ này làm cho tôi nhớ ra một loại khả năng, tôi phải tìm được chứng cứ tương tự khác để chứng minh suy đoán của tôi!

- Cô cần tìm cái gì?

Minh Diệu cũng cúi người xuống, cùng thăm dò bên dưới sàn nhà.

- Miêu tả thử xem một chút!

- Tôi cũng không biết nên nói thế nào cho anh hiểu...

Ada nghĩ nghĩ nói:

- Anh chỉ xem thử có thứ gì đặc biệt kỳ quái hay không là được!

- Không có, cái gì cũng không có!

Minh Diệu quan sát chung quanh thật cẩn thận, nói:

- Dưới sàn được quét tước vô cùng sạch sẽ, không có một cọng tóc nào. Buổi chiều khi chúng ta tìm được xương ngón tay kia, nhất định là do địa phương rơi xuống quá mức bí ẩn cho nên người giúp việc lúc quét tước phòng không phát hiện ra!

- Có đôi khi trong phòng được dọn dẹp quá mức sạch sẽ cũng không phải là chuyện gì tốt!

Ada thở dài một hơi nói:

- Chỉ có một đốt xương ngón tay như thế, tôi cũng không dám quá mức khẳng định!

- Nhưng so với không có phương hướng để suy đoán vẫn tốt hơn.

Minh Diệu lại hỏi:

- Cô nghĩ ra được chuyện gì?

- Lúc ấy khi người bạn của tôi nói kết quả kiểm nghiệm là một đốt xương ngón tay bị đốt của trẻ con, trong đầu tôi đột nhiên hiện ra một ý nghĩ!

Ada lại nói:

- Sở dĩ H biến thành hình dạng như bây giờ, cũng không phải bị bệnh khát máu, hoặc là bệnh trạng gì khác. Hắn có thể đã bị nguyên rửa!

- Nguyên rửa?

Minh Diệu sửng sốt:

- Chính là loại nguyên rửa lợi dụng Hàng Đầu thuật hoặc vu độc búp bê gì đó khiến cho người ta bị sinh loại bệnh kỳ quái hay sao?

- Đại khái chính là như vậy!

Ada gật gật đầu:

- Xương ngón tay của trẻ con, không phải bất cứ ai cũng dễ dàng có được. Như thế nào lại xuất hiện bên trong phòng của H? Phải biết rằng H chỉ là một người thường mà thôi, đối với những chuyện liên quan tới Linh giới xưa nay không hề có tiếp xúc. Cho nên thứ này nhất định do người khác đem đồ vật nào đó đặt bên trong phòng hắn bị rơi xuống, mà đồ vật đặt bên trong phòng hắn rất có thể là dùng để thi triển nguyên rửa hoặc vu độc...

- Tôi đối với vu độc cũng không hiểu được nhiều lắm, nhưng tôi biết búp bê dùng để thi triển nguyên rửa đích thật là dùng rơm rạ cùng xương cốt làm thành!

Minh Diệu cũng gật đầu:

- Nhưng tôi thật sự chưa từng nghe nói qua lại có người dùng xương cốt trẻ con để làm vu độc búp bê, hơn nữa còn là xương cốt của một đứa con nít chưa đầy một tuổi!

- Nghe nói dùng xương cốt trẻ con cùng nữ nhân thì uy lực nguyên rửa sẽ gia tăng!

Ada nói:

- Mà mảnh xương cốt chúng ta tìm được là xương ngón tay của một đứa trẻ còn chưa đầy một tuổi. Người thi triển nguyên rửa nhất định có được hận ý vô cùng mãnh liệt!

- Nếu là như vậy, chúng ta đại khái suy đoán là bởi vì H bị nguyên rửa cho nên mới biến thành hình dạng như bây giờ. Như vậy phải làm thế nào mới thu dọn phá bỏ nguyên rửa được đây?

Minh Diệu lại hỏi:

- Tôi đối với những thứ này cũng không quá hiểu biết!

- Tìm ra túi vu độc thiêu hủy, sẽ làm người thi triển nguyên rửa bị nguyên rửa cản lại, nhưng chắc là sẽ không chết. Phương pháp trực tiếp nhất chính là trực tiếp đi tìm ra người thi triển nguyên rửa, để cho hắn chủ động giải trừ hoặc là giết hắn!

Ada nói:

- Ngoại trừ hai cách này không còn phương pháp nào khác!

- Chúng ta cũng không tìm được túi vu độc như trong lời cô nói!

Minh Diệu nói tiếp:

- Có thể tìm được chỉ bất quá là một ít căn xương cốt rơi ra từ trong cái túi kia mà thôi!

- Cái túi kia nhất định đã bị cầm đi, không bằng đến hỏi thử xem khi nữ phó quét tước phòng có phát hiện ra thứ gì đó khả nghi hay không!

Ada định đi tìm người, Minh Diệu chợt giữ lại tay nàng.

- Chờ một chút!

Minh Diệu kéo lại Ada.

- Cô có nghĩ qua hay không, trang viên này là tài sản tư nhân, người bên ngoài nhất định không thể dễ dàng tiến vào, huống chi còn thân không biết quỷ không hay đi vào căn phòng này bỏ túi vu độc kia!

- Ý của anh muốn nói...

Ada cau lại đôi mày.

- Chuyện này tôi thật hoài nghi bên trong trang viên có người làm.

Minh Diệu gật đầu:

- Có thể trong tình huống không bị người khác phát hiện đem túi vu độc bỏ vào phòng của H, sau đó còn trộm lấy đi, hung thủ phải ở bên trong trang viên này. Hiện tại chúng ta không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, đặc biệt là những người có thể dễ dàng tiến vào căn phòng này!

- Phòng này ngoại trừ H, quản gia Burrell, chỉ có nữ phó quét dọn phòng mới có cơ hội như vậy!

Ada nghĩ nghĩ nói:

- Burrell là lão quản gia của gia tộc, tôi tin tưởng lòng trung thành của hắn. Cho nên tuyệt đối không phải là hắn. Như vậy hung thủ nhất định là nữ phó trong trang viên!

- Nguyên rửa? Hung thủ là nữ phó?

Burrell vừa nghe xong lời này, vẻ mặt chấn kinh, nguyên bản khí độ tao nhã tỏa ra từ trong bản chất đã đột nhiên hoàn toàn biến mất không còn thấy gì nữa, mà đổi thành một nỗi phẫn nộ dữ dội.

- Tôi sẽ lập tức cho bắt lại toàn bộ nữ phó đáng chết kia, nhốt vào trong hầm ngầm, mặc kệ dùng phương pháp gì cũng phải tìm được tiện nhân dám hạ độc thủ với thiếu gia. Tôi phải cho nó nếm lấy nỗi thống khổ mà thiếu gia phải chịu đựng!

- Ngồi xuống, ngồi xuống, nhỏ tiếng một chút!

Minh Diệu che chắn lỗ tai.

- Lão nhân gia, quá kích động không tốt cho thân thể, ông làm ơn bình tĩnh một chút đã!

- Chuyện này chúng ta cần điều thấp để xử lý, khi còn chưa xác định được hung thủ rốt cục là ai, chúng ta không thể đã thảo kinh xà!

Minh Diệu đặt tay lên vai quản gia, đẩy hẳn ngồi xuống ghế.

- Đối với lòng trung thành của ông, tôi hoàn toàn tín nhiệm. Nhưng hiện tại tính mạng của H đang nằm trong tay hung thủ đó, cho nên chúng ta nhất định phải cẩn thận làm việc!

- Hiện tại chúng ta hoài nghi hung thủ hẳn là người có thể tự do ra vào trong phòng của thiếu gia H mà không làm cho người khác hoài nghi hành động của hẳn!

Minh Diệu cảm thấy được phản ứng của lão nhân này thật có điểm quá khích.

- Ông có thể nghĩ ra được ai đáng hiềm nghi lớn nhất hay không?

- Có thể tự do ra vào phòng của H thiếu gia mà không khiến cho người khác chú ý, ngoại trừ tôi ra, cũng chỉ có nữ phó chuyên môn dọn dẹp phòng của thiếu gia, còn có một nữ phó chuyên phụ trách dọn dẹp một khu vực trong trang viện, cùng người phụ trách ăn uống cho thiếu gia.

Hắn ngầm nghĩ một lúc lại nói:

- Ba người này ngoại trừ lúc thiếu gia bị phát bệnh có một người bị đánh trọng thương, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện, hai người còn lại vẫn còn đang làm việc trong trang viện, có cần tôi lập tức cho người bắt lại hai người kia hay không?

- Không, không, không!

Minh Diệu vội vàng lắc đầu:

- Không có chứng cứ, chuyện gì chúng ta cũng không làm được. Chuyện bây giờ chúng ta phải làm trước tiên chính là điều tra xem trên người hai người kia có địa phương nào đáng hoài nghi hay không, sau đó mới làm ra quyết định!

- Muốn tôi làm như thế nào?

Quản gia đứng dậy hướng Minh Diệu cúi đầu thật sâu.

- Chỉ cần là tôi có thể làm được, cho dù phải trả giá bằng tính mạng tôi cũng sẽ không tiếc!

256. Chương 259: Nữ Vu

- Mạng của ông trước hết nên giữ lại đi, hiện tại còn chưa có ích lợi gì.

Minh Diệu có cảm giác vị lão nhân này có phải đã bị gia tộc tẩy não quá sâu rồi hay không, phản ứng của hẳn thật sự quá kịch liệt. Xem ra lão nhân này nhất định đã bị trải qua phương thức tẩy não theo kiểu tổ chức bán hàng đa cấp của Trung Quốc, trong đầu óc đã có chút không bình thường.

- Là như vậy, ở chỗ ông có tư liệu về thân phận của hai cô gái kia hay không? Chúng ta trước tiên tra xét tư liệu của hai cô gái này trước đã!

- Tôi lập tức đi làm ngay!

Quản gia gật đầu bước nhanh ra khỏi phòng.

- Sao lão nhân này lại có phản ứng dữ dội như thế đây?

Minh Diệu có chút khó hiểu nhìn qua Ada.

- Hắn bất quá chỉ là một quản gia mà thôi, có cần phải vì chuyện của chủ nhà mà muốn chết muốn sống sao?

- Anh không hiểu được truyền thống của Anh quốc, lòng trung thành của một vị quản gia đối với một gia tộc là thế nào.

Ada giải thích:

- Hắn đã phục vụ trong gia tộc này suốt ba mươi năm, hơn nữa cha của hắn, ông nội hắn đều là quản gia của gia tộc này. Ở trong máu của hắn đã sớm đánh lên dấu vết của gia tộc tại đây. Đối với hắn mà nói, đây không chỉ là gia tộc của chủ nhân mà hắn phục vụ, mà chính là gia tộc của hắn, hắn lấy sự phồn vinh của gia tộc này mà kiêu ngạo. Hơn nữa chính mắt hắn nhìn thấy H trưởng thành, đối với hắn mà nói, H chẳng khác gì như con trai của hắn!

- Tuy rằng nghe cô nói như thế có cảm giác cũng có lý, nhưng tôi vẫn không cách nào tiếp nhận được ý nghĩ này!

Minh Diệu lấy một điều thuốc lá ra châm lửa.

- Bất quá chỉ là quan hệ giữa địa chủ cùng tá điền thôi đi? Lại có thể trở thành vĩ đại như lời cô đã nói, những quý tộc Châu Âu như các vị đứng thật là không thực tế chút nào!

- Căn cứ theo miêu tả, có thể tùy ý ra vào phòng của H chỉ có ba người, nhưng còn có một người đang nằm bệnh viện.

Ada cũng không tiếp tục tranh luận với Minh Diệu, mà thay đổi đề tài.

- Giai đoạn hiện tại có hai người nữ phó đáng hiềm nghi, tôi cảm thấy được rất có thể là một trong hai người, là người phụ trách dọn dẹp phòng. Nàng có thể dễ dàng đi vào phòng, bỏ xuống túi vu độc nguyên rửa, sau khi H đã bị trúng phải nguyên rửa lại lấy đi túi vu độc, là người hiềm nghi lớn nhất. Mà người phụ trách ăn uống cho H muốn đem túi vu độc cùng thức ăn mang vào phòng H cũng thật đơn giản, hiềm nghi cũng rất lớn.

- Có thể thi triển vu độc thuật, hẳn phải gọi là nữ vu đi?

Minh Diệu hỏi.

- Phải!

Ada gật gật đầu.

- Các nàng thường được gọi là vu, bình thường gọi là nữ vu, đã cùng ác ma ký kết khế ước, mượn dùng lực lượng của ác ma để thi triển vu thuật. Tuy rằng bên trong vu thuật cũng có bạch vu thuật, nhưng do lực lượng của nữ vu lấy từ ác ma, cho nên người sử dụng hắc vu thuật lại chiếm tới đa số. Hơn nữa bởi vì tín ngưỡng của nữ vu chính là ác ma, thời gian dài giao tiếp cùng ác ma không chỉ làm gương mặt biến hóa xấu xí, tâm linh cũng sẽ bị ô uế làm bẩn, cho nên rất ít nữ vu chịu sử dụng bạch vu thuật hữu ích cho người khác. Vì vậy ở trong ấn tượng của mọi người, nữ vu được nhận định là hóa thân của tà ác xấu xí!

- Giới thứ nhất trong mười giới điều của Cơ Đốc giáo là ngoại trừ ta ra người không thể có vị thần nào khác. Vì đã kích những thanh âm bất đồng, thậm chí vu cáo hãm hại những cô gái vô tội là nữ vu, sau đó đem họ đốt chết cháy. Loại chuyện tàn nhẫn này chính do giáo đồ Cơ Đốc giáo làm ra, thật sự rất đáng châm chọc. Giới thứ sáu trong mười giới điều của Cơ Đốc giáo không phải nói không được giết người hay sao? Giới thứ chín trong mười giới điều Cơ Đốc giáo không phải nói không được vu cáo làm giả chứng cứ hãm hại người khác sao?

Minh Diệu cười lạnh một tiếng.

- Một vị thần hư ngụy giả dối dẫn dắt theo một đám tín đồ hư ngụy giả dối làm ra những hành động xấu xa như vậy. Phụ nữ sinh non? Thiên tai hay bệnh tật cũng đem quy tội lên trên người phụ nữ, Thượng Đế cùng Jesus mỗi ngày đều bận rộn chuyện tuyển nhận tín đồ, chẳng quan tâm việc đi cứu vớt con dân của bọn họ hay sao?

- Lời này chỉ nên là lời nói giữa hai chúng ta mà thôi, anh không được nói lung tung ở bên ngoài!

Ada nhìn quanh khắp bốn phía, trong phòng chỉ có nàng cùng Minh Diệu, lại nhìn qua Minh Diệu nói.

- Nơi này là Châu Âu, giáo đồ tử trung Cơ Đốc giáo rất nhiều, nếu lời nói này của anh bị tín đồ Cơ Đốc nghe được, chỉ sợ sẽ phải rước lấy phiền toái!

Minh Diệu chỉ lắc đầu cười khinh thường, không nói gì thêm.

- Nói rất đúng, không hổ là bạn hữu Huyết Hôn của tôi!

Thanh âm của Alie đột nhiên vang lên bên trong đầu Minh Diệu.

- Một bên làm ra chuyện xấu, một bên làm ra sám hối, đây là đặc thù điển hình của Cơ Đốc giáo tồi tệ cùng tín đồ Cơ Đốc tồi tệ. Kết quả của nó chính là: Cơ Đốc giáo căn bản chỉ giúp cho kẻ khác có lý do làm việc ác, hơn nữa còn là việc ác trắng trợn công khai!

- Bởi vì hấn có sám hối nên tội lỗi gì cũng không còn. Giết người phóng hỏa, bán thuốc giả lừa tiền, bọn hấn đều đã làm hết. Về sau chỉ cần há mồm giả vờ sám hối một tiếng, như vậy tội lỗi liền biến mất sạch. Hành động của bọn hấn so với chúng ta tín ngưỡng Satan còn muốn ghê tởm!

- Đi đi đi! Đừng có lúc nào cũng trộm nghe chúng ta nói chuyện!

Minh Diệu đem ý thức truyền qua.

- Tôi đang làm chuyện đứng đắn, cô làm ơn yên tĩnh dùm một chút có được không đây?

- Cắt, tôi đang khen anh a, không ngờ anh còn không lĩnh tình, không thềm để ý tới anh!

Alie nhanh chóng chặt đứt liên hệ ý thức.

- Nhưng hiện tại trên thế giới này nữ vu cũng được xem như sinh vật quý hiếm!

Ada tiếp tục nói:

- Ở thời kỳ hắc ám, tuyệt đại bộ phận nữ vu đều đã bị xử tử, dù ngẫu nhiên còn sống sót vài người có thể may mắn sinh tồn xuống, cũng trốn tránh trong góc tối, không dám tiếp tục đi lại trong xã hội.

- Tôi nhớ từng xem qua một quyển sách, tên là “Nữ vu chi trụ”, bên trong ghi chép lại thật nhiều phương pháp phân biệt nữ vu. Nhưng ở trong mắt của tôi, như thế nào đều giống như là khổ hình tra tấn người khác đây?

Minh Diệu lại nói:

- Dùng thanh sắt nung đỏ đi đốt tay người khác, nếu tay bị phỏng thì thuyết minh người đó có tội; Làm cho người bị hiềm nghi dùng tay bỏ vào trong nước sôi trào lấy một thánh giới, sau đó đem đóng băng cùng phong ấn, ba ngày sau nếu không dấu vết thì vô tội; Trói chân người bị hiềm nghi ném vào trong hồ, nếu nàng chìm vào đáy nước thì tỏ vẻ nàng vô tội, ngược lại thì nổi lên mặt nước thì tỏ vẻ nàng đã được ma quỷ phù hộ. Còn có phương pháp dựa vào sức nặng cơ thể linh tinh gì đó. Sao tôi có cảm giác những phương pháp kia đều là bách khoa toàn thư dành cho khổ hình của nhân gian!

- Đó bất quá là phương pháp mà đám tín đồ điên cuồng dựa vào chính trí tưởng tượng của mình biên tạo ra mà thôi. Căn bản không thể phân biệt được người hiềm nghi có phải là nữ vu hay không!

Ada nói.

Nữ vu vì chứng minh thân phận, cùng khi tiến hành ma pháp hoặc chú pháp, phải có thứ gì đó để thực hiện. Nữ vu có tín vật của nữ vu, chính là ấn ký của nữ vu, đây là dấu vết từ khi sinh ra đã mang theo, là ấn ký bẩm sinh lúc sinh ra!

- Ấn ký của nữ vu?

Minh Diệu khó hiểu nhìn nàng hỏi.

- Đó là thứ gì?

- Trên người có tàn nhang vết bớt kỳ lạ, hoặc có nốt ruồi đen gì đó.

Ada nói.

- Tuy rằng từng ấn ký của các nữ vu đều không giống nhau, nhưng từng nữ vu đều có những ấn ký thật độc đáo.

- Như vậy làm sao phân biệt đây?

Minh Diệu gãi gãi đầu:

- Chúng ta cũng không thể đem hai cô gái kia tìm đến, bắt hai nàng lột sạch quần áo cho chúng ta kiểm tra đi? Hơn nữa trên người mọi người ai mà không có bớt có dấu, căn bản không thể khẳng định như vậy là nữ vu a!

- Không phải đơn giản như vậy!

Ada lắc lắc đầu.

- Gọi là ấn ký, khác với bớt hoặc tàn nhang dấu vết bình thường, rất dễ dàng phân biệt ra được. Ấn ký sẽ có hình con dơi, hoặc hình dạng động vật linh tinh nào đó, là dấu hiệu của các nữ vu được khắc trên người họ!

- Nếu như hai nữ phó kia thật xinh đẹp, tôi cũng không để ý nhận lấy phần công tác có tính khiêu chiến thế này.

Trên mặt Minh Diệu mang theo nụ cười xấu xa nói:

- Tôi sẽ cẩn thận kiểm tra từng bộ vị trên thân thể hai nàng, thật cẩn thận thật cẩn thận...ai nha, vì sao lại véo tôi đây...

- Không cho anh tiếp tục nghĩ những chuyện

bậy bạ kiểu đó!

Ada đưa tay véo Minh Diệu, trợn mắt:

- Đừng nói làm kiểu đó hai cô gái kia có thể tố cáo bị anh quấy nhiễu tình dục hay cưỡng gian họ không nói, anh gương cờ giống trống đòi kiểm tra, không phải làm cho tên hung thủ kia có điều phòng bị hay sao?

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Minh Diệu nhu nhu cánh tay bị véo đau:

- Chẳng lẽ cô bảo tôi đi nhìn lên hai nàng tắm rửa? Tôi cũng không có vấn đề, lần này tôi có mang theo Ấn Thân Phù do tiểu Ngọc vẽ ra, tôi trốn trong phòng tắm tuyệt đối sẽ không bị các nàng phát hiện. Tôi sẽ thật cẩn thận thật cẩn thận...Ai nha, đau đau đau, buông tay, thịt cũng bị cô véo rách...

- Nhìn xem anh còn dám tiếp tục suy nghĩ linh tinh nữa hay không!

Ada hung hăng trợn mắt liếc Minh Diệu, vẻ mặt đầy lo lắng thở dài một hơi:

- Lần này anh tới Châu Âu, chỉ riêng chuyện Huyết Hôn tôi cũng không biết làm sao về giải thích với Tiểu Mạnh đây.

- Không xem thì không xem thôi.

Minh Diệu nhỏ giọng than thở.

- Nay cũng không được, kia cũng không được, vậy cô nói phải làm sao bây giờ?

- Chúng ta xem trước tư liệu của hai cô gái kia rồi nói sau.

Ada nói.

- Nữ vu không phải tùy tiện ai cũng có thể làm được, hai cô gái kia nếu quả thật có một người là nữ vu, như vậy sẽ có dấu vết được lưu lại đến khi trưởng thành. Như vậy có thể đại khái đoán ra được là người nào. Sau đó chúng ta sẽ chậm rãi đi tra xét!

- Thử? Làm sao mà thử?

Minh Diệu khó hiểu hỏi.

- Chỉ chỉ hành vi, cách làm việc cùng nghỉ ngơi hàng ngày.

Ada nói:

- Nữ vu bất đồng với người thường, các nàng tín ngưỡng chính là ác ma, phải có chút hành động dị thường. Nói tỷ dụ trên người còn sót lại dấu vết của dược thảo, trong phòng sẽ có tài liệu dùng chế tạo túi vu độc hoặc là búp bê rối. Còn có một chuyện trọng yếu nhất, trên người nữ vu thường thường sẽ có mùi vị dầu vừng!

- Hương vị dầu vừng?

Minh Diệu hỏi.

- Nữ vu thích uống dầu vừng sao?

- Không phải dùng để uống, chỉ dùng để làm phép!

Ada giải thích.

- Nữ vu luôn tin tưởng dầu vừng là môi giới trọng yếu để liên hệ tứ đại nguyên tố. Muốn dùng tốc độ nhanh nhất thực hiện liên hệ thì dùng dầu vừng môi giới các loại năng lượng trong vũ trụ. Nguyên liệu dầu vừng vốn là thực vật thiên nhiên tinh luyện mà thành, hạn độ lớn nhất là đại biểu vũ trụ. Cho nên vô luận làm phép, chế tạo pháp bảo, hoặc dựa vào lực lượng bản thân tu luyện đều sẽ sử dụng nó làm môi giới. Thời gian dài hương vị của nó sẽ ăn sâu vào trong làn da, cho dù một đoạn thời gian không sử dụng cũng sẽ ngửi được hương vị của nó!

- Đơn giản như vậy?

Hai mắt Minh Diệu tỏa sáng:

- Tôi đi tìm từng nữ phó ngữ xem có hương vị hay không không phải được sao?

- Anh ngu ngốc sao!

Ada liếc mắt lườm Minh Diệu:

- Trong trang viên có cô gái nào không dùng nước hoa? Hương vị dầu vừng bị nước hoa phủ kín, làm sao cho anh dễ dàng phân biệt ra được đây?

- Wiln tiểu thư, cơm chiều đã làm xong!

Một người đàn ông đi tới, nhìn Minh Diệu nói:

- Burrell tiên sinh nói ngài còn phải làm việc, sau cơm chiều là có thể chuẩn bị xong!

Người đến thông tri đi dùng cơm đã được đổi thành đàn ông. Xem ra quản gia đã bắt đầu có chút không yên lòng đối với các nữ phó trong trang viên. Minh Diệu sờ sờ vào bụng khô quắt, cảm thấy được mình nên ăn no xong rồi tiếp tục nghiên cứu chủ đề nữ phó cùng nữ vu thì tốt hơn.

- Đây là hồ sơ của hai người kia!

Sau khi ăn cơm xong, quản gia đem hai túi văn kiện thật dày đặt lên bàn.

- Nhiều như vậy?

Minh Diệu nhìn thấy hai túi hồ sơ vẻ mặt hoảng sợ. Hắn mở ra nhìn xem, không ngờ lại được điều tra thật chi tiết từ khi sinh ra đến cân nặng cùng số đo ba vòng đều được viết thật rõ ràng.

- Đó là đương nhiên!

Quản gia mang theo về tự hào nói:

- Những nữ phó có thể vào trang viện làm việc đều là tuyển chọn trong ngàn người có một, trước đó chúng ta có một ngành đặc biệt chuyên tiến hành xét duyệt nữ phó, từ nơi sinh, huyết thống cha mẹ đến trình độ giáo dục đều phải tiến hành điều tra, để xác định gia thế của nữ phó có trong sạch hay không!

- Xem ra trong xã hội này, không bằng cấp muốn làm công tác nữ bộc câu dẫn thiếu gia nhà giàu đều thật rất khó a!

Minh Diệu nhỏ giọng than thở một câu, bắt đầu xem xét hai xấp hồ sơ.

Minh Diệu cầm hồ sơ của cô gái tên May trong tay. Ngay đầu hồ sơ cài một ảnh chụp của một cô gái tóc vàng trẻ tuổi, bộ dạng cô gái này thật thanh tú, hoàn toàn không hề phù hợp với hình tượng nữ vụ xấu xí trong ấn tượng của Minh Diệu. Cô gái này lại là một nữ vụ sao? Minh Diệu lắc lắc đầu.

May là người phụ trách dọn dẹp tẩy rửa khu vực dãy phòng của H, hiện tại nàng là người hiem nghi lớn nhất. Minh Diệu lật hồ sơ của cô gái này, nàng không phải là người Anh quốc, mà tới từ Đông Âu, trong một quốc gia nhỏ bần cùng. Cha mẹ nàng đều thuộc giai cấp tư sản, giáo dục rất nghiêm khắc. Nàng lấy thành tích xuất sắc nhất đi tới Anh quốc du học, sau khi tốt nghiệp đi tới trang viện này phụ trách công tác thanh tẩy.

Sinh viên đi làm nghề quét rác dọn dẹp? Minh Diệu lại nảy ác ý suy đoán, không biết người dọn dẹp lau chùi nhà vệ sinh trong trang viện này có phải là cao tài sinh của một nhà đại học nhãn hiệu nổi tiếng nào đó hay không.

Tóm lại cô gái này thân thể trong sạch tới mức như nước cất đã được dùng máy móc thanh lọc, ngay cả chút điểm tạp chất cũng không thấy. Cô gái này lại là một nữ vụ tà ác hay sao? Như vậy vì sao nàng phải nguyên rửa H đây? Minh Diệu cảm giác có một tầng màn đen thật dày luôn bao phủ cả trang viện thần bí tại đây!

257. Chương 260: Hẻm Nhỏ

- Bên hồ sơ của nữ phó tên Helen, có tìm được địa phương nào khả nghi hay không?

Minh Diệu tùy tiện ném xấp hồ sơ lên bàn, rút ra điều thuốc châm lửa.

- Không có, thật sạch sẽ!

Ada lắc lắc đầu. Nàng còn đang cẩn thận quan sát hồ sơ của Helen, hi vọng từ bên trong tìm được chút dấu vết lưu lại.

- Hai mươi bốn tuổi, người Anh, ông nội là người Ba Lan, là con gái duy nhất. Nghề nghiệp của cha mẹ là thầy giáo trung học cùng chủ quản thuế vụ, giai cấp tư sản. Học giỏi, sau khi tốt nghiệp lại vào trang viện công tác.

Ada thở dài một hơi, khép lại hồ sơ.

- Thật sạch sẽ, không có địa phương nào đáng hoài nghi!

- Bên này cũng giống như vậy.

Minh Diệu có chút bất đắc dĩ nói:

- Sạch sẽ giống như nhi đồng mới được sinh ra, ngay cả hóa đơn phạt vì nhỏ bậy hay đỗ xe trái quy định cũng không có. Loại thiếu nữ này lại là một nữ vụ sao? Tôi không cho rằng như vậy.

- Sau cuộc đại giết hại thời Trung Cổ Châu Âu, nữ vu luôn mang theo quan niệm lánh đời, tuyệt đối sẽ không dùng gương mặt thật sống trong xã hội, để tránh bị giáo đồ Cơ Đốc phát hiện, rước lấy họa sát thân!

Ada nói.

- Các nàng che giấu rất sâu, không thể dựa vào hồ sơ để tìm ra sơ hở của bọn họ là chuyện nằm trong dự liệu mà thôi!

- Tôi có một nghi vấn!

Minh Diệu nhìn Ada nói:

- Nữ vu, trong sự lý giải của tôi chính là ý tứ vu sư nữ tính. Mà cô cũng là nữ tính, cũng có được lực lượng sử dụng pháp thuật, như vậy giới hạn giữa đôi bên làm sao phân chia?

- Tôi không phải vu sư, tôi chỉ bất quá là một Thông Linh giả đơn thuần mà thôi!

Ada cười nói:

- Tuy rằng tôi cũng biết một ít về bói toán hoặc chế tạo ma được lực lượng, nhưng chỉ biết chút da lông bên ngoài. Bản lĩnh chế tạo ma được của tôi là từ chỗ lão sư của tôi học được.

- Vậy có gì khác nhau đâu?

Minh Diệu bị lời giải thích của nàng làm hồ đồ.

- Có khác nhau!

Ada giải thích:

- So với Hecate, Diana, Brigid Kidd, Apollo...thông thường tu hành chính là luyện chế ma được, chiêm tinh thuật cùng chú thuật, nhưng tuyệt đối cấm hắc ma pháp. Họ tuân theo chuẩn tắc, cũng chính là “người có thể làm bất cứ chuyện gì người muốn làm, nhưng tuyệt đối không được xúc phạm tới bất luận kẻ nào, hoặc là sinh vật hay tự nhiên.” Cho nên hiện tại tuyệt đối sẽ không làm ra việc sử dụng vu độc thuật đả thương người, thậm chí vu độc thuật tà ác ở trong hội cũng đã sớm thất truyền, lưu lại để tu luyện chỉ còn là thuật pháp hữu ích mà thôi!

- Thật quá phức tạp, tôi chẳng muốn nghe thêm.

Minh Diệu duỗi lưng mệt mỏi.

- Xem ra tối nay chẳng có thu hoạch gì, tôi quyết định đi ngủ một giấc, cô thì sao?

- Anh mệt nhọc thì đi ngủ trước đi!

Ada cười cười.

- Tôi nghĩ phải xem kỹ hai phần hồ sơ này thêm một lần, nhìn xem còn bỏ sót gì hay không.

- Vậy được rồi, tùy cô thôi!

Minh Diệu nhún nhún vai.

- Nhưng theo tôi xem, hai cô gái này là người vô tội.

- Có lẽ!

Ada cũng không phản bác suy đoán của Minh Diệu.

- Nhưng dù sao cũng phải có một người là hung thủ có đúng không?

- Hung thủ vẫn còn ở trong trang viên này, không chạy thoát được đâu!

Minh Diệu cười nói:

- Đã được xác nhận qua, những người đang làm việc bên trong trang viên hiện tại sẽ không có một người nào từ chức hoặc rời khỏi nơi đây. Vậy hung thủ vẫn nhất định còn ở bên trong trang viên!

- Tôi mệt quá, cô cứ tiếp tục phấn đấu cho sự tự do của chính mình đi thôi!

Minh Diệu khoát khoát tay, chậm rãi đi về phòng mình chuẩn bị đi ngủ.

- Vì tự do của tôi sao?

Ada cười như tự giễu:

- Có lẽ vậy!

Minh Diệu không mở đèn, hần trực tiếp khép lại cửa phòng, ngã phịch xuống giường không còn muốn đứng dậy. Thậm chí hần lười cởi cả quần áo vì không còn chút khí lực nào. Liên tục mấy ngày nay hần đều là như thế, bởi vì máu huyết của Alie làm ảnh hưởng, Minh Diệu trở nên rất thích ngủ. Nếu như không có bất luận người nào đến quấy rầy, hần cảm giác bản thân mình có thể ngủ suốt ba ngày ba đêm cũng không thể tỉnh lại.

Bức màn trong phòng cũng không kéo lại, ánh trăng mờ mờ ngoài cửa sổ chiếu vào. Một vầng trăng non treo cao trên bầu trời, biểu thị một đêm tối bắt đầu. Minh Diệu vẫn chìm sâu vào giấc ngủ say, không hề phát giác được ở một góc đầu giường, nguyên bản tấm ra giường vốn xếp thật chỉnh tề lại có một tia nếp gấp không chút thích hợp.

- Theo tôi ra ngoài đi dạo đi!

Ada mặc một bộ quần áo màu đen thấp cổ, cười híp mắt nhìn Minh Diệu nói:

- Tôi đã thật lâu không về Châu Âu, lần này thật muốn đi dạo thỏa thích một phen!

- Cô có thể buông tha cho tôi không đây?

Minh Diệu bày ra vẻ mặt đau khổ:

- Mỗi lần cùng cô đi dạo phố, tôi đều có loại cảm giác mình rã rời, phảng phất như nửa người dưới đều mất hần tri giác!

- Không muốn đi thì thôi, dù sao hiện tại anh xem như đã có vợ, đương nhiên không có lý do gì tiếp tục ở chung một chỗ với tôi!

Ada đột nhiên nổi giận, nằng hất bàn tay Minh Diệu đang định ngăn cản nàng, bước nhanh qua góc đường.

- Cô định làm gì đây?

Tuy rằng Minh Diệu cảm giác có chút kỳ quái, nhưng vẫn bước nhanh truy theo sau. Ngày hôm nay Ada thật có chút gì đó không ổn, bình thường Minh Diệu vẫn nói chuyện như thế để trêu chọc nàng một chút mà thôi, nhưng phản ứng của Ada hôm nay tựa hồ đặc biệt khó chịu. Hần chạy theo sau nàng, vừa chuyển qua ngã rẽ, trước mắt lại mất đi bóng lưng của Ada.

- Kỳ quái, đã chạy đi đâu?

Minh Diệu nhìn quanh khắp bốn phía, nơi nơi đều không thấy thân ảnh của Ada. London lúc sáng sớm tràn ngập sương mù trắng xóa, cơn gió mùa thu giá lạnh lướt ngang qua người Minh Diệu, sương mù bao phủ khắp không gian, làm cho không người nào nhìn thấy rõ phong cảnh xung quanh hay là ảo ảnh xinh đẹp.

Bên ngoài cũng không có bao nhiêu người đi đường, Minh Diệu vẫn một mình đi trên con đường vắng vẻ. Có lẽ do người sống tại London quá lười biếng đi, Minh Diệu tự suy đoán trong lòng, sớm như vậy nên người ta vẫn còn chui trong chăn mền ấm áp đúng không?

Nếu như nói bản thân mình còn đang muốn nằm ngủ nướng, như vậy tại sao hiện tại mình lại chạy ra đây muốn mua đồ đây? Minh Diệu đột nhiên cảm giác có điều gì đó không đúng. Hần dọc theo con đường đầy sương mù đi tới, những cửa hàng hai bên đường đều đóng chặt cửa, chỉ có những manocanh không nhúc nhích đứng yên trong tủ kính, nhìn ra Minh Diệu đang đi bên ngoài, khóe môi nhếch lên đáng tươi cười khô khan. Không biết tại sao Minh Diệu luôn cảm thấy nụ cười trên mặt những người mẫu cứng ngắc kia có chút quỷ dị.

- Kỳ quái, Ada lại chạy đi đâu rồi?

Minh Diệu vừa than thở vừa hô to:

- Mau ra đây đi, tôi thừa nhận mình sai lầm rồi không được sao? Thật xin lỗi đi, cô đừng tức giận, mau nhanh xuất hiện đi!

Thân ảnh Minh Diệu đi lướt ngang qua tủ kính cửa hàng, ánh mắt người mẫu cứng ngắc đột nhiên giật giật, di động theo sau bóng lưng Minh Diệu.

Một trận gió lạnh thổi qua, Minh Diệu không khỏi rùng mình. Hắn kéo cao cổ áo khoác, rụt rụt vai. Sương mù London vào lúc sáng sớm vẫn cực lạnh, Minh Diệu chợt nhớ tới vừa rồi Ada chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh lộ liễu, chẳng lẽ nàng không cảm thấy lạnh lẽo hay sao? À, nàng lớn lên ở nơi này, đối với thời tiết của London tự nhiên là quen thuộc hơn hắn rất nhiều, Minh Diệu cũng không nghĩ dù nàng ở Trung Quốc thời gian dài như vậy nhưng lại không còn quen thuộc với hoàn cảnh cổ hương. Phụ nữ đều là sinh vật đặc biệt, Minh Diệu đem hết thấy chuyện này quy tội cho việc vì thích làm đẹp mà phụ nữ luôn bỏ quên sức khỏe của chính mình.

- Xoẹt...xoẹt...

Một thanh âm giống như có vật gì bị xé rách từ bên trong sương mù dày đặc truyền đến. Minh Diệu híp mắt, chỉ có thể phân biệt ra được trước mặt tựa hồ như có một thân ảnh, nhưng lại không nhìn thấy rõ rốt cục là ai. Hắn tiến nhanh lên hai bước, theo thanh âm kia tìm tới, lại thấy được có một người già ngồi trên ghế dài, trong tay cầm tờ báo. Người già kia thật kỳ quái, hắn không ngừng xé tờ báo thành những mảnh giấy nhỏ, sau đó chỉnh tề đặt cạnh bên người, không ngừng lặp đi lặp lại động tác này, tờ báo trong tay đã bị hắn xé hơn phân nửa.

- Vị lão tiên sinh này, xin phiền cho hỏi thăm!

Tuy rằng Minh Diệu cảm thấy tinh thần của lão nhân này không được bình thường, nhưng hắn vẫn quyết định hỏi thăm lão nhân có nhìn thấy Ada hay không.

- Ông có nhìn thấy có một cô gái mặc bộ quần áo màu đen đi ngang qua nơi này hay không? Mái tóc nàng ngang vai, rất xinh đẹp.

Lão nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng Minh Diệu, trong miệng tuôn ra một tràng. Thế nhưng Anh ngữ nói theo khẩu âm Scotland nồng đặc đối với Minh Diệu mà nói thật sự là không nghe được gì.

- Cô gái kia, ông có biết phương hướng nàng vừa đi không?

Minh Diệu đành bỏ qua việc câu thông với lão nhân, tiếp tục dùng tay chỉ chỉ:

- Là hướng kia sao?

Lão nhân gật gật đầu, lại nói ra một tràng mà Minh Diệu không sao hiểu được.

Biết được Ada đi về phương hướng nào là đã xong, Minh Diệu nhìn lão nhân gật gật đầu, tỏ vẻ cảm tạ, lại dọc theo phương hướng lão nhân đã chỉ tiếp tục đi tới.

- Người này rốt cục lại chạy đi đâu mất rồi đây?

Minh Diệu cau mày, vừa đi vừa rút ra điều thuốc châm lửa. Hắn ngậm thuốc lá trong miệng nhưng lại phát hiện trên người mình không mang theo bật lửa.

- Xin hỏi...ách?

Minh Diệu quay đầu lại, muốn hỏi thăm lão nhân có mang theo bật lửa hay không, nhưng lại phát hiện trên chiếc ghế dài đã không còn một bóng người, chỉ còn những tờ giấy bị xé nát rơi trên mặt đất, bị gió thổi tung quay cuồng bay lên.

- Lão nhân kia cũng đã biến mất hay sao?

Minh Diệu cau chặt đôi mày, hắn nhìn khắp chung quanh một lần, có lẽ do nguyên nhân sương mù quá dày, hắn cũng không phát hiện được bóng lưng của lão nhân kia rồi đi.

- Việc lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt thật nhiều!

Minh Diệu than thở hai câu, từ trong túi tiền lấy ra một trương linh phù.

- Tật! Ly hỏa!

Theo một tiếng quát nhẹ của Minh Diệu, linh phù trống rỗng thiêu đốt lên. Minh Diệu tranh thủ đưa điều thuốc tới chỗ ngọn lửa châm thuốc.

- Lại đi dùng Ly Hỏa mà châm thuốc lá hút, mình thật sự là quá mức lãng phí!

Minh Diệu lắc lắc đầu, đem phù chú đã thiêu đốt đánh ra ngoài, quả cầu lửa nho nhỏ bay trong không khí một khoảng cách, biến mất bên trong sương mù.

- Mình chán ghét trò chơi tìm kiếm người, thật quá nhàm chán!

Minh Diệu lắc lắc đầu, từ trong túi lấy ra một linh phù, miệng lẩm nhẩm xếp thành một con hạc giấy.

- Hoàn hảo mình biết được sinh nhật của nàng!

Minh Diệu đem ngày sinh tháng sinh của Ada viết lên trên con hạc giấy, trong miệng lẩm bẩm, trên hạc giấy phát ra vàng sáng. Minh Diệu tiện tay ném ra xa, con hạc giấy xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên.

Trên đường lớn cũng không có bóng người, cho nên Minh Diệu cũng không hề lo lắng hành vi không bình thường của mình bị người khác chứng kiến. Hắn theo sự dẫn dắt của con hạc giấy đi trên con đường London tràn ngập sương mù buổi sáng sớm.

Đây là một hẻm nhỏ tối tăm, những bậc thang bằng đá chậm rãi kéo dài xuống dưới, rất dài rất dài, Minh Diệu thậm chí không cách nào phân biệt con đường này rốt cục sẽ kéo dài tới địa phương nào.

- Chạy tới loại địa phương này để làm chi đây? Chỉ vì né tránh mình sao?

Minh Diệu tận mắt nhìn thấy con hạc giấy rẽ vào một chỗ ngoặt, bay vào trong hẻm nhỏ.

- Đồ đần, chẳng lẽ nàng không nghĩ ra muốn cùng một người biết pháp thuật chơi trò bịt mắt bắt dê nhất định sẽ chịu thua hay sao?

Dọc theo cầu thang trơn ướt đi xuống, Minh Diệu đi vào trong hẻm nhỏ. Mặt trời còn chưa mọc lên, sương mù cản trở tầm nhìn, mà mái hiên trên đỉnh đầu lại ngăn cản ánh sáng vốn đã yếu ớt, con hẻm chậm rãi biến thành một mảnh tối đen.

- Hắc, không cần trốn nữa!

Minh Diệu lấy tay vuốt chỗ trơn ướt trên vách tường, hô:

- Xuất hiện đi, Tầm Nhân Phù của tôi đã tìm được cô rồi đó!

Bên tai chỉ truyền tới tiếng vọng của chính thanh âm của mình, còn có thanh âm giọt nước ngẫu nhiên rơi xuống mặt đất phát ra tiếng tí tách. Minh Diệu cau mày, chuyện này rõ ràng có vấn đề ngay từ lúc mới bắt đầu. Mà con hẻm nhỏ này càng thêm dị thường. Minh Diệu có cảm giác mình tựa hồ đang bị người dắt mũi đi từ từ vào trong bẫy rập, nhưng hắn không cách nào tránh né, bởi vì Ada tựa hồ là con mồi trong cạm bẫy này, hắn không đành lòng bỏ lại một mình nàng mà rời đi.

- Được rồi, không cần biết người là cái thứ gì, ta đã tới!

Minh Diệu hít sâu một hơi, lớn tiếng hô:

- Người muốn gặp ta sao? Ta tới, đang đứng ngay chỗ này!

Không có bất kỳ tiếng trả lời, giống như cả thế giới chỉ còn lại một mình Minh Diệu.

- Ta chán ghét những kẻ giả thần giả quỷ!

Minh Diệu mắng một câu, theo hẻm nhỏ tối tăm tiếp tục xâm nhập tới, hắn không còn lựa chọn nào khác. Tầm Nhân Phù nhất định không hề sai lầm, Ada nhất định đang ở bên trong hẻm nhỏ này, hắn phải tìm cho được nàng.

Không biết qua bao lâu thời gian, hẻm nhỏ càng ngày càng tối, Minh Diệu cơ hồ không nhìn thấy rõ con đường phía trước. Hắn bắt đầu hoài niệm Thiên Nhân đã giao dịch với Lilith, nếu có thể sử dụng được năng lực của Thiên Nhân, tất cả những chuyện trước mắt đã không còn là vấn đề.

- Được rồi, bất kể nói như thế nào, ta cũng phải thiếu Alie một lần nhân tình!

Minh Diệu quyết định thử dùng lực lượng nhìn trong ban đêm của Alie.

Hắn nhắm lại hai mắt, thử đem lực lượng máu huyết tập trung lên đôi mắt. Khi hắn lại mở mắt ra, đồng tử đã biến thành đỏ tươi, thế giới trước mắt lại biến thành màu xanh biếc.

- Mặc dù không được mạnh mẽ như Thiên Nhân, nhưng cũng thật không tệ lắm!

Minh Diệu đối với lực lượng nhìn trong bóng đêm của Alie vẫn tương đối thỏa mãn. Tuy rằng nhìn vật gì cũng chỉ là màu xanh biếc, nhưng ít nhất còn có thể thấy rõ con đường phía trước.

Minh Diệu tập trung tinh thần cao độ, chậm rãi xâm nhập vào hẻm nhỏ. Ở bên trong hoàn cảnh hiện tại, tùy thời đều có khả năng sẽ bị công kích, Minh Diệu cũng không nghĩ hai vách tường cứng rắn hai bên chỉ đơn thuần là vách đá.

- Ba!

Minh Diệu cảm giác mình vừa giẫm lên vật gì đó. Hắn cúi đầu nhìn xuống, một con hạc giấy bị hắn giẫm nát dưới chân. Minh Diệu ngồi xổm người, cầm con hạc giấy lên tay cẩn thận quan sát một chút, đích xác, chính là Tầm Nhân Phù mà hắn vừa sử dụng khi nãy.

Con hạc giấy bay tới nơi này đã ngừng lại, nói như vậy Ada nhất định ở ngay nơi này. Minh Diệu nhìn khắp chung quanh, không thấy thứ gì cả. Hai bên là vách tường có chút ướt át, toàn bộ thế giới tựa hồ chỉ còn con đường hẹp hòi này.

- Cô đang ở đâu?

Minh Diệu lớn tiếng kêu lên:

- Trả lời tôi đi!

- Minh Diệu!

Thanh âm một cô gái vang lên từ dưới chân Minh Diệu:

- Cứu tôi...cứu cứu tôi...

Thanh âm đột nhiên phát ra dọa Minh Diệu nhảy dựng, hắn bật lui về phía sau một bước, gương mặt quen thuộc chậm rãi hiện lên trên mặt đất chỗ Minh Diệu vừa đứng. Trong ánh nhìn màu xanh biếc của đôi mắt Minh Diệu, có vẻ vô cùng khủng bố.

Gương mặt vốn xinh đẹp của Ada hiện tại trở nên thống khổ vặn vẹo, miệng của nàng há hốc thật to, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi cùng cầu xin với Minh Diệu.

Minh Diệu bước nhanh tới ngồi xổm người xuống, dùng tay vuốt ve gương mặt kia. Xúc cảm mềm mại, đây thật sự là cảm giác của cơ thể không sai. Minh Diệu đối với việc gương mặt của Ada có thể hiện ra trên mặt đất cứng rắn cảm giác thật không sao tưởng tượng nổi. Tuy rằng những chuyện thần quái quỷ dị hắn từng gặp qua không ít, nhưng chuyện trước mắt...hắn căn bản không biết làm sao giải thích.

-Cứu tôi, van cầu anh mau mau cứu tôi...

Ada lớn tiếng cầu xin:

-Nó đang tra tấn tôi, nó đang ăn thịt của tôi, mau nhanh nghĩ biện pháp cứu tôi ra khỏi địa phương quỷ quái này đi...

-Bình tĩnh, bình tĩnh một chút!

Minh Diệu sờ sờ mặt đất, ngoại trừ gương mặt của Ada vẫn mềm mại, những nơi khác chỉ là xi măng cứng rắn, tựa hồ đã liền thành một khối với gương mặt của Ada, Minh Diệu căn bản không tìm thấy được phương pháp cứu Ada ra ngoài.

-Cô nói “nó” đến tột cùng là thứ gì?

-Cứu tôi...a..chân của tôi..bụng của tôi...

Máu tươi từ miệng Ada phun đầy trong tay Minh Diệu.

-Tôi không muốn chết...cứu cứu tôi...cứu...

Ánh mắt Ada mở thật lớn, nước mắt từ trong vành mắt chảy ra, đồng tử xanh thẳm cũng từ từ tan rã. Máu tươi từ trong đôi môi mê người phun trào, hai tay Minh Diệu đều bị máu tươi nhuộm thành đỏ thẫm. Minh Diệu cứ như vậy nhìn thấy sinh mệnh Ada đang trôi đi, chậm rãi mất đi hơi thở biến mất.

-Ada!

Minh Diệu hô to tên Ada, nhưng không còn tiếng đáp lại.

-Chết tiệt, đây đến tột cùng là cái thứ gì?

-Minh Diệu...cứu tôi...cứu cứu tôi...

Đang khi Minh Diệu còn chưa biết phải làm sao, càng nhiều thanh âm nữ tử xuất hiện bên tai của hắn. Hắn kinh ngạc chậm rãi đứng lên, theo thanh âm nhìn lại, từng gương mặt thật quen thuộc hiện ra trên vách tường trơn ướt cứng rắn. Diệp Tiểu Manh, Tiểu Quát, Từ Mẫn, Lê bàn tử, a Trạch, tất cả đều là người quen của Minh Diệu.

-Cứu tôi...cứu cứu tôi...

Từng gương mặt quen thuộc hiện lên vẽ vô cùng sợ hãi, trong mắt tràn ngập cầu xin.

-Cứu tôi đi ra ngoài, mau cứu cứu tôi...!

Minh Diệu đứng yên nơi đó nhìn những gương mặt thật quen thuộc kia, trở nên lúng túng.

-Đây rốt cục...đã xảy ra chuyện gì?

Hắn không dám tin vào hai mắt của mình, cũng không thể tin được lỗi tai của mình. Diệp Tiểu Manh không phải còn ở tại Trung Quốc hay sao? Còn có Từ Mẫn, a Trạch các nàng không phải đều đang ở Trung Quốc hay sao? Nơi này rõ ràng là London đi? Không ngờ còn có Lê bàn tử. Lê bàn tử không phải chỉ có thể ở lại bên trong khe âm dương hay sao? Như thế nào hắn cũng đến nơi đây?

Từng gương mặt quen thuộc đều hiện lên vẽ thống khổ cầu xin Minh Diệu cứu bọn họ. Minh Diệu cảm giác hết thấy chuyện này đều giống như điên rồi, toàn bộ thế giới đều như phát điên.

Minh Diệu đột nhiên nở nụ cười, cười vang đầy thú vị. Cả con hẻm nhỏ đều quanh quẩn vọng lại tiếng cười của Minh Diệu cùng tiếng khóc thét của người quen thuộc với hắn.

-Buồn cười, đây thực sự là chuyện vô cùng buồn cười!

Minh Diệu thật vất vả mới ngưng được tiếng cười. Hắn đứng thẳng dậy, đi tới trước một gương mặt thật quen thuộc, vươn tay, dùng sức nhéo nhéo khuôn mặt kia. Ân, xúc cảm không tệ, thật sự mềm mại.

-Cô a cô a, vậy mà cũng có người dám chơi trò này với cô!

Minh Diệu vừa nghịch phá vừa dùng ngón tay không ngừng chà xát khuôn mặt lẫn mũi của gương mặt kia.

-Ai bảo cô đòi lấy đi Thiên Nhân của lão tử, xem đi, hiện tại làm hại tôi không nhận ra được cái gì là thực cái gì là hình ảnh hào huyền thấy chưa?

Khuôn mặt này tuy Minh Diệu chỉ gặp qua hai lần, nhưng vẫn là hai lần mà hắn không cách nào lãng quên. Khi Minh Diệu vừa nhìn thấy được khuôn mặt này, hắn lập tức liền tỉnh ngộ lại, nhận ra mình nhất định đang lâm vào bên trong ảo cảnh, hết thấy những gì hắn đang nhìn thấy đều là giả tạo, là gạt người, đều không hề tồn tại.

Bởi vì đó là gương mặt của Lilith! Một khuôn mặt non nớt như trẻ thơ, nhưng bởi vì đang thống khổ mà biến thành vụn vụn không sao chịu nổi. Minh Diệu đối diện với khuôn mặt này căn bản không hề nổi lên cảm xúc lo lắng sợ hãi. Hắn dùng tay xoa bóp đôi mắt của Lilith, trong thoáng chốc còn mạnh mẽ thổi thổi vào mũi của nàng, tựa hồ muốn đem những gì Lilith từng tra tấn hắn báo thù trở về.

Lilith là ai đây? Lilith đã là sự tồn tại cường đại nhất trên thế giới này, đã như một vị bán thần. Nếu quả thật có thứ đồ vật gì đó cũng có thể đem nàng vây khốn trong vách tường này, làm cho nàng phải lộ ra vẻ mặt thống khổ như vậy, đại khái chỉ có “Thần”. Trên thế giới này thật sự có thần hay sao? Minh Diệu cười cười. Trên thế giới này yêu ma quỷ quái thứ gì cũng có, duy nhất không tồn tại, chính là thần.

-Được rồi, hiện tại đã có thể xác định, nếu ta không phải đang lâm vào trong một ảo cảnh, thì là đang nằm thấy ác mộng!

Minh Diệu không chút hoang mang rút ra một điều thuốc ngậm lên môi.

-Để cho ta suy nghĩ thử xem, nếu như đã là ảo cảnh, sau khi không có Thiên Nhân thật sự là một chuyện rất phiền phức. Nhưng nếu như nằm thấy ác mộng...

Linh quang chợt lóe, Minh Diệu nhớ lại tựa hồ lúc mới bắt đầu cả chuyện này đã không chút bình thường. Hắn không nhớ nổi hắn làm sao đi ra cửa, cũng không nhớ nổi vì sao hắn lại đi cùng với Ada ra ngoài phố. Hắn chỉ nhớ đó là tối qua hắn đi ngủ, tiếp theo liền không hiểu vì sao mình lại đi tới nơi này, sau đó nhìn thấy một màn khó hiểu ngay trước mắt.

-Ra về mình thật sự là đang nằm mơ.

Minh Diệu vỗ tay, điều thuốc ngậm trên môi đột nhiên bốc cháy lên, điều này càng thêm xác định suy đoán của Minh Diệu.

-Quả thật là đang nằm mơ, ở trong mộng mình muốn làm gì cũng có thể!

Nếu tất cả những chuyện này là giả, như vậy Minh Diệu đang bắt đầu suy nghĩ phải làm cách nào mới có thể tỉnh lại từ trong giấc mộng hoang đường hiện tại. Tuy rằng hắn cũng đã hiểu rõ đây chỉ là giấc mộng, nhưng hắn lại không hề có ý nghĩ tỉnh lại. Hắn có thể làm theo ý thức của chính mình, làm ra bất cứ động tác gì, trống rỗng chế tạo ra bất cứ thứ gì, chỉ là không cách nào tỉnh lại.

-Nghe nói ở trong mộng chắc là sẽ không cảm giác đau đớn!

Minh Diệu đưa tay véo vào bắp đùi của mình.

-Shit, rõ ràng là gạt người, rõ ràng rất đau đi!

Không dùng được, xem ra phải đi tìm cho được “cánh cửa” đi ra. Minh Diệu cũng không tiếp tục lưu ý tới những thanh âm cầu xin thống khổ của những gương mặt kia, lập tức đi thẳng vào tận sâu trong hẻm nhỏ.

Minh Diệu cũng không ý thức được mình đã đi được bao lâu. Cũng không biết rốt cục hẻm nhỏ này dài bao nhiêu. Tuy rằng không nhìn thấy cuối, nhưng Minh Diệu tin tưởng tận cùng bên trong hẻm nhỏ nhất định phải có cánh cửa có thể để mình tỉnh lại, chỉ cần dọc theo con đường này tiếp tục đi tới.

258. Chương 261: Nhật Ký

Thanh âm quen thuộc tiếp tục khóc thét vang vọng, vô luận Minh Diệu đi được bao xa cũng có thể rõ ràng nghe được đến. Thanh âm bọn họ liên tục cầu xin Minh Diệu dừng lại, cứu bọn họ đi ra ngoài. Mà Minh Diệu giống như không hề nghe thấy thanh âm vang vọng phía sau, vẫn không chút do dự đi tới.

Rốt cục có một tia ánh sáng xuất hiện ngay trước mắt. Hắn hướng ánh sáng chạy nhanh tới gần. Bóng tối thối lui, thế giới quang minh xuất hiện ngay trước mắt Minh Diệu. Đầu tiên đập vào mắt chính là trần nhà màu trắng. Minh Diệu đưa mắt nhìn khắp chung quanh, nơi này chính là gian phòng hắn nằm ngủ, trên gối

vẫn còn lưu lại nước bọt khi hắt ngủ với tư thế không tốt, xem ra bản thân hắn đã tỉnh lại từ trong mộng cảnh kia!

-Thật hiếm có, anh còn có thể thức sớm hơn cả tôi!

Đi xuống thang lầu, Ada lại phát hiện Minh Diệu đang ngồi ăn điểm tâm trước bàn.

-Ngủ không ngon, không bằng dậy sớm một chút!

Minh Diệu cau mày cắn một miếng bánh mì, tiếp theo quay đầu nhìn nữ phó đứng sau lưng hắn.

-Nơi này của các vị có sữa đậu nành để uống không? Nếu có bánh quẩy thì càng tốt hơn!

Nữ phó nghiêng đầu, vẻ mặt mê mang nhìn Minh Diệu. Nàng thật sự không rõ những lời mà người đàn ông này lẩm bẩm trong miệng rốt cục có ý nghĩa gì.

-Không cần chọn tam lấy tứ, có đồ cho anh ăn thì hãy ăn nhanh đi!

Ada trợn mắt liếc Minh Diệu.

-Tôi hôm qua ngủ không ngon sao? Có phải cô vợ nhỏ Huyết tộc của anh lại tới tìm anh nói chuyện phiếm?

-Nếu là như vậy thì còn hoàn hảo!

Minh Diệu khó chịu nói:

-Làm ác mộng cả đêm, cô đoán tôi mơ thấy cái gì?

-Cái gì?

Ada cười nói:

-Anh không phải luôn muốn mơ thấy trúng số hay sao?

-Trúng số chính là mộng đẹp, tôi mơ thấy chính là ác mộng!

Minh Diệu kẻ sát tại Ada nhỏ giọng nói:

-Tôi mơ thấy cô gả cho tôi!

-Tôi địa ngục đi!

Ada dùng sức véo cánh tay Minh Diệu.

-Vậy mà anh gọi là ác mộng sao, anh nên gọi là mộng đẹp được không!

-Vậy sao? Vậy có lẽ là tôi lắm!

Minh Diệu cùng khăn ăn lau miệng.

-Ăn xong rồi đến phòng khách tìm tôi, tôi có lời muốn nói với cô!

-Vội vã tìm tôi để làm gì?

Ăn xong điểm tâm, Ada liền bước nhanh tới cửa phòng sách. Nàng đẩy cửa ra liền nhìn thấy Minh Diệu đang bắt chéo hai chân ngồi cạnh bàn hút thuốc.

-Cho cô xem một món đồ vật!

Minh Diệu đem một túi vải nhỏ nhỏ ném lên bàn.

-Tìm được trên đầu giường trong phòng của tôi!

-Đây là...

Ada cau mày cầm túi vải nhỏ mở ra.

-Túi vu độc? Ở trong phòng của anh sao?

-Có người có thể cảm thấy được tôi là kẻ vương bận!

Minh Diệu cười cười:

-Cho nên muốn đem tôi biến thành tình trạng điên khùng giống như vị hôn phu của cô!

Đổ đồ vật trong túi vải nhỏ lên trên bàn, bên trong có vài hạt giống, mấy viên xương cốt không biết của loại động vật nào, còn có một đồng tiền xu chưa từng thấy qua, trên tiền xu có đồ án một ngọn lửa, một cổ hương vị nhàn nhạt tản trong không khí.

-Đêm qua tôi nhìn thấy một ác mộng vô cùng kỳ quái, sau khi tỉnh lại ở ngay đầu giường tìm thấy vật này!

Minh Diệu nói:

-Chẳng qua thật sự không biết là ai đặt vào nơi đó từ lúc nào. Xem ra cuộc điều tra của chúng ta đã chọc phải chút người nào không vui đi!

-Tối hôm qua là trăng non, túi vu độc hẳn được làm sẵn từ mấy ngày hôm trước.

Nhìn đồ vật trên bàn, Ada nói:

-Nói thế này, từ lúc chúng ta mới bắt đầu tới London cũng đã bị người theo dõi!

-Nga? Vì sao lại nói như vậy?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

-Tôi còn tưởng rằng chỉ khi ngày hôm qua lúc chúng ta vừa bắt đầu hoài nghi hung thủ là người trong trang viện nên làm cho hung thủ có cảnh giác, vì vậy muốn xuống tay đối với tôi thôi!

-Túi vu độc có rất nhiều cách sử dụng, cho nên phương pháp chế luyện cũng khác hẳn nhau.

Ada giải thích:

-Túi vu độc này làm cho anh gặp phải ác mộng, trở nên thần trí không rõ, như vậy nhất định được chế tạo lúc cuối tháng. Bởi vì túi vu độc được chế tạo dùng để hại người nhất định phải được chế tạo vào lúc cuối tháng, cũng chính là ở cuối tháng âm lịch theo người phương Đông đã nói. Ở đầu tháng trước trăng tròn chế ra túi vu độc là có ích cho người!

-Chuyện chúng ta đi London còn có ai biết được?

Minh Diệu ngẫm nghĩ nói:

-Hung thủ nhất định là một trong những người biết tin tức này!

-Cha mẹ H, anh và tôi...

Ada ngẫm nghĩ nói:

-Tôi suy đoán đại khái những nữ phó trong trang viện đều cũng biết, bởi vì bọn họ cần phải chuẩn bị hết thảy trước khi chúng ta đến, cho nên người biết thật không ít. H nổi điên, mà tôi lại là vị hôn thê cần đến chữa bệnh cho hắn. Kẻ ngu ngốc cũng đoán ra được tôi nhất định vì bệnh của H mà tới. Cho nên kẻ bị hiềm nghi cũng rất khó dùng lý do này để mà xác định!

-Vậy sao? Sự tình lại quay về nguyên điểm.

Minh Diệu bất đắc dĩ lắc đầu:

-Vẫn nên dựa theo kế hoạch lúc ban đầu, từ trên người hai nữ phó đáng hiềm nghi nhất mà xuống tay. May là người phụ trách vệ sinh, có thể ra vào phòng của tôi cũng không có gì kỳ quái. Nếu như vậy những người khác cũng không có bao nhiêu điểm để hoài nghi!

-Anh đi tra xét May, chúng ta phân công nhau hành động!

Ada gật gật đầu nói:

-Hiện tại hung thủ còn chưa biết được chúng ta đã phát hiện ra túi vu độc, anh hãy đem vật này thả lại chỗ cũ. Giả vờ như không hay biết gì, để tránh dả thảo kinh xà!

-Được rồi!

Minh Diệu cầm túi vu độc bỏ vào trong túi.

-Theo dõi những cô thiếu nữ là sở trường của tôi!

-Minh Diệu!

Khi Minh Diệu sắp đi ra khỏi cửa, Ada chợt mở miệng gọi hắn:

-Cẩn thận!

-Ha ha, yên tâm đi!

Minh Diệu nhìn nàng khoát tay nói:

-Lilith cũng không dám làm gì tôi, huống chi chỉ là một nữ vu nho nhỏ!

Căn cứ theo kế hoạch đã sớm định ra, Minh Diệu bắt đầu tiến hành tiếp xúc cùng nữ phó. Minh Diệu biểu hiện ra dáng vẻ như rất có ham thích đặc thù về trang phục nữ phó, ngay khi May có thời gian rảnh rỗi liền tìm nàng nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên còn dùng chuyện cười gây hứng thú cho nàng.

-Việc này...Minh Diệu tiên sinh...

Trong tay cầm máy hút bụi, May cung kính bái Minh Diệu.

-Bây giờ tôi đang trong thời gian làm việc, nếu như có thể xin ngài đừng gây trở ngại cho tôi...

-Tôi không có gây trở ngại cho cô a?

Minh Diệu vô tội gãi gãi đầu.

-Tôi chỉ có hảo cảm đặc biệt với những cô gái mặc chế phục nữ tính mà thôi, đặc biệt là cô gái xinh đẹp như cô...

-Ngài có thể lựa chọn nói chuyện phiếm với những nữ phó đang được nghỉ ngơi, mà không phải tôi!

May có chút khó xử nói:

-Ngài phải biết nếu bên trong thời gian quy định mà tôi không dọn dẹp xong theo trách nhiệm của mình, ngài Burrell sẽ trách mắng tôi!

-A, lão nhân kia đích xác vô cùng cổ hủ!

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói.

-Như vậy đi như vậy đi, nếu như có thể cô có thể nói cho tôi biết khi nào thì cô sẽ được nghỉ ngơi không?

-Ngài đang có ý định đưa ra lời mời hẹn hò với tôi sao?

May che miệng nở nụ cười.

259. Chương 262: Người Hiềm Nghi

Ghi tạc đồ án vào trong đầu, Minh Diệu bò ra khỏi gầm giường, cẩn thận quan sát đồng xu trong tay. Đây không phải đồng xu còn lưu hành tại Anh quốc hiện tại, mà là một loại đồng xu mà Minh Diệu chưa từng được gặp qua bao giờ. Bên trong vẽ hai đường chỉ lớn, phía dưới đường chỉ có một chữ cái đã được mài mòn rất nhiều. Mà mặt trái đồng xu là một đồ án ngọn lửa, phía dưới viết ba con số. Nhìn qua tựa hồ như giá trị của đồng xu. Đồng xu này thật tương tự đồng xu bên trong túi vu độc ngay đầu giường của Minh Diệu.

Đồng xu kỳ quái, cùng đồ án quỷ dị bên dưới nệm giường vốn không nên xuất hiện bên trong phòng của một cô gái. Hai loại đồ vật này lại nằm ở chỗ cô gái đang bị sắp xếp trong đám người đáng tình nghi. Minh Diệu đem đồng xu kia bỏ lại bên trong quyển nhật ký, rời khỏi căn phòng.

Tuy rằng ở bên trong phòng của May phát hiện được những thứ vốn không nên có được, nhưng Minh Diệu vẫn quyết định không nên dấn thảo kinh xà. Vẫn như trước dựa theo kế hoạch ban đầu buổi chiều hẹn May ra ngoài đi dạo.

Thay đi bộ bộc trang, tùy ý xõa tóc sau vai, gương mặt luôn tươi cười như cô gái nhà bên thân thiết, thật sự không cách nào đem May liên hệ gì với những nữ vụ tà ác cùng một chỗ.

- Nói như vậy cô không phải người Anh sao?

Minh Diệu nhìn qua như lơ đãng quan sát ly cà phê trước mặt, vừa mở miệng hỏi.

- Phải, tôi sinh ra tại Serbia, ông nội tôi là người Ba Lan.

May cười rộ lên nhìn thật khả ái, ánh mắt nheo lại thật đáng yêu.

- Có thể đến Anh quốc du học đối với tôi mà nói là một chuyện vô cùng may mắn!

- Nhưng tôi lại không nghĩ như vậy!

Minh Diệu cười nói:

- Theo tôi được biết, thành tích học tập của cô thật ưu tú. Có thể đến Anh quốc du học là do cô dựa vào cố gắng của chính mình đấy, không quan hệ gì tới chuyện vận khí cả!

- Cảm ơn!

Nghe Minh Diệu khen tặng May chỉ mỉm cười chân thành.

- Cô học đại học chuyên ngành gì vậy?

Minh Diệu lại mở miệng hỏi:

- Vì sao lại đi vào trang viện công tác?

- Chủ tu khoa học xã hội, nhưng tôi đối với thần bí học cũng có nghiên cứu qua!

May hồi đáp:

- Sau khi tốt nghiệp đại học vẫn không tìm được công tác. Đọc được thông báo tuyển nữ phó bên trong trang viện, vì vậy tôi đến xin phỏng vấn. Sau đó quản gia Burrell tuyển chọn tôi, ông ấy nói tổ tiên của ông ấy cùng tổ tiên của tôi từng là đồng hương!

- Thần bí học?

Minh Diệu thoáng cau mày, sau đó lại giãn ra:

- Bên trong đại học cũng có loại ngành học vậy sao?

- Không phải là ngành học bên trong đại học, là sở thích của cá nhân tôi mà thôi!

May cười nói:

- Tôi đối với chiêm tinh thuật, ma pháp, tâm linh cảm ứng đều có hứng thú nồng hậu!

Nói tới đây May thật ngượng ngùng nhìn Minh Diệu cười cười:

- Anh nhất định đang cảm thấy tôi thật cổ quái phải không?

- Không, không, không, tuyệt không!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Tôi đối với hiện tượng siêu nhiên cũng rất có hứng thú nồng hậu!

- Thật vậy chăng?

Ánh mắt May sáng lên:

- Anh cũng có nghiên cứu đối với thần bí học sao?
- Thứ đó thì tôi chưa từng nghiên cứu qua.

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Tôi tiếp xúc tương đối nhiều chính là huyền thuật của Trung Quốc!
- Có thể kể cho tôi nghe một chút hay không?

Nghe Minh Diệu vừa nói như thế, May liền khởi lên hứng thú, hưng phấn lôi kéo cánh tay Minh Diệu:

- Pháp thuật thần bí của Trung Quốc. Truyền thuyết về những tiên nhân đều có thật hay không? Tôi nghe nói bọn họ chẳng những biết bay, còn có thể xuyên toa thời không. Hơn nữa còn có thể chế tạo ra thật nhiều đạo cụ vô cùng kỳ diệu!

Minh Diệu nhìn cô gái đang hưng phấn như một nhi đồng chiếm được món đồ chơi đã chờ mong từ lâu ngồi trước mặt, trong lòng càng cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Một nữ vu lại cảm thấy có hứng thú đối với pháp thuật Trung Quốc hay sao? Biểu hiện của cô gái này không giống như một nữ vu, mà càng thêm giống như một người thường luôn có vô hạn hướng tới thế giới thần bí mà mình không hay biết chút gì.

- Uy, anh đang nhìn gì vậy?

Thấy Minh Diệu nhìn mình chằm chằm sững sờ, sắc mặt May chợt đỏ hồng lên hỏi.

- A, thật ngượng ngùng!

Minh Diệu bị câu hỏi của May làm bẽ mặt, vội vàng nói lời xin lỗi:

- Cô nói truyền thuyết về tiên nhân sao, mặc dù có chút khoa trương nhưng vẫn có chút tư liệu ghi chép lại trong lịch sử. Chẳng qua hiện tại huyền thuật Trung Quốc đã không còn kỳ diệu như trong truyền thuyết nữa rồi!

...

- Hô, mệt chết tôi rồi, đừng vội, để cho tôi uống miếng nước cái đã!

Minh Diệu vừa đi vào phòng sách liền cầm lấy chén trà đen trên bàn uống một hơi cạn sạch.

- Như thế nào vậy, nhìn dáng vẻ của anh không giống như vừa đi thăm dò vụ án về, mà càng giống như một lão sư vừa tan khóa học đó thôi!

Ada nói.

- Đừng nói nữa!

Minh Diệu ngồi trên sofa, châm một điếu thuốc nói:

- Bị một cô bé bỏ lên, đòi kể về huyền học Trung Quốc cả một buổi chiều!
- Bảo anh đi tra xét về nữ vu, anh lại đi ước hẹn với một cô gái!

Ngữ khí của Ada có chút ghen tuông:

- Anh thật sự rảnh rồi quá đi a?
- Tôi cũng chỉ vì muốn tiếp cận quan sát kẻ hiềm nghi mà thôi!

Minh Diệu có chút xấu hổ gãi gãi đầu:

- Đúng rồi, tôi có một thứ muốn đưa cho cô nhìn xem một chút!

Minh Diệu cầm bút giấy trên bàn, trong đầu cẩn thận hồi ức lại một chút, sau đó đem đồ án phát hiện được dưới mặt nệm bên dưới giường May vẽ lại đưa cho Ada.

- Thứ này anh thấy được ở đâu?

Cầm lấy bức đồ án Minh Diệu vẽ lại, chân mày Ada khẽ cau:

- Tôi chưa từng gặp qua loại đồ án này bao giờ!

- Vật này là do trong lúc vô tình tôi nhìn thấy bên dưới một tấm nệm giường, dùng chất màu đỏ gì đó vẽ thành đồ án này, nhưng tôi không cách nào phân biệt được đó là do máu hay là thứ gì khác vẽ ra, Trừ Tà kiếm cũng không có phản ứng gì đặc biệt!

Minh Diệu nói tiếp:

- Tôi còn ở trong nhật ký của May phát hiện ra một đồng xu, rất giống loại đồng xu bên trong túi vu độc kia, bên mặt trái còn có đồ án một ngọn lửa!

- Hình dáng của đồng xu kia tôi đã vẽ lại, đưa cho người bạn của tôi đi thăm dò, tạm thời còn chưa biết được là đồng xu của quốc gia nào!

Ada nói:

- Nói như vậy hẳn chúng ta sắp tìm được hung thủ rồi sao?

- Tôi không xác định!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Tuy rằng toàn bộ căn cứ chính xác đều chỉ chứng May, nhưng nàng lại cho tôi loại cảm giác nàng bất quá chỉ là một cô gái thật bình thường mà thôi, không giống như một hung thủ.

- Vậy nàng có đặc hữu đặc thù gì của vu sư hay không?

Ada nghĩ nghĩ nói:

- Hay có ấn ký linh tinh gì đó?

- Không có!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Ít nhất những địa phương bại lộ bên ngoài quần áo đều không phát hiện ra, hơn nữa linh lực dao động trên người cô gái này cũng rất bình thường, không giống như một người biết sử dụng vu thuật, cũng không ngửi ra được hương vị dầu vùng kỳ quái gì đó.

- Nhưng theo tình hình bây giờ nhìn lại, chỉ có nàng là hiềm nghi lớn nhất.

Ada cau mày nói:

- Ở bên trong phòng của nàng tìm được đồ án này, tuy rằng tôi không biết nó có tác dụng gì, nhưng rất có thể là một loại vu độc thuật. Ngay cả đồng xu kia cũng là một chứng cứ!

- Nhưng những đặc thù của nữ vu mà cô miêu tả tôi không hề phát hiện được trên thân thể của nàng!

Minh Diệu ngẫm nghĩ nói.

- Ấn ký có thể che giấu ở địa phương mà anh không nhìn thấy, mà hương vị dầu vùng trên người có lẽ đã bị nước hoa che phủ mất rồi.

Ada suy nghĩ, nói:

- Về phần linh lực dao động, như vậy thật sự có chút kỳ quái, nếu như thật sự là nữ vu biết thi triển vu thuật, không có khả năng trên người không thấy có linh lực dao động đặc biệt nào, chẳng lẽ nàng sử dụng phương pháp đặc thù gì đi che giấu linh lực dao động của mình hay sao? Anh xác định không có cảm giác sai lầm đi?

- Tuyệt đối không có!

Minh Diệu gạt mạnh đầu, lấy ra một linh phù đưa cho Ada nhìn xem. Sau khi phù chú tiếp xúc với bàn tay nàng, ngay lập tức biến thành màu đỏ điểm lệ.

- Linh phù này là do tiểu Ngọc tạo ra, có thể ở trong một phạm vi nhất định phát hiện được linh lực dao động trong cơ thể người khác. Nếu linh lực dao động trong phạm vi bình thường, sẽ không bị biến sắc. Nhưng nếu cao hơn người bình thường, dù là người thường chỉ có thiên phú linh lực, linh phù này cũng sẽ bị biến sắc. Tôi đã cẩn thận dò xét qua linh lực dao động trong thân thể May, tuyệt đối nằm trong phạm vi của một người bình thường mà thôi!

- Mặc kệ là như thế nào, hiện tại May là người bị hiềm nghi lớn nhất!

Ada lại ngẫm nghĩ, nói:

- Tôi sẽ đem đồ án này của anh đưa cho đạo sư của tôi xem qua, có lẽ đạo sư sẽ phân biệt được đồ án này có phải thuộc vu độc thuật hay không!

- Bên chỗ cô thì thế nào?

Minh Diệu dụi tắt đầu thuốc lá, nhìn Ada hỏi:

- Cô gái tên Helen kia, hiềm nghi của nàng đã giải tỏa chưa?

- Thật sự đáng tiếc, hiềm nghi của nàng vẫn cứ tồn tại.

Ada thật bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Bên đùi phải của nàng có một cái bớt hình tam giác màu đỏ sậm. Hơn nữa trên người nàng cũng có hương vị tương tự tinh dầu hoàng y thảo. Theo chính cô ta nói ra, cái bớt kia đã có sẵn bẩm sinh khi mới ra đời. Về phần hương vị trên người, nàng giải thích bản thân mình thích dùng hương vị hoàng y thảo, cho nên khi tắm rửa vẫn luôn dùng tinh dầu này. Nếu vừa rồi anh không nói tìm được đồ án cùng đồng xu kia trong phòng của May, tôi cơ hồ đã nhận định Helen chính là nữ vu mà chúng ta muốn tìm!

- Được rồi, cả hai cô gái đều bị nghi ngờ là nữ vu, hoặc có thể đều là không phải!

Minh Diệu cũng thật bất đắc dĩ lắc đầu:

- Chúng ta vẫn cứ bị chuyển vòng bên trong ngõ cụt mà thôi!

- Anh nói thử xem có thể có khả năng...

Ada cắn môi, có chút do dự nói:

- Cả hai cô gái kia đều là nữ vu hay không?

- Như thế nào, hiện tại nữ vu lại trở thành không đáng giá tiền đến như vậy hay sao? Còn có cả hai người xuất hiện?

Minh Diệu cảm giác mình cũng sắp bị mê mang:

- Trước đó cô cũng đã từng nói hiện tại rất khó tìm được một nữ vu đi?

- Loại khả năng này thật sự không lớn!

Ada lắc lắc đầu, cũng bỏ qua phán đoán của chính mình:

- Nữ vu bình thường đều tới lui một mình, trừ bỏ khi tụ họp ra chắc chắn sẽ không kết thành một khối, không có khả năng cả hai nữ vu đều ở chung một chỗ với nhau!

- Đúng rồi, tôi còn tra ra được một việc. Tôi cảm thấy có lẽ có chút quan hệ với chuyện H nổi điên!

Minh Diệu đột nhiên nhớ tới nội dung bên trong quyển nhật ký của May. Hắn đem chuyện ghi chép bên trong kể lại cho Ada nghe qua một lần:

- Cô không nghĩ hai chuyện này có thể có liên hệ hay sao? Nữ phó kia sẩy thai, cho nên muốn trả thù H đi. Vì vậy muốn dùng vu độc thuật làm cho hắn phát điên, đây cũng là một động cơ để gây án!

- Bất kể như thế nào, đi tìm quần gia hỏi lại đã.

Ada gật đầu:

- Hiện tại chúng ta cũng phải tìm kiếm ở nhiều mặt!

Sau khi được thông báo, Burrell đã đi tới phòng sách thật nhanh. Hắn tao nhã chào Minh Diệu, mở miệng hỏi:

- Minh Diệu tiên sinh, Wiln tiểu thư, xin hỏi tôi có chuyện gì có thể giúp hai vị sao?

- Có chuyện tôi muốn hỏi thăm ông một chút!

Ada mở miệng hỏi:

- Về chuyện giữa H cùng một nữ phó, tôi nghe nói nữ phó kia mang thai của H, sau đó bị sẩy thai, ông có thể kể lại chi tiết hơn một chút được không?

- Xin hỏi hai vị làm sao biết được chuyện này?

Nghe xong câu hỏi của Ada, sắc mặt quản gia thay đổi, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường:

- Tôi nghĩ chuyện này hẳn không quan hệ gì với bệnh của H thiếu gia đi?

- Tôi cảm thấy được có lẽ sẽ có liên hệ!

Minh Diệu cẩn thận quan sát nét mặt của quản gia, theo ánh mắt của hắn liền có thể nhìn ra được chuyện này đã có điều giấu diếm. Hơn nữa quản gia còn có vẻ không muốn nói ra.

- Vì yêu sinh hận, hoặc là báo thù gì đó, không phải cũng rất có thể xảy ra sao? Bây giờ chúng ta không thể buông tha bất cứ manh mối hữu dụng nào!

- Thật xin lỗi, về chuyện này tôi không thể trả lời!

Quản gia không nhanh không chậm nói:

- Tôi chỉ là một quản gia, đây không phải là chuyện mà người có thân phận như tôi có thể thảo luận được!

- Nghe đây, Burrell!

Ada đứng lên, nhìn thẳng vào mắt quản gia nói:

- Tôi biết ông muốn giấu diếm chuyện này là vì vinh dự của gia tộc. H đem bụng của một nữ phó làm lớn ra, nếu truyền ra ngoài đích xác sẽ làm ảnh hưởng danh dự toàn gia tộc. Nhưng hiện tại chữa khỏi bệnh cho H mới là việc chính yếu, có đúng hay không? Tôi cùng Minh Diệu sẽ giữ im lặng về chuyện này, tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài!

- Vậy được rồi!

Quản gia suy nghĩ hồi lâu, tựa hồ rất do dự, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng nói:

- Chuyện này thỉnh hai vị đáp ứng tôi, tuyệt đối không nói cho người khác biết!

- Tôi thề!

Ada trịnh trọng gật đầu:

- Hiện tại ông có thể nói cho tôi biết toàn bộ câu chuyện xảy ra thế nào không?

- Nữ phó kia nàng có dự mưu!

Quản gia dùng ngữ khí thật bình tĩnh mở miệng nói:

- H có chút...tùy tiện. Chuyện này vốn cũng không có gì lớn lao, nhưng nếu bởi vì tính háo sắc mà làm lớn bụng của nữ phó, hơn nữa thiếu gia còn có hôn ước với Wiln tiểu thư, chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng thật lớn đối với danh dự của gia tộc.

- Tôi có điều tra qua, nữ nhân kia rõ ràng có dự mưu!

Ngữ khí quản gia trở nên có chút phẫn nộ:

- Trong một lần vô tình tôi nghe được nữ nhân kia nói chuyện với nữ phó khác, nguyên lai cô ta cố ý làm hỏng áo mưa, để ỉnh mang thai, mưu toan dựa vào thân phận của nhi đồng để nâng cao thân phận của mình, đây là chuyện mà gia tộc tuyệt đối không cho phép!

- Cho nên ông đã nghĩ ra một biện pháp, một phương pháp không quá quang minh làm cho nữ phó kia bị sẩy thai.

Minh Diệu ngắt lời nói:

- Suy đoán của tôi là đúng đi?

- Hết thấy cũng vì lợi ích của gia tộc!

Quản gia không hề phủ nhận, trên mặt không có biểu tình hoang mang, giống như hắn làm một chuyện không có gì lớn lao.

- Không thể để cho nữ nhân kia thực hiện được âm mưu, cũng không thể làm danh dự của gia tộc bị dơ bẩn, tất cả chuyện này đều là chuyện mà tôi phải làm!

- Nữ nhân đáng thương!

Minh Diệu lắc lắc đầu.

- Tôi thật muốn biết khi ông đang làm tất cả chuyện này, trong lòng có từng có cảm giác tội lỗi hay không? Phải biết rằng vô luận nữ nhân kia ác độc âm mưu thế nào cũng được, nhưng đứa bé trong bụng của nàng là vô tội!

- Phàm đã có lựa chọn, luôn phải có hi sinh!

Quản gia vẫn thanh thản nói.

- Tôi không muốn thảo luận chuyện này rốt cục là ai đúng ai sai!

Ada liếc mắt nhìn Minh Diệu, ý bảo hắn không cần nói thêm gì nữa.

- Tôi muốn biết hiện tại nữ phó kia đang ở đâu?

- Ở bệnh viện!

Quản gia nói:

- Nữ nhân kia bởi âm mưu của mình nên nhận lấy trừng phạt, sinh non đổ máu không ngừng, còn nằm trong bệnh viện. Mà lão gia còn nhân từ khăng khải trả toàn bộ tiền trị liệu cho cô ta!

- Nàng là bị các người làm hại thành như vậy, ông còn có thể vô liêm sỉ đem toàn bộ chuyện này cho rằng đã bố thí cho cô ấy hay sao?

Minh Diệu nhìn thấy gương mặt quản gia, cảm thấy thật phẫn nộ.

- Đó là báo ứng của cô ta thôi!

Tuy rằng vẫn biểu hiện thật cung kính, nhưng ở trong lời nói của quản gia lại không hề có chút nhượng bộ.

- Được rồi, tôi muốn biết tên của nữ phó kia!

Ada lại ngăn cản Minh Diệu tranh luận với quản gia.

Nhắc tới tên nữ phó, Ada lại chột sững sờ.

- Lana? Chính là nữ phó riêng của H sao?

Minh Diệu mở miệng hỏi:

- Trước đó không phải ông đã nói cô ấy bị H phát bệnh đánh bị thương cho nên mới đưa vào bệnh viện hay sao?

- Đó là tránh né câu chuyện kia nên tìm lý do giải thích!

Quản gia nói:

- Tôi phải tận lực đem chuyện gây ảnh hưởng phá hủy danh dự của gia tộc đè ép xuống điểm thấp nhất!
- Được rồi, an bài một chút, sáng sớm mai tôi cùng Minh Diệu đến gặp cô gái tên Lana kia!

Ada quay đầu lại nhìn Minh Diệu nói:

- Tôi đem đồ án mà anh vẽ đưa cho đạo sư của tôi. Xem đạo sư có đầu mối gì về đồ án này hay không!

Đi trên hành lang của bệnh viện, Minh Diệu không ngừng nhủ mày, hắn luôn có loại cảm giác bài xích đối với loại địa phương thế này. Nơi này tràn ngập hương vị của thuốc sát trùng, ánh đèn trong phòng cấp cứu luôn lóe sáng, những bác sĩ cùng y tá mặc đồng phục trắng không ngừng bận rộn đi lại.

Làm cho Minh Diệu cảm thấy thật sự chán ghét chính là nơi này tùy ý đều có thể nhìn thấy những u linh đang trôi nổi giữa không trung. Những u linh kia phần lớn đều duy trì bộ dạng nguyên vẹn một khắc trước khi chết. Tuy rằng những u linh kia cũng không có ác ý, nhưng mặc cho ai chứng kiến một u linh bị tai nạn giao thông bị thương tới chết với bộ dáng vô cùng kinh khủng cũng không cách nào bảo trì được một tâm tình dễ chịu.

- Đã tới, chính là căn phòng này!

Quản gia đứng trước cửa một phòng bệnh nói:

- Mời hai vị, tôi sẽ không đi vào, tôi ở ngoài xe chờ hai người!

Ada gật gật đầu, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Minh Diệu nhìn theo thân ảnh đi xa của quản gia, cảm giác ấn tượng cao quý tao nhã mà lão nhân kia gây cho hắn đã toàn bộ biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại vẻ ích kỷ cùng xấu xí.

Minh Diệu tận lực xóa bỏ nỗi khó chịu trong lòng, làm lành khôi phục lại tâm tình bình thường. Dù sao phải lập tức cần đối mặt có thể là một nữ vu biệt thi triển vu thuật tà ác, hắn không muốn bởi vì những chuyện khác làm ảnh hưởng tới lực phán đoán của chính mình.

Vừa tiến vào phòng bệnh, cũng không phải nhìn thấy toàn bộ đều là màu trắng hay giấy vệ sinh mang theo vết máu vết bõ khắp nơi. Nơi này lại thật sạch sẽ, chẳng khác gì một căn phòng trong khách sạn. Một cô gái có mái tóc dài màu đen ngồi bên giường cạnh cửa sổ, ngẩng người xuất thần nhìn bên ngoài, nàng thậm chí không hề phát giác hai người Minh Diệu đã đi vào.

- Lana, cô tên là Lana, đúng không?

Ada ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, nhẹ giọng hô hoán tên của cô gái.

- Tôi gọi là Ada, là...bạn của H!

Nghe được câu nói của nàng, cô gái kia quay đầu nhìn lại, trên gương mặt tái nhợt không một tia huyết sắc chợt lộ ra một tia cười lạnh, dùng ánh mắt mang theo oán hận cùng phần nộ nhìn Ada.

- Tôi biết, tôi nhận thức cô, cô là...trưởng nữ của gia tộc Wiln, là vị hôn thê của thiếu gia!

Nàng dùng ngữ khí mang theo vẻ trào phúng mở miệng nói:

- Cô đến hưng sư vấn tội sao? Như vậy thật đáng tiếc, con của tôi đã không còn, không còn uy hiếp gì đối với cô. Hoặc là cô còn muốn đến cho tôi mấy cái tát sao? Đến đây đi, ở chỗ này, tôi cũng vô lực phản kháng, cô có thể tùy ý tra tấn tôi!

- Cô không nên hiểu lầm, tôi lần này đến cũng không phải vì chuyện đó...

Ada vội vàng giải thích.

- Nga, tôi biết rồi, người của đại gia tộc như các người luôn cần có thể diện!

Lana cười lạnh một tiếng:

- Cô có thể cho tôi bao nhiêu tiền? Nếu cái giá có thể làm cho tôi thỏa mãn, tôi có thể nói với người khác tổn thương trên người tôi là do tôi không cẩn thận làm bị thương chính mình!

- Cô đi ra ngoài trước, nơi này để cho tôi nói chuyện đi!

Minh Diệu mở miệng, dùng Trung văn nói với Ada.

- Cô ấy nhận thức cô, hơn nữa còn có cảm giác bài xích mãnh liệt đối với cô, cảm xúc khá kích động. Hãy để cho tôi nói chuyện riêng với cô ta tốt hơn!

Ada nhìn Minh Diệu hé miệng như muốn nói lời gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, nghe theo lời đề nghị của Minh Diệu rời khỏi phòng bệnh.

- Lana tiểu thư!

Minh Diệu ngồi xuống ghế mở miệng nói.

- Chào cô, tôi gọi là Minh Diệu!

- Anh cùng cô gái kia là một phe, nàng không muốn bị người bắt lấy nhược điểm cho nên cho anh đến thay thế nàng sao?

Bởi vì vừa rồi Minh Diệu nói Trung văn với Ada nên Lana không biết Minh Diệu đã nói gì, nhưng Minh Diệu cùng Ada đồng thời đi vào phòng bệnh cho nên ánh mắt Lana vẫn nhìn hẩn với vẻ đề phòng.

- Thịnh không nên hiểu lầm. Sở dĩ tôi tới đây là vì muốn nhờ cô giúp ột việc.

Minh Diệu lấy ra văn kiện của hiệp hội đưa ra trước mặt.

- Tôi là Trung Quốc...có thể xem như là đặc công...có một vụ án muốn nhờ cô cùng hiệp trợ điều tra!

- Trung Quốc...đặc công?

Lana dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Minh Diệu:

- Chẳng qua chỉ là một cô gái có chút ý xấu, vọng tưởng lặp lại chuyện xưa của cô bé lọ lem mà thôi, không tới mức đem tôi xả cùng một chỗ với tập đoàn tội phạm quốc tế đi?

- Là như vậy, bên trong câu chuyện này có liên lụy tới một người quen của cô, cho nên chúng tôi muốn tìm hiểu một ít tình huống với cô.

Minh Diệu nghĩ nghĩ, nói:

- Theo tôi được biết, cô cùng H là người yêu, có đúng không?

- H? Tôi nghĩ anh tìm lộn người!

Ánh mắt Lana trở nên âm trầm.

- Tôi cùng hẩn cũng không quen thuộc, đối với hẩn mà nói tôi bất quá chỉ là một món đồ chơi của hẩn mà thôi.

Minh Diệu cảm giác có vấn đề, nhìn bộ dạng của Lana, nàng tựa hồ đối với H có cảm tình rất sâu, nhưng nếu nói như vậy loại trạng thái hiện tại của nàng lại có vẻ không đúng lắm.

- Căn cứ theo tình huống điều tra của chúng tôi, cô cùng H là người yêu, cô vẫn còn vì hẩn...hoặc là nói cô từng mang thai với hẩn, đúng không?

Minh Diệu quyết định dò xét chút phản ứng của Lana.

- Phải, đã từng!

Hốc mắt Lana có chút ướt át.

- Cũng chỉ là đã từng mà thôi!

- Hiện tại H dính líu tới một vụ án lừa đảo quốc tế.

Minh Diệu gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt của Lana, muốn từ vẻ mặt của nàng tìm ra chút gì đó không tầm thường.

- Bởi vì quan hệ thân mật giữa hai người, cho nên tôi nghĩ cô nhất định phải hiểu biết tình huống của H!
- Tôi nói lại lần nữa, các người tìm lộn người rồi!

Lana nhần nhịn không chảy nước mắt, nhìn Minh Diệu nói.

- Vị Wiln tiểu thư vừa rồi rời đi mới là vị hôn thê chính thức của H, tôi bắt quá chỉ là một món đồ chơi của hắn mà thôi. Cho nên việc này anh không nên tới tìm tôi!

260. Chương 263: Bi Ai Của Cô Bé Lọ Lem

Ánh mắt Minh Diệu chợt híp lại, bộ dạng của Lana không giống như nói dối, hơn nữa phản ứng của nàng cũng không quá bình thường. Nếu cô gái này trong lòng còn có tình yêu đối với H, như vậy khi Minh Diệu nhắc tới tên hắn, hẳn là tình huống của nàng phải khác hẳn mới đúng. Nhưng nàng lại không hề nói ra chuyện bị H làm tổn thương, giống như không hề hay biết gì về tình huống hiện giờ của H, chuyện này thật làm Minh Diệu cảm thấy kỳ quái. Hắn rút ra di động bấm một dãy số.

- Hiện tại tôi cần hiểu biết một tình huống!

Minh Diệu dùng Trung văn nói:

- Cô lập tức giúp tôi hỏi lão đầu kia một chút, Lana bị đưa tới bệnh viện vào lúc nào?
- Đợi một chút, tôi hỏi xem, ngay bên cạnh tôi.

Ada cùng người bên cạnh nói chuyện vài câu với nhau, nàng có chút kinh ngạc nói vào điện thoại với Minh Diệu:

- Trước khi chúng ta tới London, hơn nữa trước khi H nổi điên, chúng ta sai lầm nữa sao?
- Rất có thể!

Minh Diệu tắt điện thoại, lại ngồi xuống trước giường của Lana.

- Lana tiểu thư!

Minh Diệu rút ra một liều thuốc, vừa định châm lửa chợt nhớ tới nơi này là bệnh viện, đành bỏ trở vào trong túi.

- Tôi có một vấn đề thật mạo muội, nhưng lại không thể không hỏi. Giữa cô cùng H đến tột cùng lại có dạng quan hệ gì?
- Quan hệ?

Lana cười lạnh một tiếng:

- Là người đùa giỡn người cùng người bị đùa giỡn. H nói với tôi hắn yêu tôi. Hắn lừa tôi lên giường rồi bỏ tôi, chính là đơn giản như vậy!
- Phía trước bởi vì quan hệ thân mật giữa hai người, cho nên chúng tôi từng hoài nghi cô với hắn là người đồng mưu!

Minh Diệu nhìn thẳng vào mắt Lana nói.

- Cho nên tôi hi vọng cô kể rõ ràng chuyện giữa hai người, như vậy có thể trợ giúp cô rửa sạch hiềm nghi trong vụ án lừa đảo quốc tế này!
- Anh muốn biết sao?

Ánh mắt Lana trở nên vắng vẻ.

- Tốt lắm, tôi sẽ nói cho anh biết, nói cho anh biết về vọng tưởng của một cô gái thật ngu xuẩn.
- Tôi không phải người Anh, tôi đến từ Italy, đến Anh quốc đại học học thiết kế thời trang. Tôi từng mơ ước sau khi tốt nghiệp đại học sẽ trở thành một nhà thiết kế thời trang thành công. Nhưng sự thật tàn khốc, tôi chỉ có thể làm một nữ phó, làm công tác cấp thấp bên trong trang viện của một gia tộc giàu có.
- Tôi không thể quên được ngày hôm đó, tôi làm vỡ chén đĩa, đang bị quản gia trách mắng thì hắn xuất hiện ngay trước mặt của tôi. Giống như trong từng giấc mộng của các cô gái, hắn cứu tôi, cho tôi không bị đuổi việc, còn cho tôi làm nữ phó bên cạnh hắn. Tôi nghĩ ông trời ban cho tôi vận may, lại thật không ngờ đó chính là ác mộng bắt đầu.
- Làm nữ phó bên người H, mỗi ngày tôi đều có ít nhất bốn giờ ở bên cạnh hắn, giống như vật phẩm tùy thân của hắn, đi theo sau hắn đi khắp nơi. Có lẽ cùng hắn sống chung một chỗ trong thời gian quá dài, hảo cảm đã phát triển thành ái mộ, tôi cảm giác mình yêu hắn.
- Đột nhiên có một ngày, hắn nói với tôi: Lana, cô biết không? Tôi yêu cô. Trời ạ! Anh có biết không, khi hắn nói ra những lời này, tôi thậm chí không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình, tôi luôn hoài nghi có phải mình đang nằm mơ. Tôi chẳng qua chỉ là một nữ phó mà thôi, nhưng hắn lại là chủ nhân của trang viện. Tôi thậm chí sững sờ ngay tại chỗ, ý nghĩ trống rỗng, căn bản không có chút nào phản ứng.
- Khi đầu óc tôi có thể tự hồi, tôi đã trần trụi nằm trên giường, mà hắn đang không ngừng ôm ấp lấy tôi. Tôi cũng muốn phản kháng, nhưng hắn thì thảo bên tai tôi, nói hắn yêu tôi, muốn vượt ve tôi, tôi không còn chút ý niệm phản kháng nào trong đầu.
- Hai người chúng tôi vượt qua ba ngày tuyệt vời, ước chừng ba ngày. Trong ba ngày hai người chúng tôi mỗi khi trời tối đều đi ra ngoài thuê phòng, làm tình, tôi cảm giác đó là thời gian tôi vui sướng nhất.
- Nhưng ngày như vậy không kéo dài được bao lâu. Ngày thứ tư tôi cũng cao hứng phấn chấn cùng hắn rời khỏi trang viện đi tham gia tụ họp của bạn hắn, trong vô tình tôi nghe được hắn cùng bạn hắn nói chuyện. Nguyên lai tôi bắt quả chỉ là một chiến lợi phẩm mà thôi, một chiến lợi phẩm hắn dùng để đánh cuộc với bạn hắn.
- Hiện tại hồi tưởng lại tôi thật sự ngu ngốc tới hết thuốc chữa. Tôi khi đó không biết bị uống thuốc mê gì, còn nói phục bản thân hắn nói đùa với bạn, hắn vẫn thật sự yêu tôi. Nhưng lời nói dối kia không lừa bản thân mình được bao lâu, bởi vì tôi phát giác hắn càng ngày càng xa rời, lần đó chẳng qua chỉ là trò đùa của hắn mà thôi.
- Tôi luống cuống, tôi không biết mình phải làm gì. Anh có biết không? Tôi yêu hắn, tôi thật sự thương hắn. Tôi không phải yêu tiền của hắn, tôi yêu chính hắn mà thôi. Tôi nghĩ đủ biện pháp cứu vãn trái tim của hắn, mỗi ngày tôi đều ăn mặc thật xinh đẹp, nghĩ ra đủ loại phương pháp có thể làm cho hắn vui vẻ. Nhưng toàn bộ đều chẳng thấm vào đâu, hắn thậm chí cũng không tiếp tục nguyện ý nói chuyện với tôi dù chỉ một câu nói.
- Tôi thật chán nản, cũng rất phẫn nộ. Tôi truy vấn hắn vì sao, vì sao phải lừa gạt tình cảm của tôi. Hắn đẩy mặt áy náy nói với tôi, tôi chỉ là một nữ phó. Cha của hắn chắc chắn sẽ không đồng ý hai người chúng tôi được kết hợp. Thay vì cứ kéo dài thống khổ như vậy, còn không bằng sớm chia tách thì tốt hơn.
- Tôi ngây ngẩn cả người, có lẽ xem quá nhiều câu chuyện về cô bé lọ lem, tôi lại nghĩ chuyện môn đăng hộ đối đã không còn tồn tại. Nhưng câu nói của H đã phủ sạch ảo tưởng của tôi. Để cho tôi nhìn rõ lại chính mình, tôi bắt quả chỉ là một nữ phó, làm sao có tư cách cùng một người thừa kế của đại gia tộc sống chung một chỗ?
- Tinh thần tôi hoảng hốt vài ngày, công tác cũng liên tục sai lầm, quản gia thậm chí muốn sa thải tôi. Có lẽ đối với tôi còn chút lòng thương hại hoặc là bồi thường nên H cũng nói giúp vài lời cho tôi không bị xử phạt. Nhưng tôi lại quá khờ dại, còn cho rằng hắn vẫn còn yêu mình.
- Vì thế tôi nghĩ ra một phương pháp càng thêm ngu xuẩn. Đại gia tộc không phải thật yêu quý thanh danh của mình hay sao? Nếu tôi mang thai, mang thai nhi đồng của H, như vậy cha hắn vì không muốn làm lớn chuyện, nhất định sẽ đồng ý cho hai người chúng tôi sống chung một chỗ.

- Vì thế tôi cầu xin H một lần cuối cùng, xem như lần cuối cùng kỷ niệm, kỷ niệm tình yêu hai người đã từng có với nhau. Tôi cầu hấn ra ngoài ước hẹn thêm một lần, tôi chuẩn bị hết thấy, kể cả áo mưa cũng phá hỏng. Đêm hôm đó hai chúng tôi lên giường, hơn nữa thật may mắn, tôi mang thai con của hấn.

Chỉ một lần đã mang thai? Khuôn mặt Minh Diệu không khỏi co rút lại. Rốt cục xem như vận khí của cô gái này quá tốt, hay là quá xấu?

- Nhưng tôi đem nhân tính của con người nghĩ thật quá tốt đẹp!

Lana cười khổ nói:

- Tôi thật cẩn thận giữ gìn bí mật này, luôn đợi cho bụng mình chậm rãi lớn lên. Ba tháng sau tôi đem tin tức có thai nói với H. Tôi vĩnh viễn cũng không quên được H nghe được tin tức này xong, vẻ mặt đầy khiếp sợ của hấn.

- Hấn an ủi tôi, cổ vũ tôi, nói rất nhiều lời dễ nghe, nói muốn tìm quần gia thương lượng một chút chuyện của tôi, còn nói đây có lẽ là một cơ hội, có thể cha hấn sẽ đáp ứng chuyện hai chúng tôi. Hấn tìm bác sĩ chẩn đoán cho tôi. Lúc ấy chứng kiến vẻ mặt khẩn trương của hấn, tôi còn tưởng rằng là do hấn lo lắng không biết làm sao giải thích với cha hấn, lại thật không ngờ hấn đang tự hỏi làm sao giải quyết nhi đồng trong bụng của tôi.

- Mỗi ngày đều có bác sĩ tới kiểm tra cho tôi, tôi nghĩ hấn muốn cam đoan nhi đồng thật khỏe mạnh, cho nên không có bao nhiêu cảnh giác đối với bác sĩ. Có một ngày bác sĩ đưa thuốc cho tôi, nói là thuốc an thai. Tôi cũng không nghĩ nhiều liền uống vào. Nhưng không ngờ sau khi uống thuốc vào không được bao lâu, tôi cảm giác chân tay vô lực, choáng váng liền hôn mê.

- Chờ khi tôi khôi phục lại ý thức, tôi đã nằm trong bệnh viện, nửa người bên dưới đau đớn vô cùng, cả người rét run còn thật suy yếu. Tôi hỏi y tá tôi rốt cục đã bị làm sao? Y tá nói tôi bị sinh non cần phẫu thuật, tạo thành xuất huyết quá nhiều. Sinh non, nguyên lai hấn đưa thuốc cho tôi là thuốc ngủ, sau khi tôi mất tri giác tìm người phá thai của tôi. Con của tôi cứ như vậy mà đã không còn!

- Thẳng đến sau đó tôi mới tỉnh ngộ lại. Hấn không hề thương tôi, tôi chẳng qua chỉ là một món đồ chơi của hấn mà thôi, sau khi chơi chán có thể tùy tiện ném bỏ. Tất cả chuyện này chẳng qua chỉ do tôi tự mình tình nguyện, là ảo mộng hảo huyền của chính bản thân mình.

Nói tới đây, Lana đã khóc không thành tiếng:

- Một cô bé lọ lem nữ phó mớ tưởng mang hài thạch anh, thật sự là ngu ngốc. Lại có thể đi tin tưởng chuyện đồng thoại thật sự có tồn tại!

Minh Diệu không nói lời nào. Hấn thật sự nghĩ không ra phải dùng lời nói gì để dỗ dành cô gái trước mặt. Lana chỉ dùng từ ngu xuẩn đến miêu tả chính bản thân mình. Minh Diệu thở dài, nàng có lẽ thật sự là một cô gái thật ngu xuẩn. Nàng sở dĩ ngu xuẩn là bởi vì nàng tin sai người, tin sai lầm tình yêu.

- Cho nên, Trung Quốc đặc công tiên sinh!

Lana lau khô nước mắt của mình, làm ra biểu tình thật kiên cường nói:

- Hiện tại có lẽ anh đã hiểu được, ở chỗ của tôi anh không lấy được bất cứ manh mối gì về H đâu, nên không cần lãng phí thời gian trên người của tôi, trực tiếp đi tìm hấn mà hỏi đi, tốt nhất bắt lại tên hỗn đản kia!

Minh Diệu cau mày, có một vấn đề hấn thật sự không biết có nên hỏi Lana hay không. Minh Diệu cẩn thận suy nghĩ, nếu Lana thật sự là nữ vu, như vậy hiện tại phải biết H đã phát điên. Nhưng theo trong lời nói vừa rồi của nàng, Minh Diệu cảm giác nàng tựa hồ cũng không biết tình huống hiện tại của H. Nàng đang giả vờ ngu ngốc? Hay thật sự không hề hay biết?

- A, Lana tiểu thư!

Minh Diệu nghĩ nghĩ, quyết định nên hỏi nàng tốt hơn.

- Tôi đã đi qua trang viện, H đã bị mắc một loại bệnh thật kỳ quái. Hiện tại tinh thần đã thất thường, chuyện này cô có biết không?

- Tinh thần thất thường?

Biểu tình trên mặt Lana không giống như đang giả vờ:

- Như thế nào lại vậy? Hẳn như thế nào lại bị...

- Được rồi, bất kể như thế nào cũng xin cảm ơn sự trợ giúp của cô!

Minh Diệu đứng dậy, vô luận cô gái này có phải là nữ vu hay không, hẳn đều cảm thấy được cô gái này thật sự đáng thương.

- Thế nào?

Chứng kiến Minh Diệu đi ra cửa bệnh viện, Ada liền hỏi.

- Không có thu hoạch gì, nhìn qua bất quá chỉ là một cô gái bình thường bị một hoa hoa công tử lừa gạt cảm tình mà thôi.

Minh Diệu lắc đầu, lấy ra một linh phù trong túi. Nhìn thấy bốn góc phù chú hơi đỏ lên, nhưng cũng không rõ ràng.

- Nhưng trên người của nàng đích xác có linh lực dao động không tầm thường, tuy không mãnh liệt nhưng đích xác tồn tại.

- Chính là nàng sao?

Ada cắn môi dưới, thì thào lầm bầm:

- Nói như vậy May thật sự đáng hiềm nghi!

Mang theo tâm tình thật phức tạp, Minh Diệu cùng Ada về tới trang viện. Minh Diệu có chút khó chịu, hiện tại hẳn thật không biết chuyện mình đang làm rốt cục có đáng giá hay không. Dựa theo miêu tả của Lana, H đã không chỉ đơn thuần là một hoa hoa công tử, hẳn vì thanh danh của mình không tiếc làm ra bất cứ chuyện gì xấu xa. Tận đáy lòng Minh Diệu cảm thấy người này thật sự không đáng được cứu vớt.

- Người bạn của tôi đã tra được xuất xứ của đồng xu mà anh nói!

Minh Diệu cùng Ada ngồi bên trong phòng sách, nàng vừa đặt điện thoại xuống, nói:

- Anh xem thử có phải hình dạng này hay không?

Minh Diệu cầm lấy ảnh chụp cẩn thận quan sát một chút, gật gật đầu:

- Đúng vậy, chính là loại đồng xu này. Tôi nhớ được rõ ràng sau lưng đồng xu có đồ án ngọn lửa, còn có đường chỉ, rất giống như nhân dân tệ!

- Đây là đồng xu của Nam Tư cũ!

Ada nói:

- Hơn nữa căn cứ theo sự miêu tả của anh, anh phát hiện được đồng xu bên trong phòng của May, là loại đồng xu rất hiếm thấy, thứ này hiện tại rất khó tìm được!

- Cho nên đồng xu mà tôi tìm được trong phòng của May cùng với đồng xu trong túi vu độc là cùng một loại. Hơn nữa tuyệt đối không thể nào là sự trùng hợp.

Minh Diệu gật đầu:

- Như vậy đồ án bên dưới nệm giường là gì đây? Đạo sư của cô có được phát hiện gì hay không?

- Tôi vừa nghe được tin của đạo sư tôi, đạo sư đã xác định đồ án kia thuộc một loại trong vu độc thuật.

Ada gật đầu nói tiếp:

- Theo suy đoán của đạo sư, đây là một loại vu thuật hữu ích dùng tăng tiến chất lượng giấc ngủ cho cơ thể người.

- Cho nên nói, May rất có thể chính là nữ vu mà chúng ta tìm kiếm!

Minh Diệu nói tiếp:

- Nàng phụ trách dọn dẹp trong phòng, có thể ở tình huống không bị người phát hiện đem túi vu độc đặt bên trong phòng của H hoặc phòng của tôi, hiện tại toàn bộ chứng cứ của chúng ta đều chỉ hướng nàng, nhưng tôi vẫn còn có hai nghi vấn. Thứ nhất vì sao trên người nàng không có linh lực dao động? Thứ hai, vì sao nàng muốn thực hiện nguyên rửa để H biến thành một người điên?

- Chuyện này chỉ sợ chỉ có chính nàng mới biết được.

Ada bất đắc dĩ lắc đầu:

- Để quần gia phái người bắt nàng lại đi, chúng ta từ từ tìm hiểu cho rõ ràng!

- Nhưng...

Minh Diệu cau chặt đôi mày:

- Nói thật, sau khi nghe xong chuyện của Lana, tôi không có chút hảo cảm đối với lão đầu kia chút nào!

- Anh không hiểu rõ!

Ada thở dài nói:

- Đã gọi là vinh dự gia tộc, thứ này đối với đại gia tộc Châu Âu mà nói thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mạng...

- Tôi chính là không hiểu rõ.

Minh Diệu dùng sức vỗ mạnh bàn:

- Vì cái gọi là vinh dự gia tộc, bọn hắn hại chết một nhi đồng còn chưa sinh ra đời, suýt chút hại chết cả một cô gái vô tội. Cái gọi là vinh dự còn trọng yếu hơn cả sinh mạng kia, rốt cục là chỉ tính mạng của chính họ, hay là chỉ tính mạng của người khác?

Ada không nói gì. Nàng nhìn Minh Diệu, ánh mắt có chút phức tạp. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Minh Diệu nổi giận như thế.

261. Chương 264: Hiềm Nghi

Người đàn ông bình thường vẫn thích cà lơ phất phơ ngồi trước mặt nàng, nhưng lại có được một trái tim chính trực. Thứ này có lẽ là mị lực đặc thù trên người Minh Diệu đã luôn luôn hấp dẫn lấy nàng.

- Thật xin lỗi, tôi không nên nổi nóng với cô!

Minh Diệu rút ra một miếng thuốc châm lửa đốt, áy náy xin lỗi nhìn Ada:

- Tôi chỉ là nhịn không được. Cô biết không, ở Trung Quốc chúng tôi luôn tin tưởng, dù nhi đồng còn chưa sinh ra đời, nhưng nhi đồng luôn có được linh hồn. Vô luận là vì điều gì, H cùng lão đầu kia cũng đã giết người, tuy rằng là giết một nhi đồng còn chưa sinh ra!

- Không cần nói xin lỗi, tôi hiểu được!

Ada cười lắc đầu:

- Đây cũng là nguyên nhân mà tôi luôn không muốn ở lại Châu Âu. Cái gọi là vinh dự của gia tộc, đích xác làm cho người ta cảm thấy thật ghê tởm!

- Chuyện này tốt nhất không nên để cho lão đầu kia nhúng tay vào!

Minh Diệu nói tiếp:

- Tuy rằng tôi không biết tại sao May lại nguyên rửa H, nhưng nếu để cho lão đầu luôn tràn ngập cảm giác vinh dự gia tộc kia đến động thủ, tôi nghĩ cô gái kia sẽ chịu rất nhiều tra tấn không đáng có!

- Được rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp gọi May ra ngoài một mình!

Ada suy nghĩ, đồng ý với lời nói của Minh Diệu.

- Hai người chúng ta không chế nòng trước, sau đó từ trong miệng nòng tìm hiểu hết thấy nguyên nhân cho rõ ràng.

- Như vậy không còn gì tốt hơn!

Minh Diệu gật đầu:

- Gần đây ngủ không được tốt lắm, tính tình có chút buồn bực, cô đừng để ý!

Ada cười cười, nòng chậm rãi đi tới gần, cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên trán Minh Diệu. Minh Diệu thật không ngờ Ada lại làm ra hành động này, bàn tay cầm điều thuốc lá dừng giữa không trung, ngậy ngẩn cả người. Nếu như nòng trực tiếp kéo đầu hắn vùi vào bộ ngực đầy đặn của mình Minh Diệu cũng không đến nỗi kinh ngạc như vậy. Nhưng đó chỉ là một nụ hôn thật nhẹ nhàng, lại khiến cho không khí có vẻ càng thêm ám muội.

- Tôi đã nói rồi, không sao cả.

Ada đi ra phòng, quay đầu nhìn Minh Diệu mỉm cười:

- Tôi thích bộ dáng của anh khi nói câu đó!

Nàng đóng cửa phòng sách lại, rời đi.

Minh Diệu cầm điều thuốc lá đặt lên môi, rít sâu một hơi, trên trán còn lưu lại xúc cảm mềm mại của đôi môi Ada, còn có hương vị son môi thoang thoảng.

- Không bình thường, rất không bình thường, có thể mình cũng đã bị nguyên rửa rồi hay không.

Minh Diệu dùng sức gãi gãi đầu, một mình ngồi yên lẩm bẩm thì thào.

Viện một lý do, hẹn May tới một phòng trong khách sạn bên ngoài trang viện. Trước khi hai người đến, Minh Diệu đã bày ra trận pháp bên trong phòng, chỉ cần May đi vào phòng, Minh Diệu sẽ lập tức chặn cửa vào, như vậy May tuyệt đối sẽ không chạy thoát khỏi căn phòng này. Hơn nữa theo lời nói của Ada, nữ vụ khi cần thi triển vụ thuật, nhất định phải mượn dùng đạo cụ đặc thù, cho nên Minh Diệu cũng không ngại May sẽ tạo được thương tổn gì cho hai người bọn họ.

- Này...Minh Diệu tiên sinh, Wiln tiểu thư, hai vị gọi tôi tới nơi này có chuyện gì sao?

May ngồi trên ghế nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người ngồi đối diện, thanh âm thoảng run rẩy, cho thấy rõ nội tâm khẩn trương của nàng.

- Tìm cô ra đây là vì có một việc muốn xác nhận với cô cho rõ ràng.

Ada nhìn nhìn Minh Diệu, Minh Diệu gật đầu, nàng liền mở miệng nói:

- Cô biết chuyện của H thiếu gia, có đúng không?

- H thiếu gia?

May có vẻ mê mang nhìn hai người:

- Tôi chỉ là một nữ phó, biết chuyện thật không nhiều lắm. Tôi chỉ nghe nói thiếu gia tựa hồ bị một quái bệnh, sau đó đã mất tích.

- H thiếu gia là bị nguyên rửa!

Ada nhìn chăm chăm vào mắt của May:

- Bị nữ vụ nguyên rửa!

- Nữ vu?

Nghe được từ ngữ này, trước mắt May giống như trở nên sáng ngời, nàng có chút hưng phấn nói:

- Nữ vu, cô vừa mới nhắc tới nữ vu sao? Không ngờ nữ vu vẫn còn tồn tại? Trời ạ, đây đúng thật là chuyện vô cùng khó tin!

May tỏ vẻ kích động cầm tay Ada:

- Wiln tiểu thư, hai người nhất định đang đối kháng với nữ vu kia có đúng không? Lần này muốn gọi tôi ra đây một mình nhất định là đang cần tôi hỗ trợ, đúng không? Nói đi, cần tôi làm gì, làm gì cũng được cả. Trời ạ, nữ vu, những lời đồn đãi trong truyền thuyết quả thật không khác gì như đang nằm mơ!

Nhìn thấy bộ dáng của May, Minh Diệu cùng Ada có chút dở khóc dở cười. Nhìn bộ dáng của May làm sao lại giống như một nữ vu đây, rõ ràng chỉ là một cô gái thật bình thường có lòng hiếu kỳ thịnh vượng đối với sự kiện linh dị mà thôi.

- Hai người vì sao lại nhìn tôi như vậy?

Cảm thấy ánh mắt khác thường của Ada cùng Minh Diệu, May kỳ quái hỏi:

- Tôi đã làm sai chuyện gì sao?

- Được rồi, chúng ta không cần nói vòng quanh!

Ada nhu nhu trán.

Loại phản ứng này của May thật sự làm cho hai người bất ngờ. Nếu May không phải là một cô gái bình thường chỉ có lòng hiếu kỳ hứng thú đối với những sự kiện thần quái thần bí khác với người thường, như vậy May chính là một nữ vu có kỹ xảo biểu diễn đủ sức đoạt được giải Oscar tốt nhất.

- Hiện tại toàn bộ chứng cứ của chúng tôi biểu hiện cô mới là nữ vu kia, cho nên không cần tiếp tục đóng kịch với chúng tôi làm gì!

- Nữ vu? Tôi?

Nghe nói như thế, May dùng ngón tay chỉ vào người mình, ngây ngốc nhìn qua:

- Hai người có nhận lầm hay không, làm sao lại hoài nghi tôi được? Trời ạ, tôi bất quá chỉ là một nữ phó nho nhỏ mà thôi, làm sao có thể là một nữ vu?

May nhìn nhìn Minh Diệu, lại nhìn qua Ada, vội vội vàng vàng giải thích:

- Hai người xem đi, tôi không hề biết vu thuật gì. Cũng không biết cưỡi chổi bay, huống chi tôi đối với loài sinh vật như mèo có dị ứng, tôi làm sao có thể là một nữ vu đây?

- Được rồi!

Minh Diệu thở dài một hơi, hần đem quyển nhật ký đặt trước mặt May, cùng một đồng xu cổ xưa lấy ra ngoài.

- Thứ này cô giải thích thế nào?

- Giải thích, giải thích cái gì?

May nhìn nhìn quyển nhật ký, lại nhìn nhìn Minh Diệu, diễn cảm có chút phần nộ:

- Đây là nhật ký của tôi, chẳng lẽ hiện tại pháp luật không cho phép nữ phó viết nhật ký hay sao? Được rồi, tôi thừa nhận bên trong nhật ký tôi có ghi chép những lời trách móc quản gia Burrell, còn nói rất nhiều lời thật khó nghe. Nhưng Minh Diệu tiên sinh, nhìn lên nhật ký của người khác thật sự là chuyện vô đạo đức, tôi có thể tố cáo anh mạo phạm sự riêng tư!

- Làm ơn đi, tôi không hề có chút hứng thú đối với nhật ký của cô, hơn nữa những dòng thơ kỳ quái cô viết bên trong nhật ký tôi xem cũng không hiểu!

Minh Diệu cảm giác mình sắp bị cô gái này làm phát điên:

- Tôi chỉ nói đồng xu này, cô có thể giải thích một chút không?

- Đồng xu?

May cầm đồng xu cổ xưa kia, kỳ quái nhìn qua Minh Diệu.

- Là vật này sao? Đây là lễ vật sinh nhật khi tôi được năm tuổi ông nội tôi đã đưa cho tôi. Có chuyện gì không ổn sao?

- Quà sinh nhật?

Minh Diệu đột nhiên nhớ tới May cũng từng nói qua, ông nội của nàng là người Ba Lan, mà nàng sinh ra tại Serbia, có được một đồng xu Nam Tư cũ cũng không có gì kỳ quái, dù sao Serbia cũng thuộc Nam Tư cũ trước khi bị giải thể.

- Như vậy thứ này thì sao?

Minh Diệu đưa đồ án mà mình vẽ bên dưới nệm giường trong phòng May đẩy tới trước mặt nàng.

- Thứ này cô lại giải thích như thế nào?

- Thứ này? Đây là cái gì?

Nhìn hình ảnh đồ án, May có chút kỳ quái:

- Nhìn thật sự quen mắt, tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào, nhưng làm sao cũng không nghĩ ra!

- Tôi nhắc nhở cho cô một chút đi!

Ada nói:

- Thứ này phát hiện bên dưới nệm giường của cô, vẽ ở mặt bên dưới gầm giường!

- Nga, tôi nhớ ra rồi.

Nghe Ada nói như thế, May đột nhiên tỉnh ngộ:

- Đây là một ma pháp trận, chỉ dùng để xúc tiến chất lượng của giấc ngủ. Tôi có tật xấu suy nhược thần kinh, buổi tối khi ngủ rất dễ dàng bị thức giấc nửa đêm. Cho nên một người bạn của tôi mới tìm tới một ma pháp trận như vậy vẽ bên dưới nệm giường của tôi. Nhưng từ đó về sau tật xấu suy nhược thần kinh của tôi đích xác đã khá hơn nhiều!

- Bạn bè? Là người bạn nào?

Ada liếc mắt nhìn Minh Diệu, nhìn qua bộ dáng của May không giống như đang nói dối, hai người bọn họ hiện tại đã cảm thấy có chút hồ đồ.

- Là nữ phó tên Lana trong trang viện.

May nói:

- Ma pháp trận này là do nàng giúp tôi vẽ dưới tấm nệm, như thế nào, có vấn đề gì sao?

- Lana, như thế nào lại là nàng?

Ada cau chặt đôi mày, nàng ngẩng đầu nhìn Minh Diệu nói:

- Khi anh ở trong bệnh viện, có phát hiện trên người Lana có ấn ký đặc thù gì hay không?

- Không có, nhưng tôi nghĩ y tá phụ trách chăm sóc nàng có thể sẽ có ấn tượng.

Minh Diệu nói:

- Xem ra chúng ta vẫn cần đến bệnh viện xem thử một chút!

- Có lẽ chúng ta luôn đi lầm đường!

Ada gật đầu:

- Chúng ta đều bị vẻ đáng thương của cô gái kia làm sai lầm!

Mặc dù bộ dạng của May không giống như đang nói dối, nhưng là vì bảo hiểm nên Ada vẫn thuyết phục May, để Minh Diệu tránh mặt sau đó Ada kiểm tra toàn thân của May.

- Anh có thể vào rồi!

Nghe được tiếng gọi bên trong phòng, Minh Diệu ném mẩu thuốc lá trong tay đi vào trong phòng. Hẩn nhìn Ada, thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu, trên người May cũng không hề phát hiện được ấn ký nữ vu nào lưu lại.

- May, xem ra hai chúng ta đã nghĩ lầm, thật xin lỗi!

Ada đầy vẻ áy náy nhìn May nói:

- Nếu cô có điều gì yêu cầu, cứ việc nói thẳng ra, tôi sẽ tận lực bồi thường cho cô. Nhưng trước khi chuyện này bị lộ ra chân tướng, cô nhất định phải giữ bí mật, ngàn vạn lần không được nói với người nào, có biết không?

- Bất cứ yêu cầu gì cũng được sao?

Ánh mắt May đột nhiên sáng ngời, hưng phấn nhìn Ada nói:

- Có thể cho phép tôi cùng đi tra xét với hai người hay không? Tôi đối với thần bí học thật sự có nghiên cứu qua, hơn nữa khi tôi còn ở đại học...

Ada cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của nàng:

- Chuyện này không thể nào! Dù sao cô chỉ là một người bình thường, chuyện này thật sự quá mức nguy hiểm, cho nên chúng tôi không thể cho cô tham dự vào!

- Là như vậy sao!

May cúi đầu, trên mặt tràn đầy vẻ mắt mát không thể che giấu:

- Nếu là như vậy, đợi sau khi sự kiện này đã xong xuôi, có thể kể lại cho tôi nghe được không? Tôi đối với loại chuyện này thật sự rất có hứng thú. Khi tôi còn ở trong đại học...

- Được rồi, được rồi, tôi cam đoan!

Ada đỡ khóc đỡ cười vỗ vỗ vai May, nhẹ nhàng đẩy nàng đi ra cửa:

- Chờ sau khi chuyện này giải quyết xong, tôi sẽ đem mọi chuyện từ đầu chí cuối nói cho cô nghe hết, được chứ? Hiện tại việc mà cô phải làm chính là quay trở về trang viện, tiếp tục làm công việc của cô, hoặc là đi ra ngoài dạo phố cũng được. Bên trang viện tôi sẽ giúp cô giải thích, cô phải nhớ kỹ...

- Tuyệt đối không thể nói ra ngoài, tôi biết!

May trịnh trọng gật đầu, làm động tác như khóa miệng:

- Tuyệt đối sẽ không, đánh chết tôi cũng sẽ không nói với người khác, cho dù là đánh không chết...

- Chúng tôi phải đi tra xét chuyện của nữ vu, cho nên cô có thể rời đi trước!

Minh Diệu bất đắc dĩ nói:

- Chính mình đi chơi, ngoan, đừng ở nơi này tiếp tục lảm bảm...

- Minh Diệu tiên sinh!

May trừng mắt nhìn Minh Diệu, thở phì phì nói:

- Anh nói anh không có xem qua nhật ký của tôi, vậy làm sao anh biết tôi có viết thư bên trong?

- Di? Việc này sao?

Minh Diệu bị câu hỏi đột ngột của May làm sửng sốt.

- Hừ!

May trừng mắt lườm Minh Diệu, thở phì phì rồi đi.

- Ha ha, xem ra anh đã bị mỹ nữ mặc nữ bộc trang chán ghét!

Ada che miệng cười trộm, bộ dáng vui sướng khi thấy người gặp họa.

- Còn cười, đây cũng không phải vì muốn giúp cô tra án hay sao!

Minh Diệu phụng phịu trừng mắt với nàng, nhưng theo ánh mắt của Ada xem ra, hình dáng của Minh Diệu cũng không hề có chút lực uy hiếp, ngược lại càng thêm đáng yêu.

- Được rồi, hiện tại hiềm nghi với May đã giải trừ, mũi nhọn lại quay về trên người Lana!

Minh Diệu cùng Ada ngồi trên ghế, sửa sang lại toàn bộ manh mối trong tay.

- Tôi có một nghi vấn, nếu đồ án kia thật sự là nàng vẽ ra, hơn nữa trên người nàng tôi cũng phát hiện có linh lực dao động khác hẳn với người thường, như vậy có thể nói Lana cũng chính là nữ vu. Nhưng Lana lại vào bệnh viện trước khi H nổi điên cơ mà?

- Có lẽ trước khi nàng vào bệnh viện cũng đã hạ nguyên rửa cho H!

Ada sờ sờ cằm nói:

- Chẳng qua nguyên rửa của nàng lại xảy ra trước khi nàng bị sẩy thai...

- Nếu nói như vậy động cơ gây án lại không tồn tại!

Minh Diệu lại nói:

- Nàng cũng không biết H muốn phá bỏ đứa bé trong bụng nàng, vậy thì tại sao nàng lại hạ nguyên rửa cho hắn?

- Có lẽ nàng hạ nguyên rửa sớm hơn cho H là vì có dự mưu thì sao?

Ada suy đoán nói:

- Không phải bởi vì chuyện nàng bị mất đi nhi đồng, mà là vì một chuyện khác cũng nói không chừng!

- Vậy thì càng thêm kỳ quái!

Minh Diệu lắc đầu:

- Nếu cô là Lana, cô sẽ cùng với người mà cô hạ nguyên rửa đi ra ngoài thuê phòng, làm tình, thậm chí không tiếc dùng mọi thủ đoạn mang thai con của hắn sao?

- Tất cả những chuyện này chỉ sợ có chính Lana hay biết mà thôi.

Ada nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được chuyện gì rõ ràng:

- Trước tiên chúng ta đến bệnh viện gặp Lana đi, hỏi thăm y tá cùng bác sĩ tiếp nhận nàng nhập viện, nhìn xem có thể từ trong miệng họ hỏi thăm trên người Lana lại có ẩn ký gì đặc biệt hay không!

- Đúng là cô gái tên Lana không sai, đã được xác nhận.

Ada vội vàng từ trong phòng bác sĩ đi ra, nhìn Minh Diệu nói:

- Khi nhập viện có một y tá khi thay quần áo cho bệnh nhân đã nói từng thấy một bột son màu đỏ hình dáng như một con dơi nằm bên dưới ngực trái của nàng!

- Xem ra Lana chính là nữ vu mà chúng ta vẫn luôn tìm kiếm.

Minh Diệu gật đầu:

- Tôi thật sự không hiểu tại sao nàng phải nguyên rửa H đây?

- Chuyện này chỉ sợ có mỗi cô ta mới biết được!

Ada lấy ra di động trong túi:

- Hiện tại tôi gọi điện cho phân bộ ủy viên hội, để cho họ lập tức phái người đến trợ giúp!
- Tôi đi trước đem nàg không chế lại!

262. Chương 265: Bệnh Viện

Minh Diệu gật đầu:

- Chuyện còn lại giao cho người của ủy viên hội đến làm đi!

Ada gật đầu, hai người phân công nhau hành động.

Minh Diệu chạy nhanh trên hành lang bệnh viện, chạy về hướng phòng bệnh của Lana. Trong lòng hắn vẫn còn rất nhiều vấn đề không hiểu rõ, hắn rất muốn gặp mặt hỏi Lana nếu như đã quyết định biến H thành một người điên, như vậy cần gì phải mang thai con của hắn? Chẳng lẽ lúc ban đầu chỉ là vì ôm mục đích tiếp cận với H, nhưng rồi sau đó gần gũi nên đã thật sự yêu H rồi hay sao? Nếu như vậy tại sao không giúp hắn giải trừ nguyên rủa? Hoặc cô gái kia thật sự có nỗi khổ gì đó, bị người uy hiếp hay là vì nguyên nhân nào khác?

Phía trước chính là phòng bệnh của Lana. Minh Diệu giảm nhẹ bước chân, lặng lẽ đi tới. Trước khi người của ủy viên hội đến trợ giúp, Minh Diệu cũng không muốn dấn thảo kinh xà. Tuy rằng hắn có rất nhiều lời muốn gặp mặt hỏi Lana, nhưng vì không muốn có thêm chuyện càn mệ để càn con, hắn vẫn quyết định đem chuyện thăm vấn giao cho nhân viên của ủy viên hội tối cao Châu Âu đến xử lý vẫn tốt hơn.

Minh Diệu dựa đầu sát vào cửa sổ nhỏ ngay phòng bệnh nhìn vào bên trong phòng. Nhưng hắn thật sự bất ngờ, bên trong phòng bệnh lại không có thân ảnh của Lana. Trên giường bệnh hoàn toàn trống rỗng, chăn mền bị xốc lên, nhưng không thấy người. Minh Diệu cảm giác có điều không đúng, hắn đẩy cửa, quả nhiên tìm khắp cả phòng bệnh đều không thấy bóng dáng của Lana.

Minh Diệu đi tới bên giường đem tay vươn vào bên trong mền, vẫn còn ấm áp, nói rõ Lana vẫn chưa rời khỏi được bao lâu. Chẳng lẽ nàg đi nhà vệ sinh sao? Minh Diệu lắc lắc đầu, đây là gian phòng bệnh cao cấp, ở bên trong phòng có nhà vệ sinh riêng biệt, hơn nữa hiện tại thân thể Lana rất suy yếu, nàg không có khả năng vô duyên vô cớ rời khỏi phòng bệnh.

- Cô y tá, xin cho hỏi thăm!

Minh Diệu kéo một cô y tá vừa đi ngang qua.

- Cô có nhìn thấy người bệnh trong căn phòng này không vậy? Một cô gái có mái tóc màu đen!
- Phòng bệnh này sao? Để tôi xem lại bản ghi chép!

Y tá mở ra văn kiện trong tay, nhìn nhìn nói:

- Là người bệnh tên Lana sao? Khoảng mười phút trước đo nhiệt độ cho nàg vẫn còn tại đây mà. Kỳ quái, với tình huống thân thể của cô ấy hiện tại, hắn không thể nào tùy tiện đi lại như thế được!
- Được rồi, cảm ơn!

Minh Diệu buông lỏng tay y tá, sự tình có vấn đề, Minh Diệu có cảm giác không hay.

- Sao thế, Lana đâu?

Ada ở trên hành lang gặp được Minh Diệu, có chút kỳ quái hỏi.

- Không nhìn thấy, trong phòng bệnh cũng không có ai, y tá nói không thấy cô ấy đi ra ngoài.

Minh Diệu vội vàng nói.

- Chẳng lẽ lần trước khi chúng ta đến hỏi thăm nàg bị bại lộ dấu vết, khiến cho nàg cảnh giác?

Ada có chút tức giận nói:

- Đáng chết, nàng nhất định đã phát hiện chúng ta bắt đầu hoài nghi nàng cho nên bỏ chạy mất!
- Nàng chạy không xa đâu!

Minh Diệu nói tiếp:

- Y tá nói mới mười phút trước còn gặp nàng, hơn nữa theo tình huống thân thể suy yếu hiện tại của nàng tuyệt đối chạy không được bao xa!
- Chúng ta đi tìm nàng, càng nhanh càng tốt!

Ada gật đầu:

- Người của ủy viên hội khoảng mười lăm phút nữa sẽ có thể chạy tới, trước đó nhất định phải tìm cho được nàng!
- Cô có ngày giờ sinh của Lana hay không, tôi có thể dùng Tầm Nhân Phù tìm cô ấy!

Minh Diệu lại nói.

- Ban đầu điều tra tôi cũng không có hoài nghi lên người cô ta.

Ada lắc đầu:

- Vì vậy tôi cũng không có xem qua tư liệu của cô ấy!
- Đáng chết!

Minh Diệu đập mạnh lên vách tường, làm cho quỹ hồn của một lão bà bởi vì tò mò tiến tới nghe lén hoảng sợ trốn vào bên trong phòng.

- Không có hình hay ngày giờ sinh của nàng, không thể dùng được Tầm Nhân Phù!
- Tôi có biện pháp!

Ada vội vàng nói:

- Phù chú Trung Quốc không dùng được, như vậy cứ dùng Thông Linh thuật thử xem. Tôi lập tức đi xuống lầu lấy thủy tinh cầu cùng tài liệu, anh đi tìm y tá hỏi xem bọn họ có giữ lại đồ vật gì lúc Lana mới nhập viện hay không!
- Được, chút nữa gặp lại trong phòng bệnh.

Minh Diệu gật đầu rồi đi.

Khoảng năm phút sau, Minh Diệu thở hổn hển chạy vào bên trong phòng bệnh, đã đem hết thấy đồ vật chuẩn bị sẵn bên trong.

- Tôi lấy được rồi!

Minh Diệu vừa thở hổn hển vừa mở ra một túi giấy.

- Toàn bộ vật phẩm tùy thân ở thời điểm vừa nhập viện cùng quần áo mặc trên người đều ở trong đây!
- Tốt lắm!

Ada gật gù gật đầu, nàng từ trong túi lấy ra một quần lót bằng tơ lụa màu trắng, đem mọi thứ khác nhét trở vào trong túi.

- Lại là quần lót!

Diễn cảm của Minh Diệu có chút mất tự nhiên nói:

- Vì sao mỗi lần cô sử dụng loại Thông Linh thuật tìm người này, luôn thích dùng quần lót tới làm môi giới vậy?
- Bởi vì đây là quần áo thiết thân nhất trong người!

Ada vừa đem quần lót bằng tơ lụa trắng kia bật lửa thiêu hủy, vừa nói:

- Bên trên có chút mô da biểu bì trên thân thể, lông hoặc chất dịch, đối với việc làm phép có xác suất thành công cao hơn!

Đem tro tàn sau khi thiêu đốt quần lót bỏ vào trong một chiếc cốc, Ada cầm lấy một bình nhỏ đem chất lỏng sền sệt màu trắng đổ vào.

Sau đó Ada đem một cây trụ thủy tinh dùng dây đỏ buộc xuyên qua bỏ vào trong chiếc cốc.

Nhìn thấy quang mang màu đỏ chậm rãi lóe ra trên cây thủy tinh kia, Minh Diệu không khỏi có chút buồn nôn. Chẳng lẽ mỗi lần sử dụng loại Thông Linh thuật này đều dùng một cây thủy tinh như thế sao? Nếu như vậy sau khi làm phép xong, Ada lại dùng phương pháp gì đem tinh dịch của ngựa dính trên cây thủy tinh rửa đi sạch sẽ đây? Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ trong đầu hắn, Minh Diệu còn chưa ngu ngốc tới mức thật sự đi tìm Ada để hỏi cho rõ ràng về vấn đề rửa sạch tinh dịch trên cây thủy tinh kia.

- Tốt lắm, chúng ta đi!

Rút cây thủy tinh bên trong chiếc cốc, Ada nói:

- Đi theo hào quang chỉ đường, chúng ta đi bắt Lana!

Theo sự chỉ dẫn của cây thủy tinh, hai người Minh Diệu cùng Ada đi dọc theo hành lang bệnh viện tìm kiếm hành tung của Lana. Hai người đi theo thang lầu, lên tới cửa thang lầu sáu, Ada đột nhiên dừng bước, có chút kỳ quái nhìn vào cây thủy tinh.

- Làm sao vậy?

Nhìn thấy Ada đột nhiên dừng bước, Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Căn cứ theo sự chỉ dẫn của cây thủy tinh, Lana cũng không có rời khỏi bệnh viện, hơn nữa nàng giống như đứng yên một chỗ, đang ở ngay trên đỉnh đầu của chúng ta!

Ada đối với kết luận này cũng có chút khó hiểu:

- Nếu như Lana muốn chạy trốn, hắn nàng phải chọn lựa rời khỏi bệnh viện mới đúng!

- Trước tiên tìm được nàng rồi nói sau.

Minh Diệu kéo tay một y tá đi ngang qua.

- Cô y tá, từ nơi này đi lên trên là đi đâu?

- Ở bên trên sao?

Cô y tá bị Minh Diệu kéo lại về mặt kỳ quái nhìn hắn nói:

- Bên trên là sân thượng, nhưng không mở ra cho người ngoài.

- Cảm ơn!

Minh Diệu gật đầu, chạy nhanh lên cầu thang.

Đi lên bậc thang lầu cuối cùng, Minh Diệu nhìn thấy cửa sân thượng khép hờ. Hắn đẩy ra cánh cửa có chút rỉ sét, ánh sáng bên ngoài có chút chói mắt, cơn gió mạnh mẽ thổi ập vào người hắn.

Minh Diệu nhìn thấy được bên cạnh mép sân thượng cách đó không xa có một bệnh nhân nữ mặc bộ quần áo bệnh viện màu trắng đang đứng.

- Lana!

Minh Diệu không dám gọi lớn tiếng, hắn sợ mình sẽ làm cô gái đang có dáng vẻ như tùy lúc có thể nhảy xuống bên dưới bị hoảng sợ. Hắn chậm lại bước chân, từ từ đi về phía Lana.

- Cô ở đây làm gì vậy, hiện tại thân thể của cô rất suy yếu, cần được nghỉ ngơi, nơi này gió quá lớn sẽ không có lợi cho bệnh tình của cô, mau quay vào đây đi, chúng ta trở về phòng bệnh.

- Đừng đi qua đây!

Lana chậm rãi quay đầu, thân thể có chút run rẩy, Minh Diệu thấy được nước mắt ràn rụa trên mặt nàng.

- Không cần tiếp tục gạt tôi, tôi biết các người muốn tới bắt tôi, có đúng không? Bởi vì H đã bị phát hiện mất rồi. Cho nên tôi bị các người cho rằng tôi là nữ vu tà ác, giống như bà cố của tôi, bị trói trên thập tự giá đốt chết cháy!

- Đừng làm chuyện điên rồ!

Minh Diệu bị tiếng quát to của nàng làm hoảng sợ, lập tức dừng bước.

- Chuyện này vẫn còn cơ hội xoay chuyển, cô sẽ không bị chết cháy, sẽ không ai đốt chết cô đâu!

- Anh gạt tôi, anh đang dối gạt tôi!

Lana hét to như bệnh tâm thần:

- Tôi biết những thủ đoạn dối phó với nữ vu của các người, các người sẽ đem nữ vu trói trên thập tự giá, sau đó đốt cháy bọn họ. Hoặc dìm xuống hồ cho họ chết đuối, các người nhất định sẽ làm như vậy đối với tôi!

- Cô nghe đây, hiện tại đã không còn ở thời Trung Cổ, cô hiểu chưa?

Ada nói:

- Đã không còn chuyện phán xét nữ vu như ngày trước. Sẽ không ai đốt chết cô cả, chuyện chúng tôi phải làm chính là mang cô trở về, đem mọi chuyện làm cho rõ ràng. Sau đó giải trừ đi nguyên nhân đối với H. Có lẽ cô sẽ bởi vì chuyện mình sử dụng vụ thuật đối với người thường mà bị bọn họ giam cầm vài năm, nhưng hãy tin tưởng tôi, sự tình tuyệt đối không tới mức khiến cho cô phải trả giá cả sinh mạng của chính mình!

- Cô hẳn nên tin tưởng lời Ada nói!

Minh Diệu lên tiếng:

- Cô cũng biết Ada là một trong những thành viên của ủy viên hội tối cao Châu Âu, nàng chắc chắn không cần lừa gạt cô đâu!

- Không không, cho dù là như vậy, tôi cũng không muốn tiếp tục sống sót, tôi tình nguyện từ nơi này nhảy xuống, chấm dứt đi tính mạng của tôi!

Lana dùng sức lắc mạnh đầu, nước mắt không ngừng chảy ra.

- Chỉ cần tôi chết đi thì H có thể phục hồi, hết thảy cũng sẽ xong xuôi. H không hề yêu tôi, con của tôi cũng không còn, trên thế giới này không còn gì đáng giá để cho tôi lưu luyến cả!

- Lana, cô không nên vọng động!

Minh Diệu thấy Lana bước ra ngoài mép sân thượng thêm một bước, tựa hồ tùy lúc đều có thể rơi xuống bên dưới, vội vàng nói:

- Hết thảy đều sẽ tốt đẹp hơn, nhân sinh có thể có rất nhiều chuyện không như ý, có rất nhiều sụp đổ, nhưng mạng sống chỉ có một lần. Sụp đổ cùng phiên nào đều sẽ trôi qua, nhưng sinh mạng một khi mất đi sẽ không bao giờ tìm được trở lại!

- Anh không rõ, các người sẽ không hiểu rõ!

Lana lại lắc đầu:

- Anh biết không? Tôi từng nghe bà cố của tôi nói, bà cố của bà từng là một chiêm bặc sư Gypsy. Bà đi khắp nơi, khắp những vùng đất hẻo lánh của Châu Âu. Bà là một chiêm bặc sư phi thường xuất sắc, bà có thể dùng lực lượng thần bí mà cường đại của chính mình chữa khỏi bệnh ọi người, cứu vớt tính mạng của bọn họ. Bà muốn dùng lực lượng của bà, cứu lại thật nhiều tính mạng con người.

- Bà có được lực lượng cường đại, cùng một trái tim thiện lương nhân từ. Bà cứu được rất nhiều người, đoạt lại tính mạng họ từ trong tay tử thần. Bà chưa bao giờ suy tính lợi hay hại, có lẽ cứu vớt được một người chỉ cần nghe được một tiếng cảm ơn là bà đã cảm thấy cam tâm tình nguyện!

- Bà có nói qua, nếu muốn được người khác yêu, như vậy bản thân cần phải học làm sao yêu người khác trước đã. Chỉ có trả giá mới có được điều mà mình muốn có!

- Phải, bà luôn làm như vậy. Nhưng bà dùng sự nhân từ của chính mình lại không đổi được tình yêu của người khác, mà là bị thiêu sống. Bà cố của tôi nói cho tôi biết, bà tận mắt chứng kiến bà cố của bà bị trói trên cọc thiêu sống, mặt mũi của bà vẫn vô cùng hiền lành, nhưng trong ánh mắt tràn ngập nỗi thất vọng. Những người từng được bà cứu vớt, thay vì dùng một đời của mình báo đáp ân tình của bà, ngược lại bọn họ lại dùng nước bọt phỉ nhổ bà, nhục mạ bà, dùng lửa đốt chết bà xem như báo đáp ân tình của bà!

- Chỉ có bà cố của tôi trốn được tai nạn, cha của bà, còn có chú của bà đều bị cho rằng là đồng lõa mà bị những thôn dân vong ân bội nghĩa kia tươi sống đánh chết. Bà cố của tôi mai danh ẩn tích, một đường trốn chạy, tránh trong một thôn nhỏ vùng ngoại ô Italy, không dám gặp mặt bất cứ kẻ nào, sợ bị giáo đồ điên cuồng của Cơ Đốc giáo vu tội nữ vu tà ác mà bị thiêu chết trên thập tự giá!

- Khi bà hấp hối, bà đem một quyển nhật ký thật dày lưu lại cho tôi. Bà nói với tôi, tuy rằng bà cố của bà bị cho rằng là nữ vu, bị những người mình từng cứu vớt đốt chết mình nhưng bà cũng không hề hối hận. Bởi vì trả giá là không cần hồi báo. Bà đem quyển nhật ký tràn ngập pháp thuật thần bí lưu lại cho tôi. Bà nói với tôi, bà không muốn để những pháp thuật kia bị thất truyền, nhất định phải có một người nào đó đến kế thừa!

- Bà nói cho tôi biết, tôi có thể luyện tập pháp thuật bên trong, nhưng tuyệt đối không thể để cho người khác biết được chuyện tôi biết pháp thuật. Bà sợ hãi tôi sẽ như bà cố của bà, bị xem thành dị đoan, bị đốt chết cháy. Bà còn nói với tôi, cần sử dụng những pháp thuật kia tuyệt đối không thể có tà niệm, cũng không thể mưu toan được người khác báo đáp. Nếu không mà nói nhất định sẽ gặp báo ứng!

- Khi đó tôi bắt quá chỉ là một đứa bé mà thôi, đối với những chuyện kia chỉ là nửa tin nửa ngờ, cũng không quá mức để trong lòng. Cho nên đối với quyển nhật ký kia cũng không quá mức để ý tới. Thẳng về sau có một lần khi tôi thu dọn đồ đạc, trong lúc vô tình lại tìm được quyển nhật ký tùy ý lật ra xem.

- Trong lúc vô ý tôi thấy được một chú pháp nghe nói có thể giúp giấc ngủ người ta trở nên tốt hơn. Tôi đột nhiên nhớ tới May, nàng luôn có tật xấu suy nhược thần kinh không ngủ được ngon giấc. Cho nên tôi ôm ý niệm thử xem một lần, vẽ đồ án ma pháp trên đệm của nàng, nhưng thật không ngờ thật sự có hiệu nghiệm. Sang hôm sau nàng nói với tôi, nàng đã tốt hơn, có thể giúp đỡ được cho nàng tôi cũng thật vui vẻ.

- Chuyện sau đó các người cũng đã biết. Tôi đã yêu H, nhưng H chỉ chơi đùa với tôi mà thôi. Tôi luống cuống, đem chuyện bà cố dặn dò không được dùng pháp thuật hại người ném bỏ đi hết. Tôi tìm được một pháp thuật nghe nói có thể làm cho nam nhân mê muội người làm phép thuật, vì vậy mới sử dụng lên người H!

- Có lẽ đây chính là báo ứng, H không yêu tôi, mà tôi cũng mất đi con của mình.

Lana che mặt, nước mắt không ngừng chảy ra.

- Nhưng bởi vì tôi, khiến cho H biến thành người điên!

- Đây không phải là lỗi của cô!

Minh Diệu thở dài một hơi, bắt quá chỉ là một cô gái muốn có được tình yêu của mình, muốn có được người đàn ông của mình mà thôi. Không biết vì sao hiện tại lại biến thành tình trạng như thế này. Hẳn dùng tốc độ sẽ không kích thích tới Lana chậm rãi nhích tới gần nàng.

- Cô nghe đây, người đàn ông kia không đáng để cho cô phải làm như vậy vì hắn. Nếu như cô nói muốn được người khác yêu, đầu tiên mình phải đi yêu người khác trước, lời này không sai, nhưng đối tượng của cô lại chọn sai lầm rồi. H không đáng cho cô đi thương hắn. Cô hãy nghe đây, hết thấy chuyện này đều sẽ trôi qua. Đừng làm chuyện điên rồ, đi từ từ lại đây đi. Hiện tại chuyện cô phải làm, chính là ổn định lại chút tâm tình của mình, sau đó giải trừ pháp thuật thi triển trên người của H!

- Đợi cho hết thấy đi qua, cô sẽ phát hiện một người khác chân chính đáng giá cho cô đi yêu, cô sẽ minh bạch hết thấy những chuyện đã phát sinh hiện tại bắt quá chỉ là một chuyện đáng buồn cười mà thôi.

- Vô ích thôi!

Lana lắc đầu:

- Tôi chỉ là một nữ vu gà mờ, tôi căn bản không biết cách giải trừ pháp thuật thi triển trên người H. Phương pháp tốt nhất chấm dứt hết thảy những chuyện này chính là tôi phải chết. Chỉ cần tôi chết đi, như vậy chú thuật mà tôi thi triển sẽ lập tức biến mất, hắn sẽ có thể phục hồi trở lại.

- Không, còn có biện pháp, nhất định còn có biện pháp khác!

Minh Diệu vội vàng nói:

- Tôi sẽ giúp cho cô, tôi nhất định sẽ giúp cho cô, cô không nên vọng động!

- Tôi chỉ cầu anh một chuyện!

Lana lắc đầu.

- Chờ sau khi tôi chết, thỉnh đừng nói với H chuyện này là do tôi làm, tuy rằng hắn không yêu tôi, nhưng tôi không hi vọng hắn sẽ hận tôi!

Thân thể Lana càng lúc càng tiến ra mép sân thượng, cuối cùng chậm rãi nghiêng qua, từ trên rơi xuống.

- Không xong!

Minh Diệu hít sâu một hơi, đem linh lực toàn thân vận chuyển xuống chân, lực lượng thật lớn đem mặt sân sân thượng dưới chân hắn thổi thành mảnh nhỏ. Hắn dùng tốc độ nhanh không sao tưởng nổi vọt tới, theo Lana nhảy theo xuống bên dưới.

- Minh Diệu!

Nhìn thấy Minh Diệu cũng nhảy xuống, Ada cực kỳ hoảng sợ vội vàng chạy tới.

Tiếng gió rít bên tai Minh Diệu, hắn dùng toàn lực vùng tay ra, đem toàn thân điều chỉnh tới góc độ vuông góc với mặt đất, dùng tốc độ rơi nhanh hơn, tay trái rốt cục chụp được cổ tay của Lana.

- Kim Quyết!

Minh Diệu vận linh lực vào tay phải, đem hết toàn lực đánh mạnh vào vách tường tòa lầu bệnh viện. Kim hoàng sắc quang mang trời nổi bao bọc cánh tay đem vách tường giữa lầu hai tiếp giáp lầu ba đánh ra một lỗ thủng thật lớn, tay phải Minh Diệu cũng chặt chẽ xuyên vào trong vách tường, rốt cục dừng được tư thế rơi xuống. Chỉ là tay kia của hắn còn đang nắm cổ tay của Lana, lực kéo thật lớn làm hắn đau đớn không chịu nổi.

- Vì sao phải cứu tôi?

Lana mở mắt, thấy mình đang huyền phù giữa không trung, nàng ngẩng đầu ánh mắt mê mang nhìn Minh Diệu.

- Tôi đã không còn gì lưu luyến trên đời này...

- Tin tưởng tôi, trên thế giới này còn có rất nhiều điều đáng cho cô lưu luyến!

Minh Diệu bởi vì đau đớn mà mồ hôi tuôn đầy mặt, cố nặn ra nụ cười thật khó coi:

- Tôi từng trải qua cuộc sống càng thêm thống khổ, nhưng hết thảy đều sẽ đi qua!

- Anh cảm thấy sao rồi?

Ada ân cần hỏi Minh Diệu.

- Tôi không sao.

Minh Diệu cười quơ quơ tay trái quần bằng, nói:

- Chỉ là tổn thương nho nhỏ mà thôi, mấy ngày nữa sẽ lành lại thôi mà. Lana thế nào?

- Nàng không có việc gì!

Ada nói:

- Ngoại trừ có chút suy yếu cùng tinh thần ủ rũ không phấn chấn không còn gì trở ngại. Nhân viên của ủy viên hội đã đưa nàng rời đi!

- Cô gái đáng thương!

Minh Diệu dùng tay phải đút vào trong túi áo khoác lấy ra điều thuốc ngậm lên miệng.

- Giúp tôi một việc, để cho những người của ủy viên hội đừng đối đãi với nàng quá hà khắc, kỳ thật nàng chỉ là một cô gái bị tình yêu mù quáng làm mờ mắt mà thôi.

- Nơi này là bệnh viện!

Ada đưa tay rút điều thuốc Minh Diệu ngậm trên môi lấy về.

- Không được hút thuốc!

- Đây là một trong những nguyên nhân mà tôi chán ghét bệnh viện.

Minh Diệu bất đắc dĩ thở dài, nhét bật lửa vào trong túi quần.

- Được rồi, hết thấy xem như đã xong!

Ada duỗi lưng nói:

- Chỉ cần người của ủy viên hội từ chỗ Lana lấy được chú pháp thi triển trên người H là tự nhiên có thể tìm được phương pháp cởi bỏ nguyên rửa trên người hắn, như vậy tôi đã có thể được giải thoát.

- Chẳng lẽ có thể khôi phục cuộc sống độc thân có thể làm cho cô cảm thấy hưng phấn như vậy sao?

Minh Diệu cười lắc đầu:

- Nhưng tôi thật sự cảm thấy cô không phải gả cho tên hỗn đản kia cũng thật đúng là điều may mắn!

- Là ai ở trên máy bay còn khuyên tôi nên gả cho hắn đây?

Ada thở phì phì dùng ngón tay chọc lên cánh tay bằng bó của Minh Diệu.

- Đau đau đau, đau lắm a, dừng tay, dừng tay, tôi sai lầm rồi còn không được sao?

Minh Diệu đau đến chảy mồ hôi lạnh. Phụ nữ là sinh vật có lòng dạ hẹp hòi, các nàng sẽ luôn nhớ rõ chuyện người đắc tội các nàng ở năm mươi năm trước, đối với chuyện này Minh Diệu hiểu sâu trong lòng, lại còn thấu hiểu rất rõ.

- Hừ!

Ada trừng mắt lườm Minh Diệu.

- Tốt lắm, hết thấy đều đã thu phục, khi nào thì có thể lấy được tiền?

Nói tới việc này, Minh Diệu cũng cảm thấy thật hứng thú đối với số tiền thù lao sắp lấy được lần này. Đi Châu Âu một chuyến, bị án kiện phức tạp khiến cho choáng váng đầu óc, cánh tay trái bị thương, còn phải chịu trách nhiệm làm chuyên gia đàm phán cùng chuyên gia xử lý nguy cơ, Minh Diệu cảm giác một vạn Euro lần này đúng là không dễ kiếm.

- Về trước trang viện rồi nói sau!

Ada nói:

- Dù sao hiện tại H còn chưa phục hồi, hơn nữa anh cũng cần phải dưỡng thương, trước tiên ở lại trang viện vài ngày điều dưỡng rồi nói sau!

Minh Diệu nghĩ nghĩ, gật gật đầu. Tuy rằng sau khi trở về gặp mặt lão đầu tử quản gia biến thái, nhưng còn có thật nhiều nữ phó mặc bộ trang xinh đẹp cho hắn ngắm nhìn, Minh Diệu cảm giác mình hẳn có thể lọc bỏ lão quản gia kia ra khỏi tầm mắt là được.

Xe hơi lại chở hai người quay trở về trang viên. Burrell mặc trang phục quản gia đứng ngay cửa lớn trang viên, mà sau lưng hắn là hai hàng nữ phó mặc nữ bộc trang màu đen sắp xếp chỉnh tề tràn đầy sức sống thanh xuân.

- Minh Diệu tiên sinh, Wiln tiểu thư đã thật khổ cực.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, mọi người hướng hai người Minh Diệu cùng Ada vừa bước xuống xe bái sâu.

- Cảm tạ hai vị làm hết thầy vì gia tộc chúng tôi!

- Không có gì!

Ada mỉm cười gật đầu đáp lễ.

- Minh Diệu bị chút vết thương nhẹ, cho nên cần phải có thời gian điều dưỡng, chuyện này nhờ ông!

- Xin yên tâm, Wiln tiểu thư.

Quản gia mở miệng nói:

- Trong đoạn thời gian Minh Diệu tiên sinh dưỡng thương, tôi sẽ phái một nữ phó chuyên chúc chăm sóc phụ trách ẩm thực cùng sinh hoạt thường ngày cho tiên sinh!

263. Chương 266: Sơ Hở

- Chuyên chúc nữ phó?

Minh Diệu hưng phấn nhếch môi. Đây chính là tin tức tốt nhất mà hắn nghe được trong mấy ngày gần đây. Một mỹ nữ tóc vàng mặc nữ bộc trang mỗi sáng sớm dùng thanh âm uyển chuyển đem mình đánh thức từ trong mộng đẹp, sau đó dùng bàn tay mềm mại nhỏ bé mặc quần áo ỉnh, ngẫu nhiên còn có tiếp xúc da thịt, ngấm lại cũng muốn chảy nước bọt.

Giống như vị anh hùng thắng lợi trở về, Minh Diệu dưới ánh mắt nhìn chăm chú của vô số nữ phó chậm rãi đi vào trong trang viên. Loại cảm giác này thật quá tốt, Minh Diệu chứng kiến đại bộ phận nữ phó đều dùng loại ánh mắt chuyên chú nhìn mình, điều này làm cho hắn có chút lảng lảng.

- Chính là hắn, người theo lời kể của May chính là hắn!

Lời xì xào bàn tán của hai nữ phó rơi vào trong tai Minh Diệu. Hắn dựng cao lỗ tai chờ đợi lời nói tán dương phía dưới.

- Người đàn ông này đã nhìn lên nhật ký!

Câu sau của nữ phó kia khiến Minh Diệu thiếu chút nữa té sắp xuống.

- A, đàn ông tồi tệ!

Nữ phó kia trả lời một câu khiến Minh Diệu có cảm xúc muốn lập tức nhảy lầu.

- Chuyện không chút phong độ như vậy hắn cũng làm được, tôi cũng không muốn làm nữ phó chuyên chúc cho hắn!

...

Minh Diệu kẻ sát tai Ada, hưng tợn nói:

- Đều là bởi vì giúp cô điều tra vụ án, kết quả tôi bị toàn bộ nữ phó xinh đẹp chán ghét, chuyện này cô làm sao bồi thường cho tôi đây?

- Xứng đáng!

Ada trộm làm mặt quỷ xoay người rời đi.

- Loại sinh vật như nữ nhân...

Minh Diệu lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Hẳn là loại sinh vật khó nuôi sống nhất trên địa cầu đi!

Nằm trên giường trong phòng của mình, Minh Diệu hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày hôm nay. Hiện tại bản thân hẳn thật sự đã cách biệt với tình yêu, nhưng hẳn còn phải dùng giọng điệu của một người từng trải đi khuyên nhủ người khác, nhớ tới việc này Minh Diệu cảm giác thật sự đáng châm chọc.

Thu hoạch trong cuộc hành trình Châu Âu lần này đối với Minh Diệu mà nói đích thật là vui mừng kinh ngạc không thôi. Mười năm về trước hẳn mất đi bốn mươi năm tuổi thọ, mất đi linh lực toàn thân, mấy tháng trước còn mất cả ánh mắt thiên phú cùng tình yêu của mình. Nhưng chỉ đi tới London vài ngày ngắn ngủi, hẳn không chỉ giải khai được một phong ấn phách kết, còn làm cho hẳn hưng phấn chính là hẳn rốt cục có thể yên tâm tiếp tục sống tiếp, không còn mỗi ngày đếm lấy thời hạn tuổi thọ ngắn ngủi sắp đến của chính mình.

- Bất kể nói như thế nào, rốt cục có thể an tâm ngủ một giấc thật ngon!

Minh Diệu điều chỉnh lại gối đầu, tận lực làm mình nằm thoải mái hơn một chút.

- Hi vọng có thể làm được giấc mộng đẹp đi!

Mộng? Nằm mơ? Minh Diệu đột nhiên nhớ tới túi vu độc phát hiện được dưới giường trước đó. Lúc ấy vì không muốn bị hung thủ hoài nghi, Minh Diệu cũng không lấy đi túi vu độc kia, mà nhét trở về dưới giường. Muốn ngủ được ngon giấc đồ vật kia cũng không thể tiếp tục đặt nơi đó, nhưng vừa rồi Minh Diệu lại không hề phát hiện được túi vu độc đặt nơi đó nữa.

Hẳn ngồi dậy, xốc lên gối nằm, không có, cái gì cũng không có.

Đầu giường, gầm giường, Minh Diệu đem trợn cái giường lật ngược lên, cũng không phát hiện bóng dáng của túi vu độc.

Không thấy, đi đâu vậy? Minh Diệu cau mày, chẳng lẽ bị nữ phó dọn phòng cầm đi sao?

- Phiền toái có ai bên ngoài không? Vào đây một chút!

Minh Diệu nhìn ngoài cửa hô to.

Nghe được Minh Diệu kêu gọi, May đẩy cửa đi vào. Do có tiếp xúc với Minh Diệu nên xem như tương đối quen thuộc, vì vậy May được phân phó tới chiếu cố cho Minh Diệu trong đoạn thời gian này.

- Chuyện gì? Minh Diệu tiên sinh!

Tuy rằng trong lời nói của nàng thật cung kính, nhưng ngữ khí vẫn có chút không tình nguyện. Nàng đối với chuyện người thanh niên này nhìn lên nhật ký của mình luôn canh cánh trong lòng.

- Tôi định hỏi cô, mấy hôm nay người làm vệ sinh trong phòng tôi cũng do cô phụ trách sao?

Hiện tại Minh Diệu thật không có thời gian quan tâm ngữ khí của May.

- Phải, có gì không?

May có chút kỳ quái nhìn Minh Diệu:

- Dây phòng của khu vực này đều do tôi phụ trách làm vệ sinh, nhưng bắt đầu từ ngày mai bởi vì tôi nhận trách nhiệm chuyên chăm sóc cho ngài mới phải giao cho người khác quản lý. Có chỗ nào không thích hợp hay sao?

- Khi cô dọn dẹp trong phòng của tôi, có phát hiện một chiếc túi làm từ vải bố hay không?

Minh Diệu vội vàng hỏi:

- Bên trong có chút đồ kỳ quái, hạt giống bị mục, đồng xu, xương cốt gì đó linh tinh. Chiếc túi đó đặt dưới đầu giường của tôi!

- Không có, tuyệt đối không có.

May thật khẳng định lắc đầu:

- Đó là đồ vật gì vậy? Rất trọng yếu hay sao?

- Rất trọng yếu!

Minh Diệu trình trọng gật gật đầu:

- Cô cẩn thận nghĩ lại xem!

- Ngài đang hoài nghi trí nhớ của tôi sao?

May có chút bất mãn nói:

- Tôi thật phần khẳng định tuyệt đối không hề phát hiện qua loại đồ vật kia!

Minh Diệu không nói gì. Lúc trước hẳn cứ có cảm giác có chỗ nào đó không đúng cho lắm, tuy nhiên hẳn cứ mãi không nắm bắt được đầu mối. Ngay sau đó lại thêm chuyện Lana kích động tự sát, Minh Diệu vì cứu nàng nên không còn nhớ rõ, đem những ý nghĩ đó ném ra sau đầu. Hiện tại Minh Diệu đột nhiên lại nhớ tới tất cả những chuyện đã xảy ra có chút kỳ quái khó hiểu.

- Cô giúp tôi một chút!

Về mặt Minh Diệu thật nghiêm túc nói:

- Cô giúp tôi đến gọi Ada một tiếng, mời nàng đến phòng của tôi tìm tôi, đừng kinh động những người khác. Nhớ kỹ, nhất định phải âm thầm, đừng cho bất luận người nào phát hiện.

- Không cần kinh động những người khác?

May nghi hoặc nhìn Minh Diệu:

- Wiln tiểu thư là khách quý của trang viện, cả trang viện tùy ý cho nàng ra vào, cần gì phải lén lút như thế?

- Trong lúc nhất thời thật không thể giải thích rõ cho cô hiểu, cô cứ chiếu theo lời tôi nói mà làm thì tốt hơn!

Minh Diệu vội vàng nói:

- Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết, nếu có người hỏi, cô cũng không nên nói là tôi muốn gặp nàng, biết không?

- Người gì thật kỳ quái!

Tuy rằng không biết Minh Diệu muốn làm gì, nhưng May vẫn chấp hành mệnh lệnh của Minh Diệu. Nàng đi tới trước cửa phòng của Ada, thấy trên hành lang không có bóng người nào, liền nhẹ nhàng gõ cửa.

- Đã trễ thế này còn tìm tôi có chuyện gì sao?

Ada mặc áo ngủ đi ra mở cửa, nhìn thấy May đứng bên ngoài nàng có chút kinh ngạc hỏi.

- Wiln tiểu thư, thật xin lỗi đã trễ thế này còn tới quấy rầy cô.

May áy náy nói lời xin lỗi:

- Nhưng Minh Diệu tiên sinh nói muốn gặp cô, dẫn cô đến phòng tìm ông ấy!

- Minh Diệu? Đã trễ thế này còn muốn gặp tôi sao?

Ada cũng khó hiểu:

- Hẳn có nói tìm tôi có việc gì không?

- Không có!

May lắc đầu:

- Nhưng hẳn dặn tôi nói cô nhất định đừng làm kinh động tới người khác, âm thầm tới gặp hẳn.

May nhìn nhìn, lại ghé vào bên tai Ada nhỏ giọng nói:

- Tuy rằng vẻ mặt của hẳn thật nghiêm túc, nhưng tôi phát hiện trong ánh mắt của hẳn có ý đồ tà ác, cho nên...tiểu thư tốt nhất vẫn nên cẩn thận đề phòng tên biến thái kia thì tốt hơn!

- Được, tôi đã biết!

Lời khuyên bảo đầy thiện ý của May làm cho Ada có chút đỡ khóc đỡ cười. Nếu Minh Diệu thật sự có ý đồ gì bất lương đã sớm động thủ tại Trung Quốc, cần gì phải chạy tới London làm phiền toái như vậy. Huống chi người luôn luôn có ý đồ bất lương mới chính là bản thân Ada.

- Cô trở về nói với hẳn, tôi lập tức tới ngay!

Năm phút sau Ada vẫn mặc nguyên áo ngủ đi tới phòng của Minh Diệu. Chiếc áo ngủ màu đỏ đem dáng người tràn ngập lực hấp dẫn của nàng phụ trợ nổi bật càng thêm khiến người cảm thấy mơ màng. Nàng nhìn thấy Minh Diệu đang ngồi cạnh cửa sổ liền mỉm cười đi tới.

- Làm sao vậy, lại để cho tôi lén lút chạy tới tìm anh đây?

Ánh trăng từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ ánh lên xương quai xanh, đem làn da trắng nõn bao phủ một tầng bạch sắc quang mang chiếu rọi lên vẻ đẹp chẳng khác gì thiên sứ rơi phàm trần.

- Tôi đột nhiên nghĩ ra một chút sự tình, muốn tìm cô thương lượng một chút.

Không biết như thế nào, Minh Diệu lại có cảm giác muốn dùng tay đẩy vị thiên sứ thuần khiết trước mặt áp xuống bên dưới thân thể mình.

- Ha...

Ada thoáng cúi người, đôi mắt như mơ màng, cổ áo trễ thấp xuống lộ ra làn da trắng nõn, thậm chí Minh Diệu còn nhìn thấy được điểm đỏ bừng chột lóe.

- Anh thích ở loại địa phương này chơi trò yêu đương vùng trộm hay sao?

- Ân, trò chơi yêu đương vùng trộm đích thật là không sai...phi phi, không phải, tôi có chuyện đứng đắn muốn nói với cô!

Minh Diệu liền tranh thủ cắt bỏ ý niệm không thỏa đáng trong đầu, bày ra bộ dạng đứng đắn. Cô gái này mà là thiên sứ sao? Đừng đùa! Minh Diệu đối với ý tưởng vừa lóe lên trong đầu mình cảm thấy không sao tưởng tượng nổi. Cô gái này rõ ràng chính là nữ ác ma mang theo mặt nạ của thiên sứ, Minh Diệu thậm chí có thể rõ ràng nhìn thấy sau lưng nàng đang đóng đưa cái đuôi hình tam giác.

- Chuyện đứng đắn?

Ada mê hoặc nhìn Minh Diệu.

- Chuyện của H không phải đã giải quyết xong rồi sao? Còn có chuyện gì đứng đắn?

- Lana bị dẫn tới ủy viên hội, việc thẩm vấn nàng khi nào mới chấm dứt?

Minh Diệu không đáp lời nàng mà lại đặt câu hỏi khác.

- Đại khái cũng cần có vài ngày thời gian đi, làm sao vậy?

Ada ngồi xuống, đem diễn cảm trên đùa trên mặt thu liễm lại:

- Có điều gì không thích hợp hay sao?

- Không thích hợp, thật vô cùng không thích hợp.

Minh Diệu cau chặt đôi mày:

- Cô còn nhớ không? Túi vu độc phát hiện bên trong phòng của tôi, đã không còn thấy nữa!

- Không thấy?

Ada sửng sốt.

- Hay là bị nữ phó lúc quét tước đã ném bỏ rồi?
- Tôi có hỏi qua, May nói khi quét dọn không nhìn thấy nó.

Minh Diệu nói:

- Hơn nữa phụ trách dọn dẹp căn phòng này chỉ là một người, cho nên tuyệt đối không phải do nàng ném bỏ.
- Vậy thì thật kỳ quái!

Ada dùng ngón tay gõ nhẹ lên cằm của mình:

- Vậy là do ai lấy nó đi đây?
- Là hung thủ!

Minh Diệu mở miệng nói:

- Là hung thủ thực sự!
- Hung thủ thực sự?

Ada có chút kinh ngạc nhìn Minh Diệu:

- Ý của anh muốn nói, Lana không phải hung thủ? Chính cô ta đã thừa nhận rồi a?
- Không, chúng ta đều lầm, ngay cả Lana cũng nghĩ lầm!

Minh Diệu lắc đầu:

- Hung thủ thực sự không phải Lana, mà là một người khác hoàn toàn. Về phần Lana, nàng đích xác có làm chủ pháp với H, nhưng tuyệt đối không phải nguyên nhân làm H nổi điên!
- Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên khi chúng ta nhìn thấy H, tôi đã từng kiểm tra ba hồn bảy vía của hắn. Trong cơ thể hắn có hai loại lực lượng bất đồng, một loại lực lượng khiến cho hắn nổi điên, một loại khác lại đang bảo hộ hắn. Mà Lana thì triển chính là lực lượng khiến cho H yêu nàng mà thôi, cũng không phải nguyên nhân làm cho hắn nổi điên. Mà Lana lại nghĩ lầm bởi vì mình không giỏi thi triển chú thuật nên mới làm cho H bị phát điên. Nhưng tôi hoài nghi chú thuật của Lana chính là lực lượng bảo hộ nằm trong cơ thể của H!
- Nhưng chính anh cũng không thể xác định chú thuật trên người H bị thi triển là chú thuật nào!

Ada truy vấn.

- Như vậy anh làm sao có thể xác định hung thủ là một người khác hoàn toàn?
- Thời gian!
- Thời gian?

Trong mắt Ada xuất hiện một tia mê mang, tiếp theo liền tỉnh ngộ:

- Ý của anh muốn nói, trước khi chúng ta đến Lana đã vì chuyện sẩy thai mà vào bệnh viện, cho nên nàng không khả năng bỏ túi vu độc vào trong phòng ngủ của anh?
- Đúng!

Minh Diệu gật đầu:

- Trừ phi Lana có thể biết trước được tương lai, biết chúng ta sẽ đến, hơn nữa còn biết được tôi nhất định sẽ vào ở trong căn phòng này, trước tiên đặt túi vu độc dưới giường. Nếu không hung thủ trong vụ án này nhất định phải là một người khác hoàn toàn!
- Nói không sai!

Ada gật đầu:

- Chúng ta đều xem nhẹ một việc. Tuy rằng chiêm bặc sư cùng vu độc sư bởi vì trên người đều có ấn ký đặc thù, cho nên mới bị liệt vào cùng loại là nữ vu, nhưng chiêm bặc sư sử dụng là văn chương, ma pháp trận cùng chú thuật, mà các nàng lại không biết sử dụng vu độc thuật hại người!

- Cô có nhớ tôi từng cho cô xem qua phù chú thăm dò linh lực dao động hay không?

Minh Diệu nói tiếp:

- Cô cảm thấy được một cô gái có linh lực cao hơn người bình thường một chút, nhưng lại không cao được bao nhiêu có thể có năng lực thi triển ra vu độc thuật inh đến như vậy hay sao?

- Hung thủ vẫn còn trốn trong một nơi bí mật nào đó. Vẫn còn ở bên trong trang viên này!

Ada gật đầu:

- Khi chúng ta đi tới đây, hấn sợ chúng ta sẽ điều tra ra chân tướng, cho nên bỏ túi vu độc trên đầu nằm của anh. Mà bây giờ bởi nguyên nhân có việc làm của Lana, chúng ta ngộ nhận nàng chính là hung thủ, mà hung thủ thật sự cũng không biết chúng ta đã phát hiện ra túi vu độc kia, cho nên vì không muốn lưu lại nhược điểm mà trộm đem túi vu độc ra khỏi phòng!

- Cho nên kế tiếp hấn cần phải làm chính là giải trừ nguyên rửa, làm cho tội danh của Lana thành lập, đợi sau khi chúng ta nghĩ hết thấy mọi chuyện đều đã kết thúc, rời khỏi trang viên này, hấn mới tiếp tục làm...

Minh Diệu làm ra động tác như cắt cổ.

- Lại tiếp tục thi triển nguyên rửa, mà lần này H đã không còn được chú thuật bảo hộ với không được chúng ta giúp đỡ, hấn có thể dễ dàng giết chết H!

Ada cảm giác sợ hãi, nếu không phải Minh Diệu đúng lúc phát hiện ra được sơ hở bên trong, như vậy sinh mạng của H nắm giữ trong tay hung thủ kia, chỉ cần họ vừa đi hung thủ muốn giết H chỉ là chuyện dễ dàng.

- Nhưng cũng thật sự may mắn hung thủ kia còn chưa biết chúng ta đã phát hiện ra sơ hở của hấn!

Minh Diệu gật đầu:

- Mà chúng ta phải lợi dụng chuyện này bắt cho được hấn từ trong bóng tối...

- Một chết người một chết người...

Bên trong phòng Minh Diệu, May ngã dài xuống sofa, hiện tại ngay cả đầu ngón tay nàng cũng không muốn động đập huống chi là đi đường.

- Không đến mức như vậy đi...

Minh Diệu nhìn bộ dáng của nàng, có chút ngượng ngừng gãi gãi đầu:

- Trước kia khi thấy cô làm vệ sinh phòng cũng chưa nghe cô kêu mệt đến như vậy.....

264. Chương 267: Hung Thủ Ngoài Ý Liệu

- Vậy anh đi thử xem!

Nghe nói vậy, May tức giận kêu lên:

- Anh phải biết trước kia tôi chỉ cần dọn dẹp phòng ở một chút, thu dọn xong bài biện là xong xuôi. Nhưng bây giờ phải đi khắp cả trang viên, còn phải không ngừng động đầu óc tìm kiếm đề tài nói chuyện với mỗi một nữ phó, còn phải mạo hiểm tính mạng...

- Làm ơn đi, tại cô nói chỉ cần cho cô tham dự điều tra, làm việc gì cũng có thể mà.

Minh Diệu lại nói:

- Hiện tại chẳng qua cho cô làm công tác điều tra đơn giản mà thôi, cô còn nhiều oán hận như vậy!
- Tôi làm sao biết sẽ phải mệt mỏi đến như vậy đây.

May tràn đầy oán khí than thở:

- Tôi tưởng rằng chỉ cần niệm vài câu thần chú, sau đó thật mạnh mẽ đánh nhau với đại nhân vật phản diện một trận, ở thời gian nguy cấp thiêu đốt một chút tiểu vũ trụ hoặc cho nổ bạo thứ gì đó...
- Nói linh tinh cái gì đó...

Minh Diệu cắt đứt lời hồ loạn của nàng:

- Có thu hoạch gì hay không?
- Tự anh xem đi!

Từ trong túi áo lấy ra một xấp trưng phù chú, May hữu khí vô lực ném lên bàn:

- Mỗi một trưng tôi đều viết tên lên, tuyệt đối không có quên, toàn bộ nữ bộc trong trang viện đều thử qua, không có một người nào là người mà anh muốn tìm!

Minh Diệu thật cẩn thận lật xem từng tờ phù chú một, May đúng là một cô gái thật cẩn thận, mỗi tờ phù chú nàng đều viết rõ tên người lên trên, lật xem từ đầu cho tới cuối nhưng không thấy tờ nào thay đổi màu sắc.

- Kỳ quái!

Minh Diệu cau mày nói:

- Cô xác định không quên người nào chứ?
- Tôi xác định, tôi xác định, tôi xác định!

Giống như một con mèo bị đập trúng đuôi, May nhảy dựng khỏi ghế sofa:

- Không cho phép anh hoài nghi thái độ công tác của tôi!
- Được, được, được, tôi xin lỗi!

Minh Diệu bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Vậy đúng thật là kỳ lạ!

Dựa theo phương án hành động đêm qua Minh Diệu cùng Ada đã thương lượng xong xuôi, hôm nay hai người tách ra làm việc. Ada là thành viên ủy viên hội, tham dự vào việc thẩm vấn Lana là chuyện rất bình thường. Cho nên từ lúc sáng sớm nàng đã đi tới phân bộ ủy viên hội, xác nhận suy đoán của hai người bọn họ đêm qua. Mà Minh Diệu còn đang trong thời gian dưỡng thương, hơn nữa hung thủ nhất định vẫn còn đang ở bên trong trang viên, vì không muốn dấn thân kinh xà, cho nên Minh Diệu suy nghĩ biện pháp nhờ May hỗ trợ.

Hắn đem một chồng phù chú thử nghiệm linh lực giao cho May, bởi vì thí nghiệm phù chú còn cần một khoảng thời gian mới tác dụng, cho nên Minh Diệu dặn nàng nghĩ biện pháp tìm chuyện gì đó tán gẫu với những nữ phó trong trang viên chừng mười phút, sau đó hãy đem phù chú quay về đưa lại cho hắn. Hắn muốn dùng phù chú thử nghiệm xem bên trong trang viên có nữ phó nào có linh lực dao động dị thường hay không, nhưng phương pháp này lại giống như không có tác dụng, bởi vì trong xấp phù chú của May mang về đã chứng tỏ trong các nữ phó không có người nào có linh lực dao động, tất cả chẳng qua chỉ là người thường mà thôi.

Nguyên nhân của túi vụ độc kia thật sự rất lợi hại, Minh Diệu cũng đã tự mình cảm thụ qua, hắn cũng không nhận ra loại nguyên nhân đó là gì. Người thường nhất định không cách nào chế tạo ra được loại tà vật có uy lực đáng sợ như thế. Nhưng đều đã thử nghiệm toàn bộ nữ phó, không ai có hiềm nghi, kết quả như thế làm cho Minh Diệu có chút không biết nên làm gì.

- Rất tiếc mình đã bỏ sót cái gì chứ?

Minh Diệu lâm vào trầm tư, thuốc lá trong tay tản ra khói mờ, tràn ngập cả gian phòng.

- Bên trong trang viên ngoại trừ nữ phó, còn có người nào là nữ nhân?

- Khái khái...

Bị khói làm sặc ho khan hai tiếng, May bắt mắt trừng mắt nhìn Minh Diệu, tức giận nói:

- Nếu nói cụ thể, ngoại trừ một người làm vườn, bốn bảo an, quản gia cùng H thiếu gia ra, cả trang viên đều là nữ nhân!

- Sinh hoạt trong cả một hậu cung như vậy, tên kia thật đúng là làm người hâm mộ!

Minh Diệu có chút ghen tỵ than thở một câu:

- Không thể nào đi, chẳng lẽ phán đoán của tôi thật có vấn đề?

Ngay khi hắn còn đang tận lực suy tư, thanh âm chuông điện thoại chợt vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắn. Hắn lấy ra điện thoại di động nhìn xem, bên trên là dãy số di động của Ada.

- Thế nào?

Minh Diệu chuyển điện thoại gọi tới:

- Có thể xác định được không?

- Xác định, hung thủ nhất định không phải là Lana.

Ada ở đầu bên kia điện thoại trả lời như đinh đóng cột.

- Tôi đã hỏi Lana ghi chép lại chú thuật nàng đã sử dụng trên người H, vì muốn bảo đảm còn bảo nàng dựa theo nguyên lai thì triển lại thêm một lần, liền có thể xác định loại chú thuật kia tuyệt đối không có khả năng sẽ làm cho người bị nổ diên. Dù có xảy ra chuyện xấu gì ngoài ý muốn, nhiều lắm chỉ không phát huy được tác dụng gì mà thôi. Tôi đã đặc biệt để đạo sư cùng đại pháp sư phân bộ đến tra xét, tuyệt đối sẽ không sai!

- Chuyện này thật sự vô cùng kỳ quái!

Minh Diệu đem chuyện nhờ May tra xét cả trang viên nữ phó kể lại một lần.

- Chẳng lẽ chúng ta nghĩ lầm rồi sao? Hung thủ không phải là người bên trong trang viên?

- Việc này sao, nếu đã xác định hung thủ sử dụng chính là vu độc thuật, tôi cũng đã hỏi rõ đạo sư của tôi. Đạo sư đã nói cho tôi biết một chuyện mà chính tôi cũng không nghĩ tới.

Ada đem chuyện nàng nghe được từ chỗ đạo sư nói lại cho Minh Diệu.

- Được không? Làm sao có thể?

Nghe xong lời nói của Ada, biểu tình của Minh Diệu trở nên thập phần cổ quái.

- Nhưng mà...

- Điều này cũng rất có thể!

Ada nói:

- Đạo sư của tôi cũng là một ví dụ đó thôi. Hơn nữa anh đừng quên, nữ vu chẳng qua chỉ là cách phiên dịch sang Trung văn, vì vậy nó còn có một ý nghĩa khác. Vu sư, mới là tên gốc của nó!

- Cũng giống như từ kinh ngữ vậy...

Minh Diệu nghĩ nghĩ, cảm giác cũng có đạo lý:

- Nếu như vậy hiềm nghi của chúng ta chỉ còn hai người...

- Được rồi, tuy rằng tôi không muốn tin tưởng, nhưng dựa theo chứng cứ hiện tại chúng ta nắm giữ mà xem, chỉ còn loại khả năng này.

Ada lại nói.

- Giống như Holmes đã nói qua, hết thấy những kết luận không khả năng đều được bài trừ, như vậy còn lại bất kể là có bao nhiêu lý kỳ, khó có thể tin, cũng chính là sự thật không thể không thừa nhận.

Tuy rằng Minh Diệu cảm giác có chút khó tin, nhưng đó là giải thích duy nhất.

- Chờ sau khi cô trở về, chúng ta tiếp tục thảo luận lại bước kế tiếp nên làm sao là được!

Minh Diệu cúp điện thoại, hắn đưa mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ, có chút ngây người. Hung thủ kia che giấu thật khá, cũng đã lừa gạt được rất nhiều người. Nhưng Minh Diệu thật sự không hiểu nổi vì sao hung thủ lại muốn giết H? H biến thành kẻ điên hoặc đã chết, đối với hung thủ lại có chỗ tốt gì đây?

- Cô còn phải giúp tôi làm một chuyện!

Minh Diệu quay đầu lại nhìn May đang mệt mỏi nằm trên sofa:

- Mang theo phù chú tiếp tục đi dò xét thêm vài người!

- Còn phải đi nữa sao?

Vẻ mặt May không chút tình nguyện cầm lấy phù chú Minh Diệu đưa tới nhét vào túi áo, quyết mồm tập tễnh đi ra cửa, vừa đi vừa than thở:

- Vẫn là công tác nữ phó tốt hơn một chút, đối với công việc chống cự tà ác cứu vớt nhân loại tuyệt không vui chút nào!

- Thế nào?

Ada vừa trở lại trang viện, còn chưa kịp uống hộp nước đã vội vàng vàng đi tới phòng Minh Diệu.

- Không xác định, nhưng tuyệt đối có vấn đề!

Minh Diệu đem phù chú biến thành màu tím đặt lên trên bàn.

- Màu tím?

Ada nhìn phù chú, lại nhìn Minh Diệu, có chút mê mang hỏi:

- Trước đó không phải đều là màu đỏ sao?

- Bị một loại lực lượng bất minh quấy nhiễu.

Minh Diệu nói:

- Tuy rằng không thể khẳng định hung thủ chính là hắn, nhưng ít nhất có thể chứng minh trong lòng hắn có quỷ!

- Tuy rằng thật tốn sức nhưng tôi vẫn tìm được hồ sơ của hắn!

Ada đem một chồng văn kiện thật dày đưa cho Minh Diệu:

- Dựa theo lời đề nghị của anh, cả ba đời tổ tiên tôi đều tra xét sạch sẽ!

- Quả nhiên!

Minh Diệu nhìn nhìn hồ sơ, gật đầu:

- Điều này có thể giải thích vì sao hắn lại có được đồng xu cổ xưa đã rất khó tìm được này để chế tạo ra túi vu độc!

- Tôi đã báo với bên ủy viên hội, hôm nay kết quả thẩm tra Lana sẽ tiến hành xử lý bí mật, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài, như vậy sẽ làm cho hắn có điều cảnh giác!

Ada lại hỏi:

- Kế tiếp chúng ta nên làm sao bây giờ? Trực tiếp giáp mặt đặt bài xuống hay sao?

- Không được, hắn đã có được năng lực có thể làm nhiều dò xét linh lực dao động, nói như vậy cũng không chuẩn hắn có thể thông qua thí nghiệm của ủy viên hội.

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Bây giờ chúng ta chỉ mới có hoài nghi, khuyết thiếu bằng chứng chính xác. Nói thế này, chúng ta căn bản không có biện pháp thông qua thủ đoạn hợp pháp tới bắt giữ hắn!

- Vậy làm sao bây giờ?

Ada cau mày nói:

- Chúng ta lại không khả năng dùng biện pháp trực tiếp giết chết hắn để giải trừ nguyên rửa của hắn!

- Có lẽ chúng ta cần phải rời đi!

Minh Diệu mỉm cười:

- Đợi sau khi H phục hồi bình thường, chúng ta trở về Trung Quốc. Dù sao Lana cũng đã thừa nhận mình chính là hung thủ thực sự, công tác của chúng ta cũng đã hoàn thành xong, có đúng không?

- Ý của anh là...

Ada có chút do dự:

- Làm vậy có phải mạo hiểm quá hay không?

- Dù sao tôi cảm thấy thật mệt muốn chết!

Minh Diệu xoay bả vai, địa phương bị tổn thương cũng đã không còn đau đớn, xem ra năng lực khôi phục thân thể đích thật đã tăng cường không ít.

- Tôi muốn nhanh chóng quay về, một mình Tiểu Manh ở Trung Quốc tôi thật có chút lo lắng!

- Vậy được rồi!

Ada gật đầu:

- Ngày mai tôi sẽ cho người chuẩn bị. Chỉ cần H khôi phục lại ý thức, chúng ta liền rời khỏi Anh quốc.

Nằm trên giường, Minh Diệu nhìn lên trần nhà ngẩn người. Động cơ, rốt cục động cơ lại là gì? Vấn đề này một mực quanh quẩn trong đầu óc hắn không cách nào di chuyển. Minh Diệu thật sự không sao ngủ được, hắn đột nhiên nhớ tới kể từ sau khi mình tới London, cũng đã vài ngày không liên lạc điện thoại với Tiểu Manh. Hắn lấy di động ra nhìn xem, hiện tại đã ba giờ sáng, hắn phỏng chừng bây giờ bên kia Tiểu Manh cũng đã tan học, hắn quyết định gọi điện thoại cho nàng. Tuy rằng Diệp Trọng đã nói sẽ phái người âm thầm bảo hộ Diệp Tiểu Manh, nhưng Minh Diệu vẫn cảm thấy có chút không yên lòng.

Thật kỳ quái, điện thoại vang lên đã lâu nhưng bên kia không ai bắt điện thoại. Minh Diệu cau mày, cô gái nhỏ kia hiện tại đang làm gì? Minh Diệu gọi liên tiếp vài lần nhưng vẫn nằm trong trạng thái không người đón nghe. Minh Diệu cảm thấy có chút bất an, nếu là thường ngày vào giờ này, Diệp Tiểu Manh hắn đã tan học, hơn nữa hắn là đã quay về nhà hoặc đang ở bên trong ký túc xá trường học, như thế nào lại không ai nghe điện thoại. Chẳng lẽ đã quên mang theo điện thoại hay sao? Hoặc nàng đã xảy ra chuyện gì? Thẳng đến khi Minh Diệu gọi tới lần thứ năm, điện thoại rốt cục chuyển được. Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm có chút hỗn hển của Diệp Tiểu Manh, còn có thanh âm người khác, nghe vào giống như là tiếng nước chảy. Cô gái nhỏ kia đang làm gì? Tắm rửa sao? Minh Diệu cảm thấy có chút kỳ quái.

- Alo, là ai vậy, có chuyện gì không?

Số di động hiện tại Minh Diệu sử dụng là do Ada đưa cho hắn khi mới tới Anh quốc, cho nên Diệp Tiểu Manh cũng không biết là Minh Diệu gọi tới. Thanh âm có vẻ không kiên nhẫn xen lẫn thanh âm tiếng thở dốc kịch liệt như đang vận động truyền đến.

- Cứ gọi mãi thế này, hiện tại tôi đang bề bộn công việc đây a!

- Là tôi!

Minh Diệu mở miệng nói:

- Cô đó, đang bận cái gì đây, vì sao không nghe điện thoại?

- A, Minh Diệu!

Thanh âm Diệp Tiểu Manh đột nhiên thu nhỏ lại, tựa hồ đang dùng tay che kín điện thoại. Minh Diệu mơ hồ nghe được nàng đang nói chuyện với ai đó bên cạnh.

“Làm sao bây giờ? Là Minh Diệu”...gì gì đó. Vài giây sau thanh âm Diệp Tiểu Manh mới truyền tới, chỉ bất quá lần này đã đổi thành thanh âm bình thản hơn trước.

- À không, không có chuyện gì đâu...

- Cô đang làm gì vậy?

Minh Diệu nghe ra trong thanh âm Diệp Tiểu Manh có chút bối rối, tựa hồ đang giấu diếm gì đó.

- Không có gì, chỉ là...chỉ là...tôi đang cùng chị Từ Mẫn với a Trạch cùng nhau đi bơi thôi, được rồi, chúng tôi đang bơi lội!

Diệp Tiểu Manh nói bên kia điện thoại:

- Một lát tôi gọi lại cho anh sau nha!

- Cô cho tôi là người ngu ngốc sao?

Minh Diệu rống vào điện thoại:

- Tiểu nha đầu như cô sợ nước nhất trên đời, cô không biết bơi, đòi bơi lội cái gì đây?

- Không có gì cả mà, tôi thật sự đang bơi lội nha...ừm ực...ừm ực...

Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm tựa hồ như từ dưới đáy nước toát ra bọt khí, tiếp theo điện thoại bị dập máy.

- Bơi lội sao?

Minh Diệu không hiểu ra sao, gãi gãi đầu:

- Vừa rồi tựa hồ là thanh âm điện thoại chìm xuống đáy nước đi...

Nhưng mà bình thường cũng không có ai cầm theo di động đi bơi lội chứ? Minh Diệu cảm thấy có chút kỳ quặc, hẳn gọi là di động của Diệp Tiểu Manh, kết quả lại truyền tới thanh âm điện thoại không liên lạc được, tựa hồ bởi vì di động của Diệp Tiểu Manh bị rơi vào trong nước.

- Alo, Tiểu Manh mới nói với tôi các cô đang đi bơi sao? Rốt cục mấy cô đang làm gì đây?

Minh Diệu nhớ vừa rồi Diệp Tiểu Manh có nói qua, nàng cùng Từ Mẫn với a Trạch cùng nhau đi bơi, đang ở chung một chỗ, Minh Diệu liền gọi điện cho Từ Mẫn.

- À, chuyện này...ha ha ha ha ha...

Đầu bên kia điện thoại truyền ra tiếng cười có chút xấu hổ của Từ Mẫn, còn kèm theo tiếng nước, ba người tựa hồ thật sự đang ở địa phương nào đó có nước.

- Ha ha cái đầu cô, làm gì có người nào mang theo di động đi bơi đây. Mau nói thật cho tôi nghe!

Minh Diệu bị làm tới mức không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Không có việc gì, không có việc gì...ừm ực ừm ực...chúng tôi đang thật sự đi bơi thôi...ừm ực ừm ực...

Bên điện thoại Từ Mẫn cũng truyền vào thanh âm tiếng nước, nhưng vài giây sau lại khôi phục nguyên dạng, nhưng thanh âm của nàng cũng có chút thở dốc.

- Không nói với anh nữa, đang bận rộn đây!

Không đợi Minh Diệu mở miệng, Từ Mẫn liền vội vàng cúp điện thoại.

- Người nào cũng cổ quái tinh linh, thật khó hiểu!

Minh Diệu có chút khó hiểu nhìn điện thoại bị cắt đứt, Từ Mẫn nói chuyện cũng không được rõ ràng, thật sự làm cho Minh Diệu không hiểu nổi các nàng đang làm chuyện gì.

- Bỏ đi, mặc kệ, nếu Từ Mẫn đang ở chung một chỗ với Tiểu Manh, vậy cũng không có nguy hiểm gì!

Hơn nữa Diệp Trọng cũng đã nói sẽ cho người bảo hộ Tiểu Manh, cũng không xảy ra vấn đề nào khác. Minh Diệu cũng không tiếp tục truy hỏi, ném di động qua một bên đi ngủ.

265. Chương 268: Sa Lưới

Ngày hôm sau Minh Diệu đã tháo băng, cả cánh tay đã hoàn toàn có thể hoạt động được tự nhiên, căn bản không còn cảm giác gì khó chịu. Hấn cũng đã bắt đầu chuẩn bị trở về, chậm rãi thu thập hành lý. Bên hiệp hội cũng đã truyền đến tin tức, kêu chú thuật đã tìm được phương pháp hóa giải, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ trong vài giờ nữa H sẽ hoàn toàn khôi phục bình thường. Hiện tại cần chờ đợi chỉ là sau khi H khôi phục lại ý thức của người bình thường, sau đó hai người bọn họ có thể lên máy bay rời khỏi London quay trở về Trung Quốc.

Ada nhìn quần gia nói:

- Đưa H rời khỏi hầm ngầm đi, bên hiệp hội đã truyền tới tin tức bọn họ đã giải khai chú thuật trên người H, hấn H sẽ rất nhanh có thể khôi phục lại ý thức!

- Được!

Quần gia thật tao nhã cúi người, mang theo hai gã đại hán đi xuống bên dưới hầm ngầm. Không đợi bao lâu, H trong dáng vẻ có chút ngây dại bị hai đại hán kèm hai bên dẫn ra khỏi hầm ngầm đưa tới phòng của H, Ada cùng Minh Diệu cũng đã đợi ở đó.

Một giờ sau, hai mắt vốn bị ngây dại của H dần dần bắt đầu có thần thái. Vài phút sau hấn giống như bị điện giật, mạnh mẽ từ dưới mặt đất nhảy dựng lên.

- Trời ạ, tôi bị làm sao vậy?

Vừa khôi phục lại thần trí H thống khổ ôm lấy đầu của mình:

- Vì sao tôi lại có cảm giác đầu mình giống như bị người dùng gậy gõ mạnh đau đớn thế này!

- Không có chuyện gì đâu, đây chỉ là phản ứng bình thường khi chú thuật được giải khai mà thôi!

Ada nói:

- Ngủ một giấc sẽ tốt hơn nhiều!

- Ada? Sao cô lại ở nơi này?

H có chút ngoài ý muốn nhìn Ada cùng Minh Diệu đang ngồi bên cạnh nàng:

- Vị này chính là?

- Đây là người bạn Trung Quốc của tôi, Minh Diệu!

Ada giới thiệu nói:

- Anh bị trúng nguyên rửa, cho nên tôi mời anh ấy tới hỗ trợ!

- Nguyên rửa?

H hoảng sợ kêu lên:

- Sao tôi lại bị nguyên rửa? Tôi nhớ được tôi làm một giấc mộng, một giấc mộng vô cùng kỳ quái. Tôi nhớ mình giống như bị nhốt trong một mặt tường, chuyện về sau tôi không nhớ rõ lắm...

- Không sao nữa rồi, thiếu gia!

Quản gia bưng ly rượu whisky do nữ phó đưa tới, cung kính đưa cho H, nói:

- Hết thấy mọi chuyện đều đã trôi qua. Hung thủ đã bị Wiln tiểu thư cùng bạn của nàng trợ giúp, hiện tại đã bị ủy viên hội Châu Âu bắt giữ, mà nguyên rửa trên người thiếu gia cũng đã được giải trừ!

- Hung thủ là ai?

H uống một ngụm lớn whisky, tinh thần rốt cục ổn định lại.

- Vì sao hung thủ phải nguyên rửa tôi?

- Là Lana!

Ada đáp:

- Nguyên nhân nguyên rửa anh, khải khải...là bởi vì chuyện kia...

- Lana? Như thế nào chính là nàng?

Nghe được tên của Lana, H có chút khiếp sợ, tiếp theo vẻ mặt của hắn trở nên có chút uể oải:

- Cũng phải, đó là lỗi của tôi, nàng đích xác có lý do làm như vậy!

Minh Diệu luôn luôn không lên tiếng, hắn thật hứng thú quan sát biểu tình của H. Khi H nghe được hung thủ là Lana, Minh Diệu từ trong mắt hắn chứng kiến được một tia tự trách, điều này thật làm Minh Diệu cảm thấy thật hứng thú. Xem ra bên trong chuyện này nhất định đã có chuyện gì đó mà người khác không biết được mình bạch rõ ràng!

...

Sân bay.

Minh Diệu đứng ngay cửa lên máy bay, đưa mắt nhìn xuống bên dưới sân bay rộng lớn.

- Ada, thật không ngờ lại là cô cứu tôi!

H đã khôi phục lại thần trí bình thường, mái tóc màu vàng chải vuốt chỉnh tề, đôi đồng tử xanh thẳm phát ra ánh sáng đủ mê đảo bất cứ sinh vật giống cái nào.

- Tôi cứ nghĩ cô rất chán ghét tôi...

- Thật sự tôi cũng rất chán ghét anh, nhưng còn chưa chán ghét tới mức muốn lấy tính mạng của anh!

Ada mỉm cười thản nhiên, mở miệng nói:

- Hơn nữa tôi cũng chỉ vì tự do của chính mình!

- Toàn bộ sự việc tôi đã nghe quản gia Burrell nói, kể cả hiệp thương giữa cô với cha tôi. Bất kể nói thế nào, tôi đã thiếu nợ cô một mạng!

H cười nói:

- Sau khi tôi kế thừa toàn bộ tài sản của gia tộc, tôi sẽ luôn dùng tài chính ủng hộ cho gia tộc của cô, điều này xem như là tôi hồi báo cho ân tình của cô đi!

- Vậy là tốt rồi!

Ada gật đầu, hít sâu một hơi nói:

- Không biết tại sao, lần đầu tiên cảm giác được không khí của London thật là quá tốt!

- Ha ha, hương vị tự do luôn rất dễ chịu!

H cười cười, hắn chỉ chỉ Minh Diệu đứng cách đó không xa, nhìn Ada nói:

- Tên thanh niên kia, chính là lý do khiến cho cô muốn ở lại Trung Quốc sao? Nhìn qua cũng không soái như tôi đi!

- Vậy sao?

Ada quay đầu lại nhìn Minh Diệu, tên tiểu tử kia đang mở to đôi mắt nhìn chăm chăm những mỹ nữ tóc vàng Anh quốc đi tới đi lui đến xuất thần.

- Tôi cảm giác hần thật phong nhã, có thể do thẩm mỹ quan của hai chúng ta bất đồng đi!

- Mặc kệ như thế nào, chúc cô may mắn!

H cười bĩu môi:

- Nhưng không làm cho cô gả cho tôi, đây thật sự là một chuyện làm cho người ta vô cùng tiếc nuối!

- Đừng tưởng rằng tôi không biết anh suy nghĩ như thế nào!

Ada giả hoạt trường mắt nhìn H:

- Lúc ban đầu anh cũng không có ý định muốn lấy tôi, anh chẳng qua là lấp liếm qua loa với cha anh mà thôi!

- Ha ha, không ngờ lại bị cô xem thấu!

H mặc dù đang cười, nhưng có thể nhìn thấy được tia bi thương mà hần không thể che giấu:

- Tôi còn có một điều thỉnh cầu, không biết cô có thể...

- Anh trả lời tôi một vấn đề trước đã!

Ada nghiêng đầu có chút hăng hái nhìn H, hỏi:

- Anh thật sự yêu nàng sao?

- Có lẽ đi!

H giống như tự giễu lắc đầu:

- Kỳ thật tôi cũng không biết như vậy có gọi là yêu hay không, nhưng cùng nàng ở chung một chỗ mấy ngày nay tôi thật sự rất vui vẻ. Mà sau mấy ngày cuối cùng trong lòng tôi lại có cảm giác giống như nặng nề đè nén. Nàng nói cho tôi biết nàng mang thai con của tôi, cô có biết không, trong lòng của tôi có một loại...một loại cảm giác giống như được cứu vớt...giống như là...giống như là...tôi thật sự không biết phải hình dung như thế nào...

- Yên tâm đi, bên phía ủy viên hội tôi sẽ nói giúp cho anh!

Ada gật đầu cười:

- Có lẽ không cần bao lâu nữa hai người sẽ được gặp lại, chuyện sau đó toàn bộ chỉ chờ vào chính bản thân anh!

- Tôi biết, trong khoảng thời gian này tôi sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục cha của tôi!

H nhẹ nhàng ôm lấy Ada:

- Đa tạ, lên đường bình an!

- Tôi sẽ!

Ada phất phất tay, xoay người hướng Minh Diệu đi tới.

- Thật sự không hiểu nổi người Châu Âu các vị, bắt tay thôi không được hay sao mà phải ôm tới ôm lui!

Minh Diệu thật khinh thường nói:

- Lên máy bay mà phải chờ cô tới nửa ngày, tôi sắp buồn ngủ luôn...

- Chỉ có anh là vô nghĩa thật nhiều!

Ada liếc mắt lườm Minh Diệu:

- Đừng tiếp tục nhìn vào đùi mỹ nữ, đi nhanh đi, bằng không sẽ không kịp nữa rồi!

Ada hướng H vẫy vẫy tay, lại cùng Minh Diệu biến mất ngay cửa lên máy bay tại phi trường.

- H thiếu gia, hiện tại chúng ta đi đâu?

Quản gia mở ra cửa xe, lại hỏi.

- Quay về trang viện!

Trên mặt H mang theo vẻ chán ghét, tức giận nói:

- Còn nữa, ông ngồi phía sau đi, tôi không muốn ngồi chung xe với người như ông đâu!

- Dạ!

Burrell tao nhã cúi chào, đóng cửa xe cho H, giống như lời nói khắc nghiệt vừa rồi của H đối với hắn không hề phát sinh qua.

Minh Diệu đã rời đi, May lại khôi phục thân phận nữ phó của chính mình. Nói thật, đối với nàng mà nói thay vì làm nữ phó chuyên chúc cho Minh Diệu, nàng càng thích công việc dọn dẹp hiện tại của mình dù không có tiền đồ gì, ít nhất phần công việc này không cần phải mạo hiểm tính mạng chạy khắp trang viện tìm người nói chuyện phiếm.

Nàng nhỏ giọng ngâm nga một ca khúc thật vui vẻ, cầm máy hút bụi trong tay, những bước chân vui sướng xuyên toa giữa các căn phòng. Nhưng khi đi ngang qua phòng của H, từ bên trong truyền ra thanh âm la hét phần nộ của H làm nàng hoảng sợ nhảy dựng. Tựa hồ H đang ở bên trong phòng xảy ra khắc khẩu gây cãi kịch liệt với người nào đó.

- Thiếu gia, ngài không thể làm như vậy!

May đưa lỗ tai dán lên cửa phòng, nghe được đó là thanh âm của quản gia Burrell.

- Làm quản gia của trang viện, tôi có nghĩa vụ ngăn cản hành vi ngu xuẩn của ngài!

- Hãy nhìn cho rõ thân phận của ông đi!

H phần nộ quát:

- Khi nào thì đến phiên ông khoa tay múa chân trong việc của tôi? Tôi, mới là chủ nhân của trang viện này!

- H thiếu gia, tôi làm hết thấy chỉ vì lợi ích của gia tộc!

Burrell vẫn không chút hoang mang nói.

- Hơn nữa trước đó lão gia cũng đã nói thật rõ ràng, lão gia tuyệt đối sẽ không đồng ý!

- Chuyện này không cần ông quan tâm, tôi đã thuyết phục cha mẹ của tôi!

H lại quát:

- Đừng tưởng rằng ông làm quản gia trong gia tộc này thật nhiều năm như vậy nên chuyện gì tôi cũng phải nghe lời ông. Lần trước chuyện Lana sẩy thai tôi còn chưa tìm ông tính sổ đâu!

- Lana sẩy thai là do quản gia Burrell làm sao?

May kinh hãi khi nghe được lời nói của H.

- Tôi cũng là vì vinh dự của gia tộc!

Burrell nói:

- Dù sao từng hành vi cử chỉ của ngài đều đại biểu cho toàn gia tộc, tôi sẽ không để cho ngài cưới một nữ phó thân phận thấp hèn làm vợ, huống chi trên thân nữ phó kia còn chảy dòng máu của người Gypsy!

- Câm miệng của ông lại, cút ra ngoài cho tôi!

H phẫn nộ hô to.

- Thu thập đồ vật của ông đi, lập tức rút ra khỏi trang viện này!

Nghe được tiếng bước chân, May vội vàng trốn sang phòng đối diện, đóng cửa lại, trộm từ lỗ khóa nhìn ra bên ngoài. Nàng nhìn thấy quần gia Burrell đang bước những bước chân thật tao nhã đi ra khỏi phòng H thiếu gia.

- H thiếu gia, ngài không thể cười tiện nhân dơ bẩn kia làm vợ!

Bộ dáng của quần gia Burrell vẫn thong thả không chút hoang mang, đứng ngay cửa nói:

- Nếu như ngài khẳng khái muốn làm như vậy, tôi sẽ ngăn cản ngài, dùng phương pháp của tôi!

Vàng sáng của ánh mặt trời cuối cùng lóe ngay đường chân trời lại chợt biến mất. Bóng tối lại tiếp tục ngự trị khắp đại địa. H cầm lấy chai thuốc đặt trên đầu giường, đổ ra hai viên thuốc ngủ. Chia tay với Ada cùng Minh Diệu đã được hai ngày, không biết tại sao đêm qua hắn lại bắt đầu nhìn thấy ác mộng trước kia. Hắn đem chuyện này quy tội cho việc tinh thần bị thương còn chưa được phục hồi, cho nên vì không muốn tiếp tục thấy ác mộng mà trước khi đi ngủ phải uống thuốc an thần.

Thuốc ngủ rất hữu hiệu, tuy H cảm thấy ý nghĩ của mình vẫn còn rất thanh tỉnh nhưng mí mắt làm thế nào cũng không sao mở ra được. Chỉ vài phút thời gian H đã chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Hiện tại đã là đêm khuya, cả trang viện ngoại trừ ánh đèn hờn ám trên hành lang đã hoàn toàn biến thành tối đen. Nhưng ngay trên hành lang tối đen kia, ngay trong lúc tất cả mọi người lâm vào giấc ngủ say, lại quanh quẩn vang lên tiếng bước chân khe khẽ.

Trên người khoác trường bào màu đen, toàn bộ thân thể đều che giấu bên trong trường bào chỉ lộ ra một đôi tay. Bàn tay kia nhẹ nhàng mở ra cửa phòng của H, người áo đen đi thẳng vào bên trong.

Bên trong căn phòng tối đen, ánh sáng thật yếu ớt. H đưa lưng về phía cửa nằm nghiêng trên giường, hắn đã uống thuốc ngủ cho nên hiện tại dù có phát sinh động đất chỉ sợ cũng không tỉnh được. Tự nhiên hắn cũng không thể phát giác bên trong phòng ngủ hiện tại xuất hiện thêm một vị khách không mời mà đến.

- Vốn không cần làm tới một bước này!

Người áo đen lấy ra một quyển sách thật dày bên trong chiếc áo bào rộng màu đen. Trên bìa mặt quyển sách vẽ một ấn ký hình hắc miêu.

- Nhưng vì ngươi quá cố chấp, như vậy ngươi chỉ có chết!

Mở ra trang sách, câu thần chú rắc rắc khó hiểu từ trong miệng người áo đen vang lên. Trong lúc ngủ mơ chân mày H cau lại, thân thể bắt đầu chậm rãi run rẩy, tựa hồ như đang ngủ lại gặp phải chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

- Đang ngủ, vậy thì im lặng chết đi thôi!

Người áo đen niệm xong câu cuối cùng, khép lại quyển sách thật dày kia, thân thể H cũng ngừng run rẩy.

- Do hiện tại là đầu tháng, cho nên ta chỉ có thể dùng phương pháp thô bạo này đến ngăn cản ngài, nếu như ngài cảm thấy thống khổ, ta thật xin lỗi!

Người áo đen xốc lên áo choàng đầu, lộ ra gương mặt tuy đã già nhưng không mất đi vẻ tao nhã.

- Vinh dự của gia tộc không cho phép bị làm bẩn!

Nhìn thân thể không còn cử động của H nằm trên giường, thần tình hắn nghiêm túc nói:

- Cưới một nữ phó trong người có dòng máu Gypsy dơ bẩn làm nữ chủ nhân của trang viện, chuyện này tuyệt đối không được cho phép!

Hắn vươn tay, dùng ngón tay đặt lên cổ H đang nằm trên giường không nhúc nhích, lại dò thăm động mạch chủ, không thấy mạch đập, hắn thỏa mãn gật gật đầu.

Nhưng không đợi hần kịp thu hồi bàn tay trở về, thi thể H đã mất đi sinh mạng đang nằm im lìm trên giường đột nhiên lại mấp máy hết sức quỷ dị. Nguyên bản da thịt nhân loại dần dần lại biến thành màu xanh biếc như thực vật. Toàn thân cơ thể biến thành một mảnh dây leo màu xanh biếc, giống như những con độc xà quấn quanh lên tay hần, gắt gao buộc chặt thân thể hần không cho hần nhúc nhích.

- Nguyên lai thực sự là người!

Thanh âm của H đột nhiên từ sau lưng hần truyền đến. Hần giãy dụa nhìn ra sau lưng, H nguyên bản đã nằm trên giường mất đi hơi thở không biết từ khi nào đã đứng ngay sau lưng hần.

- Làm sao có thể...

Trên mặt Burrell lộ ra biểu tình khiếp sợ, há to miệng, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn ra hai thân ảnh đứng sau lưng H.

- Các người không phải đã đi...

- Chủ ý đánh không tệ lắm đâu, quân gia tiên sinh!

Ngọn lửa từ hộp quẹt bật lên chiếu sáng khuôn mặt Minh Diệu, hần rít một hơi thuốc lá thật mạnh, cảm giác nicotin tràn ngập trong phổi làm cho hần có chút mê muội.

- Chỉ là thật sự vô cùng đáng tiếc, ông mới vừa giết chết là mộc khôi lỗi do tôi chế tạo ra mà thôi. A, không đúng, mộc khôi lỗi vốn là vật chết, thật đáng tiếc. Ông không thể giết chết bất cứ người nào, ngoại trừ đứa bé vô tội còn chưa sinh ra đời!

- Dùng vu độc thuật làm cho H chết trong giấc ngủ mơ, sau đó lại tiêu trừ linh lực dao động khi làm phép phát sinh ra. Lại làm cho H nhìn qua giống như đã chết do dùng thuốc ngủ quá liều!

Ada mở đèn trong phòng, nàng nhìn Burrell bị dây leo màu xanh biếc trói chặt như bánh chưng nói:

- Tôi thật sự không thể tin được tất cả những chuyện này đều là do ông làm!

- Các người...các người đều đang nói cái gì...

Burrell giãy dụa nói:

- Ta bất quá là đến thăm tình huống của thiếu gia mà thôi. Các người như thế nào lại xuất hiện ở trong này, các người không phải đã lên máy bay về Trung Quốc rồi hay sao? Ta tận mắt...

- Nga, việc đó sao? Đó bất quá chỉ là một thủ thuật che mắt mà thôi!

Minh Diệu thản nhiên nói:

- Cũng giống như khi ông nhìn thấy H uống thuốc ngủ nằm ngủ trên giường vậy, cảnh tượng hoàn toàn giống nhau, nhưng trước đó là do tôi dùng Thủy Kính thuật thu xuống bản ghi chép, là thứ đồ vật dùng rất phương tiện. Khi cần sử dụng chỉ phóng trở lại một lần, cứ như vậy, là ấn xuống nút truyền ra, tỷ như thế này...

Minh Diệu vỗ tay thành tiếng, một thân ảnh H trống rỗng xuất hiện ở phía trước cửa sổ. Hần cầm bình thuốc ngủ trên bàn, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc uống vào, sau đó nằm lên giường ngủ thiếp đi.

- Thật phương tiện đúng không...

Minh Diệu lại vỗ tay thành tiếng, thân ảnh H đang nằm trên giường hư không biến mất trong không khí, trên giường hoàn toàn trống rỗng.

- Ông che giấu rất khá, chúng tôi cơ hồ hoàn toàn bị ông qua mặt!

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của Burrell, Ada nói:

- Nếu như không phải hành động mờ ám dư thừa của ông, chúng tôi nhất định đã cho rằng chuyện nguyên rủa H là do Lana làm ra!

- Các người đang nói cái gì, ta nghe căn bản không hiểu...

Burrell vẫn cãi bướng không chịu thừa nhận.

- Ông không nhớ sao?

Minh Diệu lại nói:

- Lúc trước ông đặt túi vu độc bên trong phòng tôi còn nhớ không? Lana vốn không thể biết được tin tức chúng tôi sẽ đến, cũng sẽ không biết được tôi sẽ ngủ ở căn phòng nào. Bởi vì trước khi chúng tôi đến nàng đã vì bị sẩy thai mà phải vào bệnh viện!

- Đồ vật kia nhất định là do một nữ phó nào đó thừa dịp không có người trong phòng bỏ vào.

Burrell lại giải thích:

- Không có quan hệ gì tới ta cả!

- Đương nhiên là có quan hệ tới ông!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Ngoại trừ May phụ trách quét dọn thanh tẩy trong phòng, chỉ có ông có được chìa khóa trong phòng tôi, có thể không làm cho người khác chú ý mà ra vào phòng của chúng tôi thật tự nhiên. Sau đó bỏ túi vu độc vào rồi lại lấy đi, đối với ông mà nói mọi chuyện vô cùng đơn giản!

- Hạ nguyên rửa là một nữ vu, chúng tôi đã xem nhẹ một việc, gọi là nữ vu chẳng qua chỉ là một từ ngữ mà thôi.

Ada nói tiếp:

- Nếu không nhờ đạo sư của tôi nhắc nhở tôi, chúng tôi thật sự sẽ không hoài nghi lên người ông. Bên trong “nữ vu” hay gọi là “vu sư” cũng có nam nhân, chẳng qua bởi vì số lượng quá ít cho nên có rất ít người chú ý tới!

- Vì vậy chúng tôi cứ đem lực chú ý lên những nữ phó bên trong trang viện mà xem nhẹ kẻ hiểm nghi quan trọng như ông!

Minh Diệu có chút ngượng ngừng gãi đầu:

- Chính tôi cũng bị từ “nữ vu” làm cho hồ đồ!

- Tôi đã xem qua hồ sơ của ông.

Ada tiếp lời nói:

- Tuy rằng gia đình ông bắt đầu từ ông nội ông đều làm quản gia cho trang viện gia tộc H, nhưng ông cố của ông cũng không phải người Anh quốc. Hắn là người Nam Tư cũ, cho nên trong tay ông mới có loại đồng xu cổ xưa kia, đó là chuyện rất bình thường.

- Ông đừng có nói với chúng tôi nữa đêm ông mặc áo choàng đen chẳng khác gì xã hội đen, trộm vào trong phòng chủ nhân của mình, cầm một quyển sách thật kỳ quái niệm tới niệm lui là bởi vì ông bị mộng du!

Minh Diệu không kiên nhẫn nói:

- Làm ơn đi, ông đừng nên vũ nhục chỉ số thông minh của chúng tôi!

- Vì sao? Vì sao?

H lớn tiếng nói:

- Từ thời ông nội của ông bắt đầu, gia đình ông đã hoàn toàn sát nhập vào trong gia tộc của chúng tôi, tôi vẫn luôn cho rằng ông đã đem bản thân mình cho rằng là một phần tử trong gia tộc!

- Phải, thật sự ta là một phần tử của gia tộc, ta vì gia tộc mà kiêu ngạo!

Burrell gật đầu thản nhiên:

- Cho nên bất luận là kẻ nào muốn xoa vết bẩn lên trên vinh dự của gia tộc, ta sẽ không tiếc hết thủy phương pháp đến ngăn cản hắn, dù cho hắn là thiếu gia cũng không ngoại lệ!

- Sau khi H biết được tin tức Lana mang thai, hắn đã tìm ông thương lượng, muốn ông giúp hắn tìm một biện pháp thuyết phục cha hắn cho hắn cưới Lana làm vợ, kết quả ông lại tự chủ trương thông đồng với bác sĩ để cho nàng bị sẩy thai.

Minh Diệu lại nói:

- Mặc dù H không có chứng cứ, nhưng hắn vẫn hoài nghi là ông làm. Hơn nữa tuy Lana bị sẩy thai, nhưng thông qua chuyện này càng làm cho H tăng thêm quyết tâm mình muốn cưới Lana làm vợ, hắn quyết định cho dù nhi đồng không còn, hắn cũng phải kết hôn với Lana. Vì vậy quyết định này của hắn làm cho ông luống cuống. Bởi vì Lana ở trong bệnh viện, một ngày 24h đều có y tá bác sĩ chăm sóc nên ông không xuống tay được với nàng, vì vậy ông trực tiếp thực hiện nguyên rửa với H, tôi nói không sai đi?

- Không sai!

Burrell gật gật đầu:

- Ta tuyệt đối sẽ không trở mắt nhìn nữ phó thấp hèn kia biến thành nữ chủ nhân của trang viện này, đây sẽ làm cho toàn gia tộc biến thành trò cười cho giới thượng lưu Châu Âu. Huống chi trong người nữ phó kia còn mang dòng máu Gypsy, là một nữ vu gà mờ!

- Đây là thứ mà ông gọi là dùng tính mạng bảo vệ vinh dự cho gia tộc hay sao?

Minh Diệu chẳng thèm quản lời nói của hắn, gần giọng nói:

- Ông thật sự hiểu biết rõ hàm ý của lời nói đó sao? Dùng tính mạng của ông, mà không phải dùng tính mạng của người khác? Ông đúng là kẻ hư vinh ích kỷ phát rồ!

- Ông đúng là tên hỗn đản!

H nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ông không những hại chết con của tôi, còn mưu toan muốn hại mạng của tôi, đây là hồi báo mà chúng tôi đã tín nhiệm ông hay sao? Tôi muốn giết ông!

- Không nên vọng động, H, nên giao cho ủy viên hội đến xử lý tốt hơn, bọn họ sẽ cho anh một sự phán quyết công bằng!

Ada ngăn trở H đang muốn xông lên phía trước, lại nói tiếp:

- Thật sự đáng tiếc...tôi nghĩ nửa đời sau của ông, cần phải ở bên trong ngục giam của ủy viên hội tối cao Châu Âu để bảo vệ cái mà ông gọi là vinh dự của gia tộc!

- Lần này rốt cục xem như đã thu phục toàn bộ đi chứ!

Minh Diệu đón lấy chén trà đen do May đưa tới, uống một hớp, nói:

- Lần này hẳn chúng ta không còn bỏ sót chuyện gì nữa đi...

- Ân, Burrell đã nhận hết tội, mọi chuyện đều do hắn làm ra!

Ada gật gật đầu:

- Hắn là tội phạm thuộc linh năng lực giả, lợi dụng thuật nguyên rửa giết người chưa thành, cho nên sẽ phải ở lại trong ngục giam linh năng lực giả đến ngày mà hắn chết!

Nhắc tới Burrell, Ada có chút cảm khái. Lão nhân này ở trong ấn tượng của nàng luôn luôn là một vị quản gia nho nhã lễ độ, lại tràn ngập ý thức trách nhiệm trong công tác, một quản gia thật đủ tư cách, nhưng lại thật không ngờ hiện tại phát sinh ra loại chuyện này, lại hoàn toàn xuất phát từ tay của lão nhân kia.

- Vậy Lana thế nào?

Minh Diệu hỏi:

- Đã chứng minh được cô gái đáng thương kia là vô tội, hẳn nàng sẽ được vô tội phóng thích đi?
 - Bởi vì Lana sử dụng chú thuật mị hoặc đối với H, cho nên nhiều nhất là bị phạt tiền là có thể thả ra!
- Ada cười nói:
- Phạt tiền đã có H chi trả, Lana cũng sẽ được phóng thích trong vài ngày tới mà thôi!

266. Chương 269: Lilith Ủy Thác

- Toàn bộ thu phục, đã có thể quay trở về nhà rồi!

Minh Diệu duỗi lưng nói:

- Hai ngày đều trốn trong tủ âm tường của H, ngay thuốc lá cũng không được hút, loại ngày này thật sự là quá tệ hại!
- Thừa dịp cơ hội này cai thuốc thì tốt nhất!

Ada nói:

- Anh lúc nào cũng không rời thuốc lá trong tay, tuyệt không biết yêu quý thân thể của chính mình!
- Trước kia là bởi vì biết mình không sống qua bốn mươi tuổi, cho nên đối với mấy thứ này thật không quá để ý.

Minh Diệu cười cười nói:

- Mà bây giờ trong thân thể của tôi đã có máu của quỷ hút máu, vậy càng không cần để ý tới những thứ này, chút độc tố ấy lại đáng là gì đây?
- Sống không quá bốn mươi tuổi?

Ada lần đầu tiên nghe Minh Diệu nhắc tới chuyện này.

- Anh chưa từng nói qua về chuyện này, vì sao lại vậy?
- Ha ha, chuyện xưa hơi dài. Chờ khi nào tôi có rảnh sẽ kể cho cô nghe.

Minh Diệu khoát tay nói:

- Khi nào thì lấy được tiền đây?
- Tham tài quý!

Ada từ trong túi xách lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho Minh Diệu.

- Trả thù lao cho anh lần này, hai vạn Euro!
- Như thế nào được nhiều hơn một vạn?

Minh Diệu tiếp nhận chi phiếu, kỳ quái nhìn Ada.

- Một vạn là trả thù lao công việc lần này của anh, còn lại một vạn là do H vì cảm tạ anh đã cứu Lana trong bệnh viện.

Ada nói tiếp:

- Nếu anh ngại nhiều thì đừng lấy!
- Lấy, sao lại không lấy được chứ!

Minh Diệu lập tức xếp chi phiếu bỏ vào trong túi áo:

- Ha ha, xem ra thu hoạch trong lần hành trình Châu Âu này thật đúng là không tệ!

- Minh Diệu, có một chuyện tôi muốn anh thành thật trả lời tôi.

Ngay khi Minh Diệu muốn đi ra khỏi phòng sách, Ada đột nhiên mở miệng nói.

- Ân? Chuyện gì?

Minh Diệu sửng sốt, biểu tình của Ada thật nghiêm túc.

- Anh có biết tôi rất thích anh, có đúng không?

Ada nhìn thẳng vào ánh mắt Minh Diệu, nói:

- Tiểu Manh cũng đã nói với tôi, nàng cũng rất thích anh. Mà chị Từ Mẫn tuy không nói gì, nhưng tôi cũng nhìn ra được nàng đối với anh cũng rất có ý tứ. Anh có rất nhiều phụ nữ quay chung quanh anh, mà anh vẫn luôn cùng chúng tôi duy trì mối quan hệ như ẩn như hiện, điều này có quan hệ đến việc anh mới nói mình không sống qua bốn mươi tuổi có đúng không?

- Bây giờ nói tới chuyện này còn trọng yếu nữa sao?

Minh Diệu lặng người một thoáng, tiếp theo cười khỏ nói:

- Tôi cùng Lilith làm giao dịch, loại đồ vật tình cảm này tôi đã hoàn toàn bị cách ly!

Ada không nói gì thêm, nàng nhìn thấy Minh Diệu đóng cửa phòng rồi đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

- Ở thời gian không đúng, gặp phải người không đúng!

Ada nhìn chén trà đen đã lạnh đặt trên bàn, thì thào lẩm bẩm:

- Có lẽ chúng ta thật sự không có duyên phận...

- Lilith điện hạ!

Alie mặc chiếc váy dài màu đen cung kính đứng bên cạnh một nữ tử áo trắng vô luận là dáng người hay bộ dạng đều được xưng tụng là hoàn mỹ.

- Bên phía Sheen truyền đến tin tức, lời đồn đãi kia đã được chứng thực, thật sự bọn hắc đã chiếm được văn thư của Biển Chết!

- Thật sự là một đám nhảm chán đáng ghét!

Lilith có chút bực dọc nói:

- Ta vốn tưởng rằng ta đã né tránh những người này, là có thể bình an vô sự, lại thật không ngờ bọn người kia đối với loại chuyện này cuồng nhiệt chấp nhất đến như vậy!

- Nếu như thực nghiệm của bọn hắc thành công, thật sự không biết sẽ phát sinh chuyện gì!

Alie lo lắng nói:

- Loại đồ vật này căn bản không nên tồn tại trên thế giới!

- Thật phiền quá đi!

Lilith bĩu môi, vẻ mặt thật khó chịu:

- Tuy rằng nhân loại có biến thành bộ dáng gì nữa cũng không quan hệ gì tới ta, nhưng nếu quả thật lại giống như lời tiên đoán kia đã nói, vậy cuộc sống của ta nhất định sẽ vô cùng nhảm chán!

- Bằng không tập hợp lực lượng của Huyết tộc, mạnh mẽ đem văn thư của Biển Chết phá hủy tốt nhất!

Alie nói:

- Chỉ cần phá hủy văn thư của Biển Chết, như vậy thực nghiệm của bọn hắc tuyệt đối sẽ không thành công!

- Không được!

Lilith lắc lắc đầu:

- Tuy rằng ta thật chán ghét lão nhân đông dài kia, nhưng ước định chính là ước định. Dù sao cũng là chuyện ta đã đáp ứng, tuyệt đối không khả năng đổi ý, càng không khả năng để ta phá hư!
- Như vậy chúng ta cứ thờ ơ không xen vào?

Alie hỏi:

- Tuy rằng hiện tại Huyết tộc không còn dựa vào máu của nhân loại vẫn có thể sinh tồn như trước, nhưng nếu như thế giới này thật sự biến thành hư vô...
- Việc mà chúng ta không thể làm, nhưng cũng không có nghĩa là người khác không thể làm a!

Lilith giả hoạt nhìn Alie mở to đôi mắt:

- Bản thân ta có một nhân tuyển rất tốt nha!
- Nhân tuyển rất tốt?

Alie khó hiểu mở to hai mắt:

- Chẳng lẽ là...
- Người đoán đúng rồi, tiểu Alie của ta!

Lilith dùng đầu lưỡi đỏ tươi của nàng liếm liếm đôi môi:

- Chính là vị trưởng phu kia của người!
- Di?

Alie há to miệng:

- Nhưng hắn lại là nhân loại thôi, làm sao có thể...
- Cũng chính vì hắn là nhân loại, cho nên mới có được khả năng vô hạn!

Về mặt Lilith cười xấu xa nhìn Alie:

- Thế nào, cảm giác có người đi cùng người thật sự không tệ đi?
- Ta...ta...ta không có!

Alie đỏ bừng mặt, phản bác nói:

- Rõ ràng chính do Lilith điện hạ để cho ta cùng hắn tiến hành nghi thức Huyết Hôn, cũng không phải do chính bản thân mình lựa chọn...
- Vậy thì thế nào, người còn không phải thật cao hứng?

Lilith nói:

- Ta giúp người tìm một người bạn chơi tốt như vậy, người còn không biết cảm ơn ta!
- Tự dưng không hiểu vì sao lại nói với người ta mấy tháng sau sẽ có một nam tử nhân loại tới bái phỏng ta, lại không hiểu vì sao lại tiến hành nghi thức Huyết Hôn với hắn. Sau đó chính mình lại chạy tới một chỗ mà không ai tìm thấy để lẩn trốn, làm cho người ta muốn hỏi rõ nguyên nhân cũng không được!

Alie quyết mồm nhỏ giọng than thở:

- Còn nói là tìm một bạn chơi cho người ta, rõ ràng là vì bản thân mình thích món đồ chơi kia nên không muốn đồ chơi nhanh như vậy bị hỏng mất!
- Hắc hắc, lần đầu tiên nhìn thấy người kia, ta đã biết ở trên người hắn nhất định sẽ phát sinh rất nhiều việc thú vị!

Lilith nói:

- Đồ chơi vui vẻ như vậy, chỉ chơi được mười năm không phải thật đáng tiếc hay sao. Như bây giờ không tốt sao? Người có người chơi với người, ta cũng có thêm ít niềm vui. Người cũng biết ở trong sinh mệnh đang đặng buồn chán có thể tìm được niềm vui, là một chuyện thật không dễ dàng.

- Không tốt, tuyệt không tốt chút nào!

Alie lớn tiếng kháng nghị nói:

- Người lại không cho ta nói ra chân tướng, còn muốn ta tự mình nghĩ ra lý do để giải thích với những trưởng lão kia, phiền muốn chết!

- Đây đều là chuyện nhỏ thôi, không cần để trong lòng vậy!

Lilith thật không lương tâm khoát tay:

- Cứ quyết định như vậy đi, để cho hần đi, nhất định sẽ phát triển thành chuyện thật thú vị!

- Hành lý đều thu thập xong chưa?

- Đều tốt lắm!

- Quần áo đều xếp rồi?

- Đã xong xuôi!

- Đồ trang điểm của cô đâu?

- Ở trong túi!

- Những món thuốc kỳ kỳ quái quái của cô đâu?

- Đã ở trong túi!

- Bàn chải đánh răng khăn mặt xà phòng đồ trang điểm?

- Ở bên trong!

- Áo lót quần lót đây?

- ...

- Cô phải xác định nga, lần này thật sự phải rời đi nga, lên máy bay rồi muốn cũng không xuống được!

- Anh có thể không cần phải dài dòng như vậy hay không?

Ada thật sự không sao chịu nổi, lớn tiếng kháng nghị nói:

- Trước kia Tiểu Manh nói với tôi mỗi lần nàng cần đi ra ngoài anh sẽ lập tức biến thân thành Đường Tăng mà tôi còn chưa tin, lần này tôi thật sự đã tin rồi!

- Tôi chỉ là xác nhận một chút mà thôi!

Minh Diệu thần nhiên nhún nhún vai, nói:

- Miễn cho vì món đồ vật nào đó mà cô bỏ quên trong trang viện, đến lúc đó chúng ta còn phải quay trở lại để lấy!

- Đi nhanh đi, bằng không sẽ không kịp chuyến bay!

Ada bắt đầu dĩ thử dài, đẩy mạnh Minh Diệu vào trong xe đóng ập cửa, xe lại chạy nhanh về hướng sân bay.

- Lần này là thật phải rời đi rồi!

H diu Lana còn suy yếu nhìn Ada nói:

- Tuy rằng trước đó đã nói qua, nhưng tôi nghĩ muốn nói thêm lần nữa, cảm ơn cô!

Burrell thú tội của mình không chút giấu diếm, hơn nữa thái độ còn thật cứng rắn, tựa hồ chuyện mình giết người chưa thành không phải là việc xấu xa gì mà chỉ là một việc vô cùng quang vinh. Hiềm nghi mưu sát

của Lana đã được giải tỏa, sau khi nộp xong tiền phạt cũng đã được thả ra. H tự mình đến ủy viên hội phân bộ đón Lana trở về nhà. Không thể không nói, H rất có tài năng dỗ dành thiếu nữ, ban đầu vừa mới gặp lại Lana vẫn còn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng với hắn, nhưng chỉ sau mười mấy phút đồng hồ ngấn ngủ khi quay về tới trang viện, lúc xuống xe nàng cũng đã thay đổi thái độ rúc vào trong lòng H.

- Wiln tiểu thư, Minh Diệu tiên sinh, thật sự vô cùng cảm tạ hai người!

Sắc mặt Lana vẫn còn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần rất tốt, trên mặt cũng hiện lên nụ cười hạnh phúc. Nàng có chút áy náy nhìn qua Ada:

- Wiln tiểu thư, lần trước ở bệnh viện thái độ của tôi đối với cô thật sự là không tốt, thật tình xin lỗi cô!

- Những chuyện nhỏ nhặt như vậy không cần để mãi trong lòng.

Ada cười cười:

- Hết thấy đều là quá khứ, đây là một sự bắt đầu mới!

- Đã đến giờ rồi!

Minh Diệu nhìn đồng hồ nhắc nhở.

- Chúng tôi phải đi!

Ada nhìn Lana nói:

- Chúc hai người hạnh phúc!

- Chúng tôi sẽ, cảm ơn cô!

Lana rúc vào lòng H, mỉm cười gật đầu.

H cùng Lana đứng ngay cửa ra máy bay, nhìn thấy Minh Diệu cùng Ada biến mất sau cửa, mới buông tay xuống.

- Cất cánh đi, mau nhanh cất cánh đi!

Minh Diệu vừa cài dây an toàn vừa lầm bầm than thở.

- Làm sao vậy, đến thời gian cũng không thấy anh khẩn trương như thế!

Ada nhìn Minh Diệu khó hiểu hỏi.

- Không có gì, có chút lo lắng cho Tiểu Manh mà thôi!

Minh Diệu nói:

- Hơn nữa tôi có một loại dự cảm vô cùng kỳ quái!

- Dự cảm? Dự cảm gì vậy?

Ada hỏi.

- Tôi cảm giác còn có chuyện gì đó, hoặc là có người nào đó không muốn cho tôi về nhà!

Minh Diệu nói:

- Tôi luôn có loại cảm giác rất cục sẽ có người tranh thủ trước khi cất cánh ngăn cản tôi đi về!

- Có thể do vụ án lần này thật sự quá phức tạp, anh đã mệt mỏi quá độ cho nên mới sinh ra ảo giác đi.

Ada cười nói:

- Không cần khẩn trương như thế, sự tình đã được chúng ta giải quyết viên mãn, tiền thù lao anh cũng đã lấy được. Còn vài phút nữa máy bay sẽ cất cánh, còn có người nào lại chạy tới kịp ngăn cản anh trở về đây.

- Tôi cũng không biết!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Tôi cũng cảm thấy có vẻ kỳ quái, nhưng tôi luôn đối với loại phương tiện giao thông như máy bay có chút lo lắng!

Máy bay trượt nhanh trên đường băng, gia tốc, chậm rãi lên không. Thẳng đến khi trong loa truyền ra thanh âm thông báo có thể cởi dây an toàn, Minh Diệu mới thở ra một hơi thật dài, thả trái tim rơi xuống.

- Anh xem, tôi đã nói là do ảo giác của anh mà thôi.

Ada tháo dây an toàn, nhìn Minh Diệu nói:

- Nào có ai sẽ đi ngăn đón máy bay không cho nó cất cánh, anh lại không phải là đào phạm của FBI gì đó...

- Tiếp qua mấy giờ là có thể về nhà!

Minh Diệu gật gật đầu:

- Vụ án lần này đích thật là làm cho đầu óc của tôi choáng váng...

- Không thể nha! Còn chưa thể về nhà đâu nha...

Thanh âm của Alie đột nhiên xuất hiện trong đầu Minh Diệu.

- Ân?

Minh Diệu bị giật mình hoảng sợ.

- Alie? Bây giờ là ban ngày a, cô không cần ngủ sao?

- Bề bộn nhiều việc đây, làm gì có thời gian được ngủ!

Alie nói:

- Hiện tại Lilith điện hạ muốn gặp anh đó...

- Di? Gặp tôi sao? Chuyện gì?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Hiện tại? Hiện tại tôi đang ở trên máy bay a, tôi làm sao ở trước mặt công chúng xuất ra ma pháp trận để đi đây...

- Nga, việc này anh không cần lo lắng, giao cho tôi là được!

Thanh âm của Lilith cũng vang lên trong đầu Minh Diệu.

- Chuẩn bị cho tốt nga, một, hai, ba!

- Chuẩn bị cái gì...A!

Minh Diệu còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác chiếc ghế dưới móng biến mất, cả người trực tiếp rơi xuống.

- Minh Diệu, lần này anh trở về...Minh Diệu?

Ada xoay đầu lại, vừa định nói chuyện với Minh Diệu lại phát hiện chỗ ngồi của Minh Diệu đã trống rỗng, không biết Minh Diệu đã đi nơi nào.

- Tiểu thư, xin hỏi cô có thấy được vị tiên sinh luôn ngồi bên cạnh tôi đã đi đâu không?

Ada gọi một nữ tiếp viên vừa đi ngang qua dò hỏi.

- Tiên sinh?

Tiếp viên hàng không mang theo nụ cười chúc nghiệp trên mặt nói:

- Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có phải nhớ lầm hay không, chỗ ngồi này vốn không có ai cả, luôn trống không từ đầu đến cuối a?

- Trống không?

Ada lạng người một thoáng, nàng nhớ tới dự cảm của Minh Diệu, chẳng lẽ...

- Đau quá đi, đau quá...

Minh Diệu xoa xoa bờ hông đau điếng, cau mày nói:

- Lại đem tôi từ hơn ba vạn thước Anh trên bầu trời cao trực tiếp ném xuống, cô thật không sợ tôi bị ngã chết hay sao?

- Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không chết!

Lilith mang theo nụ cười trên mặt thản nhiên nói:

- Tôi đa có chút đau mà thôi!

- Tôi tìm tôi để làm chi vậy, nói nhanh lên một chút!

Minh Diệu không có biện pháp gì với nữ ác ma có gương mặt thiếu nữ với bộ ngực to trước mặt, nói:

- Tôi còn đang vội vã quay về nhà đây!

- Có một việc muốn ủy thác cho anh!

Alie đứng bên cạnh Lilith mở miệng nói:

- Là một chuyện vô cùng trọng yếu!

- Không thể nào, chuyện mà ngay cả cô cũng không làm được, tôi làm sao làm nổi?

Minh Diệu hoảng sợ nhìn Lilith nói:

- Làm ơn đi, cô là bán thần, tôi chẳng qua chỉ là một nhân loại có chút linh lực mà thôi a!

- Chuyện này có khác nhau.

Lilith nói:

- Việc quá dễ dàng thì tôi không hứng thú, chỉ nhắc ngón tay đã có thể đem sự tình giải quyết, vậy còn niềm vui gì đáng nói!

- Tôi cũng không phải món đồ chơi của cô, tôi cự tuyệt!

Minh Diệu đứng dậy:

- Tôi phải về nhà, cửa ở đâu?

- Không có cửa đâu!

Lilith không chút hoang mang cười nói:

- Nếu như anh không đáp ứng, anh không thể quay về nhà nha!

- Làm ơn đi, chị cả. Đừng đùa tôi được không?

Minh Diệu đỏ khốc đỏ cười nói:

- Tôi phải về nhà!

- Tôi biết, anh đang lo lắng cho tiểu sủng vật trong nhà anh!

Lilith đứng lên, đi tới bên người Minh Diệu đẩy hẳn ngồi xuống ghế.

- Yên tâm đi, tôi cam đoan, sủng vật nhà anh sẽ không có việc gì, hơn nữa trong lúc anh giúp tôi giải quyết việc vô cùng trọng yếu này, nàng sẽ không thiếu một sợi lông nào đâu!

267. Chương 270: Phòng Tắm Ngâm Nước

- Được rồi, xem ra hôm nay nếu tôi không đáp ứng cô, cô nhất định sẽ không thả tôi đi!

Minh Diệu bắt đầu dĩ thử dài:

- Nói đi, muốn tôi đi làm gì?

- Thay tôi đi tới một chỗ, tìm một món đồ vật, đem nó hủy diệt!

Lilith nói:

- Anh xem, thực sự vô cùng đơn giản, không phải sao?

- Nếu như cô đã nói là ủy thác, như vậy tiền thù lao của tôi đây?

Minh Diệu rút ra điều thuốc ngâm trên môi. Giao tiếp với loại sinh vật như ác ma, nhất định phải khởi lên toàn bộ tinh thần. Huống chi hiện tại hắn đang ở mặt đứng, là một nữ ác ma, sự tình gì cũng phải tìm hiểu trước cho rõ ràng.

- Việc trả thù lao sao... Với quan hệ giữa hai người chúng ta, có cần sao?

Lilith nghiêng đầu nhìn Minh Diệu.

- Vô nghĩa, tôi với cô lại không quen, chuyện không ưu đãi ai làm chứ.

Minh Diệu nói.

- Cô nghĩ tôi là lời phong sao? (lời phong= làm người tốt).

- Vậy được rồi!

Lilith suy nghĩ một lát, gật gật đầu.

- Căn cứ theo sự khó khăn của việc ủy thác lần này mà tính toán...sau khi sự tình hoàn thành, tôi có thể đem đồ vật thuộc về anh trả lại cho anh!

- Cô xác định?

Vẻ mặt Minh Diệu thật nghiêm túc nhìn lên Lilith.

- đương nhiên!

Lilith bắt đầu nói:

- Tôi là thương nhân đứng đắn, thật giáng chữ tín!

- Theo phương pháp tính toán của cô, chuyện này nhất định rất nguy hiểm!

Minh Diệu dụi tắt mẫu thuốc lá trong tay.

- Nguy hiểm thì đúng là nguy hiểm, nhưng hồi báo cũng không tệ lắm đâu!

Lilith nói:

- Huống chi chuyện này đối với anh mà nói, có một lý do không thể không làm!

- Lý do không thể không làm?

Minh Diệu sửng sốt:

- Có ý tứ gì?

- Cứu vớt nhân loại a!

Lilith cười nói:

- Là một chuyện thật sự vĩ đại đi. Nếu như anh không đi làm, như vậy nhân loại rất có thể phải nghênh đón ngày tận thế!

- Hao tổn tâm trí!

Minh Diệu thở dài:

- Tôi đối với loại chuyện mang theo mặt nạ hoặc mặc quần áo nịt biến thái còn đem quần lót lộ ra bên ngoài thật sự không quá lành nghề đi!

Thanh âm tiếng kèn xe bén nhọn truyền đến quấy nhiễu Triệu Hi còn đang vui đầu ngủ ngắc đầu lên nhìn nhìn, một chiếc Nissan màu đen đang dừng trước cửa tiểu khu.

- Đã trễ thế này, còn cho người ta ngủ hay không đây!

Triệu Hi than thở vài câu, hần nhu nhu đôi mắt còn đang buồn ngủ mông lung, ngáp dài một cái, lại nhìn vào máy ghi hình trước mắt.

Tân Hải hoa viên là một tiểu khu xa hoa thuộc vùng thành thị duyên hải phía đông. Lưng dựa núi lại nằm ven biển, giá cả tự nhiên cũng không tiện nghi. Có tiểu khu xa hoa dĩ nhiên cũng phải có phục vụ vật nghiệp xa hoa tương đồng. Mà Triệu Hi chính là bảo an gác đêm của tiểu khu này, phụ trách ghi chép khách nhân đăng ký ra vào tiểu khu.

Hàng rào chắn ngang cổng lớn tiểu khu được sử dụng bằng thẻ, nếu như là nghiệp chủ bên trong tiểu khu chỉ cần dùng thẻ chà qua máy là hàng rào sẽ tự mình nâng lên. Nhưng nếu như là khách nhân từ bên ngoài đến, phải đăng ký với Triệu Hi, sau đó mới cho đi vào. Đường nhiên thỉnh thoảng cũng có nghiệp chủ bỏ quên thẻ vào cửa trong nhà.

Triệu Hi nhìn nhìn vào máy ghi hình, chiếc xe này hần cũng từng gặp qua, là xe của Tôn Kiệt tiên sinh ở tòa lầu số sáu bên trong tiểu khu. Hần có thể nhìn thấy được Tôn tiên sinh đang ngồi trên ghế lái ngược ngừng vẫy vẫy tay với hần. Nhìn qua bộ dáng chắc là đã quên mang theo thẻ vào cửa, vì vậy Triệu Hi lại ấn nút cho hàng rào nâng lên.

- Tiểu Triệu, thật ngại quá, đã trễ thế này còn đánh thức anh!

Hàng rào chậm rãi nâng lên, xe Nissan màu đen lái vào bên trong tiểu khu, ngừng lại ngay cửa trực ban. Cửa kính xe tự động hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt nam nhân chừng ba mươi tuổi.

- Cảm ơn!

- Không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi!

Tuy trên mặt Triệu Hi lộ ra nụ cười, nhưng trong lòng cũng rất khó chịu. Nam nhân tên Tôn Kiệt này cũng không phải lần đầu tiên quên mang theo thẻ ra vào, hơn nữa mỗi lần đều trở về lúc nửa đêm, Triệu Hi đã bị nam nhân này đánh thức bốn năm lần.

- Đã trễ như vậy anh mới về sao!

- Phải a, không ngờ lại quên mất thời gian!

Tôn Kiệt cười cười:

- Tôi vào đây, về nhà ngủ đi.

Nói dứt lời Tôn Kiệt quay cửa kính xe trở lên, chiếc Nissan màu đen chậm rãi chạy vào bên trong tiểu khu. Từ phía sau nhìn lại, Triệu Hi mơ hồ có thể thấy được có bóng người ở ghế sau xe ngồi dậy, hơn nữa nhìn vào tựa hồ như một nữ nhân.

- Nửa đêm mang theo nữ nhân về nhà, nhất định không có hảo tâm!

Triệu Hi oán thầm vài câu, vừa định quay về phòng trực ban ngủ tiếp một lát, lại phát hiện ngay mặt đất vị trí xe Nissan màu đen vừa dừng lại có dấu vết của một vũng nước. Hơn nữa dọc theo đường xe chạy qua cũng lưu lại dấu vết dính nước lướt qua.

- Đây là cái gì vậy?

Triệu Hi đi tới ngồi xổm người xuống, dùng đèn pin chiếu xuống vũng nước kia.

- Không phải bị chảy xăng đó chứ?

Nếu như xe bị chảy xăng, đó chính là chuyện đại sự, làm bảo an Triệu Hi có trách nhiệm phải nhắc nhở nghiệp chủ. Hắn đưa tay sờ sờ vào vũng nước, dính dính trên ngón tay vuốt vuốt, lại đặt dưới mũi ngửi ngửi, không giống như là xăng, không có mùi xăng mà càng giống như là nước.

- Có lẽ là ở sau xe chứa vật gì bị rỉ nước sái ra ngoài đi!

Nếu không phải xăng, như vậy Triệu Hi cảm thấy vấn đề không có gì lớn, trở lại trong phòng trực ban tiếp tục ngủ gật.

Mở cửa phòng, Tôn Kiệt đem điện thoại di động cùng chìa khóa ném lên bàn. Hôm nay tâm tình của hắn không tệ, không vì điều gì khác, nữ ca sĩ xinh xắn trong quán bar rất cực đã đáp ứng ngày mai sẽ hẹn hò với hắn. Trả giá cuối cùng đã có hồi báo, hắn cảm thấy trước đó bỏ tiền ra tặng hoa mỗi ngày cùng mỗi tối tới quán bar cổ động cho nàng cũng không bị uổng phí.

Bất quá nói thật lòng, nữ ca sĩ kia thật xinh đẹp, giọng hát lại hay vô cùng. Tôn Kiệt cảm thấy được thanh âm của nữ ca sĩ kia nghe còn hay hơn bất cứ thanh âm của các ca sĩ đang thịnh hành. Hắn thật sự không hiểu rõ vì sao một nữ ca sĩ có giọng hát hay như vậy lại phải đi hát bên trong một quán bar nhỏ như thế.

Chỉ là có một việc làm Tôn Kiệt vô cùng bức dọc, khi hắn đang ngồi trong quán bar, có một nam nhân say mềm đã đem chai bia trong tay làm đổ vào trong quần áo của hắn, khiến vật áo trước của hắn nhiễm ướt một mảng thật lớn.

- Xem ra phải đi tắm thôi!

Tôn Kiệt nhú mày, hắn đối với việc tắm rửa luôn có cảm giác chán ghét đặc thù.

Tôn Kiệt thật sự không thích tắm rửa. Hoặc là nói hắn rất sợ nước. Có lẽ do có một lần hắn thiếu chút nữa bị chết đuối dưới sông, làm cho hắn hiện tại dù là lúc rửa mặt cũng không dám đem mặt vùi vào trong nước, tuy rằng chính hắn cũng hiểu thật rõ ràng bất quá chỉ là một bồn rửa mặt mà thôi, căn bản sẽ không đến mức bị chết đuối, nhưng cảm giác không thở được ở trong nước luôn quanh quẩn ám ảnh trong đầu óc của hắn không thể xóa đi.

Ngày mai phải đi ước hẹn với nữ ca sĩ xinh xắn kia, tuy rằng hắn không chút tình nguyện nhưng Tôn Kiệt cũng không nguyện ý mang theo một thân hương vị khó ngửi như vậy đi hẹn hò. Lần đầu tiên hẹn hò, tắm rửa sạch sẽ cũng dễ lưu cho người ta một ấn tượng tốt, hắn mở máy nước nóng bắt đầu điều chỉnh.

Thật giống như đường điện không đủ lực cung cấp, ánh đèn huỳnh quang bên trong phòng tắm đột nhiên bắt đầu chớp nháy, sáng lại tắt, thanh âm tiếng xèo xèo lại không ngừng vang lên.

- Ân? Hư rồi sao?

Tôn Kiệt ngẩng đầu, nhìn nhìn ánh đèn huỳnh quang không ngừng chớp lóe.

Trong nhà dùng máy nước nóng kiểu mới, công suất thật lớn, chỗ tốt duy nhất chính là không cần chờ đợi tăng nhiệt, thời gian tăng nhiệt chỉ khoảng ba phút là có thể tắm. Lúc ấy khi mua máy người bán hàng cũng từng nói qua, nếu đường dẫn trong nhà không tốt sẽ ảnh hưởng tới những đồ điện tử khác trong nhà, lúc đó hắn cũng không quá để ý tới.

Hắn đi tới cửa phòng tắm, bật công tắc đèn lên xuống hai lần, ánh đèn loang loáng vài lần lại thuận lợi phát sáng lên.

Nhìn vào gương mặt mình trong gương, Tôn Kiệt điều chỉnh lại hô hấp của bản thân, một lần thoải mái tắm rửa nước nóng đối với người sợ nước như hắn mà nói không thua gì một lần khổ hình, mà tràng khổ hình này chính bản thân hắn còn nhất định phải thừa nhận.

Đột nhiên hắn cảm giác lỗ chân lông toàn thân như dựng đứng lên, ở trong gương ngay góc phòng tắm có một ảnh tử màu đen. Nhìn qua giống như một người, hắn há to miệng, nhưng lại không phát ra được chút thanh âm với hình ảnh khủng bố trước mắt. Hắn đứng ngây người tại đó, thân hình run rẩy, bàn tay đặt trên bồn rửa mặt bởi vì dùng sức quá mạnh mà bị trơn tuột vượt xuống, bởi vì mất đi cân bằng, thân thể

Tôn Kiệt bị té nghiêng sang bên, lúc này mới đem đầu óc của hắn giật mình tỉnh lại trong trạng thái ngây ngốc kia.

Hắn quay phắt đầu lại, cả phòng tắm đều thu hết vào trong đôi mắt hắn. Không có thứ gì, chỉ có vách tường tráng gạch men trắng cùng sàn nhà, làm gì có thân ảnh người nào. Hắn quay đầu lại nhìn vào trong gương, bên trong làm gì có bóng đen nào tồn tại.

Hắn đột nhiên nhớ tới thật lâu trước kia hắn từng xem qua một bài viết ở trên mạng. Bên trong nói qua, phòng tắm là một địa phương không sạch sẽ, có chút oan hồn lại thích trốn tránh trong góc âm u của phòng tắm, lẳng lặng quan sát người đang tắm. Nếu người đang tắm rửa gội đầu nhắm mắt lại, bọn hắn sẽ từ góc tối lao ra đem người kia giết chết.

Tí tách...tí tách...bên tai có thanh âm giọt nước rơi truyền đến. Tôn Kiệt hoảng sợ nhìn theo thanh âm, tựa hồ là vòi sen còn chưa khóa chặt nên không ngừng có nước chảy xuống, đập xuống sàn nhà bằng gạch men bên dưới. Thanh âm nguyên bản thật nhỏ kia ở trong phòng tắm đêm khuya lại trở nên phóng đại vô hạn. Mỗi một giọt nước nhỏ lên mặt đất, thật giống như đang nhỏ trong lòng của hắn, theo mỗi thanh âm tí tách, trái tim của hắn lại nhảy lên kịch liệt.

Hơi thở của Tôn Kiệt có chút dồn dập, hắn bước nhanh tới chỗ máy nước nóng dùng sức khóa lại van vòi sen. Không còn nước tiếp tục chảy ra, thanh âm tí tách rờn rợn cũng đã biến mất. Hắn thở phào một hơi, cười cười tự giễu. Chẳng lẽ cảm giác sợ hãi đối với nước đã nghiêm trọng tới mức xuất hiện cả ảo giác hay sao?

Ổn định lại cảm xúc một chút, Tôn Kiệt cởi bỏ quần áo trần như nhộng đứng dưới vòi sen, biểu tình trên mặt nghiêm túc như một chiến sĩ sắp ra chiến trường. Hắn thở ra một hơi xoay van máy nước nóng.

Thật ngoài ý liệu, vòi sen lại không chảy ra giọt nước nào.

- Lại hư rồi sao?

Hắn dùng lực vỗ vỗ lên vòi sen nhưng không thấy có chút phản ứng. Hắn vịn van qua trái lại phải, nhưng vòi sen cũng không phản ứng, bất kể là nước nóng hay lạnh cũng không có giọt nào, thật giống như vừa rồi Tôn Kiệt vịn vịn không phải là van máy nước nóng mà chính là móng của hắn.

- Ta kháo, không phải là bị cúp nước đó chứ!

Tôn Kiệt cảm giác thật buồn bực. Hắn dùng lực vỗ vỗ ống nước, lại vịn van nước lạnh bấm:

- Mình thật vất vả ôm lòng liều mạng quyết tâm để tắm rửa, kết quả máy nước nóng lại bị hư mất!

Hắn có chút nổi nóng, cầm lấy khăn tắm bên cạnh vẩy lên người. Hắn quyết định hiện tại đi ra gọi điện cho cửa hàng bán máy nước nóng, mắng bọn hắn một trận. Đây là chuyện gì chứ, lúc không muốn dùng thì lại chảy nước, lúc muốn dùng lại không chảy ra giọt nước nào.

- Hoa!

Ngay khi tay của Tôn Kiệt vừa đặt lên ổ khóa cửa phòng tắm chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, vòi sen đột nhiên như trong mộng mới tỉnh. Dòng nước bốc hơi nóng chảy xuống, phát ra thanh âm dọa Tôn Kiệt nhảy dựng. Hắn có chút cảm tức, chẳng lẽ vận may của mình từ lúc ước hẹn được nữ ca sĩ xinh xắn kia đã dùng hết rồi hay sao?

Nước ấm từ đỉnh đầu chảy xuống dưới lòng bàn chân, hắn cúi đầu tròn tròn mắt. Chỉ có như vậy hắn mới có thể tự thuyết phục chính mình không phải đang bị ngâm bên trong lòng sông không thở được, mà chẳng qua mình đang ở bên trong phòng tắm của nhà mình mà thôi. Hắn đổ xà bông gội đầu trong tay, bắt đầu gội đầu, bọt xà bông trắng xóa nhanh chóng tràn đầy trên đầu hắn, chỉ chớp lát đã hòa với dòng nước tràn xuống mắt, hắn lập tức lau đi bọt rơi trên trán, tiếp theo không ngừng lau, phồng giữa đôi mắt bị che khuất, sau đó lại dùng nước xả đi bọt xà bông trên đầu, dùng tay đỡ trán không cho nước chảy qua mắt, nhưng vẫn có một tầng hơi nước mỏng phủ trước mắt, hắn vẫn không ngừng di chuyển thân hình dùng thị giác mơ hồ tìm kiếm cảm giác an toàn.

- Tôn Kiệt, mày có phải bị hù dọa đến hồ đồ hay không!

Hắn vừa dùng khăn tắm vừa dùng sức xoa mạnh thân thể, lại tự mắng mình:

- Mày đã ba mươi tuổi, đã không còn là đứa con nít đi tin vào chuyện quỷ quái khủng bố nữa rồi!

Hắn chà lau rất dùng sức, cánh tay cũng bị chà sát đến đỏ bừng.

Trên làn da truyền tới đau đớn làm cho hắn bảo trì ý nghĩ thật thanh tỉnh.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất thoa xà phòng khắp toàn thân, lại dùng tốc độ nhanh nhất rửa sạch bọt xà phòng, lại nhanh nhẹn tắt đi van máy nước nóng.

- Hô hô hô...

Tôn Kiệt thở hổn hển, dùng tay vịn vách tường trơn bóng, giọt nước trên tóc rơi xuống mặt đất không ngừng.

- Mình chán ghét tắm rửa!

Tôn Kiệt đứng trước gương trong phòng tắm, dùng khăn lau đi bọt nước trên người.

- Mình chán ghét nước, mình chán ghét hết thấy những gì có quan hệ tới nước!

Nhìn thân thể đỏ lên vì quá mức dùng sức hiện ra trong gương, Tôn Kiệt cười cười như tự giễu. Mỗi lần tắm rửa chẳng khác gì đi đánh một trận chiến, có lẽ bạn bè hắn nói rất đúng, hắn thật sự phải đi khám bác sĩ tâm lý mới xong.

- Hoa...hoa...

Không chút dấu hiệu báo trước, vòi sen đột nhiên giống như bị một bàn tay vô hình mở van, nước ấm phun trào mãnh liệt dọa Tôn Kiệt nhảy dựng.

- Xem ra thật sự bị hỏng mất rồi!

Tôn Kiệt dùng sức khóa van nước, nhưng không tác dụng gì, căn bản không cách nào khóa lại.

- Đáng chết!

Tôn Kiệt bỏ qua ý nghĩ tự mình sửa chữa, hắn phủ thêm khăn tắm muốn đi ra phòng khách gọi điện thoại cho cửa hàng bán máy nước nóng. Máy nước nóng chết tiệt này thật sự làm cho người căm tức, hắn quyết định mặc kệ người bên kia nói thế nào cũng nhất định phải buộc họ cho người tới sửa máy ngay bây giờ.

Cửa mở không ra! Tôn Kiệt dùng hết toàn bộ khí lực nhưng không cách nào mở được cánh cửa phòng tắm. Cánh cửa giống như đã bị dán chặt cứng, căn bản không cách nào chuyển động.

- Hôm nay rốt cục là ngày gì đây!

Tôn Kiệt giận dữ đá mạnh vào cửa một cước, ngược lại còn bị cửa gỗ rắn chắc làm đau chân.

- Máy nước nóng cũng phá hủy, cửa cũng hỏng hóc, vậy làm thế nào?

Cửa mở không ra, máy nước nóng cũng không thể khóa lại. Hiện tại Tôn Kiệt bị nhốt bên trong phòng tắm của nhà mình, mắt thấy nước càng lúc càng tràn nhiều, nhưng hắn lại không làm được gì. Hắn mở nắp cống thoát nước trên mặt đất nhưng bên dưới giống như bị nghẹt, nước càng lúc càng dâng lên, thậm chí đã vượt qua đầu gối của hắn.

- Đáng chết, để cho ta đi ra ngoài, để cho ta đi ra ngoài!

Tôn Kiệt dùng hết thấy biện pháp mà hắn có thể nghĩ ra, cũng dùng hết toàn bộ dụng cụ có thể sử dụng trong phòng tắm. Cánh cửa gỗ phòng tắm chẳng khác gì cửa sắt trong phòng bảo hiểm ngân hàng, Tôn Kiệt lưu lại thật nhiều dấu vết trên cửa nhưng không cách nào đem nó mở ra.

- Cứu mạng...cứu mạng...

Tôn Kiệt lớn tiếng gọi to, dùng sức vỗ mạnh cửa phòng tắm, hi vọng có người có thể nghe được thanh âm kêu cứu của hắn, đưa hắn rời khỏi địa phương đáng sợ này. Nước trong phòng tắm đã dâng lên tới lồng ngực của hắn, hắn thật sự không cách nào nghĩ ra, vì sao không thể mở cửa, vì sao nước chảy ra nhanh như vậy,

vì sao một căn phòng tắm bình thường hiện tại chẳng khác gì một phòng bảo hiểm ngân hàng bị phong bế, lại đem hấn vậy khốn ở chỗ này.

Trên mặt nước nổi lên những đồ vật nhỏ linh tinh như hộp xà phòng, Tôn Kiệt không ngừng liếc mạng giấy dựa bên trong nước, nước tràn vào mũi hấn, làm hấn nghẹn không thở nổi. Hấn tận lực nâng đầu lên cao, tách ra khỏi mặt nước.

Trong đầu của hấn chợt hiện lên cảnh tượng mình suýt bị chết đuối ở con sông ngày trước, cùng tình hình hiện tại hấn gặp phải lại thật giống nhau, nhưng chỉ là địa điểm bị ngâm nước từ con sông nhỏ biến thành phòng tắm ngay trong nhà hấn.

Hấn đột nhiên cảm giác chân mình đụng phải thứ gì đó, tựa hồ giống như một bàn tay, bàn tay của con người. Bàn tay kia nắm được cổ chân hấn, hấn còn chưa kịp lên tiếng liền cảm giác có một cổ lực lượng thật lớn kéo hấn xuống, kéo xuống tận đáy nước.

Cả phòng tắm đều ngâm bên trong nước, trên mặt nước nổi lên lơ lửng hộp xà phòng cùng khăn mặt, ngẫu nhiên có bọt khí từ đáy nước nổi lên, vòi sen máy nước nóng vẫn còn đang phun trào không ngừng.

Nước.

- Hắc, Triệu Hi!

Ngày hôm sau, ngay khi Triệu Hi đang thay quần áo chuẩn bị tan tầm về nhà, quản lý vật nghiệp tiểu khu đã đi tới.

- Anh khoan hãy về đã, hộ gia đình 503 ở tòa lầu số sáu gọi điện phản ứng nói trần nhà của bọn họ bị rỉ nước, anh đi xem đi!

- Loại chuyện này anh không gọi cho bên thủy điện đi làm, lại gọi tôi đi sao!

Về mặt Triệu Hi thật ủy khuất nói:

- Tôi là bảo an, hơn nữa tôi cũng đã tan tầm!

- Nhân công không đủ, hôm nay ống nước tòa lầu số hai bị nổ, thủy điện công đều đi qua đó sửa rồi!

Quản lý vật nghiệp nói:

- Anh đi xem thử đi, đoán chừng là nhà bên trên nhà họ bị rỉ nước, anh đi lên can thiệp một chút là được mà!

- Được rồi!

Về mặt Triệu Hi không chút tình nguyện thở dài.

Gõ cửa hộ gia đình 503, mở cửa là một người phụ nữ trung niên. Triệu Hi nhìn gương mặt thoa phấn thật dày của nữ nhân, nhin không được thâm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ đây là tầng da mặt thứ hai trong truyền thuyết?

- Sao giờ này anh mới tới? Anh làm gì mà chậm chạp vậy, làm người ta gấp muốn chết!

Nữ nhân trung niên tuôn một tràng khẩu âm Hà Nam làm Triệu Hi nghe đến đau đầu.

- Mau vào xem thử đi!

- Trước tiên cô tìm chậu hứng nước dột đi, tôi đi lên trên lầu hỏi thăm gia đình bên trên đó đã!

Triệu Hi nhìn địa phương bị rỉ nước, đó là địa phương phòng tắm. Trần nhà đã ẩm ướt một mảng lớn, đang có nước nhỏ xuống không ngừng.

Ra về hộ gia đình trên lầu không khóa vòi nước trong phòng tắm, Triệu Hi cảm thấy cũng không có chuyện gì lớn lao, chỉ cần đi lên lầu nói với gia đình bên trên một tiếng khóa lại vòi nước là xong xuôi.

Thật bất ngờ nhà 603 bên trên cũng không ai mở cửa. Triệu Hi nhớ rõ số nhà 603 của tòa lầu số sáu này hấn chính là nhà của vị Tôn Kiệt tiên sinh đêm qua về khuya mà quên mang thẻ ra vào. Từ đêm qua trở về không thấy Tôn Kiệt ra khỏi tiểu khu, xe Nissan của hấn cũng đỗ dưới lầu.

- Chẳng lẽ không nghe được sao?

Triệu Hi lại dùng sức gõ cửa, vẫn không ai mở cửa.

Triệu Hi gọi điện thoại về văn phòng, cho đồng sự tìm số điện thoại mà Tôn Kiệt lưu lại ở phòng vật nghiệp.

Điện thoại cũng không ai bắt máy, Triệu Hi gọi mấy lần cũng không ai nghe điện thoại. Hắn thiếp lỗ tai lên cửa, cẩn thận lắng nghe, mơ hồ có thể nghe được thanh âm điện thoại di động vang lên từ bên trong nhà.

- Đi ra ngoài sao? Không mang theo di động?

Triệu Hi cảm thấy thật bất đắc dĩ, hiện tại hắn thầm nghĩ mau nhanh giải quyết xong chuyện này sau đó đi về nhà.

- Trên lầu không có ai, cũng không liên hệ được chủ nhà.

Triệu Hi nói với nữ nhân trung niên bên dưới nhà 503.

- Chúng tôi cũng không có cách nào...

- Mỗi tháng tôi phải giao phí vật nghiệp nhiều như vậy để làm gì kia chứ!

Nữ nhân trung niên không thuận theo nhất định không buông tha:

- Tôi mặc kệ các anh dùng phương pháp gì, tóm lại mau chóng giải quyết chuyện này cho tôi đi!

- Được rồi được rồi, tôi suy nghĩ biện pháp!

Triệu Hi không chịu nổi nữ nhân kia lải nhải, hiện tại ở trong đầu của hắn chỉ nghĩ làm sao nhanh chóng chấm dứt cho xong chuyện này, sau đó đi về nhà thoải mái ngủ một giấc. Hắn gọi điện thoại xin chỉ thị với văn phòng vật nghiệp, lấy tới chìa khóa mở ra căn nhà 603.

Trong nhà không có ai. Triệu Hi thấy điện thoại di động cùng chìa khóa đặt trên bàn, giống như người trong nhà không mang theo vật gì đã đi ra cửa. Nước không ngừng chảy ra từ kẽ hở cửa phòng tắm, sàn nhà bằng gỗ sang trọng cũng bị nước tràn ra, thấm ướt cả giày của hắn.

- Ra cửa cũng không nhớ khóa vòi nước...

Triệu Hi vừa than thở vừa mở cửa phòng tắm.

Nước từ trong phòng tắm chảy ra, làm ướt quần của hắn. Triệu Hi ngậy đại, một màn trước mắt làm cho hắn không cách nào tưởng tượng. Cả phòng tắm đều là nước, nước ấm còn tản ra nhiệt khí từ trong vòi sen phun tràn ra. Một nam nhân trần truồng đang nằm dài trên mặt sàn phòng tắm, vẫn không nhúc nhích, căn bản không còn có chút dấu hiệu gì cho thấy vẫn còn sống, làn da trên người vì ngâm nước trong thời gian dài mà đã biến thành trắng bệch!

Tiếng còi cảnh sát chói tai đem cả tiểu khu còn chìm trong giấc ngủ đánh thức. Mấy chiếc xe cảnh sát lóe sáng đèn báo hiệu dừng bên dưới tòa lầu số sáu trong tiểu khu.

Khi Từ Mẫn đi tới hiện trường, hiện trường đã được kéo cảnh giới tuyến, mấy cảnh sát đang duy trì trật tự, ngăn trở cư dân muốn tiến vào trong xem náo nhiệt.

- Thật không rõ vì sao người Trung Quốc cứ thích vô giúp vui như vậy!

Nhìn cư dân đứng vây quanh thành một vòng, Từ Mẫn khẽ nói:

- Xem người chết có phải là việc gì hay đâu!

- Là thiên tính của người Trung Quốc đi!

Cung pháp y đi theo sau lưng nàng, tiếp lời nói:

- Điểm này Lỗ Tấn tiên sinh từng nói qua!

268. Chương 271: Nam Nhân Bị Chết Đuối

-Như thế nào mời cả tôn đại thần như anh cùng tới đây?

Từ Mẫn cười nói:

-Khó được nhìn thấy anh xuất hiện ở hiện trường!

-Không có biện pháp, nhân thủ không đủ!

Cung pháp y giang tay:

-Hiện tại thanh niên đều không muốn làm việc này, mỗi ngày giao tiếp cùng người chết, trên người luôn dính theo một cỗ mùi lạ, tiền lương lại không bao nhiêu. Phải biết rằng hiện tại là xã hội kinh tế, tiền tài là tối thượng!

Hai người chui qua cảnh giới tuyến, tiến vào hiện trường. Trên sàn nhà cùng hành lang có không ít nước đọng, thấm xuống bên dưới mặt sàn bằng gỗ, bước lên sàn nhà liền có nước rỉ ra. Tiểu Trương đã tới trước bọn họ, trong tay cầm cameras đang chụp ảnh thi thể bên trong phòng tắm.

-Tình huống thế nào?

Từ Mẫn đi qua, nhìn thi thể trên mặt đất hỏi.

-Tôn Kiệt, nam, ba mươi hai tuổi, ông chủ xí nghiệp tư doanh.

Tiểu Trương nói:

-Người chết về nhà vào khuya hôm qua khoảng hơn một giờ sáng. Sau đó cũng không đi ra ngoài. Buổi sáng hôm nay hộ gia đình dưới lầu phản ánh với văn phòng vật nghiệp là trần nhà họ bị rỉ nước, người của văn phòng vật nghiệp không liên hệ được người chết nên dùng chìa khóa mở cửa, kết quả phát hiện người chết ngã dưới sàn phòng tắm, tiếp theo liền báo cảnh sát!

Từ Mẫn ngồi xổm người xuống, nhìn nhìn Tôn Kiệt nằm trên mặt đất. Làn da toàn thân trắng bệch, miệng môi xanh tím, tựa hồ đã bị ngâm nước trong thời gian rất lâu. Nàng cầm lấy tay Tôn Kiệt quan sát ngón tay, trong ngón tay lại tràn đầy nếp nhăn.

-Không có bất kỳ ngoại thương gì!

Tiểu Trương tiếp tục nói:

-Ngoại trừ bảo an lúc sáng sớm vào mở cửa cùng người chết ra, không phát hiện được dấu vết những ai khác ra vào trong nhà này!

-Cung pháp y, anh thấy thế nào?

Từ Mẫn quay đầu lại hỏi.

-Xem bộ dạng của thi thể, bước đầu phán đoán hẳn là vì thiếu dưỡng khí mà bị ngạt thở tới chết!

Cung pháp y kiểm tra thi thể một chút, nói:

-Thời gian chuẩn xác khi chết cùng nguyên nhân tử vong cần phải kiểm tra thi thể sâu hơn mới có thể nói cho cô biết!

Hai cảnh sát dùng túi đựng xác chết đem thi thể của Tôn Kiệt bỏ vào, đem về cục cảnh sát.

Từ Mẫn đi một vòng bên trong nhà, cũng không phát hiện được địa phương nào khả nghi. Đồng hồ, ví tiền cùng chìa khóa của người chết đều đặt trên bàn trong phòng khách, đồ đạc trong nhà cũng không có dấu vết bị lục lọi, chủ yếu có thể bài trừ chuyện có người lạ vào nhà trộm cướp hoặc là cướp bóc.

-Xem bộ dáng là ngoài ý muốn!

Tiểu Trương nhìn Từ Mẫn nói:

-Tôi phỏng chừng sau khi người chết tắm rửa xong, đột nhiên bị bệnh tim phát tác.

Từ Mẫn không nói gì, bộ dạng của thi thể đích thật là bị thiếu dưỡng khí mà chết, phán đoán của Tiểu Trương quả thật cũng có chút đạo lý. Bệnh tim phát tác làm người bị thiếu dưỡng khí là nguyên nhân có khả năng nhất trong giai đoạn hiện tại.

-Dù sao không thể nào là chết đuối.

Tiểu Trương cười nói:

-Bằng không sẽ rất buồn cười!

-Bị ngâm nước mà chết...đích xác thật không có khả năng!

Từ Mẫn nhìn quanh phòng tắm một vòng, gật gật đầu. Bên trong phòng tắm tuy rằng nơi nơi đều có nước đọng, nhưng nơi này tựa hồ không có một thứ gì có thể làm chết đuối người, địa phương có thể tồn tại nước nhiều nhất nơi này chỉ sợ là bồn rửa mặt màu trắng kia, mà bồn rửa mặt kia còn thật nhỏ lại đơn giản, căn bản không chứa được bao nhiêu nước bên trong.

-Còn có phát hiện gì nữa không?

Từ Mẫn hỏi.

-Nga, ở mặt sau cửa phòng tắm đã phát hiện có rất nhiều dấu vết bị phá hư!

Tiểu Trương nói:

-Những dấu vết kia rất mới. Bước đầu hoài nghi là vì người chết bị thiếu dưỡng khí, khi giãy dụa nên lưu lại trên cửa.

Từ Mẫn đóng cửa phòng tắm lại, cẩn thận quan sát dấu vết trên cánh cửa. Bên trên có vài đạo vết cắt, ra vẻ như dùng móng tay hoặc vật cứng gì đó lưu lại.

-Có chút kỳ quái!

Từ Mẫn chỉ vào dấu vết trên cửa nói:

-Anh xem vài đạo vết cắt này rất sâu, nếu như chỉ đơn thuần dùng móng tay vẫn không thể lưu lại dấu vết sâu đến như vậy, hẳn phải là dùng công cụ nào đó lưu dấu!

-Có thể là dùng bàn chải đánh răng hay vật linh tinh nào đó đi.

Tiểu Trương suy đoán nói:

-Bởi vì bệnh tim đột phát, thiếu dưỡng khí nên sinh ra cảm giác thống khổ, cho nên mới để lại dấu vết như thế!

-Không đúng! Điều đó không có khả năng. Dấu vết này không phải lưu lại khi giãy dụa lúc phát bệnh!

Từ Mẫn chỉ vào vài dấu vết trên cửa nói:

-Dấu vết này rất mạnh, hẳn phải dùng vật gì đó phá cửa nên mới lưu lại!

-Vậy thì thế nào?

Tiểu Trương khó hiểu hỏi.

-Nếu một người bị phát bệnh tim, chịu không được loại thống khổ này, hẳn làm sao còn thanh thản thời gian đi phá hủy cánh cửa?

Từ Mẫn nói:

-Huống chi nếu như hẳn có loại khí lực kia, vì sao không trực tiếp mở cửa đi ra bên ngoài cầu cứu?

-Có thể là vì không mở được cửa đi.

Tiểu Trương suy đoán nói.

Từ Mẫn đóng cửa phòng tắm, xoay vặn nắm cửa, tiếp tục mở ra. Cánh cửa đóng mở không có vấn đề gì, rất dễ dàng đã mở ra. Bên ngoài cánh cửa cũng không có khóa, sẽ không thể xuất hiện tình huống không thể mở được cửa phòng tắm.

-Xác định không có những người khác từng tiến vào sao?

Từ Mẫn hỏi.

-Ngoại trừ viên bảo an kia hẳn là không có.

Tiểu Trương nói:

-Trong tiểu khu có rất nhiều máy ghi hình, có một máy ghi hình lại cửa vào tòa lầu này. Chúng tôi đã xem qua đoạn phim ghi hình đêm qua, đêm qua người chết lái xe về nhà một mình. Sau đó không thấy ai ra vào tòa lầu này nữa, thẳng tới sáng sớm hôm nay viên bảo an kia là người thứ nhất tiến vào tòa lầu này. Trong phòng cũng không có dấu vết có người khác từng đi vào nơi đây.

-Chuyện này cũng rất khó nói!

Từ Mẫn lắc đầu nói:

-Trong phòng nơi nơi đều là nước, rất nhiều chứng cứ đều trôi theo nước mất rồi, chúng ta có thể tra xét được đâu mới thật không nhiều lắm!

-Nhưng viên bảo an kia có nói qua một việc!

Tiểu Trương nói tiếp:

-Đêm qua hẳn trực ban tại cửa tiểu khu, mà người chết lại quên mang theo thẻ ra vào, vì vậy hẳn phải mở cửa lớn hàng rào cho người chết đi qua. Hẳn nói hẳn mơ hồ nhìn thấy được ở băng ghế sau xe của người chết có một nữ nhân đang ngồi!

-Nữ nhân?

Từ Mẫn cau mày:

-Chuyện trọng yếu như vậy tại sao anh không nói sớm một chút? Người đàn bà kia là ai?

-Chúng tôi đã theo dõi máy ghi hình thời gian đó, trên xe căn bản không có nữ nhân nào cả!

Tiểu Trương ủy khuất nói:

-Người chết xuống xe một mình, căn bản không có ai đi cùng với hẳn vào nhà. Bảo an kia bị đánh thức mở cổng trong lúc đang ngủ gật, cho nên chúng tôi hoài nghi hẳn ngủ mê nên đã nhìn lầm!

-Bảo an kia đang ở đâu? Tôi đi tìm hẳn hỏi rõ một chút!

Từ Mẫn nói.

-Đã mang hẳn về cục cảnh sát!

Tiểu Trương nói:

-Công tác chủ yếu của nơi này đã xong, đại tỷ cứ về trước đi, công tác kết thúc giao cho chúng tôi là được!

-Ân, được rồi!

Từ Mẫn gật đầu, bảo an kia nói nhìn thấy được một nữ nhân trên xe, mà trong máy ghi hình theo dõi lại không có thân ảnh người đàn bà kia. Từ Mẫn đột nhiên rung mình, lại có thứ không sạch sẽ gì đó xuất hiện nữa sao? Bất quá ý nghĩ này trong nháy mắt lại bị nàng bác bỏ. Tuy rằng từng cùng Minh Diệu kiến thức qua thật nhiều án kiện thần quái, nhưng cũng không thể mỗi vụ án đều có quỷ quái gì đi, nói vậy trên thế giới này chẳng phải có rất nhiều yêu quỷ?

Trở lại cục cảnh sát, Từ Mẫn gặp được bảo an tên Triệu Hi kia. Người thanh niên này hiện tại trên mặt có điểm thất kinh, Từ Mẫn suy đoán có lẽ do nguyên nhân hẳn chứng kiến được thi thể.

-Triệu Hi đúng không?

Từ Mẫn ngồi xuống đối diện với Triệu Hi, nói:

-Chào anh, tôi là Từ Mẫn!

-Cảnh quan, tôi đã nói vô số lần với đồng sự của cô!

Về mặt Triệu Hi lo lắng nói:

-Tôi không biết chuyện gì cả, sáng nay tôi chỉ là mở ra cửa phòng tắm, liền nhìn thấy Tôn tiên sinh nằm úp sấp bên trong, tôi sợ hãi nên trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát, ngoài ra tôi không biết chuyện gì khác nữa đâu.

-Là thế này!

Từ Mẫn rót cho Triệu Hi một ly nước, đưa cho hắn uống ổn định lại chút cảm xúc.

-Tôi nghe đồng sự nói đêm qua khi anh mở cổng rào cho người chết, từng thấy ở băng ghế sau xe hắn có một nữ nhân?

-Chuyện này...chuyện này...

Từ Mẫn vừa dứt lời, liền thấy mặt mũi Triệu Hi chợt trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn trên trán:

-Tôi cũng không quá rõ ràng...

-Chớ khẩn trương, đem những gì anh thấy nói cho tôi biết là được rồi.

Từ Mẫn nói:

-Chuyện này có thể là một manh mối!

-Hiện tại tôi cũng không dám khẳng định tôi nhìn thấy rốt cục là cái gì...

Triệu Hi bởi vì khẩn trương, thanh âm có chút run rẩy:

-Đêm qua khi tôi mở cửa rào, Tôn tiên sinh còn dừng xe lại bắt chuyện với tôi. Bởi vì trời quá tối hơn nữa cửa sổ băng sau xe lại đóng kín, tôi cũng không chứng kiến được ở băng sau rốt cục có người ngồi bên trong hay không. Nhưng đợi đến khi hắn lái xe đi qua, tôi từ kính sau xe thấy được một thân ảnh, hình như là thân ảnh nữ nhân, ngồi ngay băng ghế sau xe của hắn...

-Sau đó thì sao?

Từ Mẫn truy vấn.

-Tôi cũng không quá để ý tới!

Triệu Hi nói:

-Nhưng tới sáng hôm nay khi người của cảnh sát xem xong băng ghi hình lại nói với tôi trên xe vốn không có người nào, chỉ có một mình Tôn tiên sinh. Tôi vừa nghe liền rợn tóc gáy, cô nói tôi có phải đã nhìn thấy quỷ hay không?

-Ngoại trừ thân ảnh của nữ nhân kia ra, anh còn nhìn thấy thứ gì khác hay không?

Từ Mẫn hỏi:

-Anh cẩn thận nhớ lại chi tiết, bất kỳ một khâu nhỏ nào cũng có thể trở thành mấu chốt phá án cho chúng tôi!

-Cũng không có gì đặc biệt, sau khi Tôn tiên sinh dừng xe lại chúng tôi nói với nhau vài câu, tiếp theo hắn lái xe đi vào!

Triệu Hi nghĩ nghĩ nói:

-Bất quá sau khi hắn lái xe đi vào, tôi phát hiện trên mặt đất có dấu vết của một vũng nước, tôi vốn tưởng rằng là xăng, sau lại phát hiện không phải, chỉ là một ít nước, cho nên tôi cũng không để ý tới!

-Nước?

-Ấn, hẩn là nước!

Triệu Hi gật gật đầu:

-Có thể do trong xe có đồ vật gì làm rỉ nước đi!

-Tốt, cảm ơn anh.

Từ Mẫn gật đầu:

-Sau khi trở về nếu anh nhớ thêm được điều gì hữu dụng, thỉnh báo cho chúng tôi biết!

-Cảnh quan!

Triệu Hi nhỏ giọng nói:

-Cô nói...đêm qua tôi nhìn thấy thân ảnh của người đàn bà kia, có thể là quý hay không vậy? Nói không chừng Tôn tiên sinh bị quý hại chết. Cô nói con quý kia có tới tìm tôi hay không?

-Trên thế giới không có quý!

Từ Mẫn cười nói:

-Là anh quá đa tâm thôi!

Đưa tiễn Triệu Hi, Từ Mẫn ở cửa gặp đồng sự đang tìm nàng, đồng sự nói với nàng Cung pháp y đang ở trong phòng đặt xác chờ nàng, có việc gấp cần tìm Từ Mẫn.

-Anh tìm tôi?

Đẩy ra cửa phòng, một cỗ khí lạnh liền đập thẳng vào mặt, Từ Mẫn chợt rùng mình.

-Người chết sáng hôm nay tôi đã làm xong kiểm tra pháp y, có nhiều thứ tôi nghĩ cô tốt nhất nên nhìn xem một chút. Sau đó tôi tiếp tục viết báo cáo.

Diễn cảm Cung pháp y thật nghiêm túc nói.

-Làm sao vậy? Có phát hiện ra chỗ nào khả nghi hay sao?

Từ Mẫn hỏi.

-Ấn!

Cung pháp y gật gật đầu:

-Đã có thể xác định, người chết là bởi vì bị chết đuối thiếu dưỡng khí mà chết!

-Chết đuối?

Từ Mẫn thật không ngờ lúc ấy chỉ bất quá là tùy tiện ngẫm nghĩ, kết quả lại có thể trở thành sự thật.

-Điều này sao có thể, bị chết đuối trong phòng tắm? Trong phòng tắm kia ngay cả bồn tắm cũng không có a?

-Tôi cũng rất kỳ quái, nhưng người chết đích thật là bởi vì chết đuối nên mới chết!

Cung pháp y nói:

-Trong phổi của người chết đều là nước!

-Có thể là bởi vì phát bệnh tim hoặc bị bệnh nào khác, cho nên làm mất đi ý thức té trên mặt đất, cho nên bị ngâm nước?

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói:

-Dù sao khi chúng ta phát hiện ra người chết, đầu hẩn úp xuống quỳ rạp trên mặt đất, có thể bởi vì như vậy nên đem nước trong phòng tắm hít vào bên trong phổi?

-Tôi cũng từng suy đoán qua như vậy, nhưng giống như không phải là như thế!

Diễn cảm của Cung pháp y có chút cổ quái nói:

-Cô xem thử báo cáo kiểm tra này đi!

-Nước biển?

Từ Mẫn cả kinh:

-Trong phổi của người chết làm sao lại có nước biển, hắn không phải chết đuối trong phòng tắm sao?

-Cho nên tôi mới cảm thấy vô cùng kỳ quái!

Cung pháp y nói:

-Nếu theo báo cáo, người chết hắn bị chết đuối trong biển, nhưng hắn lại bị phát hiện thi thể bên trong phòng tắm nhà mình, điều này không phải rất kỳ quái sao? Hơn nữa máy ghi hình theo dõi cũng biểu hiện hắn thật sự còn sống nguyên lành đi về nhà, bảo an cửa tiểu khu cũng có thể chứng minh hắn về đến nhà vẫn còn sống!

-Hiện trường cũng không có dấu vết thi thể bị di động qua!

Từ Mẫn nói:

-Bên trong máy ghi hình theo dõi cũng biểu hiện không có người nào ra vào tòa lầu kia lúc đó!

-Hơn nữa căn cứ theo kiểm tra thời gian, thời gian tử vong là khoảng sau khi người chết về nhà không bao lâu!

Cung pháp y nói:

-Nếu như tôi nhớ không lầm, bên trong máy ghi hình theo dõi biểu hiện thời gian người chết về nhà là hơn một giờ sáng!

-Cho nên nói không thể nào có người làm cho hắn chết đuối trong biển, sau đó lại đem thi thể dời về trong nhà của hắn!

Từ Mẫn gật đầu nói:

-Chẳng lẽ hắn ở trong nhà mình dùng nước biển tắm rửa sao?

-Tôi đã gọi điện thoại cho Tiểu Trương, để cho hắn lấy chút ít nước ngay tại hiện trường đem về kiểm tra!

Cung pháp y nói:

-Tôi đã cẩn thận kiểm tra, người chết thật khỏe mạnh, cũng không có tiền sử bệnh tim. Hiện tại báo cáo về máu cũng chưa có, vẫn không thể xác định trước khi chết nạn nhân có dùng qua thuốc kích thích hoặc là bị say rượu gì hay không.

-Thật đau đầu, lại gặp phải loại vụ án khiến người không hiểu ra sao cả.

Từ Mẫn thở dài một hơi.

-Đây mới là điều khiến cho người không hiểu ra sao!

Cung pháp y vẫy vẫy tay ý bảo Từ Mẫn đi qua.

Từ Mẫn đi tới bên cạnh Cung pháp y, Cung pháp y kéo tấm vải trắng che phủ thi thể.

-Đây...đây là thứ gì?

Chứng kiến thi thể trước mắt, Từ Mẫn liền hoảng sợ. Trên mắt cá chân bởi bị nước ngâm mà tái nhợt của nạn nhân có một dấu tay ấn màu đỏ. Dấu tay kia thật rõ ràng, giống như đang vẽ lên trên da thịt.

-Sao lúc ở hiện trường lại không phát hiện ra dấu vết này?

-Tôi cũng mới phát hiện sau khi trở về.

Cung pháp y nói:

-Tôi giải phẫu thi thể xong, đi lấy báo cáo giám sát, sau khi trở về muốn đem thi thể bỏ vào kho lạnh, kết quả lại phát hiện trên cổ chân hấn chạm rãnh hiện ra dấu tay này. Lúc mới bắt đầu còn chưa thấy được rõ ràng đến như thế, chẳng qua chỉ hơi đỏ lên một chút mà thôi, nếu không nhìn kỹ căn bản không thấy được.

-Dấu tay này...

Từ Mẫn xòe năm ngón tay, dùng tay của mình đối chiếu với năm ngón tay kia.

-Hấn là tay của nữ nhân hoặc là trẻ con, còn muốn nhỏ hơn so với tôi.

-Bởi vì thi thể luôn bị ngâm trong nước cho nên trên làn da cũng không lưu lại thứ gì có thể kiểm tra được cả.

Cung pháp y bắt đầu lật đổ:

-Căn bản không thể tra xét được dấu tay này làm sao xuất hiện!

-Nữ nhân...viên bảo an kia đã thấy thân ảnh một người đàn bà trên xe của nạn nhân, có lẽ đó chính là manh mối.

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói:

-Xem ra phía bên sau xe của nạn nhân có vấn đề, hấn nên kiểm tra một chút mới được.

Nhận được điện thoại của Từ Mẫn, Tiểu Trương cẩn thận kiểm tra chiếc xe Nissan màu đen của Tôn Kiệt. Bên dưới sàn xe có chút dấu vết của nước, phía bên ghế sau có chút ẩm ướt, giống như vũng nước kia là từ bên ghế sau xe chảy xuống. Bất kể như thế nào có thể khẳng định ở bên ghế sau xe của Tôn Kiệt đích xác từng bỏ lại thứ gì đó, thứ gì đó có nước, nước là từ nơi đó chảy ra.

Ngoại trừ bên ghế sau xe, những địa phương khác đều thật sạch sẽ, không có thu hoạch gì. Tiểu Trương tìm được một hộp diêm thật tinh mỹ ở tay lái phía trước, ra vẻ là quà tặng của một quán bar nào đó. Tiểu Trương mở thùng xe phía sau, bên trong không có vật gì khác. Hấn có chút kỳ quái, nếu là vật gì đó có nước, vì sao không bỏ vào sau xe, mà lại cố tình đặt lên bên ghế phía sau đây? Phải biết rằng bên sau xe làm bằng da, nếu bị nhiễm nước sẽ làm hỏng cả bên ghế.

Tiểu Trương lấy ra một bông thấm bên trong hộp dụng cụ mang theo bên mình, dùng thấm chất nước dính trên bên ghế phía sau xe.

-Đi? Đây là cái gì?

Ngay khi Tiểu Trương chuẩn bị đóng cửa xe, trên tay nắm cửa xe dính một dấu vết màu nâu khiến cho hấn chú ý. Hấn đến gần ngửi ngửi, có một hương vị thật kỳ quái tỏa ra. Hấn dùng bông thấm một khều dính một chút, tựa hồ là một loại dầu trơn. Theo tình hình này xem ra hấn có người từ ngoài xe mở cửa sau xe, mà trên tay người kia dính dầu trơn nên lưu lại trên tay cầm cửa xe. Tiểu Trương dùng máy dò tia la de chiếu chiếu lên, đó là dấu vết của một ngón tay thật rõ ràng, nhưng mặt trên lại không có vân tay.

-Việc lạ!

Tiểu Trương than thở một câu, tuy rằng rốt cục hấn cũng không biết thứ kia là vật gì, nhưng hấn vẫn dùng camera đem dấu vết dầu trơn kỳ quái dính trên tay cầm cửa xe phía sau chụp xuống.

-Đưa đi phòng thí nghiệm kiểm tra thử một chút xem, để xem rốt cục lại là vật gì, nói không chừng cũng là một manh mối!

Tiểu Trương đem toàn bộ hàng mẫu đều cất vào trong hộp dụng cụ, chuẩn bị rời đi.

-Tí tách...tí tách...

Có nước nhỏ trên đầu của hấn, Tiểu Trương ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời mây đen che phủ, tựa hồ trời đã sắp mưa.

...

-Bản báo cáo huyết dịch của nạn nhân đã có rồi!

Cung pháp y đem một phần văn kiện đặt lên bàn làm việc của Từ Mẫn.

-Trong máu của nạn nhân không có thứ gì kỳ quái. Nhưng trước khi chết hẳn có uống rượu, nhưng uống không nhiều lắm.

-Bản báo cáo chất nước mà Tiểu Trương thu thập mang về cũng đã có rồi!

Từ Mẫn gật đầu nói:

-Chất nước trong phòng tắm thật bình thường, chỉ là nguồn nước từ nước máy mà thôi. Nhưng chất nước từ băng ghế sau xe của nạn nhân sau khi kiểm tra đã xác định là nước biển. Hơn nữa sau khi đối chiếu, là nhất trí với nước biển bên trong phổi của nạn nhân lưu lại!

-Có thể nào là loại khả năng này hay không!

Cung pháp y nghĩ nghĩ nói:

-Nạn nhân bởi vì uống rượu, cho nên sau khi tắm rửa xong bởi vì say rượu mà mất đi ý thức, đầu ngã xuống sàn nhà trong phòng tắm hôn mê. Mà nước trong phòng tắm lại thấm vào phổi nạn nhân, vì vậy làm cho hẳn chết đuối tử vong!

-Anh không phải nói hàm lượng chất còn trong máu của hẳn không nhiều sao?

Từ Mẫn hỏi:

-Lại có thể say tới mức độ như vậy?

-Điều này cũng không phải là không thể nào!

Cung pháp y nói:

-Dù sao tửu lượng của mỗi người đều khác nhau, tôi là người hoàn toàn không thể uống rượu, chỉ cần một chai bia là có thể đem tôi lật ngửa, trực tiếp nằm xuống sẽ ngủ mất!

-Vậy nước biển lưu trong phổi người chết thì phải giải thích thế nào?

Từ Mẫn nói:

-Bên trong phòng tắm chỉ là hệ thống cung cấp nước máy bình thường mà thôi!

-Có thể là do ống dẫn nước tiểu khu xảy ra vấn đề, ngay khi nạn nhân tắm rửa nước chảy ra là nước biển, mà chờ khi chúng ta đến hiện trường thì ống dẫn nước đã khôi phục bình thường, vì vậy đổi thành hệ thống cung cấp nước máy, nước biển ban đầu đã bị trôi đi hết rồi!

Cung pháp y suy đoán nói:

-Tôi nghe nói tiểu khu kia bởi vì buổi sáng ống dẫn nước xảy ra vấn đề còn đang bảo trì sửa chữa.

-Đó là ống dẫn nước của tòa lầu khác, không quan hệ tới tòa lầu của nạn nhân đang ở!

Từ Mẫn lắc đầu nói:

-Hơn nữa anh làm sao giải thích chuyện nước biển lưu trong phổi nạn nhân lại giống với nước biển dính trên băng ghế sau xe của nạn nhân đây?

-Ha ha, chuyện này tôi cũng không biết!

Cung pháp y cười lắc đầu:

-Tôi chỉ có thể phân tích suy đoán nguyên nhân cái chết của nạn nhân theo góc độ y học mà thôi, mà những khả năng khác thì phải giao cho các vị đi tra xét!

-Tóm lại tôi luôn cảm giác chuyện này tuyệt đối không chỉ đơn giản là ngoài ý muốn!

Từ Mẫn nói:

-Bên trong đây có rất nhiều điều bí ẩn!

-Từ Mẫn, hai chúng ta làm việc chung với nhau cũng đã sắp năm năm rồi đi?

Cung pháp y nhìn Từ Mẫn hỏi.

-Ân, cũng khoảng thời gian đó, làm sao vậy?

Từ Mẫn có chút kỳ quái nhìn lên Cung pháp y.

-Trong năm năm nay, có bao nhiêu vụ án căn bản không thể phá án được, trong lòng cô và tôi đều hiểu rõ!

Cung pháp y nói:

-Vụ án lần này, nạn nhân một mình quay về nhà, sau đó chết chìm ngay trong phòng tắm nhà mình, trong phổi đều là nước biển, hơn nữa chất nước biển cùng dạng với nước biển dính ở băng ghế sau xe của nạn nhân. Vụ án này chỉ sợ lại là một vụ án không thể phá được!

Cung pháp y nhỏ giọng nói:

-Đừng quên dấu tay kia, cô cảm thấy được sẽ là nhân loại lưu lại hay sao?

Từ Mẫn không nói gì, đích xác nàng làm hình cảnh nhiều năm như vậy, gặp được những vụ án hình sự nhiều không kể xiết. Ở trong những vụ án kia, nàng cũng gặp được những án kiện không sao tưởng tượng nổi. Dưới sự trợ giúp của Minh Diệu, nàng quả thật cũng đã tiếp xúc với thế giới mà người bình thường căn bản không thể tưởng tượng. Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện dùng ngành nghiên cứu khoa học cũng không cách nào có thể giải thích.

-Đại tỷ, cục trưởng có việc cần tìm cô!

Một thủ hạ của Từ Mẫn gõ cửa nói với nàng:

-Là vụ án tại Tân Hải hoa viên vào sáng nay, gọi cô lập tức đi gặp ông ấy!

-Đã biết, tôi sẽ đi ngay!

Từ Mẫn gật gù đầu, nàng cầm lấy xấp văn kiện vụ án gom vào túi hồ sơ, đi tới văn phòng của cục trưởng.

269. Chương 272: Mẹ Kế Của Nạn Nhân

- Cục trưởng, ông tìm tôi?

Nhẹ nhàng gõ cửa phòng cục trưởng, Từ Mẫn lại nhìn thấy tên mập mập đầy mặt tươi cười. Nói thật trong lòng Từ Mẫn luôn cảm thấy phản cảm đối với tên cục trưởng này. Có lẽ hắn là một trưởng cục cảnh sát đủ tư cách, nhưng tuyệt đối không phải là một viên cảnh sát đủ tư cách. Tuy rằng trên người hắn mặc cảnh sát chế phục đại biểu chính nghĩa, nhưng tên mập mập này càng giống như một tên chính khách quyền mưu đầu cơ trục lợi. Hoặc là nói, hắn đủ tư cách làm một chính khách...

- Tiểu Từ, cô tới rồi sao, ngồi đi!

Trên khuôn mặt béo phì của cục trưởng luôn lộ vẻ mỉm cười, nhìn Từ Mẫn nói:

- Gần đây trong nhà vẫn tốt chứ?

- Đều tốt lắm, cảm ơn!

Từ Mẫn cũng không muốn dây dưa quanh co với gã mập này, thay vì đối diện với khuôn mặt tươi cười giả tạo, Từ Mẫn thà rằng quay về nhà nghe mẹ mình cãi nhảm. Ít nhất tuy mẹ nàng cãi nhảm những lời nàng không thích nghe, nhưng dù sao bà cũng chỉ nói lời thật lòng. Mà tên mập này...những tên chính khách chưa bao giờ biết nói chuyện thật lòng, bọn họ chỉ nói những lời có lợi cho bản thân mình mà thôi.

- Về vụ án hôm nay có mấy điểm đáng ngờ, tôi muốn báo cáo lại với ông một chút!

- A, vụ án hôm nay sao.

Cục trưởng khẽ cười nói:

- Tôi nghĩ vụ án hẳn là nên kết thúc chứ?

- Kết thúc vụ án?

Từ Mẫn sửng sốt:

- Kết thúc cái gì? Cuộc điều tra chỉ mới bắt đầu, còn có rất nhiều điểm còn chưa tra xét rõ ràng, như thế nào kết thúc đây?

- Đồ vật này là do một người đưa cho tôi, cô nhìn xem một chút.

Cục trưởng đem một phần văn kiện đưa cho Từ Mẫn.

- Nếu như không có vấn đề gì lớn, thì theo trong này đến kết thúc vụ án đi!

- Ngoài ý muốn?

Từ Mẫn mở ra văn kiện, ở bên trong ghi kết quả là nạn nhân chết ngoài ý muốn.

- Đúng rồi, chính là ngoài ý muốn.

Cục trưởng gật gật đầu:

- Người chết uống rượu quá nhiều tại quán bar, thần trí không thanh tỉnh, sau khi về nhà muốn đi tắm rồi đi ngủ. Kết quả sau khi tắm rửa xong lại bị men rượu làm choáng váng, trực tiếp ngã xuống sàn nhà nằm ngủ. Kết quả trong giấc ngủ bị nước làm chết đuối, tình hình chính là như thế.

- Tuy rằng người chết bị ngâm nước mà chết, nhưng trong phổi của hắn đều là nước biển.

Từ Mẫn nói:

- Điều này làm sao giải thích? Còn nữa, dấu tay màu đỏ trên mắt cá chân người chết, còn có dấu vết dính nước biển ở băng ghế phía sau xe, còn có...

- A, những vấn đề đó sao, không cần thiết giải thích.

Cục trưởng cắt đứt lời nói của Từ Mẫn, cười a a nói:

- Phần văn kiện này là những người đó đưa cho tôi, cho nên chúng ta cứ dựa theo văn kiện này mà làm việc sẽ tốt hơn. Vụ án này cứ kết thúc như vậy đi, cô có thể đem tinh lực đặt vào trên vụ án khác, đây không phải tốt lắm hay sao?

- Những người đó? Người nào?

Từ Mẫn sửng sốt:

- Chẳng lẽ...

- Ha ha, đúng vậy, chính là những người lần trước cô cũng đã gặp, người của Quốc An cục!

Cục trưởng cười nói:

- Cho nên...cô hẳn là minh bạch rồi chứ?

- Nhưng...

Từ Mẫn còn muốn nói gì đó, nhưng vẫn phải ngậm miệng lại. Lại là những người mặc tây phục màu đen hay sao? Nghe Minh Diệu nói những người kia là thành viên của hiệp hội gì đó, đặc biệt phụ trách điều tra những loại vụ án thần quái.

- Tôi đã biết...còn có việc gì sao?

- Đã không có, ha ha...

Cục trưởng cười nói:

- Cô có thể đi làm việc của mình rồi.

Từ Mẫn gật gật đầu, nàng cầm lấy hồ sơ trên bàn rời khỏi văn phòng của cục trưởng.

Đem văn kiện ném mạnh lên bàn, Từ Mẫn thở hắt ra một hơi thật dài, giống như muốn đem toàn bộ buồn bực trong lòng đều thả ra ngoài. Trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác thật uất ức. Một người vừa chết rành rành, còn chết không được minh bạch, ba mươi hai tuổi, sự nghiệp thành công, không nói được nhân phẩm như thế nào nhưng từ trong hồ sơ của Tôn Kiệt mà xem, không hề có hành vi phạm tội nào, là một người kinh doanh thành thật. Vô luận người đàn ông này bình thường đã từng làm qua chuyện xấu gì hay chưa, nhưng dù sao tội của người ta cũng không tới mức đáng chết. Người đã chết rồi nhưng còn chết không được minh bạch, mà bản thân nàng là một cảnh sát lại không có năng lực làm gì, Từ Mẫn cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đè nén, vô cùng khó chịu.

- Đại tỷ, có việc...

Một đồng sự đẩy ra cửa phòng, trên mặt mang theo biểu tình xấu hổ nói:

- Có một người phụ nữ tự xưng là mẹ của người chết, muốn gặp cô...

- Mẹ của người chết?

Từ Mẫn sửng sốt:

- Bà ấy tìm tôi có chuyện gì không?

- Việc này...

Diễn cảm của đồng sự vô cùng kỳ quái, nói:

- Cô nên tự mình hỏi bà ấy đi...

Ở trong phòng khách, Từ Mẫn gặp được một người phụ nữ rất có sức sống. Nhìn qua nhiều nhất khoảng hơn năm mươi, không giống như một người phụ nữ có đứa con trai hơn ba mươi tuổi, nhưng đôi mắt rất có thần. Làm Từ Mẫn có ấn tượng sâu sắc nhất là đôi môi của người phụ nữ này rất mỏng. Từ Mẫn nhớ tới Minh Diệu từ nói qua một câu, những người có đôi môi quá mỏng bình thường tính tình đều vô cùng cay nghiệt...

- Chào bà, tôi chính là cảnh quan phụ trách vụ án của Tôn Kiệt!

Từ Mẫn nói:

- Có chuyện gì tôi có thể giúp cho bà không?

- Lại đi tìm một người phụ nữ đến phụ trách vụ án của con tôi, cảnh sát đều chết hết rồi sao?

Người phụ nữ kia trừng mắt liếc nhìn Từ Mẫn, lớn tiếng nói. Thanh âm rất mạnh khỏe, Từ Mẫn không nhận được suy đoán trong lòng, người phụ nữ này nhất định thường xuyên cãi nhau với người khác, cho nên mới luyện ra được thanh âm hùng hồn đến như vậy.

- Bỏ đi, đàn bà thì đàn bà đi.

Người phụ nữ thấy Từ Mẫn không tiếp lời, mở miệng nói:

- Con của tôi không thể chết không rõ ràng như vậy, các người mau nhanh đem người đàn bà kia bắt lại cho tôi!

- Đàn bà? Đàn bà gì?

Từ Mẫn sửng sốt:

- Vị đại...tỷ này, chị có phải đã lâm rồi hay không, chuyện của con chị hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn...

- Ai là đại tỷ của cô, đừng có kéo gần quan hệ!

Người phụ nữ kia nhìn Từ Mẫn hét lớn, căn bản không giống như một người mẹ vừa mất đi con của mình, mà càng giống một người đàn bà chanh chua đang chuẩn bị tìm người cãi nhau một trận.

- Cảnh sát các người đều ăn phân mà lớn sao? Con của tôi rõ ràng bị người đàn bà kia hại chết, các người lại còn dám nói là chuyện ngoài ý muốn. Tôi biết rồi, các người nhất định đã thu tiền của người đàn bà kia, cho nên mới nói con tôi chết là ngoài ý muốn. Tôi nói cho các người biết, những tiểu xiếc này của các người không lừa được tôi đâu. Tôi phải đi tố cáo các người, tôi đi tố cáo các người bao che cho hung thủ, hợp nhau giấu diếm chân tướng. Tôi phải đến thị chính phủ cáo trạng, tôi phải đi trong tỉnh cáo trạng, nếu không tôi đến thẳng Bắc Kinh...

- Vị bác gái này, xin bà bình tĩnh một chút!

Từ Mẫn nhẫn nại nói:

- Chuyện này tôi nghĩ bà nhất định đã lầm, con của bà một mình quay về nhà, bởi vì uống quá nhiều rượu nên khi tắm lại đi ngủ, kết quả bị nước tràn trong phòng tắm làm chết chìm, tất cả chuyện này chỉ là chuyện ngoài ý muốn...

- Đứa con số khổ của tôi a...

Không đợi Từ Mẫn nói xong, người đàn bà kia đã nằm sấp lên bàn lớn tiếng gào khóc:

- Con chết thật oan uổng a, những tên cảnh sát này cùng hung thủ giết con đều chung một bọn a, lẽ trời ở đâu chứ. Con phải nhớ cho rõ bộ dáng của mấy tên cảnh sát này, nên quay về báo thủ, đem bọn hần lòi đi hết đi...

- Đủ rồi!

Từ Mẫn dùng sức vỗ bàn, người đàn bà kia bị làm hoảng sợ tiếng khóc chợt ngừng bật, ngẩng đầu lên, trên mặt làm gì có giọt nước mắt nào.

- Tôi cho bà biết, nơi này là cục cảnh sát, không phải là cái chợ, nếu bà còn tiếp tục nói chuyện như vậy tôi sẽ tố cáo bà gây trở ngại công vụ!

Người đàn bà kia vốn còn định nói gì đó, nhưng khi bà ta nhìn thấy Từ Mẫn đang trừng mắt nhìn qua, hoảng sợ không nói được nên lời. Từ Mẫn làm hình cảnh đã nhiều năm như vậy, dạng người gì chưa từng thấy qua, làm sao lại bị một người đàn bà chanh chua hăm dọa sợ hãi.

- Về chuyện của con bà, chúng tôi đã điều tra xong!

Từ Mẫn nói tiếp:

- Chuyện kia đích thật là ngoài ý muốn. Cho nên hi vọng bà có thể lý giải chúng tôi cũng không phải đang che giấu chuyện gì, mà đó là sự thật!

Khi nói lời này trong lòng Từ Mẫn cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nàng đích xác có chuyện che giấu, nhưng việc mà nàng che giấu cho dù có muốn nói ra e rằng cũng sẽ không có người nào chịu tin tưởng.

- Cho dù là ngoài ý muốn cũng nhất định do người đàn bà kia bố trí sẵn mà thôi.

Người đàn bà nọ nhỏ giọng than thở nói:

- Nhất định phải để cho bà ta phụ trách!

- Được rồi, bà bị mất đi con trai tâm tình bi thống thế nào tôi có thể hiểu được.

Từ Mẫn nói:

- Về vấn đề bà nói về người đàn bà kia...có thể nói rõ cụ thể về người đó cho chúng tôi biết được không? Có lẽ sẽ có chút liên hệ nào đó!

Từ Mẫn nhớ tới lời Triệu Hi từng nói qua. Hần từng nhìn thấy ngay đêm Tôn Kiệt chết, ở băng ghế sau xe Tôn Kiệt có thân ảnh một người đàn bà đang ngồi. Mà Tiểu Trương cũng phát hiện được có dấu vết ở băng ghế sau xe. Người đàn bà mà người phụ nữ tự xưng là mẹ của Tôn Kiệt ngồi trước mặt đang liên tục nhắc tới có liên hệ gì với thân ảnh nữ nhân trên xe không?

- Người đàn bà kia chính là nữ ca sĩ hát rong hạ tiện ở trong quán bar!

Nghe được lời nói của Từ Mẫn, người phụ nữ trung niên vội vàng nói:

- Cô ta tự mình có điểm tư sắc, đã câu dẫn con tôi, muốn lừa tiền của hắn. Con tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhất định là do cô ta đặc biệt bố trí hãm hại...

- Ca sĩ quán bar sao?

Từ Mẫn hỏi:

- Bà có thể nói rõ chi tiết tình huống về nữ ca sĩ kia không?

- Tôi cũng không biết cô ta tên gọi là gì, tôi chỉ biết cô ta đang hát rong tại quán bar kia mà thôi.

Người phụ nữ trung niên lại nói:

- Tôi đã thấy qua cô ta, bộ dạng nhìn qua liền biết không phải là một người phụ nữ đứng đắn, bộ dạng như muốn dụ dỗ người khác vậy. Khi ca hát lại kéo thấp cổ áo như thế, rõ ràng chính là vì câu dẫn đàn ông thôi. Đứa con đơn thuần của tôi, nhất định là bị người đàn bà kia lừa gạt mê muội...

Trong lời nói của người phụ nữ này xen lẫn rất nhiều từ ngữ vô dụng, Từ Mẫn cũng không cắt lời bà ta, chỉ tự động lọc bỏ những tin tức vô ích. Sau khi bà ta nói được khoảng nửa giờ, rốt cục Từ Mẫn cũng hiểu được rõ ràng. Nguyên lai nạn nhân mê luyến một nữ ca sĩ trong quán bar, hơn nữa đã mê luyến tới mức gần như điên cuồng, thậm chí người chết còn đặc biệt mua một phần bảo hiểm nhân thọ giá trị kèch xù, mà người được hưởng lợi bảo hiểm chính là nữ ca sĩ quán bar kia.

Chuyện này làm cho Từ Mẫn hoàn toàn khó hiểu. Dựa theo miêu tả của người đàn bà này, tựa hồ người chết chỉ tự mình tương tư đơn phương mà thôi, nữ ca sĩ quán bar chưa từng ước hẹn qua với người chết lần nào, vì sao người chết phải mua một phần bảo hiểm nhân thọ lớn như vậy, mà người được hưởng lại là một nữ nhân không phải vợ mình, ngay cả người yêu cũng không phải?

- Cho nên mới nói người đàn bà kia nhất định đã dùng phương pháp gì đó lừa dối con tôi mua phần bảo hiểm kia, sau đó liền nghĩ biện pháp hại chết con tôi, muốn hưởng trọn số tiền bảo hiểm nọ...

Người phụ nữ lại nói:

- Các người nên nhanh chóng bắt cô ta về đi!

- Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra!

Từ Mẫn gật đầu. Chuyện này quả thật có chút kỳ quái, nàng cảm thấy được cần phải điều tra xem nữ ca sĩ quán bar kia rốt cục lại là ai, mà người chết vì sao phải cho nàng được hưởng bảo hiểm.

- Bà hãy đi về trước đi, nếu có tiến triển gì chúng tôi sẽ thông báo cho bà!

- Cảnh quan, có chuyện tôi muốn hỏi thăm...

Người phụ nữ thấy Từ Mẫn đứng dậy muốn rời đi, vội vàng nói:

- Nếu như các vị tra xét ra là người đàn bà kia hại chết con tôi, như vậy tiền bồi thường của công ty bảo hiểm có phải sẽ...

- Tôi muốn hỏi một việc!

Từ Mẫn nhìn người phụ nữ hỏi:

- Bà thật là mẹ ruột của người chết hay sao?

- Chuyện này...

Trên mặt người phụ nữ lộ ra biểu tình như xấu hổ:

- Thật ra tôi là mẹ kế của hắn...

- Được rồi, tình huống bà đã phản ánh với chúng tôi, chúng tôi đã biết.

Từ Mẫn tận lực không để lộ ra biểu tình chán ghét, nói:

- Bà đi về trước đi, nếu có tin tức gì chúng tôi sẽ thông báo cho bà!

Về tới văn phòng, Từ Mẫn bắt đầu hồi tưởng lại lời nói vừa rồi của người phụ nữ kia. Người bị chết chìm ngay trong chính phòng tắm trong nhà mình, lại không hiểu vì sao đi mua một phần bảo hiểm nhân thọ thật lớn, người được hưởng lại là một nữ ca sĩ quán bar mà quan hệ cũng không có gì thân mật. Sau lưng vụ án này rốt cục lại còn có sự tình gì mà mọi người không biết được đây?

Cả sự kiện càng suy nghĩ Từ Mẫn lại càng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nàng phân phó một cấp dưới đi thăm dò chuyện về nữ ca sĩ quán bar kia một chút.

- Nữ ca sĩ quán bar?

Cấp dưới kỳ quái hỏi:

- Vụ án này không phải đã kết thúc rồi hay sao?

- Ân, chủ yếu xem như vụ án đã kết thúc, chẳng qua có một số việc còn chưa được rõ ràng lắm mà thôi.

Từ Mẫn hàm hồ nói:

- Anh chỉ cần đi xác nhận quan hệ giữa nữ ca sĩ quán bar với người chết một chút là được rồi!

- Nữ ca sĩ quán bar sao!

Tiểu Trương nghe được cuộc nói chuyện giữa Từ Mẫn cùng đồng sự lên bước lại xen lời nói:

- Nói tới việc này mới nhớ, trên xe người chết đích thật đã phát hiện được một hộp diêm mà quán bar dùng làm tặng phẩm cho khách hàng, bên trong chưa dùng cây diêm nào, nhìn qua tựa hồ mới nhận được chưa lâu, rất có thể buổi tối nạn nhân chết từng đi qua quán bar kia!

- Vậy sao?

Từ Mẫn nghe được lời nói của Tiểu Trương, cúi đầu nghĩ nghĩ. Xem ra nữ ca sĩ thần bí của quán bar có lẽ có liên hệ gì đó với vụ án này. Người đàn bà ngồi ở sau xe, chẳng lẽ chính là nữ ca sĩ thần bí của quán bar kia hay sao?

270. Chương 273: Ba Người Bị Hại

- Linh linh linh...

Di động của Từ Mẫn đột nhiên vang lên, cắt đứt ý nghĩ của nàng. Nàng lấy di động ra vừa nhìn, là dãy số của Minh Diệu.

- Mẹ, tối nay con ăn cơm ở nhà chị Tiểu Manh, sau khi mẹ tan việc thì tới đây đón con đi!

Bên trong điện thoại truyền ra thanh âm non nớt của Tiểu Quất, liền xua tan mọi buồn bực trong lòng Từ Mẫn.

- Tiểu nha đầu, luôn chạy tới đây cọ cơm thôi!

Diệp Tiểu Manh cầm lấy di động, nói:

- Alo, chị Từ Mẫn, Tiểu Quất đang ở chơi trong nhà em đây, tối nay cứ để con bé ở lại đây ăn cơm được rồi!

- Nha đầu kia gần đây cứ thích chạy tới nhà của em mà không chịu ngoan ngoãn ở lại trong nhà mình, vì việc này mà bà ngoại nó đã than thở với chị thật nhiều lần rồi!

Từ Mẫn cười nói:

- Cứ mãi chạy qua nhà em ăn uống kiểu đó a!

- Có quan hệ gì đâu, dù sao Minh Diệu cũng không có ở nhà, em tan học về cũng không có chuyện gì làm, vừa lúc có Tiểu Quát tới chơi với em thôi.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Sau khi chị tan sở cũng tới nhà em dùng cơm đi, em để cơm lại cho chị.

- Được!

Từ Mẫn gạt đầu cúp điện thoại.

...

Tiểu Quát nhẹ chân nhẹ tay cẩn thận mở cửa phòng bếp, Diệp Tiểu Manh đang đứng quay lưng về cửa phòng, chuyên tâm xắt thịt trên thớt, cũng không chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Tiểu Quát nhón đầu ngón chân, hơi thở chậm lại, tận lực đưa tay đuổi thẳng hướng quả dưa chuột mà Diệp Tiểu Manh đã gọt xong vỏ đặt bên trên.

- Ai nha!

Một thanh âm tiếng vỗ “ba” vang lên, bàn tay của Tiểu Quát đã bị đánh một cái, cô nhỏ ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Tiểu Manh cầm con dao trong tay, đang trừng mắt nhìn mình.

- Chết tiểu quỷ, lại muốn đến phòng bếp trộm đồ ăn!

Diệp Tiểu Manh nhíu mũi, dùng lực véo khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn của Tiểu Quát.

- Chị còn cần sử dụng quả dưa chuột đấy!

- Diệp Tiểu Manh mặt dày, thừa dịp Minh Diệu không ở nhà, lại lấy quả dưa chuột dành riêng ình...

Tiểu Quát nhìn Diệp Tiểu Manh làm mặt quỷ.

- Không biết xấu hổ...không biết xấu hổ...

- Đã nói bao nhiêu lần, khi gọi phải kêu “chị Tiểu Manh”!

Diệp Tiểu Manh chống nạnh bất mãn nói:

- Hơn nữa em luôn nói câu mà chị nghe mãi không hiểu, lấy quả dưa chuột ra dùng thì có làm sao đâu?

- Cho nên mới nói a, người ngây thơ như chị có thể sinh tồn trong xã hội này được thời gian dài như vậy đúng thật là một kỳ tích đi!

Tiểu Quát xòe tay lắc đầu:

- Nếu em thêm chữ “chị” vào đó mới đúng là vũ nhục chữ “chị” đi thôi!

- Rõ ràng chỉ là một đứa con nít, lại luôn học theo kiểu nói chuyện của người lớn!

Diệp Tiểu Manh gõ lên đầu Tiểu Quát, đuổi cô nhỏ ra khỏi phòng bếp:

- Tự mình đi xem ti vi đi, trong ti vi đang có phim hoạt hình nga...

- Em không thèm xem phim hoạt hình!

Tiểu Quát ngưỡng mặt lên cao, vẻ mặt như mất hứng đứng bên ngoài cửa phòng bếp lớn tiếng hô:

- Sẽ làm cho đầu óc biến thành ngu ngốc!

- Đỉnh đương...

Thanh âm chuông cửa vang lên, Tiểu Quát chạy như bay ra mở cửa.

- Mẹ!

Thấy rõ người đến là Từ Mẫn, Tiểu Quát cao hứng ôm chầm lấy chân của nàng.

- Tiểu Manh là kẻ xấu, chị ấy không cho con ăn quả dưa chuột, muốn lưu lại ình dùng buổi tối...

- Không được nói hươu nói vượn!

Từ Mẫn véo mũi con gái:

- Trong đầu tiểu quý con luôn suy nghĩ cái gì đây?

- Chị Từ Mẫn tới rồi sao.

Diệp Tiểu Manh mặc nguyên tạp dề từ trong phòng bếp nhô đầu ra:

- Chờ một chút là có thể ăn cơm, chị vào phòng khách ngồi một lát đi!

- Chị vào giúp em một tay!

Từ Mẫn cởi bỏ đồ cảnh sát, vén tay áo bước vào phòng bếp.

Mười mấy phút sau, một bàn thức ăn thật đơn giản nhưng làm người ta tràn ngập cảm giác thèm ăn được bày lên bàn. Tiểu Quất phát huy nguyên vẹn đặc quyền đặc thù của một đứa trẻ, trước khi Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh ngồi xuống đã bắt đầu cầm đầu ăn không ngừng.

- Chết tiểu quý, đã nói với em bao nhiêu lần, phải chờ mọi người lên đông đủ mới được ăn!

Diệp Tiểu Manh trừng mắt nói:

- Lễ phép, cần phải có lễ phép!

- Hừ, mẹ với Tiểu Manh đâu phải là người ngoài.

Tiểu Quất ngậm đầy đồ ăn trong miệng, mơ hồ đáp ứng nói.

- Tiểu Manh, bên trong món thịt xào dưa chuột cùng trứng không đủ mềm, lần sau nhớ bỏ thêm tinh bột nhiều hơn một chút đi!

- Ăn cơm cũng không đổ được miệng của con!

Từ Mẫn cười sảng giọng. Công tác hình cảnh không phải ai cũng có thể làm, mỗi ngày phải đối mặt đủ loại hiện trường phạm tội, xác chết, tội phạm hung ác vô cùng, ngẫu nhiên còn gặp phải những án kiện làm cho người ta dựng đứng tóc gáy, loại áp lực đó không phải ai cũng có thể thừa nhận được. Từ sau khi ly hôn với chồng, Từ Mẫn đã mất đi người có thể tâm sự, nhưng ít nhiều còn có được một đứa con gái vừa hiểu chuyện lại nhu thuận còn có thể chọc cho người vui vẻ, nếu không chỉ sợ công tác đã đủ làm cho nàng bị suy sụp.

- Chị Từ Mẫn, nhìn chị giống như có tâm sự.

Diệp Tiểu Manh nhìn Từ Mẫn nói:

- Có phải gặp được chuyện gì phiền phức hay không?

- Một ít việc trong công tác mà thôi.

Từ Mẫn cười nói:

- Minh Diệu có gọi điện thoại về hay không?

Có mặt con gái tại đây, Từ Mẫn không muốn đem loại chuyện đáng sợ như vậy kể ra, nàng sợ ảnh hưởng sự trưởng thành của con gái.

- Không có, đã mấy ngày rồi vẫn không thấy gọi về.

Diệp Tiểu Manh bậm môi bất mãn nói:

- Tên kia nhất định chỉ lo đi ngắm nhím mỹ nữ nước ngoài thôi!

- Vậy em cũng có thể gọi điện thoại cho hắn mà!

Từ Mẫn nói.

- Em cũng không biết số điện thoại bên ấy! Làm sao mà gọi được đây?

Diệp Tiểu Manh oán giận nói:

- Chị Ada cùng Minh Diệu đi Anh quốc, đều thay đổi số điện thoại Anh quốc, cũng không thèm nói cho em biết.

- Con ăn no rồi, con muốn đi xem ti vi!

Tiểu Quất lau miệng, buông chén đũa chạy ra phòng khách xem ti vi.

- Chuyện phiền phức lắm sao?

Nhìn thấy Tiểu Quất đã rời đi, Diệp Tiểu Manh chợt hỏi:

- Có cần em hỗ trợ hay không?

Từ Mẫn nghĩ nghĩ, Diệp Tiểu Manh sống chung với Minh Diệu thời gian lâu như vậy, đối với loại chuyện thần quái nhiều ít cũng có thể hiểu biết được một chút. Nếu hiện tại không liên hệ được với Minh Diệu, nói không chừng từ chỗ Diệp Tiểu Manh có được tin tức hữu dụng nào đó. Nàng liền ngắn gọn đem vụ án kể lại cho Diệp Tiểu Manh nghe qua một lần.

- Hiện tại chị lo lắng chính là hiệp hội gì đó sẽ không chịu tiếp nhận xử lý vụ án này.

Từ Mẫn thở dài một hơi nói, nàng còn nhớ rõ Minh Diệu từng nói qua với nàng, hiệp hội thần quái kia tuy rằng ở mặt ngoài phụ trách những án kiện thần quái, nhưng những án kiện tương tự như vụ án quỷ hồn giết người linh tinh, bởi vì quan hệ tới một vài ích lợi, bọn họ cũng không quá nguyện ý thụ lý.

- Nếu nói vậy người chết xem như chết không được minh bạch rồi. Hơn nữa hung thủ còn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, có lẽ sẽ càng có thêm nhiều người bị hại!

- Là vậy sao!

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói:

- Em đối với những thứ này cũng không hiểu được rõ ràng. Nhưng nếu quả thật do quỷ hồn làm ra, như vậy sẽ không có chuyện vô duyên vô cớ đi giết người đâu. Em nghe Minh Diệu nói quỷ hồn nếu giết người loạn bậy, sẽ ảnh hưởng đến việc đầu thai ngày sau. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, quỷ hồn sẽ không đi giết người!

- Đối với lai lịch người chết chị cũng không hiểu được quá nhiều.

Từ Mẫn thở dài nói:

- Chỉ là thoát nhìn thân phận người chết tựa hồ thật sạch sẽ, không giống loại người từng làm ra chuyện gì thương thiên hại lý...

- Em cũng không hiểu rõ.

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói:

- Nhưng có lẽ a Trạch sẽ biết nhiều hơn một chút đó!

- A Trạch?

Từ Mẫn thoáng lặng đi một chút, cô gái tên a Trạch nàng cũng từng gặp mặt một lần, là bạn tốt của Diệp Tiểu Manh. Bộ dạng cô gái kia rất đẹp, nhưng lại luôn có biểu tình lạnh băng băng, làm cho người ta sinh ra loại cảm giác chớ gần.

- Ân, a Trạch cũng là người biết pháp thuật.

Diệp Tiểu Manh cười nói:

- Mặc dù còn chưa được mạnh mẽ như Minh Diệu, nhưng cũng rất lợi hại, hơn nữa hai người chúng tôi còn từng liên thủ tiêu diệt một con quái vật nữa đâu.

Diệp Tiểu Manh dương dương tự đắc đem chuyện ảo nhân tại vườn trường kể lại cho Từ Mẫn nghe qua.

- Bây giờ có thể liên lạc được với bạn của em không?

Từ Mẫn hỏi:

- Chị thật muốn nghe xem nàng có ý kiến đặc biệt gì đối với án kiện này.
- Chờ một chút, em gọi điện thoại cho cô ấy.

Diệp Tiểu Manh lau miệng, từ trong di động tìm ra số điện thoại gọi cho a Trạch, chỉ là không có ai đón máy.

- Không ai đón, có thể là đang bận, đợi chút nữa em gọi lại cho cô ấy xem sao.
- Không sao, kỳ thật án kiện này đã xem như được kết thúc.

Từ Mẫn khoát tay nói:

- Phía chính phủ đã cấp ra giải thích, chỉ là có chút cảm xúc áp bách trong lòng chị, không nói ra thì cảm thấy không được quá thoải mái mà thôi.
- Chị Từ Mẫn, em biết chị là một người rất có lòng trách nhiệm!

Diệp Tiểu Manh lại nói:

- Có một số việc nếu như không tìm hiểu cho rõ ràng sẽ luôn luôn làm cho người ta có cảm giác vô cùng khó chịu. Chị yên tâm, bất kể nói như thế nào em cũng từng cùng Minh Diệu sống chung thời gian dài như vậy, hơn nữa Minh Diệu cũng dạy em một ít thường thức. Nếu có thêm pháp thuật của a Trạch, em nghĩ quỷ hồn linh tinh bình thường gì đó ba người chúng ta là đủ đối phó.

Diệp Tiểu Manh nói tới đây, cười cười tự giễu:

- Tuy rằng em đối với cái thứ kia thật sự vô cùng bài xích!
- Linh linh linh...

Từ Mẫn vừa muốn nói chuyện, di động mang theo bên người chợt vang lên, là số điện thoại của cục cảnh sát.

- Đại tỷ, tình mới mới siêu cấp kinh bạo nha!

Thanh âm của đồng sự bên trong điện thoại vang lên vô cùng hưng phấn:

- Tôi theo lời dặn của cô đã điều tra ra quan hệ của nữ ca sĩ quán bar cùng người chết, kết quả bị tôi điều tra ra một tình báo lớn đến siêu cấp!
- Ít nói nhảm đi, rốt cục là gì nói mau!

Từ Mẫn có chút không kiên nhẫn nói.

- Nữ ca sĩ quán bar trước kia từng cùng hai nam nhân khác kết giao qua. Mà hai nam nhân kia cũng đã chết hết!

Đồng sự hưng phấn nói:

- Cô đoán hai nam nhân kia đã chết như thế nào đây?
- Không phải cũng là bị chết đuối đi?

Trái tim Từ Mẫn chợt nhảy mạnh.

- Hai người đúng là bị chết đuối!

Đồng sự nói:

- Hơn nữa cộng thêm vụ án Tôn Kiệt, cả ba nạn nhân đều là chết đuối ngoài ý muốn! Tôi đã điều tra qua hai vụ án kia, trước đó hai nam nhân kia đều bị tử vong tại khu tắm biển mùa hè. Hơn nữa còn có một sự trùng hợp vô cùng khủng bố!

- Anh đừng có nói với tôi rằng trước khi hai nam nhân kia chết cũng đã mua xuống bảo hiểm nhân thọ thật lớn, mà người được hưởng cũng chính là nữ ca sĩ quán bar kia đi?

Chân mày Từ Mẫn cau lại, là trùng hợp sao? Nếu như nói cả hai lần đều là trùng hợp vậy thì lần thứ ba thì sao đây?

- Đại tỷ, cô đã đoán đúng!

Đồng sự hưng phấn nói:

- Cô nói có phải chúng ta đã phát hiện được một tập đoàn dựa vào việc giết người lừa gạt tiền bảo hiểm hay không?

- Đã biết, chuyện này đừng nói với người khác.

Từ Mẫn dặn dò:

- Trong lòng tôi có tính toán, anh hãy đi về trước đi, hôm nay vất vả cho anh!

- Không có việc gì, đại tỷ!

Đồng sự nói:

- Bất quá nếu như chị dự định điều tra vụ án này, nhớ rõ nhất định phải tính luôn phần tôi. Vụ án giết người lừa gạt tiền bảo hiểm a, là vụ án lớn...

- Được, tôi đã biết!

Từ Mẫn thở dài một hơi, cúp điện thoại. Vụ án lớn sao? Nàng cũng chỉ mong đừng là vụ án lớn, chỉ là vụ án vụn vặt là được rồi. Vụ án lớn thường thường đại biểu cho việc sẽ có càng nhiều người vô tội bị giết chết.

- Tiểu Manh, chị có việc phải đi trước, về Tiểu Quát...

Từ Mẫn đứng dậy có chút ngượng ngừng nói.

- Không có việc gì, chị đi mau lên!

Diệp Tiểu Manh gật đầu cười.

- Chị nhất định sẽ công tác tới tận khuya đi. Một lát nữa em sẽ đưa Tiểu Quát về nhà.

- Lại làm phiền em nữa, thật sự là ngại ngần!

Từ Mẫn mặc lại đồ cảnh sát trên sofa, Tiểu Quát đang xem ti vi thấy mẹ mặc quần áo định đi, quyết mềm ôm lấy chân Từ Mẫn.

- Mẹ lại muốn đi công tác sao?

Tiểu Quát có chút ủy khuất nói:

- Không phải đã nói tối nay mẹ sẽ về ngủ với con sao?

- Tiểu Quát ngoan, mẹ là cảnh sát, phải đi bắt người xấu a!

Từ Mẫn ngồi xổm người xuống, ôn nhu sờ sờ đầu Tiểu Quát:

- Con ngoan ngoãn ở đây chơi với chị Tiểu Manh, nghe lời, một lát nữa để chị Tiểu Manh đưa con về nhà, con ngủ với bà ngoại có được không?

- Được rồi!

Tiểu Quát không chút tình nguyện gật đầu:

- Nhưng mẹ nhớ phải về sớm a!

- Ân, mẹ biết!

Từ Mẫn gật đầu cười, nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Vậy làm phiền em, chị phải quay về cục cảnh sát.

Từ Mẫn lái xe chạy tới cục cảnh sát. Tuy rằng thời gian đã muộn nhưng trong cảnh cục vẫn đầy cảnh tượng bận rộn. Nàng quay trở về phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, bắt đầu dựa theo tình huống mà đồng sự vừa điều tra được tìm kiếm tư liệu về nữ ca sĩ quán bar cùng hai nam nhân khác đã chết. Bên trong máy vi tính cục cảnh sát Từ Mẫn cũng không tìm được hồ sơ hai vụ án kia, bên trong chỉ viết hai nam nhân kia lúc bơi lội tại bờ biển đã bị chết đuối mà tử vong. Nhưng lại không ghi chép tình huống kiểm tra thi thể cùng nhắc tới vấn đề bồi thường tiền bảo hiểm mà người được hưởng là nữ ca sĩ quán bar kia.

Nàng có chút kỳ quái, cho dù hai vụ án kia là do hai phân cục khác xử lý, nhưng lẽ ra ở bên trong mạng inte của cảnh sát cũng phải có ghi chép lại tình huống kiểm tra pháp y lúc ấy mới đúng, vậy tại sao lại hoàn toàn không hề nhắc đến?

Sự tình có chút kỳ quái, nàng rút quyển sổ tay trong ngăn kéo tìm điện thoại của một bạn học trường cảnh sát. Bạn học này là người được phân công xử lý án kiện hai nam nhân kia, Từ Mẫn cảm thấy có lẽ có thể từ trong miệng của hắn hỏi ra được chút tin tức nào đó.

- Alo, ai vậy?

Đầu bên kia điện thoại truyền ra thanh âm có chút mệt mỏi của người bạn học kia.

- Ha ha, là tôi, Từ Mẫn!

Từ Mẫn nói:

- Gần đây có khỏe không?

- Ha ha, hoàn hảo, làm sao cô có rảnh gọi điện cho tôi vậy?

Bạn học cười nói.

- Như thế nào, không có chuyện gì thì không thể gọi điện thoại liên lạc cảm tình một chút hay sao?

- Đừng nói đùa, tính tình cô thế nào sao tôi còn không biết đây, cô làm gì có được an nhàn như vậy, ngoại trừ tra án chỉ biết tra án thôi!

Bạn học lập tức vạch trần lời nói khách sáo của Từ Mẫn.

- Nói đi, nhất định là có vụ án gì muốn dựa dẫm vào tôi lừa đi tin tình báo đúng chưa?

- Ha ha, đừng nói là lừa khó nghe như vậy!

Từ Mẫn ngượng ngùng cười cười, nàng đích xác không quá thành thạo đối với những trò khách sáo mặt ngoài như thế này:

- Thật sự là vì tôi có một vụ án đặc biệt, muốn tìm hiểu rõ ràng một chút mà thôi.

Từ Mẫn đem vụ án của hai nam nhân kia kể lại cho bạn học nghe qua một chút, đối với vấn đề không có báo cáo bên pháp y, nàng cũng muốn tìm hiểu rõ ràng.

- Nga, là hai vụ án kia sao. Tôi nhớ được, là tôi tiếp nhận mà!

Bạn học ngay cả suy nghĩ cũng không cần nghĩ, xem ra hai vụ án kia gây ấn tượng rất sâu cho hắn.

- Chuyện báo cáo pháp y là lý do bị chết đuối ngoài ý muốn, hơn nữa người nhà cũng không đồng ý tiến hành giải phẫu, cho nên không có báo cáo pháp y!

- Thì ra là thế!

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói:

- Như vậy khi anh tiếp nhận vụ án này, có từng tra xét qua việc liên hệ tới một nữ ca sĩ quán bar nào hay không?

- Ca sĩ quán bar? Không có!

Bạn học thật khẳng định nói:

- Nhắc tới việc này, tuy rằng hai vụ án này đều do tôi tiếp nhận, nhưng tôi cũng không tiêu phí quá nhiều thời gian vì nó. Bởi vì tôi còn chưa bắt đầu điều tra cũng đã được lệnh kết thúc vụ án!

- Còn chưa điều tra đã kết thúc vụ án sao?

Từ Mẫn lấp bắp kinh hãi:

- Như thế nào lại thế?

- Ha ha, khi tôi vừa chuẩn bị bắt đầu điều tra, kết quả là bị cục trưởng kêu vào, bảo tôi kết thúc báo cáo vụ án. Bởi vì lúc đó trên tay tôi còn rất nhiều vụ án cần điều tra, cho nên tôi cũng không quá để ý.

Bạn học nói:

- Làm sao vậy? Vì sao lại đột nhiên nảy sinh hứng thú đối với hai vụ án ngoài ý muốn tử vong như thế?

- Tôi cũng vừa gặp phải một vụ án, tương tự như hai vụ án kia của anh, cho nên muốn hỏi thăm một chút, nhìn xem anh có manh mối gì hay không.

Từ Mẫn nói:

- Nhưng nhắc tới hình như anh đối với hai vụ án này lại nhớ thật rõ ràng a!

Bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc, bạn học tựa như đang tự hỏi việc gì đó. Từ Mẫn cũng không nói tiếp, nàng biết bạn học nhất định còn có việc gì đó còn chưa nói ra, hoặc không muốn nói ra. Nàng cũng không thúc giục, chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

- Có chuyện này tôi chỉ nói với cô, cô ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài đó!

Bạn học tựa hồ đã hạ quyết tâm thật lớn, sau đó mới mở miệng nói:

- Lúc ấy khi tôi nhìn thấy thi thể nạn nhân, tôi đã biết tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn. Tuyệt đối chính là mưu sát. Nhưng vì cục trưởng đã làm xong báo cáo kết thúc vụ án, tôi cũng không thể tiếp tục kiên trì, cô cũng biết chúng ta chỉ là những tiểu cảnh sát...

- Làm sao anh biết là mưu sát?

Từ Mẫn truy vấn:

- Có phải do thi thể...

- Phải!

Bạn học thật khẳng định nói:

- Hai cỗ thi thể kia tôi đều gặp qua, tuy rằng khi mới vớt lên cũng không phát hiện được có ngoại thương gì, nhưng sau khi vận chuyển tới cục cảnh sát thì thi thể đã nổi lên biến hóa.

- Có phải dưới bộ phận cổ chân ngay mắt cá của thi thể xuất hiện dấu ấn bàn tay màu đỏ?

Từ Mẫn liền vội vàng hỏi.

- Phải đó, làm sao cô biết?

Bạn học nghe được lời nói của Từ Mẫn chợt sửng sốt:

- Chẳng lẽ...

- Đúng vậy, vụ án của tôi cũng y như thế.

Từ Mẫn thở dài một hơi nói:

- Ở ngay mắt cá chân xuất hiện một dấu bàn tay màu đỏ. Dấu tay kia thật giống bàn tay của phụ nữ hay của trẻ con vậy!

- Từ Mẫn, cô làm cảnh sát cũng đã nhiều năm, có một số việc cũng thấy được nhiều rồi.

Bạn học ở bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, nói:

- Có chút vụ án đích xác không phải là những tiểu cảnh sát như chúng ta có thể quản được.

Bạn học ở bên kia điện thoại lại cười cười, tiếp tục nói:

- Tuy rằng lúc ấy chúng ta học tại cảnh hiệu, luôn khẳng định với chúng ta là trên thế giới này không có quỷ. Nhưng sau khi tiếp nhận qua nhiều vụ án như thế, cô còn có thể mạnh mẽ vỗ ngực mà tuyên bố, trên thế giới này tuyệt đối không có quỷ hay sao?

- Hiểu được, tôi đã biết, cảm ơn anh!

Từ Mẫn như có suy nghĩ gì cúp điện thoại. Ba nam nhân bởi vì bị chết đuối mà tử vong, nữ ca sĩ quán bar thần bí, tiền bồi thường bảo hiểm kèch xù không hợp lý, dấu bàn tay màu đỏ hiện lên trên mắt cá chân ba nạn nhân. Từ Mẫn không biết chuyện này đến tột cùng có phải là sự kiện linh dị hay không, nhưng nàng duy nhất có thể khẳng định chính là hung thủ kia đã giết chết ba người, nhưng hiện tại vẫn còn nhơ nhớt ngoài vòng pháp luật. Có lẽ người thứ tư bị hại cũng sẽ rất nhanh xuất hiện...

....

Từ Mẫn nhìn đồng hồ, hiện tại cũng đã thật muộn. Bây giờ cũng đã hơn mười giờ, nhưng quán bar cũng sẽ không đóng cửa sớm như vậy, cho nên Từ Mẫn quyết định lái xe đến quán bar kia tự mình đi gặp mặt nữ ca sĩ thần bí.

Nàng ngồi trên xe, nổ máy, chuẩn bị lái xe đi quán bar. Nhưng lại đột nhiên nghĩ đến hiện tại mình còn đang mặc bộ quần áo cảnh sát, nếu mặc chế phục đi tới loại địa phương kia, chỉ sợ sẽ có rất nhiều vấn đề không thể tra xét, nàng quyết định quay về nhà thay lại quần áo rồi tính sau.

Về đến nhà, ngay trước cửa nhà nàng gặp được Diệp Tiểu Manh vừa mới đưa Tiểu Quát trở về. Tiểu Quát đang ngủ trên lưng Diệp Tiểu Manh, nước bọt dính đầy trên áo nàng. Nhìn Diệp Tiểu Manh công theo Tiểu Quát, Từ Mẫn đột nhiên có cảm giác như tội lỗi. Cảnh tượng trước mắt nhìn qua thật giống như nàng đang ngược đãi lao động trẻ em.

- A, chị Từ Mẫn, chị đã về rồi!

Diệp Tiểu Manh nhỏ giọng nói:

- Cô nhóc này đòi ở nhà em xem xong phim truyền hình mới chịu trở về, kết quả đi tới dọc đường thì đã ngủ mất.

- Vất vả cho em, giao cho chị đi!

Từ Mẫn nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Quát, bế cô bé quay về phòng ngủ của con mình. Nhìn gương mặt đáng yêu trong giấc ngủ của con gái, Từ Mẫn cảm thấy một ngày công tác mệt mỏi tựa hồ đã hoàn toàn tan biến.

- Tiểu Manh, chờ chị một chút, chị thay quần áo xong sẽ đưa em về nhà.

Từ Mẫn khép lại cửa phòng nhìn Diệp Tiểu Manh nói.

- A, không cần đâu, em gọi xe taxi về là được rồi mà!

Diệp Tiểu Manh khoát tay nói:

- Dù sao ngày mai em cũng được nghỉ, chị mệt mỏi cả ngày rồi, không cần tiễn em đâu!

- Không sau đâu, dù sao chị cũng muốn đi ra ngoài!

Từ Mẫn nói:

- Thay quần áo nhanh thôi!

Vài phút sau, thay xong bộ quần áo ngày thường Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh đi xuống lầu.

- Đã trễ thế này chị Từ Mẫn còn định đi đâu nữa?

Diệp Tiểu Manh ngồi trên ghế cạnh tài xế kỳ quái hỏi.

- Đi tìm hiểu vụ án thôi!

Từ Mẫn vừa nổ máy xe vừa đáp:

- Tính tình của chị luôn là như vậy, trong lòng còn việc suy nghĩ sẽ không sao ngủ được, còn không bằng đi làm việc tốt hơn.

271. Chương 274: Bối Lạ Và Khả Khả

- Là vụ án kỳ quái mà chị nói với em đó sao?

Diệp Tiểu Manh nói tiếp:

- Là vụ án vô cùng quỷ dị đó?

- Ân!

Từ Mẫn gật gật đầu:

- Vừa mới lấy được tin tức, nạn nhân lần này cũng không phải người đầu tiên, mà đã là người thứ ba. Đã có hai nam nhân tử vong trước hần. Chị luôn cảm thấy chuyện này tuyệt đối không phải ngoài ý muốn, hơn nữa tên hung thủ kia cũng không bị đem ra công lý, cho nên chị nghĩ tự mình đi tới quán bar kia gặp mặt nữ ca sĩ thần bí nọ, nhìn xem rốt cục nàng là hạng người gì.

- Như vậy chẳng phải là vô cùng nguy hiểm?

Diệp Tiểu Manh giật mình nói:

- Ngay cả một người đàn ông thân thể khỏe mạnh còn bị hại chết, chị bắt quá là phụ nữ mà thôi, tự mình đi tới loại địa phương kia thật sự là quá nguy hiểm. Không được, em muốn đi cùng với chị!

- Ha ha, không có chuyện gì đâu, chị là cảnh sát, cũng không phải cô gái nhỏ yếu ớt trói gà không chặt!

Từ Mẫn cười nói:

- Hơn nữa nếu như thật sự có nguy hiểm, vậy càng không thể cho em đi cùng với chị. Nếu không để cho Minh Diệu hay biết, trở về còn không ăn thịt chị sao?

- Không được, dù sao em cũng không thể để cho chị một mình đi tới chỗ nguy hiểm như vậy.

Diệp Tiểu Manh cương quyết nói:

- Chị mang em về nhà trước đã, em mang theo công cụ cùng đi với chị!

- Công cụ? Công cụ gì vậy?

Từ Mẫn kỳ quái hỏi.

- Hắc hắc, đương nhiên là công cụ bắt quỷ chuyên nghiệp thôi!

Diệp Tiểu Manh dương dương tự đắc nói:

- Trước đó Minh Diệu có trang bị cho em công cụ chuyên môn đối phó với quỷ quái, rốt cục đã xem như có chỗ dùng!

Từ Mẫn thật sự không nói lại Diệp Tiểu Manh, không còn cách nào đành phải đưa nàng về nhà trước, sau đó cùng nàng đi tới quán bar kia. Diệp Tiểu Manh chạy nhanh lên lầu, vài phút sau lại đeo một chiếc túi chạy ngược trở xuống.

- Đây là công cụ mà em nói sao?

Từ Mẫn nhìn Diệp Tiểu Manh đang đùa nghịch một chiếc gậy điện lấy ra trong túi, dở khóc dở cười nói:

- Dân thành phố bình thường vốn không thể giữ được loại vũ khí này đi, Minh Diệu lấy từ chỗ nào đưa cho em?

- Đây là việc nhỏ thôi mà, chị không cần để ý.

Diệp Tiểu Manh cười hì hì nói:

- Vật này thật sự dùng tốt lắm, lần trước em dùng vật này đánh ột con quỷ hồn không còn sức lực hoàn thủ đó!

Từ Mẫn bắt đắ dĩ lắ đầu, lái xe chở Diệp Tiểu Manh đi về hướng quán bar kia.

Quán bar cũng không nằm trong đoạn đường phồn hoa, hoặc là có thể nói quán bar nằm ở vị trí tương đối hẻo lánh. Cơ hồ rất ít có người đi tới đây, tuy rằng nằm gần bờ biển, nhưng lại thuộc đoạn đường hoang vắng. Nếu như không có địa chỉ xác định, chỉ sợ rất ít người biết được nơi này còn có một quán bar như thế.

Trên tấm biển màu lam có viết bốn chữ Chu Trang Thủy Vận màu trắng. Từ Mẫn ngẩng đầu nhìn lên tấm biển, nếu như nàng nhớ không lầm, đây là tên của một bài văn xuôi. Một quán bar lại đặt cái tên có ý thơ như vậy, chủ nhân quán bar ước chừng cũng là một người thật lãng mạn đi.

Đẩy cánh cửa có chút nặng nề, Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh cùng nhau đi vào quán bar.

Vừa bước vào trong quán, trong tầm mắt toàn là một mảnh màu lam, tựa hồ chủ nhân nơi này có cảm tình rất đặc thù đối với màu sắc này. Quầy bar, bàn rượu, còn có sân khấu cách đó không xa đều được thiết kế thành hình dạng như những cơn sóng cuộn trào. Hơn nữa còn tới gần bờ biển, trong không khí có một cỗ vị mặn nhạt lan tỏa, đi vào trong quán, Từ Mẫn liền có loại cảm giác như đưa thân vào trong biển rộng.

Trên sân khấu cách đó không xa có một cô gái tóc dài đang ngồi ở giữa. Ngọn đèn trên sân khấu có chút tối tăm, không nhìn thấy rõ gương mặt cô gái, nhưng chỉ dựa vào thân ảnh yếu diệu mơ hồ cũng có thể đoán được cô gái kia nhất định là một mỹ nữ.

Âm nhạc không có bất kỳ nhạc đệm nào, nàng chỉ ngồi yên nơi đó, nhẹ nhàng ngâm nga. Làn điệu thật êm tai, nhưng giờ phút này Từ Mẫn lại nghe không ra nàng đang hát những ca từ gì. Ca khúc mà cô gái đang hát tựa hồ không thịnh hành, Từ Mẫn nghe ca từ kia, tuy không hiểu ý tứ ca từ nhưng không biết tại sao nàng vẫn có thể nghe ra được cô gái kia muốn biểu đạt điều gì đó. Trong bài hát như có vẻ ưu thương yên nhiên, lại có vẻ chờ mong đối với tương lai. Giống như một người sống kiếp này cũng không quá như ý, còn đang kỳ vọng kiếp sau sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn hiện tại.

- Hai người sao? Mời vào bên trong!

Một người phụ nữ trung niên mỉm cười đi tới, nhìn thẳng Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh.

- Ra về hai vị là lần đầu tiên đi tới quán bar của chúng tôi đi!

- Ân, đúng vậy!

Từ Mẫn hàm hồ trả lời một câu. Nàng cùng Diệp Tiểu Manh tìm một bàn trống ngồi xuống, khách nhân trong quán cũng không nhiều, vì vậy còn thật nhiều bàn trống.

- Hai ly rượu này tặng cho hai cô!

Người phụ nữ trung niên đem hai ly rượu cốc tai tỏa ra ánh sáng màu lam bừng tới đặt trước mặt Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh.

- Hãy xem như quà tặng của quán bar chúng tôi dành cho hai vị đi. Tôi nhìn ra được hai vị là người có thể nghe hiểu được bài hát này!

- Một ly thì tốt hơn!

Từ Mẫn đẩy bàn tay Diệp Tiểu Manh đang định bưng ly rượu kia.

- Em là trẻ con, không được uống rượu!

- Hứ, em đã hai mươi tuổi!

Diệp Tiểu Manh bắt mắt lăm lăm nói:

- Còn xem em là nhi đồng sao!

Từ Mẫn nhìn ly rượu màu lam chói mắt trước mặt, cảm giác có chút khát nước. Nàng bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch. Chắt rượu lạnh leo lớt qua yết hầu chảy vào trong bụng, một cỗ khí lạnh từ trong bụng tràn lên, vô cùng thoải mái.

- Vị tỷ tỷ này hát nghe thật êm tai a, tuy rằng em không hiểu ca từ là gì, nhưng em có thể nghe ra được ý tứ trong lời hát của nàng.

Diệp Tiểu Manh có chút say mê nói:

- Vị tỷ tỷ này thật lợi hại, hơn nữa giọng hát cũng thật êm tai!

- Ha ha, nếu để cho con gái của tôi biết được cô thích tiếng hát của nó như vậy, nó nhất định sẽ thật cao hứng!

Người phụ nữ trung niên cười nói.

- Con gái của cô?

Từ Mẫn đem lực chú ý đặt lên nữ ca sĩ quán bar chuyển sang trên người phụ nữ trung niên. Lúc này nàng mới chú ý tới người phụ nữ này thật xinh đẹp. Một mái tóc quăn cuộn lên như sóng biển tùy ý buông xõa mượt mà trên đầu vai, làm cho người ta có loại cảm giác thật ôn nhu. Cặp mí nhãn tản ra ánh sáng rọi mê người. Một thân váy dài tơ lụa màu xanh biển bao phủ trên thân thể đầy đặn mê người, dưới ánh đèn mờ mờ của quán bar, da thịt phơi bày bên ngoài mềm mại chẳng khác gì thiếu nữ. Vô luận là ai nhìn thấy được đều biết khi người phụ nữ này còn trẻ nhất định là một mỹ nhân. Hiện tại tuy rằng đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn còn nguyên mị lực khiến đàn ông mê muội. Hơn nữa thanh âm lại ôn nhu cùng đáng tươi cười, đối với đàn ông mà nói loại phụ nữ có kinh nghiệm phong phú này có khi so với thiếu nữ càng thêm hấp dẫn.

Tận đáy lòng Từ Mẫn đột nhiên nảy sinh một cỗ cảm giác ghen tỵ khó hiểu. Người phụ nữ trước mắt có một đứa con gái lớn như vậy, ít nhất cũng phải lớn hơn nàng ít nhất là mười tuổi. Một người đàn bà đã hơn bốn mươi tuổi không ngờ vẫn còn duy trì được dáng người hoàn mỹ đến như thế.

- Phải, người đang ca hát là con gái của tôi!

Nhìn cô gái đang chuyên chú biểu diễn trên sân khấu, trong đôi mắt người phụ nữ trung niên tràn ngập vẻ sùng nịnh:

- Quán bar này là do tôi cùng con gái tôi cùng mở ra, tôi phụ trách quản lý mà nó phụ trách biểu diễn!

- Quán bar này là hai mẹ con cô mở sao?

Từ Mẫn có chút giật mình hỏi:

- Chỉ có hai người buôn bán tại đây thôi sao?

- Đúng vậy!

Người phụ nữ trung niên mỉm cười gật đầu, vươn tay hướng Từ Mẫn nói:

- Tôi gọi là Bối Lạp, rất hân hạnh được biết hai người!

- Tôi gọi là Từ Mẫn, đây là Diệp Tiểu Manh, là bạn của tôi!

Từ Mẫn vươn tay nắm tay Bối Lạp, trong lòng bàn tay truyền tới cảm giác mềm mại. Tay của người phụ nữ này thật sự giống như làm từ nước, mềm mại không xương.

- Biểu diễn trên sân khấu chính là con gái tôi tên Khả Khả, qua một lát nữa nó biểu diễn xong bài hát này, mời nó lại đây chào hỏi hai cô.

Bối Lạp mỉm cười nói:

- Khả Khả đã thật lâu không nhận thức bạn mới, nó nhất định sẽ thật cao hứng!

- Bối Lạp, tôi có thể gọi cô như vậy không?

Từ Mẫn lại hỏi.

- đương nhiên có thể!

Bối Lạp mỉm cười gật đầu đáp:

- Chúng ta đã xem như bạn bè, có đúng không?

- Bối Lạp, tôi xin mạo muội hỏi một câu, vì sao quán bar này chỉ có hai mẹ con cô vậy?

Từ Mẫn mở miệng hỏi:

- Cha của Khả Khả đâu?

- Ha ha, ông ấy đã chết, đã chết từ rất lâu khi trước.

Tuy rằng trên mặt Bối Lạp vẫn lộ vẻ mỉm cười như trước, nhưng Từ Mẫn có thể từ trong ánh mắt người phụ nữ nhìn ra được vừa hiện lên một tia lạnh mang.

- Hiện tại chỉ còn hai mẹ con chúng tôi sống dựa vào nhau.

Từ Mẫn không nói gì, đã chết? Nếu như là người bình thường, khi nói tới loại chuyện này thường sẽ dùng từ “đi vắng nhân thế” hoặc là “đã qua đời” là những từ ngữ khá uyển chuyển để hình dung, sẽ không ai trực tiếp dùng từ “đã chết” để nói chuyện về chồng mình.

Ca khúc đã chấm dứt, theo âm phù cuối cùng rơi xuống, cô gái trên sân khấu đứng lên hướng bên dưới cúi người chào. Số khách nhân cũng không nhiều trong quán đều phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Khả Khả lại chậm rãi khập khiễng đi xuống sân khấu.

- Bối Lạp, chân của Khả Khả...

Từ Mẫn có chút kinh ngạc nhìn Bối Lạp.

- Là di chứng trước đây lưu lại thôi!

Bối Lạp cười nói:

- Trời cao luôn công bằng, cho Khả Khả giọng hát thật hay nhưng lại lấy đi đôi chân khỏe mạnh của nó!

- Mẹ!

Khả Khả có vẻ gắng sức đi tới, Bối Lạp tiến lên dìu nàng.

- Khả Khả, mẹ giới thiệu cho con một chút!

Bối Lạp đỡ Khả Khả ngồi xuống ghế, mở miệng nói:

- Vị này chính là Từ Mẫn, vị này là Diệp Tiểu Manh, là hai người bạn mẹ vừa mới quen!

- Chào hai người!

Khả Khả nhìn Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh gật gù đầu, xem như chào hỏi.

Một cô gái thật ngoan ngoãn, đây là ấn tượng đầu tiên của Từ Mẫn về Khả Khả. Gương mặt của Khả Khả rất giống Bối Lạp, chẳng khác gì từ một khuôn mẫu in ra. Nhưng trên người Khả Khả thiếu khuyết loại phong vận thành thực của Bối Lạp, có chút ngây ngô. Nhưng phần ngây ngô này đã hình thành một loại mị lực thật độc đáo cho nàng. Hơn nữa bởi vì cảm giác nhu nhược do bị tàn tật, lại càng dễ làm cho người ta sinh ra loại cảm xúc muốn đem nàng ôm chặt vào lòng mà bảo hộ.

Hai mẹ con ngồi chung một chỗ lại chẳng khác gì một đôi chị em. Từ Mẫn tuyệt không hoài nghi nếu đem hai mẹ con này đưa tới địa phương khác, nhất định sẽ có rất nhiều kẻ biến thái muốn lấy cả hai mẹ con luôn vây quanh bên người họ.

- Chị Khả Khả, chị hát nghe thật hay!

Gương mặt Diệp Tiểu Manh đầy vẻ sùng bái nói:

- Nhưng chị hát ca từ em nghe mà không hiểu, là ngôn ngữ gì vậy?

- Là phương ngôn của quê hương tôi.

Khả Khả ngượng ngùng nói:

- Khi chúng tôi mới đi tới nơi này, tôi lại không quen nói tiếng Phổ Thông, cho nên chỉ biết hát một ít ca khúc của quê hương tôi mà thôi.

- Vậy sao?

Từ Mẫn tiếp lời hỏi:

- Như vậy hai người từ nơi khác tới sao?

- Ân, là một chỗ rất xa nơi này!

Bối Lạp cười nói:

- Chỉ là quê hương của chúng tôi cũng dựa vào biển, cho nên chúng tôi đối với loại khí hậu nơi này cũng khá thích ứng.

- Mẹ, hẳn không có đến sao?

Khả Khả ngẩng đầu nhìn Bối Lạp, đột nhiên hỏi.

- Không có, hôm nay hẳn chưa có tới!

Bối Lạp dùng tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Khả Khả, lắc lắc đầu nói:

- Đứa ngốc, con thật quá dễ dàng tin người khác, hẳn chỉ lừa gạt con thôi!

- Vậy sao? Con lại bị gạt sao?

Ánh mắt Khả Khả trở nên có chút ảm đạm, nàng cúi đầu tựa hồ suy nghĩ gì đó, mấy phút sau nàng lại ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn:

- Không có vấn đề gì, thời gian nghỉ đã sắp hết rồi, con vào hậu trường chuẩn bị một chút.

Nói xong nàng miễn cưỡng đứng lên, khập khiễng đi vào bên trong.

- Này...Bối Lạp, để cho nàng đi một mình như vậy không sao chứ?

Từ Mẫn nhìn bước chân tập tễnh của Khả Khả, có chút bận tâm nói:

- Để cho Tiểu Manh dìu nàng đi thôi!

- Không cần!

Bối Lạp kéo lại Diệp Tiểu Manh vừa mới đứng lên, lắc lắc đầu:

- Từ nhỏ Khả Khả vẫn rất quật cường, cũng rất mạnh mẽ. Tuy rằng chân của nó từ nhỏ đã không phương tiện, nhưng cho tới bây giờ nó chưa từng cần ai dìu đỡ!

- Một cô gái thật kiên cường!

Trong lòng Từ Mẫn đã đưa ra đánh giá đối với Khả Khả. Một cô gái có bề ngoài ngượng ngùng nhưng nội tâm mạnh mẽ, sẽ là một người vì tiền bảo hiểm mà đi giết người hay sao?

Mười phút sau, cả quán bar lại vang lên thanh âm tiếng hát như thiên nga êm ái khoan khoái. Trong bài hát mang theo vẻ mất mát, tựa hồ bởi nguyên nhân người mình chờ đợi không thấy xuất hiện.

- Khả Khả đang chờ đợi ai sao?

Từ Mẫn nhìn Bối Lạp nói.

- Khả Khả rất đơn thuần, cho nên rất dễ dàng bị người lừa dối.

Bối Lạp thở dài một hơi nói:

- Trước đây có một nam nhân mỗi ngày đều tặng hoa cho nó, hình như là muốn theo đuổi nó. Mà Khả Khả cũng đã ước định với hắn, nếu mỗi tối nam nhân kia đều tới đây, như vậy trong tuần lễ này nàng sẽ cùng hắn ra ngoài ước hẹn. Nhưng bắt đầu từ đêm qua nam nhân kia cũng không còn thấy xuất hiện qua. Cho nên nó cảm thấy thất vọng.

Ngữ khí của Bối Lạp có chút lạnh lẽo:

- Những nam nhân kia ôm đủ loại mục đích khác nhau, thấy Khả Khả làm người đơn thuần, nên hay dùng một ít thủ đoạn dối lừa thiếu nữ ngây thơ mà gạt nó. Nam nhân kia đã không phải là người đầu tiên!

Trái tim Từ Mẫn nhảy mạnh, nam nhân mà Khả Khả đang chờ đợi có phải là Tôn Kiệt đã bị chết chìm bên trong phòng tắm trong nhà hay không? Như vậy theo lời của Bối Lạp, Tôn Kiệt không phải nam nhân đầu tiên có phải là muốn nói là hai nam nhân bị chết đuối bên bờ biển hay không?

- Cô có biết tên của nam nhân kia hay không?

Từ Mẫn thăm dò hỏi:

- Tôi có một người bạn là thám tử tư, có lẽ hắn có thể cung cấp chút bối cảnh điều tra về nam nhân kia.

Từ Mẫn nhìn thấy vẻ mặt Bối Lạp nhìn mình như kỳ quái, giải thích:

- Tôi thấy Khả Khả đơn thuần như vậy, cũng ngại nàng bị nam nhân có mục đích xấu lừa gạt mà thôi.

- Đúng vậy, chị Khả Khả vừa nhìn là biết không phải người có tâm cơ, thật dễ dàng bị người lừa gạt.

Diệp Tiểu Manh cũng ngồi một bên tiếp lời nói:

- Để cho Minh Diệu đi điều tra thân phận bối cảnh của nam nhân kia, miễn cho chị Khả Khả bị nam nhân xấu xa lừa dối!

- Vậy thì không cần, bất kể như thế nào vẫn phải cảm ơn hai người!

Bối Lạp khẽ cười nói:

- Nam nhân kia đã hai ngày chưa tới, đại khái chắc là đã bỏ đi!

Nam nhân kia sẽ không đến đây, sau này cũng sẽ không đến nữa, bởi vì hắn đã chết. Trong lòng Từ Mẫn nói thầm, nàng thật muốn hỏi thăm Bối Lạp, có biết chuyện Tôn Kiệt đem tiền bảo hiểm nhân thọ để lại cho Khả Khả thừa hưởng hay không, nhưng nàng vẫn nhẫn nhịn không mở miệng.

Bây giờ còn chưa phải thời gian đi truy vấn, Từ Mẫn cố gắng kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình, nếu hiện tại nàng hỏi ra miệng, như vậy rất dễ dàng làm cho Bối Lạp cảnh giác. Vô luận Khả Khả có phải là hung thủ hay không, đối với việc điều tra về sau sẽ rất bất lợi.

- Di, là a Trạch kia!

Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhìn về một bàn trong góc vầy vầy tay:

- Nhìn xem chị Từ Mẫn, a Trạch ngồi ở chỗ kia. Nàng cũng đang ở trong quán bar, thật là trùng hợp a!

A Trạch ngồi ở trong góc cũng vừa nhìn thấy Diệp Tiểu Manh, liền bưng theo đồ uống đi tới.

A Trạch nhìn Từ Mẫn gật đầu, xem như là chào hỏi. Tiếp theo trên mặt nàng hiện lên nụ cười, nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Sao trùng hợp như vậy, sao cô cũng tới nơi này?

- Là chị Từ Mẫn dẫn tôi tới!

Diệp Tiểu Manh đáp:

- Chị Khả Khả hát thật hay đi!

- Ân, tiếng hát của nàng rất tuyệt!

A Trạch gật gù đầu:

- Đủ so sánh với tiếng hát tuyệt vời của hải yêu!

Thời gian đã tới hai giờ đêm, quán bar đã sắp đóng cửa, Từ Mẫn chào từ biệt Bối Lạp, cùng Diệp Tiểu Manh và a Trạch rời khỏi quán bar.

- A Trạch, sao cô lại tới nơi này?

Diệp Tiểu Manh đem túi ném ra sau xe, kỳ quái hỏi.

- Là người khác giới thiệu, nói nơi này có ca sĩ hát rất êm tai, cho nên tôi tới nghe một chút.

A Trạch hồi đáp:

- Tôi thật thích tìm kiếm những nơi tốt mà không có bao nhiêu người biết, có cảm giác hưng phấn như rút số trúng thưởng.

- Cô có đi qua quán bar của Âu Phạm đúng không?

Từ Mẫn mở miệng hỏi:

- Bây giờ còn đi không?

- Ít đi lắm!

A Trạch hồi đáp:

- Tuy rằng ông chủ chơi đàn ghi ta thật khá, nhưng giai điệu của hắn quá bi thương, cho nên gần đây rất ít đi qua.

- Lên xe đi, tôi đưa hai cô về nhà!

Từ Mẫn nổ máy xe:

- A Trạch đi nơi nào? Về nhà sao? Ký túc xá trường học hắn đã đóng cửa chứ?

- A Trạch, theo tôi về nhà ngủ đi!

Diệp Tiểu Manh nói:

- Dù sao Minh Diệu cũng không có ở nhà, một mình tôi ở nhà quá tịch mịch!

- Được!

A Trạch gật đầu.

Thu hoạch đêm nay cũng không cao, nhưng cuối cùng cũng nhìn thấy được nữ ca sĩ tên Khả Khả kia. Một cô gái bề ngoài nhìn như nhu nhược nhưng nội tâm thật kiên cường, sẽ là hung thủ đã liên tục giết chết ba người đàn ông hay sao? Từ Mẫn không biết tại sao, tuy rằng hôm nay chỉ là lần đầu tiên gặp mặt nhưng nàng lại có hảo cảm đặc thù đối với hai mẹ con Bối Lạp cùng Khả Khả.

- Đúng rồi a Trạch, trước đó tôi có gọi điện thoại cho cô, nhưng mãi mà không có người nghe.

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi:

- Cô không mang theo di động sao?

- Tôi có mang theo a!

A Trạch kỳ quái lấy di động ra khỏi túi nhìn nhìn:

- Tôi không có nhận được số điện thoại của cô a? Cô xác định không gọi lộn số đi?

- Số điện thoại của cô tôi ghi vào trong di động, làm sao lại gọi sai được.

Diệp Tiểu Manh đem di động lấy ra, đưa cho a Trạch xem bản ghi chép.

- Kỳ quái! Chẳng lẽ là di động của tôi bị hư mất rồi hay sao?

A Trạch cũng cảm thấy kỳ lạ vì sao di động của mình không tiếp sóng được với di động của Diệp Tiểu Manh.

Ngay khi Từ Mẫn định lái xe rời đi, lại đột nhiên nghe được có thanh âm tiếng khắc khẩu cãi nhau vang lên. Hẳn là của một nam một nữ, mà thanh âm của người đàn bà kia tựa hồ là của Bối Lạp, Từ Mẫn có chút tò mò nên bước xuống xe theo thanh âm đi tới.

- Tôi nghĩ tôi đã nói thật rõ ràng, con gái của tôi cũng không muốn làm sao kim gì, nó chỉ muốn được yên tĩnh ca hát mà thôi.

Bối Lạp đứng ngay cửa quán rượu, trước mặt nàng có một nam nhân đang đứng. Bởi vì nam nhân kia đưa lưng về phía Từ Mẫn, cho nên Từ Mẫn không thấy rõ bộ dạng của hắn. Nhưng biểu tình của Bối Lạp rất lạnh lùng, vẻ ôn nhu khi trò chuyện bên trong quán bar trước đó đã không còn nhìn thấy, đổi lại là biểu tình có chút phẫn nộ.

- Xin ông không nên tiếp tục đến quấy rầy hai mẹ con chúng tôi nữa!

- Hắc, cô đây là thái độ gì?

Nam nhân kia tựa hồ bị thái độ không chút lưu tình của Bối Lạp chọc giận, hắn nắm lấy tay Bối Lạp nói:

- Tôi xem cô là đàn bà nên không muốn so đo với cô thôi, đừng nghĩ rằng tôi sợ cô!

- Đừng tưởng rằng tôi không biết công ty của các người là loại công ty gì!

Bối Lạp giãy tay khỏi tay nam nhân kia:

- Các người chỉ bắt quá là một đám ma cô khoác da người làm âm nhạc mà thôi, tôi sẽ không để con gái của tôi làm loại chuyện này!

- Giỏi lắm, vậy cô cứ đợi quán rượu của cô bị dỡ xuống đi!

Nam nhân kia ném một câu hăm dọa, phẫn nộ bỏ đi. Khi nam nhân đi ngang qua trước mặt Từ Mẫn, còn trừng mắt liếc Từ Mẫn một cái, thần tình hắn thật dữ tợn, đôi mắt tam giác, nhất định không phải là người tốt. Từ Mẫn trong nháy mắt đã đánh giá nam nhân này.

- Bối Lạp, đã xảy ra chuyện gì?

Từ Mẫn tiến lên ân cần hỏi han.

- Người đàn ông kia đang định làm gì?

- Một chút chuyện nhỏ mà thôi, không sao cả đâu!

Bối Lạp cười nói:

- Chẳng qua là một tên lưu manh thấy hai mẹ con chúng tôi dễ khi dễ nên muốn hưởng chút tiện nghi mà thôi!

- Cô đem sự tình nói rõ cho tôi nghe một chút đi, nói không chừng tôi có thể giúp được cô thì sao?

Từ Mẫn làm cảnh sát đã nhiều năm như vậy, nàng có thể thật xác định nam nhân vừa rồi nhất định không phải là người tốt. Nàng rất muốn giúp đỡ hai mẹ con Bối Lạp một phen.

- Trước đó tôi không nói cho cô biết rõ, kỳ thật tôi là một cảnh sát!

- Nguyên lai cô là cảnh sát sao?

Bối Lạp lấp bắp kinh hãi.

- Phải, nam nhân vừa rồi nhìn qua không giống người tốt, nếu hắn tìm cô làm phiền, tôi có thể giúp cho cô.

Từ Mẫn nói:

- Kể lại cho tôi nghe một chút đi!

- Chuyện này kỳ thật nói ra thật thẹn thùng.

Bối Lạp thở dài một hơi, đem danh thiếp đưa cho Từ Mẫn.

- Nam nhân kia đã tới đây đưa hai mẹ con chúng tôi thật nhiều lần. Hắn nói hắn là người chuyên môn truy tìm nhân tài cho công ty đĩa nhạc gì đó, muốn con gái của chúng tôi ký hợp đồng với công ty của hắn. Tôi vốn nghĩ là một chuyện tốt, cho nên hỏi qua ý kiến của Khả Khả. Nhưng Khả Khả lại nói không muốn làm sao kim gì, chỉ muốn được yên tĩnh ca hát, cho nên tôi đã cự tuyệt hắn!

272. Chương 275: Người Đàn Ông Hung Ác

- Vốn tôi nghĩ rằng sự tình như vậy cũng đã xong, nhưng thật không nghĩ tới vài ngày sau nam nhân kia lại tới nữa, còn dẫn theo rất nhiều người. Hắn nói hắn xem trọng giọng hát của con gái tôi, muốn Khả Khả gia nhập công ty của hắn. Tôi cảm giác không đúng lắm, bởi vì hắn mang theo những người kia không giống như người tốt lành gì. Cho nên tôi có nhờ một người bạn hỗ trợ hỏi thăm dùm một chút. Kết quả làm cho tôi chấn động, bạn của tôi nói công ty đĩa nhạc của nam nhân kia kỳ thật chỉ mang theo chiêu bài công ty đĩa nhạc bề ngoài mà thôi, chỉ là bên trong chuyên làm nghề ma cô tìm kiếm thiếu nữ dâng cho những kẻ có tiền. Bọn hắn chuyên dùng đủ loại lời ngon tiếng ngọt lừa gạt những cô gái trẻ ra đời chưa sâu lại ôm mộng làm minh tinh, nói có thể ủng hộ họ trở thành sao kim, mà đợi sau khi mấy cô gái bị mắc lừa ký hợp đồng, bọn hắn sẽ dùng mọi thủ đoạn xấu xa bức những cô gái kia tiếp những ông chủ có tiền kia!

Nghe vậy Từ Mẫn không tự chủ được cau mày, ở xã hội hiện tại không ngờ còn có loại chuyện như vậy? Chẳng lẽ xã hội bây giờ đã sa đọa tới loại tình trạng này hay sao?

- Tuy rằng trong nhà chỉ có hai mẹ con tôi, nhưng may mắn lúc ấy có rất nhiều khách nhân vốn thích nghe Khả Khả hát cũng đang có mặt. Nam nhân kia cũng không dám làm ra chuyện gì quá đáng, vì vậy rời đi, thật lâu cũng không thấy trở lại.

Bối Lạp thở dài một hơi, tiếp tục nói:

- Vốn tôi luôn nghĩ sự tình cũng đã kết thúc, nhưng thật sự không ngờ mấy ngày trước có một quan chức chính phủ nói qua khu vực này chính phủ cần trưng dụng, muốn chúng tôi lập tức dời đi. Mà nam nhân kia đột nhiên lại tới nữa, vẻ mặt còn dương dương tự đắc nói với tôi, đây là kết cục phải nhận vì dám đối lập với bọn hắn. Lúc này tôi mới hiểu được nguyên lai đám người kia đã mua chuộc quan viên chính phủ hợp nhau khi phụ hai mẹ con chúng tôi!

- Thật là quá đáng!

Từ Mẫn phẫn nộ nắm một quyền lên vách tường:

- Tại sao lại có loại chuyện này!

- Từ Mẫn, tôi biết cô có lòng tốt muốn giúp chúng tôi!

Bối Lạp cau mày nói:

- Tuy rằng cô là cảnh sát, nhưng tôi nghĩ cô cũng chỉ là nhân viên mà thôi. Những người kia đều là người có tiền có thế, cô không thể đấu lại bọn họ đâu. Cùng lắm mẹ con chúng tôi dời nhà đi là được!

- Thế giới này chẳng lẽ sẽ không có lẽ trời sao?

Từ Mẫn nhìn Bối Lạp nói:

- Bối Lạp, cô cứ yên tâm, tôi trở về sẽ giúp cô nghĩ biện pháp. Nếu những tên kia thật sự dám ở trong bóng tối làm ra những chuyện xấu xa như vậy, tôi nhất định sẽ đem bọn hắn đưa ra công lý!

- Cô không nên vọng động!

Bối Lạp có chút lo lắng nói:

- Những người đó đều có liên hệ với quan viên chính phủ, như vậy nói rõ bọn hắn rất có thế lực!

- Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho tôi!

Từ Mẫn nói:

- Tôi tin tưởng tà không thể thắng chính!

Từ Mẫn an ủi Bối Lạp vài câu lại thở phà phà quay về trong xe.

- Chị Từ Mẫn, làm sao vậy, có ai lại chọc chị tức giận hay sao?

Nhìn thấy biểu tình vô cùng tức giận của Từ Mẫn khi quay trở lên xe, Diệp Tiểu Manh có chút kỳ quái hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Từ Mẫn bực tức kể lại chuyện Bối Lạp nói với nàng cho Diệp Tiểu Manh nghe, nghe được Diệp Tiểu Manh cũng vô cùng tức giận.

- Thật sự nhìn không ra nam nhân kia bộ dạng như vậy còn có thể làm ra loại chuyện này!

Diệp Tiểu Manh cũng thở phà phà nói:

- Chị Từ Mẫn, phải giáo huấn đám người kia một chút!

- Ân, chị trở về sẽ cho thủ hạ đi điều tra nội tình của đám người kia!

Từ Mẫn gật đầu nổ máy xe.

Nhìn thấy Từ Mẫn lái xe chậm rãi rời đi, khoe môi Bối Lạp thoáng nhếch lên, lộ ra dáng tươi cười mê người.

...

- Tiểu Manh, cô có cảm thấy được hôm nay chị Từ Mẫn có điểm gì kỳ quái hay không?

Tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, a Trạch vừa lau tóc vừa nói chuyện với Diệp Tiểu Manh đang nằm trên giường đọc sách.

- Ân? Không cảm thấy gì a?

Diệp Tiểu Manh có chút kỳ quái ngẩng đầu nhìn a Trạch:

- Có gì kỳ quái chứ?

- Không có việc gì, có lẽ cảm giác của tôi sai lầm!

A Trạch nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu nói:

- Đã muộn rồi, ngủ đi!

- Được rồi, cô ngủ giường tôi đi, tôi đi ngủ trên giường Minh Diệu!

Diệp Tiểu Manh khép sách lại, đứng lên khỏi giường.

- Vì sao vậy?

A Trạch kỳ quái hỏi:

- Giường của cô rộng rãi như vậy, cùng nhau ngủ không được sao?

- Nhưng Minh Diệu có nói hai cô gái nếu ngủ chung với nhau sẽ bị người gọi là bách hợp!

Diệp Tiểu Manh có chút mê mang nói:

- Hắn nói bách hợp cũng không phân đẳng cấp, nhưng hai chúng ta cũng không được xinh đẹp, tuy rằng tôi cũng không biết bách hợp là có ý tứ gì!

- Đừng thèm để ý lời nói của quái thú thức đó!

A Trạch liếc mắt nói:

- Đến đây đi, tôi ôm cô ngủ!

...

Nằm trên giường, Từ Mẫn lặn qua lộn lại mãi vẫn không sao ngủ được. Nghe được tình cảnh của Bối Lạp, nàng cảm giác trong lồng ngực mình có một ngọn lửa dâng trào làm nàng không chút thoải mái. Là một hình cảnh, tiếp xúc phần lớn bầu không khí không lành mạnh trong xã hội, đối với loại chuyện này nàng từng được nghe qua rất nhiều, lẽ ra không nên xúc động như hôm nay mới đúng. Chuyện tối nay Bối Lạp gặp phải nàng cũng từng tiếp xúc qua, nhưng chưa bao giờ lại nổi lên lòng đầy căm phẫn như tối nay.

Lặn qua lộn lại mãi cho tới hơn bốn giờ sáng Từ Mẫn mới ngủ được chốc lát, nhưng chưa tới bảy giờ nàng lại tỉnh giấc, rốt cục không thể tiếp tục ngủ.

Nhưng nếu đã không ngủ được nữa, vậy không bằng thức dậy đi làm, Từ Mẫn mặc vào chế phục lái xe chạy thẳng tới cục cảnh sát.

- Công ty Liên Xương Phiến?

Tiểu Trương tiếp lấy danh thiếp do Từ Mẫn đưa qua, kỳ lạ hỏi:

- Có quan hệ gì với vụ án này sao?

- Có thể sẽ có điểm quan hệ.

Từ Mẫn gật đầu:

- Tôi nghe nói công ty đĩa nhạc này ở mặt ngoài là một công ty đứng đắn, nhưng ở bên trong lại có hoạt động xấu xa, anh đi tra xét gốc gác của bọn hắn thử xem!

- Không thể nào!

Tiểu Trương có chút kỳ quái gãi gãi đầu:

- Tôi nghe nói công ty này kinh doanh rất đúng pháp luật a!

- Đã bảo anh đi làm thì cứ đi đi, sao lại nhiều lời vô nghĩa như vậy!

Từ Mẫn có chút không kiên nhẫn quát:

- Như thế nào, lời của tôi nói không tác dụng gì sao?

- Tôi đi tôi đi, đại tỷ đừng tức giận!

Tiểu Trương bị một tiếng rống của Từ Mẫn làm hoảng sợ, hốt ha hốt hoảng chạy mất.

Từ Mẫn thở phào một hơi, không biết vì sao hôm nay lại cảm thấy vô cùng buồn bực.

- Như thế nào? Bị mắng sao?

Chứng kiến Tiểu Trương ử rừ từ trong văn phòng Từ Mẫn đi ra, một đồng sự nhích tới trêu ghẹo nói:

- Lại chọc giận đại tỷ nữa đi!

- Không có a!

Tiểu Trương ủy khuất nói:

- Tôi chỉ nói thêm một câu đã bị đại tỷ rống lên một trận. Ra về hôm nay tâm tình của đại tỷ đặc biệt không tốt đi!

- Phụ nữ nha, luôn luôn thay đổi như vậy!

Đồng sự cười vỗ vỗ bả vai Tiểu Trương.

- Có nhiệm vụ gì mới sao?

- Đại tỷ bảo tôi đi điều tra công ty đĩa nhạc này!

Tiểu Trương nói:

- Còn đặc biệt bảo tôi chú ý!

Chương 275 (b): Người đàn ông hung ác

- Công ty đĩa nhạc này? Không phải là một công ty kinh doanh rất đàng hoàng hay sao?

Đồng sự tiếp lấy danh thiếp trong tay Tiểu Trương kỳ quái hỏi:

- Tôi có một người bạn học làm việc ở nơi này, để tôi giúp anh hỏi thăm thử xem!

- Vậy thật quá tốt! Đa tạ!

Tiểu Trương cười vỗ vai đồng sự:

- Giữa trưa mời anh ăn cơm!

- Anh xác định đại tỷ yêu cầu anh tra người có tên trong danh thiếp sao?

Không bao lâu sau, đồng sự đầy vẻ hoang mang đi tới trước mặt Tiểu Trương nói:

- Có phải cô ấy đã làm hay không?

- Không biết nữa, làm sao vậy?

Tiểu Trương lạ lùng hỏi.

- Tôi gọi điện thoại cho bạn học của tôi, hắn nói cho tôi biết người trong danh thiếp là tổng thanh tra của công ty bọn họ.

Đồng sự đáp:

- Nhưng vị tổng thanh tra kia đeo mắt kính, bộ dạng thật nhã nhặn ôn văn, không phải là người có thần tình dữ tợn mà anh đã nói đâu!

- Chẳng lẽ có người lấy danh nghĩa của vị kia để đi lừa đảo?

Tiểu Trương nghĩ nghĩ nói:

- Hỏi thăm bạn học của anh một chút xem, xem thử ở bên đó có ảnh chụp của vị kia hay không, truyền qua một phần đưa cho đại tỷ xem thử có phải là một người không đã!

Một lúc sau Tiểu Trương cầm tấm ảnh do đồng sự lấy được từ chỗ bạn học đi vào văn phòng của Từ Mẫn.

- Đại tỷ, cô để cho tôi tra xét là người này hay sao?

Tiểu Trương đem ảnh chụp đưa cho Từ Mẫn.

- Phải a, làm sao vậy? Có vấn đề gì?

Từ Mẫn nhìn ảnh chụp gật đầu nói.

- Chuyện này...không có gì!

Tiểu Trương cau mày có chút muốn nói lại thôi. Thoảng do dự chốc lát, diễn cảm Tiểu Trương có chút kỳ quái đi ra khỏi văn phòng của Từ Mẫn.

- Thế nào, đại tỷ nhìn thấy là người này hay sao?

Đồng sự bước tới hỏi.

- Đại tỷ nói chính là người này.

Tiểu Trương gật đầu:

- Bạn học của anh có khi nào truyền sai ảnh chụp hoặc là ảnh này đã chụp thật lâu trước kia không?

- Không biết nữa, tấm ảnh này mới chụp hai ngày trước trong buổi tụ họp của công ty họ, sao vậy?

Đồng sự hỏi.

- Tấm ảnh này làm gì có chuyện thần tình dữ tợn hung ác mà thêm đôi mắt tam giác gì chứ!

Tiểu Trương cười khổ nói:

- Người này rõ ràng có bộ dáng thư sinh tay trái gà không chặt đi!

Bên trong tấm hình đưa tới là một nam tử trẻ tuổi khỏe môi đang mỉm cười, đeo một kính mắt thật tú khí. Cả người hắn nhìn qua thật gầy yếu, hoàn toàn không có chút gì với hình tượng người đàn ông hung bạo vạm vỡ mà Từ Mẫn đã miêu tả.

- Hay là do ấn tượng chủ quan ban đầu của đại tỷ chính là như vậy?

Đồng sự nghĩ nghĩ nói:

- Lãnh đạo lên tiếng tra xét ai thì cứ tra đi đã, quản nhiều như vậy để làm chi!

Tiểu Trương bắt đầu dĩ thử dài, bắt đầu thu thập tin tức của công ty đĩa nhạc kia. Theo tình báo thu thập được mà xem, đây rõ ràng là một công ty đĩa nhạc vô cùng chính quy, tuy rằng công ty không lớn nhưng không hề có hoạt động nào mờ ám, vô cùng sạch sẽ, căn bản không hề có dấu hiệu làm trái pháp luật hay phạm tội gì.

Từ Mẫn mang theo thân thể mệt mỏi quay về nhà, có lẽ do đêm qua ngủ không được ngon giấc nên nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

- Mẹ, mẹ đã về rồi!

Nhìn thấy Từ Mẫn mở cửa, Tiểu Quát liền chạy ra đón.

- Tiểu Quát ngoan, mẹ mệt quá, con tự mình đi chơi đi!

Từ Mẫn miễn cưỡng nở nụ cười thật khó xem, vỗ vỗ đầu Tiểu Quát, sau đó đi về phòng nằm xuống giường không nhúc nhích.

Tiểu Quát có chút mất hứng đứng trong phòng khách. Ngày hôm nay Từ Mẫn có chút bất đồng với ngày thường. Trước kia vô luận trở về nhà trễ thế nào hoặc công tác mệt ra sao chỉ cần vừa về tới nhà thì Từ Mẫn luôn ôm cô nhỏ, nhưng hôm nay Từ Mẫn chỉ qua loa vỗ đầu cô bé, sau đó cũng không còn tiếp tục để ý tới.

Nằm trên giường, trong đầu Từ Mẫn chỉ nghĩ về chuyện công ty đĩa nhạc kia. Theo tình huống Tiểu Trương báo cáo mà xem, công ty đĩa nhạc kia kinh doanh đang hoàng, căn bản nhìn không ra có bất kỳ sơ hở nào. Nhưng Từ Mẫn vẫn tin vào phán đoán của mình, nàng làm cảnh sát nhiều năm như vậy ánh mắt nhìn người vẫn phải có. Tổng thanh tra công ty đĩa nhạc kia tuyệt đối không phải là người tốt, điểm này Từ Mẫn thật xác định.

Có lẽ do ngày hôm qua ngủ quá ít, hôm nay Từ Mẫn vẫn chìm sâu vào giấc ngủ. Cũng không biết ngủ được bao lâu, nàng nghe được mẹ mình gọi bên tai nàng.

- Tiểu Mẫn, thức dậy ăn cơm đi!

Mẹ của Từ Mẫn nhẹ giọng gọi bên tai nàng:

- Cơm đã làm xong, dậy ăn rồi ngủ tiếp!

- Con không ăn!

Từ Mẫn hàm hồ nói:

- Ở nhà ăn đi, để cho con ngủ thêm một lát.

- Như vậy sao được chứ.

Mẹ của Từ Mẫn lại nói:

- Dù sao cũng phải ráng ăn chút cơm đi, không ăn cơm thân thể làm sao chịu được. Có phải con cảm thấy có chỗ nào không thoải mái hay không? Hay là đến bệnh viện khám thử xem đi?

- Mẹ có thấy phiền hay không chứ!

Từ Mẫn cảm thấy trong lòng có cỗ lửa giận không chỗ phát tiết, lớn tiếng quát:

- Để cho con ngủ thêm một lát, đừng nói dài dòng nữa đi!

Mẹ của Từ Mẫn cũng không nói gì thêm, bà bắt đắc dĩ lắc đầu, cầm mền đắp lên người Từ Mẫn, xoay người đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Mệt chết đi, mệt chết đi...Tựa hồ mỗi một tế bào toàn thân đều không muốn cử động. Từ Mẫn vẫn duy trì tư thế nằm úp sấp lúc đầu chìm sâu hơn vào giấc ngủ.

Nàng nhìn thấy một giấc mộng. Nàng mộng thấy mình mặc bộ áo tắm hai mảnh thật xinh đẹp ngồi trên bờ cát ngay bãi biển. Nhưng làm cho nàng cảm thấy không chút cao hứng chính là tuy rằng nàng mặc bộ áo tắm hai mảnh gợi cảm xinh đẹp nhưng trên bờ cát lại không có một bóng người nào. Thật khó được bản thân nàng có thể hạ quyết tâm mặc vào áo tắm xinh đẹp như vậy nhưng lại không có ai thưởng thức. Từ Mẫn hiện tại cảm thấy thật phần nộ!

- Đại tỷ, chuyện này thật không hợp quy củ.

Tiểu Trương đầy mặt khó xử nhìn Từ Mẫn, nói:

- Chúng ta không có chút chứng cứ nào, căn bản không có lý do mang người ta về thẩm vấn a!

- Anh cứ nói là cho hấn đến cục cảnh sát hiệp trợ điều tra.

Từ Mẫn tức giận nói:

- Cứ quyết định như vậy, đi ra ngoài đi!

Tiểu Trương há miệng thở dốc, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Từ Mẫn, vẫn đem lời nói nuốt trở vào.

Ba giờ sau, bên trong phòng thẩm vấn cục cảnh sát.

- Cảnh quan, các vị nói để cho tôi tới hiệp trợ điều tra, tại sao lại bắt tôi mang còng tay?

Nam nhân thần tình dữ tợn hung hăng nhìn Từ Mẫn nói:

- Điều này không hợp quy củ đi?

- Quy củ? Tôi chính là quy củ!

Từ Mẫn dùng sức vỗ mạnh bàn:

- Đừng tưởng rằng những chuyện anh làm không có ai hay biết, tôi cho anh biết, những chuyện xấu xa các anh làm trong bóng tối chúng tôi đều biết được rõ ràng. Nếu hiện tại anh chịu thẳng thắn khai ra, chúng tôi còn có thể xem như anh lập công chuộc tội. Nếu không kết cục của những kẻ ngoan cố thế nào chính anh cũng biết rõ!

- Cô đang nói cái gì đây, tôi nghe mà không hiểu một câu nào!

Nam nhân vẻ mặt khinh thường, còn ngoáy ngoáy lỗ tai:

- Tôi nghĩ có phải các người đã lầm người rồi không?

273. Chương 276: Tổng Thanh Tra Công Ty Đĩa Nhạc

Tiểu Trương nhìn nam nhân đang ngồi trên ghế, lại nhìn qua vẻ mặt phần nộ của Từ Mẫn. Từ Mẫn cũng không nói gì với hấn nên hấn thật sự không hiểu rõ nam nhân này rốt cục đã chọc giận Từ Mẫn chuyện gì, hấn đã thật lâu không thấy qua Từ Mẫn nổi nóng tới như vậy.

Trở lại văn phòng, Từ Mẫn đem hồ sơ đập mạnh lên bàn. Miệng của nam nhân kia thật cứng, không chịu nói ra chuyện gì. Từ Mẫn lại không có chứng cứ chính xác, nàng căn bản không có lý do ngăn cản luật sư của nam nhân kia bảo lãnh hấn ra ngoài.

Nhớ tới khuôn mặt trào phúng của nam nhân kia trước khi đi, còn có câu nói của luật sư hăm dọa sẽ tố cáo nàng lạm dụng chức quyền, điều này làm cho lửa giận trong lòng Từ Mẫn chột bùng nổ.

Chẳng lẽ thật sự không có điểm yếu nào để đem nam nhân kia bắt giữ lại hay sao? Từ Mẫn cắn môi mở ra hồ sơ trong tay, muốn tìm kiếm chút dấu vết lưu lại bên trong.

- Đại tỷ!

Tiểu Trương gõ gõ cửa, đi vào thật cẩn thận nói:

- Có chuyện này tôi không biết có nên nói hay không...

- Có chuyện nói mau, tôi bề bộn nhiều việc!

Từ Mẫn cũng không ngắt đầu, tức giận hồi đáp.

- Là chuyện về tổng thanh tra công ty đĩa nhạc...

Tiểu Trương nghĩ nghĩ, mở miệng nói:

- Tôi cảm thấy có phải chúng ta làm việc có chút quá...

- Quá mức? Quá mức thế nào?

Từ Mẫn ngắt đầu lớn tiếng quát:

- Đám khốn kiếp kia khi làm ra chuyện thương thiên hại lý tại sao bọn hần không nghĩ tới mình đã làm quá mức đây?

- Tôi biết, chỉ là...

Tiểu Trương cắn răng nói:

- Tôi cảm thấy được trong chuyện này cô xử lý có chút thái quá mất rồi...

- Các anh không hiểu, tất cả các anh đều không hiểu...

Từ Mẫn hỏn hỏn nói:

- Cút ra ngoài, để cho tôi yên lặng một chút!

- Đại tỷ, rốt cục cô bị làm sao vậy, trước kia cô vốn không phải như thế. Có phải cô đang gặp phải chuyện gì hay không?

Tiểu Trương cũng có chút tức giận nói:

- Nếu cô cứ như vậy sẽ chọc rất nhiều phiền toái tới cho chính mình!

- Cút ra ngoài cho tôi!

Từ Mẫn đứng bật lên nhìn Tiểu Trương quát lớn.

Nhìn thấy Tiểu Trương tức giận rời khỏi văn phòng, Từ Mẫn dùng sức đem đồ đạc trên bàn lùa văng tung tóe. Nàng ngồi phịch xuống ghế dùng ngón cái xoa xoa huyệt thái dương.

Đầu rất đau, trong lòng nàng cũng rất uất ức. Nàng cũng không biết hai ngày nay rốt cục mình bị làm sao, trong lòng ngực luôn có một ngọn lửa thiêu đốt nhưng làm sao cũng không thể phát tiết.

Không biết tại sao khi nhìn thấy tổng thanh tra công ty đĩa nhạc kia, Từ Mẫn đã không nhịn được một bụng lửa giận, nàng hận không thể bắt chấp tất cả trực tiếp rút súng ra bắn chết hần. Chẳng qua lý trí của nàng vẫn chưa hoàn toàn đánh mất, nàng muốn tìm ra chứng cứ phạm tội của bọn hần, pháp luật sẽ xử trí đám người kia.

...

- Tiểu Manh, có chuyện này chị phải giúp em!

Tiểu Quát đứng phía sau kéo áo Diệp Tiểu Manh nói:

- Rất trọng yếu!

- Chuyện gì vậy?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái nhìn Tiểu Quất hỏi.

- Gần đây mẹ em có điểm gì là lạ!

Tiểu Quất quyết mồm nói:

- Cả tuần nay mẹ không chơi đùa với em rồi!

- Là do chị Từ Mẫn bận rộn công tác quá thôi mà!

Diệp Tiểu Manh ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Tiểu Quất:

- Em cần phải thông cảm ẹ em một chút chứ!

- Chị không được sờ đầu em, bệnh ngứa thơ sẽ lây nhiễm đó!

Tiểu Quất lắc đầu đẩy tay Diệp Tiểu Manh:

- Không phải đâu, em cứ cảm thấy đoạn thời gian này mẹ có vẻ không thích hợp. Đoạn thời gian gần đây tính tình của mẹ rất kém cỏi, thường xuyên bởi vì chút chuyện nhỏ mà rống lớn tiếng với bà ngoại và nổi giận với em!

- Có lẽ là do công tác bận rộn đi?

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói:

- Hay là do vấn đề sức khỏe...

- Không phải, tuyệt đối không phải do vấn đề này!

Tiểu Quyet nói chắc chắn như đinh chém sắt:

- Em vẫn luôn có cảm giác mẹ giống như thay đổi thành người khác vậy, cả người đều thay đổi, từ sau đêm hôm đó đi ra ngoài với chị trở về đã bị biến thành hình dạng như vậy!

- Bắt đầu từ đêm hôm đó sao?

Diệp Tiểu Manh sửng sốt. Nàng đột nhiên nhớ tới đêm hôm đó a Trạch cũng có nói một câu không đầu không đuôi, Từ Mẫn giống như có điểm gì là lạ, nhưng nàng cũng không để trong lòng. Nhưng bây giờ nghe Tiểu Quất nhắc tới, nàng đột nhiên nhớ lại câu nói của a Trạch đêm hôm đó. Tiểu Quất cũng không phải là một đứa bé thích làm nũng như những đứa bé bình thường, điểm này Diệp Tiểu Manh hiểu rất rõ ràng. Nếu quả thật so sánh mà nói, chỉ sợ Tiểu Quất còn thành thực hơn chính bản thân Diệp Tiểu Manh. Hơn nữa đêm hôm đó Từ Mẫn vốn cùng nàng đi thăm dò tin tức của một vụ án quỷ dị nên mới tới quán bar thần bí kia, cho nên hiện tại nếu Tiểu Quất cảm giác được sự tình có điểm gì kỳ lạ, như vậy bên trong đó nhất định phải có vấn đề gì.

- Tiểu Quất, em đem những hành vi cử chỉ của mẹ em trong mấy ngày nay kể lại chi tiết cho chị nghe đi!

Diệp Tiểu Manh lo lắng nói.

Nghe xong mọi chuyện, Diệp Tiểu Manh liền gọi điện thoại cho a Trạch, dặn a Trạch lập tức đến nhà nàng, có chuyện trọng yếu cần thương lượng với a Trạch. Tuy rằng bên trong điện thoại Diệp Tiểu Manh nói chuyện cũng không rõ ràng, nhưng a Trạch vẫn tranh thủ chạy tới nhà Diệp Tiểu Manh chỉ trong vòng nửa tiếng.

- Vội vã tìm tôi như vậy có chuyện gì không?

A Trạch có chút kỳ quái hỏi.

- A Trạch, cô có nhớ một tuần trước chúng ta gặp mặt tại quán bar kia không?

Diệp Tiểu Manh nói:

- Khi cô trở về có nói với tôi một câu, cô nói chị Từ Mẫn có chút kỳ lạ đó?

- Phải a, làm sao vậy?

A Trạch gật gật đầu.

- Có thể nói rõ chi tiết với tôi một chút, rốt cục chị ấy kỳ lạ ở chỗ nào?

Diệp Tiểu Manh nói.

- Kỳ lạ ở chỗ nào tôi thật sự rất khó giải thích.

A Trạch nghĩ nghĩ nói:

- Kỳ thật nếu như cô dụng tâm đi cảm giác, có thể sẽ cảm giác được đi!

- Tôi? Cảm giác?

Diệp Tiểu Manh sửng sốt.

- Phải đó!

A Trạch gật đầu:

- Linh cảm của cô mạnh mẽ hơn tôi, cô có thể cảm giác được trên người chị Từ Mẫn có một cỗ linh lực dao động thật kỳ quái đó thôi!

- Chuyện này sao, tôi thật sự không cảm giác đến!

Diệp Tiểu Manh cau mày nói. Nói thật lòng, từ sau khi ở trấn nhỏ trở về, Diệp Tiểu Manh trở nên kén ăn, hơn nữa thường xuyên sẽ cảm thấy máu huyết trong cơ thể bị xao động, không cách nào tĩnh tâm như trước kia. Hơn nữa linh cảm cũng không quá mẫn tuệ như trước, cho nên Diệp Tiểu Manh cũng không cảm giác được bên trong cơ thể Từ Mẫn có linh lực dao động gì kỳ quái.

- Dù sao cũng chỉ là một chút thôi, cũng không phải quá rõ ràng!

A Trạch có chút tự đắc nói tiếp.

Từ sau khi nàng bắt đầu tu luyện quyền luyện khí thuật mà Minh Diệu giao cho nàng, a Trạch có thể rõ ràng cảm giác ra được sự tiến bộ của chính mình. Mà lúc này linh cảm của nàng lại còn mẫn tuệ hơn cả Diệp Tiểu Manh, điều này làm cho nàng rất hưng phấn.

- Cô nói có phải chị ấy bị quỷ nhập vào người hay không?

Diệp Tiểu Manh đem mục đích mà Từ Mẫn cùng nàng đến quán bar thần bí điều tra vụ án kỳ quặc kia nói cho a Trạch nghe qua, sau đó lại nhỏ giọng hỏi:

- Có đồ vật dơ bẩn gì đó bám lên người chị Từ Mẫn sao?

- Không thể nào đâu!

A Trạch suy nghĩ một lát lắc đầu:

- Thứ kia vốn không đạt được tới trình độ đó...Loại linh lực dao động kia giống như một con lươn bên trong dòng sông lớn, nhắc không nổi sóng gió gì!

Chương 276 (b) : Tổng thanh tra công ty đĩa nhạc

- Vậy thì thật kỳ lạ, Tiểu Quất nói chị Từ Mẫn như thay đổi thành một người khác là vì sao?

Minh Diệu luôn luôn nói đầu của Diệp Tiểu Manh khẳng định không lớn hơn được hạt thông bao nhiêu, loại chuyện phức tạp thế này thật sự là làm khó đầu nhỏ của nàng.

- Giống như con lươn trong sông sao?

Tiểu Quất vốn im lặng không hề nói chuyện lại đột nhiên mở miệng nói:

- Đừng quên tuy rằng nó không nhắc nổi sóng gió gì, nhưng nó vẫn có thể đem nước quấy đục!

...

Đường Tranh có chút buồn bực đi vào thang máy. Gần đây thật không biết gặp phải chuyện gì, luôn bị nữ cảnh sát kia lúc nào cũng nhắm vào công ty của hắn, còn nói là công ty của hắn kinh doanh trái pháp luật.

Công ty đĩa nhạc nho nhỏ này là do Đường Tranh cùng vài người bạn hợp tác dốc sức gây dựng lên, chẳng khác gì đứa con của chính mình. Bọn họ dùng hết toàn bộ tích tụ, toàn bộ tinh lực chỉ vì lòng nhiệt tâm đối với âm nhạc. Đối với công ty đĩa nhạc mà bản thân họ đã trút hết toàn bộ tâm huyết nhiệt tình này, bọn họ làm sao có thể làm ra loại chuyện làm bẩn chính giấc mộng của mình.

Đi tới bãi đỗ xe, hắn mở cửa ngồi vào. Cô gái tên Khả Khả bên trong quán bar nhỏ kia đích xác có một giọng hát thật hay. Ngay lần đầu tiên Đường Tranh nghe được cô gái kia ca hát, hắn đã bị mê hoặc thật sâu. Mặc dù chân của cô gái có chút không thuận tiện, nhưng Đường Tranh nghe ra được cô gái đang dùng chính nỗi lòng của mình để ca hát. Cô gái kia nếu như có thể gia nhập vào công ty đĩa nhạc của hắn, Đường Tranh nắm chắc có thể trong thời gian ngắn nhất đưa nàng trở thành sao kim chói mắt nhất, mà công ty đĩa nhạc của hắn cũng có thể nhanh chóng thành danh.

Nhưng cô gái kia lại không muốn ký hợp đồng với công ty đĩa nhạc của hắn, hơn nữa thái độ của mẹ cô gái đối với hắn đã không còn dùng từ lãnh đạm mà hình dung, cơ hồ có thể gọi là chán ghét. Đường Tranh có chút kỳ quái, người phụ nữ tên Bối Lạp kia tựa hồ có cảm giác chán ghét hắn rất kỳ quặc khó hiểu mà hắn cũng không hiểu vì sao.

Đại khái là gần đây bản thân hắn chắc gặp phải hoa đào kiếp đi! Đường Tranh cười cười tự giễu. Bà chủ quán bar tên Bối Lạp cũng được, nữ cảnh sát tên Từ Mẫn kia cũng thế, tựa hồ không ai xem bản thân mình vừa mắt.

Hắn nổ máy, lái xe rời khỏi bãi đậu xe. Bất kể như thế nào hắn cũng muốn tiếp tục đến quán bar kia thêm một lần. Dù thái độ của người phụ nữ tên Bối Lạp kia đối đãi hắn có bao nhiêu tồi tệ, hắn cũng muốn dùng thành ý đi thuyết phục cô gái kia. Dù sao đây là chuyện liên quan tới tiền đồ phát triển của công ty đĩa nhạc về sau, so sánh với giấc mộng thì mặt mũi căn bản không đáng giá được nhắc tới.

Đẩy cửa quán rượu, bên tai liền nghe được tiếng hát du dương của cô gái đang quanh quẩn bên trong quán. Đường Tranh lặng lẽ tìm một bàn trống ngồi xuống, lắng lắng lắng nghe cô gái biểu diễn. Mỗi lần nghe được cô gái ca hát, hắn đều không khỏi nghĩ đến một khối mỹ ngọc như vậy nếu không thể mời được nàng gia nhập vào công ty đĩa nhạc, như vậy sẽ là chuyện tiếc nuối đến bao nhiêu.

- Đường tiên sinh, anh lại tới nữa!

Bối Lạp vẫn mặc bộ váy dài màu lam như trước, chậm rãi đi tới.

- Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng, Khả Khả chỉ muốn tự mình ca hát, không muốn làm sao kim gì cả đâu!

- Bối Lạp tiểu thư, tuy rằng tôi biết cô thật chán ghét tôi, nhưng tôi chỉ muốn đến cố gắng thử thêm một lần.

Đường Tranh mở miệng nhỏ giọng nói:

- Thanh âm của Khả Khả là thanh âm hay nhất mà tôi từng được nghe, nàng cũng là ca sĩ có tài nhất mà tôi muốn phụng hồng, tôi thật tâm hi vọng nàng có thể gia nhập vào công ty đĩa nhạc của chúng tôi. Tuy công ty của chúng tôi không lớn, nhưng chúng tôi có đầy đủ thành ý. Chúng tôi sẽ tận hết thủy cốt gắng đưa Khả Khả trở thành một sao kim siêu cấp nổi tiếng...

- Tôi nghe nói công ty của các vị gần đây hình như đang gặp chút phiền toái đi...

Bối Lạp không để ý tới lời nói của Đường Tranh, thản nhiên nói:

- Tựa hồ đang có cảnh sát điều tra công ty của các vị, tôi làm sao yên tâm giao Khả Khả cho công ty của anh được!

- Đó chẳng qua chỉ là hiểu lầm!

Đường Tranh vội vàng nói:

- Tôi cũng không biết mình gặp vận rủi thế nào, nhưng vị nữ cảnh quan kia nhất định đã làm. Công ty chúng tôi là công ty kinh doanh đẳng hoàng, chỉ chuyên tâm phát triển âm nhạc, mà không phải là công ty có ý đồ lừa gạt người khác đâu!

- Tuy rằng tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi nghĩ chuyện rắc rối kia rất nhanh sẽ qua thôi. Công ty chúng tôi làm việc luôn tuân theo pháp luật, chưa từng phạm bất cứ sai lầm gì, điểm này mời cô nhất định phải tin tưởng tôi!

- Vậy sao? Công ty thật sạch sẽ a!

Bối Lạp thở dài một hơi:

- Như vậy có thể nói cảnh sát sẽ không tra xét ra được bất cứ chuyện gì bất lợi đối với công ty của các vị đi?

- Đó là đương nhiên!

Đường Tranh trịnh trọng gật đầu:

- Đối với chuyện này tôi có thể dùng nhân phẩm của mình đảm bảo!

- Như vậy là tôi sai rồi, đi tin những lời đồn đãi hiểu lầm anh.

Bối Lạp cười cười:

- Xem ra tôi cần phải xin lỗi anh!

- Không cần, không cần!

Đối với thái độ đột nhiên chuyển biến của Bối Lạp, Đường Tranh có cảm giác như được sung ái mà lo sợ. Gần đây Bối Lạp luôn khắt khe xua đuổi hắn, nhưng hôm nay người phụ nữ này lại đột nhiên nở nụ cười với hắn, hắn cảm giác vận khí của mình hình như đã quay trở lại, có lẽ khuya nay hắn sẽ có thu hoạch tốt.

- Xin lỗi tôi cần đi làm việc một chút!

Bối Lạp gật đầu với Đường Tranh, đứng dậy đi về hướng quầy bar. Mấy phút đồng hồ sau Bối Lạp bùng hail y rượu cốc tai màu lam óng ánh mỉm cười đi tới.

- Đường tiên sinh, tôi nghĩ trước đó bởi vì có một ít nguyên nhân nên tôi luôn hiểu lầm anh.

Bối Lạp ngồi xuống, đem ly rượu cốc tai đưa cho Đường Tranh.

- Mà ly rượu này xem như tôi xin lỗi với anh vì hành động trước đó của mình vậy!

- Không cần, thật sự không cần!

Đường Tranh vội vàng khoát tay:

- Chuyện kia không có gì, với lại tôi cũng không biết uống rượu...

- Sao vậy? Anh không muốn nhận lời xin lỗi của tôi sao?

Bối Lạp nhẹ cau mày, có chút u oán nói:

- Có lẽ trước đó tôi làm quá mức một chút, nhưng mà...

- Không, không, không, tôi không phải ý tứ này.

Đường Tranh vội vàng tiếp nhận ly rượu trong tay Bối Lạp:

- Tôi chỉ là không quen uống rượu mà thôi. Ha ha, sau khi tôi uống rượu luôn không ngăn được muốn nôn...

- Ha ha, không sao, đây bất quá là rượu cốc tai có độ cồn thấp mà thôi a!

Bối Lạp cười cụng ly với Đường Tranh:

- Nói như vậy Đường tiên sinh xem như đã tha thứ cho tôi sao?

- Ha ha, đừng nói là tha thứ hay không tha thứ.

Đường Tranh nhìn nhìn ly rượu trong tay, chất lỏng màu xanh biển tản ra vàng sáng mê người làm cho hắn có cảm giác muốn uống cạn sạch ly rượu trước mắt.

- Sự tình đều đã trôi qua, tôi cũng không để trong lòng!

Chất lỏng lạnh lẽo từ yết hầu trôi vào bụng, Đường Tranh không khỏi rùng mình. Cảm giác thật thoải mái, hơi có chút dư âm vị mặn từ trong bụng dâng lên, Đường Tranh cảm giác lỗ chân lông toàn thân như mở rộng.

274. Chương 277: Linh Lực Dao Động Quái Dị

- Về chuyện của Khả Khả...

Bối Lạp nhìn thấy Đường Tranh uống hết ly rượu, mở miệng nói:

- Tôi còn cần khai thông với Khả Khả mới được.

- Chuyện đó không sao cả, tôi có thể đợi.

Đường Tranh vội vàng nói:

- Nếu hai vị thương lượng xong xuôi, hoặc là còn có chuyện gì muốn hiểu rõ, chỉ cần gọi điện thoại cho tôi là được.

- Ha ha, vậy tốt lắm!

Bối Lạp gật đầu cười:

- Nói vậy tôi xin lỗi trước không tiếp tục ngồi chơi với anh được, anh cứ vui vẻ!

- Được!

Đường Tranh cười nhìn Bối Lạp gật đầu. Nói thật người phụ nữ tên Bối Lạp này trên người có một cổ phong vận mê người, mỗi một cử chỉ dáng vẻ hay nụ cười đều mang theo vẻ hấp dẫn vô cùng, nếu không phải lực chú ý của Đường Tranh đều tập trung trên người Khả Khả, hẳn nhất định sẽ bị người phụ nữ này mê đảo.

Khả Khả ngồi trên sân khấu tối tăm, nhẹ nhàng hát lên bài hát mà không ai hiểu được ca từ. Mái tóc dài mềm mại tùy ý xòa trên vai, làm cho người ta nhìn không rõ bộ dáng của nàng, lại làm cho nàng tăng thêm cảm giác thần bí mê người.

- Hôm nay quả nhiên không tới uống công!

Đường Tranh nhìn cô gái đang hát trên sân khấu thắm nghĩ trong lòng.

Có lẽ là do men rượu đã dâng cao, Đường Tranh thỉnh thoảng nấc mạnh một cái. Thanh âm tiếng nấc thật lớn, lớn tới mức làm cho hắn cảm thấy thật xấu hổ. Bên trong quán rượu yên tĩnh chỉ có tiếng hát du dương uyển chuyển của Khả Khả vang lên. Đột nhiên lại xuất hiện thanh âm không hài hòa làm khách nhân khắp bốn phía đều ném ánh mắt phẫn nộ về phía Đường Tranh.

- Xem ra mình đúng là không thích hợp uống rượu!

Đường Tranh tỏ vẻ xin lỗi áy náy cười cười với mọi người, đi ra khỏi quán bar. Hắn vẫn luôn không thể ngăn được tiếng nấc, lại sợ thanh âm của mình ảnh hưởng biểu diễn của Khả Khả cho nên quyết định hôm nay quay về nhà trước rồi tính sau.

Hắn ngồi vào trong xe khởi động máy, tuy rằng gần đây làm việc có chút không thuận lợi, nhưng chuyện tới hôm nay đem toàn bộ buồn bực của hắn đều xóa tan.

Hắn điều chỉnh kính chiếu hậu một chút, lái xe chạy về hướng nhà mình. Trong kính chiếu hậu đột nhiên thoáng hiện một đạo hắc sắc lướt qua, Đường Tranh cũng không kịp nhìn thấy bên trong kính lại xuất hiện thêm thân ảnh một nữ tử tóc đen.

...

Xe dừng lại bên dưới nhà, Đường Tranh dùng sức xoa ngực của mình, không biết bản thân bị thế nào, đánh nắc liên tục mà không dừng lại được.

Về nhà phải uống nhiều nước một chút mới được, trong lòng Đường Tranh thầm nghĩ. Bởi vì đánh nắc trong thời gian thật dài làm cho hắn cảm thấy trong bụng vô cùng khó chịu.

Đường Tranh cầm tay nắm cửa xe định mở ra, thật bất ngờ lại không sao mở được.

- Không thể nào! Cửa xe hư mất sao?

Đường Tranh dùng sức kéo vài lần vẫn không cách nào mở ra.

“Đông” một tiếng, không biết có phải hệ thống phòng trộm trên xe bị xảy ra vấn đề hay không, toàn bộ các khóa cửa xe đều hỏng mất. Đường Tranh bị nhốt trong xe, không cách nào đi xuống dưới. Hắn đề nút cửa kính định hạ xuống để chui ra ngoài, nhưng phát hiện cả cửa kính xe cũng bị hỏng mất.

Đường Tranh bị nhốt bên trong xe làm cho hắn có chút khẩn trương. Có lẽ hệ thống phòng trộm đã xảy ra vấn đề đi, trong lòng Đường Tranh thầm nghĩ. Hắn nhìn đồng hồ, bây giờ hơn mười một giờ khuya, có lẽ còn có thể tìm được một nhà bảo hành sửa chữa xe còn chưa kịp đóng cửa. Hắn dứt chìa khóa vào trong xe lại khởi động máy.

Đường Tranh theo thói quen thường ngày đưa tay điều chỉnh góc độ của kính chiếu hậu, nhưng khóe mắt dư quang vừa thoáng nhìn vào trong kính, lại làm cho hắn ngây dại vì kinh sợ. Hắn vẫn duy trì động tác nắm lấy kính chiếu hậu, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng, ngay hô hấp cũng ngừng bặt.

Bên trong kính chiếu hậu hiện lên thân ảnh một nữ nhân đang ngồi ở băng ghế sau xe của hắn. Bởi vì ánh sáng tối tăm cùng mái tóc rối tung của nữ nhân kia bao phủ gương mặt, hắn không thấy rõ khuôn mặt nữ nhân kia, nhưng chính bởi vì như vậy lại càng thêm có vẻ khủng bố.

Trong đêm khuya vắng tanh bên dưới tòa lầu tiểu khu nhà mình không một bóng người, ở băng ghế sau xe của mình đột nhiên xuất hiện một nữ nhân có mái tóc dài màu đen buông xõa che khuất khuôn mặt, Đường Tranh bị hoảng sợ đến ngất người, vốn hắn đang bị đánh nắc không ngừng cũng bởi vì chuyện kinh hoàng tình hình xảy ra cũng đã ngừng lại.

Sau ba mươi giây khi đại não kịp thời phản ứng, Đường Tranh lớn tiếng hét lên, hoảng sợ nhìn vào thân ảnh nữ nhân hiện lên trong kính chiếu hậu, liều mạng nắm lấy tay cầm cửa xe muốn mở ra để bỏ chạy ra ngoài, nhưng cửa xe giống như bị nam châm hút chặt lấy, không cách nào mở ra.

Một thoáng lam quang kỳ dị chợt lóe lên, Đường Tranh cảm thấy hoa mắt. Khi hắn khôi phục lại thị lực thì phát hiện bên trong kính chiếu hậu căn bản trống tuếch, làm gì có nữ nhân nào.

Đường Tranh sững sờ trong chốc lát, cố lấy dũng khí quay đầu nhìn ra phía sau. Băng sau hoàn toàn trống rỗng, làm gì có thân ảnh nữ nhân nào ngồi đó, thật giống như vừa rồi những gì Đường Tranh nhìn thấy bắt quá chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

- Coi phim điện ảnh khủng bố quá nhiều sao? Hay là dạo gần đây mình quá mệt mỏi?

Đường Tranh dùng sức lắc mạnh đầu, muốn làm mình thanh tỉnh hơn một chút. Hắn lại mở to mắt nhìn ra phía sau, muốn xác nhận những gì mình đã nhìn thấy.

Đúng vậy, ở băng sau rõ ràng không có bóng người nào. Chỉ có trên băng ghế giống như có một mảng màu đen gì đó khiến cho hắn chú ý. Đường Tranh vươn tay sờ sờ vào băng ghế phía sau, có chút ướt, tựa hồ không biết bị dính nước ở ghế sau vào lúc nào.

Có lẽ do tâm tình bình phục sau sự khủng hoảng, Đường Tranh lại nắc mạnh một cái. Ruột non run rẩy lên kịch liệt, hắn cảm giác vô cùng khó chịu. Giống như bên trong bụng tràn ngập khí thể, nhìn không được

tràn dâng lên trên. Hấn nghẹn thở ra một hơi, muốn dùng loại phương pháp này để giảm bớt cảm giác đánh nắc khó chịu.

Ba giây sau Đường Tranh thất bại. Phương pháp nín thở cũng không giúp hấn ngừng đánh nắc, chỉ là lần này bất đồng với trước đó, Đường Tranh cảm giác có thứ đồ vật gì đó từ trong bụng của hấn tràn lên. Bởi vì hấn ngậm miệng chịu đựng nên cổ chất lỏng kia lại phun ra khỏi mũi hấn. Đường Tranh dùng tay bưng kín mũi, chất lỏng tràn ra từ trong kẽ ngón tay của hấn.

Là nước! Chất lỏng từ mũi hấn bị sặc ra chính là nước. Đường Tranh nhìn vào bàn tay ướt sũng của mình có chút kinh ngạc. Đây là có chuyện gì? Làm sao có thể chỉ vì đánh nắc mà kết quả trong mũi lại phun ra nước? Mùi vị của nước còn lưu lại bên trong yết hầu, có chút mằn mặn. Có chút chan chát, giống như nước biển.

Đường Tranh cảm thấy lồng ngực thật không thoải mái, thật như bị đè nén uất nghẹn. Giống như có một bao cát thật lớn đặt lên trên lồng ngực của hấn, làm cho hấn không thể thở. Hấn há to miệng cố gắng hít vào thật nhiều dưỡng khí vào bên trong phổi, nhưng đánh nắc không ngừng lại làm cho hấn không được như ý muốn.

Mỗi một lần đánh nắc đều có thật nhiều nước tràn lên trong phổi, trong cơ thể hấn, nước từ miệng mũi của hấn chảy ra, phun tung tóe khắp nơi.

Chương 277 (b) Linh lực dao động quái dị

Đường Tranh ngồi ngay ghế lái thống khổ cuộn tròn cả thân thể. Cảm giác đau đớn giống như có thứ gì muốn đem những gì bên trong thân thể mình rút ra ngoài, hấn cảm giác bụng của mình, phổi của mình cơ hồ đã mất hết dưỡng khí.

Nước từ trong miệng mũi hấn tràn ra trong xe, đã dâng lên tới chân của hấn. Hấn không rõ làm sao có thể phát sinh ra loại chuyện khó tin được này. Trong thân thể của hấn làm sao lại có nhiều nước đến như thế?

Đường Tranh dùng sức che miệng của mình, giãy dụa muốn mở cửa xe. Hiện tại hấn đã bất chấp suy nghĩ vì sao mình có thể phun ra nhiều nước đến như vậy, hấn chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi xe ra ngoài hít thở không khí thanh tân.

Cửa xe mở không ra. Đường Tranh bất chấp tất cả, hấn dùng nắm tay hung hăng đâm mạnh vào cửa kính xe, hi vọng có thể đem cửa kính xe đánh vỡ. Một quyền, hai quyền, máu dính trên cửa kính nhưng không lưu lại được chút khe nứt nào.

Bởi vì thời gian dài thiếu dưỡng khí, ý thức của Đường Tranh càng ngày càng mơ hồ. Tay hấn dần dần vô lực buông xuôi xuống, cả người dựa vào trên ghế lái. Thật nhiều nước từ miệng mũi hấn tuôn ra, dần dần bao phủ qua đầu gối của hấn.

Trong nháy mắt hoàn toàn mất đi ý thức, Đường Tranh mơ hồ từ kính chiếu hậu nhìn thấy một nữ nhân tóc đen rồi bù ngồi ở băng sau xe, khoe miệng mang theo nụ cười quỷ dị...

...

- Chị Từ Mẫn, sau khi chị tan tầm nhớ đến nhà của em đón Tiểu Quất về nhé!

Khi sắp tới giờ tan sở, Từ Mẫn nhận được điện thoại của Diệp Tiểu Manh.

- Cô bé đang ở nhà em ăn cơm chiều...

- Chị có chút mệt mỏi...

Từ Mẫn hữu khí vô lực cầm di động nói:

- Tiểu Manh, có thể phiền em đưa con bé về...

- Nhưng mà...

Thanh âm của Diệp Tiểu Manh ở bên kia điện thoại thoáng chút do dự:

- Nhưng tối nay em lại có việc cần làm...

- Vậy sao? Vậy được rồi!

Từ Mẫn thở dài một hơi:

- Chờng nào em đi ra ngoài, chị sẽ tranh thủ chạy tới đón...

- Tóm lại càng sớm càng tốt đó chị!

Diệp Tiểu Manh nói xong liền cúp điện thoại.

- Làm như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

Diệp Tiểu Manh có chút lo lắng nhìn a Trạch:

- Tôi luôn có cảm giác không quá yên tâm!

- Hẳn là không có vấn đề gì đâu.

A Trạch nghĩ nghĩ nói:

- Chỉ cần làm cho chị Từ Mẫn mất đi ý thức, chuyện còn lại cứ giao cho tôi được rồi!

- A Trạch, chị nhất định phải cam đoan đừng làm ẹ em bị thương.

Tiểu Quát cau mày nói, cô bé có chút lo lắng đối với lời đề nghị của a Trạch.

- Dù không thể tiêu trừ sạch cỗ linh lực dao động kỳ quái bên trong cơ thể chị Từ Mẫn, nhưng chị cũng có thể cam đoan không làm cho chị ấy bị thương.

A Trạch gật đầu, trừng mắt liếc nhìn Tiểu Quát:

- Còn nữa, trong chữ a Trạch em phải gọi thêm chữ “chị”, như vậy mới đáng yêu!

Lúc Từ Mẫn rời khỏi cục cảnh sát đã hơn tám giờ tối. Nhưng không biết tại sao đã qua giờ cao điểm giao thông nhưng trên đường vẫn kẹt xe. Nàng không chút kiên nhẫn dùng tay bấm kèn xe nhưng dòng xe cộ phía trước không hề di chuyển.

Thật buồn bực, hai ngày nay Từ Mẫn luôn có loại cảm giác buồn bực khó hiểu. Vô luận là làm việc hay sinh hoạt hàng ngày cảm xúc buồn bực cứ quanh quẩn trong lòng nàng không cách nào thay đổi.

Từ Mẫn nhìn đồng hồ, đã bị kẹt xe cả nửa giờ, nhưng hiện tại nàng chỉ mới nhích lên được vài chục thước mà thôi. Nàng dùng sức vỗ mạnh tay lái, mạnh mẽ rẽ sang bên phải, giẫm mạnh chân ga. Chiếc xe nổ vang, Từ Mẫn lái thẳng lên làn đường dành cho người đi bộ.

Từ Mẫn lái xe chạy nhanh trên đường dành cho người đi bộ, người đi đường không ngừng nhảy loạn né tránh. Ngay trên đường Từ Mẫn lại lái xe đụng ngã một quầy bán hoa quả, góc quầy gỗ cạo trên xe của Từ Mẫn kéo ra một vết trầy thật dài, phát ra thanh âm tiếng xèo xèo chói tai. Từ Mẫn cũng không giảm tốc độ hay dừng xe lại mà tiếp tục lái thẳng tới nhà của Diệp Tiểu Manh.

Nương theo tiếng vang chói tai, lớp xe kéo dài một đường trên mặt lộ, Từ Mẫn xuống xe đóng sập cửa xe đánh rầm.

- Đông, đông, đông...

Từ Mẫn đi nhanh trên bậc thang, thanh âm tiếng bước chân nặng nề vang trên tòa lầu yên tĩnh. Từ Mẫn cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa thiêu đốt vô cùng khó chịu, nhưng không biết phải làm sao mới có thể phát tiết được ra ngoài.

Nàng hít sâu một hơi, cưỡng chế nỗi khó chịu trong lòng, bấm mạnh chuông cửa.

- Chị Từ Mẫn, chị tới rồi!

Diệp Tiểu Manh mở cửa nhìn Từ Mẫn cười cười.

- Phải, là chị, chị không vào nhà đâu, em bảo Tiểu Quát ra đây đi.

Từ Mẫn tận lực áp chế cổ lửa giận khó hiểu trong lòng, mỉm cười có chút miễn cưỡng. Bây giờ nàng chỉ thăm nghĩ mau nhanh đón được Tiểu Quất quay về nhà.

- Chị vào đi, Tiểu Quất còn chưa ăn cơm xong.

Ánh mắt Diệp Tiểu Manh xoay chuyển, mở miệng nói:

- Chị cũng chưa ăn cơm đúng không, vào nhà ăn cơm luôn rồi hãy về!

- Không cần, chị không đói bụng.

Từ Mẫn cau mày, tuy rằng không quá tình nguyện nhưng nàng vẫn đi vào.

- Không nên khách khí, hay là em lấy cho chị bát canh vậy!

Diệp Tiểu Manh đẩy Từ Mẫn đi vào phòng khách.

- Chị ngồi chờ chút, em đi lấy cho chị!

- Thật sự không cần đâu!

Từ Mẫn quay đầu lại đã thấy Diệp Tiểu Manh đi vào phòng bếp, nàng thật bất đắc dĩ thở dài một hơi, đi vào phòng khách.

Tiểu Quất ngồi bên bàn cơm, trước mặt là nửa bát cơm còn chưa ăn xong, đôi đũa trong tay không nhúc nhích, ánh mắt chăm chú nhìn vào trong ti vi. Từ Mẫn thấy a Trạch đang ngồi trên sofa, nhìn nàng gật đầu xem như chào hỏi.

- Tiểu Quất, đừng chỉ lo xem ti vi, ăn cơm nhanh lên.

Từ Mẫn cau mày nói:

- Ăn xong chúng ta còn phải về nhà!

- Nha...

Tiểu Quất đáp lời, dùng đũa lay lay bát cơm, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi ti vi.

Từ Mẫn có chút nổi nóng, nhưng nghĩ lại đây là nhà của người khác vì vậy nàng vẫn thật lý trí nhẫn nhịn xuống.

- Chị Từ Mẫn, uống chút canh đi!

Diệp Tiểu Manh bưng một chén canh từ trong phòng bếp đi ra, đặt ngay trước mặt Từ Mẫn.

- Còn nóng đó, thừa dịp chưa nguội mau uống đi!

Từ Mẫn nhìn chén canh còn tỏa ra nhiệt khí trước mặt, cau mày lại. Nhưng dù sao cũng là một mảnh tâm ý của Diệp Tiểu Manh, nàng cũng không thể không lĩnh tình của người ta, vì vậy bưng chén lên nếm một hớp lại đặt xuống.

Hương vị có chút quái dị, nhưng rất cực quái ở chỗ nào thì Từ Mẫn nói không nên lời. Nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, lại bưng chén lên uống thêm một hớp. Tựa hồ có hương vị cháy khét gì đó, Từ Mẫn suy đoán có lẽ do Diệp Tiểu Manh dùng lửa hơi lớn để nấu canh. Tuy rằng Diệp Tiểu Manh cũng là một tay nội trợ giỏi nhưng ngẫu nhiên khi nấu có chút lỡ tay cũng không có gì kỳ quái, vì vậy Từ Mẫn cũng không để trong lòng.

Nhưng khi Từ Mẫn nhìn vào chén canh còn bốc hơi trong tay, lại nhìn thức ăn trên bàn, cảm giác có chút kỳ quái. Thức ăn trên bàn rõ là chỉ còn dư thừa lại, hơn nữa cũng đã thật lạnh. Mà chén canh trong tay của nàng lại còn nóng, hơn nữa trên bàn cũng không có dấu vết canh thừa lưu lại, chén canh này giống như chỉ đặc biệt dành riêng cho nàng.

- Thế nào vậy, uống không ngon sao?

Diệp Tiểu Manh có chút khấn trương nhìn Từ Mẫn.

- Canh này...

Từ Mẫn đột nhiên cảm giác đầu mình có chút choáng váng.

- Sao lại thế này, sao chị lại...

- Thời gian không sai biệt lắm, đã đến lúc rồi.

A Trạch đột nhiên đứng dậy khỏi sô pha.

Chương 277 (c) Linh lực dao động kỳ quái

Từ Mẫn cảm thấy đầu hoa mắt choáng, thân thể mềm nhũn mất đi ý thức. Diệp Tiểu Manh vội vàng bước tới đỡ lấy thân thể yếu đuối của Từ Mẫn.

- A Trạch đáng chết, đây là mẹ của em, có cần dùng thuốc mạnh như vậy hay không.

Tiểu Quát nổi giận dùng đũa đá a Trạch một cước.

- Chủ ý thôi! Nếu một lát không trị được ẹ em, em sẽ cắn chết chị!

A Trạch cũng không đem uy hiếp của Diệp Tiểu Manh đặt vào trong lòng, nàng cùng Diệp Tiểu Manh đặt Từ Mẫn đã mất đi ý thức nằm xuống mặt đất.

- Tiểu Manh, không có tác dụng phụ gì chứ?

Tiểu Quát có chút lo lắng hỏi.

- Sẽ không đâu!

Diệp Tiểu Manh thật khẳng định lắc đầu:

- Loại phù chú này là chị lấy trong phòng của Minh Diệu. Chị từng thấy anh ấy dùng qua, chắc chắn sẽ không sai!

- Như vậy chúng ta bắt đầu đi!

A Trạch hít sâu một hơi.

- Tôi đã chuẩn bị xong rồi!

Diệp Tiểu Manh gật đầu nói.

- Tốt lắm!

A Trạch gật đầu, cầm tay Từ Mẫn tĩnh tâm lại, cẩn thận cảm giác cỗ linh lực dao động kỳ quái bên trong cơ thể Từ Mẫn. Chị Từ Mẫn chỉ là một người bình thường, cho nên cỗ linh lực dao động kỳ quái kia hẳn thật dễ dàng tìm kiếm được nó.

Diệp Tiểu Manh cầm lấy tay kia của Từ Mẫn. Trái tim nàng yên tĩnh lại, cẩn thận cảm giác cỗ linh lực dao động bên trong cơ thể Từ Mẫn. Từ Mẫn chỉ bất quá là một người thường mà thôi, linh lực dao động trong cơ thể nàng tự nhiên sẽ không mạnh mẽ bao nhiêu. Vì vậy Diệp Tiểu Manh miễn tuệ nắm bắt được một ít tia không hài hòa bên trong.

- Tôi đã cảm thấy nó, gần vị trí chỗ trái tim!

Diệp Tiểu Manh nhắm mắt lại nói:

- Tựa hồ che giấu cũng không sâu lắm. Hiện tại chúng ta phải làm như thế nào?

- Hai người chúng ta đồng thời chậm rãi đem linh lực chuyển vào trong cơ thể chị Từ Mẫn.

A Trạch nói:

- Lúc ban đầu cũng không cần quá sốt ruột, tận lực duy trì tần suất thấp một chút, để tránh đả thảo kinh xà.

Diệp Tiểu Manh gật đầu, nàng cùng a Trạch liếc nhìn nhau, bắt đầu vận chuyển linh lực vào trong cơ thể Từ Mẫn. Trên người hai thiếu nữ tản ra bạch sắc quang mang thật thần nhiên, mà Tiểu Quát chỉ có thể

ngồi yên bên cạnh nhìn hai người Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch, tự mình lại không giúp đỡ được gì, cảm thấy có chút luống cuống.

Linh lực của hai người Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch đồng thời chậm rãi tiềm nhập vào trong thân thể Từ Mẫn. Hai nàng vẫn duy trì tần suất ổn định, tận lực bắt chước cổ linh lực của người bình thường dao động bên trong thân thể Từ Mẫn. Dọc theo kinh mạch trong cơ thể nàng chậm rãi di động tới gần cổ linh lực quái dị kia.

Từ sau lần trở về từ thị trấn, có thời gian dài ổn định tần suất chuyển vận linh lực cảm máu cho Diệp Tiểu Manh lần đó, a Trạch đối với việc sử dụng linh lực đã có bước linh ngộ cùng tiến bộ nhảy vọt. Nếu trước đó nàng còn chưa làm được tới mức chuyển vận tinh tế cùng ổn định cực độ như bây giờ, nhưng trải qua lần đó loại chuyện này đối với nàng mà nói có thể làm được thật thành thạo.

Mà chuyện này đối với Diệp Tiểu Manh mà nói cũng không phải là việc khó khăn gì. Có lẽ do nguyên nhân thiên phú, mặc dù nàng đối với loại chuyện này cũng chưa từng làm qua bao giờ, nhưng chỉ cần vừa ra tay thì trong đầu thật tự nhiên nảy ra loại phương pháp chuyển vận linh lực như thế, thật giống như hết thảy những việc làm này thật tự nhiên mà đến, thật giống như loại phương pháp sử dụng linh lực như vậy vốn đã khắc sâu vào trong trí nhớ của nàng, ở trong đầu nàng, chẳng qua trước đó nàng đã lãng quên mà thôi.

Tia linh lực không hài hòa trong cơ thể Từ Mẫn cũng không phát giác được hai cổ linh lực xa lạ vốn không phải của chủ nhân thân thể đang tiềm nhập vào, nó vẫn chui tới lui ngay cạnh bên trái tim Từ Mẫn, chẳng khác gì con lươn đang quẫy đục hồ nước bình thường.

Vẫn còn kém một chút! Linh lực của Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch chỉ còn cách cổ linh lực dao động kỳ dị kia thật gần, chỉ cần tâm niệm chợt động là có thể lập tức gắt gao bắt chặt lấy nó.

Trái tim Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhảy mạnh hơn một chút. Không biết tại sao lúc này cổ dao động trong máu nàng lại đột nhiên phát tác. Nhận lấy ảnh hưởng như vậy, cổ linh lực dao động mà Diệp Tiểu Manh đưa vào người Từ Mẫn hơi rối loạn một chút, khiến cho cổ linh lực dao động quái dị kia lập tức chú ý. Tính cảnh giác của nó lại tương đối cao, vừa phát hiện không thích hợp liền chuẩn bị đem chính mình ẩn giấu vào tận sâu trong thân thể của Từ Mẫn.

Nếu như lại bị nó ẩn núp đi, lần sau chỉ sợ sẽ không dễ dàng bắt giữ được nó như thế. A Trạch nhìn thấy cổ linh lực quái dị kia chuẩn bị chạy trốn, nàng bất chấp tiếp tục che giấu chính mình, mạnh mẽ tăng lớn chuyển vận linh lực, một cổ linh lực cực lớn từ tay phải Từ Mẫn lập tức tràn vào, nhanh chóng quán chặt lấy cổ linh lực dao động kỳ quái kia.

Bởi vì a Trạch đột nhiên phát lực, tay của Từ Mẫn run rẩy lên mạnh mẽ, trong hôn mê nàng chợt phát ra tiếng rên rỉ thống khổ. A Trạch mạnh mẽ đem linh lực chuyển vào trong cơ thể Từ Mẫn, rất có thể sẽ tạo thành thương tổn nhất định trong thân thể nàng, nhưng bởi vì không muốn để cho cổ linh lực quái dị kia kịp thời chạy thoát, đây cũng là chuyện không còn cách nào.

- Tiểu Manh, mau tỉnh tâm lại!

A Trạch lớn tiếng hô:

- Lực lượng của một mình tôi chỉ đủ sức cuốn lấy nó, nếu tăng lớn sẽ làm tổn thương kinh mạch của chị Từ Mẫn, muốn bắt nó bức ra ngoài toàn bộ chỉ nhờ vào cô thôi!

Diệp Tiểu Manh lấy lại bình tĩnh, mạnh mẽ ngăn chặn cổ xao động bên trong huyết quản của chính mình, hết sức chuyên chú dùng linh lực thôi động đẩy tới cổ linh lực dao động kỳ quái đã bị a Trạch chặt chẽ bao vây lấy, đem nó chậm rãi đẩy dời ra khỏi thân thể của Từ Mẫn.

- Khái khái...

Trong hôn mê Từ Mẫn lớn tiếng ho khan. Nàng cau mày tựa hồ đang thừa nhận cảm giác thống khổ thật lớn. Trong vài tiếng ho khan thống khổ kia, Từ Mẫn phun ra một vũng nước mũi màu đen văng trên sàn nhà. Trong đồng chất lỏng màu đen trên sàn nhà có một con sâu màu đen đang vẩy đuôi. Trên người nó mọc chút ít lông ngắn, con sâu kia giãy dụa vô lực trên sàn nhà hai cái, dần dần hóa thành một bãi nước mũi màu xanh biếc!

- A...

Từ Mẫn thốt ra một tiếng rên rỉ, chậm rãi mở mắt.

- A, mẹ, mẹ tỉnh rồi!

Tiểu Quát chạy tới ôm lấy cánh Từ Mẫn.

- Mẹ cảm giác thế nào?

- Tôi bị làm sao vậy?

Từ Mẫn chậm rãi đứng lên ngồi xuống ghế. Thân thể nàng có chút không khỏe, đặc biệt cả cánh tay phải thật giống như bị đè ép kịch liệt, luôn mơ hồ đau đớn. Nhưng đầu óc nàng lại cảm giác vô cùng thanh tỉnh, giống như toàn bộ thế giới đều trở nên thật rõ ràng. Từ Mẫn có một loại cảm giác thật kỳ quái, thật giống như mình vẫn luôn một mực nằm mơ, ở trong mộng cảnh mơ hồ trải qua suốt cả tuần lễ. Mà bây giờ đã tỉnh giấc lại, làm cho nàng bối rối không biết nên làm sao.

- Chị Từ Mẫn, hiện tại chị cảm giác thế nào?

Diệp Tiểu Manh ân cần hỏi han.

- Hoàn hảo, chỉ là cánh tay có chút đau mà thôi!

Từ Mẫn duỗi duỗi cánh tay nói:

- Nhưng đầu óc lại thật thanh tỉnh. Chị nhớ được hình như chị đã làm qua rất nhiều chuyện, nhưng lại có vẻ như mơ hồ không rõ lắm.

275. Chương 278: Khôi Phục Bình Thường

-Chị Từ Mẫn, chị đã bị người khổng chế!

A Trạch ngồi một bên nói:

-Ở trong đoạn thời gian đó trí nhớ của chị sẽ không được rõ ràng, nhưng chị sẽ chậm rãi hồi phục lại thôi.

-Chị bị người khổng chế?

Từ Mẫn sững sốt:

-Sao lại như thế, em muốn nói là chị bị...

-Phải!

A Trạch gật gật đầu:

-Tuy rằng chúng ta không thể xác định chị bị người hạ chung độc hoặc dùng phương pháp nào khác để khổng chế, nhưng gần đây tính tình chị hoàn toàn thay đổi là chuyện không sai. Chị hãy cẩn thận suy nghĩ kỹ lại, hẳn sẽ nhớ được chút dấu vết nào đó!

Từ Mẫn cau mày suy nghĩ, trong đầu hồi tưởng lại những mảnh vụn trong trí nhớ cùng những hành vi cử chỉ của mình trong suốt một tuần nay. Dần dần nàng đều nhớ ra được những hành động của mình đối với đồng sự, mẹ mình, trong lúc làm việc, trong sinh hoạt ngày thường. Những hành động mà nàng đã làm qua đều chậm rãi nhớ lại, toàn thân không khỏi tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Thời gian trôi qua nàng càng lúc càng nhớ thật rõ ràng. Nghĩ lại mình lái xe lại có thể xông lên đường dành riêng cho người đi bộ, Từ Mẫn không khỏi cảm thấy thật hoảng sợ. Nếu như lúc ấy nàng đụng phải người nào đó, như vậy cuộc đời này của nàng chẳng phải đã bị hủy diệt hoàn toàn.

-Trời ạ, rốt cục tôi đã làm gì a, tại sao lại có thể như vậy?

Từ Mẫn ôm đầu thống khổ nói.

-Từ khi chị Từ Mẫn có điểm thay đổi kỳ lạ đại khái là bắt đầu một tuần nay!

Diệp Tiểu Manh ngồi bên cạnh nói:

-Nói cách khác là bắt đầu từ đêm hai chúng ta đã đến quán bar kia!

-Nói như vậy chính là do Bối Lạp đã đem chị biến thành cái dạng này!

Từ Mẫn rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, bắt đầu phân tích:

-Lúc ấy chị còn chưa quá mức để ý, hiện tại ngẫm lại đối với một người mà mình vừa mới gặp mặt thái độ của Bối Lạp không phải có chút quá nhiệt tình hay sao?

-Đích thật là như vậy!

Diệp Tiểu Manh gật đầu nói:

-Hơn nữa người bị khống chế lại chỉ có một mình chị Từ Mẫn, nhưng vì sao em lại không xảy ra chuyện gì đây?

-Là do ly rượu kia!

Từ Mẫn vỗ đùi chợt tỉnh ngộ:

-Em còn nhớ ly rượu cốc tai mà Bối Lạp bung tới hay không? Lúc ấy chỉ có một mình chị uống hết, mà em không có uống. Cho nên chỉ có một mình chị bị trúng bẫy của cô ta!

-Hiện tại vấn đề là vì sao Bối Lạp kia phải đặt cạm bẫy với chị!

A Trạch nghĩ nghĩ nói:

-Còn khống chế hành vi cùng tư tưởng của chị, đối với cô ta lại có chỗ tốt gì đây?

-Người đàn ông kia!

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói.

-Nghĩ lại những hành vi của chị trong mấy ngày nay, tựa hồ chuyện gì cũng chỉ nhắm vào người đàn ông kia!

-Người đàn ông nào?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

-Chính là người đêm hôm đó đã tranh chấp với Bối Lạp!

Từ Mẫn nói:

-Em còn nhớ không? Là nam nhân có gương mặt dữ tợn cùng đôi mắt hình tam giác đó!

-Không có đi?

Diệp Tiểu Manh bị Từ Mẫn nói mà không hiểu ra sao.

-Nào có nam nhân nào hình dáng như vậy?

-Em không nhớ hay sao? Lúc ấy chị quay trở về xe còn nói qua, nam nhân dùng chiêu bài công ty đĩa nhạc làm ra những hành động xấu xa.

Từ Mẫn nói:

-Lúc ấy nam nhân kia còn đi ngang qua trước mặt em mà...

-Nguyên lai chị nói người kia sao.

Diệp Tiểu Manh nói:

-Không đúng, bộ dạng của nam nhân kia thì gầy yếu, thật vô cùng nhã nhặn, không giống như miêu tả của chị đâu nha!

-Ân? Vậy sao?

Từ Mẫn cau mày:

-Sao lại thế này?

-Bất kể nói như thế nào, mục đích của bà chủ quán bar tên Bối Lạp kia hẳn là muốn nhờ vào tay chị Từ Mẫn để đối phó nam nhân kia.

A Trạch ở một bên phân tích:

-Nhưng cô ta làm sao biết chị có năng lực đối phó người kia đây? Nếu chị chẳng qua là một người phụ nữ bình thường, mà không phải là cảnh sát, như vậy ly rượu kia của Bối Lạp chẳng phải là vô cùng lãng phí hay sao?

-Cho nên nếu nói vậy Bối Lạp nhất định đã biết được thân phận của chị, cho nên đặc biệt đem ly rượu kia tới cho chị uống.

Từ Mẫn nói:

-Hơn nữa cô ta nhất định biết chị sẽ vào quán bar là vì đi tra xét vụ án quỷ dị của Tôn Kiệt. Cô ta cho chị uống ly rượu kia để khống chế hành vi cùng tư tưởng của chị, có thể mượn dùng tay chị đối phó người nam nhân kia, lại đem lực chú ý của chị rời khỏi người cô ta, hơn nữa nếu như chuyện này phát triển kéo dài, rất có thể chị sẽ vì không tìm được chứng cứ phạm tội của người kia mà trong lòng buồn bực cực độ, trực tiếp tìm người kia dùng súng bắn chết hẳn. Thật là đáng sợ, lúc ấy khi chị thắm vấn hẳn trong lòng đích xác từng có loại ý nghĩ này, chẳng qua chị còn tồn tại một tia lý trí cho nên nhẫn nhịn được!

-Đích thật là một biện pháp một đá chơi hai chim rất tốt!

A Trạch gật đầu:

-Người đàn bà này tuyệt đối không đơn giản!

-Thế nhưng điều này cũng đã nói rõ trong lòng Bối Lạp nhất định có quỷ!

Diệp Tiểu Manh xen lời nói:

-Vụ án đặc biệt mà chị Từ Mẫn đang điều tra nhất định có quan hệ tới cô ta, cho nên cô ta ra tay trước!

-Tiểu Manh, cô còn nhớ lúc ấy cô nói có gọi điện thoại cho tôi mà không thấy ai nghe điện thoại, nhưng tôi vốn không thu nhận được điện thoại đúng không?

A Trạch nói:

-Tôi hoài nghi bên trong quán rượu kia có một loại lực lượng đặc thù tồn tại, có thể tùy ý tiếp thu hay che chắn tín hiệu của điện thoại di động!

-Nếu là nói như vậy, như vậy có thể giải thích vì sao Bối Lạp biết được thân phận của chị.

Từ Mẫn nói:

-Lúc ấy từng có một nhân viên của chị đi tới quán bar kia điều tra, hẳn từng ở đó gọi một cuộc điện thoại cho chị. Hẳn là Bối Lạp vì lần đó nên đã biết được thân phận của chị!

-Nếu chúng ta đã biết rõ thủ đoạn Bối Lạp khống chế chị Từ Mẫn, như vậy chúng ta nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.

Diệp Tiểu Manh nói:

-Lần sau khi tới đó, ngàn vạn lần không thể uống hoặc ăn bất cứ thứ gì ở trong quán bar kia!

-Thời gian đã trôi qua cả tuần, những manh mối dấu vết theo thời gian trôi qua có chút chậm rãi tiêu tan hết. Tối nay chị sẽ tới quán bar kia lần nữa.

Từ Mẫn đứng dậy, nhưng trên cánh tay lại truyền tới đau đớn khiến nàng không nhịn được lại rên lên một tiếng.

-Không được!

A Trạch lắc đầu:

-Thứ nhất chị không có chứng cứ gì, dù sao chị làm cảnh sát không phải nói chuyện gì cũng cần phải có chứng cứ hay sao? Chị cũng không thể cầm theo đồng nước mưa này đi nói với người ta là Bối Lạp đã dùng nó không chế chị đi!

A Trạch chỉ vào đồng nước mưa trên sàn nhà còn chưa tẩy rửa nói:

-Thứ hai, tối nay chị vừa mới hồi phục lại, vô luận trên tinh thần hay thể lực đều không nằm trong trạng thái tốt nhất, làm sao đủ tinh lực đi đấu với người đàn bà kia?

-Phải đó chị Từ Mẫn!

Diệp Tiểu Manh cũng ở một bên nói:

-Em cũng không tán thành chị đi ngay trong đêm nay. Hiện tại chúng ta đang ở ngoài sáng mà Bối Lạp lại ẩn núp trong bóng tối. Lai lịch của chị Bối Lạp đều hiểu thật rõ ràng, mà chúng ta lại không biết một chút gì về cô ta cả, nếu qua loa đi như vậy đúng thật là hành động không được sáng suốt!

-Cũng phải!

Từ Mẫn thật ủ rũ ngồi xuống:

-Chị đối với loại chuyện siêu nhiên này căn bản không có chút khái niệm gì, mà Minh Diệu lại đi vắng.

-Chuyện này cứ giao cho em cùng Tiểu Manh đi.

A Trạch nói:

-Em cùng Tiểu Manh nhiều ít đối với loại chuyện này còn có chút kinh nghiệm, chị an tâm dưỡng lại thân thể cho tốt, hai chúng tôi phụ trách tìm ra sơ hở của Bối Lạp!

-Hai người sao?

Từ Mẫn thoáng lặng đi một chút:

-Có thể làm được sao?

-Yên tâm đi!

A Trạch gật đầu:

-Tuy rằng hai chúng tôi kinh nghiệm không nhiều lắm, nhưng dù sao vẫn có được một chút. Hơn nữa chúng tôi còn có một người giúp đỡ mạnh mẽ a!

-Người giúp đỡ? Ai vậy?

Từ Mẫn khó hiểu hỏi.

-Internet thôi!

A Trạch có chút đặc ý nói:

-Hiện tại ở trên mạng việc gì cũng có thể tra xét ra được!

Từ Mẫn nghỉ ngơi một chút, cảm giác không còn gì khó chịu nên mang theo Tiểu Quất lái xe trở về nhà. Sau khi đi xuống lầu nhìn thấy vết xước khó coi trên xe mình, Từ Mẫn chỉ hận không thể lập tức chạy đi bắt lấy Bối Lạp bóp chết cô ta tức khắc.

-A Trạch, cô đang làm gì vậy?

Diệp Tiểu Manh tắm rửa xong đi ra, phát hiện a Trạch đang ngồi trước máy tính làm gì đó.

-Tôi đang điều tra dấu vết bàn tay kỳ quái mà chị Từ Mẫn đã nói.

A Trạch hồi đáp:

-Ngay mắt cá chân của người chết trong mấy vụ án đều có dấu vết bàn tay màu đỏ lưu lại, hơn nữa lúc ban đầu cũng chưa từng phát hiện ra, mà qua mấy giờ sau trên thi thể mới phát hiện được. Tôi cảm thấy đây là một manh mối thật trọng yếu, nếu những người này đều bị bà chủ quán bar kia giết chết, có thể từ đó điều tra ra được người đàn bà tên Bối Lạp kia là loại quỷ quái gì!

-Có kết quả không?

Diệp Tiểu Manh ngồi xuống nhìn thấy một tấm hình hiện ra trên màn ảnh vi tính. Tấm hình này được chụp trong đêm tối, cho nên nhìn thấy thật mơ hồ, lơ mơ có thể thấy được hình dáng của một người. Thân thể nho nhỏ, nhìn qua thật giống như một đứa con nít, nhưng tứ chi lại thật dài. Càng nhìn càng thấy giống như loài khỉ vượn, tuy rằng bộ dáng rất mơ hồ nhưng cặp mắt tản ra ánh sáng màu lam ở trong đêm tối càng thêm có vẻ sáng ngời.

-Đây là vật gì vậy?

Diệp Tiểu Manh bị hình ảnh làm hoảng sợ:

-Khó coi như vậy!

-Thủy hầu tử!

A Trạch nói:

-Tôi hoài nghi là loại quái vật này là hung thủ giết người trong mấy vụ án!

-Thủy hầu tử? Trong nước mà cũng có khỉ sao?

Diệp Tiểu Manh khó hiểu hỏi:

-Khỉ không phải đều ở trên cây sao?

-Có!

A Trạch gật đầu nói:

-Quái vật này còn có địa phương gọi là Thủy Quỷ, bên Nhật Bản còn gọi là Hà Đồng. Bình thường nó sinh hoạt ở trong nước, cũng có khi đi lên bờ. Loại quái vật này có lực lượng thật lớn lại thần bí, có thể ở trong đáy nước xuyên toa thật nhanh giữa những sóng ngời biển cả. Chuyên đem người rơi xuống nước kéo xuống đáy nước khiến cho họ bị ngạt thở tử vong!

-Thật là đáng sợ!

Diệp Tiểu Manh rùng mình:

-Nếu có thứ này ở trong nước, còn có ai dám đi bơi lội đây, ngay cả bờ sông cũng không dám đến gần!

-Vậy thì không đến nổi!

A Trạch nói:

-Thứ này ở trong nước lực lượng rất lớn, nếu bị nó bắt lấy dù là một nam nhân trưởng thành cũng không phải đối thủ của nó. Chẳng qua thứ này cũng chỉ có thể phát huy được lực lượng khi ở trong nước mà thôi, nếu như lên bờ sẽ không có được loại sức mạnh đó, trở nên rất suy yếu.

-Hung thủ giết người trong vụ án là thứ này sao?

Diệp Tiểu Manh nói:

-Chị Từ Mẫn có nói qua, hai người chết trước đó đều là chết đuối trong biển, đúng là thích hợp với đặc thù của loại quái vật này. Hơn nữa loại quái vật này lại có bàn tay tương tự như trẻ con, còn ưa thích đem chân người ta kéo xuống nước, đích thật là rất giống. Nhưng người chết thứ ba lại bị chết đuối ngay trong phòng tắm của nhà mình a!

-Cho nên tôi cũng không dám quá xác định.

A Trạch thở dài một hơi, hiện tại nàng cũng chỉ có thể tìm được chút tư liệu về loại quỷ quái có hiểm nghị lớn nhất này.

-Đi ngủ trước đi!

Diệp Tiểu Manh vỗ vỗ vai a Trạch nói:

-Thân thể chị Từ Mẫn còn chưa khôi phục, hơn nữa hôm nay cũng đã quá trễ.

-Ân, được rồi!

A Trạch gật đầu, khép lại laptop mà mình mang tới.

-Đêm nay ngủ chung đi!

-Ngủ chung thì được, nhưng không cho phép cô tiếp tục giữu cột bộ ngực của tôi!

Diệp Tiểu Manh quyết mồm không chút cao hứng nói:

-Còn nữa, cũng không cho phép tiếp tục sờ tới sờ lui!

-Tôi không có giữu cột cô nha, tôi chỉ cảm thấy bộ ngực nhỏ của cô thật sự đáng yêu.

A Trạch cười nói:

-Hơn nữa phải mát xa nhiều một chút nó mới lớn lên thôi!

-Di, thật vậy chẳng?

Diệp Tiểu Manh cắn đầu ngón tay, nghĩ nghĩ:

-Giống như có chút đạo lý...

-Ha ha, bộ ngực nhỏ thật đáng yêu!

A Trạch thừa dịp Diệp Tiểu Manh không chú ý, kéo mạnh khăn tắm phủ trên người nàng.

-A..chết a Trạch! Xấu lắm!

Diệp Tiểu Manh đỏ bừng cả khuôn mặt:

-Chán ghét, không cho sờ nơi đó a...

...

Từ Mẫn về đến nhà, ăn chút cơm, lại cảm giác có chút mệt mỏi nên ôm Tiểu Quất chìm sâu vào giấc ngủ. Khó được một đêm ngủ ngon, Từ Mẫn đã có thật nhiều ngày không được thư thái như vậy.

Nhưng lần này nàng cũng không được ngủ thoải mái, chưa đầy sáu giờ sáng, điện thoại của Từ Mẫn đã đột nhiên vang lên, nàng cầm lên nhìn xem, là dãy số của cục cảnh sát.

-Tôi là Từ Mẫn, xảy ra chuyện gì?

Từ Mẫn nhận điện thoại nhỏ giọng nói.

-Đại tỷ, lại xảy ra chuyện. Chị trực tiếp đi tới hiện trường đi!

Trong điện thoại truyền ra thanh âm có chút vội vàng của Tiểu Trương.

-Mẹ lại phải đi công tác sao?

Tiểu Quất bị đánh thức, xoa đôi mắt còn buồn ngủ nói.

-Ân, Tiểu Quất ngoan, thời gian còn sớm, con tiếp tục ngủ thêm đi!

Từ Mẫn nhẹ nhàng hôn lên trán con gái:

-Mẹ phải đi trước, ở nhà trẻ nhớ nghe lời cô giáo, tan học nhớ về nhà sớm một chút, biết không?

-Ân, con biết rồi!

Tiểu Quát nhu thuận gật đầu:

-Tạm biệt mẹ!

Từ Mẫn vội vàng mặc quần áo, đi ra khỏi phòng. Vừa rồi tiếng điện thoại vang lên cũng đánh thức mẹ của nàng, lão nhân gia thường ngủ rất ít, gió thổi cỏ lay cũng sẽ bị đánh thức.

-Sớm như vậy đã phải đi làm sao con?

Mẹ của Từ Mẫn lên tiếng nói:

-Con còn chưa ăn điểm tâm đâu!

-Không còn kịp rồi, lại có vụ án mới xảy ra, con phải nhanh chóng chạy tới.

Từ Mẫn sửa sang lại quần áo một chút, mở cửa. Vừa muốn đi ra ngoài, nàng đột nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn mẹ mình có chút áy náy nói:

-Mẹ, hai ngày trước còn vì chuyện vụ án mà tính tình có chút nóng nảy, không phải cố ý làm mẹ buồn, mẹ đừng tức giận!

-Con là con gái của mẹ, tính tình con thế nào chẳng lẽ mẹ không biết?

Trên mặt mẹ Từ Mẫn hiện lên dáng tươi cười hòa ái, nói:

-Mau đi đi, nhớ rõ tranh thủ thời gian ăn chút gì đệm bụng!

-Àn, đã biết!

Từ Mẫn chạy tới dùng sức ôm chặt mẹ mình:

-Mẹ, mẹ đối với con thật tốt!

-Vô nghĩa, mẹ là mẹ của con.

Mẹ của Từ Mẫn sủng nịch vỗ vỗ sau lưng nàng:

- Đi nhanh đi, nếu không coi chừng bị muộn!

Dựa theo địa chỉ mà Tiểu Trương đã nói, Từ Mẫn lái xe tới hiện trường xảy ra vụ án. Sau khi nghỉ ngơi một buổi tối, tuy rằng cánh tay vẫn còn có chút đau đớn, nhưng cũng đã không còn gì đáng ngại. Bởi vì đêm qua có được một giấc ngủ sâu khó được, cho nên tinh thần của Từ Mẫn cũng không tệ lắm.

-Tình huống thế nào?

Từ Mẫn đi xuyên qua cảnh giới tuyến, hỏi Tiểu Trương đang chụp ảnh tại hiện trường.

-Đường Tranh, nam, hai mươi bảy tuổi, tổng thanh tra công ty đĩa nhạc.

Tiểu Trương vừa chụp ảnh vừa nói:

-Vào buổi sáng hôm nay, nhân viên tiểu khu phát hiện hân nằm trong xe vẫn không nhúc nhích, còn tưởng rằng hân đang ngủ, muốn đánh thức hân. Kết quả sau khi mở cửa xe lại phát hiện hân không còn hơi thở, liền lập tức báo cảnh sát. Bước đầu phán đoán là vì ngạt thở mà chết, trên mu bàn tay có thương tích. Ấn khớp với vết máu lưu lại trên cửa kính xe, hân trước khi chết từng có giấy dựa kịch liệt. Bất quá ở bên trong xe lại không phát hiện được dấu vết của người khác tồn tại!

-Vậy sao? Lại là ngạt thở mà chết!

Từ Mẫn cẩn thận nhìn vào mặt người chết, diễn cảm nạn nhân có chút thống khổ, thi thể cuộn tròn thành một đoàn, một tay ôm bụng một tay ôm lấy miệng của mình. Nam nhân này thật gầy, nhưng từ cách ăn mặc quần áo có thể nhìn ra được nam nhân này hân từng nhận sự giáo dục cao đẳng, hân là một người thật nhã nhặn.

-Đường Tranh? Tên này nghe thật quen tai...

-Không phải chứ, đại tỷ?

Về mặt Tiểu Trương kinh ngạc nhìn Từ Mẫn:

-Không phải chị bị mắc phải bệnh dễ quên đi? Hai ngày trước chị còn nhất định đòi bắt người ta không buông tha, như thế nào hôm nay lại đem hình dạng của hân quên mất vậy?

-Anh muốn nói người này chính là người mà tuần qua tôi luôn đòi điều tra đó sao?

Từ Mẫn lắp bắp kinh hãi. Nàng vẫn còn nhớ thật rõ ràng nam nhân kia có gương mặt thật sự dữ tợn, còn có một đôi mắt tam giác, vừa nhìn liền biết là một tên lưu manh, căn bản không thể liên hệ gì với nạn nhân đáng người gầy gò nhả nhận ở trước mắt.

-Đại tỷ, chị thật không sao chứ?

Tiểu Trương cau mày, thân thiết nhìn Từ Mẫn:

-Mấy ngày nay chị thật sự không chút thích hợp a. Có phải do công tác quá mệt mỏi hay không? Không bằng chị xin phép ở nhà tu dưỡng vài ngày đi, tôi sợ thân thể chị chịu không nổi đó!

-Tôi không sao!

Từ Mẫn lắc đầu, nàng nhìn nạn nhân cuộn tròn ngay trên ghế lái không còn hơi thở, thì thào lẩm bẩm:

-Không chỉ là không chế ý thức của mình, thậm chí còn có thể điều khiển được cả ánh mắt mình nhìn thấy đồ vật hay sao? Bối Lạ, cô rốt cục là ai?

Từ Mẫn đi vào phòng đặt xác, liền nhìn thấy Cung pháp y đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình.

-Nói thẳng đi, có phải lại là bị ngâm nước tới chết?

Từ Mẫn thở dài nói.

-Nếu như nói người trước chết như vậy có thể dùng lý do là trùng hợp để giải thích, như vậy người này chết cũng chỉ có thể dùng từ quỷ dị để mà hình dung!

Cung pháp y nói:

-Ở trong xe của mình mà bị chết đuối vì nước biển, tôi thật sự là lần đầu tiên gặp được. Cô xác định thì thể không có dấu hiệu bị di chuyển sao?

-Tôi xác định là không có!

Từ Mẫn lắc đầu, thật khẳng định nói:

-Xe của người chết tuyệt đối là hiện trường đầu tiên của vụ án, tuyệt đối không có tồn tại tình huống thì thể bị di chuyển!

-Được rồi, tôi thừa nhận vậy. Loại chuyện này tôi không thể dùng khoa học để giải thích!

Cung pháp y bắt đầu nói:

-Trong phổi của người chết có thật nhiều nước biển, xác định là vì bị ngâm nước ngạt thở mà chết. Trên mu bàn tay có vết thương, trải qua kiểm tra ăn khớp với vết máu trên cửa kính xe, có thể xác định trước khi nạn nhân chết đã từng dùng sức muốn đánh vỡ cửa kính. Tôi đã xem qua bản ghi chép về tiền sử bệnh của nạn nhân, nạn nhân có bệnh mãn cảm với chất cồn, nhưng trong máu của hân lại có chất rượu cồn, mà tuyệt đối không đến mức say rượu xảy ra chuyện!

-Tôi muốn biết, chân của hân...

Từ Mẫn quay đầu lại nhìn, xác định không còn người nào trong phòng mới mở miệng hỏi:

-Có phải cũng có...

-Không có, lần này thì không có.

Cung pháp y thật khẳng định nói:

-Thi thể đã đặt tại phòng đặt xác thời gian dài như vậy, cũng không thấy xuất hiện qua dấu tay màu đỏ kia...

-Di? Chẳng lẽ không phải là cô ta?

Từ Mẫn có chút kỳ quái tự nhủ.

-Không phải là ai? Chẳng lẽ cô đã có đối tượng để hoài nghi hay sao?

Cung pháp y truy vấn.

-Không có việc gì, tôi cũng chỉ là suy đoán.

Từ Mẫn lắc đầu, chuyện của Bối Lạp dù có nói ra cũng chỉ sợ người khác không tin tưởng, chẳng thà giấu kín trong lòng, tự bản thân mình hiểu rõ là được.

-Nhưng khi tôi kiểm tra toàn thân người chết, trong máu của hắn đã phát hiện được một thứ thật kỳ quái.

Cung pháp y đưa tấm hình chụp cho Từ Mẫn:

-Thấy không, thứ màu đen này...

-Đây là cái gì?

Từ Mẫn nhìn thấy dấu vết màu đen thật dài trên tấm hình, có chút kỳ quái hỏi.

-Tôi cũng không biết!

Cung pháp y lắc đầu:

-Tôi nghĩ muốn dựa theo hình ảnh dấu vết màu đen này mà giải phẫu ra, nhưng sau khi tôi giải phẫu lại chỉ chảy ra một bãi nước màu đen, không có gì bên trong!

-Nước mủ màu đen?

Từ Mẫn liên tưởng lại đêm qua mình đã phun nước đen bên trong nhà Diệp Tiểu Manh, theo Diệp Tiểu Manh đã nói thứ kia là từ trong miệng nàng nhỏ ra, còn nhỏ ra một con sâu nhỏ nhìn qua thật ghê tởm. Con sâu kia gặp phải không khí giấy dựa vài cái đã chết, sau khi chết còn hóa thành một vũng nước mủ. Cung pháp y nói khi giải phẫu huyết quản người chết cũng phát hiện ra thứ này, có phải chính là cùng loại với con sâu ghê tởm kia?

-Tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, nguyên bản tôi còn tưởng rằng nạn nhân bị bệnh gì đó, nhưng sau khi nước đen chảy ra, thì lại thấy máu tươi chảy thật bình thường.

Cung pháp y lại nói:

-Tôi cũng không biết thứ kia là vật gì, đã đem nó đi xét nghiệm!

Từ Mẫn gật đầu, loại nước màu đen kia rất có thể giống như đồ vật mà nàng phun ra tối hôm qua. Nếu nói như vậy Đường Tranh nhất định đã tới quán bar của Bối Lạp, uống phải loại rượu cốc tai quái dị màu lam kia. Căn cứ theo lời của Cung pháp y, Đường Tranh có tính miễn cảm về rượu cồn, bình thường không thể uống rượu. Mà bản xét nghiệm máu của hắn lại có chút ít cồn, rất có thể là đêm qua Đường Tranh đã đến quán bar của Bối Lạp, uống xong ly rượu cốc tai màu lam kia, sau đó đã chết trong xe.

Nhưng lại có một vấn đề mà Từ Mẫn không nghĩ ra. Nếu Bối Lạp đã muốn đưa rượu cốc tai này cho Đường Tranh uống, vậy đã nói cô ta có ý muốn khống chế hành động của nam nhân này. Nếu cô ta thật sự muốn hắn chết, hoàn toàn có thể lựa chọn cho nạn nhân tự mình đi nhảy lầu, hoặc thắt cổ linh tinh gì đó là những phương thức nhìn qua càng giống tự sát nhiều hơn, cần gì phải làm thêm điều thừa để nạn nhân bị chết đuối ngay trong xe của mình, sử dụng loại phương pháp quỷ dị như vậy để giết chết hắn đây?

276. Chương 279: Chuyện Ngoài Ý Liệu

- Nhìn tình hình này, báo cáo kết thúc vụ án của cục trưởng rất nhanh sẽ đưa xuống đi!

Cung pháp y mang theo dáng tươi cười trào phúng nói:

- Vụ án kiểu này chỉ sợ cũng không cần chúng ta quan tâm, vẫn nên đem tinh lực vào vụ án nào mà chúng ta có quyền giải quyết thì tốt hơn!

- Báo cáo kết thúc vụ án?

Từ Mẫn vừa có chút phân tâm, không nghe được lời nói của Cung pháp y:

- Báo cáo kết thúc vụ án gì?

- Chính là vụ án đặc biệt này a!

Cung pháp y nói:

- Khi cô tới chẳng lẽ không phát hiện có hai người mặc tây phục màu đen còn giống hơn xã hội đen đã đi vào văn phòng cục trưởng hay sao?

- Vậy sao?

Linh quang chợt lóe trong đầu Từ Mẫn:

- Một lát tôi tới tìm anh!

Từ Mẫn để lại một câu, rời khỏi phòng đặt xác thật nhanh. Nàng chạy nhanh lên lầu, đi tới ngay cửa ban công phòng cục trưởng. Nếu như nàng không đoán sai, hai người tìm tới cục trưởng chính là thành viên của hiệp hội thần quái kia. Từ Mẫn suy đoán có thể ở ngoài phòng cục trưởng nghe lén một chút, nói không chừng sẽ nghe được một ít tin tình báo không thể tưởng tượng được.

- Tôi xin các anh mau nhanh đem chuyện này thu phục cho xong đi.

Thanh âm có chút buồn bực của cục trưởng vang lên trong phòng.

- Đã có bốn người chết mất rồi! Các anh có thể chỉ cần vẫy vẫy tay, chuyện gì cũng không cần quản, nhưng tôi lại phải đối mặt với truyền thông dân chúng! Không biết lại là ai đem chuyện này thông ra ngoài, hôm nay đã có phóng viên gọi điện thoại đến hỏi tôi về sự kiện giết người liên tục này. Bọn hắn còn đặt tên hung thủ là Thủy Quỷ. Trời ạ, rốt cục tôi cũng không biết nên làm sao trả lời!

- Chuyện này đã không phải là vấn đề. Tòa soạn báo cùng phóng viên kia chúng tôi cũng đã xử lý xong.

Một thanh âm trầm thấp vang lên, Từ Mẫn suy đoán hẳn là một trong hai người áo đen nói chuyện.

- Mục đích mà tôi tới là muốn thông tri với ông một tiếng, vụ án này cũng giống như trước, cứ xem là ngoài ý muốn rồi kết thúc vụ án thì tốt hơn.

- Ngoài ý muốn, mấy anh nói chuyện thật quá thoải mái!

Nghe giọng cục trưởng tựa hồ cũng thật căm tức, thanh âm của hắn đề cao:

- Anh tới nói cho tôi biết xem, một người sống sờ sờ lại ở ngay trong xe đỗ dưới tòa lầu nhà mình, lại bị nước biển làm cho chết đuối, đây là ngoài ý muốn kiểu gì vậy?

- Lý do chính ông nghĩ đi!

Thanh âm nam nhân kia đáp:

- Chúng tôi cảnh cáo ông thêm một lần, loại chuyện này không thể bị quần chúng biết được, công tác giữ bí mật của cục cảnh sát nhất định phải làm cho tốt, không cần để bị tình trạng tiết lộ cho truyền thông xảy ra lần nữa.

- Tôi không phải luôn luôn hợp tác hay sao!

Trên gương mặt luôn lộ vẻ hòa ái tươi cười của cục trưởng cũng hiện lên vẻ tức giận, hẩn mắng ra lời thô tục:

- Các anh không chịu đem tinh lực đi bắt tên hung thủ giết người, mà chỉ chạy đi lo làm sao phong tỏa tin tức, đây là chuyện gì xảy ra vậy? Đã chết bốn người rồi, là bốn mạng người, mấy anh có hiểu không chứ?
- Thân phận của hung thủ lần này có chút đặc thù.

Thanh âm nam nhân kia cũng có vẻ bất đắc dĩ:

- Cho nên chúng tôi cũng không có biện pháp gì, hơn nữa nàng hẳn sẽ rất nhanh rời khỏi nơi này, cho nên không cần lo lắng sẽ tiếp tục có loại chuyện này xảy ra. Người chết thứ tư này thật sự chỉ là chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn!
- Ngoài ý muốn ngoài ý muốn, nếu như tôi có thể được bình an ngồi yên trên chiếc ghế này cho tới lúc về hưu, đó mới thật sự là ngoài ý muốn!

Cục trưởng có chút ủ rũ nói:

- Tôi biết rồi, chuyện bên ngoài tôi sẽ thu phục, tạm biệt, không tiễn!

Từ Mẫn nghe được có tiếng bước chân chậm rãi đi ra, nàng ngồi thẳng lên, làm ra bộ dáng như vừa mới đi tới văn phòng cục trưởng, đưa tay như muốn gõ cửa. Ngón tay nàng còn chưa chạm tới cửa, cửa đã được mở ra. Hai nam nhân mặc tây phục màu đen từ trong văn phòng cục trưởng đi ra, hai nam nhân nhìn Từ Mẫn đang đứng ngoài cửa, liền xoay người rời đi.

- Cục trưởng!

Từ Mẫn gõ cửa đi vào văn phòng cục trưởng.

- Vụ án đặc biệt sáng hôm nay đã có báo cáo xét nghiệm, tôi nghĩ mang đến cho ông nhìn xem một chút!
- Là Từ Mẫn sao.

Cục trưởng ngồi trên ghế, diễn cảm có chút buồn bực, nhìn thấy người đi vào là Từ Mẫn, trên mặt gắng gượng nở nụ cười. Nhưng dáng tươi cười này của hắn thật khác biệt với dáng tươi cười thường ngày.

- Vụ án kia cô có ý kiến gì?
- Tôi cảm thấy được vụ án này có điểm kỳ quái.

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói:

- Nạn nhân chết trong xe của mình, là vì bị ngâm nước ngọt thở mà chết, căn cứ theo báo cáo xét nghiệm thi thể trong phổi của nạn nhân tràn ngập nước biển, nhưng thi thể lại không có dấu vết bị di chuyển qua. Vết máu trên cửa kính xe cùng mu bàn tay nạn nhân nói rõ trước khi chết nạn nhân từng giãy dụa vùng vẫy, hình như muốn rời khỏi xe nhưng không thành công. Ở băng ghế sau xe lại phát hiện dấu vết vũng nước kỳ quái, sau khi kiểm tra chất nước chứng minh đó là nước biển, hoàn toàn trùng hợp với chất nước biển trong phổi của nạn nhân.
- Còn có điểm nào nữa không?

Diễn cảm của cục trưởng nhìn qua có chút không yên lòng, đối với những lời Từ Mẫn vừa nói căn bản không nghe lọt tai được bao nhiêu. Trong lòng Từ Mẫn hiểu được hiện tại trong đầu cục trưởng đều đang nghĩ làm sao đem vụ án quỷ dị này chế tạo thành một cái chết ngoài ý muốn, đối với tình hình cụ thể cùng tỉ mỉ của án kiện hắn căn bản không muốn hiểu được quá nhiều.

- Đã hết rồi.

Từ Mẫn cũng lười nói tiếp, dù sao có nói thêm cũng chỉ là vô ích, còn không bằng tiết kiệm chút khí lực cùng nước bọt.

- Được rồi, tôi đã biết.

Cục trưởng gật đầu:

- Cô đi ra ngoài trước đi!

Từ Mẫn liếc mắt nhìn cục trưởng, không nói gì, rồi khỏi văn phòng của hắn. Tuy rằng nàng không nói ra ngoài miệng, nhưng trong lòng lại vô cùng sốt ruột. Dựa theo tin tức vừa rồi nàng nghe lén câu chuyện giữa mấy người áo đen với cục trưởng mà xem, chỉ sợ Bối Lạp cũng sẽ không bị trừng phạt gì, hơn nữa cô ta sẽ rất nhanh đào tẩu khỏi nơi này. Nếu nói như vậy cộng thêm ba người chết trước đó, vụ án bốn mạng người này toàn bộ đều sẽ biến thành tử vong ngoài ý muốn, mà bốn người kia cứ thế mà trở thành chết không minh bạch.

- Phải tranh thủ trước khi Bối Lạp rời đi mà bắt lấy cô ta!

Trong lòng Từ Mẫn thầm nghĩ:

- Cho dù thật sự không thể bắt lại được cô ta, cũng nhất định phải đem tất cả chuyện này làm cho rõ ràng, tuyệt đối không thể để bốn nạn nhân chết không được minh bạch!

- Tiểu Manh, em cùng a Trạch có tra xét được gì hay không?

Trở lại phòng làm việc của mình, Từ Mẫn lập tức gọi điện thoại cho Diệp Tiểu Manh.

- Thật ra tụi em đã tra xét được một chút tin tức hữu dụng, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn xác định.

Diệp Tiểu Manh đem chuyện đêm qua a Trạch đã ở trên inte tra được tư liệu về thủy hầu tử kể lại cho Từ Mẫn nghe một lần.

- Tuy rằng phương thức giết người của loại quỷ quái này cùng dấu vết mấy vụ án lưu lại rất giống nhau, nhưng chúng ta cũng chưa nghĩ ra rốt cục có phải là Bối Lạp đã lợi dụng loại quỷ quái này đi giết người hay không!

- Vậy sao? Loại chuyện này hãy giao cho chị đi điều tra đi!

Từ Mẫn nói:

- Nếu như đã biết là thứ gì đang tác quái, như vậy chỉ cần tìm ra nó đem giết chết là được. Dù sao loại chuyện này cũng không cần đem ra xin trình tự tư pháp, chỉ cần cam đoan ngày sau sẽ không còn người nào vì chuyện này mà chết nữa là tốt nhất.

- Chị Từ Mẫn, chị không nên vọng động!

Diệp Tiểu Manh ở bên kia điện thoại vội vàng nói:

- Theo tư liệu mà xem, loại quỷ quái như thủy hầu tử ở trong nước rất là đáng sợ. Nếu tất cả những chuyện này đều do Bối Lạp làm, như vậy nói rõ cô ta nhất định có loại phương pháp phục tùng loại quỷ quái này, chị bắt quá chỉ là một cảnh sát bình thường mà thôi, đi một mình sẽ vô cùng nguy hiểm!

- Yên tâm đi, trong lòng chị biết rõ.

Từ Mẫn nói xong cúp điện thoại.

Đích xác a Trạch tra được tư liệu về thủy hầu tử gì đó vô luận là theo tập tính hay manh mối lưu lại trên thi thể đều trùng hợp với những vụ án đã xảy ra. Tuy rằng vụ án của Đường Tranh cũng không thấy lưu lại dấu vết bàn tay màu đỏ, nhưng ít nhất có thể xác định cái chết của Đường Tranh tuyệt đối có quan hệ trực tiếp với Bối Lạp, điểm này thật không cần hoài nghi.

Nếu Bối Lạp có thể dùng loại cốc tai màu lam kỳ quái đến khổng chế tư tưởng cùng hành vi của người khác, như vậy có thể sai khiến được loại quỷ quái kia đi giết người cũng không có gì đáng kỳ quái. Từ Mẫn suy nghĩ, có lẽ không thể dùng pháp luật đến trừng phạt Bối Lạp, nhưng nàng vẫn có thể ngăn cản Bối Lạp tiếp tục giết người.

Bối Lạp có thể sai khiến được thủy hầu tử đi giết người, như vậy nhất định đang chăn nuôi một con quỷ quái như thế. Mà loại địa phương dùng để chăn nuôi quỷ quái rất có thể ở ngay bên cạnh quán bar kia. Chỉ cần giết chết con quỷ quái kia, như vậy ngày sau Bối Lạp cũng không thể tiếp tục giết người.

Từ Mẫn lấy cây súng bên hông ra, mở hộp đạn nhìn nhìn, sau đó lại gắn trở về. Vô luận là loại quỷ quái gì, đều phải có nhược điểm. Căn cứ theo Diệp Tiểu Manh miêu tả, loại quỷ quái này nếu ở trong nước cơ hồ là vô địch, nhưng một khi rời khỏi mặt nước, sẽ mất đi lực lượng, Từ Mẫn tuyệt đối nắm chắc có thể một phát bắn chết nó.

Về phần làm sao dẫn dụ con quỷ kia rời khỏi nước, Từ Mẫn quyết định trước tiên đi tìm địa phương mà Bối Lạp chăn nuôi con quỷ đó tìm hiểu rõ tình huống rồi tính sau.

Từ Mẫn nhần vài lời với đồng sự trong cục cảnh sát, nói là trong nhà có chút việc, sau đó rời khỏi cục cảnh sát. Nàng nổ máy xe chạy thẳng tới quán bar gần bờ biển.

Hiện tại vẫn còn là ban ngày, quán bar hẳn chưa buôn bán. Từ Mẫn xuống xe, thấy cửa quán bar đóng chặt. Căn cứ tình huống mà đồng sự cung cấp, hai mẹ con Bối Lạp cùng Khả Khả kinh doanh quán bar này đơn độc, hơn nữa bình thường dù chưa mở cửa kinh doanh cũng vẫn ở trong này, cho nên Từ Mẫn phỏng đoán địa phương mà Bối Lạp chăn nuôi con quỷ kia cũng phải ở nơi này, vì vậy nàng quyết định bắt đầu tìm kiếm ở ngay đây.

Nếu đã định bí mật hành động, vậy thì không thể thả thảo kinh xà. Từ Mẫn không đi gõ cửa quán rượu mà đi vòng ra phía sau, tìm kiếm con đường đi vào bên trong quán.

Dưới chân Từ Mẫn giẫm lên một mảnh vũng nước, nàng cúi đầu dùng tay xác định một chút. Đã thật nhiều ngày không có trời mưa, vũng nước này không khả năng do mưa lưu lại, nàng đưa ngón tay lên miệng thử xem một chút. Có chút mặn mặn, đây chính là nước biển. Xem ra loại địa phương Bối Lạp dùng thuần dưỡng con thủy hầu tử nhất định là ở trong này.

Nước từ ống thoát mặt sau quán bar chảy ra, Từ Mẫn cẩn thận quan sát, ống thoát này hẳn là từ bên dưới quán bar tuôn ra, tựa hồ dùng sử dụng đối nước hàng ngày.

- Thứ đồ vật kia hẳn đang ở trong hầm ngầm của quán bar!

Phía sau lưng nàng đột nhiên truyền ra thanh âm lạnh băng băng của một cô gái, hù dọa Từ Mẫn nhảy dựng lên. Nàng quay phắt đầu lại liền nhìn thấy a Trạch đang ngồi xổm sau lưng nàng, cẩn thận đánh giá ống thoát nước. Mà cô gái buộc tóc đuôi ngựa thắt bím, vẻ mặt tươi cười đứng bên cạnh còn không phải là Diệp Tiểu Manh thì là ai?

- Sao hai em lại đến đây?

Từ Mẫn cau mày nói.

- Em vừa nói chuyện điện thoại với chị xong, liền đoán được chị nhất định sẽ một mình tự chạy tới đây điều tra vụ án!

Diệp Tiểu Manh có chút đắc ý nói:

- Cho nên em lập tức gọi điện thoại cho a Trạch, cùng nhau chạy tới giúp cho chị!

- Không được! Nếu thứ quỷ quái kia lợi hại đúng như lời em nói, chị tuyệt đối không thể để cho hai em cùng đi!

Thần tình Từ Mẫn thật nghiêm túc nói:

- Mau trở về đi, những địa phương nguy hiểm này không phải là nơi cho những đứa bé như hai em tới đây!

- Loại vụ án thế này hẳn cũng không do những người thường như chị đến tra án!

A Trạch đứng lên nói:

- Em ít nhất còn biết được chút ít pháp thuật, tự bảo vệ mình tuyệt đối không thành vấn đề. Mà Tiểu Manh chị càng không cần lo lắng cho cô ấy. Cô ấy tuyệt đối mạnh mẽ cường đại hơn chị tưởng tượng rất nhiều. Cho nên nếu như không có hai chúng tôi tới giúp đỡ chị, thì đừng nói chị có thể điều tra ra được chân tướng, ngay cả tính mạng của chị cũng khó tránh khỏi nguy hiểm. Dù sao loại đồ vật này cứ giao cho những người như chúng tôi đến xử lý thì tốt hơn, có lẽ súng đạn đối với nó sẽ không có tác dụng gì đâu.

- Chị Từ Mẫn, thứ này cho chị!

Diệp Tiểu Manh từ trong túi lấy ra hai dây lưng màu kim hoàng sắc đưa cho Từ Mẫn.

- Vật này em tìm được trong phòng của Minh Diệu, a Trạch có thể hiểu được phù văn ở trên đây, hẳn là một loại phù hộ mệnh trừ tà. Chị đem vật này cột vào cổ chân, nói không chừng có thể ngăn cản được một chút loài quỷ quái kia đánh lén!

- Đường ống thoát nước này hẳn là dùng đổi nước ột chỗ chứa nước cỡ lớn!

A Trạch phân tích nói:

- Đường ống này thông tới hầm ngầm quán bar, cho nên hẳn dùng để nước chảy vào. Nếu như phân tích của em không sai, hẳn là còn có một đường ống dẫn khác dùng thoát nước, có thể sẽ lớn hơn ống này, như vậy chúng ta có thể trộm lên vào trong nhìn xem rốt cục dưới hầm ngầm quán bar đang giấu diếm thứ gì đáng sợ!

- Nơi này dựa vào bờ biển gần như vậy, có thể nào là trực tiếp đổi nước từ biển hay không?

Diệp Tiểu Manh đứng một bên nói:

- Ống thoát nước kia có khi nào nằm ở ngay vị trí cạnh bờ biển?

- Cũng có khả năng này!

A Trạch gật đầu nói:

- Chúng ta qua bên kia tìm thử xem, có lẽ sẽ có phát hiện gì đó.

- Ha ha, đầu của tôi cũng thật thông minh.

Diệp Tiểu Manh dương dương tự đắc nói:

- Minh Diệu luôn chê bai tôi ngu ngốc, căn bản chỉ là oan uổng tôi thôi!

- Cô không ngu ngốc, chỉ là có điểm ngây ngô mà thôi!

A Trạch vừa đi vừa nói.

- Uy, hai người các em...

Nhìn hai thiếu nữ càng chạy càng xa về hướng bờ biển, Từ Mẫn thật bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nếu bị Minh Diệu trở về biết được mình mang theo Diệp Tiểu Manh đến điều tra vụ án nguy hiểm như vậy, hẳn nhất định sẽ cắn chết tươi mình mất thôi!

277. Chương 280: Hải Biên Xuất Nhập Khẩu

- Gió biển thật dễ chịu a!

Diệp Tiểu Manh vươn vai, mấy ngày nay khí trời thật tốt, gió biển có chút lành lạnh thổi vào mặt làm cho người ta có một loại cảm giác thật nhẹ nhàng khoan khoái.

- Muốn xuống tắm biển ghê a!

- Di? Cô không phải không biết bơi lội sao?

A Trạch nói:

- Tôi nhớ được cô luôn luôn sợ nước đi, chỉ cần xuống nước là lập tức chìm ngấm. Còn đòi bơi lội gì chứ!

- Không cho nói!

Diệp Tiểu Manh nhú mũi, mắt hững nói:

- Dù là không biết bơi lội, nhưng tôi cũng thích chơi nước, không được sao?
- Được, nhưng lần này chúng ta tới đây cũng không phải đi chơi đùa, là đi tới điều tra vụ án.

A Trạch nói:

- Tôi xin cô chuyên tâm dùm một chút được không?

Bây giờ là thủy triều đang rút xuống, nguyên bản nước biển tràn bờ cũng đã rút trở về, đem cả một dãy bờ đá lộ ra ngoài.

Từ Mẫn cũng a Trạch đi dọc theo bờ biển tìm kiếm ống thoát nước. Ban đầu Diệp Tiểu Manh vẫn còn tìm kiếm thật chuyên tâm, nhưng chỉ một lúc sau tâm tư nàng đã bị những vỏ sò nhiều màu trên bãi biển hấp dẫn.

- Tiểu nha đầu này...

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh chỉ lo nhặt vỏ sò trên bãi biển, Từ Mẫn có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Cô gái nhỏ này luôn mang theo bộ dạng mãi mãi không trưởng thành, không biết có phải do Minh Diệu quá độ bảo hộ nàng hay không cho nên mới dường thành tính tình trẻ con mãi mãi không lớn nổi như Diệp Tiểu Manh hiện giờ.

- Chị Từ Mẫn, chị lại đây xem nơi này.

A Trạch đột nhiên lớn tiếng kêu lên:

- Chỗ này thật là cổ quái!

Nghe tiếng kêu của a Trạch, Từ Mẫn bước nhanh đi tới. Nàng ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát địa phương mà a Trạch dùng ngón tay chỉ tới.

Ngay dưới bờ bê do tảng đá dựng thành, có một tảng đá thật lớn nhìn qua cũng không khác gì những tảng đá khác, nếu như không chú ý quan sát căn bản không phát giác ra được có điều gì bất đồng. Nhưng trên tảng đá lưu lại những viên bi màu trắng nhàn nhạt đã chứng minh nơi này không bình thường.

Từ Mẫn dùng ngón tay chà chà viên bi màu trắng, thử thử, là vị mặn.

Từ Mẫn nhìn quanh bốn phía, những tảng đá khác cũng có lưu lại những hạt muối nho nhỏ như thế, nhưng lại không nhiều. Mà trên tảng đá này lại lưu thật nhiều hạt muối, điều này chứng minh nơi này thường xuyên có rất nhiều nước biển chảy qua.

Từ Mẫn dùng tay sờ sờ vào khe hở của tảng đá. Lại dùng lực gõ gõ, thanh âm có chút trống rỗng, Từ Mẫn có thể khẳng định đằng sau tảng đá này nhất định là rỗng tuếch.

- Hẳn chính là nơi này đi!

Từ Mẫn ngẩng đầu, nhìn nhìn quán bar cách đó không xa nói:

- Nếu như nói hầm ngầm quán bar có nơi thoát nước, nhất định là nơi này. Tảng đá này thật lớn, nếu như nói mặt sau tảng đá đúng như chúng ta phỏng chừng chính là ống thoát nước có thể thông đến quán bar, chị cảm thấy có chút kỳ quái!

- Em cũng cảm thấy như vậy!

A Trạch nói:

- Nếu như nói chỉ đơn giản dùng thoát nước, chỗ này tựa hồ có chút quá lớn đi!
- Cho nên chị hoài nghi thông đạo phía sau tảng đá này rất có thể không chỉ đơn giản dùng để thoát nước.

Từ Mẫn nói:

- Đoạn bê này khi gặp thủy triều dâng lên, sẽ bị nước biển bao phủ. Cho nên nơi này rất có thể chính là thông đạo dùng cho quỷ quái ra vào.
- Hiện tại vấn đề chính là làm sao mở được nó ra!

A Trạch dùng tay sờ sờ lên bên cạnh tảng đá:

- Hẳn phải có cơ quan nào đó để mở nó ra đi!
- Chúng ta tìm thử xem!

Từ Mẫn cùng a Trạch bắt đầu sờ soạng chung quanh tảng đá kia.

- Thật cứng rắn!

A Trạch nói:

- Ngay khe hở vết nứt cũng không có, ra vẻ như cần mở ra từ bên trong mới được!
- Nhất định phải có cơ quan có thể mở ra từ bên ngoài.

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói:

- Chị nhớ được loại quỷ quái có tên là thủy hầu tử này, không phải chỉ ở trong nước thì lực lượng mới cường đại sao? Nếu như thông đạo này dùng cung cấp cho thủy hầu tử ra vào tầng hầm quán bar, không có lý do gì không thể mở ra từ bên ngoài. Dù sao loại quỷ quái này chỉ khi ở trong nước mới có lực lượng, ra vào dưới nước vẫn luôn là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa muốn chăn nuôi loại quỷ quái này hẳn không được dễ dàng, cũng không phải là loại sản phẩm duy nhất dùng xong liền phế bỏ. Cho nên con đường thoát nước này nhất định phải thiết kế theo tình huống có thể mở ra cả trong lẫn ngoài!

Ngay khi Từ Mẫn cùng a Trạch còn đang ưu sầu vì chuyện mở ra tảng đá, Diệp Tiểu Manh lại đang chơi đùa thật cao hứng. Nàng đã hoàn toàn quên mất mục đích thực sự đến đây lần này, thật giống như nàng vốn đến bờ biển chỉ vì đi nhặt vỏ sò, trong tay nàng nắm một nắm vỏ sò đủ màu, đã sắp sửa không còn chỗ chứa.

- Di? Đây là cái gì?

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy một vỏ sò thật đẹp, đang định cúi người xuống nhặt, dưới chân đột nhiên bị thứ gì đó làm vấp xuống, bị té ngã lăn. Nhưng may mắn bên dưới là bãi cát mềm mại cho nên nàng không bị thương, chỉ cảm thấy có chút đau đớn mà thôi. Nàng quay đầu lại nhìn thủ phạm làm mình bị vấp té, đó là một sợi dây xích thô to cỡ cánh tay trẻ con lộ ra bên dưới bãi cát một đoạn.

Bên dưới bãi cát làm sao có sợi xích sắt lớn đến vậy đây? Diệp Tiểu Manh buông vỏ sò trong tay xuống, đẩy ra lớp cát bao phủ bên ngoài. Sợi xích sắt thật dài, ra vẻ kéo dài mãi tới chỗ bờ đê tảng đá đằng kia.

Diệp Tiểu Manh có chút cố sức đem xích sắt kéo ra khỏi mặt cát, nàng rất muốn tìm hiểu rõ ràng sợi xích vì sao xuất hiện. Nàng vừa nắm lấy xích sắt vừa tìm kiếm ngọn nguồn, lại phát hiện đầu kia xích sắt bị buộc vào trên một tảng đá ngay dãy bờ đê trước mặt.

- Ai lại đem thứ này buộc tại đây chỉ?

Diệp Tiểu Manh dùng sức đá vào tảng đá treo xích sắt kia, lại đột nhiên phát hiện tảng đá lại giần giật vào bên trong.

- Thứ này dùng làm gì vậy? A Trạch, chị Từ Mẫn, mau đến đây xem đi.

Diệp Tiểu Manh có chút kỳ quái sờ sờ vào tảng đá kia, chung quanh tảng đá này rõ ràng có khe hở. Mà bên trên lại xuyên xích sắt, chẳng lẽ tảng đá này có thể di chuyển sao?

- Thứ này chẳng lẽ là cơ quan mà chúng ta muốn tìm?

A Trạch ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát tảng đá móc xích sắt:

- Hẳn là có thể kéo ra được!
- Để chị thử xem!

Từ Mẫn xoay nhẹ cổ tay, nắm chặt lấy sợi xích sắt dùng sức túm ra bên ngoài, nhưng với lực lượng của nàng tựa hồ không thể lôi kéo nổi sợi xích kia.

- Để em hỗ trợ!

Thấy Từ Mẫn dùng hết khí lực cũng không làm sợi xích nhúc nhích, a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh cũng túm lấy phần đuôi xích sắt cùng Từ Mẫn kéo ra bên ngoài. Nhưng khí lực của cả ba hợp vào cũng chỉ kéo ra được một chút mà thôi, chỉ cần buông lỏng tay thì tảng đá kia lại rụt trở về.

- Không được, khí lực của chúng ta quá nhỏ.

Có chút ử rũ buông xích sắc trong tay ra, a Trạch nói:

- Nếu như cửa vào này cung cấp cho thủy hầu tử ra vào, như vậy lực lượng của loại quỷ quái kia ở trong nước chúng ta không thể so sánh, nó có thể thoải mái kéo ra mà cả ba chúng ta đều kéo không nổi!

- Tiếp tục thử một lần đi, em còn chưa dùng toàn lực đâu.

Thấy a Trạch cùng Từ Mẫn đã muốn bỏ cuộc, Diệp Tiểu Manh vẫn còn có chút nóng lòng muốn thử.

- Hay là thôi đi!

Từ Mẫn liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Với thân thể nhỏ xíu của em, bớt chút sức thì hơn!

- Hừ, xem thường người ta.

Diệp Tiểu Manh quyết mồm nói:

- Tôi túm nó ra cho hai người xem!

Diệp Tiểu Manh làm như phun phun nước bọt lên tay xoa xoa, lại co duỗi xoa bóp đầu ngón tay, sau đó vươn hai tay nắm lấy sợi xích sắt kia.

- Ai nha!

Trên trán Diệp Tiểu Manh toát ra gân xanh, mặt cát bị nâng dùng sức giẫm mạnh mà lún thành hai hố to. Thật đáng tiếc Diệp Tiểu Manh không làm tảng đá kia nhúc nhích được chút nào.

- Bình thường ngay cả bài cổ tay với Tiểu Quát mà em còn không làm nổi, mau tỉnh lại đi!

Từ Mẫn bật cười nhìn Diệp Tiểu Manh, nói tiếp:

- Chúng ta nghĩ biện pháp khác thôi!

- Không được xem thường em, gần đây em siêng năng rèn luyện lắm à!

Diệp Tiểu Manh có chút không phục nói:

- Vì sự dậy thì khỏe mạnh của bộ ngực, em vẫn luôn siêng năng tập thể hình đó!

- Được, vậy em ở đây từ từ phân cao thấp với nó đi!

Từ Mẫn nói:

- A Trạch, chúng ta đi tìm xem còn biện pháp nào khác nữa không!

- Chỉ đành như vậy!

A Trạch gật gật đầu, cùng Từ Mẫn đi tới gần cạnh tảng đá giống thông đạo ra vào kia.

Diệp Tiểu Manh nhìn nhìn xích sắt trên mặt đất, lại nhìn nhìn Từ Mẫn cùng a Trạch đi cách đó không xa. Nâng lại cằm lên xích sắt, hít sâu một hơi dùng hết khí lực toàn lực túm ngược ra bên ngoài.

Lần này Diệp Tiểu Manh đem toàn bộ sức lực đều dùng ra, bởi vì quá mức dùng sức, cánh tay có chút đau đốn, nâng vẫn không chịu buông tha, cắn răng tiếp tục kiên trì lôi kéo.

- Đông...đông...

Loại cảm giác xao động trong huyết mạch lại xuất hiện, Diệp Tiểu Manh cảm giác trái tim của mình nhảy mạnh lên. Tựa hồ máu huyết toàn thân biến thành nóng bỏng, nâng cảm giác có chút nóng nực, trên trán toát mồ hôi.

Lực lượng, tựa hồ có một cỗ lực lượng vô tận từ tận sâu trong trí nhớ bùng lên. Diệp Tiểu Manh có cảm giác như uống thuốc kích thích, cơ thể toàn thân đều như bốc cháy. Nàng đem toàn bộ lực lượng tập trung trên hai chân, lui ngược từng bước một về phía sau, mà tảng đá nguyên bản tập hợp sức lực của cả ba người vẫn không thể di chuyển lại bị Diệp Tiểu Manh lôi kéo từng chút một từ trong khe đá bị kéo ra ngoài.

- Keng keng...

Tựa hồ giống như là phá vỡ vật gì đó, tảng đá kia lại bị Diệp Tiểu Manh hoàn toàn kéo bật ra, phát ra một tiếng vang giòn.

Từ Mẫn cùng a Trạch đang ở phía xa tìm kiếm phương pháp mở tảng đá, chợt ngậy ra một lúc, hai người đều cảm thấy bên trong tảng đá như có chấn động. Hình như có cơ quan nào đó ở bên trong đang vận chuyển lên, ngay khi hai người còn chưa kịp lấy lại tinh thần, tảng đá kỳ quái kia đột nhiên rung chuyển nhúc nhích. Tiếp theo chậm rãi mở ra phía trước, lộ ra ánh sáng đủ nhìn thấy có một thông đạo thật dài vừa vạm ột người khom thấp thông qua.

- Ya, em thành công!

Diệp Tiểu Manh cao hứng nhảy dựng lên:

- Xem đi, em đã nói gần đây em rèn luyện thật có hiệu quả a!

- Đây là em làm sao?

Nhìn thấy cửa ra vào mở toang, Từ Mẫn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Diệp Tiểu Manh đang nhảy dựng hưng phấn.

- Đương nhiên!

Tuy rằng Diệp Tiểu Manh cảm giác cánh tay có chút đau đớn, nhưng tâm tình của nàng lại rất tốt.

- Tiểu Manh, không sao chứ?

A Trạch cau mày, vẻ mặt lo lắng đi tới:

- Có cái gì...có cảm giác gì không thoải mái hay không?

- Không có a! Vì sao lại hỏi như vậy?

Diệp Tiểu Manh khó hiểu hỏi:

- Chỉ cảm thấy hơi mệt một chút mà thôi!

- Cô có cảm giác có cái gì thay đổi...bỏ đi, không có việc gì là tốt rồi!

A Trạch lộ ra bộ dáng muốn nói lại thôi.

- Đường đi vào đã mở ra, chị vào xem, hai em ở bên ngoài chờ đi!

Từ Mẫn rút súng ra, phía trước thật không biết sẽ có thứ gì đang chờ nàng, cầm súng trong tay sẽ giúp nàng cảm giác kiên định hơn một chút.

- Ba người chúng ta cùng đi vào đi thôi!

A Trạch nhìn nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Rốt cục bên trong có thứ gì chúng ta cũng không biết. Nếu cùng nhau đi vào còn có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Từ Mẫn nghĩ nghĩ cũng gật đầu. Có lẽ bên trong này sẽ có thứ nguy hiểm gì đó tồn tại, nhưng nếu để Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch đứng bên ngoài chờ nàng, nàng cũng cảm thấy có chút không yên lòng. Dù sao nơi này cách quán bar quá gần, vạn nhất bị Bối Lạp phát hiện cửa ra vào này đã bị mở ra mà đến xem xét, Từ Mẫn sợ Bối Lạp nhìn thấy hai người a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh sẽ ra tay đối phó với hai nàng. Thay vì để hai người ở lại gặp phải nguy hiểm, còn không bằng cùng nàng vào bên trong, nếu như có sự tình gì phát sinh Từ Mẫn cũng nắm chắc có thể yểm hộ cho hai người rời khỏi hiểm cảnh trước tiên.

Ba người khom người đi vào thông đạo còn lưu lại dấu vết đường nước trước mặt. Từ Mẫn cầm súng cùng đèn pin đi phía trước, vốn Diệp Tiểu Manh là người đi sau cùng, nhưng trước khi tiến vào thông đạo a Trạch lại nhường Diệp Tiểu Manh đi ở giữa. Nói thế này, cho dù bất kể xảy ra chuyện gì, hay là mặt sau cùng xảy ra vấn đề, Diệp Tiểu Manh đều sẽ có người bảo hộ. Kỳ thật a Trạch còn có một mục đích, nàng vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an đối với việc Diệp Tiểu Manh một mình sử dụng lực lượng kéo ra tảng đá vừa rồi.

Diệp Tiểu Manh thỉnh thoảng ngẫu nhiên xuất hiện tình huống không khống chế được tình trạng bạo tẩu, điểm này a Trạch cũng biết rõ. Hơn nữa nàng còn tận mắt chứng kiến qua hai lần. Sau khi Diệp Tiểu Manh bạo tẩu, vô luận là lực lượng, tốc độ hay sức mạnh đều tăng trong phạm vi lớn. Mà vừa rồi Diệp Tiểu Manh một mình mở cửa đá, a Trạch thật có chút lo lắng. Nàng lo lắng Diệp Tiểu Manh có khi nào cũng giống như hai lần kia, đột nhiên lại bạo tẩu. Nàng muốn đi phía sau cẩn thận quan sát phản ứng của Diệp Tiểu Manh.

Bất quá vẫn hoàn hảo, chuyện mà a Trạch lo lắng cũng không thấy phát sinh. Nàng cẩn thận quan sát lỗ tai Diệp Tiểu Manh, nhìn thấy không bị thay đổi thành lỗ tai mọc đầy lông tơ màu trắng bạc, điều này làm cho a Trạch thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thông đạo này thật dài, nhưng còn có nhiều phân nhánh. Dấu vết đường nước trên mặt đất cùng vách tường ướt át chứng minh nơi này còn có nước biển chảy qua phía trước không lâu. Ba người rẽ sang một chỗ ngoặt, nhìn thấy trước mắt lại là ba lối rẽ.

- Làm sao bây giờ, đi đường nào đây?

Từ Mẫn thở dài một hơi, quay đầu lại hỏi a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh.

- Đi bên phải đi!

A Trạch nói:

- Em cảm thấy bên phải có khả năng lớn nhất!

- Bác bỏ!

Diệp Tiểu Manh nói:

- Đi bên trái đi, vừa rồi mình vừa rẽ phải, lần này nên nghe em đi theo bên trái!

- Bỏ đi, hỏi hai em cũng chẳng ra được kết quả.

Từ Mẫn lắc đầu:

- Đi đường giữa thôi!

Dọc theo đường giữa đi một lúc lâu, thông đạo cuối cùng đã tới cuối. Ở trên đỉnh đầu ba người là một cửa ra vào hình tròn.

- Hừ, đừng nói chuyện!

Từ Mẫn quay đầu lại làm tư thế dừng lên tiếng:

- Bên trên có người!

Đi theo phía sau cả a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đều giảm bớt hơi thở, dừng thẳng tai lắng nghe. Quả nhiên bên trên truyền xuống thanh âm tiếng nói chuyện.

- Không phải chúng ta đã ước định hôm nay sẽ rời đi sao?

Thanh âm một nam nhân lên tiếng nói. Thanh âm này có chút quen thuộc, Từ Mẫn nghĩ nghĩ tựa hồ là một trong hai người áo đen tây phục mà nàng đã gặp trong cục cảnh sát.

- Tình huống hiện tại anh cũng nhìn thấy đấy.

Thanh âm của Bối Lạp vang lên:

- Thông đạo không thể dùng. Anh cũng không thể buộc tôi trực tiếp mang theo Khả Khả từ bờ cát đi xuống biển đi, lỡ bị người chứng kiến còn tưởng rằng chúng tôi đi tự sát đó a!

- Tiểu thư Bối Lạp, tôi nghĩ cô nên hiểu rõ.

Thanh âm của nam nhân thuộc thành viên hiệp hội có chút bất đắc dĩ, tựa hồ cũng bị Bối Lạp làm thật đau đầu:

- Đã có bốn người chết, chúng tôi có thể đem toàn bộ chuyện này trấn áp xuống, gánh vác áp lực lớn mặc kệ cho cô rời đi cũng đã là nhượng bộ không nhỏ...

- Đây là thái độ của hiệp hội các anh đó sao?

Bối Lạp hừ lạnh một tiếng:

- Lúc ấy khi thỉnh tôi tới, các anh cũng không phải thái độ này. Hiện tại thuần dương thủy hầu đã lên quỹ đạo, các anh lập tức đòi trở mặt hay sao?

- Hiệp hội của chúng tôi mời cô đến là nhờ cô trợ giúp chăn nuôi thủy hầu, không phải mời cô đến sai khiến thủy hầu đi giết người.

Nam nhân kia có chút hỗn hển nói:

- Cho dù là những người kia có xung đột gì với cô, cũng có thể giao cho chúng tôi đi giải quyết, mà không phải để cô trực tiếp đi giết chết bọn họ. Huống chi mấy người kia căn bản cũng không hề làm chuyện gì, cô vốn không có lý do gì đi giết người ta!

- Tôi chán ghét bọn hần, lý do này đủ rồi!

Bối Lạp lạnh băng băng nói:

- Nam nhân đều không phải là thứ tốt gì, anh cũng không ngoại lệ!

- Bối Lạp tiểu thư, cô không phải đang nghĩ giết luôn cả tôi đi?

Nam nhân kia thở dài nói:

- Tôi biết cô từng bị chồng mình vứt bỏ, cho nên có chút cực đoan, nhưng thật không ngờ cô lại cực đoan tới mức độ này...

- Toàn bộ những nam nhân ôm lòng xấu xa đều đáng chết!

Bối Lạp phẫn hận nói:

- Đừng cho rằng tôi không biết bọn hần có chủ ý gì, nhìn thấy hai mẹ con chúng tôi đều là nữ tử yếu ớt, đã muốn xông lên chiếm tiện nghi, tôi phải cho bọn hần trả giá thật nhiều!

- Tôi không muốn tranh luận những chuyện vô nghĩa thế này với cô!

Nam nhân kia lại nói:

- Tóm lại cái chết của bốn người kia, hiệp hội nể tình cô đã giúp đỡ nên sẽ không trách lỗi của cô, hi vọng cô có thể tranh thủ sau khi thủy triều lên lập tức rời đi Trung Quốc đi!

- Vậy sao? Nói như vậy tôi còn phải cảm tạ các anh à?

Ngữ khí của Bối Lạp mang theo một tia trào phúng:

- Tiền thù lao các anh cũng đã trả xong, tôi cũng không cần cùng Khả Khả lưu lại nơi này, chờ sau khi thủy triều lên chúng tôi sẽ đi!

- Vậy là tốt rồi!

Nam nhân kia tựa hồ thở phào một hơi nhẹ nhõm:

- Nếu là như vậy tôi cũng không muốn tiếp tục quấy rầy, cáo từ!

- Chờ một chút!

Bối Lạp đột nhiên nói:

- Có một việc tôi muốn nói cho rõ ràng. Ba nam nhân trước đích thật do tôi không chế thủy hầu giết chết bọn họ, tôi thừa nhận. Nhưng cái chết của nam nhân tên Đường Tranh tối hôm qua mời các anh đừng có đem nước bẩn đều dội lên trên người của tôi!

- Chuyện này hiện tại cũng đã không còn trọng yếu nữa!

Nghe được lời nói của Bối Lạp, nam nhân kia hơi có chút sững sờ trong chốc lát mới nói một câu, xoay người rời đi!

Sau khi nam nhân kia rời đi, Bối Lạp cũng không rời khỏi phòng mà lại bước tới mở nhạc. Âm thanh mềm nhẹ vang lên, Từ Mẫn nhẹ nhàng đẩy nắp hòm ra một khe nhỏ, trộm nhìn ra bên ngoài.

Bối Lạp vẫn mặc chiếc váy dài bằng tơ màu lam, theo âm thanh vang lên, Bối Lạp nhẹ nhàng nhảy múa bên trong phòng, chiếc váy dài tung bay theo từng chuyển động của Bối Lạp, Bối Lạp nhìn qua chẳng khác gì một con bướm xinh đẹp. Nhưng Từ Mẫn biết rõ con bướm này có độc, cô ta đã độc chết tính mạng của bốn người.

- Thời tiết đã càng ngày càng nóng, ở bên ngoài lâu quá đối với thân thể cũng không tốt lắm.

Bối Lạp bỗng nhiên xoay xoay cổ, phát ra một tiếng rên rỉ mê người:

- Hay là tiếp tục ngâm thêm chốc lát nữa!

Ngón tay trắng như ngọc nhẹ nhàng mở ra chiếc váy dài, bờ lưng tinh tế cùng mái tóc dài mượt mà chảy xuống bên đầu vai của cô ta. Trong tầm nhìn của Từ Mẫn, bờ lưng trần trụi vô luận là đường cong mê người hay da thịt trắng như tuyết của Bối Lạp đều có thể làm cho nam nhân trở nên phát điên nếu chứng kiến.

Nhưng ở trên thân thể lẽ ra vô cùng hoàn mỹ kia lại làm cho Từ Mẫn có cảm giác có một tia không hài hòa. Chiếc váy trong suốt như sa mỏng từ phần eo Bối Lạp chột vươn ra kéo dài, luôn luôn buông rũ xuống tận mặt đất. Chiếc váy điểm chút màu xanh biếc tựa hồ như bầm sinh, lại cùng thân thể của Bối Lạp kết thành một chỗ vô cùng hoàn mỹ.

Nếu không cẩn thận nhìn kỹ, còn có thể nghĩ Bối Lạp đang mặc một chiếc váy có thể nhìn xuyên thấu bên trong. Nhưng Từ Mẫn lại nhìn thấy thật rõ ràng, đó tuyệt đối không phải là váy, mà là làn da trực tiếp sinh trưởng trên phần eo của Bối Lạp.

Bối Lạp nhẹ nhàng đi vào giữa phòng trong, ẩn xuống một nút xoay trên vách tường, nguyên bản mặt đất phong bế lại đột nhiên chậm rãi tách ra, lộ ra mặt nước lấp lánh lam quang. Từ Mẫn thật không ngờ bên trong phòng này lại có cơ quan như vậy, còn tồn tại một bể bơi nho nhỏ.

- Quá khô khan, lục địa đúng thật là đáng chán ghét!

Bối Lạp than thở một câu, chui vào trong nước. Khác với người bình thường, nếu như là người thường luôn sẽ lựa chọn trước tiên bỏ chân vào trong nước, sau đó mới tiếp tục chậm rãi trằm mình xuống dưới. Mà Bối Lạp lại trực tiếp chui đầu vào trong hồ nước.

Cả người lướt nhẹ trong hồ, Từ Mẫn đột nhiên cau mày, Bối Lạp này rốt cục lại là ai đây?

- Phù phù...

Thanh âm của tiếng nước vỗ, bọt nước trong hồ chột vẩy ra. Từ Mẫn lập tức sững sờ ngay đương trường, thứ vừa vỗ xuống mặt nước làm nổi lên bọt sóng nhìn qua giống như một đuôi cá.

Từ Mẫn áp chế nỗi khiếp sợ trong lòng, ngưng mắt nhìn kỹ lại. Chiếc đuôi cá kia tựa hồ là do chiếc váy da từ phần eo của Bối Lạp tạo thành. Chiếc váy kia gắt gao bao kín hai chân của cô ta, hợp thành hình dạng y hệt đuôi cá. Vừa nhìn qua Bối Lạp đang bơi lội bên trong hồ nước, quả thật rành rành là một con mỹ nhân ngư.

Từ Mẫn quay đầu lại nhìn Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch làm ra động tác dừng lên tiếng, ý bảo hai người chậm rãi lui về.

Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch gật đầu, ba người thả chậm bước chân thật cẩn thận thối lui về ngã ba trước đó.

- Nguyên lai Bối Lạp là người mà hiệp hội mời đến nhờ chăn nuôi thủy hầu.

Từ Mẫn nói:

- Hiệp hội thần quái vì sao phải chăn nuôi loại tà ác như vậy đây?

- Minh Diệu từng đề cập qua với em một chút, đương nhiệm hội trưởng thần quái hiệp hội luôn luôn tận sức cho việc bảo hộ cùng nuôi cấy một ít quỷ quái linh vật đã bị diệt sạch, tựa hồ là cần lợi dụng đặc tính trên người linh vật để chế tạo ra một ít trang bị.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Minh Diệu cho em kiện bảo hộ ngược kia, nghe nói là làm từ da của linh vật gọi là Hỏa Thủ, thật thần kỳ. Không chỉ có tác dụng phòng hộ cùng giữ ấm, còn có thể gia tốc vận chuyển linh lực bên trong cơ thể. Cho dù bị làm ô uest, chỉ cần dùng lửa đốt qua sẽ lập tức sạch sẽ trở lại, vô cùng phương tiện.

278. Chương 281: Cạm Bẫy

-Nói như vậy hiệp hội muốn chăn nuôi thủy hầu cũng là vì muốn lợi dụng một vài bộ phận của thủy hầu đến chế tạo một ít linh khí.

A Trạch nói tiếp:

-Chỉ bất quá bọn họ không có kinh nghiệm chăn nuôi, cho nên mời Bối Lạp đến trợ giúp chỉ đạo bọn hần, nhưng họ không ngờ Bối Lạp lại lợi dụng loại quỷ quái này đi giết người!

-Nguyên lai Bối Lạp cũng không phải người thường!

Từ Mẫn gật đầu nói:

-Ngang hông của cô ta mọc dài ra một thứ nhìn như chiếc váy, khi bơi lội bao bọc quanh đôi chân, nhìn qua thật giống như mỹ nhân ngư trong truyện cổ tích!

-Nói như vậy Bối Lạp cũng không phải nhân loại.

A Trạch tiếp lời:

-Đại khái cũng là yêu tộc có IQ cao đi!

-Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Diệp Tiểu Manh cau mày nói:

-Mục đích chúng ta tới nơi này là vì ngăn cản Bối Lạp tiếp tục giết người. Nhưng vừa rồi nam nhân kia nói chuyện với Bối Lạp chúng ta cũng đã nghe được, Bối Lạp đã sắp rời đi, cho nên sẽ không khả năng tiếp tục hại người thêm nữa. Hơn nữa con thủy hầu tử kia cũng có tác dụng đặc biệt, cho nên mới được chăn nuôi. Không thể bắt lại Bối Lạp, lại không thể tiêu diệt con thủy hầu tử kia, lần này chẳng phải chúng ta đến đây vô ích hay sao?

-Ít nhất chúng ta đã biết chân tướng sự tình!

A Trạch nói:

-Nhưng tôi có chút để ý tới lời nói cuối cùng của Bối Lạp đối với nam nhân kia!

-Cô muốn nói chuyện người chết thứ tư sao?

Diệp Tiểu Manh hỏi:

-Đại khái là do Bối Lạp không muốn thừa nhận đi!

-Không, không có khả năng.

Từ Mẫn lắc đầu nói:

-Nếu Bối Lạp đã dám thừa nhận ba nạn nhân đầu tiên là do cô ta giết, mà hiệp hội cũng không có truy cứu trách nhiệm của cô ta, mà chỉ yêu cầu Bối Lạp mau chóng rời đi, vậy thì cô ta cũng không có lý do gì tiếp tục nói dối không thừa nhận chuyện mình giết nạn nhân thứ tư, chuyện này nhất định phải còn ẩn tình nào khác.

-Bất kể như thế nào, chúng ta hãy rời khỏi đây trước rồi nói sau.

A Trạch lại nói:

-Chúng ta cũng không cần lưu lại ở đây quá lâu, cẩn thận bị phát hiện!

Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh gật gật đầu, tuy rằng ba người cũng không làm gì, nhưng mục đích lần này đã đạt tới. Về chuyện cái chết của nạn nhân thứ tư thì đợi khi ra ngoài thì hãy tiếp tục nghiên cứu. Dọc theo thông đạo thấp bé, ba người cùng đi ra cửa thông đạo ngoài bờ biển.

-Lối ra đã bị đóng lại mất rồi!

A Trạch vừa rẽ tới lối ra, lại phát hiện cửa thông đạo không biết đã bị đóng lại từ lúc nào.

-Như thế nào lại vậy!

Vì thông đạo hẹp hòi nên chỉ đủ một người đi tới, Từ Mẫn đi cuối cùng nên không nhìn thấy được tình huống phía trước.

-Khi chúng ta tiến vào không phải vẫn còn mở ra đó sao?

-Đại khái cửa ra vào được thiết kế cứ mở ra một thời gian thì sẽ tự động đóng cửa lại đi!

A Trạch đưa tay sờ sờ cửa đá, cũng không tìm được cơ quan điều khiển nào.

-Xem ra từ nơi này sẽ mở không được, cơ quan khổng lồ chế cửa mở hẳn phải nằm ở một gian phòng nào đó dưới tầng hầm quán bar!

-Nếu nơi này không ra được vậy chúng ta phải đi tìm con đường khác thôi.

Từ Mẫn nói:

-Ba thông đạo vừa rời hẳn có một thông tới phòng Bối Lạp, còn lại hai thông đạo có lẽ đi tới địa phương khác đi!

-Chỉ đành như vậy!

A Trạch gật đầu:

-Quay lại thôi!

-Chúng ta đi về phía trái, nhìn xem có thể thông được tới đâu.

Diệp Tiểu Manh đề nghị nói:

-Lối rẽ thứ nhất chúng ta nghe a Trạch rẽ phải, lần này đi qua bên trái đi thôi!

-Cũng được!

Từ Mẫn gật đầu, nằng đi phía trước tiên, hướng thông đạo bên trái đi tới.

Diệp Tiểu Manh khom người đi theo phía sau Từ Mẫn, tiến vào bên trong thông đạo thấp bé. Không gian có chút phong bế cũng không làm cho nàng có cảm giác buồn bực, ở trong lòng nàng ngược lại dâng lên cảm giác hưng phấn mơ hồ. Thật giống như nàng đang đi thám hiểm ở một địa phương nào đó, phía trước không biết sẽ có chuyện bất ngờ gì đang chờ nàng.

Đi chưa được bao lâu, liền thấy được có một cánh cửa trên đỉnh đầu. Từ Mẫn nghiêng tai nghe ngóng, bên ngoài không có chút thanh âm. Nàng nhẹ nhàng nhấc nắp hầm trên đỉnh đầu, để phòng nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài không có ai, nơi này tựa hồ là hầm ngầm phòng máy trong quán bar, có thể nghe được thanh âm tiếng máy móc vang lên. Từ Mẫn xác định bên trên không có người nào, vì vậy vẫy vẫy tay với a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh ở phía sau, lại chui ra ngoài.

-Thất lưng đau quá!

Chui ra khỏi thông đạo thấp bé, Từ Mẫn đứng thẳng người dùng tay dấm dấm vùng eo có chút đau nhức. Vẫn luôn luôn duy trì tư thế đi khom người thời gian lâu làm cho nàng cảm giác có chút đau thất lưng.

-Nơi này là?

A Trạch ngẩng đầu, cẩn thận quan sát căn phòng này. Căn phòng cũng không lớn, nhưng lại có có mấy cỗ máy lớn đang không ngừng kêu vang, cả căn phòng cũng phong bế, ra về căn phòng này cũng không có lối ra.

-Máy móc này hình như để cung cấp dưỡng khí cho thứ gì đó.

Diệp Tiểu Manh nhìn những cỗ máy lớn nói:

-Đại khái là dùng để nuôi dưỡng con thủy hầu tử kia đi!

-Nhưng thật sự không sao tưởng được bên trong hầm ngầm quán bar lại có không gian lớn như vậy.

Từ Mẫn cảm thán nói.

-Quán bar bên trên bất quá chỉ là chiêu bài che mắt mà thôi.

A Trạch nói:

-Nơi này chỉ sợ là nơi được hiệp hội bí ẩn bố trí, chuyên môn dùng để chăn nuôi loài quý quái kia đi!

-Xem ra muốn từ nơi này đi ra ngoài cũng không được!

Diệp Tiểu Manh nhìn quanh bốn phía nói.

-Chúng ta phải quay trở lại thông đạo đi thôi!

Từ Mẫn thật buồn bực gật đầu, lần này tới đây chẳng thu hoạch được gì, chỉ lo chui tới chui lui trong mấy thông đạo kia. Từ Mẫn cảm giác mình quả thực giống như đã biến thành một con chuột chuyên chui ống cống vậy!

Ba người lại quay trở về thông đạo thấp bé kia, tiếp tục tìm kiếm con đường có thể đi ra ngoài. Khi đi về chỗ ngã ba, lần này ba người lại đi về phía thông đạo bên phải.

Thông đạo chậm rãi kéo dài xuống dưới, hơn nữa góc độ càng lúc càng lớn, đã đạt tới bốn mươi lăm độ. Xem ra cửa ra vào thông đạo này hẳn là càng sâu bên dưới mặt đất.

-Nơi này thật quá trơn trượt, nên cẩn thận một chút.

Từ Mẫn quay đầu lại nói với a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh.

-Cẩn thận không thôi trượt chân!

-Đã biết, em cũng không phải là con nít, ai nha!

Diệp Tiểu Manh còn chưa nói hết lời, dưới chân lại đột nhiên bị trượt. Lối đi vốn đã bị nghiêng thấp vô cùng, Diệp Tiểu Manh lại trực tiếp đặt mông ngồi bệch xuống đất, từ trên trượt xuống dưới. Mà Từ Mẫn đi trước mặt nàng cũng bị lực đẩy của nàng nên không cách nào đứng vững, cũng bị trượt luôn xuống dưới.

-Ba...

Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh đều bị trượt ra khỏi ống dẫn, rơi mạnh dưới mặt đất. Hoàn hảo nơi này cũng không cao, cho nên không đến nỗi té bị thương.

-Oa, nơi này thật lớn!

Xoa xoa bờ mông có chút nhói đau, Diệp Tiểu Manh nhìn căn phòng rộng lớn nơi này, cảm thán nói:

- Lại có thể ở dưới lòng đất đào ra được căn phòng rộng lớn như vậy, thật sự là khó tin. Chẳng lẽ đám người của thần quái hiệp hội đều là người giàu có sao?

Cửa ra vào lần này lại khác hẳn lần trước, lại xuất hiện ngay giữa không trung. A Trạch theo sau Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh từ trong thông đạo trượt đi ra.

-Phòng này dùng để làm gì vậy?

A Trạch nhìn quanh bốn phía nói:

-Địa phương trông trải đến như vậy, lại không có thứ gì là sao?

-Đích xác rất kỳ quái.

Từ Mẫn gật gật đầu:

-Nhưng bên trên lại có cửa sổ, tựa hồ là dùng để quan sát bên dưới!

-Chúng ta tốt nhất nên rời đi nơi này.

A Trạch đi vài bước dùng tay sờ sờ vách tường nói:

-Nơi này chỉ sợ không phải là nơi tốt. Nếu như em không đoán sai, bây giờ chúng ta đang đứng dưới đáy ao nhân tạo đi. Nơi này rất có thể là nơi họ dùng để chăn nuôi thủy hầu!

-Cái gì?

Từ Mẫn nghe được câu nói của a Trạch, cũng dùng tay sờ sờ vách tường. Quả nhiên là ướt, Từ Mẫn đột nhiên có cảm giác không hay, ba người họ tựa hồ là những con chuột bị người đặc biệt dồn tới bên trong bẫy rập.

-Cách...

Một thanh âm vang lên, ba người cảm giác dưới chân tựa hồ vừa chấn động. Ngay khi ba người còn chưa kịp có phản ứng, sàn nhà dưới chân đã bắt đầu hoạt động. Ngay giữa phòng đột nhiên chậm rãi tách ra hai bên, ở giữa lộ ra mặt nước màu lam nổi lên bọt sóng.

-Oa, sàn nhà bị tách ra rồi!

Diệp Tiểu Manh vừa thối lui về phía sau vừa nói:

-Tại sao có thể như vậy?

-Không xong, mau lui về!

A Trạch hô lớn:

-Phía dưới nhất định là ao chăn nuôi thủy hầu tử, nếu như điều mở ra hết, ba người chúng ta ở trong nước không đâu lại thứ quỷ quái kia!

Từ Mẫn tập trung nhìn xuống, a Trạch nói thật không sai. Tuy rằng nhìn không thấy được rõ ràng nhưng vẫn có thể ước chừng thấy được có mấy bóng đen xuyên toa bên trong nước thật nhanh. Có thể khẳng định có được loại tốc độ này tuyệt đối không phải là cá kiểng đáng yêu nào đó.

A Trạch kéo tay Diệp Tiểu Manh, hướng cửa thông đạo mà ba người bị rơi ra chạy tới.

-Đông...

Một thanh âm vang lên, một mặt vách tường mạnh mẽ dâng lên khỏi mặt đất, chắn ngang đường chạy của ba người. Mặt vách tường chắn cao lên tới tận trần nhà, triệt để ngăn chặn đường lui của ba người.

-Tại sao lại như vậy chứ...

A Trạch dùng sức gõ mạnh lên mặt vách tường kia, quá rắn chắc. Nàng ngưng tụ băng kiếm hướng vách tường đâm tới, nhưng chỉ lưu lại được một vết cắt thật cạn trên vách tường.

-Thấy được bộ dáng của ta, các người không thể đi được!

Thanh âm của Bối Lạp vang lên trên đỉnh đầu:

-Giao nhân không thể cho người khác chứng kiến hình dáng chân chính, đây là quy củ!

-Bối Lạp!

Từ Mẫn quay đầu nhìn lên, bên trên cửa sổ trên đỉnh đầu Bối Lạp vẫn trần trụi khoanh tay trước ngực đứng nơi đó nhìn xuống. Trong ánh mắt của cô ta giống như nhìn những con mồi bị rơi vào cạm bẫy.

-Từ Mẫn, người làm cho ta cảm thấy thật sự thất vọng!

Trên gương mặt Bối Lạp vẫn mang theo dáng tươi cười như trước:

-Tuy rằng ta không biết người làm cách nào bức ra được thủy trùng khỏi cơ thể, nhưng người cũng đã cô phụ lòng kỳ vọng của ta đối với người...

-Kỳ vọng? Kỳ vọng gì chứ?

Từ Mẫn phần nộ nói:

-Người cho ta uống thứ đồ vật quỷ quái gì đó, khống chế tư tưởng cùng ý thức của ta, rốt cục người lại có mục đích gì?

-Tư tưởng cùng ý thức?

Bối Lạp như sững sốt:

-Người có phải đã lầm rồi hay không? Ta chỉ có lòng tốt mới cho người uống rượu thủy trùng. Ta chỉ là muốn cho người có thể trở thành một thành viên trong chúng ta, cũng không có muốn khống chế người a?

-Không phải đồ dùng khống chế tư tưởng hay sao?

Từ Mẫn sững sốt, lời nói của Bối Lạp là có ý tứ gì? Nhưng từ sau đêm hôm đó hành vi của nàng đích xác là khác hẳn với ngày thường, nhưng nếu đã tới mức độ hiện tại, Bối Lạp cần gì lại không chịu thừa nhận.

-Bỏ đi, bất kể như thế nào người cũng đã nhìn thấy được bản thể của ta, đuôi của ngư nhân không thể để cho nhân loại nhìn qua!

Bối Lạp nói:

-Cho nên mời các người chết ở chỗ này đi!

Nói xong câu đó, Bối Lạp chậm rãi thối lui về phía sau, chậm rãi biến mất nơi cửa sổ.

-Chuyện này rốt cục là như thế nào vậy?

Từ Mẫn suy tư về lời nói vừa rồi của Bối Lạp, cảm giác như có điểm gì là lạ. Nhưng nạn nhân thứ tư chết cũng giống như thế, Bối Lạp căn bản không có lý do cần phải tiếp tục đối chọi chuyện mình đã làm, vì sao cô ta lại không chịu thừa nhận?

Nhưng tình trạng hiện tại đã không còn đủ thời gian cho nàng chậm rãi phân tích. Địa phương trống trên mặt đất càng lúc càng rút lại, a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh gắt gao dán chặt vào vách tường, tận lực tránh xa mặt nước thêm một chút, bởi vì nhìn mặt nước nhìn qua có vẻ thật bình tĩnh kia lại có thật nhiều bóng đen đại biểu cho tử vong đang không ngừng xuyên toa.

-Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... mau nghĩ biện pháp đi!

Diệp Tiểu Manh lôi kéo tay a Trạch, vội vàng nói:

-Một khi chúng ta bị chìm dưới nước, ở trong nước chúng ta đánh không lại mấy thứ quỷ quái kia!

-Trước tiên đem linh phù hộ mệnh cột vào cổ chân, ít nhất còn có thể kiên trì thêm một chút thời gian!

Tuy rằng trong lòng a Trạch cũng vô cùng sốt ruột, nhưng nàng vẫn cố gắng tận lực bảo trì bình tĩnh:

-Đường ra phía trước đã bị ngăn chặn, chúng ta chỉ còn cách tìm kiếm xem còn cửa ra vào nào khác nữa hay không. Chị Từ Mẫn, chị lập tức gọi điện thoại xem có thể tìm được người nào tới hỗ trợ hay không!

-Được!

Từ Mẫn gật gật đầu, lấy ra điện thoại di động gọi về dãy số của đồng sự trong cục cảnh sát. Nhưng điện thoại bên kia vang lên thật lâu vẫn không thấy có ai bắt máy.

A Trạch nhìn chung quanh căn phòng một chút, chung quanh đều là vách tường bị phong bế, con đường mà ba người tiến vào hiện tại cũng bị một mặt vách tường đột nhiên từ dưới mặt đất trồi lên ngăn chặn hoàn toàn. Hiện tại ba người đã bị vây kín bên trong một không gian phong bế không biết đã dùng tài liệu gì cấu tạo thành bốn mặt vách tường, mà địa phương duy nhất có thể đi ra được chỉ sợ cũng là cửa sổ mà khi này Bối Lạp xuất hiện. Nhưng cửa sổ kia lại ở địa phương thật cao tương đương như ba tầng lầu, dù ba người tự đứng chồng lên nhau cũng tuyệt đối không thể với được tới.

-Hồ nước này chỉ dùng để chăn nuôi thủy hải sản!

A Trạch tận lực làm cho bản thân mình phải tỉnh táo lại, tự hỏi đối sách.

-Mà chiếu theo tư liệu tra xét được trên mạng mà xem, thứ quỷ quái này sinh tồn bên trong nước, vì vậy có thể nói dòng nước trong này nhất định phải lưu động. Nếu là nói như vậy, dưới đáy hồ nước này nhất định cũng phải có ống thoát nước để thay đổi nước cũ ra ngoài!

A Trạch suy nghĩ tới đây, lại lớn tiếng nói:

-Thời gian hiện tại của chúng ta không còn được bao nhiêu, nếu muốn chạy thoát chúng ta nhất định phải đi vào trong nước, tìm cơ quan thoát nước cùng ống thoát nước ở dưới đáy hồ!

-Đi vào đáy nước? Em điên rồi sao?

Từ Mẫn nói:

- Bên trong nước có thủy hải sản, một khi chúng ta xuống nước căn bản không phải là đối thủ của loại quỷ quái kia!

279. Chương 282: Khốn Cảnh (c)

-Đây cũng là chuyện không còn cách nào!

A Trạch nói:

-Nếu còn tiếp tục chờ đợi, sàn nhà chậm rãi rớt dần, địa phương chúng ta có thể đứng được càng ngày càng ít. Cuối cùng chúng ta vẫn sẽ rơi xuống trong nước. Nếu là như vậy còn không bằng chúng ta thừa dịp hiện tại bản thân vẫn còn sức lực, nghĩ biện pháp tháo nước ra ngoài, ít nhất vẫn còn một con đường sống!

-Nếu tháo nước ra ngoài, như vậy thủy hải sản nhất định mất đi lực lượng thần kỳ, lúc đó đối với chúng ta đã không còn gì uy hiếp!

Diệp Tiểu Manh nói:

-Nhưng vấn đề chính là chúng ta làm sao mới có thể tháo nước ra đây! Tựa như cô nói, ống thoát nước nằm bên dưới đáy, nếu như muốn thoát nước như vậy trước tiên phải có người đi xuống đáy nước mở ống thoát nước chảy ra. Nhưng chỉ sợ ba người chúng ta vừa xuống nước, còn chưa kịp tìm được ống thoát nước thì cũng đã bị thủy hải sản làm chết đuối lập tức!

-Tôi có một biện pháp!

A Trạch nói:

-Nếu như chúng ta đem linh phù hộ mệnh buộc vào trong chân, hẳn có thể ngăn cản công kích của thủy hầu tử được một đoạn thời gian. Có lẽ không kéo dài được bao lâu, cho nên tôi muốn thử trước xem một lần. Tiểu Manh, giúp tôi tính toán thời gian, nhất định phải thật chuẩn xác!

-Tính toán thời gian? Tính toán thời gian gì?

Diệp Tiểu Manh sửng sốt, nàng nhìn thấy động tác trên tay a Trạch liền chột hiểu ra.

-Lôi!

Một đạo lôi quang trống rỗng hiện lên, đánh thẳng xuống mặt nước làm mặt nước kích lên từng trận bọt sóng. Mấy thân ảnh đang du động qua lại dưới nước giống như bị trúng phải Định Thân thuật, đột nhiên đều ngừng lại toàn bộ. Khi những hắc ảnh kia vừa ngừng lại, lúc này Từ Mẫn mới nhìn thấy rõ loại quỷ quái bị gọi là thủy hầu tử này nguyên lai có bộ dáng thật giống như loài khỉ vượn. Thân hình lại giống như một đứa bé, nhưng trên hông lại có đuôi, hẳn dùng để cân bằng thân thể khi du động trong nước. Từ Mẫn đếm qua, bên trong nước ít nhất phải có mười con thủy hầu tử. Nếu như ba người trực tiếp đi xuống nước, chỉ sợ còn chưa tìm được ống thoát nước cũng đã bị nhóm thủy hầu tử xé thành mảnh nhỏ.

Mười mấy giây sau đám thủy hầu tử giống như tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ, lại du động thật nhanh trong nước. Nhưng lần này tựa hồ còn nhanh chóng hơn so với trước đó, tựa hồ công kích vừa rồi của a Trạch làm bọn chúng cảm nhận được sự uy hiếp. Từ Mẫn chứng kiến có mấy thủy hầu tử tiến tới gần các nàng, tựa hồ như muốn đem bọn họ kéo xuống trong nước.

-Mười bốn giây!

Diệp Tiểu Manh nói:

-Nhưng xem ra lực sát thương của Lôi Quyết không lớn đối với bọn chúng!

-Như vậy cũng đã không tệ rồi!

A Trạch cũng có chút bất đắc dĩ nói:

-Bọn chúng ở trong nước, Lôi Quyết không thể trực tiếp đánh trúng chúng nó. Tôi chỉ có thể dựa vào đặc tính dẫn điện của nước đem một bộ phận uy lực của Lôi Quyết thông qua nước đánh trúng chúng nó mà thôi. Tôi vốn cũng không dám trông cậy có thể trực tiếp giết chết chúng, có thể đem chúng điện ngắt được mười bốn giây cũng đã thật không tệ lắm rồi!

-Nói như vậy chúng ta chỉ có mười bốn giây thời gian.

Từ Mẫn cũng hiểu được ý tứ của a Trạch.

-Trong vòng mười bốn giây này, cho dù tìm không thấy cơ quan mở ống thoát nước, cũng nhất định phải rời khỏi hồ nước!

-Phải!

A Trạch gật đầu:

-Nếu thời gian hai người ở trong nước mà em dùng Lôi Quyết, sẽ đem hai người điện ngắt một lúc với đám thủy hầu tử. Hơn nữa thể chất của thủy hầu tử so với nhân loại đều mạnh mẽ hơn nhiều, loại luồng điện như vậy mà chỉ có thể làm chúng nó bị ngắt mười bốn giây, chỉ sợ sẽ điện chết cả hai người!

-Tôi không biết bơi lội!

Diệp Tiểu Manh vội vàng nói:

-Làm sao bây giờ?

-Chị xuống một mình là được!

Từ Mẫn vì giảm bớt lực cản trong nước, cởi bỏ áo khoác, trên người chỉ còn lại quần lót.

-Tiểu Manh, em phụ trách xem thời gian. Thời gian cấp cho chúng ta đã không còn nhiều lắm, chỉ sợ cơ hội đủ cho ba bốn lần mà thôi, nhất định không thể sai lầm!

-Chuẩn bị xong chưa?

A Trạch gật đầu nhìn Từ Mẫn hỏi.

-Tốt lắm, bắt đầu!

Từ Mẫn hít sâu một hơi, làm ra tư thế tùy thời đều có thể nhảy xuống nước.

-Lôi!

A Trạch hét lớn một tiếng, một đạo sét đánh thẳng vào mặt nước. Trong nháy mắt điện quang biến mất trên mặt nước, Từ Mẫn liền nhảy vào trong nước làm bọt nước văng lên tung tóe.

Thanh âm ừng ực vang lên bên tai Từ Mẫn, nàng đẩy mạnh dòng nước lao xuống bên dưới. Nước trong hồ không sâu lắm, nhưng muốn lặn xuống tận đáy cũng phải dùng mất hai giây thời gian. Từ Mẫn vừa thầm tính toán thời gian vừa vội vàng tìm kiếm ống thoát nước bên dưới. Hồ nước cũng rất lớn, muốn tìm được nơi thoát nước cũng không phải là chuyện dễ dàng. Duy nhất làm cho nàng cảm thấy may mắn chính là nước dùng nuôi dưỡng thủy hầu tử đều được đổi mỗi ngày, cho nên nước thật sạch sẽ, tầm nhìn trong nước cũng không quá tệ. Ít nhất nàng có thể thấy ra hoàn cảnh trong vòng hai thước.

Bởi vì không biết bơi lội nên không giúp được gì, Diệp Tiểu Manh ngồi xổm bên cạnh hồ nước trong lòng vừa tính thời gian vừa lo lắng chờ đợi. Nàng chỉ có thể nhìn thấy được thân ảnh mơ hồ của Từ Mẫn đang tìm kiếm bên dưới đáy nước, mà chính nàng lại chỉ có thể lo lắng suông trên bờ.

Từ Mẫn đếm được đến mười còn chưa tìm được ống thoát nước, nàng đành bỏ qua cuộc tìm kiếm lần này, bắt đầu nổi lên. Dù sao tần suất nhịp thở của mỗi người đều chênh lệch, Từ Mẫn vì an toàn nên vẫn quyết định buông tha việc tìm kiếm lần thứ nhất này.

Nhìn thấy Từ Mẫn trôi lên mặt nước, Diệp Tiểu Manh vội vàng đưa tay kéo mạnh nàng lên bờ. Ngay khi Từ Mẫn vừa thoát lên được một giây, những thân ảnh màu đen lại tiếp tục hoạt động.

-Chúng ta đại khái còn hai tới ba lượt cơ hội.

A Trạch nói:

-Hơn nữa thời gian chị Từ Mẫn ở trong nước cũng phải ngắn lại!

Từ Mẫn nhìn nhìn không gian có thể cho ba người đứng còng lúc càng thu nhỏ, gật gật đầu. Sàn nhà dưới chân đang chậm rãi co rút lại, chỉ sợ còn chưa đầy một phút nữa cả ba người đã hoàn toàn mất đi chỗ đặt chân, chỉ đành phải rơi xuống nước.

-Lần thứ hai, chuẩn bị xong chưa?

A Trạch nhìn Từ Mẫn nói:

-Cần bắt đầu rồi!

Từ Mẫn gật đầu, ngay trong nháy mắt điện quang lóe lên, nàng đã nhảy vào trong nước. Nàng ra sức đẩy mạnh thủy hầu tử đã hôn mê cản trước mặt nàng, lòng của con thủy hầu tử đâm lên tay nàng tạo nên cảm giác ghê tởm, nhưng bây giờ nàng đã không còn tâm tình đi lo lắng cảm giác của chính mình.

Nàng thấy được ở góc tối bên phải hồ nước có một lỗ thoát nước màu đen. Từ Mẫn thấy được cơ quan mở ống thoát nước, vốn định trực tiếp đi qua mở ra cơ quan, nhưng thời gian cũng không còn bao nhiêu, nàng chỉ đành buông tha cho cơ hội lần này. Bởi vì mặt sàn đang chậm rãi co rút lại, cho nên thời gian nàng bơi lên mặt nước lại chậm hơn một giây đồng hồ, nàng cần phải tính toán thời gian kịp thời trôi lên mặt nước.

-Chị nhìn thấy rồi!

Từ Mẫn dưới sự trợ giúp của Diệp Tiểu Manh leo lên bờ nói:

-Là ở góc bên phải kia!

-Thật tốt quá!

A Trạch nói:

-Chỉ còn một lần cơ hội, nhất định phải thành công! ikienthuc.org

Từ Mẫn gạt đầu, nàng chạy tới sát mép hồ nhìn xuống chỗ ống thoát nước, đã làm xong chuẩn bị lao xuống.

-Lôi!

A Trạch không còn giữ lại chút nào, nàng không chút lưu lực đánh ra một kích, hi vọng có thể sáng tạo ra thêm thời gian cho Từ Mẫn hành động. Đạo sét đánh càng thêm thô to lại giáng xuống nước, luồng điện mãnh liệt bao trùm cả mặt nước phát ra thanh âm xèo xèo đặc hữu. Ngay trong nháy mắt luồng điện biến mất, Từ Mẫn lại lần thứ ba tiềm nhập đáy nước.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất lặn xuống ngay vị trí ống thoát nước, dùng sức nhấn cơ quan. Ống nước màu đen chậm rãi mở ra, dòng nước lập tức tràn ra ngoài, a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đứng bên trên đều có thể rõ ràng nhìn thấy mực nước đang hạ xuống.

Từ Mẫn mạnh mẽ giẫm xuống đáy hồ một cước thật mạnh, nỗ lực đối kháng với dòng nước tuôn tràn. Bởi vì ống thoát nước mở ra, nước bắt đầu tràn xuống dưới, vì vậy nếu Từ Mẫn muốn trồi lên mặt nước cũng phải chịu lực nước nghịch lưu cản trở.

Bởi vì bị dòng nước chảy ngược nên lần này Từ Mẫn càng tốn thêm nhiều thời gian trồi lên trên. Nhưng cũng may lần này a Trạch đã gia tăng cường độ công kích mạnh hơn trước, vì vậy cũng giúp nàng tranh thủ được không ít thời gian.

-Chị Từ Mẫn, nắm lấy tay của em!

Diệp Tiểu Manh cúi người xuống đem tay vươn vào trong nước.

Từ Mẫn cố sức bơi lên phía trên, nắm được tay Diệp Tiểu Manh. Diệp Tiểu Manh đem hết toàn lực muốn lôi kéo Từ Mẫn rời khỏi mặt nước.

-Thành công!

Trên mặt Từ Mẫn mang theo dáng tươi cười, đầu vươn ra khỏi mặt nước.

A Trạch cùng Diệp Tiểu Manh thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hiện tại địa phương có thể cung cấp cho ba người đứng đã không còn lại bao nhiêu. Hiện tại a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đã đứng dựa vào vách tường mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng.

Diệp Tiểu Manh dùng sức lôi kéo, Từ Mẫn dựa theo lực lượng của Diệp Tiểu Manh dùng tay kia chống lên mặt sàn. Nàng vừa định leo lên, lại cảm giác mắt cá chân của mình bị vật gì đó triền trụ trở lại. Một cổ lực lượng thật lớn bám trụ thân thể của nàng, mạnh mẽ đem nàng kéo vào trong nước. Mà Diệp Tiểu Manh đang lôi kéo tay nàng cũng bởi vì bất ngờ không kịp phòng ngự liền bị lôi tuột vào dưới nước.

-Tiểu Manh, chị Từ Mẫn!

A Trạch cúi đầu nhìn xuống, địa phương nàng có thể đặt chân cũng không lớn, nàng nhìn thấy Từ Mẫn cùng Diệp Tiểu Manh đều biến mất trong nước, cắn chặt răng nhảy xuống.

Từ Mẫn phản ứng rất nhanh. Trong nháy mắt mắt cá chân bị giữ chặt nàng liền cảm giác không xong, lập tức buông tay Diệp Tiểu Manh nhưng vẫn bị chậm hơn một bước. Nàng cảm giác như có một bàn tay nắm được chân của nàng, muốn đem nàng kéo vào đáy nước. Lực lượng của bàn tay kia cường đại vô cùng, đem cổ chân của nàng nắm đến đau điếng. Nhưng vẫn may cảm giác kia chỉ thoáng qua trong nháy mắt, linh phù hộ mệnh mà Từ Mẫn buộc dưới cổ chân đã nổi lên tác dụng có tính quyết định, sợi dây màu vàng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, bàn tay bắt lấy cổ chân Từ Mẫn giống như bị điện giật, nhanh chóng buông lỏng ra.

Nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, Từ Mẫn cảm thấy lực lượng lôi kéo mình đã biến mất, nàng muốn trồi lên mặt nước đổi hơi thở. Nhưng nàng còn chưa kịp trồi lên, bàn tay kia lại nắm bắt lấy cổ chân của nàng. Cũng giống như lần trước chỉ có vài giây đồng hồ ngắn ngủi, nhưng lực lôi kéo trầm xuống vẫn làm nàng chìm xuống sâu hơn.

Từ Mẫn nhìn thấy Diệp Tiểu Manh rơi xuống cách đó không xa, đang có một bóng đen đang bơi qua bơi lại chung quanh nàng. Bóng đen kia thỉnh thoảng dùng tay lôi kéo cổ chân Diệp Tiểu Manh, nhưng do có linh phù hộ mệnh buộc ở đó nên bàn tay kia vừa kéo xuống lại bị quang mang phát ra trên linh phù đánh lui.

Nhưng Từ Mẫn biết rõ Diệp Tiểu Manh không biết bơi lội, hơn nữa vừa rồi còn chưa kịp phòng ngự đã bị kéo xuống, nhất định sẽ bị sặc nước, Từ Mẫn muốn bơi qua giúp đỡ nàng nhưng do bị con thủy hầu tử bên cạnh quấy nhiễu, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Tiểu Manh càng trầm càng sâu xuống đáy nước.

-Phác thông...

Lại nghe vang lên một thanh âm rơi xuống nước, Từ Mẫn phỏng chừng hẳn là a Trạch, có lẽ nàng đã không còn chỗ đứng bên trên hoặc là muốn nhảy xuống cứu hai người, vì vậy sau khi hai người bị kéo xuống dưới nàng cũng đã nhảy xuống.

Từ Mẫn vừa giãy dụa vừa giằng co với lực lượng đang không ngừng lôi kéo mình, nhìn về hướng a Trạch, hi vọng nàng có thể kịp thời cứu được Diệp Tiểu Manh đang bị kéo xuống đáy nước. Nhưng sau khi a Trạch rơi xuống nước cũng bị một con thủy hầu tử quấy nhiễu giằng co, Từ Mẫn nhìn thấy tay phải a Trạch ngưng tụ ra một thanh băng kiếm, muốn đem con thủy hầu tử đang giằng co với mình đánh lui hoặc giết chết. Nhưng do nguyên nhân bị lực nước cản trở, mỗi lần nàng công kích đều bị thất bại, tốc độ của con thủy hầu tử ở trong nước quả thật quá nhanh, kiếm quang của a Trạch luôn luôn lướt sát qua bên người nó.

Từ Mẫn thấy a Trạch cũng chưa giúp được gì, liền không tiếp tục bơi lên trên mặt nước mà mặc cho con thủy hầu tử kéo mình xuống dưới. Nàng vừa chậm rãi điều chỉnh phương hướng vừa di động tới chỗ Diệp Tiểu Manh.

Đám thủy hầu tử mặc dù ở trong nước có lực lượng mạnh vô cùng, người bình thường vốn không thể đối kháng với chúng nó, nhưng tựa hồ trí lực của loại quỷ quái này rất thấp. Chúng nó chỉ đơn thuần đem người kéo xuống đáy nước, tựa hồ không có bao nhiêu năng lực suy nghĩ. Cho nên Từ Mẫn vẫn có thể chậm rãi tiếp cận Diệp Tiểu Manh, rốt cục nắm được nàng lúc này đã hoàn toàn bị chìm dưới đáy nước.

Từ Mẫn ôm ngang eo nàng, dùng lực đẩy mạnh nàng lên trên mặt nước. Tay Từ Mẫn đột nhiên chạm trúng đáy hồ, lúc này nàng chợt nhớ đến vừa rồi mình đã mở ra ống thoát nước, hiện tại nước hồ đang chậm rãi giảm bớt. Nàng điều chỉnh thân thể, đứng thẳng lên, phát hiện hiện tại chỉ cần nàng nhón chân đã có thể đưa đầu vượt qua khỏi mặt nước.

Từ Mẫn nâng cao thân thể Diệp Tiểu Manh, nỗ lực đẩy lên trên, tận lực cho đầu nàng rời khỏi mặt nước. Chỉ là hai con thủy hầu tử vẫn dây dưa không chịu buông tha lôi kéo hai nàng trở xuống, hơn nữa lực lượng lôi kéo kia lại vô cùng cường đại, Từ Mẫn căn bản không thể đối kháng, thân thể không ngừng bị mất đi thăng bằng, nàng chỉ phải điều chỉnh giãy dụa không ngừng cố gắng đứng thẳng.

Nước đã giảm dần xuống, hiện tại mặt nước chỉ ngang tới lồng ngực Từ Mẫn, nàng không cần lo lắng ba người sẽ bị chết đuối. Bởi vì ở cổ chân ba người đều đeo linh phù hộ mệnh nên đám thủy hầu tử không thể dây dưa quá lâu bắt giữ chân ba người, không để ba nàng nổi lên trên mặt nước, cho nên hiện tại chỉ cần chờ đợi, thừa dịp đàn thủy hầu tử buông tay mà điều chỉnh thân thể đứng thẳng, bảo trì đầu nhô khỏi nước để có thể hô hấp là tốt nhất.

-Tiểu Manh, em không sao chứ...ừng ực...

Từ Mẫn còn chưa nói xong đã bị lôi vào trong nước.

-Không có việc gì...ừng ực ừng ực...

Diệp Tiểu Manh lau ngang mặt nói:

-Đừng nhìn em không biết bơi lội, nhưng vừa bị chìm vào trong nước em sẽ nín thở được thật lâu đó...

-Linh linh linh...

Nghe được di động trong người vang lên, Diệp Tiểu Manh thật vất vả mới cầm được di động nhìn thoáng qua màn hình. Hoàn hảo lúc mưa là hàng chính hãng, vì vậy còn chưa bị nước ngâm hư hỏng, trên màn hình hiện ra dãy số mà nàng không quen thuộc.

-Ai vậy chứ, thật chán ghét, bây giờ còn gọi điện thoại lại đây...

Diệp Tiểu Manh còn chưa kịp nghe được điện thoại lại bị lôi vào trong nước, do đang mở miệng nói chuyện nên nàng bị uống ngụm nước, lập tức có chút phản hận hướng con thủy hầu tử đang lôi kéo mình đá một

cước, nhưng động tác của thủy hầu tử trong nước quá linh mẫn làm nàng đá hụt chân.

-Alo, ai đó, chuyện gì vậy...

Diệp Tiểu Manh tức giận nhận điện thoại quát:

-Gọi hoài gọi hoài, tôi đang bận việc...

-Là tôi!

Thanh âm của Minh Diệu từ trong điện thoại truyền đến.

-Cô đang bận gì vậy, vì sao lại không nghe điện thoại?

-A, là Minh Diệu...

Diệp Tiểu Manh bưng điện thoại, nhỏ giọng nói với Từ Mẫn:

-Làm sao bây giờ, hắn đang hỏi em đang làm gì...

-Ngàn vạn lần đừng nói là chị mang em đi tra án. Hắn trở về còn không xé rách chị ra...

Từ Mẫn lau mặt nói:

-Cứ tùy ý tìm lý do gì đó nói cho qua chuyện đi...

-Không có làm gì, chỉ là...chỉ là tôi đang cùng chị Từ Mẫn với a Trạch đi bơi lội thôi, được rồi, chúng tôi đang đi bơi!

Diệp Tiểu Manh nói:

-Trở về tôi gọi lại cho anh...

-Cô cho tôi là kẻ ngu ngốc sao?

Minh Diệu rống to trong điện thoại:

-Cô vốn không biết bơi, đi bơi lội cái gì?

-Không có làm gì thật mà, tôi thật sự đang bơi lội nha...ừng ực...ừng ực...

Diệp Tiểu Manh còn chưa nói hết lời, lại bị lôi vào trong nước. Di động không kịp cầm chặt liền rơi vào trong nước, theo dòng nước trôi xuống ống thoát bên dưới.

-Tức chết tôi...

Diệp Tiểu Manh dùng sức đá tung trong nước.

-Cú điện thoại này làm mất tiêu hai tháng tiền ăn cơm của tôi đó...

Có lẽ vì bị rơi xuống nước, điện thoại đã dập máy, lập tức di động của Từ Mẫn lại vang lên.

-Alo, Tiểu Manh nói mấy cô đang đi bơi sao? Rốt cục mấy người đang làm gì chứ?

Từ Mẫn bắt điện thoại còn chưa kịp nói chuyện, Minh Diệu đã vội vàng lên tiếng bên kia điện thoại.

-À này...ha ha ha ha...

Từ Mẫn cười có chút xấu hổ.

-Ha ha cái rắm, làm gì có ai mang theo di động đi bơi, mau nói thật cho tôi nghe!

Minh Diệu hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

-Không có việc gì...không có việc gì...ừng ực ừng ực...chúng tôi thật sự đang bơi lội thôi...ừng ực ừng ực...

Từ Mẫn còn chưa dứt lời cũng bị lôi vào trong nước, hiện tại mức nước đã giảm xuống tới eo, cho nên Từ Mẫn thật nhanh đã đứng thẳng lại.

-Không nói thêm với anh nữa, tôi đang bận việc!

Không đợi Minh Diệu tiếp tục mở miệng truy hỏi, Từ Mẫn đã vội vàng cúp điện thoại!

Mực nước đã chậm rãi giảm xuống, chỉ còn ngập tới đầu gối. Đám thủy hầu tử đã không còn cách nào che giấu được thân hình của bọn chúng, chúng không thể tiếp tục lôi kéo cổ chân của ba người, còn tiến đến tụ cùng nhau, cuộn tròn trong một ngõ ngách lạnh run.

Lúc này Từ Mẫn mới có thể nhìn ra được bộ dáng đích thực của bọn chúng. Nhìn qua quả thật có chút giống loài khỉ, nhưng trên đầu không có lông, hơn nữa còn là hình vuông. Ngoại trừ màu sắc không giống, loài quỷ quái này không khác gì loài Hà Đồng trong truyền thuyết của Nhật Bản.

-Vừa rồi túm chân vui vẻ lắm phải không?

A Trạch cắn răng oán hận nói. Tay phải của nàng nắm chặt thanh băng kiếm sáng ngời, dùng sức vung mạnh trong không khí, bám theo một trận tiếng gió rít vang.

-Lại đến túm a, xem thử ta có đem bọn súc sinh các ngươi cắt đuôi...

Chỉ số thông minh của loài quỷ quái thủy hầu này không cao, tựa hồ chỉ dựa theo bản năng để thực hiện động tác của chính mình. Hơn nữa sau khi bị cách ly khỏi nước, trở nên thập phần yếu đuối. Nguyên bản lực lượng cường hãn khi ở trong nước đã không biết bay đi nơi nào, bộ dạng hiện tại làm cho Từ Mẫn nhớ tới một câu nói “trong núi không hổ, hầu tử xưng vương”. Hiện tại đàn thủy hầu này mất đi chỗ dựa, bị lão hổ trắng mắt liếc nhìn liền sợ hãi rụt rè trốn vào trong góc phát run.

-Đền điện thoại di động của ta đi!

Diệp Tiểu Manh vừa bị một con thủy hầu giằng co chặt vật, hiện tại cuối cùng đã tới thời gian để báo thù. Nàng chạy tới đưa tay túm lấy cái đuôi của bọn con trong đó, nàng cũng không quản con thủy hầu này có phải là con túm chân của mình hay không, liền dùng bàn tay đánh mạnh lên mông còn ướt đầm của nó.

-Cho ngươi túm, ta cho ngươi túm, còn làm điện thoại di động của ta rớt mất, thứ không biết nghe lời đáng đánh đòn...

Con thủy hầu tử bị Diệp Tiểu Manh túm đuôi xách lơ lửng giữa không trung, đau đến xèo xèo gọi bầy nhưng lại không dám phản kích Diệp Tiểu Manh. Xem ra đám thủy hầu này rời khỏi nước hoàn toàn không còn chút lực lượng nào, chỉ mặc cho người tùy ý chém giết.

-Tiểu Manh, đừng làm rộn!

Từ Mẫn nhặt lên quần áo ướt rơi trong nước của mình, dùng sức vắt nước. Tuy rằng đã bị ướt đầm, nhưng vẫn đỡ hơn là không mặc gì. Từ Mẫn mặc lại vào người, che phủ đáng người lả lướt của chính mình.

-Thứ ướt sũng đầy lông cắm vào trong tay, em không cảm thấy ghê tởm hay sao!

Diệp Tiểu Manh nghe được lời nói của Từ Mẫn, lúc này mới kịp thời phản ứng. Hiện tại thứ nàng chộp trong tay cũng không phải loài sùng vật đáng yêu gì mà là loài quỷ quái đã từng giết người. Nàng vội vàng buông tay ra, con thủy hầu tử bị xách giữa không trung lập tức rơi phịch xuống mặt đất. Sau khi phát ra một tiếng thét thảm thiết nó vội vàng bò lên, đi tới chỗ đồng bọn tiếp tục rúc lại thành một đoàn lạnh run.

-Mấy thứ này hiện tại đối với chúng ta đã không còn uy hiếp!

A Trạch nói:

-Để cho em một kiếm chém chết cho xong, miễn sau này bị những người có ý xấu lợi dụng ra ngoài hại người!

-Không tốt!

Từ Mẫn lắc lắc đầu, ngăn cản A Trạch định tiến lên:

-Những vật này là do hiệp hội kia đặc biệt nuôi dưỡng tại đây, nếu như bị bọn hắn biết được là do chúng ta giết chết thì chúng ta sẽ gặp phải phiền toái!

-Vậy còn không đơn giản, không cho họ biết không được sao.

Diệp Tiểu Manh nói:

-Dù sao nơi này cũng chỉ có Bối Lạp ở lại, người của hiệp hội đã rời đi, mà Bối Lạp đợi sau khi thủy triều lên sẽ rời đi nơi này, bây giờ chúng ta đem thứ hại người này đều giết chết, thần không biết quỷ không hay, người của hiệp hội nhất định sẽ nghĩ Bối Lạp bất mãn bọn họ nên làm như vậy. Nói như vậy người của hiệp hội nhất định sẽ đến tìm Bối Lạp tính sổ, xem như là giúp chúng ta báo thù!

-Đầu của em có thể nghĩ ra điều gì đó, chẳng lẽ người khác nghĩ không đến sao!

Từ Mẫn trừng mắt lườm Diệp Tiểu Manh còn đang dương dương tự đắc với quyết định của mình:

-Đừng đem người khác nghĩ rằng người ngu ngốc, chúng ta không nên tự chuốc lấy phiền toái không cần thiết. Tuy rằng chị không có chút hảo cảm nào với hiệp hội kia, nhưng bất kể nói như thế nào họ cũng là tổ chức của chính phủ. Theo lý những con thủy hầu này cũng sẽ không bị tiếp tục lợi dụng đi ra hại người!

280. Chương 283: Gặp Lại Khả Khả

- Làm sao bây giờ? Chúng ta chẳng lẽ chui ra theo đường ống thoát nước này sao?

A Trạch nhìn Từ Mẫn hỏi.

- Chị còn đang suy nghĩ lời nói của Bối Lạp trước đó.

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói:

- Giao nhân? Là cái gì vậy?

- Là một loại chủng tộc chuyên sinh hoạt trong nước.

A Trạch nói:

- Em có biết một chút về chủng tộc này, bên trong “Bách Vật Chí” có ghi chép lại, ở vùng Nam Hải có một loại người, ở trong nước như cá, có thể dùng nước dẹt găm, nước mắt của họ tạo thành châu ngọc. Hẳn chính là nói về chủng tộc như Bối Lạp đi!

- Sao nghe giống như mỹ nhân ngư quá vậy?

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói.

- Là một chủng tộc thật tương tự mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

A Trạch nói:

- Bộ dáng cùng vóc người cũng không khác biệt mỹ nhân ngư, hơi cao hơn một chút, dáng vóc cũng rất đẹp. Chẳng qua khác với nhân loại chính là từ phần eo trở xuống lại có một lớp mỏng mang trong suốt hình dáng như chiếc váy dài, khi du động sẽ bao bọc đôi chân bên trong dùng để giảm bớt lực cản của dòng nước. Cho nên khi nhìn qua thì có bộ dạng giống như thân người mà đuôi cá, truyền thuyết về nhân ngư của ngư dân chính là vì khi họ đi đánh cá đã gặp phải chủng tộc này. Trong truyền thuyết Giao nhân cũng chính là nhân loại, vì trốn tránh chiến tranh nên dùng ma pháp cải biến thể chất trốn vào trong nước sinh hoạt nên biến thành chủng tộc khác, nhưng vẫn có được hai chân như nhân loại.

- Vậy phải xem là loại người gì?

Từ Mẫn cau mày nói:

- Giao nhân? Xem như yêu quái sao? Nói như vậy Bối Lạp chính là một yêu quái?

- Xem như thế đi!

A Trạch gật đầu:

- Hẳn cũng được xem là yêu quái, chẳng qua loại yêu quái này rất giống nhân loại, cho nên dù ẩn giấu trong nhân loại cũng rất khó bị phát hiện!

- Điều này cũng rất có thể!

Diệp Tiểu Manh tiếp lời:

- Còn nhớ không, chân của Khả Khả có chút tàn tật, giống như công chúa mỹ nhân ngư trong những chuyện cổ tích, chẳng lẽ nàng cũng là yêu quái sao?

- Nếu Khả Khả là con gái của Bối Lạp, như vậy nhất định cũng là yêu quái.

A Trạch gật đầu nói:

- Nguyên lai là hai yêu quái mở ra quán bar này!

- Vậy tại sao hiệp hội thần quái lại giao tiếp với loại yêu quái này chứ?

Từ Mẫn không giải thích được nói:

- Hiệp hội không phải là tổ chức của nhân loại hay sao? Không phải vì phòng ngừa những sự kiện phạm tội thần quái linh dị phát sinh nên mới tổ chức ra sao? Như vậy vì sao bọn hắn phải thuê mướn loại yêu quái như vậy đến chăn nuôi quỷ quái, còn mặc kệ cho yêu quái sai khiến thủy hầu tử đi giết chết bốn người vô tội?

- Đại khái chính là vì lợi ích đi!

A Trạch ngẫm nghĩ nói:

- Trước đó nghe Tiểu Manh nói qua, hiệp hội lợi dụng đặc tính của một ít quỷ quái có chỉ số thông minh thấp đến chế tạo ra một ít trang bị đặc thù. Đại khái là giá trị lợi dụng thủy hầu tử rất cao, cho nên bọn hắn mới mặc kệ hành động của Bối Lạp!

A Trạch dừng một chút, như có điều linh ngộ tiếp tục nói.

- Bản thân tôi đại khái có thể hiểu được một chút ý nghĩ của bọn họ, đối với linh năng giả mà nói, sinh mạng của nhân loại bình thường cũng không được tính là vật gì có giá trị, thậm chí so ra còn kém hơn giá trị của thủy hầu tử. Hoặc nói cách khác, linh năng giả đã không còn xem nhân loại bình thường là đồng loại của bọn hắn, chẳng qua chỉ là một đám sinh vật cấp thấp có thể nô dịch mà thôi!

- Thật đáng giận, nhân loại bình thường lại bị xem là sinh vật cấp thấp, như vậy bọn hắn tự mình là thứ gì?

Từ Mẫn có chút phẫn nộ nói:

- Là thần sao?

- Kỳ thật chị cũng có thể lý giải như vậy!

A Trạch thở dài một hơi, nói:

- Không cần tiếp tục ở lại nơi này thảo luận những chuyện như vậy, chúng ta nên suy nghĩ bước kế tiếp nên làm thế nào đi.

- Kế tiếp? Thì cứ làm như thế này!

Từ Mẫn rút súng nhắm ngay đám thủy hầu tử rúc trong góc, bóp cò. Thanh âm tiếng súng vang lên bên trong căn phòng phong bế nghe thật lớn, sau vài tiếng súng vang, đám thủy hầu tử rúc trong góc đã biến thành một đồng thi thể.

- Nếu như đám hỗn đản luôn tự mình là đúng kia dám không xem sinh mạng của nhân loại bình thường vào đâu, như vậy đám quỷ quái kia cũng không thể lưu lại trên đời này!

Từ Mẫn hừ lạnh một tiếng, thu súng vào trong bao. Khi nàng quay đầu lại liền nhìn thấy Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch đang dùng một loại ánh mắt thật cổ quái đang nhìn nàng.

- Ách, a Trạch, em không nên hiểu lầm!

Từ Mẫn vội vàng giải thích nói:

- Chị mắng hỗn đản là chỉ đám người của hiệp hội, không phải nói em đâu. Chị biết tuy rằng em biết được một chút pháp thuật, nhưng em cũng không giống như bọn hần!

- Không giống hay sao?

A Trạch cúi đầu, như trả lời câu nói của Từ Mẫn, hoặc như đang lẩm bẩm một mình:

- Đại khái là không giống nhau đi...

- Chị Từ Mẫn, vừa rồi chị bảo em đừng nên tự chuốc phiền phức, nhưng bây giờ chị lại đem đám thủy hầu tử này bắn chết hết!

Diệp Tiểu Manh buông hai tay đang che kín lỗ tai nói:

- Vậy nên làm sao bây giờ...

- Còn có thể làm sao?

Từ Mẫn nói:

- Đi tìm Bối Lạp tính sổ, nếu bốn người kia chết đi không ai quản, vậy để chị tới quản là được!

- Di, đừng a!

Diệp Tiểu Manh vội vàng nói:

- Chị không phải cũng muốn đem cả Khả Khả cùng Bối Lạp đều bắn chết chứ?

- Chị là cảnh sát, cũng không phải sát thủ!

Từ Mẫn liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Chị muốn bắt lại Bối Lạp, hỏi cô ta cho rõ ràng, rốt cục vì sao phải giết bốn người kia!

- Hữu dụng sao?

A Trạch mở miệng nói:

- Dù chị có thể bắt giữ được cô ta thì sao đây? Dù chị có năng lực hỏi rõ ràng lại thế nào? Tất cả những chuyện này không phải đến cuối cùng đều sống chết mặc ai hay sao?

- Có thể đối với người khác mà nói tất cả những chuyện chị làm không có tác dụng gì!

Từ Mẫn vuốt mái tóc rối ngược ra sau đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nhưng đối với người đã chết mà nói, chị vẫn có thể trả cho họ một lời công đạo!

- Chúng ta trước tiên nên nghĩ biện pháp rời khỏi căn phòng này đi đã...

Diệp Tiểu Manh còn chưa nói xong, lại phát hiện vách tường ngăn cản lối ra chậm rãi hạ xuống. Mặt vách tường từ từ rụt về trong lòng đất, lộ ra con đường lúc ba người bị rơi vào.

- Đi thôi, chúng ta đi tìm Bối Lạp đòi một công đạo!

Từ Mẫn nói:

- Chị nhất định phải đòi cô ta trả cho chị một bộ quần áo khô ráo, cảm giác quần áo ướt dán trên người quả thật quá khó chịu!

- Em lại muốn cô ta đền chiếc điện thoại di động của em!

Diệp Tiểu Manh quyết mồm, vẻ mặt đầy bất mãn:

- Phải nhịn ăn suốt mấy tháng mới có, nhất định phải bắt cô ta đền!

- Thật sự là phục hai người!

A Trạch có chút bất đắc dĩ nói:

- Tuy rằng tôi không có tổn thất gì, nhưng đối với loại yêu ma quỷ quái thể này tôi vẫn muốn tìm hiểu rõ hơn một chút, tôi sẽ đi cùng hai người vậy!

Dọc theo lối đi kia, ba người cố sức dùng hai tay chống lên hai vách tường thông đạo bò lên phía trên, rốt cục đã quay về ngã ba thông đạo trước kia.

- Chúng ta trực tiếp đi thẳng đến phòng của Bối Lạp, đi theo con đường giữa!

A Trạch nói:

- Nhưng không biết bên trái lại đi tới nơi nào!

- Như vậy chúng ta hướng bên trái đi một chút thử xem!

Từ Mẫn cũng không quay đầu lại, liền dẫn đầu đi về thông đạo bên trái.

- Đi? Chị Từ Mẫn, chúng ta không phải muốn đi tìm Bối Lạp tính sổ hay sao?

Diệp Tiểu Manh đi theo phía sau Từ Mẫn, kỳ quái nói:

- Đi bên trái để làm chi?

- Chị có dự cảm Bối Lạp đang ở thông đạo bên trái!

Từ Mẫn cũng không quay đầu lại hồi đáp.

Nếu Từ Mẫn đã nói như vậy, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch cũng không quá mức để ý, đi theo sau lưng Từ Mẫn vào sâu bên trong thông đạo. Nhưng cả hai nàng đều không chứng kiến trong ánh mắt của Từ Mẫn có một tia âm ảnh kín đáo hiện lên mà không ai chú ý.

Đi được vài phút, Từ Mẫn đang đi phía trước lại đột nhiên dừng lại, Diệp Tiểu Manh đang đi phía sau nàng cũng không cảm thấy, lập tức đánh vào ngay mũi nàng, mũi nhỏ liền bị chấn động đau điếng.

- Vì sao lại đột nhiên dừng lại a!

Diệp Tiểu Manh xoa xoa lỗ mũi có chút nhói đau oán trách nói:

- Cũng không chịu nói trước một tiếng!

- Hừ, đừng nói chuyện. Nghe được tiếng ca không?

Từ Mẫn nói:

- Từ phía trên truyền đến!

- Hẳn là tiếng hát của Khả Khả!

Diệp Tiểu Manh nghiêng tai lắng nghe, khẳng định nói. Thanh âm của Khả Khả thật đặc biệt, vừa nghe liền có thể nhận ra.

- Nơi này hẳn là thông đạo đi thông phòng của Khả Khả đi?

A Trạch nói:

- Chúng ta cần lui về không?

- Không cần!

Từ Mẫn lắc đầu nói:

- Trực tiếp từ nơi này đi ra ngoài. Nếu Bối Lạp là yêu quái, như vậy Khả Khả nhất định cũng là yêu quái. Chân của Khả Khả có vấn đề, cho nên sẽ không chạy nhanh. Chỉ cần chúng ta bắt được Khả Khả, không cần lo lắng Bối Lạp sẽ không hiện thân!

- Đi? Chị Từ Mẫn, làm như vậy tựa hồ có chút...

Diệp Tiểu Manh đứng phía sau Từ Mẫn có chút khó xử nói.

- Ê tiện sao?

Từ Mẫn cười lạnh một tiếng:

- Khi họ giết người tại sao không nghĩ tới bọn họ dùng thủ đoạn càng đê tiện hơn nhiều?

Chân mày a Trạch hơi nhăn lại, trạng thái của Từ Mẫn có chút kỳ quái.

Từ sau khi giết chết đàn thủy hầu tử, a Trạch liền cảm giác được Từ Mẫn có điểm không đúng lắm, nhưng lại nói không ra lời rốt cục là kỳ lạ ở chỗ nào?

Ở trên người Từ Mẫn a Trạch cũng không cảm giác được có linh lực dao động kỳ lạ nào. Nếu như nói hành vi trước đó có chút thất thường là bởi vì bị thủy trùng của Bối Lạp làm ảnh hưởng, như vậy a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đã liên thủ bức con sâu kỳ lạ kia ra khỏi người Từ Mẫn, sẽ không còn có ảnh hưởng gì đối với nàng...A Trạch nhẹ nhàng lắc đầu, có lẽ do thần kinh của nàng đã quá mất cảm.

Tiếng hát kia càng ngày càng đến gần, ba người đã đi tới lối ra. Từ Mẫn thật cẩn thận ngẩng đầu đẩy ra nắp hầm, nhìn ra bên ngoài.

Căn phòng cũng không lớn lắm, nhưng lại bố trí rất ấm áp. Ở trong góc có một hồ lớn giống như trong phòng của Bối Lạp, bên trong đựng đầy nước, xem ra hẳn để Giao nhân dùng để ngủ. Ở bên cạnh đặt một con rôi cá heo bằng plastic tràn ngập sức sống.

Cả căn phòng cũng giống như quán bar bên trên, được bố trí theo cảnh tượng như một mảnh hải dương. Từ trên trần nhà treo lủng lẳng những con hải mã, cùng vách tường được vẽ hình ảnh những đợt sóng mà lam cuộn cuộn, còn có ghế dựa được chế tạo từ san hô, làm cho người ta có cảm giác như đã chìm xông vào trong Long cung.

Có một cô gái có mái tóc đen dài mềm mượt đang ngồi trên một chiếc ghế bằng san hô đưa lưng về phía nắp hầm, hai tay đỡ lấy hai bên má, miệng ngâm nga ca khúc với ca từ vô cùng khó hiểu.

- Các người tới rồi!

Ngay khi Từ Mẫn đang định đẩy ra nắp hầm đem Khả Khả chế phục, Khả Khả đột nhiên chợt dừng tiếng hát, quay đầu lại, trên gương mặt non nớt mang theo dáng tươi cười nhìn Từ Mẫn nói.

- Cô cũng biết chúng tôi sẽ đến?

Nếu như đã bị phát hiện, Từ Mẫn cũng không trốn tránh. Nàng đẩy nắp hầm bò lên, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch cũng đi theo sau chui ra khỏi thông đạo.

- đương nhiên!

Khả Khả mang trên mặt dáng tươi cười tự đắc:

- Bởi vì là ta gọi các người tới!

Khả Khả lại như ngẫm nghĩ, tiếp tục nói:

- Hoặc là nói ta gọi người tới, sau đó người đem cả hai nàng dẫn theo tới đây đi!

- Người...có ý tứ gì?

Từ Mẫn chau mày, đối mặt với cô gái có gương mặt thuần chân trước mặt, nàng lại cảm thấy có một cổ cảm giác sợ hãi thật khó hiểu.

- Người vẫn còn chưa hiểu hay sao?

Khả Khả cười nói:

- Người vẫn mãi luôn nằm dưới sự khống chế của ta, vô luận là tư tưởng, động tác, hay nghe nhìn gì đó đều nằm dưới sự khống chế của ta!

- Nguyên lai là người!

Từ Mẫn cực kỳ hoảng sợ. Nàng vốn cho rằng những hành vi thất thường của mình là bởi vì Bối Lạp làm ra, lại không nghĩ rằng nguyên lai hết thảy những chuyện này đều do Khả Khả đứng phía sau giở trò. Nàng

vốn cho rằng con sâu quỷ quái trong thân thể mình đã bị a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh liên thủ bức bách ra ngoài, nhưng lại thật không ngờ nguyên lai bản thân mình vẫn còn nằm dưới sự khống chế của người khác?

- Tiếng hát, là do tiếng hát!

A Trạch đột nhiên tỉnh ngộ:

- Tiếng hát của Giao nhân là có thể khống chế tư tưởng của người khác!

- Tiếng hát của Giao nhân?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi.

- Còn nhớ được truyền thuyết Hy Lạp thần thoại của nữ yêu Nhét Nhâm hay không?

A Trạch đề phòng nhìn Khả Khả nói:

- Có được giọng hát như tiếng trời, thường dùng tiếng hát hấp dẫn những tàu thuyền qua lại trên biển khiến họ va phải đá ngầm chìm tàu, thuyền viên trở thành thực vật của Nhét Nhâm. Nhét Nhâm là con gái của Hà Thần Ai Khắc La Ách Tư, là yêu tinh xinh đẹp sinh ra từ trong máu của hắn. Bởi vì đấu âm nhạc với Mâu Tư Bĩ Tái bị thua mà bị hắn nhốt đi hai cánh, khiến cho cô ta không thể tiếp tục bay lượn. Sau khi mất đi đôi cánh Nhét Nhâm đành phải ở lại phụ cận ven biển, có khi sẽ biến ảo thành mỹ nhân ngư, dùng thiên phú âm nhạc của mình hấp dẫn những tàu thuyền qua lại khiến cho bọn họ gặp phải tai họa ngập đầu...

- Tại sao có thể như vậy?

Diệp Tiểu Manh cũng cực kỳ hoảng sợ:

- Chính là vì sao mỗi ngày Khả Khả vẫn ca hát trong quán rượu, rất nhiều người đều nghe được tiếng ca của nàng ta, a Trạch cô cũng nghe được, tôi cũng nghe được nhưng vì sao lại không có chuyện gì đây?

- Đại khái là do nàng có thể tùy tâm sở dục khống chế người mà nàng muốn khống chế đi.

A Trạch nói:

- Cho nên chỉ có chị Từ Mẫn bị khống chế!

- Ha ha, chỉ nói đúng được phân nửa!

Khả Khả cười nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Kỳ thật ngày đó người cũng cùng đi với Từ Mẫn, cho nên ta cũng đem ma lực tiếng ca mê hoặc người!

- Di? Ta cũng bị khống chế sao?

Diệp Tiểu Manh vội vàng sờ sờ mặt mình:

- Tại sao ta lại không có cảm giác gì chứ?

- Ha ha, bởi vì người không bị khống chế!

Khả Khả che miệng cười, như đang cười nhạo vẻ kích động của Diệp Tiểu Manh:

- Tiếng hát của ta chỉ có hữu hiệu đối với nhân loại!

- Nói vậy là có ý gì?

Diệp Tiểu Manh không hiểu ra sao, nàng nghe lời của Khả Khả cảm thấy vô cùng phức tạp:

- Như vậy ta có bị khống chế hay không bị khống chế đây?

281. Chương 284: Huyết Mạch Hỗn Hợp

-Không cần nói nhiều với nàng như vậy!

A Trạch cắt đứt câu hỏi của Diệp Tiểu Manh.

Diệp Tiểu Manh là nhân loại sao? Đùng đùng, a Trạch cũng không nghĩ một người có thể mọc lông dài trên hai lỗ tai, tay không xé mở La Sát Quỷ cường tráng, thậm chí còn ăn vào trong bụng lại sẽ là nhân loại chính tông. Nhưng chẳng qua chính bản thân Diệp Tiểu Manh tựa hồ đối với hết thảy chuyện này cũng không hiểu biết rõ tình hình, mà a Trạch tự nhiên cũng sẽ bảo thủ bí mật này.

-Khả Khả, vì sao cô phải khống chế chị Từ Mẫn?

-Đương nhiên là vì để cho nàng đi giết tổng thanh tra công ty đĩa nhạc chán ghét kia!

Khả Khả mất hứng nói:

-Chỉ là ta thật không ngờ, cuối cùng cũng phải do chính mình đi động thủ!

-Vì sao? Vì sao phải giết hẳn?

Từ Mẫn cau mày nói:

-Nam nhân kia đã làm chuyện gì xấu xa, hoặc là làm gì xúc phạm tới người sao?

-Vậy thì không có!

Khả Khả ngẫm nghĩ nói:

-Ta chán ghét hẳn, không còn gì khác. Nam nhân kia quá phiền, ta chỉ muốn được yên lặng ở đây ca hát, chuyện gì cũng không quản, đợi sau khi mẹ ta hoàn thành xong công việc thì chúng ta sẽ quay về nhà. Nhưng nam nhân kia lại năm lần bảy lượt chạy tới tìm ta, còn muốn ta đi làm sao kim gì đó, đi làm việc tại công ty đĩa nhạc của hắn. Thật phiền phức, cuối cùng hắn còn thuyết phục được mẹ của ta, mẹ ta cũng đã động tâm, muốn cho ta đi làm sao kim gì đó của nhân loại. Ta thật sự không có cách nào, đành phải giết hẳn!

-Cũng bởi vì loại lý do này mà người lại đi cướp đoạt tính mạng của một người?

Từ Mẫn phẫn nộ nói:

-Đối với người mà nói, tính mạng con người là thứ không đáng giá đến như vậy hay sao?

-Chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?

Khả Khả nghe được câu nói của Từ Mẫn, vẻ mặt mê mang hỏi:

-Mẹ ta luôn luôn làm như vậy à? Mấy nam nhân muốn làm bạn với ta, bà ấy không thích, cho nên liền giết bọn hắn. Người mình không thích thì đem bọn họ giết chết, điều này có gì không đúng hay sao?

Ba người Từ Mẫn, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch nghe được Khả Khả dùng bộ dáng như vô tội nói ra lời như vậy, đều ngây người ngay tại chỗ. Ba nàng thật sự không tìm ra được lời gì để phản bác Khả Khả. Nhân loại cùng yêu quái thuộc bất đồng chủng tộc, giá trị quan cũng bất đồng. Đối với yêu quái mà nói, nhân loại bất quá chỉ là một loại sinh vật khác, cũng giống như có những nhân loại vì nhàm chán muốn giết động vật tùy tiện, loại hành vi này đối với bọn hắn mà nói cũng không cần có cảm giác chịu tội gì. Hơn nữa theo phán đoán của Khả Khả, tất cả những chuyện như vậy phát sinh tựa hồ là quan hệ lớn tới mẹ của cô ta là Bối Lạp. Khả Khả giống như chỉ học tập theo phương thức xử sự của mẹ nàng mà thôi.

-Vốn hôm nay chúng ta phải về nhà, nhưng người lại nhìn thấy thân thể của mẹ ta.

Khả Khả nhìn Từ Mẫn nói:

-Thân thể của Giao nhân nếu bị nhân loại chứng kiến, chỉ có hai lựa chọn, một là gả cho người đó, hai là giết người đó. Chỉ tiếc người là nữ nhân, không thể giống như năm xưa mẹ ta gả cho cha ta. Vì muốn có thể nhanh chóng quay về nhà, cho nên ta chỉ phải kêu người đến để giết người!

Khả Khả nhìn Từ Mẫn lộ ra dáng tươi cười ngây thơ:

-Cho nên, mời người chết đi!

Một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu từ dưới đáy lòng Từ Mẫn chợt dâng lên. Giống như đại não cùng thân thể nàng hoàn toàn bị chia lìa triệt để, nàng không thể di khống chế hành vi động tác của chính mình. Nàng trơ mắt nhìn tay mình rút súng ra khỏi bao, run rẩy đưa cho Khả Khả đang mang theo vẻ mặt tươi cười.

-Chị Từ Mẫn, chị đang làm gì?

Chứng kiến Từ Mẫn lại đưa cây súng cho Khả Khả, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch cực kỳ hoảng sợ không khỏi lớn tiếng hét lên.

-Chị...chị cũng không muốn a...

Vẻ mặt Từ Mẫn cười khở nhìn hai người nói:

-Cơ thể của chị...đã không theo sự khống chế của chính mình!

-Đồ chơi này thật tốt!

Khả Khả vừa đùa nghịch cây súng của Từ Mẫn vừa nói:

-Nhân loại các người thật yếu ớt, nhưng lại có thể phát minh ra được vũ khí có uy lực cường đại như vậy. Vừa rồi người ở trong hồ nuôi dưỡng dùng thứ này đánh chết đám thủy hầu tử kia đi. Nói thật, ta thật sự vô cùng chán ghét thứ quý kia, nếu không phải nghĩ có người ủy thác nhờ mẹ ta chăn nuôi chúng, ta cùng mẹ đã có thể ở nhà mình trải qua cuộc sống thật nhàn nhã, căn bản không cần phải gặp nhiều chuyện đáng ghét đến như vậy!

-Người muốn làm gì?

Nhìn thấy Khả Khả cầm cây súng của Từ Mẫn đùa giỡn trong tay, a Trạch tập trung tinh thần, linh lực toàn thân cũng bắt đầu khởi động. Nàng cần một cơ hội, một cơ hội có thể đánh ngất xỉu Khả Khả. Chỉ có như vậy mới có thể giúp Từ Mẫn thoát khỏi sự khống chế của nàng ta.

-Ta khác với mẹ ta, khi bà ấy gặp phải thứ mà mình không thích, luôn thích sai khiến thủy hầu tử đi động thủ!

Khả Khả nói:

-Ta không thích như thế, vẫn tự tay mình giết chết mới làm mình thoải mái hơn là để người khác giết chết!

-Người muốn làm gì?

Từ Mẫn nhìn Khả Khả cầm súng đem hòng súng tối đen nhắm ngay vào người mình.

-Giết người, sau đó cùng mẹ ta về nhà!

Khả Khả nói:

-Như vậy hết thầy đã xong!

Cơ hội cuối cùng!

A Trạch thừa dịp lực chú ý của Khả Khả đều đặt trên người Từ Mẫn, liền dùng xu thế như lôi đình mạnh mẽ đánh ra Lôi Quyết. Một đạo thiểm điện trống rỗng giáng xuống, đánh thẳng tới Khả Khả đang đứng.

Theo a Trạch xem ra, Khả Khả chỉ giống như một nhi đồng bởi vì có người mẹ vô lương nên bị dạy thành hư hỏng. Tuy rằng những chuyện nàng ta làm ra thật sự tồi tệ, nhưng xét đến cùng còn do vấn đề giáo dục từ thuở nhỏ. Những hành vi của Bối Lạp làm Khả Khả bị ảnh hưởng, như vậy mới là nguyên nhân căn bản nhất. Cho nên a Trạch cũng không đem hết toàn lực, chỉ muốn đánh ngất Khả Khả giải thoát Từ Mẫn khỏi sự khống chế của nàng ta là được.

-A Trạch, cô đang làm gì chứ?

Diệp Tiểu Manh vội vàng tránh né tia chớp giáng xuống, nàng đứng bật dậy, có chút tức giận nhìn a Trạch nói:

-Sao cô tự dưng lại đánh tôi?

-Làm gì có chuyện đó?

A Trạch sửng sốt, nàng dụi mắt nhìn kỹ lại, Khả Khả vẫn đứng yên một bên cười dài nhìn mình, mà chính mình vừa rồi rõ ràng chứng kiến địa phương mà nàng ta đứng lại biến thành một mảnh cháy đen, Diệp Tiểu Manh lại đang đứng bên cạnh.

-Sao lại thế này?

A Trạch cau chặt đôi mày:

-Vừa rồi tôi rõ ràng nhìn thấy Khả Khả đang đứng ở đó, như thế nào lại biến thành cô đứng nơi đó chứ?

-Ta đã nói tiếng ca của ta luôn hữu hiệu đối với nhân loại!

Khả Khả cười với a Trạch.

-Người cũng là nhân loại, có đúng không?

-Ta cũng bị khống chế sao?

A Trạch cảm giác có chút không biết phải làm sao. Nếu như nói như vậy, nàng căn bản không cách nào phân biệt được những gì mình thấy thứ nào là chân thật, thứ nào là do Khả Khả tạo ra huyền ảnh. Nàng cũng không thể phán đoán những chuyện hiện tại mình đang làm rốt cục là do chính ý tưởng của mình hay là bị Khả Khả chỉ huy.

Nhưng nỗi phiền não này đã rất nhanh không còn, bởi vì a Trạch cũng cảm giác được thân thể mình đã không thể khống chế.

-Lạp...lạp...lạp...lạp...

Trong miệng Khả Khả ngâm nga lên một làn điệu khó hiểu, đi tới trước mặt Diệp Tiểu Manh.

-Hiện tại chỉ còn lại hai người chúng ta, bây giờ có thể cùng nói chuyện một chút!

-Nói chuyện? Nói chuyện gì chứ?

Diệp Tiểu Manh nhìn Từ Mẫn cùng a Trạch đang đứng bất động, lại nhìn qua Khả Khả. Nàng có chút mê mang, vì sao a Trạch cùng Từ Mẫn đều bị Khả Khả khống chế, nhưng bản thân nàng lại không có chuyện gì. Khả Khả đã nói qua, tiếng hát của nàng chỉ có hữu hiệu đối với nhân loại, nếu như vậy mình rốt cục...

-Khi vừa mới gặp mặt, ta cũng đã có cảm giác có một loại cảm xúc đặc thù đối với người!

Về mặt Khả Khả có chút hưng phấn nói:

-Người biết không, ta rất khó tìm được đồng bạn, dù sao những đứa con hỗn huyết như chúng ta thật sự là quá ít.

-Đứa con hỗn huyết?

Về mặt Diệp Tiểu Manh tràn ngập hoang mang:

-Cha mẹ của ta đều là người Trung Quốc, không phải là người ngoại quốc a!

-A, chẳng lẽ chính người cũng không biết sao?

Khả Khả che miệng, có chút giật mình nhìn Diệp Tiểu Manh.

-Người cũng giống như ta, đều là đứa con hỗn huyết của nhân loại kết hợp cùng yêu quái, trong thân thể chúng ta có một nửa máu huyết của Yêu tộc, còn có một nửa khác là máu huyết của nhân loại!

-Người biết không, ta rất khó tìm được bạn bè.

Không lưu ý tới vẻ trợn mắt há hốc mồm của Diệp Tiểu Manh, Khả Khả chậm rãi nói tiếp:

-Từ sau khi cha ta bị mẹ ta giết chết, ta cùng mẹ quay về nhà. Nơi đó không có nhân loại, chỉ có Giao nhân. Mà bởi ta là hỗn huyết giữa nhân loại cùng Giao nhân, cho nên những đứa trẻ Giao nhân đều không muốn chơi với ta. Vốn muốn thừa dịp mẹ nhận lời mời đi tới xã hội nhân loại làm việc, ở trong này nhận thức vài người bạn nhân loại, nhưng mẹ lại không cho ta quen biết với nhân loại, đem những người kia đều giết chết. Hiện tại thật tốt, ta nhận thức người, người không phải nhân loại, mẹ ta sẽ không cần giết người!

-Chờ một chút, chờ một chút đã!

Diệp Tiểu Manh ngăn trở lời quyết định của Khả Khả.

-Những lời người nói vì sao ta nghe chẳng hiểu gì, ta là nhân loại, làm sao lại là yêu quái chứ. Cha và mẹ của ta đều là nhân loại, sao ta lại là hỗn huyết giữa yêu quái cùng nhân loại đây?

-Di, sao lại như vậy?

Khả Khả có chút nghi hoặc nhìn Diệp Tiểu Manh:

-Nhưng người xác thực không bị tiếng hát của ta làm ảnh hưởng, điều này đã nói rõ người vốn không phải là nhân loại chân chính!

-Người xem ta đây!

Khả Khả khom người xuống, dùng tay kéo lên váy của chính mình. Nguyên đôi chân dưới váy có chút không phương tiện hiện tại lộ ra trước mặt Diệp Tiểu Manh khiến cho nàng hoảng sợ.

Nếu như nói đó là đôi chân, còn không bằng nói đó chẳng khác gì khúc củi. Nguyên bản chỗ đó phải là một đôi chân tràn ngập sức sống tuổi thanh xuân, hiện tại lại trở thành một khối củi mục khô héo xấu xí. Làn da nhẵn nhúm vàng ệch dán sát xương đùi, nhìn qua làm lòng người kinh hãi giá lạnh.

-Chân của người...

Diệp Tiểu Manh kinh ngạc che miệng lại:

-Tại sao lại như vậy...

-Mẹ nói đây đều do cha ta làm hại.

Khả Khả bất mãn nói:

-Nhân loại cùng yêu quái vốn không thể kết hợp cùng nhau, bởi vì chủng tộc khác nhau cho nên sinh ra nhi đồng rất khó sống sót, dù rằng có thể sống sót cũng sẽ bởi vì vấn đề gen di truyền mà biến thành tàn tật không bình thường.

-Chờ một chút!

Diệp Tiểu Manh vội vàng tranh luận:

-Nhưng ta đâu có gì mà không bình thường...

Nếu như không tính bộ ngực quá nhỏ của nàng đi!

-Khả Khả nói không sai!

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Bối Lạp đang đi vào, tiếp lời nói:

-Người thật sự không phải nhân loại, hoặc là nói người không phải là nhân loại thuần túy. Trong máu của người có hương vị đặc hữu của Yêu tộc!

-Nhưng mà...nhưng mà...

Diệp Tiểu Manh còn muốn tranh luận, nhưng lại không nghĩ ra được lời gì để phản bác. Ở trong trí nhớ của nàng, hình tượng của cha nàng chẳng khác gì như một cái bóng. Càng nhiều thời gian bộ dạng của cái bóng kia lại biến thành bộ dạng của Minh Diệu.

Bắt đầu từ khi sinh ra, nàng chưa từng gặp qua cha mình, nàng vẫn luôn sống chung với mẹ của nàng. Nàng cũng từng hỏi qua mẹ mình vì sao mình không có cha, nhưng mỗi lần hỏi tới vấn đề này mẹ nàng đều vuốt

tóc nàng, không nói lời nào, ánh mắt còn đỏ hồng. Tuy rằng Diệp Tiểu Manh còn nhỏ tuổi cũng không biết vì sao mẹ mình không nói, nhưng nàng cũng hiểu được câu hỏi của mình sẽ làm mẹ nàng thật thương tâm, cho nên tính tình nhu thuận nàng chưa từng hỏi lại bao giờ.

Diệp Tiểu Manh dậy thì rất chậm, nhớ rõ lúc nàng lên tiểu học, nàng thấp bé hơn bạn bè cùng lứa tuổi rất nhiều, nhìn qua chẳng khác gì những đứa bé trong nhà trẻ.

-Mẹ, vì sao vóc dáng của con luôn thấp bé như vậy?

Diệp Tiểu Manh từng khóc lóc nói với mẹ mình:

-Bạn học trong lớp đều cười con, nói con là nhỏ lùn!

-Tiểu Manh ngona, nếu như con muốn cao lớn cũng đừng kiêng ăn, biết không?

Thời gian có lẽ trôi qua đã quá lâu, Diệp Tiểu Manh có lẽ đã không còn nhớ được hình dáng của mẫu thân, nhưng nàng vẫn mơ hồ nhớ được mẹ mình là một người thật ôn nhu. Bà nhẹ nhàng vuốt tóc Diệp Tiểu Manh, khẽ cười nói:

-Nhất định phải ăn thật nhiều ào, uống thật nhiều sữa, như vậy mới có thể cao lên thôi!

-Nhưng mùi vị của cà rốt cùng cải xanh ăn không ngon, mùi vị thật kỳ quái, con thật không thích đâu.

Ngoài miệng Diệp Tiểu Manh tuy nói như vậy, nhưng từ sau lần đó nàng cũng không còn kiêng ăn. Tuy rằng nàng cảm giác cải thìa thật khó nuốt, nhưng nàng vẫn cố gắng ăn thật nhiều.

Tuy Diệp Tiểu Manh cũng không kiêng ăn, nàng còn uống thật nhiều sữa tươi, thậm chí còn nghe theo ti vi chỉ dẫn học lấy phương thuốc cổ truyền của vị tiến sĩ nào đó, mỗi ngày ăn hai củ cà rốt cùng đậu tương, kết quả chính là dù cho nàng kiên trì suốt một năm nhưng không cao lên được chút nào.

Diệp Tiểu Manh thật sự chán ghét cải thìa, nàng không hiểu được món ăn này có gì ngon đâu? Cho dù sử dụng bao nhiêu đồ gia vị, làm thành thức ăn ngon bao nhiêu, nhưng cũng không thể hấp dẫn được nàng, tỷ dụ như món cà rốt cũng là như thế, nàng cảm giác mình như bị bó chặt bên trong một chiếc ống, giấy dựa thế nào cũng không sao thoát khỏi. Mỗi ngày đều phải ăn những món thật giống nhau, Diệp Tiểu Manh chợt có loại ảo giác kỳ thật mình cũng không giống như là nhân loại mà như loài động vật ăn cỏ.

Vóc dáng thấp bé còn thường xuyên tạo ra những chuyện gây xấu hổ, điều này cũng làm cho Diệp Tiểu Manh không có người bạn nào, cho tới bây giờ nàng chỉ có mỗi a Trạch còn được xem là tri kỷ.

Còn tuổi nhỏ Diệp Tiểu Manh từng vô ý nghe được có người lớn nói qua, khi mẹ nàng sinh nàng rất thống khổ, tựa hồ phải suýt chết mới sinh được nàng. Có lẽ do thân thể mẹ nàng không tốt, thường xuyên bị sinh bệnh, vì vậy khi Diệp Tiểu Manh được tám tuổi mẹ nàng bị bệnh nặng, từ đó về sau không còn tỉnh dậy nữa.

Còn tuổi nhỏ Diệp Tiểu Manh vẫn không hiểu mẹ mình bị thế nào, là nằm ngủ? Vì sao lại giá lạnh thân thể? Mẹ cảm thấy thật lạnh sao? Nàng cố sức kéo chăn mền đắp lên cho bà, vượt khỏi cảm giác giá lạnh mà chính nàng cũng thấy sợ hãi, cảm thấy bất lực.

Rồi có một ngày...

-Ta là cha của con.

Một nam nhân xa lạ đứng trước mặt nàng, nói:

- Cùng ta rời đi!

ikienthuc.org

Người này là cha của mình sao? Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn nam nhân trước mắt. Nam nhân có tên Diệp Trọng kia dáng người rất cao, đặc biệt đối với Diệp Tiểu Manh mà nói hẳn thật sự cao quá mức. Hắn cũng rất cường tráng, cường tráng tới mức chỉ dùng một bàn tay đã nhấc bổng Diệp Tiểu Manh. Sắc mặt nam nhân kia có chút tái nhợt, bộ dáng lại có chút chật vật, nhưng trong người toát ra khí độ thật bình tĩnh, đặc biệt hàm râu chính tề như được vẽ lên. Tuy rằng nàng chưa từng gặp

mặt hần bao giờ, nhưng không biết tại sao vừa nhìn thấy hần trong lòng nàng lại nổi lên một loại cảm giác thân thiết khó hiểu, thật giống như đã nhận ra hần từ lâu, chỉ là thật lâu chưa từng có dịp gặp lại mà thôi.

Trong ánh mắt nam nhân nhìn vào mẫu thân nàng đang nằm bất động, là một ít ý nghĩa gì đó mà nàng cho tới bây giờ vẫn không thể hiểu. Rất nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại, đó hình như là cảm xúc thống khổ, áy náy, còn hỗn hợp với vẻ trù mến.

Ngồi trên vai nam nhân kia, trong lòng Diệp Tiểu Manh có chút hưng phấn. Rốt cục nàng cũng có cha, tuy rằng không biết vì sao mẹ nằm trên giường không còn động đậy được nữa. Nghe cha nàng nói mẹ đã rời đi thật xa, thật lâu về sau mới có thể gặp lại bà. Tuy rằng mẹ đã đi xa, Diệp Tiểu Manh sẽ nhớ bà, nhưng hiện tại nàng đã có cha, đối với một cô bé chưa từng gặp qua cha mình, cảm giác hưng phấn đủ thay thế với cảm giác mất mát khi mẹ mình rời đi.

Nhưng loại cảm giác hưng phấn này cũng không kéo dài được bao lâu, Diệp Trọng đã đem nàng tới một ngôi nhà mà nàng chưa từng tới qua, người mở cửa là một thanh niên còn rất trẻ, nhìn qua trẻ hơn Diệp Trọng rất nhiều.

-Vì sao người lại đến đây?

Thanh niên mở cửa nhìn thấy Diệp Trọng cùng Diệp Tiểu Manh có chút giật mình. Diệp Tiểu Manh tránh phía sau Diệp Trọng, dùng đôi mắt tròn ngấp vẻ tò mò lẫn e ngại đánh giá thanh niên kia. Thanh niên kia có bộ dạng có chút lồi thối, hoặc là nói thật lệch thếch lạc phách. Gương mặt râu ria, mái tóc bù xù như chưa từng chải vuốt, nhìn qua rậm rì như cỏ dại. Diệp Tiểu Manh nhớ lại ổ chim mà nàng từng thấy trong sách rất giống với mái tóc của người thanh niên này.

-Có thể đi vào không?

Diệp Trọng cười cười:

-Ta nghĩ người không đến nỗi cả chút nước cũng không cho ta uống đi!

Diệp Tiểu Manh nắm tay Diệp Trọng đi theo cha mình bước chân vào nhà người thanh niên kia.

Rất loạn, hoặc là có thể nói là phi thường hỗn loạn. Đây là từ ngữ đầu tiên mà Diệp Tiểu Manh hình dung khi bước vào nhà người thanh niên nọ. Nếu phòng của nàng cũng hỗn loạn như vậy, mẹ nhất định sẽ mắng nàng, trong lòng Diệp Tiểu Manh thầm nghĩ. Người thanh niên này sống thật tốt, phòng hần hỗn độn như vậy mà mẹ của hần cũng không mắng hần.

-Ta cần sự hỗ trợ của người!

Diệp Trọng ôm Diệp Tiểu Manh, đặt lên trên đùi mình. Ngồi trên đùi cha mình, Diệp Tiểu Manh cảm giác thật thỏa mãn. Trường hợp này không biết nàng đã mơ ước trong mơ không biết đã bao nhiêu lần.

-Cô bé này là con gái của ta, nó gọi là Diệp Tiểu Manh!

Diệp Trọng nhẹ nhàng sờ đầu cô nhỏ, chỉ vào Minh Diệu nói:

-Gọi thúc thúc đi con!

Diệp Tiểu Manh cũng không mở miệng, nàng đối với người thanh niên chưa từng gặp mặt này lại tràn đầy lòng cảnh giác, có lẽ người thanh niên kia sẽ cười nhạo vóc dáng thấp bé của nàng đi, trong lòng Diệp Tiểu Manh thầm nghĩ. Vì không để mình bị thương tổn, Diệp Tiểu Manh đã sớm đóng cửa tâm linh chính mình, giống như một con tiểu động vật bị kinh sợ, tựa hồ chỉ cần có gió thổi cỏ lay đều sẽ dọa nàng vỡ mật.

-Từ hôm nay trở đi, con sẽ cùng sống với thúc thúc!

Diệp Trọng đứng ngay cửa, khom người xuống vuốt đầu Diệp Tiểu Manh.

-Cha...

Diệp Tiểu Manh nhìn lên nam nhân chỉ sống chung với mình một ngày, có chút nghi hoặc nói:

-Cha phải đi sao? Như vậy khi nào mẹ sẽ tới đón con về nhà?

-Tiểu Manh ngoan!

Diệp Trọng ngồi xổm người xuống, ôm Diệp Tiểu Manh vào trong lòng:

-Cha phải đi một nơi rất xa, có thể phải đi thời gian rất lâu. Ở trong đoạn thời gian này, con phải sống chung với thúc thúc.

-Nơi rất xa? So với nơi mẹ đi còn xa hơn sao?

Diệp Tiểu Manh không hiểu được khái niệm này, đối với nàng mà nói địa phương xa nhất hẳn là ngôi nhà này, bởi vì nàng cùng cha phải trải qua thời gian thật lâu mới đến được nơi đây.

-Một ngày nào đó cha sẽ trở lại đón con!

Đây là câu nói sau cùng mà cha nàng lưu lại. Mà nam nhân kia lại thêm lần nữa biến mất trong nhân sinh của nàng.

-Tiểu quý, từ hôm nay trở đi cô nhóc ngươi phải sống chung với tôi rồi!

Người thanh niên đầy râu ria kia dùng tay gõ lên trán Diệp Tiểu Manh, rất đau! Đau đến mức Diệp Tiểu Manh muốn khóc, nhưng nàng vẫn nhịn được. Không thể khóc trước mặt người xa lạ, đây là ước định của mẹ cùng Diệp Tiểu Manh.

-Tôi tên là Tần...ách...tôi tên là Minh Diệu!

Hiện tại hồi tưởng lại, nam nhân mà nàng chỉ gặp qua một lần tự xưng là cha của nàng có vẻ vô cùng thần bí. Mẹ của nàng là nhân loại, như vậy cha của nàng thật sự cũng là nhân loại hay sao? Như vậy rất cục mình là nhân loại thuần túy hay giống như lời của Bối Lạp cùng Khả Khả, là đứa con hỗn huyết của nhân loại cùng yêu quái đây?

Diệp Tiểu Manh cúi đầu, trong ánh mắt nàng tràn ngập vẻ mê mang. Hồi tưởng lại hết thảy chuyện trước kia, trong lòng của nàng chợt có chút dao động. Nàng chỉ gặp cha mình một lần rồi nhanh chóng rời xa, chẳng lẽ mình thật sự là đứa con hỗn huyết của Yêu tộc cùng nhân loại đúng như lời của Bối Lạp và Khả Khả hay sao?

-Tiểu Manh, không nên tin lời nói của bọn họ!

Tuy rằng không thể chỉ huy thân thể, nhưng a Trạch vẫn còn có thể lên tiếng. Nàng nhìn thấy ánh mắt Diệp Tiểu Manh càng ngày càng có vẻ mê mang, thậm chí còn có dấu hiệu như muốn hồng mắt, vội vàng lớn tiếng hô lên.

Trước đó khi tiến vào trong thông đạo, quái lực của Diệp Tiểu Manh đột nhiên bộc phát khiến cho a Trạch đã có dự cảm không tốt. Nếu hiện tại tiếp tục kích thích Tiểu Manh, a Trạch rất sợ Tiểu Manh sẽ thêm một lần trình diễn cảnh bạo tẩu như hai lần trước.

Đó cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì khi Diệp Tiểu Manh bạo tẩu, tựa hồ ý nghĩ biến thành hỗn loạn, chỉ theo trạng thái hành động bản năng. Kết quả cuối cùng rất có thể làm cho Từ Mẫn lẫn a Trạch bởi vì bị khống chế mà không thể cử động, sẽ trực tiếp bị Diệp Tiểu Manh xé nát nuốt vào bụng, mà Khả Khả cùng Bối Lạp có thể nhân cơ hội đó để trốn chạy.

Hiện tại trong tai Diệp Tiểu Manh đã không còn tiếp thu được âm thanh nào khác, trong đầu nàng hoàn toàn rối loạn. Nàng cẩn thận hồi tưởng lại Minh Diệu tựa hồ bảo hộ mình thật có chút quá mức. Chuyện này không cho phép, chuyện kia không được làm, thật giống như xem mình là một búp bê giấy, một chút gió thổi cỏ lay sẽ làm ình bị thương tổn. Lần trước sự kiện ảo nhân tại vườn trường cùng sự kiện lữ hành tại trấn nhỏ, đối với đoạn trí nhớ trống rỗng lúc ở vườn trường, Diệp Tiểu Manh cũng từng hỏi qua Minh Diệu, nhưng Minh Diệu chỉ qua loa tắc trách không chịu kể lại thật rõ ràng.

282. Chương 285: Chân Thật Chính Mình

-Có lẽ trước kia người cũng không hay biết, có lẽ là có người cố ý gạt người, nhưng hiện tại mọi việc đều đã không trọng yếu.

Bối Lạp tiếp tục nói:

-Hiện tại người đã biết được chân tướng, vậy nên đối mặt với nó đi. Người là đứa con hỗn huyết của nhân loại cùng Yêu tộc, mà cũng không phải là nhân loại chân chính.

Bối Lạp chỉ vào Từ Mẫn cùng a Trạch đang đứng bất động, tiếp tục nói:

-Người khác với bọn họ, người cùng Khả Khả mới là đồng loại thực sự!

-Ta cùng Khả Khả...là đồng loại sao...

Diệp Tiểu Manh ngơ ngác nhìn vào gương mặt hưng phấn của Khả Khả, máu huyết trong người tựa hồ như sôi trào lên. Huyết lưu nóng bỏng chảy khắp toàn thân nàng, thật giống như có vô số côn trùng đang di chuyển, có cảm giác ngứa ngáy cùng khó chịu nói không nên lời, thật giống như bên trong thân thể có vật gì đang muốn xé mở trói buộc để tiến ra ngoài, Diệp Tiểu Manh ôm chặt thân thể thống khổ quỳ sụp xuống mặt đất.

-Không cần tiếp tục áp lực, làm cho bản năng phát tiết ra ngoài đi!

Thanh âm của Bối Lạp đã tràn ngập dẫn dụ:

-Bản năng thì không cách nào bị áp chế. Chỉ có phóng thích đi ra người mới có thể chân chính thấy rõ chính mình!

Khả Khả nhắm hai mắt lại, âm tiết khó hiểu lại từ trong miệng nàng phát ra, tấu thành một khúc hát vô cùng kỳ dị. Âm tiết kia tràn vào trong tai Diệp Tiểu Manh khiến máu huyết trong thân thể nàng càng lưu động nhanh hơn.

-Người cần lực lượng không?

Một thanh âm kỳ quái nhẹ nhàng cất lên tận sâu trong đầu Diệp Tiểu Manh:

-Để cho ta xuất hiện đi, ta có thể cho người lực lượng vô hạn!

-Người là ai? Ta đang ở nơi nào?

Diệp Tiểu Manh nhìn một cô bé thấp nhỏ đang bị bao vây trong một đoàn quang cầu, có chút giật mình hỏi. Nàng nhìn quanh bốn phía, không biết từ khi nào nàng đã rời khỏi căn phòng phong bế dưới hầm ngầm quán bar, đi tới khu rừng cây tràn ngập cây cối. Nơi này vô cùng quen thuộc, thật giống như nàng cũng đã từng đi qua nơi này nhưng đã lãng quên.

-Người không biết ta sao?

Cô bé nhỏ xinh phát ra tiếng cười như chuông bạc:

-Người không còn nhớ sao? Ta đã từng cứu người hai lần!

-Người đã cứu ta?

Diệp Tiểu Manh cau mày tận lực suy tư, nàng không cách nào nhớ nổi đã gặp cô bé này ở đâu.

-Đương nhiên!

Cô bé gật đầu:

-Hiện tại người đang cần lực lượng đi cứu bạn của người đi?

-Bạn bè?

Diệp Tiểu Manh giật nảy mình bừng tỉnh, a Trạch cùng chị Từ Mẫn đã như thế nào rồi? Vì sao nàng lại đi tới nơi đây?

-Ta làm sao trở về đây, chị Từ Mẫn cùng a Trạch đang vô cùng nguy hiểm...

-Ha ha, người trở về là có thể cứu được hai nàng hay sao?

Trong tiếng cười của cô bé kia đã tràn ngập vẻ trào phúng:

-Người bắt quả chỉ là một nữ sinh yếu ớt tay trái gà không chặt mà thôi. Làm sao người có thể cứu bọn họ từ trong tay hai hải yêu kia?

-Ta...ta sẽ...

Diệp Tiểu Manh còn đang trong lúc lúng túng, nàng đột nhiên nhớ tới lời nói trước đó của cô bé:

-Lực lượng! Người sẽ cho ta mượn lực lượng, đúng không? Cho ta mượn đi, để cho ta đi cứu bọn họ!

-Cho người mượn? Tốt!

Cô bé kia lại nhanh khách nở nụ cười:

-Nhưng người định dùng thứ gì đến trả lại cho ta đây?

Chứng kiến Diệp Tiểu Manh quỳ trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, a Trạch cực kỳ hoảng sợ. Nàng cảm tức nhìn Bối Lạp đang đứng khoanh tay như muốn xem kịch vui, hét lớn:

-Rốt cục người đã làm cái gì đối với nàng?

-Ta làm cái gì? Có phải người đã nghĩ lầm gì rồi hay không?

Bối Lạp quay đầu, trên gương mặt mang theo vẻ mỉm cười mê người:

-Ta không có làm cái gì a? Tiếng hát của Khả Khả chỉ giúp cho nàng nhìn thấy rõ chính mình mà thôi, thấy rõ ràng bộ dạng chân thật của chính mình, tìm về bản thân đích thực bị đè nén dưới đáy lòng của mình!

-Câm miệng, mau câm miệng, không được hát nữa!

A Trạch muốn đi ngăn cản Khả Khả, nhưng thân thể nàng căn bản không thể nhúc nhích.

-Người có biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì hay không? Không chỉ là chúng ta, ngay cả hai người các người cũng sẽ bị Tiểu Manh bạo tẩu xé thành mảnh nhỏ!

-Không, sẽ không!

Bối Lạp tràn đầy tự tin nói:

-Tiếng hát của Khả Khả tuy rằng không thể khống chế được Yêu tộc, nhưng sẽ làm cho nàng bị ảnh hưởng cho rằng chúng ta là đồng loại của nàng, chắc chắn sẽ không ra tay đối với chúng ta, mà các người sao...ha ha...

Bối Lạp phát ra tiếng cười vô cùng đắc ý.

-Rốt cục mấy người đang nói chuyện gì a?

Thân thể Từ Mẫn không thể nhúc nhích, hơn nữa bởi nguyên nhân góc đứng nàng căn bản không nhìn thấy được bộ dạng thống khổ của Diệp Tiểu Manh, chỉ có thể nương theo lời đối thoại của a Trạch cùng Bối Lạp mà suy đoán tình huống hiện giờ.

-Tiểu Manh rốt cục làm sao vậy?

-Tiểu Manh...Tiểu Manh...

A Trạch gắt gao cắn chặt môi dưới của mình, trong lòng có đầy lực lượng nhưng không cách nào sử dụng. Nàng thật sự không thể đem bộ dạng hiện tại của Diệp Tiểu Manh miêu tả cho Từ Mẫn nghe, bởi vì điều này không chỉ dùng lời nói là có thể hình dung ra được.

Diệp Tiểu Manh quỳ trên mặt đất, cả người giống như bị điện giật, không ngừng run rẩy. Lông tơ màu bạc từ lỗ chân lông nàng không ngừng mọc ra. Đôi tai cũng mọc dài lên, mười móng vuốt tẩn ra hàn quang ben nhọn càng ngày càng dài trên ngón tay mảnh khảnh của Diệp Tiểu Manh.

Nhưng khác với hai lần trước chính là lần này Diệp Tiểu Manh biến thân cũng không rõ ràng như hai lần trước. Lông tơ màu bạc trên người sau khi chậm rãi dài ra lại rút trở về, mà lỗ tai nàng lại không ngừng biến hóa giữa nhân loại cùng động vật, giống như đang có vật gì đó ngăn trở sự bạo tẩu của nàng.

Nhưng loại tình huống này hẳn sẽ không chịu đựng được quá lâu thêm nữa. A Trạch đã nhìn thấy thật rõ ràng, loại lực lượng ngăn cản Diệp Tiểu Manh tựa hồ không cản nổi tốc độ biến hóa của nàng, bộ dáng giống như dã thú đã dần dần thành hình. Diệp Tiểu Manh thực sự bạo tẩu tựa hồ chỉ là vấn đề về thời gian.

-Xem đi, đây mới là bộ dáng chân chính của người.

Hai tay Bối Lạp giơ cao, bộ dạng chẳng khác gì thánh nữ trong tà giáo, điên cuồng mà chấp nhất:

-Người không phải nhân loại, người là đồng loại của chúng ta, người không nên làm bạn gì với nhân loại. Người là một thành viên trong chúng ta...

-Tại sao người phải làm ra chuyện này?

A Trạch nhìn Bối Lạp giống như đã điên cuồng, oán hận nói:

-Vì sao lại phải thống hận nhân loại đến như vậy?

-Vì sao? Bởi vì nhân loại các người đều là một chủng tộc dơ bẩn cùng ích kỷ. Vì ham muốn cá nhân của mình, chuyện xấu xa gì cũng có thể làm ra được!

Bối Lạp quay đầu nhìn a Trạch, trong mắt tràn đầy oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Ta sinh sống trong xã hội nhân loại nhiều năm như vậy, sự tình gì chưa từng gặp qua. Mượn lần này mà nói, nhân loại các người vì muốn chế tạo trang bị linh lực không tiếc mời yêu quái như ta tới giúp các người nuôi dưỡng quỷ quái, đợi sau khi chúng nó lớn lên thành hình lại giết chết chúng nó, lột da của chúng làm ra trang bị ỉnh. Hiện tại không có bao nhiêu thủy hầu tử có chỉ số thông minh thấp, nhưng về sau đây? Các người có thể sẽ vì muốn chế tạo thêm trang bị hoàn mỹ cao hơn, đi giết chết những Yêu tộc có chỉ số thông minh cao cấp như chúng ta?

-Đây chẳng qua chỉ là ý tưởng của một số nhân loại, người không thể bởi vì một ít hành vi của một số người nào đó mà bác bỏ toàn bộ nhân loại khác!

A Trạch lại tiếp tục nói:

-Hiệp hội thần quái làm ra những chuyện như vậy không có quan hệ gì tới chúng ta!

-Vậy sao? Là một phần nhỏ nhân loại sao?

Bối Lạp cười lạnh một tiếng:

-Nói như vậy những nhân loại mà ta tiếp xúc đến đều thuộc một phần nhỏ nhân loại đó sao? Như vậy vận khí của ta thật sự là quá tệ a!

Bối Lạp phẫn nộ chỉ vào đôi chân khô héo của Khả Khả, lớn tiếng nói:

-Nếu không phải do tham dục của nhân loại các người, con gái của ta sao lại phải biến thành cái dạng này!

-Chân của Khả Khả không phải vì nguyên nhân ghen hờn huyết sao?

A Trạch không giải thích được, nói:

-Quan hệ gì tới nhân loại?

-Nếu không phải do nam nhân ích kỷ kia, con gái của ta làm sao lại biến thành một đứa con hờn huyết bị nhân loại giết chết, bị Yêu tộc phỉ nhổ?

Bộ dạng của Bối Lạp giống như kẻ phát bệnh tâm thần, hoàn toàn không còn nhìn ra dáng vẻ tao nhã xinh đẹp như trước:

-Ta có lòng tốt cứu nam nhân kia, hẳn nói hẳn muốn báo đáp ta, nhưng hẳn thừa dịp mỗi ngày ta phải ngâm nước biển duy trì thân thể độ ẩm lại trộm nhìn nguyên hình của ta. Khi ta bắt đầu muốn giết hẳn hẳn còn tận lực cầu xin, để cho ta gả cho hẳn. Khi đó ta còn rất trẻ tuổi, căn bản không biết lòng người

có bao nhiêu hiểm ác, lại đi tin tưởng lời của nam nhân kia, vẫn còn vì hấn sinh Khả Khả. Tuy rằng bởi nguyên nhân ghen huyết mạch nên chân của Khả Khả có tàn tật, nhưng ta vẫn luôn tin tưởng nam nhân kia thật sự yêu thương ta cùng Khả Khả...

-Nhưng cuối cùng ý nghĩ của ta đã sai lầm rồi!

Bối Lạp nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục nói:

-Khi hấn vừa nhìn thấy chân của Khả Khả, người có biết tên hỗn đản kia đã nói gì không? Hấn lại còn mắng ta là nữ nhân vô dụng, không những không sinh được con trai cho hấn, hơn nữa còn sinh ra đứa con gái bị què. Đứa què, đây là từ mà hấn dùng hình dung con gái ruột thịt của hấn!

-Phải biết rằng nhân loại cùng Yêu tộc kết hợp cũng không tốt đẹp như trong truyền thuyết thần tiên ma quái của nhân loại các người đồn đãi. Nếu nhân loại cùng Yêu tộc kết hợp, muốn sinh sản đời sau là một việc vô cùng khó khăn. Tuy rằng nhìn qua hình dáng không khác nhau bao nhiêu, nhưng dù sao cũng là hai chủng tộc, cấu tạo trong cơ thể hoàn toàn khác nhau, muốn tiến hành chuyển hóa tới mức có thể sinh nở được đời sau, đối với Yêu tộc mà nói thương tổn rất lớn. Muốn mang thai nhi đồng của nhân loại, Yêu tộc phải hi sinh rất nhiều thứ, tuổi thọ, một bộ phận thân thể, cùng đại lượng linh lực. Cổ họng của ta chính vì vậy nên đã không còn hát được ca khúc đặc hữu của Giao nhân...

-Nhưng hết thảy những chuyện này cũng chỉ là sự bắt đầu. Sau khi mang thai sinh nở đời sau, đây mới là khảo nghiệm lớn nhất. Sinh con đối với nữ nhân nhân loại bình thường mà nói là một việc vô cùng thống khổ, chẳng khác gì khảo nghiệm một lần sinh tử, huống chi là Yêu tộc càng bị thương tổn nghiêm trọng hơn. Ta vì sinh Khả Khả mà phải trải qua một lần suýt chết...

-Giao nhân là một chủng tộc rất khó mang thai, hơn nữa dù sinh được tỉ lệ nhi đồng sống sót được cũng rất thấp. Hơn nữa hậu nhân của Giao nhân nữ tính chiếm đa số, rất ít nam giới, đây cũng là lý do vì sao số lượng Giao nhân cũng không nhiều lắm. Cũng bởi vì như vậy Khả Khả có thể bình an sống sót, ta đã phải trả giá bao nhiêu đại giới thì có thể hiểu được.

-Nhưng ta vì nam nhân kia làm ra nhiều hi sinh như vậy, thậm chí còn không để ý tới tính mạng của mình sinh Khả Khả, đối lấy chỉ là một câu oán hận cùng nỗi cô độc vô cùng tận. Khi nhìn thấy Khả Khả là con gái, hơn nữa chân bị tàn tật, nam nhân kia cũng không còn đến thăm ta lần nào. Đợi khi kỳ suy yếu của ta đã qua, khi ta đi tìm hấn lại phát hiện hấn cùng một nữ nhân khác đang trần truồng nằm trên giường của nhà chúng ta!

-Người biết không? Người đàn bà rất béo, rất xấu xí, cả người đều là thịt béo, mông của bà ta còn lớn hơn cả đầu cá voi. Nhưng nữ nhân như vậy mà nam nhân kia vì bà ta lại bỏ rơi nữ nhân xinh đẹp như ta, một nữ nhân có được đáng người mà ai cũng phải hâm mộ, một người vì hấn bất chấp tính mạng cùng hi sinh tuổi thọ của mình, giọng hát cùng đại lượng linh lực, bỏ rơi một thê tử Yêu tộc như ta!

-Ta thật sự không thể hiểu được ý nghĩ của hấn. Ta phần nộ chất vấn hấn rốt cục người đàn bà kia có gì hơn ta, nhưng ta lại được đáp án chính là người đàn bà kia có thể sinh con, sinh cho hấn một đứa con trai khỏe mạnh, đây chính là nguyên nhân mà ta bị vứt bỏ!

-Chính vì vậy mà hấn lại dám phản bội lời thề. Phản bội ân tình của ta, phản bội hi sinh của ta. Cho nên trong một đêm mưa ta lừa hấn tới bờ biển, kéo dài hấn xuống biển cho hấn chết đuối. Mấy năm trước đó nếu không phải ta nhân tiện đi ngang qua chỗ có bão táp hấn cũng đã biến thành thực vật cho loài cá. Nếu hấn dám phản bội ta, như vậy tính mạng của hấn cũng phải nên trả lại cho ta!

-Cho nên người không có hảo cảm đối với nhân loại, còn giết chết ba nam nhân có ý đồ với Khả Khả, đúng không?

Từ Mẫn tiếp lời nói.

-Phải! Những nam nhân kia tiếp cận Khả Khả mục đích còn không phải vì thấy Khả Khả xinh đẹp hay sao. Khi bọn hấn phát hiện Khả Khả không thể sinh được nhi đồng khỏe mạnh cho bọn hấn, Khả Khả cũng sẽ giống như ta, bị vứt bỏ, bị mất hết những điều tốt đẹp, cô đơn một mình vượt qua cuộc sống bi thảm cả đời.

Thần sắc Bối Lạp thật bình tĩnh nói xong, giống như chuyện nàng ta kể ra không phải là chuyện mình đã giết chết ba mạng người, mà là chuyện nhỏ nhất bình thường.

Từ Mẫn cùng a Trạch đều không biết nên nói gì. Đối với nữ nhân nảy sinh tư tưởng cực đoan sau khi bị một nam nhân bỏ rơi, Từ Mẫn từng gặp qua rất nhiều. Loại nữ nhân bởi vì bị thương tổn mà tâm lý biến đổi thành vận vẹo cực độ, có thể làm được bất cứ chuyện gì không ai có thể tưởng tượng.

-Người thấy được hình dáng thật sự của ta cho nên người phải chết, nếu không mà nói ta không thể trở lại tộc đàn!

Bối Lạp đi tới trước mặt Từ Mẫn, dùng ngón tay phất qua mặt nàng, làm ra vẻ xin lỗi nói:

-Không nên hiểu lầm, kỳ thật ta không có chút ác ý nào với người. Người cũng là một nữ nhân đáng thương bị nam nhân vứt bỏ đi, điều này ta cũng biết đến. Ta vốn cho rằng hai chúng ta có thể trở thành bạn bè...Ta cho người uống thủy trùng là hi vọng người có thể trở thành nửa Giao nhân, trở thành một thành viên như chúng ta, chỉ tiếc người cô phụ ý tốt của ta. Cho nên mời người an tâm bị bạn của người giết chết đi thôi!

Tiếng hát của Khả Khả vẫn tiếp tục vang lên, làn điệu càng ngày càng cao, cho dù là cao âm opera cũng không thể phát ra được làn điệu cao đến như thế, mà điều này đối với Giao nhân mà nói chẳng qua chỉ là một chuyện vô cùng đơn giản mà thôi.

Theo làn điệu của Khả Khả chậm rãi tăng cao, dấu hiệu muốn bạo tẩu của Diệp Tiểu Manh cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Lực lượng áp chế nàng tựa hồ đã không thể khống chế sự chuyển hóa của Diệp Tiểu Manh, a Trạch đã có thể chứng kiến được hai răng nanh bén nhọn của nàng.

283. Chương 286: Thiên Tướng Lại Đến

-Trả lại cho người? Trả lại cho người cái gì?

Về mặt Diệp Tiểu Manh thật khó hiểu nhìn cô bé ở trước mặt:

-Ta nói người cho ta mượn lực lượng đi cứu bạn của ta, dùng xong người thu hồi là được rồi chứ?

-Không cần trả giá bất cứ thứ gì, là có thể miễn phí sử dụng lực lượng, thế giới này làm gì có chuyện nào tốt đến như vậy!

Cô bé kia lắc đầu nói:

-Mua đồ cũng phải trả tiền, có đúng không?

-Như vậy người cần cái gì?

Diệp Tiểu Manh nói:

-Tiền sao? Trên người ta không có nhiều tiền, hay ta viết phiếu nợ cho người trước, sau này trả lại cho người được không? Làm ơn đi, ta đang gấp lắm, tình huống hiện tại của a Trạch cùng chị Từ Mẫn vô cùng nguy hiểm a!

-Khanh khách, tiền sao, ta lấy lại có ích lợi gì?

Cô bé cười lắc đầu:

-Loại đồ vật nhàm chán như vậy, người tự mình giữ đi thôi!

-Như vậy rốt cục người cần đem thứ gì trao đổi mới có thể đem lực lượng cho ta mượn đây?

Diệp Tiểu Manh có chút lo lắng nói:

-Người mau nói đi chứ!

-Không bằng như vậy đi...

Cô bé nghiêng đầu như đang suy tư:

-Hay là dùng người tới trao đổi!

-Ta?

Diệp Tiểu Manh khó hiểu chỉ vào mũi của mình:

-Thứ gì của ta?

-Thân thể của người!

Tất cả hào quang vờn quang người cô bé tán đi, cuối cùng Diệp Tiểu Manh đã nhìn thấy rõ gương mặt cô bé.

Đây không phải chính là mình sao? Diệp Tiểu Manh sửng sốt. Hoặc là nói đây chính là bộ dáng trước kia của nàng đi? Thật giống như thời gian đang chảy ngược, nàng quay về lúc mình còn nhỏ, đang đứng soi gương. Nhưng bất đồng duy nhất là nụ cười trên mặt cô bé, khóe miệng nhếch lên cùng biểu tình cười cười lại vô cùng tà ác!

Diệp Tiểu Manh nhìn cô bé trước mặt có dáng vóc chẳng khác gì mình khi còn bé, liền đứng ngây ra tại chỗ, nói không nên lời. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, cô bé này vì sao lại có bộ dạng giống nàng như đúc đến thế?

-Ta chính là người đó!

Trên mặt cô bé kia lộ ra dáng tươi cười tà ác, bước chậm từng bước tới chỗ Diệp Tiểu Manh.

-Như thế nào ngay cả chính mình mà người cũng không nhận ra sao?

-Người là...ta?

Diệp Tiểu Manh bị lời nói của cô bé làm nàng hoàn toàn hồ đồ:

-Như vậy...ta là ai?

-Người không biết sao?

Cô bé khanh khách nở nụ cười:

-Người là một con yêu quái a!

-Yêu quái? Ta làm sao lại là yêu quái?

Diệp Tiểu Manh phản bác thật nhanh:

-Ta là nhân loại. Ta rõ ràng chính là nhân loại, vì sao các người đều nói ta là yêu quái đây?

-Chẳng lẽ chính người không biết tự nhìn xem sao?

Cô bé chỉ vào Diệp Tiểu Manh nói:

-Nhân loại có được móng vuốt bén nhọn như vậy hay sao?

-Móng vuốt?

Diệp Tiểu Manh cúi đầu, ngơ ngác nhìn hai bàn tay của chính mình.

-Đây là cái gì? Đây không phải tay của ta, tay của ta không phải hình dáng này đâu...

Hiện ra ngay trước mắt Diệp Tiểu Manh là một bàn tay đầy lông tơ. Từ đầu ngón tay vươn ra móng vuốt bén nhọn tẩn ra hàn mang khiếp người, sắc bén cơ hồ có thể xé nát bất cứ vật gì. Diệp Tiểu Manh không dám tin vào hai mắt của mình, tâm niệm nàng chợt động, đôi bàn tay đầy móng vuốt cũng động theo ý nghĩ của nàng.

-Đây...đây là tay của ta sao...

Diệp Tiểu Manh từ trên bàn tay dời xuống quan sát thân thể của chính mình. Trên cánh tay cùng chân đều mọc dài lông tơ màu bạc, thật dài, theo gió nhẹ nhàng phiêu động.

-Cơ thể của ta vì sao lại biến thành hình dạng này?

Diệp Tiểu Manh thất kinh dùng tay sờ soạng lên mặt mình:

-Rốt cục ta đã biến thành bộ dáng gì nữa?

-Người muốn biết sao? Chính mình xem đi!

Bàn tay cô bé nhẹ nhàng vung lên, một đạo quang mang thoáng hiện, trước mặt Diệp Tiểu Manh xuất hiện một chiếc gương thật lớn. Ở trong gương là một quái vật giống như người sói trong truyền thuyết Châu Âu đang đứng thẳng nơi đó, ngơ ngác nhìn Diệp Tiểu Manh đang đứng bên ngoài.

Thân thể cường tráng, da lông màu trắng, lỗ tai cùng mũi lồi ra, răng nanh vươn ra khỏi miệng.

-Đây là...đây là...

Diệp Tiểu Manh không cách nào tin tưởng được những gì mình đã nhìn thấy. Nàng vươn tay, muốn dùng bàn tay để xác nhận hết thấy hình ảnh trước mặt có đúng là chân thật hay không. Nhưng móng vuốt của nàng vừa chạm tới chiếc gương thì chiếc gương đã biến mất trong không khí.

-Hiện tại người hiểu được chưa?

Cô bé kia lại nói:

-Người không phải nhân loại, người là một con quái vật. Đây mới là bộ dạng chân thật của người!

-Người nói bậy, người đang gạt ta!

Diệp Tiểu Manh nhìn cô bé, khuôn mặt tràn đầy phẫn nộ nhe răng nanh dữ tợn:

-Người nhất định là quỷ quái gì đó, tất cả chuyện này đều là ảo giác. Đúng rồi, nhất định là như vậy, đây đều không phải chân thật, hết thấy đều chỉ là ảo giác!

-Vì cái gì khi người đã tận mắt nhìn thấy hết thấy chuyện này, cũng không nguyện đi thừa nhận nó đây?

Cô bé có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Người đã hưởng thụ thời gian dài như vậy, hiện tại cũng nên đến phiên ta đi ra ngoài hít thở không khí chứ?

-Người...người muốn làm gì?

Trong lòng Diệp Tiểu Manh cảm thấy có một tia dự cảm không hay.

Cô bé này thoát nhìn qua có vẻ như thật yếu ớt, nhưng không biết tại sao Diệp Tiểu Manh lại cảm thấy được trên người cô bé phát tán ra hàn ý khiếp người.

-Ta ngủ đã lâu lắm rồi, hiện tại tới phiên người!

Cô bé nhe răng, cả khuôn mặt đều biến thành méo mó:

-Người cứ sống yên ở chỗ này, xem ta hưởng thụ cuộc sống của người đi!

-Ngao...ngao...

Trong cổ họng Diệp Tiểu Manh phát ra tiếng gào trầm thấp, diễn cảm thống khổ ôm lấy đầu của chính mình. Quần áo trên người bởi vì thân thể biến hóa biến thành một đồng vải vụn, chỉ để lại chiếc áo bảo hộ vùng ngực đặc thù mà Minh Diệu đã đưa cho nàng.

-Tiểu Manh...

A Trạch cảm giác không còn cách nào xoay sở, Diệp Tiểu Manh đã hoàn toàn bạo tẩu, đã không còn vật gì đó có thể ngăn cản được nàng.

Hai lần trước Diệp Tiểu Manh bạo tẩu đều có người kịp thời chế phục nên nàng mới có thể khôi phục lại. Mà bây giờ ở đây chỉ có a Trạch cùng Từ Mẫn. Cho dù hai nàng không bị khống chế thân thể nhưng hai

nàng cũng vô lực đi đối kháng với Diệp Tiểu Manh trong tình trạng bạo tẩu, hướng chỉ hiện tại cả hai đều không thể động đậy.

-Xem ra đã hoàn thành xong rồi đi!

Bối Lạp nhìn Diệp Tiểu Manh đã hoàn toàn thay đổi hình dáng, thỏa mãn gật đầu:

-Khả Khả, tiếp tục đi. Đợi khi nàng giết chết hai nhân loại kia, hết thấy đều đã xong xuôi. Chúng ta cũng có thể quay trở về, con cũng có thêm một người bạn, xem ra cuộc lữ hành lần này của chúng ta thu hoạch xem như không sai!

Khả Khả gật đầu, làn điệu vừa chuyển, tiếng hát dâng cao. So sánh với khúc hát vừa rồi bài hát này càng thêm dịu dàng, làm cho người nghe không khỏi sinh ra thêm hảo cảm đối với nàng.

-Rống...

Trong cổ họng Diệp Tiểu Manh phát ra tiếng rống trầm thấp, nàng quay đầu, dùng ánh mắt có chút mê mang nhìn Khả Khả cùng Bối Lạp đứng một bên, lại nhìn a Trạch cùng Từ Mẫn đứng bên kia. Trong ánh mắt nàng có chút mê mang, dường như không biết mình nên công kích bên nào.

Nhìn qua lại vài lần, Diệp Tiểu Manh ngửa đầu gào thét một tiếng, nàng quay đầu nhìn a Trạch cùng Từ Mẫn, trong ánh mắt toát ra một tia hung ác, giống như dã thú nhìn thấy được con mồi...

-Như vậy chúng ta trao đổi đi!

Cô bé cười nhẹ một tiếng, ngay khi Diệp Tiểu Manh còn chưa kịp phản ứng, một đạo bạch sắc quang mang bao phủ khắp thân thể Diệp Tiểu Manh, giống như trong thân thể có đồ vật gì đó bị xé rách xuống dưới, Diệp Tiểu Manh cảm thấy mỗi bộ phận cơ thể đều vô cùng đau đớn, giống như bị người hút máu, dưới chân vô lực té ngã xuống đất.

Diệp Tiểu Manh cảm giác toàn bộ cơ thể đều đau đớn, ngay cả muốn động một ngón tay cũng làm cho nàng không thể chịu đựng nổi. Nàng chỉ có thể vô lực nằm trên mặt đất, trơ mắt nhìn quang mang bao phủ thân thể mình hóa thành một quang cầu, chậm rãi rời đi thân thể chính mình. Bên trong quang cầu giống như có đồ vật gì đó từ người nàng bị rút đi, Diệp Tiểu Manh cảm thấy mình như sắp hôn mê.

Quang cầu kia bao phủ cả người cô bé nọ, tuy rằng nhìn không thấy rõ ràng nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn thấy được thân ảnh cô bé kia tựa hồ đang chậm rãi to lớn, mà hào quang trên người cô bé lại càng ngày càng yếu.

-Ngày tháng có thể nhìn thấy được ánh mặt trời này ta đã mong đợi thật lâu!

Âm thanh của cô bé trở nên lờ lững:

-Ta rất cực có thể đi ra ngoài!

Một tia hàn ý lạnh lẽo từ trên mặt Diệp Tiểu Manh truyền tới đại não, thân thể tựa hồ đã giảm bớt đau đớn. Nàng ngẩng đầu, không biết tuyết đã rơi từ khi nào, bông tuyết dừng trên người nàng có chút băng sương, nhưng lại giảm bớt được nỗi đau đớn từ thân thể nàng không ít.

-Hừ, lại bắt đầu đến sao?

Cô bé bị hào quang bao phủ bất mãn nói:

-Bất quá đã không còn kịp rồi, đã không còn ngăn cản được ta!

Quang mang màu đỏ chói mắt từ trên người Diệp Tiểu Manh chột sáng lên, chính là bối tâm hộ giáp mà Minh Diệu lưu lại cho nàng phát ra. Vật này có thể phụ trợ linh lực lưu chuyển thật nhanh, dưới sự trợ giúp của nó Băng Tâm Quyết bắt đầu vận chuyển càng lúc càng nhanh trong thân thể của Diệp Tiểu Manh, áp chế yêu huyết đang sôi trào trong cơ thể của nàng.

-Sao lại thế này?

Chúng kiến động tác của Diệp Tiểu Manh đột nhiên dừng lại, lông mao trên người cũng chậm rãi lui về thân thể, Bối Lạp chấn động. Cô ta thật sự không ngờ Diệp Tiểu Manh vốn đã bị bạo tẩu nhưng còn xuất hiện loại tình huống này.

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đã bắt đầu khôi phục lại hình người, Khả Khả cũng dừng lại làn điệu ca khúc dịu dàng kia, lại bắt đầu hát một ca khúc khác. Theo âm phù bay xuống, lông tơ màu bạc rút lui về thân thể của Diệp Tiểu Manh lại bắt đầu chậm rãi mọc dài ra.

Cứ như vậy hình thái nhân loại cùng Yêu tộc không ngừng biến hóa thay phiên, Diệp Tiểu Manh quỳ trên mặt đất, hai tay chống đỡ thân thể, miệng há hốc thở hổn hển, thân thể không ngừng biến hóa mang đến thống khổ khiến nàng nhịn không được tru lên.

-Cứ như vậy sẽ không xong...

A Trạch cắn môi, trong lòng hỏi nhanh đối sách. Mặc dù có một cỗ lực lượng đang ngăn cản Diệp Tiểu Manh bạo tẩu, nhưng chỉ cần Khả Khả tiếp tục hát thì tốc độ hồi phục của Diệp Tiểu Manh vẫn kém xa tốc độ biến hóa.

-Nhất định phải nghĩ ra biện pháp ngăn cản Khả Khả mới được. Nhưng hiện tại mình cùng chị Từ Mẫn đều không thể nhúc nhích, phải làm thế nào đây? Đáng giận, phải chi tay mình còn động đậy được...

-Dừng ở đây đi!

Thanh âm của một nam nhân đột ngột vang lên, khiến ấy người phụ nữ trong phòng cũng giật nảy mình.

-Người nào?

Bối Lạp quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào đã thấy thân ảnh một nam nhân cường tráng xuất hiện ngay cửa phòng.

-Ta là người khổng lồ của vũ trụ, tên là Adam, chính là hoàng tử của vương quốc Ai Thản Ni Á. Ta bảo hộ bí mật của Huy Khắc Bảo!

Nam nhân kia chậm rãi đi vào miệng không ngừng hô hoán:

-Ta có thể triệu hoán ma lực thần bí, chỉ cần niệm một câu thần chú: “Huy Khắc hiển linh”, Hi Mạn sẽ tới. Lúc này ta sẽ là Hi mạn, là cường giả cực mạnh trong vũ trụ...

Bối Lạp: ...

Từ Mẫn: ...

A Trạch: ...

Khả Khả: ...

Vừa nhìn thấy rõ người đến, tất cả mọi người giống như bị một luồng lôi điện thật lớn từ trên trời đánh xuống, đại não chỉ trong nháy mắt đều mất đi năng lực tự hỏi, ngay cả Khả Khả cũng dừng hẳn tiếng hát, đứng ngây ra tại chỗ. Cách ăn mặc của người vừa xuất hiện thật sự vô cùng biến thái. Mái tóc nhuộm thành màu vàng, còn chải theo kiểu vô cùng cổ lỗ sĩ, thân thể cường tráng rắn chắc, lồng ngực cột nghiêng hai sợi dây lưng thật lớn đang chéo ngay trước ngực. Ngay chỗ kết nối giữa hai sợi dây lưng còn đặc biệt dùng một vật được vẽ theo hình chữ thập màu đỏ, nhưng có lẽ do nguyên nhân vẽ ra quá vội vàng cho nên hình vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo. Nửa mình dưới mặc một chiếc quần tam giác bó sát, lộ ra hơn phân nửa mông, mà dưới chân mang đôi ủng da màu nâu. Sau lưng hắn đeo một thanh kiếm vô cùng kỳ quái, nhưng nhìn qua thanh kiếm kia giống như sản phẩm plastic, không có chút lực uy hiếp nào. A Trạch cẩn thận nhìn xem một chút, hoàn hảo, hình bắc đẩu thất tinh trên ngực đã không có, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của hắn thật giống một tên biến thái điên cuồng thích lộ thể.

-Thiên Tướng!

Bối Lạp đề phòng thối lui ra sau hai bước, nhìn Thiên Tướng trong một thân trang phục thật biến thái nói:

-Thật không ngờ người còn dám xuất hiện ở địa phương có ánh mặt trời...

-Ta cũng nhận lời ủy thác của người khác!

Thiên Tướng chỉ chỉ vào Diệp Tiểu Manh đang thống khổ quỳ trên mặt đất nói:

-Cô bé kia, mời người buông tay đi!

-Vì cái gì?

Ánh mắt Bối Lạp híp lại, cô ta chắn ngay trước người Khả Khả cùng Thiên Tướng, làm ra động tác như phòng thủ:

-Người nhận thức cô gái hồn huyết này sao?

-Có chút quan hệ!

Thiên Tướng mơ hồ không rõ nói:

-Cho nên chuyện lần này tới đây nên chấm dứt, cho Khả Khả dừng lại đi. Các người rời đi nơi này, xem như chưa từng phát sinh qua chuyện gì!

-Nếu như ta nói không thì sao?

Ánh mắt Bối Lạp gắt gao nhìn chằm chằm Thiên Tướng, lực chú ý vô cùng tập trung. Mà Khả Khả đứng ngay sau lưng cô ta thân thể thoáng run rẩy lên, tựa hồ thật sự sợ hãi. Khả Khả tựa hồ cũng nhận thức được Thiên Tướng, hơn nữa còn sợ hãi đối với nam nhân này.

-Người muốn trực tiếp giết chết hai mẹ con chúng ta sao?

-Người cũng biết ta sẽ không động thủ đối với nữ nhân! Đặc biệt là dạng cô bé khả ái như Khả Khả.

Thiên Tướng gãi gãi đầu, có chút khó xử nói:

-Tựa hồ tiếng hát của Khả Khả là nguyên nhân căn bản khiến yêu huyết trong cơ thể cô bé này sôi trào lên đi?

-Đúng thì thế nào?

Bối Lạp nói:

-Khả Khả, đừng ngừng lại, nam nhân này là một kẻ biến thái, nhưng chỉ cần có mẹ ở đây, hẳn chắc chắn sẽ không động thủ đối với con đâu!

Nghe được Bối Lạp phân phó, Khả Khả hít sâu một hơi, bắt đầu cất tiếng hát ca khúc cao vút khác thường kia.

-Đừng có nói chuyện kiểu khẳng định như vậy được không chứ!

Thiên Tướng cau mày:

-Khả Khả nghe lời của thúc thúc, dừng lại có được không? Thúc thúc mời cháu ăn điểm tâm đi, là kẹo que thật lớn nha, còn có vị chocolate nữa!

Thân thể của Khả Khả rõ ràng bị câu nói của Thiên Tướng làm run rẩy lên kịch liệt, nhưng nàng vẫn không chịu ngừng lại tiếng hát cao vút kia.

-Xem ra chỉ trông vào miệng lưỡi cũng không được a!

Thiên Tướng thở dài một hơi nói, hẳn đem tay phải đưa ra sau lưng, rút thanh kiếm plastic tạo hình kỳ lạ kia, hướng lên không trung vung cao thanh kiếm quát:

- Xuất hiện đi, tọa kỵ của ta, thái không hổ!

-Tuy rằng tôi không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần đàn theo ngày thường thì vẫn sẽ tốt hơn đi.

Một nam nhân từ ngoài cửa chậm rãi đi vào, trong tay còn cầm theo một cây đàn ghi ta cũ kỹ.

-Âu Phàm? Tại sao anh lại ở chỗ này?

Tuy rằng Từ Mẫn không thể nhúc nhích, nhưng nàng vẫn thấy rõ người cầm cây đàn kia, đó không phải là Âu Phàm thì là ai đây?

-A, Từ Mẫn, cô cũng ở đây a!

Âu Phàm mỉm cười chào Từ Mẫn, nói:

-Nam nhân có kiểu ăn mặc kỳ quái này tự đứng xông vào quán rượu của tôi, còn cứng rắn kéo tôi chạy tới nơi đây, nói là muốn tôi giúp hẩn cứu người, tuy rằng tôi cũng không hiểu được là chuyện gì đang xảy ra!

A Trạch cũng nhận ra nam nhân này chính là ông chủ của quán bar mà nàng thường xuyên đến trước kia, có một tay đàn ghi ta tuyệt hảo. Nhưng nàng có nghe Minh Diệu từng đề cập qua, nam nhân này có được một bốn sự chơi đàn ghi ta xuất thần nhập hóa tựa hồ là dùng một loại thủ đoạn không bình thường lấy được đến.

-Như vậy tôi phải bắt đầu đây!

Âu Phàm ôm ghi ta trước người, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây đàn. Đàn ghi ta phát ra âm rung tuyệt vời, Âu Phàm cứ thể thản nhiên gảy lên ca khúc của mình.

Giống như phối hợp theo tiếng hát của Khả Khả, tiếng đàn ghi ta của Âu Phàm phụ họa theo tiếng hát của Khả Khả, chỉ là khi tới âm cuối lại kéo dài thêm một âm tiết, tuy rằng nghe qua cảm thấy không có chỗ nào khác biệt, nhưng lại cải biến tiết tấu tiếng hát của Khả Khả.

Âu Phàm đem tinh thần đều chuyên chú trong việc chơi đàn của chính mình, tuy rằng khi hẩn vừa tiến vào phòng liền chứng kiến quái vật đang thống khổ ôm đầu quỳ trên mặt đất lại có vẻ giống như người sói trong truyền thuyết liền cảm thấy giật mình, nhưng là một người từng cùng ác ma có giao dịch chân chính, trên thế giới này không còn chuyện gì khó thể tưởng tượng trong lòng hẩn, chuyện trước mắt cũng không có gì đáng để ngạc nhiên nữa.

Thanh âm tiếng hát của cô gái kia thật sự êm tai, còn hơn quái vật đang quỳ sụp dưới đất, Âu Phàm càng kinh ngạc với tiếng hát của Khả Khả. Tuy rằng nghe không hiểu Khả Khả đang hát ca từ gì, nhưng Âu Phàm lại có thể hiểu được ý tứ bao hàm bên trong hoàn luật kia. Thủ điệu kia tựa hồ biểu đạt ra ý nghĩa nên vứt bỏ hết giả tạo bên ngoài, bày ra ý nghĩa chân thật của chính mình. Hẩn dựa theo lời nói của Thiên Tướng dặn dò trước đó, theo làn điệu của Khả Khả mà chơi đàn, không cần đi đối kháng, mà chỉ đơn thuần quấy rầy tiết tấu ca khúc của Khả Khả là tốt nhất.

Uy lực tiếng hát của Giao nhân mạnh đến thế nào, Thiên Tướng hiểu được thật rõ ràng. Tuy rằng có thể trực tiếp dùng bạo lực đánh ngất Khả Khả cùng Bối Lạp, đó là phương pháp hữu hiệu nhanh chóng nhất, nhưng hiện tại hẩn làm không được. Từ sau khi bị Địa Tướng đánh lên, hẩn luôn bị vây trong trạng thái cực độ suy yếu. Vừa rồi những cử chỉ hành động của hẩn, chỉ bất quá là phô trương thanh thế mà thôi.

Tuy rằng lực lượng của Giao nhân ở trên lục địa cũng không mạnh, thậm chí là rất yếu, nhưng lấy lực lượng hiện tại của hẩn cũng không nắm chắc ở trong thời gian ngắn có thể chế phục được Khả Khả cùng Bối Lạp, cho nên hẩn mới đi tìm Âu Phàm. Nam nhân từng cùng ác ma làm giao dịch này, tài năng chơi đàn của hẩn cũng đồng dạng mang theo ma lực có thể làm mê hoặc lòng người. Tuy rằng loại năng lực thiên phú được ác ma ban cho kia không thể so sánh với tiếng hát thiên phú của Giao nhân, nhưng nếu chỉ đơn thuần muốn quấy rối tiết tấu ca khúc của Khả Khả, làm tiếng hát của nàng mất đi tác dụng, vẫn miễn cưỡng có thể làm được đến.

Tuyết rơi trên bầu trời càng lúc càng lớn, bao trùm lên thân thể của Diệp Tiểu Manh. Tuyết trắng bao phủ lên lông tơ màu bạc của nàng, chậm rãi dung hợp, rót vào bên trong thân thể nàng. Loại cảm giác lạnh lẽo kia làm dòng máu nóng bỏng trong người nàng chậm rãi bị đông lạnh trở xuống, nàng cũng cảm giác thân thể không còn cảm giác đau đớn cường liệt như trước đó. Tuy rằng vẫn còn có chút đau đớn, nhưng nàng vẫn cắn răng chậm rãi đứng dậy.

-Sao lại thế này, làm sao có thể!

Cô bé bị hào quang bao vây thấy Diệp Tiểu Manh có thể đứng lên, hết sức kinh ngạc nói:

-Không phải là như vậy, người không thể nào còn đủ sức phản kháng. Hồn đản! Không chỉ là có người đang giúp ta, người cũng có được người tới giúp đỡ hay sao?

-Người đã lấy cái gì từ chỗ ta, trả lại cho ta!

Diệp Tiểu Manh nhìn thân thể đau đớn, thở hổn hển nói:

-Đồ vật đó là của ta. Mẹ nói qua, không thể tùy tiện lấy đồ vật của người khác, làm vậy chính là ăn cắp!

-Ta chính là người, người chính là ta, chúng ta là một thể!

Cô bé kia lớn tiếng nói:

-Thấy rõ ràng chưa, bộ dạng chân thật của ta, người không phải rất cần lực lượng sao? Ta dùng lực lượng trao đổi với người, đây không phải thật công bằng sao?

-Lực lượng gì đó, ta cần bản không cần!

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng lắc đầu:

-Thứ ta cần, chính là những gì hiện tại ta đang có!

Diệp Tiểu Manh dùng hết toàn bộ lực lượng còn dư lại trong thân thể, hướng cô bé kia nhào tới. Bàn chân giẫm mạnh trên mặt đất, xung lượng thật lớn bốc lên một mảnh đất bùn, ở trong nháy mắt Diệp Tiểu Manh đã lao vào bên trong mảnh hào quang kia.

-A...

Cô bé phát ra tiếng hét thảm thiết, Diệp Tiểu Manh mãnh liệt lao vào bên trong màn hào quang, lực đánh thật lớn đã đánh văng cô bé ra khỏi màn hào quang, trùng điệp té trên mặt đất. Thân thể vốn đang lớn dần bên trong hào quang, mất đi hào quang bao bọc lại chậm rãi khôi phục bộ dáng nhỏ xíu như trước đó.

Một cỗ cảm giác quen thuộc bao phủ lấy Diệp Tiểu Manh. Được đoàn hào quang bao bọc lên, nàng thật giống như đang nằm dưới ánh mặt trời chiếu sáng, ấm áp vô cùng thoải mái. Có đồ vật gì đó lại chậm rãi chảy vào thân thể Diệp Tiểu Manh, nguyên bản trong lòng trống rỗng lại được lấp đầy, loại cảm giác thỏa mãn này làm Diệp Tiểu Manh thoải mái tới mức chìm vào giấc ngủ!

Bị tiếng đàn ghi ta của Âu Phàm quấy nhiễu, ma lực tiếng hát của Khả Khả bị rối loạn, đã không còn tác dụng kích thích yêu huyết trong cơ thể Diệp Tiểu Manh. Được sự trợ giúp của Băng Tâm Quyết, Diệp Tiểu Manh chậm rãi biến trở về hình người, nằm trên mặt đất mất đi tri giác.

A Trạch cùng Từ Mẫn cũng cảm giác cỗ lực lượng trói buộc trên người mình đột nhiên biến mất, hai người rốt cục đã thoát khỏi sự khống chế của Khả Khả.

-Vì sao vậy? Vì sao phải đến quấy nhiễu ta?

Bối Lạp dùng ánh mắt phần hận nhìn nam nhân ăn mặc như một tên điên đứng ngay trước mặt:

-Vì sao người còn dám xuất hiện ngay trước mặt của chúng ta?

-Ta cũng là vì muốn tốt cho các người mà thôi!

Thiên Tướng dùng tay gãi gãi vùng háng, quần cộc dán sát người làm làn da hần có chút ngứa ngáy:

-Ta nghĩ người cũng không muốn để Khả Khả biến thành cỗ máy móc vơ vét của cải cho người khác đi?

-Cỗ máy vơ vét của cải? Người đang nói cái gì?

Bối Lạp bị lời nói của Thiên Tướng làm sững sờ:

-Có ý tứ gì?

284. Chương 287: Người Ẩn Giấu Sau Lưng

- Một kẻ đáng thương, luôn bị che mắt hoàn toàn!

Thiên Tướng lắc lắc đầu:

- Ba người trước đó tuy rằng người thật chán ghét bọn hắn, nhưng người còn chưa tới mức muốn giết chết bọn hắn đi? Người nhất định đã nhận được mệnh lệnh của cấp trên, cho nên mới phải động thủ giết họ, ta nói có đúng hay không?

- Người nói gì ta nghe không hiểu!

Bối Lạp cắn môi nói:

- Ta chán ghét bọn hắn cho nên giết chết họ, lý do này đã đủ lắm rồi!

- Nga, thật sao?

Thiên Tướng lắc đầu nói tiếp:

- Như vậy bảo hiểm nhân thọ của ba người kia cũng là người bảo họ đi mua hay sao?

- Bảo hiểm nhân thọ? Đó là vật gì?

Bối Lạp sửng sốt. Mặc dù cô ta sống vài năm trong xã hội nhân loại, nhưng khi giả cho nam nhân kia cũng chỉ làm một nội trợ ngu muội mà thôi, cho nên đối với những từ chuyên nghiệp này cũng không hề biết tới.

- Được rồi, nếu không phải người nhắc tới ta cũng đã quên!

Từ Mẫn đứng sau lưng Thiên Tướng lên tiếng. Mặc dù nam nhân này ăn mặc có chút biến thái, nhưng thật rõ ràng Bối Lạp có vẻ kiêng kỵ đối với nam nhân này. Nếu so sánh nàng đứng sau lưng hắn vẫn cảm thấy an toàn hơn một chút.

- Ba nạn nhân chết trước đó, trước khi chết đều mua bảo hiểm nhân thọ thật cao, người được hưởng là Bối Lạp!

- Cái gì là bảo hiểm, cái gì là người được hưởng? Nói cho rõ ràng một chút!

Bối Lạp lớn tiếng nói:

- Ta không có làm qua loại chuyện này!

- Người đương nhiên là không làm qua, bởi vì người chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Thiên Tướng mở miệng nói:

- Ta nghĩ cấp trên mệnh lệnh cho người giết chết ba nam nhân kia. Mà còn có một người khác âm thầm mua bảo hiểm nhân thọ cho ba nam nhân kia, người được hưởng lại viết bằng tên của người. Bởi vì thân phận của người trong xã hội nhân loại cũng do người kia giúp người tạo ra. Cho nên cuối cùng tiền bồi thường của công ty bảo hiểm đều rơi vào túi tiền của hắn. Có thể chuẩn xác biết được người kế tiếp phải chết lại là ai, nhất định là người đã ra lệnh cho người. Nói đi, hắn đang ở nơi nào?

- Thiên Tướng, người cũng phải biết quy củ!

Tâm thần Bối Lạp có chút dao động, từ trong lời nói của Thiên Tướng, cô ta đại khái hiểu được rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Tựa hồ là mình cùng Khả Khả đều bị người lợi dụng, dùng để kiếm chác rất nhiều tiền tài. Nguyên lai ở sau lưng nam nhân kia còn làm rất nhiều chuyện mà mình không biết như vậy hay sao? Bối Lạp có chút tức giận, nhưng lại không thể làm được chuyện gì. Tuy rằng đối với việc người ta xem mình trở thành công cụ kiếm tiền cũng thật phản cảm, nhưng nếu như tất cả những chuyện này đều là do tổ chức quyết định, như vậy bản thân cô ta cũng không có khả năng ngăn cản hay phản đối.

- Có mấy lời không thể nói ra ngoài!

- Vậy sao? Vậy được rồi, người có thể không cần nói ra!

Thiên Tướng gật đầu nói:

- Là tên lùn đáng khinh kia đúng không?

Bối Lạp không trả lời, đầu hơi cúi thấp nhìn xuống mặt đất, nhìn thấy phản ứng của Bối Lạp, trong lòng Thiên Tướng cũng đã biết.

- Như vậy tại sao phải xuống tay đối với cô bé này, nhất định muốn kích thích yêu huyết trong cơ thể nàng?

Thiên Tướng tiếp tục hỏi:

- Cũng là chủ ý của tên lùn kia sao?

Bối Lạp vẫn duy trì vẻ mặt như trước, cũng không dao động. Khả Khả đứng ngay sau lưng mẫu thân, có chút hoảng sợ nhìn Thiên Tướng đứng cách đó không xa. Nàng hoàn toàn không biết chuyện gì, chỉ đơn thuần cùng Bối Lạp đi vào xã hội nhân loại ca hát mà thôi. Tuy rằng cuối cùng nàng cũng đã giết chết một nhân loại, nhưng nàng chỉ bắt chước phương pháp xử sự của Bối Lạp hành động, nàng căn bản không biết Bối Lạp giết chết ba nam nhân kia là vì nghe theo mệnh lệnh.

- Quả nhiên hết thảy ngọn nguồn đều là tên lùn kia làm ra!

Thiên Tướng thở dài, hần nhìn Diệp Tiểu Manh đang nằm hôn mê bất tỉnh trong lòng a Trạch, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Xem ra cũng bị hần biết được rồi!

Âu Phàm đứng ngay cửa, lẳng lẳng nhìn hết thảy chuyện bên trong, không nói một lời. Tuy rằng những người này vô luận là cách nói chuyện hay bộ dáng bên ngoài, đều khác hẳn với người bình thường, nhưng lực chú ý của hần cũng không ở trên những người này. Hần lại cảm thấy vô cùng hứng thú đối với cô gái có vẻ diễm đạm đáng yêu đứng sau lưng Bối Lạp, có lẽ bởi nguyên nhân cả hai đều thật ưa thích âm nhạc, hần lại có hảo cảm thật lớn đối với cô gái kia.

- Bỏ đi, chuyện tôi muốn biết cũng đã hỏi xong, hai người mau nhanh rời khỏi nơi này đi!

Thiên Tướng nói:

- Xã hội nhân loại thật không thích hợp với hai mẹ con cô, vẫn nên nhanh chóng quay về biển cả đi thôi, đừng cùng đám người kia hỗn chung một chỗ, những người đơn thuần như các cô đối với bọn hần mà nói bất quá chỉ là công cụ dùng để lợi dụng mà thôi!

- Bây giờ tôi còn chưa thể đi!

Bối Lạp lắc đầu nói:

- Hình dạng tôi hiện tại không thể quay trở về bên trong tộc đàn, người đàn bà đứng phía sau anh, cô ta nhìn thấy được bản thể của tôi!

- Không phải chứ?

Thiên Tướng cau mày, nhìn Từ Mẫn đang đứng tránh sau lưng hần, hỏi:

- Cô không có việc gì lại chạy đi nhìn lên nữ nhân trần truồng tắm rửa để làm chi vậy? Chẳng lẽ cô ưa thích trò chơi bách hợp thể này sao?

- Tôi...tôi chỉ là...

Từ Mẫn căn bản không nghĩ ra nam nhân trước mặt lại hỏi ra một câu như thế. Mặc dù nam nhân này nhìn qua có vẻ biến thái, nhưng nàng thật không ngờ hần mở miệng lại hỏi chuyện cũng biến thái như thế.

- Kỳ thật tôi không sao hiểu nổi ý tưởng của Giao nhân các người!

Thiên Tướng cau mày nói với Bối Lạp:

- Thấy được thì thấy được thôi, có gì đặc biệt hơn người, dù dáng người cô có đẹp thì lại thế nào? Quốc gia bên cạnh đây còn có thật nhiều nữ nhân cởi trống trơn xếp hàng đôi đóng phim cho người khác xem, người ta ngay cả một câu cũng chưa nói. Vì sao Giao nhân các người vẫn cứ ngoan cố cổ hủ như vậy đây?

- Đây là quang vinh cùng tôn nghiêm của chúng tộc!

Bối Lạp nói:

- Bản thể của Giao nhân chỉ có bạn lữ của mình mới có quyền chứng kiến. Nếu bị người không phải bạn lữ của mình nhìn thấy được, như vậy phải gả cho hắn, hoặc là giết hắn!

- Như vậy người gả cho nàng cho rồi đi!

Thiên Tướng chỉ vào Từ Mẫn đứng phía sau:

- Dù sao nàng cũng đã ly hôn!

- Nàng là nữ nhân, ta làm sao có thể gả cho nàng?

Bối Lạp cảm giác nói chuyện với Thiên Tướng thật sự mệt mỏi.

- Ta ra tiền vậy, hai người các người đi qua Hà Lan đăng ký kết hôn, ta rộng rãi như vậy hai bên đều hài lòng đi!

Thiên Tướng gãi gãi đầu nói:

- Nghe nói hiện tại bên nước Đức cũng được đó, nhưng về vấn đề nội bộ trong gia đình ai chồng ai vợ, hai người các người cứ tự mình thương lượng là được thôi!

- Thương lượng cái đầu của người a!

Cả Bối Lạp cùng Từ Mẫn đồng thời hô to, thanh âm thật lớn chấn đến lỗ tai Thiên Tướng vang lên ơng ơng.

- Một đám người ngoan cố!

Thiên Tướng vừa dùng tay che kín lỗ tai vừa nói:

- Bị người thấy được thì đòi gả cho người ta, nếu không được thì đòi giết chết người ta, đám Giao nhân các người là nữ thánh đầu sĩ sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn Bối Lạp cùng Khả Khả, lại quay đầu nhìn Từ Mẫn tiếp tục nói:

- Đối với hai mẹ con các người ta không muốn động thủ, nhưng các người cứ không chịu rời đi, đúng thật là khó làm nha!

- Nếu không thì...người hi sinh một chút đi!

Thiên Tướng quay đầu lại, dùng tay vỗ lên bả vai Từ Mẫn.

Chương 287 (b): Người ẩn giấu sau lưng

- Hi sinh? Cái gì? Ách...

Từ Mẫn còn chưa kịp phản ứng ý tứ trong lời nói của Thiên Tướng, ngay lồng ngực bên trái đột nhiên truyền tới một cổ đau đớn kịch liệt, nàng cúi đầu nhìn xuống ngực mình, kinh ngạc khi thấy ngay ngực có một đạo huyết hoa xinh đẹp nổ tung ra, máu tươi vẩy mạnh dính cả quần áo nàng.

Một màn khiến kẻ khác không sao tưởng tượng được đột nhiên phát sinh, ngoại trừ Thiên Tướng những người đang có mặt cũng không ai nghĩ tới, bọn họ đều ngây ra tại chỗ, nhìn thấy thân thể Từ Mẫn chậm rãi ngã xuống đất, máu tươi từ miệng vết thương nơi ngực chảy ra chậm rãi khuếch tán trên sàn nhà.

Thân thể Từ Mẫn nằm bên trong vũng máu, bây giờ nàng đã không còn cảm giác đau đớn, trước mắt nàng là một mảnh xám trắng, nàng cảm giác như có thứ gì đó đang bay ra khỏi thân thể của chính mình.

- Chị Từ Mẫn!

A Trạch nhìn thấy Từ Mẫn ngã xuống đất, đại não từ trong nỗi khiếp sợ chợt khôi phục lại bình thường, lớn tiếng hét lên. Tuy rằng nàng chỉ gặp mặt Từ Mẫn được vài lần, cũng chưa nói tới có giao tình sâu đậm gì, nhưng trơ mắt nhìn người bạn đột nhiên chết đi trước mặt của mình, trong lòng nàng chợt tuôn ra một cổ phần nộ.

- Vì sao người phải làm như vậy?

A Trạch đặt Diệp Tiểu Manh còn hôn mê nằm xuống đất, linh quang trên người lưu chuyển, một mảnh linh lực tỏa ra vô số tinh quang ngưng kết trên tay phải của nàng, nháy mắt biến thành một thanh băng kiếm trong suốt lóe sáng. Nàng cầm kiếm vung lên, mũi kiếm sắc bén chĩa thẳng vào mặt Thiên Tướng:

- Vì sao phải giết chết chị Từ Mẫn?

Ấu Phàm bởi vì khiếp sợ cũng buông rơi cây đàn ghi ta trong tay xuống đất. Một màn bất thành linh trước mắt cũng làm cho hắn chấn động, Từ Mẫn ngã xuống ngay trước mắt hắn thế nhưng hắn lại không kịp làm ra phản ứng gì...

- Đương nhiên là vì muốn giải quyết chuyện này cho nhanh còn quay về nhà đi ngủ thôi!

Về mặt Thiên Tướng thật thoải mái nói, giống như vừa rồi hắn cũng không phải mới giết chết một người mà chỉ là bóp chết một con kiến.

- Còn nữa, đồ vật cầm trong tay cô thật sắc bén, con nít không nên chơi loại đồ vật nguy hiểm như vậy thì tốt hơn, nó sẽ làm cô bị thương!

- Hồn dân!

A Trạch bị thái độ khinh miệt của Thiên Tướng chọc giận. Nàng vung băng kiếm trong tay hướng Thiên Tướng đâm tới. Hiện tại nàng chỉ nghĩ làm sao đâm mấy lỗ thủng lên trên thân thể của nam nhân biến thái trước mặt này.

- Đã nói vật này rất nguy hiểm, một cô bé vì sao lại không chịu nghe lời như vậy đây!

Đối mặt với băng kiếm do a Trạch đâm tới, Thiên Tướng không tránh không né, ngay cả ánh mắt cũng không nháy, hắn chỉ vươn ra ngón tay nhẹ nhàng bắt lên thân kiếm một chút, động tác nhìn qua như thật thông thả kia lại đánh trúng băng kiếm trước khi a Trạch kịp đâm tới, chỉ nhẹ nhàng bắn ra, giống như không hề xuất ra bao nhiêu khí lực nhưng lại đem băng kiếm trong tay a Trạch đánh thành mảnh nhỏ, bông tuyết trong suốt hóa thành linh lực tinh quang tiêu tán bên trong không khí.

- Người...

Chứng kiến chuỗi kiếm trong tay phải, a Trạch đứng ngây người tại chỗ. Lúc này nàng mới nhớ tới lực lượng đáng sợ của nam nhân trước mặt là lực lượng mà người như nàng không thể đối kháng. Nỗi phẫn nộ đã làm cho nàng mất đi lý trí, nàng quên mất khi còn ở tiểu trấn kia, chính nam nhân này xuất ra vài chiêu nhẹ nhàng công kích đã đánh bại một đám La Sát Quỷ, nàng vốn không phải là đối thủ của nam nhân này.

- Tốt lắm, hiện tại ngươi cũng đã hài lòng rồi đi!

Thiên Tướng bỏ mặc a Trạch còn đang sững sờ, quay đầu lại nhìn Bối Lạp nói:

- Người nhìn thấy bản thể của ngươi đã không còn tồn tại, ngươi có thể mang theo con gái mình mau nhanh quay trở về!

Bối Lạp cũng thật không ngờ Thiên Tướng lại ra tay giết chết Từ Mẫn, nhìn thấy thân thể không nhúc nhích của Từ Mẫn nằm trên mặt đất, Bối Lạp có chút dờ dẩn gật gật đầu. Cô ta đè xuống một cái nút trên vách tường, ngay lối ra vào ống thoát nước phát ra thanh âm tiếng nước tràn ngập.

- Vì sao lại thả chúng ta đi?

Trước khi tiến vào trong thông đạo, Bối Lạp quay đầu lại nhìn Thiên Tướng hỏi.

- Chẳng lẽ ngươi không sợ chúng ta sẽ đem hành tung của ngươi nói ra sao?

- Không sao cả!

Thiên Tướng thần nhiên không chút e ngại nói:

- Dù sao lần trước tên lùn kia ám toán ta còn chưa thành công, bản thân ta vẫn mong hắn sẽ tới tìm ta, giẫm đi phiền phức ta phải đi tìm hắn!

Hắn nâng tay vẫy vẫy Khả Khả đã bước nửa người chìm vào trong thông đạo đầy nước, nói:

- Khả Khả, lần sau thúc thúc mang cháu đi xem cá vàng a!

Nghe được câu nói của Thiên Tướng, Khả Khả hoảng sợ tới mức lập tức lao thẳng vào trong thông đạo, về mặt chẳng khác gì một con thỏ con bị kinh hoảng.

- Không biết vì sao ngươi lại làm như vậy, nhưng ta còn phải cảm tạ ngươi thả ta cùng con gái ta rời đi!

Tâm tình của Bối Lạp có chút phức tạp nhìn Từ Mẫn đang nằm trong vũng máu, lại nhìn Thiên Tướng nói.

- Mau nhanh đi thôi, sau khi quay trở về tộc đàn, cũng đừng quay trở ra nữa, tay của bọn hắn còn chưa thò tới địa phương sâu như vậy!

Diễn cảm của Thiên Tướng thật nghiêm túc nói:

- Nhớ kỹ chuyện xảy ra lần này đi, đừng tiếp tục bị người lợi dụng!

Bối Lạp liếc mắt nhìn Thiên Tướng, không nói gì, chui vào bên trong thông đạo, bọt nước chợt vẩy lên. Chiếc váy dài màu lam gợi cảm trên người Bối Lạp cũng vẩy lên khỏi mặt nước vỡ thành gợn sóng.

Bối Lạp cùng Khả Khả đã rời đi, cả căn phòng lâm vào trong một mảnh yên tĩnh. Diệp Tiểu Manh vẫn còn hôn mê, mà Từ Mẫn nằm trong vũng máu cũng không nhúc nhích. Âu Phàm ôm đàn ghi ta đứng ở cửa không nói lời nào, mà a Trạch cùng Thiên Tướng đang trợn mắt nhìn nhau, nhưng trong ánh mắt phần nộ mang theo một tia sợ hãi.

- A, không cần dùng loại ánh mắt này xem ta!

Thiên Tướng dùng tay gãi gãi đùi, bộ dạng chẳng khác gì một tên biến thái điên cuồng đang muốn dâm loạn nữ đồng.

- Thật hao tổn tâm trí, vì sao những nữ hài đáng yêu như các cô khi nhìn ta luôn không dùng ánh mắt lờ lờ tỏa sáng đây?

- Biến thái, hung thủ!

A Trạch nghiêng răng nghiêng lợi quát:

- Ngươi giết chị Từ Mẫn, có bản lĩnh cũng giết ta đi, bằng không ta nhất định sẽ báo thù cho nàng!

- Di? Cơm có thể ăn vậy, nói không được nói lung tung!

Thiên Tướng điều chỉnh quần cộc nói:

- Ta cũng không có giết người đâu!

- Nhưng chị Từ Mẫn...

- A, cô nói nữ nhân có bộ ngực lớn này sao.

Thiên Tướng nói:

- Tuy rằng ta thích những sinh vật tiểu la lỵ nhiều hơn, nhưng ngực lớn ta cũng rất thích đó, đặc biệt là thượng hạng nhân thể như nữ tử này!

Thiên Tướng đi tới bên cạnh Từ Mẫn đang nằm trong vũng máu, đưa tay đặt lên đầu Từ Mẫn. Một trận quang mang chớp lên, a Trạch nhìn thấy bàn tay Từ Mẫn chợt nhúc nhích.

- Ân...

Từ Mẫn phát ra một tiếng rên rỉ, chậm rãi ngồi dậy.

- Di, sao ta có thể động đây rồi?

Nàng có chút mê mang nhìn nhìn tay của mình, tự nhủ.

- Chị Từ Mẫn?

A Trạch không dám tin vào hai mắt của mình, nàng vội vàng chạy tới sờ soạng trên người Từ Mẫn. Nơi áo khoác của Từ Mẫn có một lỗ thủng, đích thật là có một mảnh máu đen loang lổ ở đó. Hơn nữa vừa rồi nàng

chứng kiến Từ Mẫn đã té xuống mặt đất không hề nhúc nhích, nhưng bây giờ Từ Mẫn đã tỉnh lại, điều này làm cho a Trạch có cảm giác có chút khó tin.

- Hô, làm chị giật cả mình, chị còn tưởng rằng chị lại bị người khổng chế nữa a!

Từ Mẫn thở phào một hơi nói:

- Lúc ấy cơ thể của chị lại cứng ngắc, không thể động đậy, thậm chí cảm giác cả nhịp tim lẫn hơi thở đều ngừng lại...

Chương 287 (c): Người ẩn giấu sau lưng

- Ta chính là Hi Mạn, sứ giả chính nghĩa, làm sao lại tùy tiện giết người đây? Oa ha ha ha ha...

Thiên Tướng chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài nói.

- Nhưng tôi rõ ràng nhìn thấy chị Từ Mẫn...

Trong mắt a Trạch tràn ngập vẻ mê mang.

- Nga...chuyện kia sao...thứ đồ vật kia bất quá chỉ là một túi máu mà thôi!

- Ta trộm đem một túi máu nhét vào túi của nàng, sau đó dùng yêu lực kíp nổ, nhìn qua thật giống như trái tim đã bị chấn nát. Ta đồng thời đem yêu lực rót vào trong thân thể của nàng, ở trong thời gian ngắn cắt đứt hô hấp cùng kinh mạch, nhìn qua giống như thật sự đã chết, tất cả chuyện này cũng chỉ vì muốn lừa dối hai con Giao nhân ngu ngốc kia rời đi nơi này mau chóng mà thôi!

A Trạch sờ sờ túi áo trên của Từ Mẫn, quả nhiên tìm ra được một túi nhựa đã bị phá vỡ, bên trong vẫn còn chút chất lỏng màu đỏ tươi. Hẳn chính là túi máu mà Thiên Tướng đã nói giấu vào bên trong túi áo.

Chứng kiến Từ Mẫn không có việc gì chậm rãi đứng lên, Âu Phàm cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tuy rằng nhìn qua thấy hẳn thật trấn định, nhưng trong lòng Âu Phàm cũng thấy có chút không yên. Dù sao cách ăn mặc cùng nói chuyện của nam nhân trước mặt thật sự không chút bình thường...

- Bối Lạp cùng Khả Khả đã đi rồi sao?

Từ Mẫn nhìn a Trạch hỏi.

- Ân!

A Trạch gật đầu:

- Bối Lạp nghĩ chị đã chết rồi cho nên liền mang theo Khả Khả rời đi, có lẽ sẽ không trở về.

- Vậy sao, xem ra chuyện này đã chấm dứt tại đây đi.

Từ Mẫn đi tới trước mặt Thiên Tướng, nhìn nam nhân có cách ăn mặc biến thái từ trên xuống dưới.

- Oa ha ha ha ha...thủ thuật che mắt này của ta quá thật sự đúng không!

Thiên Tướng phát ra tiếng cười đắc ý nói:

- Vô cùng đơn giản đã đem hai đồ đàn kia lừa gạt đi rồi, ta thật sự là thiên tài, oa ha ha ha...

- Ân, là đồ điên thiên tài!

Từ Mẫn ngẩng đầu nhìn nam nhân cường tráng ước chừng cao hơn mình một đầu, nói:

- Tôi có chuyện muốn hỏi anh!

- Chuyện gì? Cứ việc hỏi!

Thiên Tướng dương dương tự đắc nói:

- Tôi sẽ thỏa mãn toàn bộ lòng hiếu kỳ của cô, số đo ba vòng của tôi, địa chỉ hay số điện thoại, toàn bộ đều có thể nói cho cô biết!

- Vừa rồi khi anh trộm nhét túi máu vào trong túi áo của tôi...

Ánh mắt Từ Mẫn híp lại:

- Cũng trộm nhéo bộ ngực của tôi có đúng không?

- Di? Chuyện đó sao...chuyện đó...ha ha ha ha, đó chỉ là hiểu lầm, nhất định là cô gặp ảo giác thôi...oa ha ha ha...

Tiếng cười của Thiên Tướng biến thành có chút xấu hổ.

- Ba!

Một tiếng vang giòn, vẻ mặt Âu Phàm nhin không được run rẩy lên, cái tát này...ân, nhất định là rất đau đi!

Phát ra một tiếng rên khẽ, Diệp Tiểu Manh chậm rãi tỉnh lại. Vừa rồi nàng giống như gặp phải một giấc mộng vô cùng chân thực, ở trong mộng chính mình lại biến thành một quái vật sao? Đầu tiên ánh vào mi mắt chính là trần nhà màu trắng quen thuộc, nơi này tựa hồ là phòng ngủ của nàng, Diệp Tiểu Manh đang nằm trên giường của mình.

Sau khi khôi phục ý thức, chuyện đầu tiên cần làm chính là Diệp Tiểu Manh dùng tay sờ soạng khắp toàn thân. Hoàn hảo, trên người của nàng cũng không mọc ra lông tơ màu bạc nào. Nàng nhảy dựng khỏi giường, chạy tới trước gương nhìn tới nhìn lui vài vòng. Ân, trên mông nàng cũng không mọc ra cái đuôi.

- Tiểu Manh, cô rốt cục tỉnh rồi!

Nghe được thanh âm Diệp Tiểu Manh vội quay đầu lại, thấy rõ người đi vào vội nói:

- Hai người không sao chứ?

- Không có việc gì!

Từ Mẫn tiếp lời nói:

- Nhưng là em đó, hôn mê thời gian dài như vậy, em không sao chứ?

- Em sao?

Diệp Tiểu Manh nhớ lại hết thấy những gì xảy ra trong mộng cảnh, cảm giác vô cùng chân thực, khắc thật sâu trong đầu óc của nàng.

- Em làm sao về nhà?

- Là chị cùng a Trạch đưa em trở về.

Từ Mẫn cười nói:

- Chúng ta đều bị tiếng hát của Khả Khả mê hoặc, ba người đều lâm vào trong ảo giác, nhưng về sau có một nam nhân đã tới cứu chúng ta!

- Ảo giác?

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ, vẫn đem hết thấy những gì mình gặp trong mộng cảnh nói ra.

- Nói như vậy những gì em gặp đều là ảo giác sao?

- Phải, là ảo giác!

Từ Mẫn cùng a Trạch liếc nhau, mở miệng nói. Mặc dù ở trong tầng ngầm của quán bar Từ Mẫn bởi đứng ở góc độ quay lưng nên cũng không tận mắt chứng kiến Diệp Tiểu Manh bạo tẩu, nhưng dựa vào lời nói của Bối Lạp, trong đầu Từ Mẫn cũng có thể tưởng tượng ra được Diệp Tiểu Manh cũng không đơn giản biến thân thành một cô gái biết sử dụng ma thuật gì đó.

Mà về sau dưới sự trợ giúp của Âu Phàm, Từ Mẫn giây thoát trói buộc, chứng kiến Diệp Tiểu Manh nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, quần áo vỡ vụn, chỉ còn mặc chiếc áo hộ ngực, Từ Mẫn đại khái cũng nghĩ ra được cảnh tượng đáng sợ kia.

Diệp Tiểu Manh là đứa con hỗn huyết giữa nhân loại cùng Yêu tộc, chuyện này làm cho Từ Mẫn thật sự giật mình. Hơn nữa căn cứ theo cách nói của a Trạch, đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng bạo tẩu mà đã là lần thứ ba. Tuy rằng a Trạch kể không tỉ mỉ, nhưng Từ Mẫn cũng có thể đại khái suy đoán ra được lực phá hoại cùng nguy hiểm của Tiểu Manh khi bị bạo tẩu.

Hơn nữa Từ Mẫn làm bạn cùng Minh Diệu cũng đã nhiều năm. Năm xưa bởi vì nàng từng điều tra một vụ án vô cùng quý dị, gặp phải người thanh niên tự xưng là thám tử tư kia. Tuy rằng nhìn qua bộ dáng hắc lồi thối lếch thếch cả lơ phát phơ, nhưng lại có được lòng trách nhiệm mãnh liệt cùng tinh thần trọng nghĩa vô cùng. Hơn nữa dưới sự trợ giúp của hắn, Từ Mẫn cũng thuận lợi giải quyết xong vụ án kia.

Sau khi vụ án kết thúc, Từ Mẫn muốn đến cảm ơn hắn, dù sao nếu không có hắn hỗ trợ, vụ án cũng không cách nào giải quyết được hoàn mỹ như thế. Cho nên Từ Mẫn dựa theo danh thiếp ghi địa chỉ mà Minh Diệu lưu lại, tìm được văn phòng thám tử tư của Minh Diệu. Mà ở ngay cửa ra vào văn phòng, nàng gặp được Diệp Tiểu Manh năm đó còn học trung học sơ cấp.

Từ Mẫn nhớ rõ khi mình mới gặp mặt Diệp Tiểu Manh, cô bé vóc dáng thấp nhỏ nhìn qua như học sinh tiểu học có vẻ như thật sợ hãi người lạ. Minh Diệu cũng không có mặt trong văn phòng thám tử, mà bởi vì Diệp Tiểu Manh không mang theo chìa khóa nhà nên tới tìm Minh Diệu lấy chìa khóa.

Bởi vì văn phòng không có ai, Từ Mẫn mới ở lại nói chuyện với Diệp Tiểu Manh. Tuy rằng ban đầu chỉ là Từ Mẫn nói chuyện còn Diệp Tiểu Manh chỉ ngồi yên lắng nghe, nhưng chậm rãi hai người bắt đầu có hảo cảm, dần dần nói chuyện thân thiết hơn.

Từ Mẫn cảm giác được cô bé này kỳ thật là một cô bé rất vui tươi, nhưng không biết do nguyên nhân gì luôn đem bản thân mình phong bế, giống như một tiểu động vật luôn hoảng sợ, trốn tận sâu trong tâm linh thò đầu ra ngoài nhìn thế giới, thật muốn đi ra nhưng lại sợ bị thương tổn.

Mà quan hệ giữa Diệp Tiểu Manh cùng Minh Diệu cũng có chút phức tạp. Dựa theo lời nói của Minh Diệu, hắn là người giám hộ của Diệp Tiểu Manh, nếu giảng theo vai vế hắn xem như là thúc thúc của nàng. Nhưng hai người lại không có quan hệ huyết thống gì, mà cho tới bây giờ Diệp Tiểu Manh cũng không xem hắn là trưởng bối, ngay cả xưng hô cũng chỉ gọi thẳng tên, càng không có vẻ e ngại hay tôn kính nào khác.

285. Chương 288: Bí Mật Trong Phòng Thí Nghiệm

Minh Diệu phụ trách làm việc kiểm tiền, mà Diệp Tiểu Manh đảm trách toàn bộ việc nhà, quét tước giặt giũ nấu cơm, thậm chí cả quần lót của Minh Diệu đều do Diệp Tiểu Manh giặt tẩy. Theo lời nói của Diệp Tiểu Manh, nếu để cho tự bản thân Minh Diệu đi giặt quần lót, chỉ sợ quần sẽ bẩn tới mức cởi không ra.

Nghe qua chẳng khác gì quan hệ nam chủ ngoại nữ chủ nội, là quan hệ vợ chồng điển hình, nhưng hai người lại không phải là người yêu hay người nhà. Nếu cần dùng từ ngữ hình dung quan hệ giữa hai người, Từ Mẫn cảm thấy giống như một chủ nhân vô lương lồi thối cùng súc vật bị thẩm thì đúng hơn.

Từ Mẫn cũng từng điều tra qua thân thế của Diệp Tiểu Manh, nơi ở của phụ thân không rõ, tựa hồ từ nhỏ đã sinh sống cùng mẫu thân, mà sau khi mẫu thân qua đời mất đi toàn bộ thân thích, Diệp Tiểu Manh được Minh Diệu nhận nuôi, theo pháp luật người giám hộ chính là Minh Diệu.

Nhưng một cô gái như vậy ở trong cơ thể lại chảy xuôi phân nửa máu huyết của Yêu tộc. Từ Mẫn có cảm giác nói không nên lời, thật giống như mỗi ngày gặp mặt chào hỏi hàng xóm bỗng nhiên có một ngày hàng xóm nói cho người biết hắn là một người ngoài hành tinh, làm cho người ta vốn không biết nên làm sao phản ứng.

Nhưng nhìn theo phản ứng của Diệp Tiểu Manh mà xem, nàng tựa hồ hoàn toàn không biết chút nào về chuyện này. Mà nam nhân tên Thiên Tướng kia trước khi rời đi cũng đặc biệt dặn dò a Trạch cùng Từ Mẫn, không nên đem chuyện này nói rõ ra, nếu Diệp Tiểu Manh có hỏi thì cứ nói là bị tiếng hát của Khả Khả làm ra ảo giác.

- Em đã tỉnh lại, chị cũng nên về nhà rồi!

Từ Mẫn nói:

- Chị phải về nhà thay quần áo, bộ quần áo này không mặc được nữa!

- Chị Từ Mẫn, chị bị thương sao?

Lúc này Diệp Tiểu Manh mới nhìn thấy nơi ngực của Từ Mẫn có một lỗ thủng, chung quanh còn có vết máu loang lổ:

- Không sao chứ?

- Không sao cả!

Từ Mẫn cười cười nói:

- Chỉ là một thủ đoạn che mắt người khác mà thôi, chị vốn không có bị thương!

- Khi em sinh ra ảo giác, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Tiểu Manh nói:

- Cuối cùng Bối Lạp cùng Khả Khả ra sao?

- Việc này...chờ một lát tôi từ từ nói với cô, nói rõ cho cô biết.

A Trạch nói:

- Chị Từ Mẫn mau nhanh về nhà tắm rửa nghỉ ngơi đi. Hết thấy mọi chuyện cũng đã xong, chị đã có thể ngủ ngon giấc!

Từ Mẫn gật gù đầu, nàng chào từ biệt Diệp Tiểu Manh xoay người rời khỏi nhà nàng. Đi xuống thang lầu, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên mặt của nàng, làm nàng có chút choáng váng. Thật giống như hết thấy phát sinh trước đó căn bản chỉ là một giấc mộng mà thôi, Từ Mẫn thậm chí hoài nghi mình có phải còn nằm trong sự khống chế bởi tiếng hát của Khả Khả, những cảnh tượng còn ghi khắc trong trí nhớ không chân thật chút nào.

Ngồi vào trong xe, Từ Mẫn cũng không vội vã nổ máy, mà lấy ra di động. Tìm kiếm số điện thoại mà Minh Diệu gọi tới trước đó, nàng bấm số gọi ngược trở về.

Nàng thật muốn hỏi thăm Minh Diệu thử một chút về những chuyện mình đã gặp là như thế nào. Không biết hẳn có biết rõ thân thể thật sự của Diệp Tiểu Manh hay không. Vì sao hẳn phải ở cùng một chỗ với nàng, cuối cùng Diệp Tiểu Manh có bộ dáng chân thực ra sao.

- Thật xin lỗi, số điện thoại của quý khách tạm thời không liên lạc được!

Từ Mẫn có chút bất đắc dĩ khép lại điện thoại. Nàng đã thử gọi thật nhiều lần nhưng điện thoại đều nằm trong trạng thái không chuyển máy. Từ Mẫn có chút bất đắc dĩ nổ máy xe chạy thẳng về nhà mình. Đợi khi Minh Diệu quay về, nàng nhất định phải cạy mở miệng của hắn, để cho hắn nhớ ra hết thấy mọi chuyện giấu diếm, Từ Mẫn vừa lái xe vừa nghĩ thầm.

...

- Vất vả cho người, thân thể của người còn chưa kịp phục hồi đã để người phải đi bảo hộ Tiểu Manh, thật sự không yên tâm chút nào!

- Thật có chút không hiểu vì sao cuối cùng Tiểu Manh lại bị lôi cuốn vào bên trong cơn lốc xoáy như vậy!

- Không sao.

Trên mặt Thiên Tướng hiện rõ một dấu bàn tay đỏ bừng, hắn ném quần cộc vào trong góc.

- Dù sao Bối Lạp đã biết được thực lực của ta, nàng sẽ không ngu xuẩn động thủ với ta. Về phần tên lùn ti tiện kia ta còn không để trong lòng!

- Người thật xác định sau lưng việc này có sự tồn tại của tên kia sao?

Diệp Trọng cau mày.

- Ta ở trong một căn phòng của quán bar tìm được một cỗ máy khổng chế thu phát tín hiệu điện thoại di động.

Thiên Tướng gật đầu nói:

- Ta từ trong đó phát hiện được mệnh lệnh dặn Bối Lạp giết người, loại phương thức mã hóa kia đích thật là loại mà tổ chức hay sử dụng!

- Nếu nói như vậy cũng không phải là người khác!

Diệp Trọng cau mày nói:

- Những mệnh lệnh kia không phải do ta phát ra, mà Mị cũng đã đi Anh quốc, như vậy người có thể phát ra mệnh lệnh cũng chỉ có tên lùn kia. Chỉ là chuyện này ta cảm thấy thật sự kỳ quặc, đồng tiền đối với tổ chức mà nói cũng không có nhu cầu gì quá đặc biệt. Nếu như nói giết người chính là mệnh lệnh của ông chủ, như vậy ta cũng phải biết được tin tức. Nhưng ta đối với chuyện này lại hoàn toàn không hay biết gì cả!

- Có hai loại khả năng!

Thiên Tướng vươn hai đầu ngón tay, quơ quơ trước mặt Diệp Trọng.

- Thứ nhất, người đã bị hoài nghi!

- Hẳn sẽ không hoài nghi lên trên đầu của ta!

Diệp Trọng cẩn thận suy nghĩ lại một chút, lắc đầu nói:

- Ta luôn làm việc rất tận tâm, không hề lộ ra sơ hở gì!

- Như vậy cũng chỉ có tên lùn kia giả mạo danh nghĩa ông chủ phát ra mệnh lệnh giết người này!

Thiên Tướng nói.

- Như vậy hẳn mua bảo hiểm nhân thọ cho người chết để gạt tiền bảo hiểm là vì cái gì?

Diệp Trọng tiếp tục nói:

- Cần một số tiền lớn sao? Thứ này đối với tổ chức mà nói cũng không phải là thứ khan hiếm!

- Nói không chừng là hẳn muốn lợi dụng cơ hội cắt vào túi riêng của mình thì sao?

Thiên Tướng nói:

- Dù sao hẳn cũng từng là nhân loại, mà nhân loại đối với tiền tài có chấp nhất rất đặc thù!

- Vậy cũng không khả năng!

Diệp Trọng lắc đầu:

- Hẳn là một tên khoa học điên điển hình, địa phương duy nhất có thể dùng đến tiền chính là thực nghiệm cùng nghiên cứu. Nhưng thực nghiệm cùng nghiên cứu cần kinh phí, vô luận là cần bao nhiêu tổ chức cũng sẽ vô điều kiện cung cấp cho hẳn, hẳn căn bản không cần làm như vậy!

- Nhưng nếu như hẳn muốn làm thực nghiệm cùng nghiên cứu mà không muốn cho tổ chức hay biết thì sao?

Thiên Tướng cùng Diệp Trọng liếc nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy nghi hoặc. Tên nam nhân đáng khinh kia đến tột cùng lại muốn làm chuyện gì?

...

- Địa Tướng đại nhân, đã sửa sang lại xong xuôi!

Hoàng Xúc đem một xấp tài liệu cung kính đặt lên trên bàn.

Cũng giống như tên của hẳn, hẳn là một con yêu quái Hoàng Xúc. Hẳn vốn sống trong rừng rậm Đông Bắc, đã bị một trận lửa cháy mất đi nơi cư trú. Hẳn mất đi người nhà cùng nơi ở, chỉ có thể trốn bên trong chỗ

tối tăm của một sơn thôn mà tự liếm lành vết thương chính mình. Khi màn đêm buông xuống, hắn dựa vào việc trộm gà của nhà nông mà no bụng.

Bởi vì bị thương quá nặng nên cực độ suy yếu, hắn căn bản không thể biến thành hình người. Chỉ có thể dựa vào hình thái động vật vô mồi, ngay khi bị nhà nông phát hiện hắn đã trở thành địch nhân của cả sơn thôn. Bị thôn dân hung ác dùng đinh ba cùng xẻng đánh cho hấp hối.

Chương 288 (b): Bí mật trong phòng thí nghiệm

Mà đúng lúc đó, hắn gặp phải lão nhân đã thay đổi vận mệnh của hắn. Hắn vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt lão nhân kia đã cứu hắn, còn trị liệu thương thế cho hắn.

- Người muốn trả thù những nhân loại đã thiêu hủy gia viên của người, giết chết tộc nhân của người, đánh cho người hấp hối như vậy hay không?

Lão nhân ẩn trong bóng tối nói với hắn.

- Đi theo ta, ta sẽ cho người cơ hội!

Hắn liền không chút do dự đi theo sau lão nhân kia đến nơi này.

Nguyên bản hắn luôn nóng lòng muốn thử, muốn thi triển quyền cước bên trong tổ chức, nhưng lại bị vắng vẻ bỏ mặc. Vô luận ở địa phương nào luôn có phe phái tồn tại, hắn thế đơn lực bạc, bị gạt bỏ ngoài vòng trung tâm, chỉ có thể làm được những công việc vụn vặt nhỏ nhoi.

Hoàng Xúc là một loại động vật không được hoan nghênh, cho dù tu luyện thành yêu quái cũng là như thế. Tuy bộ dạng của bọn hắn có chút tương tự như Hồ tộc, nhưng Hồ tộc cao ngạo lại khinh thường động vật cấp thấp như bọn hắn. Không chỉ là Hồ tộc, những tộc đàn lớn khác cũng khinh thường Hoàng Xúc, cho rằng sự gia nhập của hắn sẽ làm xấu thanh danh của Yêu tộc.

Về phần những chủng tộc khác tự nhiên cũng không tiếp nhận Yêu tộc Hoàng Xúc gia nhập. Cứ như vậy hắn bị biến thành một người cô độc vắng vẻ ngay trong tổ chức của chính mình.

Thẳng đến khi nhân loại ở trước mắt gia nhập tổ chức, Hoàng Xúc mới nhìn thấy được hi vọng, mới nhìn rõ con đường đi sau này của chính mình. Hắn bất quá chỉ là một nhân loại mà thôi, nhưng lại có thể tồn tại trong tầng lớp lãnh đạo cao tầng của Yêu tộc, trong vòng mười năm ngắn ngủi từ một thành viên nghiên cứu khoa học bình thường biến thành một trong ba đại tướng của lãnh đạo tối cao.

Bên trong cao tầng lãnh đạo Yêu tộc san sát, nhân loại này lại có vẻ vô cùng cô độc. Bất kỳ chủng tộc nào chỉ sợ cũng không muốn có một nhân loại tiến vào trong vòng luẩn quẩn của mình. Huống chi gương mặt của nhân loại này còn đáng khinh đến như thế, làm cho người ta không cách nào sản sinh được hảo cảm. Tuy rằng hắn lợi dụng đủ loại kỹ thuật kỳ quái đem thân thể mình cải tạo như nửa người nửa yêu, nhưng nhân loại vĩnh viễn cũng là nhân loại, chắc chắn sẽ không được sự thừa nhận của Yêu tộc. Vì vậy một Yêu tộc cùng một nhân loại cô độc đã kết thành liên minh kiên cố.

- Làm tốt lắm!

Địa Tướng thỏa mãn nhìn tư liệu do Hoàng Xúc mang tới, bắt đầu lật ra xem:

- Việc tiền bảo hiểm thế nào?

- Đã giải quyết xong!

Hoàng Xúc nói:

- Dù sao lúc lẫn vào xã hội nhân loại, thân phận của Bối Lạp cũng do tôi đi làm, cho nên rất dễ dàng lấy được tiền của công ty bảo hiểm, đã gởi vào trong một tài khoản giả thuyết của ngân hàng, không có người nào tra xét được.

- Người làm việc ta vẫn luôn thật yên tâm!

Địa Tướng hài lòng gật đầu:

- Có lưu lại dấu vết gì hay không?

- Không có, đều thật sạch sẽ!

Hoàng Xúc nói:

- Hai người kia hoàn toàn không biết gì, đã quay về trong biển, cũng sẽ không trở về. Về trang bị thông tin ở quán bar kia, tôi cũng đã cho người đem tin tức xóa bỏ, sẽ không có vấn đề gì!

- Tốt lắm!

Địa Tướng nở nụ cười đáng khinh:

- Thật không nghĩ đến vốn chỉ muốn đơn giản kiếm chút tiền để làm thí nghiệm mà thôi, lại phát hiện ra hai tài liệu tốt như vậy!

- Địa Tướng đại nhân, về chuyện tên phản đồ...

Hoàng Xúc có chút muốn nói lại thôi:

- Có cần phải báo cáo với ông chủ hay không...

- Không cần, tên kia đối với thực nghiệm của chúng ta mà nói cũng không có gì ury hiếp!

Địa Tướng lắc đầu nói:

- Huống chi thực nghiệm lần này cần phải hoàn toàn giữ bí mật, cho nên sự việc này cũng không cần báo cáo lên trên...

- Dạ, tôi hiểu được!

Hoàng Xúc cung kính nói:

- Tôi đã phái người chặt chẽ giám thị kho số 1, về phần kho số 2 có cần phái người tiến hành giám thị suốt 24h hay không?

- Không, tạm thời không cần!

Địa Tướng lắc đầu nói:

- Dù sao bên kho số 2 quá nhiều người sẽ phiền toái. Nếu như bị bọn hắn phát hiện được sẽ dễ dàng dả thảo kinh xà, hãy khoan lo tới, đợi giai đoạn sau hãy bắt đầu tiếp tục tiến hành chặt chẽ giám thị cũng không muộn!

- Dạ, tôi hiểu được.

Hoàng Xúc gật đầu:

- Xin hỏi ngài còn gì phân phó không?

- Đã không có, người làm việc tốt lắm!

Địa Tướng cười nói:

- Không hổ là trợ thủ đắc lực có một không hai của ta!

- Ngài quá khen ngợi!

Hoàng Xúc nghe được cấp trên khích lệ, nhưng cũng không hề biểu hiện ra vẻ tự mãn. Đối với hắn mà nói nam nhân này là tấm gương của hắn, là cấp trên mà hắn muốn toàn lực phụ tá, là tồn tại cao nhất sau ông chủ trong lòng hắn.

- Nếu như không còn chuyện gì khác, tôi đi ra ngoài trước!

- Ân, người đi đi!

Địa Tướng gật đầu, ngấm ngầm một chút nói:

- Nhớ kỹ, chuyện thực nghiệm lần này ngàn vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài, là cơ mật độ cao, cho nên chúng ta không thể tiến hành thực nghiệm bên trong phòng thí nghiệm của tổ chức, phải dời đến nơi này

để thí nghiệm bí mật. Cho dù là hai vị Diệp đại nhân có hỏi người tuyệt đối cũng không thể nói ra ngoài, biết không?

- Tôi hiểu được!

Hoàng Xúc trình trọng gặt đầu rời khỏi phòng.

- Đồ vật ta cần chỉ còn thiếu một chút!

Địa Tướng vuốt ve hòm bồi dưỡng cực lớn, vật này giống như đúc vật ở trong phòng thí nghiệm của tổ chức, nhưng bên trong chỉ có bồi dưỡng dịch màu xanh biếc mà không có thí nghiệm thể.

- Thiên sứ của ta, chừng nào người mới có thể đem vật ta cần mang về cho ta đây? Ta thật sự là chờ mong a!

Một cơn gió từ cửa sổ thổi vào nhấc lên xấp tài liệu đặt trên bàn. Bên trên xấp tài liệu mà Hoàng Xúc mang vào, ảnh chụp của Diệp Tiểu Manh cùng Khả Khả đều được dán lên phía trên, phía dưới viết hai dòng chữ “kho số 1” cùng “kho số 2”!

...

- Tiểu Manh, dưới lầu có người tìm cô!

Người bạn cùng phòng ngủ lớn tiếng hướng Diệp Tiểu Manh hô to. Thanh âm lớn tới mức khiến người chần vang muốn điếc tai.

- Là mỹ nữ đó, đại mỹ nữ, đang ở dưới lầu!

- Có người tìm tôi sao, lại là ai chứ?

Diệp Tiểu Manh nhu nhu lỗ tai bị chần vang, đi xuống thang lầu.

Sự kiện quán bar đã trôi qua được một tuần, mặc dù sau đó a Trạch cũng có kể lại cho Diệp Tiểu Manh nghe chuyện xảy ra sau khi nàng hôn mê, nhưng trong lòng Diệp Tiểu Manh vẫn luôn cảm thấy có địa phương nào đó không thích hợp. Chuyện ngày đó nàng nhìn thấy thật sự đều là ảo giác thôi sao? Nếu như nói đó là ảo giác, như vậy những mảnh nhỏ trí nhớ ngẫu nhiên hiện lên trong đầu lại là chuyện gì xảy ra? Đó đều là chuyện từng phát sinh qua trước khi nàng gặp được Khả Khả đi!

Khu rừng cây kỳ quái, cùng cô bé giống y hệt nàng lúc còn nhỏ, còn có móng vuốt bén nhọn trên hai bàn tay, những thứ kia đã không chỉ xuất hiện một lần trong mộng của Diệp Tiểu Manh, nhưng chỉ là không rõ ràng như bây giờ mà thôi. Hơn nữa gần đây còn xuất hiện tình huống máu huyết trong người gia tốc, Diệp Tiểu Manh cảm thấy bản thân mình tựa hồ đã xảy ra một ít biến hóa, đã không còn là một nữ sinh viên đơn thuần, giống như có một bản thân khác của mình đang muốn giãy dụa thoát ra ngoài.

286. Chương 289: Văn Thư Biển Chết

Kể từ sau ngày đó, Minh Diệu cũng không tiếp tục gọi điện thoại về. Diệp Tiểu Manh cũng hỏi thăm số điện thoại hôm đó Minh Diệu gọi cho Từ Mẫn, nhưng khi gọi qua điện thoại vẫn nằm trong trạng thái không chuyển máy. Có lẽ do Minh Diệu bận rộn nhiều việc, Diệp Tiểu Manh thầm nghĩ trong lòng. Tuy rằng nàng rất muốn đem toàn bộ nghi hoặc trong lòng mình đều nói với Minh Diệu, nói cho người duy nhất mà nàng có thể dựa vào, chỉ tiếc hiện tại người kia lại ở một nơi rất xa trên địa cầu.

Vì chuyện này Diệp Tiểu Manh cũng phiền não không ít, nhưng cũng may mắn nàng có một khuyết điểm lớn nhất, đó là những chuyện phiền não nếu nghĩ không ra cũng sẽ không tiếp tục suy nghĩ quá lâu. Đại khái chỉ một ngày sau phiền não gì đó cũng đã bị nàng ném qua sau đầu. Đương nhiên khuyết điểm không tâm không phổi của Diệp Tiểu Manh mà Minh Diệu thường hay trêu chọc đối với chính Diệp Tiểu Manh mà nói cũng có thể tính là một ưu điểm.

- Không biết người tới tìm tôi lại là ai vậy?

Diệp Tiểu Manh đi ra khỏi ký túc xá, gần đây khí trời thật tốt, ánh mặt trời chiếu xuống trên người thật thoải mái. Diệp Tiểu Manh nhìn thấy một cô gái thần tình lo âu đang đứng bên dưới tàng cây.

- Chị Ada?

Diệp Tiểu Manh cao hứng chạy tới nghênh đón, nàng kéo tay Ada, vui vẻ nói:

- Nguyên lai người tới tìm em là chị sao, chị đã về rồi!

- Ân...phải...

Ada miễn cưỡng nở nụ cười thật khó coi, nàng thật sự nghĩ không ra nên làm sao giải thích với Diệp Tiểu Manh những chuyện đã xảy ra với Minh Diệu.

- Đến tìm em có việc gì sao?

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy biểu tình muốn nói lại thôi của Ada, trong lòng có chút kỳ quái. Ngày hôm qua Minh Diệu cũng chưa về nhà, nói như vậy hẳn chỉ vừa mới xuống máy bay chưa lâu đi, Ada lại vội vã chạy tới tìm nàng, lại có sự tình gì đây?

- Minh Diệu đúng là tên lừa, lại tự mình bỏ về nhà trước hay sao?

- Tiểu Manh, chị có chuyện về Minh Diệu muốn nói với em.

Ada hít sâu một hơi, chăm chú nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Hắn mất tích!

- Mất tích sao?

Diệp Tiểu Manh nghe được lắp bắp kinh hãi.

- Mất tích ở Anh quốc?

- Không, không phải ở Anh quốc!

Ada lắc đầu:

- Là trên máy bay khi trở về...

- Trên máy bay? Làm sao có thể?

Diệp Tiểu Manh lặng người:

- Minh Diệu có chút sợ đi máy bay, có phải là vì vậy nên trước khi cất cánh hắn lại bỏ chạy trốn ở nơi nào rồi?

- Không, Minh Diệu bị mất tích khi máy bay đã lên không...Trên bầu trời cao, trước một giây hắn vẫn ngồi bên cạnh chị, nhưng một giây sau khi chị quay đầu nhìn lại thì không còn thấy hắn...

- Chuyện này...chuyện này sao có thể!

Diệp Tiểu Manh che miệng kêu lên, Minh Diệu mất tích trên máy bay lúc còn bay trên trời sao? Hiện tại lưu hành chuyện xuyên qua càng ngày càng không thể tưởng tượng!

- Chị đã tìm trong máy bay mấy lần, nhưng không thu hoạch được gì. Thật giống như hắn đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy!

Về mặt Ada lo lắng nói:

- Thậm chí còn không tìm được dấu vết hắn đã từng lên máy bay...

- Minh Diệu mất tích sao?

Trong lòng Diệp Tiểu Manh có cảm giác như có điều gì đó vừa sụp đổ:

- Nhưng một tuần trước hắn vẫn còn gọi điện thoại cho em...

- Chị cùng Minh Diệu đến Anh quốc giải quyết vụ án nguyên rửa. Sau khi hết thấy mọi chuyện chấm dứt, hai người chúng tôi thu dọn hành trang chuẩn bị lên máy bay trở về. Nhưng khi máy bay vừa cất cánh lên không được mười mấy phút, chỉ vừa quay đầu thì Minh Diệu đã biến mất khỏi chỗ ngồi!

Ada cau mày nói:

- Chị từng hỏi qua tiếp viên hàng không, nhưng tiếp viên lại trả lời hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của chị. Nàng lại nói với chị bên cạnh chị vốn không có người nào ngồi cả, ghế vẫn hoàn toàn trống rỗng từ đầu, không hề có khách!

- Di? Không phải chị cùng Minh Diệu đều lên máy bay sao?

Diệp Tiểu Manh nói:

- Như vậy vì sao tiếp viên hàng không lại không nhìn thấy Minh Diệu tồn tại chứ?

- Chị cũng rất kỳ quái, cho nên sau khi vừa hạ cánh, chị đã dùng tốc độ nhanh nhất liên lạc với nhân viên ủy viên hội, đem toàn bộ phi cơ phong tỏa, tìm kiếm bóng dáng của Minh Diệu nhưng không tìm được gì.

Ada nói:

- Hơn nữa chị cũng điều tra qua danh sách hành khách chuyến bay, trên danh sách đích xác cũng không có tên của Minh Diệu. Chuyện này thật sự rất kỳ quặc, bởi vì vé máy bay của Minh Diệu là chị tìm người giúp mua cho cả hai, tuyệt đối không có chuyện trong danh sách hành khách không có tên của hắn!

Diệp Tiểu Manh không nói gì, hoặc là nói hiện tại nàng cũng không biết nên nói gì mới tốt. Minh Diệu mất tích sao? Điều này sao có thể? Tuy rằng nhiều khi Minh Diệu hay đi vắng bên cạnh nàng, nhưng chưa bao giờ có tình huống giống như vậy, Diệp Tiểu Manh có chút không biết phải làm sao. Minh Diệu mất tích, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

- Còn có một việc chị luôn cảm giác thật kỳ lạ!

Ada tiếp tục nói:

- Trước khi máy bay cất cánh, Minh Diệu từng nói qua với chị, nói hắn có một dự cảm đặc thù, tựa hồ có người nào đó sẽ ngăn cản không cho hắn trở lại Trung Quốc. Lúc ấy chị còn tưởng rằng hắn quá khẩn trương vì sắp đi máy bay, cho nên cũng không để trong lòng, nhưng thật không ngờ lại xảy ra loại chuyện thể này.

- Có người sẽ ngăn hắn lại sao?

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói:

- Nói như vậy Minh Diệu mất tích là do có người cố ý làm như vậy?

- Có khả năng này, chị đã liên lạc ủy viên hội bên Anh quốc lẫn Trung Quốc, bọn họ sẽ toàn lực tìm kiếm hành tung của Minh Diệu.

Ada nói:

- Chẳng qua chị cảm thấy chị có trách nhiệm báo chuyện này với em một tiếng, dù sao Minh Diệu cùng chị bay qua Anh quốc, nhưng bây giờ lại chỉ có một mình chị trở lại, chị hẳn phải có câu trả lời rõ ràng với em.

- Chị Ada không cần nói như vậy, cũng không phải lỗi của chị!

Diệp Tiểu Manh miễn cưỡng mỉm cười, theo vẻ mặt lo lắng cùng tiêu tụy của nàng thì có thể nhìn ra, vì chuyện này nàng cũng phải tận khả năng lớn nhất mà chấp nhận. Hơn nữa Minh Diệu vô cớ mất tích trên máy bay, loại chuyện này đích xác không thể đổ thừa là lỗi của Ada.

- Chị nhất định sẽ tìm cho được hắn quay về, đem về trước mặt của em, không thiếu một sợi tóc nào.

Ada nói:

- Cho nên em cũng không cần phải quá lo lắng!

- Ân, em biết. Không có gì quá lo lắng!

Diệp Tiểu Manh lộ ra nụ cười:

- Em tin tưởng Minh Diệu không có việc gì, hẳn là người có thể sinh tồn ở bất cứ địa phương nào.
- Ha ha, nói cũng đúng lắm!

Ada cũng nở nụ cười khó được, nàng cũng đã vài ngày không cười như vậy.

- Tên kia có mạng lớn như con gián thôi, vô luận là đánh thế nào cũng không chết, tính tình thì lại lười thôi lếch thếch, thật không cần lo cho hắn đâu!

Hai người nhìn nhau mỉm cười, vẻ mặt u sầu cũng như đã giảm bớt...

...

- Ách xì...ách xì...

Minh Diệu nhu nhu mũi, liên tục nhảy mũi hai lần, chỉ có thể nói có lẽ là có hai nữ nhân đang suy nghĩ về hắn. Hoặc là có người đang mắng hắn, hoặc là có cả hai.

- Đông đông đông...

Thanh âm tiếng gõ cửa vang lên, Minh Diệu buông điều khiển ti vi, mở cửa. Nói thật mấy ngày nay hắn cảm thấy vô cùng buồn bực. Lilith đã dặn dò hắn trong mấy ngày này hắn không nên có liên hệ gì với bên ngoài, cũng không thể ra cửa, dù ăn cơm cũng có người chuyên môn mang đến cho hắn. Vì vậy Minh Diệu chỉ có thể thật nhàm chán ở trong căn phòng xa hoa này xem ti vi để giết thời gian.

Chương 289 (b): Văn thư Biển Chết

- Ân, còn chưa tới thời gian ăn cơm kia mà?

Minh Diệu mở ra cửa phòng, thấy rõ người vừa gõ cửa. Người này là trợ thủ đắc lực của Alie, trong đoạn thời gian này toàn bộ sinh hoạt thường ngày của Minh Diệu đều do người này phụ trách. Nhưng nói thật lòng, tuy rằng ngày tháng có người hầu hạ cơm nước tới tận miệng cũng thật sự thoải mái, nhưng Minh Diệu càng ưa thích người phục vụ là một nhân loại mặc váy nữ phò nhiều hơn, dù sao mỗi ngày có một Huyết tộc đẩy xe thức ăn đi vào phòng mình, chứng kiến dao nĩa trên khay Minh Diệu sẽ luôn có một loại ảo giác, người này không phải mang bữa cơm tới mình mà là muốn đem mình xem thành thức ăn của chính hắn.

- Minh Diệu đại nhân, thật xin lỗi đã quấy rầy.

Thái độ của người nọ vẫn tương đối lễ phép. Bởi vì người thanh niên nhìn qua có chút lười thôi lếch thếch trước mặt, đã không thể đơn thuần xem hắn như một nhân loại. Dù cho có bỏ qua danh hiệu bạn hữu Huyết Hôn của Alie, Minh Diệu cũng là sự tồn tại mà một Huyết tộc như hắn cũng không dám nhìn thẳng. Dù sao thân phận sứ giả của Lilith nữ vương điện hạ, đủ làm cho bất cứ Huyết tộc đỉnh cấp nào trên thế gian này đều phải cúi đầu.

- Đã nói thật nhiều lần rồi, đừng thêm hai chữ đại nhân sau tên của tôi, tôi thật sự nghe không quen.

Minh Diệu thở dài một hơi nói.

- Chuyện này không thể nào, đại nhân.

Người nọ nói:

- Ngài là sứ giả của Lilith nữ vương điện hạ, gọi thẳng tên của ngài là một loại vũ nhục, là một loại vũ nhục đối với nữ vương điện hạ!

Minh Diệu thật bất đắc dĩ liếc mắt, Huyết tộc là một loại chủng tộc có cấp bậc phân biệt thật rõ ràng, điểm này hắn thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ. Bất quá làm cho hắn càng thêm khó chịu chính là sự tôn trọng này nguyên nhân căn bản nhất là vì thể diện của Lilith mà thôi. Hắn thật sự không hiểu rõ, cho dù Lilith cùng thủy tổ Huyết tộc Cain có quan hệ không rõ, nhưng có cần phải cung kính đến như vậy đối với nữ ác ma điên điên khùng khùng kia đến như vậy hay sao? Đương nhiên, loại chuyện này hắn cũng chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, tự nhiên cũng không ngu ngốc tới mức đi nói thẳng ra ngoài.

- Minh Diệu đại nhân, người kia đã đến, hiện tại có thể cho hắn vào hay không?

Người nọ hỏi.

- Để cho hắn vào đi!

Minh Diệu có chút vô lực đáp, hắn thật sự không hiểu nổi lễ nghi của xã hội phương Tây, người cũng đã đến nơi, chẳng lẽ hắn còn có thể viện lý do mình bị bệnh gì đó buộc người ta ngày mai hãy đến hay sao? Quả thật chỉ là làm điều thừa.

Mấy ngày hôm trước.

- Thật hao tổn tâm trí!

Minh Diệu lấy ra điều thuốc ngậm lên môi:

- Tôi không thành thạo với công việc mang theo mặt nạ cùng mặc quần áo bó sát biến thái, lộn ngược quần lót bên ngoài đâu...

- Chú ý thái độ của anh đi!

Alie thật bất mãn thái độ của Minh Diệu nói chuyện với Lilith.

- Bản thân là bạn hữu Huyết Hôn của một Huyết tộc, sao anh có thể bất kính đối với nữ vương điện hạ như vậy đây?

Alie quỳ một gối hướng Lilith tỏ vẻ xin lỗi nói:

- Thật sự là quá thất lễ, xin tha thứ cho sự vô lý của hắn. Nữ vương điện hạ, đều do ta giáo dục không tốt...

Minh Diệu nghe nói như thế, thiếu chút nữa bị ngum khói thuốc lá vừa hít vào trong phổi làm sặc sụa. Giáo dục hình như là từ ngữ chỉ dùng trong giáo dục thì phải, sao lại trở thành lời giải thích đây?

- Chẳng lẽ người sợ hãi bởi vì thái độ của hắn vô lễ với ta nên ta sẽ trừng phạt hắn hay sao?

Lilith dùng ánh mắt dễ thương nhìn Alie khẽ cười nói:

- Quả nhiên là nữ sinh hướng ngoại, sau khi gả cho người thái độ đã không còn giống như lúc trước. Alie nhỏ bé của ta đã không còn là một cô bé luôn quần quýt theo ta như xưa, hiện tại đã trưởng thành...chắc chắc...

- Ta...ta...ta không có...

Alie đỏ mặt nói, thanh âm lại nhỏ đến thương cảm, thật sự không biết nàng đang phản bác lời của Lilith về chuyện của Minh Diệu hay là chuyện mình đã trưởng thành biến hóa như một cô thiếu nữ tư xuân.

Tư xuân sao? Minh Diệu dùng ánh mắt như thưởng thức nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Alie, tuy có chút lòng dạ nhưng chỉ tiếc thân thể còn quá nhỏ, chẳng lẽ nàng thật sự không nhìn ra Lilith chỉ là cố ý trêu chọc nàng thôi hay sao? Hồi tưởng lại đầu sừng vật bên trong nhà mình, Minh Diệu đột nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai ngực lớn cũng không quan hệ tới gốc gác, chỉ là loại sinh vật tiểu la lý luôn có thuộc tính gây thò thật thiếp hợp đi...chỉ là ngoại trừ ngực la lý như Tiểu Quất...

- Được rồi, không cần quanh co giấu diếm làm gì nữa!

Minh Diệu lên tiếng cắt đứt lời trêu chọc của Lilith:

- Cứ nói thẳng đi, cần tôi làm gì?

Nếu cứ bỏ mặc cho nữ ác ma tiếp tục chơi đùa trêu chọc, chỉ sợ tới tết cũng chưa thể về nhà, Minh Diệu vẫn muốn sớm thu phục nữ ác ma này cho xong để về nhà xem tiểu la lý sừng vật hiện tại như thế nào, dù sao cũng đã có nhiều ngày không được gặp mặt. Tuy rằng mỗi ngày gặp mặt cảm thấy có chút phiền, nhưng nếu không gặp sự cũng cảm thấy có chút tưởng niệm.

- Nói ngắn gọn, cần người đi trộm về một món đồ vật!

Lilith thu hồi biểu tình trên đùa, đổi lại bộ dáng nghiêm túc mà cho tới bây giờ Minh Diệu cũng chưa từng thấy qua. Minh Diệu nhìn thấy Lilith trở nên nghiêm túc như thế, cũng cảm thấy sững sờ. Ở trong ấn tượng của hắn, nữ ác ma này chưa từng thực sự đổi dời bất cứ việc gì.

- Một món đồ vật quan hệ tới sự tồn vong của nhân loại!
- Món đồ vật quan hệ tới sự tồn vong của nhân loại?

Minh Diệu cau mày:

- Trên thế giới có loại đồ vật như vậy tồn tại hay sao?
- Người có từng nghe nói qua về văn thư Biển Chết hay không?

Đôi môi anh đào của Lilith khẽ mở, phát ra một từ làm Minh Diệu chấn động.

- Văn thư Biển Chết?

Minh Diệu lặng người.

- Tôi chỉ biết bên trong ghi chép lời một ít lời về Cơ Đốc giáo, là lời tiên đoán về ngày tận thế, nhưng loại đồ vật này là chân thật hay sao?
- Văn thư Biển Chết, cũng không đơn giản như bản sao thánh kinh đơn thuần.

Lilith nói:

- Ở trong đó ghi chép về truyền thuyết tận thế, cũng không chỉ đơn thuần là chuyện cổ tích tôn giáo!
- Thượng Đế nói, ta sẽ trở lại, khi ta trở về, ta muốn hủy diệt thế giới này!

Lilith đứng lên, dùng ngữ điệu thật bình tĩnh nói:

- Noah đã cứu vớt nhân loại một lần, sẽ không còn lần thứ hai!
- Tôi vẫn luôn cho rằng những điều này là do đám thần côn kia biên tạo ra để gạt người, nhưng thật không ngờ đều là thực sự.

Minh Diệu trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Thế giới tận thế, loại chuyện này chẳng khác gì đang xem một bộ phim điện ảnh về tai nạn thiên tai...
- Đây không phải điện ảnh, cũng không phải trò bịp của tôn giáo, đây là lời tiên đoán, cũng là một ước định của ta cùng một vị thần!

Lilith quay đầu nhìn Minh Diệu nói:

- Cuối cùng nhân loại sẽ bởi vì sự ngu muội của chính mình mà bị diệt vong!
- Thần? Ước định?

Minh Diệu có chút kỳ quái nhìn Lilith nói:

- Thần thật sự có tồn tại hay sao? Như vậy lời ước định mà cô nói lại là thứ gì vậy?

Chương 289 (c) Văn thư Biển Chết

- Sau khi nhân loại diệt vong, ta sẽ dẫn theo tộc nhân của ta một lần nữa xây dựng lại thế giới mới.

Lilith nói:

- Nhưng thế giới mới sẽ không còn loại sinh vật nhân loại tồn tại nữa, về phần thần sao...

Lilith cười nhẹ một tiếng:

- Luôn sẽ tồn tại, dù sao nhân loại hiện tại đã vượt qua bốn phạt của chính mình, làm ra rất nhiều chuyện mà chỉ có thần mới được làm, có đúng không? Thần là không tồn tại, nhưng nhân loại nương vào lực lượng khoa học kỹ thuật làm ra một vị thần chân chính. Mà bây giờ đang có một đám người muốn làm ra loại chuyện đáng sợ này!

- Nếu như theo lời tiên đoán, Thượng Đế lại buông xuống thế giới này, thế giới này cũng sẽ bị hủy diệt, như vậy không cho hấn buông xuống thì tốt hơn!

Minh Diệu dụi tắt mẩu thuốc lá:

- Dù sao tôi nghĩ chính cô cũng không thích trên đời lại đột nhiên xuất hiện một tên có thể cười lên trên đầu mình khoa tay múa chân đi. Trước khi hấn buông xuống, trực tiếp đem hấn hủy diệt rụng, việc này đối với cô mà nói hấn là một chuyện thật dễ dàng đúng không?

- Ước định chính là ước định!

Lilith lắc đầu:

- Không thể sửa đổi, càng không thể do ta đi phá hư!

- Cho nên cô mới tìm tới tôi. Nếu như là do tôi tới động thủ, như vậy cô sẽ không cần mang theo tội danh xé bỏ ước định!

Minh Diệu cười cười:

- Nói đi, làm sao mới có thể ngăn cản cái thứ gọi là thần buông xuống?

- Hủy diệt văn thư Biển Chết!

Lilith nói:

- Bên trong không chỉ ghi chép ước định giữa ta và thần, còn có ghi chép phương pháp chế tạo ra thần linh. Tìm được nó, hủy diệt nó, hết thảy sẽ xong xuôi!

- Có một việc tôi cảm thấy thật sự kỳ quái!

Minh Diệu nhìn Lilith nói.

- Nếu đơn thuần chính là hủy diệt thế giới nhân loại diệt vong, tựa hồ đối với cô mà nói sẽ không có gì ảnh hưởng đi?

- Đương nhiên là có ảnh hưởng.

Lilith không chút cao hứng nói:

- Nếu nhân loại đều bị diệt vong, chỉ còn lại có tộc nhân của ta, ta lại đi đâu tìm được đồ chơi để giết thời gian đây?

...

- Minh Diệu đại nhân!

Thief bước vào cửa hướng Minh Diệu thi lễ, nói:

- Lộ tuyến hoạt động của người kia đã được xác định, sẽ là buổi tối ngày mai. Hấn sẽ cùng một nhóm đồng bọn chính trị đi tới tầng hai câu lạc bộ để cuồng hoan. Nếu như muốn ra tay, sẽ là một cơ hội rất tốt!

- Anh xác định hấn sẽ mang theo chìa khóa trên người sao?

Minh Diệu nói:

- Đi tới nơi vui chơi cuồng hoan nếu như cầm theo đồ vật trọng yếu tựa hồ là chuyện không nên đi?

- Cũng bởi vì nó quá trọng yếu, cho nên nhất định phải mang theo trên người!

Thief nói:

- Tuy rằng để phục vụ trực tiếp lấy ra chìa khóa là chuyện thật dễ dàng, nhưng Lilith điện hạ đã có phân phó, chúng tôi chỉ có thể cung cấp tình báo thực tế nhưng không thể ra tay trực tiếp giúp đỡ, hết thảy đều phải do chính ngài tới động thủ!

- Nữ nhân đáng giận! Giúp tôi thêm một chút sẽ chết sao!

Minh Diệu nhỏ giọng than thở một câu. Lại nói tới nếu tên kia ngày mai sẽ tới câu lạc bộ ngầm vui chơi, như vậy nhất định sẽ tham gia một buổi tiệc biến thái cuồng loạn. Muốn trộm đồ vật ngày mai đích thật là một cơ hội tốt.

- Về chuyện thay thế phẩm, thật sự sẽ không bị phát hiện sao?

Minh Diệu có chút bận tâm nhìn Thief nói:

- Dù sao cũng là giả, nếu hắn vừa sử dụng không phải sẽ bị bại lộ sao?

- Điểm này xin yên tâm!

Thief nói:

- Mặc dù trong người thường nhìn hắn chẳng qua chỉ là một nhân vật trung đẳng, nhưng ở nơi này hắn cũng chỉ là nhân viên ngoài biên chế, cũng không thường xuyên đến phòng thí nghiệm. Nếu như tính toán không lầm, ước chừng trong vòng một tháng hắn sẽ không tiếp tục quay về phòng thí nghiệm. Cho nên ở trong đoạn thời gian này hắn sẽ không phát hiện việc chìa khóa bị đánh tráo!

- Vậy cũng được!

Minh Diệu gật đầu. Hi Thái tộc là phần tử khủng bố chân chính của Huyết tộc, lời nói của Thief chắc sẽ không sai. Nếu nói như vậy đánh tráo chìa khóa Minh Diệu ít nhất còn có nửa tháng thời gian để dùng chuẩn bị trù hoạch làm sao ẩn vào bên trong để trộm đi văn thư Biển Chết.

- Minh Diệu đại nhân, tôi nghĩ phải nhắc nhở anh thêm một lần. Người kia chỉ là nhân viên ngoài biên chế, cho nên chìa khóa có lẽ sẽ không có được quyền hạn quá cao, cho nên nhiều nhất anh chỉ tiến được vào tầng thứ hai phòng thí nghiệm, chuyện sau đó chỉ có thể dựa vào chính bản thân anh.

Thief nói tiếp:

- Hơn nữa cơ hội cũng chỉ có một lần, nếu như bị phát hiện, như vậy văn thư Biển Chết cũng sẽ bị che giấu đi, chỉ sợ ngày sau cũng sẽ không còn tiếp tục xuất hiện trên thế giới. Mà anh cũng sẽ biến thành chuột chạy qua đường, không còn bất kỳ nơi nào để ẩn thân. Dù sao nơi này chính là Châu Âu, chỉ sợ không có bất kỳ thế lực nào đủ can đảm khiêu chiến quyền uy của bọn hắn!

- Chuyện này tôi đã biết!

Minh Diệu gật đầu. Ở trong lòng hắn còn bồi thêm một câu: Cho nên tôi mới luôn canh cánh chuyện Lilith buộc một mình tôi đi hủy diệt văn thư Biển Chết đây!

- Nếu như vậy tôi sẽ không tiếp tục quấy rầy anh nghỉ ngơi!

Thief khom người chào nói:

- Tôi cáo lui trước, ngày mai gặp lại trong câu lạc bộ!

Minh Diệu gật đầu, nhìn theo hắn đi ra khỏi phòng.

Minh Diệu rút ra một điều thuốc lá, cầm trong tay gõ nhẹ lên bàn vẫn không lập tức châm lửa. Đích xác cơ hội chỉ có một lần, nếu như thất bại chẳng những hắn sẽ mất đi cơ hội hủy diệt văn thư Biển Chết, mà ngay cả chính hắn cũng không còn chỗ ẩn núp, rơi xuống kết cục bị người giết chết diệt khẩu. Dù sao nơi này là Châu Âu, mà Huyết tộc là chủng tộc duy nhất có gan cùng bọn hắn đối kháng, nhưng cũng sẽ bởi vì nguyên nhân Lilith có ước định với thần của bọn hắn, sẽ không thể trợ giúp Minh Diệu, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhìn nhìn điều thuốc, bởi nguyên nhân lực vạn vật hấp dẫn của địa cầu, nhìn qua điều thuốc thơm giống như được bao phủ thật kín kẽ kỹ càng, nhưng vẫn có thể lộ ra một tầng khe hở. Minh Diệu cười cười, ánh mắt nhìn qua chưa chắc là chân thật, cho dù có phòng thủ nghiêm mật bao nhiêu, cũng vẫn sẽ có sơ hở. Giống như chuyện lần này, ai có thể nghĩ ra một tổ chức thực nghiệm sẽ đem cả thế giới loài người hủy diệt, lại chính là Châu Âu ủy viên hội tối cao luôn đề cao thân phận nhân loại, luôn tận sức áp chế những chủng tộc phi nhân loại khác đây?

Minh Diệu hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại. Hắn phải nhanh chóng khôi phục đến trạng thái tốt nhất, bắt đầu quen thuộc với lực lượng của chính mình. Dù sao chuyện kế tiếp hắn phải đối diện là một trận đánh ác liệt, mà không phải là những tiểu vụ án chỉ dựa vào khôn vặt mà lừa dối qua được như trước kia.

Vài ngày sau.

- Vậy được rồi, đưa tôi đến Israel, chính tôi nghĩ biện pháp đi tới nhà bảo tàng đem văn thư Biển Chết trộm ra!

Minh Diệu nhìn Lilith nói:

- Máy móc phòng trộm của người thường hẳn không có bao nhiêu uy hiếp đối với tôi, nói không chừng tôi còn kịp tranh thủ chạy đến chuyển bay quay về Trung Quốc!

- Làm gì có chuyện đơn giản như vậy!

Lilith lắc đầu:

- Đồ vật trọng yếu như vậy làm sao lại đặt trong địa phương không an toàn như nhà bảo tàng đây. Viện bảo tàng tại Israel cho người vào tham quan, bất quá chỉ là một bộ phận của văn thư Biển Chết mà thôi, hơn nữa còn là bộ phận bảo sao không trọng yếu của thánh kinh. Bộ phận có uy hiếp chân chính bị giấu ở một chỗ khác.

Lilith ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Minh Diệu:

- Trong một phòng thí nghiệm bí mật. Ở nơi đó đang tiến hành thực nghiệm sáng tạo ra thần!

287. Chương 290: Hắc Chi Đoạn Chương

- Thần bị nhân loại chế tạo ra sao?

Minh Diệu cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát:

- Chỉ bằng loại đồ vật được chế tạo kia, thật sự có thể làm cho nhân loại bị diệt vong hay sao?

- Cho dù là một vị thần do nhân công chế tạo ra tới, đó cũng là thần!

Lilith nói:

- Anh cho rằng thần là cái gì? Bất quá chỉ là một nhóm sinh vật cường đại hơn loài người mà thôi. Trên thế giới này thứ được gọi là thần, vốn không tồn tại, chỉ là được chế tạo mà có. Mà văn thư Biển Chết chính là dùng để ghi chép lại phương pháp chế tạo ra thần!

- Thứ ghê tởm như vậy là kẻ nào rồi rảnh dỗi đi viết ra vậy!

Minh Diệu cảm giác hàm răng mình có chút ngứa ngáy, muốn cắn người:

- Nhàn rỗi nếu không có việc gì làm tại sao không đi tìm lão bà mình giải tỏa bức xúc đi?

- Ha ha, kẻ viết xuống những thứ đó, chính là thứ mà nhân loại các người gọi là Thượng Đế!

Lilith khinh miệt cười cười:

- Tuy rằng cuối cùng hẳn bị thần mà hẳn chế tạo ra giết chết, nhưng dù sao hẳn vẫn là người thứ nhất đem thần chế tạo thành công a!

- Cô đừng có nói với tôi rằng cái được gọi là thần kia, chính là Jesus mà tín đồ Cơ Đốc quỳ bái đi?

Minh Diệu nói:

- Nguyên lai từ xa xưa như vậy nhân loại cũng đã nắm giữ được kỹ thuật sinh sản vô tính rồi sao!

- Ha ha, hắc bất quá chỉ là mượn tử cung của một nữ nhân vô tội mà thôi, dùng để đào tạo ra vị thần của hắc!

Lilith nói:

- Mà vị thần hắc chế tạo ra chính là đủ khả năng làm thịt toàn bộ những sinh vật bé nhỏ mà hắc nhìn thấy. Kể cả phụ thân chế tạo ra hắc, mẫu thân sinh ra hắc, còn có một đầu ngư vô tội!

- Di? Một đầu ngư? Nói vậy Jesus thật sự được sinh ra trong một chuồng bò hay sao?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Đương nhiên, bên trong thánh kinh ghi chép lại mặc dù cũng có nói dối, nhưng chân thật cũng được giấu điếm trong sự nói dối!

Lilith nói:

- Jesus là tên của hắc, nữ nhân đáng thương kia gọi là Maria, mà kẻ viết xuống văn thư Biển Chết, nam nhân đã đem phương pháp chế tạo ra thần...

Lilith chợt dừng một chút, lại tiếp tục nói:

- Được gọi là Joseph!

- Thật không ngờ vị thợ mộc đội nón xanh nổi danh nhất trên thế giới này thân phận chân thật lại là một người điên nghiên cứu khoa học!

Minh Diệu cảm giác có chút khó tin. Một thợ mộc dùng phương pháp sinh sản vô tính bồi dưỡng ra một vị thần, còn viết xuống bách khoa toàn thư vi phạm lệnh cấm như văn thư Biển Chết? Đây quả thật giống như Diệp Tiểu Manh luôn khoe khoang với Minh Diệu kỳ thật nàng luôn luôn bó ngực, bộ ngực thực sự của nàng thật là tròn đầy gợi cảm, chính là những điều không cách nào làm cho người ta có thể tin tưởng.

- Ngày đầu tiên sáng tạo ra trời, chia ra ban ngày cùng ban đêm. Ngày hôm sau sáng tạo ra không khí cùng nước, ngày thứ ba sáng tạo ra cây cối, hoa quả thực vật. Ngày thứ tư sáng tạo ra trăng sao mặt trời. Ngày thứ năm sáng tạo ra chim chóc bay trên trời, cá bơi trong nước, đủ loại động vật đi trên mặt đất. Ngày thứ sáu Thượng Đế chiếu theo hình dạng của mình để sáng tạo ra loài người, ngày thứ bảy Thượng Đế nghỉ ngơi!

Lilith nói:

- Có thể chế tạo ra được nhiều thứ đến như vậy, người đó có thể đem thần chế tạo ra được cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Theo ý nào đó mà nói, người có thể đem thần chế tạo ra tới, cũng đã biến thành thần!

- Bất quá có một việc tôi rất hiếu kỳ!

Minh Diệu liếc mắt nhìn Lilith, mở miệng hỏi:

- Vì sao cô lại cùng hắc ký kết loại hiệp thương như thế?

- Chuyện đã qua lâu lắm rồi, loại chuyện nhỏ nhặt đó ta đã quên!

Lilith qua loa đáp, nhưng Minh Diệu có thể nhìn ra được, ánh mắt Lilith có chút né tránh, tựa hồ như đang giấu điếm chuyện gì đó.

- Tóm lại văn thư Biển Chết là một đồ vật vô cùng nguy hiểm. Nhất định phải hủy diệt nó!

Trên mặt Lilith thoáng hồi phục lại trong nháy mắt, tiếp đó đã hoàn toàn bình thường trở lại:

- Bên trong không chỉ ghi chép phương pháp chế tạo ra thần, ngay cả phương pháp có thể làm cho người chết sống lại cũng có ghi chép. Tóm lại đó là một vật không nên xuất hiện trong nhân gian!

- Người chết sống lại?

Minh Diệu càng cau chặt đôi mày:

- Là pháp thuật bị cấm tuyệt đối, thứ này cũng được ghi chép lại...thứ kia chỉ sợ trên thế giới sẽ có rất nhiều người vì nó mà tranh đấu sống chết đi!

- Đúng là như thế!

Lilith gật đầu:

- Cho nên hiện ra trước mặt người đời loại văn thư nhìn qua chỉ là văn thư không có hại cho nhân gian, còn phần độc hại nhất bị cấm tuyệt đối được gọi là Hắc Chi Đoạn Chương, luôn bị giấu diếm ở một địa phương không ai hay biết. Chỉ cần Hắc Chi Đoạn Chương không hiện ra trước mặt thế nhân, thế giới này vẫn luôn an toàn. Nhưng mới cách đây không lâu, cân bằng đã bị đánh vỡ. Hắc Chi Đoạn Chương đã bị người đào móc ra, rơi vào trong tay nhân loại!

- Chiếm được Hắc Chi Đoạn Chương ghi chép lại bí mật cường đại như thế, tôi nghĩ bất cứ một nhân loại nào cũng đều không thể kháng cự lại ma lực của nó, sẽ nghĩ làm sao nhanh chóng thực nghiệm những gì được ghi chép trong đó đi!

Minh Diệu gật đầu:

- Nhưng nếu bên trong Hắc Chi Đoạn Chương có ghi chép lại lời ước định giữa cô và thần, như vậy người được đến Hắc Chi Đoạn Chương khi đọc được điều đó, hẳn sẽ nhiều ít khôi phục tia lý trí đi...

- Thật đáng tiếc, ước định giữa tôi và thần, dùng trí tuệ hiện tại của nhân loại vốn không thể phá giải được ý nghĩa bên trong của nó!

Lilith nói:

- Đây là ước định giữa thần cùng bán thần, thứ này anh nghĩ sẽ dùng ngôn ngữ của nhân loại để ghi chép lại hay sao?

- Điều này cũng phải!

Minh Diệu như có suy nghĩ gì, nói:

- Nói như vậy cho dù là hiện tại cô chính miệng tiến hành cảnh cáo kẻ có được Hắc Chi Đoạn Chương, nhưng những người đó cũng sẽ chỉ xem lời của cô như gió thoảng bên tai?

- Đúng như lời anh nói, khi một người cầm trong tay một chiếc hòm gỗ đầy bảo thạch bên ngoài nhưng anh lại nói cho người ta thực tế nó là chiếc hòm Pandora!

Lilith gật đầu:

- Khát vọng đối với của cải sẽ chỉ làm cho hắn xem lời nói của anh là một kẻ lừa đảo muốn thăm dò của cải trong tay hắn!

- Được rồi, tôi sẽ đi làm tên biến thái mặc quần áo nịt cùng lộn quần lót ra ngoài một lần đi!

Minh Diệu gật đầu nói:

- Hắc Chi Đoạn Chương bị giấu ở địa phương nào đây?

- Trong một căn phòng thí nghiệm!

Lilith nói:

- Một căn phòng thí nghiệm được canh giữ mười phần chặt chẽ. Ở nơi này đang tiến hành giai đoạn tạo thần cuối cùng. Người bình thường thật sự không thể lên vào, cho dù là loại người có linh năng như anh cũng không ngoại lệ.

- Phòng thủ nghiêm mật đến như vậy?

Minh Diệu nghe được lời nói của Lilith chợt sửng sốt:

- Rất cực người lấy được Hắc Chi Đoạn Chương lại là ai?

- Ủy viên hội tối cao Châu Âu!

Lilith nói:

- Một phòng thí nghiệm bí mật được xây dựng trong một khu hoang vắng xa xôi, phòng thủ mười phần chặt chẽ. Nhưng lại đặc biệt thiết trí cạm bẫy phòng ngừa linh năng giả, tiểu xiếc ẩn thân của anh hoàn toàn không có hiệu quả!

Chương 290 (b): Hắc Chi Đoạn Chương

- Ủy viên hội tối cao Châu Âu?

Minh Diệu lấp bắp kinh hãi. Đây không phải là tổ chức mà Ada lệ thuộc hay sao? Nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Ada đề cập tới chuyện này, như vậy chỉ có hai nguyên nhân. Một, nàng biết nhưng không nói cho Minh Diệu. Hai, nàng hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này. Vô luận là do nguyên nhân nào, cũng đã nói rõ một sự kiện, phòng thí nghiệm tiến hành thực nghiệm tạo thần tuyệt đối là cơ mật cao nhất.

- Thật đáng châm chọc đi?

Lilith khinh miệt cười nói:

- Tổ chức luôn chèn ép hết thầy ngoại tộc, cố gắng mở rộng không gian cho nhân loại sinh tồn, không ngờ chính là đầu sỏ muốn đi hủy diệt nhân loại!

- Kỳ thật về thực nghiệm tạo thần, từ thật lâu trước kia ủy viên hội tối cao Châu Âu cũng đã bắt đầu, chỉ là khi đó bọn hắn thiếu thốn điều kiện cần thiết, vì vậy làm mãi vẫn không thể thành công. Hơn nữa vì chuyện này bọn hắn còn đặc biệt phái người tìm tới tôi, muốn dựa dẫm vào tôi tìm kiếm trợ giúp!

Lilith tiếp tục nói:

- Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta tránh tới phương Đông. Tộc nhân của ta còn đang sống dưới sự thống trị của bọn hắn, ta không thể ngay mặt cự tuyệt yêu cầu của bọn hắn, phương pháp tốt nhất là tránh mặt!

- Chuyện tạo thần điên cuồng như vậy...

Minh Diệu khẽ thở dài:

- Chẳng lẽ đám người kia đều là kẻ điên sao? Thứ kia vốn không nên xuất hiện trên thế giới này!

- Nói tới thật sự buồn cười.

Lilith dùng ngữ khí trào phúng nói:

- Ban đầu mục đích của bọn hắn chỉ là muốn tạo ra một nhân loại cường đại mạnh mẽ hơn các ngoại tộc, dùng thay đổi ghen nhân loại. Dù sao so sánh với những dị tộc khác, tộc đàn của nhân loại tuy thật khổng lồ nhưng thật sự vô cùng yếu ớt.

- Nhưng cuối cùng lại biến thành hành động ngu xuẩn sẽ hủy diệt nhân loại sinh tồn!

Minh Diệu thật bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tựa hồ từ xưa tới nay nhân loại vẫn một mực phạm phải sai lầm như vậy!

- Bất quá nhắc tới chuyện này, khi ta còn ở Trung Quốc, từng có người hỏi thăm ta về chuyện của Hắc Chi Đoạn Chương!

Lilith như có suy nghĩ gì, nói:

- Chính là con yêu quái cùng đi với anh!

- Diệt đại ca?

Minh Diệu lặng người.

- Hắn từng hỏi chuyện Hắc Chi Đoạn Chương với cô sao?

- Ân, thật ra hắn hỏi thăm về Hắc Chi Đoạn Chương, nhưng mục đích của hắn thì lại khác.

Lilith nói:

- Hẳn tựa hồ chỉ lưu ý tới bản ghi chép về phương pháp làm cho người chết hồi sinh trở lại!
- Chết mà sống lại sao?

Minh Diệu lâm vào trầm tư:

- Diệp Trọng, rốt cục người đang suy nghĩ gì, nhiều năm bất vô âm tín như vậy, rốt cục lại đang làm gì?
- Được rồi, bất kể nói như thế nào lần này xem như anh giúp ta một ít việc!

Lilith lại cắt đứt trầm tư của Minh Diệu:

- Vì để cho anh có động lực làm việc, đợi sau khi sự tình chấm dứt sẽ trả lại đồ vật đã lấy của anh, xem như tạ lễ cho anh vậy!
- Đợi khi xong xuôi không biết tôi còn mạng đứng nơi đây không?

Minh Diệu cười khổ nói:

- Cũng không phải đi du lịch ngắm cảnh đơn thuần, muốn đi loại địa phương kia chỉ sợ tôi còn cần phải viết di chúc trước đi? Ban thưởng sau công việc không biết tôi còn mạng để hưởng thụ được nữa không đây?
- Nếu như vậy cho anh chút ngon ngọt trước đã!

Lilith nghĩ nghĩ nói:

- Ta sẽ giúp anh cởi bỏ toàn bộ phong ấn trên người, cho anh dùng trạng thái tốt nhất để hoàn thành chuyện này, xem như gia tăng chút khả năng sống sót cho anh vậy!
- Chỉ gia tăng được một chút...nhưng bất quá cũng chỉ là một chút mà thôi...

Thần tình Minh Diệu cũng thật khó coi:

- Nhưng so với không có vẫn tốt hơn nhiều!
- Được rồi, ta bắt đầu đây!

Lilith đi tới trước mặt Minh Diệu, nhẹ nhàng khom người xuống. Từ cổ áo trắng muốt của nàng, Minh Diệu có thể nhìn thấy rõ làn da trắng như tuyết, cùng đường cong lả lướt làm cho bất cứ nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt. Một hương khí như quỳnh hương tản vào mũi Minh Diệu, làm cho hắn thoáng có chút mê muội. Ngay khi Minh Diệu còn đang mê say trước cảnh tượng mê người trước mắt, một cảm giác lạnh lẽo chợt truyền đến từ trên trán hắn. Đôi môi đỏ tươi của Lilith chạm lên trán hắn, lưu lại một dấu ô mai đỏ hồng mơ màng.

Nhưng hiện tại Minh Diệu đã không còn lòng dạ nào đi cảm thụ tiếng lòng rung động liêu nhân lúc này. Hiện tại hắn phải phát cảm giác như toàn bộ kinh mạch khắp cả thân thể như bị gãy mở ra, thống khổ thật lớn khiến cho Minh Diệu rơi xuống ghế, thống khổ quỳ sụp trên mặt đất, thân thể không thể khống chế run lên bần bật. Minh Diệu há hốc miệng, nhưng thống khổ tới mức không phát ra được bất kỳ thanh âm nào, mồ hôi to như hạt đậu liên tục chảy xuống từ trên trán hắn, rơi xuống trên sàn nhà phát ra tiếng vang tí tách. Nếu người không rõ chân tướng nhìn vào còn có thể nghĩ Minh Diệu vì mỹ mạo của Lilith mà quỳ sụp dưới váy của nàng, nhưng chỉ có một mình Minh Diệu mới biết được loại thống khổ này khiến cho hắn căn bản không thể khống chế được cơ thể chính mình.

- Ba!

Một tiếng vang giòn, thật giống như có đồ vật gì đó bị cứng rắn chặt đứt. Rốt cục Minh Diệu ngừng run rẩy, chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất, lau đi mồ hôi ướt đẫm đầu. Loại thống khổ này tuy rằng hắn đã phải trải qua thật nhiều lần, nhưng lần này thật sự làm cho hắn không cách nào chịu đựng được. Đại khái là do sự khác biệt khi bản thân tự phá phong ấn cùng có người khác giúp đỡ là khác nhau hoàn toàn. Nhưng sau khi thống khổ trôi qua, linh lực thể lực chậm rãi tràn ngập, cảm giác này khiến cho hắn thầm nghĩ nỗi thống khổ vừa phải chịu đựng vẫn là đáng giá.

- Chẳng lẽ cô không thể dùng phương thức có chút bình thường hơn, tỷ dụ như tìm ra dấu vết hoặc thông qua gân mạch cổ tay gì đó, lại cứ nhất thiết phải dùng phương pháp mờ tối như vậy hay sao?

Minh Diệu dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán, đồng thời cũng lau đi vết son môi lưu lại.

- Phương pháp quá bình thường ta không có hứng thú!

...

Lilith nở nụ cười khanh khách, bộ ngực đầy đặn không ngừng lay động run rẩy, hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt ngây ngô như quả cây còn xanh chưa chín tới. Nhưng loại trái ngược này cũng không làm cho người ta cảm thấy khó chịu, ngược lại còn khiến cho nàng giống như che kín một lớp sa mỏng vô cùng hấp dẫn.

- Dù sao mặc kệ là chuyện đó có nhảm chán bao nhiêu, đều phải học được cách tìm được niềm vui thú từ bên trong, đây mới là phương thức chính xác hưởng thụ cuộc sống!

Linh lực lưu chuyển bên trong cơ thể tràn đầy khắp kinh mạch, cảm giác vô cùng dễ chịu khiến Minh Diệu thật sự sảng khoái. Minh Diệu vừa điều chỉnh hơi thở, vừa điều động từng tia linh lực bên trong thân thể. Hiện tại Minh Diệu chỉ có được một chút tình báo lấy được từ Huyết tộc mà thôi, hết thảy còn lại đều phải dựa vào chính hần. Cho nên bây giờ chỉ cần tăng thêm được một phần lực lượng đều sẽ gia tăng thêm một phần xác suất giữ được mạng sống cho chính mình!

Minh Diệu rất muốn gọi điện thoại cho Diệp Tiểu Manh, nhưng hần lại không thể làm điều này. Hần vẫn còn lưu lại tại Châu Âu, chuyện này không thể để cho bất luận người nào hay biết. Tuy rằng Minh Diệu cảm thấy được hành động lần này đúng là cứu tử nhất sinh, nhưng dù sao vẫn còn một tuyến sinh cơ, hần phải lưu lại một đường rút lui cho chính mình. Hơn nữa trong vô số phim ảnh ti vi truyền hình, mỗi khi diễn viên gọi điện thoại cho người trọng yếu nhất của mình trước khi hành động đều sẽ biến thành một điều ám chỉ không may mắn. Minh Diệu cũng không muốn mình bị rập khuôn theo những kẻ xui xẻo đó.

Hơn ba mươi mấy giờ sau, ngay cửa ra vào một quán bar nổi danh nhất khu đô thị mới tại London.

288. Chương 291: Hợp Tác

Bầu trời hạ xuống mưa bụi lất phất, nhưng cơn mưa này cũng không cách nào xoa dịu ngọn lửa bất an trong lòng hần, không biết lý do vì sao cả tối nay hần luôn có một loại dự cảm thật bất tường.

Nhìn ánh đèn neon chiếu sáng bên ngoài, hần luôn cảm giác đêm nay nhất định sẽ có chuyện gì phát sinh.

-Làm sao vậy, darling, anh không thoải mái sao?

Nhìn thấy sắc mặt thật khó coi của hần, cô gái trẻ tuổi bên cạnh mở miệng hỏi. Nàng chỉ khoảng hai mươi tuổi nhưng đáng người có thể dùng từ mỹ lệ hoàn hảo để hình dung.

-Không có gì!

Hần lắc đầu, “có lẽ do đã lớn tuổi cho nên luôn có loại tâm tình bất an như thế này đi”, hần thầm nghĩ. Liên tục một tuần đều ở trong phòng thí nghiệm bí mật làm cho hần có loại cảm giác hăm hực nói không nên lời. Hần sờ sờ vào vật bỏ trong túi, vật quan trọng như vậy dù đặt ở bất cứ địa phương nào cũng luôn cảm giác sẽ không an toàn, chỉ có mang theo bên cạnh mới có thể làm cho hần an tâm.

-Làm sao vậy, “phụ thân” của em?

Mỹ nữ trẻ tuổi bên cạnh khi nói tới hai chữ “phụ thân” lại cố ý gần giọng thật nặng, đồng thời còn vút qua một tia mỉa mai.

-Lần này sau khi trở về, luôn cảm giác “anh” có điểm gì là lạ đi!

-Em đang lo lắng cho thân thể của tôi, hay đang lo lắng tôi không mang theo em đến câu lạc bộ đây? “Con gái” của tôi?

Đưa tay sờ soạng con gái nuôi đứng cạnh bên người, khoe miệng hằn lộ ra nụ cười dâm dăng:

-Tựa hồ sau khi em đi qua câu lạc bộ kia một lần thì đã hoàn toàn nghiện trò chơi kia rồi thì phải đi!

-Nói linh tinh gì vậy chứ!

Cô gái quyết mồm, làm ra biểu tình như đang mất hứng, nói:

-Rõ ràng là anh đem người ta làm công cụ dùng để giao tế đi kết bạn với những đại nhân vật, lại đem trách nhiệm đổ lên trên người của em!

-Nhưng rõ ràng lần trước em chơi rất vui vẻ đi!

Hắn cười nói:

-Vẫn nhờ em nên anh mới có thể có cơ hội tham gia vào trong kế hoạch kia!

-Không cho nói nữa!

Cô gái che miệng hắn:

-Nhưng nhắc tới việc này, anh rời khỏi một tuần ngay cả điện thoại cũng không gọi về lần nào, rốt cục là dạng kế hoạch thần bí gì vậy?

-Hư!

Hắn làm ra động tác như đứng lên tiếng, lại nhìn chung quanh một lần, bên ngoài xe không có ai. Sau đó hắn mới nhỏ giọng nói:

-Người lần trước em cũng nên biết hắn là ai đi?

-Biết chứ, hắn không phải là một cao tầng của ủy viên hội gì đi?

Cô gái thản nhiên nói:

-Đám người kia không phải đều chỉ là một đám thần côn hay sao? Chẳng qua có vẻ giàu có hơn những gã thần côn lang thang đầu đường mà thôi!

-Lời này ngàn vạn lần không được nói lung tung!

Hắn vội bưng kín miệng nàng:

-Thần côn? Nếu em dám ở Vatican nói giáo hoàng là thần côn, đây chính là tội lớn sẽ bị xử tử. Những người kia chính là giáo hoàng Châu Âu!

-Không thể nào!

Cô gái giật mình nói:

-Em vẫn luôn cho rằng ủy viên hội tối cao Châu Âu chẳng qua chỉ là một tổ chức của đám thần côn mà thôi, là một đám người giàu có thích chơi trò giải trí xa hoa mà thôi a!

-Nếu như chỉ đơn giản là một đám thần côn, anh cần gì phải đặc biệt đi kết giao, cần gì phải đặc biệt muốn gia nhập vào kế hoạch bí mật kia đây?

Hắn nói:

-Là thần côn phục vụ cho đám người giàu có thôi sao? Em sai lầm rồi, bọn hắn chính là một đám người thích đùa bỡn đám người giàu có thì đúng hơn!

Hắn chỉ vào câu lạc bộ bên ngoài xe nói:

-Lời đồn đãi về câu lạc bộ này chắc em cũng ít nhiều biết được đi?

-Nghe qua một ít, nhưng điều đó là thật sự sao?

Nàng gật gật đầu nói tiếp:

-Nghe nói nơi này là tài sản của một đám quỷ hút máu. Quỷ hút máu? Thứ này không phải chỉ tồn tại trong điện ảnh thôi sao?

-Đó là sự thật!

Hắn gật đầu nói:

-Bên trong thế giới dưới lòng đất còn có một thế giới mà người bình thường không hề hay biết tới. Quỷ hút máu mà em nhìn thấy trong phim điện ảnh, người sói, ác ma, những sinh vật này đều còn tồn tại trên thế gian này. Mà ủy viên hội tối cao Âu Châu chính là quản lý những dị tộc không muốn người biết kia. Cho nên hiện tại em hẳn là nên hiểu được, lực lượng trong tay những người đó nếu so với nữ hoàng Anh còn mạnh mẽ hơn nhiều!

-Câu lạc bộ này thật...thật sự là tài sản của quỷ hút máu?

Cô gái nghe nói hoảng sợ đến mặt hoa thất sắc. Nàng căn bản không thể tưởng tượng chính mình luôn nghĩ câu lạc bộ hưởng lạc thiên đường kia lại là tài sản của quỷ hút máu luôn xem loài người như thực vật, nàng không khỏi rùng mình, vội vàng kéo tay hắn nói:

-Hay là chúng ta mau nhanh rời khỏi đây đi. Em cũng không muốn biến thành phân của loài dơi đâu!

-Ha ha, không cần phải mang theo bộ dạng sợ hãi như trong phim ảnh mà em thấy đi.

Hắn cười thần nhiên trêu chọc:

-Sinh vật quỷ hút máu hiện tại đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của ủy viên hội tối cao. Hơn nữa bọn hắn bây giờ cũng không còn dựa vào việc hút máu người để mà tồn tại, từ ngữ quỷ hút máu đã đi vào quá khứ mất rồi!

Hắn bắt đầu kể lại hiện trạng của Huyết tộc hiện tại, nhưng trong đầu hắn lại đang nghĩ về một chuyện khác. Một tổ chức mà ngay cả quỷ hút máu trong truyền thuyết cũng có thể thống trị, hắn cảm thấy quyết định lúc ấy của mình là vô cùng chính xác.

Năm nay hắn đã gần sáu mươi tuổi, đối với tình dục kỳ thật đã không còn bao nhiêu hứng thú, ngược lại thân thể của những cô gái trẻ tuổi đối với hắn mà nói đã là một loại gánh nặng. Không dựa vào được vật hắn căn bản đã không thể thỏa mãn được dục vọng cho “con gái nuôi” ngồi bên cạnh của hắn mất rồi, cho nên hắn liền nghĩ tới việc đi tới câu lạc bộ, đưa ra “con gái nuôi” để trao đổi đồng minh trong chính trị, lại có thể đem tiểu yêu tinh sắp ép khô hắn chuyển lực chú ý sang thân người khác, đây là một chuyện một công đôi việc. Mà sau khi tới được một lần, cô con gái nuôi này rõ ràng cũng đã bắt đầu sản sinh hứng thú nồng hậu với nơi đây. Đối với nữ nhân này mà nói, sau khi chiếm được tiền tài cùng quyền lực từ trên người hắn, nàng càng khát vọng chính là được thỏa mãn trên thân thể của những sao kim điện ảnh anh tuấn khác.

Mà ở một tuần trước ngay trong địa phương này, hắn gặp được một gương mặt lạ hoắc. Trực giác mãnh liệt do nhiều năm lăn lộn trong chính trường đã nói cho hắn biết, người kia tuyệt đối không phải là tiểu nhân vật.

Khi hắn đồng ý kết giao cùng dâng hiến mỹ nữ cho người kia, người kia đã nói ra thân phận của mình chính là thành viên trưởng lão hội của ủy viên hội tối cao Châu Âu. Đối với tổ chức này hắn đã sớm được nghe thấy. Mặc dù có truyền thuyết đám người kia là người thống trị thế giới ngầm chân chính của Châu Âu, nhưng khi lần đầu tiên chân chính tiếp xúc vào trong vòng luẩn quẩn kia, chỉ sau mấy ly rượu whisky, vị trưởng lão nọ cũng đã rỉ tai nói cho hắn nghe một bí mật.

-Ông muốn lưu lại tên mình trong sử sách nhân loại không? Đây là một cơ hội!

Lời của người kia đốt lên khát vọng trong lòng hắn.

Quyền lợi, tiền tài, nữ nhân những thứ này đối với hắn mà nói hắn đều đã có được. Như vậy hiện tại hắn còn khát vọng điều gì đây?

Danh, tên của hắn được ghi vào sổ sách. Đối với một người già sáu mươi tuổi mà nói thứ này càng tràn ngập lực hấp dẫn hơn cả tiền tài mỹ nữ. Vì vậy hắn không hề suy nghĩ liền trực tiếp đáp ứng với lời mời của người kia.

Trải qua địa phương đề phòng sâm nghiêm lại tràn ngập vẻ thần bí kia suốt một tuần, lại trải qua một loạt nghi thức, rốt cục hắn đã trở thành thành viên ngoài biên chế của ủy viên hội tối cao Châu Âu, hơn nữa còn chính thức gia nhập vào tổ chức thần bí kia. “Jesus sống lại”, tuy rằng hắn cũng không biết rốt cục kế hoạch này đang làm gì, nhưng hắn cũng biết được chút ít tin tức, chỉ cần kế hoạch này thành công, như vậy hắn có thể lưu lại tên mình trong lịch sử nhân loại. Mà những gì hắn cần làm dù là bên phương diện tiền tài hay chính trị đều cần toàn lực ủng hộ cho kế hoạch thuận lợi tiến hành.

Tuy rằng có thể lưu danh trong lịch sử làm cho hắn thật hưng phấn, nhưng một tuần kia đối với hắn mà nói cũng không phải là những ngày yên ổn gì. Nghi thức quỷ dị giống như tà giáo làm cho hắn vẫn không cách nào lãng quên. Hơn nữa ngẫu nhiên còn nghe được tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ tầng dưới cùng khiến cho hắn đều phải vượt qua trong nỗi sợ hãi suốt cả tuần lễ vừa rồi.

Tấm thẻ chứng minh cùng chìa khóa ở trong túi của hắn chính là vật để đi vào khu vực kia. Tuy rằng hai dạng đồ vật này chỉ có thể giúp hắn đi tới được bên ngoài phòng thí nghiệm, cũng không hiểu rõ được toàn bộ quá trình kế hoạch tiến hành, nhưng trước khi rời đi hắn luôn được dặn dò kỹ lưỡng nhất định bảo hộ hai món đồ vật kia thật an toàn, vì dạng thực nghiệm như vậy tuyệt đối không thể để cho người khác biết đến, nếu bị mất sẽ phải chịu sự trừng phạt vô cùng nghiêm khắc.

Mà hôm nay cô con gái nuôi lại cứ vùi vãnh đòi tới câu lạc bộ tham gia cuồng hoan. Hắn cũng không cách nào cự tuyệt yêu cầu này của nàng. Ngay người bên trong khu vực thí nghiệm suốt cả tuần lễ, hắn đích xác cũng phải cần giải trí phóng túng một chút, dùng nhục dục thay thế cảm giác sợ hãi ám ảnh mãi trong lòng. Vì vậy đêm nay hắn đưa nàng tới nơi đây, mà tấm thẻ cùng chìa khóa trọng yếu như vậy cũng bị hắn cất vào trong một chiếc túi nhỏ mang ngay trên cổ mình.

Hắn kéo cô con gái nuôi có chút không tình nguyện đi tới thang máy, nghĩ tới dưới chân mình là nơi tụ tập của đám quái vật hút máu người, thân thể cô gái không ngừng run rẩy lên.

...

-Minh Diệu đại nhân, hắn đã vào tới trong phòng!

Thief nhìn Minh Diệu đang ngồi trên sofa nói, về phần Alie đang ngồi bên cạnh Minh Diệu vẻ mặt khó chịu, hắn hoàn toàn không có dũng khí chào hỏi vị đại tiểu thư kia trong tình hình hiện tại.

-Được, tôi đã biết!

Minh Diệu gật đầu:

-Anh đã tìm được nữ nhân rồi sao?

-Đã đưa đến rồi, ngay trong căn phòng bên cạnh!

Thief gật đầu nói.

-Tốt lắm, tôi lập tức đi qua!

Minh Diệu ra dấu cho hắn ra ngoài:

-Tôi còn có chuyện muốn nói với Alie!

Nghe được Minh Diệu nói, Thief vội vàng đi ra ngoài, không cần đối mặt với Alie diện hạ đang trong tình trạng như sắp bùng nổ, đây là lời đề nghị của Sheen dặn dò hắn.

-Tôi đã nói thật nhiều lần, cô không thể đi cùng với tôi đâu!

Minh Diệu dụi tắt mẫu thuốc lá:

-Lời nói của Lilith cô cũng đã nghe được, hành động lần này Huyết tộc các vị không thể lẫn vào bên trong cơ mà!

-Phải cần tôi nói bao nhiêu lần, khi xưng hô Lilith điện hạ anh phải thêm từ tôn kính vào!

Alie nổi giận đùng đùng nói:

-Lại nói cũng không thể tính là tôi xen vào hành động đi. Tôi chỉ muốn giúp anh trà trộn vào bên trong mà thôi. Vì sao phải đi tìm nữ nhân bên ngoài đi vào với anh, mà lại đem bạn lữ chân chính như tôi ném sang một bên đây?

-Làm ơn đi, tôi và cô chẳng qua chỉ là Huyết Hôn bạn lữ mà thôi, cũng không phải là một ông chồng thực sự ra ngoài tìm đàn bà khác, kịch truyền hình cầu huyết gì đó cô đừng bị nhiễm quá nặng đi thôi!

Minh Diệu cau mày, bất đắc dĩ thở dài nói:

-Nhưng cô thật sự biết được đám người kia ở tầng bên trên làm gì hay sao?

-Tôi...tôi đương nhiên là biết!

Vẻ mặt Alie đỏ bừng như quả táo chín.

-Chính là làm...làm những chuyện không đàng hoàng thôi...tôi đương nhiên là biết!

-Vậy được, vậy tôi xin phiền cô đi tới trước mặt gương kia xem lại chính mình đi!

Minh Diệu chỉ vào mặt gương lớn đặt ở góc phòng nói:

-Đứng trước gương xoay người một vòng!

-Tại sao vậy?

Alie thật nghe lời đi tới trước tấm gương, thật tao nhã xoay người một vòng, chiếc áo váy màu đen bay phất lên, tựa như một đóa hoa đang nở rộ.

-Vậy cô nói cho tôi biết, cô không cho tôi đi tìm nữ nhân đi cùng tôi vào đó, mà mang theo cô thì tôi phải làm sao đây?

Minh Diệu đỏ khốc đỏ cười nói:

-Cô có thấy ai mang theo một đứa trẻ như con gái mình đi vào nơi ghê tởm như thế không?

-Vì sao lại không thể?

Alie cãi:

-Có rất nhiều lão già biến thái đều mang theo thứ phụ nữ gọi là “con gái nuôi” đi tham gia!

-Làm ơn đi, tôi không phải là lão già biến thái mà cô nói!

Minh Diệu nhu nhu trán, Alie càn quấy làm cho hắn có chút đau đầu:

-Hơn nữa người ta mang theo con gái nuôi cũng không phải loại hình đáng bên ngoài như cô đâu!

Minh Diệu dùng tay làm ra động tác trên người mình:

-Đường cong, đường cong thân thể, cô biết chưa? Thứ này không hề tồn tại trên người của cô!

-Loại đồ vật kia, tôi chỉ cần chen chúc chen chúc một chút sẽ có!

Alie nghiêm mặt nói ra lời nói mà Diệp Tiểu Mạnh vẫn thường dùng.

-Tóm lại trường hợp như vậy con nít không thể tham gia, cô trực tiếp bị loại bỏ!

Minh Diệu đứng dậy mở cửa, vừa dứt lời liền ra khỏi phòng.

-Cô ngoan ngoãn ở đây đi, khi tôi trở lại sẽ mang theo kẹo que cho cô!

Ở sau lưng Minh Diệu truyền tới tiếng gầm lên giận dữ, còn có thanh âm đồ vật gì đó nứt toác vỡ vụn. Minh Diệu bất đắc dĩ nhún nhún vai, đáng thương cho căn phòng kia nhất định phải bị sửa chữa.

-Người hợp tác của tôi đang ở bên trong căn phòng này sao?

Minh Diệu đi tới trước một cửa phòng, hỏi Thief.

-Phải, hoàn toàn dựa theo ý của ngài đến chọn lựa!

Thief nói:

-Người này cũng vừa thích hợp, cũng không quá nổi tiếng, là một người mẫu trong công ty quảng cáo của chúng tôi, hôm nay vì muốn hợp tác với ngài nên đặc biệt đưa nàng đến đây!

-Làm tốt lắm, tôi thật xem trọng anh!

Minh Diệu nhìn hắn cười cười, vỗ vỗ vai hắn.

-Dạ, đây đều là chuyện mà tôi phải làm!

Thief nói, đối với lời yêu cầu kỳ quái của Minh Diệu, hắn chỉ có thể âm thầm thở dài. Thật sự là sở thích đặc thù, nếu như muốn tìm một nữ nhân có thân hình bốc lửa thì thật dễ dàng, hắn đảm bảo có thể trong mười phút tìm được cả trăm nữ nhân cho Minh Diệu. Nhưng Minh Diệu lại đòi hỏi nữ nhân có bộ ngực nhỏ, di, là không lớn không nhỏ, là bộ ngực thực sự không phải trải qua thẩm mỹ, vì thỏa mãn yêu cầu của Minh Diệu, hắn phải mất không ít công phu.

Minh Diệu dùng ánh mắt “anh thật thức thời” nhìn hắn, đẩy ra cửa phòng bước vào.

...

Ngay giữa phòng, một nữ nhân có mái tóc đen lại mặc một thân dạ hội màu đen đang đứng, đưa lưng về phía Minh Diệu, chỉ để lại một bóng lưng thật gợi cảm trơn mượt cho hắn quan sát. Khác với những nữ nhân phương Tây, đường cong của nữ nhân này dịu dàng hơn rất nhiều, hơn nữa làn da thật tinh mịn, từ phía sau nhìn lại căn bản không giống như một người phương Tây.

-À này...chào cô, tôi gọi là Minh Diệu, là người hợp tác đêm nay của cô...

Minh Diệu vừa nghĩ tới chữ “hợp tác”, trong lòng không khỏi cảm thấy ngứa ngáy. Bộ ngực lớn đích thật là so với nhỏ xíu vẫn hấp dẫn hơn a!

-Về chuyện đêm nay tôi nghĩ cô đã hiểu rõ rồi đi?

-Chuyện đó sao, những điều trọng yếu tôi đã hiểu rõ!

Nữ nhân chợt quay đầu lại, nhìn Minh Diệu cười cười, dùng Trung văn hỏi đáp.

-Đi? Như thế nào lại...như thế nào lại là cô?

Nhìn thấy rõ gương mặt nữ nhân, Minh Diệu ngậy người kinh hãi. Hắn không chỉ ngạc nhiên vì nàng đã dùng Trung văn nói chuyện, càng kinh ngạc khi nhìn thấy gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ của nàng.

-Chẳng lẽ người mẫu kia chính là cô sao? Nhưng tôi rõ ràng nhớ...

-A, anh nói người phụ nữ kia sao? Đã bị tôi đuổi đi rồi!

Nữ nhân nhìn hắn cười nói:

-Hợp tác khoái trá, Minh Diệu tiên sinh!

-Mời vào một chút!

Minh Diệu bước lùi lại mở cửa phòng, nhìn Thief nói:

-Tựa hồ xảy ra một chút vấn đề!

Hắn chỉ vào nữ nhân trong phòng, về mặt mê mang nói:

-Anh tìm người đến là nữ nhân này sao?

-Tại sao lại như vậy?

Thief cũng chấn động:

-Cô gái kia đâu mất rồi?

-Tôi vừa mới giải thích xong, tôi đã đuổi cô ta đi rồi!

Nữ nhân tóc đen chậm rãi ngồi lên sô pha, đùa bỡn ngón tay của mình.

-Tôi nhớ được tên của cô!

Minh Diệu nhìn nữ nhân nói:

-Cô tên là Mị, có đúng không? Tại sao cô lại xuất hiện ở nơi này?

-Tôi đã nói tôi là người hợp tác đêm nay của anh, là đầu óc anh có vấn đề hay lỗ tai anh có vấn đề?

Mị đùa giỡn ngón tay của mình, không thèm để ý chút nào hồi đáp:

-Hoặc là nói, sau khi anh bị biến thành phân nửa quỷ hút máu, đã không còn nghe hiểu được tiếng Trung Quốc nữa sao?

Nữ nhân đột nhiên xuất hiện bên trong phòng Minh Diệu cũng đã từng gặp qua. Hắn từng thấy nàng đi vào câu lạc bộ tầng ngầm bên dưới tụ tập quỷ hút máu, khi đó hắn đã từng bàn chuyện với Sheen thật lâu. Cụ thể bàn bạc chuyện gì thì Sheen cũng không nói cho ai biết, chỉ đơn giản trả lời là “khách nhân đến từ phương Đông”. Sau đó hắn cũng từng hỏi qua thân phận của nàng, nhưng không có đáp án, hình như mục đích của nữ nhân này là vì muốn tìm Hi Thái tộc tìm hiểu một chút tình báo, cụ thể là vì chuyện gì hắn cũng không có hỏi thăm.

Nhưng nữ nhân này làm sao đi vào trong căn phòng này được? Nhìn Mị đang ngồi trên sô pha đùa nghịch ngón tay của mình, hắn thầm nghĩ có lẽ nàng có thể đi vào tầng ngầm thứ ba, nhưng nếu như muốn đi vào phòng này, cần phải được Sheen cho phép mới được, nếu không bảo vệ tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình bởi vì nàng chỉ là một nữ nhân.

Hơn nữa ngoài cửa phòng này luôn có người đứng gác, chẳng qua chỉ vì thông báo cho Minh Diệu biết tin tức mà đi sang bên cạnh một chút thời gian mà thôi. Nữ nhân này có thể ở trong tình huống không ai biết rõ tiến vào bên trong căn phòng này, như vậy cô gái ban đầu ở đây đã đi đâu? Hỏi lại bảo vệ ngoài cửa, nghe được tin tức này cả hai bảo vệ cũng ngẩn người. Bởi vì trong ấn tượng của họ ngoại trừ cô gái được mang vào phòng, cũng chưa từng thấy qua có người nào ra vào.

Bảo vệ thì thầm bên tai Minh Diệu, mặc kệ nữ nhân này vào đây bằng cách nào, nàng nhất định phải là một nhân vật nguy hiểm. Bởi vì nàng cũng vừa mới nói qua, nàng chính là người hợp tác đêm nay của Minh Diệu. Về chuyện này chỉ có rất ít người hay biết, Alie, Minh Diệu, mà nữ nhân này lấy được tin tức từ nơi nào? Mục đích của nàng lại là vì cái gì?

-Có cần tôi bắt cô ta lại cẩn thận thẩm vấn một chút không?

Thief nói bên tai Minh Diệu.

-Tạm thời không cần!

Minh Diệu nhìn Mị đang ngồi trên sô pha, dáng vẻ như không thèm để ý chút nào, nhẹ nhàng lắc đầu. Tuy rằng ánh mắt Mị một mực nhìn chăm chăm ngón tay, nhìn qua như không có bất cứ thứ gì trên thế giới này khiến cho nàng hứng thú bằng việc nhìn vào ngón tay của mình. Nhưng Minh Diệu cũng cảm giác được cơ thể toàn thân của nàng đều cứng rắn, tùy thời đều có thể lập tức ra tay, hơn nữa một khi nàng ra tay, tuyệt đối là một kích lôi đình. Tuy rằng hai người cũng chưa từng giao thủ, Minh Diệu cũng không nắm rõ thực lực của Mị như thế nào, nhưng Minh Diệu lại có một loại cảm giác cho dù hiện tại bản thân mình đã khôi phục lại trạng thái tốt nhất, cũng không nắm chắc được có thể đánh ngã được nàng, đừng nói chỉ có thể đem nàng khống chế. Biện pháp tốt nhất hiện tại chính là không cần đi kích thích nàng. Trước tiên phải làm cho rõ ràng ý đồ nàng đi tới nơi này, cùng mục đích muốn hợp tác với Minh Diệu là vì lý do gì. Về phần tin tức làm sao bị lộ tẩy ra ngoài, trong lòng Minh Diệu đại khái cũng có suy đoán.

-Anh đi ra ngoài trước đi, tôi cùng Mị tiểu thư nói chuyện chốc lát!

Trong lòng Minh Diệu hạ quyết định, bất kể như thế nào đêm nay phải lấy được tấm thẻ cùng chìa khóa trong tay người đàn ông kia, nếu ở trong này lại đi gây chiến với một người biết rõ mục đích như Mị, vạn

nhất đả thảo kinh xà, như vậy sau này rất khó tìm được một cơ hội tốt như thế. Hơn nữa nếu như suy đoán của hắn không sai lầm, như vậy Mị hắn cũng không phải là một sự uy hiếp, ngược lại còn là một người giúp đỡ đắc lực.

-Nhưng mà Minh Diệu đại nhân...

Lời của Thief còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt của Minh Diệu ngăn trở. Hắn đành đem câu nói nuốt trở lại, dựa theo ý tứ của Minh Diệu rời khỏi phòng.

Cửa phòng bị đóng lại, hiện tại bên trong phòng chỉ còn lại Minh Diệu cùng Mị. Minh Diệu nhìn nàng đang ngồi trên sô pha ngắm nghía bàn tay mình, cũng không sót ruột mở miệng, mà ngồi xuống đối diện nàng, lấy ra điều thuốc châm lửa rít một hơi thật mạnh, vẻ mặt mỉm cười nhìn Mị ngồi đối diện.

Chính là bộ dạng này của Minh Diệu tự cho rằng thật hiền lành, nhưng theo Mị xem ra trong ánh mắt của nam nhân ngồi đối diện lóe lên thần thái của một đại thúc bất lương, ngược lại làm cho nàng ngồi nơi này có chút không yên. Bị một nam nhân ngồi đối diện nhìn mình chăm chăm, làm cho nàng thật sự cảm thấy không thói quen. Tuy rằng trước kia cũng từng có tình trạng như vậy, nhưng đại thúc trước mặt nhìn nàng với ánh mắt mà nàng muốn trực tiếp đâm mù mắt hắn!

Chứng kiến biểu tình không quá tự nhiên của Mị, Minh Diệu còn cho rằng vẻ hiền lành của mình đã làm Mị tin tưởng hắn đã xuyên thấu rõ thân phận của nàng, không khỏi cảm thấy có chút đắc ý.

-Diệp đại ca vẫn khỏe chứ?

Minh Diệu mở miệng nói:

-Lại nói đã lâu không thấy hắn lộ mặt!

-Ông ấy có khỏe hay không liên quan gì tới tôi...

Mị buột miệng trả lời một câu không kịp suy nghĩ, nhưng vừa thốt ra liền cảm thấy không đúng.

-Anh biết tôi là ai?

-Ha ha, trước đó vẫn không thể xác định, nhưng hiện tại thì đã xác định được.

Minh Diệu nở nụ cười.

-Nếu nói tính theo vai vế, cô hắn nên gọi tôi là thúc thúc đi!

-Anh làm sao mà đoán được?

Bị Minh Diệu dễ dàng xé toạc thân phận của mình, Mị có chút khó chịu.

289. Chương 292: Mị Ảnh

-Ha ha, loại trò chơi này thật sự không thú vị chút nào.

Minh Diệu khoát tay nói:

-Lần đầu tiên khi gặp cô tôi cũng đã hoài nghi, dù sao gương mặt của hai người thật sự quá giống nhau, giống như từ một khuôn mẫu in ra vậy!

-Trên thế giới này người giống người có rất nhiều, anh làm sao dám khẳng định hai chúng tôi là chị em đây!

Mị có chút không phục nói.

-Ha ha, đích xác người giống người thật có rất nhiều!

Minh Diệu cười nói:

-Nhưng hương vị này không thể sai được. Tuy rằng trên người cô vấy nước hoa, nhưng thật đáng tiếc, mũi của tôi đặc biệt linh mẫn. Hương vị độc hữu trong huyết mạch của Hồ yêu, không lừa được tôi!

-Nói vậy!

Mị phản đối:

-Tôi chỉ có một nửa huyết mạch Hồ yêu, anh làm sao có thể ngửi thấy được chứ?

-Không tin thì chính cô ngửi xem!

Minh Diệu chỉ vào cánh tay Mị nói:

-Cổ hương vị bên dưới nách của cô, rất đậm!

-Di, làm sao có thể...

Về mặt Mị mờ mịt nâng lên cánh tay, ngửi ngửi dưới nách của mình, không nghe được chút mùi vị nào. Nàng ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình trên đầu của Minh Diệu, mới giật mình tỉnh lại thì ra mình đang bị người này trêu chọc.

-Ha ha, chỉ đùa một chút, sinh động không khí một chút thôi, đừng nên tức giận!

Minh Diệu nhìn thấy Mị có chút dấu hiệu muốn phát điên, vội vàng nói:

-Sao cô lại biết được chuyện này? Là Diệu đại ca gọi cô tới sao?

-Xem như thế đi!

Mị hàm hồ không trả lời thẳng câu hỏi của Minh Diệu, chỉ qua loa nói:

-Chúng tôi tự nhiên có mạng lưới tình báo của chính mình, mà loại đồ vật như Hắc Chi Đoạn Chương tự nhiên sẽ không tránh được ánh mắt của chúng tôi.

-Có một việc tôi thực sự muốn biết!

Minh Diệu thu hồi biểu tình tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói:

-Diệp đại ca, là phụ thân của cô, hẳn muốn lấy Hắc Chi Đoạn Chương để làm gì? Theo tôi được biết, hẳn tựa hồ từng hỏi Lilith về phương pháp làm cho người chết phục sinh, chỉ là không lấy được thứ gì hữu dụng từ chỗ Lilith mà thôi. Rốt cục Diệp Trọng đang muốn làm cái gì?

-Về chuyện này tôi không thể trả lời!

Mị đã khôi phục về bình tĩnh, thản nhiên nói:

-Nhưng ở giai đoạn hiện tại, mục đích của song phương chúng ta là nhất trí, hơn nữa có thêm lực lượng của tôi, hai điểm này đã đầy đủ để anh cùng tôi hợp tác rồi đi!

-Ha ha, không sai, cô thật sự có tư cách này!

Minh Diệu gật đầu nói:

-Tôi nhớ được mẫu thân của cô, Mộ Dung Thiên Tuyết, vốn là một đầu Ảnh Mị có đúng không? Cô cũng từ chỗ mẫu thân của cô kế thừa được năng lực Ảnh Mị. Nếu như nói như vậy, cô thật sự là một người giúp đỡ hiếm có!

Về chuyện của Mị, tuy rằng trước đây Minh Diệu chưa từng gặp mặt Mị bao giờ, nhưng rất nhiều năm trước Diệp Trọng từng đề cập qua với Minh Diệu. Con gái lớn của hắn kế thừa năng lực của mẫu thân nàng là Ảnh Mị bộ tộc cùng lực lượng của Diệp Trọng là Hồ yêu bộ tộc.

Ảnh Mị bộ tộc là một loại yêu quái có được hình thái đặc thù. Ảnh Mị là do khí hậu ẩm ướt của đầm lầy cùng âm khí của rừng rậm nguyên thủy ngưng kết thành Khôi Mị, không có suy nghĩ, không có hình thể, ở bên trong nguyên thủy rừng rậm phiêu lãng theo gió, sáng sớm sinh ra chiều tối hủy diệt. Mỗi ngày đều sinh ra thật nhiều, nhưng mỗi chiều tối đều tử vong không ít. Có ánh sáng mới có hình bóng, sinh mạng

của Ảnh Mị chính là mặt trời. Khi ánh mặt trời biến mất, sinh mạng ngắn ngủi của Ảnh Mị cũng đã đi tới cuối.

Nhưng những Ảnh Mị thoát nhìn qua như thập phần yếu ớt, ngay năng lực tự hồi cũng không có, sinh mạng so với khối hoa còn ngắn ngủi hơn nhiều. Nhưng có thể có được kỳ ngộ, tu luyện thành yêu quái, cũng sẽ trở thành tồn tại cường đại. Bọn họ có thể đem thân thể của mình che giấu trong hình bóng, không ai có thể phát hiện ra tung tích của bọn họ. Ảnh Mị đem chính mình ẩn núp đi, là quỷ quái chân chính. Bọn họ có thể đột nhiên xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào có hình bóng, dùng đủ loại phương pháp mà không ai tưởng tượng được trong nháy mắt lấy đi tính mạng của người đó. Có ánh sáng sẽ có hình bóng, Ảnh Mị có thể ẩn thân ở bất cứ loại địa phương nào, chỉ trong nháy mắt có thể di động tới dưới hình bóng của đối phương, cứ như vậy giống như tử thần được che giấu ngay trong chính hình bóng của đối phương, con mồi bị Ảnh Mị bộ tộc tránh trúng không có một người nào, không có một ai có thể đào thoát.

Nếu như Mị có được năng lực của Ảnh Mị bộ tộc, như vậy nàng có thể ở trong tình huống không ai cảm nhận được mà tiến vào căn phòng này là một chuyện vô cùng đơn giản.

Tuy rằng không biết vì sao Diệp Trọng lại muốn lấy được Hắc Chi Đoạn Chương, cũng không biết rốt cục hắn muốn phục sinh cho người nào, nhưng Minh Diệu vẫn quyết định tin tưởng Diệp Trọng, tin tưởng Mị. Hơn nữa đối với Minh Diệu mà nói, loại năng lực này của Mị ở phương diện lén lút ẩn giấu vào khu vực của kẻ địch là vô cùng thích hợp.

-Được rồi, không cần nói thêm những lời vô nghĩa.

Mị cắt đứt suy nghĩ của Minh Diệu:

-Để cho tôi gia nhập, hoặc là anh tự làm một mình, anh lựa chọn đi!

-Cô muốn gia nhập, tôi đương nhiên hoan nghênh!

Minh Diệu nói:

-Mặc dù ở việc xử lý kết quả cuối cùng cả hai chúng ta hơi có chút khác nhau, nhưng tôi nghĩ hẳn cũng không phải là vấn đề gì lớn lao!

-Vậy là tốt rồi!

Mị đứng dậy khỏi sofa:

-Nếu như đã quyết định, chúng ta có thể đi rồi, người hợp tác!

-Ha ha, kỳ thật tôi vẫn thật thích cô gọi tôi là thúc thúc!

Minh Diệu cũng đứng lên, hơi cong cánh tay. Mị đi ra phía trước, nhẹ nhàng kéo lấy cánh tay Minh Diệu, động tác mềm nhẹ mà tự nhiên, nhìn qua chẳng khác gì một đôi tình lữ.

Với những bước chân thoải mái, hai người đi ra khỏi phòng.

-Minh Diệu đại nhân, đây là tin tức vừa nhận được từ thủ hạ!

Thief mất thật nhiều công phu mới dựa theo yêu cầu của Minh Diệu tìm được cô người mẫu thích hợp, nhưng hiện tại lại bị người ném vào trong thùng rác sau ngõ hẻm hôn mê bất tỉnh. Nơi này là tầng ngầm dưới cùng, hẳn thật sự không thể tưởng tượng nữ nhân tên Mị kia đã dùng phương pháp gì lại có thể thần không biết quỷ không hay đem một người sống sờ sờ dưới tình huống không một người nhìn thấy mang ra khỏi câu lạc bộ. Ngay khi hắn còn đang cảm thấy hỗn độn lại nhìn thấy Mị nắm cánh tay Minh Diệu chậm rãi từ trong phòng đi ra.

-Không có gì, Mị tiểu thư hiện tại là người hợp tác của tôi!

Minh Diệu lại hỏi:

-Thời gian không còn sớm, người kia đã đến rồi sao?

-Dạ, hắn đã tới mười lăm phút trước. Người kia đã mang theo nữ nhân đi vào tầng hai.

Mặc dù không biết Minh Diệu định làm gì, nhưng hắn vẫn hỏi:

-Hiện tại hai vị muốn đi lên đó sao? Để tôi an bài một chút!

-Àn, tôi sẽ đi ngay bây giờ!

Minh Diệu dùng tay nhu nhu mũi:

-Để cho tôi cảm thụ một chút cuộc sống xa hoa của xã hội thượng lưu là như thế nào, cơ hội như vậy cũng không nhìn thấy được nhiều đi!

-Nam nhân dâm tiện!

Mị nhin không được nhỏ giọng than thở một câu, thanh âm mặc dù thật nhỏ nhưng Minh Diệu vẫn nghe được thật rõ ràng.

Đối với lời đánh giá của Mị, Minh Diệu cũng không thêm để ý chút nào. Đối với loại chuyện này, chỉ sợ đều là khát vọng của mỗi người đàn ông. Cho dù mặc ngoài có giả vờ chính nhân quân tử bao nhiêu, ở sâu trong tâm linh chỉ sợ vẫn mang bộ dáng mơ tưởng hảo huyền. Nói vậy hẳn cần gì phải giả vờ giả vịt, loại ngụy quân tử xưa nay đi tới đâu đều là kẻ không được hoan nghênh, so sánh ra chân tiểu nhân ngược lại càng thêm đáng yêu hơn một chút...

-Leng keng...

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, ngay khi cửa thang máy vừa mở ra một khe hở, một tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt của nữ nhân liền truyền tới. Minh Diệu cảm giác bàn tay của Mị đang kéo cánh tay mình chột run rẩy lên, hắn quay đầu nhìn lại, liền chứng kiến trên mặt Mị không biết từ khi nào đã hiện lên một tầng đỏ ửng.

-Bây giờ hối hận cũng vẫn còn kịp!

Minh Diệu cười nói.

-Xem ra cô cũng không có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, tôi thật sợ vẻ khẩ trương này của cô sẽ làm liên lụy tới tôi!

-Ai nói tôi không có!

Tuy gò má của Mị đỏ bừng một mảnh, nhưng ngoài miệng lại không buông lỏng.

-Tôi sẽ không làm liên lụy đến anh, điểm này anh không cần lo lắng!

-Vậy là tốt rồi!

Minh Diệu gật đầu nói:

-Nếu cảm giác không thoải mái, thì tự mình rời đi trước đi. Chỉ cần sau khi tiếp cận được tên kia, chuyện còn lại để tôi tự làm cũng được!

-Tôi không cần anh tới dạy tôi nên làm như thế nào!

Mị khẽ hừ một tiếng:

-Tôi có thể tự mình phán đoán!

-Hai vị, mới đến lần thứ nhất sao?

Nhìn thấy Mị cùng Minh Diệu đi ra thang máy, một người phục vụ bước tới nghênh đón:

-Mời đi bên này!

Minh Diệu gật đầu, cùng Mị đi theo người phục vụ đi tới nơi gởi áo mũ.

-Nếu hai vị lần đầu tiên đến đây, muốn trước tiên đi tham quan một chút, hay là muốn đi thẳng vào giải trí vậy?

Người phục vụ kẻ sát bên tai Minh Diệu nhỏ giọng nói:

-Người cũng đã đến, đang ở góc tây bắc đại sảnh, tựa hồ còn chưa tìm được con mồi thích hợp. Đương nhiên vì muốn hành động được thuận tiện, chúng tôi cũng đã gây chút cản trở nho nhỏ tính thú của hắn. Những nữ nhân mà hắn cảm thấy hứng thú hôm nay trùng hợp đều có khách chọn lựa!

-Làm rất tốt!

Minh Diệu gật đầu, hắn cởi áo khoác ngoài đưa cho người phục vụ.

-Hai vị có cần mặt nạ không?

Người phục vụ nói:

-Người nào lần đầu tiên tới nơi này nhiều ít đều cảm thấy xấu hổ. Cho nên chỗ này chúng tôi có chuẩn bị mặt nạ để che khuất gương mặt thật của chính mình!

-Tôi thì không cần, chỉ cần đưa mặt nạ cho vị tiểu thư này là được.

Minh Diệu nói:

-Người kia đã từng gặp qua tôi một lần, có lẽ hắn có thể nhớ được hình dáng của tôi. Nếu như vậy sẽ càng dễ dàng bắt chuyện hơn!

-Tôi cũng không cần đâu...

Mị còn chưa nói xong, Minh Diệu đã cầm một mặt nạ lóe lên kim sắc quang mang đưa cho nàng. Đây là một mặt nạ bằng thép chỉ có thể che phủ được đôi mắt cùng mũi, cầm trong tay cảm giác rất nặng, ra vẻ như dùng cả vàng ròng làm thành. Nói thật, mang thứ này trên mặt sẽ rất khó chịu, nhưng nhìn vào cũng cảm thấy rất có bộ dáng.

-Đeo vào đi!

Minh Diệu nói:

-Không nhìn thấy rõ ràng đối với nam nhân mà nói luôn có cảm giác thật thần bí. Tôi cần cô tới phân tán lực chú ý của tên kia.

Mị cau mày không nói gì, tiếp nhận mặt nạ trong tay Minh Diệu. Mặt nạ màu vàng bao phủ nửa khuôn mặt của Mị, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén lợi hại cùng đôi môi đỏ tươi. Mặt nạ màu vàng kim phối hợp với bộ lễ phục màu đen trên người Mị cấp cho Mị một tầng màn sa vô cùng thần bí. Hơn nữa cổ khí chất như có như không thình thoảng tản mát ra từ trên người nàng làm cho người ta cảm giác giống như một vị nữ thần bóng tối thần bí mà tràn ngập lực hấp dẫn. Mà mặt nạ lại có tạo hình khoa trương, chiếc mũi như loài khuyển đeo trên mặt của Mị lại không tạo ra cảm giác khó chịu chút nào. Ngược lại còn lộ ra cảm giác thật khả ái, làm cho người ta sản sinh ra một loại ảo giác bộ dạng của Mị vốn nên là như thế, nếu mặt nạ có tạo hình bình thường, ngược lại không tạo ra được cổ khí chất của Mị vốn có.

-Thật hoàn mỹ, xem ra ánh mắt tôi thật không tệ!

Nhìn thấy bộ dạng của Mị sau khi đeo mặt nạ, Minh Diệu cười cười nói:

-Cảm giác thần bí của Ảnh Mị cùng vẻ khả ái của Hồ yêu, mặt nạ này quả nhiên là làm theo đúng khí chất của chính cô!

-Kế tiếp tôi đến bàn của hắn hấp dẫn sự chú ý của hắn, còn anh phải tìm thứ mà chúng ta muốn lấy, chúng ta phân công nhau hành động được chứ?

Nghe được lời khen ngợi của Minh Diệu, vì có mặt nạ che khuất nên không thấy rõ được phản ứng của nàng.

-Tôi đã trộm thăm dò trong áo khoác của hắn, cũng không hề phát hiện!

Người phục vụ nhỏ giọng nói.

-Loại đồ vật kia quá trọng yếu, tên kia nhất định mang theo sát trong người!

Minh Diệu quay đầu lại nhìn Mị, ánh mắt chuyển thành có chút mê đắm nói:

-Kể tiếp tôi cần cô hi sinh nhan sắc một chút, nhưng không cần quá lo lắng, hết thấy đều sẽ nằm trong sự khống chế của tôi!

...

Ngồi trên ghế, tâm tình của hắn vô cùng buồn bực, hôm nay thật không biết tại sao, thật giống như cả hai người đều bị ném bỏ. Đối với những sao kim luôn đến nơi này tìm kiếm người có tiền có thế hắn cũng không hề xem họ như là đối tượng, tuy rằng có thể thỏa mãn một chút lòng hư vinh của chính mình, nhưng thường thường khi lại đây bọn họ sẽ lập tức bỏ lên chính mình, vì vậy nếu không phải đặc biệt thích thú, hắn chắc chắn sẽ không lựa chọn những sao kim kia. Những sao kim nọ nhìn bề ngoài như chính tề đẹp đẽ, nhưng nội tâm của những người kia chẳng khác gì những cô gái đứng đường bên ngoài phố. Hắn cũng không có chút hứng thú nào với họ, nhưng hắn đối với những phụ nữ đảng hoàng luôn có yêu thích đặc thù, dù sao nếu so sánh với những sao kim kia, những phụ nữ đảng hoàng đương nhiên càng thêm sạch sẽ.

Tuy rằng hiện tại bên trong đại sảnh cũng có vài cặp vợ chồng đang ngồi chơi, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của những nữ nhân kia hắn cũng không có chút hứng thú. Người đã già, đối với những thân thể trẻ trung hai mươi còn có chút ham mê đặc thù, nhưng đối với những thân thể đã tới bốn mươi cũng không có chút cảm xúc nào. Nếu như nam nhân bên cạnh các nàng còn có giá trị lợi dụng đặc thù thì cũng thôi, có thể không cần để ý, vì con đường làm quan hi sinh một chút cũng được. Tuy rằng đi tới nơi đây đều là những nhân vật không tầm thường, nhưng thật rõ ràng mấy nam nhân kia cũng không có tư cách đáng giá cho hắn phải đi kết giao.

Hôm nay hai người bọn họ tựa hồ tới không đúng ngày. Trước đó cũng từng tìm kiếm được đối tượng hợp ý, nhưng họ lại tự hẹn lẫn nhau bỏ rơi hai người bọn họ. Vicky ngồi một bên có chút rầu rĩ không vui, tuy rằng nàng thật có hứng thú đối với những thanh niên tuổi trẻ trung, nhưng nàng chỉ là một món đồ vật phụ thuộc, trước khi “cha nuôi” của nàng xác định được con mồi của chính mình, nàng không có tư cách chọn lựa con mồi của chính mình.

290. Chương 293: Hắc

Hiện tại đang có một minh tinh anh tuấn đang ngồi đối diện nàng không ngừng nháy mắt với nàng, quay đầu nhìn vào dây cửa phòng đang đóng kín. Tên thanh niên kia từ lúc nàng mới bước vào cũng đã để ý tới, tuy rằng danh khí không lớn, nhưng lại có được một gương mặt điển trai đủ làm mê chết bất cứ nữ nhân nào. Hiện tại chỉ hi vọng có một thành viên mới gia nhập thật sớm, để cho “cha nuôi” của nàng nhanh chóng tìm được đối tượng, tự bản thân nàng có thể đi tìm anh chàng minh tinh điển trai kia hưởng thụ khoái cảm thực cốt tiêu hồn.

- Darling, hôm nay hai người chúng ta tựa hồ vận khí không tốt lắm!

Vicky khẽ sát tai hắn nói:

- Không bằng hôm nay anh không cần soi xét nhiều như vậy đi. Ở đối diện có người đang phóng điện với anh đâu, chẳng lẽ anh thật sự không động tâm sao? Nàng chính là nữ vương có bờ mông như chạm điện đó a!

- Ngô...

Hắn hít sâu một hơi, xem ra vận khí ngày hôm nay không tốt chút nào.

Mục đích hắn tới đây lần này vốn muốn thả lỏng một chút thần kinh khẩn trương chịu đựng suốt cả tuần lễ bên trong phòng thí nghiệm thần bí kia. Nhưng thật không ngờ chẳng những không được thả lỏng thuận lợi, tâm tình ngược lại càng thêm tệ hại.

Nhìn thấy thái độ của hắn, trong lòng Vicky có chút bất mãn nhưng nàng lại không dám nói ra. Dù sao bây giờ hết thấy những gì nàng được hưởng thụ đều lấy được từ hắn, nàng không có tư cách gì đi oán hận hắn.

Hiện tại điều duy nhất nàng có thể làm chính là khẩn cầu cửa phòng mau chóng mở ra, có một nữ nhân nào đi vào đủ sức hấp dẫn hẳn.

Có lẽ lời cầu nguyện của nàng thật sự có hiệu quả, năm phút sau cửa đại sảnh bị người phục vụ mở ra, dưới sự dẫn dắt của người phục vụ, một nam một nữ đi vào.

Mặt lạ hoắc? Nhìn thấy một nam một nữ kia, hẳn cảm thấy có chút kỳ quái, đôi nam nữ này nhìn qua giống như người phương Đông. Tuy rằng trên mặt nữ nhân kia mang theo mặt nạ, không nhìn thấy rõ gương mặt thật, nhưng nam nhân kia đích thật là người phương Đông. Hơn nữa nam nhân lại có chút quen mặt, tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào.

- Như vậy tôi xin cáo lui trước, chúc hai vị đùa chơi vui vẻ!

Người phục vụ hướng hai người thi lễ, khép cửa phòng lại lui ra ngoài.

Bên tai ngẫu nhiên truyền tới thanh âm tiếng rên rỉ của nữ nhân cùng tiếng thở dốc khi vận động kịch liệt của nam nhân. Nơi này là nơi ăn chơi, vốn hiệu quả cách âm cũng không đến nỗi kém cỏi như vậy. Nhưng đại khái lỗ tai của Mị lại vô cùng linh mẫn, loại thanh âm khiến cho nàng cảm giác mất tự nhiên vẫn vọng rõ vào tai nàng. Thiết bị cách âm gì đó đối với nàng lại không có tác dụng gì, đây là lần đầu tiên Mị cảm giác được thính giác linh mẫn của mình là một loại gánh nặng.

- Đừng khẩn trương, thói quen là tốt rồi!

Cảm giác được bàn tay của Mị nắm tay mình có chút chặt chẽ, Minh Diệu mỉm cười nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Mị:

- Chính chủ của chúng ta ngồi ở chỗ kia, tiếp theo còn cần xem biểu diễn của cô!

- Anh muốn tôi làm như thế nào?

Mị cắn cắn môi, lời vừa nói ra nàng liền cảm thấy có chút hối hận. Làm như thế nào? Ở loại địa phương dơ bẩn không chịu nổi thế này, chính nàng phải làm đương nhiên là đi cầu dẫn lão già ở trước mặt. Mị không khỏi cảm giác có chút lúng túng, loại công việc như giết người đối với nàng là một chuyện vô cùng đơn giản, mà mị hoặc tuy là thiên tính của nàng hơn nữa nàng cũng có được loại năng lực này, nhưng nàng chưa từng vận dụng qua bao giờ. Đây cũng chính là lần đầu tiên, Mị có chút hối hận vì sao mình lại can dự quá sớm vào loại chuyện này, nếu cứ chờ đợi khi Minh Diệu đã lấy được chìa khóa cùng tấm thẻ sau đó nàng hãy tham gia vào thì càng tốt hơn. Mị không khỏi nghĩ thầm, nhưng ý nghĩ này trong nháy mắt đã bị nàng bỏ qua, nếu đợi đến khi Minh Diệu đã lấy được hai đồ vật kia thì chính nàng làm sao lấy được lòng tin nhiệm của nam nhân này đây? Mị thật không tin dựa vào tên của phụ thân đáng ghét của nàng, là có thể lấy được lòng tin nhiệm của một nhân loại. Tuy rằng nàng cũng không hiểu rõ quan hệ giữa Minh Diệu cùng Diệp Trọng cha nàng là như thế nào, nhưng từ nhỏ nàng sống giữa thế giới của một đám yêu quái luôn lục đục tranh chấp lẫn nhau, Mị tuyệt đối không tin trên thế gian này còn có hữu tình thực sự tồn tại. Theo nàng xem ra, chỉ có thân tình mới thật sự đáng tin. Mị có thể hoàn toàn tin tưởng cũng chỉ có ba người, một là phụ thân mà nàng luôn nói chán ghét, cùng vị tiểu muội nàng từng gặp qua vài lần nhưng chưa có dịp nói chuyện qua, cuối cùng chính là ông ngoại của nàng.

Tuy rằng cảm giác có chút không thoải mái, nhưng dù sao đây chính là lời nhắc nhở của ông ngoại, nhất định phải lấy cho được Hắc Chi Đoạn Chương. Cho nên Mị đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, nói:

- Tuy rằng tôi có được một nửa huyết mạch mị hoặc của Ảnh Mị, nhưng đối với loại chuyện dẫn dụ nhân loại thế này tôi chưa từng làm qua, nếu tôi làm sai chỗ nào anh phải đứng lúc uốn nắn cho tôi!

- Ha ha, không cần cô phải làm điều gì, cô chỉ cần bảo trì hình dạng hiện tại là đã tốt lắm!

Minh Diệu khẽ cười nói.

- Một cô gái trẻ tuổi nhìn qua bề ngoài như kiên cường nhưng nội tâm luôn ngượng ngùng như cô mà nói, thứ này đối với những lão già kia quả thật chẳng khác gì bánh ngọt dính đầy mật, bất kể như thế nào bọn hắn đều muốn lao lên cắn một ngụm!

Ánh mắt của hắn hít lại, quả nhiên sự lựa chọn của hắn là chính xác, không tùy tiện tìm một nữ nhân mà ở nơi này kiên nhẫn chờ đợi. Đôi thanh niên nam nữ vừa mới đi vào tuy rằng người phụ nữ kia mang theo

mặt nạ, làm cho không người nào nhìn thấy rõ được gương mặt thật của nàng, nhưng lại càng làm tăng thêm cảm giác thần bí trên người nàng.

Vicky có loại cảm giác, nữ nhân này giống như một tinh linh đi trong bóng tối, thần bí mà nguy hiểm, nhưng lại tràn ngập lực hấp dẫn trí mạng.

Hắn chú ý nhất là đôi tay của nữ nhân kia, ngón tay thon dài trắng muốt, lưu lại móng tay thật dài, trong lòng hắn có loại cảm giác, ngón tay kia chỉ sợ cũng chỉ có nhà dương cầm ưu tú nhất mới có thể có được. Hắn nhớ tới bên Trung Quốc có một loại nhạc cụ cổ xưa gọi là đàn tranh, khi khảy đàn cần dùng móng tay để gảy đàn, nữ nhân này nói không chừng là một nhà nghệ thuật phương Đông chân chính đi!

Càng làm cho hắn cảm thấy mê muội chính là hành động có vẻ mất tự nhiên của nữ nhân kia, tựa hồ nàng thật không thói quen đối với loại địa phương này. Đây tuyệt đối là một tay mới, hắn thật tin tưởng vào phán đoán của mình, nữ nhân kia tuyệt đối là lần đầu tiên đi tới nơi này. Vô luận là cử chỉ mất tự nhiên, còn có vùng cổ thoáng ửng đỏ, cũng đã nói rõ nữ nhân này tựa hồ rất ngượng ngùng.

Gian phòng nơi này tuy thật tráng lệ, nhưng toàn bộ những người đi tới nơi này mục đích chính là vì muốn phát tiết thú tính nguyên thủy nhất của nhân loại. Chỉ cần đi tới một lần, bầu không khí nơi này sẽ làm ột người phụ nữ trinh tiết nhất biến thành một dâm phụ tận đáy lòng. Hắn quay đầu lại nhìn Vicky ngồi bên cạnh, trong mắt nàng đã tràn ngập ngọn lửa dục vọng, nàng chính là một ví dụ

Thân thể vô cùng hấp dẫn, nhưng trong lòng lại vô cùng ngượng ngùng. Đây là thượng hạng tuyệt đối, hắn thật sự không hiểu được đến tột cùng nam nhân đi cùng nữ nhân kia lại là ai, làm sao có thể có được nữ nhân kia, hắn cảm giác có chút ghen tỵ.

Mà nam nhân phương Đông kia luôn cho hắn cảm giác có chút quen mắt. Trong đầu hắn nhanh chóng tìm kiếm tung tích về nam nhân kia, hắn xác thực khẳng định hắn tuyệt đối từng gặp qua người nọ.

Hắn đột nhiên nghĩ tới nam nhân kia vào cuối tuần trước, cũng chính là lần hắn mang theo Vicky đi vào câu lạc bộ vui chơi, từng gặp qua trong thang máy. Hơn nữa lúc ấy bên cạnh nam nhân nọ còn có một mỹ nữ hồng huyết huyết thống phương Đông. Hắn còn nhớ rõ người kia không đi vào tầng này mà trực tiếp đi thẳng xuống tầng dưới cùng, cũng chính là địa phương quỷ hút máu tụ tập. Nói như vậy nam nhân này nhất định là một đại nhân vật. Người có thể tiến xuống tầng dưới cùng, ngoại trừ là quỷ hút máu, chỉ sợ cũng chỉ có thành viên ủy viên hội tối cao Châu Âu. Mà hai người này hắn tựa hồ đều không thể trêu vào, hắn có chút ử rữ, loại đại nhân vật này luôn là đối tượng kết giao tốt nhất, nhưng hắn cũng hiểu thật rõ rằng nếu đem Vicky so sánh với nữ nhân phương Đông kia, kém thật quá xa. Đàn ông có được loại phụ nữ như thế, chỉ sợ sẽ không sinh ra được chút hứng thú nào đối với loại đàn bà như Vicky.

- Còn nhớ được tôi không?

Nhưng ngay khi hắn vừa nghĩ có phải mình nên bỏ về rồi hay không, thì nam nhân phương Đông kia đột nhiên đi tới trước mặt hắn, chủ động chào hỏi hắn.

- Dương nhiên, tôi làm sao quên được!

Hắn vội đứng dậy cười hồi đáp:

- Phải biết rằng ở trong này gặp được một người phương Đông thần bí như anh thật hiếm có, tuy rằng tôi lớn tuổi nhưng trí nhớ của tôi cũng không tệ tới mức không nhớ chuyện tuần trước đã gặp ai.

- Ha ha, thật không nghĩ tới còn có thể gặp được ông, cùng vị tiểu thư mỹ lệ này.

Minh Diệu bắt chuyện chào hỏi.

- Tôi nhớ được ông tên là Kent, đúng không?

- Đúng vậy, thật không ngờ ngài có thể nhớ được tên của tôi!

Mặc dù nghe nam nhân gọi tên mình nhưng không tự giới thiệu bản thân, dưới tình huống bình thường đây là một hành vi thất lễ, nhưng Kent cũng không cảm thấy có gì là không đúng. Một đại nhân vật thân ở thượng vị tự nhiên luôn có tính tình bộ tịch quái lạ của riêng mình. Huống chi nam nhân này cũng không phải chỉ là một đại nhân vật có ý nghĩa bình thường. Hắn vươn tay ra, chủ động bắt tay người kia:

- Con gái nuôi của tôi, anh cũng từng gặp qua!
- Ha ha, đương nhiên, tôi nhớ được tên của vị nữ sĩ xinh đẹp này.

Minh Diệu nở nụ cười:

- Bởi vì lần trước...ông cũng đã tiến cử nàng với tôi thật nhiệt tình, cho nên cũng rất khó làm người ta lãng quên.
- Sự tình lần trước đích thật chỉ là sự hiểu lầm, tôi không nghĩ đến thân phận của ngài lại đặc thù như vậy.

Kent cười xấu hổ, chỉ vào Mị đứng bên cạnh Minh Diệu nói:

- Hơn nữa người có được bạn nữ xinh đẹp như vậy bên cạnh, làm sao chịu để ý tới người bình thường như con gái tôi!

Vicky cũng ngồi một bên phụ họa cười, kỳ thật nàng không có một chút hứng thú nào với nam nhân phương Đông này, lực chú ý của nàng vẫn đặt trên người tiểu minh tinh anh tuấn kia. Tuy rằng nam nhân phương Đông này có bộ dáng cũng không tệ, nhưng thật rõ ràng nam nhân này không hề nhìn nàng vào trong mắt. So sánh với nữ tử thần bí đứng bên cạnh hắn, thật sự nàng nhìn qua chẳng khác gì một người đi ngang qua đường không chút nổi bật. Thay vì ôm lấy hình tượng hào huyền, chẳng thà nàng nên thực tế hơn một chút. Huống chi nàng từng nghe qua lời đồn đãi, nam nhân phương Đông cùng nữ nhân phương Tây ở trên giường vốn không hòa hợp.

- Ha ha, em yêu, vị này đang khen ngợi vẻ đẹp của em đâu!

Minh Diệu nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng trần mịn màng của Mị, làm cho Mị cảm giác có chút nhột nhột, còn có chút không thoải mái. Nàng rất muốn đâm một lỗ thủng lên đầu tên háo sắc đang ăn đậu hũ của mình, nhưng vì Hắc Chi Đoạn Chương, nàng đành cố sức đè nén lửa giận trong lòng, ở trên mặt cố gắng nặn ra nụ cười mất tự nhiên.

- Lần trước tôi từng mời ngài, nhưng hình như lần đó lời mời của tôi không phải lúc.

Kent nhìn thấy dáng tươi cười khó xem trên mặt Mị, còn cho rằng nàng quá mức khấn trương cùng ngượng ngùng nên cũng không tiếp tục để ý, lại bắt chuyện với Minh Diệu.

- Hôm nay xem ra ngài có vẻ rảnh rỗi, tôi nghĩ có lẽ hai chúng ta có thể uống một ly được chứ?
- Đi tới nơi này uống rượu tựa hồ có chút không quá thỏa đáng.

Minh Diệu lắc đầu nói:

- Dù sao nơi này không phải nơi nói chuyện phiếm!
- Ha ha, xem ra là lỗi của tôi!

Kent vội vàng nói:

- Chỉ là tôi có chút nghi vấn nho nhỏ, ngài đã có bạn nữ xinh đẹp như vậy, còn đi tới chỗ này, có phải có chuyện gì cần làm, tuy rằng lực lượng của tôi có hạn nhưng có lẽ tôi có thể giúp đỡ được ngài một chút...
- Không, hôm nay tôi chỉ là hứng trí đi tới đây chơi mà thôi, cũng không phải có chuyện gì đặc thù.

Minh Diệu lắc lắc đầu nói, hắn nhìn nhìn Mị đứng bên người, khóe miệng lộ ra tia tươi cười như đám tà:

- Kỳ thật tôi có một ham mê rất đặc thù...tôi thích nhìn xem người ta biểu diễn trên giường...mà nữ diễn viên...ha ha...

Trái tim Kent nhảy mạnh lên, xem ra nam nhân phương Đông này có ham mê biến thái, thích nhìn thấy bạn gái mình bị lăng nhục trước mặt mình, loại chuyện biến thái mà bất cứ nam nhân bình thường nào cũng không thể thừa nhận. “Đêm nay chờ đợi quả nhiên không hề uống phí” Kent thầm nghĩ trong lòng, lại cảm tạ toàn bộ thần linh mà hắn biết tên.

- Như vậy...như vậy...

Kent luôn luôn tự hào tài ăn nói của mình, hiện tại lại có chút khấn trương, ngập ngừng ấp úng nói:

- Không biết ngài...à vị nữ sĩ này...tôi có thể được...

- Ha ha, ông là muốn làm nam diễn viên sao?

Minh Diệu cười cười, hần nhìn quanh cả đại sảnh một chút, thoáng gật nhẹ đầu:

- Tôi cũng là lần đầu tiên tới đây, nghe phục vụ nói đêm nay hình như ai ai cũng đã tìm được bầu bạn của mình rồi. Nếu ông đã có hứng thú, như vậy tôi cũng cảm thấy ông là người không tệ. Dù sao nam diễn viên cùng nữ diễn viên có chênh lệch đẹp xấu càng lớn tôi càng thấy hưng phấn!

- Vậy sao? Kia thật đúng là có sở thích tính thú đây đặc thù a...

Thật không hề cảm thấy đánh giá của Minh Diệu đối với mình tệ hại cỡ nào, dù sao bản thân hần cũng biết đem mình so sánh với nữ nhân thần bí này đích xác chẳng khác gì một con cóc già cùng một con thiên nga trẻ tuổi xinh đẹp.

“A, người nhất định đang nghĩ tâm lý của ta thật biến thái đi.” Minh Diệu trầm nghĩ, lớn tiếng nở nụ cười nói:

- Đúng vậy, tôi đúng là biến thái như thế đấy. Chuẩn xác mà nói kỳ thật trong lòng người của quốc gia chúng tôi đều là như thế!

- Xin hỏi ngài là...

Kent như thăm dò.

- Nhìn không ra sao?

Minh Diệu ha ha phá lên cười, bộ dáng ra vẻ dâm tiện nói không nên lời:

- Tôi đương nhiên là người của Uy quốc a...

- Quả thế!

Kent gật đầu:

- Tôi xem qua thật nhiều phim ảnh của các vị, đúng thật là khẩu vị có chút khác với người thường!

- Đó là đương nhiên thôi.

291. Chương 294: Đào Sắc

Minh Diệu lớn tiếng nói:

- Tâm lý bình thường làm sao làm ra được những bộ diện ảnh khẩu vị nặng như thế chứ!

- Ha ha...

Kent nhìn Mị đang đứng bên người Minh Diệu, chà xát đôi tay như nóng lòng.

- Như vậy hiện tại chúng ta có nên...

- Có thể, đương nhiên có thể, hiện tại bắt đầu.

Minh Diệu vỗ vỗ tay, người phục vụ liền đẩy cửa đi vào.

- Có gì cần dặn dò, thưa đại nhân?

Người phục vụ cung kính hỏi.

- Mang chúng tôi đến một phòng riêng.

Minh Diệu nói:

- Tôi muốn tận tình thưởng thức biểu diễn phần khích của hai vị này!

- Dạ, mời!

Người phục vụ làm động tác như thỉnh, đi phía trước dẫn đường.

- Vì sao phải tự xưng là người Uy quốc?

Mị có chút khó hiểu nhỏ giọng hỏi Minh Diệu.

- Đồ dân, đương nhiên là vì vu oan!

Minh Diệu nhỏ giọng đáp.

- Huống hồ bọn hần thật sự làm ra những bộ phim khấu vị nặng như vậy, tôi cũng không có nói sai a!

Ba người theo sự dẫn dắt của người phục vụ đi tới một căn phòng riêng biệt, căn phòng này là do Minh Diệu lựa chọn trước khi đến, nơi này là địa phương dùng để đặt bẫy.

Mà vào lúc này, Vicky tự nhiên là thật thỏa mãn đi chơi đùa cùng tiểu minh tinh anh tuấn mà nàng đã sớm trúng ý. Khi Minh Diệu nói hần không cần nàng trao đổi, thậm chí muốn một mình thưởng thức biểu diễn, tuy nàng không biểu hiện rõ thái độ ra ngoài, nhưng trong lòng đã cười thật vui sướng. Về phần Kent, hiện tại toàn bộ tâm tư của hần đã đặt lên trên người của Mị, làm gì còn tinh lực đi quản bất cứ ai.

Vách tường màu hồng, nệm giường màu hồng, còn có ánh đèn chiếu rọi ánh sáng màu hồng. Cả căn phòng tràn ngập không khí mờ tối, trong lòng Mị có cảm giác thật khó chịu. Tuy rằng nàng cũng không phải thực sự cho lão già này chiếm được tiện nghi của mình, nhưng bản thân nàng vẫn phải bị thiệt thòi, toàn bộ món nợ này nhất định phải tính lại với tên háo sắc bên cạnh nàng. Nàng đưa mắt nhìn Minh Diệu đi bên người, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, nhưng nàng lại quên mất là do nàng đánh ngất xỉu cô người mẫu ném vào thùng rác sau ngõ hẻm, lại tự mình đòi đi thay thế người ta.

Minh Diệu ngồi trên sofa dựa vào vách tường, hai tay đặt dựa sau gáy, làm ra tư thế như muốn xem kịch vui. Bộ dáng của hần rơi vào trong mắt của Mị ngược lại làm cho nàng thêm tức giận. Lại nhìn qua vẻ háo sắc của lão già chẳng khác gì đầu heo kia, Mị hận đến ngứa răng, hận không thể lập tức đem hai tên nam nhân này đâm thủng một lỗ trên đầu.

- Hai vị, có thể bắt đầu rồi!

Minh Diệu khẽ cười nói:

- Hi vọng hai vị có thể cho tôi xem một buổi biểu diễn thật khó quên!

- A...hắc hắc, vị nữ sĩ này...

Kent xoa xoa tay, bộ dạng như nóng lòng muốn thử, nhìn qua thật dâm tiện.

- Có phải chúng ta nên bắt đầu...hắc hắc...

Bộ dạng cùng diễn cảm của hần hiện tại, nếu có thêm nước dãi, như vậy không khác gì mấy kẻ biến thái háo sắc điên cuồng trong phim điện ảnh. Những chính khách mặc quần áo đắt tiền xa hoa kia, dáng vẻ đường đường xuất hiện trong mắt quần chúng, vẻ xấu xí sau lưng có mấy ai chân chính biết được đây?

- Chờ một chút!

Chứng kiến Kent chậm rãi đi qua chỗ Mị đang đứng, mà Mị vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai tay nắm chặt lại, Minh Diệu vội vàng lên tiếng. Hần rất sợ nếu để Kent bước thêm vài bước, nữ nhân này nhất định sẽ trực tiếp đâm xuyên não của lão già trước mặt. Dù sao tình huống bạo tẩu, tựa hồ bên trong Diệp gia luôn có tính di truyền, sủng vật trong nhà hần cũng là một ví dụ.

- Vậy...

Về mặt Kent thật khó hiểu nhìn qua Minh Diệu, trong lòng hần có chút khẩn trương. Hần đang sợ hãi, sợ hãi Minh Diệu lại đột ngột đổi ý, làm cho con thiên nga xinh đẹp trước mặt bay đi, như vậy hần nhất định sẽ hối hận cả đời!

- Nam nhân vội vàng nhào đi lên, mà nữ nhân lại làm ra bộ dạng không tình nguyện lại vô lực phản kháng. Loại cảnh tượng này tuy rằng thật kích thích, nhưng khuyết thiếu mỹ cảm, hơn nữa loại đề tài này đã bị chụp nát, chúng ta cần phải đổi lại một phương thức khác đi!

Minh Diệu ngồi trên ghế, bộ dáng như chỉ huy giang sơn, thật giống như hần là đạo diễn đang hướng dẫn diễn viên biểu diễn.

- Hôm nay chúng ta đổi cách khác. Tuy rằng cũng là bộ dáng không tình nguyện, nhưng phải làm ra tư thế như một nữ vương cao quý, nhưng cuối cùng lại bị nam nhân chinh phục. Ân, tràn ngập vẻ mâu thuẫn tổng hợp đi. Nữ vương ngượng ngùng ngạo kiều, hôm nay chúng ta cứ diễn như thế!

- Chuyện này...

Về mặt của Kent có chút khó coi, theo hần xem ra người này đích thật là biến thái. Nói thật, hần hoàn toàn không có hứng thú với kiểu biểu diễn như vậy. Dù sao loại chuyện này chỉ cần là người có tâm lý bình thường hần cũng sẽ không có hứng thú gì với cảm giác đau đớn đi!

Hướng chi là đem cảm giác đau đớn kia đặt trên người nữ nhân trước mặt, đúng là một chủ ý thật không sai. Dù sao nữ tính thống khổ rên rỉ đích xác rất có thể kích phát ra thú tính của nam nhân. Nhưng nam nhân trước mặt rõ ràng đã biểu lộ ý tứ, hần mới là kẻ bị ngược đãi, điều này làm cho hần có chút khó chịu.

- Không tệ, cứ như vậy!

Minh Diệu trịnh trọng gật đầu:

- Chúng ta đã chơi thì chơi nguyên bộ vậy, dụng cụ sao, cũng không thể thiếu!

Minh Diệu đứng dậy, nhẹ nhàng dè xuống công tắc ẩn trên tường. Theo thanh âm tiếng máy móc vang lên, mặt vách tường chuyển động lộ ra hốc tối.

Thấy được đồ vật bên trong, về mặt Kent run rẩy lên. Nếu như bị cây gậy lớn như vậy đánh tới, chỉ sợ không chỉ đơn giản là đau đớn, hần là hần còn có thể trực tiếp đi tìm Thượng Đế để uống trà!

- Chuyện này...đại nhân...

Nụ cười trên mặt Kent vô cùng khó coi:

- Khẩu vị của ngài cũng quá nặng đi?

- Di? Loại này còn gọi là nặng sao?

Về mặt Minh Diệu như vô tội nói:

- Kỳ thật trước kia tôi từng chỉ đạo qua thật nhiều buổi biểu diễn còn nặng hơn hôm nay nhiều đâu!

Cho dù tố chất tâm lý tốt như thế nào, trong lòng Kent cũng không nhận được phải mắng Minh Diệu là kẻ biến thái. Chẳng thể trách nữ nhân bên cạnh kẻ này tuy rằng đều rất xinh đẹp, nhưng lại không ở lại lâu được bên cạnh hần. Chỉ mới qua một tuần thời gian, nam nhân này đã thay đổi một nữ nhân khác, ra vẻ mỹ nữ hồn huyết lần trước gặp được trong thang máy hần là không chịu nổi kiểu tra tấn biến thái này nên trộm bỏ trốn. Trong lòng hần thầm nghĩ, còn nói trước đây có những buổi biểu diễn biến thái hơn nữa sao? Vậy không bằng trực tiếp tự sát còn nhanh hơn một chút!

- Nếu như ông đã cảm thấy không quen, như vậy tôi cũng chỉ đành lui lại một chút vậy!

Về mặt Minh Diệu như bắt đắc dĩ nói:

- Như vậy chỉ biểu diễn sơ sài thôi, dùng thứ này hần là được rồi chứ?

- Vậy thì có thể!

Kent vội gật đầu, nếu như chỉ đơn thuần hạn chế tự do, tuy rằng đối với hần mà nói cũng có chút khó chịu, nhưng so với bị cây gậy lớn đánh thành tổ ong càng tốt hơn. Hơn nữa nếu như hần còn tiếp tục không đồng ý, hần rất sợ tên biến thái trước mặt sẽ đổi ý, dù sao hần đã lui một bước, như vậy mình cũng hi sinh một chút là được. Đánh giá Mị từ trên xuống dưới, hần thầm nghĩ chỉ cần nhắm nháp được thân thể nữ nhân này một chút, hi sinh như vậy vẫn có thể thừa nhận.

- Được rồi, hãy để cho vị nữ sĩ xinh đẹp này xích ông lại đi!

Minh Diệu lấy ra sợi xích sắt cùng vài dây đai, đi tới trước mặt Mị, đưa cho nàng tiếp theo nhìn qua Kent, nói:

- Mời ông cởi quần áo xuống đi!

- Nga, được...

Kent vội vàng gật đầu, luống cuống tay chân cởi bỏ bộ tây phục ném xuống đất.

- Không nghĩ tới anh là một tên có tư tưởng biến thái đến như vậy!

Mị tiếp nhận xích sắt cùng dây đai, nhỏ giọng nói bên tai Minh Diệu:

- Khi tôi trở về nhất định phải đón Tiểu Manh rời đi, nếu không nhất định sẽ có một ngày anh không nhận được mà xuống tay đối với Tiểu Manh!

- Làm ơn đi, cho dù tôi có biến thái nhưng cũng còn là nam nhân có thẩm mỹ quan thật bình thường!

Minh Diệu trợn mắt xem thường nói. Bộ ngực của Tiểu Manh còn không bằng cả tôi, muốn xuống tay tôi cũng không cần đi tuyển ngụỵ la lỵ kia đi!

- Vậy thì thật khó nói!

Mị dùng một loại ánh mắt “tôi không tin anh” nhìn Minh Diệu:

- Đại thúc biến thái háo sắc?

- Tôi...đã chuẩn bị xong.

Ngay khi hai người vẫn còn đang nói chuyện, Kent đã cởi sạch chỉ còn lưu lại quần lót tam giác màu trắng. Hắn nằm trên giường, tận lực làm ình biểu hiện càng thêm gợi cảm một chút, muốn làm cho Mị chú ý, hơn nữa nằm lên giường xong còn nháy mắt đưa tình với nàng, nhưng nhìn thấy một thân thịt béo lỏng lẻo của hắn, Mị chỉ có cảm giác thật muốn giết người rảnh nợ.

- Ân, tốt lắm!

Minh Diệu gật đầu, quay lại nhìn Mị nói:

- Kế tiếp mời cô đem hắn trói lại đi!

Mị gật đầu, thuận thực dùng xích sắt đem tay chân Kent khóa ở bốn góc giường, hiện tại nhìn hình dáng của hắn chẳng khác gì một đầu heo mập đang chờ giết mổ.

- Khuyết thiếu một chút cảm xúc gì đó a!

Minh Diệu cau mày nói:

- Ra vẻ chỉ dùng việc trói này thật khó thể thỏa mãn dục vọng thưởng thức của tôi nha!

Hắn cúi đầu nghĩ nghĩ trầm ngâm thoáng chốc, tiếp tục nói:

- Bằng không như vậy đi, không bằng che mắt với bịt miệng ông thì tốt nhất!

- Được, không có vấn đề!

Kent vội vàng đáp ứng, hiện tại hắn đã bị lừa dục thiêu váng đầu, muốn cho hắn làm gì cũng có thể.

Mị nhận xuống cảm xúc khó chịu trong lòng, dùng vải đen che mắt hắn, sau đó lấy quả cầu nhỏ màu đỏ nhét vào miệng hắn.

- Tốt lắm, hiện tại hắn nên bắt đầu làm chính sự!

Minh Diệu chỉ chỉ túi nhỏ trên cổ Kent nhỏ giọng nói với Mị:

- Cô đi đem hai món đồ kia đổi ra đi!

- Tôi không đi đâu!

Vẻ mặt Mị chán ghét nói:

- Người này đều là thịt béo, muốn đi chính anh đi đi!
- Được rồi, ra về phải do một mình tôi động thủ!

Minh Diệu bắt đầu lắc đầu, hẳn đi tới trước giường sát bên chỗ Kent bị trói, một tay đặt nhẹ lên bụng Kent vuốt ve, mà tay kia lấy ra tấm thẻ cùng chìa khóa trong túi mình.

Xúc cảm trên bụng truyền lên đại não, Kent còn tưởng rằng người đang vuốt ve mình là Mị, tâm lý khoái cảm khiến cho hắn nhịn không được rên lên.

- Thật ghê tởm!

Mị đứng phía xa chứng kiến Minh Diệu vừa vỗ về trên bụng lão già kia vừa dùng một bàn tay tháo ra miệng túi nhỏ trên cổ hắn, nhưng lão già lại cất tiếng rên hừ hừ khiến cho nàng có cảm giác như muốn nôn mửa.

Minh Diệu quay đầu ra dấu bằng mắt cho Mị, ý bảo nàng không được lên tiếng. Hắn buông nhẹ động tác tận lực làm cho lực chú ý của Kent ở trên bụng, để cho hắn không thể phát hiện được động tác bàn tay còn lại của chính mình.

- Hô...

Lấy được chìa khóa cùng tấm thẻ thực sự, lại đem đồ giả bỏ vào trong túi nhỏ, Minh Diệu thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tuy rằng trực tiếp đem người này đánh ngất thật sự dễ dàng, nhưng vì không muốn bị hắn nghi ngờ, chỉ có thể dùng loại phương pháp tốn sức này. Hắn lau mồ hôi trán, lại lau tay lên trên giường. Mị nói không sai, lão già này đích xác thật ghê tởm. Minh Diệu cảm giác bàn tay mình đều là mỡ chảy ra từ trên người lão già trước mặt.

- Đã lấy được tới tay, chúng ta đi thôi!

Mị nhỏ giọng nói:

- Trực tiếp ném lão già đáng chết này ở đây là xong!
- Vậy làm sao được.

Minh Diệu lắc đầu:

- Làm như vậy sẽ khiến cho hắn đem lòng sinh nghi, diễn kịch nhất định phải làm nguyên bộ!
- Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ anh định ra ngoài tìm nữ nhân thật sự vào đây bởi hắn làm ra loại chuyện này sao?

Mị làm ra biểu tình thật chán ghét nói.

- Tôi cũng không biết thái độ như cô nói, chính cô tự đi tham quan chung quanh đi, tôi thu phục xong đến phòng tìm cô là được!

Minh Diệu gật đầu nói, đích xác chuyện kế tiếp cũng không nên để Mị tiếp tục đi tham dự. Tuy rằng hắn nhìn thấy bộ dạng đã tức muốn khóc nhưng vẫn cố gắng kiên trì của Mị nên rất muốn trêu chọc nàng, nhưng mọi việc đều cũng nên đúng mức độ mà dừng lại. Minh Diệu cảm thấy hiện tại dừng lại là đúng lúc, nếu còn tiếp tục trêu chọc thêm nữa chỉ sợ nữ nhân này nhất định sẽ lưu lại ký hiệu nào đó trên người của hắn đi? Dù sao chứng kiến ngón tay nhỏ nhắn của Mị, Minh Diệu cũng không chút ngu xuẩn cho rằng đó là ngón tay dùng để diễn tả nghệ thuật gì đó. Trên ngón tay kia nồng đậm mùi máu tươi, nếu như quả thật muốn tìm được nghệ thuật gì trên ngón tay kia, như vậy Minh Diệu chỉ có thể gọi đó là nghệ thuật giết người.

- Ngô...

Kent bị trói gô trên giường thấy bỗng nhiên không còn chút tiếp xúc nào, không ngừng vặn vẹo thân thể kêu lên. Nhưng bởi vì miệng ngậm đồ vật nên nói không nên lời, chỉ có thể phát ra âm thanh hàm hồ không rõ.

- Không nên gấp gáp, vị tiểu thư mỹ lệ này vẫn còn có chút gò bó không buông lỏng, tôi muốn cùng nàng khai thông một chút.

Minh Diệu lớn tiếng nói.

- Nha...

Kent nghe được lời nói của Minh Diệu, lúc này mới dừng lại vẽ vắn vẽ trên giường.

Minh Diệu ra dấu bằng mắt cho Mị, Mị gật đầu. Loại địa phương này nàng cũng không muốn lưu lại thêm một giây đồng hồ nào. Mị chậm rãi lui tới góc tường, thân ảnh dần dần mờ đi, cuối cùng cả người đều biến mất bên trong bóng tối.

- Thiên phú Ảnh Mị thật đúng là rất phương tiện a?

Minh Diệu nhìn thấy Mị vô thanh vô tức biến mất bên trong phòng, không khỏi cảm thán trong lòng. Hắn nhẹ nhàng ấn lên cái nút trên tường, vách tường mở ra thụt lùi về sau, lộ ra một thông đạo. Một nam nhân anh tuấn ôm một nữ nhân đi vào, cũng giống như Kent, hai tay nữ nhân kia cùng đôi mắt cũng bị trói lại bịt kín, miệng cũng ngậm một quả cầu đỏ, ngẫu nhiên còn phát ra thanh âm “ân a”, nhưng tuyệt đối không nghe được nàng đang nói gì.

Minh Diệu ra dấu bằng mắt cho nam nhân kia, hắn gật đầu, đem nữ nhân trong tay nhẹ nhàng buông xuống giường.

Nam nhân kia chính là tiểu minh tinh anh tuấn khi nãy ngoài đại sảnh, trong lòng hắn cảm thấy có chút kỳ quái, hắn chẳng những thích chơi một ít chuyện kích thích, còn thích có người ở một bên quan sát. Khi Vicky cùng hắn đi vào phòng không bao lâu, nam nhân phương Đông từng gặp qua họ trong đại sảnh cũng đi đến.

- Không cần để ý tôi!

Hắn nhìn tiểu minh tinh bắt chuyện, mở miệng nói:

- Tôi chỉ muốn tới thăm biểu diễn của hai vị một chút thôi, hai vị sẽ không để tâm chứ?

- Đương nhiên là không!

Không đợi Vicky lên tiếng, tiểu minh tinh đã chỉ chiếc ghế ở vách tường nói:

- Mời ngồi đi, biểu diễn của hai chúng tôi sẽ thật sự phần khích!

Tiểu minh tinh nói xong còn quay lại nhìn Vicky, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn:

- Tôi nghĩ cô cũng không để ý, đúng không? Đây cũng là một loại tình thú!

Vicky nhún vai, tỏ vẻ không sao cả. Ở loại địa phương này, chuyện điên cuồng thế nào cũng đã làm qua, bị người nhìn xem mình đang làm tình bất quá chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nam nhân phương Đông kia lập tức đi tới bên ghế dựa ngồi xuống, đặt hai tay sau gáy dựa đầu vào, bày ra bộ dạng muốn làm quần chúng nhìn xem, cũng không nhúc nhích.

- Darling, hôm nay chúng ta chơi trò kích thích một chút đi!

Vicky vuốt ve tiểu minh tinh anh tuấn, có chút hưng phấn nói:

- Em thật chờ mong xem anh có thể gây cho em sự bất ngờ vui vẻ nào!

- A! Đương nhiên sẽ làm em thỏa mãn!

Giống như được gãi đúng chỗ ngứa, ánh mắt tiểu minh tinh chợt sáng lên, bước nhanh tới vách tường ấn vào một cái nút mở ra một hốc tối, lộ ra đồ vật bên trong.

Những gì đặt bên trong khiến trong lòng Vicky không khỏi mơ hồ chờ mong. Bên trong có quả cầu nhỏ màu đỏ, dây thừng cùng vải che mắt, những thứ này có lẽ sẽ thật kích thích...

- Lại đây đi, hôm nay chúng ta thử xem một ít đồ vật kích thích thế nào!

Về hưng phấn trong mắt tiểu minh tinh càng dày đặc, sau khi hắn trưng cầu ý kiến xong, liền đem đồ vật trói Vicky, nhét quả cầu vào miệng cùng bịt mắt nàng.

Ngay trong nháy mắt bị bịt kín mắt, ánh mắt Vicky lại nhìn qua nam nhân phương Đông kia. Nam nhân kia vẫn duy trì tư thế lúc ban đầu ngồi quan sát, không hề động đậy. Tuy rằng nàng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không quá mức để ý. Dù sao ở thời đại này kẻ có tiền quái gở vẫn rất nhiều, huống chi là nam nhân có vẻ biến thái kia.

Ánh mắt không nhìn thấy được gì, làm xúc giác trên thân thể càng thêm miễn cảm. Cảm thụ được bàn tay của tiểu minh tinh vuốt ve trên người mình, nàng không kiềm nén được rên rỉ lên, nhưng quả cầu trong miệng đã ngăn trở chỉ có thể phát ra thanh âm ồ ồ không rõ.

- Tốt lắm, kế tiếp hẳn nên tới thời gian biểu diễn rồi!

Sau một lúc bị động tác khiêu khích thành thạo của tiểu minh tinh làm dậy lên lửa dục, Vicky lại nghe được thanh âm nam nhân phương Đông ngồi trong góc vang lên:

- Hai vị, bắt đầu đi!

Thân thể bị một đôi tay cường tráng bế lên, hai chân rời khỏi mặt đất. Bởi vì hai mắt bị che kín nên không nhìn thấy được gì, có chút không phân biệt được phương hướng. Ngay khi nàng cảm giác mình bị buông xuống, thì đã thấy hình như mình đã nằm lên giường.

- Tôi thích cảm giác này!

Thanh âm của nam nhân Đông Phương lại nói:

- Hiện tại hai người đều bị che mắt trói tay, ai cũng không nhìn thấy ai, quả nhiên lại biểu diễn mơ màng như vậy mới là thứ mà tôi muốn nhìn thấy!

- Nam nhân này xác thực là một siêu cấp biến thái...

Trong lòng Vicky thầm nghĩ.

Sau một trận kích động kịch liệt, Kent phun trào như suối, mà nữ nhân trên thân thể hắn cũng chậm chậm mềm nhũn.

Nói thật lòng, kinh nghiệm lần này làm cho Kent cảm thấy không được hài lòng. Vốn cho rằng sẽ được hưởng thụ thị giác, nhưng thật không ngờ bởi vì bị người quan sát, bản thân hắn chỉ có thể được tưởng tượng. Hơn nữa xúc giác thân thể cũng không được hoàn mỹ như trong sự tưởng tượng của hắn. Có lẽ bởi vì nữ nhân phương Đông kia đã bị tên biến thái nọ giày vò quá nhiều đi?

Kent vừa thở hổn hển vừa thầm nghĩ. Hắn hoàn toàn không có cảm giác thân thể của nữ nhân bên trên thật khẩn dồn mà lại chẳng khác gì một đám oa đặng phụ đã tiếp xúc đàn ông quá nhiều, làm cho hắn có loại cảm giác đồ vật của mình chẳng khác gì một cây bút máy bị nhét vào trong một ống bút lớn.

- Tốt lắm, đa tạ hai vị ra sức diễn xuất!

Bên tai truyền tới thanh âm của nam nhân phương Đông kia, tiếp theo thân thể áp trên người Kent cũng bị chuyển dời đi.

- Cảm tạ ông, Kent.

Thanh âm kia lại cất lên:

- Ông cho tôi thưởng thức một buổi biểu diễn thật hoàn mỹ. Nếu có cơ hội tôi nghĩ chúng ta có thể gặp lại, hi vọng tiếp theo sẽ càng thêm phần kích!

- Ô ô ô ô...

Trong miệng bị ngậm quả cầu, không biết Kent đang muốn nói gì, nhưng cũng chỉ có chính hắn mới có thể hiểu được.

- Tôi xin cáo từ trước!

Nam nhân kia tựa hồ không có hứng thú biết hắn đang muốn nói gì, lại bảo:

- Tôi sẽ thông báo cho người phục vụ để cho hắn giải quyết xong công tác kết thúc!

Tiếp theo Kent nghe được tiếng cửa phòng đóng ập lại.

Cả căn phòng rơi vào một mảnh yên tĩnh, Kent vẫn còn bị trối nằm trên giường, hồi tưởng lại cuộc chiến đấu vừa rồi. Đây là chuyện gì xảy ra? Chính mình căn bản không hề được hưởng thụ sung sướng gì, mà lại có cảm giác như bị người chơi qua. Trong lòng hấn chợt thấy hối hận, liền quyết định ngày sau không chơi kiểu này nữa, ai biết sẽ còn có người nào đưa ra kiểu yêu cầu biến thái như thế.

- Kent tiên sinh, có cần tôi cỡi trối cho ngài không?

Một lúc sau người phục vụ đi vào phòng hỏi.

- Ngó ngó...ô ô ô ô...

Kent dùng lời ám ớ mơ hồ cùng động tác gật đầu liên tục hi vọng có thể lập tức được khôi phục tự do.

Dưới sự trợ giúp của người phục vụ, Kent ngồi dậy xoa cổ tay cùng cổ chân tê dại vì bị trối quá lâu.

Sau này không thể chơi trò biến thái này nữa, đây là linh ngộ lớn nhất hấn lấy được hôm nay.

- Người kia...đâu rồi?

Hấn hỏi người phục vụ:

- Chính là người phương Đông biến thái kia...

- Vị tiên sinh kia đã rời đi trước!

Người phục vụ cung kính hồi đáp:

- Vừa rồi hấn đã đi ra thang máy rồi khỏi!

- Như vậy người đàn bà đi cùng hấn đâu?

Hấn hỏi tiếp:

- Cũng rời đi chung với hấn sao?

- đương nhiên.

Người phục vụ gật đầu, dùng ánh mắt như đã hiểu rõ nhìn Kent:

- Vị nữ sĩ kia nhìn qua tựa hồ thật mệt mỏi, hơn nữa đối với biểu hiện đêm nay rất hài lòng!

- Vậy sao?

Kent nghe lời khẳng định khả năng đàn ông của mình nhưng lại cảm thấy không có chút cao hứng. Đích thật hấn đã bị người chơi lừa, trong lòng càng thêm xác định phán đoán của chính mình.

- Bạn gái của tôi ở đâu, anh đi thông tri cho nàng một chút.

Dưới sự trợ giúp của người phục vụ, hấn mặt lại y phục chỉnh tề, đưa tay sờ sờ chiếc túi nhỏ đựng chìa khóa cùng tấm thẻ trong ngực, vẫn còn nguyên vẹn, trái tim hấn rốt cục thả lỏng xuống.

- Được!

Người phục vụ thi lễ, thối lui ra khỏi phòng.

Năm phút sau bên ngoài đại sảnh, vẻ mặt Vicky còn chưa được thỏa mãn dục vọng đi ra. Về ứng đồ trên mặt cũng chứng minh nàng vừa trải qua một cuộc đại chiến, nhưng trên mặt nàng lại không hề có chút cao hứng.

- Làm sao vậy, con gái của tôi?

Kent ôm vai Vicky hỏi:

- Chẳng lẽ hiện tại chỉ một nam nhân cũng không đủ thỏa mãn em sao?

- Đừng nhắc tới nữa!

Vicky có chút ủ rũ nói:

- Vốn cho rằng đêm nay sẽ có một đêm khiến người say mê, nhưng thật không ngờ tên kia thật quá kém!
- Di, nhìn qua tên kia thật mạnh khỏe nha!

Kent kỳ quái nói:

- Hay là khẩu vị của em quá lớn đi?
- Làm gì có!

Vicky bất mãn nói:

- Lúc ban đầu diễn hí còn không tệ, để cho em có chút chờ mong. Nhưng về sau lên trận em mới phát hiện tên kia căn bản là không được. Không chỉ lực bền bỉ kém cỏi, hơn nữa còn nhỏ xíu không có chút khoái cảm. Căn bản giống như có người đem cây tăm nhét vào người em vậy!

292. Chương 295: Gương Mặt Bất Hủ

-Ha ha...

Nghe Vicky so sánh, Kent cười lên ha hả:

-Bề ngoài chỉ luôn gạt người, đừng tưởng rằng những thanh niên trẻ tuổi thì nhất định phải giỏi hơn anh, đây là giáo huấn!

-Thật sự là cũng không sai biệt bao nhiêu với ông đâu, cũng nhỏ xíu như nhau thôi!

Trong lòng Vicky âm thầm nghĩ, đương nhiên nàng cũng không ngu xuẩn tới mức ở ngay trước mặt Kent bình luận bản năng đàn ông của hắn.

-Chúng ta mau nhanh rời khỏi nơi này đi!

Nàng nhu nhu cổ tay vì bị trói đến tê dại trong thời gian dài:

-Sau khi trở về em còn muốn thêm một lần!

-Ách...

Gương mặt Kent thật khó coi như vừa nuốt phải ruồi bọ:

-Tối nay anh còn có công việc...

Đẩy cửa phòng ra, Minh Diệu nhìn thấy Mị đang nằm chán ngời trên sofa ngắm soi bàn tay mình. Sheen cũng không có mặt trong văn phòng, chỉ có một mình Mị ngồi bên trong.

-Trở về cũng nhanh thôi!

Mị giương mắt nhìn nhìn Minh Diệu, lại cúi đầu.

-Không có cách nào!

Minh Diệu bất đắc dĩ nói:

-Tôi cũng muốn xem thêm chốc lát, dù sao dáng người của nữ nhân kia cũng không tệ, chẳng qua lực bền bỉ của lão đầu kia thật quá kém!

-Tư tưởng biến thái!

Gò má của Mị lại nổi lên vẻ đỏ ửng, ở trước mặt nàng người thanh niên này còn nói chuyện trắng ra như vậy, Mị hận đến ngứa cả hàm răng.

-Nhưng đồ vật cũng đã lấy tới tay, đêm nay xem như thật thuận lợi!

Minh Diệu khôi phục lại bộ dáng thật nghiêm trang, giống như người vừa trêu đùa Mị không phải là hân:

-Hiện tại nên nói chuyện của hai người chúng ta...

-Chuyện của hai người chúng ta?

Mị ngẩng đầu nhìn Minh Diệu:

-Anh còn muốn biết chuyện gì?

-Là Diệp Trọng gọi cô tới đây sao?

Minh Diệu nhìn thẳng vào ánh mắt Mị, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

-Không biết!

Mị cúi đầu đưa bốn ngón tay, căn bản không để ý tới câu hỏi của Minh Diệu.

-Nếu tìm được Hắc Chi Đoạn Chương, cô dự định làm như thế nào?

Minh Diệu thay đổi câu hỏi khác.

-Không biết!

-Diệp Trọng cần Hắc Chi Đoạn Chương rốt cục là vì muốn làm chuyện gì?

Minh Diệu cau mày, nữ nhân này rõ ràng tỏ thái độ không chịu hợp tác.

-Không biết!

Mị trả lời, vẫn một câu nói, ngay cả âm điệu cũng không hề thay đổi.

-Cô từ chỗ nào biết được chuyện này? Từ bên trong nội bộ sao?

-Không biết!

-Đây là cô đang trả thù chuyện tôi làm cho cô xấu hổ khi ở trong căn phòng bên dưới sao?

-Xem như thế đi!

Khóe môi Mị lộ ra tia cười khê:

-Hai người chúng ta chẳng qua chỉ là đồng minh mà thôi, cần gì phải hỏi chuyện rõ ràng như thế. Nữ nhân có thật nhiều bí mật không thể tùy tiện để lộ cho nam nhân biết được đâu.

-Nếu chuyện gì cô cũng không chịu nói với tôi, như vậy tôi làm sao có thể tin tưởng được cô!

Minh Diệu nói:

-Dù sao chuyện này không phải là chuyện để đùa chơi!

-Anh chỉ cần biết ở giai đoạn hiện tại mục đích của hai chúng ta nhất trí, như vậy là đủ rồi!

Mị đưa một ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc, phe phẩy:

-Về phần chuyện về sau, còn chưa tới nông nỗi hai chúng ta phải nghiên cứu thảo luận!

-Được rồi, đêm nay tâm tình của tôi không tốt lắm, cần tìm một chỗ phát tiết một chút!

Mị đứng dậy nhẹ nhàng duỗi bờ lưng mệt mỏi.

-Nếu tấm thẻ cùng chìa khóa đã lấy tới tay, như vậy chuyện còn lại liền giao cho đại thúc đi giải quyết vậy, tôi đi về trước. Đợi khi giai đoạn tiếp theo bắt đầu hành động, tôi sẽ tới tìm anh.

Nói xong lời này, thân ảnh Mị ngày càng ảm đạm, biến mất trong bóng tối.

-Uy, này...tôi còn chưa nói xong đâu...

Lời của Minh Diệu còn chưa dứt, thân ảnh của Mị đã biến mất bên trong phòng. Hắc không khỏi thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu:

-Tôi muốn tìm cô thì làm sao liên hệ đây...

-Tôi sẽ đến liên hệ anh, đồ đàn!

Ngay khi Minh Diệu nghĩ Mị đã rời khỏi, một bàn tay gõ vào sau gáy hắn, làm đầu hắn cũng đau điếng:

-Cái tát này tôi thay mặt em gái tôi trả lại cho anh, ai bảo anh luôn đánh lên đầu của nó, hì hì...

Lưu lại tiếng cười dài như chuông bạc, lần này Mị đã thật sự rời khỏi.

-Minh Diệu đại nhân!

Sắc mặt Sheen có chút xấu hổ nhìn Minh Diệu từ trong phòng làm việc của hắn đi ra, nói:

-Về chuyện này xin nghe tôi giải thích...

-Tin tức là chỗ của anh tiết lộ ra ngoài, đây là sự thật đi?

Minh Diệu nói:

-Phía trước đó không phải đã nói không được tiết lộ ra ngoài sao? Vì sao anh lại phải tiết lộ cho nữ nhân kia biết?

-Ở một tuần trước nữ nhân kia tìm tới tận nơi, muốn có được tình báo về Hắc Chi Đoạn Chương của Hi Thái tộc, cái giá phải trả là sự an toàn của bốn phân đội thành viên mà chúng tôi thành lập tới phương Đông!

Sheen nói:

-Hơn nữa khi đó chúng tôi cũng chưa nhận được mệnh lệnh giữ bí mật chuyện này từ chỗ Lilith điện hạ, cho nên tôi...

-Cho nên anh vì an toàn của đồng tộc nên đã đem tin tức về Hắc Chi Đoạn Chương nói cho nữ nhân kia, có đúng không?

Minh Diệu đưa mắt nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói:

-Với tư cách là tộc trưởng một gia tộc, anh thật sự không có làm sai!

-Thỉnh tin tưởng tôi, tôi chỉ đem tin tức về Hắc Chi Đoạn Chương đưa cho nàng, cũng không nói chuyện Minh Diệu đại nhân muốn lên vào khu vực thí nghiệm để hủy diệt Hắc Chi Đoạn Chương cho nàng biết!

Sheen vội vàng nói:

-Khuya nay nữ nhân kia chạy tới nơi này cũng không phải ý của tôi...

-Được rồi, tôi hiểu được!

Minh Diệu cắt đứt lời nói của hắn:

-Chuyện này cũng không cần tiếp tục truy cứu xuống!

-Đa tạ đại nhân!

Sheen vội vàng cúi đầu đa tạ, đồng thời trong lòng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Dù sao với thân phận hiện tại của Minh Diệu, nếu chuyện này rơi vào trong tai Lilith, chỉ sợ kết cục của hắn sẽ thật sự thê thảm. Tuy rằng đã thật lâu không nghe tin tức nữ vương Huyết tộc Lilith hiện thân, nhưng nghe mệnh lệnh nhấn về cũng làm phần chấn sĩ khí của cả Huyết tộc. Nhưng chỉ cần là Huyết tộc có chút thân phận đều cũng biết, những hành vi của vị nữ vương kia thật sự có chút tùy hứng tùy tâm, không ai dám chọc giận nàng, nếu không sẽ phải nếm lấy cảm giác sống không bằng chết. Những lời này là do tiền nhiệm tộc trưởng đã lưu lại cho hắn khi hắn tiếp nhận chức tộc trưởng Hi Thái tộc.

-Thôi, đưa tôi trở về khách sạn!

Minh Diệu nói:

-Đêm nay khi sử dụng Thủy Kính Thuật, tôi cảm giác linh lực trong thân thể còn nhiều chỗ sử dụng chưa được tinh thuần, tôi cần tìm một chỗ yên tĩnh điều dưỡng một chút!

-Dạ, cẩn thận đưa Minh Diệu đại nhân về khách sạn!

Sheen vội vàng gọi thủ hạ đắc lực đưa Minh Diệu đi ra thang máy.

Ở ngay cửa thang máy tầng trên cùng, Minh Diệu gặp được tiểu minh tinh được chọn lựa dẫn dụ Vicky. Nhìn thấy Minh Diệu đi tới, tiểu minh tinh vội vàng hướng hân thi lễ.

-Đêm nay làm việc rất không tệ!

Minh Diệu vỗ vỗ vai tiểu minh tinh:

-Không hổ là diễn viên, kỹ xảo biểu diễn thật không tệ!

-Tôi sẽ cố gắng, đại nhân!

Tiểu minh tinh nghe được Minh Diệu khích lệ liền vui vẻ đáp.

-Anh cũng là thành viên của Huyết tộc sao? Hành vi cử chỉ của anh rất có phong phạm của một Huyết tộc.

Minh Diệu có chút kỳ quái đánh giá thanh niên anh tuấn trước mắt:

- Nhưng tôi ở trên thân thể anh lại không ngửi được bất cứ hương vị đặc hữu nào của Huyết tộc!

-Tôi tạm thời còn chưa phải là một thành viên trong Huyết tộc cao quý!

Tiểu minh tinh đáp:

-Nhưng tôi có tự tin trong vòng tuyển mới của Huyết tộc sắp tới đạt được xuất sắc, chân chính gia nhập vào đại gia đình này!

-Đây là một trong những người được đề cử thi đấu tuyển chọn thành Huyết tộc có tiềm lực nhất gần đây!

Thief đứng một bên nói:

-Tuy rằng hiện giờ còn chưa quá nổi tiếng, nhưng lại có được tiềm lực cường đại. Tôi nghĩ chỉ trong vòng mười năm sau hẳn sẽ trở thành đại nhân vật đứng trên đỉnh giới giải trí, đây cũng là nguyên nhân chúng tôi mời hẳn đến đây hỗ trợ cho kế hoạch lần này!

-Thưa ngài, ngài quá lời khen ngợi!

Tiểu minh tinh có chút khiêm tốn nói:

-Chỉ cần vì lợi ích của Huyết tộc tao nhã mà ưu tú, tôi nguyện ý trả giá hết thảy của tôi!

-Nguyên lai là như vậy a!

Minh Diệu như có suy nghĩ gì gật gật đầu. Sát hạch gia nhập Huyết tộc nghiêm khắc đến thế nào điểm này hẳn cũng hiểu rõ. Nếu nói thanh niên này rất có tiềm lực, như vậy tiền đồ ngày sau nhất định là vô hạn lượng. Minh Diệu đang suy nghĩ có nên tranh thủ hiện tại khi hẳn còn chưa kịp nổi danh, bảo hẳn ký chừng vạn chữ ký tên lưu niệm, đợi sau mười năm khi hẳn nổi tiếng thì đem ra đi bán. Hoặc không cần ký tên, hình chụp khóa thân cũng càng tốt, nếu như hình khóa thân cộng thêm chữ ký thì...

-Minh Diệu đại nhân, chẳng lẽ từ trước tới giờ ngài cũng không thường xem tin tức giải trí sao?

Thief nói:

-Tuy rằng hiện tại cậu thanh niên này còn chưa có danh khí lớn, nhưng chỉ cần bộ phim kế tiếp được công chiếu, hẳn nhất định sẽ trở thành một đại minh tinh người người đều biết!

-Di? Thật vậy sao? Tôi cũng không thường xem tin tức giải trí cho lắm.

Minh Diệu có chút kinh ngạc nói:

-Là phim điện ảnh gì vậy? Bên trong anh đảm nhận vai diễn gì?

-Tên bộ phim là “Huyết Sắc Hoàng Hôn”!

Tiểu minh tinh cung kính trả lời:

-Tôi diễn vai Huyết tộc cao quý mà tao nhả trong phim!

-Thật không nghĩ đến chàng thanh niên này đóng vai Huyết tộc trong phim còn chưa thỏa mãn, còn muốn thực sự trở thành Huyết tộc chân chính mới thấy vừa lòng a!

Trong thang máy Minh Diệu có chút cảm thán nói.

-Ha ha, chuyện này cũng không có gì kỳ lạ!

Thief đáp:

-Nghề nghiệp diễn viên này sau khi về già còn được khán giả nhớ tên cũng rất ít. Chỉ có những diễn viên thuộc thực lực phái siêu phàm mới có thể được khán giả ghi nhớ sâu trong lòng. Mà người như vậy thường thường trong vạn người chưa chắc có được một người. So sánh với kỹ xảo biểu diễn tài năng, rất nhiều diễn viên thà rằng lựa chọn giữ nguyên gương mặt xinh đẹp của mình lâu dài mới là tốt nhất. Cho nên có thể giữ được gương mặt thanh xuân vĩnh viễn là chuyện mà từng diễn viên đều vô cùng mơ ước. Mỗi lần tới kỳ tranh cử Huyết tộc, số lượng diễn viên tham gia ít nhất chiếm một phần ba nhân số. Chỉ là có rất ít người thành công trúng tuyển mà thôi. Dù sao nghề nghiệp diễn viên đối với việc phát triển Huyết tộc cũng không có trợ giúp quá lớn...

-Nếu nói như vậy, những lời anh nói vừa rồi chẳng qua là lừa gạt thanh niên kia mà thôi sao?

Minh Diệu lắc đầu:

-Vứt bỏ thân phận nhân loại biến thành một sinh vật khác, sau khi bị gạt còn phải mang ơn, thật quá ngu muội!

Về tới khách sạn, Minh Diệu một mình lẳng lặng ngồi xếp bằng dưới sàn. Thật nhiều bạch sắc quang mang giống như đom đóm tụ tập bên người Minh Diệu, chìa khóa cùng tấm thẻ được đặt dưới đất ngay trước mặt hắn.

Trên tấm thẻ in rõ một chữ số La Mã màu đen có ký tự là số 5.

Đây bất quá chỉ giống như một loại giấy thông hành để đi vào khu vực bên ngoài phòng thí nghiệm. Nếu muốn đi vào bên trong, muốn đi tới chỗ ẩn giấu Hắc Chi Đoạn Chương, ít nhất phải lấy được tấm thẻ nhất cấp cùng bộ chìa khóa tương xứng.

Nếu khu vực phòng thí nghiệm thiết trí cạm bẫy cùng trang bị nhằm vào linh năng giả, như vậy toàn bộ thủ đoạn ẩn thân đều không thể sử dụng. Minh Diệu phỏng chừng cho dù là năng lực xuyên toa trong bóng tối của Mị chỉ sợ gặp phải loại địa phương kia cũng sẽ bị nhiều hạn chế. Nếu không mà nói Mị không có khả năng xuất hiện ở trước mặt hắn đòi hợp tác. Lấy thiên phú của Mị, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay lén vào bên trong thực nghiệm thất lấy ra Hắc Chi Đoạn Chương.

Minh Diệu điều chỉnh lại hô hấp của mình, bạch sắc quang điểm quay chung quanh hắn cũng theo tiết tấu hô hấp di động lên. Đêm nay ở trong hai căn phòng thi triển Thủy Kính Thuật đem hình ảnh của mình lưu lại, Minh Diệu vẫn luôn cảm giác được mình vận chuyển cũng không được thuận buồm xuôi gió. Nếu như động tác che mắt của tiểu minh tinh đối với Vicky chậm hơn một chút, Minh Diệu cũng không thể cam đoan mình có bị cô gái kia nhìn ra được sơ hở hay không. Chỉ còn hơn nửa tháng thời gian, ở trong nửa tháng này chuyện Minh Diệu cần làm chính là tận khả năng gia tăng lực lượng của chính mình, mỗi một phần lực lượng gia tăng đều là cam đoan cho sự thành công trong kế hoạch lần này.

Đêm đã qua thật lâu, nhưng hết thấy những chuyện này chỉ là một sự bắt đầu mà thôi...

...

-Còn bốn phút nữa sẽ đến mục tiêu!

Từ bên trong máy truyền tin phát ra thanh âm:

-Minh Diệu đại nhân, mời chuẩn bị!

Minh Diệu đứng dậy, thoáng cử động tay chân một chút. Nói thật ở bên trong không gian phong bế thế này, làm trong lòng Minh Diệu luôn có một loại cảm giác thật bất an. Chỉ cần có thể đi ra ngoài, hít thở được không khí mới mẻ là được, hẳn ôm ý nghĩ như vậy, Minh Diệu mang theo kính lặn chui vào khu vực quản lý ngư lôi.

Đã đến ngày cần hành động nhưng Minh Diệu cũng không đợi được Mị xuất hiện. Lúc ấy chia tay Mị cũng không để lại phương thức gì để liên lạc, chỉ lưu lại một câu nói sau đó đã biến mất. Nếu như không có tin tức của Mị, Minh Diệu quyết định vẫn tự mình hành động, dù sao theo kế hoạch lúc ban đầu chỉ có một mình hắn lặn vào khu vực phòng thí nghiệm hủy diệt Hắc Chi Đoạn Chương.

Phòng thí nghiệm bí mật của ủy viên hội tối cao Châu Âu nằm trên một hòn đảo nhỏ không tìm thấy trên bản đồ. Hòn đảo này được gọi là U Linh Đảo. Ở trên bản đồ hay vệ tinh cũng sẽ không thể tìm thấy được tung tích của nó, hơn nữa hòn đảo này còn lúc ẩn lúc hiện. Thường xuyên luôn có thuyền đi trên biển thỉnh thoảng sẽ phát hiện một ít đảo nhỏ không biết tên, đợi khi con thuyền khác đi ngang qua nơi đó thì hòn đảo kia cũng đã biến mất. Có lẽ đã chìm vào đáy biển, hoặc đã trôi tới một địa phương nào khác. Tóm lại muốn tìm được đảo nhỏ kia là một chuyện vô cùng khó khăn, huống chi còn muốn lặn vào bên trong phòng thí nghiệm bí mật trên đảo.

Mà Hi Thái tộc là phần tử khủng bố trong Huyết tộc, bọn họ có mạng lưới tình báo cơ hồ bao trùm khắp Châu Âu, cũng phải mất thật nhiều công sức mới có thể điều tra rõ vị trí xác thực của hòn đảo, cũng phải người chặt chẽ theo dõi hướng đi của nó. Căn cứ theo sự báo cáo của người giám thị, từ lúc phát hiện được hòn đảo kia đến hiện tại chỉ khoảng nửa ngày, hòn đảo đã dọc theo hải lưu di động theo hướng tây bắc gần 140km, căn bản không đứng yên tại vị trí đã phát hiện ra nó.

293. Chương 296: Đổ Bộ

Xác định được phương vị của hòn đảo, đưa Minh Diệu đến trên đảo xem như trách nhiệm của Huyết tộc đã làm xong. Hiện tại chuyện Minh Diệu phải làm là chui vào khu vực quản lý ngư lôi, để tàu ngầm đưa hắn đi qua.

Minh Diệu đối với những đồ vật có không gian phong bế như máy bay hay tàu ngầm vẫn luôn có cảm giác khó chịu. Vừa nghĩ tới khi mình gặp phải chuyện buồn bực mà không thể mở ra cửa sổ hít thở không khí trong lành, Minh Diệu đã cảm giác có chút khấn nguyện. Không biết đây có được xem là chứng bệnh sợ hãi bị giam cầm hay không đây? Minh Diệu chui vào khu vực quản lý ngư lôi còn hẹp hơn cả tàu ngầm, trong lòng không ngừng nghĩ đến.

Nhưng nhắc tới cũng nên nói, Hi Thái tộc thật không hổ là phần tử khủng bố trong Huyết tộc, không chỉ có được mạng lưới tình báo hoàn thiện, không ngờ còn có thể âm thầm mua được loại tàu ngầm hạt nhân cỡ lớn như thế, phải biết rằng thứ đồ vật này cho dù có tiền cũng không thể mua tới.

- Minh Diệu đại nhân, chúng tôi chỉ có thể đi được tới nơi này!

Thanh âm từ trong máy truyền tin truyền đến:

- Dù sao loại tàu ngầm kiểu cũ của Liên Bang Xô Viết tạp âm quá lớn, nếu còn tiếp tục đi tới chỉ sợ cũng sẽ bị phát hiện!

Minh Diệu nhẹ nhàng gõ vào micro, xem như tỏ ý nghe hiểu được.

- Siêu nhân thì bay trên trời, mình lại bơi trong biển thì gọi là gì đây?

Ngay khi Minh Diệu còn đang miên man suy nghĩ, trong tai nghe được thanh âm tiếng đếm ngược.

Lặng lẽ leo ra khỏi ống phóng ngư lôi, bàn tay Minh Diệu nắm chặt vào máy vận chuyển bên dưới. Nơi này cũng không phải là nơi tiện lợi để lặn dưới nước, dù sao Minh Diệu không nhìn thấy được trong biển có loài cá nào bơi qua lại hay dãy san hô xinh đẹp thường thấy, trước mắt hắn chỉ có một mảnh nước biển tối đen.

- Trở về địa điểm xuất phát đi!

Nhìn thấy Minh Diệu thành công tiến tới đảo nhỏ, người chỉ huy hạ mệnh lệnh quay về điểm xuất phát.

- Dù sao chuyện kể tiếp chúng ta cũng không giúp đỡ được gì!

Tàu ngầm thật lớn chậm rãi quay đầu về địa điểm xuất phát, chỉ lưu lại thân ảnh cô đơn của Minh Diệu một mình đi về hướng đảo nhỏ.

Cởi bỏ bộ đồ lặn có chút vướng víu bên ngoài, Minh Diệu hít một hơi thật sâu, vẫn là cảm giác được đứng thẳng trên lục địa luôn tốt hơn.

Đem bộ đồ lặn giấu kín sau một khối đá ngầm, Minh Diệu bước nhanh lên bãi cát. Bờ cát trắng xóa, hạt cát cũng không tinh mịn, giẫm lên có chút đau chân, mặt biển trong veo màu lam, ánh mặt trời sáng rõ trên đỉnh đầu. Loại cảnh tượng này nếu có thêm một mỹ nữ mặc áo tắm hai mảnh Minh Diệu sẽ cảm thấy thật sự hoàn mỹ. Đương nhiên bộ ngực của mỹ nữ kia phải thật gợi cảm hấp dẫn thì càng tốt hơn.

Tại một địa phương cách chỗ Minh Diệu lên bờ không xa có một đầu hải kinh mắc cạn nằm trên bờ cát, cái đuôi màu đen còn đang lay động vô lực, nhưng nhìn ra đã biết nó cũng không còn bao nhiêu khí lực phe phẩy.

- Tiểu tử đáng thương, chẳng lẽ ngươi không biết ngươi thật không nên leo lên bờ đi du lịch sao?

Minh Diệu đi tới trước mặt đầu hải kinh, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó. Có lẽ mắc cạn thời gian đã lâu, Minh Diệu có thể rõ ràng cảm giác được làn da của nó đã khô khốc. Nếu còn bỏ mặc cho nó nằm nơi đây, chỉ sợ không qua được bao lâu nữa đầu hải kinh này cũng sẽ bị phơi khô đến chết.

- Nhìn thấy xem như là hữu duyên, cho ta giúp ngươi một phen đi!

Minh Diệu hít sâu một hơi, đem hết toàn lực đẩy mạnh hải kinh xuống dưới biển. Nhưng đầu hải kinh thật sự là quá nặng, chỉ bằng lực lượng của một mình Minh Diệu chỉ sợ rất khó di chuyển được nó.

- Không nổi a!

Minh Diệu thở dài, xem ra nếu chỉ dựa vào lực lượng của thân thể thì không cách nào di chuyển được đầu hải kinh đáng thương này. Minh Diệu nghĩ nghĩ, nếu đem linh lực dùng theo hình thức đột nhiên bùng nổ mà đẩy tới, có lẽ có thể trong thời gian ngắn di chuyển được hải kinh.

Chính là Minh Diệu còn chưa kịp đem ý nghĩ của mình chuyển đổi thành hành động, thanh âm tiếng lá cây phát ra sần sật khiến cho hắn chú ý. Có lẽ trên đảo nhỏ có bố trí trang bị dò xét, Minh Diệu lơ mơ nhìn thấy có hai nam nhân võ trang đầy đủ từ trong rừng cây đi ra, hướng chỗ hắn ẩn thân đi tới.

- Vừa mới đi lên trên đảo liền bị phát hiện sao?

Minh Diệu tranh thủ xóa đi dấu chân mình lưu lại trên bãi cát, ẩn sau một khối đá ngầm, từ trong khe hở quan sát hai người kia.

- Thật đúng là xui xẻo!

Hai người chậm rãi đi tới gần, Minh Diệu thấy rõ đó là hai người da đen mặc quần áo rằn ri, đội mũ sắt, võ trang đầy đủ, nhìn qua tuyệt đối không phải chỉ là bảo an bình thường, phải thuộc về quân đội hoặc lính đánh thuê.

- Xem ra phòng thủ thật chặt chẽ!

Minh Diệu từ trong chiếc túi bịt kín trong người lấy ra Ấn Thân Phù, dán lên trên người của mình. Chỉ cần không phải bị dụng cụ đặc thù phát hiện, Minh Diệu nắm chắc sẽ không bị hai người da đen có bộ dáng như quân nhân kia chứng kiến.

Hai người da đen trang bị đầy đủ từ từ đi về vị trí mà Minh Diệu vừa đổ bộ. Bởi vì hạt cát cũng không tinh mịn, cho nên Minh Diệu cũng không lo lắng dấu chân của mình lưu lại sẽ bị bọn hăn nhìn ra.

Hai người da đen đi quanh bờ biển một vòng, ngoại trừ đầu hải kinh bị mắc nạn ra, không thu hoạch được gì. Bọn hăn cũng không tìm được tung tích của người nào lên lên trên đảo.

- Xem ra biểu hiện trên máy hăn là đầu cá voi xui xẻo này đi!

Một người da đen mang ủng da nặng nề kêu lên, dùng sức đá đầu hải kinh đang vô lực giãy dụa.

- Đáng chết, hại hai người chúng ta đi một chuyến tay không!

Có lẽ bởi vì cảm giác mình bị trêu chọc, người da đen kia có chút thẹn quá hóa giận. Một tên giơ cây súng trường trong tay nhắm ngay đầu hải kinh nằm trên bờ biển.

- Chờ một chút!

Đồng bạn kia vội ngăn trở hăn:

- Đừng lãng phí đạn, anh không có nghe sáng nay đội trưởng đã nói gì sao? Không phải gặp chuyện vạ bất đắc dĩ không nên nổ súng. Dù sao tàu tiếp tế hai tháng mới có thể đến một lần, cần tiết kiệm tài nguyên!

- Tôi thật sự không rõ, vì sao những đại nhân vật mỗi tuần đều có thể đến một lần, nhưng tiếp tế của chúng ta chỉ có thể hai tháng một lần?

Người da đen tức giận bất bình nói:

- Đáng chết, hai tháng mới chạm tới đàn bà một lần, loại ngày tháng này chẳng khác gì sống trong lao ngục!

- Đây cũng là chuyện không có cách nào!

Người kia nói:

- Dù sao tàu tiếp tế quá lớn, mà nơi này lại là địa phương cơ mật cao độ. Nếu có thuyền lớn thường xuyên ra vào trên đảo, thật dễ dàng bị người khác chú ý tới!

- Thật sự là một phần công tác làm người ta buồn bực!

Người kia lại than thở:

- Thật không biết vì sao đội trưởng lại tiếp nhận phần công việc này!

- Bởi vì thù lao thật hậu đãi thôi!

Người nọ cười đáp:

- Có thể lấy được số thù lao thật lớn, lại không cần đi liều mạng, loại công việc này đối với lính đánh thuê chúng ta mà nói hẳn là việc có thể gặp nhưng không thể cầu đi!

- Tôi càng thêm tình nguyện hiện tại đang đứng ở Afghanistan.

Người cầm súng liếm liếm môi khô khốc, lộ ra tia cười tàn nhẫn.

- Viên đạn xuyên qua thân thể người, cảnh tượng máu tươi vẩy ra tôi đã thật lâu không nhìn được tới!

- Anh đúng là kẻ biến thái!

Đồng bạn của hăn lắc đầu:

- Mau nhanh trở về đi, đội trưởng vẫn đang chờ báo cáo đó!

Người cầm súng có chút không tình nguyện lại dùng chân mang ủng nặng đá vào đầu hải kinh mắc nạn, sau đó cùng đồng bạn của mình chậm rãi biến mất trong rừng cây trên đảo.

Minh Diệu tránh sau khối đá ngầm, đợi đến khi thân ảnh hai người biến mất thật lâu sau mới thật cẩn thận đi ra.

- Xem ra là người giúp ta một lần, như vậy ta cũng có thể giúp đỡ người!

Minh Diệu dùng hai tay nâng lên một ít nước biển, tưới lên trên người hải kinh. Có lẽ như vậy cũng không nổi lên bao nhiêu tác dụng, nhưng ít nhất có thể để cho nó được thoải mái hơn một chút.

- Được rồi, bây giờ để cho ta tới chứng thật một chút thành quả luyện tập gần đây thử xem!

Minh Diệu xoa bóp ngón tay, tự nhủ.

Hắn điều chỉnh lại hô hấp của mình, dùng hai tay ôm lấy thân thể của hải kinh.

- Uống...lên đi!

Giống như ngọn núi lửa tích tụ đã lâu đột nhiên bùng nổ, một loại cảm giác kích thích khiến trái tim cũng đập nhanh từ trong ngực Minh Diệu truyền ra.

Trên cánh tay hắn nổi lên một mảnh gân xanh cuộn cuộn, đầu hải kinh nặng gần cả tấn bị Minh Diệu nương theo lực lượng thân thể cứng rắn bế bổng lên.

Đây là khi mấy ngày trước Minh Diệu tĩnh tu bên trong khách sạn đột nhiên nghĩ ra một phương pháp có thể trong nháy mắt đem lực lượng đề cao. Bất đồng với pháp thuật đơn thuần, vô luận là pháp thuật gì đều phải dựa vào phương thức vận chuyển chuẩn xác của linh lực bên trong kinh mạch cơ thể để phát sinh ra hiệu quả của pháp thuật. Mà Minh Diệu nghĩ ra được loại phương thức này là đơn thuần ở trong một thời gian ngắn, đem toàn bộ linh lực đều bạo phát đi ra. Cũng giống như hỏa dược bị nghiền bên trong một không gian phong bế đột nhiên bị kích nổ, chỉ trong chớp mắt lực lượng nổ mạnh đủ để nổ tung núi đá. Nhưng loại lực lượng này cũng không thể sử dụng trong thời gian quá lâu, nếu không người bị cản trở vẫn chính là Minh Diệu, sẽ bị lực lượng nổ mạnh kia nổ thành một đồng rách nát, Minh Diệu cũng không có ý tưởng đem thân thể mình biến thành một chiếc bánh pháo.

Cũng may địa phương đầu hải kinh bị mắc nạn cách mặt nước biển không xa. Gân xanh trên cổ Minh Diệu nổi lên, hắn nhện xuống nổi đau đớn như bị xé rách trong thân thể, hướng mặt biển chậm chậm bước xuống.

- Đi thôi!

Minh Diệu hét lớn một tiếng, đem đầu hải kinh to lớn ôm trong tay ném mạnh ra ngoài. Thân thể hải kinh bay vọt ra, tóe lên một ít bọt sóng chui vào trong biển cả.

- Hô hô hô...

Minh Diệu đứng nguyên tại chỗ, mồm há hốc thở hổn hển. Chỉ không tới thời gian một phút đồng hồ hắn đã cảm giác cực hạn. Xem ra loại lực lượng này không thể dùng nhiều, nếu không mà nói thật dễ dàng làm cho kinh mạch trong thân thể tổn thương nghiêm trọng. Nếu như không gặp phải vận bất đắc dĩ, loại lực lượng này nên dùng càng ít càng tốt nhất. Chỉ mới sử dụng thời gian chưa tới một phút đồng hồ Minh Diệu cũng đã có cảm giác linh lực sắp bị vét sạch.

- Xem ra muốn sử dụng bao nhiêu lực lượng cũng phải trả bấy nhiêu đại giới!

Minh Diệu có chút vô lực kéo đôi chân nặng nề chậm rãi đi lên bờ. Hai cánh tay bởi vì vừa dùng sức quá nặng nên có dấu hiệu như thoát lực.

Từ trong chiếc túi bao kín lấy ra lương khô, Minh Diệu bẻ một mảnh bỏ vào trong miệng. Nói thật thứ này thật khó ăn, khô khốc, chỉ có chút vị mặn mà thôi. Nhưng hiện tại Minh Diệu đang cần gấp thực vật bổ sung linh lực vừa mới hao tổn, cho nên cũng bất chấp hết thảy.

Không biết là nhân họa đắc phúc hay chôn tai họa ngầm thật lớn, Minh Diệu nhớ rõ từ sau lần ở tiểu trấn trở về, trong thân thể mình tựa hồ xuất hiện một ít biến hóa khó hiểu. Vô luận linh lực tiêu hao lợi hại như thế nào, chỉ cần có thể ở trong thời gian ngắn được bổ sung đầy đủ thực vật, linh lực trong cơ thể hắn cũng thật nhanh khôi phục lại. Cũng giống như Minh Diệu ăn hết mảnh lương khô này đều toàn bộ chuyển hóa thành linh lực cung cấp cho hắn. Minh Diệu không biết loại biến hóa này về sau sẽ mang đến cho hắn bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng ít nhất theo giai đoạn hiện tại mà xem, còn không thấy có tai hại gì rõ ràng, ít nhất hắn còn chưa biến thành loại La Sát Quỷ chỉ biết ăn thịt người bổ sung lực lượng.

Không thèm nghĩ tới, chỉ cần hiện tại không có việc gì vẫn tốt hơn, chuyện sau này ngày sau hãy nói. Không biết là bởi vì trước kia biết được tuổi thọ của mình không còn bao nhiêu, hay nhận lấy bệnh vô tư hời hợt của Diệp Tiểu Manh, Minh Diệu đối với mọi sự tình đều thấy rất phóng khoáng.

Được thì tốt không được không sao cả, thật thích hợp với loại tâm tình này của hắn.

- Anh đến muộn!

Thanh âm một nữ nhân truyền tới từ sau lưng Minh Diệu.

- Nhưng một màn vừa rồi quả thật rất khốc虐, một nhân loại lại có thể giơ lên một sinh vật nặng hơn thể trọng của mình gấp mười lần, lại còn có thể ném ra xa đến như vậy, anh thật sự là nhân loại sao?

- Hắn là xem như thể đi, sau này thì khó mà nói!

Minh Diệu căn bản không nghe được bất kỳ thanh âm người nào đang tiếp cận mình, nhưng thanh âm kia vẫn đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng hắn. Có thể làm được điểm này trên thế gian chỉ sợ ngoại trừ Mị cũng không có được mấy người.

- Nhưng trong cơ thể tôi hiện tại có phân nửa máu huyết của quỷ hút máu, nếu quả thật tính kỹ, tôi hẳn được xem như nửa quỷ hút máu đi!

- Thật là người thú vị!

Một bóng đen từ trong hình bóng của Minh Diệu chậm rãi lớn dần, dần dần hóa thành bộ dạng của Mị.

- Di? Vì sao cô lại ăn mặc như thế này?

Minh Diệu nhìn Mị mặc bộ quần áo bó sát màu đen, có chút kỳ quái hỏi.

- Bộ quần áo này có gì sao?

Mị có chút lẩn lộn nhìn vào mình:

- Thật là bình thường thôi, khi tôi hành động luôn luôn mặc thế này!

- Thật không tình thú...không tình thú chút nào a...

Minh Diệu cúi đầu, bộ dạng như vô lực. Hắn dùng ngón tay chỉ ánh mặt trời trên đầu, lại chỉ chỉ bãi cát màu trắng xóa, cuối cùng chỉ biển cả xa xa.

- Chứng kiến mấy thứ này, chẳng lẽ cô không có chút giác ngộ nào sao?

- Là giác ngộ gì?

Mị bị thái độ nghiêm trang của Minh Diệu làm cho hoàn toàn hồ đồ:

- Rất cục anh muốn nói cái gì?

- Là áo tắm hai mảnh, áo tắm hai mảnh đó!

Minh Diệu làm ra biểu tình như khao khát thèm muốn nói:

- Chứng kiến bãi biển tràn đầy ánh nắng tươi sáng như thế, chẳng lẽ cô thật không có chút dục vọng muốn hiển lộ dáng người xinh đẹp của mình một chút hay sao? Lại nói cô cũng không phải có bộ ngực đầy thì bắt lương như Tiểu Manh, vì sao không làm một chút chuyện để chiếm được niềm vui của một đại thúc trung niên đây chứ?

- Chết biến thái!

Mị đỏ mặt, đẩy mạnh đầu Minh Diệu đang kề sát ra xa:

- Anh đến làm chính sự hay là đến chơi đùa, tuyệt không đứng đắn!

- Ngẫu nhiên cũng cần hòa dịu một chút không khí khẩn trương thôi.

Minh Diệu phỉ phỉ lương khô rơi trên áo, khôi phục lại biểu tình nghiêm trang nói:

- Bất quá thật muốn hỏi, cô lên đảo lúc nào vậy?
- Đã tới được vài ngày!

294. Chương 297: Thi Thể Thần Bộc

Mị ngẩng đầu nói:

-Tôi đã đem toàn bộ những địa phương nên thăm dò trên đảo này điều tra qua một lần, chỉ cần chờ anh đến, nhưng thật không ngờ anh lại...

-Khái khái, tại tôi có việc bận thôi!

Minh Diệu gãi gãi đầu:

-Cô nói cô đã tới được vài ngày sao? Luôn luôn không có bị phát hiện sao?

-Đương nhiên, anh cho tôi là người thế nào?

Mị có chút đắc ý nói:

-Tôi là Ảnh Mị a, tôi muốn ẩn trốn nhân loại bình thường có thể phát hiện được sự tồn tại của tôi sao?

-Nói cũng đúng.

Minh Diệu gật đầu:

-Như vậy mấy ngày nay cô ở nơi nào?

-Bên trong một hang động bỏ hoang trên đỉnh núi bên kia.

Mị chỉ vào một ngọn núi nhỏ trên đảo cách đó không xa nói:

-Đi theo tôi, tôi đã vẽ xong bản đồ, chuyện còn lại chờ anh và tôi cùng đi làm!

-Cùng nhau làm sao?

Minh Diệu nhỏ giọng than thở một câu, thanh âm không lớn nhưng vừa lúc đủ rơi vào trong tai Mị:

-Có một số việc thật thích hợp ột nam một nữ cùng nhau làm a!

...

-Đây là bản đồ mà cô nói sao?

Minh Diệu có chút bất đắc dĩ nhìn Mị.

-Đương nhiên rồi, đây là kiệt tác mà tôi phải bỏ ba ngày thời gian để dò xét, sau đó bỏ suốt cả ngày để vẽ ra đó!

Mị có chút dương dương tự đắc nói:

-Vì muốn vẽ bản đồ lên trên tảng đá này, móng tay của tôi cũng bị mòn luôn a!

-Lần sau nhờ cô có thể dùng bút giấy bình thường vẽ một bản đồ bình thường được không đây!

Minh Diệu nuốt lương khô, mở miệng nói:

-Còn nữa, cô có thể cho tôi biết vòng tròn này cùng bên dưới bám lấy năm đường gạch rớt cục là vật gì không?

-Đương nhiên là người đó, vậy mà anh cũng nhìn không ra sao? Đồ đàn!

Mị mắng.

-Vậy cái hình như đóa hoa này lại là gì đây?

-Nga, cái này sao, là đại biểu cho rừng cây. Bởi vì rừng cây thật sự quá khó vẽ nên tôi dùng hoa để thay thế vậy.

-Như vậy cái hình mà cô vẽ vài người đứng bên trong đóa hoa lại đại biểu cho cái gì?

-Nga, cái này sao, là nơi đóng quân của lính đánh thuê bên trong rừng cây!

-Mấy hình vuông này là sao đây?

-Đây là máy dò xét nhiệt năng, ở trong phạm vi này thì không cách nào ẩn thân thông qua!

-Vậy hình vẽ bảo rương còn phát ra ánh sáng là địa phương nào? Bảo tàng sao?

-Đó là phòng thí nghiệm!

Mị đáp:

-Bởi vì quá khó vẽ cho nên phải dùng hình này để thay thế thôi!

-Vậy tiếp theo thì sao?

-Tiếp theo? Tiếp theo cái gì?

Mị không hiểu ra sao nhìn lên Minh Diệu:

-Còn có cái gì?

-Bản đồ phòng thí nghiệm đó?

Minh Diệu nói:

-Là bản đồ phòng thí nghiệm trọng yếu nhất, vì sao lại không có?

-Vô nghĩa, loại địa phương kia nếu như tôi có thể đi vào được, tôi còn cần cùng anh hợp tác sao?

Mị lườm mắt nhìn Minh Diệu:

-Cửa lớn phòng thí nghiệm tôi không thể vào được, tựa hồ có đồ vật gì đó quá nhiều yêu lực bên trong cơ thể tôi, căn bản không có biện pháp biến thành ảnh tử để đi vào!

-Thì ra là thế, xem ra nếu không có tấm thẻ cùng chìa khóa thì không cách nào vào được.

Minh Diệu gật đầu. Đích xác nếu như Mị có thể dễ dàng tiến vào trong phòng thí nghiệm, sau đó lại vẽ được bản đồ đem ra, vậy nàng cũng không cần chờ hắn đến, tự mình thần không biết quỷ không hay trộm ra Hắc Chi Đoạn Chương.

-Cô vừa mới nói nơi này nơi này cùng nơi này những hình vuông kia là máy dò xét nhiệt năng sao?

Minh Diệu chỉ vào mấy hình vuông mà không có Mị giải thích hắn căn bản cũng không nhìn ra được đó là vật gì, nói:

-Phạm vi dò xét rất lớn hay sao?

-Rất lớn!

Mị gật đầu:

-Chủ yếu là nếu như từ bãi biển bên này tiến vào trong rừng cây, nhất định sẽ bị những máy móc này phát hiện. Bởi vì tôi là Ảnh Mị, biến thành ảnh tử sẽ không tản ra nhiệt lượng, cho nên đi qua thì không thành vấn đề. Nhưng nếu như là anh chỉ sợ không thể đi qua được!

-Đích thật là vật chán ghét!

Minh Diệu gật đầu:

-Nếu như đơn thuần sử dụng Ẩn Thân Phù, tuy rằng người thường nhìn không thấy, nhưng thân thể vẫn tản ra nhiệt lượng, sẽ bị máy dò phát hiện. Cô có biết phòng điều khiển máy dò xét này ở đâu không?

-Không biết, tôi không tìm được!

Mị lắc đầu:

-Dù sao không có bên trong doanh địa của lính đánh thuê, trong đó tôi đã đi qua thăm dò mấy lần trong lẫn ngoài, nhưng không hề phát hiện. Căn cứ theo suy đoán của tôi, phòng điều khiển hắc nằm bên trong phòng thực nghiệm, có phòng theo dõi đặc biệt. Nếu như phát hiện có điều gì không bình thường, phòng giám thị sẽ dùng máy thông tin báo cho lính đánh thuê cư trú trong khu rừng cây, để cho bọn hắc đi xem xét!

-Trước khi tiến vào phòng thí nghiệm, thật không thể dă thảo kinh xà!

Minh Diệu nhìn bản đồ rối loạn trước mặt, trong lòng thầm nghĩ:

-Có phương pháp gì không bị máy giám thị phát hiện nhưng có thể thông qua rừng cây thì quá tốt!

-Những đường nét này, hắc là núi non đi!

Minh Diệu chỉ vào những đường nét như con giun gấp khúc hỏi:

-Nơi này có thể thông qua không?

-Anh muốn từ sau lưng vòng qua rừng cây, từ bên kia tiến vào phòng thí nghiệm sao?

Mị lắc đầu nói:

-Nếu như anh muốn bay qua ngọn núi này, bởi vì vấn đề độ cao sẽ bị radar phát hiện, con đường này không thể thực hiện được!

-Chỉ có thể từ bãi biển đi xuyên qua rừng cây sao?

Minh Diệu nhìn bản đồ trầm ngâm chốc lát nói:

-Đám lính đánh thuê khi đi tuần tra, vì sao phòng giám thị lại không báo động?

-Về chuyện này theo tôi suy đoán có quan hệ tới nhiệt độ trong cơ thể!

Mị suy nghĩ một lát nói:

-Những lính đánh thuê kia cũng không phải nhân loại bình thường, mà là kết quả khi trải qua gien cải tạo!

-Gien cải tạo?

Minh Diệu sững sốt.

-Phải, là gien cải tạo. Chuẩn xác mà nói những lính đánh thuê kia cũng không phải nhân loại chính thống!

Mị gật đầu nói tiếp:

-Tôi từng được qua tin tức, ủy viên hội tối cao Châu Âu vẫn luôn nghiên cứu một loại kỹ thuật có thể cải tạo gien nhân loại, muốn thay đổi thân thể yếu ớt của nhân loại, chỉ là mãi vẫn chưa được thành công. Mà những lính đánh thuê này chính là sản phẩm thất bại trong phòng thí nghiệm!

-Độ cường tráng thân thể, tốc độ, lực lượng, phản ứng thần kinh của những lính đánh thuê kia đều phát triển hơn người bình thường rất nhiều. So sánh với nhân loại bình thường, những người này căn bản chẳng khác gì siêu nhân. Nhưng dù sao thứ đạt được cũng phải có sự trả giá thật lớn. Tuy rằng thân thể tổ chất của bọn hắc mạnh mẽ hơn người thường gấp mấy lần, nhưng tuổi thọ ngắn hơn người thường rất nhiều.

Mị tiếp tục nói:

-Thật buồn cười đi, giống như dùng sinh mạng đổi lấy sự khỏe mạnh, những người này phần lớn sống không qua bốn mươi tuổi, cơ thể sẽ bị héo rút mà chết, giống như thúc đẩy sinh mệnh cạn kiệt trước thời gian vậy!

-Không ngờ họ dùng người sống đi làm thí nghiệm!

Minh Diệu cau mày.

-Cũng bởi vì như vậy, nhiệt độ thân thể của những lính đánh thuê này thấp hơn người thường rất nhiều, không biểu hiện trên máy dò xét nhiệt năng.

Mị đối với cảm khái của Minh Diệu cũng không có cảm giác gì. Dù tàn nhẫn thế nào, cũng chỉ là chuyện nhân loại đối đãi với nhân loại mà thôi. Không quan hệ gì tới Yêu tộc bọn họ.

-Nếu như nhiệt độ cơ thể cao hẳn là bị máy dò xét nhiệt năng phát hiện.

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

-Nhưng nếu như không có nhiệt độ cơ thể thì sao?

-Không có nhiệt độ cơ thể?

Mị sững sốt, không giải thích được hỏi:

-Nhân loại không có nhiệt độ cơ thể không phải sẽ chết sao?

-Trước đó tôi cũng đã nói qua, tôi đã không còn là nhân loại chính thống!

Minh Diệu đem linh lực vận chuyển tới trên tay, một trận quang mang chớp qua, bàn tay Minh Diệu hóa thành một bàn tay như thép màu vàng sáng.

-Hơn nữa dù là nhân loại tôi cũng không phải là nhân loại bình thường a!

-Phương pháp này không sai!

Mị tỉnh ngộ nói:

-Nói thế này, nếu như đem bên ngoài thân thể bao trùm lên một tầng màng do linh lực tạo thành, đích thật là có thể đạt được mục đích che giấu nhiệt độ cơ thể!

-Ha ha, phương pháp này tuy rằng tốt lắm, nhưng vẫn còn một khuyết điểm.

Minh Diệu gãi gãi đầu nói:

-Nếu như tôi dùng Kim Quyết bao trùm khắp toàn thân, như vậy hành động sẽ không có phương tiện. Tuy rằng lực phòng ngự của Kim Quyết rất cao, nhưng dù sao cũng chỉ dựa vào độ cứng rắn của thân thể đến chống cự công kích. Nếu toàn thân trên dưới đều bao trùm Kim Quyết, như vậy các đốt ngón tay của tôi cũng không cách nào nhúc nhích!

-Đi? Là vậy sao?

Mị có chút tiếc nuối nói:

-Nói vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp khác!

-Không, biện pháp này là khả thi!

Minh Diệu dùng một loại ánh mắt thật kỳ quái nhìn Mị nói:

-Chẳng qua cô phải vất vả một chút!

...

-Biến thái đại thúc đáng chết, thật muốn đào cái hố đem anh đi chôn sạch cho trực tiếp, sau đó lại kiếm một con voi lớn ị thẳng lên trên đầu của anh!

Trong rừng cây, một pho tượng bằng thép bao phủ một tầng vàng kim đang bay nhanh tới. Nếu như nhìn kỹ lại, pho tượng tựa hồ đang di động giữa không trung, mà bên dưới ảnh tử của pho tượng lại có hai bàn tay màu đen vươn ra đỡ lấy bên dưới pho tượng kia.

Đây là phương pháp mà Minh Diệu đã nghĩ ra.

Nếu Mị khôi phục ở trạng thái Ảnh Mị, như vậy Mị không có nhiệt độ cơ thể. Tuy rằng ở trong hình thái ảnh tử Mị không có được thật thể, nhưng muốn nâng một vật nặng chừng trăm cân vẫn còn làm được. Vì

thể Minh Diệu đã nghĩ ra đem Kim Quyết bao phủ khắp thân thể mình, ngăn cách với nhiệt độ cơ thể, sau đó để cho Mị biến thành ảnh tử mang theo mình tránh né máy dò xét nhiệt năng.

-Tên biến thái, lưu manh, háo sắc cuồng...

Mị thật không chút tình nguyện mang theo Minh Diệu đã biến thành một pho tượng hoàng kim xuyên toa bên trong khu rừng cây, thừa dịp hiện tại Minh Diệu không thể nói chuyện mà mắng nhiếc cho đủ, ai bảo hắn đem nàng sai sử như một cu ly.

Nếu như có tín đồ Phật giáo nhìn thấy được một màn này, nói không chừng còn quỳ xuống bái mà hô to “La Hán chuyển thế”. Từ xa nhìn lại chỉ thấy Minh Diệu biến thành pho tượng hoàng kim di động giữa không trung thật nhanh xuyên qua rừng cây. Ngẫu nhiên khi chuyển qua ngã rẽ đầu của Minh Diệu lại bị đung vào thân cây, nhưng trong lòng Minh Diệu cũng hiểu thật rõ ràng Mị cố ý va chạm như thế, nhưng dù sao cũng có được Kim Quyết bảo hộ bên ngoài thân thể nên hắn cũng không thấy đau nên không tính toán với nàng.

Mị liên tục thay đổi phương hướng, vòng qua con đường tuần tra của đám lính đánh thuê bên trong rừng cây, mấy ngày trước Mị cũng đã điều tra được lộ tuyến tuần tra mỗi ngày của bọn họ, dù sao đám lính đánh thuê cũng rất tin tưởng độ nhạy bén của máy dò xét nhiệt năng, cho nên lộ tuyến tuần tra mỗi ngày đều là cố định, muốn đi vòng qua bọn hắn xuyên toa giữa mấy đội tuần tra đối với Mị mà nói cũng chỉ là một việc thật sự đơn giản.

-Phác thông...

Bàn tay của Mị đang nắm lấy Minh Diệu đột nhiên buông lỏng ra, bởi nguyên nhân vẫn còn quán tính khi chạy tới, Minh Diệu bị ném vào bên trong một đầm nước nổi lên từng đợt bọt sóng tung tóe.

-Uy, cô làm gì thế?

Minh Diệu chui ra khỏi mặt nước, lau mặt nói:

-Đã xuyên qua phạm vi theo dõi của máy dò xét nhiệt năng sao?

-Vô nghĩa, đương nhiên đã đi qua, anh nghĩ tôi là đồ đàn như anh sao?

Về mặt Mị khó chịu nói.

-Vậy tại sao còn đem tôi ném vào trong nước chứ!

Minh Diệu bò lên khỏi đầm nước bất mãn nói.

-A, vừa rồi tay tôi đổ mồ hôi bị trơn nên vuột tay mà thôi!

Mị làm ra bộ dạng như thật vô tội nói.

-Anh nặng như vậy, muốn tôi nâng anh đi xa như vậy đương nhiên phải tuôn mồ hôi thôi, ngoài ý muốn!

-Uy, cô là một con Ảnh Mị, căn bản không có tuyến mồ hôi được không?

Minh Diệu hung tợn nhìn Mị nói:

-Cô nhất định là cố ý!

-Ha ha, anh nhất định lỗi giác!

Mị chứng kiến biểu tình chật vật của Minh Diệu, che miệng nở nụ cười, bước nhanh rời đi:

-Đi nhanh đi, cửa phòng thí nghiệm nằm ở phía trước!

-Dọc theo đường đi liên tục đung đầu của tôi vào thân cây, hiện tại còn nói bị vuột tay!

Minh Diệu giữ giữ nước dính trên tóc, nhìn theo bóng lưng của Mị bất đắc dĩ tự nhủ:

-Không phải tôi nhờ cô công tôi dầm chốc lát thôi, có cần oán khí lớn như vậy không?

Rừng cây rậm rạp bao phủ che kín ánh nắng bên trên, làm cả rừng cây có vẻ âm trầm ảm đạm. Căn cứ theo miêu tả của Mị, sau khi đi thông qua phạm vi giám thị của máy móc, đại khái phải đi thêm mười phút là có thể nhìn thấy được phòng thí nghiệm bí mật kia.

Gió thổi vào tàng cây phát ra thanh âm sần sật, cả rừng cây thật yên tĩnh, ngay thanh âm tiếng chim hót cũng không có, im lặng đến mức có chút quỷ dị. Cả rừng cây giống như một khu mộ địa tĩnh mịch, chỉ có tiếng bước chân của Minh Diệu cùng thanh âm tiếng gió thổi qua tàng cây xào xạc.

-Nơi này...thật sự không tầm thường đâu.

Bàn tay Minh Diệu vuốt ve một thân cây cao lớn, tự nhủ:

-Những thân cây này đặc biệt tươi tốt, thật quý dị a!

-Bởi vì phân tốt nên sẽ sinh trưởng tươi tốt thôi!

Mị đi phía trước giống như lơ đãng nói:

-Bên dưới rễ cây đều chôn thi thể của những lính đánh thuê, thi thể thối rữa của loài người...đương nhiên là phân tốt nên được xanh tươi!

-Tôi thấy cô vẽ chữ thập khu vực này trên bản đồ, là có ý gì? Chẳng lẽ...

Minh Diệu nghe lời nói của Mị liền nhìn kỹ lại, quả nhiên bên dưới tàng cây đã phát hiện được dấu vết như đã được đào bới qua, vẫn còn rất mới, hẳn mới đào lên không bao lâu.

-Anh đã đoán đúng!

Mị quay đầu nhìn Minh Diệu nói:

-Nơi này được gọi là mộ viên. Toàn bộ những lính đánh thuê bị chết vì gien cải tạo cùng thi thể được khiêng ra từ trong phòng thí nghiệm đều sẽ được chôn ở nơi này. Nhưng nhắc tới thật không biết bên trong phòng thí nghiệm kia rốt cục đang làm thực nghiệm gì đây. Tôi đã nhiều lần nhìn thấy có hai người mặc đồ phòng hộ màu trắng nâng thi thể từ bên trong đem ra ngoài. Nhưng bộ dạng của những thi thể kia cũng đâu có giống như là nhân loại đâu?

-Không giống như là nhân loại?

Minh Diệu cau mày:

-Như vậy lại là hình dạng gì?

-Rất khó miêu tả rõ ràng.

Mị nghĩ nghĩ nói:

- Tuy rằng nhìn qua cũng có hình dạng như nhân loại, nhưng lại làm cho người ta cảm giác không phải nhân loại, loại cảm giác này thật sự khó thể diễn tả...

-Cô có từng cẩn thận quan sát thi thể không?

Minh Diệu vội vàng truy vấn.

-Thứ ghê tởm như vậy, tôi cũng không phải kẻ biến thái, làm sao lại đi đào ra mà xem!

Mị lắc đầu, có chút kỳ quái nhìn Minh Diệu:

-Như thế nào, nhìn anh tựa hồ thật để ý chuyện thi thể đi?

-Đích xác! Tựa hồ có liên hệ với vài sự tình tôi gặp được lúc trước.

Minh Diệu gật đầu.

-Cô còn nhớ rõ cỗ thi thể gần nhất được chôn ở nơi nào không?

-Còn nhớ, đi theo tôi!

Mị gật đầu, dẫn Minh Diệu đi tới trước một thân cây, chỉ xuống mặt đất nói:

-Ở chỗ này, cổ thi thể dưới này lúc trời sắp tối hôm qua được chôn ở đây!

Minh Diệu gạt đầu, hẩn đem Kim Quyết bao trùm trên hai tay, dùng tay làm như xẻng bắt đầu đào bới lên.

-Biến thái đại thúc, lại cũng có hứng thú đối với thi thể!

Mị than thở một câu, lui ra sau hai bước. Loại chuyện đi giết người đối với nàng thật sự rất đơn giản, chỉ cần dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đâm vào chỗ yếu hại của cơ thể nhân loại là tốt nhất. Chuyện giết người gì đó đối với Mị mà nói là chuyện vô cùng bình thường. Nhưng về phần đào bới thi thể, Mị tuyệt đối không có hứng thú.

Đào sâu xuống đất không đến một thước Minh Diệu liền nhìn thấy được thi thể được chôn bên dưới. Rừng cây này cũng không có dã thú đi lại, ngay cả chim chóc cũng không có. Minh Diệu phỏng chừng người chôn thi thể cũng không cần sợ hãi có dã thú đào ra thi thể, vì vậy cũng không chôn quá sâu. Hẩn dùng lực kéo cổ thi thể kia ra khỏi hố, đặt nằm trên mặt đất cẩn thận quan sát.

Đây là thi thể của một người trưởng thành. Nhưng lại không thể nhìn ra được giới tính. Gương mặt khuynh hướng trung tính, mà thân thể trần truồng cũng không có dấu vết gì đặc thù. Minh Diệu thật cẩn thận nhìn nhìn nửa thân dưới của thi thể, quả nhiên vật nên tồn tại cũng không nhìn thấy.

-Anh đúng là đại thúc biến thái, không ngờ còn có sở thích thưởng thức thi thể thật đáng khinh.

Mị cau mày đứng một bên quở trách:

-Nhưng cổ thi thể này rốt cục là nam nhân hay là nữ nhân vậy?

-Không phải là nam nhân cũng không phải là nữ nhân!

Minh Diệu lật sấp thi thể, lộ ra bờ lưng trần:

-Đây là thi thể “thần bộc”!

-Di? Thi thể thần bộc?

Mị có chút kinh ngạc nhìn chăm chăm lên lưng thi thể, trên lưng trần có một thứ vốn không nên thuộc về nhân loại. Đó là một khối u nhìn qua như thịt mềm, có chút co ngót từ trên xương vai trái thi thể kéo dài ra, nhìn qua ghê tởm nói không nên lời.

-Khối u mềm mọc trên lưng thi thể này là vật gì vậy, nhìn qua thật ghê tởm!

-Đây hẳn gọi là cánh đi!

Minh Diệu nói:

-Tuy rằng còn chưa mọc ra lông chim, hơn nữa chỉ có một cánh!

-Cánh?

Nghe được lời nói của Minh Diệu, Mị lặng người:

-Anh muốn nói...

-Đúng vậy, đây chính là...thiên sứ!

Minh Diệu gạt đầu:

-Là người hầu của thần trong truyền thuyết. Chỉ đáng tiếc thiên sứ này dậy thì bất lương cho nên bị vứt bỏ!

-Thiên sứ!

Mị nhìn khối thịt mềm trên lưng thi thể, vẻ mặt chán ghét nói:

-Tôi còn tưởng rằng loại sinh vật này chỉ tồn tại trong truyện cổ tích...

-Ha ha, có thể đối với người thường mà nói, loại Ảnh Mị như cô không phải chỉ tồn tại bên trng thần tiên ma quái truyền thuyết hay sao?

Minh Diệu đứng dậy, phúi phúi đất dính trên tay nói:

-Huống chi là người hầu của thần, nếu thần cũng có thể bị chế tạo ra được, như vậy thiên sứ cũng có thể chế tạo ra được, cũng chẳng có chuyện gì đáng ngạc nhiên cả!

Thiên sứ bị nhân công chế tạo ra đã lấy loại tư thể này lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt hai người. Khác hẳn với truyền thuyết xinh đẹp, loại thiên sứ này cũng không có vẻ bề ngoài đẹp đẽ, cũng không có đôi cánh lông chim màu trắng tảo nhă. Nó chỉ có một vẻ bề ngoài bất nam bất nữ, cùng khối thịt mềm trên vai mà thôi. Nếu như nói thứ này cũng có thể được gọi là cánh chim của thiên sứ, như vậy Minh Diệu càng thấy thật giống như cánh gà chiên bơ được bán bên trong tiệm ăn nhanh nhiều hơn.

-Thật sự là quá ghê tởm!

Mị cau mày nói:

-Vốn nghe nói trong truyền thuyết đồn đãi về thiên sứ trí tuệ, thiên sứ lực lượng, được miêu tả thật cường đại mà xinh đẹp, nhưng thật không ngờ chân thật thiên sứ lại mang theo bộ dạng bất nam bất nữ như thế này!

-Thiên sứ vốn đâu có giới tính!

Minh Diệu cười cười, nói:

-Hơn nữa loại thiên sứ này đại khái thuộc loại thiên sứ cấp thấp nhất đi!

...

-Lối vào phòng thí nghiệm mà cô đã nói nằm ở nơi nào?

Chôn lại thi thể ngụy thiên sứ kia vào chỗ cũ, Minh Diệu đi theo Mị tới cuối rừng cây. Phía trước là một gò đất trống trải, không có những thân cây tươi tốt quý dị, cũng không có bãi cỏ, mặt đất khô vàng nhìn qua giống như bị đặc biệt chế tạo ra. Ở rừng cây đột nhiên có khối đất trống như vậy, đích xác thật lạ lùng. Nhưng Minh Diệu cũng không nhìn thấy được lối vào phòng thí nghiệm.

-Nằm ở bên trong đó!

Mị chỉ chỉ ngay trung ương khối đất trống nói:

-Tuy rằng hiện tại không nhìn ra được gì, nhưng nếu như có người đi ra ngoài, mặt đất nhìn bình thường kia lại từ giữa tách ra, lộ ra một thang lầu kéo dài thật sâu xuống dưới. Bởi vì yêu lực bị quấy nhiễu, tôi không thể dò xét thật sâu bên trong!

-Nếu nói như vậy hẳn ở bên ngoài cũng phải có cơ quan mở ra đi!

Minh Diệu nhìn quanh bốn phía một chút:

-Nơi này hẳn là không có máy giám thị chứ?

-Có cơ quan mở ra từ bên ngoài hay không thì tôi không biết, nhưng nơi này khẳng định không có máy giám thị!

Mị khẳng định nói:

-Những người này tựa hồ thật tự tin đối với máy dò xét nhiệt năng cùng máy giám thị với đám lính đánh thuê trú đóng trong khu rừng cây, cho nên ở loại địa phương ngay lối vào chủ yếu thế này cũng không trang bị máy giám thị khác. Đại khái họ cảm thấy được không có ai đủ khả năng đi thông qua sự dò xét của máy móc trong khu rừng cùng sự tuần tra của đám lính đánh thuê kia đi!

-Chúng ta tìm chung quanh một chút xem...ân?

Minh Diệu vừa định nhắc chân, lại phát hiện có chút không đúng. Hắn ngồi xổm người xuống thật cẩn thận vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt vuốt xuống mặt đất.

-Làm sao vậy? Anh đang tìm cái gì?

Mị có chút khó hiểu nhìn động tác của Minh Diệu, mở miệng hỏi:

-Rót cái gì hay sao?

-Vì sao cô không nói cho tôi biết ở nơi này sẽ có cạm bẫy?

Minh Diệu mở miệng nói:

-Thảm báo như cô làm việc thật không cẩn thận!

-Cạm bẫy?

Mị theo bàn tay Minh Diệu nhìn lại, dưới phản xạ của ánh nắng mặt trời, một nét ánh sáng chiếu ngược lại trong mắt nàng, nếu như không phải đặc biệt chú ý, căn bản không thể nhận ra.

Đây là một sợi dây thép thật nhỏ, buộc giữa hai thân cây. Nếu không phải hôm nay ánh mặt trời quá tốt, mà Minh Diệu lại đang đứng trong địa phương khá âm u, hẳn cũng rất khó phát hiện ra cạm bẫy này. Minh Diệu cẩn thận nghiên cứu sợi dây thép, phát giác sợi dây thật dài, liên tục quấn quanh giữa những thân cây, nếu Minh Diệu không phát hiện được mà đi ra khỏi rừng cây, như vậy nhất định sẽ đụng phải một trong những sợi dây quấn quýt đó.

295. Chương 298: Tay Súng Bản Tỉa

- Ngày hôm qua khi tôi đến đây, còn chưa có thứ này a!

Mị có chút kinh ngạc nói:

- Tuy rằng tôi luôn dùng trạng thái ảnh tử tiến hành điều tra, nhưng nếu như ngày hôm qua đã có thứ này, tôi không thể nào không nhìn thấy. Bởi vì dù sao hôm qua khi trời sắp tối đen còn có hai người khiêng thi thể từ trong phòng thí nghiệm đi ra chôn vào bên trong khu rừng cây kia. Tôi cũng không có nhìn thấy bọn hắn tiếp xúc với cạm bẫy này!

- Nếu nói như vậy loại cạm bẫy này hẳn là sau khi cô rời khỏi hôm qua mới được trang bị ở nơi này.

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Rất rõ ràng cạm bẫy này là chuyên dùng đối phó với những người có khả năng đi xuyên qua đám lính đánh thuê cùng máy dò xét nhiệt năng với giám thị tới lối vào phòng thí nghiệm nơi này!

- Cắt, thứ này chỉ có hữu hiệu đối với loại đồ đàn như anh thôi, với tôi mà nói không hề có chút tác dụng nào!

Mị có chút khinh thường nói:

- Ở trạng thái ảnh tử, tôi làm sao lại đụng tới thứ này được!

- Ha ha, việc này còn không nhất định!

Minh Diệu có chút hăng hái quan sát sợi dây thép nhỏ xíu kia. Sợi dây còn nhỏ hơn cả sợi tóc, hơn nữa nếu như quan sát kỹ còn có thể nhìn thấy được có lưu quang ẩn hiện. Rất rõ ràng sợi dây thép này được đặc biệt gia tăng thêm linh lực thành linh khí. Vật này tuyệt đối không chỉ đơn giản là cạm bẫy mà thôi, một đầu khác bị chôn vào trong đất, bên dưới đất nhất định phải chôn giấu địa lôi linh năng linh tinh nào đó. Cho dù là Mị giẫm phải, chỉ sợ không cẩn thận cũng sẽ chạm tới cạm bẫy. Dù sao bên trên dây thép có gia trì linh lực, có thể sinh ra phản ứng đối với những gì có chứa chấp năng lượng, mà yêu lực của Mị cũng được xem là một loại năng lượng.

- Nhưng đem cạm bẫy bố trí ngay trong này, chẳng lẽ sẽ không sợ làm ngộ thương người một nhà sao?

Mị có chút không giải thích được nói:

- Dù người của bọn hắn cần đi qua, chỉ sợ cũng sẽ rất nguy hiểm đi. Dù sao loại dây thép này thật sự quá khó phát hiện...

- Có hai loại khả năng!

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Thứ nhất chúng ta bị phát hiện cho nên họ cố ý thiết hạ cạm bẫy tại đây muốn chúng ta tự chui vào!
- Không thể nào đâu!

Mị lắc đầu:

- Nếu như họ đã phát hiện ra chúng ta, ở rừng cây đã tiến hành ngăn chặn chúng ta rồi, không khả năng cho phép chúng ta đi tới tận nơi này!
- Nếu như vậy khả năng thứ hai là cạm bẫy này vốn không cần phân biệt địch ta.

Minh Diệu nói:

- Người bố trí cạm bẫy cũng không phải đơn thuần muốn chúng ta cắn câu mà thôi, rất có thể cũng có ý tứ xuống tay với phòng thí nghiệm!
- Nói như vậy hẳn là cùng chung một mục đích với chúng ta hay sao?

Mị nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không đúng, nếu bị người trong phòng thí nghiệm giẫm trúng cạm bẫy, như vậy không phải sẽ làm kinh động cảnh vệ chạy đến hay sao? Cứ như vậy không phải sẽ rất khó lên đi vào trong sao?
- Hoặc là người kia cũng không phải muốn lên vào trong phòng thí nghiệm!

Minh Diệu nói tiếp:

- Mục đích của hắn càng giống như chỉ muốn giết người mà thôi!

Minh Diệu thật cẩn thận vạch mặt đất ra hai bên, quả nhiên vạch được một lúc, ngón tay Minh Diệu liền đụng phải vật gì đó giống như bằng thép. Mà trên vật kia lại có một cơ quan, theo ánh đèn đỏ lóe ra, đồ vật này hẳn phải là một quả địa lôi.

- Ra vẻ là một quả địa lôi quân dụng bình thường, không giống như là linh năng vũ khí!

Minh Diệu cẩn thận quan sát quả địa lôi chôn giấu bên dưới đất.

Dùng dây thép chứa linh lực làm kíp nổ, mà bên dưới lại sử dụng địa lôi quân dụng bình thường, Minh Diệu thật sự có chút không hiểu được. Cạm bẫy này tựa hồ vì đối phó linh năng giả mà bố trí. Nhưng lại đi sử dụng loại chất nổ bình thường của nhân loại. Người bố trí cạm bẫy này rốt cục lại có mục đích thế nào, Minh Diệu cũng không hiểu được rõ ràng. Hơn nữa làm cho hắn cảm giác thêm kỳ quái đó là linh lực gia trì trên sợi dây thép có cảm giác vô cùng quen thuộc, tựa hồ có chút giống như linh lực bên trong cơ thể hắn.

- Bất kể nói như thế nào, không gỡ ra cạm bẫy này xem ra là không thể đi tới!

Minh Diệu lấy ra một phù chú màu vàng trong túi.

- Anh muốn làm gì?

Mị có chút kỳ quái nhìn Minh Diệu:

- Anh đừng nói với tôi rằng anh cũng biết cách gỡ địa lôi đi?
- Ha ha, vật này tôi thật sự là không biết!

Minh Diệu cười cười:

- Nhưng nếu chỉ đơn thuần làm cho nó đừng phát nổ, tôi nghĩ tôi còn có thể làm được!

Nguyên lý bộc phát của địa lôi nói trắng ra là thông qua phương thức tiếp xúc mà tiến hành kíp nổ. Thông qua uy lực nổ mạnh mà phát huy ra lực sát thương. Nhưng chỉ cần không để cho nó nổ ra, như vậy vật này cũng vô hại như một hòn đá đơn thuần. Trong miệng Minh Diệu lẩm nhẩm vài câu, đem phù chú dán lên trên quả địa lôi kia.

Thật giống như vừa được dung hợp, phù chú màu vàng giống như biến thành chất lỏng chậm rãi mở rộng ra, đem cả quả địa lôi bao vây bên trong. Chỉ trong vài giây đồng hồ cả quả địa lôi đều được bao bọc thành một tầng kim sắc.

- Đây không phải là phương pháp mà anh vừa sử dụng tránh né máy dò xét nhiệt năng hay sao?

Mị tỉnh ngộ nói:

- Không nghĩ tới loại pháp thuật này còn có thể thi triển ở vật thể khác ngoài thân thể của anh nữa.

- Ha ha, kỳ thật đạo lý đều là giống nhau thôi, bất đồng duy nhất là đối tượng thi triển!

Minh Diệu cười cười, trực tiếp cắt đứt sợi dây thép kíp nổ địa lôi, đem quả địa lôi cầm lên trong tay như một món đồ chơi.

- Nếu như muốn thi triển Kim Quyết ở vật thể khác, đơn giản là cần dùng một trượng phù chú làm vật dẫn mới được!

Quả địa lôi bị Kim Quyết hoàn toàn bao phủ đã mất đi sự uy hiếp vốn có. Cả quả địa lôi đều bị linh lực cứng rắn bao phủ, vật này hiện tại cho dù có giẫm lên trên cũng không cách nào nổ tung. Dù sao thuộc tính Kim Quyết là cứng rắn nhất bên trong Ngũ Hành Thuật, trừ phi có được lực lượng cực đại, nếu không thật khó thể đem tầng bao vây bên ngoài phá hỏng.

- Cần thận!

Ngay khi Minh Diệu không chút để ý lo đùa giỡn quả địa lôi trong tay mình, Mị đột nhiên hét lớn một tiếng, đẩy mạnh Minh Diệu sang một bên, sau đó tự mình hóa thành một đoàn ảnh tử màu đen nhanh chóng chui xuống đất. Ngay khi Minh Diệu còn đang sửng sốt, vỏ cây bên cạnh hắn chợt nổ tung ra, đánh thẳng vào mặt hắn đau điếng. Minh Diệu vội vàng ẩn vào mặt sau thân cây, ngay địa phương hắn vừa đứng thẳng lập tức bị hiện lên vết đạn thật sâu.

- Có tay súng bắn tỉa? Chúng ta bị phát hiện sao?

Minh Diệu có cảm giác vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, tim đập cực nhanh. Ngay trong nháy mắt vừa rồi hắn căn bản không hề cảm giác được có người nhắm súng bắn thẳng vào mình. Là một linh năng giả, đây là chuyện không thể nào xảy ra. Linh lực vốn có thể tăng lên ngũ giác của một người trong phạm vi lớn, nếu như bị nhắm bắn, loại sát khí phát ra trong lơ đãng tuyệt đối không khả năng giấu diếm được cảm giác của Minh Diệu, mà trong nháy mắt vừa rồi Minh Diệu lại không hề có cảm giác.

- Ở phương hướng năm giờ của anh!

Mị hóa thành ảnh tử hiện lên nửa đầu trong bóng của Minh Diệu, nói:

- Tên này thật đáng sợ, tôi cũng chỉ có thể cảm giác được ngay lúc hắn vừa nổ súng mới cảm nhận được có nguy hiểm tồn tại. Nếu còn kém nửa giây, tôi nghĩ đầu của anh nhất định sẽ biến thành một đồng thật ghê tởm!

Minh Diệu khẽ gật đầu, Ảnh Mị là Yêu tộc có năng lực ẩn thân trong bóng tối, lên vào cùng ám sát, Mị đối với loại mẫn cảm về nguy hiểm là thiên tính, cao hơn cảm giác của nhân loại gấp mấy chục lần. Ngay cả Mị cũng ở thời khắc sau cùng mới cảm giác được sát khí do người nổ súng phát ra, như vậy có thể nói thật rõ ràng, người nổ súng nhất định là một cao thủ. Hắn nhất định cũng đã nhắm bắn Minh Diệu từ lâu trước đó, nhưng lại có thể không hề tiết lộ ra chút sát khí nào, thẳng đến tích tắc hắn bóp cò súng mới không tự giác lộ ra sát khí kia, nếu như không có Mị nhắc nhở, chỉ sợ Minh Diệu đã thật sự không thể né tránh được phát súng vừa rồi.

Loại chuyện này nhân loại bình thường tuyệt đối không cách nào làm ra được. Minh Diệu ẩn sau thân cây, bình tĩnh phân tích tình hình. Loại bản lĩnh đáng sợ như thế cho dù là đệ nhất sát thủ trên thế giới cũng không làm nổi, trừ phi sát thủ cũng là linh năng giả, dựa vào công pháp đặc thù ngăn chặn sát khí của chính mình.

- Mị, vị trí xác thực của tên kia cô có thể tìm được không?

Minh Diệu nhìn Mị đang ẩn trong bóng của hắn, hỏi:

- Cô có thể trộm tới gần hắn sau đó đem hắn chế phục hay không?

- Tôi có thể thử xem một chút.

Mị nghĩ nghĩ nói:

- Trực tiếp giết chết hắn sao?

- Không, không cần giết hắn!

Minh Diệu lắc đầu:

- Để cho hắn sống, tôi còn có việc muốn hỏi hắn!

- Thật là phiền phức!

Mị có chút không tình nguyện than thở một câu, nếu chỉ đơn thuần đi giết người đối với Mị mà nói là vô cùng dễ dàng. Tuy rằng vừa rồi thành linh bị bắn lén, nhưng thợ săn mỗi vẫn luôn là Ảnh Mị. Chỉ cần địa phương nào có ảnh tử tồn tại, không có bất kỳ con mồi nào có thể tránh được Mị đột nhiên tập kích. Nhưng Minh Diệu lại dặn nàng đem người kia chế phục, chuyện này đối với Mị mà nói thật có chút phiền toái. Bằng không nàng cứ theo ảnh tử trộm đi qua, sau đó đem tay chân tên bắn lén phế bỏ là tốt nhất. Mị vừa xuyên toa trong rừng cây vừa thầm nghĩ trong lòng, cứ như vậy đi, tên kia không chết nhưng cũng không còn khả năng phản kháng. Nhưng nếu như nói như vậy Mị lại phải công kích tới bốn lần, rõ ràng chỉ cần đem đầu hắn đâm thành một lỗ thủng, còn phải phí nhiều sức lực như vậy, điều này làm cho Mị rất bực bội.

- Gặp lại người thì người sẽ chạy không thoát!

Mị nương theo trí nhớ trước đó hướng bên kia kín đáo đi tới. Ở trên một ngọn cây, Mị đã phát hiện ra kẻ nổ súng. Hắn mặc một thân quần áo ngụy trang, cầm cây súng ngắm hãm thanh trong tay, hết sức chuyên chú ngắm chuẩn lấy chỗ Minh Diệu đang ẩn nấp, chỉ cần Minh Diệu lộ đầu ra tuyệt đối sẽ nhận một viên đạn bay tới.

- Từ nơi nào bắt đầu đây?

Mị dọc theo ảnh tử của tàng cây, nhanh chóng hướng ngọn cây bò lên.

- Trước tiên theo tay phải bắt đầu đi!

Quyết định xong chủ ý, Mị bắt đầu tiến tới gần tay súng bắn tỉa. Nàng từ ảnh tử của lá cây này nhảy qua ảnh tử của lá cây kia, giống như một hắc ám tinh linh đang khiêu vũ.

- Tên chết tiệt dám gây trở ngại cho hành động của ta, xem ta dùng một ngón tay trạc vỡ xương cốt của người!

Tay súng bắn tỉa căn bản không hề phát giác được Mị đang từ trong một ảnh tử chậm rãi hiện ra thân hình, vươn ra ngón trỏ tay phải.

- Gãy cho ta!

Ngón tay nhìn qua thật nhỏ của Mị xé rít không khí, nhưng không hề phát ra một tiếng vang, hướng vai phải tay súng bắn tỉa trạc tới. Loại lực lượng đủ xỏ xuyên tảng đá chỉ cần đánh trúng tay súng này, Mị có tuyệt đối nắm chắc cánh tay của hắn cả đời này không còn cách nào tiếp tục sử dụng.

Nhưng ngón tay của nàng chỉ còn cách tên kia chừng nửa thước Mị đột nhiên cảm giác bàn tay của mình bị một cỗ lực lượng khó hiểu ngăn trở, tốc độ hơi có chút chậm lại. Mà tên kia còn đang hết sức chuyên chú nhắm vào Minh Diệu để tập kích tựa hồ đột nhiên phát hiện Mị đang ở sau lưng hắn, liền dùng một loại tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi mạnh mẽ xoay người lại, đồng thời rút ra súng lục hướng chỗ Mị bắn ra ba phát súng.

Viên đạn xuyên qua thân thể Mị, nhưng không hề gây cho nàng chút thương tổn nào. Khi cảm giác được cỗ lực cản khó hiểu kia, Mị đã lập tức bỏ qua công kích đem thân thể chuyển hóa thành ảnh tử trạng thái, cho nên viên đạn kia chỉ bắn trúng ảnh tử của Mị mà thôi, căn bản không hề xúc phạm được tới bản thể, loại bản năng này là do Mị ở trong vô số lần thực hiện hành động ám sát rèn luyện ra tới.

Về phần cổ lực cản khó hiểu mà Mị cảm giác được, sau khi đem toàn thân hóa thành ảnh tử Mị mới tỉnh ngộ. Một vật màu đen ảnh tử giống như niêm dịch ở giữa không trung bị ngăn thành hai đoạn, thẳng đến khi rơi xuống đất mới khôi phục lại đầy đủ. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, vài sợi dây thép nhỏ xíu giống như mạng nhện đang quấn quanh các nhánh cây, đem thân thể của tên bắn tĩa bao vây kín mít. Chỉ cần Mị đi tới gần khoảng cách nhất định, loại dây thép kia liền sản sinh phản ứng đối với yêu lực trên thân thể nàng, đem loại tin tức này phản hồi lên trên người tên bắn tĩa.

- Tên đáng chết, không ngờ còn dám tính kế lão nương!

Mị có chút thẹn quá hóa giận, thật không ngờ mình đánh lén còn chưa thành công còn thiếu chút nữa bị con mồi cắn ngược lại mình, điều này làm cho Mị hận không thể trực tiếp dùng bạo lực tháo hẳn thành tám khối.

- Lão nương không nổi giận người nghĩ lão nương là mèo bệnh sao, cho người ném thử sự lợi hại của ta!

Ảnh tử của tay súng bắn tĩa đột nhiên khởi động, giống như không gian bị bóp méo, ảnh tử chiếu rọi trên thân cây đột nhiên biến thành dữ tợn. Nguyên bản bàn tay cầm súng lại biến thành bén nhọn như móng vuốt của ác ma, lập tức hướng ngay ánh mắt của tay súng bắn tĩa đâm tới.

Có lẽ căn bản không nghĩ tới mình lại gặp phải chuyện quỷ dị đến như thế, tên kia hoàn toàn kinh hãi, ngay người ở nơi đó đối mặt với ảnh tử của chính mình, hắn đã như quên hẳn việc né tránh.

- Oành!

Một tiếng nổ mạnh từ dưới chân truyền đến, thân thể của hắn đột nhiên mất đi cân bằng. Nhánh cây hắn đang dựa vào đột nhiên gãy rời ngay trung gian, một quả cầu lửa màu trắng đem nhánh cây trực tiếp đánh thành hai nửa, chỗ gãy cũng mãnh liệt thiêu đốt lên.

Mà bởi vì hắn bị rút xuống từ trên cây, ảnh tử của hắn trên tàng cây cũng đồng thời biến mất không thấy, xem như vừa tránh được một kiếp.

- Phác thông...

Hắn rơi mạnh xuống mặt đất, mặc dù ở giữa không trung hắn cũng đã điều chỉnh lại tư thế, nhưng do sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, cho nên khi rơi xuống đất hắn cũng chưa kịp điều chỉnh vị trí thân thể đến mức tốt nhất. Nhưng hắn vẫn nhanh chóng bật dậy khỏi mặt đất, từ bên hông móc ra một cây súng.

Minh Diệu đuổi chân đá mạnh tới, đem cây súng trong tay hắn đá bay. Lúc này hắn mới nhìn rõ bộ dạng của tay súng bắn tĩa. Là một nam giới da trắng thật mạnh khỏe, nhìn qua đại khái chừng ba mươi tuổi, nhìn thấy dáng người cường tráng của hắn, cùng cơ thể tràn đầy lực lượng, vết sẹo cùng biểu tình trên mặt, Minh Diệu cảm thấy được người này tuyệt đối là một tên điên chiến tranh giết người không chớp mắt!

296. Chương 299: Gien Cải Tạo

-Vì sao phải nhúng tay vào?

Mị từ trong ảnh tử hiện ra thân hình, giận dữ hỏi Minh Diệu:

-Rõ ràng tôi lập tức chế phục được hắn, anh lại cố tình xen vào cắt đứt chuyện của tôi...

-Phải rồi, cô lập tức muốn đem hắn giết chết ngay đúng không?

Minh Diệu bất đắc dĩ thở dài nói:

-Nếu vừa rồi tôi không nhúng tay vào, chỉ sợ hiện giờ đầu của người kia đã biến thành tổ ong rồi chứ?

-Ai..ai nói...

Mị đỏ mặt phản bác, vừa rồi bị cạm bẫy của người kia tính kế khiến nàng mắc mưu, Mị thực sự nổi giận, vì vậy khi ra tay có chút nặng, nhưng loại chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận.

-Anh làm sao biết chứ, tôi luôn luôn lưu thủ, luôn có chừng mực...

-Được được được, là tôi không đứng, tôi không nên nhúng tay.

Minh Diệu không chút để ý nói, muốn cùng nữ nhân giảng đạo lý, loại chuyện ngu xuẩn này từ mười mấy năm trước Minh Diệu đã không làm.

-Nhưng nói trở lại, người kia rốt cục lại là ai a?

Bởi vì Minh Diệu đột nhiên ra tay, người da trắng cường tráng kia tránh được một kiếp hiện tại đã bày ra bộ dạng đề phòng, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Minh Diệu, mà khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cây súng bị Minh Diệu đá rơi khi nãy.

-Người này là lính đánh thuê, tôi từng gặp qua trong doanh địa của đám lính đánh thuê kia.

Mị nhìn người kia nói:

-Tựa hồ là đội trưởng của bọn hần!

-Các người là ai?

Người da trắng cường tráng kia nghe được Minh Diệu cùng Mị dùng Trung văn nói chuyện với nhau, mở miệng hỏi:

-Vì sao lại đi tới nơi này?

-Tựa hồ hiện tại còn chưa tới phiên người mở miệng hỏi chuyện đi?

Minh Diệu nhìn hần nhếch môi cười cười, nụ cười thật âm trầm:

-Vừa rồi người suýt chút nữa đã giết chết ta!

-Những nhân vật có thân phận không rõ muốn lên vào phòng thí nghiệm, bắn, đây là mệnh lệnh mà ta nhận được!

Người da trắng kia lớn tiếng nói.

-Người, tên gọi là gì?

Minh Diệu cũng không để ý tới bộ dạng sẵn sàng xông tới của người kia, có chút thản nhiên mở miệng hỏi.

Người kia vẫn đứng nguyên tại chỗ không nói lời nào. Ở tình hình hiện tại vẫn còn có lòng thanh thản để nói chuyện phiếm, chỉ có hai loại người. Một loại là ngu ngốc, một loại là tự tin bản thân mình có thể dễ dàng giải quyết đối thủ.

-Tên, tên của người, hiểu chưa?

Minh Diệu lại nhìn gã da trắng kia khoa tay múa chân truy hỏi.

Người kia nhìn thấy bộ dạng khoa tay múa chân của Minh Diệu, cũng có chút mờ mịt. Chẳng lẽ người này thuộc loại người thứ nhất?

-Snake!

-Chuẩn xác, ánh mắt của người thật giống loại động vật máu lạnh kia!

Minh Diệu trầm ngâm một thoáng, lại chậm rãi duỗi tay chân, lại bắt đầu hoạt động thân thể, thật giống như một người đang chuẩn bị nhảy xuống nước bơi lội.

Snake nhìn chăm chăm Minh Diệu không chớp mắt, ánh mắt đích xác thật giống như một đầu rắn hổ mang đang chuẩn bị tùy lúc nhảy ra cắn người. Chỉ là trong lòng của hần lại có chút mê mang, chẳng lẽ mình thực sự xem lầm rồi? Người này chỉ là một tên ngu ngốc thôi sao?

-Uy, anh định làm gì đó?

Mị chứng kiến hành động kỳ quái của Minh Diệu, lạ lùng hỏi.

-Cô không phải đã nói hần là đội trưởng của đám lính đánh thuê kia sao?

Minh Diệu vừa hoạt động thân thể vừa cười nói:

-Tôi nghĩ muốn thử xem những sản phẩm thất bại của gien cải tạo rốt cục có được bao nhiêu lực lượng. Phải thử qua thì ít nhất trong lòng còn có căn cứ!

-Hô...

Minh Diệu thở một hơi thật dài, có chút tùy ý vươn ra tay phải làm động tác như vẫy Snake.

-Đến đây đi, đến công kích ta. Chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta, ngươi sẽ còn sống rồi đi nơi này!

Không có bất kỳ lời vô nghĩa nào, ngay trong nháy mắt Minh Diệu vừa thoát ra, Snake đã xé đi bộ đồ nguy trang trên người thành hai nửa, thân thể bật lao tới đánh thẳng vào người Minh Diệu.

Tay trái hần rút ra con dao găm mang theo trên người, dao mang phản xạ ánh sáng mặt trời lộ rõ vẻ sắc bén của nó. Sức bật lộ ra trong nháy mắt cùng tốc độ so với rắn hổ mang đáng sợ nhất còn nhanh hơn thật nhiều, lực phản xung thật lớn đem mặt đất giẫm thành một hố sâu.

Tựa hồ thật không ngờ đối thủ lại có được tốc độ nhanh nhẹn như vậy, Minh Diệu cũng cảm thấy kinh hãi. Hần giống như chặt vật nghiêng người, đao phong sắc bén lướt qua da đầu Minh Diệu, mang đi một nhúm tóc.

Một kích không trúng, Snake cũng không hề dừng chân lại, vừa rồi dùng dao công kích chỉ mới bắt đầu mà thôi, mục đích thực sự của hần là cây súng vừa bị Minh Diệu đá bay khi nãy. Trong lịch sử phát triển vũ khí đã từng chứng minh qua, vũ khí nóng ở trong rất nhiều trường hợp đều có uy lực cực lớn hơn vũ khí lạnh rất nhiều. Hơn nữa theo bản năng của một lính đánh thuê, trong tay cầm súng vẫn sẽ làm trái tim hần yên ổn hơn được một chút.

-Bằng bằng bằng...

Cơ hồ không cần nhắm bắn, Snake nhanh chóng bóp cò súng, ba viên đạn bắn tới chỗ Minh Diệu đang đứng, đánh vẩy bay cả cỏ dại, nhưng lại làm Snake thật thất vọng, đối thủ của hần tựa hồ đã dự liệu được hành động của hần, khi hần vừa ngẩng đầu lên nổ súng thì Minh Diệu đã rời khỏi vị trí kia.

-Soạt!

Thanh âm tiếng sắt thép vang lên, cây súng trong tay Snake bị chém đứt thành hai nửa từ giữa nòng súng. Ngay khi khóe mắt Snake hiện lên một đạo hồng quang hần đã cảm giác được không xong, vì vậy lập tức rút tay về, nếu không phải phản ứng của hần thật nhanh chóng, như vậy hiện tại bị chém đứt chính là cổ tay của hần.

Nhìn nửa phần súng lục còn thừa trong tay, vẻ mặt Snake có chút thất thần. Tuy rằng hần đã được nghe qua đủ loại năng lực không thể tưởng tượng của linh năng giả, nhưng hần thật không ngờ lại có uy lực lớn đến như vậy. Nhìn vết cắt bóng loáng trên súng, Snake thật sự không dám tin tưởng là do thanh kiếm trong tay nam nhân trước mặt tạo thành.

-Dùng súng là phạm quy, vừa rồi ta đã quên nói trước với ngươi, xem như là ta không đúng!

Minh Diệu cầm Yêu Lân cầm xuống bãi cỏ:

-Ta đến nói rõ một chút quy tắc, chúng ta đều không dùng vũ khí, tay không đấu nhau. Đương nhiên, ta cũng sẽ không sử dụng pháp thuật công kích, như vậy thật công bình rồi đi?

-Người này rốt cục đang muốn làm chuyện gì chứ?

Mị ngồi trên một tàng cây ngay giữa không trung, thật nhàm chán ngáp dài một hơi:

-Rõ ràng đi tới đây để trộm đồ vật, bị người phát hiện lại đường đường chính chính đánh một trận với người ta, đầu óc của người này quả nhiên là có chút vấn đề!

Snake tùy tay cắm con dao găm vào thân cây bên cạnh, người kia đúng là một kẻ ngu ngốc, nhưng thực lực rất mạnh. Trong lòng Snake lại xác định lại vị trí của đối thủ thêm một lần nữa, tay không chiến đấu sao? Chờ xem đi!

Nếu như không dùng vũ khí, chỉ chiến đấu bằng tay không, đối với thân thủ của mình Snake tin tưởng mười phần. Trải qua những loại cải tạo sống không bằng chết kia, vô luận là thể lực, tốc độ, sức bật, hay là lực lượng, đều đã vượt quá cực hạn của nhân loại. Chỉ cần đánh tay không, hẳn có thể tin tưởng chỉ trong một kích đem nam nhân gầy gò trước mặt đánh thành thịt vụn.

-Tốt lắm, bắt đầu đi!

Minh Diệu vẫy vẫy tay với Snake.

-Nhưng nói trước không được đánh vào mặt!

-Đương nhiên không cần đánh vào mặt của người.

- Trong lòng Snake thầm nghĩ. Hẳn lúc mình hướng Minh Diệu vọt tới.

- Ta sẽ trực tiếp đánh bạo đầu của người!

ikienthuc.org

Đối mặt với công kích hung hãn của người da trắng còn cao lớn hơn cả mình, Minh Diệu cũng không làm ra động tác né tránh hay phòng hộ, mà hai tay chỉ thả nhiên buông xuôi xuống, lẳng lặng đứng nguyên ngay tại chỗ, thật giống như đang chờ đợi công kích của đối phương.

-Anh đang làm gì đó?

Chứng kiến bộ dạng không thèm để ý chút nào của Minh Diệu, Mị ngồi trên tàng cây thất thanh hô lên. Tuy rằng Mị không biết người da trắng cao lớn kia rốt cục có bao nhiêu lực lượng, nhưng chỉ cần nghe được tiếng gió rít phá vỡ không gian Mị tuyệt đối dám xác định nếu như Minh Diệu bị một quyền này đánh trúng, cho dù là một đầu voi cũng sẽ bị đánh chết.

-Oanh!

Giống như một mảnh giấy bị xé rách, lực đánh thật lớn đem Minh Diệu đánh bay ra ngoài. Thân thể Minh Diệu đụng gãy mấy thân cây cỡ miệng chén, sau lưng lại đánh vào một gốc cây khổng lồ cỡ hai người trưởng thành ôm mới hết, thân thể đem thân cây đụng lõm một động lớn, hăm sâu vào bên trong cây.

Thủ tiêu một người, còn một người. Sau khi vung ra một quyền này, trong lòng Snake cũng đã phán quyết tội chết cho nam nhân kia. Bất cứ thứ gì từ huyết nhục tạo thành đối mặt với một kích toàn lực của hắn, chỉ sẽ biến thành một đồng thịt vụn mà thôi.

Tuy rằng đã xử lý xong nam nhân ngu ngốc kia, nhưng vẫn còn một nữ nhân thật khó đối phó. Hắn giương mắt nhìn Mị vẫn ngồi nguyên trên tàng cây, đối với nữ nhân có được lực lượng xuất quỷ nhập thần trước mặt, trong lòng Snake không ngừng tìm kiếm phương pháp có thể giết chết được Mị.

-A, xong đời!

Về mặt Mị phát khóc như không biết phải làm sao.

-Tên ngu ngốc kia không ngờ lại thực sự không chịu tránh né a!

-Làm sao bây giờ...làm sao bây giờ?

Mị cắn môi nhỏ giọng than thở, hoàn toàn không thèm để ý tới ánh mắt của Snake đang đứng dưới tàng cây nhìn mình. Nếu như bị Tiểu Manh biết mình cùng bạn trai của nàng đi ra ngoài trộm đồ vật, sau đó còn trơ mắt nhìn thấy hắn giống như một bao cát bị người đánh chết, Tiểu Manh nhất định sẽ không thèm nhận thức người chị như mình!

-Lực lượng rất mạnh, so với những La Sát Quỷ gặp được trước kia đúng là mạnh hơn rất nhiều đi!

Cây đại thụ thật lớn đột nhiên thoát lay động, tiếp theo chỗ hõm vào lại tách ra, Minh Diệu nhúc nhích cổ, có chút đau, xem ra kỹ thuật cải tạo gen của ủy viên hội tối cao Châu Âu mạnh hơn La Sát Quỷ ở tiểu

trần kia nhiều lắm, xem ra chuyện xảy ra tại trần nhỏ kia hẳn không phải do đám kẻ điên ủy viên hội Châu Âu đã làm.

-Không chết? Không ngờ lại còn có thể di động!

Snake há to miệng nhìn Minh Diệu đang chậm rãi đi tới trước mặt mình, lại nhìn nhìn vào quả đấm của chính mình.

-Điều này sao có thể?

Hắn hồi tưởng lại lúc một quyền của mình tiếp xúc lên thân thể của nam nhân kia, hắn đột nhiên nhớ tới loại cảm giác đó thật giống như mình đánh vào trong một tấm sắt thép, vô cùng cứng rắn. Nhưng cho dù một quyền vừa rồi có đánh lên tấm thép chẳng nữa, cũng nắm chắc có thể đánh tấm thép kia thành một động lớn. Nhưng hiện tại nam nhân nhìn bề ngoài có vẻ gầy yếu này lại không hề tổn thương chút nào, thật giống như một kích toàn lực vừa rồi của hắn bất quá chỉ như gãi ngứa cho người ta mà thôi.

-Hắc hắc...tới phiên ta!

Ngay khi Snake còn đang nhìn vào quả đấm của chính mình, Minh Diệu chạy tới trước mặt của hắn, nhìn hắn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

-Cái gì tới phiên người...

Snake còn chưa kịp hồi phục lại từ trong nỗi khiếp sợ, liền cảm giác vùng bụng của mình giống như bị một đầu bò tốt nổi điên hung hăng đụng vào, thân thể cường tráng của hắn bị đánh bay ra ngoài, trùng điệp ngã gục vào trên cỏ.

-Khái khái...

Ho khan lên vài hơi, nhưng Snake lại không thể đứng lên. Tiếng ho khan kịch liệt làm hắn phun máu tươi, nhuộm đỏ cả mặt cỏ màu xanh biếc bên dưới.

-Lực kháng đòn cũng rất mạnh nha!

Minh Diệu nhìn Snake bị học máu ngã trên mặt đất, lẩm bẩm tự nhủ:

-Thật sự không còn tính là ở mức giới hạn của nhân loại rồi sao?

-Nãy giờ anh đang làm những chuyện ngu dần gì đây?

Mị nhảy xuống khỏi tàng cây, về mặt bất mãn nhìn Minh Diệu nói:

-Cũng không phải trận so đấu nhiệt huyết gì, không ngờ còn đi chơi loại trò chơi anh đánh tôi một quyền tôi đánh anh một cước kiểu đó!

-Ha ha, tôi chỉ muốn kiểm tra xem cực hạn của gien cải tạo đối với nhân loại là như thế nào, xem thử lực lượng của bọn họ rốt cục đã đạt tới mức độ nào mà thôi!

Minh Diệu ngượng ngùng gãi gãi đầu.

-Thuận tiện tôi cũng muốn so sánh thử những người bị cải tạo gien cùng quái vật được nhân công chế tạo ra có lực lượng sai biệt ra sao.

-Nhân công chế tạo ra quái vật?

Ánh mắt của Mị chớp chớp:

-Anh muốn nói là nhân công chế tạo ra La Sát Quỷ đó sao?

-Di, cô cũng đã gặp sao?

Minh Diệu có chút ngoài ý muốn nói:

-Tôi còn tưởng rằng gặp qua loại quái vật nọ chỉ có vài người chúng tôi mà thôi chứ.

-Hừ, lúc ấy nếu không phải có tôi, chỉ trông vào những đồ đàn như các người, Tiểu Mạnh đã sớm bị làm thịt mất rồi!

Mị dè bửu Minh Diệu.

-Lúc ấy cô cũng có mặt trong trấn nhỏ kia sao?

Minh Diệu lặng người một thoáng.

-Loại quái vật do nhân công chế tạo kia cô biết về bọn chúng bao nhiêu?

-A, loại đồ vật kia sao, đợi khi nào có rảnh thì tôi sẽ chậm rãi nói cho anh biết.

Mị rất nhanh thay đổi đề tài, nàng chỉ vào Snake ở cách đó không xa đang cố sức đứng lên, hỏi Minh Diệu:

-Tiếp tục đi, tên kia đã đứng lên.

-Đã kiểm tra xong, không có thu hoạch gì quá lớn!

Minh Diệu đi tới trước mặt Snake.

Đưa mắt nhìn nam nhân đang nhàn nhã đi tới trước mặt mình, tận đáy lòng Snake nổi lên một loại cảm giác thật thất bại. Hắn trải qua thống khổ lớn như vậy, hi sinh nhiều đồ vật như vậy, đổi lấy loại lực lượng hiện tại...nhưng ở trước mặt nam nhân này lại chẳng khác gì như đồ chơi. Snake cắn chặt răng, nuốt lại ngụm máu trong miệng. Phải bảo trụ tính mạng của chính mình mới có thể hoàn thành nguyện vụ của bạn thân. Hắn nhớ tới gương mặt vụn vỡ dị thường khủng bố của người bạn trước khi chết, trong lồng ngực Snake lại trỗi lên ý chí chiến đấu.

-Vị tiên sinh này, thật xin lỗi vừa rồi tôi dùng sức hơi mạnh một chút.

Minh Diệu nhìn Snake đang nằm ngượng ngùng cười cười.

-Bởi vì tôi cũng không biết sức thừa nhận của anh mạnh bao nhiêu, cho nên dùng bảy thành lực lượng, thương thế của anh không sao cả đi?

Một kích vừa rồi là vì Minh Diệu cũng không biết sức thừa nhận của những nhân loại đã trải qua việc gien cải tạo đặc thù, cho nên lại sử dụng lực lượng bùng nổ của linh lực. Tuy rằng hắn sử dụng bảy thành lực lượng, nhưng loại lực lượng kia đã đủ đánh vỡ núi đá. Có thể thừa nhận được lực lượng lớn như vậy mà vẫn chưa chết, sức thừa nhận của người cải tạo gien đích xác thật sự đáng sợ.

-Khái khái, chỉ có bảy thành lực lượng sao...

Snake nhịn không được ho lên hai tiếng, dùng thanh âm đã biến thành khàn khàn nói:

-Nhưng ta còn chưa chết, đến đây đi, tiếp tục đánh...

-À, chiến đấu đã xong rồi!

Minh Diệu xòe tay nói:

-Tôi đã được kết quả mà tôi muốn biết, chúng ta cũng không cần đánh tiếp nữa. Cho nên anh có thể đi rồi!

-Người đang khinh thường ta sao? Ta còn chưa chết...

Snake đột nhiên ngậy ra:

-Anh vừa nói cái gì?

-Tôi nói anh có thể đi rồi!

Minh Diệu lại lớn tiếng lặp lại thêm một lần.

- Vừa rồi cú đánh đã đem lỗi tai của anh chấn bị thương luôn sao?

-Vì sao thả tôi đi?

Snake nhìn chằm chằm vào ánh mắt Minh Diệu hỏi:

-Chẳng lẽ anh không sợ tôi trở về sẽ đem chuyện hai người lên vào đảo thông tri cho phòng giám thị sao? Anh có biết hậu quả khi làm như vậy không? Đừng tưởng rằng anh có thể thoải mái đánh ngã tôi là có thể

qua lại tự nhiên trên hòn đảo này. Nói cho anh biết chúng tôi bắt quá là binh lính tuần tra bên ngoài mà thôi, ở bên trong phòng thí nghiệm còn có người cải tạo còn cường đại hơn chúng tôi nhiều!

-A, tiên sinh, tôi có thể đem những lời nói này của anh lý giải thành anh đang xin tôi giết chết anh sao?

Minh Diệu có chút khó xử nói:

-Rất khó làm nha, tôi không thích giết người. Tuy rằng trên ý nghĩa chân chính mà nói, anh cũng không được tính là nhân loại...

-Để cho tôi làm!

Mị chìa đầu lưỡi đỏ tươi, liếm liếm ngón tay của mình:

-Để cho tôi đâm một cái, rất nhanh liền có thể xong việc!

-Thói quen xấu này của cô nhất định phải sửa, biết không?

Minh Diệu nghiêm trang nhìn Mị nói:

-Chỉ cần là sinh vật hình người, đều luôn có thói quen dùng ngón tay đi tiếp xúc rất nhiều đồ vật, cho nên trên tay sẽ có rất nhiều vi khuẩn. Cô liếm như vậy sẽ đem thật nhiều vi khuẩn nuốt vào trong bụng. Chẳng lẽ cô không sợ bị tiêu chảy sao? Còn nữa, cô có biết loại người như cô lại làm ra động tác rất có tính khiêu khích, đối với một ít trung niên đại thúc còn xử nam mà nói sẽ khiến cho người ta mơ màng rất nhiều vấn đề không nên nghĩ, loại động tác này của cô sẽ làm người ta nghĩ cô đang khiêu khích đối phương, sẽ mang tới rất nhiều phiền toái không cần thiết cho cô. Hơn nữa cô biết không, đối với trung niên đại thúc mà nói, ý dâm quá nhiều lần sẽ làm tuyến tiền liệt bị sưng lên...

-Người này nhất định là một tên ngu ngốc!

Snake lại nhin không được học ra một ngụm máu tươi.

-Dù thực lực hắc rất mạnh nhưng vẫn không thay đổi được hắc là một tên ngu ngốc thực sự!

-Câm miệng, đại thúc dài dòng.

Mị phẫn nộ kêu la, cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của Minh Diệu.

-Nếu không giết hắc, hắc quay về kêu người đến bắt chúng ta thì làm sao bây giờ? Anh thật đang nghĩ anh chính là Batman mang mặt nạ hay biến thái mặt quần áo nịt lộn quần lót ra ngoài sao? Có thể giết tới mức giết rụng những người theo truy sát chúng ta?

-Ha ha, sẽ không!

Minh Diệu cười nhìn Snake:

-Vị tiên sinh này nhất định sẽ không nói ra chuyện của chúng ta!

-Làm sao anh biết?

Mị tuyệt không tin tưởng lời nói của Minh Diệu:

-Anh đừng nói cho tôi biết anh có thuật đọc tâm...

-Tuy rằng thiên phú bẩm năng của Huyết tộc có thuật đọc tâm, nhưng tôi còn chưa tu luyện ra. Kỳ thật loại chuyện này cũng không cần thuật đọc tâm vẫn có thể suy đoán được. Vị tiên sinh tên Snake này, tựa hồ cũng có oán niệm rất lớn đối với phòng thí nghiệm nơi đây đi.

Minh Diệu nhặt lên quả địa lôi bị Kim Quyết bao trùm, cười hì hì đưa tới trước mặt Snake.

-Nếu như tôi không đoán sai, vật này là do anh chôn nơi đó đi?

Snake không nói gì, cũng không làm ra bất kỳ phản ứng nào. Nhưng Minh Diệu vẫn có thể nhìn thấy được vẻ kinh ngạc không dễ dàng phát giác vừa lóe lên trong đôi mắt của hắc.

-Di, là hắc làm sao?

Nghe được câu hỏi của Minh Diệu, Mị có chút giật mình:

-Không thể nào đi, chẳng lẽ hắn đã sớm phát hiện được tung tích của chúng ta nên đặc biệt mai phục tại nơi này?

-Hắn là không phải!

Minh Diệu lắc đầu:

-Tôi thật tin tưởng năng lực của cô, tuyệt đối sẽ không có người nào phát hiện được chúng ta tránh né được máy dò xét mà đi tới tận nơi này. Nếu như tôi không đoán sai...

Minh Diệu nhìn Snake cười cười:

-Anh hắn là đã mai phục tại nơi này thời gian thật lâu rồi đi?

-Anh có chứng cứ gì?

Cũng không phản bác lại câu hỏi của Minh Diệu, mà Snake mở miệng hỏi ngược lại.

-Tôi không cần chứng cứ, chỉ suy đoán mà thôi.

Minh Diệu thản nhiên nói:

-Nơi này là con đường nhất định phải đi qua khi tiến vào phòng thí nghiệm. Ở nơi này mai phục địa lôi, sẽ rất dễ ngộ thương người một nhà. Hơn nữa trước khi chúng tôi đi tới đây hắn là anh đã mai phục ở trên cây từ lâu, địa phương anh ngắm bắn chính là phương hướng của phòng thí nghiệm. Cho nên tôi suy đoán, quả địa lôi cũng do anh chôn xuống, mà mục tiêu của anh cũng không phải là hai chúng tôi, mà là những người sẽ đi ra từ trong phòng thí nghiệm, đúng không?

-Chẳng lẽ không có khả năng tôi theo sau hai người, sau đó trộm lên lên cây nhắm các người nổ súng sao?

Về mặt Snake vẫn không chút thay đổi nói.

-Chuyện này không có khả năng!

Minh Diệu khoát tay:

-Tuy rằng tôi thừa nhận anh có thể đem sát khí của mình ẩn giấu đi, ngay trong tích tắc bóp cò súng mới không thể khống chế mà phát ra. Nhưng vừa rồi nếu như không có Mị đứng lúc phát hiện ra sát khí khi anh nổ súng, tôi nhất định sẽ bị bắn trúng. Ở điểm này tôi cũng rất bội phục anh!

Minh Diệu dừng một chút lại nói tiếp:

-Nhưng muốn đi theo sau lưng chúng tôi, lại còn giấu diếm được mà lên lên trên cây, sau đó lại nổ súng là chuyện không thể nào. Người có thể theo dõi được hai chúng tôi dọc đường còn sắp xếp được cạm bẫy chờ đợi, còn chưa từng tồn tại!

Minh Diệu dùng ngón tay chỉ vào Mị đứng một bên nói:

-Là người thuộc Ảnh Mị bộ tộc chuyên sinh hoạt trong ảnh tử bóng đen, có được bản lĩnh ám sát không ai sánh nổi, không có bất kỳ sát thủ nào có thể che giấu được hành tung trước mặt của bọn họ. Trừ phi là sát thủ đã mai phục sẵn chờ đợi con mồi đến!

-Đúng vậy, kỳ thật tôi không hề cảm giác được có dấu hiệu hoạt động của sinh vật sống chung quanh mình.

Mị nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu:

-Nếu như có sinh vật nào còn sống mà có thể hoạt động gần chỗ tôi đứng, tôi nhất định sẽ cảm thấy được!

-Ảnh Mị sao? Có thể hoạt động bên trong ảnh tử đúng thật là một loại năng lực vô cùng kỳ quái a!

Snake có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

-Những linh năng giả có được năng lực đặc thù như các người chênh lệch với những người được cải tạo gen như chúng ta quả thật là quá lớn!

Tựa hồ Snake đã xem thiên phú chủng tộc đặc thù bẩm sinh của Mị trở thành năng lực của linh năng giả, mà Minh Diệu cũng không đi phản bác lời của hắn. Hắn cũng không cần phải đi giải thích sự bất đồng giữa Mị cùng nhân loại, hiện tại hắn chỉ tò mò động cơ hành sự của Snake.

-Vì sao phải bố trí cạm bẫy giết người của phòng thí nghiệm?

Minh Diệu mở miệng hỏi:

-Anh không phải thuộc nhóm lính đánh thuê phụ trách an toàn bên ngoài của phòng thí nghiệm hay sao?

-Đúng vậy, thật sự chúng tôi là lính đánh thuê.

Snake gật đầu:

-Nhưng anh cảm thấy đem thứ đồ vật mà mình chế tạo ra sai khiến đi làm việc ình, có thể dùng được từ thuê mướn hay sao?

-Vậy thì cũng phải!

Minh Diệu gật đầu:

-Nhưng cũng không tới mức vì tiền thuê mà đi giết người của phòng thí nghiệm đi?

-Đương nhiên không phải vì tiền.

Snake nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tuy rằng lính đánh thuê như chúng tôi là nô lệ của tiền tài, nhưng còn chưa tới mức vì tiền thuê mà phản bội cổ chủ của mình!

297. Chương 300: Lý Do

- Như vậy có thể nói cho tôi biết rốt cục là vì chuyện gì sao?

Minh Diệu nhìn Snake nói:

- Có lẽ chúng tôi có thể giúp anh một phen!

- Các người muốn đi vào phòng thí nghiệm vì mục đích gì?

Snake nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi.

- Là vì muốn trộm văn kiện cơ mật? Hay là chỉ muốn phá hủy nơi này?

- Cũng không khác biệt gì đâu.

Minh Diệu nghĩ nghĩ, hồi đáp:

- Nếu như có thể, bản thân tôi chỉ muốn đem cả phòng thí nghiệm nơi này nổ bay hủy rụng. Dùng cơ thể sống của nhân loại làm cơ cấu thực nghiệm, thứ này đích xác làm cho tôi vô cùng phản cảm!

- Ha ha ha ha, nói như vậy hai người là phần tử khủng bố đi?

Nghe được câu nói của Minh Diệu, Snake lớn tiếng nở nụ cười.

- Xem như thế đi.

Minh Diệu trầm ngâm trong chốc lát, thoáng khoải tiếp nhận danh xưng này.

- Anh nói không sai, mục đích của tôi chính là những nhà khoa học bên trong phòng thí nghiệm này.

Snake ngừng cười nói:

- Nhưng mục tiêu của tôi cũng không phải là những thực nghiệm viên có cũng như không kia, mà là đầu lĩnh của bọn hần, là kẻ đem chúng tôi chế tạo ra tới, được gọi là nhà khoa học điên cuồng nhất Châu Âu. Người phụ trách thí nghiệm gien cải tạo Francis.

- Là tên Francis kia đem các anh thí nghiệm gien cải tạo sao?

Minh Diệu nghĩ nghĩ, cũng thật không ngờ nghe được lời nói này của Snake.

- Sinh vật được chế tạo ra tới, anh muốn dùng từ này đi?

Snake mang theo vẻ tự giễu trên mặt cười cười nói:

- Không có vấn đề gì, tôi đối với loại chuyện này đã sớm thành thói quen. Anh biết không, trước khi đi ra được phòng thí nghiệm, tên của tôi là số 28!

- Mẫu thí nghiệm số 28 sao?

Minh Diệu cau mày:

- Dích thật là một đám ghê tởm điên cuồng không xem con người là đồng loại của chính mình!

- Đúng vậy, đối với bọn hần mà nói chúng tôi bất quá chỉ là một nhóm vật thí nghiệm, một nhóm vật phẩm bị chế tạo ra tới mà thôi, một đám động vật ngay cả tên cũng chỉ được dùng con số để thay thế xưng hô mà thôi!

Ngữ khí của Snake thật bình tĩnh nói tiếp:

- Khi tôi đi ra khỏi phòng thí nghiệm, cũng chính là được gọi bằng từ thất bại phẩm, giống như rác rưởi bị người ném đi ra. Nhờ vậy mà tôi mới chính thức có được tên gọi inh, người đặt tên cho tôi là đội trưởng nhóm lính đánh thuê tên Hunt.

- Đội trưởng lúc đó sao...

Minh Diệu trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Nói như vậy hiện tại người đó đã...

- Đúng vậy, hần đã chết. Chết trước mặt của tôi.

Snake gật đầu:

- Là do tôi tự tay mình giết chết hần, sau đó tôi lên làm đội trưởng đội lính đánh thuê!

Minh Diệu không nói gì, hần đang chờ đợi nghe Snake nói tiếp. Một đám người cải tạo gien bị cho rằng là thất bại phẩm, lại bị xem như rác rưởi ném ra ngoài, tổ hợp lại cùng nhau, thành lập ra một đơn vị binh đoàn. Một đám người mà tên của họ chỉ được dùng những con số xưng hô, rất rõ ràng, trong lòng của họ rất rõ ràng bọn họ đã không còn được xem là nhân loại chân chính. Một đám người như vậy tập hợp chung một chỗ, đồng bệnh tương lân nên bọn họ sẽ dị thường đoàn kết. Minh Diệu không tin lý do mà Snake giết chết Hunt chỉ vì chuyện tranh đoạt vị trí đội trưởng đơn giản như vậy.

- Tôi giết chết hần, dùng đôi tay của tôi.

Snake nắm chặt bàn tay:

- Tôi thật sự là vì không có cách nào trợ mắt nhìn hần phải trải qua loại thống khổ kia. Hần cầu xin tôi, xin tôi sớm giúp chấm dứt sinh mạng của hần. Tôi thật sự không còn cách nào nên đành phải dùng dao găm cắt đứt cổ họng của hần. Anh biết không, hần nói với tôi một câu cuối cùng, ngay khi tôi dùng dao găm cắt vào yết hầu của hần, hần lại nói với tôi “cảm ơn”!

Trầm mặc.

Mị cảm giác có chút không thoải mái. Nhìn người tự tay giết chết mình mà lại nói ra hai chữ cảm ơn, như vậy người kia rốt cục phải thừa nhận nỗi thống khổ lớn thế nào khi còn sống?

- Hunt là đội trưởng đội lính đánh thuê, cũng là người có tuổi lớn nhất trong đội. Sau khi giết chết hần, tôi là người lớn tuổi nhất trong đội nên tiếp nhận chức vụ đội trưởng.

Snake tiếp tục nói:

- Những người chưa từng trải qua chuyện kia nên chắc chắn sẽ không cảm nhận được sự khủng bố bên trong của nó. Chứng kiến người quen thuộc ở ngay trước mắt mình trước một giây thân thể còn đang thật khỏe mạnh bỗng đứng trong nháy mắt khô quắt xuống, biến thành một cây khô, cả người biến thành bộ xương khô chỉ còn lớp da bao bọc bên ngoài, nhưng vẫn còn có thể hít thở. Máu từ lỗ chân lông chảy ra, xương cốt bởi vì khuyết thiếu chất vôi mà trở nên thật yếu ớt. Chỉ thoáng hoạt động lập tức gãy xương. Mà kinh khủng nhất là trong lòng tôi hiểu thật rõ ràng, tôi cũng sẽ có một ngày như thế, hơn nữa ngày tháng đó cách tôi càng ngày càng gần!

- Cho nên anh muốn trả thù?

Minh Diệu mở miệng nói:

- Trả thù những tên khoa học gia chế tạo ra các anh?

- Đúng vậy, tôi chính là muốn trả thù!

Snake nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tôi muốn giết chết tên hỗn đản kia, đương nhiên là sau khi cho hắn nhận đủ hết mọi tra tấn!

- Đây là cơ hội tốt nhất. Khi đám người của ủy viên hội tìm đến tôi thì tôi biết đây là cơ hội duy nhất có thể đi trở lại hòn đảo này, cũng là cơ hội duy nhất có thể tiến tới gần tên điên kia. Tôi nhận được tin tức người kia trong hôm nay sẽ từ trong phòng thí nghiệm đi ra ngoài một lần, rời khỏi hòn đảo đi tham gia một hội nghị.

Snake tiếp tục nói:

- Vì ngày này tôi đã chờ rất lâu, đáng tiếc thật không ngờ lại bị anh phá hủy!

- Sợi dây thép kỳ quái anh lấy được từ chỗ nào vậy?

Minh Diệu mở miệng hỏi. Đối với sợi dây thép có linh lực quen thuộc đi kèm Minh Diệu thật sự rất tò mò.

- Tôi mua được ở ngoài chợ đen!

Snake nói:

- Nghe nói là do một người Trung Quốc chế tạo ra tới, là một loại đồ vật có cảm ứng đặc thù đối với linh năng giả!

- Nói như vậy anh dùng sợi dây thép kia làm kíp nổ để kích thích địa lôi, như vậy tên điên khoa học gia kia là một linh năng giả sao?

Minh Diệu lại hỏi.

- Không, hắn không phải!

Snake lắc đầu nói:

- Nhưng mấy tên bảo tiêu bên cạnh hắn lại là Khu Ma Sư nổi danh Châu Âu, tôi mai phục vật này là vì muốn đối phó hộ vệ của hắn. Về phần tên hỗn đản kia, tôi muốn tự tay siết cổ họng của hắn!

- Cho nên anh cài đặt cạm bẫy, sau đó trốn trên tầng cây chờ đợi tên điên kia cùng bảo tiêu của hắn xuất hiện. Kết quả thật không ngờ thấy hai vị khách không mời như chúng tôi đột ngột xuất hiện tại nơi này, còn phá hủy cạm bẫy mà anh bố trí!

Minh Diệu gật đầu nói tiếp:

- Anh sợ bị hai chúng tôi làm đảo loạn kế hoạch trả thù của anh. Cho nên anh muốn tranh thủ trước khi tên điên kia đi ra khỏi phòng thí nghiệm thì xử lý chúng tôi, sau đó lại bố trí cạm bẫy thêm một lần nữa, tôi đoán không lầm đi?

- Cũng không sai biệt lắm!

Snake gật đầu cười tự giễu:

- Chỉ là không nghĩ đến tôi lại bị anh đánh đến không thể nhúc nhích!
- Tôi còn một nghi vấn, anh bố trí cạm bẫy tại nơi đây, cho dù thật sự nổ chết được mấy bảo tiêu của tên điên khoa học gia kia, nhưng lại làm tên điên kia hoảng sợ chạy vào trong phòng thí nghiệm ắt núp không trở ra thì anh phải làm sao bây giờ?

Mị nhện không được mở miệng hỏi:

- Hình như anh không vào được bên trong phòng thí nghiệm kia đi?

Chương 300(b): Lý do

- Hắn không thể trở vào!

Snake lắc đầu cười nói:

- Phòng thí nghiệm này là phương tiện cơ mật của ủy viên hội tối cao Châu Âu, an toàn của phòng thí nghiệm so với bất cứ thứ gì càng thêm trọng yếu. Chỉ cần địa lôi nổ tung, như vậy hệ thống bảo an của phòng thí nghiệm sẽ tự động đóng lại cửa vào. Mà tôi chỉ cần nhanh chóng giải quyết tên điên kia trước khi quân cứu viện chạy đến, sau đó giết hắn. Nơi này không có bất kỳ hệ thống theo dõi nào, cho nên tôi chỉ cần làm việc sạch sẽ một chút thậm chí sẽ không có ai phát hiện được là do tôi làm. Lúc sau chỉ cần tạo ra một lý do, tôi hoàn toàn có thể đem hết trách nhiệm đổ lên người nào đó không hề tồn tại!
- Thời gian của anh đã không còn bao lâu nữa đi?

Minh Diệu mở miệng hỏi:

- Cho nên anh mới vội vàng muốn giết chết tên điên kia.
- Đúng vậy!

Snake gật đầu:

- Thời gian của tôi không còn bao nhiêu, qua không bao lâu nữa tôi sẽ biến thành cây khô, cơ thể héo rút, chết đi trong thống khổ!
- Kế hoạch của anh vốn không tệ, chỉ tiếc bị chúng tôi làm rối loạn!

Minh Diệu vỗ vỗ vai hắn:

- Bất quá anh có từng nghĩ tới hay không, nếu như anh không thể giết chết toàn bộ những người bên trong, chỉ cần có một tên chạy thoát ra ngoài, anh cùng đồng bạn của anh sẽ có kết cục như thế nào?
- Không sao cả, tôi chỉ muốn đạt được mục đích, chính là không còn người bị cải tạo gien như chúng tôi tồn tại trên thế giới này.

Snake lắc đầu nói:

- Là thất bại phẩm bị người chế tạo ra, thống khổ chết đi khi chưa đầy bốn mươi tuổi, tôi không muốn có bất kỳ đồng bạn nào phải chịu đựng sự giày vò như thế nữa.
- Anh có biết không, những tên điên kia vẫn đang không ngừng cải tạo người, nhưng xác suất thành công rất thấp.

Snake tiếp tục nói:

- Trong mười người tối đa chỉ có một người sống sót. Mà người sống sót cũng chỉ luân lạc trở thành loại kết cục giống như tôi, bị xem là thất bại phẩm rác rưởi đá ra ngoài, đưa vào bên trong dung bình đoàn của chúng tôi.
- Không bằng anh giúp chúng tôi một phen, có lẽ tôi có thể làm cho nguyện vọng của anh được thực hiện.

Minh Diệu cười nói:

- Tuy rằng bộ dạng của tôi cũng không giống ông già Noel!

- Nếu anh có thể giúp tôi giết chết tên kia, bản thân tôi thật nguyện ý giúp anh một lần!

Snake nói:

- Nhưng không thể tự mình chứng kiến tên điên kia thống khổ chết trước mặt mình, thật là một chuyện vô cùng tiếc nuối!

- Ha ha, cũng không cần đòi hỏi quá cao!

Minh Diệu cười nói:

- Có thể nói cho tôi biết cơ quan mở cửa phòng thí nghiệm nằm ở đâu không?

- Ở sau thân cây kia, anh dùng tay nhấn vào, sẽ phát hiện một máy điều khiển!

Snake chỉ vào một thân cây thật bình thường nằm gần đó:

- Chẳng qua nếu không có tấm thẻ cùng chìa khóa, thì không cách nào đi qua, tôi chỉ là lính đánh thuê, cũng không có loại đồ vật nọ!

- Ha ha, không sao cả, làm phần tử khủng bố chuyên nghiệp, chúng tôi cũng phải chuẩn bị đầy đủ đồ vật để hành sự chứ!

Minh Diệu từ trong túi lấy ra tấm thẻ cùng chìa khóa trộm tới, đi tới trước mặt Snake:

- Máy soát thẻ nằm ở vị trí nào?

- Anh đem tấm thẻ lướt qua vị trí trung tâm của thân cây kia, máy cảm ứng có thể cảm ứng được nó!

Snake đáp.

Minh Diệu đem tấm thẻ quơ quơ hướng thân cây kia, bên trong thân cây phát ra thanh âm tiếng điện tử kêu khê “đình”, khối đất trống trải đột nhiên tách ra từ trung ương, chia thành hai nửa, lộ ra một thông đạo hình tròn.

Thanh âm thang máy chậm rãi từ trong thông đạo thăng lên, dừng trên mặt đất.

- Cắm chìa khóa vào trong lỗ khóa của thang máy, thang máy sẽ đưa hai người đi xuống!

Snake nói với Minh Diệu:

- Nhưng sau khi anh đi xuống dưới nhất định phải chú ý, nghe nói hệ thống bảo an của phòng thí nghiệm phi thường chặt chẽ, còn có thật nhiều linh năng giả giống như anh ở bên trong tuần tra!

- Chuyện còn lại cứ giao cho chúng tôi!

Minh Diệu nhìn Mị vẫy vẫy tay, Mị liền chạy nhanh tới thang máy.

- Còn có một việc muốn hỏi anh.

Minh Diệu cắm chìa khóa vào thang máy, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, mở miệng hỏi:

- Tên đầu lĩnh tên Francis kia, cấp bậc của hắn hẳn là rất cao đi?

- A, đúng vậy!

Snake gật đầu cười:

- Là người phụ trách phòng thực nghiệm, cấp bậc năm, có thể tùy ý ra vào trong phòng thí nghiệm, không có bất kỳ điều gì hạn chế!

- Tốt lắm!

Minh Diệu gật đầu cười:

- Anh lại cho tôi thêm một lý do nhất định phải tìm cho được hắn!

Minh Diệu nhẹ nhàng xoay chìa khóa, ổ khóa thang máy chợt sáng lên, Minh Diệu nhấn nút màu xanh biếc, thang máy chậm rãi di động hạ xuống bên dưới lòng đất.

- Tuy rằng không thể tự tay xử lý tên hồn đản kia, nhưng có người giúp đỡ động thủ cũng không tệ!

Snake có chút suy yếu vịn vào thân cây bên cạnh chật vật đứng lên.

Một kích của Minh Diệu đích thật tạo thương tổn tương đối lớn cho hắn, tuy rằng đã nghỉ ngơi thời gian dài như vậy nhưng hắn vẫn cảm giác trong bụng như bị sôi trào lên. Xác định xương sườn của mình ít nhất phải gãy hơn ba cái, phổi cũng bị thương.

- Bỏ đi, như vậy cũng tốt, ít nhất mục đích của mình cũng đã đạt được, mà những chàng trai mới đến cũng sẽ không đến nỗi bị mình liên lụy mà có thể sống lâu thêm được mười mấy năm!

- Cho dù biết trước khi chết phải gặp sự thống khổ không thể chịu đựng kia, nhưng mình vẫn không nguyện ý tự chấm dứt tính mạng để đổi lấy cái chết được thoải mái. Dù sao có thể tiếp tục sống mới là chuyện mà nhân loại vẫn luôn khát vọng nhất.

Snake nhặt lên một nhánh cây rơi trên mặt đất, xem như gậy chống khắp khiêng đi về nơi đóng quân của lính đánh thuê.

- Mình cũng nên hưởng thụ một chút ba tháng cuối cùng này mới phải!

...

Thang máy chậm rãi hạ xuống, Minh Diệu cảm giác có một cỗ áp lực đè nén trong lồng ngực khiến cho hắn không thở được. Linh lực trong thân thể cũng bị loại áp lực kỳ quái kia khiến linh lực lưu động trở nên đình đốn, không được tùy tâm sở dục như lúc bình thường. Giống như linh lực trong cơ thể bị ràng buộc, cho dù muốn vận chuyển một chút cũng cảm thấy khó khăn.

Minh Diệu quay đầu nhìn Mị đang đứng bên cạnh.

Sắc mặt Mị đỏ lên, gắt gao cắn chặt môi, hình như đang cố chịu đựng thống khổ, nhưng nàng vẫn cắn mạnh mà không rên thành tiếng mà thôi.

Đây chính là cỗ lực lượng quấy nhiễu ảnh hưởng yêu lực mà Mị từng đề cập tới. Tuy rằng linh lực trong cơ thể nhân loại cùng yêu lực trong cơ thể yêu quái có chút khác nhau, nhưng trên cơ bản vẫn được xem là năng lượng. Chẳng qua nhìn phản ứng yêu lực trong cơ thể của Mị bị ảnh hưởng càng lớn hơn Minh Diệu một ít.

- Cô cảm thấy thế nào?

Minh Diệu lo lắng hỏi:

- Loại quấy nhiễu này tựa hồ càng đi xuống sâu càng thêm nghiêm trọng, hơn nữa đối với việc quấy nhiễu yêu lực càng thêm cường liệt hơn một chút. Nếu như cô không chịu đựng nổi, không bằng cô đi lên trước đi!

- Không cần!

Mị quật cường lắc đầu:

- Chút thống khổ nhỏ ấy đối với tôi không thấm vào đâu, tôi từng trải qua tra tấn càng không cách nào chịu đựng nhiều hơn như thế này không ít!

298. Chương 301: Lẻ Vào Phòng Thí Nghiệm

-Nhấn nại thêm chút nữa đi.

Minh Diệu nhẹ nhàng vỗ lên vai Mị:

-Nếu trong phòng thí nghiệm có nhiều linh năng giả đang tuần tra, như vậy bên trong phòng thực nghiệm nhất định có trang bị có thể chống cự tình trạng quấy nhiễu linh lực thế này. Để đợi vào bên trong phòng thí nghiệm chúng ta đi lấy một bộ đeo lên người!

Minh Diệu nhẹ nhàng siết nắm tay:

-Loại cảm giác này đích xác thật quá khó chịu, thật đáng chán ghét!

Mị khẽ gật đầu nhưng không lên tiếng. Thang máy càng lúc càng hạ thấp xuống, cảm giác áp lực như trên người bị một tảng đá thật lớn đè ép càng ngày càng thêm nghiêm trọng. Nàng rất sợ chỉ cần mình mở miệng sẽ rên rỉ thành tiếng. Nàng không muốn ở trước mặt người khác lộ ra một mặt yếu ớt nhất của chính mình.

-Nhưng nói tới hai người các cô thật sự đúng là chị em ruột, ngay tính tình đều rất giống nhau.

Minh Diệu cười lắc đầu.

-Tuy rằng bình thường Tiểu Manh có vẻ vô tư hời hợt, nhưng tính tình cũng rất quật cường. Nàng tuyệt đối sẽ không để lộ ra một mặt yếu ớt của mình ở trước mặt người khác, cho dù gặp phải chuyện thương tâm nàng cũng không lộ ra ngoài, mà ở bên trong phòng mình trù mèn trộm khóc, ngay cả ở trước mặt tôi cũng không ngoại lệ!

Nhớ tới cô em gái từng gặp qua vài lần, khóe môi Mị cũng hơi nhếch lên. Ở trong thế giới của Mị, chỉ có thân nhân mới có thể hoàn toàn đáng tin nhiệm. Trước kia trong thế giới của nàng, người đáng tin nhiệm chỉ có ông ngoại cùng phụ thân của nàng. Nhưng ông ngoại nàng lại quá bận rộn, mà quan hệ giữa nàng cùng phụ thân lại không được hòa thuận êm ấm. Hơn nữa cả hai người đều là trưởng bối, có một số việc căn bản không thể nói cùng bọn họ. Có được một người có tuổi tác tương đương để tâm sự từng là ước mơ của Mị. Sau khi biết được mình có một cô em gái, nếu không phải Diệp Trọng mãi ngăn cản chỉ sợ Mị đã sớm chạy tới gặp mặt Diệp Tiểu Manh từ lâu.

-Hoan nghênh ngài lại quang lâm, Kent tiên sinh!

Thang máy rốt cục ngừng lại, cánh cửa trước mặt tự động mở ra hai bên, thanh âm điện tử duyên dáng vang lên ngay trên chiếc loa nằm trên đỉnh đầu hai người.

-Xem ra đã đến trạm.

Minh Diệu tránh sau cánh cửa thang máy tự động, chậm rãi thăm dò bên ngoài. Hành lang bằng thép vô cùng sáng ngời, ánh đèn trên trần đem cả hành lang chiếu sáng rực như ban ngày, dưới tình huống như vậy cho dù yêu lực của Mị không bị quấy nhiễu, chỉ sợ cũng không thể đem thân hình mình ẩn giấu đi. Bởi vì nơi này không có chút âm ảnh cho nàng ẩn thân. Mặt sau cửa điện tử có hai máy giám thị đối diện với cửa thang máy, ở loại địa phương này nếu trang bị máy giám thị, linh lực lại bị quấy nhiễu, Minh Diệu cùng Mị vốn không nghĩ ra được còn có cách nào để né tránh hai máy giám thị kia, xem ra muốn nghênh ngang từ cửa lớn đi vào phòng thí nghiệm là chuyện không thể nào thực hiện được.

-Đường này không thông rồi!

Minh Diệu ấn nút đóng lại cửa thang máy, ngăn chặn máy giám thị. Hắn vươn tay kéo thân thể đang run rẩy của Mị đứng bên cạnh.

-Đi thôi, chúng ta cần phải tìm con đường đi vào lần nữa!

-Vừa rồi khi đi vào thang máy hạ xuống, tôi đã từng thấy có một lối thoát khí, nơi đó hẳn là có thể đi vào.

Hơi thở của Mị có chút dồn dập.

-Àn, địa phương kia tôi cũng nhìn thấy!

Minh Diệu gật đầu, có chút lo lắng nhìn qua Mị:

-Nhưng cô có thể chịu đựng được không?

-Yên tâm, tôi không đến nỗi yếu ớt như vậy.

Mị miễn cưỡng cười cười, nhưng mồ hôi trên mặt nàng cũng chứng tỏ hiện tại nàng không chút thoải mái như lời nàng đã nói.

-Chẳng qua cần phải nghỉ ngơi một chút!

-Loại trang bị này quá nhiều cũng không ảnh hưởng tôi quá lớn, chưa đạt tới nông nỗi không thể đi lại. Nhưng nhìn qua dường như ảnh hưởng thật lớn đối với cô.

Minh Diệu suy nghĩ một lát nói:

-Dù cho cô nghỉ ngơi thời gian dài cũng vô dụng, đây không phải do cô bị tiêu hao quá lớn, mà là bởi nguyên nhân yếu lực trong cơ thể cô bị quá nhiều. Dù tôi cho cô nghỉ ngơi một ngày một đêm cũng sẽ không có gì biến hóa tốt hơn!

-Anh đang coi thường tôi sao?

Mị tức giận nói, nàng bước ra phía trước một bước, muốn chứng minh mình hoàn toàn sẽ không liên lụy tới Minh Diệu. Nhưng một bước của nàng có chút vội vàng, yếu lực trong cơ thể vốn đang bị quá nhiều còn chưa thể điều chỉnh lại, dưới chân chợt mềm nhũn, không khỏi ngã về phía trước.

Minh Diệu bước lên một bước đỡ lấy thân thể của Mị, thân thể Mị rất nhẹ, Minh Diệu vốn không hề cảm giác được có chút sức nặng nào. Tiểu Manh cùng Mị đều là những nhi đồng có số phận long đong, trong đầu Minh Diệu hiện lên ý nghĩ này. Người làm phụ thân như Diệp Trọng, xem ra không chỉ là thiếu trách nhiệm với Diệp Tiểu Manh mà thôi.

-Không cần anh đỡ, tôi có thể đứng được.

Mị dùng sức đẩy tay Minh Diệu:

-Anh đang khinh thường tôi sao?

-Đã đến mức độ này, đừng có mà bướng bỉnh!

Minh Diệu bất đắc dĩ nói, trực tiếp xoay người đem Mị công trên lưng. Cũng không biết là do cố ý hay vô tình, khi Minh Diệu công Mị lên lưng lại nhẹ tay đụng vào bờ mông trần ngập co dãn.

-Anh...

Không biết là do hành động Minh Diệu đem mình công trên lưng hay là vừa rồi bị Minh Diệu sờ vào mông mình, gương mặt Mị chợt đỏ bừng, còn đỏ tới tận dưới cổ.

-Ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ không phải thời gian cậy mạnh!

Minh Diệu không quay đầu lại, nhưng dùng sức vỗ vào mông của Mị. Lần này tuyệt đối là cố ý, hơn nữa còn đánh thật có sức, phát ra một tiếng “ba” vang khê.

-A, anh...

Mị thật không ngờ Minh Diệu lại dám trắng trợn đánh vào mông của mình. Bị một người khác giới đụng tới bộ vị riêng tư như thế, lần đầu tiên Mị mới có cảm giác. Dù là ông ngoại cùng phụ thân của nàng cũng chưa từng đánh mông nàng bao giờ, Mị có cảm giác không biết nên làm gì, đầu óc trống rỗng.

-Đừng có ồn ào, ôm chặt tôi đi!

Minh Diệu nâng thân thể Mị lên trên một chút, tận lực làm cho tư thế của nàng không làm ảnh hưởng tới hành động của chính mình.

-Ở trong rừng cây cô đã công tôi một lần, lần này xem như hòa nhau!

Ở góc thông đạo thang máy có một cầu thang vịn thật dài, cầu thang này được thiết kế đi thẳng lên đường thông gió trong thông đạo, hẳn là dùng để thuận tiện bảo trì sửa chữa máy móc. Minh Diệu công Mị chậm rãi bò lên trên.

Thân hình của Mị cực nhẹ, Minh Diệu công nàng trên lưng căn bản không hề có chút cảm giác nặng nề. Tay của Mị ôm chặt cổ Minh Diệu, mà hai chân cũng kẹp chặt hông hắn, động tác của Minh Diệu cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào. Nhưng Mị ngồi trên lưng Minh Diệu cũng không lên tiếng, lại vùi đầu lên bả vai hắn, ngẫu nhiên thở ra nhiệt khí vào gáy hắn khiến cho hắn có chút nhột nhạt.

Nắm được lưới chắn miệng thông gió Minh Diệu có chút dùng lực, liền túm lưới chắn kéo xuống. Miệng thông gió thật quá nhỏ, nhiều nhất chỉ đủ ột người trưởng thành nằm úp sấp bò lên.

-Cô tiến vào trước đi.

Minh Diệu hơi cúi đầu xuống nói với Mị.

-Tôi sẽ đi theo sau cô!

-Nha!

Mị dùng thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu trả lời một tiếng, từ trên lưng Minh Diệu bò vào trong đường thông gió.

Đường thông gió thật sự quá hẹp hòi, nhưng cũng may thân hình Minh Diệu lại gầy gò nên không quá mức khó chịu. Nhưng đi tới mãi trong một địa phương quá hẹp hòi căn bản không thể xoay người, điều này làm cho Minh Diệu có cảm giác thật bức bối.

-Hắn phải gọi Lilith tự mình đến đây chui trong thứ này!

Minh Diệu không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

-Thật muốn nhìn thấy nàng vì bộ ngực quá lớn mà bị kẹt bên trong đây sẽ có diễn cảm như thế nào!

Chẳng qua nếu như nữ ác ma kia thật sự đi tới đây, chỉ sợ cũng sẽ lựa chọn trực tiếp giết vào bên trong rồi lại nghênh ngang bỏ đi. Minh Diệu đem loại ý tưởng hão huyền ném rụng khỏi đầu óc mình, thuận tiện đẩy Mị đang bò phía trước.

-Cô có sao không?

Minh Diệu nhìn thấy động tác của Mị có chút cố hết sức, nhịn không được mở miệng hỏi.

-Không...không có việc gì!

Mị cũng không quay đầu lại, có chút cà lăm hồi đáp. Đồng thời nàng càng tăng nhanh động tác, bò nhanh về phía trước, thật giống như lực lượng đang quấy nhiễu yêu lực đã đột nhiên biến mất không nhìn thấy.

-Thật kỳ quái!

Nhìn thấy động tác của Mị lại đột nhiên nhanh chóng như vậy, Minh Diệu có chút lạ lùng than thở một câu. Vừa rồi bộ dạng vẫn giống như nửa chết nửa sống, hiện tại lại trở nên có sức lực như vậy. Nhưng nhắc tới tựa hồ vừa rồi trong lúc vô ý hắn lại vô mộng Mị một cái, Minh Diệu hồi tưởng lại xúc cảm mềm mại truyền đến trong tay khi nãy, thật có cơ duyên, Minh Diệu nhịn không được lại cho Mị một lời đánh giá thật cao đối với thân thể nàng.

Đường thông gió này còn cách nền đất một khoảng cách, mà loại khoảng cách này cũng giảm bớt sự quấy nhiễu yêu lực không ít. Vì vậy tuy rằng Mị vẫn cảm giác có chút mệt mỏi, nhưng cũng không còn đến mức ngay cả nhúc nhích một chút cũng không làm nổi.

Nhưng khi nhớ tới sau lưng mình đang có một đại thúc biến thái đi theo, ánh mắt còn đang nhìn chăm chăm mộng của mình không di chuyển, cảm giác khác thường trong lòng Mị làm cho nàng quen bằng cảm giác khó chịu trên người, nhanh chóng bò dọc theo đường thông gió tiến nhanh về phía trước.

“Khi tiến vào đường thông gió này hắn lại đi về phía trước, mà hắn đi phía sau là có thể nhìn lên mình, người này nhất định là đang cố ý!”, Mị không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Đường thông gió chậm rãi dốc nghiêng xuống dưới, loại áp lực đè nén trong cơ thể lại bắt đầu chậm rãi tăng lên. Nhưng cũng may còn hoàn hảo, cả đường thông gió cũng thật bóng loáng, Mị không cần quá cố sức, chỉ cần dựa theo sức hút của trái đất chậm rãi trượt dần theo đường thông gió vẫn đỡ hơn. Đương nhiên khi đi qua những khúc quanh, Minh Diệu cũng sẽ ở sau lưng giúp đỡ đẩy tới. Cũng may thật hoàn hảo, mỗi khi Minh Diệu ở phía sau đẩy giúp nàng, đều chỉ nắm lấy hai chân nàng đẩy tới, cũng không gặp phải trường hợp xấu hổ đẩy mộng nàng như lúc ban đầu.

Đường thông gió tối đen dần dần có ánh sáng, hai người đã dọc theo đường thông gió tiến vào bên trong phòng thí nghiệm. Ngẫu nhiên có đôi khi lại nhìn thấy có nhân viên công tác mặc áo trắng đi ngang qua đường hành lang bên dưới hai người.

Lại đi qua một lỗ thông gió, Mị nhìn nhìn xuống bên dưới, không thấy có bóng người nào. Nàng quay đầu lại nhìn Minh Diệu, Minh Diệu nhẹ nhàng lắc đầu tiếp tục chỉ chỉ về phía trước.

-Người này thật là, nơi này rõ ràng đã không có bóng người nào, hắn còn muốn ình tiếp tục bò về phía trước, nhất định là muốn ở sau lưng mình lợi dụng nữa!

Mị trầm nghĩ trong lòng.

Minh Diệu thật sự không có loại suy nghĩ này, vừa rồi hắn đã quan sát bên dưới lỗ thông gió, bởi vì lối đi hẹp hòi nên chỉ nhìn thấy những địa phương có hạn, căn bản không thể xác định được trên trần nhà có gắn mấy giám thị hay không.

Hơn nữa hành lang bên dưới lại sáng đèn, nếu như từ chỗ này chui ra ngoài, bên ngoài lại có mấy giám thị, như vậy hai người họ nhất định sẽ bị người phát hiện. Minh Diệu cảm thấy nên bảo hiểm thêm một chút, tìm một địa phương an toàn lại chui ra ngoài thì tốt hơn.

Hai người dọc theo đường thông gió bò tới thêm một khoảng cách. Đường thông gió nơi này chủ yếu đã song song với mặt đất, mà bởi vì thâm nhập sâu dưới đất nên Mị càng cảm giác được áp lực càng lúc càng lớn, cho nên về sau chủ yếu nàng chỉ dựa vào Minh Diệu phụ giúp đẩy nàng đi tới. Nhưng cũng may Mị cũng không nặng, hơn nữa bên trong đường thông gió cũng thật bóng loáng, vì vậy Minh Diệu cũng không phí bao nhiêu khí lực.

-Nơi này hắn là được rồi!

Minh Diệu hướng chỗ lỗ thông gió cẩn thận quan sát, đây là một căn phòng bình thường, không có ánh đèn.

-Đỉnh!

Minh Diệu nhẹ nhàng đem lưới chắn lỗ thông gió đẩy về phía trước, mở ra. Hắn nắm lấy tay Mị, chậm rãi từ từ thả nàng xuống dưới. Bởi vì yêu lực bị quấy nhiễu, Mị nhìn qua có vẻ suy yếu. Sau khi được Minh Diệu thả xuống tới mặt đất, nàng phải vịn vào vách tường mới có thể đứng được ổn định.

Minh Diệu đi theo sau Mị, từ trên lỗ thông gió nhảy xuống dưới. Hắn nhìn quanh căn phòng, nơi này tựa hồ là phòng thay quần áo, bởi vì tắt đèn nên căn phòng có chút tối, chỉ có chút ánh sáng từ ánh đèn bên ngoài hành lang chiếu vào. Nơi này đích thật là một nơi ẩn giấu không tệ lắm. Địa phương nơi đây là phòng thí nghiệm bí mật, như vậy cũng nói rõ sẽ không có người thường xuyên ra vào, như vậy trong căn phòng thay quần áo này khả năng có người đi vào cũng không quá lớn. Lấy loại trạng thái hiện tại của Mị, đích xác thật khó tiếp tục hành động. Hiện tại việc đầu tiên Minh Diệu phải làm chính là phải tìm được loại trang bị che chắn quấy nhiễu linh lực của người trong phòng thí nghiệm mang theo để đưa cho Mị sử dụng, nếu không hành động kế tiếp sẽ rất khó thành công.

-Cô ở lại đây chờ tôi trở về!

Minh Diệu ghé đầu vào cửa sổ hướng bên ngoài hành lang quan sát, trên hành lang không bóng người, nhưng có thể thấy được có hai máy giám thị. Hắn quay đầu nhìn Mị đang ngồi trong góc phòng dặn dò:

-Tôi sẽ nhanh chóng tìm trang bị che chắn quấy nhiễu linh lực rồi trở về ngay!

-Anh làm sao đi ra ngoài?

Mị ngồi trong bóng tối nơi góc phòng, nhưng không cách nào đem thân thể mình giấu tiến vào. Mặc dù nói bản thân Ảnh Mị là một loại ảnh tử, nhưng dù sao nàng cũng chỉ có phân nửa huyết mạch Ảnh Mị, muốn sử dụng thiên phú của chủng tộc Mị cần phải điều chỉnh tần suất sử dụng yêu lực của chính mình trở thành cùng nhịp sóng với ảnh tử mới được. Mà dưới tình huống yêu lực hoàn toàn bị quấy nhiễu, lực lượng hiện tại của Mị thậm chí còn không bằng một người bình thường.

-Vận khí của chúng ta không tệ, lại tìm được căn phòng thay quần áo không có một bóng người!

Minh Diệu cầm hộp nhỏ màu xanh bên mình lấy ra Yêu Lân, rót vào một chút linh lực. Tuy rằng linh lực trong cơ thể Minh Diệu cũng nhận được quấy nhiễu, nhưng còn chưa tới mức không thể dùng, chỉ đơn thuần đem một chút linh lực rót vào bên trong Yêu Lân vẫn có thể làm được. Yêu Lân tản ra hồng sắc quang mang bị Minh Diệu cầm vào trong tay, chỉ nhỏ cỡ như một chủy thủ cũng đã quá đủ, Minh Diệu dùng Yêu

Lân lướt qua khe hở cánh cửa tủ cất xuống, thật giống như cắt miếng đậu hũ, khóa cửa bị Yêu Lân sắc bén trực tiếp cắt đứt, Minh Diệu thật nhẹ nhàng mở ra cánh cửa.

299. Chương 302: Thăm Dò

-Làm như vậy sẽ không dễ dàng bị người phát hiện ra đi!

Minh Diệu từ trong tủ quần áo lấy ra một áo dài màu trắng, đồng thời mang vào khẩu trang. Căn phòng thay quần áo này nhìn qua được chuẩn bị cho thực nghiệm viên, vì vậy trong từng tủ quần áo đều có đầy đủ quần áo làm việc cùng khẩu trang. Mặc vào quần áo lao động, dùng khẩu trang che kín mặt mũi, lại cầm theo tấm thẻ lấy được từ chỗ Kent cài trước ngực, dùng áo dài trắng che phủ lại ảnh chụp. Cứ như vậy Minh Diệu có nắm chắc chỉ cần không bị nhìn chăm chăm vào tấm thẻ, sẽ không bị ai nhìn ra được sơ hở.

-Cô ngoan ngoãn ở lại nơi này chờ, tôi sẽ nhanh chóng trở về!

Minh Diệu lưu lại một câu, kéo cửa đi ra khỏi phòng thay quần áo.

Trong phòng thay đồ chỉ còn lại một mình Mị, lập tức yên lặng dị thường. Mị cắn chặt môi dưới, dùng sức siết chặt nắm tay. Bởi vì bị quấy nhiễu yêu lực nên hiện tại nàng chỉ đơn thuần muốn phát lực cũng cảm thấy thật khó khăn. Mị uể oải nhìn lên trần nhà, thật không ngờ bộ dáng yếu đuối của chính mình lại bị nam nhân kia hoàn toàn nhìn thấy được.

-Người kia là ai?

Bên trong phòng giám thị, một người da trắng chỉ vào một màn hình thấy một nhân viên công tác tóc đen từ trong phòng thay đồ đi ra, quay đầu lại hỏi thăm đồng bạn của mình.

-Không biết, có thể là mới tới!

Đồng bạn lắc đầu:

-Thay vì theo dõi cái này, còn không bằng nhanh chóng phái người đi kiểm tra thang máy một chút thì hơn!

-Tôi đã thông tri cho bảo an.

Người da trắng kia đáp lời:

-Bọn hắn đã phái người đi thăm dò. Nhưng người có tên Kent kia lại là ai vậy? Sao cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp qua?

-Là một trong những đồ đàn mới nhất bị lừa tới đầu tư thôi.

Đồng bạn của hắn hỏi đáp:

-Nghe nói người này có chút bối cảnh chính trị tại Anh quốc, cho nên bên bộ quan hệ xã hội cho hắn gia nhập phòng thí nghiệm, chỉ làm một nhân viên bên ngoài, hi vọng có thể trợ giúp chúng ta bên phương diện chính trị Anh quốc!

-Chẳng lẽ máy xác nhận thẻ trong thang máy lại hỏng mất sao?

Người da trắng kia có chút mê mang nói:

-Vừa rồi thấy thang máy hình như có tải người đi xuống, nhưng trong máy giám thị lại không thấy ai!

-Đại khái là do vấn đề của máy nhận thẻ mà thôi đi!

Đồng bạn nói:

-Máy giám thị nhiệt năng cũng không có phản ứng đặc thù gì, không cần quá để ý!

...

Jack đứng trước máy nấu cà phê tự động, rót một ly cà phê đen thật đậm để bổ sung cho bản thân một mẻ đã không ngủ suốt ba ngày thời gian. Hiện tại hắn cần phải có một chút gì đó dùng để kích thích thần kinh để giúp bản thân có thể tiếp tục duy trì ý nghĩ thanh tỉnh.

Bên trong ly đã tràn ngập hương cà phê đen nhánh thật đậm. Thứ này nếu không pha thêm đường, đủ làm cho đầu lưỡi của bất cứ ai mất hẳn năng lực thưởng thức hương vị trong một thời gian ngắn. Hẳn cần chặt răng nhắm mắt tưới một ngụm lớn.

Bên trong cốc hòng tràn ngập hương vị đắng chát, ai nói chỉ có đầu lưỡi mới cảm giác được hương vị này, hẳn lại cảm giác cả vùng miệng đều là mùi vị cay đắng.

Bất quá cảm giác đắng chát như vậy lại có được công hiệu nâng cao tinh thần mạnh mẽ, hẳn cũng cảm giác đầu óc đang mê muội buồn ngủ của mình rốt cục đã tỉnh táo lại.

Là một thực nghiệm viên tầng thấp nhất mà nói, Jack hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi để nghỉ ngơi. Anh chịu không nổi thì cứ cút đi, đây là lời tổ trưởng luôn bắt trên miệng. Tuy rằng tinh thần cùng thân thể đều mỗi một cao độ, nhưng Jack lại không muốn buông tha. Chỉ cần cố gắng thêm một chút, có lẽ bản thân mình sẽ được thăng lên nhị cấp, tham dự càng sâu vào thực nghiệm cơ mật. Có thể gia nhập vào tiến trình thực nghiệm thay đổi toàn bộ lịch sử nhân loại lần này, loại chuyện như vậy ngẫm lại cũng đã làm cho hẳn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Xoay nhẹ vùng cổ tê dại cứng ngắc, lại rót thêm một ly cà phê cầm trên tay, ly cà phê này hẳn đem về cho đồng bạn đã nhờ vả, vội vàng quay về nơi làm việc. Ở bên trong phòng thí nghiệm tầng một này, người tuổi trẻ giống như hẳn có rất nhiều. Tuy rằng chỉ nhận công tác ghi chép sửa sang lại tài liệu, hoặc là thực nghiệm đơn giản, nhưng đều có thể kỳ vọng có một ngày có thể tăng lên cấp bậc của mình, chân chính gia nhập vào kế hoạch gen cải tạo, lưu lại tên mình trong lịch sử.

Bưng ly cà phê đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi, bên trong hành lang có một nam nhân tóc đen đi tới. Người kia mang theo khẩu trang nên không thể nhìn thấy rõ bộ dáng. Jack cảm thấy người này có gương mặt thật xa lạ, không nhớ nổi hẳn là ai. Nhưng người mang theo khẩu trang hẳn là thành viên phòng thí nghiệm sinh vật, tuy rằng đều là thành viên cấp một, nhưng có thể tham gia tổ thí nghiệm sinh vật, so sánh với tổ sửa sang sắp xếp tư liệu vẫn cao hơn một chút. Cho nên tuy rằng Jack không biết đối phương là ai, nhưng hẳn vẫn mỉm cười vẫy vẫy tay, hướng đối phương bắt chuyện như chào hỏi.

Nhưng nam nhân tóc đen kia tựa hồ không nghĩ đến hẳn sẽ chủ động chào hỏi, nên phản ứng có chút quá mức, đột nhiên giống như giật mình.

-Hắc, ông anh, làm sao vậy?

Jack cười nói:

-Có phải còn đang tập trung nghĩ đến chuyện thí nghiệm hay không?

-Ha ha, đúng vậy!

Nam nhân tóc đen cười khan hai tiếng đáp:

-Tuy rằng từ trong phòng thí nghiệm đi ra là muốn thả lỏng một chút, nhưng vẫn không nhận được lại suy nghĩ. Luôn cảm giác đại não nghĩ mãi không ra, giống như là vô cùng chậm chạp!

-Ha ha, mỗi khi gặp phải tình trạng thế này, anh cần một ly cà phê không đường thì đỡ hơn.

Jack đưa ra ly cà phê, nói:

-Thế nào, thử xem, thật hữu hiệu. Vị đắng như thế tuyệt đối có thể giúp anh trong nháy mắt đem đầu mình gõ tỉnh!

Nam nhân tóc đen gật đầu, đưa tay cầm ly cà phê nóng. Có thể do nguyên nhân công tác thời gian quá dài nên mệt mỏi, nam nhân tóc đen khi tiếp nhận ly cà phê đột nhiên cảm bất ổn, khiến nước cà phê vẩy ra ngoài nhỏ lên áo thực nghiệm màu trắng.

-A, thật sự là có lỗi!

Nam nhân tóc đen luống cuống tay chân dùng tay lau chùi lên áo:

-Đều tại tôi, suốt vài ngày không ngủ khiến đầu óc biến thành chậm chạp!

-Không có gì không có gì.

Jack vội nói:

-Chỉ cần đi thay một áo thực nghiệm sạch sẽ là được, dù sao quần áo để thay còn nhiều lắm.

Jack có chút xấu hổ tránh né bàn tay của nam nhân tóc đen chà lau trên người mình. Mặc dù nam nhân kia nhìn qua giống như đang giúp hắn lau chùi cả phê dính trên áo, nhưng hắn vẫn cảm giác nam nhân kia có chút không đành lòng, tựa hồ đang nhân cơ hội sờ tới sờ lui trên người mình. Nếu như người này là nữ nhân, có lẽ hắn sẽ thật vui vẻ nhận phương thức xin lỗi thế này, nhưng đối phương lại là một nam nhân, đối với một nam nhân có tính thủ hướng bình thường mà nói loại hành động này làm cho cảm thấy không chút thoải mái.

-Thật sự vô cùng xin lỗi.

Nam nhân ngược ngừng xoa đầu:

-Đều do tôi quá vội về...

-Tôi đã nói rồi, không có vấn đề gì, không có vấn đề gì...

Jack mất tự nhiên cười cười, vội vàng nhân cơ hội rời khỏi. Tuy rằng bên trong phòng thí nghiệm loại người diên gì cũng có, nhưng loại thủ hướng giới tính này hắn vẫn là lần đầu tiên đụng tới. Hắn cũng bất chấp trên áo bị dính cả phê, vội vàng rời khỏi phòng nghỉ rời đi thật nhanh.

-Hắc, Jack, cà phê của tôi đâu?

Khi quay trở về phòng thí nghiệm, đồng bạn nhìn thấy hai tay hắn trống trơn có chút ngạc nhiên hỏi.

-A, tôi quên mất!

Không muốn cho đồng bạn biết chuyện mình bị một nam nhân sờ sảng, Jack vội nói:

-Anh tự đến phòng nghỉ lấy đi, thuận tiện giúp tôi lấy một chiếc áo thực nghiệm sạch sẽ, áo của tôi bị dính cả phê dơ rồi!

Không giúp mình mang về cà phê thì thôi, ngược lại còn yêu cầu mình giúp hắn đi lấy cái áo sạch, đồng bạn có chút bất mãn than thở vài câu rồi khỏi ghế.

-Bắt đầu làm việc, bắt đầu làm việc...

Chuyện vừa xảy ra làm trong lòng Jack có chút khó chịu, hắn đem toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào công tác, suy nghĩ có lẽ nhờ vậy có thể làm mình quên mất cảm giác không thoải mái vừa rồi.

-Hắc, anh biết không, tôi vừa mới nghe được một người bạn bên tổ hai nói một tin tức.

Thanh âm đồng bạn truyền tới tai Jack.

-Hắn nói tổ trưởng cũ của hắn cùng số năm trong tổ của họ lại chơi trò cơ lão, thật sự là có thú!

-Có gì đáng kỳ quái đâu, chẳng lẽ anh không biết tổ trưởng tổ sáu cũng là dân đồng tính sao?

Một đồng bạn khác đối với loại chuyện này cũng không thêm để ý.

-Công việc của tổ hai nhiều hơn của chúng ta rất nhiều, áp lực nặng, dùng loại phương pháp này đến giải quyết áp lực công tác là chuyện rất bình thường, ai bảo nữ nhân trong phòng thí nghiệm không có bao nhiêu người, hơn nữa đều chỉ làm việc trong hạ tầng làm chi đây?

-Hoàn hảo tổ trưởng của chúng ta không phải!

Jack trầm nghĩ:

-Nếu điều mình tới tổ sáu, thật đúng là chuyện rối rắm a. Nghe nói tổ sáu đều là tinh anh, là tổ có khả năng được điều động tiến vào tầng thí nghiệm tiếp theo nhiều nhất. Đến tột cùng là muốn bảo trụ cây hoa cúc hay muốn thăng chức...là một điều rất khó lựa chọn!

...

-Ra về Ân Thân Phù cũng không có tác dụng.

Minh Diệu giật khẩu trang hô hấp chút hơi lạnh, tự nhủ:

-Vừa rồi không tìm được đồ vật đặc thù gì trên người tên kia, chẳng lẽ loại trang bị che chắn này chỉ có bảo vệ mới được trang bị hay sao?

Vừa rồi Minh Diệu nhân cơ hội lau chùi áo dính cà phê cho người kia, cũng thừa dịp sờ tới sờ lui trên người hắn. Khi Minh Diệu đi ra khỏi phòng thay quần áo, vì muốn bảo hiểm nên cũng dán Ấn Thân Phù bên trong quần áo lót của mình, tuy rằng hắn cũng suy đoán được có lẽ Ấn Thân Phù cũng không có tác dụng, vì thế khi người kia chào hỏi hắn, đã làm hắn hoảng sợ nhảy dựng. Chứng kiến người kia đưa qua ly cà phê, Minh Diệu chợt động linh cơ cố ý làm như không cần thận đem cà phê vẩy dính lên áo hắn. Sau đó giả vờ như muốn trợ giúp hắn lau chùi áo, mà nhân cơ hội sờ soạng trên người hắn vài lần. Chỉ là thật sự làm Minh Diệu thất vọng, hắn cũng không tìm được trang bị đặc thù gì trên người tên kia. Xem ra loại trang bị che chắn quấy nhiễu linh lực cũng không được phát tới trong tay những thực nghiệm viên bình thường nọ. Dù sao linh lực bên trong cơ thể họ rất ít, thậm chí là không chút đáng kể. Vì vậy loại trang bị quấy nhiễu linh lực đối với người thường mà nói cũng không có được bao nhiêu tác dụng. Ngược lại những người có linh lực hoặc yêu lực dồi dào như Minh Diệu cùng Mị lại bị ảnh hưởng khá lớn.

Đeo lại khẩu trang một lần nữa, Minh Diệu lại làm ra vẻ như đang đi tản bộ chậm rãi đi trên hành lang.

Tầng này đề phòng cũng không quá sâm nghiêm, ít nhất cho tới bây giờ Minh Diệu cũng không nhìn thấy có bảo vệ tuần tra bên trong hành lang, tựa hồ biện pháp giám thị an toàn của tầng này chính là dựa vào máy giám thị phòng ngừa mà thôi.

Khu vực phòng thí nghiệm thật sự rất lớn. Minh Diệu chậm rãi đi tới trên hành lang, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua mỗi căn phòng thí nghiệm khi đi ngang qua. Tầng này tựa hồ chỉ đơn thuần cho phương tiện bên ngoài, hắn chứng kiến trong mỗi gian phòng đều chỉ có vài thực nghiệm viên mặc áo dài trắng đang không ngừng sửa sang các loại tài liệu, ngẫu nhiên sẽ có vài người đang tiến hành thực nghiệm, nhưng chỉ đơn thuần đem vật nào đó tiêm vào bên trong thân thể chuột bạch, sau đó lại tiến hành làm bản ghi chép lại. Minh Diệu cũng không chứng kiến được có thực nghiệm gì liên quan tới cơ thể con người ở trong đây tầng này. Ra về thực nghiệm nhân thể cơ mật chỉ có những nhân viên ở mấy tầng bên dưới nữa mới có thể tiếp xúc được đến.

Ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy có mấy thực nghiệm viên cũng mặc áo dài trắng như Minh Diệu đang đi tản bộ trên hành lang. Nhìn qua hắn là vì ở trong phòng thí nghiệm thời gian quá dài nên quá mệt mỏi, muốn đi ra ngoài tản bộ nghỉ ngơi thư giãn. Bởi vì những thực nghiệm viên kia cũng có vài người còn mang theo khẩu trang, cho nên cũng không thể rõ ràng phân biệt ra được ai là ai. Ngẫu nhiên cũng sẽ có người đi ngang qua hành lang chào hỏi với Minh Diệu.

Đi tới cuối hành lang, rốt cục Minh Diệu cũng đã tìm được đồ vật mà mình muốn tìm.

Đây là một thang máy, ở nơi cửa có trang bị được dùng sử dụng nhận thẻ. Minh Diệu đem tấm thẻ của mình lướt qua màn hình trên máy, bên trong máy sáng lên đèn đỏ. Đồng thời trên màn hình cho thấy dòng chữ “cấp bậc không đủ”.

-Xem ra tấm thẻ này chỉ có thể đi được tới đây!

Minh Diệu có chút bất đắc dĩ đem tấm thẻ cài lên ngực.

-Nếu như muốn tiếp tục đi tới, phải cần tấm thẻ cao cấp hơn mới được! Chẳng lẽ cả phòng thí nghiệm lớn đến như vậy, lại không có một tên quản lý hay người chịu trách nhiệm gì hay sao chứ? Có lẽ bên trong này có thể tìm được thứ gì đó hữu dụng đi!

Minh Diệu ôm ý nghĩ này bắt đầu tìm kiếm từng phòng trên hành lang.

Một tầng này ngoại trừ phòng thí nghiệm, đại bộ phận các căn phòng đều cùng loại như phòng khách sạn.

Đây là chỗ ngủ chuyên cung cấp cho thực nghiệm viên có chỗ nghỉ ngơi, nhưng đại bộ phận đều trống không, cũng không có ai ở lại.

-Hắc, ông anh, hình như đã đi nhầm phòng rồi đi!

Minh Diệu đẩy ra một cửa phòng nghỉ, liền phát hiện bên trong đã có người.

Đây là một người đàn ông da trắng, cũng mặc thực nghiệm phục, nhưng không đeo khẩu trang. Nhìn gói mền hỗn độn trên giường thì có thể thấy được khi Minh Diệu tiến vào người kia cũng đang ngủ.

-A, thật xin lỗi!

Minh Diệu đi ra khỏi phòng, giả vờ nhìn dây số trên cửa, lại đi vào phòng nói:

-Không phải đâu, nơi này lẽ ra là phòng của tôi a?

-Làm sao biết đây, đây là phòng của tôi, từ lúc tôi mới gia nhập phòng thí nghiệm thì đã phân cho tôi rồi!

Người da trắng kia nói:

-Nhưng hình như tôi chưa từng gặp qua anh, anh thuộc tổ mấy vậy?

-A, tôi chỉ mới tới, anh chưa từng gặp qua là chuyện bình thường.

Minh Diệu nói tiếp:

-Tôi làm công tác ghi chép đơn giản bên tổ thực nghiệm sinh vật, vừa mới gia nhập vào phòng thí nghiệm!

-Tổ thực nghiệm sinh vật sao? Vậy anh hẳn là người của tổ sáu đi!

Người da trắng kia có chút uể oải:

-Phòng nghỉ của tổ các anh không phải ở đầu bên kia sao, sao lại chạy tới chỗ này của chúng tôi?

-Tôi chỉ mới tới không lâu, cho nên không quen thuộc nơi này, đi một lúc đã bị lạc đường.

Minh Diệu trấn định nói:

-Nơi này là của các anh sao? Thật hao tổn tâm trí, tôi còn tưởng rằng nơi này là khu nghỉ ngơi của tổ chúng tôi. Xem ra thật sự là tôi đã lầm, thật ngại quá!

-Không có vấn đề gì, dù sao nơi này thật sự là quá lớn, người mới luôn luôn hay bị lạc đường, chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên.

Người da trắng khoát tay, tỏ vẻ không ngại.

-Tôi tên là Jackson, là tổ trưởng tổ ba, còn anh?

-Tôi tên là Kent, vừa mới được điều vào tổ sáu.

Minh Diệu lại nói:

-Thật ngại quá, tôi không dám quấy rầy anh nghỉ ngơi!

-Ha ha, không có vấn đề gì, dù sao tôi cũng đã tỉnh ngủ!

Ngay khi Minh Diệu định đóng cửa phòng rồi đi, Jackson ôm vai Minh Diệu, cười hì hì nói:

-Hay là vào trong tâm sự thả lỏng một chút đi.

-Thả lỏng một chút?

Minh Diệu cau mày, tên tiểu tổ trưởng này nói không chừng có thể hỏi ra được chút tin tức hữu dụng gì đó từ trên người hắn. Minh Diệu cũng không cự tuyệt, mặc cho người kia kéo hắn vào phòng.

-Người mới vừa gia nhập vào phòng thí nghiệm liền được phân phối đến tổ thực nghiệm sinh vật, vận khí của anh cũng không tệ lắm.

Jackson rót cho Minh Diệu một ly whisky đưa qua.

-Bình thường người mới tuyệt đối không có được vận khí giống như anh đâu. Có thể được điều vào tổ chính là tinh anh, muốn được như thế cũng phải ở trong những tổ khác một đoạn thời gian. Sau khi có biểu hiện tốt mới có cơ hội điều đi vào. Tôi nghĩ anh hẳn đã có được phương pháp đặc thù nào đó đi!

-Ha ha, là tổ trưởng chăm sóc cho tôi mà thôi!

Minh Diệu mơ hồ nói, đồng thời giật khẩu trang, giả vờ uống một hớp whisky.

-Tôi nói tôi cảm thấy có chút không thoải mái, cho nên tổ trưởng cho tôi về phòng nghỉ ngơi một chút, nhưng không ngờ tôi lại đi lạc đường!

-Không thoải mái?

Jackson khựng lại một thoáng:

-Vì sao không đến phòng y tế cho bác sĩ khám thử xem sao!

-Ha ha, cũng không đến nổi thế!

Minh Diệu cười cười nói:

-Không có gì trở ngại, chỉ là cảm thấy gần đây thân thể luôn có chút suy yếu, đi nhiều một chút lại cảm thấy mệt mỏi, cũng không có gì đặc biệt nghiêm trọng cả.

-Thân thể suy yếu?

Jackson đánh giá Minh Diệu từ trên xuống dưới:

-Có phải anh luôn cảm giác thân thể giống như bị tưới chì, đi không nổi, dễ dàng mỏi mệt?

-Có một chút!

Minh Diệu gật đầu:

-Có điểm giống cảm mạo, tôi nghỉ ngơi nhiều một chút là tốt thôi.

-Đó cũng không phải là bệnh hoạn gì.

Jackson lắc đầu nói:

-Anh phát hiện bị bệnh như vậy từ lúc nào?

-Đại khái là lúc mới gia nhập phòng thí nghiệm đã phát hiện ra bệnh trạng như vậy.

Minh Diệu làm như đang hồi tưởng nói:

-Nhưng có lẽ bởi vì mới gia nhập được vào phòng thí nghiệm lên rất hưng phấn, cho nên không quá mức để ý tới!

-Anh là linh năng giả sao?

Jackson nhìn Minh Diệu hỏi.

-Linh năng giả? Đó là cái gì?

Minh Diệu lộ ra vẻ mặt mê mang hỏi:

-Tôi cũng không có tiến tu ngành học này!

-Linh năng giả không phải là ngành học!

Jackson cho rằng Minh Diệu chỉ là con mọt sách:

-Trong cơ thể con người đều có một loại vật chất gọi là linh lực, nhưng hàm lượng trong cơ thể mỗi người đều khác nhau. Sau khi đạt được tiêu chuẩn nhất định, có thể có được một loại năng lực kỳ quái nào đó.

Jackson lại nói tiếp:

-Anh có nghe nói về Khu Ma Sư gia tộc Châu Âu chứ?

-Biết một chút!

Minh Diệu gật đầu:

-Tôi có biết một gia tộc rất danh tiếng.

-Khu Ma Sư cũng chính là linh năng giả!

Jackson nói.

-Việc này có quan hệ gì tới bệnh trạng của tôi sao?

Minh Diệu vẫn làm ra bộ dạng khó hiểu hỏi.

-Đương nhiên là có quan hệ. Linh năng giả đều sẽ có một ít năng lực không thể tưởng tượng, là năng lực mà những người thường như chúng ta không thể tưởng tượng nổi.

Jackson nói tiếp:

-Mà phòng thí nghiệm này là cơ mật cao độ, vì phòng ngừa sẽ có linh năng giả lợi dụng năng lực đặc thù của họ lẻn vào phòng thí nghiệm phá hư, cho nên khi kiến tạo ra phòng thí nghiệm, ở dưới đáy được trang bị máy móc có thể quấy nhiễu linh lực của linh năng giả. Loại trang bị này đối với người thường cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với linh năng giả mà nói cũng tương đương với hệ thống phòng ngự siêu cấp. Người có được linh lực càng mạnh càng xuống thấp sẽ càng bị quấy nhiễu linh lực càng lớn, có người thậm chí vì vậy biến thành vô cùng yếu ớt. Ngay người thường cũng có thể thoải mái đánh bại bọn họ!

-Ý của anh muốn nói tôi xuất hiện loại tình huống này, là bởi vì trong cơ thể tôi có linh lực, nên bị trang bị quấy nhiễu linh lực làm ảnh hưởng?

Minh Diệu tiếp tục hỏi:

-Nhưng tôi cũng không có năng lực đặc thù gì a? Tôi bất quá chỉ là một người thường, chỉ là bà nội tôi từng là một Chiêm Bạc Sư mà thôi!

-Đại khái là do di truyền từ gia tộc đi!

Jackson nói:

-Có lẽ trong gia tộc của anh từng có linh năng giả, nhưng do quan hệ huyết thống pha loãng nên hiện tại anh đã không còn có được năng lực đặc thù này. Nhưng dù sao trong cơ thể anh còn tồn tại gen của linh năng giả, cho nên linh lực nhiều hơn người bình thường một chút. Tôi đề nghị anh nên viết một đơn xin giao cho tổ trưởng của anh, để cho hắn giúp anh xin một xâu chuỗi dùng che chắn trang bị quấy nhiễu linh lực. Chỉ cần anh đeo thứ đó vào, cảm giác không khỏe của anh sẽ lập tức tiêu trừ!

Minh Diệu lộ ra biểu tình như chợt hiểu:

-Nguyên lai là như vậy, vậy sau khi xin phép phải bao lâu mới có thể lấy được xâu chuỗi kia a?

-Sau khi anh viết xong đơn xin, để tổ trưởng của anh cầm đến phòng phân phối ở tầng hai, nhiều nhất chỉ hai ba ngày thời gian thôi.

Jackson nói:

-Dù sao thứ đó dùng để trang bị cho nhân viên bảo an bên mấy tầng dưới, họ đều là linh năng giả, thực nghiệm viên cấp bậc một như anh rất ít có người như vậy!

-Cần thời gian hai ngày lận sao?

Minh Diệu lộ ra biểu tình như buồn rầu nói:

-Nói như vậy trong hai ngày này tôi cứ bảo trì trạng thái không khỏe thế này ư? Thật đau đầu, thực nghiệm đang lúc khẩn yếu quan đầu, tôi vốn định thừa cơ hội này biểu hiện cho tốt một chút, hi vọng có thể được tấn cấp...

-Ha ha, anh đã có quan hệ không tệ với tổ trưởng của anh, vậy chẳng thà nói chuyện với hắn một chút, có lẽ hắn có thể giúp anh đi xuống dưới mượn trước một bộ xâu chuỗi mang lên.

Jackson dùng ánh mắt thật mờ tối nhìn Minh Diệu nói:

-Dù sao quan hệ giữa hai người cũng đâu có tầm thường chứ...

-Vậy cũng phải, ha ha...

Tuy rằng Minh Diệu cũng không hiểu rõ câu nói quan hệ không bình thường của hắn mang ý nghĩa gì, nhưng diễn cảm trên mặt hắn làm Minh Diệu suy đoán có thể cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

-Anh nói loại râu chuột kia chỉ có mấy tầng bên dưới mới có sao?

-Phải, cả phòng thí nghiệm cũng chỉ có năm tầng, chuyện này anh cũng biết chứ?

Jackson gật đầu nói:

-Tầng một bắt quá là bộ phận không trọng yếu nhất của cả phòng thí nghiệm, cho nên ngay bảo an tuần tra cũng không có. Nhưng sau khi xuống tới tầng hai, trong hành lang sẽ có linh năng giả tạo thành đội ngũ bắt đầu tuần tra. Càng đi xuống dưới thấp thì biện pháp bảo an càng thêm nghiêm khắc, bởi vì càng xuống dưới thì thực nghiệm càng thêm cơ mật!

-Vậy để tôi trở về nói lại một chút với tổ trưởng vậy!

Minh Diệu gật đầu nói:

- Để cho hắn chào hỏi một tiếng với bên ngành phân phối trước, hoặc tự mình xuống dưới lấy cũng được. Loại cảm giác này càng sớm biến mất tôi càng có thể nhanh chóng quay lại công việc của mình!

300. Chương 303

-Ha ha, vậy thì không có khả năng!

Jackson cười nói:

-Tuy rằng ngành phân phối nằm ở tầng hai, nhưng anh không xuống dưới được đâu.

-Đi? Vì sao vậy?

Minh Diệu kỳ quái nhìn Jackson nói:

-Tôi vừa mới chứng kiến ở cuối hành lang có thang máy, dùng thang máy không phải xuống được sao?

-Đương nhiên là không được!

Jackson lắc đầu:

-Thang máy có công năng phân biệt thể, hiện tại thả cấp một của anh không thể thông qua, nhất định phải có thể cấp hai của tổ trưởng anh mới qua được!

-Nguyên lai là như vậy!

Minh Diệu gật đầu nói:

-Nguyên lai tôi nhìn thấy thể của tổ trưởng không giống như thể của tôi, thì ra cấp bậc của hắn cao hơn. Đây đúng là chuyện vô cùng phiền phức, gần đây thực nghiệm bề bộn nhiều việc, chỉ sợ tổ trưởng không có nhiều thời gian như vậy...

-Có lẽ tôi có thể giúp anh!

Jackson liếc mắt nói:

-Tôi cũng là tổ trưởng tổ thực nghiệm. Cũng có thể cấp hai, có lẽ tôi có thể giúp anh xuống tầng hai xin một râu chuột...

-Đi? Có thể sao?

Hai mắt Minh Diệu chợt tỏa sáng:

-Thật sự có thể sao? Sẽ không gây phiền toái cho anh chứ?

-Hắc hắc, sẽ không đâu!

Jackson đi tới bên người Minh Diệu, bàn tay nhìn qua như thật tự nhiên đặt lên vai hắn:

-Nhưng nói đi nói lại, tổ trưởng của anh cùng anh nhận thức nhau khi nào vậy?

Minh Diệu cau mày, thật không nghĩ qua báo ứng lại tới nhanh như vậy. Vừa rồi hắn ở trong hành lang mới động tay động chân với một nam nhân, kết quả chỉ mười mấy phút sau hắn lại bị người động tay động chân với chính mình. Mặc dù nhìn qua giống như nói chuyện phiếm đơn thuần, nhưng bàn tay đặt trên vai mình lại có chút không thành thật, không ngừng sờ soạng qua lại.

-Nói như vậy anh cũng có thể đi xuống tầng hai sao?

Minh Diệu giả vờ như không có việc gì, cười cười nhìn hắn nói:

-Thế của anh cũng là cấp hai sao?

-Đó là đương nhiên!

Jackson vội vàng đem tấm thẻ cài trên ngực mình khoe ra, nói:

-Tổ trưởng tổ thực nghiệm đều có thể cấp hai, có thể đi vào tầng hai phòng thí nghiệm. Tôi là tổ trưởng tổ ba, đương nhiên có loại quyền hạn này!

-Nguyên lai là như vậy a!

Minh Diệu gật gật đầu:

-Dùng thẻ cấp hai áy nhận thẻ phân biệt thì có thể xuống tầng hai rồi, không cần thêm thứ gì khác nữa ư?

-Đương nhiên không cần, đây là quyền lợi đặc thù của các tổ trưởng tổ thực nghiệm dùng để xuống tầng hai báo cáo tiến triển thực nghiệm theo ngày quy định, cho nên có quyền lợi tiến vào tầng hai.

-Vậy là tốt rồi!

Minh Diệu thở phào một hơi, nhìn qua giống như vừa tháo xuống một gánh nặng trầm trọng.

-Ấn? Làm sao vậy?

Nhìn thấy Minh Diệu lộ ra biểu tình như chán ghét dùng sức thoát khỏi bàn tay của hắn, Jackson kỳ quái hỏi. Nhưng nghi vấn của hắn còn chưa kéo dài được bao lâu thời gian, bởi vì ngay lập tức hắn cảm thấy trên gáy truyền tới một cổ đau nhức dữ dội sau đó liền mất đi tri giác.

-Vương bát dẫn, dám chiếm tiện nghi của lão tử!

Minh Diệu cảm giác có chút chưa hả giận, lại đạp thêm hai cước lên người Jackson.

-Tuy rằng là một trung niên bất lương, ta đối với trò bách hợp cũng có chút lý giải, nhưng đối với trò cơ lão này căn bản không có hứng thú!

Minh Diệu phun bãi nước bọt, hậm hực nói.

Hắn tháo xuống tấm thẻ trước ngực Jackson, rốt cục có thể xâm nhập xuống tầng sâu hơn. Nhưng chợt nhớ lại vừa rồi mình bị người này sỗ sàng chiếm tiện nghi, Minh Diệu vẫn không nhịn được chột rùng mình. Nếu như có thể quay trở về an toàn, nhất định phải đi tìm nữ ác ma biến thái Lilith để tính sổ, trong lòng Minh Diệu thầm nghĩ. Đối với oán niệm bị nam nhân chiếm tiện nghi thể này, đã vượt qua phạm vi bảo trì lý trí của Minh Diệu. Đến lúc đó rốt cục là ai sẽ bị tính sổ, loại chuyện này đã không còn nằm trong lo nghĩ của hắn.

Trước khi đi ra khỏi phòng nghỉ, Minh Diệu quay đầu lại nhìn nhìn, nếu mặc kệ cho tên kia nằm trên sàn nhà không quản tới, tựa hồ hơi có chút tàn nhẫn. Hơn nữa một quyền vừa rồi của Minh Diệu cũng đánh rất nặng, tuy không tới nông nỗi đánh chết người, chẳng qua chỉ làm cho hắn hôn mê bất tỉnh. Tuy Minh Diệu nắm chắc sau khi ném một quyền ở trong thời gian ngắn người này sẽ không tỉnh lại, nhưng ngầm nghĩ vẫn cảm thấy không được yên lòng. Nếu như có ai đó đi vào tìm hắn, sẽ phát hiện hắn bị đánh ngất xỉu nằm trong phòng, mà tấm thẻ của hắn cũng biến mất, chỉ cần điều tra máy giám thị thì hành tung của Minh Diệu sẽ hoàn toàn bại lộ, Minh Diệu cảm thấy vì an toàn nên thêm một thủ đoạn bảo hiểm thì tốt hơn.

Minh Diệu tìm khắp trong phòng nghỉ, rốt cục tìm được một sợi dây thừng khá dài. Hắn cẩn thận hồi tưởng lại một lần trong đầu, đem dây thừng buộc vào người Jackson trói lại.

-Ân, không tệ, tuy rằng trước kia chỉ xem qua vài lần, cho tới bây giờ chưa thử qua, nhưng đại khái cũng xem như thành công đi!

Nhìn Jackson bị trói như đòn bánh chưng, Minh Diệu hài lòng gật đầu.

-Sau này trở về có lẽ có thể sử dụng trên người mấy cô gái không chịu nghe lời xem sao. Nói thí dụ như những cô gái chân dài...

Minh Diệu dùng tay bịt mũi, nhặt lên một chiếc vớ bẩn trong góc, chiếc vớ bẩn vô cùng, màu sắc đen thui, nhìn qua giống như đã bị vứt bỏ từ rất lâu.

Đem chiếc vớ nhét vào miệng Jackson, Minh Diệu hài lòng phỉ phỉ tay. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, dù cho người này có tỉnh lại cũng sẽ bị chiếc vớ thối này làm ngất xỉu. Minh Diệu nhét hẳn vào dưới gầm giường, nếu như không có người nào đi vào phòng cẩn thận tìm kiếm, bình thường sẽ không bị người phát hiện.

Minh Diệu nhỏ giọng ậm ừ ca khúc, đóng lại cửa phòng nghỉ. Hắn đi tới cửa thang máy, quay đầu lại nhìn quanh, trên hành lang không có bóng người, lúc này mới đem tấm thẻ lướt qua máy nhận thẻ ngay cửa thang máy.

-Đỉnh!

Một tiếng vang giòn, đèn xanh trên máy nhận thẻ sáng lên, cửa thang máy chậm rãi mở ra. Minh Diệu đi vào bên trong, đè xuống nút tầng bên dưới.

Mặc dù không phí nhiều công sức đã lấy được tấm thẻ cấp hai, nhưng Minh Diệu vẫn cảm thấy có chút đau đầu. Không vì điều gì khác, hiện tại Mị vẫn còn bị quấy nhiễu yêu lực đang ẩn núp bên trong phòng thay đồ tầng một, phải nhanh chóng lấy được xâu chuỗi che chắn máy quấy nhiễu linh lực mang về cho nàng. Phòng thí nghiệm này được xây dựng càng lúc càng hướng vào lòng đất, tiến hành thực nghiệm càng cơ mật thì biện pháp bảo đảm an ninh càng thêm nghiêm khắc. Tuy rằng nơi này không có bao nhiêu địa phương giúp Mị ẩn hình che giấu, nhưng bất kể nói như thế nào, năng lực bí ẩn của Ảnh Mị ở một vài thời điểm vẫn rất hữu dụng.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Minh Diệu đi ra ngoài thang máy. Hệ thống an ninh tầng hai so với tầng một đúng là nghiêm khắc hơn rất nhiều, không chỉ trên hành lang có thật nhiều máy giám thị, hơn nữa Minh Diệu còn nhìn thấy những nhân vật giống như bảo an đang không ngừng đi tới đi lui tuần tra. Đi ra khỏi thang máy Minh Diệu cũng không hề dừng lại, tìm một căn phòng gần đó tránh né vào, không để cho những bảo an kia nhìn thấy hắn.

-Thật sự quá phiền toái, nơi này nhìn qua giống như văn phòng, nhưng cũng không có người nào ở đây.

Minh Diệu đẩy nhẹ cánh cửa thành khe hở nhìn ra bên ngoài, ra vẻ muốn đi từ hành lang mà không muốn bị phát hiện là không thể nào.

Khóe mắt thoáng nhìn, Minh Diệu nhìn thấy được một bộ bản đồ treo trên vách tường hành lang. Bản đồ này rõ ràng dành riêng cho những nghiên cứu viên mới gia nhập vào phòng thí nghiệm chưa lâu. Dù sao nơi này rất lớn, muốn ở trong thời gian ngắn hiểu rõ được mỗi căn phòng dùng để làm gì là chuyện không thể nào. Minh Diệu từ trên bản đồ tìm được phòng phân phối, nằm ở vị trí lệch sang bên, mà vị trí hiện tại của hắn lại ở ngay cửa thang máy, cách nơi đó khá xa.

Muốn từ trên hành lang đi tới phòng phân phối mà không bị người phát hiện nhìn qua tựa hồ không khả năng. Hành lang nơi này những nhân viên mặc áo dài trắng như Minh Diệu cũng rất ít, đại bộ phận đều là bảo an. Hơn nữa những nhân viên kia hoàn toàn không có ai mang theo khẩu trang. Minh Diệu không dám bảo đảm với gương mặt lạ hoắc của mình nghênh ngang đi trên hành lang sẽ không làm cho những bảo an kia chú ý.

-Nếu như thật sự không được đành phải đánh ngất hai bảo an, từ trên người họ đoạt lấy hai trang bị che chắn cho xong!

Minh Diệu có chút buồn bực tự nhủ:

-Công việc lên vào trộm cắp thẻ này đúng là buồn bực, chẳng thà trực tiếp giết vào cho nhanh!

Nhưng đây chỉ là lời than thở mà thôi, Minh Diệu không dám nắm chắc ở dưới tình huống linh lực trong cơ thể bị quấy nhiễu mà có thể đánh ngã được bảo an của tầng hai này. Dù sao những người kia đều là linh năng giả, đều có được lực lượng mà người bình thường không sao tưởng tượng nổi. Có lẽ Minh Diệu có thể đánh ngã được vài người, nhưng tầng này rõ ràng không chỉ có vài bảo an mà thôi.

-Xem ra lại phải dùng biện pháp cũ nữa rồi!

Minh Diệu còn đang cảm thấy u sầu, trong lúc vô tình hần lại nhìn lên trần nhà trên đỉnh đầu. Nếu khu vực này nằm dưới lòng đất, như vậy nhất định phải được trang bị hệ thống thông gió. Nếu như là loại thông gió cổ như tầng bên trên lúc hần cùng Mị tiến vào, có thể từ trong đó chui qua.

Minh Diệu bước lên đứng trên bàn, nhẹ nhàng nhấc lên trần nhà bên trên.

-Vận khí không tệ!

Minh Diệu nhíu mày, sau khi mở ra ba mảnh thạch cao trần nhà, rốt cục Minh Diệu đã tìm được lỗ thông gió. Tuy rằng hẹp hòi nhưng so với dáng người gầy gò của Minh Diệu vẫn miễn cưỡng có thể thông qua.

Minh Diệu cũng không vội vã chui vào lỗ thông gió, mà cẩn thận quan sát bản đồ treo ngoài hành lang, chặt chẽ ghi nhớ bản đồ vào trong lòng. Tuy lỗ thông gió có thể chui vào, nhưng tuyệt đối không thể từ bên trong xoay người trở lại, nếu như đi lầm đường sẽ vô cùng phiền toái.

Xác nhận lại mình đã ghi tạc bản đồ vào trong lòng, Minh Diệu liền chui vào ống thông gió trên trần nhà, sau khi đi vào còn thuận tay gắn lại thạch cao trên trần, chỉ cần không quan sát kỹ lưỡng tuyệt đối sẽ không phát hiện trần nhà từng bị người mở ra.

Bên trong ống thông gió cũng không quá bẩn, nhưng luôn có cỗ hương vị vô cùng kỳ quái. Loại hương vị này thật giống như khi trời nóng có thật nhiều nam nhân tụ tập cùng nhau chơi bóng rổ, vô số mùi mồ hôi hòa lẫn chung một chỗ, lại còn có cả mùi máu tươi trộn lẫn bên trong. Tuy rằng không tới mức làm người ta nôn ra, nhưng tuyệt đối là không dễ ngửi, Minh Diệu cau mày chậm rãi bò tới phía trước.

Dựa theo bản đồ ghi tạc trong đầu, Minh Diệu bò qua mấy ngã rẽ, nếu như hần không nhớ lầm, nơi này hẳn là trung tâm của tầng này. Ngẫu nhiên lại nghe được tiếng kêu thảm thiết cùng thanh âm trách mắng truyền tới trong lỗ tai Minh Diệu. Loại tiếng kêu thảm thiết kia thật thê thảm như một người sống sờ sờ bị chém đứt một cánh tay, Minh Diệu thật sự không dám tưởng tượng nơi này đang tiến hành loại thực nghiệm gì.

Càng đi vào khu trung tâm, tiếng kêu thảm thiết lại càng lớn. Minh Diệu dọc theo ống thông gió bò đi tới, loại thanh âm kia giống như cổ ý quấy nhiễu tâm tình của hần, vang lên bên tai không dứt.

-Phía trước có ánh sáng?

Minh Diệu vừa rẽ sang một chỗ ngoặt, phát hiện ở phía trước có lối ra không lớn lắm. Mà thanh âm tiếng kêu thảm thiết kia là từ lỗ thông gió này truyền tới.

-Rốt cục lại là thực nghiệm dạng gì đây?

Mặc dù Minh Diệu biết nơi này tiến hành thực nghiệm trong cơ thể người, nhưng hần thật không ngờ lại có tiếng kêu thảm thiết khủng bố như vậy xuất hiện. Hần tràn đầy tò mò hướng lỗ thông gió kia bò tới.

Từ trong lỗ thông gió nhìn xuống, bởi vì lỗ thông gió có lưới chắn, nên chiếu rọi lên mặt Minh Diệu lại là bóng đen. Minh Diệu căn bản không cách nào dám tin tưởng một màn mình vừa nhìn thấy, tất cả chuyện bên dưới tựa hồ chỉ có thể xuất hiện bên trong phim điện ảnh khủng bố kinh dị mới có thể thấy được.

Mười mấy đại hán trần truồng đứng bên trong phòng thí nghiệm lớn, có người da đen cũng có người da trắng. Nhưng ánh mắt mỗi người đều chết lặng, diễn cảm cứng ngắt. Trên mặt đất ngay trước mặt họ đang có một thi thể trần truồng đang nằm, cổ thi thể kia khô héo chẳng khác gì những xác ướp Ai Cập trong Kim Tự Tháp, ngăm đen khô héo ghê rợn.

-Khiêng ra ngoài đi!

Bên dưới có một nam nhân mặc áo khoác dài màu trắng thực nghiệm nói:

-Gần đây vật thí nghiệm càng ngày càng kém, là bởi vì nguyên nhân những tên ở dưới tầng ba sửa đổi phối phương hay sao?

Nghe được mệnh lệnh của thực nghiệm viên kia, hai người mặc đồ phòng hộ đi tới trước cỗ thi thể, cả hai giống như đang xách lên thi thể của một động vật khô héo biến thành đen thui ném vào trong một xe đẩy, ở bên trong xe đẩy kia đã có vài cỗ thi thể như thế.

-Kế tiếp!

Thực nghiệm viên hướng một đại hán trần truồng vẫy vẫy tay, đại hán xếp hàng trước nhất nghe được mệnh lệnh đỡ cần cất bước đi tới.

Tên thực nghiệm viên kia từ trên bàn bên cạnh cầm lên một ống chích chứa chất lỏng màu xanh biếc tiêm vào bên trong thân thể đại hán.

Chất lỏng kia vừa tiêm vào trong thân thể đại hán được vài giây sau, nguyên gương mặt diễn cảm chết lặng đột nhiên lộ ra vẻ thống khổ, hán há to miệng lại không kêu ra được bất kỳ thanh âm nào, thân thể vì thống khổ mà quỳ sụp trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy lên. Minh Diệu gần như có thể dùng mắt thường thấy rõ bên dưới làn da của đại hán đang không ngừng trôi sụt lên, giống như bên trong thân thể có vô số con sâu hay côn trùng đang chui tới chui lui bên trong da thịt của hán!

Chất lỏng màu xanh biếc sau thoáng chốc đã cướp đi tính mạng người kia. Cũng giống như cỗ thi thể khô héo mà Minh Diệu nhìn thấy trước đó, một nam nhân thân hình cường tráng chỉ trong ba mươi giây ngắn ngủi đã chậm rãi bị héo rút thành một khối cây khô.

-Lại thất bại lần nữa!

Tên thực nghiệm viên chứng kiến một màn khiến người ta rét lạnh cả người nhưng chỉ làm ra vẻ thất vọng lắc đầu:

-Khiêng đi, kế tiếp!

Hai tên mặc đồ phòng hộ lại đi tới đem cỗ thi thể mà mới một phút trước vẫn còn sống nguyên vẹn khỏe mạnh giống như rác rưởi vứt vào bên trong xe đẩy để bên cạnh.

Rốt cục Minh Diệu cũng đã biết cỗ mùi vị mà mình ngửi được bên trong ống thông gió cùng tiếng kêu thảm thiết kia rốt cục là như thế nào. Độc vật màu xanh biếc kia sau khi bị tiêm vào cơ thể con người tựa hồ sẽ tạo ra sự thống khổ cực lớn, vừa rồi trước vài giây đồng hồ đại hán kia chết đi, làn da không ngừng chảy ra mồ hôi ướt đầm, bởi vì quá mức thống khổ mà phát ra tiếng tru tê tâm liệt phế, cho đến cuối cùng Minh Diệu rõ ràng nhìn thấy bởi vì quá thống khổ mà đại hán kia cào cấu toàn bộ da thịt của mình, chỉ vì cố gắng muốn bứt ra thứ độc vật bên trong thân thể.

Mà sau khi nghe được thực nghiệm viên kia mệnh lệnh “kế tiếp”, lại có một nam nhân tráng kiện đứng xếp hàng trong đội lại bước tới trước mặt tên thực nghiệm viên kia. Cảnh tượng bên dưới nhìn qua giống như có một loạt người đang chuẩn bị xếp hàng tiến lên nhận lấy cái chết, mà đáng sợ nhất chính là trước khi chết còn phải trải qua một trận thống khổ tra tấn.

Thực nghiệm viên kia lại cầm lấy筒 thuốc giống ống vừa rồi tiêm cho đại hán kia khiến cho hán biến thành cây khô, đổ vào trong ống chích. Ngón tay hán chỉ cần nhẹ nhàng nhấn xuống, loại thuốc màu xanh biếc kia cũng bị tiêm vào cơ thể người nọ, chỉ sau mười mấy giây đồng hồ ngắn ngủi tiếp tục mang đi thêm sinh mạng của một người khác.

Nhưng mà lần này lại khác hẳn, nam nhân bị tiêm thuốc tuy rằng diễn cảm cũng rất thống khổ, nhưng lại không bằng đại hán vừa rồi. Tuy rằng cũng kêu gào lên nghe tê tâm liệt phế, nhưng bên dưới làn da cũng không có phản ứng lớn như đại hán kia. Nam nhân nọ quỳ sụp dưới mặt đất rên rỉ đau đớn suốt mười phút, rốt cục dừng tiếng kêu chói tai thảm thiết, chậm rãi đứng lên. Trên thân thể cường tráng tràn đầy mồ hôi, chứng minh vừa rồi hán cũng mới trải qua một trận tranh đấu giữa cái sống và cái chết, chỉ là vận khí của hán so với mấy người trước tốt hơn một ít mà thôi.

-Rốt cục hôm nay cũng thành công được một lần!

Chúng kiến nam nhân chậm rãi từ dưới mặt đất đứng lên, không có phản ứng bất lương gì khác, tên thực nghiệm viên thở phào một hơi.

-Gần đây vật thí nghiệm càng ngày càng thấp, thật không biết bên dưới tầng ba đám người kia rốt cục đã đem phối phương đổi thành bộ dáng gì!

-Tiểu tử, vận khí không tệ!

Tên thực nghiệm viên nhìn về mặt đầy mê mang của tráng hán nói:

-Từ hôm nay trở đi tên của ngươi chính là 224!

Nói dứt lời, hắn quay đầu nhìn hai tên mặc áo phòng hộ, phất phất tay với bọn họ:

-Dẫn hắn tới khu thí nghiệm, nhìn xem có ảnh hưởng gì bất lương sau đó hay không!

Nghe được mệnh lệnh của hắn, hai tên kia đi tới trước mặt tráng hán đem một chiếc còng khóa hai tay người này, tiếp theo một tên lôi kéo tráng hán về mặt còn trống rỗng mê mang chậm rãi rời khỏi tầm nhìn của Minh Diệu.

Dùng con số để thay thế tên gọi, xem ra chính là những người bị cải tạo gien mà Minh Diệu gặp được bên ngoài phòng thí nghiệm. Tuy rằng Minh Diệu đã suy đoán được kiểu thực nghiệm này rất tàn khốc cùng vô đạo đức, nhưng hắn thật sự không ngờ trên thế giới hiện tại lại có những kẻ phát rồ tới mức độ tàn tạt thiên lương tới mức này. Số 224, đã chứng minh đại hán kia là vật phẩm thành công thứ 224. Minh Diệu lại nhìn vào trong xe đẩy gần bên đựng đầy thi thể, có trời mới biết trước người bị cải tạo gien thành công 224 kia, lại có bao nhiêu nạn nhân vì thất bại mà biến thành thây khô như thế.

Minh Diệu cố gắng bình phục lại tâm tình, tận mắt chứng kiến thực nghiệm vô nhân tính như vậy hắn cũng chỉ có thể ở yên trong bóng tối lặng lẽ nhìn thấy, hắn không cứu được những người đó. Mục đích lần này hắn tới đây chính là muốn trộm đi Hắc Chi Đoạn Chương. Chỉ cần trộm được vật kia ra khỏi phòng thí nghiệm, như vậy ít nhất có thể cứu được thật nhiều người, mà không chỉ đơn thuần cứu được những người trước mắt mà thôi. Có lẽ sau khi lấy được Hắc Chi Đoạn Chương tới tay, thuận tiện đem phòng thí nghiệm cực kỳ tàn ác này nổ tung hủy diệt, trong lòng Minh Diệu thầm tính toán.

Minh Diệu lại tiếp tục bò về phía trước, phía sau ngẫu nhiên còn truyền tới tiếng thét thống khổ thảm thiết, nhưng hắn cũng đành bất đắc dĩ như không nghe thấy. Chỉ có sớm trộm đi Hắc Chi Đoạn Chương mới có thể triệt để cứu vớt những nạn nhân kia. Hoặc là nói triệt để giúp cho họ thoát khỏi thống khổ địa ngục như hiện tại.

-Nơi này hắn chính là mục tiêu đi! Minh phải tìm được phòng phân phối cho nhanh mới xong.

Minh Diệu từ bên trong ống thông gió nhìn xuống bên dưới, trên vách tường hành lang viết một chữ lớn.

Hắn dựa vào bản đồ ghi nhớ trong đầu, Minh Diệu dọc theo ống thông gió bò tới bên trên phòng phân phối. Hắn thật cẩn thận mở ra một lỗ thông gió, tận lực không phát ra thanh âm, lại xóc lên mảnh thạch cao trên trần nhà.

Bên dưới truyền lên tiếng nói chuyện, dùng một loại ngôn ngữ mà Minh Diệu nghe không hiểu, nhưng theo cách phát âm suy đoán Minh Diệu phỏng chừng hai người bên dưới là hai người Đức.

Bên dưới lỗ thông gió là một căn phòng phong bế, có thể chứng kiến có hai người Đức đang ngồi trong phòng nói chuyện. Trong đó có một tên đang ngồi trước bàn nói gì đó với tên kia, bất chợt còn chỉ trở vào một phần văn kiện. Mà sau lưng hai người là một dãy tủ áp sát vách, bên trên có thật nhiều xâu chuỗi bằng thép bày dọc theo giá như bán hàng vỉa hè.

Ra vẻ nơi này chính là phòng phân phối không sai, mà đặt bên trong tủ chính là mấy xâu chuỗi dùng để che chắn trang bị quá nhiều linh lực. Nhưng có hai nam nhân đang ngồi trong phòng, Minh Diệu căn bản không cách nào xuống dưới bằng ống thông gió, chỉ đành phải nghĩ biện pháp khác.

Minh Diệu nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra ba phù chú màu vàng, cầm trong tay niệm chú một lúc, nhìn thấy ba tờ phù chú biến thành ba sợi dây màu xanh biếc.

-Đi thôi!

Minh Diệu thật cẩn thận không chế linh lực chuyển vận trên tay, sợi dây màu xanh biếc dọc theo trần nhà chậm rãi leo lên tới vách tường bên dưới, lại dọc theo vách tường chậm rãi hướng tới ngăn tủ thủy tinh bỏ đi.

Trên đầu Minh Diệu toát đầy mồ hôi, ở dưới tình huống linh lực bị quấy nhiễu muốn chuẩn xác không chế Mộc khôi lỗi hành động là một chuyện vô cùng khó khăn. Có nhiều lần Minh Diệu cơ hồ không không chế được linh lực chuyển vận bên trong cơ thể, màu sắc của dây leo biến thành có chút vàng vàng, gần như trong trạng thái muốn khô héo. Nhưng cũng may lúc trước nhờ có Lilith giải khai toàn bộ phong ấn phách kết trên người Minh Diệu, hơn nữa trong nửa tháng nay mỗi đêm ngày hắn đều liều mạng rèn luyện không chế linh lực, cho nên vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì.

Dây leo màu xanh biếc chậm rãi bò tới ngăn tủ nơi vách tường, trong đó có hai nhánh vươn đi ra, giống như hai ngón tay cầm lấy tay kéo ngăn tủ, Minh Diệu cầm dây leo trong tay lôi kéo, ngăn tủ bị mở ra một khe nhỏ.

-Thật may quá, tủ không bị khóa!

Minh Diệu cau mày, vận khí tốt như vậy cũng không phải ai ai cũng gặp được. Hắn không chế một sợi dây leo khác trong tay, từ trong khe hở tủ len lỏi chui vào.

Dây leo màu xanh biếc kia chậm rãi dọc theo trong tủ bò lên trên, xuyên qua râu chuối bên trong, tiếp theo dây leo gấp lại gấp khúc, chặt chẽ ôm lấy râu chuối.

Có thể không chế được ba dây leo đã là cực hạn của Minh Diệu, vì muốn bảo hiểm Minh Diệu quyết định trước tiên lấy ra sợi dây leo đang ôm râu chuối trước, để cho hai sợi còn lại bảo trì hình thái bất động hoàn toàn.

-Tới tay!

Minh Diệu không chế dây leo ôm hai râu chuối rút về, cầm hai râu chuối vào trong tay.

Nhìn qua tựa hồ chỉ dùng sắt thép bình thường để làm râu chuối, nhưng nếu như nhìn kỹ lại mặt sau râu chuối ngẫu nhiên sẽ hiện lên chút lưu quang. Đây là một kiện linh khí, Minh Diệu cảm thấy thật sự bất ngờ vì tìm được linh khí tại nơi này.

301. Chương 304: Râu Chuối

Nói về linh khí ở xã hội hiện đại bây giờ có lẽ đã bị tuyệt tích. Đủ khả năng tìm được bất quá chỉ là một ít đồ vật do các vị tiên bối ngày trước lưu lại hoặc đánh rơi mà thôi. Mà râu chuối thể này rõ ràng chỉ mới chế tạo ra, hơn nữa còn là đại lượng sản xuất, mà người ở xã hội hiện đại bây giờ có thể làm được như vậy, Minh Diệu chỉ biết có một người.

- Phòng thí nghiệm này có quan hệ gì với Dịch tiên sinh hay sao?

Chân mày Minh Diệu chợt cau lại.

Ngay trong thoáng chốc hắn bị phân tâm, linh lực trong thân thể vốn còn đang bị quấy nhiễu đột nhiên biến thành không ổn định, hai sợi dây leo còn lại vẫn nằm trong trạng thái nắm lấy chốt cửa tủ, bởi nguyên nhân linh lực của Minh Diệu không ổn định liền có một dây leo lập tức biến thành khô héo, gãy thành một đoạn cỏ vàng, rơi rụng xuống mặt đất.

Vừa thấy không ổn, Minh Diệu vội vàng không chế sợi dây leo còn lại nhanh chóng thu trở về, cũng thật nhanh gắn lại mảnh thạch cao trên trần nhà.

Do nguyên nhân có một sợi dây leo bị khô héo, cửa tủ vốn đang mở ra một khe hở ngay lập tức mức đi lực lượng lôi kéo, lập tức đóng lại, phát ra thanh âm “ba” thật nhỏ. Tuy rằng vừa rồi Minh Diệu chỉ mở thành khe hở, nhưng thanh âm kia vẫn khiến cho hai người Đức bên dưới chú ý.

Có một nam nhân quay đầu lại nhìn nhìn, cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, cũng không thấy có thứ gì phát ra tiếng vang. Chỉ là trên mặt đất có thêm một sợi dây thực vật khô héo, hơn nữa cũng đã khô héo thời gian rất lâu.

- Vừa rồi là tiếng vang gì vậy?

Nam nhân ngồi trước bàn hỏi.

- Không biết, đại khái chắc là khí hậu nóng nực nên plastic bị trương nở vọng lại thanh âm đi!

Nam nhân kia không chút để ý nói, đối với dây thực vật khô héo rơi trên mặt đất hần cũng chỉ nghĩ là do đồng bạn tiện tay ném rác rưởi, vì vậy không hề để trong lòng.

- Vậy chúng ta bàn lại kế hoạch đi!

Nam nhân ngồi trước bàn nói tiếp:

- Về chuyện thu về tài nguyên...

Qua một lúc lâu Minh Diệu mới nhẹ nhàng mở mảnh thạch cao trên trần nhà tách ra một khe hở, trộm nhìn xuống dưới. Xem ra thanh âm tiếng vang nhỏ vừa rồi cũng không làm hai người kia chú ý, hai người vẫn đang tiếp tục bàn thảo chuyện gì đó.

Minh Diệu lại lấy ra một trương phù trong túi, miệng niệm vài câu chú ngữ, một sợi dây leo màu xanh biếc từ trong tay hần tiếp tục mọc dài ra, lại dọc theo trần nhà bò đi xuống.

Hiện tại trên cổ Minh Diệu cũng đã đeo vào xâu chuỗi dùng để che chắn trang bị quá nhiều linh lực kia, sau khi mang thứ này vào, Minh Diệu liền minh bạch được nguyên lý vận chuyển của nó. Vô luận là linh lực hay là yêu lực hoặc là từ trường quỷ hồn, những thứ đó chẳng qua cũng là một loại năng lượng mà thôi. Chỉ cần là năng lượng, đều sẽ có quỹ tích tần suất nhất định. Trang bị quá nhiều linh lực bên dưới phòng thí nghiệm hần là dùng một loại phương pháp đặc thù quá nhiều lên sóng ngắn của tần suất năng lượng. Giống như là trang bị dùng để che chắn sóng điện, mà xâu chuỗi đeo vào người Minh Diệu liền có thể cảm giác được thật rõ ràng linh lực của mình đã cải biến, mặc dù đối với người sử dụng cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng vì sóng ngắn năng lượng bị cải biến cho nên trang bị quá nhiều đã không còn tác dụng.

Ở dưới trạng thái không bị quá nhiều linh lực, Minh Diệu có thể dễ dàng khống chế linh lực vận chuyển bên trong cơ thể của mình. Sợi dây leo giống như một con rắn di động, dùng tốc độ cực nhanh từ vách tường leo xuống dưới mặt đất, đem đoạn dây leo bị khô héo cuộn lại, nhanh chóng quay về trong tay Minh Diệu.

- Điều thu phục xong, hiện tại nên quay trở lại đi đón cô nhỏ nương bình kia!

Minh Diệu nhu nhu đoạn dây leo bị khô héo trong tay, trong nháy mắt đoạn dây leo biến thành một mảnh tro tàn, tiêu tán bên trong không khí.

Bò đi bên trong ống thông gió hẹp hòi như loài bò sát là một chuyện vô cùng thống khổ, đặc biệt khi không thể xoay người, nhất định phải thụt lui trở về. Trên trán Minh Diệu đã ướt đầm mồ hôi, hơn nữa vừa nghĩ tới trên đường quay trở về cửa thang máy lại phải tiếp tục đi ngang qua thực nghiệm tràng khiến lòng người rét lạnh kia, Minh Diệu nảy sinh cảm giác vô cùng chán ghét. Có những chuyện tuy rằng người biết rõ nó thực sự tồn tại, nhưng chỉ cần người không tận mắt nhìn thấy trong lòng luôn sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Mà Minh Diệu chẳng những có thể tận mắt nhìn thấy, hơn nữa còn phải nhìn thấy tới hai lần.

Thế nhưng khi Minh Diệu lại đi ngang qua chỗ lỗ thông gió thực nghiệm tràng, lại phát hiện bên trong phòng đã không còn một bóng người, ra vẻ việc tiêm kích cũng đã hoàn thành xong toàn bộ.

- Không biết lại chết thêm mấy người...

Minh Diệu thở dài, tuy rằng ánh mắt của những tráng hán bị tiêm độc vật nhìn qua hoàn toàn trống rỗng mờ mịt, trở thành những người không còn năng lực ý thức, nhưng dù sao bọn họ vẫn còn giữ nguyên bề ngoài của nhân loại. Người bình thường sẽ không cách nào đem những người như vậy tách rời khỏi ý nghĩ họ thuộc chủng tộc nhân loại, cho dù là những chủng tộc khác nhưng bề ngoài vẫn mang theo hình người sinh vật thì Minh Diệu vẫn luôn có ý nghĩ họ cũng là nhân loại.

Nhưng trong lòng Minh Diệu cũng có chút mê mang, bọn họ còn được xem là nhân loại sao? Nếu nói rõ ràng, giens trong cơ thể bọn họ đã bị thay đổi hoàn toàn bất đồng với nhân loại chính thống. Hần sinh ra ý

nghĩ như vậy chẳng lẽ bởi vì bề ngoài của họ vẫn là sinh vật hình người sao? Như vậy Mị thế nào? Diệp Trọng ra sao? Minh cũng thật sự xem họ là nhân loại sao? Kể cả Diệp Tiểu Mạnh nữa?

Minh Diệu lắc lắc đầu, dùng sức ném tung những ý nghĩ hỗn loạn kia ra khỏi đầu óc. Bây giờ còn không phải thời gian chơi trò triết học suy tư, hiện tại hắn còn có chuyện vô cùng trọng yếu cần làm, đó là đem xâu chuỗi quay trở về phòng thay quần áo tầng một. Sau đó phải nghĩ biện pháp cùng Mị lên xuống tới tầng năm, tìm ra Hắc Chi Đoạn Chương. Cứu vớt toàn bộ nhân loại? Minh Diệu cảm thấy được lý do này rất vừa ý, ít nhất có thể thỏa mãn được hư vinh của một số người, chẳng thể trách có rất nhiều biến thái mặc quần áo bó sát rất thích đem mấy lời kia treo mãi trên miệng của mình.

Hắn lui trở về trên lỗ thông gió ở căn phòng ban đầu đi lên, Minh Diệu cũng không vội vàng nhảy xuống khỏi ống thông gió. Do bò tới lại bò lui một thời gian, Minh Diệu căn bản không thể xác định văn phòng bên dưới hiện tại có người hay không. Hắn kiên nhẫn chờ đợi trong ống thông gió thêm chốc lát, xác định bên dưới không có tiếng hô hấp của ai mới nhẹ nhàng chui ra khỏi ống thông gió.

- Hô...Lần sau có loại chuyện này cứ để cho Mị đến làm là hay nhất.

Minh Diệu xoay bả vai tê dại có chút lên men:

- Dù sao nàng có thể sử dụng ảnh tử di động bên trong ống thông gió dễ dàng...

Mở ra cửa phòng, Minh Diệu thừa dịp bảo an vừa xoay người tuần tra, trên hành lang không có bóng người nào, hắn vội vàng chạy nhanh tới cửa thang máy, dùng tấm thẻ chuẩn bị trong tay mở cửa ra.

- Hắc, tiểu quỷ bướng bỉnh, tôi đã cầm lễ vật về cho cô đây!

Minh Diệu mỉm cười nhìn Mị đang ngồi đối diện ở góc tối căn phòng nhìn qua hết sức yếu ớt nói:

- Xem đi, không tệ chứ?

- Đây là đồ vật có thể che chắn trang bị quấy nhiễu linh lực sao?

Mị tiếp nhận xâu chuỗi trong tay Minh Diệu, miễn cưỡng cười cười:

- Hình dáng thật quê mùa, giống như loại hàng giá rẻ ở những sạp vỉa hè!

- Cũng đâu phải tín vật đính hôn gì, đừng có soi xét nhiều như vậy!

Minh Diệu giúp nàng đeo xâu chuỗi lên cổ:

- Thế nào, cảm giác tốt hơn một chút không?

- Hô...tốt hơn nhiều!

Mị hít sâu một hơi, xoay người nhảy dựng lên khỏi mặt đất, bộ dáng suy yếu vừa rồi đã hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy:

- Thật sự là đồ vật kỳ quái, lại có thể thay đổi quỹ tích tần suất của yêu lực. Không biết loại đồ kỳ quái này là do ai thiết kế ra tới!

- Thay vì để ý thứ này, bản thân tôi càng thêm đề ý trang bị quấy nhiễu linh lực kia!

Minh Diệu nói:

- Cô không cảm thấy trang bị kia có điểm kỳ quái sao?

- Đương nhiên là kỳ quái rồi, lại có thể tiến hành quấy nhiễu yêu lực trong cơ thể của tôi. Nếu bị tôi biết thứ này là do ai phát minh, tôi nhất định phải cho não hắn xuyên ra một cái động trong lúc đang ngủ!

Về mặt Mị thật khó chịu than thở nói.

- Không nên động một chút là đòi mở cái động trên đầu người ta đi, trên đầu mở động cũng không cách nào cho rằng hàng mỹ nghệ xinh đẹp để ngắm thưởng.

Minh Diệu nói tiếp:

- Tôi để ý chính là loại trang bị kia quá nhiều yêu lực mạnh như vậy, so với quá nhiều linh lực của nhân loại càng mạnh hơn một chút. Tôi thật sự hoài nghi ngay từ đầu khi thiết kế ra vật này, mục đích cũng không phải đối phó với linh lực của nhân loại, mà là vốn dùng chuẩn bị đối phó với yêu quái!

- Anh nói có đạo lý!

Mị gật đầu nói:

- Dùng trang bị quá nhiều yêu lực đối phó với yêu quái, nếu thứ này quả thật được phát minh ra tới, như vậy sẽ tạo thành uy hiếp thật lớn đối với Yêu tộc chúng tôi! Chỉ cần khởi động trang bị này, chỉ sợ toàn bộ Yêu tộc có mặt trong phạm vi bị quá nhiều đều sẽ biến thành miếng thịt trên thớt, mặc người chém giết!

- Tôi thật sự không nghĩ ra là ai phát minh loại trang bị quá nhiều linh lực này.

Minh Diệu nghiêm túc nói:

- Còn có khâu chuỗi dùng để che chắn quá nhiều, hai loại đồ vật này trước đây tôi vốn chưa từng nghe nói qua. Loại khâu chuỗi này rõ ràng là một loại linh khí, hơn nữa còn được đại lượng sản xuất. Người có thể tạo ra thứ này trên thế giới tôi chỉ biết có một người!

- Anh muốn nói người đó là Dịch tiên sinh phải không?

Mị tiếp lời nói.

- Ở xã hội hiện đại người còn có thể chế tạo ra linh khí mà chúng ta đều biết cũng chỉ có hắn. Nhưng tôi nghe nói vị Dịch tiên sinh này luôn ẩn cư tại biên giới, ở trong một chỗ mà không ai tìm được hắn, rất ít người có thể nhìn thấy hắn. Nếu ngay cả người Trung Quốc như chúng ta cũng không thể tìm được hắn, như vậy đám người Châu Âu này làm sao mà tìm được. Tôi hoài nghi bên phương Tây cũng rất có thể xuất hiện một người có thể chế tạo ra linh khí, chẳng qua tin tức luôn bị phong tỏa cho nên chúng ta không hề hay biết mà thôi.

- Cô còn nhớ ở bên ngoài phòng thí nghiệm, tên đội trưởng cải tạo gien sử dụng sợi dây thép kia không?

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Loại dây thép kia tôi có thể xác định tuyệt đối là do Dịch tiên sinh chế tạo ra tới!

- Làm sao anh có thể khẳng định như vậy?

Mị có chút kỳ quái nhìn Minh Diệu hỏi:

- Vật kia không phải tên đó nói là hắn mua được ở chợ đen sao?

- Tôi cùng Dịch tiên sinh trước đó cũng từng có chút giao tình, vật do hắn chế tạo ra tôi có thể phân biệt ra được, loại cảm giác này tuyệt đối sẽ không sai.

Minh Diệu nói:

- Cho nên tôi cảm giác thật kỳ quái, vì sao lại có linh khí do Dịch tiên sinh chế tạo chảy vào khu vực chợ đen như thế!

- Hai chúng ta cứ ở trong này nói thêm điều gì đi nữa đáp án cũng sẽ không tự mình chạy đến đâu!

Mị cười khê nói:

- Tôi chán ghét suy nghĩ nhiều chuyện phức tạp như vậy. Thay vì ở trong này nghĩ tới nghĩ lui, còn không bằng sớm hành động thì tốt hơn!

- Nói cũng đúng!

Minh Diệu cười nói:

- Đi thôi, chúng ta đi xuống tầng hai!

Mị dùng móc tay sắc bén mở một cửa tủ quần áo, lấy ra một bộ áo trắng thực nghiệm bên trong.

- Uy, cô đang làm gì đây?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Cũng giống như anh thôi, giả tạo làm thành viên của phòng thí nghiệm a?

Mị quay đầu lại nhìn Minh Diệu nói:

- Làm sao vậy?

- Chiêu này tôi dùng thì được, cô dùng sẽ không linh.

Minh Diệu cười lắc đầu:

- Mấy tầng trên này vốn không có thực nghiệm viên nữ tính, cô đi ra ngoài sẽ lập tức bị người phát hiện là giả mạo!

- Di? Nơi này không có nữ nhân?

Mị có chút kinh ngạc kêu lên:

- Chẳng lẽ nơi này là miếu hòa thượng sao?

- Cũng không khác biệt bao nhiêu đâu!

Diễn cảm của Minh Diệu có chút mất tự nhiên trả lời, nơi này đích xác cũng có thể xem như miếu hòa thượng, ít nhất đều là như thế. Minh Diệu hồi tưởng lại khi này mình bị một tên chiếm tiện nghi sờ sảng, cảm thấy cả người thật khó chịu.

- Vậy phiền toái!

Mị cau mày nói:

- Trên hành lang nơi này đều trang bị đèn huỳnh quang quá nhiều, toàn bộ ảnh tử đều rất ít. Nếu như tôi ẩn núp bên trong ảnh tử nhạt như vậy, vẫn sẽ bị người liếc mắt liền nhìn ra. Dù sao màu sắc khi tôi biến thành ảnh tử lại quá nồng...

- Bản thân tôi lại nghĩ ra một biện pháp!

Minh Diệu kéo áo của mình lên.

- Giấu cô vào địa phương không bị đèn chiếu tới không được sao?

- Biện pháp tốt, thật thông minh!

Hai mắt Mị nhất thời tỏa sáng, cả người hóa thành ảnh tử màu đen chui vào trong lòng Minh Diệu.

- Trên người anh có mùi vị!

Mị ở trong lòng Minh Diệu oán giận nói:

- Thật là khó ngủ, anh đã bao nhiêu lâu rồi không tắm rửa?

- Đại khái không tới một tháng đi...

Minh Diệu thản nhiên đáp.

- Bản muốn chết!

Mị tả oán nói:

- Thật nghĩ không ra vì sao Tiểu Manh lại cùng người như anh sinh sống chung nhiều năm như vậy được!

Minh Diệu không nói gì, hắn cũng không thể ở ngay trước mặt chị của người ta mà nói rõ ngay cả quần lót của hắn cũng do Diệp Tiểu Manh giặt tẩy, hắn rất sợ Mị nổi cơn thịnh nộ sẽ đâm một cái động lên trên người của hắn. Nhưng nói đi phải nói lại, hai cô con gái của Diệp Trọng giống như đều có khuynh hướng bạo lực, Mị động một chút lại đòi đâm một động trên đầu người ta, mà Diệp Tiểu Manh lại ngẫu nhiên bạo tẩu, thật không biết cuối cùng có phải do ghen của Diệp Trọng nảy sinh vấn đề gì hay không. Minh Diệu quả thật cảm thấy có thể dùng biện pháp thay đổi ghen, hắn là đầu tiên nên cấp cho hai nàng thay đổi trước.

Minh Diệu đeo lại khẩu trang, che hơn phân nửa mặt, theo đường cũ quay trở về thang máy mang theo Mị cùng nhau đi xuống tầng hai.

- Tầng này là phải nhờ vào cô rồi!

Minh Diệu chui vào văn phòng gần thang máy không bóng người khi này, xốc áo lên:

- Tầng này có bảo an, hơn nữa thực nghiệm viên của tầng này cũng không mang khẩu trang, cho nên hình dạng tôi bây giờ rất dễ bị vạch trần!

302. Chương 305: Cửa Thang Máy

- Có kế hoạch gì không?

Ảnh tử màu đen từ trong lòng Minh Diệu chui ra, dần dần biến thành bộ dạng nữ tử. Mị đối với việc động não thật không chút lành nghề, theo nàng xem ra, loại chuyện này cứ giao cho người khác đi làm, chính mình chỉ cần phụ trách chiếu theo kế hoạch đi thực hiện thì vẫn tốt hơn.

- Bên trên có một ống thông gió!

Minh Diệu chỉ chỉ lên trần nhà nói:

- Ở bên trong không có đèn, cô có thể biến thành trạng thái ảnh tử mà tùy ý di động. Mỗi một tầng thí nghiệm đều có rất nhiều tổ thực nghiệm, mà mỗi một tổ sẽ có tổ trưởng có tấm thẻ để đi thông xuống tầng kế tiếp. Chuyện cô phải làm chính là tìm được người như vậy, sau đó nghĩ biện pháp trộm lấy tấm thẻ của hắn!

- Phải trộm đồ vật nữa à?

Mị bĩu môi:

- Có thể giết người không?

- Tận lực đừng giết người!

Minh Diệu lắc đầu nói:

- Nếu giết người sẽ rất dễ dàng bị bảo an phát hiện. Tầng này khác với tầng một bên trên, máy giám thị của tầng này không nhiều lắm nhưng lại có rất nhiều bảo an.

- Đám bảo an như vậy cứ trực tiếp xử lý sẽ tốt hơn.

Mị quyết mồm bất mãn nói.

- Vừa phải tìm người còn phải trộm đồ vật, quá phiền toái!

- Không nên xem thường những bảo an kia!

Về mặt Minh Diệu thật nghiêm túc:

- Có thể làm bảo an trong này tất cả đều là linh năng giả. Có lẽ lực lượng cá nhân của bọn hắn không bằng cô, nhưng nếu như bị bọn hắn đồng loạt liên thủ công kích, đem sự tình biến thành tập thể não loạn sẽ vô cùng phiền toái!

- Có phiền toái gì chứ!

Mị đưa một ngón tay phe phẩy trước mặt Minh Diệu:

- Chỉ cần trạc tới như vậy, rất đơn giản thủ tiêu được toàn bộ thôi...

- Ít nói nhảm, chiếu theo lời tôi nói mà đi làm đi!

Minh Diệu thừa dịp Mị không chú ý, dùng sức vỗ lên mông của nàng:

- Đi nhanh về nhanh, tôi ở chỗ này chờ cô!

Bờ mông tròn đột nhiên bị tập kích, Mị nhỏ giọng kêu lên một tiếng sợ hãi, đỏ mặt dùng ánh mắt phần nộ nhìn Minh Diệu. Minh Diệu trừng mắt nhìn nàng, hướng Mị giơ tay lên, Mị vội vã biến thành một đoàn ảnh tử màu đen chui vào ống thông gió.

- Tính tình hai chị em đều như nhau!

Minh Diệu thấy Mị chui vào ống thông gió, cười lắc lắc đầu.

Bên trong ống thông gió có một cỗ mùi vị thật kỳ quái, nếu đem ra so sánh Mị vẫn cảm thấy loại hương vị trên người Minh Diệu dễ ngửi hơn một chút. Một đoàn ảnh tử đen như mực xuyên toa thật nhanh bên trong ống thông gió, tìm kiếm đối tượng để ra tay.

- Tôi đã về rồi!

Mười mấy phút sau một đoàn bóng đen từ trên trần nhà nhảy xuống dưới, Mị lắc lắc tấm thẻ trong tay dương dương tự đắc nói.

- Nhanh như vậy?

Minh Diệu chứng kiến Mị nhanh như vậy đã mang theo tấm thẻ trở lại, có chút kinh ngạc:

- Không có gì ngăn trở sao?

- Chính là chiếu theo lời anh nói tìm tổ trưởng một tổ thực nghiệm, thừa dịp hần đi lạc một mình thì lấy ra từ người hần!

Mị cười hì hì nói;

- Thế nào, tôi rất hữu dụng đi, còn nhanh hơn so với anh!

- Ân, không tệ.

Minh Diệu tiếp nhận tấm thẻ trong tay Mị, chứng kiến chữ số 3 La Mã, gật đầu cười:

- Tên kia không phát hiện mình bị mất tấm thẻ sao?

- Vậy thì anh không cần lo lắng, tôi đã trực tiếp thủ tiêu hần!

Mị lắc lắc ngón trỏ trước mặt Minh Diệu:

- Người chết chắc chắn sẽ không thể chạy đi báo cáo bị mất giấy tờ!

- Cô giết hần?

Chân mày Minh Diệu cau lại, có thể thật thoải mái nói ra những lời như thế, Minh Diệu thật sự không thể tưởng tượng Mị rốt cục đã trôi qua cuộc sống như thế nào.

- Tôi không phải đã nói cô đừng nên giết người sao?

- Không cần lo lắng như vậy!

Về mặt Mị thật thoải mái đáp:

- Không có vết máu, tôi đã giấu mất thi thể, ở trong thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không có người nào phát hiện!

- Tôi không phải ý tứ này.

Minh Diệu cau mày nói:

- Cô lại có thể thật nhẹ nhàng nói ra câu giết người như vậy...

Minh Diệu nhìn thấy biểu tình mê hoặc của Mị, đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào trong bụng. Dích xác hần không có lý do gì đi chỉ trích hành động của Mị cả. Đối với Mị mà nói, nàng giết chết chỉ bất quá là một

chúng tộc khác với chúng tộc của chính nàng mà thôi. Cũng giống như nhân loại cũng thật nhẹ nhàng có thể giết chết động vật khác, loại chuyện giết người này đối với Yêu tộc mà nói bất quá chỉ là một chuyện rất bình thường.

- Không có việc gì!

Minh Diệu có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

- Cửa thang máy đi xuống tầng dưới tìm được rồi sao?

- Tìm được rồi!

Mị gật đầu:

- Ngay vị trí khu trung tâm, chúng ta có thể theo ống thông gió đi ra ngoài, đi tới một khu thực nghiệm tràng lớn, từ đó đi ra cửa thang máy. Tôi vừa mới xem qua, thực nghiệm tràng không có ai, thật an toàn!

- Ân, tôi cũng thấy qua thực nghiệm tràng đó.

Minh Diệu gật đầu hiểu lời của Mị, vừa rồi hẳn cũng có chứng kiến thực nghiệm tràng tiến hành cải tạo giên cho đám đại hán kia. Khi Minh Diệu lấy được hai xâu chuỗi quay trở lại, thực nghiệm tràng cũng đã không còn ai, ra về việc thực nghiệm hôm nay cũng đã làm xong toàn bộ, cho nên không còn ai ở đó. Dù sao loại vật phẩm đem thực nghiệm lại là nhân loại còn sống, không phải là đồ vật được sản xuất dây chuyền đại lượng, dù tất cả đều là người clone (người nhân bản), cũng không thể ở trong thời gian ngắn lại tiếp tục sản xuất ra thêm một nhóm.

- Chúng ta đi thôi!

Minh Diệu thở dài một hơi, chui vào ống thông gió.

Vẫn là ống thông gió hẹp hòi kia, Minh Diệu có chút gian nan bò tới bên trong. Mà Mị có thể hóa thành một đoàn ảnh tử đương nhiên không gặp phải khó khăn này, nàng có thể không ngừng xuyên qua không chút ảnh hưởng, ngẫu nhiên còn có thể chạy tới bên tai Minh Diệu thổi hơi hoặc cười nhạo hắc vài tiếng, làm Minh Diệu hận đến nghiến răng ngứa ngứa.

- Còn dám đắc ý vênh váo!

Minh Diệu oán hận thầm nghĩ trong lòng:

- Cô không phải ưa thích trạc người sao? Một ngày nào đó tôi cho cô biết mùi vị bị người trạc!

Đẩy ra lưới chắn thông gió, Minh Diệu chui vào trong thực nghiệm tràng thật lớn. Bởi vì thực nghiệm cũng đã chấm dứt, cho nên cả căn phòng hoàn toàn yên lặng, không có chút thanh âm nào.

- Rất an tĩnh, thật giống như một quỷ vực!

Mị nhỏ giọng than thở.

- Thật là một địa phương vô cùng chán ghét, mặc dù nói không ra lời là vì cái gì, nhưng tôi vẫn luôn cảm giác ở chỗ này thật sự vô cùng khó chịu!

Minh Diệu không nói gì. Bởi vì hẳn biết nơi này đích xác cũng là một tòa quỷ vực, bởi vì có vô số người bởi vì bị thực nghiệm thất bại mà chết oan tại nơi này. Minh Diệu không biết những người bị thực nghiệm chết oan kia còn có linh hồn hay không, nếu như có nơi này cũng có thể chính là nơi oán khí xung thiên.

- Chúng ta đi thôi!

Minh Diệu nhìn Mị nói:

- Cửa thang máy hẳn cách nơi này không xa đi?

- Ân, rất gần, chỉ cần quẹo qua ngã rẽ là tới!

Mị gật đầu:

- Bất quá có một chút phiền toái nhỏ!

- Phiên toái nhỏ thế nào?

Minh Diệu hỏi.

- Ngay cửa thang máy có một bảo an!

Mị trả lời:

- Nhìn qua rất yếu, hẳn có thể đơn giản xử lý hẳn. Nhưng bởi vì nơi đó là hành lang không có chỗ cho tôi che giấu ảnh tử, cho nên tôi không cách nào tiếp cận sau lưng hẳn mà không bị hẳn phát hiện. Nếu bị hẳn phát hiện sẽ rất nhanh đưa tới những bảo an khác, như vậy chúng ta cũng không thể tiếp tục che giấu hành tung được nữa!

- Như thế thật phiên toái!

Minh Diệu trầm ngâm trong chốc lát:

- Không còn biện pháp nào khác sao?

- Không có!

Mị lắc đầu nói:

- Không bằng làm theo phương pháp của tôi, trực tiếp giết đi vào là được rồi, miễn cho nghĩ tới nghĩ lui còn đau đầu.

- Dùng đầu óc vẫn tốt hơn cậy mạnh.

Minh Diệu lắc đầu nói:

- Nơi này là tầng hai, phía dưới còn có ba tầng. Nếu ở trong này đã bị người phát hiện, như vậy con đường tiếp theo của chúng ta càng thêm khó đi!

- Vậy anh nói làm sao bây giờ?

Mị bắt đầu nói:

- Tôi chỉ phụ trách giết người, về phần lập kế hoạch gì đó thì giao cho anh thôi!

- Xem ra không muốn giết người thật sự không được.

Minh Diệu bắt đầu dĩ thử dài một hơi:

- Cô có nắm chắc sẽ không lưu lại vết máu không?

- Điều này thật không có vấn đề.

Mị tràn đầy tự tin gật đầu:

- Việc giết người là sở trường của tôi, tôi có cả ngàn loại phương pháp có thể giết chết người trong nháy mắt mà không hề lưu lại chút vết máu, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi có thể tiếp cận hẳn lúc không kịp phòng bị!

- Vậy được rồi, tôi đi dẫn dắt lực chú ý của hẳn, cô động thủ!

Minh Diệu gật đầu, nghĩ nghĩ một chút, lại mở miệng nói:

- Nhớ tận lực...tận lực để cho hẳn chết nhanh một chút!

- Chuyện này anh yên tâm!

Mị còn tưởng rằng Minh Diệu lo lắng nàng động thủ quá chậm sẽ làm bảo an kia kêu lên sẽ kinh động đến những người khác:

- Tuyệt đối sẽ làm cho hẳn chết đi trong nháy mắt!

- Vậy là tốt rồi!

Minh Diệu gật đầu, lật qua áo khoác:

- Vào đi!

Một bóng người xa lạ hướng thang máy đi tới, bảo an canh giữ cửa thang máy có chút kỳ quái nhìn thực nghiệm viên đang cúi đầu đi tới. Người này cầm một xấp văn kiện trong tay, vừa đi vừa cúi đầu xem cho nên không nhìn thấy rõ gương mặt của hắn. Nhưng từ thể hình gầy gò mà xem, người này tựa hồ không giống như người Châu Âu.

- Người này vừa mới được điều tới tầng hai sao?

Trong lòng bảo an kia nói thầm: “Bị lạc đường?”

- Đứng lại!

Mắt thấy người kia đi tới thang máy càng ngày càng gần, bảo an canh giữ cửa thang máy mở miệng nói:

- Anh thuộc tiểu tổ nào? Vì sao lại đi tới bên thang máy này?

- Di, nơi này là cửa thang máy sao?

Nam nhân có gương mặt của người phương Đông ngẩng đầu, vẻ mặt mê mang nhìn chung quanh một lần, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu nói:

- Thật ngại quá, tôi chỉ lo chăm chú xem văn kiện, không nghĩ tới lại đi lầm đường!

- Anh mới tới hay sao? Tại sao tôi chưa từng gặp qua anh?

Bảo an gác cửa thang máy nhìn Minh Diệu hỏi:

- Đưa thẻ của anh cho tôi xem!

- Tôi vừa mới ở trên tầng một được điều thăng chức xuống đây!

Minh Diệu vừa trả lời vừa lấy xuống tấm thẻ trước ngực áo bên trong, hắn xảo diệu dùng ngón tay che lại ảnh chụp, làm ra vẻ như muốn đưa tấm thẻ cho bảo an kia.

- Tại sao tôi không nghe nói qua gần đây có người của tầng một được thăng chức?

Bảo an kia cau mày, tiếp nhận tấm thẻ Minh Diệu đưa tới. Bởi vì ngón tay Minh Diệu che lại ảnh chụp, cho nên bảo an chỉ có thể chứng kiến được ký hiệu số La Mã trên tấm thẻ kia.

Vừa tiếp nhận tấm thẻ, bảo an liền nhìn thấy ảnh chụp trên thẻ.

Rất rõ ràng đây không phải thẻ của nam nhân trước mặt, bởi vì ảnh chụp trên thẻ là bộ dạng của một người Châu Âu. Mà nam nhân ở trước mặt lại có gương mặt của một người phương Đông.

Ánh mắt bảo an thoáng nhìn, liền thấy được trên cổ áo của Minh Diệu có khâu chuỗi bằng thép kia. Hắn chấn động. Thứ này chỉ dùng để che chắn trang bị quấy nhiễu linh lực, nam nhân trước mặt mang theo khâu chuỗi như vậy đã nói rõ hắn cũng là một linh năng giả. Nhưng điều làm cho bảo an cảm thấy kinh ngạc chính là vừa rồi khi nam nhân này đi tới gần, chính mình lại không hề cảm giác được trên người nam nhân kia có linh lực.

Nhưng cảm giác kinh ngạc của hắn cũng không kéo dài được bao lâu, trong một giây sau có một ngón tay trắng muốt thon dài từ trong áo Minh Diệu vươn ra, trực tiếp đâm thẳng vào giữa trán tên bảo an. Miệng bảo an há hốc, lại chưa kịp phát ra chút âm thanh nào, đại não trong nháy mắt liền bị phá hủy, thân thể hắn thoáng run rẩy vài cái, liền tắt thở.

- Cẩn thận một chút, coi chừng vẩy máu tươi đi ra!

Minh Diệu nói với Mị đang ẩn bên trong áo.

- Yên tâm đi, sẽ không!

Thanh âm của Mị từ trong áo Minh Diệu truyền ra.

- Trước tiên tôi rút tay ra, anh đem thi thể của hắn trở vào trong thực nghiệm tràng kia, chúng ta sẽ xử lý công tác kết thúc!

Minh Diệu vừa dùng phương pháp đặc thù đem linh lực toàn thân ẩn giấu xuống, làm cho bảo an kia không biết hẳn là một linh năng giả. Chỉ cần đi tới bên cạnh bảo an này, bảo an tuyệt đối không tránh khỏi một kích miểu sát của Mị, nhất định sẽ bị mất mạng trong nháy mắt.

Minh Diệu đem thi thể bảo an kéo vào trong thực nghiệm tràng không một bóng người, tìm một địa phương bí mật ẩn giấu đi. Tiếp theo hẳn dựa theo chỉ thị của Mị tìm một mảnh vải dày ôm lên bàn tay của nàng vẫn cắm trong trán bảo an kia.

Sau khi hết thấy đều chuẩn bị xong xuôi, bàn tay Mị lại biến thành ảnh tử trở lại. Sau khi mất đi vật che chắn, bởi áp lực nên máu cùng óc từ chỗ trống ngay giữa trán thi thể phun ra. Minh Diệu lập tức chụp mảnh vải lên trên, chất lỏng đều bị mảnh vải bao phủ lại.

- Đi thôi, chúng ta xuống tầng tiếp theo!

Minh Diệu nhìn thoáng qua thi thể bảo an nằm trên mặt đất, có chút bất đắc dĩ lắc đầu!

Minh Diệu nhìn thấy vẻ mặt Mị vẫn thản nhiên đem bàn tay dính máu cùng óc người lau sạch, không khỏi lắc đầu. Cuối cùng vẫn phải giết người. Tuy rằng không phải do đích tay hẳn hành động, nhưng dù sao cũng là chủ ý của hẳn. Mặc dù khi còn ở trong tiểu trấn, đối mặt với dân trấn Minh Diệu cũng động thủ. Nhưng dù sao dân trấn cũng đã bị chuyển hóa thành La Sát Quỷ mất đi ý thức, trên ý nghĩa chân chính cũng đã không còn là nhân loại, huống chi dân trong trấn còn uy hiếp tới tính mạng con người, giết chết chúng nó Minh Diệu cũng không có cảm giác tội lỗi. Nhưng vừa rồi tên bảo an canh giữ thang máy vẫn còn hơi thở, vẫn là người có tư tưởng, ít nhất đối với Minh Diệu mà nói người kia không có cừu hận gì với chính mình. Chẳng qua bởi vì sự tồn tại của hẳn sẽ gây trở ngại cho hành động của hai người Minh Diệu, cho nên Minh Diệu để cho Mị giết chết hẳn. Chứng kiến người kia mất đi hơi thở trước mặt mình, Minh Diệu có cảm giác khó chịu nói không nên lời.

“Nếu như hẳn không chết, mình cùng Mị sẽ bị phát hiện, rất có thể cũng sẽ chết.” Trong lòng Minh Diệu thầm an ủi mình. Hơn nữa nếu như người kia không chết, hai người bọn họ cũng không thể đi xuống dưới tầng ba, nói vậy sẽ không cách nào tiếp xúc với Hắc Chi Đoạn Chương, như vậy sẽ càng có thêm nhiều người sẽ chết.

- Anh làm sao vậy?

Nghe được thanh âm Minh Diệu thở dài, Mị xoay đầu lại có chút kỳ quái nhìn Minh Diệu hỏi.

- Không có gì!

Minh Diệu lắc đầu:

- Thang máy sắp đến, chuẩn bị một chút, không biết bên dưới còn có thứ gì đang chờ đợi chúng ta đây!

Tuy rằng Mị cảm giác Minh Diệu không thích hợp, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu thuận thể biến thành một đoàn ảnh tử chui vào trong lòng Minh Diệu.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Minh Diệu thoáng lạng đi một chút, thậm chí còn quên cả việc đem bản thân mình ẩn núp đi.

303. Chương 306: Thí Nghiệm

Vừa đi ra thang máy liền nhìn thấy một thực nghiệm tràng thật lớn. Hoặc là nói cả tầng ba toàn bộ đều là một thực nghiệm tràng khổng lồ. Vô số thực nghiệm viên đang vội vàng đi tới đi lui, cần bản cũng không có người nào có tinh lực đi chú ý Minh Diệu mới từ trên thang máy bước xuống.

Nơi này không có bất kỳ máy giám thị nào, Minh Diệu cũng không nhìn thấy có bảo an, chỉ có vô số nhân viên công tác mặc áo trắng đang không ngừng bận rộn. Minh Diệu tránh sau cửa thang máy, thò ra nửa đầu quan sát khắp chung quanh.

Minh Diệu chú ý tới vài nhân viên công tác mặc áo trắng dài, trên cổ bọn hắn cũng mang theo râu chuỗi che chắn quấy nhiễu linh lực. Nói như vậy trong những nhân viên công tác nơi này cũng có không ít người là linh năng giả.

Minh Diệu nhìn thấy không có ai chú ý tới bên cửa thang máy, liền nhanh chóng đi ra ngoài, ẩn sau một chiếc gương lớn.

- Nơi này xem ra vô cùng bận rộn a?

Mị biến thành ảnh tử ẩn bên trong lòng Minh Diệu nói.

- Cô không cảm thấy là rất kỳ quái sao?

Minh Diệu cau mày nói:

- Nơi này bảo an cũng quá lơ lửng đi?

- Khái khái...tiền sĩ, bọn hắn đã đi xuống dưới...

Jackson được sự trợ giúp của đồng bạn mở trói, khởi động micro.

- Vì sao thời gian dài như vậy mới trả lời?

Bên trong micro, thanh âm giận dữ của một nam nhân hét lên:

- Người chơi thật hứng khởi đã quên mất chính sự rồi hay sao?

- Thật xin lỗi, tiền sĩ!

Jackson nói:

- Vốn tôi định tìm lý do mang theo hắn đi xuống, nhưng tôi không nghĩ tới tôi còn chưa nói hết lời hắn đã trực tiếp đánh tôi ngất xỉu trói lại ném dưới giường. Nếu không phải ông phái người tới tìm tôi, hiện giờ tôi vẫn còn đang hôn mê.

- Đem người đánh ngất xỉu sao?

Nam nhân trong micro lặng người một thoáng:

- Hắn là linh năng giả có thể sử dụng mê hoặc thuật hay sao?

- Không phải, hắn trực tiếp dùng nắm tay. Tôi vừa mới đem thiết bị truy tìm phóng lên trên người hắn, hắn đã đánh vào đầu tôi một quyền.

Jackson cởi áo thực nghiệm bên ngoài, lộ ra bộ quần áo rắn ri:

- Thật gọn gàng, tôi thậm chí cũng không kịp phản ứng. Mặc dù là đánh lén nhưng nam nhân kia đích xác rất mạnh!

- Biểu hiện trên thiết bị truy tìm người này đã đến tầng ba sao?

Nam nhân trong micro trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Hiện tại người cũng lập tức đi xuống tầng ba đi, thuận tiện kiểm tra nam nhân kia một chút xem thực lực của hắn đã đến trình độ gì. Nếu như thích hợp hắn sẽ là vật thí nghiệm rất tốt!

- Hắn đã gặp tôi một lần, có thể sẽ bị hắn hoài nghi hay không?

Jackson nói:

- Không bằng để cho thành phẩm cải tạo thử thăm dò hắn một chút tốt hơn!

- Cũng có thể!

Nam nhân trong mirco nói:

- Như vậy người khoan hãy ra mặt, nếu như hắn có thể đánh bại thành phẩm cải tạo, như vậy dẫn hắn xuống tầng bốn đi!

- Được, tôi đã biết!

Jackson gạt đầu, tắt micro, quay đầu ra lệnh cho người bên cạnh:

- Lập tức thông tri chủ quản tầng ba để cho hắn chuẩn bị sẵn thí nghiệm tràng, tôi lập tức cần dùng!

- Được, tôi lập tức đi ngay!

Thủ hạ vội vàng chạy ra ngoài.

- Xuống tay thật nặng a!

Jackson nhu nhu cầm, tự nhủ:

- Cho dù ta thật sự là đồng tính, cũng không cần dùng khí lực lớn như vậy đi!

Minh Diệu tránh sau thùng lớn, cẩn thận quan sát cả thực nghiệm tràng. Nơi này thật giống như phòng thí nghiệm của những tên khoa học điên cuồng, bên trong thực nghiệm tràng bày đầy những bồi dưỡng tào, bên trong đựng đầy chất lỏng màu xanh biếc, mà ở bên trong mỗi một bồi dưỡng tào đều có một nam nhân trần truồng bị ngâm bên trong.

Minh Diệu cẩn thận quan sát một chút, trong những bồi dưỡng tào kia có người lớn, có cả nhi đồng. Nơi này tựa hồ là địa phương bọn hắn dùng để cải tạo gien người đi? Ở tầng hai nhìn thấy những tráng hán vẻ mặt đờ đẫn vô hồn, hẳn chính là từ bên trong những bồi dưỡng tào này đào tạo ra tới. Hơn nữa loại phương pháp đào tạo này thật nhanh, Minh Diệu có thể rõ ràng nhìn thấy những người bị ngâm trong bồi dưỡng tào đang nhanh chóng trưởng lên. Hẳn chứng kiến một nhi đồng nhìn qua chỉ vài tuổi, thân thể lại dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được chậm rãi lớn lên, trên đầu lại mọc ra tóc màu đen. Một nhi đồng nhìn qua chỉ bất quá giống như học sinh tiểu học, chỉ trong nửa giờ đã tiến hóa thành thiếu niên lại biến hóa thành người trưởng thành.

- Oa, đây là cái gì?

Mị tránh trong lòng Minh Diệu kinh ngạc nói:

- Tôi là lần đầu tiên nhìn thấy, nhân loại có thể dậy thì nhanh như vậy sao?

- Tất cả những chuyện này đều có sự trả giá, cũng giống như bón thuốc thúc hoa quả!

Minh Diệu nhớ tới những tráng hán có ánh mắt trống rỗng trên tầng hai, nói:

- Tuy rằng bộ dáng nhìn qua còn đẹp đẽ hơn hoa quả bình thường, nhưng hương vị kém hơn rất nhiều!

- Anh nói như vậy những kẻ này còn xem là nhân loại sao?

Mị kỳ quái nói:

- Không thông qua mười tháng hoài thai, không thông qua sinh nở, ở bên trong bồi dưỡng tào nuôi dưỡng từ một viên trứng thụ tinh ở trong thời gian ngắn biến thành một người trưởng thành, tôi cuối cùng cảm giác còn thiếu khuyết rất nhiều thứ bên trong!

- Đích thật là khuyết thiếu rất nhiều thứ!

Minh Diệu gạt đầu nói:

- Lớn dần chỉ có thân thể mà thôi, đầu óc của bọn hắn căn bản còn nằm trong trạng thái như trẻ con. Tôi từng ở tầng hai nhìn thấy những thân thể thành thực được nuôi dưỡng từ những bồi dưỡng tào này. Mỗi người đều có ánh mắt đờ đẫn vô hồn, không, thậm chí còn không bằng ánh mắt của trẻ con, ít nhất trẻ con còn có năng lực ý thức tự hỏi, mà những người này giống như những con rối được chế tạo ra tới!

Ngay khi Minh Diệu cùng Mị còn đang thảo luận, Minh Diệu đột nhiên chứng kiến một nhân viên công tác ngồi sau một bàn thực nghiệm đột nhiên bắt máy điện thoại, dùng một loại ngữ khí cung kính nói chuyện, sau đó ánh mắt hắn lại nhìn về phía thang máy với vẻ kỳ quái, Minh Diệu có cảm giác không hay, tựa hồ hai người bọn họ đã bị phát hiện.

Tên nhân viên công tác giống như chủ quản kia nói vài câu với đồng bạn, đồng bạn của hắn vội vàng rời đi.

- Hắc, gọi điện thoại cho tầng hai, cho bọn họ phải bảo an xuống hỗ trợ!

Người phụ trách kia lớn tiếng hô.

- Cho đám đồ đàn đó xuống đây làm chi?

Đồng bạn của hắc kỳ quái hỏi:

- Bọn hắc tựa hồ cũng không có đủ quyền hạn để xuống đây đi?

- Nơi này bận quá, cần phải có người xuống làm thí nghiệm.

Người phụ trách kia nói:

- Tuy rằng những linh năng giả kia đều là đồ đàn, nhưng hiện tại tôi đang cần gấp một tên có sức chiến đấu đến thử sức với thí nghiệm thành phẩm!

- Được rồi!

Tuy rằng đồng bạn của hắc cảm giác thật kỳ quái, nhưng vẫn cầm điện thoại trong tay gọi lên tầng hai.

- Nghe được không, Minh Diệu?

Mị tránh né trong lòng Minh Diệu mở miệng nói.

- Cô muốn làm gì?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Không phải cô đang muốn...

- Cơ hội đó, đây là một cơ hội!

Mị có chút hưng phấn nói:

- Cảm giác giống như đang lúc đói bụng lại nhìn thấy bánh nướng tạt xuống từ trên bầu trời!

- Bầu trời rụng bánh nướng thường thường đều được làm từ hòn đá!

Minh Diệu cau mày nói:

- Sao tôi lại có cảm giác không thích hợp đây? Thật quá xảo đi chứ?

-Dù sao cứ ở mãi chỗ này chờ đợi cũng sẽ không nghĩ ra được biện pháp nào khác.

Mị nói:

-Vậy thì anh cứ giả mạo một chút thử xem.

-Vậy vạn nhất bị người vạch trần thì làm sao bây giờ?

Minh Diệu nói:

-Hoặc là chúng ta tự đi qua, nhưng bên trên lại phải người xuống thì làm sao đây?

-Vậy giết đi vào!

Mị như không có việc gì thản nhiên nói:

-Anh lúc nào cũng rụt rè như thế, suy nghĩ quá nhiều!

-Được rồi, cứ làm như thế đi!

Minh Diệu nghĩ nghĩ một lát, gật gật đầu. Dích xác hiện tại hắc cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Nơi này quá rộng lớn, không có chỗ nào bí ẩn giúp cho họ có thể ẩn núp. Minh Diệu đang đổ bạc, hắc đổ người ở trong tầng ba này không quen thuộc với người ở tầng trên.

Minh Diệu nhớ rõ bảo an của tầng hai cũng không có chế phục gì thống nhất, ăn mặc thật tùy ý. Minh Diệu cởi bỏ áo thực nghiệm bên ngoài, chậm rãi từ phía sau đi tới, cúi đầu, đi thẳng tới chỗ người phụ trách kia. Hắc cảm giác tim mình đập thật nhanh, đối với chuyện đánh bạc thể này Minh Diệu vẫn luôn luôn không

chạm tới. Diệp Tiểu Manh từng nói hắn rất không có lòng tin đối với chính mình, Minh Diệu cũng chưa từng phủ nhận qua.

Nhưng cũng may những người ở đây đều đang bận rộn, căn bản không có ai quan tâm tới sự xuất hiện của Minh Diệu. Hắn đi thẳng tới trước mặt người phụ trách kia.

-Chào ông!

Minh Diệu cầm lên tấm thẻ trước ngực, chỉ lộ ra một góc, nhìn người phụ trách nói:

-Tôi là thí nghiệm viên do tầng hai phái xuống...

-Anh xuống thật nhanh a!

Người phụ trách ngẩng đầu nhìn Minh Diệu:

-Mặt lạ hoắc...

-A, tôi mới tới!

Minh Diệu cảm giác ánh mắt của nam nhân này có chút kỳ quái.

-Vừa mới đến phòng thí nghiệm không lâu, bởi vì bận quá nên tổ trưởng phái người mới tới như tôi xuống đây.

-Ha ha, tiểu tử vận khí không tệ.

Người phụ trách đứng lên vỗ vỗ bả vai Minh Diệu, cười nói:

-Đi theo tôi!

Minh Diệu đi theo sau lưng nam nhân kia, hướng tận sâu trong thực nghiệm tràng đi tới. Không biết tại sao trong lòng Minh Diệu luôn có cảm giác kỳ quái, hắn nhìn nhìn, thấy sau gáy của nam nhân trước mặt có chút mồ hôi, hơn nữa động tác thân thể có chút cứng nhắc, tựa hồ đáng vẻ thật khẩn trương.

-Tới, vào đi!

Mang theo Minh Diệu đi một lúc, người phụ trách đưa Minh Diệu tới một căn phòng trống trải.

-Nơi này...là địa phương nào?

Minh Diệu nhìn quanh căn phòng, nơi này thật rộng rãi, trên sàn là loại ván gỗ đặc chế, tựa hồ chuyên môn dùng giảm bớt xung lượng, mà vách tường khắp bốn phía cũng là tài liệu đặc thù chế tạo thành. Trong không khí nổi lên một cổ vị đạo huyết tinh khó chịu.

-Nơi này là luyện tràng, cũng là địa phương dùng làm thí nghiệm.

Người phụ trách lại nói:

-Mục đích cho anh xuống đây là cần anh làm thí nghiệm với thành phẩm cải tạo đó thôi.

-Thí nghiệm? Cần tôi kiểm tra thể nào?

Minh Diệu kỳ quái nhìn người phụ trách hỏi:

-Tôi bất quá chỉ là một bảo an, đối với chuyện nghiên cứu của các anh hoàn toàn không hiểu gì đi?

-Ha ha, đương nhiên là thí nghiệm chiến đấu!

Người phụ trách lại nói:

-Tôi cần kiểm nghiệm sức chiến đấu của nhóm thành phẩm lần này, thông qua việc chiến đấu để thí nghiệm thân thể của bọn hắn có đạt được đến yêu cầu hay chưa!

-Nguyên lai là như vậy!

Minh Diệu gật đầu:

-Tôi chỉ cần đánh với họ một lúc là được rồi chứ? Có gì cần phải chú ý sao?

-Tuy rằng bọn hắn đều không có tư tưởng, nhưng ý thức chiến đấu đã thành lập hoàn toàn.

Người phụ trách nói tiếp:

-Thành phẩm có thể thông qua thí nghiệm chiến đấu chúng ta sẽ đưa lên tầng hai, tiến hành cải tạo thêm một bước, tiêm được vật xúc tiến đại não trưởng thành!

-Thì ra là thế.

Minh Diệu gật đầu, nguyên lai hắn nhìn thấy việc tiêm được vật màu xanh biếc ở trên tầng hai là dùng để xúc tiến đại não trưởng thành trong thời gian ngắn. Cũng chẳng thể trách những tráng hán kia chẳng khác gì những con rối gỗ, hai mắt hoàn toàn trống rỗng.

-Cần tôi lưu thủ không?

-Vậy thì cũng không cần!

Người phụ trách dùng một loại ánh mắt thật kỳ quái nhìn Minh Diệu:

-Nếu như bọn hắn bị đánh ngã, vậy đã chứng minh bọn hắn còn chưa đủ tư cách, không thể đưa lên tầng hai.

-Nguyên lai là như vậy!

Minh Diệu gật đầu, không bị đưa lên lầu hai thì cũng đã nói những người kia sẽ không chết đi bị thẩm như mấy người bên trên đi? Tuy rằng những tráng hán bị nhân công mạnh mẽ thúc đẩy trưởng thành đã không còn là nhân loại, nhưng Minh Diệu vừa nghĩ tới cảnh tượng chết quá thê thảm của họ, hắn vẫn không đành lòng. Trực tiếp đánh ngã hết bọn hắn, có lẽ còn có thể cứu vớt được mấy sinh mạng, trong lòng Minh Diệu thầm nghĩ, mặc dù là những sinh mạng không có linh hồn.

-Làm việc cho tốt!

Người phụ trách vỗ vỗ bả vai Minh Diệu.

-Nếu như anh biểu hiện thật tốt, tôi sẽ tiến cử anh xuống tầng bốn. Dù sao tầng bốn cũng cần thí nghiệm viên.

Nghe nói như thế hai mắt Minh Diệu tỏa sáng, có lẽ đây cũng là một cơ hội.

-Đúng rồi, tôi đã quên hỏi anh, năng lực của anh là gì?

Người phụ trách mở miệng hỏi:

-Không phải chỉ thông linh linh tinh gì đó đi? Nếu chỉ dựa vào linh lực cường hóa một chút thân thể, việc kiểm tra này đối với anh mà nói sẽ có nguy hiểm!

-Năng lực của tôi có chút phức tạp!

Minh Diệu nghĩ nghĩ, cười nói:

-Nhưng đối với việc chiến đấu thật có trợ giúp!

-Vậy là tốt rồi!

Người phụ trách gật đầu:

-Tôi sẽ ở trong phòng điều khiển quan sát, nếu cảm giác không thể tiếp tục kiên trì thì hãy lớn tiếng kêu, tôi sẽ dừng lại thí nghiệm!

-Được!

Minh Diệu gật đầu.

Nhìn thấy Minh Diệu không còn vấn đề gì khác, người kia liền rời khỏi thí nghiệm tràng, đi tới phòng điều khiển tầng hai.

-Tổ trưởng, vì sao phải tìm người ở tầng hai làm thí nghiệm?

Một thủ hạ kỳ quái hỏi:

-Trong lưu trình công tác cũng không nghe nói có chuyện này a?

-Ân, là ý tứ của cấp trên!

Người phụ trách kia nói:

-Đem người cải tạo thành phẩm bỏ vào đó đi!

-Thành...thành phẩm?

Thủ hạ kinh ngạc nhìn người phụ trách:

-Có thể được sao? Tên kia...

-Chiều theo lời tôi nói mà làm.

Người phụ trách nói:

-Đây là ý tứ của tiến sĩ.

Nghe được từ “tiến sĩ”, người nọ rung mình. Hắn cũng không tiếp tục hỏi nhiều, trực tiếp nhấn một nút điều khiển.

Một cánh cửa trong thí nghiệm tràn bị mở ra, một nam nhân tóc vàng từ bên trong đi tới.

Minh Diệu cau mày, loại cảm giác này thật không đúng lắm, Minh Diệu rất rõ ràng cảm giác được nam nhân này bất đồng với những người bị cải tạo trên tầng hai, bởi vì ánh mắt của nam nhân trước mặt không hề có vẻ mờ mịt đờ đẫn như những người kia.

-Được rồi, bắt đầu đi!

Trên chiếc loa ở trần phòng truyền tới thanh âm của người phụ trách.

Ngay sau khi hắn vừa thốt lên xong, nam nhân tóc vàng kia giống như một dã thú nhìn thấy được thực vật, mạnh mẽ hướng Minh Diệu đánh tới.

-Động tác rất nhanh, phản ứng cũng rất miễn tuệ.

Mặc dù Minh Diệu cũng có chút giật mình nhưng hắn vẫn thật thoải mái tránh né được nắm tay của nam nhân kia đánh tới. Động tác của nam nhân này so với Snake mà hắn gặp được bên ngoài rừng cây hoàn toàn bất đồng. Rất rõ ràng động tác của người này càng nhanh nhẹn, lực lượng lại càng lớn hơn cả Snake.

-Tổ trưởng, vì sao phải thí nghiệm với thành phẩm?

Thủ hạ nơm nớp lo sợ hỏi người phụ trách:

-Quá nguy hiểm đi? Dù sao lực lượng của thành phẩm cải tạo gien đủ giết chết một linh năng giả.

-Mệnh lệnh của tiến sĩ, chúng ta chỉ cần phục tùng, không cần biết vì cái gì!

Người phụ trách nhìn chằm chằm máy giám thị nói.

Thủ hạ không nói gì, chỉ yên lặng nhìn lên máy giám thị. Ở bên trong màn hình nam nhân tóc vàng đang từng bước ép sát, mà Minh Diệu tựa hồ không hề có chút lực đánh trả.

Mỗi một quyền mỗi một cước đều đánh thẳng vào những chỗ yếu hại của Minh Diệu. Rất rõ ràng mục đích của nam nhân này là muốn lấy đi tính mạng của Minh Diệu. Minh Diệu không ngừng di động vị trí của mình, tránh né công kích của nam nhân kia, ngẫu nhiên không thể trốn tránh hắn lại trực tiếp dùng cánh tay vận chuyển Kim Quyết để ngăn trở.

-Nam nhân này rất mạnh!

Minh Diệu vừa tránh né công kích của hắn, vừa thâm nghĩ trong lòng.

-Rất rõ ràng mục đích chế tạo ra người này chính là để làm một cỗ máy giết người đơn thuần mà thôi, mà không phải làm ra gien cải tạo cho nhân loại gì!

Bên trong phòng điều khiển, thủ hạ kia nhìn thấy Minh Diệu bị nam nhân tóc vàng dồn tới góc tường, không khỏi cảm giác người này nhất định đã đắc tội ai đó trong phòng thí nghiệm.

-À...

Thủ hạ ngẩng đầu nhìn lên người phụ trách hỏi:

-Hiện tại cần dừng lại cuộc thí nghiệm không?

-Không cần!

Người phụ trách thoáng do dự, mở miệng nói:

-Tiếp tục!

-Tiếp tục?

Thủ hạ có chút kinh ngạc nói:

-Nhưng nếu như còn tiếp tục, người bị phái tới làm thí nghiệm chỉ sợ là...

-Dù là bị tươi sống đánh chết cũng không được dừng thí nghiệm!

Người phụ trách thở mạnh một hơi:

-Đây là mệnh lệnh của tiến sĩ Gabi!

-Mệnh lệnh!

Thủ hạ không khỏi cảm thấy rét lạnh khắp toàn thân, hắn thật cẩn thận mở miệng hỏi:

-Người kia có phải đã đắc tội với ai đó...

-Tôi cũng không biết!

Người phụ trách nhìn cảnh tượng trong màn ảnh, cũng có chút do dự. Loại người cải tạo gen thành phẩm đã hoàn toàn bất đồng với những kẻ nghiên cứu trước kia. Có lẽ những thành phẩm vừa mới chế tạo ra này đã không thể hình dung bọn hắn là con người, chuẩn xác mà nói càng giống như một cỗ máy móc, một cỗ máy móc chuyên môn dùng để giết người.

-Uy, anh chơi có đủ chưa?

Chứng kiến Minh Diệu chỉ một mực tránh né mà không đánh trả, Mị ẩn trong lòng hắn có cảm giác tức giận khó chịu lên tiếng:

-Có phải anh có khuynh hướng thích bị ngược hay không chứ, rõ ràng có thể thoải mái giết rụng tên này mà anh cứ để cho hắn đánh lâu như vậy. Nếu như anh còn tiếp tục không chịu đánh trả thì để cho tôi tới đi, chỉ một thoáng là cho đầu hắn thêm cái động!

-Là do cô bảo tôi giả vờ làm bảo an, tôi chỉ muốn giả vờ cho giống một chút thôi!

Minh Diệu vừa ngăn cản người kia công kích vừa thoải mái nói:

-Cô có gặp qua có linh năng giả nào chỉ dùng một quyền đã xử lý rụng một quái vật thể này, lại ăn no bụng mỡ chạy tới địa phương nơi đây làm bảo an cho người ta hay không?

Tuy rằng thể công của người cải tạo kia thật mãnh liệt, nhưng đối với Minh Diệu lại không tạo thành được uy hiếp gì. Đừng nói Minh Diệu vẫn một mực di chuyển bước chân của mình, né tránh công kích của người cải tạo làm cho hắn liên tục đánh vào khoảng không, cho dù Minh Diệu có đứng nguyên tại chỗ để cho hắn đánh, với lực lượng của người cải tạo kia cũng không thể đánh xuyên qua tầng phòng hộ Kim Quyết do linh lực tạo thành.

-Loại nam nhân như anh quả thật là chán ghét!

Mị có chút phát điên nói:

-Làm cái sự tình gì cũng dây dưa dựng lên kế hoạch suốt nửa ngày, khi đánh cũng đòi phải hiểu rõ hoàn toàn thực lực của đối thủ rồi mới chịu ra tay, quả thật cùng một đức hạnh như cha tôi. Sinh hoạt chung một chỗ với loại nam nhân như anh tôi nhất định sẽ bị nổi điên. Thật không biết bao năm qua Tiểu Mạnh làm sao mà chịu đựng nổi!

-Đó là bởi vì tôi vẫn phải sắm vai như cha của Tiểu Mạnh!

Minh Diệu tức giận nói:

-Cô cho rằng ở trong nhà nuôi dưỡng một ngụm la lỵ là một việc dễ dàng hay sao? Đó là phải tiêu tiền. Cha của cô đem Tiểu Mạnh ném tới nhà tôi suốt mười mấy năm, lại không đưa cho tôi một đồng nào để làm phí tổn, nếu tôi không đem mọi việc lên kế hoạch đằng hoàng thì cả hai chúng tôi đều sẽ bị đói chết!

-Không nghe, không nghe, không nghe!

Mị căn bản không thèm nghe Minh Diệu giải thích, ở trong lòng Minh Diệu lớn tiếng hô:

-Tóm lại anh mau nhanh giải quyết con rối chán ghét này lập tức, bằng không tôi sẽ giúp anh thu phục!

-Được được được, biết rồi, cô thành thật ở yên trong đó đi!

Minh Diệu có chút bất đắc dĩ nói:

-Không tới lúc vạn bất đắc dĩ cô đừng có đi ra, phải nhớ hiện tại cô chính là vũ khí bí mật của tôi đó!

-Người này...thật sự không tệ!

Chứng kiến Minh Diệu lại tránh thoát công kích của người cải tạo, thuận tiện lách khỏi trong góc, thủ hạ cảm thán nói:

-Lại có thể duy trì thời gian lâu như vậy, tôi nhớ lần trước đội trưởng đội bảo an không phải đã nói hần nhiều nhất chỉ chống đỡ được vài phút sao? Người kia tuy rằng một mực né tránh, nhưng người cải tạo đã công kích hần suốt hai mươi phút thời gian, nhìn hần vẫn còn dư thừa lực lượng!

-Ấn, ra lệnh cho người cải tạo, giải trừ giới hạn!

Người phụ trách gật đầu nói.

-Giải...giải trừ giới hạn?

Thủ hạ há hốc miệng, nhìn nhìn người phụ trách, tiếp theo nhỏ giọng than thở:

-Người kia có phải đã ngủ với lão bà của tiến sĩ hay không đây, nên mới rơi xuống loại kết cục này đi?

-Bảo anh làm thì anh cứ làm ngay đi, vô nghĩa nhiều làm gì!

Người phụ trách cười nói:

-Anh có nghe nói qua tiến sĩ Gabi thích đàn bà sao?

-Điều này cũng đúng!

Thủ hạ bĩu môi nói:

-Tiến sĩ không có thời gian tiến hành trò vận động giới tính kia, ngoại trừ thực nghiệm chính là thực nghiệm!

Thủ hạ ấn xuống nút điều khiển, ánh mắt nhìn Minh Diệu với vẻ thương hại lẫn đồng tình, ánh mắt kia giống như đang nhìn vào một người chết.

-Chết tiệt, ồ chết người!

Đột nhiên Mị ở trong lòng Minh Diệu lớn tiếng kêu lên:

-Lỗ tai sắp bị điếc rụng mất!

-Cô làm sao vậy?

Minh Diệu có chút kỳ quái, cho dù thanh âm va chạm giữa hấn vào người cải tạo có ồn ào, nhưng cũng không đến mức khiến cho Mị có phản ứng lớn như thế.

-Trên đỉnh đầu, trên đỉnh đầu của anh có mấy phát âm ba!

Mị lớn tiếng hô:

-Phát ra âm thanh thật chói tai!

-Tôi lại không có nghe được thanh âm gì a?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

-Thứ này dùng lỗ tai của nhân loại là nghe không được!

Mị ở trong lòng Minh Diệu nói:

-Là loại thanh âm mà tai của nhân loại như anh không bắt giữ được, nhưng tôi có thể nghe được đến, thật chói tai, chấn tai tới mức tôi muốn điếc luôn a!

Minh Diệu còn chưa kịp trả lời, lại phát hiện được nam nhân tóc vàng vẫn luôn theo đuổi hấn công kích đột nhiên dừng bước, thống khổ bịt lấy lỗ tai, quỳ sụp dưới mặt đất.

-Lỗ tai của người cải tạo cũng nghe được sao?

Minh Diệu nhìn thấy gương mặt thống khổ vụn vụn của người kia, tự nhủ:

-Chẳng lẽ là...

304. Chương 307: Biến Hóa Dị Dạng

Nhưng thật nhanh Minh Diệu liền bỏ qua ý nghĩ, bởi vì người cải tạo đang quỳ trên mặt đất ôm đầu thống khổ đã đứng lên trở lại, mà ánh mắt càng trở nên hung ác. Bên dưới da thịt bất đồng trùng động, chậm rãi tập trung ở sau lưng. Một đoàn máu tươi từ sau lưng người kia nổ tung, một khối thịt mềm còn mang theo chất dinh dưỡng từ miệng vết thương sau lưng hấn vươn đi ra.

- Oa, người này thật biến thái, không ngờ còn biết chơi chiêu biến thân thể này!

Tránh trong lòng Minh Diệu, Mị kêu lên:

- Nhưng mà biến hóa thật là quá xấu đi, giống như là bị dị dạng...

- Là cánh!

Minh Diệu cau mày nói:

- Đây là thiên sứ bị chế tạo ra tới!

Người kia đã hoàn toàn không thể xem là người, khối thịt mềm vươn ra khỏi lưng của người kia, bên trên còn hỗn hợp chất dinh dưỡng lẫn máu, không ngừng nhỏ xuống mặt sàn. Mặc dù Minh Diệu từng nhìn thấy bộ dáng này trên thi thể chôn ngoài rừng cây, nhưng hấn cũng thật không ngờ được nhân tạo thiên sứ có cánh dị dạng kia nguyên lai là tác phẩm của gien cải tạo. Thịt mềm xuất hiện giữa lưng hấn nhìn qua chẳng khác gì cánh gà nướng, bộ dạng không giống người, cũng chẳng giống thiên sứ, mà lại giống như một con quái vật trưởng thành bất lương.

- Tới rồi!

Minh Diệu nhìn thấy hung quang hiện lên trong mắt tên kia, hấn đã biết quái vật nhân tạo muốn công kích tới.

Chỉ trong nháy mắt thân ảnh kia đã biến mất trong tầm mắt của Minh Diệu.

- Tốc độ thật nhanh!

Một bóng đen nhanh như điện quang hỏa thạch hiện lên bên người Minh Diệu, Minh Diệu theo bản năng chột lóe tránh né, lại cảm thấy vùng cổ như truyền đến áp lực. Ngay trong tích tắc đại não nhận được loại cảm giác này, Minh Diệu mới nhận ra được đó chính là kinh phong rút gió trong công kích của người kia.

Minh Diệu vội vàng thối lui ra sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với nam nhân kia. Hắn dùng tay sờ sờ lên cổ, trên cổ lưu lại một dấu vết không sâu lắm.

- Rất mạnh, so sánh với lúc mới xuất hiện quả thật là cách biệt một trời!

Vừa rồi nếu không phải có Kim Quyết bảo hộ, Minh Diệu có thể khẳng định một chiêu kia tuyệt đối đủ lấy mạng của mình. Thân thể con người quả thật là yếu ớt, một chút công kích vừa rồi đã nhắm ngay động mạch chủ trên cổ Minh Diệu.

- Xem ra thanh âm cao tần vừa rồi Mị nghe được là dùng để tĩnh lại lực lượng chân chính của người này!

- Tổ trưởng, không ngờ hắn lại tránh được!

Thủ hạ chứng kiến Minh Diệu có thể không chút thương tổn đứng nguyên nơi đó, thất thanh kêu lên.

- Làm sao có thể, loại tình huống này đúng là lần đầu tiên gặp phải, cho tới bây giờ đều không có ai tránh thoát công kích của người cải tạo hóa thiên sứ, hắn là người đầu tiên!

- Ách, đích thật là thần kỳ!

Người phụ trách thấy một màn như vậy cũng ngạc nhiên. Ngay thời gian người cải tạo hóa thiên sứ vừa được chế tạo thành công, bọn hắn từng làm qua một lần thí nghiệm. Tìm tới một đội ngũ cải tạo gien kiểu cũ vô trang đầy đủ, chừng khoảng năm mươi người, toàn bộ đều có vũ khí. Ngay thời gian còn chưa hóa thành thiên sứ thì người cải tạo thành phẩm kiểu mới chỉ bất quá mạnh hơn người kiểu cũ được một chút, nhưng sau khi người kiểu mới hóa thành thiên sứ thì đội ngũ kiểu cũ chỉ còn kết cục bỏ mạng. Vô luận là vũ khí có hỏa lực cường đại bao nhiêu, ở trước mặt cỗ máy thiên sứ kia đều là vô ích. Loại di động tốc độ mà mất thường không thể nhìn thấy được kia căn bản không cần e ngại viên đạn, mà chỉ cần bị người cải tạo hóa thiên sứ công kích trúng, vô luận là thân thể cường tráng bao nhiêu đều sẽ bị cắt thành hai nửa, cho dù là sắt thép cũng không ngoại lệ.

Nhưng nam nhân kia lại không chút tổn thương đứng nguyên nơi đó, rốt cục người phụ trách đã hiểu vì sao trong cuộc điện thoại kia nam nhân nọ lại truyền đạt ra mệnh lệnh như vậy. Nam nhân Đông phương được phái tới tiến hành thí nghiệm này thật có chút không giống người thường.

- Tôi không biết hắn làm thế nào tránh thoát, nhưng tôi có thể xác định hắn có được phương pháp cường hóa thân thể thật đặc thù!

Thủ hạ điều tra lại tình hình trong nháy mắt Minh Diệu bị công kích, đem tốc độ phóng tới mức chậm nhất để quan sát. Bàn tay của người cải tạo hóa thiên sứ biến thành thủ đao, đích thật là có lướt ngang qua cổ Minh Diệu, nhưng Minh Diệu lại không bị thương, thủ đao sắc bén chỉ bất quá tạo được chút dấu vết rạch ngang thật cạn trên cổ của hắn mà thôi.

- Đem đoạn ghi hình này lọc kính chiếu lại thêm một lần!

Người phụ trách vội vàng nói.

Nghe được mệnh lệnh của thượng cấp, thủ hạ vội vàng đưa vào một nhóm mệnh lệnh trên máy. Phương pháp gia nhập lọc kính đặc thù khiến hình ảnh biến thành màu lam nhạt, bên trong màn hình có thể nhìn thấy trong nháy mắt thủ đao của người cải tạo lướt qua cổ Minh Diệu, đã bám theo một mảnh kim sắc quang điểm.

- Người kia hắn đã sử dụng linh lực cường hóa lực phòng ngự!

Người phụ trách nói:

- Năng lực không có chỗ gì đặc biệt, nhưng lực phòng ngự loại này thật sự là quá cường hãn, so với bất cứ linh năng giả nào mà ủy viên hội biết được thật sự là quá cường đại!

Hắn cảm giác mình đã đoán được mục đích vì sao cấp trên mệnh lệnh như vậy, không phải vì thí nghiệm sức chiến đấu tổng hợp của người cải tạo hóa thiên sứ. Phải tới người thí nghiệm có năng lực phòng ngự cường hãn như vậy chỉ đơn thuần là muốn thí nghiệm sau khi thiên sứ hóa thì năng lực công kích có thể đạt tới trình độ thể nào.

- Thật là đau đầu, động tác của người này thật sự là quá nhanh đi!

Minh Diệu đã sử dụng thị giác tăng cường của Huyết tộc, nhưng vẫn thật khó bắt giữ được động tác của người cải tạo kia. Thường thường chỉ thấy bóng đen chợt lóe, người cải tạo kia đã có thể lưu lại một dấu vết màu trắng trên người của hắn. Tuy rằng hiện tại còn chưa tới mức phá vỡ được năng lực phòng ngự cường hãn của Kim Quyết, nhưng Minh Diệu cũng không dám xác định nếu cứ để cho hắn lưu lại càng nhiều dấu vết trên người mình, không biết hắn có thể phá vỡ được tầng phòng ngự này của mình hay không. Huống chi vì phương tiện cho việc di động, hắn cũng không thể bảo hộ dưới đôi chân mình, chỉ cần bị người kia đánh trúng bên dưới, Minh Diệu có thể khẳng định đôi chân sẽ lập tức rời khỏi thân thể của chính mình.

Hiện tại Minh Diệu thật có cảm xúc muốn lập tức bóp chết Lilith. Nếu không phải nàng lấy đi đôi mắt Thiên Nhân của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không bị động tác của thiên sứ dị dạng trước mắt làm khó khăn.

- Động tác của hắn rất nhanh, nhưng kỳ thật lực công kích cũng không cao!

Tuy rằng tính tình của Mị nóng nảy nhưng đối với phương diện chiến đấu vẫn kế thừa nguyên vẹn thiên phú của Ảnh Mị bộ tộc cùng Hồ yêu bộ tộc.

Càng gặp chuyện khẩn trương thì nàng càng có thể bình tĩnh phân tích:

- Sở dĩ nhìn qua cảm thấy lực công kích của hắn rất mạnh hoàn toàn là bởi vì quan hệ tới tốc độ. Tôi nghĩ ở loại tốc độ này hắn cũng không thể hoàn toàn không bị thương tổn chút nào. Dù sao lực lượng tác dụng lẫn nhau, trong kiểu vận động tốc độ cao như vậy muốn không bị thương tổn, trừ phi thân thể của hắn đã cứng rắn hơn cả kim cương!

- Cô nói không sai!

Minh Diệu lại tránh thoát một lần công kích nhưng thiên sứ dị dạng vẫn lưu lại một dấu vết trên cánh tay của hắn. Bất đồng với kiểu truy kích như mưa bão vừa rồi, thiên sứ dị dạng không ngừng thay đổi vị trí, nhưng tần suất công kích biến chậm trở lại. Minh Diệu đã thấy thật rõ ràng trên sàn nhà có thật nhiều vết máu, rất rõ ràng thân thể của người này cũng không phải hoàn toàn cứng rắn, ở trong kiểu vận động tốc độ cao như thế mỗi lần công kích đều làm cho người cải tạo bị thương tổn không nhỏ, đây cũng là nguyên nhân vì sao công kích của hắn dần dần chậm lại.

-Chẳng qua cứ như vậy cũng không phải biện pháp tốt. Không thể cứ mãi chờ đợi nhìn hắn tự làm mình một chết đi?

Mị có chút buồn bực nói:

-Kiểu vui chơi này thật làm người quá buồn bực!

-Muốn thống khoái một chút sao? Tôi có thể cho cô một cơ hội!

Minh Diệu cười nói:

-Nhưng chỉ có một lần, cô phải nên nắm chắc!

-Anh muốn làm như thế nào?

Mị thoáng lặng đi một chút:

-Động tác của hắn thật quá nhanh, cả tôi cũng không thể bắt giữ được hắn!

-Rất đơn giản, cứ để cho hắn không thể nhúc nhích được là tốt nhất!

Minh Diệu lấy ra một trương phù chú trong túi:

-Cơ hội chỉ có một lần, nhất định phải bắt lấy!

Ánh mắt của Minh Diệu bởi vì được máu của Huyết tộc cường hóa, thị lực so với nhân loại bình thường mạnh hơn rất nhiều. Tuy rằng không thể hoàn toàn nhìn thấy rõ động tác của thiên sứ dị dạng kia, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn thấy được khi hắn ra tay trong nháy mắt.

Mộc khôi lỗi sử dụng cũng không được bảo đảm, Minh Diệu quyết định bỏ thêm một tầng bảo đảm phía sau nữa cho vẹn toàn.

Minh Diệu dừng việc di động, lẳng lặng đứng ngay giữa trung ương thí nghiệm tràng. Ánh mắt của hắn vẫn một mực dõi theo từng động tác của người cải tạo hóa thiên sứ, bởi vì lo lắng bị mất đi tung tích của hắn nên Minh Diệu thậm chí cũng không dám nháy mắt, hắn cảm giác ánh mắt có chút cay xót.

-Đến!

Minh Diệu chứng kiến động tác của người cải tạo đột nhiên hơi chậm lại, đây là điềm báo trước khi hắn muốn ra tay. Đại khái cần phải điều chỉnh bước tiến một chút, mỗi lần công kích người kia luôn giảm chậm động tác di chuyển. Chút tốc độ ấy đối với người bình thường mà nói không có gì khác biệt, nhưng đối với Minh Diệu mà nói lại rõ ràng khác hẳn.

-Chuẩn bị, đến đây!

Minh Diệu khẽ quát với Mị một tiếng, trong tay nắm chặt phù chú.

Hắn đem toàn bộ linh lực tập trung trên ánh mắt, rốt cục Minh Diệu đã có thể thấy rõ thủ đao của người cải tạo đánh tới. Trên hai tay người kia vết máu loang lổ, rất rõ ràng chính bản thân người kia cũng không thể gánh vác loại tốc độ cao như thế trong thời gian quá lâu. Huống chi hắn công kích cũng không phải là một thân thể mềm mại, mà là một thân thể được linh lực gia cố thành Kim Quyết cứng rắn hơn cả sắt thép.

-Mộc khôi lỗi!

Mất thấy thủ đao hướng trái tim mình cắm thẳng tới, Minh Diệu dùng tốc độ nhanh nhất ném ra phù chú xuống đất. Mấy sợi dây leo trắng rồng từ dưới sàn nhà dài ra, dần dần hình thành thân ảnh một hình người.

Thế nhưng dây leo hình thành thân người còn chưa được hoàn chỉnh, thủ đao giống như lưỡi hái tử thần đã cắm vào thân thể còn chưa thành hình của mộc khôi lỗi. Dây leo màu xanh biết theo bản năng quẩn lên, nhưng lại không thể ngăn cản được thủ đao sắc bén không gì không phá được. Ở trong nháy mắt hình người màu xanh cũng đã bị đánh xuyên qua một lỗ thủng thật lớn, dây leo chẳng qua hòa hoãn được chút thể công của thủ đao mà thôi, nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản được quỹ tích của thủ đao kia hướng thẳng tới trái tim Minh Diệu.

-Thử một lần xem!

Minh Diệu đã sớm đoán được mộc khôi lỗi căn bản không có biện pháp ngăn cản được thể công của người cải tạo thiên sứ, mục đích dùng mộc khôi lỗi chẳng qua chỉ là vì muốn ngăn cản người kia trong tích tắc để Minh Diệu có được thời gian hòa hoãn xung đột, kế tiếp mộc khôi lỗi chính là bản thân hắn.

Thân thể Minh Diệu thoáng nghiêng qua một bên, thủ đao mang theo kinh phong lướt qua người Minh Diệu, xuyên qua giữa thân thể cùng cánh tay, Minh Diệu hét lớn một tiếng, dùng cánh tay kẹp lấy thủ đao sắc bén kia.

Thủ đao sắc bén bị Minh Diệu kẹp lấy, thế đi bị ngăn cản, nhưng vẫn còn tiếp tục hướng tới phía trước một chút. Minh Diệu cảm giác trên cánh tay có chút nhói đau, hẳn là bởi vì thủ đao đã đột phá tầng phòng hộ của Kim Quyết thương tổn tới cánh tay của hắn.

Nhưng người cải tạo lại không được may mắn như thế, hắn không có được lực phòng ngự cường hãn như Minh Diệu, chỉ bằng vào lực lượng thân thể, ngay khi lực công kích tốc độ cao bị vật gì đó ngăn trở, lực phản ứng sẽ thật lớn. Cánh tay kia giống như trôi vào một cỗ máy xay thịt, làn da cùng cơ thể bị xé nứt lộ ra xương trắng bên trong.

-Mị, giết chết hắn cho tôi!

Minh Diệu bắt chấp máu tươi phun lên trên mặt mình, vội vàng quát lên một tiếng.

-Sưu!

Một tiếng rít gió vang lên, một ngón tay ngọc trắng muốt từ trong lòng Minh Diệu vươn ra, cắm thật sâu vào giữa trán người cải tạo thiên sứ!

Thủ hạ không dám tin vào hai mắt của mình, hẳn không biết Minh Diệu làm thế nào có thể giết chết được người cải tạo hóa thiên sứ kia, nhưng bằng vào lực phòng ngự thân thể vừa rồi của Minh Diệu đã đem tay của người cải tạo bắt giữ lấy đã là một chuyện mà hẳn không sao tưởng tượng nổi. Phải biết rằng ở trong việc vận động tốc độ cao, cho dù là một trang giấy mỏng manh cũng có thể biến thành vũ khí sắc bén giết người, muốn dùng lực mạnh ngăn trở lực công kích của người cải tạo, đây quả thật là một chuyện không có khả năng.

Người phụ trách cũng đứng nơi đó sững sờ. Dưới máy ghi hình quay lại đợt công kích vừa rồi, hẳn có thể rõ ràng nhìn thấy được cánh tay của người cải tạo bị Minh Diệu kẹp chặt dưới nách, ở trong loại tốc độ xé rách cả không khí như thế, Minh Diệu tựa hồ cũng không bị tổn thương gì quá lớn. Nhưng không ngờ cánh tay của người cải tạo hóa thiên sứ lại bị lực phản xung thật lớn khiến làn da tế bào bị xé vỡ ra, cảnh tượng kia quả thật giống như một người tự đứt cánh tay mình vào trong máy xay thịt, máu cùng da thịt bị vấy ra ngoài, dính đầy quần áo của Minh Diệu. Ngay sau đó giữa trán người cải tạo thiên sứ lại bị vấy ra máu tươi như suối phun, thân thể chậm rãi mềm nhũn ngã xuống mặt đất. Ở ngay giữa trán của người cải tạo không biết từ khi nào đã hiện ra một lỗ nhỏ hình tròn, máu xen lẫn óc trắng phun ra ngoài tung tóe.

-Tổ trưởng, làm sao bây giờ?

Trợ thủ kia bất lực nhìn lên người phụ trách, tình hình như thế vẫn là lần đầu tiên phát sinh. Nếu vừa rồi người chết chính là Minh Diệu, chỉ cần tìm vài người đến đem thi thể đi giải quyết là tốt nhất. Nhưng lại thật không ngờ người chết sẽ là người cải tạo thành thiên sứ kia.

-Anh dẫn hắn đi thay đổi quần áo một chút, ở phòng nghỉ chờ tôi.

Người phụ trách lấy lại bình tĩnh, nhìn trợ thủ nói:

-Tôi cần gọi điện thoại!

Nghe được cấp trên phân phó, trợ thủ gật đầu đi ra khỏi phòng điều khiển.

-Tiến sĩ, thiên sứ của chúng ta đã chết!

Hít sâu một hơi, người phụ trách cầm lấy điện thoại trên bàn ấn xuống một mã số.

-Vậy sao?

305. Chương 308: Thiên Đường

Thanh âm bên kia điện thoại cũng không có vẻ kinh ngạc:

-Như vậy tên làm thí nghiệm kia như thế nào?

-Hiện tại trên người hắn đều là máu của tên thiên sứ nên không phán đoán được chính xác.

Người phụ trách nhìn vào màn hình máy giám thị, trợ thủ của hắn đang nói gì đó với Minh Diệu. Theo bước chân thoải mái của Minh Diệu đi theo trợ thủ kia mà xem, cuộc chiến vừa rồi đối với Minh Diệu mà nói không đáng kể chút nào.

-Tôi đã chỉ bị thương ngoài da, năng lực của hắn hẳn là thuộc loại hình dùng linh lực cường hóa thân thể phòng ngự, thật sự cường hãn. Thiên sứ của chúng ta hẳn là bị chết trong phản xung lực khi vận động tốc độ cao!

-Bị thương ngoài da?

Nam nhân bên kia điện thoại cũng có chút giật mình.

-Hiện tại hắn đang ở đâu?

-Tôi đã cho trợ thủ đưa hắn đi thay quần áo.

Người phụ trách nói:

-Kế tiếp nên làm thế nào?

-Trực tiếp dẫn hắn xuống lầu bốn!

Thanh âm bên kia điện thoại trở nên có chút hưng phấn:

-Ta đối với người xâm nhập này càng ngày càng cảm thấy có hứng thú!

-Tôi hiểu được, tiến sĩ!

Nói dứt lời, người phụ trách cúp điện thoại.

-Tổ trưởng, sự tình không đúng lắm. Vừa rồi trên lầu hai lại phái xuống một bảo an hỗ trợ thí nghiệm...

Một thủ hạ vội vàng đẩy ra cửa phòng chạy vào nói với người phụ trách.

-Là do tôi gọi điện thoại kêu họ tiếp tục phái thêm người đi xuống. Nhưng hiện tại không cần nữa, để cho người vừa xuống quay về đi!

Người phụ trách nhìn vẻ mặt mê mang của thủ hạ không chút kiên nhẫn phát phát tay:

-Đi ra ngoài đi!

Tuy rằng không rõ vì sao, nhưng thủ hạ kia vẫn nghe theo mệnh lệnh đi ra, đóng lại cửa phòng.

-Đây mới là thí nghiệm viên chân chính mà chúng ta đang cần a!

Người phụ trách lại nhìn lên màn hình điều tra lại một màn mà Minh Diệu dùng cánh tay kẹp lấy tay của người cải tạo thành thiên sứ kia, ngay khi thủ đạo lướt qua thân thể Minh Diệu, liền vấy ra kim sắc quang mang do linh lực hình thành nhìn như thực chất.

Minh Diệu cùng trợ thủ kia đi vào phòng nghỉ, trợ thủ kia cho Minh Diệu đi tắm trước, vì không muốn làm cho hắn hoài nghi nên Minh Diệu bắt buộc dĩ mang theo cả Mị đang ẩn trong quần áo đi vào trong phòng tắm.

Phòng tắm nơi này cũng không lớn lắm, chỉ là một căn phòng nho nhỏ mà thôi, cũng không có vách ngăn gì. Cho nên Minh Diệu chỉ đành trực tiếp cởi bỏ quần áo, ném vào một góc phòng tắm. Mà Mị biến thành trạng thái ảnh tử đành phải giấu bên trong ảnh tử của quần áo không dám chui ra ngoài.

-Khi đại thúc đang tắm rửa không cho cô nhìn lên!

Minh Diệu nhìn đồng quần áo nói một câu, mở công tắc vòi sen.

-Cắt, thứ kia của anh có gì mà đẹp!

Mị nhỏ giọng than thở lên:

-Nhìn vào mắt công bị mù mắt...

Nước ấm cuốn đi sạch sẽ máu dính trên mặt Minh Diệu, nói thật lòng, ngay khi máu phun lên trên mặt của hắn, Minh Diệu đột nhiên cảm giác trong lòng mình nảy lên cảm giác thật hưng phấn khó hiểu. Hắn không biết loại cảm giác hưng phấn này có phải là do hắn bị ô nhiễm từ máu của La Sát Quỷ tại tiểu trấn kia hay không, hay là vì phần nửa dòng máu Huyết tộc đang chảy trong cơ thể hắn, hắn tựa hồ có loại cảm giác thật đặc thù với máu huyết kia.

Cánh tay phải cùng vùng sườn phải bị nước ấm lướt qua, hơi có chút đau rát. Minh Diệu kiểm tra miệng vết thương một chút, không sâu lắm, chỉ lưu lại chút vết máu màu đỏ. Nhưng có thể đột phá được tầng phòng hộ của Kim Quyết mà thương tổn tới thân thể Minh Diệu, lực phá hoại của người cải tạo thành thiên sứ kia đúng là mạnh mẽ. Phải biết rằng hiện tại Minh Diệu cũng không còn yếu ớt như trước kia, dưới sự trợ giúp của Lilith, hắn đã được giải khai toàn bộ phong ấn phách kết, hiện tại hắn cũng đã khôi phục lại

trạng thái tốt nhất của năm xưa. Hơn nữa sau khi cùng Alie tiến hành nghi thức Huyết Hôn, thân thể Minh Diệu cũng đã càng thêm cường hãn hơn những linh năng giả bình thường. Lại thêm thể chất có thể nhanh chóng khôi phục linh lực khó hiểu sau khi từ tiểu trấn trở về, Minh Diệu có nắm chắc cho dù là mình bị tia la de chiếu trúng cũng có thể không bị tổn thương chút nào.

Sau khi Minh Diệu tắm rửa xong, lại phát hiện không có quần áo để thay đổi. Hắn chỉ vẩy quanh một khăn tắm ngang hông, để trần thân thể đi ra khỏi phòng tắm.

-Quần áo sạch một chút nữa sẽ có người mang tới, hiện tại anh đưa cho tôi bộ quần áo kia, tôi cần lấy mẫu máu để đem về kiểm tra xét nghiệm.

Trợ thủ kia nhìn Minh Diệu nói.

-Vậy hiện tại tôi mặc cái gì?

Minh Diệu thoáng lặng người, do hiện tại thời tiết đang dần dần nóng lên nên trên người Minh Diệu chỉ mặc một bộ áo mỏng, nếu như hắn đưa bộ quần áo này cho trợ thủ kia, như vậy hiện tại trong người hắn chỉ còn lại chiếc quần lót.

-Đều là nam nhân anh sợ cái gì?

Trợ thủ kia cười nói:

-Yên tâm, tôi không phải dân cơ lão, đối với thân thể nam nhân không có hứng thú.

-Vậy được rồi, anh chờ tôi một chút.

Vì không muốn làm cho người hoài nghi, Minh Diệu chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu:

-Tôi lấy quần áo ra cho anh!

-Uy, đi ra đi!

Minh Diệu trở lại phòng tắm, từ trong quần áo lấy ra hộp nhỏ màu xanh cùng một xấp phù chú mang theo bên mình.

-Sao vậy chứ?

Một đoàn bóng đen chui ra khỏi quần áo của hắn, lại nhanh chóng rút trở về.

-Oa, anh đúng là đại thúc biến thái, lại không chịu mặc quần áo.

-Không có biện pháp, quần áo sạch còn chưa mang tới.

Minh Diệu nhỏ giọng nói:

-Bộ quần áo này bởi vì dính máu nên tên kia muốn mang đi xét nghiệm!

-Không phải chứ, vậy tôi phải trốn ở đâu đây?

Mị kinh ngạc nói:

-Ánh đèn huỳnh quang nơi này quá dày đặc, không có chút ánh tử, tôi không có chỗ nào để ẩn núp đâu a?

-Nếu không cô trốn đồ trong phòng tắm đi.

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

-Chờ một chút đổi xong quần áo tôi lại kiểm soát vào đón cô.

-Đành phải như vậy!

Mị bất đắc dĩ thở dài, một đoàn ảnh tử đen như mực từ trong quần áo của Minh Diệu chui ra.

-Uy, sao anh lâu quá vậy, tôi vào đây!

Ngay khi Minh Diệu cùng Mị còn chưa nói xong, đột nhiên bên ngoài truyền vào thanh âm của trợ thủ kia. Cửa phòng tắm bị lay vài cái, nhưng cũng may Minh Diệu đã khóa ngay khi đi vào, trợ thủ kia cũng không thể xông tới.

-Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Mị có chút sốt ruột nói:

-Bằng không giết chết luôn hắn đi?

-Cô điên rồi, như vậy không phải sẽ bại lộ hết sao?

Minh Diệu luống cuống tay chân đem hộp màu xanh cùng xấp phù chú nhét vào trong quần lót, do dự một chút cũng mang tấm thẻ kia nhét luôn đi vào.

-Vậy làm sao bây giờ a?

Mị lo lắng nói:

-Chỉ cần hắn vừa đi vào, không phải sẽ lập tức phát hiện ra tôi sao?

-Cô cũng vào luôn đi!

Minh Diệu đột nhiên chợt động linh cơ, nhắc lên khăn tắm bên dưới.

-Anh đi chết đi, bắt tôi trốn trong đống quần của anh!

Mị có chút phát điên nói:

-Tôi tình nguyện bị người phát hiện còn hơn!

-Uy, rốt cục anh ở bên trong làm gì đó?

Trợ thủ kia lại dùng lực gõ cửa phòng tắm:

- Anh không sao chứ?

-Đừng tùy hứng như vậy, đại cục làm trọng thôi.

Minh Diệu vội vàng nhìn Mị nói.

-Đã nói hành động lần này cô cần nghe lời của tôi nên tôi mới mang cô tới!

-Oa oa oa oa, tức chết tôi vậy!

Mị hỗn hển rên lên, đoàn bóng đen từ trên mặt đất chui vào bên trong khăn tắm vây quanh hông Minh Diệu.

-Uy, rốt cục anh...

Ngay khi trợ thủ đã mất kiên nhẫn, cửa phòng tắm đột ngột mở ra, Minh Diệu cầm theo bộ quần áo dính vết máu đi ra ngoài.

-Đồ vật tôi đặt trong túi tìm mãi không thấy cho nên cố gắng tìm thêm chốc lát mà thôi.

Minh Diệu cười nói:

-Tính tình của anh cũng quá nóng nảy đi?

-Đối với những người như chúng tôi mà nói, mỗi một giây đồng hồ đều quý giá.

Trợ thủ tiếp nhận bộ quần áo trong tay Minh Diệu nói:

-Anh ở trong phòng này chờ một lát, lập tức sẽ có người đổi quần áo mới lại cho anh!

Minh Diệu gật đầu, ngay sô pha tìm một tư thế thật thoải mái ngồi xuống kiên nhẫn chờ người phụ trách trở lại.

-Hỗn đản, biến thái, sắc lang cuồng...

Ngay khi trợ thủ cầm quần áo đi ra ngoài, một đoàn ảnh tử màu đen vội vàng chui ra dưới chân Minh Diệu trốn xuống dưới sô pha.

-Anh đúng là tên biến thái tâm lý, lại bắt tôi trốn ở địa phương ghê tởm như vậy!

Mị giấu dưới sô pha nhỏ giọng than thở.

-Uy, tôi cũng không muốn, ai bảo cô không có chỗ ẩn núp làm chi!

Minh Diệu có chút bất đắc dĩ nhỏ giọng hồi đáp:

-Rõ ràng là cô chiếm tiện nghi có được không?

-Anh đi chết đi!

Mị phẫn nộ nói:

-Lần sau có loại chiếm tiện nghi như vậy anh tự lưu ỳnh dùng!

-Được rồi!

Minh Diệu thần nhiên nhún nhún vai:

-Lần sau nếu lại có cơ hội như thế, tôi sẽ núp dưới đũng quần của cô vậy!

-Anh đi chết đi!

Mị phát điên kêu lên:

-Thật là chịu không nổi, tôi muốn bóp chết tên đại thúc biến thái như anh...

-Hừ, đừng có ồn, có người đang đến đây, hẩn là mang quần áo đến.

Minh Diệu nghe được bên ngoài truyền vào tiếng bước chân, vội vàng nói với Mị:

-Cô trốn ở đây trước, để tôi mặc lại quần áo xong thì cô tìm cơ hội tiếp tục giấu vào!

Cửa phòng nghỉ được đẩy ra, ngoài dự kiến của Minh Diệu, đi vào lại là người phụ trách, trên tay hẩn đang cầm một bộ quần áo.

-Quần áo mới, động tác nhanh một chút!

Người phụ trách cầm quần áo ném cho Minh Diệu.

Minh Diệu gật gật đầu, tiếp nhận quần áo đi vào phòng tắm.

Đây là một bộ quần áo chiến đấu đơn sắc giống như trong quân đội thường sử dụng, thật chắc chắn, mặc lên người tuyệt không thoải mái, nhưng cũng may có thật nhiều túi. Minh Diệu mặc quần áo vào người, cũng thuận tiện đem hộp màu xanh cùng xấp phù chú bỏ vào bên trong túi áo.

-Đi theo tôi!

Thấy Minh Diệu đã thay xong quần áo đi ra phòng tắm, người phụ trách đứng ngay cửa kéo Minh Diệu bước đi, thần sắc có chút vội vàng.

-Chờ một chút, tôi còn có đồ chưa lấy!

Minh Diệu vội vàng nói, Mị còn đang trốn bên dưới sô pha, Minh Diệu cũng không muốn ném nạng ở lại nơi này một mình. Hẩn đi tới chỗ sô pha, quay lưng lại làm ra vẻ như đang tìm đồ vật gì đó, thuận thế chắn ngang tầm mắt của người phụ trách. Mị cũng thừa cơ hội này chui ra khỏi ảnh tử của sô pha, một đoàn ảnh tử màu đen dọc theo vạt áo của Minh Diệu chui vào trong ngực của hẩn.

-Tốt lắm, chúng ta có thể đi rồi!

Minh Diệu thấy Mị đã ẩn xong xuôi, lúc này mới xoay người lại nói với người phụ trách.

-Tìm được rồi sao? Như vậy chúng ta đi thôi.

Người phụ trách thấy Minh Diệu xoay người lại, liền vội vàng nói:

-Thời gian rất cấp bách!

Minh Diệu cảm giác có chút kỳ quái. Thần sắc của người này đột nhiên lại vội vàng như thế, rốt cục đang định dẫn mình đi nơi nào? Hơn nữa vừa rồi Minh Diệu viện cớ đi lấy đồ vật, đợi sau khi Minh Diệu che giấu xong cho Mị, người này lại không hề hỏi hấn muốn tìm thứ gì. Tựa hồ bất cứ sự tình gì cũng chỉ là chuyện dư thừa, nam nhân này chỉ có ý nghĩ muốn nhanh chóng mang Minh Diệu đi tới một địa phương nào đó.

-Rốt cục chúng ta phải đi đâu?

Minh Diệu cùng người phụ trách đi thêm một đoạn đường, nhin không được mở miệng hỏi:

-Còn cần đi làm thêm thí nghiệm sao?

-Đi theo tôi là được, không cần hỏi nhiều như vậy!

Người phụ trách ném lại câu nói kia, cũng không còn tiếp tục mở miệng.

Minh Diệu thấy hỏi thêm cũng không được gì, nên không nhắc lại, ngoan ngoãn đi theo sau lưng hấn. Đi thêm chừng một đoạn đường, Minh Diệu theo hấn đi tới trước một cửa kim loại.

Người phụ trách cầm tấm thẻ lắc qua máy cảm ứng, trên máy cảm ứng hiện lên một cửa sổ nhỏ nhỏ. Cửa sổ lộ ra ánh đèn màu đỏ, người phụ trách đem mắt của mình kề sát vào hồng quang kia.

-Đề phòng nghiêm như vậy!

Minh Diệu không khỏi nhú mày, không ngờ là chẳng những cần có tấm thẻ phối hợp, còn chơi cả trò phân biệt trông mắt, bên trong địa phương này nhất định phải có bí mật trọng yếu nào đó.

Xoát một tiếng, cửa kim loại được mở ra, lộ ra một hành lang thật dài.

Nơi này thật yên tĩnh, sau khi người phụ trách cùng Minh Diệu tiến vào bên trong hành lang, cánh cửa kim loại phía sau liền đóng lại. Bên trong hành lang chỉ có tiếng bước chân của Minh Diệu cùng người phụ trách đi phía trước dẫn đường đang quanh quẩn.

Cả hành lang bất kể là vách tường, trần nhà, hay sàn nhà bên dưới đều chế tạo bằng thủy tinh, trong suốt hoàn toàn. Ở mặt sau thủy tinh có một ánh đèn sáng ngời chiếu cả hành lang sáng rực. Minh Diệu cảm giác loại địa phương này giống như đặc biệt chế tạo cho loại yêu quái có thể giấu thân mình trong ánh tử như Mị, năng lực của Mị ở lại địa phương này sẽ không cách nào phát huy đi ra.

-Đừng tùy tiện lộn xộn, sẽ chết!

Ngay khi Minh Diệu cảm giác kỳ quái, định dùng tay đi chạm vào vách tường, người phụ trách đang dẫn đường phía trước đột nhiên mở miệng nói.

-Ách...Đây là địa phương gì vậy?

Minh Diệu vội vàng rút tay trở về, xem ra ánh đèn sau thủy tinh cũng không chỉ đơn giản là dùng để chiếu sáng.

-Con đường đi thông thiên đường!

Người phụ trách vừa đi vừa nói:

-Anh thật may mắn, con đường này dù là cả tôi cũng chỉ đi qua vài lần mà thôi!

-Anh vừa mới nói chết người, chính là ý tứ này sao?

Minh Diệu khó hiểu hỏi:

-Là con đường đi thông thiên đường theo nghĩa đó?

-Không, vừa rồi ý của tôi là nhắc nhở anh đừng dùng tay chạm vào vách tường.

Người phụ trách nói:

-Cả vách tường đều do trang bị phân biệt cảm xúc thức mật độ cao hình thành, nếu như là anh không có số liệu vân tay trong kho dữ liệu đụng chạm vào, sẽ khiến cho báo động. Từ vách tường cùng trần nhà sẽ bắn ra tia la de đem cả hai người chúng ta cắt thành từng khối thịt!

-Vậy thật đúng với ý tứ là con đường đi thông thiên đường!

Minh Diệu nhú mày nói:

-Bất quá nói lại, hiện tại chúng ta đang đi đâu, đi lên thiên đường sao?

-Cũng không sai biệt bao nhiêu đâu!

Người phụ trách đột nhiên nở nụ cười:

-Kỳ thật tôi còn phải cảm ơn anh, nếu không có anh tôi chỉ sợ cũng không đủ quyền lợi để đi xuống!

-Đi xuống?

Minh Diệu thoáng lặng đi:

- Ý của anh muốn nói chúng ta đang đi xuống?

-Đúng rồi, là đi xuống!

Hai người đi tới cuối hành lang, một cánh cửa tự động mở ra, lộ thang máy bên trong, người phụ trách quay đầu lại nhìn Minh Diệu cười nói:

-Tầng bốn, là nơi thiên đường!

Chuyện xảy ra có chút ngoài dự đoán, Minh Diệu cảm giác giống như lời của Mị có bánh nướng từ trên trời rơi xuống, người này lại đột nhiên chủ động mang hắn đi xuống tầng bốn. Nhớ tới một loạt hệ thống phân biệt thân phận chặt chẽ bên ngoài vừa rồi, nếu như Mị cùng Minh Diệu muốn tìm được thang máy đi xuống dưới cũng không phải là chuyện dễ dàng. Không chỉ cần thẻ còn cần đào cả đôi mắt người khác ra để xác nhận. Hơn nữa Minh Diệu còn không dám khẳng định đôi mắt của người chết rốt cục có thể thông qua được việc phân biệt trông mắt hay không, nhưng lần này nghe theo lời Mị giả dạng làm bảo an để thực hiện thí nghiệm thật đúng là thành công. Tuy rằng cùng một người cải tạo mọc cánh ghê tởm đánh nhau một trận, còn làm dơ cả quần áo của mình, nhưng Minh Diệu vẫn cảm thấy được vận khí của mình có chút không bình thường.

-Tôi còn tưởng rằng thiên đường phải nằm trên đầu của tôi, lại thật không ngờ nguyên lại luôn bị giấu dưới chân của tôi!

Minh Diệu cười cười chỉ chỉ lên trần thang máy:

-Như vậy địa ngục ở trên kia?

-Địa ngục cùng thiên đường lại có gì khác nhau đâu?

Người phụ trách cũng đi vào thang máy, ấn thang máy hạ xuống dưới:

-Thiên đường cùng địa ngục đều là địa phương được chuẩn bị cho người chết mà thôi!

...

-Chị Ada, có được tin tức gì của Minh Diệu hay không?

Tuy rằng không muốn gọi cuộc điện thoại này, nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn không sao nhẫn nhịn được.

Minh Diệu đã mất tích suốt nửa tháng. Ở trong nửa tháng này Ada giống như phát điên chạy khắp nơi tìm kiếm tung tích của Minh Diệu. Tuy nhiên nàng vẫn không thu hoạch được gì. Chuyện Minh Diệu mất tích nàng đem toàn bộ trách nhiệm kéo lên trên người của mình, phảng phất như chính là nàng bắt cóc Minh Diệu, nàng cảm giác thật có lỗi với Diệp Tiểu Manh, nhưng càng nhiều là lo lắng cho sự an toàn của Minh Diệu.

-Thật xin lỗi Tiểu Manh, tạm thời còn chưa có!

Đầu bên kia điện thoại truyền tới thanh âm thấp phần mỗi mệ, nghe vào giống như đã sắp hỏng mất.

-Nhưng em yên tâm đi, chị đã nhờ vả toàn bộ những người quen biết cùng nhau giúp đỡ hỏi thăm, nhất định sẽ tìm được Minh Diệu trở về!

-Không có gì, em chỉ là hỏi thăm một chút mà thôi.

Diệp Tiểu Manh miễn cưỡng nói. Nói không lo lắng là giả, nhưng nàng nghe được thanh âm vội vàng mỗi của Ada ngược lại làm cho Diệp Tiểu Manh càng thêm lo lắng cho sức khỏe của nàng, vì vậy bắt đầu trấn an Ada:

-Vận khí của Minh Diệu luôn tốt lắm, hẳn sẽ không gặp chuyện gì đâu, chị đừng quá sốt ruột, nên chú ý thân thể mình một chút!

-Chị không có vấn đề gì, chuyện Minh Diệu mất tích là trách nhiệm của chị, chị sẽ có câu trả lời cho em.

Đầu bên kia điện thoại thoáng tạm ngừng một chút, Ada lại nói tiếp:

-Cũng là tìm câu trả lời cho chính mình!

Diệp Tiểu Manh cũng không nói thêm lời gì nữa, chỉ đem đề tài thay đổi, chẳng hạn như tâm sự cuộc sống gần đây như thế nào, hoặc một ít chuyện linh tinh vặt vãnh bên trong trường học. Vốn mục đích của Ada là muốn thả lỏng một chút, từ sau khi Minh Diệu mất tích nàng giống như sợi dây đàn căng cứng, không ngừng tìm người hỏi thăm tin tức, tìm kiếm hành tung của Minh Diệu. Vì vậy nàng cũng không có tâm tư lắng nghe những chuyện lặt vặt của Diệp Tiểu Manh, vì vậy chỉ âm ừ vài câu liền cúp điện thoại.

-Còn chưa có tin tức sao?

Tiểu Quát cầm một quả dưa chuột đã gọt vỏ ngẩng đầu nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

-Vậy chỉ còn một khả năng là tên đại thúc kia đã lén chạy đi tìm mấy nữ nhân ngực lớn, không cần lo lắng, đợi sau khi hắn nhìn chán mấy nữ nhân ngực lớn kia tự nhiên sẽ quay về tìm la lỵ sân bay như chị thôi!

-Em toàn nói lời vô nghĩa!

Diệp Tiểu Manh cúp điện thoại, túm lấy quả dưa chuột trong tay Tiểu Quát.

-Lại thừa dịp chị không chú ý thì trộm đồ ăn, quả dưa này chị còn phải dùng làm thức ăn cơm!

-Cắt, ai biết chị dùng nấu cơm ăn hay dùng trước khi đi ngủ chứ?

Tiểu Quát làm mặt quỷ với Diệp Tiểu Manh, thừa dịp nàng không kịp chú ý giắt lại quả dưa chuột chạy tới xem ti vi.

-Cũng là con nít tốt hơn, không cần lo nghĩ chút chuyện phiền lòng nào.

Diệp Tiểu Manh đột nhiên cảm giác dạo gần đây mình cảm khái nhân sinh thật nhiều. Luôn luôn không có tin tức về Minh Diệu làm cho nàng thật sự sốt ruột, nhưng nàng cũng không có cách nào khác. Dù bảo nàng đi tìm, nàng cũng không biết mình đi đâu mà tìm. Hiện tại chuyện duy nhất nàng có thể làm chính là mỗi ngày dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ lắng lặng chờ Minh Diệu trở về.

Diệp Tiểu Manh không muốn đi trách móc ai, cũng không muốn đổ trút trách nhiệm cho ai. Nếu như tìm người để đổ trách nhiệm, như vậy nhất định người đó chính là bản thân Minh Diệu. Từ Mẫn lợi dụng quan hệ trong chức vụ thông tri toàn bộ các đồng sự trong những cục cảnh sát hoặc đồng học tìm kiếm Minh Diệu, thậm chí ngay cả căn nhà của phụ thân nàng mà nàng chán ghét nhất, không muốn gặp mặt nhất cũng đi qua, nhờ vả ông ấy lợi dụng mạng lưới quan hệ của gia tộc tại Châu Âu để tìm kiếm hành tung của Minh Diệu.

Diệp Tiểu Manh đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, điều duy nhất mà nàng có thể làm chính là mỗi ngày sau khi tan học quay về trong hang ổ nhỏ mà nàng cùng Minh Diệu sống chung với nhau thật nhiều năm, lắng lặng chờ hắn trở về. Hoặc là trên đường đi luôn cẩn thận quan sát mỗi một người lạ đi ngang qua mình để tìm kiếm.

...

Cửa kim loại chậm rãi mở ra, một hành lang giống hành lang lúc mới tiến vào xuất hiện ngay trước mặt Minh Diệu. Người phụ trách làm ra động tác như thỉnh mời, ý bảo Minh Diệu đi ra thang máy trước.

-Dọc theo con đường này đi thẳng về phía trước là được!

Nói xong câu đó, người phụ trách đóng lại cửa thang máy, thang máy lại quay về trên tầng ba.

-Nơi này là địa phương mà bọn họ gọi là thiên đường sao?

Minh Diệu dùng chân chà chà lên sàn nhà bằng thủy tinh, cười nói:

-Như vậy nhất định là chiếc thang trời đi thông tới thiên đường đi!

-Ít nói nhảm, đi nhanh đi!

Mị ở trong lòng Minh Diệu nói:

-Tôi chán ghét nơi này, sáng quá!

Giẫm lên sàn nhà tản ra ánh sáng chói ngời, Minh Diệu dọc theo hành lang đi tới. Vô luận là trần nhà, hai bên vách tường hay sàn nhà đều là thủy tinh trong suốt chế thành. Mà bên dưới thủy tinh lại có vật sáng chiếu rọi chói mắt cả lối đi. Ánh sáng thật sự chói mắt, làm cho người ta sinh ra ảo giác như hoảng hốt.

Cuối hành lang là một cánh cửa cảm ứng đo sắt thép chế thành được mở ra, hiện ra trước mặt Minh Diệu là một cảnh tượng giống trên thiên đường không dám tưởng tượng.

Thiên đường này lại không có những đám mây muôn màu như trong truyền thuyết, cũng không có cầu vồng suối phun. Nơi này chỉ có máy móc bằng sương, bồi dưỡng tào thật lớn, ống dẫn thật thô, cùng những nhân viên công tác mặc đồ phòng hộ thật dày.

-Đi theo tôi!

Một nhân viên công tác mặc đồ phòng hộ đi tới, bởi vì đeo mặt nạ nên không thấy rõ bộ dáng của hắn, ngay cả tiếng nói cũng bị máy móc vọng lại, chỉ có thể nghe được là thanh âm của nam nhân.

306. Chương 309: Vô Đề

Minh Diệu đi theo nam nhân kia tới phòng khử trùng, trải qua vài trình tự khử trùng tiêu độc, Minh Diệu bị dẫn tới một căn phòng trống trải.

- Hoan nghênh anh, người bạn của tôi!

Thanh âm một nam nhân truyền tới chỗ Minh Diệu:

- Rất ít gương mặt phương Đông tới đây, anh là người Nhật Bản, người Hàn Quốc hay quốc gia Đông Nam Á?

- Điều này trọng yếu lắm sao?

Minh Diệu quay đầu lại, thấy được một nam nhân tóc vàng mặc thực nghiệm phục. Đây không phải màu tóc vàng do nhuộm hay trộn lẫn với màu sắc khác, mà là màu vàng thuần túy. Gò má có chút gầy yếu, nhưng nhìn qua lại không lộ vẻ xấu xí, ngược lại còn cho người ta cảm giác có một loại uy nghiêm đặc thù.

- Dích xác là không trọng yếu!

Nam nhân kia lắc đầu nói:

- Tôi là tiến sĩ Gabi phụ trách nơi này, tôi nghĩ anh hẳn đã nghe qua tên của tôi!

- Đương nhiên, tên của ngài tôi nghĩ trong phòng thí nghiệm này sẽ không có ai không biết.

Minh Diệu cũng nói rõ ràng:

- Ngài là một trong những người phụ trách chủ yếu của phòng thí nghiệm!

- Ha ha, xem ra tên của tôi thật sự nổi danh trong phòng thí nghiệm này đi, ngay cả người bạn đến thăm từ bên ngoài phòng thí nghiệm cũng biết được tên của tôi.

Nam nhân kia cười nói:

- Có thể nói cho tôi biết tên của anh không? Người bạn phương Đông thân ái? Hoặc là tôi nên gọi anh là người xâm nhập cho trực tiếp?

- Tùy tiện anh gọi thế nào cũng được cả!

Minh Diệu nghe được ba chữ người xâm nhập thì chân mày chợt nhíu lại.

Nguyên lai hắn còn cho rằng hành động của mình thật bí ẩn, nhưng thật không ngờ đã sớm bị người phát hiện.

- Trong lòng của anh có lẽ đang cảm thấy rất kỳ quái, tôi làm sao phát hiện ra anh có đúng không?

Gabi cười nói:

- Kỳ thật trong nháy mắt anh vừa tiến vào phòng thí nghiệm, chúng tôi cũng đã phát hiện anh đến. Tuy rằng suy nghĩ của anh rất tốt, theo ống thông gió lẫn vào trong phòng thí nghiệm sẽ không bị máy giám thị phát hiện, nhưng anh không thấy phòng thí nghiệm bí ẩn như vậy lại đi bỏ qua lỗ hổng rõ ràng như ống thông gió hay sao? Bên trong ống thông gió có trang bị máy dò xét nhiệt năng, hành động mà anh cho rằng bí ẩn đã bị chúng ta nhìn thấy trong máy giám thị, là một bóng người thật lớn màu đỏ!

- Vậy sao? Xem ra các vị đã sớm phát hiện sự đột nhập của tôi, nhưng tôi thật không rõ vì sao các vị không sớm vạch trần tôi đây?

Minh Diệu nói:

- Như vậy ít nhất cũng giúp tôi giảm bớt đi chút đường vòng!

- Bởi vì tôi phát hiện anh là một tư liệu sống rất tốt.

Trong mắt Gabi lộ ra ánh sáng nhìn chằm chằm Minh Diệu:

- Với thân thể này thật sự quá hiếm có, tôi thật muốn biết rốt cục anh có thể làm được tới trình độ nào!

- Thì ra là thế!

Minh Diệu gật đầu, vừa nghe được câu nói của Gabi, ánh mắt của Minh Diệu chợt sáng rực lên. Rất rõ ràng tuy rằng đám người này đã sớm phát hiện Minh Diệu đột nhập, nhưng bọn hắn lại không nhìn thấy được không chỉ có một mình hắn đột nhập vào, mà là hai người. Hiện tại người còn lại đang tránh trong lòng Minh Diệu, bây giờ Mị đã chân chính biến thành vũ khí bí mật của Minh Diệu.

- Nói như vậy cuộc thí nghiệm vừa rồi cũng là anh an bài sao?

Minh Diệu nhìn Gabi hỏi:

- Tên thiên sứ dị dạng mọc cái cánh gà nướng ấy?

- Thiên sứ? Không không không, người bạn của tôi, xem ra anh đã hiểu lầm!

Gabi vội vàng lắc đầu nói:

- Tên kia cũng không phải là thiên sứ gì, hoặc là nói thứ đồ vật kia cũng không tính là thiên sứ chân chính. Đó chỉ bất quá là do tôi dùng phương pháp chế tạo thiên sứ được ghi chép lại trong Hắc Chi Đoạn Chương lại thay đổi một chút, chế tạo ra người cải tạo ghen hóa thiên sứ mà thôi. Thiên sứ chân chính không phải là bộ dáng như thế!

- Nói tới người cải tạo ghen, tôi thật muốn biết anh chế tạo mấy thứ kia ra để làm gì vậy?

Minh Diệu mở miệng nói:

- Những thứ kia thật sự có thể được gọi là người sao?

- Cải thiện gen nhân loại đương nhiên là muốn làm cho thân thể yếu ớt của nhân loại trở nên càng thêm cường tráng. Có được tuổi thọ lâu dài, cùng lực lượng thêm cường đại, sự cường đại đủ sức áp đảo toàn bộ ngoại tộc, hết thảy là vì tương lai của nhân loại!

Tiến sĩ Gabi nghiêm trang nói xong những lời này, nhìn thấy biểu tình không tin của Minh Diệu, đột nhiên cười lên ha ha:

- Ha ha ha ha, tôi đã biết anh sẽ không tin tưởng. Đúng vậy, loại lý do như thế tôi chỉ nói cho đám người đầu tư ngu xuẩn cùng đám cao tầng ủy viên hội cổ lỗ sĩ kia nghe mà thôi!

- Mục đích của anh chỉ là vì muốn làm ra loại quái vật phi nhân loại thể thôi!

Minh Diệu nhìn biểu tình điên cuồng của Gabi nói:

- Anh chỉ đơn thuần thí nghiệm là thí nghiệm chơi thôi. Anh lợi dụng quyền lợi của mình tiến hành nghiên cứu những chuyện điên cuồng mang danh nghĩa vì tương lai của nhân loại. Chuẩn xác mà nói, anh căn bản chính là một tên điên không hơn không kém!

- Kẻ điên sao? Có lẽ đi!

Gabi thần nhiên nói:

- Giống như ông nội tôi từng được các người gọi là là Tử Vong thiên sứ, đám người ngu muội như các người sẽ không bao giờ hiểu được chân lý của ngành nghiên cứu khoa học cả!

- Chẳng thể trách!

Minh Diệu như tỉnh ngộ gật gật đầu:

- Tôi đã cảm thấy không thể nào có hai kẻ điên lấy cùng một dòng họ, nguyên lai các người có quan hệ huyết thống. Frankenstein. Anh không chỉ kế thừa tên của hắn, còn kế thừa cả sự điên khùng cuồng dại của hắn!

- Điên cuồng cùng chấp nhất cần gì phải phân chia rõ giới hạn đến như vậy đây?

Gabi cười cười:

- Giống như loài cẩu lợn làm sao am hiểu được ý nghĩ của loài người sự vĩ đại của chúng ta không cần các người tới thừa nhận!

- Được rồi, tôi không muốn cùng một kẻ điên đi nghiên cứu thảo luận vấn đề gì về triết học, bởi vì tôi nghe nói thế giới quan của kẻ điên cùng người bình thường là hoàn toàn bất đồng, giống như tôi không cách nào hiểu được ý tưởng của loài chuột!

Minh Diệu bất đắc dĩ nhún nhún vai:

- Như vậy tiến sĩ Frankenstein, hiện tại mục đích anh để cho tôi tới nơi đây, không chỉ đơn thuần là vì tìm tôi nói chuyện phiếm đi?

- Đó là đương nhiên!

Gabi gật đầu:

- Anh là một tài liệu thí nghiệm khó được, anh biết không? Tôi rất khó tìm được tài liệu thích hợp để làm thí nghiệm, bởi vì những linh năng giả tự xưng cường đại khi đối mặt với con của tôi, đều vô cùng yếu ớt. Thậm chí bọn hắn còn không thể đánh bại những người cải tạo gen hóa thiên sứ kia. Con của tôi sao, luôn luôn cần tìm được một đối thủ để cho hắn tận sức phát huy ra lực lượng của chính mình!

- Con anh?

Minh Diệu nở nụ cười:

- Là sinh ra hay là chế tạo ra? Nga, đúng rồi, nghe nói quái nhân của nghiên cứu khoa học đều không có khả năng sinh đẻ, giá trị quan của bọn hắn còn thấp hơn của loài chồn!

- Anh muốn tùy tiện nói sao cũng được cả!

Gabi không thèm để ý chút nào tới lời trào phúng của Minh Diệu. Hắn vỗ vỗ tay, cửa sau lưng bị mở ra, một thanh niên đáng người gầy yếu từ bên trong cửa đi ra.

Mái tóc màu đỏ như ngọn lửa thiêu đốt. Bộ mặt tuy rằng tuấn mỹ nhưng lại không làm cho ai nhìn ra được giới tính. Làn da ngăm đen, nửa thân trên trần trụi. Trên thân thể nhìn như gầy yếu kia bao phủ đầy vết thương, rất rõ ràng từng trải qua rất nhiều lần phẫu thuật lưu lại. Đặc biệt cặp cánh tay buông xuôi hai bên, Minh Diệu nhìn thấy được bên trên có thật nhiều dấu vết cháy đen, giống như cánh gà bị đốt cháy. Mà ở sau lưng thanh niên kia lại có một cánh chim màu xanh biếc, mở rộng ra sau lưng của hắn.

Nhưng cũng giống như những người cải tạo gien khác, hai mắt thanh niên này có chút dại ra, căn bản không có vẻ linh động của người bình thường. Người này chẳng qua cũng là một con rối không có linh hồn mà thôi, Minh Diệu chỉ liếc mắt đã nhìn thấu bản chất của hắn.

- Đứa con đầu tiên của tôi!

Bộ dạng của Gabi hiện tại chẳng khác gì người giới thiệu chương trình trong đoàn xiếc, đang chuẩn bị giới thiệu cho khán giả hiểu rõ về ngôi sao trong đoàn xiếc của chính mình.

- Đây mới thật sự là thiên sứ, cùng những kẻ cải tạo kia hoàn toàn khác hẳn. Hắn là thiên sứ đầu tiên sau khi tôi chiếm được Hắc Chi Đoạn Chương dựa vào phương pháp ghi chép bên trong mà chế tạo ra tới!

- A, còn gọi là “Vô địch chiến thần”!

Minh Diệu đánh giá gương mặt không chút phản ứng của thanh niên kia.

- Nhưng hắn thật sự xứng đáng với danh xưng kia sao?

- Vậy phải thử qua mới biết được.

Gabi quay đầu dùng một loại ánh mắt thưởng thức nhìn về mặt thanh niên tóc đỏ không chút thay đổi.

- Mục đích anh để cho tôi tới nơi đây chính là vì đánh nhau với con rối này sao?

Minh Diệu lại nói:

- Chuyện gì cũng phải nói trước cho rõ, nếu đánh hỏng tôi sẽ không đền!

- Ha ha ha, nếu như anh thật sự có thể làm được!

Giống như vừa nghe được một câu truyện cười, Gabi cười lên ha ha.

- Không cần lo lắng, mặc dù có thể chế tạo ra thiên sứ chân chính ủy viên hội cũng đã bỏ ra rất nhiều tiền, nhưng nếu quả thật bị anh đánh hỏng, không cần anh bỏ ra tiền bồi thường đâu. Ủy viên hội kia sẽ đưa ra thêm càng nhiều tiền để cho tôi chế tạo ra thêm nhiều thiên sứ!

Nói tới đây, Gabi dùng một loại ánh mắt thật tham lam nhìn Minh Diệu:

- Hơn nữa anh cũng là một tư liệu sống rất tốt. Dù cho anh có chết, tôi cũng sẽ không lãng phí bộ thân thể này của anh. Muốn chịu tải lực lượng thật lớn của thiên sứ, tư liệu sống thích hợp rất khó tìm đến!

- Tôi đối với việc biến thành một con rối hoàn toàn không có chút hứng thú!

Minh Diệu mở miệng nói:

- Nhưng nói lại, vì cái gì tôi nhất định phải đánh với hắn đây?

- Ân?

Ngay khi Gabi còn chưa kịp phản ứng, Minh Diệu đột ngột lao vọt tới chỗ Gabi.

- Chỉ cần bắt được anh, mục đích của tôi đã đạt được!

Minh Diệu dùng bả vai hất ra thanh niên tóc đỏ ngăn cản trước mặt vọt tới, ngay khi bả vai Minh Diệu tiếp xúc với thanh niên tóc đỏ kia, một cổ nóng rực đánh úp lại trên bờ vai của hắn, cảm giác giống như Minh Diệu vừa chạm phải đồng lửa.

- Ân?

Ngay khi Minh Diệu vươn tay sắp bắt được cổ của Gabi, thân ảnh hắn đột nhiên biến mất ngay trước mặt Minh Diệu, Minh Diệu bắt lấy chỉ là một đoàn không khí mà thôi.

- Ha ha ha ha, người nghĩ rằng ta sẽ ngu xuẩn tới mức tự mình đến gặp mặt một linh năng giả tràn ngập tính nguy hiểm như người sao?

Thanh âm truyền đến từ sau lưng Minh Diệu. Minh Diệu quay đầu lại, chứng kiến thân ảnh Gabi chậm rãi xuất hiện, có chút trong suốt.

- Đây bắt quá chỉ là một hình chiếu mà thôi!

- Tên giảo hoạt!

Minh Diệu nhỏ giọng than thở một câu:

- Xem ra muốn đơn giản giải quyết tên điên kia không thể thực hiện được!

Lúc này cô gái có khuynh hướng bạo lực ở trong lòng Minh Diệu đã hưng phấn kêu lên:

- Nếu không để cho tôi ra đánh với hắn đi, tên này nhìn qua vẫn còn có vẻ thật ngu ngốc...

- Cô là bạo lực cuồng sao?

Minh Diệu bất đắc dĩ nói:

- Cô thành thật yên lặng dùm tôi, những tên kia còn chưa biết có sự tồn tại của cô, hiện tại cô chính là vũ khí bí mật của tôi đó!

- Được rồi!

Mị trở nên có chút uể oải:

- Nhưng tôi thật sự chán ghét phong cách chiến đấu của anh, chẳng khác gì giống như một con rùa!

- Được rồi, lần này trực tiếp dùng toàn lực là được!

Minh Diệu vừa dứt lời, thân ảnh đã biến mất tại chỗ.

Dây leo màu xanh biếc từ trên sàn nhà chui ra, triền chặt thân thể của thanh niên tóc đỏ kia làm cho hắn không thể nhúc nhích. Chỉ trong một giây sau, nắm tay Minh Diệu liền đánh thẳng vào mặt thanh niên kia. Nắm tay cứng rắn bao vây lấy Kim Quyết đem thanh niên tóc đỏ kia đánh bay ra ngoài, văng vào trên vách tường, đem vách tường đánh hõm sâu như cái đống.

- Không phải chứ, chỉ đơn giản như vậy đã thu phục?

Chứng kiến thân thể thanh niên tóc đỏ lồm trong vách tường, Mị có chút kinh ngạc nói:

- Một kích giết chết a, người này thật là quá tệ đi?

- Bỏ chết tôi, làn da tên này sao lại nóng như vậy đây!

Minh Diệu lắc lắc tay phải, mặc dù có Kim Quyết bảo hộ nhưng tay phải Minh Diệu vẫn bị thương. Trên mu bàn tay hắn còn bốc lên khói nhẹ, còn có dấu vết như bị cháy khét. Vừa rồi khi nắm tay đập lên mặt tên thiên sứ kia, Minh Diệu lập tức có cảm giác nóng rực. Loại nhiệt độ kia xuyên thấu qua sự bảo hộ của Kim Quyết trực tiếp làm tổn thương da tay của hắn. Hắn nhìn nhìn tay phải có chút cháy đen của mình, không khỏi nhỏ giọng than thở nói:

- Nhưng tựa hồ không giống như vừa chiến đấu, chỉ nháy mắt đã thu phục...

- Uy, hiện tại chúng ta đi bắt tên khoa học gia biến thái kia đi!

Mị mở miệng nói:

- Hắn nhất định phải biết Hắc Chi Đoạn Chương để ở nơi nào!

- Được rồi, chúng ta đi tìm hắn!

Minh Diệu gật đầu, tuy rằng vừa rồi tên Gabi kia chỉ lưu lại hình chiếu, nhưng thứ này phạm vi tạo ra tác dụng không quá lớn, Gabi nhất định cũng đang ở gần đây, thông qua máy giám thị quan sát từng cử động của Minh Diệu bên trong căn phòng này.

Minh Diệu nhìn chung quanh một lần, ở mỗi một nơi hẻo lánh của căn phòng đều có một máy giám thị nhắm ngay Minh Diệu. Hắn hướng máy giám thị vươn ra ngón giữa, lại quay người đi về hướng cánh cửa kim loại.

- Xem ra còn là một linh năng giả tổng hợp!

Chứng kiến động tác khiêu khích của Minh Diệu trong máy giám thị, Gabi ngồi trong phòng giám thị chỉ hứng thú cười cười. Đối với việc thiên sứ do mình đào tạo ra lại bị Minh Diệu thoải mái đánh ngã, hắn tựa hồ cũng không hề lưu lại trong lòng, hắn thật sự càng có thêm hứng thú đối với thân thể của Minh Diệu.

- Nắm tay của hắn đánh vào trên mặt đích xác rất đau!

Jackson ngồi sau lưng hắn hồi tưởng lại một quyền của Minh Diệu trên tầng hai trước đó, tuy rằng hiện tại đã không còn đau, nhưng hắn vẫn không nhịn được sờ sờ cằm:

- Hoàn hảo lúc ấy hắn chỉ muốn đánh ngất xỉu tôi mà thôi, không phải muốn lấy mạng tôi, tôi cũng không có được năng lực chịu đựng như tên thiên sứ kia. Nếu một quyền vừa rồi đánh lên trên mặt tôi, rất có thể đầu của tôi đã bị nổ bạo!

- Đầu của anh bạo rồi lại có quan hệ gì.

Đầu của Gabi cũng không hề quay lại, thản nhiên nói:

- Chẳng qua ngủ tiếp thêm một thời gian mà thôi!

- Uy, anh nói chuyện nghe thật là thoải mái!

Jackson lại kháng nghị:

- Phải biết rằng tìm một thân thể tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng!

- Như vậy anh cảm thấy thân thể của nam nhân kia thế nào?

Gabi chỉ vào người Minh Diệu hiện lên ở trong máy giám thị:

- Hắn là thật phù hợp với yêu cầu của anh đi?

- Còn thiếu chút nữa, nhưng có thể sử dụng.

Jackson nghĩ nghĩ nói:

- Tuy rằng không phải bẩm sinh hỗn huyết, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng thừa nhận!

307. Chương 310: Ngọn Lửa

- Loại người tạo thành hỗn huyết hậu thiên như vậy cũng thật hiếm thấy rồi đó!

Gabi nói tiếp:

- Hơn nữa trong thân thể của hắn còn chảy máu của con anh. Hỗn hợp thể giữa nhân loại cùng quỷ hút máu, khả năng phù hợp hắn là không sai!

- Vậy thì thử xem một chút đi!

Jackson gật đầu:

- Bất quá hắn ít nhất phải có năng lực đánh thắng thiên sứ mới miễn cưỡng đủ tư cách!

- Ha ha, vậy để tiếp tục bồi hấn chơi thêm chốc lát!

Gabi cười cười, ấn xuống một nút điều khiển trên đài.

- Cửa này mở không ra!

Minh Diệu đứng trước cánh cửa bằng kim loại, không tìm được công tắc gì để xoay chuyển. Cánh cửa này cũng không biết được dùng tài liệu đặc thù gì chế thành, thật quá rắn chắc. Minh Diệu thăm dò, dù dùng Kim Quyết bao vây quanh nắm tay cũng không cách nào lưu lại được chút dấu vết.

- Đồ đàn!

Mị ở trong lòng Minh Diệu mắng:

- Thanh kiếm của anh đâu? Dùng nó thử xem!

- Nói cũng đúng!

Minh Diệu gật gật đầu, đem tay vươn vào trong lòng định lấy ra hộp nhỏ màu xanh chứa Yêu Lân.

Một cỗ nóng cháy cùng cực từ sau lưng Minh Diệu đánh úp tới, Minh Diệu không cần quay đầu lại cũng có thể biết được nguy hiểm. Hắn bất chấp rút ra Yêu Lân, vội vàng lật nghiêng trốn sang bên trái.

Ngay khi Minh Diệu còn chưa kịp đứng vững, một quả cầu lửa thật lớn nổ tung oa ngay chỗ hắn vừa đứng. Ánh lửa tung tóe bay lướt sát qua bên người Minh Diệu, có mấy đốm lửa rơi lên quần áo của hắn, quần áo tác chiến quân dụng vốn có tính năng phòng cháy không tề đột nhiên lại thiêu đốt lên.

- Oa, nóng nóng nóng...

Minh Diệu vội vàng dùng tay đem mấy đốm lửa dính trên người mình dập tắt.

Cho dù đã có được Kim Quyết bảo hộ, nhưng cảm giác nóng rực thiêu đốt vẫn xuyên thấu qua tầng phòng hộ, tổn thương làn da của hắn.

- Oa, tên kia không phải đã chết rồi sao?

Mị ở trong lòng Minh Diệu chột kêu lên:

- Tại sao lại có thể đứng dậy?

Minh Diệu ngẩng đầu nhìn lại, tên thanh niên tóc đỏ không biết từ lúc nào đã bò lên khỏi mặt đất, đưa ra đôi tay mang theo dấu thiêu cháy, gương mặt không chút thay đổi nhìn Minh Diệu. Đôi cánh chim màu xanh biếc từ sau lưng hắn mở rộng ra.

Từng điểm hồng quang chậm rãi tụ tập lên trên tay của hắn, rất nhanh biến thành một đoàn quả cầu lửa rừng rực thiêu đốt, hắn giơ cao hai tay, cầm quả cầu lửa lớn cỡ bánh xe ô tô hướng Minh Diệu ném tới.

Quả cầu lửa bay thẳng tới người Minh Diệu, tốc độ cực nhanh. Tuy rằng Minh Diệu đã lắc mình tránh thoát quả cầu lửa công kích, nhưng quả cầu lửa đập mạnh tạo ra xung lực làm cho hắn phải lăn nhanh mấy vòng mới đứng vững thân thể.

- Gặp phải tên chơi lửa, thật đáng ghét!

Minh Diệu nhỏ giọng than thở vài câu, rút ra trường phù chú:

- Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi biết chơi lửa, khi lão tử chơi lửa ngươi còn chưa sinh ra đâu!

- Tập, Ly Hỏa!

Minh Diệu ném ra phù chú, ba quả cầu lửa hướng tên thiên sứ bay đi. Chứng kiến Minh Diệu phát ra Ly Hỏa, tên thiên sứ không hề có ý tứ muốn trốn tránh, hắn chỉ đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi Ly Hỏa bay đến.

Ba quả Ly Hỏa chuẩn xác đánh lên trên người tên thiên sứ, lập tức bộc phát nổ mạnh bao vây cả cơ thể hắn vào bên trong. Ngọn lửa mãnh liệt đủ làm linh hồn người tan rã bốc cháy lên kịch liệt, trong không khí phiêu tán ra cỗ hương vị bị nướng cháy.

Nhưng hỏa diễm thiêu đốt không được bao lâu lại giống như bị cháy hết không khí, chậm rãi dập tắt. Khói bụi tan hết, tên thiên sứ không chút tổn thương đứng giữa phòng, mái tóc đỏ tựa hồ còn thêm yêu diễm.

- Anh là kẻ ngu ngốc sao?

Mị ở trong lòng Minh Diệu lớn tiếng mắng:

- Biết rõ đối phương có năng lực khống chế ngọn lửa, anh còn dùng lửa để đối phó hắn. Đây không phải giống như đạo lý dùng bánh bao thịt đi ném con chó hay sao?

- Đạo lý đó tôi đương nhiên biết được.

Minh Diệu cười cười:

- Vừa rồi tôi chẳng qua chỉ muốn thí nghiệm thử một chút mà thôi.

- Thí nghiệm? Có chuyện gì đáng thí nghiệm?

Mị mở miệng nói:

- Sao anh không động đầu óc của mình một chút, người biết thao túng lửa đương nhiên sẽ không sợ ngọn lửa công kích, đây là thường thức, có gì đáng để thí nghiệm cơ chứ!

- Không, không quan hệ gì tới ngọn lửa cả!

Minh Diệu lắc đầu:

- Vừa rồi tôi sử dụng chính là Ly Hỏa!

- Ly Hỏa thì thế nào, độ nóng của Ly Hỏa cũng không quá cao đi?

Mị có chút khó hiểu hỏi.

- Loại đồ vật như Ly Hỏa tựa hồ chỉ có hiệu quả đối với linh hồn phải không?

- Phải đó...

Minh Diệu gật đầu:

- Rất rõ ràng, tên thiên sứ đối diện cũng là thứ không hề có linh hồn!

- Có linh hồn cùng không có linh hồn lại có gì khác nhau đâu?

Mị vẫn không hiểu ý tứ của Minh Diệu.

- Có khác nhau!

Minh Diệu như đang cùng Mị nói chuyện, lại giống như đang lẩm bẩm một mình:

- Ít nhất đối với tôi mà nói là có khác nhau...

- Tên này thật thú vị!

Nhìn thấy Minh Diệu chiến đấu với tên thiên sứ, Jackson cũng khởi lên hứng trí:

- Tôi thật sự chờ mong tên kia rốt cục lại có thêm lực lượng gì, một linh năng giả hỗn hợp phức tạp như vậy, tôi là lần đầu tiên được nhìn thấy...

- Đích thật là một kẻ hiếm thấy!

Gabi cũng gật đầu:

- Có một tầng phòng ngự cường hóa thân thể, còn có cạm bẫy trói buộc hoặc quấy nhiễu, còn có phù chú tiến hành đả kích từ xa, hắn biết thật sự rất nhiều, không biết người này rốt cục lại là ai?

- Đông phương linh năng giả tựa hồ cũng rất thích sử dụng phù chú, cho nên rất khó nhận thức.

Jackson lại nói tiếp:

- Trung Quốc đạo sĩ, Hàn Quốc Khu Ma sư, Nhật Bản Âm Dương sư, tựa hồ những loại người này đều dùng linh lực thông qua phù chú để đề cao uy lực, cho nên thật sự rất khó phán đoán...

- Đại khái là người Hàn Quốc đi, khả năng cũng nhiều hơn một chút.

Gabi nghĩ nghĩ nói:

- Tôi nghe nói phương pháp sử dụng phù chú ban đầu là do người Hàn Quốc phát minh...

- Phải a...

Jackson hữu khí vô lực nói:

- Nghe nói trừ bỏ Thượng Đế, toàn bộ những đồ vật gì trên thế giới cũng nghe Hàn Quốc gào thét xưng là mình phát minh!

Minh Diệu liên tục lắc mình tránh thoát công kích, tuy rằng tốc độ phát ra cầu lửa của thiên sứ kia rất chậm, Minh Diệu có thể thoải mái né tránh, nhưng lực xung kích khi nổ mạnh cũng tạo thành trở ngại không nhỏ đối với Minh Diệu. Thường thường ngay khi Minh Diệu vừa tránh ra liền bị lực xung kích quấy nhiễu, làm cho hắn không thể bảo trì cân bằng, chỉ có thể đem toàn bộ tinh lực đặt trong việc ổn định thân hình để trốn tránh công kích tiếp theo sau.

- Anh liều mạng bị đánh một chút lại xông lên trước chế ngự hắn thôi!

Mị ở trong lòng Minh Diệu bất mãn nói:

- Mỗi lần đều bị người đè nặng mà đánh, ở chung một chỗ với anh thật sự vô cùng buồn bực!

- Kháo, nếu không cô tới giúp tôi chặn một lần xem, tôi sẽ không để ý dùng cô làm thuận tiện!

Minh Diệu nghe câu nói đứng thẳng nói chuyện không đau thất lưng của Mị thật khó chịu, tuy rằng tốc độ phi hành của cầu lửa không nhanh, nhưng tần suất phóng ra cũng rất cao, hơn nữa loại lửa này khác với Ly Hỏa. Độ nóng của Ly Hỏa kỳ thật không cao, chủ yếu chỉ phát huy uy lực đối với linh hồn của đối phương, mà quả cầu lửa kia lại ngược với Ly Hỏa, loại độ nóng đủ làm không khí bốc cháy kia, Minh Diệu phỏng chừng chỉ cần để cho nó đụng vào, cho dù có Kim Quyết bảo hộ thân thể của hắn cũng trực tiếp bị cháy rụi!

-Để ột cô gái xinh đẹp làm tấm chắn cho anh, anh đúng là không chút tổ chất!

Mị âm dương quái khí nói:

-Đại thúc biến thái sắc cuồng sẽ không bao giờ được ai thích cả đâu!

-Nếu như có loại thuốc nào sau khi uống vào khiến cho người ta mất đi năng lực nói chuyện, cho dù tôi phải táng gia bại sản cũng muốn mua về đốt cho cô ăn!

Minh Diệu có oán niệm thật lớn đối với việc mình phải đánh sống đánh chết mà Mị lại không chút khấn trương không ngừng lải nhải mắng nhiếc hắn.

Minh Diệu xuất ra ba phát Ly Hỏa, ba quả cầu lửa màu trắng cùng hỏa cầu màu đỏ khổng lồ va chạm vào nhau, sản sinh tiếng nổ mạnh thật lớn. Lực xung kích đập vào khiến Minh Diệu phải bật lui ra sau mấy bước. Khói bụi nồng đậm che chắn tầm nhìn, bên trong phòng lâm vào một mảnh tối tăm.

-Cơ hội!

Minh Diệu nhanh chóng lấy ra hai phù chú trong túi, dùng sức ném mạnh xuống mặt đất, miệng lẩm bẩm.

Hệ thống thông gió bên trong phòng bắt đầu khởi động, khói bụi do tiếng nổ mạnh tạo ra chậm rãi bị hút ra khỏi phòng. Ánh mắt bị cải tạo luôn sáng hơn ánh mắt bình thường của nhân loại, khói bụi dần dần tản ra, một bóng người mơ hồ xuất hiện.

Đối mặt với địch nhân đứng cách đó không xa, giống như một cỗ máy móc vô cùng chính xác, tên thiên sứ kia lại dùng tần suất cố định thật nhanh đánh ra quả cầu lửa thật lớn.

-Oanh...

Tiếng nổ mạnh liên tục đem bóng người kia hoàn toàn vây quanh bên trong ngọn lửa, không khí bắt đầu bốc cháy lên kịch liệt, phát ra thanh âm xèo xèo khó nghe.

-Di, chết rồi?

Chứng kiến thân ảnh Minh Diệu bị bao vây bên trong biển lửa đỏ rực, Gabi không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc. Vừa rồi nam nhân kia biểu hiện thực lực không chỉ đơn giản là như thế. Nhưng thật không ngờ vừa mới lơ lằm ra sai lầm lại đem tính mạng thua đi vào.

Nhưng khi hần nghĩ kỹ lại, đây cũng là chuyện có thể hiểu được. Ánh mắt của thiên sứ được trải qua phẫu thuật đặc biệt, so với ánh mắt của linh năng giả trải qua linh lực cường hóa còn miễn tuệ hơn nhiều. Đối với người bình thường mà nói trong hoàn cảnh tầm nhìn không tốt, ảnh hưởng cũng không lớn. Nhưng vừa rồi Minh Diệu phát ra quả cầu Ly Hỏa va chạm phát sinh nổ mạnh, bụi mù che phủ lên tầm mắt, cho dù là trong máy giám thị cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối đen. Ở trong tình hình như thế, thị lực Minh Diệu không khả năng thấy rõ, cho nên thiên sứ phát hiện được vị trí của địch nhân liền chiếm giữ được ưu thế tuyệt đối. Người đột nhập kia rất có thể do tầm mắt bị ngăn cản nên không phát hiện được rõ tình huống của chính mình, vì vậy liền bị đánh trúng.

Phát ra quả cầu lửa tuy rằng đã đánh trúng Minh Diệu nhưng thiên sứ kia vẫn như một cỗ máy không biết mệt mỏi, chỉ đơn thuần chấp hành theo mệnh lệnh, không ngừng phóng ra cầu lửa về hướng kia. Thân ảnh màu đen vận vệt thiêu đốt bên trong biển lửa, dần dần hòa tan biến mất không còn thấy tung tích.

-Không dễ dàng chết đi như vậy!

Jackson ngồi sau lưng Gabi, vẻ mặt lại tuyệt đối không thấy có chút vẻ khấn trương nào.

-Không có khả năng, chỉ cần bị ngọn lửa đánh trúng, cho dù là thứ gì cũng sẽ bị chết cháy!

Gabi lắc đầu nói:

-Bị ngọn lửa nóng vượt qua ba ngàn độ bao vây, dù là sắt thép cứng rắn nhất cũng sẽ hòa tan.

-Nếu như không bắn trúng thì sao đây?

Jackson cười nói:

-Phải nên nhớ trong cơ thể người kia có máu của Cain, tôi nhớ được khi còn nhỏ Cain là tên gia hỏa thích chơi lửa nhất!

-Nhưng chính mắt anh cũng đã nhìn thấy đấy!

Gabi chỉ vào ngọn lửa bốc cháy rừng rực trong máy giám thị:

-Ảnh tử kia hoàn toàn đã hòa tan!

-Gọi tiểu tử kia dừng tay đi.

Jackson nói:

-Còn tiếp tục như vậy chỉ sợ ngay cả sàn nhà đặc chế cũng sẽ bị hần đốt trụi!

Gabi gạt đầu, nhấn một nút trên bàn điều khiển. Sau khi nhận được mệnh lệnh thiên sứ mới dừng tay lại, chậm rãi buông xuôi hai tay xuống. Đôi tay vốn cũng đã có chút cháy đen bốc lên từng trận khói mù, trong không khí phiêu tán hương vị cháy khét. Cho dù là tay của “thiên sứ”, cũng không thể nào thừa nhận độ nóng đến như vậy. Bàn tay của hắn đã khô héo cháy đen, có chút tro tàn bị thiêu cháy rơi xuống, hóa thành bụi bặm.

-Anh chơi quá mức phát hỏa!

Jackson thở ra một hơi nói:

-Xem ra đôi tay kia lại báo hỏng!

-Tiếp tục đổi lại một đôi sẽ tốt hơn, dù sao thứ này luôn là đồ dùng một lần duy nhất.

Gabi nói:

-Chẳng qua đáng tiếc tư liệu sống kia, hoàn toàn bị đốt cháy sạch!

Bụi mù do cầu lửa nổ mạnh sinh ra chậm rãi bị hút hết ra khỏi phòng, tầm nhìn trở nên rõ ràng. Ngay địa phương Minh Diệu đứng khi nãy cả sàn nhà đều biến thành màu đen. Sàn nhà đặc chế chịu nhiệt xuất hiện một chiếc hố trơn loáng thật lớn, giống như tấm gương, chiếc hố này là do ngọn lửa hòa tan tạo ra, ngay cả sàn nhà cũng biến thành hình dạng này, bản thân Minh Diệu ở bên trong ngọn lửa kết cục thể nào liền có thể biết được.

-Cho hắn về đi!

Gabi quay đầu nói:

-Cánh tay cần phải đổi mới nhanh một chút, bằng không sẽ sinh ra phản ứng không xong!

-Tùy tiện anh, dù sao hắn là nhi đồng do anh tạo ra, cũng không phải của tôi.

Jackson nhìn vào máy giám thị, ở bên trên cũng không phát hiện ảnh tử của Minh Diệu, hắn cảm giác có chút đáng tiếc. Tư liệu sống có đồng bộ dẫn cao đến như thế đích xác thật hiếm thấy, nhưng ngay cả thiên sứ cũng đánh không thắng, không có tư cách trở thành thân thể của hắn. Hắn có chút bất đắc dĩ thở dài:

-Dù sao nhi đồng của Cain vẫn còn rất nhiều, nhất định sẽ có thể chọn được người thích hợp!

-Về đi!

Ấn nút đài điều khiển, Gabi mở ra cánh cửa kim loại mà trước đó Minh Diệu không thể mở ra.

Nghe được mệnh lệnh thiên sứ ngay ngốc gạt đầu, chậm rãi xoay người hướng cánh cửa kim loại đi đến.

Ngay khi Gabi định tắt đi máy giám thị, đột nhiên một đạo hồng sắc quang mang hiện lên trên màn hình. Hào quang vô cùng chói mắt, làm đau đớn cả đôi mắt hắn. Khi ánh mắt của hắn có thể chứng kiến được đồ vật, trong màn hình máy giám thị lại hiện thêm thân ảnh của một nam nhân. Dưới chân nam nhân này, thân thể thiên sứ đã bị chính tề cắt thành hai nửa, từ miệng vết thương dòng máu màu lam chảy ra che kín cả sàn nhà, mà trên tay nam nhân kia lại cầm một thanh kiếm tản ra hồng sắc quang mang vô cùng yêu dị!

Minh Diệu phẩy thanh kiếm, đem máu của thiên sứ vẩy đi, thanh kiếm sau khi uống máu lại giống như càng thêm hưng phấn, quang mang của Yêu Lân càng tươi diễm hơn cả trước kia. Minh Diệu ngẩng đầu, vươn một ngón tay giống như khiêu khích hướng máy giám thị trên trần nhà nhẹ nhàng lắc lắc phe phẩy.

-Ha ha ha ha...

Giống như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng buồn cười, Jackson lớn tiếng cười vang:

-Tên này thật thú vị, quả nhiên không dễ dàng chết rụng như thế, hại ta lo lắng vô ích một trận!

-Chuyện này làm sao có thể?

Gabi dùng hai tay ôm máy giám thị, hắn căn bản không cách nào tin nổi hai mắt của chính mình:

-Tôi tận mắt nhìn thấy hắn đã hòa tan trong lửa!

-Thứ anh nhìn qua chưa chắc đã là chân thật!

Jackson vỗ vỗ vai Gabi, cười hề hề nói:

-Tiến sĩ của tôi, xem ra anh cần phải chế tạo lại một thiên sứ thêm lần nữa!

308. Chương 311: Thần Cùng Thiên Sứ(a)

-Chỉ cần có đầy đủ thời gian cùng tài chính, thứ thiên sứ này không đáng kể chút nào.

Gabi nói:

-Nhưng tên kia...hắn làm sao làm được?

-Chuyện này thì tôi cũng không biết, nhi đồng bướng bỉnh sẽ luôn có chút phương pháp kỳ quái để lừa gạt ánh mắt của người lớn, năm xưa Cain cũng là như thế.

Jackson chỉ vào Yêu Lân trong tay Minh Diệu nói:

-Nhưng hiện tại tôi đã có thể đại khái suy đoán ra hắn là người nước nào, loại kiếm có hình dạng này chỉ có người Trung Quốc mới sử dụng!

-Người Trung Quốc? Trong thân thể người Trung Quốc sao lại có được máu của quỷ hút máu bộ tộc?

Gabi có chút không giải thích được nói:

-Bên Trung Quốc hắn chỉ tồn tại cương thi linh tinh gì đó đi? Tại sao lại có quỷ hút máu tồn tại ở phương Đông chứ?

-Chuyện này tôi cũng không biết!

Jackson lắc đầu:

-Có lẽ là đời sau của người phương Đông sinh hoạt tại Châu Âu đi.

-Uy, nhìn anh gầy gò như vậy, không nghĩ tới anh còn rất nặng!

Mị ở trong lòng Minh Diệu nói thầm:

-Tay của tôi đều tê dại...

-Ha ha, cô ở trong lòng tôi để cho tôi ôm cô đi lâu như vậy, lần này xem như hòa nhau.

Minh Diệu cười thu hồi linh lực truyền trong Yêu Lân, Yêu Lân giống như có chút không cam lòng, hồng quang loáng lên hai lượt mới chậm rãi biến trở về kích thước khoảng ba tấc.

-Uống vào máu xong lại trở nên nghịch ngợm!

Minh Diệu cười đem hộp nhỏ màu xanh bỏ vào trong túi.

-Đi thôi, chúng ta đi tìm tên tiến sĩ điên kia!

Ly Hỏa là một loại ngọn lửa đặc thù chuyên thiêu đốt linh hồn, đối với những thân thể có linh hồn mà nói loại thương tổn này hoàn toàn xem thường lực phòng ngự của thân thể. Mà thiên sứ kia bị Ly Hỏa bắn trúng lại không chút nhăn mày, Minh Diệu liền có thể xác định tên thiên sứ kia hoàn toàn không có linh hồn.

Nếu không có linh hồn, như vậy nói rõ nhất định đã có người âm thầm khống chế hành động của hắn. Khi Minh Diệu né tránh công kích, thấy được máy giám thị trên trần nhà.

Trong một khắc ba quả cầu Ly Hỏa va chạm với quả cầu lửa đỏ khổng lồ, Minh Diệu đã lập tức thay đổi vị trí đang đứng của mình. Hình thái ảnh tử của Mị có thể tùy ý xuyên qua trong các ảnh tử bóng tối, mà bụi mù sinh ra sau khi nổ mạnh đã che chắn ngọn đèn trong phòng, làm cho Mị có thể tùy ý di động mà không bị phát hiện. Minh Diệu thừa cơ hội này để cho Mị nắm lấy mình lặng yên không tiếng động ẩn trên góc chết mà máy giám thị không thể chiếu tới. Còn ảnh tử mà Gabi nhìn thấy bất quá chỉ là do Minh Diệu sử dụng Thủy Kính Thuật chế tạo ra kính tượng mà thôi. Ngay khi thiên sứ dừng công kích chuẩn bị xoay người rời đi, Minh Diệu từ trên cao bay xuống dễ dàng dùng Yêu Lân đem thiên sứ còn đang bốc khói như thịt nướng hoàn toàn cắt thành hai nửa.

-Hắn đang hướng về bên này, làm sao bây giờ?

Gabi quay đầu hỏi:

-Hiện tại còn cần đem hắn khống chế lại không?

-Ừm, tôi còn chưa chơi đủ đâu!

Jackson vội vàng nói:

-Đem phóng xuất chơi đùa đi, tôi muốn nhìn xem một chút người này còn có thể làm tới mức nào!

-Nhưng hiện tại còn chưa thấy hấn tỉnh lại...

Gabi có chút do dự nói:

-Nếu hiện tại để cho hấn rời khỏi bồi dưỡng tào, tôi chỉ sợ...

-Không có vấn đề gì!

Jackson lắc đầu nói:

-Loại đồ chơi như vậy chỉ cần có thời gian muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nhưng đồ chơi vui như vậy thật sự rất khó gặp được, tôi đã thật lâu không được cười vui vẻ như thế!

-Vạn nhất...

Lời của Gabi còn chưa nói hết, lại cảm giác trên mặt Jackson hiện lên tia không vui, hấn liền đem nửa câu sau nuốt trở vào trong bụng. Mặc dù nam nhân này bình thường nhìn qua thật dễ nói chuyện, cũng không có cái giá gì, nhưng hấn vẫn không quên nam nhân này cũng không phải thuộc hạ của hấn, ngược lại chính hấn chẳng qua chỉ là một trong mấy con cờ của người nam nhân này mà thôi.

Ở một ngày nọ, nam nhân này đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt hấn, giống như trống rỗng từ trong không khí hiện ra. Thân thể nam nhân từ từ xuất hiện ngay trước mặt Gabi, làm cho hấn hoàn toàn không biết nên làm gì, hấn không biết nam nhân nhìn qua có tướng mạo thật bình thường trước mặt làm cách nào lại lặng yên không một tiếng động thông qua thật nhiều biện pháp bảo an trùng điệp đi vào tới tận phòng thực nghiệm.

Nam nhân này lấy ra một tấm da dê cũ nát đưa cho Gabi, khi Gabi chứng kiến những ghi chép trên tấm da dê, tay hấn bắt đầu run rẩy.

“Thần” cùng “Thiên sứ”, cả tấm da dê đều dùng tiếng Do Thái viết thành sách cổ, còn có thể ghi chép lại phương pháp làm cho người ta vô cùng khó tin.

-Tôi có thứ mà anh khát vọng, mà tôi lại cần bàn tay của anh!

Nam nhân nhìn Gabi nói ra một câu như thế. Lúc đó trong đầu Gabi đã không nhớ được gì, hấn chỉ nhớ được trí nhớ của bản thân mình tựa hồ có chút mơ hồ không rõ. Vào ngày hôm sau khi hấn tỉnh lại, nam nhân này đã dùng thân phận trợ thủ xuất hiện ở bên cạnh hấn.

Giống như toàn bộ mọi người bên trong phòng thí nghiệm chưa từng phát hiện nam nhân kia chỉ là một người lạ. Gabi chứng kiến toàn bộ nhân viên trong phòng thí nghiệm thấy hấn lại lên tiếng chào hỏi như quen biết đã lâu. Nhưng Gabi vẫn còn nhớ rõ ràng nam nhân này đích thật chỉ mới xuất hiện ở một ngày trước đó trong phòng thí nghiệm, hơn nữa bên trong dữ liệu của phòng thí nghiệm cũng đích xác không có tư liệu gì của hấn.

Nam nhân có vẻ hiền hòa, trên mặt luôn mang theo tươi cười, quan hệ cùng mọi người có vẻ không tệ lắm. Tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm đều thích hấn, đều xem hấn là người bạn không tệ chút nào. Gabi thấy rất rõ ràng, nam nhân kia tuy trên mặt luôn mang theo dáng tươi cười, nhưng đó chỉ là biểu tình của một thói quen tập quán mà thôi.

Nhìn qua quan hệ của hấn đối với mỗi người đều tốt đẹp, nhưng trong ánh mắt của hấn lại không hề nhìn thấy được chút cảm tình nào, chỉ chôn dấu vẻ khinh bỉ thật sâu tận đáy lòng. Tựa hồ hết thấy mọi thứ trên đời đối với hấn đều chẳng là gì, đều không đáng được hấn đi chú ý. Trong ánh mắt của hấn chỉ có tấm da dê có vẻ ố vàng kia.

Gabi nghe theo mệnh lệnh của hấn, đem chuyện về tấm da dê báo cáo lên cho ủy viên hội tối cao Châu Âu. Sau đó hấn mới chính thức biết được lai lịch của tấm da dê kia. Đây là một tấm da dê ẩn núp mặt trái của lịch sử nhân loại, là một bộ phận của văn thư Biển Chết. Tấm da dê này được gọi là “Hắc Chi Đoạn Chương”.

Gabi lợi dụng danh nghĩa nghiên cứu phương pháp cải tiến ghi chép bên trong Hắc Chi Đoạn Chương để xin tài chính, bắt đầu nghiên cứu phương pháp chế tạo thiên sứ. Được Jackson chỉ đạo, rốt cục Gabi đã

chế tạo ra loại sinh vật hình người được gọi là “thiên sứ” này. Nhưng bất đồng như trong truyền thuyết, “thiên sứ” căn bản không hề có ý thức tự chủ, hoàn toàn cần dựa vào mệnh lệnh mới có thể hoạt động, nhìn qua như những con rối không có linh hồn.

-Loại con rối không có ý thức chế tạo ra có ích lợi gì?

Gabi đem nghi vấn trong lòng hỏi ra:

- Thứ này thậm chí còn không hữu dụng bằng người máy có được trình tự cố định!

truyen.org

-Tôi không cần bọn hần có linh hồn!

Jackson nghe được nghi vấn của Gabi, cười nói:

-Tôi cần, là một thân thể cường tráng. Mà thứ linh hồn này, chỉ cần một mình tôi có được thì tốt hơn!

Gabi rất cục mịch bạch được mục đích của Jackson, điều mà hần cần là một thân thể cường tráng không có linh hồn, loại thân thể có thể so sánh với “Thần” trong truyền thuyết. Tuy rằng Jackson có nói qua, Gabi lại có cảm giác điều mà Jackson muốn có được chính là một thân thể mạnh mẽ vô song để làm vật dẫn chịu tải linh hồn của hần, hần muốn trở thành “Thần”!

Bên trong Hắc Chi Đoạn Chương ghi chép lại không chỉ có “Thiên sứ”, có “Thần”, nhưng “Thần” không thể dễ dàng tạo ra được như “Thiên sứ”. Trong truyền thuyết thần tộc “Thiên sứ” của “Thần”, chỉ cần đem cải tạo thân thể của một người mạnh mẽ cường tráng liền có thể chế tạo ra được thiên sứ. Nhưng thân thể của “thần” lại rất khó tìm được tài liệu sống để thí nghiệm.

Muốn chế tạo thân thể của thần, có một điều kiện trọng yếu chính là phải thuộc hỗn huyết. Cũng không phải hỗn huyết nhân loại bình thường trên thế giới hiện tại chỉ là bất đồng quốc gia, mà là cần hỗn huyết giữa nhân loại cùng chủng tộc khác.

-Vì cái gì không dùng máu của Yêu tộc thuần túy, nói tỷ dụ như người sói hoặc là quỷ hút máu gì đó?

Gabi mê hoặc nói:

-Thân thể của bọn họ không phải cường tráng hơn thân thể nhân loại rất nhiều sao?

-Anh có biết Odin không? Vừa của chư thần trong thần toại Bắc Âu?

Chứng kiến vẻ mặt khó hiểu của Gabi, hần lại nói:

-Trong truyền thuyết Odin là hỗn huyết của nhân loại cùng tinh linh. Hần có được tiềm lực vô hạn của nhân loại cùng thân thể rắn chắc của tinh linh, nhờ vậy hần mới có thể trở thành vua của chư thần. Tuy rằng Yêu tộc trời sinh thân thể cường hãn, nhưng không cách nào tiếp tục tiến hóa. Mà tuy nhân loại có được khả năng tiến hóa vô hạn, nhưng lực cường hãn thân thể lại quá thấp. Cho nên chỉ có hỗn hợp hai loại huyết mạch chủng tộc mới có thể chân chính có khả năng trở thành “Thần”!

Mà vào hôm nay, thân thể của nam nhân kia chính là tài liệu đồng bộ dẫn có thể làm cho hần trở thành “Thần”, lấy thân phận người đột nhập xuất hiện. Ngay ở trên máy giám thị vừa chứng kiến nam nhân phương Đông tóc đen kia, Jackson đã nhận định khối thân thể này chính là thứ mà hần đang tìm kiếm. Hần thậm chí còn đặc biệt chạy lên tầng một phòng thí nghiệm, chỉ là vì muốn gần gũi một chút khối thân thể phù hợp này.

Đem hình ảnh máy giám thị cất tới trong một phòng khác, ấn xuống nút điều khiển, trong tấm hình có một bồi dưỡng tào thật lớn, bên trong đựng đầy chất lỏng màu xanh biếc. Một nam nhân có mái tóc màu lam đang cuộn tròn thân thể ngâm mình bên trong. Ngay trong nháy mắt Gabi đè xuống nút điều khiển, bên trong bồi dưỡng tào nổi lên vô số bọt khí, chất lỏng màu xanh biếc đã nhanh chóng chảy ra khỏi bồi dưỡng tào.

Nguyên bản nam nhân đang cuộn tròn thân thể phiêu phù bên trong bồi dưỡng tào nhắm nghiền mắt, đột nhiên mở ra, cơ thể bắt đầu run rẩy lên kịch liệt.

Hình ảnh trong máy giám thị giống như bị lực lượng nào đó quấy nhiễu, đột nhiên run rẩy lên, tiếp theo biến thành một mảnh bông tuyết.

-Hắn còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, không thể tự nhiên khống chế lực lượng của chính mình.

Gabi nhìn thấy hình ảnh biến mất trên màn hình, thở dài nói:

-Đây là tác phẩm đặc ý nhất của tôi, tôi thật sự là không bỏ được!

-Tiến sĩ của tôi, anh thật quá dễ dàng thỏa mãn.

Jackson cười hì hì ôm bả vai Gabi:

-Đợi khi tôi có được thân thể tôi muốn, anh muốn làm ra bao nhiêu thiên sứ không phải là tạo ra bao nhiêu sao? Để cho tôi suy nghĩ xem, vì bởi thường, lần tới lại làm ra một thiên sứ đặc biệt thế nào? Cứ tính hết cho tôi a!

Gabi cũng không nói gì, dù biết thiên sứ đặc biệt là ra sao, nhưng hắn cũng đã mất đi cảm giác hưng phấn trước đó.

Đồ vật không có linh hồn, có cường đại bao nhiêu cũng chỉ là một vật chết tinh xảo mà thôi. Hắn kế thừa danh tiếng của ông nội Frankenstein, muốn trở thành một nhà khoa học có thể chế tạo ra nhân loại, vì điều này dù có bị người khác xem là kẻ điên hắn cũng chẳng quan tâm. Nhưng đối với việc chế tạo ra những con rối không có linh hồn, chỉ giống như một tên thợ thủ công, hắn thật sự không khởi lên nổi hứng thú.

Vẫn tiếp tục ấn lên nút điều khiển, quay lại màn hình trong căn phòng kia. Ở trên màn hình nam nhân có mái tóc màu lam đã đi ra khỏi bồi dưỡng tào, vẻ mặt mê mang đứng bất động ngay tại chỗ. Ở chung quanh hắn đều là những mảnh thủy tinh của bồi dưỡng tào vỡ vụn, rất rõ ràng nam nhân kia dùng bạo lực đánh nát bồi dưỡng tào để bước ra ngoài.

-Để cho hắn đi hoạt động một chút đi.

Jackson lại ngồi xuống ghế, bày ra bộ dáng như muốn xem kịch vui.

-Làm nghiệm chứng cho tài liệu sống, để cho hắn tiến hành một hồi biểu diễn phấn khích cho tôi xem một chút coi thế nào!

-Như anh mong muốn!

Gabi thở dài một hơi, không quá tình nguyện gật đầu.

-Đây rốt cục là địa phương nào vậy?

Minh Diệu nhìn thấy hai bên đều có thật nhiều bồi dưỡng tào rất lớn, không khỏi cả kinh.

Bồi dưỡng tào nơi này cũng không giống như gì Minh Diệu nhìn thấy trước đó. Bồi dưỡng tào nơi này rõ ràng lớn hơn tầng ba rất nhiều. Ở bên trong có chứa nhân thể cỡ một đứa trẻ con, đang cuộn tròn thân mình phiêu phù bên trong.

-Giống như đều là trẻ con a!

Ánh tử của Mị nhô đầu ra từ trong lòng Minh Diệu. Ánh sáng nơi này hơi tối tăm, cơ hồ không có ánh đèn gì. Ở địa phương tối tăm như vậy, bên trong những bồi dưỡng tào phản chiếu ra ánh sáng xanh đậm từ ngọn đèn màu xanh biếc, có vẻ âm trầm mười phần. Ánh tử của Mị nhô đầu ra từ trong lòng Minh Diệu, cẩn thận quan sát chốc lát, đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi:

-Di...những đứa bé này đều thiếu thứ gì đó...

-Trước đó đã nói với cô rồi, thiên sứ vốn không có giới tính!

Minh Diệu nói:

-Đây hẳn là nơi đào tạo thiên sứ thôi...

-Điều này tôi biết, ý của tôi nói không phải thứ này.

Mị lắc đầu, nàng chỉ tay vào một đứa bé trong bồng dưng tào nói với Minh Diệu:

-Anh xem bụng của đứa bé kia đi, không có rốn!

-Bởi vì những đứa trẻ này không phải được sinh nở từ bào thai, tự nhiên không có rốn!

Minh Diệu dùng ánh mắt thương hại nhìn những đứa trẻ nằm trong bồng dưng tào, thở dài nói:

-Những đứa trẻ này chẳng qua là bị tên điên kia dùng phương pháp nhân tạo chế tạo ra những con rối!

Những đứa trẻ phiêu phù bên trong chất lỏng màu xanh biếc kia, ngón tay nhỏ nhỏ thỉnh thoảng sẽ động đậy, giống như động tác vô ý thức vốn có của những đứa bé trong bụng mẹ khi còn chưa sinh ra. Nhưng bất đồng với trẻ con nhân loại bình thường, những đứa trẻ này không có giới tính, cũng không có rốn, ở sau lưng những đứa trẻ còn có một khối thịt mềm đỏ vươn ra từ trên lưng trần.

-Đừng nhìn nữa, đi thôi!

Minh Diệu thở dài nói:

-Nơi này cấp cho tôi cảm giác thật tệ hại, có chút ghê tởm!

-Không có cách nào cứu họ sao?

Mị quay đầu nhìn Minh Diệu, trong mắt tràn ngập vẻ bi ai cùng thương hại:

-Những đứa bé này thật đáng thương...

-Vô ích thôi, dù chúng ta cứu được những đứa trẻ này khỏi bồng dưng tào, họ vẫn sẽ là những con rối không có linh hồn.

Minh Diệu lắc đầu:

- Chuyện hiện tại duy nhất mà chúng ta có thể làm, chính là phải ngăn cản tên điên kia chế tạo ra càng nhiều con rối như thế!

309. Chương 312: Lôi Điện

- Chúng ta đi thôi!

Mị trầm ngâm thoáng chốc, hóa thành một bóng đen chui vào trong lòng Minh Diệu. Ở loại địa phương như nơi này, Mị tình nguyện đứng trong lòng Minh Diệu cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Minh Diệu đếm qua, tổng cộng có mười hai bồng dưng tào, trong đó chỉ có năm thiên sứ. Ngoài ra đều là bỏ trống. Hơn nữa bồng dưng tào cuối cùng không biết bị thứ gì đánh nát, mảnh thủy tinh vỡ rơi đầy khắp nơi, chất lỏng màu xanh biếc chảy lan tràn sàn nhà.

Minh Diệu đi tới cuối, đẩy cánh cửa trước mặt. Quang mang đột nhiên ánh vào mi mắt làm hắn cảm giác chói mắt, Minh Diệu mơ hồ cảm giác được có một tia quang mang màu lam đang hướng chỗ mình mạnh mẽ đánh úp tới. Hắn theo bản năng ngồi xổm người né tránh, bên tai liền truyền đến một tiếng nổ ầm vang.

Ánh mắt Minh Diệu dần dần thích ứng với ánh sáng, hắn ngẩng đầu nhìn lên, ở trong căn phòng trống trải nơi này, một nam nhân tóc lam đang đứng ngay giữa phòng, cả người trần truồng, không có giới tính. Ở sau lưng hắn chỉ có đôi cánh chim đủ màu đang từ từ mở rộng!

Minh Diệu chậm rãi đứng dậy, quay đầu lại nhìn. Cánh cửa kim loại bị đánh thủng một lỗ lớn, nơi lỗ hổng hiện ra hoa lửa màu lam.

- Không ngờ còn là một tên có thể công kích điện năng!

- Người bạn đột nhập của ta, biểu hiện của người thật khiến cho ta giật mình!

Trên đỉnh đầu vang lên thanh âm của Gabi:

- Mặc dù là đánh lén nhưng ngươi vẫn tránh né được, chứng minh ngươi đúng là có thực lực phi phàm!
- Ta còn tưởng rằng làm hỏng con rối của ngươi, ngươi sẽ thẹn quá hóa giận đâu!

Minh Diệu lớn tiếng hô:

- Nhưng thật không ngờ sự chịu đựng của ngươi không tệ!
- Chỉ cần cho ta đầy đủ thời gian, tùy thời tùy lúc ta đều có thể tạo ra thiên sứ, nhưng thân thể đặc thù như ngươi thật rất khó gặp được!

Gabi nói:

- Ta thật muốn biết ngươi có thể làm tới trình độ nào!
- Bản thân ta đối với việc tiến hành biểu diễn cho ngươi xem lại không có bao nhiêu hứng thú!

Minh Diệu cười cười nói:

- Ta chỉ muốn giáp mặt tâm sự với ngươi một chút!
- Có thể, chỉ cần ngươi đánh bại hắn, thông qua cánh cửa kia là có thể nhìn thấy ta!

Thanh âm của Gabi lại truyền đến:

- Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là khi đó ngươi còn sống!

Nói xong những lời này, Gabi tắt đi mấy truyền thanh.

- Trong phòng thí nghiệm không cung ứng trò giải trí, thật đúng là chán ghét!

Jackson ngồi trên ghế tìm một tư thế thoải mái dựa vào, mở miệng nói:

- Tiến sĩ thân ái, cà phê của anh còn không? Cho tôi một ly đi, tôi thật thích loại hương vị đó!

Ngẩng đầu nhìn Jackson đang bày ra bộ dạng như sắp được xem phim, Gabi lắc đầu đi ra khỏi phòng điều khiển.

Ba đạo lam sắc quang mang hiện lên bên người Minh Diệu, đem sàn nhà đánh cháy bốc lên một mảnh khói nhẹ. Tuy rằng cũng không bị đánh trúng ngay mặt, chỉ lướt sát qua bên người nhưng Minh Diệu đã cảm giác thân thể có chút tê dại, rất rõ ràng năng lực của thiên sứ này sử dụng chính là lôi điện.

Loại năng lực khống chế lôi điện ở tại Châu Âu là một kỹ năng thật bình thường. Những Linh Môi sư, Khu Ma sư, Thông Linh giả, Vu sư phần lớn đều biết được loại pháp thuật này. Trải qua linh lực ma sát sinh ra lôi điện, bên trong cất chứa năng lượng thật mãnh liệt, có thể thật hữu hiệu tiến hành sát thương đối với linh thể, cho nên Lôi Kích Thuật thường thường là một trong những bài học võ lòng của gia tộc linh lực Châu Âu.

Chỉ là lôi điện mới bay lướt qua bên người Minh Diệu thì khác hẳn, đó không phải lôi điện do linh lực ma sát tạo thành. Thiên sứ tóc lam đứng ở đối diện, Minh Diệu không hề cảm giác được linh lực dao động trên người hắn. Cả người thiên sứ kia hoàn toàn trần truồng, trên người cũng không đeo râu chuỗi che chắn trang bị quấy nhiễu linh lực, loại năng lực khống chế lôi điện như vậy tựa hồ là năng lực bẩm sinh của chính hắn, không quan hệ gì tới linh lực.

- Mới vừa giết chết một con tiểu hỏa long lại chạy tới một con Pieca, hôm nay là ngày yêu quái đại tập kết sao?

Minh Diệu xoa xoa cánh tay than thở nói. Hắn lấy ra hộp nhỏ màu xanh trong túi, cổ tay nhẹ run, “xoát”, một thanh âm vang lên, Yêu Lân ra khỏi vỏ, quang mang trên thân kiếm giống như hô hấp nhanh chóng lóe lên.

- Hưng phấn đến như thế, xem ra ngươi đối với máu của loại thiên sứ này rất thích a!

Minh Diệu nhìn nhìn Yêu Lân cầm trong tay mình cười nói.

- Đồ vật rất thú vị!

Jackson ngồi trong phòng điều khiển quan sát, thật hứng trí nhìn Yêu Lân trong tay Minh Diệu.

- Cà phê của anh!

Gabi cầm ly cà phê đi vào phòng:

- Một đạo cụ linh lực cực mạnh mà thôi, không có gì đặc biệt chứ?

- Không đơn giản như vậy!

Jackson lắc đầu:

- Đó không phải là đạo cụ thuần túy, đó là một sinh vật sống!

- Anh nói thanh kiếm kia là vật sống?

Gabi kỳ quái nhìn vào màn hình, chỉ vào Yêu Lân trong tay Minh Diệu hỏi:

- Đây không phải chỉ là một thanh kiếm có hình dáng kỳ quái thôi sao?

- Không, không phải kiếm, đó là một loại sinh vật, là sinh vật sống!

Jackson lắc đầu nói:

- Trong truyền thuyết Đông Phương, đồ vật gì cũng đều có được linh hồn. Có được hồn phách hay không là phương pháp để xác nhận sinh vật hay đồ vật sống hoặc chết. Khi một thanh kiếm có được chính linh hồn của nó, như vậy sẽ không còn bị xem là công cụ, mà là một sinh vật sống rành rành. Nghe nói thanh kiếm nếu có được kiếm hồn, sẽ sinh ra lực lượng thật đặc biệt!

- Sinh vật sống...

Hai mắt Gabi tỏa sáng, nếu như một món công cụ có được linh hồn, trở thành sinh vật sống, như vậy muốn làm cho thiên sứ có được linh hồn cũng không phải là chuyện không thể nào, trong lòng của hắn đột nhiên lại dấy lên hi vọng.

- Tôi biết anh đang suy nghĩ điều gì!

Jackson dùng một loại ánh mắt trào phúng nhìn Gabi:

- Loại chuyện làm cho thiên sứ có được linh hồn là không thể nào!

- Vì sao?

Gabi có chút tức giận nói:

- Ngay cả một thanh kiếm cũng có thể trở thành một loại sinh vật sống, như vậy thiên sứ có được ngoại hình của nhân loại vì sao lại không thể?

- Muốn trở thành sinh vật sống, nhất định phải có linh hồn.

Jackson nói:

- Mà thứ linh hồn này, ngoại trừ thần linh chân chính bất luận kẻ nào cũng đều không thể trống rỗng chế tạo ra được. Linh hồn thức tỉnh là cần có thời gian lâu dài lắng đọng lại. Nếu như tôi không đoán sai, thanh kiếm trong tay người kia ít nhất đã có thời gian tồn tại hơn một ngàn năm!

Jackson dừng lại một thoáng, tiếp tục nói:

- Hơn nữa dựa theo suy đoán của tôi, bên trong thanh kiếm kia đã từng uống qua rất nhiều máu huyết của đủ loại chủng tộc bất đồng, vô luận là yêu, quỷ, nhân loại, hoặc như là...bán thân!

- Bán thân?

Gabi dùng ánh mắt thật kỳ quái nhìn Jackson:

- Là người đàn bà mà anh từng đề cập đó sao?

- Trên thế giới này không có thần, nhưng bán thần không chỉ có một người!

Jackson nở nụ cười:

- Nhưng hiện tại đã rất khó tìm kiếm được. Cho nên nếu muốn tìm máu của bán thần đến chế tạo thiên sứ có linh hồn, đó là không dễ dàng!

- Vì sao không thể thực hiện được?

Đối với loại chuyện chế tạo ra thiên sứ có linh hồn, Gabi có chấp nhất thật lớn kinh người:

- Chỉ cần còn tồn tại trên thế giới này, như vậy nhất định đều có thể tìm được đến!

310. Chương 313: Ghê Tởm

Muốn chiến thắng đối thủ sâu thâm khó lường như vậy, Minh Diệu hoàn toàn không có chút nắm chắc. Nhưng nam nhân kia lại giữ Hắc Chi Đoạn Chương, Minh Diệu cảm giác hiện tại thật tiến lui đều khó khăn, đã đi tới nơi này, hơn nữa cũng đã thấy được Hắc Chi Đoạn Chương, chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha sao?

- Anh đang suy nghĩ gì đó? Còn không đi nhanh đi!

Mị ở trong lòng Minh Diệu thúc giục nói:

- Đi bắt nam nhân kia, đoạt lấy Hắc Chi Đoạn Chương trong tay hắn!

- Nhưng mà...

Minh Diệu có chút do dự nói:

- Dù có đuổi theo tôi cũng không nắm chắc có thể đánh bại hắn...

- Vậy anh định làm như thế nào? Xem như không có chuyện gì tay không quay về sao?

Mị có chút tức giận nói:

- Đã đi tới tận nơi này, dù hiện tại anh có muốn bỏ qua chẳng lẽ nam nhân kia lại cho anh rời khỏi đây sao? Vừa rồi trong lời nói của hắn đã rất rõ ràng, hắn muốn thân thể của anh!

- Anh có phải là nam nhân hay không chứ?

Mị hỏn hển nói tiếp:

- Sự tình gì cũng phải làm theo kế hoạch, có mười phần nắm chắc mới dám đi làm, cuộc sống như vậy còn có niềm vui gì nữa. Tôi thật không ngờ anh là người như thế! Dù có biết rõ mình đánh không lại, liều mạng thì lại thế nào, chẳng qua chỉ là một mạng, dù sao sớm muộn gì anh cũng đều phải chết, chẳng qua rút ngắn chút thời gian mà thôi. Phải đi về tự anh đi về là được, tôi đi một mình!

Nói dứt lời Mị chui ra khỏi lòng Minh Diệu, từ trong ảnh tử hiện ra thân hình. Trên vai Mị có chút vết máu, rất rõ ràng là vừa bị thương.

- Tên kia lại dám đánh tổn thương tôi, tôi nhất định phải đi báo thù!

Nói tới đây Mị thoáng dừng một chút:

- Hơn nữa tôi nhất định phải đoạt được Hắc Chi Đoạn Chương!

- Tóm lại nếu muốn chạy trốn, tự anh chạy đi!

Mị quay đầu lại không thèm để ý tới Minh Diệu, hướng phía trước đi tới.

- Chờ một chút!

Minh Diệu nắm tay Mị kéo lại.

- Muốn làm gì, đừng có ngăn cản tôi!

Mị thở phì phì nói:

- Dù biết rõ là đi chịu chết, tôi cũng phải đi, anh đi về một mình anh đi!

- Không, tôi chỉ muốn hỏi cô một việc, vì sao cô lại chấp nhất như vậy đối với Hắc Chi Đoạn Chương?

Minh Diệu nhìn Mị hỏi.

- Cô nói cô nhất định phải lấy cho được nó, có thể nói cho tôi biết lý do không?

- Đây là nhiệm vụ của tôi!

Mị nói:

- Hơn nữa tôi thật sự cần lấy được phương pháp phục sinh người chết bên trong đó!

- Cô muốn phục sinh cho người chết?

Minh Diệu cau mày:

- Cô phải biết rõ loại chuyện này bị cấm tuyệt đối, toàn bộ những người từng thử qua loại phương pháp này đều không hề có kết cục gì tốt!

- Tôi đương nhiên biết rõ!

Mị lớn tiếng kêu lên, tiếp theo thanh âm chợt nhỏ xuống:

- Nhưng mà...dù sao cũng là vì mẫu thân của tôi...

- Mẫu thân của cô?

Minh Diệu sững sốt. Về chuyện mẫu thân của Mị, Minh Diệu cũng từng được nghe Diệp Trọng đề cập qua một chút. Nhớ rõ Diệp Trọng cũng từng nói qua, mẫu thân của Mị chết rất sớm, sự tình đã qua nhiều năm như vậy, hẳn thật không ngờ Mị muốn đoạt được Hắc Chi Đoạn Chương là vì mục đích này.

- Mị, tôi nghe Diệp đại ca có nói qua, mẫu thân của cô đã qua đời rất nhiều năm!

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Đã trôi qua nhiều năm như vậy, cho dù cô lấy được Hắc Chi Đoạn Chương, cô cũng không cách nào phục sinh được ấu thân của mình đâu. Linh hồn đã tiêu tán, hơn nữa thân thể cũng đã mục nát từ lâu đi? Dù như cô có lấy được Hắc Chi Đoạn Chương...

- Không có, vẫn còn hoàn hảo!

Mị đột nhiên mở miệng cắt đứt lời của Minh Diệu:

- Tôi đã tận mắt thấy qua. Thân thể của mẫu thân tôi đã được dùng một loại phương pháp đặc thù để bảo tồn, đến bây giờ vẫn còn thật hoàn hảo không hề hao tổn gì, chỉ giống như là đang ngủ. Chỉ cần lấy được Hắc Chi Đoạn Chương, là có thể gọi về linh hồn của mẫu thân, để mẫu thân sống lại lần nữa, đây là lời chính ông ngoại nói với tôi...

- Đem thân thể bảo tồn...

Minh Diệu lâm vào trầm tư. Mẫu thân của Mị hẳn là một con Ảnh Mị, mà loại sinh vật Ảnh Mị này là một loại tồn tại đặc biệt. Tuổi thọ của họ rất ngắn, mặt trời mọc sinh ra, mặt trời lặn chết đi, hơn nữa có được ý thức biến thành yêu loại càng thêm ít. Cho dù muốn làm ột người mới chết sống lại còn là một chuyện vô cùng khó khăn, muốn làm ột con Ảnh Mị đã chết nhiều năm sống lại, vậy càng thêm khó. Minh Diệu không biết loại chuyện đó trên thế giới này còn có phương pháp gì làm được hay không, nhưng nếu như quả thật là có, như vậy cũng chỉ được ghi chép lại trên Hắc Chi Đoạn Chương. Hơn nữa dựa theo lời Mị mà suy đoán, chuyện này hẳn được kế hoạch từ lâu, khó được có một cơ hội như vậy, Mị đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

- Đây là nguyên nhân vì sao cô vẫn luôn kiên trì muốn theo tôi đi tới nơi này sao?

Minh Diệu nhìn Mị nói:

- Cô cũng không phải muốn giúp tôi, mà chỉ muốn lợi dụng tôi lấy được Hắc Chi Đoạn Chương?

- Được rồi, chính là như vậy!

Mị cắn môi gật đầu:

- Tôi đúng là đang lợi dụng anh, thế nào? Anh cần tôi sao?

- Không có việc gì, tôi chỉ hỏi một chút mà thôi!

Minh Diệu cười lắc đầu:

- Tôi không phải con thỏ, nóng nảy không cần người!

Hắn thoáng thở dài một hơi:

- Miệng vết thương còn đau không?

- Không cần anh lo!

Mị có chút khó chịu xoay đầu sang một bên.

- Bỏ đi, cô nói rất đúng!

Minh Diệu cười khổ nói:

- Có lẽ gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên biến thành có chút bó tay bó chân.

Những lời Mị vừa mới nói làm lòng Minh Diệu như bưng bình. Từ khi nào bắt đầu, mình lại biến thành bó tay bó chân như vậy đây? Từng có một thời gian mình có thể dùng mạng đi liều lĩnh, đối diện với bán thần cường đại nhất trên thế giới này, mình cũng có thể làm được không chút nào sợ hãi, tâm tính đó đâu mất rồi? Tựa hồ sau khi tiến hành xong nghi thức Huyết Hôn, lời nguyện rửa chết yếu bao trùm trên đầu đã không còn tồn tại, có được sinh mạng càng thêm lâu dài kia, Minh Diệu bắt đầu biến thành có chút chân tay bó buộc, mà không giống như trước kia chỉ cần gặp chuyện là có thể liều lĩnh đi làm hết sức. Minh Diệu vốn tưởng rằng bởi vì mình đã thành thực, nhưng bây giờ hắn mới hiểu được, nguyên lai khi một người biết rõ thời gian nào mình sẽ phải chết, ngược lại sẽ biến thành không sợ chết. Mà khi biết được mình có thể tiếp tục được sống thật lâu, con người ngược lại biến thành càng thêm quý trọng tính mạng của chính mình.

- Tôi nói chuyện đương nhiên là đúng thôi!

Mị oán hận trừng mắt nhìn Minh Diệu.

- Bỏ đi, đừng ồn nữa!

Minh Diệu khoát tay nói:

- Cô trở vào đi, bị thương rồi cứ thành thật ở trong người tôi thì tốt hơn. Nghe nói Ảnh Mị bộ tộc rất khó tổn thương, nhưng nếu như bị thương sẽ rất khó lành lại. Tôi cũng không muốn sau này còn bị Tiểu Mạnh oán giận tôi không chiếu cố tốt cho cô, làm cho cô bị thương thật lâu không thể lành!

- Ân? Ý anh muốn nói...

Ảnh mắt Mị đột nhiên sáng ngời.

- A, chúng ta đi cứu vớt thế giới!

Minh Diệu cười cười:

- Nhưng quần lót của tôi vẫn mặc bên trong mà thôi!

- Vậy anh không để ý chuyện tôi lợi dụng anh sao?

Nghe Minh Diệu nói như thế, Mị ngược lại có chút ngượng ngùng.

- Không để ý, dù sao đối với nữ nhân mà nói, nam nhân vốn cần bị lợi dụng!

Minh Diệu cười đầy mờ ám:

- Vô luận là ở phương diện nào hoặc là ở bất cứ bộ vị nào!

- Sắc lang biến thái cuồng!

Mị đỏ mặt, hóa thành một đạo ảnh tử màu đen chui trở vào trong lòng Minh Diệu.

Suy nghĩ cẩn thận hết thấy mọi chuyện, tâm tình Minh Diệu trở nên nhẹ nhàng hơn. Cho dù là bán thần mình chẳng phải cũng đã đối mặt qua rồi sao, còn không phải vẫn tốt đẹp đứng nơi này sao? Tên Jackson kia mặc dù có chút cổ quái, nhưng ít nhất còn chưa có được trình độ như bán thần đi!

Minh Diệu chỉnh sửa lại quần áo một chút, lúc này mới có thời gian đánh giá phòng thí nghiệm tầng năm. Nơi này nhìn qua có chút trống trải, con đường được chế tạo bằng kim loại kéo thật dài. Phân chia thành nhiều lối rẽ, đi thông những phương hướng khác nhau. Ở trước mặt Minh Diệu có ba lối đi, tên Jackson kia không biết đã đi hướng nào. Mà tên tiến sĩ điên từng cùng Minh Diệu nói chuyện cũng chẳng biết đã đi đâu. Cả tầng năm yên lặng tới mức quỷ dị, không hề có chút thanh âm.

- Xem ra chúng ta cần chọn một con đường đi tới, cô tuyển đi!

Minh Diệu nói với Mị:

- Tôi luôn tin tưởng trực giác của phụ nữ!

- Bên trái!

Mị không chút nghĩ ngợi liền thốt ra.

- Bên trái?

Minh Diệu không nghĩ tới nhanh như vậy Mị đã làm ra lựa chọn:

- Trực giác?

- Đương nhiên không phải, nơi này rất an tĩnh, nhưng tôi có thể mơ hồ nghe được bên trái có thanh âm truyền tới...

Mị đáp lời:

- Hơn nữa còn có một cỗ hương vị thật kỳ quái!

Hương vị?

Minh Diệu sửng sốt. Hắn cũng không hề nghe được có tiếng vang gì. Nhưng hắn tin tưởng phán đoán của Mị, là tộc đàn luôn ẩn giấu bên trong bóng tối, thính giác cùng thị giác của Ảnh Mị so với nhân loại linh mãnh hơn rất nhiều.

- Là hương vị thể nào?

- Nói không nên lời, giống như là một loại...hương vị sắp mọc meo!

Mị nghĩ nghĩ nói.

- Được rồi, chúng ta đi nhìn xem.

Minh Diệu gật đầu, dựa theo lời đề nghị của Mị hướng thông đạo bên trái đi tới.

- Đã đến cuối, nơi này là tử lộ!

Minh Diệu đi hồi lâu nhưng không nhìn thấy cánh cửa nào. Thông đạo này chỉ giống như một con đường thật bình thường, không hề có ý nghĩa gì, dọc theo đường đi tới cuối, chỉ thấy một mặt vách tường, không còn gì khác. Minh Diệu thật sự nghĩ không ra người xây dựng thông đạo này rốt cục lại có tác dụng gì.

- Không, bên tường có thanh âm.

Mị thật khẳng định nói:

- Hơn nữa hương vị kia từ sau vách tường phát ra, tuyệt đối không hề sai!

Minh Diệu gõ gõ vách tường, rất dày, không giống như rỗng. Hắn đem lỗ tai dán lên trên vách, cẩn thận lắng nghe, cũng không nghe được tiếng vang gì.

- Cô xác định?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Nhưng tôi thật sự không nghe được gì cả!

- Xác định!

Mị thật khẳng định nói:

- Tựa hồ như có người đang gõ gõ đồ vật bằng kim loại, tôi nghe được thật rõ ràng. Mặt sau vách tường này tuyệt đối có đồ vật gì đó!

- Vậy được rồi, để cho tôi xem thử rốt cục mặt sau lại có cái gì!

Minh Diệu lấy Yêu Lân ra khỏi người, dùng sức, Yêu Lân tản ra hồng quang đâm xuyên vào mặt vách tường cứng rắn, xuyên thấu tận chuôi kiếm, giống như đâm vào không phải là vách tường cứng rắn mà chỉ là một khối bánh bơ mềm mại.

Cổ tay Minh Diệu xoay chuyển, Yêu Lân vòng thành một vòng tròn, đem một khối vách tường khoét ra, “Phốc xuy”, một tiếng rơi xuống đất.

- Xem ra đích xác có vấn đề!

Minh Diệu ngồi xổm người xuống, cẩn thận nhìn khối vỡ được khoét ra từ vách tường. Bên trong có mấy tầng thép kẹp lấy khối bông, không chỉ chắc chắn, hơn nữa còn có hiệu quả cách âm, Minh Diệu lại khoét thêm một ít, cũng là xi măng cốt thép thuần túy. Xem ra cảm giác của Mị không sai, nơi này đích thật là có chút cổ quái. Nhất định phải có thứ gì đó ở phía sau.

- Bên trong hẳn là có người!

Mị ở trong lòng Minh Diệu nói:

- Tôi nghe được cổ hương vị kia trên thân người, tên kia tựa hồ thật bản còn hơn cả anh, mùi vị thật thối!

- Ha ha, cô vừa nói như thế, bản thân tôi chợt nhớ tới một người!

Trong đầu Minh Diệu chợt lóe linh quang, hắn đưa tay đặt lên vách tường dày kia, thoáng dùng sức. Trong lòng bàn tay hiện ra bạch sắc quang mang, lóe ra thật có tiết tấu, tựa hồ đang muốn biểu đạt điều gì đó.

- Anh đang làm gì?

Chứng kiến động tác của Minh Diệu, Mị khó hiểu dò hỏi:

- Chẳng lẽ đầu anh hỏng mất rồi, muốn dùng lực ý chí đẩy ngã vách tường sao?

- Tôi còn chưa ngu ngốc như vậy!

Minh Diệu cười nói:

- Chỉ muốn chứng thật suy đoán của tôi một chút mà thôi!

- Đoán? Đoán cái gì?

Thanh âm của Mị còn chưa dứt, mặt vách tường đột nhiên vang lên thanh âm kéo kẹt khó nghe, chậm rãi di động vào bên trong. Không bao lâu, mặt vách tường đột nhiên mở ra một bên, lộ ra một căn phòng rộng mở.

Bên trong căn phòng rộng mở kia, nơi nơi đều chất đầy đủ loại máy móc. Ở giữa phòng có một máy phát tia la de đang hoạt động, tia la de màu đỏ đang đem khối kim loại cắt thành đủ hình dạng khác nhau. Ở cách đó không xa một nam nhân mặc áo khoác dài đang ngâm một điều thuốc, ngồi trên ghế dùng ngón tay không ngừng gãi gãi chân.

Nam nhân kia nhìn qua khoảng chừng bốn mươi tuổi, nhưng đầu đã hói sạch. Trên thực nghiệm phục màu trắng đã loang lổ, có chút như dính cà phê, có chút như dầu mỡ, không còn nhìn ra màu sắc. Chân hắn mang dép lê, bởi đã quá lâu nên đã có vẻ xé nứt, ngón chân cái kẹp cứng không cho dép lê rơi xuống đất.

- Phốc!

Nam nhân kia nhổ một cục đàm vào thùng rác bên cạnh, lắc lắc dép lê trên chân nói:

- Tiểu tử ngươi sao lại chạy tới nơi này?

- Ha ha, đương nhiên là vì cứu vớt địa cầu!

Minh Diệu cười nói:

- Nhưng tại sao anh lại chạy tới địa phương như thế này đây?

- Lão tử là bị người bắt cóc thôi!

Trên mặt nam nhân kia lại không có bộ dạng giống như bị người bắt cóc, ngược lại có vẻ rất thoải mái:

- Nhưng trang bị nơi này xem như không sai, tôi cũng không quá để ý!

- Vẫn cứ như trước, chỉ cần cho anh tiếp tục nghiên cứu, dù bảo anh ở trong nhà cầu cũng không sao cả!

Minh Diệu cười ha ha.

- Minh Diệu...người này là ai a?

Mị ở trong lòng Minh Diệu nhỏ giọng hỏi:

- Một trung niên đại thúc ghê tởm như vậy mà anh cũng nhận thức được sao?

- Ha ha, đương nhiên là nhận thức.

Minh Diệu thản nhiên nói:

- Người này chính cô cũng nhận thức đó!

- Tôi nhận thức? Không có khả năng!

Trong đầu Mị hồi tưởng thật lâu cũng không tìm được ấn tượng nào liên quan tới trung niên nam nhân ghê tởm trước mặt:

- Tôi làm sao lại nhận thức kẻ ghê tởm như vậy chứ!

- Ha ha, hẳn không phải là người lúc trước cô từng đề cập qua, ở trong xã hội hiện đại bây giờ, người duy nhất có thể chế tạo ra được linh khí sao?

Minh Diệu cười nói:

- Người kia chính là Dịch tiên sinh a!

- Anh nói...đại thúc ghê tởm này chính là Dịch...Dịch tiên sinh trong truyền thuyết?

Mị chui ra khỏi lòng Minh Diệu, chỉ vào trung niên nam nhân lôi thôi ghê tởm kia lú lỏi kêu lên, ngay cả lời nói cũng biến thành nói lắp:

- Làm...làm sao lại...là Dịch tiên sinh, anh gạt người!

311. Chương 314: Tổng

Gạt người cái gì?

Minh Diệu cười nói:

- Ý của cô là loại cao nhân thể ngoại hãn phải là một người phong độ nhẹ nhàng, một thân áo trắng phiêu diêu cử chỉ tao nhã, khí độ bất phàm sao? Cô đã xem phim truyền hình quá nhiều đi? Cao nhân cao thủ ẩn cư trong núi rừng không nhất định đều là hình tượng kia, không thể làm bạn với người phàm trong hồng trần thế tục. Cũng có thể là vì họ bị bệnh tự bế không được sao?

- Uy, tiểu nữ oa! Lần đầu tiên gặp mặt đã kêu người ta là đại thúc ghê tởm, cô đúng là không có lễ phép a!

Dịch tiên sinh hắng giọng nhỏ cục đàm vào thùng rác bên cạnh:

- Ai quy định cao nhân không thể trọc đầu?

- Giác mộng tan biến vậy!

Mị buồn rười rượi nói:

- Một cao nhân lánh đời, một vị cao nhân duy nhất có thể chế tạo ra linh khí trong xã hội hiện đại, một vị cao nhân như thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhân vật trong truyền thuyết lại lấy hình tượng thế này xuất hiện trước mặt tôi, tôi thật sự có chút muốn tự sát cho xong!

- Cắt! Nếu là truyền thuyết đương nhiên là không thể tưởng thật!

Dịch tiên sinh vuốt vuốt đầu hỏi không còn mấy sợi tóc nói:

- Người đã già đương nhiên sẽ bị hói đầu!

Hắn chỉ chỉ Minh Diệu nói tiếp:

- Đừng xem tiểu tử này hiện tại có nhiều tóc như vậy, chờ hãn tới tuổi của tôi nói không chừng còn hói nặng hơn cả tôi!

- Ít nhất mười mấy năm trước khi tôi gặp ông thì ông cũng đã hói đầu như vậy!

Minh Diệu liếc mắt nói:

- Không cần làm ra vẻ bản thân mình hói đầu lại đi nguyên rửa người khác cũng hói đầu như mình đi!

- Dịch tiên sinh...Dịch tiên sinh...

Mị khóc tang lảm bảm:

- Mỗi người đều gọi ông là Dịch tiên sinh, làm cho tôi cứ tưởng rằng là một vị trung niên suất ca, ai mà dám nghĩ tới...

- Cô kêu đúng rồi a!

Minh Diệu nghe được Mị lảm bảm chợt bật cười ha ha:

- Thật sự tên của hắn đúng là Dịch Tiên Sinh. Là họ Dịch tên Tiên Sinh!

- Là Dịch Tiên Sinh nguyên tên sao...

Mị cảm giác chuyện hôm nay mình gặp phải đối với mình đã kích thật lớn. Thân thể nàng lão đảo vài cái, ôm lấy bả vai Minh Diệu nói:

- Hãy khoan nói chuyện, cho tôi mượn vai dựa để đầu óc tôi bình tĩnh lại một chút đi!

- Nói đi tiểu tử, cậu tới nơi này để làm chi?

Dịch Tiên Sinh dùng tay gãi gãi nách sau đó đem tay đưa lên lỗ mũi ngửi ngửi nhìn Minh Diệu hỏi:

- Không phải là đặc biệt tới cứu tôi a...

- Đương nhiên là không phải!

Minh Diệu lắc lắc đầu:

- Hơn nữa tôi xem ông cũng không cần tìm người tới cứu đi. Ra về ông ở lại đây cũng thật thoải mái!

- Xem như không sai!

Dịch Tiên Sinh gật gật đầu:

- Nơi này so với địa phương trước kia tôi ở thì yên lặng hơn, lại có người phụ trách mỗi ngày đưa cơm nước tới, tôi vẫn khá thỏa mãn thôi...
- Khi tôi vừa tiến vào trong phòng thí nghiệm đã cảm giác linh lực trong cơ thể bị thứ gì đó quấy nhiễu, nhưng quấy nhiễu không lớn!

Minh Diệu nói:

- Loại đồ vật này ông mới chế tạo ra gần đây sao?
- Vô nghĩa! Cậu cho rằng ngoại trừ tôi ra, hiện tại còn có người có thể tạo ra được đồ vật tinh vi như vậy sao?

Dịch Tiên Sinh dương dương tự đắc nói:

- Không tệ đi, vốn khi thiết kế là dựa vào sóng ngắn yêu lực mà quấy nhiễu, nhưng không nghĩ ra chế tạo xong còn làm ảnh hưởng cả linh lực trong cơ thể nhân loại, tác dụng này giống như được thu hoạch ngoài ý muốn!
- Kể đem ông bắt cóc tới đây lại là ai?

Minh Diệu tìm một địa phương khá sạch sẽ ngồi xuống.

- Bọn họ làm sao tìm được ông?
- Một tên thật kỳ quái!

Dịch Tiên Sinh nói:

- Bộ dạng thật bình thường, cũng không hề cảm giác ra được có linh lực dao động nào nhưng lại rất lợi hại. Tôi còn chưa thấy rõ hắn làm sao ra tay, liền trực tiếp bị đánh ngất xỉu!
- Là tên Jackson kia!

Minh Diệu vừa nghe liền đoán ra người mang Dịch tiên sinh tới nơi này là ai.

- Sau đó thì sao?
- Chờ sau khi tôi tỉnh lại, tên kia nói muốn tôi giúp hắn tạo ra chút đồ vật, còn đưa cho tôi một cuộn da dê.

Dịch Tiên Sinh nói:

- Tiếng Do Thái tôi xem vẫn hiểu một chút, bên trong ghi chép lại phương pháp chế tạo một loại khôi lỗi thật kỳ quái, không có linh hồn nhưng có được lực lượng cường đại. Tuy rằng tôi thích nghiên cứu những loại linh khí khác nhau nhưng loại đồ vật sau khi chế tạo ra không có được linh hồn thì tôi không có hứng thú chút nào. Ngay lập tức liền cự tuyệt hắn, hắn nhìn thấy tôi không muốn làm cũng không miễn cưỡng, mà dẫn tôi tới chỗ này chế tạo ra một loại trang bị quấy nhiễu năng lượng, đối với thứ này tôi cũng có hứng thú cho nên đáp ứng hắn!
- Nếu tôi muốn có thứ tài liệu gì chỉ cần nói với hắn một tiếng là hắn sẽ cung cấp cho tôi đầy đủ trong thời gian ngắn nhất. Hơn nữa hoàn cảnh nơi này cũng không tệ, thật yên tĩnh lại có đồ vật thông qua thông đạo đặc biệt đưa vào. Tôi ở trong này nghiên cứu sẽ không bị ai quấy rầy, vì vậy tôi ở lại đây. Nếu không phải vừa rồi cậu dùng linh lực đặc thù của Ngũ Hành Chú từ vách tường kia truyền tới, tôi cũng sẽ không mở cửa cho cậu!
- Hắn cho ông xem cuộn da dê kia được gọi là Hắc Chi Đoạn Chương. Những gì ghi chép bên trong không chỉ chế tạo ra thiên sứ không có linh hồn, còn có thể chế tạo ra thần!

Minh Diệu nói:

- Lần này tôi vì nó mà đến. Nếu cái thứ gọi là thần bị chế tạo ra tới, nhân loại sẽ nghênh đón một hồi tai họa ngập đầu!
- Vậy thì thế nào chứ?

Dịch Tiên Sinh đối với lời nói của Minh Diệu thật ra chẳng để trong lòng.

- Nếu nhân loại hiện tại cứ tiếp tục gây sức ép với tình cầu này, thì ngày tận thế sớm hay muộn gì cũng sẽ đến mà thôi. Hiện tại bất quá là đến sớm một chút lại có sao đâu!

- Nói thì nói như vậy!

Minh Diệu than thở:

- Nhưng dù sao hiện tại tận thế đến thì quá sớm một chút, ít nhất tôi còn sống chưa đủ đâu!

- Nói cũng đúng!

Dịch Tiên Sinh gật gật đầu:

- Nhưng tôi cũng đã xem qua cuộn da dê kia, thần không phải dễ dàng tạo ra như vậu cầu về tài liệu thật quá hà khắc, phải tìm một thân thể đặc thù sau đó đem một linh hồn cường đại rót vào trong. Hơn nữa thân thể kia cùng linh hồn cường đại cũng phải có độ phù hợp tương đối cao, không phải tùy tiện tiện là có thể tìm được!

- Thân thể đặc thù?

Minh Diệu nhớ lại câu nói của Jackson:

- Đặc thù như thế nào?

- Bên trong cuộn da dê có ghi chép lại cần phải có một thân thể hỗn huyết!

Dịch Tiên Sinh nghĩ nghĩ nói:

- Là hỗn huyết giữa nhân loại cùng một Yêu tộc thân thể cường tráng nào đó.

Nói tới đây hắn nở nụ cười:

- Loại thân thể này căn bản không thể tìm được. Yêu tộc cùng nhân loại là hai chủng tộc khác nhau, cho dù sinh ra nhi đồng cũng chỉ sợ sẽ có những chỗ thiếu hụt thật kỳ quái, tôi luôn cảm giác cuộn da dê kia ghi chép toàn là gạt người!

- Hỗn huyết giữa nhân loại cùng Yêu tộc sao?

Minh Diệu thở dài:

- Người như vậy tôi nhận thức hai người!

- Oa, đồ vật hi hữu như vậy cậu cũng biết a!

Hai mắt Dịch Tiên Sinh tỏa ánh sáng nói.

- Còn nhận thức được tới hai người, giới thiệu cho tôi nhận thức với đi, tôi muốn nghiên cứu xem người hỗn huyết như vậy rốt cục có gì khác biệt...

- Không cần giới thiệu, ông cũng nhận thức!

Minh Diệu bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

- Tôi nhận thức? Sao tôi không nhớ rõ tôi có nhận thức người như vậy?

Dịch Tiên Sinh hoang mang tự nhủ:

- Không có khả năng, nếu như tôi có nhận thức người như thế, không có khả năng sẽ không đi nghiên cứu một chút, nhưng tại sao tôi lại không có chút ấn tượng nào cả đây?

- Chính là tôi!

Minh Diệu dùng ngón tay chỉ vào chính mình.

- Tôi rốt cục hiểu được vì sao tên Jackson kia nói cần cơ thể của tôi là có ý gì. Nguyên lai tôi chính là tài liệu sống tự đưa tới cửa đi!

- Cậu? Như thế nào lại...

Dịch Tiên Sinh lấp bắp kinh hãi:

- Đừng làm rộn! Khi cha mẹ cậu kết hôn tôi cũng không phải chưa từng gặp qua mặt họ, đừng nói là cha cậu thuộc gia tộc tu đạo, ngay cả người mẹ đã chết của cậu cũng là nhân loại thuần túy, làm sao cậu lại biến thành hồn huyết!

- Một lời thật khó nói hết!

Minh Diệu thở dài:

- Cha mẹ là nhân loại nhưng lão bà của tôi lại là yêu quái!

Minh Diệu đem chuyện mình cùng Alie tiến hành nghi thức Huyết Hôn kể cho Dịch Tiên Sinh nghe qua. Chỉ là kể một lúc hần lại phát hiện ánh mắt của Dịch Tiên Sinh không đúng lắm, càng lúc như càng phát sáng, giống như ánh mắt của một người bị đói lâu ngày nhìn thấy một bữa tiệc lớn trước mặt mình.

- Uy, cấm ông dùng loại ánh mắt này xem tôi!

Minh Diệu không tự giác rụt rụt người về phía sau.

- Tôi là sư diệt của ông đó!

- Hắc hắc hắc hắc...tiểu Diệu a...

Dịch Tiên Sinh mang theo vẻ cười gian trên mặt xoa xoa tay.

- Năm đó cậu bị cha đuổi ra khỏi nhà, ánh mắt lại đau không chịu nổi, sư thúc đã đối đãi với cậu không tệ đi...

- Có việc này sao, sao tôi lại không nhớ rõ đây?

Minh Diệu ngẩng đầu nhìn lên trần nhà giả vờ hồ đồ.

- Gần đây hình như đã già rồi thì phải, đầu óc hồ đồ, có rất nhiều chuyện đều không nhớ được!

- Hắc hắc, cậu quyền ra chút máu cho sư thúc nghiên cứu một chút thể nào?

Dịch Tiên Sinh từ trên bàn cầm lấy một chiếc cốc chịu nhiệt quơ quơ trước mặt Minh Diệu:

- Tốt nhất là cho tôi giải phẫu xem một chút...

- Ông đi chết đi!

Minh Diệu một cước đá Dịch Tiên Sinh vừa nhích tới:

- Ông cho tôi là chuột trắng nhỏ sao, còn quyền máu!

Hắn đem chiếc cốc chịu nhiệt nện lên trên người Dịch Tiên Sinh.

- Chiếc cốc lớn như vậy ít nhất phải có hai ngàn cc đi. Rút bao nhiêu đó máu lão tử trực tiếp nắc cái rắm!

- Uy, tiểu tử, ta chỉ hỏi ngươi mượn chút máu làm thí nghiệm mà thôi, ngươi sao có thể dùng loại thái độ này đối với ta đây?

Dịch Tiên Sinh đứng dậy, trên mặt còn nguyên dấu giày:

- Hồn tiểu tử ngươi đã quên năm đó ánh mắt của ngươi đau không chịu nổi, là ai mỗi ngày đem đẩy nhanh tốc độ giúp ngươi làm ra cặp mắt kính kia...

- Ít nhất ông rõ ràng cảm thấy đôi mắt của tôi rất thú vị nên dùng để đùa giỡn nghiên cứu thôi!

Minh Diệu chẳng thèm nghe lời của hắn nói:

- Tôi rõ ràng biết được ông vốn chỉ cần buổi tối đầu tiên đã tạo xong kính mắt, nhưng vì muốn nghiên cứu thêm đôi mắt của tôi nên cố ý không đưa ra, để cho tôi chịu đau cả tuần!

- Di, nhắc tới mới nhớ, mắt kính của ngươi đi đâu rồi?

Lúc này Dịch Tiên Sinh mới kịp phản ứng không thấy Minh Diệu đeo mắt kính.

- Cho dù linh lực đã khôi phục nhưng đeo vào cũng tiết kiệm không ít linh lực đi. Ánh mắt của người cho dù không phát huy tác dụng nhưng luôn phải hao phí linh lực che chắn, người không phải là không biết?

- Không quan hệ tới linh lực!

Minh Diệu lắc đầu:

- Đôi mắt không còn!

- Không còn?

Dịch Tiên Sinh sửng sốt dùng tay quơ quơ trước mắt Minh Diệu:

- Di, đâu có bị mù?

- Ông mới bị mù!

Minh Diệu tức giận đem tay của Dịch Tiên Sinh đẩy ra xa:

- Tôi đã trao đổi với người ta!

- Trao đổi? Thứ này mà cũng có thể trao đổi sao?

Dịch Tiên Sinh giật mình nói:

- Trao đổi bao nhiêu tiền? Trao đổi với ai, có thể chuộc về hay không?

Hắn sờ sờ vào túi áo lấy ra miếng sắt lá màu đen đưa qua cho Minh Diệu:

- Người lấy thứ này chuộc đôi mắt trở về cho ta từ từ nghiên cứu đã!

- Tránh ra!

Minh Diệu tức giận nói:

- Ở chỗ của một nữ nhân ngực lớn, muốn đi chính ông đi đi!

- Ngực lớn sao? Lớn bao nhiêu?

Hai mắt Dịch Tiên Sinh tỏa sáng dùng tay so sánh trước ngực mình:

- Có lớn hơn bàn tay ôm vào không?

- Tôi lười nói chuyện với ông!

Minh Diệu thật không cách nào đành đem chuyện giao dịch với Lilith kể lại cho Dịch Tiên Sinh.

- Bán thân sao...a thật đáng tiếc!

Dịch Tiên Sinh tiếc nuối lắc đầu.

- Đúng vậy, tuy rằng bình thường thật phiền phức nhưng có đôi khi thật sự rất phương tiện!

Minh Diệu gật đầu:

- Ít nhất đối với những công kích ảo giác linh tinh hoàn toàn không bị che giấu!

- Ta nói đáng tiếc bộ ngực lớn kia!

Dịch Tiên Sinh liếc mắt lườm Minh Diệu xem thường:

- Là bán thân a, loại tồn tại cường đại như vậy còn có được bộ ngực lớn như thế thật sự là quá lãng phí, làm sao có thể sở hữu a...

- Ông sớm đi chết đi!

Minh Diệu hận đến ngứa răng.

- Lần này người tới tìm cuộn da dê kia là do nữ bán thân nọ ủy thác?

Dịch Tiên Sinh hỏi.

- Ân!

Minh Diệu gật đầu:

- Nàng nói nàng không phương tiện ra tay cho nên bảo tôi tới. Sau khi chuyện thành công có thể trả lại đồ vật của tôi cho tôi!

- Nói như vậy người cũng không thấy chuyện này có kỳ quái sao?

Dịch Tiên Sinh nhìn Minh Diệu hỏi.

- Nàng cũng biết hiện tại người là người hỗn huyết đi?

- Ân, vậy thì sao?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Nếu nàng cũng đã biết thân thể người hiện tại là hỗn huyết, cũng biết chuyện thí nghiệm Hắc Chi Đoạn Chương. Như vậy vì cái gì còn muốn phái người tới?

Dịch Tiên Sinh nói:

- Đây không phải rõ ràng muốn đem thân thể tài liệu sống dùng tạo thần như người dâng tới tay tên Jackson kia sao?

- Nói cũng đúng!

Minh Diệu cau mày lại, nếu Lilith biết được chuyện của Hắc Chi Đoạn Chương, cũng biết được hiện tại hắc là hỗn huyết của nhân loại cùng Huyết tộc. Nếu như nói Lilith không muốn để cho kế hoạch tạo thần thành công, Minh Diệu hẳn phải là người không thích hợp nhất đi làm việc này. Nếu Minh Diệu bị bắt giữ ngay trong địa phương này, như vậy chẳng khác gì giúp cho phòng thí nghiệm lấy được một thân thể tài liệu sống tốt nhất sao. Hắc nghĩ nghĩ thể nào cũng không nghĩ ra ý đồ của Lilith.

- Thật là kỳ quái, chẳng lẽ là tôi bị gạt?

- Rất có khả năng này!

Dịch Tiên Sinh gật đầu:

- Trước tiên nói tới tên Jackson kia, ta xác định nếu hắc muốn lấy mạng của người hoàn toàn là chuyện vô cùng dễ dàng!

Dịch Tiên Sinh dừng một chút lại tiếp tục nói:

- Đối với việc tu hành Ngũ Hành Thuật, đạo hạnh của người còn thua xa ta. Ngay cả ta còn không thấy rõ phương thức ra tay của tên kia mà vẫn bị bắt huống chi là người thì càng không cần phải nói!

- Ý tứ của ông là Lilith cố ý để tôi tới đây là vì dâng tài liệu sống thực nghiệm tới tận cửa!

Minh Diệu nói:

- Ngay từ đầu nàng cùng tên Jackson kia chính là một phương!

Minh Diệu càng nghĩ càng cảm giác khả năng này rất lớn.

- Tên Jackson kia có vẻ vô cùng quỷ dị, đích xác cũng không giống như một nhân loại. Có lẽ hắc cũng là bán thân linh tinh gì đó!

- Không, tên kia đích thật là nhân loại, điểm này ta có thể khẳng định!

Dịch Tiên Sinh khẳng định nói:

- Trước đó ta cũng có hoài nghi hắc là yêu quái cường đại nào đó, nhưng sau ta trộm lấy được chút máu của hắc đem kiểm tra mới phát hiện hắc thật sự là nhân loại, ghen không sai lầm!

- Trộm lấy máu của hắc?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Ông làm sao làm được?
- Hắn thường xuyên tới nơi này, ta chỉ cần đóng một cây đinh trên ghế là được!

Dịch Tiên Sinh thần nhiên đáp.

- Cái tên kia có thể thoải mái bắt được ông chẳng lẽ không phát hiện được ông bỏ đinh trên ghế hay sao?

Minh Diệu cảm giác lý do này không sao tưởng tượng nổi.

- Ông lừa quỷ sao?
- Ban đầu ta cũng không nghĩ có thể làm được như vậy. Người kia luôn luôn chạy tới chỗ này của ta thúc giục tiến độ, ta thật phiền nên cố ý bỏ đinh lên ghế muốn cho hắn thấy được mà biết điều bỏ đi cho nhanh.

Dịch Tiên Sinh nói.

- Nhưng ta thật không nghĩ tới tên kia lại trực tiếp đặt móng ngồi lên ghế!
- Sau đó thì sao?

Minh Diệu truy vấn:

- Sau khi hắn bị ông ám toán chắc chắn sẽ đem ông đánh một trận?
- Cái gì mà sau đó, sau đó không có gì hết!

Dịch Tiên Sinh nói:

- Người kia thật giống như không hề có thần kinh xúc giác, không hề có chút phản ứng nào, giống như không có việc gì xảy ra. Ban đầu ta còn tưởng rằng thân thể hắn được cường hóa nên cố ý giả trang như không có gì. Kết quả đợi sau khi hắn đi rồi ta mới phát hiện trên đinh có dính máu!
- Nhân loại không có xúc giác thần kinh sao?

Minh Diệu hoàn toàn hồ đồ:

- Không có cảm giác gì sao?
- Bản thân ta lại có một suy đoán!

Dịch Tiên Sinh nghĩ nghĩ nói:

- Thân thể hắn đích thật là nhân loại không sai, nhưng linh hồn hắn thì không nhất định!
- Ông muốn nói là đoạt xá?

Minh Diệu sửng sốt:

- Hắn chiếm dụng thân thể người khác?

Minh Diệu ngẫm nghĩ, lại nói:

- Nhưng cho dù có đoạt xá thì cũng không thể nào không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào a. Hắn rõ ràng có thể khống chế thân thể hoạt động!
- Nhưng nếu như cả linh hồn kia cũng không hề có cảm giác đau đớn thì sao đây?

Dịch Tiên Sinh nói:

- Ngũ giác vốn là một bộ phận của linh hồn, nếu như nói trong linh hồn có bộ phận nào đó bị thiếu hụt, như vậy cho dù là thân thể khỏe mạnh hoàn hảo cũng không hề cảm giác. Giống như đầu cắm điện cùng ổ điện, dù đầu cắm tốt nhưng bên trong ổ điện không điện thì cũng vô dụng thôi!
- Dù sao người kia quả thật quá quỷ dị!

Minh Diệu ngẫm nghĩ một lát cũng không nghĩ ra được điều gì hữu dụng. Hắn vò trán thở dài:

- Vốn tôi vừa khôi phục được chút tin tưởng, kết quả bị ông làm hại nên hiện tại không biết nên làm sao bây giờ!

- Dù sao người đã bị lừa gạt dứt đầu vào đây rồi, chẳng lẽ hãn còn thoải mái cho phép người chạy trốn ngoài hay sao?

Dịch Tiên Sinh nói:

- Đánh thôi! Quân hãn là cái thứ gì, chỉ cần đem hãn giết chết thì người có thể thoát ra ngoài!

- Ông nói thật nhẹ nhàng!

Minh Diệu bất đắc dĩ thở dài:

- Hãn bắt ông cũng chẳng khác gì trảo con gà con thoải mái, huống chi là tôi đây?

- Vậy cũng không nhất định!

Dịch Tiên Sinh nghiêm

312. Chương 315: Yêu Lân

- Làm sao mà lừa?

Minh Diệu hỏi:

- Chẳng lẽ đổ máu lên trên người mình sao?

- Đó chỉ là mùi máu tươi, huyết khí lại khác hãn!

Dịch Tiên Sinh nhướng mày đáp.

- Nếu như đặt trên thân người khác thì phương pháp này thật không dễ làm, nhưng với người thì dễ dàng hơn rất nhiều.

- Đừng dồng dài nữa, mau nhanh nói đi!

Minh Diệu thúc giục.

- Hiện tại bên trong thân thể của người có phân nửa là máu của quỷ hút máu.

Dịch Tiên Sinh nói tiếp:

- Loại sinh vật như quỷ hút máu vốn dựa vào việc hút máu của nhân loại mà tồn tại. Ở trong thân thể của bọn hãn chảy xuôi máu rất nhiều đều là của nhân loại, đó chính là huyết khí. Người có thể dựa vào huyết khí kia để lừa gạt cảm giác của Yêu Lân, khiến cho nó nghĩ lầm người từng giết qua rất nhiều người nên huyết khí cực thịnh. Nói như vậy Yêu Lân sẽ ngoan ngoãn nghe lời của người!

- Như vậy cũng được sao?

Minh Diệu ngẫm nghĩ. Alie tuy rằng có vẻ bề ngoài của một tiểu la ly nhưng dù sao cũng là người có tư cách lão thành nhất trong Huyết tộc hiện giờ. Tuy rằng hiện tại Huyết tộc đã không còn dựa vào việc hút máu nhân loại để tiếp tục sinh tồn, nhưng là một con quỷ hút máu hơn năm trăm tuổi ai biết được trước kia Alie từng hút máu của bao nhiêu nhân loại. Nếu dựa theo lời giải thích của Dịch Tiên Sinh, như vậy phương pháp kia Minh Diệu vẫn có thể lợi dụng, dùng huyết khí chứa trong phân nửa máu Huyết tộc để thúc đẩy ra lực lượng chân chính của Yêu Lân.

- Tôi cần làm như thế nào?

- Rất đơn giản, đổ ra một chút máu!

Dịch Tiên Sinh không đợi cho Minh Diệu kịp phản ứng liền dùng Yêu Lân cắt một đường trên tay Minh Diệu. Yêu Lân sắc bén cắt qua bàn tay Minh Diệu, máu tươi liền chảy vào lưỡi kiếm.

- Uy, thật đau a...

Minh Diệu chặn miệng vết thương nói:

- Sao không nói trước một tiếng để cho tôi chuẩn bị!

- Chẳng qua chỉ cắt một miệng vết thương nhỏ mà thôi, có gì mà kêu ca!

Dịch Tiên Sinh để dòng máu chảy xuôi theo thân Yêu Lân, những nơi máu tươi của Minh Diệu chảy qua, hồng sắc quang mang trên thân Yêu Lân chậm rãi mờ nhạt xuống, giống như bị dập tắt.

- Uy, đầu trọc, vì sao hồng quang của Yêu Lân lại biến mất?

Minh Diệu nhìn thấy một màn như vậy liền kỳ quái hỏi:

- Không phải ông đem Yêu Lân làm hỏng rồi đi?

- Người cho ta là ai?

Dịch Tiên Sinh liếc mắt lườm Minh Diệu khinh thường nói:

- Ta là Dịch Tiên Sinh! Là người duy nhất trong xã hội hiện đại có khả năng luyện khí, là tu luyện giả duy nhất của Ngũ Hành Thuật Luyện Khí Thiên!

- Được rồi được rồi, không cần gán quá nhiều danh hiệu cho chính mình, cho dù có gán nhiều thì đầu của ông cũng không mọc thêm tóc được đâu!

Minh Diệu không chút kiên nhẫn cắt đứt lời nói của Dịch Tiên Sinh:

- Ông nói xem rốt cục là chuyện gì xảy ra?

- Không có gì cả, khi Yêu Lân tỉnh lại thì biết!

Dịch Tiên Sinh tùy tiện đem Yêu Lân ném cho Minh Diệu.

- Uy, ông làm gì thế?

Minh Diệu nhìn thấy Dịch Tiên Sinh tùy tiện vứt Yêu Lân về phía mình, mũi kiếm đang thẳng bay tới chỗ của hắn đang đứng. Hắn căn bản không kịp phản ứng, theo bản năng đưa tay ra đón lấy. Nhưng ngay khi Yêu Lân tới sát bên tay hắn chợt thấy hối hận. Phải biết rằng đây là Yêu Lân, lưỡi kiếm sắc bén tới mức không gì không phá được, cho dù Yêu Lân mất đi kiếm quang nhưng vẫn đủ sức xuyên thấu hết thấy vật cứng rắn, hắn dùng tay đi đón nó chẳng phải sẽ bị nó xuyên thủng hay sao?

Nhưng hình ảnh ngón tay rời khỏi bàn tay cũng không hề xuất hiện như tưởng tượng. Minh Diệu cầm lấy lưỡi kiếm của Yêu Lân nhưng lại không hề bị chút thương tổn. Yêu Lân mất đi hào quang bị Minh Diệu cầm trong tay chẳng khác gì một cây gậy gỗ không có chút uy hiếp nào.

- Đầu trọc, Yêu Lân bị làm sao vậy?

Minh Diệu kỳ lạ nói, hắn quay Yêu Lân ngược lại cầm vào chuôi kiếm.

Minh Diệu còn chưa đợi được Dịch Tiên Sinh trả lời thì đã hiểu nguyên nhân vì sao. Khi tay hắn vừa chạm vào chuôi của Yêu Lân, một cỗ ý niệm thần thiết đã từ trong tay Minh Diệu truyền tới trong lòng hắn. Nguyên bản thân kiếm âm đậm của Yêu Lân đột nhiên phát ra hồng quang chói mắt chiếu sáng cả căn phòng. Bởi vì hào quang thật sự quá sáng chói nên Dịch Tiên Sinh ngồi cách đó không xa cũng phải dùng tay để che đôi mắt lại.

- Oa! Minh Diệu, anh đang làm gì?

Mị đang ẩn trong lòng Minh Diệu chợt lớn tiếng hô to:

- Sao sáng quá, đâm đau cả mắt tôi, mau dừng lại đi!

Về mặt Minh Diệu cười khổ nhưng lại không nói nên lời. Hắn cũng muốn dừng lại nhưng thân thể hắn không nghe lời hắn sai khiến. Phảng phất như một cỗ máy hút nước thật lớn, Yêu Lân tham lam hút lấy linh lực bên trong thân thể Minh Diệu, cơ hồ muốn rút khô cả người của hắn. Minh Diệu cũng muốn hỏi Dịch Tiên Sinh rốt cục đang xảy ra chuyện gì nhưng hắn lại không nói ra được một câu nào. Chỉ phải để mặc cho Yêu Lân rút ra linh lực của chính mình, tự thủ tâm thần.

- Hô...Sắp bị rút thành thây khô...

Ngay khi linh lực trong cơ thể Minh Diệu cơ hồ bị hút khô cạn, cả người như muốn lâm vào trong hôn mê, rốt cục Yêu Lân không tiếp tục hút lấy linh lực của hắn, quang mang chói mắt cũng dần dần ảm đạm xuống biến mất không còn nhìn thấy. Minh Diệu thở dài một hơi nhẹ nhõm, hiện tại hắn cũng bất chấp hỏi thăm Dịch Tiên Sinh chuyện gì đang xảy ra mà chỉ muốn nghỉ ngơi một chút. Hắn đem Yêu Lân chống xuống mặt đất định tựa vào nghỉ ngơi, nào ngờ mũi kiếm của Yêu Lân vừa tiếp xúc mặt sàn liền “sưu” một tiếng đâm xuyên tận chuôi kiếm, Minh Diệu cũng bị lão đảo té ngã xuống đất.

- Oa ha ha ha ha...thành công, thật không nghĩ tới có thể thành công!

Dịch Tiên Sinh chứng kiến một màn này liền ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Suy đoán của ta quả nhiên không sai, Yêu Lân đã thực sự thức tỉnh!

- Đầu trọc đáng chết, ông lại lấy tôi ra làm thí nghiệm!

Minh Diệu đứng lên khỏi sàn nhà oán hận nói.

- Vừa rồi còn nói chuyện giống như là sự thật, nguyên lai toàn bộ chỉ là suy đoán của ông!

- Dù sao chỉ cần thành công là được!

Dịch Tiên Sinh cũng không thèm lưu ý đến câu oán hận của Minh Diệu, hắn cầm lấy chuôi kiếm của Yêu Lân cắm dưới sàn định nhổ lên, nhưng phát hiện Yêu Lân không hề nhúc nhích.

- Di, xem ra hiện tại chỉ còn người sử dụng được nó mà thôi!

- Tôi thử xem!

Minh Diệu cầm chuôi kiếm của Yêu Lân, vốn không cần dùng sức đã rút ra khỏi mặt sàn. Hắn cẩn thận quan sát hồng quang đã muốn biến mất trên lưỡi kiếm, thân kiếm ảm đạm nhưng thỉnh thoảng lại có lưu quang ẩn hiện, giống như Yêu Lân nguyên bản sáng rực chói lọi nhưng hiện tại đã thu liễm bên trong không kích phát. Nhìn qua càng thêm có vẻ uy lực mười phần, Minh Diệu đem Yêu Lân huy vũ trong không khí, thật không ngờ vừa vung lên thì chiếc máy phát tia la de đã bị chặt đứt thành hai đoạn, máy móc vang lên ầm ầm rơi xuống sàn tóe lên một mảnh bụi mù.

- Uy lực đúng thật là mạnh hơn không ít!

Minh Diệu không dám tiếp tục tùy tiện huy vũ Yêu Lân, chỉ thu vào bên trong hộp nhỏ màu xanh.

- Nhưng sao trước đó ông không nói Yêu Lân sẽ rút ra linh lực của tôi đi?

- Hấp thu linh lực của người?

Nghe được câu nói của Minh Diệu, Dịch Tiên Sinh tựa hồ cũng khó hiểu. Hắn nghĩ ngợi một lát mới nói:

- Theo đạo lý mà nói không thể phát sinh việc này. Xuất hiện loại tình huống như vậy theo ta suy đoán có thể do Yêu Lân muốn hấp thu linh lực của người để bù lại huyết khí còn chưa đủ. Dù sao loại phương pháp này xem như là đường tà đạo, sẽ xuất hiện tình huống ngoài dự liệu cũng có thể thông qua!

- Rút ra linh lực cũng không sao cả.

Minh Diệu nói:

- Tuy rằng uy lực trở nên mạnh mẽ nhưng như thế này đã xem như Yêu Lân chân chính thức tỉnh rồi sao?

- Còn chưa!

Dịch Tiên Sinh lắc đầu:

- Tuy rằng đã hoàn thành xong nghi thức thức tỉnh nhưng còn cần thêm một khoảng thời gian. Dù sao muốn đem một người đang ngủ đánh thức hẳn dậy cũng cần một khoảng thời gian mới có thể thanh tỉnh lại suy nghĩ. Hiện tại Yêu Lân đại khái có thể khôi phục được bảy thành lực lượng, muốn thức tỉnh hoàn toàn ta phỏng chừng còn cần chờ thêm một năm nữa. Ở trong đoạn thời gian này Yêu Lân sẽ càng ngày càng mạnh mẽ cho đến khi hoàn toàn tỉnh giấc!

- Vậy bây giờ còn không phải chưa thể sử dụng được?

Minh Diệu có chút ủ rũ nói:

- Chỉ là uy lực trở nên có chút mạnh mẽ hơn mà thôi!

- Người thỏa mãn đi! Phải biết rằng hiện tại người đang có được một thanh linh kiếm có kiếm hồn, đám linh năng giả khác nằm mơ còn cười tỉnh, huống chi một thanh linh kiếm có kiếm hồn hoàn toàn thức tỉnh. Chẳng qua muốn cho người chờ lâu thêm một lát, người còn nhiều oán hận tới như vậy sao!

- Nhưng mà thời gian không đợi người đây!

Minh Diệu thở dài nói:

- Tôi cũng không thể đối mặt mà nói với đám người điên ở đây, các người cứ chờ tôi một năm sau chạy tới lấy Hắc Chi Đoạn Chương đi?

- Tuy rằng chỉ có bảy thành lực lượng nhưng theo ta nghĩ như vậy cũng đã đủ rồi.

Dịch Tiên Sinh ngẫm nghĩ nói:

- Nói đến cùng hẳn cũng chỉ là một nhân loại có được năng lực quỷ dị. Bảy thành lực lượng của Yêu Lân đã đủ tiêu diệt bất cứ yêu ma quỷ quái nào huống chi là nhân loại!

- Nói cũng đúng!

Minh Diệu gật đầu:

- Nếu Yêu Lân đã tỉnh vậy còn Cổ Ẩn cùng Ích Tà thì sao? Những thanh kiếm này đều truyền từ Tần gia, hẳn đều có đủ kiếm hồn, có thể có được năng lực thức tỉnh đi?

- Không được!

Dịch Tiên Sinh tiếc nuối lắc đầu:

- Tuy rằng những thanh kiếm này trước kia đều do gia chủ Tần gia truyền xuống, nhưng hiện tại duy nhất còn có thể hoàn toàn thức tỉnh chỉ có Yêu Lân.

- Vì sao vậy?

Minh Diệu khó hiểu hỏi:

- Cổ Ẩn cùng Ích Tà không có kiếm hồn sao?

- Có, hoặc là nói từng có qua.

Dịch Tiên Sinh nói:

- Ta nghe sư phụ ta cũng chính là ông nội của người đề cập qua, mấy thanh kiếm này đều là linh kiếm có kiếm hồn. Nhưng Cổ Ẩn kiếm ở hơn bốn mươi mấy năm trước kiếm hồn đã bị thương thần trí. Cho nên hiện tại chủ yếu Cổ Ẩn chỉ có thể khôi phục được như vậy, muốn khôi phục trọn vẹn lực lượng năm xưa là không khả năng. Người cũng không thể chỉ trông cậy vào một người bị thương nên đã bị cắt bỏ đại não sẽ giống như người bình thường đi?

- Bốn mươi mấy năm trước?

Minh Diệu lạ lùng hỏi:

- Đó không phải là thời đại của ông nội tôi sao?

- Phải!

Dịch Tiên Sinh gật đầu:

- Người cũng biết khi đó Trung Quốc đang lâm vào thời đại hỗn loạn. Sau khi cách mạng thắng lợi không lâu, đang lúc cần nghỉ ngơi để lấy lại sức, thật không ngờ bởi vì một sự kiện mà làm bạo phát hỗn loạn trong cả nước!

- Ông muốn nói tới thời kỳ cách mạng văn hóa?

Minh Diệu hỏi.

- Đúng vậy!

Dịch Tiên Sinh nói tiếp:

- Người cũng biết gặp phải loạn thế là lúc lòng người lay động. Đủ loại yêu ma quỷ quái đều hùng hổ xông ra quấy nhiễu nhân gian. Lúc ấy ở phương bắc xuất hiện hai Cương Thi Vương ngàn năm, không biết vì sao lại đánh nhau từng bừng khiến nơi nơi nhật nguyệt đều âm u không còn ánh sáng, thiên tai không ngừng. Nếu bỏ mặc cho họ tiếp tục đánh nhau mãi sẽ gây ra hậu quả khó lường. Vì muốn ngăn cản hai con cương thi ngàn năm kia, sự phụ ta cũng chính là ông nội của người đã liên hợp với mấy đại gia tộc linh lực giả của phương bắc muốn đem hai con cương thi kia phong ấn!

- Người phải biết rõ Cương Thi Vương ngàn năm là yêu quái khó gặp vô cùng, muốn đối phó một con đã vô cùng khó khăn huống chi là có tới hai con. Ông nội của người suy nghĩ ra một biện pháp làm cho người dẫn dụ một con tách ra, mà tập trung lực lượng đối phó một con. Rốt cục sau khi trả một cái giá thảm thối đã đem con Cương Thi Vương kia phong ấn lại, nhưng Cổ Ấn kiếm trong chiến dịch lần đó đã bị thương tổn không cách nào chữa trị. Kiếm hồn đã bị đánh trọng thương quá nặng không thể khôi phục lại.

- Thì ra là thế!

Minh Diệu gật đầu:

- Vậy còn một con Cương Thi Vương khác đâu?

- Sau khi con Cương Thi Vương kia bị phong ấn thì hắc cũng biến mất.

Dịch Tiên Sinh nói:

- Sau đó trải qua thăm dò mới biết được con Cương Thi Vương còn lại luôn luôn dùng thân phận nhân loại sinh hoạt trong nhân gian, dựa vào việc hút máu động vật mà sống cũng không ra hại người. Mà con Cương Thi Vương bị phong ấn tựa hồ có cừu oán với hắc cho nên hắc mới chạy đi ra báo thù!

- Thật không nghĩ ra còn có cương thi không hút máu người a!

Minh Diệu nở nụ cười:

- Tôi còn tưởng rằng chuyện đó chỉ có trong phim ảnh thôi chứ!

- Cũng không phải toàn bộ cương thi đều tự nguyện trở thành quái vật nhảy ra ngoài ngũ hành bát tử bắt diệt.

Dịch Tiên Sinh nói:

- Có những con cương thi khi còn là nhân loại, bởi vì sau khi chết bị người vô ý chôn xuống địa phương âm hàn. Cơ duyên xảo hợp mới biến thành cương thi. Cương thi cũng giống như loài quỷ, luôn bảo lưu trí nhớ khi còn sống. Cho nên có khi cương thi đó khi sống trong thân phận nhân loại họ vốn là người thiện lương tốt bụng, sau khi biến thành cương thi cũng không nhất định phải biến thành ác ma hút máu người hay đi ra hại người!

Nói tới đây Dịch Tiên Sinh chợt thở dài:

- Nhưng lại có những kẻ không chịu suy nghĩ thông suốt được điểm này. Cho rằng chỉ cần là yêu ma thì phải thu thập họ. Nguyên bản sau khi nghe được con Cương Thi Vương còn lại sinh tồn như vậy ông nội của người đã quyết định không tiếp tục đuổi giết hắc. Nếu nó sẽ không làm chuyện gì nguy hại nhân gian thì

thay vì nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nhưng lại có một thế gia trừ ma cũng không chịu bỏ qua tiếp tục đòi đuổi giết con Cương Thi Vương kia. Kết quả lại đi chọc giận con cương thi chỉ muốn an ổn bình yên sống qua ngày nọ, khiến cho cả gia tộc đều bị hấn diệt môn. Sau khi chuyện đó xảy ra con Cương Thi Vương kia cũng đã mai danh ẩn tích!

- Thế gia mà ông nói có phải là Phạm gia hay không?

Trong đầu Minh Diệu đột nhiên nhớ ra một người.

- Chính là Phạm gia!

Dịch Tiên Sinh gật đầu.

- Phải biết rằng con thổ nóng nảy còn đi cắn người chứ đừng nói chỉ là Cương Thi Vương. Đáng thương cho trên dưới Phạm gia hơn mười người nội trong một đêm đã toàn bộ bị giết chết, nghe nói lúc ấy chỉ còn một đứa bé bởi vì lúc ấy không có mặt trong nhà nên mới tránh được một kiếp!

313. Chương 316: Danh Cùng Lợi

- Chẳng thể trách!

Minh Diệu như có suy nghĩ gì gật đầu. Hiện tại hắn rất cục hiểu được vì sao Phạm Đồng luôn thống hận yêu ma quỷ quái đến như vậy, lúc nào cũng muốn giết sạch cho thống khoái.

- Sao vậy, người nhận thức Phạm gia tiểu tử?

Dịch Tiên Sinh hỏi.

- Có gặp qua vài lần, tiếp xúc một chút.

Minh Diệu gật đầu:

- Nhưng giao tình không được tốt lắm!

- Cách xa người của Phạm gia một chút.

Dịch Tiên Sinh nói:

- Gia đình của họ đều là kẻ chết cân não, chỉ biết chui tử lộ. Dù lúc ấy không có hai Cương Thi Vương kia, sớm muộn gì gia tộc họ cũng sẽ xảy ra chuyện!

- Không nói chuyện này nữa.

Minh Diệu khoát tay:

- Như vậy còn Ích Tà, Ích Tà bị thế nào?

- Ích Tà sao?

Ánh mắt Dịch Tiên Sinh trở nên âm đạm:

- Kiếm hồn của Ích Tà đã không còn...

- Kiếm hồn của Ích Tà đã chết?

Minh Diệu nghe nói cả kinh. Là tín vật của gia chủ truyền thừa, ba thanh kiếm này đều có tác dụng riêng của mình. Yêu Lân không gì không phá được, ra khỏi vỏ thấy máu, thích hợp dùng công kích nhất.

Mà Cổ Ẩn kiếm chuyên dùng trong công lãn thủ, vừa có thể công kích địch nhân vậy khôn trong trận vừa có thể bảo hộ người sử dụng, cũng được xem như phòng ngự cực mạnh. Chỉ có Ích Tà, Minh Diệu luôn luôn không biết hiệu quả đặc thù của nó. Tuy rằng Ích Tà có thể hấp thu những đồ vật tà ác, nhưng cũng chỉ là

hấp thu mà thôi, không thể công kích, cũng không thể phòng ngự, tối đa chỉ dùng chữa thương, hoặc khi đối phó vài yêu ma đặc thù sẽ có hiệu quả. Nhưng nếu đem so sánh với hai thanh kiếm gia truyền tín vật kia, Ích Tà đúng thật là quá yếu.

- Chuyện này ta cũng không hiểu biết rõ ràng, lúc ấy ông nội của ngươi cũng không có nói rõ.

Dịch Tiên Sinh ngẫm nghĩ nói:

- Ta chỉ biết rất nhiều năm trước Ích Tà là bội kiếm của một vị gia chủ Tần gia. Mà vị gia chủ kia cầm Ích Tà trong tay, gặp ma giết ma, gặp yêu diệt yêu, mọi việc đều thuận lợi, mà tên của thanh kiếm được gọi là Ích Tà từ khi đó, ý nghĩa kiếm vừa ra hết thủy tà mà ngoại đạo đều phải nhượng bộ lui binh!

- Không nghĩ tới trước kia Ích Tà lại lợi hại như vậy!

Minh Diệu nói:

- Nhưng nếu như đã lợi hại như vậy, vì sao kiếm hồn lại chết?

- Có câu cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ.

Dịch Tiên Sinh thở dài một hơi nói:

- Vị gia chủ kia vì phong mang quá lộ, không chỉ chọc giận yêu ma, còn bị rất nhiều khu ma gia tộc ghen tỵ. Vì thế do một vài người trong lòng có quỷ xúi giục, vị gia chủ kia lại đi khiêu chiến thượng cổ thần thú. Tuy rằng trải qua một phen khổ chiến, chiến thắng được thượng cổ thần thú nhưng trong chiến đấu kiếm hồn của Ích Tà cũng bởi vì hao tổn quá nặng, hoàn toàn chết đi.

- Thượng cổ thần thú?

Minh Diệu nghe nói vậy cả kinh:

- Mẹ của tôi a, vị gia chủ kia đầu óc bị cửa chen chúc hay sao vậy, loại cấp bậc đó mà cũng dám đi khiêu chiến?

- Hết thấy đều chạy không thoát hai chữ danh và lợi, thế nhân ai cũng không ngoại lệ.

Dịch Tiên Sinh thở dài:

- Chỉ vì tranh một thanh danh, kết quả lại tặng rớt tính mạng của kiếm hồn. Nếu như vậy dù tranh được danh, lại có ý nghĩa gì?

- Tranh một cái tên?

Minh Diệu cảm giác có chút thịt đau:

- Ông đừng nói với tôi rằng vị gia chủ đầu bị cửa chen chúc đi khiêu chiến thần thú tên là Ích Tà đi?

- Không sai, chính là Ích Tà.

Dịch Tiên Sinh gật đầu:

- Người có ý đồ riêng đã nói với hần, thanh kiếm của ngươi cũng được gọi là Ích Tà, như vậy không bằng ngươi cầm kiếm của ngươi đi khiêu chiến thần thú Ích Tà. Nếu như thật sự có thể đánh bại được thần thú Ích Tà, như vậy thanh kiếm kia mới xứng đôi với tên Ích Tà. Nguyên bản vị gia chủ kia cũng là một người thông tuệ, nhưng lại không nhảy ra được vòng luẩn quẩn danh lợi, mới bị người xúi giục thật sự đi khiêu chiến thượng cổ thần thú Ích Tà. Tuy rằng cuối cùng vẫn thắng, nhưng được không bù nổi mất!

- Phải đó, thật quá đáng tiếc.

Minh Diệu có chút đau lòng nói. Phải biết rằng gọi là thượng cổ thần thú, không phải đơn giản như loài động vật sư tử hổ báo. Loại thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, mỗi một đầu thần thú đều có được uy lực hủy thiên diệt địa. Có thể nói những thần thú kia cũng không kém thần thật sự bao nhiêu. Mà chỉ là vì tranh cái tên, kết quả đem một thanh linh kiếm có kiếm hồn có thể đánh bại thần thú hủy diệt mất, Minh Diệu cảm giác giống như bản thân đã trúng vé số năm trăm vạn lại bị chính tay mình xé bỏ.

- Thần thú Ích Tà nguyên là thần thú chuyên đuổi đi tà uế, được xem như thần thú mang theo điềm xấu. Cho nên tuy rằng kiếm hồn đã chết, nhưng do trong cuộc chiến đấu giữa thần thú cùng Ích Tà kiếm hồn, trên thân kiếm lay nhiễm không ít máu của thần thú, trở nên bách tà bất xâm!

Dịch Tiên Sinh tiếp tục nói:

- Cho nên thanh kiếm này vẫn được xem là tín vật của gia chủ Tần gia, một đời lại một đời truyền xuống. Thứ nhất là do thanh kiếm có máu của thần thú, tuy rằng kiếm hồn đã chết nhưng người của Tần gia cũng luyện tiết hủy diệt. Thứ hai là muốn cho con cháu đời sau phải nhớ kỹ tấm gương này, danh lợi bất quá chỉ là mây bay thoáng qua mà thôi, không cần xem quá nặng!

- Nếu như kiếm hồn của Ích Tà vẫn còn nguyên, chỉ sợ sẽ là thanh kiếm lợi hại nhất trong ba thanh kiếm.

Minh Diệu gật đầu nói:

- Có thể thương tổn được thần thú, chỉ sợ cầm thanh Ích Tà đi sát thần giết phật cũng không có vấn đề gì!

- Muốn làm cho Ích Tà khôi phục được uy lực của dĩ vãng, cũng không phải là không có biện pháp.

Dịch Tiên Sinh nói:

- Nhưng rất phiền toái, hơn nữa rất khó thành công!

- Nếu như thật phiền toái thì sau này hãy nói đi.

Minh Diệu đứng dậy phủi phủi mông:

- Tôi phải đi tìm tên Jackson kia, đoạt lấy Hắc Chi Đoạn Chương trong tay hắn. Ông còn dự định tiếp tục ở lại đây sao?

- Ta cũng nên quay về Trung Quốc tốt hơn.

Dịch Tiên Sinh suy nghĩ nói:

- Ta phỏng chừng kế tiếp sẽ là một cuộc đại chiến. Dựa theo uy lực của Yêu Lân, chỉ sợ cả phòng thí nghiệm đều sẽ khó thể giữ được. Ta còn thừa dịp trước khi nơi này bị sụp đổ, chạy nhanh rời khỏi nơi này thì tốt hơn.

- Cũng tốt!

Minh Diệu gật đầu:

- Chờ sau khi tôi thu phục hết thủy, quay về Trung Quốc tìm ông, chúng ta tiếp tục nghiên cứu chuyện khôi phục cho Ích Tà!

- Thứ này ngươi cầm đi!

Dịch Tiên Sinh lấy ra một viên đan dược trong túi ném cho Minh Diệu.

- Đây là thứ gì?

Minh Diệu tiếp nhận viên đan dược, đặt dưới mũi ngửi. Có một cỗ mùi vị kỳ quái, Minh Diệu thật hoài nghi thứ này có phải là đất dơ từ trên người Dịch Tiên Sinh chà xuống hay không.

- Dùng để bổ sung linh lực, tiểu gia hỏa không biết nhìn hàng!

Dịch Tiên Sinh tức giận nói:

- Ngươi vừa bị Yêu Lân hút hết linh lực có phải không? Ăn vào có thể bổ sung thật nhanh. Tài liệu chế tạo thứ này rất khó kiếm, không cần thì trả lại cho ta!

- Hắc hắc, thứ tốt phải lưu trữ trước.

Minh Diệu cười hì hì đem viên đan dược cất vào trong túi. Tiếp đó lại rút ra một miếng bánh bích quy nén ném vào trong miệng, mơ hồ không rõ nói:

- Đã quên nói cho ông biết, hiện tại thể chất của tôi có chút đặc thù, nếu như linh lực bị hao hết thì chỉ cần ăn thật nhiều thực vật thì có thể khôi phục rất nhanh.

314. Chương 317: Chiến Đấu

Linh lực trong cơ thể Minh Diệu mãnh liệt bao phát. Kim sắc quang mang vờn quanh trên người có chút chói mắt, quyền phải của hắn hung hăng đánh thẳng vào hậu tâm Jackson.

Ngay khi Minh Diệu xuất hiện ngay sau lưng của mình, Jackson đã phát giác. Nhưng dây leo quấn quanh người thật sự là quá nhiều, hắn căn bản không kịp giãy ra. Tuy rằng cũng làm ra động tác né tránh, nhưng nắm tay Minh Diệu vẫn đánh trúng phía sau lưng của hắn, đem cả người hắn đánh bay ra ngoài!

- Âm...

Thân thể Jackson nện mạnh lên vách tường bằng kim loại, đem vách tường đụng thành một lỗ hổng lớn, sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất.

- Thành công sao?

Minh Diệu nhịn xuống đau đớn trong cơ thể, thở hổn hển. Loại phương thức lợi dụng linh lực nổ mạnh thể này đích xác có thể mang đến lực phá hoại cường đại, nhưng tạo thành gánh nặng cũng thật lớn đối với thân thể. Chỉ một kích đơn giản như vậy ít nhất đã dùng hết phân nửa linh lực của hắn. Hắn không dám khinh thường, lập tức lấy ra một khối bánh bích quy nén ném vào trong miệng.

- Ha ha, thật khó tin, lần này lại đau như vậy, so với lần trước còn thấy đau!

Jackson nằm trên mặt đất khẽ nhúc nhích, chậm rãi bò lên:

- Thật không ngờ trước đó người cho ta bao nhiêu bất ngờ liên tiếp chẳng qua chỉ là bằng quang cáo mà thôi, cuối cùng lần này mới là thật!

- Nhưng vẫn bị người tránh thoát!

Minh Diệu ngâm bánh bích quy trong miệng hàm hồ nói:

- Vốn nhắm vào hậu tâm của người, nhưng thật không ngờ vẫn bị người tránh được yếu hại!

- Muốn lập tức lấy mạng của ta sao? Ý tưởng không sai, chỉ là có chút khờ dại!

Về mặt Jackson thoải mái phui phui bụi đất bám trên người:

- Người cần cố gắng thêm chút nữa!

Tuy rằng vừa mới tránh được yếu hại, nhưng một kích của Minh Diệu vẫn làm cho hắn bị thương tổn. Minh Diệu có thể rõ ràng nhìn thấy được kheo môi hắn có vết máu. Hơn nữa cả người hắn có chút biến dạng. Tựa hồ bị một kích vừa rồi đánh trúng xương sống, hiện tại cơ thể hắn hơi nghiêng sang bên, xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng vẫn còn đứng nguyên nơi đó.

Minh Diệu cảm giác người này tuyệt không giống như một nhân loại, làm gì có nhân loại bị người đánh trọng thương xương sống mà vẫn còn có thể đứng lên.

- Tuy rằng ngoài miệng người kêu to như vậy, nhưng sao ta lại cảm thấy người không hề đau đớn chút nào đây?

Minh Diệu nắm chặt tay, trạng huống linh lực khôi phục cũng không tệ lắm, xem ra lực lượng nổ mạnh ngũ hành không cách nào đem nam nhân kia đánh ngã, còn cần dùng lực lượng lớn hơn nữa.

- Ha ha, làm cho người thất vọng rồi.

Jackson nói:

- Thân thể này của ta đương nhiên là không có cảm giác đau đớn. Dĩ nhiên, quy tắc áp dụng cho thân thể nhân loại đối với ta không có tác dụng gì!

- Vậy người còn là nhân loại sao?

Minh Diệu nói:

- Quả thật so với yêu quái càng thêm yêu quái!

- Ta đương nhiên là nhân loại!

Jackson ha ha phá lên cười:

- Nhưng người cũng không thể tính là người!

- Ta? Ta đương nhiên là nhân loại!

Minh Diệu xoa bóp các đốt ngón tay, làm ra động tác sẵn sàng chiến đấu:

- Đừng để cho ta lặp lại một lần người là người mà yêu là yêu thật quá vô nghĩa đi!

- Được rồi, như vậy chúng ta cũng không cần tiếp tục nhiều lời...

Lời còn chưa dứt, thân ảnh của hắn đã biến mất trước mặt Minh Diệu. Trong lòng Minh Diệu căng thẳng, còn chưa kịp phản ứng thì Jackson đã xuất hiện ngay trước mặt của hắn, bàn tay lại đâm sâu vào trong thân thể Minh Diệu.

- Kính tượng sao?

Thân thể Minh Diệu ở trước mắt đột nhiên trở nên có chút mơ hồ không rõ, bàn tay Jackson nhẹ nhàng vung lên, Minh Diệu trước mắt đã hóa thành một mảnh hơi nước, tiêu tán bên trong không khí.

Minh Diệu lại lặp lại chiêu cũ, ảnh tượng bị Thủy Kính Thuật chiếu lại lừa gạt Jackson, hắn đột nhiên lại xuất hiện ngay phía sau, lúc này mục tiêu của Minh Diệu là vùng gáy của hắn. Vô luận hắn có phải là nhân loại hay không, nếu như đại não bị đánh trúng, cho dù là siêu nhân cũng phải đi đời nhà ma, huống chi lần này Minh Diệu dùng tới tám phần linh lực.

- Ha ha, luôn từ phía sau đánh bất ngờ, phương pháp của người thật quá cũ kỹ!

Cảm giác được Minh Diệu đang ở phía sau mình, đầu của Jackson cũng không quay lại, tay của hắn lấy một loại phương thức không thể tưởng tượng nổi đánh về phía Minh Diệu ở phía sau. Thật giống như thân thể hắn hoàn toàn không hề tồn tại xương cốt, góc độ cánh tay gấp khúc bất luận là nhân loại nào cũng không thể làm được.

Động tác của hắn tuy rằng nhìn qua thật thông thả, nhưng trên thực tế lại rất nhanh. Minh Diệu biết hiện tại động tác mà ánh mắt mình bắt giữ nhìn qua như thật thông thả, chẳng qua đó chỉ là tàn ảnh mà thôi. Nếu như theo đà này, trước khi mình đánh trúng Jackson thì hắn cũng đã đủ thời gian đánh thủng trên người mình mấy động, mà công kích của mình cũng chỉ vô ích. Dù sao không so đo đáng người cùng sai biệt chủng tộc, cánh tay của Minh Diệu vẫn ngắn hơn hắn một đoạn. Nếu lưỡng bại câu thương còn có thể suy nghĩ, nhưng loại mua bán thâm hụt tiền vốn như vậy Minh Diệu sẽ không làm. Bất đắc dĩ Minh Diệu chỉ có thể mạnh mẽ xoay người trên không trung thay đổi tư thế, bàn tay kia lướt sát qua da đầu Minh Diệu, mang đi vài sợi tóc của hắn.

Tránh thoát công kích, Minh Diệu rơi xuống đất cũng không dám dừng lại, lập tức giẫm đầu ngón chân trên sàn nhà, nhanh chóng thối lui ra sau mấy bước.

- Bạo!

Sức nặng gieo cho thân thể thật sự quá lớn, huống chi là nửa đường phải đem lực lượng mạnh mẽ thu hồi trở lại, như vậy mang đến thương tổn cho thân thể càng lớn hơn nữa. Minh Diệu cảm giác toàn thân đều đau đớn, gân mạch cùng mạch máu khắp cơ thể đều như muốn nổ tung. Hắn vội vàng điều chỉnh hơi thở, qua một lát mới cảm giác khí huyết trong cơ thể hơi chút bình phục lại.

Ngay khi Minh Diệu đang khôi phục, Jackson đứng phía xa mỉm cười, lẳng lặng nhìn hắn cũng không nói chuyện, giống như đang chờ Minh Diệu khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Minh Diệu biết người như thế nếu không phải tuyệt đối tự tin thì là tuyệt đối ngu ngốc. Nhưng Jackson nếu không truy tới, Minh Diệu cũng không ngu ngốc xông lên trước. Hắn chậm rãi bình phục lại huyết khí, thỉnh thoảng đem hai khối bánh bích quy ném vào trong miệng.

- Ta có chuyện muốn hỏi!

Nhìn thấy Minh Diệu không ngừng ném bánh bích quy vào trong miệng, diễn cảm Jackson có chút mê hoặc:

- Người có thói quen vừa đánh nhau vừa ăn đồ vật hay sao?

- Ân? Người muốn nói thứ này?

Minh Diệu ngậm bánh bích quy hàm hồ không rõ nói:

- Người không cảm giác sao?

- Cảm giác được cái gì?

- Không có việc gì, khi đánh nhau ta luôn có thói quen bổ sung chút thể lực mà thôi.

Minh Diệu mơ hồ không rõ nói. Rất rõ ràng Jackson cũng không biết Minh Diệu có thể lợi dụng thực vật để khôi phục bổ sung lại linh lực, mà Minh Diệu cũng không ngu ngốc đem chuyện này nói cho hắn biết. Dù sao bây giờ là cuộc chiến sinh tử, cũng không phải trận so đấu hữu nghị ai mạnh ai yếu.

- Thật là kỳ quái, người bây giờ còn cần bổ sung thể lực sao?

Rất rõ ràng Jackson không tin lời nói của Minh Diệu. Thân thể hắn đột nhiên biến mất ngay tại chỗ, tiếp theo trong nháy mắt đi tới trước mặt hắn.

Minh Diệu vốn không có nghĩ đến hắn lại đột nhiên tập kích, trong lòng thầm kêu không ổn. Đợi khi Minh Diệu kịp có phản ứng thì bàn tay Jackson đã nắm lấy bờ vai của hắn. Một cỗ lực lượng kỳ quái từ bờ vai Minh Diệu truyền vào trong cơ thể, làm cho linh lực của hắn giống như là bị trói buộc, toàn thân không thể nhúc nhích, mà bàn tay Jackson đang chậm rãi vươn tới thân thể Minh Diệu.

-Đồ không biết xấu hổ, lại đánh lén mà không nói một tiếng!

Minh Diệu không nói được ra lời, trong lòng thầm mắng vài câu. Nhưng bản thân hắn lại quên mất trước đó hắn cũng luôn chọn dùng chiến thuật đánh lén!

Nhưng mấy ngón tay thay vì xuyên lỗ thủng trên người Minh Diệu, nhưng lại không đâm vào thân thể hắn, chỉ vươn về phía một cái bánh bích quy mà Minh Diệu lấy ra trong túi, bàn tay còn lại không ngờ lại buông hắn ra.

Vừa thoát khỏi trói buộc, Minh Diệu làm ra phản ứng đầu tiên chính là hung hăng dẫm một quyền lên gương mặt chỉ cách mình khoảng mười cm, nhưng quả dẫm của hắn lại đánh hụt vào khoảng không, trước khi đụng tới mặt của Jackson, người kia đã biến mất không thấy, quay về vị trí vừa đứng khi nãy.

-Vật này tựa hồ chỉ là bánh bích quy bình thường mà thôi a.

Trong tay cầm bánh bích quy lấy được từ chỗ Minh Diệu, Jackson lật qua lại đánh giá. Hắn cảm thấy có chút kỳ quái, vật này không khác gì loại bánh lương khô bình thường, hắn bẻ một miếng cẩn thận ném thử.

-Hương vị rất khó ăn nhưng đích xác chỉ là thực phẩm bình thường, thật kỳ quái...

-Người ăn thứ này chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì muốn ăn mà thôi sao?

Jackson ném chiếc bánh sang bên, thật mê mang nói:

-Hơn nữa còn khó ăn tới như vậy...

-Cắt, sớm biết vậy bỏ thêm chất độc vô trong bánh!

Minh Diệu nhỏ giọng than thở một câu:

-Như thế nào, không được sao? Vừa rồi ta đã nói thế mà ngươi còn không tin!

-Tiểu tử kỳ quái!

Jackson lắc đầu, tỏ vẻ thật không hiểu nổi:

-Nhưng thứ độc được gì đó tựa hồ đối với ta cũng không có tác dụng gì, cho nên suy nghĩ của ngươi không thành lập...

-Ta kháo, thứ như ngươi còn là bách độc bất xâm sao, rốt cục làm sao giống nhân loại đây?

Minh Diệu nhỏ nước bọt dưới sàn, nói:

-Nhưng thật thối mắc, tên tiến sĩ điên kia còn đang bận rộn chuyện gì đây? Hai chúng ta đánh lâu như vậy cũng không thấy hắn có phản ứng?

-Hắn sao, có chuyện trọng yếu hơn cần làm!

Jackson nở nụ cười:

-Bên này chúng ta xem như chuẩn bị hoạt động, hắn sau đó mới biểu diễn...

-Theo ta được biết, muốn chế tác ra thứ gọi là thần, cần một thân thể đặc thù, cùng một linh hồn cường đại!

Minh Diệu nói:

-Nếu cơ thể của ta thật thích hợp, như vậy linh hồn thì sao? Ngươi muốn dùng linh hồn của ai?

-Ha ha, xem ra ngươi đối với chuyện này thật có hứng thú nha.

Jackson cười nói:

-Đến lúc đó ngươi sẽ biết!

-Như vậy Hắc Chi Đoạn Chương đâu? Ngươi để ở nơi nào?

Minh Diệu thông thả hỏi. Tuy rằng hắn dựa vào việc bổ sung thực vật để khôi phục linh lực nhanh hơn, nhưng hắn cũng cần phải có thêm thời gian. Hiện tại Minh Diệu vừa kéo dài thời gian vừa chờ đợi linh lực khôi phục.

-Ha ha, còn chưa đánh thắng mà đã muốn lấy phần thưởng sao?

Jackson nở nụ cười, tay hắn chợt trảo vào hư không, cuộn da dê cũ kỹ mà Minh Diệu từng nhìn thấy liền xuất hiện trong tay hắn, hắn giơ lên tùy ý ném lên trên đài điều khiển chỗ Gabi đang ngồi, mà chính hắn thì đứng trước mặt Minh Diệu.

-Chỉ cần ngươi có thể đánh ngã ta, thì có thể đi lấy phần thưởng!

Jackson nhìn Minh Diệu ngoắt ngón tay:

-Tuy rằng điều này thật sự không có khả năng!

-Không thử làm sao mà biết được!

Minh Diệu lắc cổ tay:

-Huống chi ta còn vũ khí bí mật còn chưa dùng đâu!

Minh Diệu nhẹ nhàng lắc cánh tay, hắn nhìn ra được Jackson rõ ràng làm ra bộ dạng chơi đùa với mình, căn bản không hề xem mình vào trong mắt. Tuy rằng hiện tại uy lực của Yêu Lân trở nên càng mạnh, nhưng Minh Diệu cũng không có nắm chắc nhất định xử lý được nam nhân quỷ dị trước mặt này. Vũ khí cực mạnh chỉ khi ở cơ hội thỏa đáng nhất mới tiếp tục sử dụng ra, mới có thể phát huy được uy lực cực mạnh của nó.

Hơn nữa lần này mục đích tới đây Minh Diệu vẫn luôn luôn không hề quên. Chỉ cần có thể lấy được Hắc Chi Đoạn Chương, như vậy cần gì phải cùng nam nhân quỷ dị kia đánh tới đánh lui làm chi. Mặc dù nam nhân này nhìn qua rất cường đại, hắn chắn ngay trước mặt Minh Diệu cùng Hắc Chi Đoạn Chương, Minh

Diệu chủ yếu không có cơ hội vòng qua hắn đi cướp cuộn da dê, dù có thể trong nháy mắt đi vòng qua hắn, Minh Diệu phỏng chừng trước khi mình lấy được cuộn da dê chỉ sợ trên lưng cũng có thêm mấy lỗ thủng, vì động tác của nam nhân kia không chỉ có quỷ dị, hơn nữa tốc độ còn cực nhanh. Minh Diệu thậm chí còn không thấy được hắn làm sao di động.

Bất quá không sao cả, Minh Diệu vẫn còn một vũ khí bí mật, một vũ khí bí mật mà mấy người này không hay biết. Một đoàn ảnh tử màu đen dọc theo ống quần Minh Diệu chậm rãi chui ra sau lưng của hắn, tiềm nhập xuống bên dưới bóng của ống dẫn dưới sàn. Chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui, hơn nữa thân thể Minh Diệu còn che chắn ảnh tử kia, cho nên Minh Diệu nắm chắc mười phần Jackson không thể phát hiện ra sự tồn tại của Mị.

Chỉ cần ngay mặt bám trụ lực chú ý của Jackson, làm cho Mị có thể thần không biết quỷ không hay vòng qua ngăn trở của hắn đi tới bên đài điều khiển, bên kia chỉ có một tên tiến sĩ trời gà không chặt như Gabi đang ngồi, Mị có thể dễ dàng lấy được Hắc Chi Đoạn Chương vào trong tay. Minh Diệu nhìn quanh bốn phía một chút, hắn đang tìm phương pháp thoát thân sau khi lấy được Hắc Chi Đoạn Chương.

-Người đang tìm cái gì?

Nhìn thấy ánh mắt mơ hồ của Minh Diệu, Jackson mở miệng hỏi.

-Không có gì.

Minh Diệu thấy hắn chú ý, vội vàng dừng lại suy tính tìm kiếm đường bỏ chạy. Hiện tại chuyện chính yếu nhất là hấp dẫn lực chú ý của Jackson, làm cho Mị có thể nương theo ảnh tử đi vòng qua Jackson rồi nói sau. Chỉ cần Mị có thể tới sát chỗ đặt Hắc Chi Đoạn Chương, chuyện khác có thể từ từ tính toán. Minh Diệu thoáng khom người, làm ra bộ dáng như muốn công kích.

-Ta tới đây!

-Tùy thời xin đợi!

Như một thân sĩ có phong độ nhất Châu Âu, vừa nghe được tuyên ngôn công kích của Minh Diệu, Jackson cúi người hướng Minh Diệu làm ra động tác như thỉnh mời.

-Lên!

Minh Diệu lấy ra ba trương phù chú.

-Tật, Ly Hỏa!

Ba quả cầu lửa màu trắng hướng Jackson bay qua.

-Ha ha, còn muốn lặp lại chiêu cũ sao?

Đối mặt với ba quả cầu lửa màu trắng bay tới, lần này Jackson cũng không trốn tránh. Hắn đưa tay phải hướng quả cầu lửa nhẹ nhàng vung lên, giống như bị vợt đánh tennis đánh qua, quả cầu lửa thay đổi quỹ tích bay trên không trung, hướng lên trần nhà chọt nổ tung!

-Ha ha, không cần mãi dùng một chiêu cũ, có điểm mới mẻ được không!

Jackson đánh bay Ly Hỏa của Minh Diệu, cười a a nói.

Minh Diệu cũng không tiếp lời, theo sau Ly Hỏa hướng Jackson xông tới.

-Lại muốn dùng thực vật kỳ quái đến trời ta sao?

Đối mặt với Minh Diệu đang xông tới, Jackson chỉ bước lui ra sau một bước, tránh thoát công kích của Minh Diệu vừa xông lên.

-Người đã đoán sai, lần này là thật sự.

315. Chương 318: Lực Lượng Tuyệt Đối

Minh Diệu dùng chân giẫm mạnh lên mặt đất, tốc độ xông tới càng nhanh hơn. Nắm tay bao bọc Kim Quyết giống như gió táp mưa sa không ngừng huy vũ. Nhiệm vụ hiện tại của Minh Diệu không phải muốn đánh ngã Jackson, mà là muốn hắn phải trút toàn bộ tinh lực lên trên người mình. Cho nên hắn cũng chẳng quan tâm tới việc phòng thủ, toàn bộ lực lượng đều dồn trong sự tiến công.

Có lẽ thật không ngờ trước đó Minh Diệu luôn dùng cách giả vờ tiến công để hấp dẫn ánh mắt của mình, mà bản thân lại một mực tìm cơ hội đánh lén, vì vậy ngay khi Minh Diệu đối kháng chính diện với hắn nên hắn tựa hồ có chút không kịp chuẩn bị, dưới chân hắn không ngừng di chuyển tránh né công kích của Minh Diệu, nhưng động tác ngăn chặn nắm tay của Minh Diệu có chút không ổn định.

Tuy rằng Minh Diệu đều đem tinh lực đặt vào trong việc tấn công, nhưng vẫn đem lực chú ý quan sát động tác của Jackson, nhìn theo những bước chân di chuyển quỷ dị của hắn. Những bước chân kia nhìn qua như thật bình thường, lại có thể liên tục tránh thoát bên ngoài phạm vi công kích của Minh Diệu. Nhưng hiện tại đột nhiên động tác của Jackson lại không linh hoạt được như trước đó, tựa hồ hai tay của Jackson am hiểu việc tiến công nhưng lại không quen thuộc với việc phòng thủ.

-Nếu muốn cơ hội, phải nghĩ biện pháp gây trở ngại bước chân của hắn!

Ý niệm trong lòng Minh Diệu vừa chuyển, tần suất công kích trên tay đột nhiên thả chậm hơn một chút.

-Đánh một mẻ sao?

Tuy rằng không đặc biệt rõ ràng, nhưng Jackson vẫn rõ ràng cảm giác được tốc độ của Minh Diệu đã giảm chậm. Hắn suy đoán có lẽ Minh Diệu vì liên tục duy trì công kích tần suất cao nên linh lực trong cơ thể tiêu hao quá nhiều, dù sao hắn cũng không hiểu rõ phương thức vận hành Kim Quyết. Nếu một linh năng giả bình thường vẫn luôn luôn duy trì lực chuyển vận linh lực tốc độ cao như thế, sẽ kiên trì không được bao nhiêu thời gian, bây giờ Minh Diệu có thể kiên trì được thời gian dài như vậy đã thật không đơn giản.

-Như vậy hắn là đến phiên ta xuất thủ đi!

Jackson dùng tay trái đỡ lấy nắm tay của Minh Diệu, bước ra một bước. Một bước nhìn qua như lơ đãng kia lại làm công kích kế tiếp của Minh Diệu đánh hụt vào khoảng không, khoảng cách thật sự quá gần, Minh Diệu hoàn toàn không kịp phát ra lực đạo thì đã tiếp xúc tới thân thể, Minh Diệu còn chưa kịp phát lực thì nắm tay cũng đã lướt qua thân thể Jackson, nhưng không gây được bao nhiêu thương tổn cho hắn. Tay trái hắn dùng một góc độ không thể tưởng tượng hướng ngay ngực Minh Diệu đánh úp tới.

Nhìn thấy tay trái Jackson sắp đánh trúng lồng ngực của mình, Minh Diệu lại không chút hoang mang xoay vận thân thể, giống như một chiêu sử dụng khi đối phó với người cải tạo thành thiên sứ, Minh Diệu dùng cánh tay kẹp lấy tay Jackson.

-Hắc hắc, bây giờ ngươi cũng không tránh thoát được đi?

Minh Diệu cười đắc ý.

-Nga, như vậy kế tiếp ngươi dự định làm gì?

Tuy rằng nhìn qua Jackson giống như bị Minh Diệu chế trụ tự do, nhưng biểu tình vẫn không hề có chút hoang mang.

-Kế tiếp chính là cắt đứt chân của ngươi!

Minh Diệu hét lớn một tiếng, đem Kim Quyết rót vào dưới chân. Hai chân bay lên không hướng đầu gối của Jackson đá vào. Dù không có cảm giác đau đớn, nhưng nếu như đầu gối bị đá dập nát, chỉ sợ nhiều ít cũng sẽ mang đến phiền toái không nhỏ. Hai chân bao bọc Kim Quyết đá mạnh vào đầu gối Jackson, Minh Diệu rõ ràng nghe được thanh âm tiếng xương vỡ răng rắc vang lên.

Thân thể Jackson nghiêng qua một bên, nhưng vẫn không ngã xuống. Mà Minh Diệu lại thừa cơ hội này buông tay Jackson, lợi dụng lực phản xung giẫm mạnh lên chân Jackson bay ra ngoài, thối lui ra ba bốn bước, lộn ngược ra sau mới đứng lại.

Một chân của Jackson lấy một loại góc độ gấp khúc quỷ dị đứng nơi đó. Thật rõ ràng, xương cốt đầu gối của hắn vừa bị một đòn nghiêm trọng vừa rồi đánh cho dập nát. Nhưng hắn lại giống như không hề có chút cảm giác, chỉ cau mày có chút bất đắc dĩ nhìn xuống chân. Hắn nâng chân gãy lên lắc lắc vài cái, chân của hắn không ngừng đơng đưa qua lại, nhưng không có phản ứng nào khác. Thật giống như chân kia không phải đang nằm trên người hắn, mà hắn chẳng qua như một người khách bàng quan đứng ngoài quan sát mà thôi.

-Lần này hắn là cũng rất đau đi.

Jackson thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Minh Diệu nói:

-Khối thân thể này của ta đã bị người làm cho hỏng mất!

-Vậy thì thế nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn đi tham gia đại hội thể thao hay sao?

Minh Diệu không thèm để ý mỉa mai:

-Ta nghĩ trạng thái như hiện tại ngươi dường như thích hợp tham dự hạng mục tham gia nhảy cao vượt rào linh tinh gì đó!

Hiện tại mục đích của Minh Diệu thật rõ ràng. Nếu như có cơ hội hắn sẽ dùng hết năng lực phế bỏ toàn bộ những bộ vị xương cốt trọng yếu trên người Jackson, tận lực chọc giận hắn, làm cho lực chú ý của hắn hoàn toàn đặt trên người mình, nếu như vậy mới có thể sáng tạo được cơ hội tốt cho Mị ra tay.

Dọc theo những cái bóng của những ống dẫn bày đầy dưới mặt đất, Mị lặng lẽ kín đáo hướng chỗ đài điều khiển tiến tới. Có một số việc không cần nói rõ ràng cũng có thể hiểu được, nàng có thể tâm linh tương thông với Minh Diệu. Vừa rồi những lời Minh Diệu đã nói nàng đều nghe được rõ ràng, ngay khi Minh Diệu giả vờ như chuẩn bị công kích, nàng đã lặng lẽ chui ra khỏi người Minh Diệu. Nàng hoàn toàn có thể hiểu được ý tứ của Minh Diệu, Minh Diệu muốn tự mình đi hấp dẫn lực chú ý của tên Jackson, để cho nàng có cơ hội đi lấy Hắc Chi Đoạn Chương. Chỉ cần chiếm được vật này, hai người không cần tiếp tục chiến đấu với những người ở đây, chỉ cần tận lực nghĩ cách thoát khỏi phòng thì nghiệm này là tốt nhất.

Những ống dẫn bày đầy trên sàn đều đi thông tới bồi dưỡng tào đặc thù kia. Tuy rằng phải nhiễu quanh một chút đường xa, nhưng vẫn luôn có những cái bóng để Mị tận tình lợi dụng di chuyển. Cho nên nàng đi tới phụ cận bồi dưỡng tào, sau đó lại dọc theo một cái bóng của một ống dẫn đi tới phương hướng của đài điều khiển.

-Thân thể rất giòn, yếu ớt đúng là thật phiền toái!

Thân thể Jackson cúi xuống dùng một bàn tay đỡ lấy chân gãy kia.

Tuy rằng không biết hắn muốn làm gì, nhưng Minh Diệu không muốn để cho hắn được thoải mái làm được, vì vậy Minh Diệu lại một lần nữa xông tới.

-Ha ha, đừng nên nóng lòng, cho ta một chút thời gian đi!

Minh Diệu bị bổ nhào vào khoảng không, thân thể Jackson biến mất ngay trước mặt của hắn, lại xuất hiện sau lưng Minh Diệu cách đó không xa.

Jackson cúi người dùng tay bóp mạnh chỗ đầu gối, Minh Diệu nghe được một tiếng khùng xương va chạm vào nhau răng rắc.

-Tốt lắm, cứ như vậy, hắn là còn có thể dùng thêm một lát!

Jackson cười ha ha nói. Chân gãy của hắn ngấn đi một khúc, Minh Diệu cảm giác người này đúng là một kẻ điên, hắn tựa hồ đem đùi cùng xương cốt bắp chân của mình bóp nát, sau đó đem chỗ hỏng gắn lại vào nhau. Mặc dù hai chân có chênh lệch dài ngắn, nhưng ít nhất đã có thể chống đỡ được thân thể.

-Ta thật sự hoài nghi lão đầu trọc kia có nghiệm sai hay không!

Trên mặt Minh Diệu chợt co rút lại, động tác bề xương của Jackson thoát nhìn làm cho người đứng xem như Minh Diệu cảm giác hai chân mình mơ hồ có chút đau điếng. Nhưng nhìn Jackson dường như không hề có cảm giác gì khác, trên mặt vẫn giữ nguyên dáng tươi cười bình tĩnh.

-Người quả thật so với yêu quái càng thêm yêu quái. Ta thật sự hoài nghi cho dù ta bẻ gãy toàn bộ xương cốt trên người người, người vẫn còn có thể hoạt động!

-Ha ha, tuy rằng cơ thể con người hoạt động là dựa vào dây chằng cùng khung xương trên cơ thể ủng hộ, nhưng không có nghĩa là không có khung xương thì không thể động đi!

Jackson cười a a nói.

-Được rồi, ta mặc kệ người là bạch tuộc quái hay là sử raim, dù sao ta đối với loại động vật nhuyễn thể như người thật không chút hứng thú.

Minh Diệu nói:

-Động vật nhuyễn thể không có vôi căn bản không cần thiết tồn tại!

-Ta không rõ ý tứ của người!

Rất rõ ràng, lời nói của Minh Diệu hẳn hoàn toàn nghe không hiểu. Jackson nghiêng đầu, dùng một loại ánh mắt hoang mang nhìn Minh Diệu:

-Sử Raim là vật gì? Vôi là thứ gì?

-Người cũng không cần biết đó là gì!

Minh Diệu lấy nhanh ba trường phù chú trong túi, lại hướng phía trước vọt tới.

-Trên thế giới luôn có những đồ vật cần đi tìm tòi, người có rãnh thì đi tìm hiểu một chút đi!

Khóe mắt Minh Diệu chợt thấy được một bóng đen xa xa. Mị dọc theo ống dẫn đã lên tới bên cạnh đài điều khiển. Đang từ phía sau ảnh tử của Gabi chui ra, biến thành hình người.

-Thật dơ tay!

Cuộn da dê cũ kỹ đang nằm ngay trước mặt Mị, chỉ cần nàng khê vươn tay là có thể thoải mái bắt được. Đồng thời ở trước mặt nàng, Gabi còn đang đem tinh lực chú ý vào trên đài điều khiển, căn bản không hề chú ý ở sau lưng mình vừa xuất hiện một bóng người. Chỉ cần ngón tay Mị nhẹ nhàng đâm về phía trước, Mị có thể dễ dàng giết chết tên khoa học gia điên cuồng luôn đem thân thể nhân loại ra đùa bỡn. Nàng nhớ tới những đứa trẻ được nuôi dưỡng trong bồi dưỡng tào dùng để chế tạo thiên sứ, đối với tên điên khoa học trước mắt đã tràn ngập chán ghét. Chỉ cần nắm lấy Hắc Chi Đoạn Chương đồng thời giết rụng tên này, giết rụng sinh mạng tràn ngập tội ác trước mặt, Mị cảm thấy đây là một chuyện một công đôi việc, mà hết thấy những việc này chỉ cần làm trong nháy mắt.

Một chân của Jackson bị thương rõ ràng không còn được linh mẫn như trước đó. Bị Minh Diệu liên tục công kích, hiện tại tuy rằng hắn vẫn dùng những bước chân quý dị đến trốn tránh, nhưng động tác đón đỡ trên tay càng ngày càng nhiều.

Minh Diệu đánh ra một quyền, tay trái của Jackson nhẹ nhàng đẩy nắm tay của Minh Diệu sang một bên. Bàn tay nhìn như mềm mại đột phá phòng ngự Kim Quyết, để lại một miệng vết thương trên cổ tay Minh Diệu.

-Cơ hội!

Tuy rằng một quyền của mình bị đối phương thoải mái đẩy ra, nhưng một quyền của Minh Diệu cũng là hư chiêu. Một quyền kia Minh Diệu vốn chưa dùng tới lực lượng, mà chỉ thừa dịp trong nháy mắt bị đẩy ra liền bắt lấy cổ tay Jackson, tay kia ngăn trở công kích. Lợi dụng lỗ hổng này, bàn tay bắt lấy cổ tay Jackson chợt dùng lực, thân thể hắn bay lên không, chân trái hướng ngay đầu Jackson đá tới. Hai tay Jackson đều bị ngăn cản, thân thể bị phơi bày ra, căn bản nằm trong một loại trạng thái không hề phòng bị. Nếu như bị một cước này của Minh Diệu đá trúng, hẳn hoàn toàn nắm chắc đá vỡ đầu của Jackson biến thành dưa hấu nát bét.

-Uống!

Jackson thấy một chân đang cách mình càng ngày càng gần, nhưng không hề né tránh.

Ánh mắt của Jackson biến thành hỗn loạn, trong miệng quát to một tiếng. Giống như bị một thanh đại chùy vô hình kích trúng, thân thể bay lên không của Minh Diệu liền trống rỗng bay ngược ra ngoài, rơi mạnh xuống đất liên tục lăn vài vòng mới ngừng lại được.

Chỉ cần một giây đồng hồ, không, ngay một giây đồng hồ cũng không tới, chính nàng sẽ lấy được Hắc Chi Đoạn Chương. Cả người Mị đều lộ ra khỏi ảnh tử, nàng vươn một ngón tay trắng muốt hướng gáy của Gabi đánh tới. Đối với một tên điên luôn đùa bỡn thân thể nhân loại, Mị cảm thấy được dễ cho hắn sống sót trên thế giới này một giây cũng sẽ lãng phí đi một phần không khí.

-Việc này không làm được nga tiểu muội muội!

Một bàn tay dính máu xuyên qua bụng của Mị, phía sau nàng truyền tới thanh âm của một người:

-Gabi đang làm một chuyện rất trọng yếu, không thể bị quấy rầy!

Không biết Jackson từ khi nào đã không chút tiếng động tiến tới sau lưng Mị, bàn tay của hắn xuyên vào sau lưng nàng, xuyên thấu qua thân thể của Mị, máu theo bàn tay của hắn chảy xuống sàn nhà.

-Ách...

Thân thể Mị run rẩy lên, dần dần biến thành màu đen, giống như bị hòa tan trong nháy mắt hóa thành một đạo ảnh tử, chui nhanh vào bên dưới cái bóng của ống dẫn bên dưới. Nhìn thấy Mị đào thoát nhưng Jackson cũng không đuổi theo, chỉ chậm rãi hướng chỗ Minh Diệu đi tới. Bước chân thật thông dong, nhưng do hiện tại chân hắn một dài một ngắn nên nhìn qua có chút buồn cười. Mà ở sau lưng hắn, Gabi cũng không hề ngăn cản, vẫn tiếp tục bận rộn trước đài điều khiển, tựa hồ những gì vừa mới phát sinh cũng không quan hệ gì tới hắn.

Mị chui dọc theo những ảnh tử bên dưới ống dẫn, chạy thẳng tới bên cạnh Minh Diệu mới chậm rãi hiện ra thân hình. Mà vừa rồi Minh Diệu bị lực lượng vô hình đánh bay trên không, nằm trên mặt đất thật lâu mới chậm rãi hồi phục lại hơi thở, giãy dụa ngồi dậy.

-Mị, cô có sao không?

Minh Diệu nhìn vết thương của Mị, miệng vết thương rất sâu, máu chảy không dứt.

-Không có việc gì, không chết được.

Mị lắc đầu, thở hỗn hển nói:

-Hắn tựa hồ cũng chưa muốn lấy mạng của tôi, cố ý tránh nội tạng trọng yếu. Tuy rằng xuyên qua cả bàn tay, nhưng chỉ thương tổn thịt mềm, không thương tổn yếu hại!

-Ha ha, thật không ngờ người còn mang theo một người giúp đỡ như vậy. Nếu không phải ta phản ứng nhanh, chỉ sợ hiện tại Gabi đã chết rồi đi?

Chứng kiến Mị hiện ra thân hình, Jackson cười nói:

-Năng lực vô cùng kỳ quái, lại có thể hóa thành ảnh tử xuyên toa giữa những cái bóng!

Hắn vươn tay lên, dùng đầu lưỡi liếm liếm máu dính trên lòng bàn tay, híp mắt nhắm nháp trong chớp lát, nhẹ nhàng lắc đầu:

-Thật đáng tiếc, tuy rằng cũng là hỗn huyết nhưng lại là hỗn huyết của hai loại Yêu tộc, không có bất kỳ giá trị!

-Xem ra không đem người này xử lý, hai người chúng ta cũng không làm được chuyện gì nữa!

Minh Diệu thở dài một hơi, tuy rằng trước đó đã kế hoạch xong xuôi, nhưng ở trước mặt lực lượng áp đảo tuyệt đối, toàn bộ quý kế đều chỉ là tiểu tiết không cách nào thành công.

-Cùng lên đi!

Mị khẽ gật đầu, tuy rằng miệng vết thương còn đang đổ máu, nhưng ảnh hưởng cũng không lớn lắm, còn chưa tới nỗi không thể nhúc nhích. Mặc dù đối với người kia có thể xúc phạm với bản thân mình trong

loại trạng thái ảnh tử vẫn có chút kiêng kỵ, nhưng nếu muốn tiến hành gây rối để chế tạo cơ hội cho Minh Diệu nàng vẫn có lòng tin mình có thể làm được.

Hiện tại Minh Diệu còn có một lá bài tẩy còn chưa bộc lộ ra, Mị biết hẳn đang chờ đợi một cơ hội. Mà cơ hội này cần có nàng hỗ trợ cùng nhau sáng tạo.

316. Chương 319: Yêu Lân Ra Khỏi Vỡ

Muốn chân chính tổn thương được Jackson, nhất định phải làm ra đột kích bất ngờ. Tuy rằng lực lượng của Yêu Lân cường đại, nhưng nếu như không cách nào đánh trúng được đối phương, cho dù uy lực có cường đại cũng như không. Tuy rằng không biết Jackson có thể ngăn cản được công kích của Yêu Lân hay không, nhưng Minh Diệu vẫn cảm thấy được nếu ở thời cơ thỏa đáng xuất ra Yêu Lân, đột ngột chém vào đầu Jackson, hẳn hiện tại chính là phương pháp có cơ hội thành công cao nhất.

- Lên đi!

Minh Diệu từ phía sau trộm đem một trương phù chú nhét vào tay của Mị, Mị liền hiểu được, trong nháy mắt hóa thành một bóng đen, tiềm nhập vào trong ảnh tử, biến mất không thấy gì nữa.

- Vị nam, tị, ngộ, vị, mậu cử hợp hóa hỏa, tậ!

Minh Diệu lại lấy ra ba trương phù chú trong túi, lần này hẳn cũng không vội vã đem phù chú đánh ra, mà cầm trong tay trong miệng lầm bầm.

Mặc dù câu thần chú của Ly Hỏa Chú vừa mặc niệm trong lòng liền sinh ra tác dụng, nhưng uy lực cũng không quá lớn. Lần này Minh Diệu bỏ qua phương thức công kích nhanh, lựa chọn lực lượng càng thêm cường đại. Hẳn chỉ nghĩ khi đối mặt với công kích có uy lực thật lớn trong phạm vi rộng Jackson sẽ dùng phương thức thể nào để đối phó, như vậy cũng có được trợ giúp khi hẳn muốn sử dụng Yêu Lân trong lòng hẳn sẽ càng thêm hiểu rõ.

Phù chú trong tay Minh Diệu thiêu đốt lên, biến thành một quả cầu lửa, theo quang mang trên người Minh Diệu dần dần sáng rực, quả cầu lửa cũng càng lúc càng lớn. Ngọn lửa màu trắng thiêu đốt lên kịch liệt, nhưng không hề tản mát ra độ nóng, nhưng lại có cỗ lực lượng khiến linh hồn của người ta trở nên nóng rực.

- Đi thôi!

Ly Hỏa trước mặt càng lúc càng lớn, dần dần biến thành một quả cầu lửa khổng lồ lớn như một thân người. Minh Diệu dùng bàn tay đẩy ra, quả cầu lửa màu trắng hướng Jackson bắn qua.

Tựa hồ là khuyết thiếu kinh nghiệm về phương diện này, Jackson có vẻ không biết làm sao ứng phó. Đối với quả cầu lửa như thế, hẳn hoàn toàn có thể dựa vào loại bộ pháp quỷ dị kia né tránh dễ dàng, nhưng nếu như hẳn tránh né, như vậy quả cầu lửa khổng lồ kia sẽ lập tức bay thẳng tới chỗ Gabi cùng đài điều khiển, đây là kết quả mà hẳn hoàn toàn không muốn nhìn thấy.

Tốc độ của quả cầu lửa bắn tới thật nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Jackson, thấy không thể né tránh, hẳn liền gơ hai tay đón lấy quả cầu lửa kia.

Lực đánh thật lớn đẩy hẳn bay ngược về phía sau, bàn tay trực tiếp tiếp xúc với Ly Hỏa lập tức bốc lên khói nhẹ, tựa hồ không chịu nổi gánh nặng áp xuống.

Một chân Jackson chống lên ống dẫn, rốt cục đã dừng lại lực thoái lui ra sau. Vẻ mỉm cười trên mặt hẳn cũng đã biến mất không còn nhìn thấy, thay vào là bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

- Mị!

Minh Diệu vừa phát ra Ly Hỏa, hai chân liền mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, một lần phát Ly Hỏa này ước chừng đã rút đi chín thành linh lực trong người hẳn. Hiện tại chuyện hẳn có thể làm chính là nhanh chóng bổ sung lại linh lực, chuyện còn lại phải nhờ vào Mị để hoàn thành!

Chẳng khác gì quỷ quái không chút hình bóng, Mị bỗng đứng hiện thân ngay dưới cái bóng của ông dẫn, tuy rằng Ly Hỏa không có bao nhiêu nhiệt độ, nhưng cách gần như vậy Mị vẫn cảm thấy trong người mình nóng hừng hực. Hơn nữa nàng cũng không nắm chắc một kích giết được Jackson, cho nên nàng quyết định cấp thêm cơ hội tốt cho Minh Diệu.

Hiện tại ưu thế lớn nhất không phải là đôi tay có thể xuyên thấu qua thân thể của Jackson, mà là loại bộ pháp quỷ dị không thể nắm bắt cùng phương thức đột ngột xuất hiện sau lưng Minh Diệu hoặc là Mị của hắn, đó mới là tuyệt chiêu trí mạng.

Cho nên hiện tại chuyện mà Mị phải làm chính là phế bỏ chân còn lại của Jackson. Ngón tay trắng muốt mảnh khảnh đâm thẳng vào nhũ đàu gối của hắn, nơi này là địa phương yếu ớt nhất trên chân người, động mạch cùng dây thần kinh mềm mại ẩn bên trong, chỉ cần nhẹ nhàng cắt đứt thì có thể lập tức chặt đứt sự liên hệ giữa đại não cùng chân người. Huống chi với móng tay sắc bén của Mị, không chỉ là rách ra mà thôi, đại khái bởi vì Jackson đã thương tổn nàng tới hai lần, khi ngón tay Mị cắm vào nhũ đàu chân của Jackson, liền dùng sức quấy loạn bên trong chân hắn.

Máu từ miệng vết thương phun trào ra, đồng thời lộ ra gân trắng nơi đó, làm xong hết chuyện này, Mị lại nhanh chóng lén vào trong ảnh tử, thoát khỏi địa phương kia. Dù sao cảm giác nóng bỏng muốn thiêu cháy linh hồn không phải là ai cũng có thể chịu đựng được.

Một chân chống đỡ thân thể đột nhiên mềm nhũn, thân thể Jackson liền mất đi cân bằng. Bởi vì lực đánh của quả cầu Ly Hỏa quá lớn, hắn vừa mất đi một chân chống đỡ lập tức bị quả cầu lửa đánh văng ngược về phía sau.

- Thành công!

Mị từ sau ảnh tử của Minh Diệu chui ra, cắn răng oán hận nói:

- Cái chân kia của hắn tuyệt đối bị phế đi!

- Thế nào, không có bị thương chứ?

Minh Diệu lấy ra viên đan dược mà Dịch Tiên Sinh cho hắn trước đó ném vào trong miệng. Vừa rồi phát ra Ly Hỏa làm linh lực của hắn tiêu hao thật sự là quá lớn. Chỉ dựa vào bánh bích quy muốn khôi phục linh lực thì quá chậm, Minh Diệu cũng hiểu được chỉ với một quả cầu Ly Hỏa cũng không thể triệt để giải quyết được người kia. Jackson chỉ dùng một tay mà có thể đánh bay được mấy lần hắn phát ra Ly Hỏa trước đó, tuy rằng những lần đó uy lực của Ly Hỏa còn kém hơn lần này, nhưng vẫn có thể nhìn ra được loại Ly Hỏa có thể làm tổn thương linh hồn cũng không làm cho Jackson để ý tới. Người có thể miễn dịch với Ly Hỏa chỉ có hai loại, một loại là người vốn không có linh hồn, giống như hai thiên sứ mà Minh Diệu gặp phải trước đó. Nhưng Jackson lại có được ý thức tự chủ cùng năng lực tự hồi rất rõ ràng, cho nên hắn tuyệt đối là người có linh hồn. Như vậy hắn thuộc vào loại người thứ hai, chính là linh hồn của Jackson quá mức cường đại, có được một linh hồn cường đại tới mức ngay cả Ly Hỏa cũng có thể đối kháng. Cho nên Minh Diệu đem toàn bộ tiền đặt cược đều đặt lên trên Yêu Lân, hiện tại hắn cần dùng tốc độ nhanh nhất để khôi phục linh lực trong cơ thể mới là chuyện chính yếu.

Đan dược vào miệng, hương vị tuyệt đối chất đắng, vô cùng khó nuốt, ngũ quan trên mặt Minh Diệu cơ hồ vận vẹo vào nhau. Hắn bắt đầu càng lúc càng hoài nghi đây không phải là đan dược khôi phục linh lực gì, mà là đất dơ chà xát xuống từ trên người Dịch Tiên Sinh, còn có thể trộn lẫn thứ gì dơ bẩn trên thân thể hắn.

Nhưng loại hoài nghi này rất nhanh đã loại bỏ. Tuy rằng hương vị rất khó nuốt, nhưng hiệu quả lại tác dụng ngay lập tức. Minh Diệu có thể dễ dàng cảm giác được linh lực trong cơ thể lập tức khôi phục trong nháy mắt, hơn nữa còn có loại cảm giác như sắp tràn ra ngoài. Hắn biết đây là do đan dược quá mạnh mẽ, hơn nữa linh lực của chính bản thân hắn có được lúc toàn thịnh còn không bằng hiệu quả của viên đan dược kia tạo ra. Thật sự đúng là thứ tốt, tuy rằng khó nuốt một chút, trong lòng Minh Diệu nhìn không được phải khen ngợi một tiếng.

Chương 319 (b) Yêu Lân ra khỏi vỏ

Phải biết rằng lấy linh lực hiện tại của Minh Diệu, cùng tuyệt đại bộ phận linh năng giả cùng so sánh, chỉ

sợ Minh Diệu cũng được xếp hàng đầu. Mà được lực của viên đạn được kia khôi phục chín thành linh lực cho Minh Diệu, nhưng vẫn còn lưu lại bên trong phần thừa. Chỉ sợ dù là linh năng giả cho dù hao hết linh lực chỉ cần dùng một viên đã có thể khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, thật sự những đồ vật do Dịch Tiên Sinh chế tạo ra đích thật đều là vật mà linh năng giả đều phải tha thiết ước mơ.

- Cô nghỉ ngơi một chút, để tôi lên!

Minh Diệu đứng dậy, lấy ra Yêu Lân trong hộp nhỏ màu xanh. Cổ tay hần nhẹ run, nguyên bản Yêu Lân chỉ dài ba tấc ở trong tay hần đã khôi phục lại bộ dạng vốn có của nó. Thân kiếm màu đỏ đã không còn hào quang lóe sáng, nhưng càng thêm phong cách thương tang cùng nội liễm, Minh Diệu gác Yêu Lân sau người, hướng phía trước lao tới.

Jackson mất đi chân chống đỡ, cùng lực đánh của quả cầu lửa Ly Hỏa khổng lồ khiến cho thân hình hần bay ngược tới chỗ đài điều khiển. Hai tay hần ôm lấy Ly Hỏa đã biến thành cháy đen, rất rõ ràng là bị bỏng, mặc dù độ nóng của Ly Hỏa không cao, chủ yếu chỉ tạo ra lực sát thương với linh hồn, nhưng dù sao vẫn là một đoàn cầu lửa, tiếp xúc với Ly Hỏa trong thời gian dài thân thể ít ít nhiều nhiều cũng sẽ phải chịu thương tổn.

Hai chân đều không thể chống đỡ, Jackson quay đầu lại nhìn. Thấy rõ bản thân mình cách đài điều khiển càng lúc càng gần, nếu như quả cầu Ly Hỏa đụng phải đài điều khiển, như vậy chỉ sợ chuyện kế tiếp đã không thể tiếp tục tiến hành, dù sao tất cả hệ thống điều khiển phòng thí nghiệm đều nằm trên đài điều khiển thao tác!

- Xem ra chỉ có thể làm như vậy!

Jackson thở ra một hơi, cánh tay hần chợt nổi lên gân xanh, cơ thể bắt đầu mấp máy vận vẹo, hai cánh tay hần bắt đầu phát lực, dùng sức ép vào bên trong.

Quả cầu Ly Hỏa theo lực đè ép của cánh tay bắt đầu biến dạng, nguyên bản quả cầu lửa hình tròn lại biến thành như một hồ lô, rụt vào ở ngay giữa.

- A...

Hai mắt Jackson lại biến thành hỗn độn, quả cầu Ly Hỏa thật lớn bị hần đè ép hoàn toàn biến thành chùy hình, đột nhiên quả cầu chợt nổ tung, lực đánh thật lớn khởi tung một mảnh gió bụi. Mị dùng tay che mắt, bụi mù do Ly Hỏa bùng nổ phát ra triệt để bao trùm toàn bộ căn phòng, làm cho không ai nhìn thấy rõ hoàn cảnh ngoài một thước.

- Đôi cánh tay này đã bị phế bỏ, khối thân thể này đã hoàn toàn bị hủy diệt rồi!

Hai chân không còn cách nào chống đỡ được thân thể, Jackson phải ngồi phịch xuống đất. Hần cúi đầu nhìn nhìn vào cánh tay của mình. Máu tươi tuôn tràn từ trong huyết quản, chảy mãi không dứt. Đôi cánh tay kia đã hoàn toàn không thể sử dụng, gân mạch cùng mạch máu bởi vì vừa rồi đã phát lực quá mạnh đã hoàn toàn bị đứt gãy. Hơn nữa vì tiếp xúc với Ly Hỏa trong thời gian quá dài, đã bắt đầu tản mát ra mùi vị như cháy khét. Hần nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một hơi:

- Vẫn còn dự tính lưu lại làm kỷ niệm a!

- Hoàn toàn không cần thiết!

Một bóng đen từ trong bụi mù vọt tới thật nhanh, Minh Diệu đi theo sát sau quả cầu Ly Hỏa căn bản không cho Jackson cơ hội thở gấp.

Vừa rồi cơ hồ phải dùng biện pháp lưỡng bại câu thương mới có thể phá hủy quả cầu lửa Ly Hỏa thật lớn kia, hiện tại Jackson còn chưa hồi phục lại. Hần nhìn thấy ảnh tử của Minh Diệu đang xông tới chỗ mình, cũng không thể phán đoán đã là chính bản thân Minh Diệu hay chỉ là kính tượng, cho nên hần quyết định né tránh trước tiên rồi tính sau.

Nhưng cái chân bị Mị đánh vỡ hiện tại đã không còn cách nào điều khiển, Jackson vừa muốn đứng dậy nhưng nó vẫn không nhúc nhích. Mà một chân khác của hần đã bị Minh Diệu đánh gãy, chính hần lại đi đem xương đùi cùng xương bắp chân trực tiếp gắn vào nhau, cho nên căn bản không thể gấp khúc, vì vậy hần hoàn toàn không cách nào đứng lên, loại bộ pháp quỷ dị kia càng không thể phát huy ra.

- Dừng ở đây đi!

Trong bụi mù tung tóe, ánh tử màu đen trong nháy mắt đã đi tới trước mặt hắn. Trước mắt hắn đột nhiên lóe lên một đoàn hồng sắc quang mang, một giây sau hắn liền thấy được một thi thể không đầu đang nằm dài, miệng vết thương trên cổ giống như suối phun không ngừng tuôn tràn máu tươi.

- Đã xong!

Minh Diệu nhìn thấy đầu của Jackson từ trên không trung rơi xuống đất, lúc này mới thở phào một hơi. Tuy rằng cảm giác công kích lần này có chút thuận lợi tới mức khó tin, nhưng dù sao sự thật đã xảy ra trước mắt. Cho dù là yêu quái còn hơn yêu quái, sau khi đầu bị chặt rụng chỉ sợ cũng không còn cách nào sống lại nữa đi? Trừ phi tên này là con đũa chuyển thế, nếu không Minh Diệu cảm thấy chuyện này hẳn là đã xong.

Bụi mù dần dần tán đi, đầu của Jackson đã bị chém rụng khỏi thân thể, máu không ngừng tuôn ra đầy sàn nhà. Minh Diệu nhìn thi thể không đầu trên mặt đất, lắc lắc đầu, đây thật đúng là một cuộc ác chiến. Nếu không phải hắn thức tỉnh được Yêu Lân, có được đan dược nhanh chóng bổ sung lại linh lực, còn có Mị trợ giúp, Minh Diệu căn bản không nắm chắc đủ khả năng giết chết nam nhân quý dị này. Nhưng cho đến hiện tại Minh Diệu cũng không biết rõ nam nhân này là yêu vật gì, tựa hồ thân phận của hắn là một mê đoàn, làm cho người ta không sao nhìn thấy rõ.

- Kế tiếp chỉ cần lấy được Hắc Chi Đoạn Chương thì tốt nhất!

Minh Diệu hướng chỗ đài điều khiển đi tới.

Nhưng hắn cảm giác có chút kỳ quái, Gabi giống như không hề phát hiện, mà chỉ chui đầu chỗ đài điều khiển không ngừng bận rộn lên. Tựa hồ hết thấy những việc đã phát sinh không hề quan hệ gì tới hắn, ngay cả chuyện Jackson đã chết cũng không làm cho hắn chú ý.

Cuộn da dê cũ kỹ đang nằm ngay trước mắt, Minh Diệu nhớ tới cảnh Mị đã gặp phải đột kích trước đó, e ngại quay đầu lại nhìn, cũng may thi thể không đầu vẫn đang nằm nguyên trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Lúc này Minh Diệu mới yên tâm vươn tay cầm lấy Hắc Chi Đoạn Chương.

- Lấy được rồi!

Minh Diệu đem Hắc Chi Đoạn Chương ném vào trong lòng của Mị.

- Phải đó, cuối cùng vẫn lấy được.

Mị cầm Hắc Chi Đoạn Chương cảm thán nói. Tuy rằng bị tổn thương không liên lụy tới chỗ yếu hại, nhưng miệng vết thương của nàng vẫn còn chảy máu. Thể chất đặc thù của Ảnh Mị bộ tộc vốn không thể bị tổn thương, nhưng nếu như bị thương, cũng rất khó lành lại. Mị cảm giác miệng vết thương có chút đau đớn, bởi vì đổ máu quá nhiều mà cảm giác toàn thân như không còn sức lực.

- Có thể đứng lên không?

Minh Diệu vươn tay về phía Mị:

- Tôi xem cô thật suy yếu, không bằng ẩn vào trong lòng của tôi đi!

Mị gật đầu, hóa thành một ánh tử cuốn lấy Hắc Chi Đoạn Chương chui vào lòng Minh Diệu.

- Vật này...anh thật sự cho tôi sao?

Mị ở trong lòng Minh Diệu hữu khí vô lực nói:

- Mục đích của anh không phải là muốn hủy diệt nó sao?

- Cô không phải còn muốn dùng nó giúp mẫu thân của cô sống lại sao?

Minh Diệu cười cười:

- Tôi tin tưởng cô, chờ sau khi cô thành công thì trả nó lại cho tôi là được!

Chương 319 (c) Yêu Lân ra khỏi vỏ

- Ân, tôi sẽ!

Mị son sắt nói:

- Tôi đối với việc chế tạo thiên sứ hay thần linh tinh gì đó cũng không có chút hứng thú, chỉ cần giúp mẫu thân của tôi sống lại, tôi sẽ đem nó trả lại cho anh, không cần lo lắng!

- Ha ha, tôi không lo lắng.

Minh Diệu khẽ cười:

- Dù sao trong tay của tôi còn có con tin nha. Nếu như cô không đem Hắc Chi Đoạn Chương trả lại cho tôi, tôi sẽ đẩy ngã Tiểu Manh cho cô xem...

- Nếu như anh đem Tiểu Manh đẩy ngã, chỉ sợ cô nhỏ còn vui vẻ vô cùng đi...

Mị than thở trong lòng Minh Diệu:

- Tên khoa học điên làm sao bây giờ?

- Để cho hắn cùng phòng thí nghiệm này cùng nhau biến mất đi!

Minh Diệu lấy ra trương phù chú, dán xuống mặt sàn phòng thí nghiệm:

- Loại địa phương tùy ý đùa bỡn sinh mạng cùng linh hồn nhân loại thế này không nên cho nó tiếp tục tồn tại là tốt nhất!

Phù chú mà Minh Diệu dán dưới sàn nhà là do hắn đã chuẩn bị sẵn, tuy rằng nhìn qua chỉ là một trang giấy nho nhỏ, nhưng chỉ cần đem linh lực rót vào, trang giấy kia sẽ nổ mạnh, uy lực không kém gì thuốc nổ, đủ đem cả phòng thí nghiệm san bằng.

- Keng keng...

Một thanh âm đột nhiên vang lên, giống như có công tắc của vật thể bằng kim loại bị dẫn phát, khiến cho Minh Diệu chợt chú ý. Hắn dừng lại động tác quay đầu nhìn theo nơi thanh âm phát ra, thanh âm kỳ quái kia được truyền từ cánh cửa kim loại khi nãy bọn họ đã bước vào.

- Đỉnh...

Một tiếng vang, cánh cửa kim loại đột nhiên đóng sầm, tuy rằng Minh Diệu đã vọt nhanh tới nhưng vẫn bị chậm hơn một bước.

- Chết tiệt, mở cửa ra!

Minh Diệu quay đầu lại rống lớn tới hướng đài điều khiển, lại ngạc nhiên phát hiện Gabi đã không còn bóng dáng, không biết hắn đã chạy đi đâu.

- Sự tình có điều không đúng!

Minh Diệu lấy ra Yêu Lân trong áo, loại cửa này không biết dùng tài liệu kim loại đặc thù gì chế thành, vô cùng chắc chắn, dùng hết khí lực cũng không thể mở ra.

Yêu Lân sắc bén cắt lên cánh cửa kim loại, phát ra thanh âm rì rít chói tai. Minh Diệu cảm thấy có chút khó tin, loại kim loại đặc thù này thật sự là chắc chắn không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Yêu Lân sắc bén như vậy cũng chỉ có thể lưu lại một khe rãnh không sâu, không thể cắt xuyên qua như sắt thép bình thường. Phải biết rằng từ sau khi Yêu Lân thức tỉnh, ngay cả phong mang chém ra cũng đủ khả năng chặt đứt cả sắt thép.

- Ha ha, công tác chuẩn bị vừa mới làm xong, người đã chuẩn bị đi rồi chưa?

Minh Diệu đột nhiên giật mình, thanh âm kia là từ sau lưng hắn truyền ra. Hắn quay đầu lại, chứng kiến cổ thi thể không đầu trên mặt đất đột nhiên lại giống như một con sâu lớn ngo ngoáy không ngừng đang bò về phía đầu lâu của mình.

- Ta kháo, người này thật đúng là con đĩ chuyên thể, như vậy cũng không chết!

Minh Diệu cảm thấy sự tình càng lúc càng không bình thường. Hắn cầm Yêu Lân trong tay liều mạng cắt mạnh cánh cửa kim loại trước mặt, muốn nhanh chóng chạy ra ngoài.

- Chắc chắc, một khối thân thể tốt vậy, thể mà bị hủy diệt rồi!

Thi thể không đầu bò tới trước đầu lâu của mình, tiếng nói kia cũng không biết từ bộ vị nào trong thi thể kia vọng lại:

- Nếu không phải đã có thân thể hoàn mỹ của người thay đổi, ta còn thật sự không nở!

- Mị, cô lập tức mang theo Hắc Chi Đoạn Chương đi ra ngoài trước!

Minh Diệu mất thật nhiều sức lực mới khoét ra được một lỗ hổng nhỏ trên cánh cửa kim loại biến thái kia, lỗ hổng thật nhỏ, Minh Diệu không thể chui ra, chỉ có Mị trong trạng thái ảnh tử mới có thể thông qua.

- Tôi không đi!

Mị quật cường nói:

- Tôi đi rồi còn anh làm sao đây? Tuy rằng tôi bị thương, nhưng dù sao năng lực vẫn còn, tôi có thể cùng anh diệt hắn...

- Đừng nói nhảm, mau đi cho tôi!

Minh Diệu lớn tiếng quát. Tim của hắn đang đập thật nhanh, đây là dự cảm bất tường. Mỗi lần sắp có chuyện gì không hay phát sinh, hắn luôn có loại dự cảm đặc thù như thế.

- Trước tiên đem Hắc Chi Đoạn Chương mang ra ngoài, tôi ở đây bám trụ hắn!

- Nhưng tôi đi rồi anh phải làm sao?

Mị lại nói:

- Một mình anh không thể đánh lại hắn...

- Thú vị lắm, trong tay lão tử có Yêu Lân, xử lý hắn dễ dàng như cắt rau!

Minh Diệu vội vàng nói:

- Cô bị thương, ở lại nơi này không an toàn. Cô mang theo Hắc Chi Đoạn Chương đi ra ngoài, dù sao đó mới là mục đích cuối cùng của chúng ta...

- Được rồi...

Mị thoáng do dự, một đoàn bóng đen từ trong lòng Minh Diệu chui ra, theo lỗ hổng chui ra ngoài. Nàng từ trong ảnh tử hiện ra thân hình, trong tay nắm chặt Hắc Chi Đoạn Chương, nằm úp sấp ngoài cửa nhìn Minh Diệu nói nhanh:

- Chính anh phải cẩn thận một chút, tôi ở sơn động bãi biển chờ anh...

- Được, tôi đem tên kia cắt thành bánh thịt xong sẽ lập tức đi tìm cô!

Minh Diệu thấy Mị đã mang theo Hắc Chi Đoạn Chương chui ra khỏi phòng, nở nụ cười:

- Không được bao lâu thời gian đâu, lão...

Một luồng máu tươi ầm ập từ lỗ hổng vẩy ra ngoài, dính vào trên mặt Mị. Một cây thương bằng kim loại bén nhọn từ lỗ hổng kia vươn đi ra, xuyên thấu bả vai Minh Diệu, đầu thương lóe ra hàn quang sắc bén lướt qua trán của Mị, để lại một miệng vết thương nhọt nhọt chỉ cách mi tâm nàng vài millimet. Đầu thương kim loại gần như sắp cắm vào trán Mị, muốn lấy tính mạng của nàng. Thiếu chút nữa bị toi mạng khiến Mị kinh hoàng, thân thể mất đi thăng bằng, dưới chân mềm nhũn té ngã dưới đất.

Đầu thương bén nhọn kia chậm rãi rút trở về, thân thể Minh Diệu cũng chậm chậm ngã xuống. Lúc này Mị mới kịp thời phản ứng, bổ nhào vào lỗ hổng kia vươn tay sờ lên mặt Minh Diệu.

- Anh thế nào rồi?

Mị cảm giác trên tay mình có cỗ chất lỏng nóng hổi, là máu tươi từ miệng Minh Diệu tràn ra.

- Không sao đâu...mang theo Hắc Chi Đoạn Chương đi nhanh lên...

Thanh âm của Minh Diệu có chút hữu khí vô lực:

- Tôi tạm thời còn chịu được...

- Không được, tôi cùng anh...

- Mau cút nhanh cho tôi!

Minh Diệu lớn tiếng rống lên:

- Mang theo Hắc Chi Đoạn Chương đi đi, đừng làm tôi phân tâm, nếu không hai người chúng ta đều chết ở chỗ này...

Trong tay Mị nắm chặt Hắc Chi Đoạn Chương, bởi vì quá mức dùng sức nên móng tay của nàng đâm xuyên vào lòng bàn tay khiến máu tươi chảy ròng. Tuy rằng không muốn rời đi, nhưng nàng cũng hiểu được Minh Diệu nói rất đúng. Nàng đã bị trọng thương dù có ở lại đây cũng không giúp được gì, bây giờ việc mà nàng có thể làm chính là mang theo Hắc Chi Đoạn Chương chạy ra ngoài, sau đó mới nghĩ biện pháp khác.

Mị cắn chặt môi, quyết định trong lòng, hóa thành một đoàn ảnh tử màu đen, cũng không quay đầu lại hướng bên ngoài chạy nhanh, trong lòng nàng luôn cầu nguyện Dịch Tiên Sinh còn chưa rời khỏi, có lẽ hẳn có thể giúp đỡ, nghĩ ra biện pháp cứu Minh Diệu!

Minh Diệu vận chuyển linh lực cầm máu, chậm rãi đứng dậy. Miệng vết thương nhìn thật dọa người nhưng thương tổn lại không lớn. Giống như là cố ý hạ thủ lưu tình, một thương vừa rồi cũng không làm thương tổn tới xương cốt hay kinh mạch của Minh Diệu, chỉ là bị thương da thịt đơn thuần mà thôi, thậm chí cũng không ảnh hưởng tới bộ vị trọng yếu của cơ thể...

317. Chương 320: Khổ Chiến (1)

Hắn quay đầu nhìn về phía cỗ thi thể không đầu nằm rạp trên mặt đất, trong tay không biết từ khi nào đang cầm một cây trường thương cũ kỹ. Cây trường thương nhìn qua thật thô sơ, chỉ là giống một cây gậy gỗ dùng vải rách cột lấy một mảnh lá sắt mà thôi. Nhưng Minh Diệu lại thấy được trên tấm vải nhuộm máu tươi đỏ sẫm, đây không phải là vết máu khi đâm Minh Diệu bị thương lưu lại mà là vết máu đã có từ rất lâu. Trong lòng Minh Diệu chợt động, cây trường thương kia tuyệt đối không phải là vật phàm, bởi vì cây trường thương mang đến cho hắn cảm giác thậm chí còn mãnh liệt hơn cả Yêu Lân, hắn đột nhiên nhớ tới một loại vũ khí trong truyền thuyết...

- Không nghĩ tới người thật sự đúng là con đĩa chuyển thế a!

Minh Diệu dùng tay ôm đầu vai nói:

- Hơn nữa trong tay người còn có loại vũ khí cấm kỵ này. Đối với người mà nói, thứ này không phải hẳn nên bị hủy diệt sao?

- Hủy diệt? Không không không, người lầm rồi.

Thi thể không đầu bắt đầu nói chuyện, cảnh tượng này nhìn thật có chút quỷ dị. Minh Diệu cẩn thận lắng nghe, thanh âm kia tựa hồ vọng lại bên trong thi thể không đầu kia.

- Đối với sự tồn tại như vũ khí cấm kỵ này, phương pháp bảo đảm nhất chính là đem nó nắm trong tay của mình!

- Không cần giả thần lộn quỷ, từ bên trong xuất hiện đi.

Minh Diệu nói:

- Luôn nằm mãi trên mặt đất không thấy nóng sao? Hiện tại chính là mùa hè!
- Ha ha, nói cũng đúng!

Jackson cười lên, bàn tay cầm trường thương chợt nhấc lên, giờ trường thương trong tay chỉ vào chính mình. Cổ tay nhẹ nhàng chuyển động, trường thương sắc bén rạch lên thân thể một miệng vết thương thật sâu. Nhưng do trước đó đầu của thi thể đã bị Minh Diệu chém rụng, đã chảy ra thật nhiều máu cho nên lần này máu chảy ra cũng không nhiều.

Một đạo quang mang từ trong thi thể bắn ra, có chút chói mắt. Giống như loài côn trùng thoát xác, thi thể thoáng cong lên, vết thương kia dần dần vỡ ra, hào quang càng ngày càng sáng rực.

Làn da trở nên khô héo, nứt nẻ vỡ ra, huyết nhục màu đỏ bên dưới da giống như mất đi lực lượng bám chặt vào khung xương, bắt đầu bóc ra dần dần.

Quang mang chói mắt trong nháy mắt lấy đi thị lực của Minh Diệu, đâm vào mắt hấn đau nhói, qua thật lâu sau mới có thể chậm rãi thích ứng. Thi thể nằm giữa phòng hiện tại đã biến thành một vũng máu. Mà trong vũng máu một nam nhân toàn thân tản ra quang mang chói mắt cả người trần trụi đứng nơi đó, trong tay cầm thanh trường thương già cỗi kia.

Quang mang trên thân nam nhân phát ra sáng chói mắt khiến Minh Diệu cũng không thể nhìn thấy rõ bộ dạng của hắn, chỉ có thể từ theo thể hình mà phán đoán giới tính của hắn. Vóc dáng của nam nhân cũng không cao lắm, cơ thể thật vô cùng cân xứng, Minh Diệu thật sự nghĩ không ra làm sao miêu tả được nam nhân này, từ ngữ duy nhất có thể dùng chính là thật tiêu chuẩn.

Đúng vậy, tiêu chuẩn. Vô luận là thân cao, tỉ lệ, hay độ cường tráng, nam nhân này đều làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng tiêu chuẩn. Cho dù cho người có tính soi xét nhất thế giới đến quan sát, cũng không thể tìm ra được một chút tật xấu nào.

- Một lần nữa xin tự giới thiệu, ta gọi là Jackson, a, là tên hiện tại đang dùng.

Nam nhân kia mở miệng nói, thanh âm tràn ngập từ tính:

- Hoặc người có thể gọi ta là Adam!
- Người luôn luôn tự xưng là nhân loại, nhưng lại có lực lượng viễn siêu nhân loại, ta sớm nên đoán được.

Minh Diệu lắc nhẹ đầu:

- Trong thần thoại phương Tây, nam nhân đầu tiên được sáng tạo ra trên thế giới này, Adam. Ta rất cực đã biết vì sao Lilith lại giúp người đem ta lừa dối tới nơi đây!
- Ha ha, nàng có khỏe không?

Ada khẽ cười nói:

- Nhưng nhắc tới ta đúng là thật lâu chưa từng gặp qua nàng!
- Hắn ngừng đầu, như tự hỏi một lúc lâu:
- Ước chừng khoảng hai ngàn năm đi, hoặc là lâu hơn một chút!
 - Làm một nhân loại còn chưa đủ thỏa mãn, rốt cục đã nhịn không được còn muốn trở thành thần linh sao?

Minh Diệu nói:

- Nếu như người thật sự biến thành thần, cùng vị Thượng Đế chế tạo ra người ngang vai ngang vế kia, không biết cha của người có thể bị mất hứng hay không đây?
- Ha ha, loại chuyện này tựa hồ không phải loại người như người cần lo lắng!

Ada khinh miệt phả lên cười:

- Tác dụng của người chính là cống hiến ra thân thể của người!

- Sau đó thì sao? Làm cho linh hồn của người chui vào ở?

Minh Diệu cười lắc đầu:

- Thật xin lỗi, căn phòng đơn dành ột người như ta thật sự không chứa được hai người, huống chi người còn béo như vậy, ta đề nghị người nên tự mình đi mua căn phòng khác đi!

- Tên tiểu tử ba hoa!

Ada vũ động trường thương trong tay:

- Đối mặt với tổ tiên của người, lại dám không có lòng cung kính!

- A, vậy thật đúng là ngượng ngùng nha!

Minh Diệu dùng ngón tay ngoáy ngoáy vào lỗ tai mình:

- Tựa hồ người Trung Quốc chúng ta không phải quy về người quỉ, bản thân ta luôn nguyện ý tin tưởng ta là tượng đất bùn do Nữ Oa nung nung của chúng ta tạo thành, cũng không cần thừa nhận là đời sau của loại đồ diên như người!

Hắn giơ tay lên, dùng ngón cái cùng ngón trỏ ước lượng hạ bộ thân dưới của Adam, bĩu môi nói:

- Ngắn ngủn như vậy, có rảnh thì đi tới bệnh viện dành cho nam giới làm chỉnh hình một chút đi!

- Chờ ta chiếm cứ thân thể của người, ta sẽ không hủy diệt linh hồn của người!

Adam cũng không có vẻ tức giận, tựa hồ hết thảy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

- Ta sẽ lưu trữ nó, cũng cho người luôn bảo trì trạng thái thanh tịnh. Ta muốn cho người thấy rõ ràng ta dùng thân thể của người làm hết thảy, sau đó để cho người ở trong góc tối mà sám hối sự vô lực của chính mình!

- Ha ha, muốn cơ thể của ta sao, tới đây lấy đi!

Minh Diệu đem Yêu Lân hoành ngang trước ngực:

- Bất quá người phải hỏi thăm Yêu Lân trong tay của ta trước!

Đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm một chút, Minh Diệu hướng chỗ Adam lao tới. Hiện tại hắn cũng không cần sử dụng hư chiêu gì, ở trước mặt người có lực lượng viễn siêu chính mình, hết thảy quỷ kế đều trở nên vô lực. Bây giờ Minh Diệu chính là đang đổ bạc, hắn đổ Adam sẽ không dám tạo thành thương tổn gì lớn cho thân thể của chính mình. Dù sao mục đích của Adam chính là thân thể của hắn, mỗi một kiếm Minh Diệu đều đánh ra hết toàn lực, Yêu Lân tạo ra từng đạo gió kiếm rạch ngang trên sàn nhà từng vết khe sâu, không ngừng hướng Adam bay đi.

Một một chiêu tạo ra phong mang như cắt nát sắt đá, Adam chỉ chậm rãi đem trường thương chống ngay trước mặt của mình, ngón tay nhẹ nhàng chột động, trường thương xoay tròn thật nhanh, phát ra gió xoáy đem phong mang của Yêu Lân thổi tan, trệch sang hướng khác, bay về những vị trí bất đồng, tạo ra từng dấu vết thật sâu quanh bốn bức tường.

- Uống!

Minh Diệu xông qua gió xoáy do trường thương tạo thành xông thẳng vào Adam, vô luận gió xoáy mãnh liệt bao nhiêu, tâm điểm vĩnh viễn đều là an toàn. Mũi kiếm sắc bén của Yêu Lân nhắm ngay ngón tay của Adam đang cầm trường thương đâm tới...

Bàn tay nắm chặt, Adam dừng lại trường thương, hắn nắm lấy phần dưới trường thương, nhẹ nhàng nhấc lên.

Nhìn động tác kia giống như không hề có chút tổn sức, trường thương lại chặn ngang tốc độ đâm tới của Yêu Lân, cũng đem Minh Diệu đánh bay ra ngoài.

318. Chương 321: Khổ Chiến (2)

Tuy rằng đầu óc có chút không thanh tỉnh, nhưng theo bản năng Minh Diệu vẫn nương theo cổ lực lượng tập kích lẫn mạnh ra sau một vòng, “oành”, một tiếng nổ vang, trường thương hung hăng đâm xuống ngay địa phương Minh Diệu té ngã, cát đá bắn tung lên mặt Minh Diệu đau điếng.

Sự vật trước mắt trở nên có chút mơ hồ, Minh Diệu chỉ nhìn thấy Adam xông tới, nhưng không cách nào chính xác phán đoán được khoảng cách giữa hai người.

Hắn thật sự không còn cách nào, chỉ đành đem Yêu Lân hoành ngang trước người.

Nắm tay của Adam vòng qua Yêu Lân trước người Minh Diệu, hung hăng đánh vào cằm hắn. Thân thể Minh Diệu ngã ngửa về phía sau, tuy rằng đầu óc càng thêm choáng váng nặng trĩu, nhưng hắn vẫn không buông tha cho việc chống cự. Hắn đem Yêu Lân dùng sức ném về phía Adam, Yêu Lân phát ra tiếng rít gió gào thét hướng Adam bay đi.

Nhưng phong mang chỉ đánh trúng tàn ảnh Adam lưu lại, ngay khi động tác ném kiếm của Minh Diệu còn chưa hoàn thành, Adam đã đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt hắn, đầu gối đánh thẳng vào ngực Minh Diệu đem cả người hắn đều đánh bay ra ngoài, bay hơn mười thước trên không trung rơi xuống trong đồng hoang tàn đổ nát, bụi mù thổi văng tung tóe.

-Đây là sự chênh lệch giữa ta và người, hiện tại người hắn là minh bạch chưa?

Adam cầm trường thương trong tay, khoe miệng mang theo dáng tươi cười khinh miệt.

-Vẫn chưa!

Minh Diệu đứng thẳng trong đồng đổ nát, Yêu Lân đã quay về trong tay, hắn chống Yêu Lân cố gắng đứng thẳng, nhưng nhìn dáng vẻ như tùy thời đều có thể ngã xuống.

-Ta vẫn còn chưa thua đi, thứ gì đó gọi là chênh lệch, ta căn bản chưa từng thừa nhận!

-Còn dám cãi bướng!

Adam đem trường thương vũ động:

-Như vậy lần này cho người triệt để hết hi vọng!

Hắn lại dùng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy được hướng Minh Diệu vọt tới.

-Còn lại chút linh lực cuối cùng, liều mạng!

Minh Diệu cắn đầu lưỡi, đau đớn kịch liệt làm đại não của hắn thanh tỉnh trong nháy mắt, hắn nhanh chóng rút ra xấp phù chú cuối cùng trong túi, dùng sức ném ra ngoài.

Phù chú màu vàng hóa thành vô số quả cầu lửa trên không hướng chỗ Adam bay đi. Adam xoay chuyển trường thương trong tay, lực lượng xoay tròn đem toàn bộ những quả cầu lửa thay đổi quỹ tích, phát tán ra bốn phương tám hướng, nhưng không có quả cầu lửa nào có thể xuyên qua phạm vi bảo vệ của trường thương xúc phạm tới Adam.

Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số dây leo màu xanh biếc, một ít dây leo thô to quấn quýt rần rịt lẫn nhau, trong nháy mắt đã bện thành một mặt vách tường màu lục sắc. Nhưng lá chắn màu xanh biếc hình thành còn chưa lâu trước mặt trường thương thật yếu ớt không sao chịu nổi. Adam chỉ nhẹ nhàng vung lên, lá chắn màu xanh biếc liền bị đánh nứt ra một lỗ hổng thật lớn, lộ ra thân ảnh Minh Diệu đứng ngay phía sau.

-Dừng ở đây!

Adam giơ lên trường thương trong tay, nhắm ngay ngực Minh Diệu đâm tới. Trường thương sắc bén khí thế hung hung ở trong không khí phát ra từng trận nổ mạnh như sấm.

Mũi thương xuyên thấu thân thể Minh Diệu, nhưng không hề có xúc cảm gì thực chất. Thân thể Minh Diệu trở nên trong suốt vụn vụn, đây bất quá chỉ là một kính tượng của Thủy Kính Thuật mà thôi.

-Người trúng kế rồi!

Thanh âm của Minh Diệu từ trên đỉnh đầu Adam truyền đến. Adam ngẩng đầu, chứng kiến Minh Diệu không biết từ khi nào đã bay lên cao, đã vượt qua đỉnh đầu đi ra sau lưng hắn.

-Ta đã nói qua, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, âm mưu quỷ kế gì cũng chỉ là tiểu xiếc mà thôi!

Adam khinh miệt cười nói, hắn thu hồi lại trường thương, lại hướng Minh Diệu đâm tới.

Cả người Minh Diệu đều ở trên không trung, không chỗ dụng lực, cũng không cách né tránh, mà một thương của Adam thật sự là quá nhanh, Minh Diệu căn bản không thể trốn tránh.

Ngay khi hàn quang của trường thương sẽ lập tức xuyên qua ngực Minh Diệu, Adam liền cảm nhận được có một cỗ lực cản.

-Tỏa tỏa tỏa tỏa tỏa...

Vài tiếng vang thanh thúy, tựa hồ như có vô số sắt thép va chạm vào trên trường thương. Tuy rằng lực lượng không lớn lắm, nhưng trên số lượng đã bù đắp vào lực lượng thiếu khuyết. Trường thương bị bức thay đổi quỹ tích, đánh lướt qua bên trái thân thể Minh Diệu, cũng không làm thương tổn được hắn chút nào.

-Đây là...

Adam thu lại trường thương trong tay, nhìn quanh bốn phía. Không biết bắt đầu từ khi nào, chung quanh hắn xuất hiện một vòng tròn màu vàng vây quanh hắn ở giữa. Mà vòng màu vàng kia lại là những thanh tiểu kiếm phong cách cổ xưa, mũi kiếm đều nhắm ngay thân thể Adam, giống như tùy thời đều sẽ phát động công kích.

-Người nghĩ rằng ta sẽ đem toàn bộ con bài chưa lật đánh ra cùng một lúc sao?

Minh Diệu rơi xuống đất, trực tiếp ngồi phịch dưới sàn. Liên tục sử dụng Ngũ Hành Thuật cùng Cổ Ẩn kiếm, hao phí thật nhiều linh lực của hắn, cơ hồ đã đi tới bên bờ cạn kiệt. Hắn sờ sờ vào trong túi, chỉ lấy ra được mảnh vụn của bánh bích quy, bên trong còn hỗn loạn mấy cục đá vụn nho nhỏ. Hắn cũng bất chấp, đem mảnh vụn bánh bỏ luôn vào trong miệng, vào lúc này có thể khôi phục được dù chỉ một tia lực lượng cũng là điều tốt nhất.

-Đồ đàn, ta chẳng qua là đào cái hố để cho chính người nhảy vào mà thôi!

Nguyên lai khi Minh Diệu dùng mộc khôi lỗi bên thành lá chắn, chặn đi tầm mắt của Adam, cũng đã đem Cổ Ẩn lấy ra, rót vào đại bộ phận linh lực lại trực tiếp đem Cổ Ẩn cắm xuống mặt đất. Mà khi Adam đánh vỡ lá chắn xông ra, Minh Diệu đã bố trí xong kính tượng Thủy Kính Thuật, bản thân đã trốn tránh sang bên, chỉ còn chờ Adam tự chui đầu vô lưới.

-Chỉ bằng thứ này mà muốn giết chết ta sao?

Adam vươn trường thương trong tay, thử đâm vào vòng quang quyển màu vàng bao vây chung quanh, nhưng vừa tiếp xúc với quang quyển, vô số tiểu kiếm màu vàng lại bắt đầu hướng Adam công kích tới. Hắn chỉ đành thu hồi trường thương, ngăn chặn mấy thanh tiểu kiếm liên tục đánh vào.

-Người nghĩ là làm được sao?

-Ta không hề trông cậy vào nó!

Minh Diệu ngồi dưới đất, khôi phục lại linh lực cùng thể lực.

-Dù sao Cổ Ẩn là dùng để phòng thủ, nhưng muốn công kích còn không thể nào. Cũng giống như Yêu Lân có thể giết người, nhưng Cổ Ẩn thì không thể!

-Như vậy mục đích của người là vậy khốn ta?

Adam nở nụ cười:

-Nhưng người có nghĩ tới hay không, thứ này có năng lực vây khốn ta bao lâu thời gian đây?

-Tùy tiện thôi, dù sao có thể vây khốn người được một giây đồng hồ thì xem như ta cũng đã kiếm được rồi!

Minh Diệu trả lời. Hiện tại hắn đã khôi phục được một ít linh lực, mặc dù còn chưa tới một nửa, nhưng so với lúc ban đầu đã đỡ hơn rất nhiều, mà đại não bị Adam công kích tới chấn động cũng đã khôi phục lại thanh tỉnh. Nếu muốn đánh được lâu dài, như vậy càng phải tranh thủ khôi phục lại linh lực càng nhiều càng tốt. Ít nhất cũng cố gắng cho đến khi Mị có thể chạy thoát.

Hắn thừa cơ hội nghỉ ngơi hiếm có này, lấy ra phù chú còn lại, lại rút ra một cây bút, nhanh chóng viết chữ lên phù chú. Sau đó xếp thành con hạc giấy, hướng con hạc thổi ra một hơi. Giống như đột nhiên được ban cho sinh mạng, con hạc giấy lão đảo bay lên, từ lỗ hổng trên cánh cửa kim loại bị Minh Diệu khoét vỡ bay ra ngoài.

Mị chạy thật nhanh bên trong thông đạo, Dịch Tiên Sinh vốn ở trong căn phòng kia, Mị phỏng chừng hắn cũng chưa đi được bao xa. Ngay cửa ra vào tầng ba, rốt cục nàng đã thấy được Dịch Tiên Sinh đang trốn nơi góc phòng lén lút quan sát những thực nghiệm viên qua lại.

Tựa hồ cuộc đại chiến dưới tầng năm trong phòng thí nghiệm đối với những người này mà nói không có gì ảnh hưởng. Những thực nghiệm viên kia vẫn đang bận rộn không ngừng. Hiện tại trong lòng Mị nóng như lửa đốt, nàng nhanh chóng chạy tới bên người Dịch Tiên Sinh, túm lấy cánh tay hắn.

-Theo tôi đi, nhanh lên!

Mị chỉ nói vội một câu lại kéo Dịch Tiên Sinh chạy trở về, hoàn toàn mặc kệ Dịch Tiên Sinh đối với hành động của nàng liên tục giãy dụa.

-Uy, tiểu nữ oa, rốt cục xảy ra chuyện gì a?

Đi tới cửa thang máy bên dưới, Mị mới ngừng lại được, rốt cục Dịch Tiên Sinh mới có cơ hội đặt câu hỏi:

-Tôi thật vất vả mới né tránh được những người đó chạy lên trên tầng ba, kết quả cô không nói gì lại kéo tôi chạy trở về!

-Minh Diệu gặp nguy hiểm, tôi cần ông hỗ trợ!

Mị không ngừng bấm nút thang máy.

-Hắn đang đánh nhau với tên Jackson kia bên dưới, bị trọng thương. Tôi sợ hắn không chịu đựng được bao lâu thời gian!

-Không thể nào!

Nghe được tin tức này, Dịch Tiên Sinh cũng lắp bắp kinh hãi.

-Hiện tại linh lực của hắn đã khôi phục, trong tay lại có Yêu Lân cũng đã thức tỉnh, làm sao ngay cả một nhân loại cũng không đánh lại?

-Tôi cũng không biết, tên kia thật quá quỷ dị, dù chém rớt đầu hắn cũng chỉ vô dụng.

Cửa thang máy vừa mở rộng ra, Mị vội vàng kéo Dịch Tiên Sinh chạy tiếp:

-Minh Diệu còn bị vây trong căn phòng kia, cánh cửa kia chúng tôi mở không ra, dù dùng Yêu Lân cũng chỉ khoét được một lỗ hổng cho tôi dùng trạng thái ảnh tử chui qua mà thôi!

-Àn, đích xác, cánh cửa kia là dùng tài liệu đặc thù chế tạo!

Dịch Tiên Sinh như có suy nghĩ gì gật đầu.

-Thật chấn chấn lắm, loại tài liệu kia tôi cũng chưa từng gặp qua, nghe nói là do tên Jackson kia mang đến. Tên kia đúng là có rất nhiều bí mật!

-Cho nên tôi mới đi tìm ông hỗ trợ!

Mị gấp tới giậm chân, tựa hồ làm vậy có thể đi nhanh hơn một chút.

-Tôi sợ Minh Diệu sẽ duy trì không nổi!

-Nếu như cả tiểu tử kia cũng không đánh lại tên nọ, chỉ sợ tôi có đi cũng không làm được gì!

Dịch Tiên Sinh gật đầu, như có suy nghĩ gì, nói:

-Bị chặt rớt đầu cũng không chết, vậy còn là nhân loại sao? Chẳng lẽ tôi kiểm tra kết quả có vấn đề? Không, tuyệt đối sẽ không sai, nếu nói như vậy...

-Khoan hãy nghĩ nhiều chuyện vô dụng như vậy, cứu người quan trọng hơn!

Cửa thang máy vừa mở, Mị liền kéo Dịch Tiên Sinh chạy ra ngoài. Không lưu ý tới ánh mắt kinh ngạc của những thực nghiệm viên, Mị cũng bất chấp che giấu thân hình, kéo Dịch Tiên Sinh chạy thẳng tới thông đạo xuống tầng năm.

-Dù cho tôi có đi, chỉ sợ cũng không giúp được gì đi?

Dịch Tiên Sinh nói.

-Tuy rằng tôi cùng tiểu Diệu tu luyện một loại công pháp, nhưng tôi chỉ chuyên môn về phương diện luyện khí, đối với phương diện chiến đấu tôi chỉ là gà mờ thôi. Nếu ngay cả tiểu tử đó cũng không đánh được, tôi đi chẳng qua chỉ là chịu chết mà thôi!

-Tôi mặc kệ, nhiều thêm một phần lực lượng cũng tốt!

Mị nói:

-Ít nhất phải nghĩ cách cứu Minh Diệu ra khỏi căn phòng kia đi?

-Nói cũng đúng!

Dịch Tiên Sinh gật đầu:

-Cánh cửa dùng kim loại đặc thù tạo thành, cũng là thứ đáng cho tôi nghiên cứu một chút. Về phòng thí nghiệm của tôi lấy chút đồ vật rồi tính sau!

Hai người quay về phòng thí nghiệm mà Mị cùng Minh Diệu gặp được Dịch Tiên Sinh.

-Uy, ông xong chưa vậy, nhanh lên một chút đi!

Mị thấy Dịch Tiên Sinh lấy ra một đồng dụng cụ kỳ quái trong phòng thí nghiệm, nhưng còn chưa có ý định đi ngay, gấp đến mức giậm mạnh chân, không ngớt lời thúc giục, chỉ là nàng liên tiếp vận động quá kịch liệt, lại kéo vỡ vết thương trên người, máu tươi tràn ra.

-Cô cũng bị thương sao?

Dịch Tiên Sinh thấy máu chảy ra trên người Mị, vội hỏi:

-Cô chờ một chút, tôi tìm đan dược trị vết thương cho cô đã, có đặc hiệu đối với Yêu tộc!

-Miệng vết thương không quan trọng, ông đi được chưa?

Mị không để ý tới vết thương của chính mình, nàng càng thêm lo lắng cho sự an toàn của Minh Diệu.

Nhưng đúng lúc này, có một con hạc giấy lão đảo bay vào phòng, vô lực rơi xuống trước mặt Dịch Tiên Sinh.

-Đó là cái gì?

Nhìn thấy con hạc giấy có thể tự mình bay đi, Mị có chút kinh ngạc hỏi.

-Có thể xem là một công cụ truyền tin đặc thù, là do tiểu tử kia phát minh!

Dịch Tiên Sinh cầm lấy con hạc giấy, mở ra, hạc giấy liền biến thành một đạo phù chú màu vàng. Sau phù chú có viết một ít chữ, vừa đọc xong dòng chữ, chân mày Dịch Tiên Sinh liền cau lại.

-Làm sao vậy? Bên trong viết cái gì?

Mị vừa đi tới, vừa định xem trên phù chú viết chữ gì, Dịch Tiên Sinh đã nhu phù chú thành một đoàn, nhét vào trong túi của mình.

-Không có gì, chúng ta đi cứu tiểu Diệu đi!

Dịch Tiên Sinh cầm lấy dụng cụ đặt trên bàn, nhìn Mị nói:

-Cô cầm thứ này!

-Nga, được!

Mị tiếp nhận dụng cụ trong tay Dịch Tiên Sinh, lại hỏi:

-Còn cần gì không?

-Không cần, cô đi phía trước dẫn đường!

Dịch Tiên Sinh lắc đầu nói.

-Được, đi theo tôi!

Mị gật đầu, xoay người định rời đi, đột nhiên trên gáy bị đánh mạnh, Mị không hề có chút phòng bị, đã bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

-Mạng của mình đã không giữ được, còn nghĩ tới việc cho cô bé này chạy trốn cho nhanh!

Dịch Tiên Sinh nhìn Mị nằm trên mặt đất mất đi tri giác, khẽ thở dài lẩm bẩm:

-Diệu a, tiểu tử người thật sự đem mình trở thành siêu nhân che mặt mất rồi!

Bị Cổ Ẩn kiểm trận vây quanh ở giữa Adam dùng trường thương liên tục thăm dò điểm mấu chốt trong kiểm trận, sau vài lần thăm dò, rốt cục trong lòng hắn đã có biện pháp.

Kiểm trận này nhìn qua có vẻ thật vững chắc, hơn nữa thật khó đối phó, cả công lẫn thủ đều kết nối thành một khối. Mặc kệ muốn đột kích theo phương hướng nào, sau lưng của hắn cũng đều bị công kích. Nhưng bộ kiểm trận này tuy nhìn qua có vẻ phiền toái, nhưng lại khuyết thiếu một loại linh khí. Tựa hồ chỉ được thi triển theo bản năng đơn thuần, hoàn toàn không có thêm biến hóa nào khác. Mục đích Minh Diệu vây khốn hắn ở nơi này bất quá cũng chỉ vì kéo dài thời gian mà thôi, hắn cảm giác có chút chán ghét, không muốn tiếp tục dây dưa cùng Minh Diệu. Dù sao toàn bộ công tác chuẩn bị cũng đã làm xong, chẳng thà nhanh chóng hoàn thành toàn bộ nghi thức.

Muốn lao ra khỏi bộ kiểm trận này, có một phương pháp vô cùng đơn giản, đó chính là cậy mạnh. Ở trước mặt lực lượng cường đại, bất kỳ kỹ xảo gì cũng sẽ trở nên vô lực. Adam cầm trường thương quét ngang, bàn tay kia truyền lực, một trận quang mang hiện lên, trường thương liền biến hóa, hiện rõ bộ dạng vốn có của nó.

Trên thân thương màu đen che kín một đạo hoa văn màu đỏ, giống như máu tươi không ngừng chảy xuôi. Ở đầu thương chia làm hai phân nhánh, trong nháy mắt vừa hiện ra hình thái chân chính, một đạo cột sáng thô to từ trên không giáng xuống, lực lượng cường đại lập tức đánh tan Cổ Ẩn kiểm trận. Vô số tiểu kiểm phong cách cổ xưa ở trên không trung hợp thành một, biến trở về bộ dáng nguyên bản của Cổ Ẩn, vô lực rơi xuống mặt đất.

319. Chương 322: Chiếm Đoạt

-Muốn nhờ vào món đồ vật chết vậy khốn ta đúng là vọng tưởng!

Cột sáng thô to vây chung quanh Adam chậm rãi biến mất, trên người hắn bao trùm một tầng lân vảy màu đỏ sậm, bảo vệ mấy bộ vị yếu hại của hắn, nhìn qua thật giống như một món giáp trụ kỳ lạ. Hắn giơ trường thương trong tay, nhìn Minh Diệu đang ngồi đối diện cách đó không xa nói:

-Đừng quên trường thương trong tay ta chính là vũ khí có thể giết chết thần linh. Muốn đối kháng cùng nó, người tốt nhất nên có vũ khí mạnh mẽ hơn!

-Vậy thì không có, có thể sử dụng đều đã dùng hết rồi!

Minh Diệu ngồi dưới đất, không hề có chút khấn trương gãi gãi đầu. Cảm giác về Tầm Nhân Phù cũng đã biến mất, hắn đã đem được tin tức truyền tới chỗ của Dịch Tiên Sinh. Chỉ cần lão đầu trợ cùng Mị chạy thoát khỏi nơi này, Minh Diệu đã không còn nỗi lo về sau. Chỉ cần đem toàn bộ phù chú hắn đã dán trong phòng thí nghiệm nơi đây kịp nổ, quân hắn là Adam hay là nhân loại hoặc là thần, cho dù không chết cũng vĩnh viễn bị chôn sâu trong lòng đất.

-Ta đã chơi đủ, cũng chờ đã đủ!

Adam cảm trường thương chỉ hướng Minh Diệu, Minh Diệu cảm giác được có một cỗ sát khí đập vào mặt mà đến, vẫn giống như thực chất.

-Hiện tại ngươi lựa chọn ngoan ngoãn giao ra thân thể của chính mình, hay để cho ta tự mình đến lấy?

-Thật xin lỗi, bọn công ty không có khâu phục vụ tặng hàng tới cửa!

Minh Diệu dùng tay nắm lấy Yêu Lân, đứng lên khỏi mặt đất. Tuy rằng phải đối mặt địch nhân cường đại như thế, nhưng trong lòng hắn rất bình tĩnh. Hắn chưa từng có cảm giác lòng mình linh hoạt kỳ ảo đến như thế, giống như hết thảy đều không hề tồn tại, trên toàn thế giới chỉ có hắn cùng địch nhân trước mặt. Hắn nắm chặt Yêu Lân trong tay, đem chút ít linh lực còn lại truyền vào bên trong. Cảm nhận được tâm ý của người sử dụng, Yêu Lân cũng phát ra thanh âm khinh minh, giống như một lời đáp lại.

-Đến đây đi, muốn được đến thân thể này, ngươi cũng phải trả giá chút đại giới mới được!

Cũng không tiếp tục làm ra phòng thủ tiêu cực, mặc dù Minh Diệu biết rõ trường thương trong tay Adam càng thêm cường đại so với lúc trước, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ xông tới.

Yêu Lân mạnh mẽ chém ngang thân thương, bám theo một mảnh quang mang đủ màu, lực lượng thật lớn làm trường thương không thể không run rẩy lên.

-Hừ!

Adam khinh miệt dùng giọng mũi hừ lạnh một tiếng, liền nhảy lên không trung.

-Không ngờ còn có được lực lượng phản kháng, xem ra ta đã thật coi thường ngươi!

-Tên đáng thương, ngươi căn bản là không rõ một chuyện!

Minh Diệu dùng hết toàn bộ lực lượng, đi theo Adam nhảy lên không trung.

-Vô luận là thân thể này, hay là thế giới này, đều có những hồi ức không thể bỏ qua. Cũng bởi vì có hồi ức, cho nên bất kể là thân thể hay là thế giới chẳng hạn, làm sao có thể dễ dàng tặng cho tên nam nhân thích bội phản như ngươi!

Ngay khi Minh Diệu nhảy lên lấy đà, đã dùng tới lực lượng nổ mạnh. Ở trong nháy mắt hắn đã đuổi theo Adam. Yêu Lân lại chém vào trên thân thương, hơn nữa còn là cùng một vị trí.

-Hừ, nói nhiều lý do hơn nữa, cũng không thể thay đổi sự thật ngươi chỉ là kẻ yếu!

Adam lại ngăn chặn công kích của Minh Diệu. Hiện tại thể công của Minh Diệu rất mạnh, mặc dù đối với Adam mà nói cũng không được xem là uy hiếp gì lớn, nhưng hắn không muốn cùng Minh Diệu dùng cứng đối cứng. Thứ nhất hắn chỉ sợ trong công kích sẽ thất thủ làm hỏng thân thể của Minh Diệu, vì vậy có điều bản khoản. Thứ hai hắn không muốn lãng phí quá nhiều khí lực trên người Minh Diệu. Hắn nhìn ra được Minh Diệu hiện tại bất quá chỉ là nổ mạnh hết đà mà thôi, loại thể công này cũng không thể kéo dài được bao lâu, rất nhanh Minh Diệu sẽ bị cạn kiệt linh lực mà ngã xuống.

Yêu Lân chém lên thân thương, vết rách trên thân kiếm càng thêm rõ ràng. Mặc dù linh kiếm đã thức tỉnh kiếm hồn, nhưng vẫn không cách nào đối kháng cùng binh khí sát thần trong truyền thuyết. Cổ tay Minh Diệu vừa dùng lực, Yêu Lân dừng trên thân thương, hắn lợi dụng nguyên lý tự lực của thân thương cả người đều nhấc lên, Adam thấy trước ngực Minh Diệu bị mở rộng, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, trực tiếp vùng quyền hướng ngay ngực Minh Diệu đánh tới.

Chỉ là không hề nghĩ đến, Minh Diệu lại buông Yêu Lân trong tay, trực tiếp dùng tay bắt lấy cổ tay Adam. Hắn cầm cổ tay Adam, thân thể vươn tới trực tiếp quán lên người hắn.

-Lực lượng cuối cùng của ta, đều tiếp nhận tất cả đi!

Nhắm ngay hậu tâm của Adam, Minh Diệu vung lên nắm tay bao vây Kim Quyết hung hăng đánh tới.

Adam căn bản không hề dự đoán được Minh Diệu lại còn có được lực lượng lớn như vậy, nhất thời sơ ý hậu tâm bị đánh trúng, lập tức rơi xuống đất, lực đánh thật lớn lại làm cho hắn bị dội lên khỏi mặt đất.

-Vẫn chưa xong đâu!

Minh Diệu ở giữa không trung xem trúng thời cơ, dùng chân giẫm lên một cột sắt, thân thể lập tức rơi xuống thật nhanh. Hắn vượt qua khỏi Yêu Lân cũng đang rơi xuống, đem nó nắm chặt trong tay. Thân kiếm màu đỏ sậm của Yêu Lân lại phát ra hồng sắc quang mang chói mắt, sáng rực cả căn phòng, cùng Minh Diệu lao về hướng Adam.

Quang mang chớp qua, trên mặt đất xuất hiện một khe nứt thật lớn, sâu không thấy đáy. Mà ở địa phương Minh Diệu đi qua, toàn bộ cột sắt đều bị cắt thành hai nửa ngay trung gian thật chính tề, chậm rãi chảy xuống, nhìn qua chẳng khác gì miếng bơ bị dao tước gọn gàng. Một cây trường thương bao phủ hoa văn đỏ tươi xoay tròn trên không trung vài vòng, cắm sâu trên mặt đất không ngừng run rẩy lên, phát ra thanh âm ong ong. Đường vân màu đỏ trên thân thương dần dần ảm đạm xuống, đầu thương màu đen ở trong không khí dần dần hóa thành bụi bặm, theo gió phiêu tán.

-Thật xin lỗi, Yêu Lân!

Nhìn thấy Yêu Lân che kín vết rách, Minh Diệu xin lỗi nói. “Đinh” một tiếng vang giòn, Yêu Lân trong tay Minh Diệu hoàn thành xong sứ mạng cuối cùng của mình, từng đoạn từng đoạn vỡ vụn ra, hóa thành vô số mảnh nhỏ trong suốt, rụng rơi trên mặt đất. Hiện tại trong tay Minh Diệu chỉ còn lại một đoạn chuôi kiếm ngắn ngắn.

-Ta thay đổi chủ ý!

Trong khói bụi, truyền đến thanh âm tức giận của Adam:

-Chờ sau khi ta chiếm cứ thân thể của ngươi, ta muốn đem linh hồn của ngươi hủy diệt hoàn toàn, ngay cả chút dấu vết cũng không lưu!

-Vậy ta còn thật sự phải cảm ơn ngươi!

Hai chân Minh Diệu mềm nhũn, hoàn toàn vô lực đứng thẳng, trực tiếp nằm ngã trên mặt đất:

-Ít nhất như vậy ta cũng không cần chứng kiến cảnh tượng tàn phế tàn nhẫn kia!

Minh Diệu cảm giác toàn thân vô cùng mệt mỏi, tựa hồ mỗi một bộ vị trên cơ thể đều đang run rẩy, hoàn toàn thoát lực. Hiện tại dù hắn có muốn đứng lên chạy trốn cũng vô cùng khó khăn. Hắn run rẩy lấy ra hộp thuốc lá trong túi, từ bên trong rút ra một điếu cuối cùng ngậm lên môi, đem hộp thuốc lá vò thành một cục tiện tay ném sang một bên.

-Ba!

Một tiếng vang, châm vào điếu thuốc. Làn khói nhẹ bay lên, Minh Diệu dùng sức hít sâu một hơi. Có rất nhiều việc cũng giống như hút thuốc, mặc dù biết cuối cùng không có kết cục gì tốt, nhưng vẫn nhịn không được muốn đi làm.

Hết thấy đều kết thúc, Adam từ một đồng hoang tàn đổ nát bước ra. Ở nửa thân trên của hắn có một miệng vết thương từ ngực trái kéo dài đến eo phải, tuy rằng đã không còn chảy máu, nhưng vết thương vẫn bị mở ra thật lớn, khủng bố làm cho người ta phải sợ hãi. Tuy rằng bộ vị yếu hại trước ngực bao trùm làn vảy màu đỏ, nhưng cũng không ngăn được một kích toàn lực của Yêu Lân trong tay Minh Diệu. Trường thương trong tay hắn, một đầu thương nơi phân nhánh đã bị chặt đứt thật chính tề, song đầu thân thương chỉ còn lại một đầu thương.

-Xích...

Một thanh âm vang lên, đầu thương còn lại trong nháy mắt cắm vào vai trái Minh Diệu. Tựa hồ là cố ý, vị trí Adam công kích chính là miệng vết thương trên bả vai hắn, không hề lệch đi chút nào.

Cảm giác thống khổ đâm sâu vào tận xương tủy làm Minh Diệu nhin không được phải kêu lên thành tiếng. Nghe được tiếng kêu thảm của Minh Diệu, khoe môi Adam lộ ra một tia cười tàn nhẫn, một tay hắn nắm lấy trường thương, cổ tay vừa nhấc đem cả người Minh Diệu nhấc lên.

-Nếu lúc ấy ngươi có thể ngoan ngoãn giao ra thân thể của ngươi, hiện tại cũng không cần chịu thống khổ lớn như vậy!

Adam dùng một loại ngữ khí như than tiếc nói:

-Cần gì chứ?

-Hắc hắc, ai nói ta đã bỏ cuộc sao?

Tuy Minh Diệu đau đớn tới mức toàn thân tuôn đầy mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt vẫn mang theo dáng tươi cười trào phúng:

-Ta còn có một chiêu cuối cùng đâu...

-Để cho ta đoán thử, là đồng quy vu tận sao?

Adam nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn đem trường thương trong tay đâm về phía trước, Minh Diệu lại bị nhấc lên giữa không trung.

Ngay khi thân thể Minh Diệu bị mất đi động lực, chậm rãi rơi xuống, Adam lại huy vũ trường thương trong tay. Mũi thương sắc bén mang theo vô số tàn ảnh, xé rách không khí, ở trên người Minh Diệu đâm ra vô số miệng vết thương.

Đầu thương lướt qua cổ Minh Diệu, trực tiếp đánh đứt xương chuỗi dùng che chắn trang bị quá nhiều linh lực. Sau đó khi thân thể Minh Diệu còn chưa kịp rơi xuống đất, đầu thương lại cắm vào miệng vết thương trên vai của hắn.

-Hiện tại thì sao? Còn có chiêu số nào nữa không?

Adam khinh miệt nói:

-Trừ bỏ tiểu xiếc kia, ngươi còn phương pháp nào nữa sao?

-Vậy thì không có...kháí kháí...

Minh Diệu cười khổ nói, xương chuỗi rơi trên mặt đất, linh lực ba động trong cơ thể bị quá nhiều, đã không khả năng dùng ý niệm kích phát Bạo Tạc Phù hắn đã chuẩn bị trước đó, hiện tại Minh Diệu đã thật sự không còn đường có thể đi.

-Ta đã tới chậm sao?

Một trận hương khí nhàn nhạt bay vào trong mũi Minh Diệu, hắn quay đầu nhìn lại. Không biết từ khi nào Lilith đã xuất hiện bên trong phòng. Trên thân nàng vẫn là một thân áo trắng như tuyết, cùng bộ dáng vẻ mặt non nớt với bộ ngực thật lớn, khoe môi nhếch lên dáng tươi cười vĩnh cửu không hề thay đổi, hoàn toàn không chút phù hợp với hoàn cảnh hoang tàn đổ nát sau cuộc chiến hiện tại. Nhưng Minh Diệu ở trong khoe mắt Lilith đã phát hiện một tia thần sắc thất vọng khó thấy.

-Không, ngươi tới vừa lúc!

Adam cũng không quay đầu lại, đã biết người tới là ai. Đây là lực cảm ứng đặc thù, một loại cảm ứng chỉ có hắn cùng Lilith mới có được.

-Người tới đúng lúc, hiện tại ngươi có thể tận mắt chứng kiến ta trở thành thần!

-Hai ngàn năm trước ngươi đã thất bại một lần. Mà ở hơn hai ngàn năm sau, ngươi lại muốn thử!

Lilith thở dài một hơi:

-Chẳng lẽ trở thành thần thật sự hấp dẫn ngươi đến như vậy sao?

-Chuyện này ta đã giải thích qua với ngươi rất nhiều lần!

Adam quay đầu lại cau mày nhìn Lilith:

-Hơn hai ngàn năm trước ngươi đã gây trở ngại ta một lần, không phải đã ước định lần này ngươi sẽ không gây trở ngại cho ta sao?

-Ước định chính là ước định, lần này ta sẽ không tiếp tục gây trở ngại cho ngươi.

Diễn cảm tươi cười của Lilith đã biến mất không còn nhìn thấy gì nữa, cũng đã thay vào vẻ u oán. Ở trước mặt một ít người nào đó, cho dù là nữ ác ma dạo chơi nhân gian cũng sẽ trở thành nữ nhân bình thường trong trần thế.

-Bằng không ta làm sao lại đem một tài liệu sống tốt như vậy đưa tới trước mặt ngươi!

-Nếu là như vậy, cũng đừng kéo dài thêm nữa.

Adam quay đầu, nhìn Minh Diệu đã vô lực giãy dựa trên không trung nói:

-Hiện tại nên bắt đầu nghi thức đi!

Hiện tại Minh Diệu đã bị vây trong loại trạng thái nửa hôn mê. Đầu óc của hắn tuy rằng vẫn còn có thể tự hỏi, nhưng ánh mắt đã không thể mở ra. Cơ thể con người luôn có hệ thống sinh vật bảo hộ đặc thù, khi không còn chịu đựng nổi sự đau đớn, sẽ tự động hôn mê. Nhưng Minh Diệu không dám làm cho bản thân mình bị mất đi ý thức. Bởi vì nếu như ý thức của hắn vẫn thanh tỉnh, khi Adam chiếm cứ thân thể hắn, có lẽ hắn còn có khả năng ngăn cản. Nhưng nếu như hắn trực tiếp ngất đi, như vậy linh hồn của hắn sẽ bị Adam hủy diệt khi còn ở trong trạng thái vô ý thức.

Một cỗ áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng vọt tới, đè xuống thân thể Minh Diệu, cũng đè xuống linh hồn của hắn. Giống như bị ném vào trong máy trộn bê tông thật lớn, loại thống khổ không cách nào hình dung. Minh Diệu biết đây là do Adam mạnh mẽ đem linh hồn xâm chiếm vào thân thể của mình. Một khối thân thể vốn không thể chịu nổi hai linh hồn. Huống chi là loại linh hồn cường đại như của Adam. Minh Diệu tận lực chống cự, nhưng lực lượng áp bách thật sự là quá lớn, linh hồn Minh Diệu càng ngày càng bị thu nhỏ lại.

Thân thể Adam dần dần trở nên trong suốt, bạch sắc quang mang dọc theo trường thương truyền tới, đem cả người Minh Diệu đều bao bọc bên trong. Mà Lilith lại khoanh tay trước ngực đứng một bên, yên lặng nhìn thấy, nhưng biểu tình trên mặt nàng lại không ngừng biến hóa, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

-Còn thiếu chút nữa là có thể hoàn thành xong.

Adam cười nói:

-Không cần tiếp tục phản kháng, ngươi cho rằng với lực lượng linh hồn của một phạm nhân như ngươi, thật sự có thể chống cự ta sao? Tuy rằng ta không phải thần, nhưng ta là nhân loại cường đại nhất. Ở trước mặt ta, ngươi căn bản không hề có chút năng lực phản kháng!

Thân ảnh Adam càng ngày càng nhạt dần, mà thân thể Minh Diệu càng lúc càng phát sáng lên. Một đoàn bạch sắc quang cầu mỏng manh từ thiên linh cái Minh Diệu bị bức ra, rất rõ ràng, linh hồn Minh Diệu không ngăn cản được linh hồn Adam đang ăn mòn thân thể, đã bắt đầu dần dần thoát khỏi thân thể của chính mình.

Lilith cau mày, tay nàng không tự giác vươn đi ra, giống như muốn ngăn cản hành vi của Adam, nhưng động tác chỉ làm một nửa đã ngừng lại, nàng rút tay trở về chỉ đứng một bên nhìn thấy với vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

Không bao lâu, thân thể Adam đã hoàn toàn biến mất không thấy. Thân thể Minh Diệu từ trên không trung hạ xuống, đưa tay rút ra trường thương cắm trên vai. Hắn đi tới bên cạnh bồi dưỡng tảo, đem cả người ngâm mình vào bên trong chất lỏng màu xanh biếc. Vết thương trên người chậm rãi khép lại trong nháy mắt, bởi vì trước đó Adam đã cố ý tránh đánh bị thương bộ vị yếu hại trên người Minh Diệu, cho nên thân thể Minh Diệu bị thương cũng không nặng lắm, chỉ qua thời gian ngắn ngủi cũng đã khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu.

320. Chương 323: Linh Hồn Bị Nhốt

- Rầm!

Một tiếng nổ lớn, bồi dưỡng tào nổ tung ra, chất dịch màu xanh biếc chảy đầy dưới sàn. Adam đã hoàn toàn chiếm cứ thân thể Minh Diệu từ trong bồi dưỡng tào bị phá nát bước đi ra, mà trong tay hắn đang cầm một quang cầu nho nhỏ, bên trong còn mang theo một ít hồng quang.

- Ha ha ha...cuối cùng thành công!

Tuy rằng vẫn có bề ngoài của Minh Diệu, nhưng lại là thanh âm của Adam. Hắn ngẩng đầu lên, phát ra tiếng cười khoan khoái:

- Có được thân thể này, ta rốt cục đã thoát khỏi phạm trù của nhân loại, chân chính hướng tới con đường thành thần!

- Vậy thật là nên chúc mừng người!

Khóe môi Lilith nở nụ cười miễn cưỡng, rất rõ ràng nàng đối với kết quả này cũng không hài lòng, đáng tươi cười tuyệt không chút tình nguyện.

- Ta muốn cảm ơn người!

Adam chiếm cứ thân thể Minh Diệu đi tới, ôm lấy Lilith. Thân thể Lilith chợt run rẩy lên, cũng không giãy dụa, mặc cho Adam ôm thân thể có chút băng sương của nàng:

- Nếu không phải người đưa tới cho ta thân thể hoàn mỹ như vậy, ta cũng không thể thành thần!

- Ta nói rồi, lần này ta sẽ không tiếp tục ngăn cản người.

Lilith tựa hồ như đã nghĩ thông suốt chuyện gì, đôi mày chậm rãi giãn ra, khóe môi khôi phục lại dáng tươi cười mê người.

- Xem như đền bù sai lầm hai ngàn năm trước của ta!

- Thân thể bộ dạng này thật đúng là không tệ!

Adam hưng phấn thử hoạt động đủ loại động tác, cảm thụ thân thể mới của mình. Hắn ngẩng đầu nhìn lên mặt Lilith, đột nhiên nở nụ cười:

- Nguyên lai ở trong mắt của nam nhân này người có bộ dáng như vậy sao? Ha ha, thật đúng là thú vị!

- Hiện tại người mới chú ý tới bộ dáng của ta sao?

Lilith nhẹ nhàng lắc đầu:

- Người vẫn giống như trước kia thôi!

- Có quan hệ gì đâu chứ!

Adam mỉm cười, dùng tay đùa nghịch quang cầu nho nhỏ:

- Dù sao người cùng ta đều có thật nhiều thời gian để lãng phí, cần gì phải vội vã đi thích ứng hình tượng mới của đối phương đây?

- Có mới nói cũ là bản tính của nhân loại, người cũng không ngoại lệ.

Lilith cười lạnh một tiếng nói:

- Không biết hình tượng này của ta có bao nhiêu năng lực mang đến cảm giác mới mẻ cho người được bao lâu thời gian?

- Linh hồn của nam nhân kia đã không còn tác dụng gì, hay là hủy đi?

Biểu tình Adam có chút xấu hổ, hắn không trả lời câu hỏi của Lilith, mà đùa bốn linh hồn của Minh Diệu trong tay.

- Không, đưa cho ta đi!

Lilith tiếp lấy linh hồn của Minh Diệu trong tay Adam, ôm trong lòng bàn tay mình.

- Xem như lưu lại làm kỷ niệm tốt lắm!

- Ha ha, tùy người, dù sao đối với ta mà nói cũng không cần thiết...ách...

Nguyên trên mặt Adam đang mang theo ý cười đột nhiên khựng lại, hắn cảm giác trong thân thể có chút không đúng lắm. Đột nhiên tứ chi không thể khống chế, từ đáy lòng nổi lên một cảm giác đói khát không thể ức chế.

“Như thế nào lại cảm giác đói khát, ta không phải đã trở thành thần rồi hay sao?”, thân thể Adam run rẩy lên, chậm rãi ngã xuống đất. Toàn bộ cơ thể đều run rẩy, căn bản không thể nhúc nhích.

Adam chợt bừng tỉnh, hắn hơi ngẩng đầu, dùng loại ánh mắt mang theo vẻ phần nộ lẫn nghi hoặc nhìn Lilith. Mà Lilith cũng không hề để ý đến hắn. Nàng chỉ chuyên tâm quan sát quang cầu trong tay, tựa hồ hết thảy đều không quan hệ gì tới nàng.

- Phốc xuy...

Adam chiếm cứ thân thể Minh Diệu, mạch máu trên người không ngừng bị nổ tung nhuộm đỏ cả mặt đất. Máu văng lên áo váy trắng như tuyết của Lilith, máu huyết đỏ tươi dính trên váy tạo ra hình ảnh như những đóa hoa tươi diễm màu đỏ. Mà Lilith tựa hồ đối với hết thảy chuyện này hoàn toàn không có phản ứng, không ngừng dùng tay vuốt ve quang cầu đựng linh hồn của Minh Diệu, tựa hồ mọi chuyện phát sinh không hề quan hệ gì tới nàng.

- Người...lừa ta...

Hiện tại Adam chỉ có thể sử dụng được mắt cùng miệng.

- Trong thân thể này có đại lượng tạp chất, đây không phải là một thân thể hoàn mỹ, đây là một cạm bẫy!

- Ai nha, thật vậy chăng? Ta thật sự không biết!

Lilith che miệng mở to mắt nhìn, làm ra động tác như thật kinh ngạc. Nhưng diễn cảm của nàng thật sự quá mức khoa trương, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn liền biết nàng chỉ là giả vờ.

- Nhân loại tên Minh Diệu này đã lừa ta, không nghĩ tới ngay cả người cũng bị lừa. Làm sao bây giờ, hiện tại người có thể rời khỏi thân thể này hay không?

Thân thể Adam không ngừng run rẩy lên. Hắn muốn đem linh hồn của mình rời khỏi thân thể của Minh Diệu, nhưng lại phát giác bên trong thân thể tựa hồ có đồ vật gì đó đã nhốt kín linh hồn của hắn căn bản không thể thoát ra ngoài. Hơn nữa loại vật chất kỳ quái kia còn đang không ngừng ăn mòn lên linh hồn của hắn, suy yếu lực lượng linh hồn hắn.

- Nguyên lai người vẫn cứ hận ta!

Ánh mắt Adam xoay chuyển, dùng một loại ngữ khí trầm thấp nói:

- Ta vốn cho rằng người đã chịu tha thứ cho ta, lần này sau khi ta đạt được thân thể hoàn mỹ, sẽ không còn người nào gây trở ngại cho hai người chúng ta, chúng ta có thể luôn sống theo ý nguyện của chính mình...

- Thu hồi chuyện ma quỷ của người đi!

Lilith cười lạnh nói:

- Có lẽ lời ngon tiếng ngọt của người có thể lừa được nữ nhân Eva ngu ngốc kia, nhưng không lừa được ta. Trong đầu của người chỉ muốn trở thành thần chân chính, nghe theo mệnh lệnh của chí cao vô thượng phụ mà thôi. Mà về phần ta, bất quá chỉ là quân cờ cho người lợi dụng đạt tới mục đích!

Hai tay Lilith vươn lên, duỗi bờ lưng như một mũi:

- Nhưng người đã nhìn lầm ta. Ở trong nhân gian nhiều năm như vậy, ta đã nhìn thấy thật nhiều tấm gương như thế. Nữ nhân bị mê hoặc trong lời ngon tiếng ngọt của nam nhân, làm ra những chuyện vô cùng ngu

xuẩn, chuyện này rất bình thường. Nhưng nếu một nữ nhân liên tục hai lần đều bị lời ngon tiếng ngọt của cùng một nam nhân mê hoặc, chỉ có thể nói nữ nhân kia trời sinh chính là kẻ ngu ngốc.

Lilith ngồi xổm trước mặt Adam, cười khanh khách nói:

- Người cảm thấy được ta là kẻ trời sinh ngu ngốc như Eva hay sao?

- Không phải người đã nói sẽ không tiếp tục gây trở ngại ta sao?

Nguyên bản biểu tình thâm trầm u buồn của Adam trong nháy mắt chuyển thành vẻ mặt phẫn nộ, giống như cao thủ biến sắc mặt.

- Người lại dám vi bội ước định với Cha...

- Chờ một chút, ta cũng không làm trái ước định a!

Lilith cắt đứt lời nói của Adam:

- Ta không hề làm qua chuyện gì, hơn nữa ta còn đặc biệt tìm khối thân thể này tới cho người. Hơn nữa ước định giữa ta cùng Cha, là khi nhân loại không thể cứu thực, sẽ cho người trở thành thần, cùng nhau đem thế giới này trở về bình tĩnh. Nhưng hiện tại người lại thế này, làm sao được xem là chân chính thành thần đây?

- Thế nhưng người đã nói...

- Ta cũng chưa từng nói qua khối thân thể này nhất định có thể khiến cho người trở thành thần đi?

Lilith híp mắt, ý cười trên mặt càng đậm:

- Đây là do chính người tuyển chọn, cũng không phải ta mạnh mẽ nhét cho người, ta cũng chỉ là cung cấp đề nghị mà thôi, không thích hợp cũng không nên trách ta!

- Người rõ ràng bố trí cạm bẫy này để lừa gạt ta!

Adam nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người biết rõ ta cần phải là một nhân loại hỗn huyết tinh thuần, nhưng người lại che giấu trong thân thể này còn có tạp chất khác!

-Người nói vậy chính là oan uổng ta.

Về mặt Lilith u oán nói:

-Làm sao ta biết được bên trong khối thân thể này lại có tạp chất đây? Ta cũng không phải linh thể, đối với cấu tạo thân thể nhân loại không hiểu biết như người.

Nói tới đây, Lilith đột nhiên làm ra biểu tình như tỉnh ngộ:

-A, ta nhớ ra rồi, nhân loại này tựa hồ ở mấy tháng trước từng bị lây nhiễm máu của một loại quái vật nhân tạo. Nghe nói máu của loại quái vật này có tính lây nhiễm, có phải là bị ô uế vào lúc đó hay không đây?

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của Adam:

-Thân ái, người thật quá sơ ý, khi muốn chiếm cứ thân thể này, vì sao không chịu tìm hiểu cho rõ ràng chứ? Việc này cũng không nên trách ta đi?

-Bất quá nói lại, có lẽ chuyện này ta cũng có một chút trách nhiệm đi.

Lilith không để ý tới ánh mắt giết người của Adam, đứng dậy, bước chân như tung tăng trong phòng.

-Ta nhớ được lúc ấy khi ta gặp được nhân loại này, từng trợ giúp hắn rửa sạch máu huyết bị ô nhiễm, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của người mà xem, có lẽ bên trong còn có thứ gì không bị ta rửa sạch sẽ rồi!

Lilith quay đầu lại, hai tay chấp trước ngực, vẻ mặt mỉm cười như xin lỗi nhìn Adam:

-Darling, người sẽ không trách ta phải không?

Hiện tại Adam đã hoàn toàn không thể lên tiếng nói. Hắn chỉ dùng ánh mắt phần nộ gắt gao nhìn chăm chăm Lilith, nếu như ánh mắt có thể giết người, hiện tại trên người Lilith đã che kín vết thương.

Nếu chỉ là thân thể nhân loại bình thường, đối với Adam mà nói cũng không có gì trở ngại. Hắn có được linh hồn cường đại nhất nhân loại, hoàn toàn có thể khống chế bất luận thân thể của kẻ nào làm của riêng mình. Dù như không có thân thể, chỉ nương theo chính linh hồn cường đại của bản thân, Adam cũng có thể hoàn toàn hoạt động tự do, hơn nữa cũng không bị thân thể ước thúc linh thể, có thể lấy được lực lượng càng thêm cường đại.

Nhưng vấn đề chính là cỗ thân thể mà hắn nghĩ đủ mọi biện pháp muốn lấy đến, chính hắn luôn cho rằng là cỗ thân thể hoàn mỹ nhất, là thân thể có thể giúp hắn trở thành thần, nhưng hắn căn bản không thể khống chế, cỗ thân thể kia lại đem linh hồn của hắn vây khốn bên trong, dù hắn muốn đào thoát cũng không cách nào. Hơn nữa trong cỗ thân thể này có một loại vật chất vô cùng kỳ quái, trói buộc chặt chẽ linh hồn của hắn. Loại vật chất kia thật kỳ lạ, nếu như linh hồn của một người bình thường ở trong cỗ thân thể này thì loại vật chất kia hoàn toàn không làm nên tác dụng gì, nhưng một khi linh hồn mạnh mẽ vượt qua giới hạn thân thể, thì loại vật chất kia sẽ lập tức ăn mòn bộ phận dư thừa cường đại của linh hồn, thẳng đến khi nào linh hồn trong thân thể khôi phục lại cường độ mà thân thể có thể chịu đựng được. Giống như người vươn tay vào trong một bình hoa, có lẽ khi người dút vào thật dễ dàng, nhưng khi người muốn rút tay ra ngoài, trừ phi tay người có thể thu nhỏ đến mức độ nhất định, nếu không sẽ bị kẹt cứng bên trong. Hơn nữa bên trong bình hoa kia còn có chất axit ăn mòn bàn tay của người.

Hiện tại khi Adam bừng tỉnh hiểu được thì mọi chuyện đã chậm, khối thân thể này của Minh Diệu là do Lilith đặc biệt tìm đến bố trí cạm bẫy cho hắn tự nhảy xuống.

Nếu hắn không xâm nhập vào cỗ thân thể này, hắn không thể trở thành thần. Nhưng một khi hắn đi vào trong, như vậy loại vật chất kỳ quái kia sẽ không ngừng ăn mòn linh hồn cường đại của hắn, thẳng đến khi nào linh hồn của hắn trở nên nhỏ yếu như linh hồn của nhân loại bình thường mới thôi.

-Hai ngàn năm trước người thu mua tín đồ của ta, dẫn dụ ta trúng kế. Sau đó hóa thành một binh lính nhân loại, dùng trường thương đâm chết thân thể có thể trở thành thần, cơ hồ thiếu chút nữa làm cho ta thay vì trở thành thần nhưng linh hồn vì vậy mà lâm vào ngủ say. Tuy rằng thân thể đã chết, nhưng người biết linh hồn của ta vẫn thật cường đại, không thể bị hủy diệt. Vì làm yên lòng sự phần nộ của Cha, người cùng Cha làm xuống ước định, sau khi ta tỉnh lại sẽ không tiếp tục đến gây trở ngại ta. Mà hôm nay sau hai ngàn năm, người lại nghĩ ra biện pháp làm suy yếu lực lượng linh hồn của ta, làm cho ta rơi bẫy.

Adam dùng ngữ khí thật bình tĩnh nói:

-Chẳng lẽ người hận ta tới như vậy?

-Phải, ta hận người!

Nụ cười trên mặt Lilith đọng lại trong nháy mắt, tuy rằng nàng vẫn đang cười, nhưng không có cảm giác như cười, lại khiến cho lòng người dâng lên một cỗ hàn ý.

-Người được Thượng Đế phong làm chúa cứu thế, lấy được thân thể hoàn mỹ. Mà ta chỉ là một linh hồn hư giả. Ta vì muốn có được lực lượng để xứng đôi cùng người, phải rời khỏi Eden, đi tìm thân thể xứng đôi với người. Nhưng đợi khi ta tìm được thân thể ỉnh, người lại có người vợ thứ hai. Ta làm hết thảy chỉ vì người, nhưng người lại từ bỏ ta, trong lòng lại ôm một người đàn bà ngu ngốc ngốc nghếch khác!

-Đó là do thiên phụ ăn bài.

Adam thở dài một hơi nói:

-Mặc dù Eva không xinh đẹp như người, cũng không có trí tuệ như người, nhưng nàng lại có một thứ người không có, đó là phục tùng!

-Đủ rồi, ta đã nghe đủ cái chuyện ma quỷ thiên phụ ăn bài linh tinh kia rồi!

Lilith lớn tiếng cắt đứt lời của Adam:

-Vô luận là người cũng tốt, nữ nhân ngu ngốc kia cũng vậy, những thiên sứ kia cũng tốt, một đám con rối bị người thao túng mà thôi. Dựa vào cái gì hắn lại có thể tùy ý ra lệnh, mà ta lại phải nói gì nghe nấy?

-Bởi vì hần là Cha của người, cũng là của ta!

Adam chậm chạp nói:

-Cha là tín ngưỡng của chúng ta, chúng ta nguyện ý đi theo bước chân của ngài. Nghe theo ngài dạy bảo, điều này có gì là không đúng?

-Cho nên hần dùng xương sườn của người chế tạo ra nữ nhân ngu ngốc kia, người cũng vui vẻ nhận, ném ta ra sau đầu?

Lilith cười rộ lên lạnh lẽo:

-Cho nên hần ra lệnh cho người dẫn dắt thiên sứ đuổi bắt ta, người cũng không hề có chút ít do dự. Người có từng nghĩ qua, ta cũng từng là vợ của người?

-Cho nên người oán hận ta, không tiếc hóa thân thành loài rắn, dụ dỗ Eva hái quả táo, lừa gạt nàng ăn cùng với ta, về sau vì trái với mệnh lệnh của Cha, Eva cùng ta đều bị trục xuất Eden, rơi vào nhân gian.

Adam thở dài:

-Mà người làm tất cả những chuyện này chỉ là vì trả thù!

-Phải, ta chính là vì trả thù!

Gương mặt xinh đẹp của Lilith biến thành một mảnh băng sương:

-Nhưng ta thật sự không ngờ, người lại chấp nhất đến như vậy đối với việc quay trở về Eden. Hai ngàn năm trước người đã thất bại một lần, hai ngàn năm sau người vẫn không chịu buông tha. Chẳng lẽ có thể quay về bên người thiên phụ, đối với người mà nói lại quan trọng đến như vậy hay sao?

Lilith cau mày nói:

- Hần muốn cho người đầu nhập nhân gian, hóa thân thành thần, cũng không phải là vì muốn cho người quay về Eden. Mục đích của hần chỉ là cho người đi tụ tập tín ngưỡng lực cho hần mà thôi. Mà khi phát hiện hiện tại nhân giới cũng không toàn tâm toàn ý dâng tín ngưỡng lực cho hần, hần không thể lấy được tín ngưỡng lực mà hần muốn, thì hần lại đòi hủy diệt những nhân loại không chịu phục tùng hần khỏi thế gian!

-Không, người lầm rồi, Cha là nhân từ!

Adam nói như đinh chém sắt:

-Dù cho hiện tại nhân loại đã hoàn toàn sa đọa không thể cứu vớt, nhưng Cha cũng không mất đi lòng nhân từ. Cha một lần lại một lần cho ta đầu nhập nhân gian, hóa thân giảng đạo. Đây là sự cố gắng muốn cho nhân loại biết lỗi tìm về tín ngưỡng của chính mình. Nhưng nếu như không thể cứu vớt, như vậy chỉ có triệt để hủy diệt mới có thể mang đến nhân sinh mới, đây cũng là biểu hiện nhân từ của thiên phụ!

-Người biết không? Khi ta ở phương Đông, ta đã học được một câu nói!

Lilith cười khinh miệt:

-Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!

-Có ý tứ gì?

Adam khó hiểu hỏi. Mặc dù sau khi thiên địa sơ khai không bao lâu, hần cũng đã được chế tạo ra. Nhưng mỗi ngày hần được nghe cũng chỉ là những lời dạy bảo của Thượng Đế. Thần nói: ngoại trừ ta ra, người không thể có tín ngưỡng khác. Vì vậy những tôn giáo tín ngưỡng khác Adam cũng chẳng thèm nhìn tới, tự nhiên sẽ không hiểu được Đạo gia thánh điển.

-Những lời này có ý nói, cái gọi là thần linh, không có nhân từ hay không nhân từ, sinh ra vạn vật, lại đem vạn vật cho rằng rơm rạ kết thành loài heo chó để đùa bỡn!

Lilith lắc đầu, giải thích:

-Người nói thiên phụ nhân từ gì đó, bắt quá cũng chỉ là như thế. Đối với nhân loại do mình chế tạo ra, nhìn thấy họ đã mất đi giá trị để hấn lợi dụng, vượt ra khỏi sự khống chế của hấn, liền muốn đem toàn bộ nhân loại hủy diệt, tiếp tục thay vào một đám khác biết nghe lời, biết không ngừng cung cấp tín ngưỡng lực cho hấn. Đây chính là cái mà hấn gọi là nhân từ!

-Không, không phải như thế.

Adam vội vàng phản bác:

-Cha của ta, ngài luôn nhân từ...

-Như vậy vị Cha nhân từ kia của người, cần gì phải cùng ta ký kết ước định văn thư Biển Chết? Còn ước định sau khi người thành thần, thì nhờ vào tay của ta đến hủy diệt nhân loại?

Lilith lớn tiếng nói:

-Cha của người muốn hủy diệt thế giới cùng nhân loại, nhưng chính hấn lại sợ bị người nhìn thấu lòng nhân từ giả nhân giả nghĩa của hấn, cho nên hấn đi tìm ta! Tìm tới Lilith này, những nhi đồng do chính tay hấn chế tạo ra tới, lại muốn đem đi hủy diệt, rồi lại muốn cho ta tới gánh vác lấy phần tội nghiệt này. Nói như vậy, hấn vừa có thể đạt được ước muốn vừa không cần làm dơ bẩn bàn tay của mình!

-Không...không phải như thế...người đang xuyên tạc lời dạy bảo của thiên phụ...

Adam dứt quãng nói. Bởi vì cỗ vật chất kỳ quái trong thân thể Minh Diệu đang không ngừng ăn mòn linh hồn của hấn, hiện tại hấn càng lúc càng suy yếu, ngay cả nói chuyện cũng phải cố hết sức. Trong lòng của hấn thiên phụ vĩnh viễn luôn đứng, lòng nhân từ của thiên phụ cùng lòng nhân ái là không cho hoài nghi. Hấn không cho phép bất luận kẻ nào chỉ trích cùng hoài nghi thiên phụ, hấn muốn cùng Lilith tiếp tục lý luận, nhưng đã hoàn toàn không còn khí lực để nói chuyện.

-Nữ nhân ngu ngốc kia vĩnh viễn cũng sẽ không giống như ta luôn cùng người tranh luận không ngớt đi?

Chứng kiến bộ dáng diễn cảm yếu đuối muốn tranh luận như không có khí lực của Adam, Lilith thở dài:

-Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà người lại nghe theo mệnh lệnh của hấn vứt bỏ ta đi ôm ấp nữ nhân ngu ngốc kia. Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân quá mức thông minh cùng có ý nghĩ tự chủ, cũng không phải là chuyện đáng vui mừng. Bọn hấn càng thêm ưa thích loại nữ nhân trong đầu óc chỉ có hồ đồ ngốc nghếch, chỉ biết vâng vâng dạ dạ phụ họa!

-Lilith điện hạ, đồ vật đã chuẩn bị xong!

Trong tay Alie cầm theo một bình trong suốt, xuất hiện ngay sau lưng Lilith, cung kính nói. Chiếc bình trong suốt trong tay nàng cũng không biết dùng tài liệu gì làm thành, vô cùng trong sáng, dưới ánh sáng phản xạ ra vẻ sáng rọi khác thường.

-Cũng đã đến lúc!

Lilith nhìn Adam nằm trên mặt đất, chậm rãi nói. Adam chiếm cứ thân thể Minh Diệu, hiện tại đã hoàn toàn mất đi năng lực hoạt động, thậm chí cả khí lực mở miệng nói chuyện cũng không có. Thân thể hấn cũng đã dần dần ổn định, mạch máu nứt toác khắp toàn thân cũng đã không còn chảy máu, hoặc là nói máu trong thân thể đã chảy cạn khô. Hiện tại nhìn Adam, ngoại trừ linh hồn cường hấn chẳng khác gì như một người chết. Cho dù bị loại vật chất kỳ quái trong thân thể Minh Diệu không ngừng ăn mòn, nhưng dù sao cũng là nhân loại đầu tiên được thần chế tạo, linh hồn mạnh mẽ cũng không cần hoài nghi.

Bàn tay Lilith nhẹ nhàng phất qua đỉnh đầu Adam, đem toàn bộ ý nghĩ của hấn dứt bỏ. Theo tay nàng chậm rãi rời khỏi đỉnh đầu Minh Diệu, một đoàn quang cầu tỏa ra hào quang sáng ngời cũng từ trong thân thể Minh Diệu bị kéo ra ngoài.

Đây là linh hồn của Adam. Tuy rằng bị ăn mòn rất lợi hại, mất đi đại bộ phận lực lượng, nhưng quang mang phát ra vẫn sáng ngời hơn linh hồn của Minh Diệu rất nhiều.

Chứng kiến Lilith đem linh hồn Adam rút ra khỏi thân thể Minh Diệu, hai tay Alie cầm bình chứa trong suốt, bước nhanh tới trước mặt Lilith. Lilith mở nắp bình chứa, nhẹ nhàng đem quang cầu thả vào bên

trong. Động tác thật sự mềm mại, giống như đoàn quang cầu là bảo bối vô thượng đối với nàng, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm nó bị thương.

Chứng kiến động tác cẩn thận của Lilith, trong lòng Alie không nhịn được than thở. Từ bắt đầu cho tới bây giờ, tiêu phí tinh lực lớn như thế, còn bị mất đi một nửa lực lượng, bày ra thế cục này, cuối cùng mục đích chỉ là một linh hồn mà thôi.

-Người không hiểu!

Lilith xem thấu ý tưởng của Alie, nhẹ nhàng thở dài. Nàng tiếp nhận bình chứa trong suốt, cẩn thận nhìn vào quang cầu đang không ngừng va chạm giãy dụa muốn thoát ra khỏi bình chứa, thoáng nở nụ cười.

-Hãy xem đi, như vậy người sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta!

Lilith tươi cười, đáng cười thỏa mãn cùng hạnh phúc!

-Thu lại thân thể Minh Diệu, chúng ta về thôi!

Cầm lấy bình chứa trong suốt, Lilith cầm quang cầu chứa linh hồn của Minh Diệu đưa cho Alie đứng sững sờ bên cạnh nói.

-Thân thể này? Mang về còn hữu dụng sao?

Alie nhìn thân thể Minh Diệu nằm trên mặt đất, bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên tái nhợt, lại cúi người xuống dùng ngón tay cẩn thận chọc chọc lên thân thể Minh Diệu vài cái, nói:

-Mạch máu toàn thân đều nổ tung, kinh mạch trong thân thể đều bị chặt đứt. Dù ang về cũng không thể thả linh hồn của hắn trở vào. Khối thân thể này đã hoàn toàn phế bỏ!

-Mang về thôi, ta sẽ nghĩ biện pháp!

Lilith nhìn thân thể Minh Diệu nằm trong vũng máu, thở dài nói:

-Bất kể nói như thế nào cũng là ta lừa hắn. Hơn nữa nguyên nhân cũng nhờ có hắn nên ta mới có thể đem Adam quay trở về bên cạnh mình. Ta không thích thiếu nhân tình của người khác!

-Phân nửa lực lượng của ta tổn thất lại phải tính thế nào đây?

Alie nhỏ giọng than thở:

-Cũng không thấy ngại bồi thường nha!

-Thế nào mà không bồi thường cho người đây?

Lilith nghe Alie oán hận, trên mặt lại hiện lên dáng tươi cười như ác ma. Nàng nhẹ nhàng đi qua, dùng ngón tay đẩy nhẹ cằm Alie lên, thổi nhẹ xuống tai nàng:

-Đêm hôm đó không phải người đùa rất cao hứng sao?

-Thế nào thế nào, làm gì có!

Gương mặt Alie nháy mắt liền đỏ lên:

-Rõ ràng chính là Lilith điện hạ thừa dịp ta ngủ trộm chạy lên giường ta, còn...còn...

Alie ấp úng vài lời cũng không cách nào nói tiếp.

321. Chương 324: Đòi Hối Linh Hồn

Không nghĩ tới làn da của Alie cũng thật bóng loáng, bộ ngực nho nhỏ thật đáng yêu, còn có...

Lilith che miệng nở nụ cười.

- Oa, không cho nói...

Alie vội vàng che kín miệng Lilith.

- Sợ cái gì, lại không có ai nghe được, nơi này chỉ có hai người chúng ta. Nga, đúng rồi, còn có linh hồn của người kia.

Lilith cười chỉ vào linh hồn của Minh Diệu trong tay Alie nói:

- Chẳng lẽ người sợ bị bạn lữ Huyết Hôn của người nghe được sẽ ghét bỏ người sao? Yên tâm, theo ta được biết tên kia đối với loại chuyện bách hợp (đồng tính nữ) không hề để ý. Lại nói hiện tại không phải hấn cũng không thể nghe được gì sao!

- Tóm lại chính là không thể nói!

Alie giậm chân, có chút hổ hển nói. Gương mặt nàng hiện tại đã đỏ bừng tới tận cổ.

- Ha ha ha ha, tiểu khả ái, luôn làm ra bộ dáng ngạo kiều, làm cho người ta nhìn không được thật muốn đẩy ngã người nga...

Lilith ôm lấy Alie, dùng sức vuốt ve mái tóc bạc mềm mại của nàng.

- Khái khái, thật ngại quá hai vị, có thể làm phiền một chút hay không?

Thanh âm một nam nhân từ sau lưng Lilith truyền đến.

- Người nào?

Dáng tươi cười của Lilith trong nháy mắt đã biến mất, đổi lại biểu tình thật nghiêm túc. Nàng lại hoàn toàn không cảm giác được sau lưng mình xuất hiện thêm một người. Nàng quay đầu nhìn lại, là một nam nhân mặc bộ âu phục trắng như nàng không biết đã xuất hiện trong phòng từ lúc nào.

- Lilith điện hạ, xin thứ cho ta đã quấy rầy cuộc nói chuyện của hai vị!

Nam nhân áo trắng tràn đầy vẻ xin lỗi nói:

- Ta trước tiên xin tự giới thiệu. Ta là nhân viên cao cấp chức vụ là người dẫn đường hoàng tuyền thuộc công ty phát triển hữu hạn bảo hộ hồn phách cùng chuyển sinh Trung Quốc. Hoặc là hai vị có thể trực tiếp xưng hô ta là quỷ sai!

Hắn lấy ra một hộp sắc nhỏ trong túi, từ bên trong cầm ra một danh thiếp, đưa qua cho Lilith:

- Đây là danh thiếp của ta!

- Quỷ sai thì cứ nói là quỷ sai đi, còn cái gì mà nhân viên cao cấp người dẫn đường, đặt tên cũng nhiều miệng như vậy!

Lilith khinh thường ném danh thiếp qua một bên.

- Nhưng tựa hồ nghiệp vụ bên Châu Âu này không thuộc về phạm vi phụ trách của các người đi? Người tới nơi này làm cái gì?

- Ha ha, ta nghĩ giữa chúng ta có lẽ có chút chuyện hiểu lầm.

Quỷ sai cũng không tức giận với thái độ của Lilith, hấn chỉ vào linh hồn của Minh Diệu trong tay Alie cười a a nói:

- Vị Tồn...a, không phải, là Minh Diệu tiên sinh, khi hấn còn sống đã cùng công ty của chúng ta có ký hợp đồng. Sau khi hấn chết công tác linh hồn chuyển sinh sẽ do công ty chúng ta toàn quyền phụ trách.

Hắn lấy trong túi ra một phần hợp đồng giao cho Lilith:

- Đây là văn kiện bản sao của hợp đồng...

- Ta chán ghét xem những giấy tờ phiền phức như vậy.

Lilith cũng không nhìn xem, liền trực tiếp xé phần hợp đồng thành hai nửa:

- Không cần quanh co lòng vòng, nói thẳng mục đích của người!

- Ha ha ha ha...

Quý sai chà xát bàn tay, cười a a nói:

- Vị Minh Diệu tiên sinh này tuy rằng chưa hết dương thọ, nhưng hiện tại xem ra đã là đột tử. Căn cứ theo điều khoản đã thương lượng, ta tới đón linh hồn của hân trở về chuyển sinh...

- Đột tử? Cái gì đột tử?

Lilith nhìn lên trần nhà nói:

- Ai đã chết, tại sao ta không nhìn thấy?

- Ha ha ha ha, Lilith điện hạ, ngài làm như vậy có chút không thích hợp đi!

Về mặt quý sai vẫn tươi cười:

- Đối với việc Lilith điện hạ cố ý cho vị tiểu thư bên cạnh ngài cùng Minh Diệu tiên sinh tiến hành nghi thức Huyết Hôn, mạnh mẽ kéo dài dương thọ của Minh Diệu tiên sinh, như vậy đã làm trái với ước định linh hồn chuyển sinh quốc tế, đã cấp cho công ty của chúng tôi mang đến cản trở thật không ít...

- Như thế nào, công ty của các người muốn khởi tố ta sao?

Lilith hừ lạnh một tiếng:

- Tốt, vậy cứ đi tố cáo đi. Ta xem coi tên nào không sợ chết dám đón vụ kiện này!

- Không không không, ngài đã hiểu lầm!

Trên mặt quý sai vẫn mang theo dáng tươi cười đầy chức nghiệp, vội vàng nói:

- Về chuyện này cao tầng của công ty chúng tôi đã nhất trí thông qua, không hề truy cứu trách nhiệm của ngài. Dù sao ngài đã là một trong những vị cường giả mạnh nhất của thế giới này hiện tại, mặt mũi đương nhiên là phải nể tình...

- Coi như các người còn thức thời.

Lilith liếc mắt nhìn quý sai:

- Vậy còn có vấn đề gì?

- Thì đang nói vấn đề về linh hồn của Minh Diệu tiên sinh chuyển sinh mà thôi.

Dù lòng kiên nhẫn của quý sai thật có tu dưỡng, cũng bị vẻ càn quấy của Lilith làm đau đầu. Hân chỉ vào linh hồn Minh Diệu trong tay Alie nói:

- Căn cứ hiệp thương ta cần mang đi linh hồn của Minh Diệu tiên sinh. Đây là chuyện đã nói trước đó có giấy tờ văn bản, thỉnh đem linh hồn của Minh Diệu tiên sinh giao cho ta mang về đi!

- Tại sao phải cho người?

Về mặt Lilith như vô tội:

- Nếu không đưa thì như thế nào?

- Lilith điện hạ!

Về tươi cười chức nghiệp trên mặt quý sai đã biến mất không còn nhìn thấy:

- Ngài phải biết rằng khi Minh Diệu tiên sinh còn sống đã cùng chúng ta ký xuống hợp đồng, chúng ta có quyền lợi thu hồi linh hồn của hân mang đi. Nếu như ngài muốn cản trở thêm lần nữa thì công ty chúng tôi có thể đem loại hành vi này của ngài xem là sự khiêu khích đối với toàn thể công ty phát triển hữu hạn bảo hộ hồn phách cùng chuyển sinh Trung Quốc, tự nhiên sẽ thông qua một ít thủ đoạn không cần thiết để giữ gìn hình tượng của công ty...

- Nga? Chẳng lẽ các người còn có thể cướp đoạt hay sao?

Lilith cười lạnh nói:

- Tốt, đến đây đi. Cho tới bây giờ còn chưa có ai có thể từ trong tay của ta cướp đi đồ đạc thuộc về ta, nói không chừng người chính là người đầu tiên!

- Không nên hiểu lầm, tôi chẳng qua là một nhân viên công tác cấp thấp mà thôi, chuyện này tự nhiên sẽ có cao tăng đến quyết sách!

Quý sai trong nháy mắt liền thay đổi bộ dáng tươi cười lấy lòng. Đối mặt với một ác ma bán thân, quý sai đương nhiên sẽ không ngu xuẩn tới mức cho rằng mình có thể từ trong tay nàng cướp đi đồ vật. Ngược lại mạng nhỏ của mình có thể bị nữ ác ma này tùy ý cướp đi. Huống chi nàng là một nữ ác ma, phải biết rằng vô luận là nhân loại hay yêu ma, chỉ cần ở phía trước có thêm chữ “nữ”, chủ yếu cũng sẽ đại biểu cho ý tứ không thể suy đoán cùng cố tình gây sự!

- Ta chẳng qua là đại biểu cho công ty bày tỏ một loại thái độ mà thôi. Chỉ là một hành vi của công ty, không quan hệ tới thái độ làm người của chính ta. Cho nên thỉnh không nên hiểu lầm. Ta chỉ là một viên chức cấp thấp làm công kiếm miếng cơm ăn mà thôi a...

- Nhưng mà...

Trong nháy mắt quý sai lại thu liễm dáng tươi cười:

- Tuy rằng ta không biết vì sao Lilith điện hạ không muốn đem linh hồn của Minh Diệu tiên sinh giao cho ta mang về. Nhưng ngài có nghĩ tới hay không, nếu như ngài luôn luôn không chịu giao lại linh hồn của Minh Diệu tiên sinh, như vậy Minh Diệu tiên sinh sẽ luôn bị vây trong hoàn cảnh thật khó khăn. Hắn sẽ luôn ở trong trạng thái hỗn độn như vậy, không thể đầu thai chuyển thế làm người. Khi hắn còn sống đã ký hợp đồng với công ty chúng ta, cho nên công ty bên phương Tây sẽ không thể tiếp nhận linh hồn của hắn. Nói cách khác như vậy linh hồn của Minh Diệu tiên sinh sẽ luôn bị vây trong trạng thái vô ý thức thẳng đến vĩnh viễn...

Vậy thì thế nào?

Lilith không thèm để ý nói:

- Chỉ cần ta cao hứng thì tốt rồi, quản nhiều như vậy để làm chi?

- Nhưng Lilith điện hạ, ngài có nghĩ tới hay không, trước khi Minh Diệu tiên sinh chết cũng đã giúp ngài đại ân?

Về mặt quý sai nghiêm túc nói:

- Ngài làm như vậy tựa hồ có chút...

- Ha ha ha ha...người thật sự thú vị!

Lilith nhìn chằm chằm vào mặt quý sai chốc lát, đột nhiên nở nụ cười:

- Tựa hồ người...

- A, ta chỉ là một người dẫn đường hoàng tuyền chuyên nghiệp, muốn cung cấp ra một lời đề nghị hợp lý mà thôi. Có chịu tiếp nhận hay không đương nhiên là phải xem ý tứ của ngài!

Quý sai cắt ngang câu nói của Lilith:

- Ngài cũng biết công ty chúng ta có quy định, làm nhân viên ta đương nhiên cần phải tuân thủ.

- Chiếu theo ý tứ của người mà nói, nếu như Minh Diệu đã chết thì linh hồn của hắn phải giao cho người mang về công ty, tiến hành nghi thức chuyển thế, đúng không?

Lilith cười nói:

- Nhưng nếu như hắn chưa chết, như vậy người cũng không cần phải dẫn linh hồn hắn rời đi rồi?

- Chính là như vậy!

Quý sai gạt đầu, nhưng hấn chỉ vào quang cầu trong tay Alie, cùng thân thể Minh Diệu đang nằm trong vũng máu dưới đất nói:

- Nhưng theo bộ dạng hiện tại mà xem, tựa hồ Minh Diệu tiên sinh đã hoàn toàn chết đi...

- Ai nói hấn đã chết?

Lilith thần nhiên nói:

- Linh hồn rời khỏi thân thể, cũng không thể chứng minh hấn đã chết. Cũng có thể chỉ là linh hồn xuất khiếu đơn thuần mà thôi. Các người có quy định nào nói sau khi linh hồn rời đi thân thể thì được xem là chết hay sao?

- Vậy thì thật không có!

Quý sai có chút khó xử nói:

- Nhưng theo bộ dạng hiện tại mà xem, linh hồn của Minh Diệu tiên sinh tựa hồ không còn cách nào quay trở về trong thân thể của mình mất rồi, như vậy có thể xem như hấn thật sự đã chết...

- Ai nói linh hồn của hấn trở về không được?

Lilith nói:

- Chỉ cần ta nguyện ý, ta tùy thời đều có thể làm cho linh hồn của hấn trở về. Chỉ là hiện tại ta chưa thích làm vậy mà thôi. Như thế nào, chẳng lẽ công ty của các người còn có quy định thời gian bao lâu sau khi linh hồn rời đi thân thể thì có thể qua loa nhận thức là người kia đã tử vong sao?

- Vậy thì...cũng không có. Có rất nhiều người sống đời sống thực vật trong bệnh viện nhờ vào dụng cụ duy trì sinh mạng, tuy rằng linh hồn đã không còn ở trong thân thể, nhưng theo ý nào đó mà nói họ vẫn còn sống. Nếu thân thể còn sống, công ty chúng tôi tự nhiên sẽ không lấy đi linh hồn rời khỏi thân thể, phòng ngừa có ngày nào đó sẽ có chuyện linh hồn quay trở về tỉnh lại...

Quý sai lại chỉ lên thân thể Minh Diệu trên mặt đất:

- Nhưng thân thể đã vỡ tan thế này, dù cho linh hồn có thể quay về, chỉ sợ sẽ chết trong nháy mắt đi? Dù sao thân thể không còn có nhịp tim...

- Tim đập sao? Loại đồ vật đó thật quá dễ dàng!

Lilith đi tới bên cạnh thân thể Minh Diệu, ngồi xổm người xuống, dùng một bàn tay ôm bình chứa trong suốt, mà tay kia đem thân thể nằm sấp dưới sàn của Minh Diệu lật ngược lại.

- Phốc xuy...

Một thanh âm vang lên, bàn tay trái trắng muốt của Lilith cắm thẳng vào lồng ngực Minh Diệu, nàng mở ra lồng ngực hấn, lộ ra quả tim.

- Người tới mà xem, trái tim của hấn rõ ràng vẫn còn đang nhảy lên đây!

Lilith dùng bàn tay không ngừng nắn bóp trái tim của Minh Diệu đã sớm không còn nhịp đập, nhìn quý sai nói:

- Nếu như nói nhìn trái tim không còn nhảy mà phán đoán sống chết của một người, như vậy mà nói hấn cũng không tính là người đã chết đi?

- Việc này...mặc dù là phạm quy, nhưng hấn là không tính đi!

Quý sai dùng tay lau mồ hôi trán, không hổ là nữ ác ma, sự tình gì cũng làm ra được. Trong lòng hấn không nhận được thâm nghĩ, dùng tay mạnh mẽ co bóp trái tim có tính là trái tim còn đang nhảy lên sao? Loại chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có nữ ác ma mới làm ra.

- Nói như vậy, thân thể của Minh Diệu tiên sinh vẫn còn sống, chỉ là linh hồn tạm thời ly khai thân thể mà thôi. Về phần khi nào linh hồn của hấn có thể trở lại thân thể hấn, phải xem tâm tình của Lilith điện hạ, chuyện này có thể xem là thể đi?

Quỷ sai trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói.

- Toàn bộ câu chuyện người đều nhìn thấy được, chủ yếu chính là như thế, làm sao định nghĩa loại chuyện này là quyền của người!

Lilith thản nhiên nhún vai.

- Nói như vậy công ty chúng ta đích xác tạm thời còn chưa có tư cách thu lại linh hồn của Minh Diệu tiên sinh.

Quỷ sai gật đầu nói:

- Chuyện này tôi sẽ trở về báo cáo chi tiết với cao tầng công ty, đã quấy rầy, Lilith điện hạ!

- Ân, đi nhanh đi!

Lilith khoát tay:

- Không cần quay lại làm gì!

- Tôi chỉ muốn hỏi thăm một câu...lấy tư cách riêng tư!

Một trận bạch sắc quang mang hiện lên, trong không khí hiện ra một quang quyển sáng ngời. Quỷ sai vừa bước một chân vào trong quang quyển, tựa hồ chợt nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn Lilith nói:

- Linh hồn của Minh Diệu tiên sinh thật sự có thể quay về trong thân thể sao? Dù sao thân thể hần...

Câu nói còn lại quỷ sai cũng không nói ra miệng. Thân thể Minh Diệu hiện tại đã xem như bị vỡ nát. Mạch máu cùng gân mạch toàn thân đều bị đứt vỡ, máu đã chảy sạch sẽ, mà xương sườn trước ngực cũng bị Lilith chặt đứt. Thân thể hần hiện tại hoàn toàn có thể dùng từ rách tung tóe để mà hình dung.

- A, ta cam đoan!

Lilith gật đầu:

- Dù sao ta thiếu người kia một nhân tình. Mà con người của ta ghét nhất là thiếu nhân tình của người khác. Ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho hần!

- Vậy là tốt rồi!

Quỷ sai gật đầu.

- Chuyện đã trải qua ta sẽ chi tiết phản ứng lại cao tầng của công ty. Như vậy ta xin cáo từ trước!

- Đi nhanh đi, vô nghĩa nhiều như vậy.

Lilith không kiên nhẫn nói:

- Những kẻ làm hành nghiệp phục vụ như các người, có đôi khi thật sự là phiền nha!

- Ha ha, là bệnh nghề nghiệp, không sửa được!

Quỷ sai cười đi vào trong quang quyển, sau khi hần hoàn toàn đi vào bên trong, quang quyển dần dần biến mất không còn nhìn thấy.

- Oa, Lilith điện hạ, ngài thật sự lợi hại!

Alie đứng một bên cảm thán nói:

- Lại có thể dùng chuyện ma quỷ ngay cả ta cũng không tin lừa gạt đuổi tên kia đi!

Alie gật đầu:

- Còn nói trái tim vẫn còn nhảy lên gì đó, rồi linh hồn sẽ trở về này nọ. Chắc chắn, tên kia chịu tin tưởng thì nhất định hần cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc!

- Ngu ngốc mới chính là người đó, tiểu đồ đàn!

Lilith vươn ngón tay bắn vào trán Alie:

- Chẳng lẽ người còn không nhìn ra được sao, quỷ sai kia thật rõ ràng là muốn giúp đỡ Minh Diệu, nhất định trước kia từng có giao tình với hắn. Nếu như nói linh hồn của Minh Diệu không thể quay về, hắn sẽ nghĩ biện pháp giúp Minh Diệu an bài một con đường chuyển thể thật tốt. Nhưng nếu như ta đáp ứng có thể cứu sống Minh Diệu, như vậy hắn sẽ làm như không có chuyện gì phát sinh, trợ giúp Minh Diệu giấu diếm chuyện thân thể đã tử vong!

- Di, nguyên lai là như vậy sao?

Nghe được câu nói của Lilith, Alie kinh ngạc kêu lên:

- Vì sao ta nhìn không ra vậy?

322. Chương 325: Điều Có Hưởng Đi Của Mình

- Nếu như bị tiểu đồ dần như người nhìn ra, như vậy còn có thể giấu diếm được sao?

Lilith liếc mắt nhìn Alie:

- Mang theo khối thân thể rách rưới này, chúng ta trở về. Cẩn thận một chút, đừng tiếp tục làm hư, nếu không thật sự là không còn cứu được.

- Nhưng miệng vết thương trước ngực là do ngài làm hư a!

Alie quyết miệng, không tình nguyện dùng một tay nắm lấy thân thể Minh Diệu:

- Vậy phòng thí nghiệm này làm sao bây giờ?

- Tất cả đều hủy diệt đi!

Bàn tay Lilith nhẹ nhàng vung lên trong không khí, nguyên bản những Bạo Tạc Phù mà Minh Diệu đã dán trong phòng thí nghiệm trước đó liền bị kích phát phát sáng lên trong nháy mắt.

- Nếu như hắn đã giúp ta hoàn thành ý nguyện thì ta cũng giúp hắn quét tước một chút đi!

- Còn có tên kia thì sao đây?

Alie hất hàm vào trong góc nói, ở trong góc phòng, bởi vì Minh Diệu cùng Adam chiến đấu, vách tường vỡ vụn lộ ra một mật thất kín đáo. Ở bên trong mật thất, nam nhân mặc thực nghiệm phục đang chờ đợi nhìn lên trên vách tường, chính là Gabi, tựa hồ toàn bộ những chuyện xảy ra đều không quan hệ gì tới hắn.

- Tên khoa học điên này đã bị Adam tẩy não, hiện tại đã biến thành ngu ngốc rồi, không cần phải xen vào hắn.

Lilith nói:

- Để cho hắn biến mất cùng phòng thí nghiệm này đi!

Thân ảnh của Lilith cùng Alie dần dần biến mất bên trong không khí.

Ngay trong nháy mắt hai người vừa biến mất, một đạo hắc ảnh từ trên không giáng xuống, mang đi Gabi đang ngồi dưới đất, tiếp theo cũng biến mất không thấy gì nữa.

Hết thấy đều trở về yên lặng, ở một giây sau, quang mang phù chú càng lúc càng sáng, mãnh liệt nổ tung...

- Ân, tôi đang ở nơi nào...

Mị chậm rãi tỉnh lại sau cơn hôn mê, vừa nghe được thanh âm tiếng sóng biển, không biết vì sao nàng cảm giác sau gáy mình rất đau.

Đau? Đúng rồi, mình nhớ ra rồi, mình tựa hồ là bị đánh ngất xỉu. Mị vội vàng mở to mắt, nhìn ra chung quanh. Hiện tại nàng tựa hồ đang ở trên thuyền nhỏ, bốn phía đều là nước biển, mà hòn đảo kia đã cách nàng càng ngày càng xa.

- Tiểu nữ oa, cô tỉnh rồi!

Đang chèo thuyền, Dịch Tiên Sinh cười a a nói:

- Thật nhìn không ra thể chất của cô cũng không tệ lắm, nhanh như vậy thì đã tỉnh lại!

- Tại sao tôi ở chỗ này?

Mị liền vội vàng hỏi:

- Minh Diệu, Minh Diệu đâu?

- Minh Diệu a, hắn còn ở trên hòn đảo kia.

Dịch Tiên Sinh thở dài nói:

- Hắn nhắc nhở tôi, bảo tôi mau nhanh đưa cô rời khỏi nơi đó. Cô không chịu đi, tôi đành đem cô đánh ngất xỉu mang cô lên thuyền!

- Ông diên ư, làm sao ông không đi cứu hắn?

Mị nắm lấy áo của Dịch Tiên Sinh, khẩn nộ nói:

- Một mình hắn ở nơi đó rất nguy hiểm!

- Cũng bởi vì nguy hiểm, cho nên hắn bảo tôi mang cô đi. Ngay cả hắn cũng không thể đánh thắng kẻ địch, tôi và cô có đi bất quá cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Dịch Tiên Sinh bắt đầu lắc đầu:

- Con người của hắn thế nào tôi biết rõ, bản thân mình như thế nào cũng được, nhưng không bao giờ chịu liên lụy tới người khác!

- Mau quay lại, tôi phải đi về cứu hắn...

Mị dùng sức lôi kéo áo của Dịch Tiên Sinh:

- Mau quay thuyền trở lại cho tôi...

Đúng lúc này, xa xa truyền tới một tiếng nổ vang rền.

- Oanh!

Tiếng vang thật lớn, dọa hai người nhảy dựng lên. Cả hai quay đầu nhìn lại, một vầng mây khói như chiếc nấm lớn bốc lên trên bầu trời đảo nhỏ.

- Nổ tung rồi!

Dịch Tiên Sinh lặng người, vội vàng từ trong túi áo lấy ra một trương phù chú. Hắn viết lên ngày sinh tháng đẻ của Minh Diệu trên phù chú, sau đó gấp thành con hạc giấy. Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng hắn vẫn thoáng do dự. Vài giây sau hắn rốt cục quyết định, đem con hạc giấy ném lên không trung.

Con hạc giấy tản ra vầng sáng, ở trên không trung xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên, lại từ không trung rơi xuống, toàn bộ con hạc giấy đều biến thành màu đen. Chứng kiến tất cả chuyện này, Dịch Tiên Sinh nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Mau nhanh trở về...

Mị lay mạnh áo của Dịch Tiên Sinh, bởi vì quá mức dùng sức, miệng vết thương vừa khép lại trên người nàng lại bị vỡ ra, máu tràn ra ngoài.

- Vô dụng thôi!

Dịch Tiên Sinh thở dài một hơi nặng nề, hần cầm lấy con hạc giấy đã biến thành màu đen rơi trên thuyền nói:

- Tầm Nhân Phù đã không còn tìm được khí tức của hần...

- Tìm không thấy là sao chứ?

Mị vội vàng hỏi:

- Phù chú của ông bị hỏng mất sao?

- Loại phù chú này là dùng ngày sinh tháng đẻ để tìm khí tức của người mình muốn tìm. Cho dù tránh ở địa phương bí mật thế nào loại phù chú này cũng tìm được.

Thần sắc Dịch Tiên Sinh ảm đạm nói:

- Nhưng nếu như khí tức của người kia đã không còn, như vậy loại phù chú này sẽ mất linh, cả con hạc giấy sẽ biến thành màu đen!

- Khí tức làm sao lại không có, ông không phải nói dù có trốn tránh bí mật thế nào cũng có thể tìm được sao?

Trong lòng Mị có chút bất an, nhưng nàng vẫn còn tồn tại một tia hi vọng. Nàng thật hi vọng Dịch Tiên Sinh có thể cho nàng một đáp án khác với cảm giác mơ hồ trong nội tâm của nàng.

- Nói cách khác...tiểu Diêu hần đã...

Dịch Tiên Sinh trầm mặc một lúc mới lên tiếng:

- Đã chết rồi...

- Như thế nào lại như vậy?

Cả người Mị vô lực ngồi bệch trên thuyền. Bởi vì quá mức dùng sức, nắm tay của nàng xuyên phá da thịt, máu tươi chảy ra. Nhưng do tin tức làm nàng không cách nào tin tưởng, nàng thậm chí đều không cảm giác được thân thể đau đớn.

- Không, tôi không tin...

Vài giây sau, Mị nắm chặt áo Dịch Tiên Sinh:

- Quay thuyền trở về đi, tôi muốn đi tìm hần, tôi không tin hần sẽ chết. Mạng của hần cứng rắn như vậy, làm sao lại có thể chết, ông đang gạt tôi...

- Đừng tiếp tục lừa mình dối người.

Dịch Tiên Sinh nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay Mị đang nắm áo của mình:

- Kỳ thật khi tiểu Diêu bảo tôi mang cô nhanh rời đi, tôi đã đoán hần chọn lựa đồng quy vu tận với tên điên kia. Sau khi nhìn thấy hòn đảo kia nổ tung, trong lòng của cô không phải cũng đã có đáp án rồi đó sao?

- Tôi không tin, tôi không tin, tôi không...tin...

Cánh tay Mị dùng sức lắc mạnh thân thể Dịch Tiên Sinh.

- Không phải là sự thật, tôi phải đi về tìm hần, hần không có chết đâu...

- Thanh tỉnh một chút đi, đừng lãng phí một phen tâm ý của hần.

Dịch Tiên Sinh cau mày quát lớn:

- Bây giờ cho dù cô có quay trở về, chỉ sợ ngay cả thi thể của hần cũng không thể tìm thấy. Cả khu vực đó đã nổ tung, chỉ sợ không còn lưu lại được chút gì...

- Không, không có khả năng!

Mị cắn chặt môi quát:

- Hắn nhất định là...phải...hắn nhất định đã đánh ngã tên điên kia, sau đó trốn ra khỏi phòng thí nghiệm rồi mới cho nó nổ tung như thế. Phù chú của ông nhất định đã bị quá hạn, nhất định đã mất hiệu lực, hắn nhất định còn sống!

- Nữ oa này, sao không chịu nghe lời người ta khuyên đây?

Dịch Tiên Sinh cau mày nói:

- Tầm Nhân Phù chắc chắn sẽ không sai lầm. Như vậy xem ra nhất định là cuối cùng tiểu Diệu không còn cách nào, cho nên mới quyết định cùng tên kia đồng quy vu tận!

- Tôi không tin, tên đầu trọc như ông nhất định là đang gạt tôi!

Mị nhất định không buông tha:

- Quay thuyền trở lại đi, tôi muốn đi tìm hắn!

-Nữ oa này, thật là...

Dịch Tiên Sinh hận đến nghiến răng, nhưng vẫn bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi cho thuyền quay đầu đi trở về hòn đảo. Tuy rằng cảm thấy không có khả năng, nhưng ở trong lòng hắn vẫn hi vọng Tầm Nhân Phù cũng bị sai lầm...

-Dịch tiên sinh, sao hai người lại trở lại?

Ở trên bờ biển, Snake đón hai người, nhìn qua đường như hắn cùng Dịch Tiên Sinh có nhận thức, hơn nữa quan hệ còn có vẻ không tệ lắm.

-Là do cô bé này muốn quay lại!

Dịch Tiên Sinh lắc đầu nói:

-Khuyên thế nào cũng không khuyên được!

-Vừa rời phòng thí nghiệm đột nhiên nổ tung, cả phòng thí nghiệm đều sụp đổ!

Snake nói, thần sắc trên mặt có chút hưng phấn. Đối với hắn mà nói, có thể hủy diệt cả phòng thí nghiệm là một việc vô cùng phấn khởi.

-Có người nào thoát ra từ trong phòng thí nghiệm hay không?

Mị vội vàng hỏi:

-Nam nhân đi cùng tôi vào trong phòng thí nghiệm đó, hắn có chạy ra không?

-Trước khi nổ mạnh cũng không thấy có người nào chạy ra.

Snake lắc đầu nói:

-Mà sau khi nổ mạnh toàn bộ lối ra đều lún xuống. Chỉ sợ không có bất kỳ người nào có thể từ bên trong thoát được!

-Như thế nào lại...

Mị cảm giác đầu óc như mê muội. Nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh, vội vàng chạy tới hướng phòng thí nghiệm.

-Uy, cô làm gì vậy?

Snake vội vàng ngăn cản Mị:

-Nơi đó còn đang sụt lún, rất nguy hiểm!

-Buông ra, tôi muốn đi tìm Minh Diệu.

Mị vùng vẫy thoát khỏi tay Snake:

-Tôi không tin hắn sẽ chết ở loại địa phương này!

Snake quay đầu nhìn về phía Dịch Tiên Sinh, nhìn thấy Dịch Tiên Sinh gật nhẹ đầu hất vôi vàng buông lỏng tay ra. Dù cho Dịch Tiên Sinh không gật đầu, hấn cũng không thể không buông tay. Mị đã bày ra tư thế như muốn công kích hấn, tuyệt đối không phải đang giả vờ.

-Để cho nàng đi thôi!

Dịch Tiên Sinh nhắm mắt lại nói:

-Không tận mắt nhìn thấy, nàng chắc chắn sẽ không hết hi vọng. Cho dù là tôi...ai...

-Dịch tiên sinh, nam nhân đánh bại tôi, cùng với ông...

Snake thật cẩn thận hỏi.

-Hấn là sư diệt của tôi.

Dịch Tiên Sinh gật đầu:

-Tuy rằng số lần gặp mặt cũng không nhiều, nhưng nói thật lòng tôi thật sự rất thích chàng trai kia...

-Cháu của ngài giúp chúng tôi xả được ác khí, cũng đã cứu lại càng thêm nhiều người!

Về mặt Snake nghiêm túc nói.

-Bất kể nói thế nào anh ấy cũng là ân nhân của chúng tôi, trước khi chúng tôi còn chưa chết hết, vô luận là bất cứ chuyện gì, ngài chỉ cần phân phó một tiếng, chúng tôi tuyệt đối sẽ không chối từ!

-Chuyện này ngày sau hãy nói đi!

Dịch Tiên Sinh nhắm mắt lại khoát tay:

-Để cho tôi yên tĩnh một chút!

Snake gật đầu rời khỏi bãi biển. Ánh trăng dần dần lên cao, chiếu sáng cả mặt biển mênh mông. Sóng biển trôi nổi ngân quang tràn trên bờ cát, phát ra tiếng vang sần sật. Tâm tình Dịch Tiên Sinh hiện tại vô cùng buồn bực, về người sư diệt Minh Diệu này, tuy rằng gặp nhau không nhiều, nhưng thật sự được lòng hấn. Nhưng hấn thật không ngờ cho dù đã gặp được kỳ ngộ kéo dài tuổi thọ, nhưng Minh Diệu vẫn không thoát khỏi kết cục yếu mệnh của mình.

Văn thư Biển Chết, Lilith, còn có tên nam nhân quý dị kia căn bản không giống như một nhân loại. Dịch Tiên Sinh cảm giác như có một điều gì đó mà mình nhìn không thấy, đem toàn bộ những chuyện này xâu chuỗi vào nhau. Mục đích ban đầu Minh Diệu đi tới nơi này không phải là muốn hủy diệt văn thư Biển Chết sao? Như vậy hiện tại Minh Diệu đã chết, văn thư Biển Chết lại nằm trong tay Mị, nhưng nữ ác ma Lilith vì sao không thấy xuất hiện? Hay là Lilith chỉ đơn thuần lừa gạt Minh Diệu tới nơi này mục đích là vì muốn dùng thân thể tài liệu sống của hấn chế tạo thành thần sao? Như vậy nam nhân tên Jackson kia thật sự đúng như suy đoán của hấn, chính là người kia sao?

Tất cả những chuyện này phía sau nhất định còn phải có thêm điều gì đó. Dịch Tiên Sinh nhặt lên một hòn đá, không ngừng viết gì đó trên bãi cát. Hấn đem toàn bộ những manh mối biết được hiện tại đều viết trên cát, hi vọng có thể từ trong đó phát hiện ra chút dấu vết.

-Dịch tiên sinh, thời gian đã đến!

Không biết qua bao lâu, Snake đi tới trước người Dịch Tiên Sinh mở miệng nói:

-Tin tức phòng thí nghiệm bị nổ đã truyền về chỗ ủy viên hội tối cao. Nếu hiện tại ông còn không rời đi chỉ sợ sẽ gặp phải phiền toái...

-Àn, tôi đã biết!

Dịch Tiên Sinh gật đầu. Hấn dùng chân đem những chữ viết trên bãi cát đều xóa đi, không lưu lại chút nào. Tuy rằng còn chưa tìm hiểu được rõ ràng, nhưng cũng đã có chút dấu vết.

-Tìm cô bé kia lại đây, bảo nàng mau cùng tôi rời đi. Chuyện còn lại thì nhờ anh. Về tin tức của hai chúng tôi, đừng lưu lại manh mối gì!

-Chuyện này tôi hiểu được!

Snake gật đầu.

Tuy rằng thật không chút cam lòng, nhưng Mị vẫn phải bắt đắc dĩ đi lên thuyền nhỏ. Nếu như bị người của ủy viên hội tối cao Châu Âu gặp được nàng, chuyện này sẽ trở nên thật phức tạp, nàng chỉ đành lựa chọn mau rời đi.

Nguyên bản lồi vào phòng thí nghiệm đã biến thành một đồng hoang tàn đổ nát. Một động sâu không thấy đáy sụp xuống bên dưới, chứng minh lúc nổ tung đã mãnh liệt đến bao nhiêu. Cả con đường vào đều bị vùi lấp, căn bản không thể ra vào. Mà kết cục của những người lưu lại bên trong liền có thể biết được. Hơn nữa Mị cũng đã đi tới chỗ hang động đã ước định với Minh Diệu nhưng không thấy tung tích có người đến qua. Hơn nữa nhóm lính đánh thuê cũng đã chứng thật trước khi phòng thí nghiệm nổ tung cũng không có một ai chạy thoát ra ngoài, thang máy cũng không hề có dấu hiệu di động qua chút nào.

Mị cảm giác trong lòng như có thứ gì đó đè nặng, vô cùng khó chịu. Tuy rằng thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng Minh Diệu lại chết như vậy, làm cho nàng cảm giác không chút thoải mái. Mặc dù miệng của hắn luôn ba hoa, thích trêu chọc nàng, hơn nữa tính cách cũng kém cỏi, có chút không hợp với nàng, nhưng hắn lại đem văn thư Biển Chết giao cho nàng, sau đó ở lại đón nhận cái chết. Chính Mị cũng không biết hiện tại tâm tình của mình ra sao, theo lý mà nói bản thân nàng đã lấy được văn thư Biển Chết, mà đại thúc chán ghét kia cũng đã chết, chính nàng hẳn phải cao hứng mới đúng, nhưng nàng lại cảm thấy bản thân mình như muốn khóc.

Nhất định là vì vậy, tin tức hắn đã chết làm cho nàng không biết làm sao giải thích với Tiểu Manh mà thôi, nhất định là như thế. Trong lòng Mị tự an ủi chính mình. Nàng thật sự không thể tưởng tượng, loại chuyện này làm sao giải thích cho Tiểu Manh biết được. Một người chị cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp mặt qua, vừa thấy mặt lại mang đến tin tức về cái chết của người cùng em mình sống chung mười mấy năm, nhất định Mị sẽ bị cô em gái của mình chán ghét đến chết!

Ánh trăng thật sáng, Mị ôm chặt đầu gối của mình, cuộn tròn ở góc thuyền nhỏ, ở trong ngực nàng, cuộn da dê cũ kỹ vẫn yên lặng nằm yên nơi đó.

-Chia tay ở chỗ này đi!

Ở bến tàu bờ biển, Dịch Tiên Sinh nhìn Mị nói:

-Mang theo Hắc Chi Đoạn Chương đi đi, đi hoàn thành chuyện mà cô muốn làm!

-Vậy ông thì sao?

Mị gật đầu, đi trên biển mấy ngày nay, hai người cơ hồ cũng không nói chuyện, được vật trị liệu mà Dịch Tiên Sinh đưa cho Mị cũng thật hữu hiệu, nguyên bản vết thương trên người nàng phải điều dưỡng tới nửa năm may ra mới khôi phục được thể lực nhưng sau khi dùng đan dược đặc thù của Dịch Tiên Sinh, chỉ qua mấy ngày Mị đã cảm giác thương thể trên người mình tốt hơn bảy tám phần...

-Tôi sao?

Dịch Tiên Sinh nhìn vào đám mây nơi phương xa, thở dài:

-Tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm. Tôi muốn suy nghĩ làm sao nói với vị sư huynh đã mấy chục năm không gặp mặt kia tin tức con trai duy nhất của hắn đã chết dưới mắt của tôi...

Mị cúi đầu không nói lời nào. Nàng cũng không cách nào tưởng được làm sao đem tin tức này nói với Tiểu Manh.

-Nhưng không cần quá lo lắng, cuối cùng vẫn có thể nghĩ ra được lý do mà thôi.

Dịch Tiên Sinh cười nhìn Mị khoát tay nói:

-Huống chi tôi còn có chuyện trọng yếu cần điều tra rõ ràng, cho nên phải đi trước.

Nhìn thân ảnh dần dần đi xa của Dịch Tiên Sinh, Mị dùng tay bưng kín trước ngực. Ở trong đó có được thu hoạch lớn nhất của hành trình lần này: văn thư Biển Chết. Có được thứ này, mẹ hắn là có thể sống

lại, như vậy cuộc sống sẽ quay về quỹ tích ngày xưa đi. Một nhà ba người, không, là bốn người, có lẽ sẽ có thêm một cô em gái, yên tĩnh mà sống. Ám sát hay điều tra gì đó, những chuyện đáng ghét như vậy cũng sẽ không cần tiếp tục làm dơ bẩn tay của nàng nữa đi. Nghĩ tới đây, Mị giữ vững tinh thần, hướng địa điểm liên lạc đã ước định với tổ chức đi tới.

-Chờ một chút, chờ một chút đã.

Thanh âm của Dịch Tiên Sinh truyền tới từ sau lưng Mị. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Dịch Tiên Sinh thở hổn hển chạy trở về, tựa hồ như có chuyện trọng yếu nào đó.

-Tôi đã quên một chuyện rất trọng yếu!

-Àn? Chuyện gì?

Mị liền vội vàng hỏi.

-Là chuyện...

Dịch Tiên Sinh thở phì phò nói:

-Có thể cho tôi mượn ít tiền hay không?

-????

-Tôi là bị bắt cóc tới a!

Dịch Tiên Sinh xòe hai tay:

-Không hiểu gì đã bị đưa ra nước ngoài, hiện tại trong người tôi không có đồng nào. Đừng nói là cần tiền mua vé máy bay về nước, ngay cả tiền đi taxi cũng không có.

Dịch Tiên Sinh ngượng ngùng nhìn Mị cười cười:

-Có thể cho tôi mượn mấy trăm, à không, phải là mấy ngàn, để tôi mua vé máy bay về Trung Quốc đi?

Mị không biết nói gì nhìn lên không trung. Một người duy nhất còn lại trong xã hội hiện đại có thể chế tạo ra linh khí, mỗi một kiện linh khí được chế tạo đều là vật mà linh năng giả tha thiết ước mơ, tượng sư trong truyền thuyết mà bất cứ linh năng giả nào cũng đều mơ tưởng tận lực lấy lòng nịnh bợ, lại có thể rơi xuống nông nổi ngay cả tiền đi xe taxi cũng phải hỏi mượn nàng, Mị lại nghe được thanh âm giắc mộng phá nát vang lên trong lòng mình.

-Cho dù đưa tiền cho ông mượn, chỉ sợ ông cũng không thể quay về nước được đi!

Mị nhìn Dịch Tiên Sinh nói:

-Giấy căn cước? Hộ chiếu? Thị thực? Hình như thứ nào ông cũng không có đi?

-Di, nói cũng đúng!

Dịch Tiên Sinh cúi đầu nhìn nhìn chính mình. Ngoại trừ một thân quần áo dính đầy dầu mỡ cùng một đồng dụng cụ kỳ quái ra, chính mình tựa hồ không có cái gì khác.

-Vậy thật đúng là phiền toái a...

-Bỏ đi, ông đi theo tôi!

Mị bắt đầu đi lắc đầu. Xã hội bây giờ chỉ có bề ngoài cũng không có tác dụng gì, sự thật luôn là tàn khốc. Huống chi để ột vị đại thúc trực đầu quần áo dơ bẩn ở đầu đường bán tiếng cười kiếm tiền về nhà sẽ bị thiên lôi đánh xuống!

-Tôi lấy được rồi!

Trải qua con đường đặc thù, Mị đã quay về tới Trung Quốc. Ở bên trong trụ sở bí mật, nàng từ bóng tối trong góc phòng bước ra, đem văn thư Biển Chết đặt lên bàn.

-Ta đã nói thật nhiều lần, khi vào phòng cần gõ cửa!

Ngồi trên ghế ông chủ, toàn thân đều chìm ngập trong bóng tối, lão nhân mở miệng nói. Nhưng bàn tay run rẩy của hắn vươn về hướng cuộn da dê cũ kỹ đã chứng minh nội tâm hắn cũng không được trấn định như trong ngữ khí của hắn.

-Nói như vậy mẹ hắn là có thể sống lại rồi chứ?

Mị nhìn bàn tay lão nhân có chút kích động run rẩy mở ra cuộn da dê.

-Ông ngoại!

-Đương nhiên! Ta đã chờ nhiều năm như vậy, chờ chính là ngày này!

Lão nhân đứng lên khỏi ghế, ông chủ luôn luôn trầm ổn mà thân bí lần đầu tiên thất thố như thế.

-Người lập tức đem Hắc Chi Đoạn Chương đưa cho Địa Tướng, không, để ta tự mình đi. Rất nhanh, sẽ rất nhanh mẹ của ngươi, con gái Thiển Tuyết của ta sẽ rất nhanh có thể sống lại!

-Ông ngoại, cháu muốn tạm thời nghỉ ngơi một thời gian!

Mị nói:

-Cháu hơi mệt một chút!

-Không sao cả, đi đi!

Ông chủ nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của Mị:

-Nếu như đã chiếm được thứ này, như vậy cũng không còn chuyện gì cần làm, chuyện còn lại cứ giao cho Địa Tướng là được!

-Vậy được rồi!

Mị gật đầu:

-Cháu sẽ rời đi một thời gian. Nếu như có gì cần cứ lưu lại ám hiệu chỗ cũ, cháu nhìn thấy sẽ lập tức trở về!

-Àn, đi thôi!

Ông chủ gật đầu, đối với vẻ lãnh đạm của Mị hắn cũng không hề để ý tới. Hiện tại tâm tư của hắn tất cả đều đặt trong Hắc Chi Đoạn Chương. Thứ này là vật mà hắn luôn kỳ vọng lấy được.

-Chờ một chút, còn có một việc.

Nhìn Mị chậm rãi chìm vào ảnh tử, ông chủ đột nhiên nhớ ra điều gì đó mở miệng hỏi:

-Cháu cùng Dịch Tiên Sinh đồng thời trở về sao? Hắn ở đâu?

-Sau khi trở lại Trung Quốc đã rời đi, không biết đã đi đâu!

Mị hồi đáp.

-Vậy sao?

Ông chủ trầm ngâm chốc lát.

-Minh Diệu, tiểu thiếu gia Tần gia, hắn thế nào?

-Hắn...

Mị không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng cắn lấy môi dưới:

-Chết rồi!

-Vậy sao?

Ông chủ nghe được tin tức này, thở dài một hơi.

-Đáng tiếc, vốn ta thật xem trọng hắn!

-Không còn chuyện gì khác, cháu đi trước!

Mị nói xong câu đó, liền biến mất bên trong bóng tối!

...

-Cuối cùng đã lấy được!

Ở tầng dưới chót phòng thí nghiệm trong tổ chức, ông chủ đem Hắc Chi Đoạn Chương đưa cho Địa Tướng.

-Lập tức bắt đầu giai đoạn cuối cùng, càng nhanh càng tốt!

-Dạ, ông chủ!

Địa Tướng nhận lấy cuộn da dê cũ kỹ, cung kính nói:

-Nếu hết thấy đồ vật đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, như vậy thành công chỉ là vấn đề về thời gian!

-Mau chóng, không, tận lực làm cho thỏa đáng một chút!

Ông chủ nghĩ nghĩ nói:

-Ta đã đợi lâu như vậy, cũng không ngại đợi lâu thêm chút thời gian. Ở trong quá trình dừng xuất hiện bất kỳ sai lầm gì, dù sao ta chỉ có một đứa con gái mà thôi!

-Đương nhiên, tôi hiểu được.

Địa Tướng gật đầu:

-Tôi sẽ hết sức!

-Bình thường người muốn làm thứ gì đó rối loạn linh tinh ta mặc kệ, nhưng nếu hiện tại văn thư Biển Chết đã tới tay, như vậy thì hãy đem toàn bộ tinh lực đặt vào chuyện này cho ta!

Ông chủ dùng một loại ánh mắt lạnh như băng nhìn Địa Tướng, làm hắn vô cùng sợ hãi. Một cỗ uy nghiêm của thượng vị giả ép tới mức hắn không dám ngẩng đầu lên, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh:

-Trong lòng người hắn là hiểu được ta nuôi dưỡng loại người như người không phải để cho người nhân rồi không có việc gì làm ra những chuyện ám muội, mà là để cho người làm chuyện đứng đắn!

-Dạ, tôi biết!

Thanh âm của Địa Tướng có chút run rẩy:

-Tôi sẽ hết sức!

-Tốt lắm!

Ông chủ híp mắt liếc hắn, xoay người bước những bước chân vững vàng tới trước bồi dưỡng tào trong phòng thí nghiệm, bên trong có một nữ nhân trẻ tuổi nhắm mắt cuộn tròn thân thể nằm phiêu phù bên trong. Nhưng trên người nàng lại không hề cảm giác được chút khí tức sinh cơ nào.

323. Chương 326: Dục Vọng Của Địa Tướng

- Tiểu Tuyết, con gái của cha...

Ông chủ vươn tay, còn cách bên ngoài bồi dưỡng tào vuốt ve nữ nhân nằm bên trong.

- Nhấn nài thêm chút nữa, rất nhanh...rất nhanh con có thể tỉnh lại!

Địa Tướng luôn cúi đầu, thẳng đến khi ông chủ rời khỏi phòng thí nghiệm một lúc lâu hắn mới hồi phục lại, ngã ngồi xuống ghế. Quần áo hắn đã ướt đầm mồ hôi, không phải do nóng bức mà là do sợ hãi.

- Địa Tướng đại nhân, ngài không sao chứ?

Ở trong góc phòng, thanh âm một nữ nhân sợ hãi nói:

- Ô ô...lão đầu kia...thật đáng sợ...

- Lão nhân này thật sự là lợi hại!

Địa Tướng cảm giận nói:

- Tuy rằng đã đem thân thể cải tạo thật mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt lão đầu này vẫn luôn sinh ra loại cảm giác không thể kháng cự!

- Chuyện này...Địa Tướng đại nhân.

Thanh âm kia sợ hãi nói:

- Chuyện này tựa hồ không quan hệ gì tới thân thể mạnh mẽ, đó là một loại áp bách trên tinh thần, cho dù thân thể có cường thịnh thế nào nhưng nếu như trên tinh thần vẫn quá yếu ớt, như vậy...

- Cần nghe người vô nghĩa sao, ta đương nhiên là biết!

Địa Tướng cắt đứt lời nói của nữ nhân kia, lớn tiếng quát:

- Người rõ ràng cũng là linh thể, vì sao lại không thể làm người thích được đây, lăn ra đây cho ta!

- Ô ô, thật xin lỗi!

Một nữ nhân trên người lóe ra hào quang từ trong phòng thí nghiệm thò ra phân nửa đầu, mái tóc ngắn màu nâu, đeo kính mắt thật to trên mặt, vẽ mặt ủ rũ khuất.

Gương mặt nữ nhân này cũng có thể xem như là mỹ nhân. Nhưng kính mắt thật lớn trên mặt đã che chắn hơn phân nửa gương mặt của nàng. Hơn nữa biểu tình ủ rũ khuất cũng ngũ khí yếu ớt thật dễ dàng làm cho người ta nảy sinh ra cảm giác muốn khi dễ nàng. Nhưng bộ dạng này nhìn qua tựa hồ không có chỗ lợi gì, vì hai chân nữ nhân đang lơ lửng cách mặt đất, trôi nổi giữa không trung. Rất rõ ràng nữ nhân kia chỉ là một linh thể, một quỷ hồn mà thôi. Quỷ hồn vốn không thể có đôi mắt cận thị, hình tượng hiện tại chỉ là trí nhớ được lưu lại của nữ quỷ khi còn sống.

- Cút lại đây cho ta, trốn chỗ đó làm gì?

Địa Tướng lớn tiếng quát:

- Hiện tại người cũng đã chết, chẳng lẽ ta còn có thể tiếp tục giết người nữa hay sao? Người sợ hãi cái gì?

- Không phải...là vậy...

Nữ quỷ thoáng do dự, muốn đi ra khỏi góc phòng nhưng lại không dám.

- Thỉnh đừng tiếp tục đánh tôi...

- Người có tin hay không ta đem tay chân người đều cắt xuống, sau đó đem người ném ra ngoài đường lớn, để cho linh năng giả đánh cho người hồn phi phách tán?

Địa Tướng trợn mắt lớn tiếng quát, tựa hồ là muốn đem cảm giác sợ hãi khi này bị ông chủ áp lực trút hết lên thân nữ quỷ kia:

- Lại đây cho ta!

- Ô ô, được...

Tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng nữ quỷ vẫn không cách nào kháng cự lại mệnh lệnh của Địa Tướng, chậm rãi bay tới.

- Sưu...

Ngay khi nữ quỷ còn không kịp phản ứng, từ phía sau Địa Tướng đột nhiên toát ra vô số xúc tu, đem nữ quỷ trói thật rắn chắc treo giữa không trung.

Nữ quỷ thét lên chói tai, thân thể hoảng sợ tới mức lạnh run.

- Ha ha, thật không ngờ đi!

Địa Tướng dùng xúc tu kéo nữ quỷ tới gần.

- Ta vừa mới cải tiến xúc tu, hoàn toàn có thể bắt giữ quỷ hồn trong trạng thái linh thể. Lần trước bị người chạy thoát, lần này để ta xem ngươi làm sao còn chạy được!

- Dừng a...ô ô...

Nữ quỷ vô lực giãy dụa vài cái, thay vì nói là giãy khỏi trói buộc của xúc tu, không bằng nói chỉ là làm bộ đáng. Bởi vì thân thể nàng ta chỉ vụn vẹo vài cái, giống như là chịu phạt bất hạnh không cách nào động đậy được nữa.

- Hắc hắc, hôm nay để cho ta vui vẻ một chút đi!

Địa Tướng từ phía sau cầm lên một cây roi thô to, đây không phải cây roi bình thường, lân tinh bám mặt ngoài đã chứng minh tài liệu của cây roi này cũng không phải thuộc da bình thường, mà là dùng đuôi của linh thú đặc thù luyện chế thành.

Cây roi tài liệu đặc thù rít gió trên không trung, đánh lên thân thể nữ quỷ kia, lộ ra da thịt tuyết trắng. Nhưng trên da thịt trắng nõn lại có vô số vết thương lớn nhỏ cũ mới hoàn toàn khác biệt chồng chất lên nhau.

Cây roi đặc biệt có thể xúc phạm tới linh thể không ngừng quật lên người nữ quỷ, nương theo tiếng kêu thảm thiết của nàng, những vết roi mới lại đè lên vết thương cũ, tiếng gào của nữ quỷ càng thêm thê lương, càng có vẻ vô cùng bất lực.

- Hô...mệt chết ta!

Quất nữ quỷ chừng mười phút sau, Địa Tướng rốt cục dừng lại, lau mồ hôi. Hắn sử dụng roi tuy rằng có thể xúc phạm tới linh thể, nhưng đồng dạng cũng sẽ làm tiêu hao linh lực của người sử dụng. Địa Tướng chỉ bất quá là đem thân thể của chính mình cải tạo thành một kẻ không người không yêu mà thôi, cũng không có được bao nhiêu linh lực. Hắn dựa vào chính là đầu óc của chính mình cùng những dụng cụ mà hắn chế tạo ra để sử dụng.

- Ô ô...

Nữ quỷ nhỏ giọng khóc lóc, quần áo trên người đã toàn bộ vỡ vụn, chỉ còn lại chút mảnh vải rách phủ trên người, căn bản không thể che lại thân thể uyển chuyển. Tuy rằng trên người tràn đầy vết roi màu đỏ, nhưng nữ quỷ chỉ nhỏ giọng nức nở, căn bản không hề làm ra động tác gì phản kháng, hoặc là nói cũng vô lực phản kháng.

- Như vậy mà cũng không sao, quỷ hồn thật đúng là một thứ tiện lợi.

Địa Tướng thở phì phò nói:

- Loại thể chất này thật đúng là thích hợp cho loại người như ngươi...

- Ô ô...thỉnh đừng tiếp tục khi dễ ta...

Nữ quỷ bị xúc tu treo giữa không trung, nhẹ nhàng vụn vẹo thân thể, nhìn qua giống như đang giãy dụa, nhưng vụn vẹo vài lần làm quần áo đã rách nát trên người rớt xuống, hiện tại nhìn nữ quỷ cơ hồ đã hoàn toàn trần trụi. nguồn

- Ngươi đúng là cố ý!

Địa Tướng cảm thấy như có dòng máu nóng nẩy lên đỉnh đầu, hận đến ngứa răng. Rõ ràng đã là quỷ hồn, làm sao có chuyện quần áo trên người bị rách thành dạng này? Bởi vì đối với quỷ hồn mà nói, vô luận là hình tượng thân thể hay là quần áo mặc trên người đều chỉ là dùng linh lực huyền hóa ra mà thôi. Rất rõ ràng, nữ quỷ này thật phối hợp đem quần áo của mình theo roi quất mà biến hóa lên, chỉ là muốn dùng loại phương pháp như vậy đến hấp dẫn Địa Tướng. Còn phối hợp với biểu tình đê mê đáng yêu, rất khó làmột nam nhân bình thường không phát sinh biến hóa trên tâm lý lẫn sinh lý.

- Ô ô...thỉnh buông tha ta...

Nữ quỷ vẫn làm ra bộ dạng thấp giọng khóc nức nở, rất rõ ràng kỹ xảo biểu diễn còn lớn hơn cả đau đớn trên thân thể.

- Cầu xin ngài, Địa Tướng đại nhân...

- Một ngày nào đó, ta sẽ cho người thu hồi kỹ xảo biểu diễn này, chân chính kêu gào lên hướng ta cầu xin tha thứ!

Địa Tướng phần hận nói. Đối mặt với một nữ quỷ như vậy, có được thân thể xinh đẹp bên ngoài, cùng thân hình dụ người phạm tội, hơn nữa còn là biểu tình làm cho không có ai có thể nhẫn nại khi dễ nàng, nhưng bản thân hẳn lại không cách nào chân chính hưởng dụng, đây đối với Địa Tướng mà nói là một loại thống khổ lớn lao. Địa Tướng không phải không muốn chân chính nhắm nháp thân thể kia, nhưng chỉ tiếc đó chỉ là một nữ quỷ, chỉ do một đồng năng lượng hình thành mà thôi. Mà bộ vị hẳn cần sử dụng lại cũng không thể cải tạo được đến mức có thể tiếp xúc được với linh thể. Phương thức duy nhất để hẳn phát tiết chính là dùng roi quất nàng, hao phí thể lực cùng linh lực hưởng thụ tiếng kêu gào cùng lời cầu xin tha thứ của nữ quỷ.

Thu hồi xúc tu, ném roi xuống đất, Địa Tướng ngồi bệch dưới đất thở hổn hển. Mà nữ quỷ kia thoát khỏi trói buộc rơi xuống mặt đất vẫn đang nhỏ giọng khóc lóc như trước. Nhưng quần áo vỡ vụn trên người cũng đã khôi phục lại nguyên vẹn như lúc ban đầu, căn bản không nhìn ra được có tổn hại chút nào.

- Một ngày nào đó, một ngày nào đó...

Địa Tướng há hốc mồm thở hổn hển nói:

- Rất nhanh...rất nhanh là có thể...

- Nhưng mà Địa Tướng đại nhân, nữ quỷ nhỏ giọng nói:

- Ông chủ đã phát hiện ngài ở bên ngoài làm những chuyện như vậy, có nên dừng lại một thời gian...

- Từ khi nào cần người tới dạy ta làm việc gì?

Địa Tướng quát lớn:

- Ta cho người biết, dù cho lão đầu kia có biết thì thế nào. Dù liều mạng bị lão đầu kia xử lý, ta cũng muốn chân chính làm người một chút, nghe tiếng kêu gào vọng lại từ trong lòng của người...

- Nhưng chẳng qua tôi chỉ là một linh hồn không có thực thể mà thôi a!

Nữ quỷ kia nói:

- Ngài lại là nhân loại...là không thể nào cùng linh thể...

- Người thật sự cho rằng ta không cách nào làm sao? Chuyện này từ ngày đầu tiên ta nhìn thấy người ta đã lên kế hoạch rồi!

Địa Tướng cười lạnh một tiếng, hẳn gian nan đứng dậy, đi tới trước bàn cầm lên cuộn da dê cũ nát.

- Có vật này, chỉ cần đem người nhét vào một khối thân thể, người không còn là một linh hồn không có thật thể, mà là một nữ nhân rành rành. Sau đó thì...hắc hắc...

Nói tới đây, Địa Tướng phát ra tiếng cười âm tà.

- Không...không thể...

Nghe được lời này, nữ quỷ tựa hồ bị hoảng sợ, nguyên bản sắc mặt tái nhợt lại càng thêm trắng bệch.

- Tôi đã chết...làm cho người chết sống lại...là bị cấm tuyệt đối...không thể...

- Nhiều lời, lão đầu kia còn không phải ôm tâm tư kia sao...

Nói tới đây, Địa Tướng như có suy nghĩ gì tự nhủ:

- Nếu như có thể...hắc hắc, thật là một chủ ý một công đôi việc đi!

Hắn đi tới trước bồi đường tào, trong ánh mắt tràn đầy tham lam cùng âm tà:

- Con gái của lão đầu kia, không tôi a...
- Nhưng hần đã biết ngài làm chuyện này, tôi sợ...

Nữ quý kia chậm rãi nói:

- Theo tính tình của lão đầu kia mà xem, mặc dù hần biết ta kiếm tiền ở bên ngoài làm việc đó, nhưng tựa hồ cũng không có mục đích ngăn cản, nói vậy chỉ cần tiếp tục cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.
- Hần mở cuộn da dê trong tay ra, nhìn một trong những văn tự cổ xưa nhất trên thế giới này.
- Người chết phục sinh, thiên sứ, thần? Ha ha, thật là thú vị! Lão đầu kia thật đúng là giúp ta đại ân...
- Nhưng nếu như ngài làm như vậy, bị ông chủ phát hiện, như vậy cả hai chúng ta đều bị...

Nữ quý lo lắng nói:

- Bằng không thừa dịp hần còn chưa phát giác, trực tiếp đem hần...
- Người thật muốn ta chết sao?

Địa Tướng liếc mắt nhìn nữ quý:

- Xử lý lão đầu kia? Mặc dù ta điên, nhưng ta không ngốc. Không cần nói tới lão đầu kia, cho dù là Diệp Trọng cũng có thể dùng một đầu ngón tay là giết chết ta. Giết lão đầu kia? Loại chuyện này chẳng qua là sau khi chán sống thì nghĩ ra lựa chọn thống khổ nhất mà thôi!
- Nhưng không phải người đã nuôi dưỡng thật nhiều tâm phúc hay sao?

Nữ quý nói:

- Có lẽ có thể...
- Những tên kia không thể tin được!

Địa Tướng lắc đầu:

- Tuy rằng nhìn qua chúng nó đều thật cung kính đối với ta, nhưng uy nghiêm mà lão đầu kia gieo trong lòng chúng nó cũng không chỉ đơn giản là một hai ngày. Chỉ sợ không ai có dũng khí đi đối mặt với lão đầu, khiến chúng đi giết lão đầu chỉ là chuyện thiên phương dạ đàm!
- Như vậy Địa Tướng đại nhân...

Về mặt nữ quý lo lắng nói:

- Hay là ngài bỏ qua đi, chuyện đem tôi nhét vào thân thể gì đó, loại sự tình này...
- Nguyên lai mục đích của người là thế này!

Địa Tướng nhặt cây roi trên mặt đất, lại hung hăng quát lên người nữ quý, phát ra tiếng vang rin rít.

- Muốn chạy trốn sao? Không có cửa! Ta cho người biết, đường ra duy nhất của người chính là hoàn toàn thỏa mãn ta, sau đó bị ta tươi sống đánh chết. Nói như vậy có lẽ ta sẽ xem xét thả cho người đi đầu thai!
- Ô ô...thể nào lại như vậy...

Nữ quý lại bắt đầu khóc thút thít.

- Van cầu người...thả ta đi...
- Hiện tại cút đi!

Địa Tướng ném cây roi trong tay:

- Ta phải bắt đầu công tác, đừng tới gây trở ngại ta!

Nữ quý nhỏ giọng nức nở, thở dài một tiếng, không biết đang cảm thán Địa Tướng điên cuồng hay chính mình vận mệnh bi thảm. Nữ quý chậm rãi đứng lên lão đảo rời khỏi phòng thí nghiệm.

- Như vậy để cho ta tới nhìn xem bên trong lại có thứ gì tốt cùng đây?

Dem vắn thư Biển Chết trải rộng trên bàn, Địa Tướng bắt đầu nghiên cứu cẩn thận.

...

Đứng ngay trước cửa, Mị giơ tay lên nhưng không đủ dũng khí nhấn chuông cửa. Nói thật buồn cười, bàn tay của nàng có thể không chút do dự cắm vào đầu của người khác, trong nháy mắt đoạt đi một sinh mạng, nhưng lại vô lực ấn xuống chuông cửa vô cùng bình thường không hề có chút uy hiếp ngay trước mặt.

Bất kể như thế nào, đều phải bước ra cho được bước này đi. Mị nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, ở cửa bồi hồi suốt nửa giờ rốt cục nàng lấy hết dũng khí ấn xuống chuông cửa.

- Đinh đông...

Thanh âm tiếng chuông thanh thúy vang lên. Sau khi ấn xuống chuông cửa, Mị lại có chút hối hận. Nàng cảm giác mình tựa hồ còn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Nàng có chút muốn chạy trốn, cố hết sức mới dần nén được nỗi bất an trong lòng, nàng nhẫn nhịn không để inh lập tức bỏ chạy.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, trái tim Mị cũng nhấc lên cổ họng. Một màn này nàng đã tưởng tượng vô số lần kể từ sau khi biết mình có một người em gái. Chỉ là khi thật sự tiến tới một bước này, những kinh nghiệm biểu hiện hư ảo gì đó toàn bộ đã trở nên không còn dùng được. Bởi vì khi đó nàng căn bản không thể tưởng tượng lần đầu tiên hai chị em gặp mặt lại chính là tình hình như thế. Bây giờ trên mặt nàng chỉ bày ra dáng tươi cười cứng nhắc, muốn làm inh nhìn qua có vẻ thân thiết một chút, nhưng bộ dạng tươi cười này của nàng ở trong mắt người khác còn khó coi hơn khóc gấp mấy lần.

- Sao vậy, chị không mang chìa khóa theo sao?

Cửa phòng được mở ra, Mị nghe được một thanh âm của một cô bé. Nàng cúi đầu, lại chứng kiến mở cửa không phải là Diệp Tiểu Manh mà là Tiểu Quất đang ôm một quả dưa leo trong tay.

- Muốn hù chết tôi sao, làm như là thần thú ngoài cười nhưng trong không cười vậy!

Tiểu Quất liếc mắt nhìn Mị, than thở xoay người đi vào phòng.

- Không phải chỉ là trộm ăn của chị một quả dưa chuột nha, có cần làm đến vậy không đây! truyện từ

Nhưng bước chân của Tiểu Quất chỉ đi được vài bước thì ngừng lại, giống như bị định dạng đứng nguyên tại chỗ. Thân thể vẫn duy trì tư thế như đang đi tới, đầu lại chậm rãi nhìn lại. Ánh mắt Tiểu Quất dừng trên mặt Mị, chậm rãi dời xuống dưới, sau đó ngừng lại trên bộ ngực của Mị.

- Trời ạ rốt cục là chị đi mua đồ ăn ở đâu nha?

Tiểu Quất lớn tiếng hét rầm lên:

- Mới đi nửa giờ mà đã biến hóa như vậy, tận thế sao?

- Tiểu Quất, em đang nói chuyện với ai đây?

Mị còn chưa trả lời, từ sau lưng nàng truyền tới thanh âm một thiếu nữ. Mị quay đầu lại, thấy được cô gái có gương mặt giống y hệt như mình. Trong tay thiếu nữ kia cầm thức ăn mới mua về, nhìn thấy bộ dạng của Mị cũng đứng ngây ra đó, tựa hồ bị một màn trước mặt làm sợ ngây người.

- Tiểu Manh, lần đầu gặp mặt!

Trên mặt Mị thoáng run rẩy, thay vì nói là cười, còn không bằng dùng từ đau đớn để hình dung càng thêm thích hợp.

- Chị là chị ruột của em!

324. Chương 327: Nữ Quỷ Xâm Nhập Phòng Ngủ

- Hô...

Xốc lên chiếc mền dùng che ánh sáng từ bút ký bỗng phát ra, Trần Hạo lau mồ hôi. Mặc dù trời đã vào thu, nhưng thời tiết vẫn còn nóng nực, cảm giác không chút sáng khoái như cuối mùa thu.

Ánh đèn trong ký túc xá tắt thật sớm, chẳng qua chỉ mới hơn mười giờ tối cũng đã bị tắt điện. Điều này làm cho Trần Hạo thật không thói quen sau một kỳ nghỉ điên cuồng. Sau một cuộc thi vào trường cao đẳng chẳng khác gì đi lên chiến trường, cả kỳ nghỉ Trần Hạo cơ hồ đều thức nguyên cả đêm dài, hẳn đã có thói quen tới trời hừng sáng mới chịu đi ngủ, muốn ở trong thời gian ngắn thay đổi giờ giấc sinh hoạt thật nói dễ hơn làm. Trong lòng Trần Hạo không ngừng cảm tạ những nhà khoa học, ít nhiều nhờ có họ phát minh ra máy laptop cùng pin, mới khiến cho hắn không đến mức nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngừng bị giày vò thống khổ bị mất ngủ. Đương nhiên, người phát minh ra inte cũng không thể bỏ qua công lao.

Nhưng không biết là do việc quản lý ký túc xá trong trường đại học quá nghiêm khắc, hay chỉ đơn thuần là vì nguyên nhân muốn ra oai phủ đầu với những sinh viên mới nhập học, những lão sư giám thị vẫn luôn ở thời khắc mấu chốt nhất phát hiện vài đồng học cùng chung ham mê như Trần Hạo sử dụng laptop nửa đêm, tự nhiên sẽ khó tránh khỏi việc bị phê bình tịch thu máy tính. Tuy rằng Trần Hạo có vài lần tránh được kiếp nạn như vậy không bị phát hiện, nhưng trong lòng hắn càng thêm hoảng loạn, chỉ sợ kế tiếp người bị sa lưới sẽ là chính mình. Vì thế mặc dù ngoài trời thật nóng, nhưng hắn vẫn dùng mền che kín laptop cùng bản thân mình, không để ánh sáng chiếu ra bên ngoài.

Những con sâu quá mức đắm chìm trong thế giới inte thường thường sẽ quên mất cảm giác không khỏe của bản thân. Cho nên tuy rằng bị nóng nực tuôn đầy mồ hôi, nhưng sau khi tắt đi máy tính Trần Hạo mới cảm giác được người mình ướt đầm.

So sánh với lúc tự do khi chưa bị tắt đèn, ở trong chăn mền đương nhiên không thể bày ra được tư thế gì thoải mái. Muốn tiếp tục chiến đấu trong thế giới trò chơi hiển nhiên không quá thực tế, hơn nữa loại sử dụng inte wifi cũng không thích hợp tải chương trình quá nặng. Cho nên sau khi tắt đèn, Trần Hạo lại khai quật ra một hoạt động dễ dàng giết thời gian hơn, đó là xem tiểu thuyết trên inte.

Đô thị, võng du, khoa học viễn tưởng, đủ thể loại, loại nào hắn cũng không cự tuyệt. Đương nhiên trong bóng đêm yên tĩnh, càng thích hợp trong loại hoàn cảnh này chính là xem loại tiểu thuyết thần quái. Suốt hai ngày nay sau khi tắt đèn, Trần Hạo đã đọc liên tục nhiều bộ tiểu thuyết thần quái. Nhưng làm cho hắn không chút hài lòng chính là những tiểu thuyết thần quái kia ngoại trừ đào mộ hoặc là khoác vẽ bề ngoài thần quái thực tế lại là chuyện tình yêu, hoặc là quỷ quái như Tây Du Ký thì không còn gì khác. Mà Trần Hạo thích đọc cũng là loại tiểu thuyết có thể thông qua chữ viết đem cảm giác sợ hãi rét lạnh trong đáy lòng độc giả đào bới kích phát ra ngoài, là thuộc dòng truyện khủng bố kinh dị chân chính.

Khuya hôm nay Trần Hạo tìm được một bộ truyện như thế. Tuy rằng không quá nổi danh, nhưng chính là loại mà Trần Hạo muốn xem. Vô số kinh hách cùng quỷ dị đan xen vào nhau, làm cho hắn yêu thích không ngừng lại được. Nếu không phải trong máy tính bị hết pin, chỉ sợ hắn đã luôn đọc cho đến sáng. Quyển sách này nghe nói bởi vì viết quá mức kinh khủng cùng huyết tinh, đã bị một vài đơn vị quản lý đề nghị xóa bỏ. Nhưng hiện tại do inte quá cường đại, nếu như muốn tìm vẫn có thể tìm được.

Khi đọc quyển sách này, bàn tay cầm chuột của Trần Hạo đều ướt đầm mồ hôi. Đây không phải mồ hôi vì nóng nực đắp mền, mà là bởi vì quá hưng phấn. Bình thường cuộc sống thật quá mức bình thản, khuyết thiếu một ít sự vật có thể kích thích được thần kinh đại não. Mà quyển sách này vừa lúc có thể thỏa mãn được sự kích thích cho hắn, khủng bố cùng đào sắc vĩnh viễn là sự lựa chọn tốt nhất để kích thích đại não.

Ném máy tính sang một bên, Trần Hạo duỗi bờ lưng mệt mỏi, bên tai là tiếng hít thở trong giấc ngủ say của bạn cùng phòng. Thời gian dài bảo trì một tư thế, làm hông của hắn hơi mỏi mệt tê dại, hắn muốn đứng dậy hoạt động một chút...

- Định linh...

Một tiếng chuông thật kỳ quái từ bên ngoài cửa sổ ký túc xá rơi vào trong tai Trần Hạo. Ở bên trong đêm khuya, loại tiếng vang kia tuy rằng không lớn nhưng có thể nghe được dị thường rõ ràng. Tiếng vang kia

không giống như tiếng phong linh thanh thúy khi cơn gió thổi qua, mà là loại thanh âm của tiếng chuông treo trên cổ sủng vật nào đó.

- Thanh âm gì vậy?

Trần Hạo chợt giật mình. Thanh âm kia rất gần, nhưng cửa sổ phòng của bọn họ lại không hề có treo chiếc chuông nào. Trước đó hắn luôn đắm chìm trong truyện tiểu thuyết khủng bố, đối với tiếng vang kỳ quái kia càng thêm miễn cảm. Hắn chậm rãi quay đầu, hướng bên ngoài cửa sổ nhìn ra. Ánh trăng đêm nay không biết trốn tới nơi nào, sắc trời bên ngoài lại có chút đỏ lên, giống như che kín một tầng huyết sắc.

Trần Hạo thấy được có thứ gì đó, một thứ làm cho hắn hoàn toàn không dám tin tưởng. Hắn đứng ngây ra tại chỗ, vẫn duy trì động tác đứng dậy trước đó, nhưng trong lòng hắn lại hoàn toàn băng giá. Trước đó toàn thân ướt đầm mồ hôi vì nóng nực, ở trong nháy mắt đã biến mất, thay vào là cảm giác rét lạnh lan tràn khắp toàn thân.

Ở trong bối cảnh không trung màu đỏ sẫm kia, một đôi chân trần đang chậm rãi tiến lên cửa sổ. Giống như có một người nào đó từ trên lầu đang chậm rãi bay xuống dưới, tốc độ giảm dần dần, thật thong thả lại chậm chạp, đôi chân có chút dọa người, không hề có chút huyết sắc.

- Quỷ...

Thân thể Trần Hạo vì quá sợ hãi mà run rẩy lên, hàm răng không ngừng va nhau lập cập. Phòng ngủ ký túc xá của bọn họ nằm tận lầu bốn, đã là áp mái. Hướng chỉ đôi chân như vậy cũng không giống như sinh viên muốn giấu diếm người quản lý ký túc xá để lên ra ngoài lên mạng. Hiện tại hắn mới cảm nhận thật sâu, những bộ tiểu thuyết mà hắn đã xem xa xa không sánh bằng những gì tận mắt chứng kiến mới càng thêm kích thích. Ít nhất tiểu thuyết chỉ kích thích cho hắn hưng phấn, mà một màn trước mắt mang đến cho hắn cảm giác rét lạnh tận đáy lòng, khiến cho hắn không rét lại run rẩy.

Trần Hạo có chút không biết phải làm sao. Tuy rằng loại cảnh tượng này vẫn từng gặp vô số lần trong ti vi hoặc trong sách, nhưng lại không rung động bằng tận mắt nhìn thấy. Nếu như mình là diễn viên trong ti vi hoặc trong sách, khi đối mặt với tình thế như vậy, có lẽ sẽ mỉm cười mà không thèm để ý, nâng tay lên sử dụng vài môn pháp thuật, hoặc xuất ra vũ khí tuyệt thế trong người liền có thể đem thứ này đánh cho tan thành mây khói. Chỉ đáng tiếc chính là hắn chỉ là một người bình thường, là một sinh viên mới bước chân vào đại học, cũng không biết pháp thuật gì, cũng không có tuyệt thế thần binh. Hiện tại vũ khí lợi hại nhất mà hắn có thể sử dụng bất quá chỉ là máy tính đặt trên giường cùng que kem mà hắn ăn hết lưỡi ném bỏ.

Đôi chân trần ở ngoài cửa sổ vẫn đang chậm rãi hạ xuống, Trần Hạo đã thấy được chiếc quần lụa mỏng màu trắng. Đường viền trên quần có chút cũ nát, nhìn qua giống như là áo ngủ. Thật rõ ràng đôi chân bên ngoài đang chậm rãi hạ xuống là của một con nữ quỷ!

Trần Hạo đột nhiên nhớ tới khi mình xem tiểu thuyết từng nói qua, nữ nhân thuần âm, nam nhân thuần dương, cho nên nữ quỷ bình thường đáng sợ hơn nam quỷ rất nhiều. Mà người thường khi đối mặt với loại lệ quỷ này, khả năng lớn nhất chính là trực tiếp chết cho xong. Muốn chạy thoát khỏi tay lệ quỷ, biện pháp tốt nhất là đừng cho nó phát hiện sự tồn tại của mình.

Bên trong tiểu thuyết cũng từng nói qua, khi người còn sống hơi thở đều mang theo sinh khí. Mà quỷ dùng khứu giác để cảm giác được người sống tồn tại. Nói như vậy chỉ cần ngừng thở, dĩ nhiên có thể tránh thoát được lệ quỷ dây dưa. Chỉ bất quá hắn lại tưởng tượng, tựa hồ quỷ cũng có mắt đi? Quỷ cũng không phải người mù, chẳng lẽ mình ngừng thở thì không nhìn thấy mình hay sao? Hình như dựa vào hô hấp để phán đoán vị trí chính là cương thi thì phải?

Quỷ ảnh ngoài cửa sổ càng lúc càng hạ thấp, Trần Hạo đã có thể chứng kiến được thất lưng của nữ quỷ. Ở tình hình như thế hắn cũng không còn quan tâm gì đến tiểu thuyết, vội vã nằm lên giường, dùng mền che kín toàn thân của mình, trong miệng không ngừng nhủ thầm:

- Người nhìn không thấy ta, người nhìn không thấy ta, người nhìn không thấy ta...

Thế nhưng cách lẩn nhấm này tựa hồ cũng không dùng được. Còn cách một tầng mền hơi mỏng, Trần Hạo vẫn thấy được có một ánh tử đen tuyền từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào. Đúng vậy, là nhẹ nhàng tiến vào. Trần Hạo thấy thật rõ ràng hai chân ảnh tử kia cũng không chấm đất, mà nổi lơ lửng giữa không

trung. Hắn vội vàng ngừng thở, trong lòng không ngừng mặc niệm kinh Phật. Tuy rằng hắn cũng không có tín ngưỡng, chỉ biết niệm “A Di Đà Phật” hoặc là “Bát Nhã Tâm Kinh” gì đó, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là không có gì. Hắn không dám nhúc nhích, chỉ sợ bị con nữ quỷ phát hiện mình vẫn còn tỉnh ngủ, sẽ hạ độc thủ đối với mình, nhưng thân thể hắn lại không nghe sai sử, vẫn không ngừng run rẩy lên.

Thân ảnh nữ quỷ đứng ngay đầu giường Trần Hạo trong chốc lát, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Trần Hạo rất muốn nhắm mắt lại, có lẽ làm như vậy sẽ giảm bớt cảm giác sợ hãi trong lòng, nhưng sau khi hắn nhắm mắt lại thì phát hiện loại phương pháp lừa mình dối người kia căn bản chỉ là vô ích, bởi vì không nhìn thấy được nữ quỷ kia muốn làm gì ngược lại làm cho hắn càng thêm sợ hãi. Hắn chỉ đành mở mắt, vừa nhìn chằm chằm vào nữ quỷ đang đến gần, vừa mắng to trong lòng những phương pháp đuổi quỷ trong tiểu thuyết đều chỉ là gạt người. Dù sao ít nhất hiện tại những phương pháp đó áp dụng trên người hắn đều không có tác dụng.

- Ai...

Một tiếng thở dài sâu kín rơi vào trong tai Trần Hạo, là thanh âm của nữ nhân, mang theo một ít ai oán cùng bất mãn. Trần Hạo cảm thấy lạnh lẽo, hắn đột nhiên phát hiện khí tức mình thở ra từ miệng biến thành một đoàn khí trắng, tựa hồ cả căn phòng đột nhiên lạnh xuống, từ đầu thu oi bức biến thành vô cùng rét lạnh.

Thân ảnh trước giường Trần Hạo rốt cục có hành động, nó chậm rãi xoay người, rời khỏi bên giường Trần Hạo, hướng bên giường bạn cùng phòng của hắn đi đến.

Tuy rằng trong lòng có chút thả lỏng, nhưng Trần Hạo cũng không hoàn toàn buông thả trái tim xuống, dù sao bên trong phòng ngủ của mình có nữ quỷ qua lại du đãng, mặc dù là ai cũng không cách nào an tâm nằm ngủ yên ổn được.

Phòng ngủ ký túc xá đại học được phân bốn người một phòng, căn phòng của Trần Hạo cũng có bốn người, hơn nữa còn dựa theo quy củ bốn người được sắp xếp theo thứ tự, Trần Hạo đứng thứ ba. Nhưng khuya hôm nay bởi vì lão đại có việc bận nên không quay về phòng ngủ, vì vậy trong phòng chỉ còn lại ba người. Trần Hạo xuyên qua chiếc mền mỏng chứng kiến nữ quỷ kia đứng bên giường lão tứ chốc lát, cuối cùng thở dài một hơi tiếp tục đi tới bên giường lão nhị.

Lão nhị là một tên mập mạp, tuy rằng còn chưa tính là quá béo nhưng lại tròn trịa, nhưng dù sao gương mặt lại như búp bê, thật làm người rất thích. Trần Hạo chứng kiến nữ quỷ kia đứng ngay đầu giường lão nhị trong chốc lát, nhưng không xoay người rời đi, mà cúi người xuống ghé sát đầu vào mặt lão nhị.

- Xong đời, lần này nhị bàn chết chắc rồi!

Trong lòng Trần Hạo thầm nghĩ. Nữ quỷ dựa lên trên người lão nhị, hơn nữa theo phương hướng của hắn nhìn sang còn thấy là miệng đối miệng. Trần Hạo cũng không khờ dại tới mức nghĩ nữ quỷ này là nữ sắc quỷ, đến một chuyến chỉ là vì muốn lấy nộ hôn đầu tiên của mấy xử nam như bọn họ mà thôi, hắn suy nghĩ nữ quỷ kia chỉ sợ đang hút ra dương khí của nhị bàn.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo đột nhiên như tỉnh ngộ. Con nữ quỷ này nhất định là một con âm quỷ. Hắn nhớ lại mình từng đọc trong tiểu thuyết, có một loại quỷ gọi là âm quỷ, dựa vào việc hút dương khí của người sống để duy trì lực lượng cho chính mình. Người bị hút đi dương khí nhẹ thì bệnh nặng một trận, mà nặng thì rất có thể trực tiếp tử vong. Mà loại quỷ này tuy có thể dễ dàng đoạt lấy tính mạng người khác, nhưng lá gan lại nhỏ, cho nên yêu thích đợi khi người sống ngủ say mới đến rút ra dương khí, cũng không làm kinh động người sống. Nếu như bị kinh hoảng sẽ chạy trốn rất nhanh. Mà trước đó hắn dùng mền che chắn toàn thân, lão tứ ngủ lại thích nằm úp sấp, nữ quỷ kia dĩ nhiên không phương tiện hút được dương khí của hai người bọn họ cho nên mới thở dài. Mà lão nhị bởi vì thân thể tròn trịa nặng nề, ngủ luôn ngẩng cao đầu, đối với loại nữ quỷ thích hút dương khí mà nói tư thế đó thật sự vô cùng phương tiện...

Ở trong lòng không ngừng nghĩ cách, nhưng Trần Hạo thật sự không nghĩ ra cách làm ra hành động gì đó. Tuy rằng nhập học chưa lâu, còn chưa xem như là bạn thân thiết, nhưng dù sao cũng là bạn học hơn nữa còn ở chung phòng ngủ, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, dù gì cũng có chút cảm tình. Muốn Trần Hạo trở mặt nhìn nhị bàn bị một con âm quỷ hút đi dương khí, hắn thật sự là làm không được. Nếu chỉ bị

sinh bệnh thì không nói, nhưng nếu để nhị bàn thật sự bị con nữ quỷ hại chết, Trần Hạo cảm giác bản thân mình nhất định sẽ vì sự nhát gan sợ phiền phức của mình mà hối hận cả đời.

Lấy hết dũng khí, Trần Hạo vẫn quyết định liều mạng. Nếu thật sự giống như trong tiểu thuyết miêu tả, loại âm quỷ kia có lá gan thật nhỏ, như vậy hẳn chỉ cần thỉnh linh làm nữ quỷ hoảng sợ có lẽ có thể dọa nó bỏ chạy.

- Uống...

Trần Hạo hít sâu một hơi, dùng hết toàn bộ dũng khí tích góp được mãnh liệt mở mền, lớn tiếng hét to. Tựa hồ bị tiếng hét của Trần Hạo làm hoảng sợ, nữ quỷ quay phắt đầu lại, Trần Hạo liền nhìn thấy rõ bộ dáng của nó.

Không nói là có bao nhiêu khủng bố, nhưng trên mặt nữ quỷ không chút huyết sắc, càng giống như một người bệnh thiếu máu. Mặt mũi không hung tợn, cũng không thối rửa, chỉ là một nữ nhân có gương mặt thật bình thường mà thôi. Nếu so sánh biểu tình hoảng sợ của nữ quỷ càng làm Trần Hạo có cảm giác mình càng giống như một con quỷ chạy đi dọa nạt người.

“Sưu” một tiếng, nữ quỷ kia tựa hồ bị Trần Hạo làm hoảng sợ, cuộn cuộn nổi lên một trận gió, nhanh chóng bay ra khỏi cửa sổ, biến mất trong bầu trời đêm đỏ sẫm...

- Định linh...

Ngay khi nữ quỷ bay sát qua bên người, bên tai Trần Hạo nghe được thanh âm tiếng chuông vang lên thanh thúy, chỉ chớp mắt nữ quỷ đã biến mất không thấy.

- Hơn nửa đêm, cậu kêu cái gì đấy?

Lão tứ nhu nhu đôi mắt buồn ngủ nhìn Trần Hạo oán giận nói:

- Còn để cho người ta ngủ hay không?

- Còn ngủ, tiếp tục ngủ nữa sẽ chết!

Trần Hạo từ trên giường nhảy xuống, lại phát hiện hai chân mình có chút như nhũn ra. Bởi vì quá mức sợ hãi, vừa rồi hẳn hét lớn một tiếng tựa hồ đã dùng hết toàn bộ khí lực. Thật vất vả vịn vào đầu giường thở hổn hển lấy hơi mới cảm giác khôi phục được chút thể lực.

- Mau nhìn xem nhị bàn thế nào!

Hắn nhìn lão tứ nói.

- Nhị bàn bị cái gì?

Lão tứ không hiểu chuyện gì bò xuống giường, đi tới chỗ lão nhị đưa đầu nhìn nhìn, quay đầu lại nói:

- Không có việc gì, đang ngủ ngon giấc, vẫn còn đang ngáy kia!

- Gọi hắn dậy đi!

Trần Hạo nói:

- Cậu không biết vừa rồi có con nữ quỷ nằm úp sấp trên người nhị bàn, hút dương khí của hắn đó. Nếu không phải vừa rồi tôi kêu to một tiếng dọa chạy nó, chỉ sợ nhị bàn đã mất mạng!

- Không thể nào! Không đâu a...

Vừa nghe nói như thế lão tứ cũng hoảng sợ, hắn dùng lực đánh hai tát tai vài mặt lão nhị, muốn đánh thức hắn:

- Uy, bàn tử, rời giường, mau thức dậy đi, cậu không sao chứ?

- Làm gì vậy, làm gì nha? Có cho người ta ngủ không đây?

Lão nhị bị lão tứ chụp tỉnh, bất mãn đẩy tay lão tứ qua một bên:

- Tôi đang ngủ ngon giấc, cậu làm gì thế?

- Di, xem ra đâu có việc gì đâu?

Thế cốt của lão tứ rất nhẹ, thật nhẹ nhàng đã bị lão nhị đẩy sang một bên, còn quay vòng tại chỗ. Về mặt lão tứ nghi hoặc nhìn Trần Hạo nói:

- Dáng vẻ không giống như có việc gì, hấn vẫn còn mạnh mẽ lắm!

- Di, không đúng đâu?

Trần Hạo cũng có chút khó hiểu:

- Vừa rồi tôi rõ ràng thấy con nữ quỷ kề sát trên mặt hấn, đang hút dương khí của hấn. Nhị bàn, cậu có cảm giác thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?

- Không thoải mái? Đâu có?

Nghe được lời của Trần Hạo, lão nhị càng hoảng sợ. Hấn vội vàng nhảy xuống bật tới bật lui dưới đất, sờ sờ toàn thân mình kỳ quái nói:

- Điều rất bình thường nha?

- Uy, lão tam, cậu có phải nằm thấy ác mộng đem chuyện nằm mơ xem là thật đi?

Lão tứ gấp dài nói:

- Chơi chúng tôi sao? Trên thế giới này làm gì có quỷ?

- Phải đó!

Lão nhị cũng ở một bên nói:

- Cậu đánh thức hai chúng tôi cũng bởi vì bản thân mình nằm thấy ác mộng sao?

- Không phải nằm mộng!

Trần Hạo khẳng định lắc đầu:

- Tôi tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không sai.

- Đi ngủ nhanh đi, đừng xuống ngày ở trên mạng xem tiểu thuyết, tôi nghĩ cậu xem nhiều quá nên đầu óc phát ngu rồi đi?

Lão nhị than thở cần nhàn, nằm lại trên giường.

- Nằm mơ sao?

Trong đầu Trần Hạo hồi ức lại cảnh tượng vừa rồi, lắc lắc đầu:

- Sẽ không phải nằm mơ, thật sự là mình thấy được, đó tuyệt đối không phải là mộng...

- Ngủ cũng không được yên...

Lão nhị nằm trên giường than thở một câu, cảm giác trên cổ có chút ngứa ngáy. Hấn dùng tay sờ sờ, không biết từ khi nào trên cổ nổi lên một cục u, dùng tay đụng vào thấy ngứa vô cùng.

- Ngày tháng gì đây, còn có muỗi!

Lão nhị lấy ra chai dầu đặt trên đầu giường đổ lên cục u. Bởi vì hấn hơi tròn trịa, cho nên thật dễ bị muỗi cắn, vì vậy cũng không xem là quan trọng gì, rất nhanh lại cất tiếng ngứa ngáy ngủ say.

- Đó tuyệt đối không phải là nằm mộng...

Trần Hạo nằm trên giường của mình, nhưng không cách nào ngủ được. Tất cả những chuyện xảy ra đêm nay hấn tin tưởng tuyệt đối không phải là ảo giác hoặc là giấc mộng gì, đó là tận mắt hấn nhìn thấy. Nữ quỷ kia, còn thêm thanh âm tiếng chuông tựa hồ đang quanh quẩn bên tai...

...

Khí trời vẫn thật oi bức, Trần Hạo cũng không muốn ngồi dưới bóng cây tránh nắng chút nào, tựa hồ chỉ ngồi dưới ánh mặt trời mới có thể xua tan được âm lạnh lưu lại trong lòng hắn tối đêm qua.

- Uy, ngồi đây làm gì vậy?

Bả vai bị người vỗ một cái, Trần Hạo hoảng sợ quay đầu lại nhìn thấy gương mặt tươi cười quen thuộc.

- Làm ơn đi, người dọa người hù chết người đó!

Trần Hạo oán trách nói:

- Đặc biệt là một người đã nhận phải kinh hách như tôi, hiện tại tâm lý còn chưa thể khôi phục bình thường, thật sự dễ dàng bị kiêu hù dọa của cô hù chết...

- Hồng hồng, hù chết, vậy sau đó anh có thể tới tìm tôi báo thù thôi!

Cô gái nhìn Trần Hạo thè lưỡi, ngồi xuống bên cạnh hắn:

- Tôi nghe nhị bàn của phòng ngủ chỗ anh nói, tối hôm qua anh nằm thấy ác mộng sao? Hơn nữa cố ý nửa đêm gọi hai người bọn họ thức dậy nói anh đã nhìn thấy quỷ, chuyện gì xảy ra vậy?

- Miệng của tên mập kia vĩnh viễn cũng không biết đóng kín.

Trần Hạo không chút kiên nhẫn đáp:

- Chi vậy, ngọn lửa bát quái của cô lại bắt đầu hùng hực thiêu đốt rồi sao?

- Thì hỏi thăm một chút thôi, anh lại không bị thiệt thòi gì, tôi còn lấy được thật nhiều tài liệu sống.

Cô gái quệt mồ hôi bất mãn nói:

- Xã trưởng bên tin tức xã chúng tôi gần đây không biết lại nổi cơn điên gì, lại đòi làm ra bầy đại sự kiện không thể tưởng tượng nổi trong vườn trường. Còn bắt những tân sinh mới trong xã đoàn như chúng tôi đi tìm tài liệu sống. Làm ơn đi, bây giờ là xã hội hiện đại có được không, làm gì có nhiều chuyện quỷ như vậy chứ, cho dù có cũng đã sớm bị chính phủ xóa sạch hết rồi, làm gì tới phiên chúng tôi đến viết nha. Hôm nay là ngày cuối cùng, tôi thật sự là không tìm được biện pháp gì, đành phải chạy tới tìm anh hỏi manh mối vậy!

- Ân, bên cô làm tin tức đúng thật là quá nhàm chán.

Trần Hạo nghiêm trang gật đầu.

- Không có việc gì lại làm ra tai tiếng tình dục hoặc xì căng đan, thật sự là không có chuyện gì làm thì lại đem người ta phong sát mất dạng. Làm ra những chuyện bất an ninh, thật sự là đáng giận!

- Nói ai đây?

Vừa nghe hắn nói lời này cô gái liền tức giận, hung hăng nhéo lên cánh tay Trần Hạo. Hai ngón tay xoắn lấy khối thịt xoay vòng làm Trần Hạo đau đến kêu to:

- Uy, buông tay, buông tay, không buông tôi sẽ cắn cô đó!

Trần Hạo thật vất vả mới thoát khỏi hai ngón tay ngọc kia, nhìn nhìn cánh tay đã sưng lên một cục u xanh tím:

- Thật quá độc ác đi!

Trần Hạo hung tợn nhìn cô gái nói:

- Loại bạn gái dã man đúng thật đã quá hạn rồi, chỉ bằng tính tình này của cô, sau này còn ai dám lấy cô đây!

- Ai cần anh lo, lại không yêu cầu anh lấy!

Cô gái bất mãn hừ một tiếng nói:

- Càng ngày càng kém, trước kia khi còn nhỏ tôi nói qua muốn cắn tay anh lưu lại dấu hiệu, cắn chảy máu anh cũng chẳng hé răng. Hiện tại mới lớn lên một chút đã không chịu được!

- Làm ơn đi, đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, lại nói khi đó tôi còn nhỏ nên không hiểu chuyện biết không?

Ánh mắt Trần Hạo lật ngược như xem thường:

- Bằng không hiện tại tôi cho cô cắn cái đồng hồ quả quýt?

- Đồ lưu manh!

Cô gái lặng đi một thoáng, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, đánh Trần Hạo liên tục:

- Càng ngày càng tệ, lần sau trở về tôi nhất định tìm dì cáo trạng anh!

325. Chương 328: Chân Thật

- Cô ở trước mặt tôi lại muốn định nghĩa câu ác nhân cáo trạng thì tôi cũng không còn cách nào.

Trần Hạo bắt đầu dĩ nhún nhún vai:

- Dù sao nữ nhân các cô đều là sinh vật không chịu giảng đạo lý!

- Ba hoa!

Cô gái lườm Trần Hạo, rút ra laptop mang theo bên mình.

- Đêm giấc mộng tối hôm qua anh mơ thấy kể lại cụ thể cho tôi nghe một chút, tôi muốn dùng để làm bài viết!

- Chuyện nằm mơ mà cũng có thể lấy ra dùng sao?

Trần Hạo thoáng kinh ngạc.

- Không lấy thì làm thế nào đây?

Cô gái bắt đầu dĩ nói:

- Tôi lại không tìm được tài liệu sống nào khác, từ trên mạng kiếm một câu chuyện quỷ còn không bằng đem giấc mộng của anh xem như tài liệu đưa lên trên tốt hơn đâu!

- Những người làm tin tức như cô đúng là không chuyên nghiệp!

Trần Hạo than thở một câu, chậm rãi đem chuyện đã xảy ra đêm qua kể lại từ đầu chí cuối cho cô gái nghe qua.

- Sao tôi lại có cảm giác có chút lạnh lẽo đây...

Bởi vì cảnh tượng kia thật sự làm cho người ta vô cùng ấn tượng. Trong đầu Trần Hạo còn nhớ rõ toàn bộ chi tiết nhỏ nhất, giảng thuật vô cùng rõ ràng. Theo cô gái lắng nghe, tất cả chuyện này vốn không giống như đang nằm mơ mà là giống như đã thật sự phát sinh bên cạnh hắn, cô gái không khỏi rùng mình.

- Thật ớn lạnh, sao anh lại nằm thấy giấc mộng như vậy chứ?

- Tôi làm sao biết, chuyện này tôi cũng không thể không chế a!

Trần Hạo bắt đầu dĩ nói:

- Nếu như có thể không chế được giấc mơ của mình, tôi tình nguyện mơ thấy tôi biến thành ực vạn phú ông, ôm một...a không phải, là ôm một nhóm mỹ nữ ngực lớn phơi nắng trên du thuyền trên biển Caribe...

- Trong đầu chứa toàn những chuyện xấu xa!

Cô gái dùng sức gõ lên đầu Trần Hạo:

- Ngoại trừ tiền cùng nữ nhân, anh không nghĩ được chuyện khác?

- Chuyện khác? Nghĩ chuyện gì? Học tập cho tốt mỗi ngày hướng về phía trước sao? Làm ơn đi, ngay nằm mơ cũng thấy những chuyện đó, người sống trên đời còn có ý tứ gì nữa đây?

Trần Hạo cau mày nói với cô gái:

- Cô có thể đừng gõ đầu của tôi nữa được không? Đầu của nam nhân luôn bị nữ nhân đụng tới đụng lui, thật dễ dàng gặp chuyện xui xẻo!

- Tôi vui, tôi thích, tôi cao hứng, hừ!

Tuy rằng ngoài miệng cô gái vẫn không chịu buông tha, nhưng vẫn thu tay về:

- Tôi nguyện ý gõ anh thì cứ gõ anh thôi!

- Lời này nếu để cho tôi nói với cô thì tốt biết bao nhiêu.

Trần Hạo đưa tay chống cằm, buồn bực nói.

- Anh đó nha...

Cô gái kịp phản ứng lời nói của Trần Hạo, không khỏi đỏ mặt:

- Luôn suy nghĩ toàn chuyện không đứng đắn!

- Ha ha, tôi không có nói cái gì, là chính cô nghĩ ra mà thôi.

Nhìn thấy cô gái muốn vùng chân đá hấn, Trần Hạo vội vàng vọt lên tránh né khiến cô gái đá vào khoảng không.

- Nè, Anh Đào, hai vợ chồng son lại lặng lẽ rù rì nữa phải không đây?

Từ phía xa có một nữ đồng học cùng lớp với cô gái đi tới, che miệng cười nói.

- Ai cùng người này là vợ chồng son chứ!

Hai người không hẹn mà cùng hô to. Nhưng lời phản bác lại vô cùng chính tề, thật giống như từng tập luyện qua vô số lần, càng khiến câu phản bác trở nên thật vô lực, gương mặt cô gái tên Anh Đào trong nháy mắt đã đỏ bừng.

- Ha ha, ngày hôm nay thời tiết thật không tệ chút nào!

Biểu tình của Trần Hạo cũng trở nên mất tự nhiên.

- Ha ha, còn nói là không phải...

Nữ đồng học thấy Anh Đào có dấu hiệu như muốn tức giận vì xấu hổ, vội vàng che miệng:

- Được được được, tôi không nói. Anh Đào, xã trưởng đang vội vả tìm cô hỏi chuyện tra tìm tài liệu thế nào rồi đó!

- Ai, còn vội vả như vậy, tôi còn chưa kịp sửa sang lại đâu!

Anh Đào liền sửa soạn lại laptop, lại nhứ nhứ nắm đấm với Trần Hạo, kéo nữ đồng học hốt ha hốt hoảng chạy mất.

- Đó không phải là giấc mộng mà là do tôi tận mắt chứng kiến đó a...

Nhìn theo bóng lưng của Anh Đào, Trần Hạo lăm bầm lâu bàu nói. Hắn biết rõ những gì mình chứng kiến đêm hôm qua, đó tuyệt đối là chuyện từng xảy ra chân thật vô cùng.

Thời gian là một thứ gì đó thật vô tình, tuy rằng Trần Hạo mong mỗi bóng đêm dừng đến, nhưng thật đáng nuối tiếc, chuyện không chế thời gian dừng trôi qua từ xưa tới nay không có bất luận kẻ nào làm được đến. Hắn nằm trên giường, nghe được tiếng hít thở đều đều của bạn cùng phòng trong giấc ngủ, nhưng bản thân Trần Hạo lại không cách nào ngủ được. Tuy rằng từ tối hôm qua bắt đầu Trần Hạo cũng không hề chợp

mắt, ánh mắt đã cay xé vô cùng, nhưng trong đầu hẳn lại rất thanh tỉnh, làm thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ. Hắn nằm trên giường của mình, gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa sổ đã khóa chặt trước đó. Bên ngoài là một mảnh tối đen, không thấy được thứ gì. Nhưng Trần Hạo luôn có một loại cảm giác ở một giây sau cửa sổ sẽ đột nhiên xuất hiện một con nữ quỷ mặc váy ngủ màu trắng đang ở ngoài cửa sổ gắt gao trừng mắt nhìn hắn.

Nhưng một màn này cũng không hề phát sinh trong đầu hắn, thẳng đến khi ánh mắt hắn không chịu nổi cay xé, không tự chủ được ngủ thiếp đi, bên ngoài vẫn là bầu trời đêm đen nhánh.

Một cảm giác muốn đi tiểu khiến Trần Hạo tỉnh giấc. Hắn mở to mắt theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng. Hắn cầm lấy điện thoại đặt nơi đầu giường xem một chút, đã hơn bốn giờ rưỡi rạng sáng. Nhẹ nhàng xốc mền, Trần Hạo đẩy cửa đi ra phòng ngủ.

Mỗi tầng lầu ký túc xá trong trường học có hai WC, chia ra hai đầu đông và tây hành lang. Nhưng gần đây thật không biết tại sao, WC phía đông tầng lầu phòng ngủ của Trần Hạo lại bị hỏng, đã suốt vài ngày cũng không có người tới sửa chữa. Vì vậy không còn cách nào khác toàn bộ sinh viên nếu muốn đi vệ sinh phải đi về phía WC hướng tây kia. Mà phòng ngủ của Trần Hạo lại nằm gần WC hướng đông nhất.

Ngọn đèn hành lang có chút tối tăm. Không biết do đèn hỏng mất hay do trường học cố ý muốn tiết kiệm điện. Ánh đèn huỳnh quang ngoài hành lang chỉ có vài đèn chớp nháy, hơn nữa khoảng cách lại hơi xa nhau, ánh sáng không thể bao trùm cả hành lang dài. Vì vậy nhìn hành lang mập mờ tối tăm, còn có vài chỗ hoàn toàn tối đen, làm cho người ta có loại cảm giác như muốn dựng đứng tóc gáy.

- Đi thôi, mình cũng không thể bị ghen tiểu mà chết!

Trần Hạo thở mạnh một hơi, bước ra bước đầu tiên.

Vào thời gian này, mọi người hẳn còn trong giấc ngủ say, nghe được tiếng bước chân của mình quanh quẩn bên trong hành lang, Trần Hạo cảm giác trái tim của mình cũng theo tiết tấu tiếng bước chân nhảy mạnh. Từ ánh sáng tiến vào trong bóng đêm, lại từ bóng đêm tiến vào trong ánh sáng, Trần Hạo xuyên toa trên hành lang, ánh sáng cùng bóng tối không ngừng biến hóa. Trần Hạo chợt có loại cảm giác thật kỳ quái, kỳ thật hiện tại bản thân mình đang bước đi cũng không phải là hành lang ký túc xá bình thường hay gặp lúc ban ngày mà là một thông đạo thật quỷ dị, mà thông đạo này đến tột cùng có thể đi thông tới nơi đâu ngay chính bản thân hắn cũng không thể biết được.

Đi tới cửa WC, Trần Hạo chợt quay đầu lại nhìn nhìn, thật không biết tại sao con đường hành lang khuya nay đặc biệt quá dài. Hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đem ý tưởng kỳ quái trong đầu ném đi xa.

Có lẽ do chuyện xảy ra tối hôm qua quá mức rung động, cho nên trong lòng hắn luôn có loại cảm giác sợ hãi không cách nào phai nhạt. Mặc cho ai tận mắt chứng kiến có con nữ quỷ từ ngoài cửa sổ bay vào trong phòng mình, trước khi lẩn trốn còn bay vụt qua sát bên người mình, cũng không cách nào ở trong thời gian ngắn ngủi chỉ một ngày đã đem chuyện này ném ra sau đầu. Trong lòng Trần Hạo không ngừng mặc niệm đẩy ra cửa nhà vệ sinh, hi vọng tiếng niệm kinh của mình có thể trừ tà.

Lúc đi tiểu luôn luôn có thể giúp tâm lý khẩn trương của nam nhân chậm rãi thả lỏng xuống, câu nói này đích thật là có chút đạo lý. Nghe thanh âm tiếng nước tiểu chảy xuống, Trần Hạo chợt cảm thấy tâm tình cũng không phải quá mức khẩn trương. Hắn thậm chí bắt đầu cảm thấy những gì mình nhìn thấy đêm qua có phải mình đã nằm mơ hay không. Dù sao lúc ấy cũng đã quá khuya, hơn nữa trước đó mình lại xem quá nhiều tiểu thuyết kinh dị khủng bố, khó tránh trong đầu sẽ có ý tưởng khác thường. Huống chi hôm nay nhìn bạn vẫn thật bình thường, lại vui vẻ, đừng nói là có vẻ sinh bệnh, dù là lúc ăn cơm còn ăn thêm một chiếc bánh mì. Có thể ăn có thể ngủ, quả thật còn mạnh khỏe hơn cả một đầu ngư.

Không biết Anh Đào đem chuyện mình kể xem là tài liệu để đưa lên xã trưởng, xã trưởng của nàng sẽ có diễn cảm như thế nào. Nhớ tới cô gái thanh mai trúc mã với mình, Trần Hạo không tự giác nở nụ cười.

Hắn cùng Anh Đào thật sự có thể xem như thanh mai trúc mã.

Hai người quen biết nhau từ nhỏ, người lớn của hai nhà là hàng xóm láng giềng, quan hệ rất tốt, nghe nói khi hai người họ còn chưa lớn người của hai gia đình đã nói đùa là sẽ cùng nhau kết thông gia, cùng học mẫu giáo, cùng vào tiểu học, vào trung học cuối cùng không biết thế nào lại cùng vào một đại học, chẳng

qua là khác chuyên nghiệp mà thôi. Thật ra đây cũng không phải là chuyện trùng hợp, bởi vì có một lần cơ duyên xảo hợp Trần Hạo nghe được mẹ của Anh Đào nói khi điền ý nguyện thì cô bé kia đã lựa chọn một khu nhà đại học ở thành phố khác, trường đại học kia tốt hơn trường này thật nhiều, nhưng không biết vì sao sau đó nàng lại đổi sang trường đại học này.

Có một số việc lòng hiểu mà không nói ra, nhưng nếu không nói ra vẫn còn thiếu một chút gì đó, hiện tại hai người chính là gặp phải trạng thái như thế. Hai người vốn đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn được nữa, tuy nhiên cả hai cũng chưa muốn đâm qua tầng cửa sổ kia. Nếu nói tình yêu lại chưa đầy, hai người vẫn luôn luôn duy trì loại quan hệ như hiện tại. Tuy nhiên cả hai vẫn chưa muốn thừa nhận cảm giác trong lòng mình đối với đối phương.

-Đinh linh...

Một thanh âm quen thuộc đem Trần Hạo từ trong những ký ức ngây ngô ngọt ngào đột nhiên bình tĩnh. Thanh âm kia cũng không lớn nhưng hẳn lại nghe được dị thường rõ ràng. Lại giống như một thanh đại chùy trùng điệp nện vào trong lòng của hắn, làm cho hắn như muốn ngừng thở.

Thanh âm kia tựa hồ là từ bên ngoài WC truyền vào. Trần Hạo phục hồi lại tinh thần, tay có chút run rẩy. Hắn không tự chủ được nuốt nước bọt, cố lấy dũng khí đẩy cửa WC ra.

Trên hành lang vẫn là cảnh tượng ánh sáng lẫn bóng tối đan xen. Trần Hạo thấy được một chiếc váy áo màu trắng dọc theo cuối thang lầu hành lang phía đông bay xuống, biến mất bên trong bóng tối.

Trần Hạo vẫn luôn luôn duy trì tư thế đẩy cửa, nhưng đại não đã muốn ngừng lại hoạt động. Tiếng chuông vang tựa hồ vẫn quanh quẩn bên tai hắn, còn có làn váy trắng che kín trong bóng đêm kia. Tất cả những chuyện này tuyệt đối không phải là ảo giác, tối hôm qua hết thấy phát sinh tuyệt đối cũng không phải là cảnh trong mơ. Hết thấy toàn bộ đều là thật sự, đã chân thật phát sinh ngay trước mắt hắn.

-Liên tục hai đêm mình đều nhìn thấy quỷ, rốt cục là do mình thời vận quá cao hay do vận khí quá kém đây?

Đợi khi Trần Hạo khôi phục lại năng lực tự hỏi mới phát hiện lòng bàn tay của mình đã tràn đầy mồ hôi. Hắn không khỏi cười khổ lắc đầu, có chút vô lực dựa vào vách tường, thân thể chậm rãi mềm nhũn ngồi xuống mặt đất.

Ánh đèn huỳnh quang trên đầu chợt lóe lên vài lần, giống như là giấy dựa sắp chết, sau một thoáng lóe lên ánh sáng lại đột nhiên tắt ngóm. Ngồi trong bóng đêm, Trần Hạo cảm giác thân thể mình đang không ngừng run rẩy. Không phải bởi vì rét lạnh mà là bởi vì sợ hãi. Hắn đột nhiên cảm giác ở một góc tối nào đó mà bản thân mình nhìn không thấy đang ẩn núp một con ác quỷ có thể tùy thời nhảy ra gặm thịt người, đang dùng ánh mắt tham lam quan sát hắn, muốn tìm cơ hội lao tới đem hắn xé thành mảnh nhỏ. Hắn hoảng sợ đứng bật lên khỏi mặt đất, nhanh chóng hướng cửa phòng ngủ của mình chạy tới. Thanh âm tiếng dép lê vang lên quanh quẩn bên trong hành lang thật lớn, nghe ra có vẻ dị thường chói tai.

-Hô hô...

Mở mạnh cửa phòng ngủ của mình, Trần Hạo há hốc mồm thở hổn hển. Khi con người lâm vào sợ hãi, địa phương đầu tiên luôn lựa chọn chạy đến thường thường sẽ là nhà của mình. Mà nơi này lại là trường học, nơi duy nhất mà Trần Hạo có thể nghĩ ra chính là phòng ngủ của mình. Ở trong phòng còn có ba đồng học ở chung, ở lại địa phương có nhiều người, nỗi sợ hãi trong lòng cũng sẽ giảm bớt một chút.

Chờ một chút, ba người? Ánh mắt Trần Hạo lướt quanh phòng một vòng, bên trong phòng ngủ lão đại cùng lão tứ đều đang nằm trên giường của mình, còn ngủ say, nhưng trên giường nhị bàn lại trống rỗng, không biết người đã đi nơi nào.

-Đông!

Cánh cửa sau lưng bị đẩy mạnh, Trần Hạo hoảng sợ theo bản năng dùng thân thể chống lấy cánh cửa, nhưng lực lượng ngoài cửa rất lớn, ngay cả cánh cửa lẫn Trần Hạo đều bị đẩy sang một bên.

-Lão tam, cậu làm gì thế?

Một bóng người tùy tiện đi vào, nhìn Trần Hạo nói:

-Sao lại chống cánh cửa làm chi đây?

-Làm tôi sợ muốn chết, cậu đi đâu vậy?

Lúc này Trần Hạo mới thấy rõ người đẩy cửa chính là nhị bàn, mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

-Tôi? Tôi đương nhiên là đi tiểu, còn đi đâu nữa?

Nhị bàn oán giận nói:

-Vừa đi tiểu về đẩy cửa thì phát hiện cửa bị chặn lại, đẩy ra vừa nhìn không nghĩ tới là cậu. Trời mờ sáng cậu không đi ngủ, còn làm gì đây?

-Không có việc gì, tôi chỉ là...

Trong lòng Trần Hạo chợt nhảy mạnh:

-Cậu vừa mới nói cậu đi đâu?

-Đi tiểu thôi!

Nhị bàn dùng tay sờ sờ lên trán Trần Hạo:

-Lão tam, cậu không sao chứ, hai ngày nay cậu mơ mơ hồ hồ, bị gì sao?

-Không có việc gì, không có việc gì...

Trần Hạo lắc đầu, nhìn như lơ đãng đẩy tay nhị bàn ra, quay về trên giường của mình kéo mền che kín toàn thân, xoay mặt vào trong vách tường.

-Cổ cổ quái quái...

Nhị bàn than thở một câu, cũng không quá mức để ý quay về giường mình, chỉ chốc lát sau đã vang lên tiếng ngáy.

Trần Hạo đem đầu chôn sâu trong gối, thân thể có chút run rẩy không cách nào đi vào giấc ngủ. Tầng lầu này chỉ có WC phía tây còn có thể sử dụng, WC phía đông bởi vì bị hỏng nên đã bị khóa cửa. Nhị bàn lại nói hắn mới đi WC, vì sao mình ở phía tây WC trở về lại không gặp hắn trên hành lang? Trần Hạo nhớ thật rõ, cả hành lang chỉ có một mình hắn, ngoại trừ làn váy màu trắng thoáng hiện cùng tiếng chuông vang lên bên tai, rõ ràng vô cùng, ngoài ra không có một bóng người...

Vừa rồi rốt cục nhị bàn đã đi nơi nào? Mà làn váy màu trắng chợt lóe lên kia, cùng thanh âm tiếng chuông vang lên, con nữ quỷ kia rốt cục muốn làm cái gì?

326. Chương 329: Người Chứng Kiến Giống Nhau

Anh Đào đứng sau lưng gõ nhẹ lên đầu Trần Hạo liền lách mình tránh né, trên mặt lộ ra dáng tươi cười vì trò đùa dai của mình.

- Lại đang mơ mộng hão huyền sao!

Anh Đào vỗ mạnh lên vai Trần Hạo, chẳng qua vẻ giật mình như trong sự tưởng tượng của nàng cũng không hề phát sinh, Trần Hạo chỉ quay đầu nhìn nàng, liền đem đầu mình vùi vào trong cánh tay. Trong khoảnh khắc đó Anh Đào thấy được đôi mắt che kín tơ máu của Trần Hạo cùng gương mặt thật tái nhợt.

- Nè, anh đừng làm tôi sợ nha, anh làm sao vậy?

Anh Đào vội vàng ngồi xuống bên cạnh Trần Hạo.

- Có chỗ nào không thoải mái sao? Tôi đưa anh đến phòng y tế khám được không?

- Không cần, tôi không sao!

Trần Hạo lắc lắc đầu, chỉ đem mặt mình chôn vào trong hai bàn tay làm Anh Đào không hiểu hắn đang làm gì.

- Tôi chỉ muốn ngồi đây yên lặng một lát, tạm thời không có tâm tình chơi với cô!

- Sắc mặt của anh không được tốt lắm, không phải là bị cảm nắng chứ?

Anh Đào dùng tay che trán ngẩng lên nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, ở loại thời tiết này mà vẫn ngồi dưới mặt trời, quả thật là tự ngược.

- Tôi đỡ anh qua bên bóng râm ngồi nghỉ ngơi?

- Không cần, tôi thích ngồi dưới ánh mặt trời.

Trần Hạo giống như trả lời câu hỏi của Anh Đào, lại giống như đang tự lẩm bẩm lâu lâu:

- Như vậy sẽ thấy ấm áp hơn một chút.

- Anh có phải bị ngốc rớt rồi hay không, như vậy sẽ bệnh đó!

Anh Đào dùng sức kéo mạnh cánh tay Trần Hạo, muốn kéo hắn đứng dậy.

- Cô có thể đừng xen vào tôi không, để cho tôi ngồi yên một mình!

Trần Hạo dùng sức vùng tay, hất ra tay Anh Đào đang lôi kéo mình. Bởi vì suốt hai đêm không chợp mắt, hơn nữa còn bị kinh hách, tính tình mỗi người tự nhiên dễ biến thành nóng nảy. Trần Hạo dùng sức vùng mạnh nên làm thân thể Anh Đào mất đi thăng bằng, nàng “ai nha” một tiếng té ngã xuống đất. Trần Hạo vội vàng đứng dậy luống cuống chân tay đến đỡ nàng:

- Tôi không phải cố ý...

- Ô ô, anh đúng là chó cắn Lữ Động Tân...

Anh Đào bụm mặt khóc ồ lên, nàng vừa khóc liền hấp dẫn ánh mắt không ít sinh viên đi ngang qua, làm Trần Hạo càng không biết phải làm sao. Hắn muốn dìu Anh Đào nhưng Anh Đào lại đẩy hắn ra, òa khóc chạy đi.

- Anh Đào, cô hãy nghe tôi nói a!

Trần Hạo vội vàng truy tới:

- Tôi thật sự không phải là cố ý, cô đừng khóc nữa, cho tôi xem coi có té bị thương không?

- Không cần anh lo!

Anh Đào nổi giận ùng ùng quay đầu lại hét Trần Hạo, vành mắt như có chút nước mắt nhưng không nhiều lắm, vừa rồi phát ra tiếng khóc chỉ giống như biểu diễn nhiều hơn.

- Sau này tôi mặc kệ anh, cũng không cần anh quan tâm, như vậy anh hài lòng rồi chứ?

- Đừng a, như vậy khi nghỉ hè về nhà mẹ tôi còn không đánh chết tôi sao?

Trần Hạo cười khổ nói:

- Cô là con dâu khâm điểm của mẹ tôi đó!

- Tránh ra đi, anh là ai chứ...

Anh Đào đỏ mặt cũng quên cả khóc. Hơn nữa tiếng khóc khi này chỉ là giả vờ, kỳ thật nàng chỉ muốn dẫn Trần Hạo tránh né vào trong bóng râm. Ở trong trời nắng oi bức như vậy, cứ mãi ngồi dưới mặt trời nàng sợ Trần Hạo sẽ bị cảm nắng.

- Hắc hắc, việc này thật không liên quan gì tới tôi đâu, nếu như cô muốn kháng nghị, về nhà tìm cha mẹ cô kháng nghị đi!

Trần Hạo cười gãi gãi đầu:

- Loại chuyện chỉ phúc vì hôn cũng thật sự không trách được lên đầu tôi.

- Anh lúc nào cũng ba hoa!

Anh Đào hướng Trần Hạo giờ giờ nắm tay. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt che kín tơ máu của Trần Hạo, lại không hạ thủ được, hỏi:

- Có phải đêm qua anh lại trốn trong mền lén lên mạng suốt cả đêm phải không? Mắt đầy tơ máu, nhất định là không chịu ngủ!

- Vậy thì thật không có!

Trần Hạo thở dài nói:

- Chẳng qua liên tục hai ngày không được ngủ, cũng ngủ không được, cũng không dám ngủ.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì sao?

Anh Đào kéo cánh tay Trần Hạo, để cho hắn ngồi xuống dưới bóng râm:

- Mắt ngủ sao? Sắc mặt anh vô cùng kém cỏi!

- Xem như thế đi!

Trần Hạo cười khổ nói:

- Cho dù là muốn ngủ cũng không dám ngủ!

- Nhất định là thời gian nghỉ hè anh chơi quá nhiều, cho nên đồng hồ sinh vật bị đảo lộn quá lớn, không thích ứng được với thời gian làm việc nghỉ ngơi bình thường.

Anh Đào nói:

- Anh phải nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, không bằng anh trước khi ngủ dùng nước nóng ngâm chân một chút, nói không chừng sẽ hữu hiệu.

- Không quan hệ tới việc đó!

Trần Hạo thở dài, hắn rất muốn đem chuyện mình nhìn thấy đều nói ra, nhưng chính hắn cũng không dám. Ở xã hội hiện đại, một người cứ nơi nơi nói với người ta mình nhìn thấy quỷ, không phải là kẻ điên thì sẽ bị xem là bệnh tâm thần. Tuy rằng hắn tin tưởng cô gái bên cạnh sẽ không xem hắn là kẻ điên, nhưng nhất định nàng cũng sẽ không tin tưởng lời nói của hắn.

- Anh Đào, cô có tin tưởng trên thế giới này có quỷ hay không?

Trần Hạo trầm ngâm chốc lát, quyết định nói ra. Dù Anh Đào xem hắn nói mơ cũng tốt, hắn cần một người để trút ra hết tâm sự trong lòng.

- Ân? Sao lại hỏi như vậy?

Anh Đào nghi ngờ hỏi.

- Anh lại nằm thấy ác mộng sao?

- Phải!

Trần Hạo gật đầu:

- Liên tục hai ngày đều là cùng một ác mộng, cô nói có kỳ quái hay không?

- Anh không nhắc tới tôi cũng đã quên!

Anh Đào vội vàng nói:

- Ngày hôm qua tôi đem chuyện anh kể giao nộp tài liệu cho xã trưởng, nàng xem xong thật có hứng thú, muốn tìm anh tìm hiểu kỹ hơn một chút!

- Xã trưởng xã tin tức của cô?

Trần Hạo sững sờ:

- Chỉ là một giấc mộng mà thôi, có cần kinh quái đến như vậy hay sao?

- Tôi cũng không biết!

Anh Đào cũng có chút lạ lùng nói:

- Dù sao An học tử quả thật là vị thần bát quái, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay thì nàng liền lộ chân tướng, thật không hổ là xã trưởng xã tin tức!

- A, theo sự miêu tả của cô, vị An xã trưởng của cô hẳn là xã trưởng của đội cầu tử chuyên săn tin đi!

Trần Hạo bất đắc dĩ nói:

- Tựa hồ loại chuyện này không liên quan gì tới tin tức cả, hẳn nên kêu cầu tử hay bát quái vương mới đúng!

- Nói vậy, cầu tử là thu thập bát quái bán lấy tiền, An xã trưởng của chúng tôi là một người rất có chức nghiệp đạo đức, không phải là cầu tử bậy bạ gì đâu.

Anh Đào bất mãn phản bác:

- Chỉ là một người viết báo, nhất định phải có tinh thần truy vấn tới tận chân tướng mới là đúng nhất!

- Được được được, tôi nói không lại cô!

Trần Hạo vội vàng khoát khoát tay, ý bảo mình chịu thua. Hai người là thanh mai trúc mã, tính tình Anh Đào thế nào Trần Hạo hiểu thật rõ ràng. Nếu như nói lời nàng không chịu nghe, cứ như vậy vô luận là Trần Hạo nói đúng hay không, đều sẽ không gặp được kết cục gì tốt, còn không bằng cứ ngừng lại tại đây.

- An xã trưởng của cô khi nào thì muốn gặp tôi?

- Nàng nói càng nhanh càng tốt!

Anh Đào nói:

- Nàng tựa hồ thật có hứng thú với chuyện này, hiện tại tôi tới tìm anh là vì muốn dẫn anh đi gặp nàng!

- Vậy bây giờ đi thôi!

Trần Hạo đứng dậy phủi phủi bụi đất trên người.

- Dù sao hình dạng tôi bây giờ cũng không muốn đi nghe giảng bài, còn không bằng trước tiên đi gặp An xã trưởng của cô tốt hơn!

- Hình dạng anh hiện tại, thật sự không có vấn đề gì sao?

Anh Đào có chút lo lắng nói:

- Sắc mặt của anh thật không tốt, không bằng xin phép quay về phòng ngủ nghỉ ngơi một chút sẽ đỡ hơn...

- Cho dù có đi trở về cũng không ngủ được, chẳng thà tìm chút việc làm để thay đổi chút lực chú ý.

Trần Hạo vươn tay kéo Anh Đào đứng dậy:

- Đi thôi!

Bên trong một gian phòng học trường đại học nghiêng về hướng nam, Trần Hạo gặp được vị xã trưởng xã tin tức mà Anh Đào luôn miệng khen ngợi. Cô gái kia có mái tóc ngắn, bộ dáng cũng không quá xinh đẹp, nhưng lại cho người khác một loại cảm giác thật giỏi giang tháo vát. Chỉ lớn hơn những người khác một tuổi mà thôi, cũng đã ngồi lên vị trí xã trưởng xã tin tức. Điều này đã nói rõ cô gái này nhất định có được khả năng thiên phú cùng nhân khí thật mạnh mẽ ở phương diện này, điểm này có thể nhìn ra từ dáng vóc của nàng. Trần Hạo cảm thấy nàng như sinh ra thích hợp để làm công việc như thế.

- Chào học tử, tôi gọi là Trần Hạo, là bạn của Anh Đào.

Gặp mặt học tử lớn hơn mình một lớp, thái độ tự nhiên phải đoan chính một chút. Trần Hạo thật khiêm tốn làm giới thiệu với nữ xã trưởng kia.

- Nghe Anh Đào nói cô muốn tìm tôi có việc gì sao?

- A, Trần Hạo phải không, trước hết mời anh ngồi xuống đã!

Xã trưởng nhìn Trần Hạo gật đầu, ý mời hẳn ngồi xuống trước.

- Tôi tên là An Thanh, là xã trưởng xã tin tức. Là thế này, tôi nghe nói ngày hôm qua Anh Đào có đưa lên một tài liệu sống về sự kiện linh dị trong vườn trường, là do anh nói cho nàng biết có đúng không?

- Phải!

Trần Hạo gật đầu:

- Khuya hôm trước tôi nhìn thấy một ác mộng vô cùng chân thực. Mà Anh Đào cũng nhắc tới nàng cần tài liệu sống về chuyện linh dị trong vườn trường, cho nên tôi đem ác mộng kia nói qua cho nàng biết!

- Là ác mộng thật chân thực sao?

An Thanh không ngừng lẩm bẩm trong miệng. Một lát sau nàng ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt Trần Hạo, vẻ mặt thành khẩn hỏi:

- Anh xác định đó chỉ là một giấc mộng thôi sao?

- Ách...cô có ý tứ gì?

Trái tim Trần Hạo mạnh mẽ nhảy dựng, tựa hồ An Thanh tìm mình không chỉ đơn thuần là vì muốn tìm hiểu rõ tình huống từ chỗ của hẳn mà thôi, tựa hồ chỉ muốn tìm hẳn xác nhận chuyện gì đó.

- Anh có thể xác định việc mà anh chứng kiến bất quá chỉ là một giấc mộng mà thôi sao?

An Thanh vẫn giữ nguyên bộ dáng thật nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

- Tôi...không xác định!

Sau một lúc gian nan đấu tranh tư tưởng, Trần Hạo thật khó khăn nói ra những lời này.

- Quả nhiên đúng như suy nghĩ của tôi, lại thêm một người chứng kiến!

An Thanh dùng sức vỗ bàn đứng bật dậy, tiếng vang thật lớn dọa Trần Hạo nhảy dựng. Hẳn thấy được trong ánh mắt An Thanh tựa hồ có thứ gì đó đang thiêu đốt lên, chẳng lẽ đây là tính bất quái trong truyền thuyết hay sao?

- Lại thêm một người chứng kiến? Có ý tứ gì?

Trần Hạo hỏi:

- Chẳng lẽ còn có người cũng nhìn thấy thứ kia giống như tôi...

- Xã trưởng, không phải chứ?

Lời này làm Anh Đào đang đứng bên cạnh Trần Hạo cũng hoảng sợ.

- Ý cô nói thứ mà Trần Hạo gặp phải không phải là giấc mộng, mà là thật sự đã nhìn thấy quỷ hay sao?

- Rất có khả năng này!

Nhìn nhìn chung quanh thấy không có ai, An Thanh hạ giọng nói. Nàng lấy trong cặp tài liệu mang theo ra một tờ giấy, đưa cho Trần Hạo:

- Đây là lời kể lại của vài sinh viên khác, tôi đã ghi chép lại toàn bộ. Có thể xác nhận chính là cộng thêm anh thì đã có tổng cộng ba người nhìn thấy nữ quỷ mặc áo ngủ màu trắng từ những cửa sổ bay vào những phòng ngủ ký túc xá khác nhau!

- Đây cũng không nói rõ được vấn đề gì đi?

Anh Đào nói:

- Bên trong ti vi nữ quỷ không phải đều mặc quần áo màu trắng hay sao? Nói không chừng chỉ do bọn họ gặp phải ác mộng mà thôi, là chuyện trùng hợp đi?

- Tuyệt đối không phải trùng hợp!

An Thanh lắc mạnh đầu, nằng nặng ngón tay chỉ lên vài chỗ trong ba tờ giấy, kích động nói:

- Nếu như chuyện này cũng là chuyện trùng hợp, vậy thật sự là vô cùng khó tin!

Trần Hạo cùng Anh Đào thật cẩn thận đọc những chỗ ghi chép mà An Thanh đã chỉ ra, quả nhiên trên ba phần văn kiện đều có người chứng kiến miêu tả thấy được nữ quỷ, nhưng còn nghe được thanh âm tiếng chuông vang thanh thúy, hoàn toàn giống như những gì Trần Hạo đã trải qua. Bất đồng duy nhất chính là chỉ có Trần Hạo thấy được nữ quỷ kia dựa trên người nhị bàn để hút dương khí, mà những người khác thì thấy nữ quỷ chỉ đi dạo qua phòng ngủ một vòng lưu lại vài tiếng thở dài rồi bay ra ngoài cửa sổ.

Cảm xúc của An Thanh như có kích động, thanh âm nằng nặng chột run rẩy:

- Tôi vì chờ đợi sự kiện linh dị trong vườn trường này cũng đã ước chừng chờ đợi hơn một năm. Một năm trước khi tôi vừa mới nhập học, sự kiện truyền thuyết bên trong phòng học cũ để cho tôi hiểu được chỉ có những người có tế bào não kích thích mãnh liệt mới có thể vạch trần sự kiện linh dị kia. Đó chính là thứ mà tôi chân chính theo đuổi. Một năm trôi qua rất cục cựa để cho tôi chờ đợi được đến!

- Chuyện này...học tử, cô có thể đừng kích động đến như vậy được hay không!

Trần Hạo cảm giác gương mặt mình như run rẩy, hấn đang lo lắng có nên khuyên bảo Anh Đào rời khỏi xã đoàn này hay không. Dù sao một xã trưởng có ảnh hưởng thật lớn với những thành viên khác trong xã đoàn, Trần Hạo cũng không muốn chứng kiến sau này Anh Đào cũng biến thành bộ dáng như An Thanh.

- Cô không phải định bảo những sinh viên bình thường như chúng tôi đi điều tra truyền thuyết về nữ quỷ gì đi? Tôi nói trước tiên, tôi cùng Anh Đào tuyệt đối sẽ không tham gia!

Anh Đào ở một bên lén kéo tay áo Trần Hạo, muốn ngăn hấn đừng nói tiếp. Nhưng Trần Hạo lại rút tay Anh Đào ra, vẫn dùng ngữ khí thật bình tĩnh nói:

- Để cho tôi nói hết. Cô phải biết rằng chúng tôi bắt quá chỉ là những người thường mà thôi, về chuyện bắt quỷ hàng yếu hấn nên tìm nhân sĩ chuyên nghiệp để làm. Rất nhiều sự thật đều đã chứng minh, nếu người thường quá mức tự mình là đúng, như vậy kết quả cuối cùng thường thường đều phải dâng tặng cả tính mạng chính mình, hơn nữa còn làm phiền hà rất nhiều người vô tội. Tôi cũng không muốn làm người vô tội kiểu như thế. Nếu như cần điều tra, cô tự mình đi tốt hơn, ngàn vạn lần đừng lôi kéo cả hai người chúng tôi, tốt nhất cứ cho rằng hai chúng tôi chuyện gì cũng không hề biết là hay nhất!

- A, xã trưởng...

Anh Đào chứng kiến lúc Trần Hạo đang nói chuyện, ánh mắt An Thanh vẫn nhìn chăm chăm vào Trần Hạo, vội vàng nói:

- Hấn không phải có ý tứ đó...ý tứ của hấn là muốn nói...

- Tốt lắm anh thanh niên, có đảm lượng, có quyết đoán!

An Thanh vỗ mạnh lên bàn, dọa Trần Hạo cùng Anh Đào nhảy dựng lên, còn tưởng rằng nằng muốn nổi điên đả thương người, hai người đều đã chuẩn bị chạy trốn. Nhưng An Thanh chỉ vỗ bàn, sau đó gờ ngón cái hướng Trần Hạo như khen ngợi, lại như đang trầm ngâm suy nghĩ, như nhớ ra chuyện gì đó, ngẫm nghĩ suy tính không lên tiếng.

Một hồi lâu sau nằng lên tiếng:

- Không sai, anh nói phi thường đúng. So sánh với việc dùng cảm đối mặt mà nói, có thể thấy rõ ràng chính mình mà dùng cảm buông tha càng thêm khó được. Ở điểm này tôi thật xem trọng anh. Loại chuyện này đương nhiên không phải giao cho những sinh viên bình thường như chúng ta đi làm. Chúng ta chẳng qua chỉ là sinh viên, là người thường, người viết báo mà thôi. Công tác của chúng ta là đem toàn bộ sự tình từ đầu đến cuối chân tướng báo cho quần chúng mà không phải cưỡng vọng đi tặng rúng tính mạng của mình. Loại chuyện này đương nhiên giao cho chuyên nghiệp nhân sĩ đi thu phục, chúng ta chỉ cần theo sau bọn họ đi ghi chép toàn bộ câu chuyện là tốt nhất!

- Chuyện này...theo lời cô nói chúng ta, hẳn cũng không tính cả tôi cùng Anh Đào vào bên trong luôn đi, về phần nhân sĩ chuyên nghiệp nào đó, chẳng lẽ học tử còn nhận thức được khu ma đạo sĩ hay hòa thượng gì đó hay sao?

- Gì mà đạo sĩ hay hòa thượng chứ?

An Thanh đắc ý khoát tay:

- Tư tưởng của anh còn dừng lại trong phim Hong Kong ở niên đại 80 mất rồi. Phải biết rằng khu ma nhân hiện đại sớm đã không còn là những hòa thượng đạo sĩ, mà là những cô gái xinh đẹp đáng yêu!

- Đẹp...cô gái xinh đẹp?

Trần Hạo thiếu chút nữa nhổ ra một búng máu. Những cô gái xinh đẹp làm khu ma sư? Còn không bằng trực tiếp gọi là chiến sĩ thì còn tốt hơn một chút. Tốt hơn nữa thêm một câu “Đại biểu ánh trăng trừng phạt người” gì gì đó mới càng có cảm giác. Hắn cảm giác nữ xã trưởng tên An Thanh này nói chuyện thật là thái quá, trong lòng hắn chợt hạ quyết tâm, một lát nữa sau khi rời khỏi nơi này, vô luận dùng phương pháp gì cũng phải khuyên bảo Anh Đào rời khỏi tin tức xã, tốt nhất là cách xa cô gái An Thanh này càng xa càng tốt.

- Hừ hừ, những sinh viên mới nhập hiệu như các vị tự nhiên là không hay biết gì rồi!

An Thanh hắng giọng híp mắt nói:

- Ở trong trường học của chúng ta, có một xã đoàn cường đại mà thần bí. Tuy rằng là xã đoàn không phải do trường học cùng chính phủ sở thừa nhận, nhưng lại có được nhân khí còn vượng hơn bất cứ xã đoàn nào!

- Tôi biết tôi biết!

Anh Đào vội vàng nói:

- Ý của xã trưởng muốn nói là Thần Hi Thanh Lam Đồng Hảo Hội phải không? Tôi nghe nói họ cũng giống như xã trưởng, đều là sinh viên năm hai, nhưng còn biết được một ít pháp thuật không thể tưởng tượng nổi!

- Hừ hừ, đúng đúng!

An Thanh dương dương tự đắc nói:

- Hội trưởng Thần Hi Thanh Lam là sủng...a a không phải, là bạn cùng phòng của một người bạn của tôi đó.

Sau đó nàng chợt than thở một câu:

- Tuy rằng nàng thường xuyên không ngủ lại phòng túc xá, nhưng mà...

Thanh âm của câu sau thật giống như đang oán hận, Trần Hạo cùng Anh Đào đều không nghe được rõ ràng.

- Tóm lại chuyện này tin tức xã cùng Thần Hi Thanh Lam đã có thương lượng, lại nhắc lên một sự kiện linh dị còn hơn cả sự kiện thần quái ở năm trước!

An Thanh tràn đầy tự tin nói:

- Tôi cam đoan phụ trách theo dõi đưa tin bên tin tức xã, về phần con nữ quỷ kia thì cứ giao cho hội trưởng Thần Hi Thanh Lam cùng lãnh nữ...a không phải, là trợ thủ của nàng thì tốt hơn, quyết định như vậy!

- Anh Đào, cô có nghĩ tới nên đổi một xã đoàn khác hay không? Nói thí dụ như độc thư xã, kịch bản xã, mỹ thuật tạo hình xã gì đó?

Trần Hạo từ trong phòng đi ra, kéo Anh Đào sang một bên nhỏ giọng hỏi:

- Nơi nào cũng có thể, tốt nhất đừng tiếp tục ở lại tin tức xã...

- Vì sao vậy?

Anh Đào thật khó hiểu hỏi:

- Tôi rất ưa thích xã đoàn này, người như xã trưởng cũng thật tốt lắm, tính cách thẳng thắn cùng mạnh mẽ, tinh lực lại dồi dào, thật không tệ chút nào!

- Phải, thật không tệ!

Trần Hạo lau mồ hôi trán:

- Nhưng cô không cảm thấy xã trưởng của cô có chút tinh lực dồi dào quá hay sao?

...

Theo An Thanh chỉ dẫn, hai người Trần Hạo cùng Anh Đào đi tới phía tòa lầu ở mặt đông trường học.

- Rõ ràng là chuyện của tin tức xã các cô, vì sao lại phải kéo tôi đi theo vậy chứ!

Về mặt Trần Hạo thật bất đắc dĩ nói:

- Tôi đối với những sự kiện linh dị trừ ma căn bản không hề có chút hứng thú, cô cho tôi trở về đi!

- Đừng nha, anh cứ xem như bồi tôi đi được không?

Anh Đào như van vãn:

- Anh phải biết người của Đồng Hảo Hội thật quá thần bí. Tuy rằng người nào cũng biết tên của họ, nhưng lại có rất ít người từng gặp qua hội trưởng của họ rốt cục có bộ dáng gì, nghe truyền thuyết hội trưởng cùng trợ thủ đều là nữ giới, hơn nữa còn có được lực lượng trừ ma. Một mình tôi đến cảm thấy không được an tâm, vạn nhất lại gặp phải tổ chức tà giáo thì phải làm sao bây giờ?

- Tổ chức tà giáo cũng không đáng sợ!

Trần Hạo không có lương tâm nói:

- Bằng tính tình này của cô, cho dù là tổ chức tà giáo hắc cũng sẽ không trúng ý cô đi, tôi cam đoan cô tuyệt đối an toàn!

- Chỉ có anh vô nghĩa thật nhiều!

Anh Đào vỗ mạnh lên lưng Trần Hạo, kéo tay hắn:

- Theo giúp tôi đi xem, giải quyết xong chuyện xã trưởng căn dặn thì tôi sẽ thả anh về!

- Được rồi được rồi, không được đánh người, tôi đi đây!

Trần Hạo thở dài, dùng sức đẩy cửa phòng:

- Xin hỏi có ai không? An xã trưởng bên tin tức xã phái chúng tôi đến đây!

Trần Hạo đi vào phòng lớn tiếng hô lên.

- Xoẹt...

Một thanh âm vang lên, Trần Hạo cảm giác trên cổ chợt rét lạnh. Hắn cúi đầu nhìn, một thanh băng kiếm trong suốt đang gác trên cổ hắn, mũi kiếm sắc bén sáng ngời chỉ cách cổ hắn vài mm mà thôi.

- Ha ha ha ha...

Trần Hạo toát mồ hôi lạnh, ngược ngừng cười khan vài tiếng:

- Xem ra chúng tôi tựa hồ đi nhầm, không sao cả, chúng tôi lập tức rời đi!

- Đây!

Một thanh âm nhẹ nhàng thì thào bên tai Trần Hạo:

- Nói nhỏ thôi, Tiểu Mạnh đang ngủ trưa!

- Được!

Trần Hạo chỉ vào băng kiếm gác trên cổ mình, dùng thanh âm cũng yếu ớt hồi đáp:

- Vật này cô có thể lấy xuống trước hay không, mặc dù ở thời tiết nóng có vật này thật thoải mái, nhưng đặt ở chỗ này thật sự quá nguy hiểm!

Vừa nói xong Trần Hạo liền cảm giác cổ mát lạnh trên cổ chợt biến mất. Hắn cúi đầu phát hiện băng kiếm gác trên cổ mình đã phiêu tán trong không khí thành những điểm sáng loang lổ, dần dần biến mất không còn thấy gì nữa.

- Hai người đi theo tôi đi!

Không đợi hai người Trần Hạo kịp phản ứng, hắn liền cảm giác cổ áo mình bị người níu lấy, một cổ lực lượng mạnh mẽ ném hắn ra ngoài cửa.

- Hai người đến đây có chuyện gì?

Bên tai truyền tới thanh âm chất vấn lạnh băng không chút hữu hảo. Trần Hạo quay đầu, lúc này mới nhìn thấy rõ cô gái vừa cầm băng kiếm gác lên cổ mình.

Mái tóc cô gái cũng không dài, buộc thành đuôi ngựa, nhìn qua tựa hồ như trước kia vốn cắt tóc ngắn sau đó mới để dài. Dáng người cô gái này thật cao, cơ hồ ngang ngửa với Trần Hạo, đặc biệt cặp đùi vô cùng thon dài, Trần Hạo cảm thấy cô gái này không đi làm người mẫu thật sự là quá đáng tiếc. Nhưng sau khi nhìn rõ gương mặt của nàng, Trần Hạo liền hiểu được vì sao cô gái này lại không đi làm người mẫu.

327. Chương 330: Đồng Hảo Hội

Cô gái này có một gương mặt như luôn bộc lộ vẻ trời sinh chó đến gần. Nếu là gương mặt bình thường thì Trần Hạo cũng thương xuyên thấy được nên sẽ không cảm thấy quái dị. Nhưng cô gái này nói như thế nào...thật giống như gương mặt nàng được ướp lạnh qua, nguyên bản gương mặt thật xinh đẹp lại bởi vì khuyết thiếu nụ cười cần thiết, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn bỏ chạy. Trong lòng Trần Hạo thầm oán, cô gái này nhất định rất khó có được bạn trai, là nam nhân nào cũng sẽ bị nàng dọa chạy.

- Bát quái nữ An Thanh không dám tự mình tới, để cho hai người đến làm kẻ chết thay sao?

Cô gái lãnh băng băng nói:

- Có chuyện gì thì bảo cô ấy tự tới tìm tôi, nợ lần trước tôi còn chưa tính với cô ấy đâu!

- À này học tỷ...

Anh Đào đứng một bên sợ hãi mở miệng nói:

- Tôi là sinh viên mới nhập học của tin tức xã, cô gọi tôi là Anh Đào là được. Hai chúng tôi lần này tới đây là vì muốn cung cấp tài liệu...

- Là tài liệu gì, lấy ra xem một chút!

Cô gái không đợi Anh Đào nói xong, túm lấy văn kiện trong tay nàng bắt đầu mở ra xem, hoàn toàn đem hai người Anh Đào cùng Trần Hạo cho rằng trong suốt.

- Này học tỷ, có lời nói chuyện thẳng một chút mong cô đừng trách móc!

Thấy Anh Đào gần như sắp bị dọa khóc, Trần Hạo nhìn không được mở miệng nói:

- Hai chúng tôi chẳng qua là đến giúp đỡ làm chân chạy mà thôi, nếu như cô có ân oán gì với An xã trưởng thì là chuyện của hai người, thỉnh đừng lấy chúng tôi...

- Xoẹt...

Một tiếng vang lên, trên cổ Trần Hạo lại truyền tới xúc cảm lạnh lẽo. Lần này Trần Hạo đã thấy được thật rõ ràng, thanh băng kiếm gác trên cổ mình là trống rỗng từ tay của cô gái này đột nhiên xuất hiện. Giống như người làm ảo thuật, một mảnh điểm sáng trong nháy mắt đã hình thành một thanh băng kiếm.

- Tôi đang xem tư liệu, đừng làm ồn ào!

Cô gái lãnh băng băng dáng người cao gầy cũng không hề ngẩng đầu lên, vẫn đang xem văn kiện giật lấy từ tay của Anh Đào. Không bao lâu, nàng khép lại văn kiện, nhìn Trần Hạo nói:

- Anh vừa mới nói gì?

- Không, không có chuyện gì trọng yếu!

Trần Hạo cười khỏ nói:

- Đồ vật chúng tôi đã đưa đến. Nếu như không có chuyện gì khác, như vậy chúng tôi về trước. Còn thứ đồ vật này...

Trần Hạo chỉ chỉ bằng kiếm gác trên cổ mình:

- Cô có thể lấy ra trước dùm được không?

- Anh tên là gì?

Ánh mắt cô gái lãnh băng băng đảo qua trên người Trần Hạo cùng Anh Đào. Bất đồng với khi nãy chính là lần này Trần Hạo có thể rõ ràng nhìn thấy được trong mắt nàng hiện lên vẻ hưng phấn, giống như là vừa nhìn thấy được điều mình thật khát khao.

- Tôi tên là Trần Hạo, nàng là bạn của tôi tên Anh Đào!

- Tốt lắm, tôi đã biết!

Cô gái lãnh băng băng cắt đứt lời Trần Hạo, thanh bằng kiếm đặt trên cổ hần cũng hóa thành điểm điểm tinh quang, biến mất bên trong không khí.

- Anh chính là Trần Hạo đã tận mắt nhìn thấy được nữ quỷ hút dương khí người khác đó sao?

- Chính là tôi!

Trần Hạo gật đầu.

- Tốt lắm, anh theo tôi vào đây!

Cô gái nhìn Anh Đào đứng cạnh Trần Hạo, nghĩ nghĩ một lát nói:

- Hai người cùng nhau vào đi!

- Việc này...học tỷ, nếu như không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước vậy!

Trần Hạo cảm giác cô gái này thật sự có chút nguy hiểm, vẫn nên sớm chuồn đi mới tuyệt vời.

- Nếu đã đem đồ vật đến, cũng không cần phải lưu chúng tôi ở lại ăn cơm gì đi...

- Tôi còn có chuyện muốn hỏi anh.

Cô gái quay đầu lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Trần Hạo, Trần Hạo cảm giác rét lạnh từ đầu đến chân.

- Còn nữa, đừng gọi tôi là học tỷ, tôi không quen, gọi tôi là a Trạch được rồi.

Nói xong lời này, cô gái tự xưng a Trạch mở cửa, lập tức đi vào, cũng không quản tới hai người Trần Hạo cùng Anh Đào ở sau lưng nàng.

- Chúng ta trở về đi, vị học tỷ này...thật đáng sợ!

Bộ dáng Anh Đào như sắp khóc:

- Bị nàng nhìn thoáng qua, tôi cảm giác cả người như phát run...

- Đích thực là thật đáng sợ, so với nữ quỷ mà tôi nhìn thấy càng đáng sợ hơn.

Trần Hạo không khỏi rùng mình:

- Nhưng hiện tại muốn đi thì đã chậm, nàng bảo chúng ta đi vào, nếu như không vào thì...

- Ô...xã trưởng, tôi hận cô!

Anh Đào đem cả người mình giấu sau lưng Trần Hạo, hai người run rẩy căng thẳng đi vào bên trong phòng.

- Tiểu Manh, thức dậy đi!

Một màn trước mắt làm Trần Hạo muốn rút cả đôi mắt. A Trạch vốn có khuôn mặt thật băng sương, luôn phát sinh ra cảm xúc như đừng có ai đến gần, lại dùng ngữ khí vô cùng ôn nhu ghé tới bên tai cô gái đang dựa trên bàn mà nói chuyện, trên mặt còn lộ ra dáng tươi cười thản nhiên. Tuy rằng nụ cười kia không rõ ràng, nhưng thật hiển nhiên đó là nụ cười phát ra từ tận trong tâm, Trần Hạo cảm giác cô gái kia khi đang cười nhìn thật xinh đẹp.

Mà cô gái đang dựa trên bàn ngủ sau khi nghe được a Trạch kêu gọi, từ trên bàn đứng dậy chậm rãi duỗi bờ lưng mệt mỏi. Đó là một cô bé có gương mặt thật đáng yêu, nhìn qua chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, giống như một học sinh trung học. Bởi vì trước đó ngủ say, khóe môi còn dính chút nước bọt, có vẻ càng thêm khả ái. Đại khái là em gái hoặc cháu gái gì đi, trong lòng Trần Hạo âm thầm suy đoán, một cô bé thật khả ái, cũng có thể xem là một la lỵ hơi quá thời hạn.

Ra vẻ cô gái tên a Trạch chính là hội trưởng Thần Hi Thanh Lam thần bí kia, trong lòng Trần Hạo chợt phán đoán như thế. Hội trưởng này mặc dù khi nói chuyện với bọn họ làm ra bộ dạng lãnh băng băng, nhưng từ thái độ ôn nhu khi nàng đối đãi với em gái mà xem, hẳn là người tốt, chỉ là không giỏi cùng người khác giao tiếp mà thôi.

- A Trạch, làm sao vậy? Có thể trở về nhà rồi sao?

Cô gái bị đánh thức trong giấc ngủ mơ dụi dụi đôi mắt, mơ mơ màng màng nói:

- Cơm chiều nay làm thịt bò đi, tự mình đi mua nguyên liệu thì tốt hơn, cô về nhà trước là được!

- Đồ dân, còn chưa tới giờ đâu!

Cô gái tên a Trạch thân mật véo nhẹ mũi cô bé kia:

- Có chuyện chính sự phải làm, An Thanh tìm được chút tin tức, muốn chúng ta hỗ trợ!

- Nga...

Cô bé kia nhu thuận gật đầu, thấy được Trần Hạo cùng Anh Đào đang đứng ngay cửa, cười híp mắt hướng hai người vẫy vẫy tay như chào hỏi.

Anh Đào nhô đầu ra từ sau lưng Trần Hạo, thấy được cô bé có gương mặt đáng yêu, liền quét sạch bóng ma mà a Trạch gieo xuống trong lòng nàng trước đó, cũng cười híp mắt vẫy vẫy tay.

- Tiểu muội muội, chị gọi là Anh Đào, vị ca ca này tên là Trần Hạo!

Anh Đào cũng đã quên mất bên cạnh cô bé đáng yêu kia còn có một a Trạch lạnh băng băng, vội tiến tới thân thiết hỏi:

- Em tên là gì a?

- Tôi tên là Diệp Tiểu Manh.

Chẳng biết tại sao cô bé kia mặt ửng mây ề thờ dài đáp.

- Tiểu Manh sao, ân ân, tên không tệ, tên thật rất khả ái...

Anh Đào có chút không nhịn được muốn đưa tay sờ vào đầu cô bé, nhưng lại bị a Trạch ở một bên ngăn trở. Nàng ngẩng đầu nhìn a Trạch, phát hiện trên vẻ mặt băng sương của a Trạch hiện lên mấy dòng chữ “đây là vật phẩm riêng tư”.

- Anh kia, anh tên là Trần Hạo đó, lại đây đi!

A Trạch ngồi xuống bên cạnh Diệp Tiểu Manh, lại dùng ngữ khí như mệnh lệnh nói:

- Tôi muốn anh đem mọi chuyện đã trải qua kể lại chi tiết thêm một lần, càng chi tiết càng tốt, đừng quên bất cứ manh mối nào!

Chương 330 (b) Đồng Hảo Hội

- Chuyện này không có vấn đề, bởi vì nó cho tôi ấn tượng quá khắc sâu, muốn quên cũng không quên được.

Trần Hạo đi tới ngồi xuống ghế nói. Hắn lại chỉ Diệp Tiểu Manh đang ngồi bên người a Trạch:

- Nhưng hội trưởng học tỷ, loại chuyện này kể ra trước mặt trẻ con có phải có chút không quá thỏa đáng hay không, dù sao em gái của cô vẫn còn ở tuổi vị thành niên...

- Tôi đã mười chín, a không phải, cộng thêm tuổi mẹ đã được hai mươi rồi!

Diệp Tiểu Manh giống như một con chó nhỏ bị đập trúng đuôi, đột nhiên đứng lên lớn tiếng hô:

- Người ta đã hai mươi tuổi rồi, không phải là cô bé vị thành niên gì hết, tôi là sinh viên năm hai. Không phải học sinh trung học, hai mươi tuổi, hai mươi tuổi!

- Di?

Nghe lời nói của Diệp Tiểu Manh, Trần Hạo cùng Anh Đào đều làm ra biểu tình không sao tưởng tượng nổi. Cô bé này thấy thế nào cũng không giống như một sinh viên hai mươi tuổi đi, hơn nữa nàng còn nói mình là sinh viên năm hai, thật khiến cho Trần Hạo cùng Anh Đào không cách nào dám tin tưởng.

- Còn nữa, hai người đã nhận lầm người.

A Trạch ngồi bên cạnh Diệp Tiểu Manh tiếp lời nói:

- Tôi cũng không phải là hội trưởng gì, tôi chỉ là trợ thủ mà thôi. Hội trưởng Thần Hi Thanh Lam mà hai người muốn tìm chính là nàng đó!

A Trạch dùng tay chỉ Diệp Tiểu Manh đang phồng má giận dữ đứng bên cạnh.

- Di? Di?

Trần Hạo cùng Anh Đào đều mang theo ánh mắt thêm kinh ngạc nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Nói tóm lại, tình hình đại khái chính là như thế!

Trần Hạo đem nguyên nhân mà mình bị mất ngủ suốt hai đêm kể lại cho a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đang ngồi đối diện nghe qua. Chứng kiến biểu hiện biến hóa vô cùng đáng yêu của Diệp Tiểu Manh khi nghe lời giảng thuật của mình, lại nhìn nhìn vẻ mặt băng sương không chút thay đổi của a Trạch bên cạnh, Trần Hạo cảm giác nữ hội trưởng tên Diệp Tiểu Manh này cùng a Trạch trợ thủ kia có phải đã nhận chức vụ sai lầm rồi hay không. Nhất định là như vậy. A Trạch mới chính là người đứng sau màn điều khiển Đồng Hảo Hội, mà Diệp Tiểu Manh chẳng qua chỉ là dùng làm bài trí mà thôi, trong lòng Trần Hạo không ngừng suy đoán.

- Ý tứ chính là, anh tận mắt nhìn thấy nữ quý gia ghé lên trên người bạn cùng phòng ngủ với anh, nhưng không chứng kiến có phải nó thật sự đang hút dương khí hay không, chính là như thế đi?

A Trạch mở miệng hỏi.

- Lúc ấy tôi dùng mền che kín đầu, cho nên không nhìn thấy thật rõ ràng.

Trần Hạo suy nghĩ một chút đáp:

- Nhưng theo tôi nhìn xem, tuyệt đối đó là một con âm quỷ!

- Kinh nghiệm của anh? Kinh nghiệm của anh không đáng một đồng a!

A Trạch cười lạnh một tiếng, không chút khách khí nói:

- Kinh nghiệm gì đó của anh chỉ sợ đều là lấy từ điện ảnh ti vi hay trên tiểu thuyết inte tới đi?

- Phải đó, có vấn đề gì?

Trần Hạo thoáng lạng người.

- Làm gì có phân biệt âm quỷ hay dương quỷ, mấy thứ kia chỉ là viết lung tung ra mà thôi.

Diệp Tiểu Manh ngồi bên cạnh cười nói:

- Quỷ vốn là âm tính, làm sao có việc chia ra âm quỷ hay dương quỷ, loại phân loại kia căn bản là nói hươu nói vượn!

- Di? Quỷ không phải được phân biệt như vậy sao?

Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Vậy làm sao mà phân loại?

- Dương nhiên là dựa theo phương thức tử vong mà phân loại.

Diệp Tiểu Manh giải thích:

- Lực lượng của quỷ chủ yếu đến từ phương thức tử vong, theo phương pháp khác nhau mà có lực lượng khác nhau. Nói thí dụ như quỷ treo cổ, quỷ chết đói, quỷ chết đuối, quỷ oán khí...Bất quá chủ yếu mà nói chẳng qua quỷ chính là một loại tụ hợp thể năng lượng mà thôi!

- Anh có nhìn ra được nữ quỷ kia có đặc thù gì hay không?

A Trạch ngồi một bên tiếp lời nói:

- Nói thí dụ như trên cổ có vết bầm, hoặc trên người có nước, hay là đầu lười ở bên ngoài...

- Không có!

Trần Hạo cẩn thận hồi tưởng lại bộ dạng của nữ quỷ kia, thật khẳng định lắc đầu:

- Bộ dạng thật bình thường, trên người cũng không thấy có vết thương. Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt một chút có vẻ không giống bình thường, hoàn toàn chỉ là bộ dáng của một cô gái bình thường mà thôi, không có địa phương đặc biệt nào khác!

- Vậy thật đúng là việc lạ!

Diệp Tiểu Manh dùng tay chống cằm, vẽ mặt mê hoặc nói:

- Không có vết thương gì, cũng không có đặc thù gì, nghe vào giống như là quỷ hoàn hồn...

- Không thể nào là quỷ hoàn hồn!

A Trạch lắc đầu:

- Căn cứ theo Trần Hạo miêu tả, tối hôm sau hẳn cũng nhìn thấy nữ quỷ kia. Nếu như là quỷ hoàn hồn, chỉ được về trong một đêm hiện thân, qua đầu thất sẽ bị quỷ sai đưa xuống hoàng tuyền, không thể tiếp tục hiện ra trên nhân gian giới!

- Cho nên tôi mới nói là kỳ quái!

Diệp Tiểu Manh gật đầu nói:

- Quỷ nữ mà trên người lại không có vết thương, gương mặt lại bình thường, tôi thật sự nghĩ không ra có loại quỷ hồn nào lại có hình dạng như vậy...

- Hay là loại ám ảnh trên vật linh nào đó đi, hoặc bởi vì nguyên nhân đặc thù nào đó mà bị trói buộc ở đồ vật lưu lại.

A Trạch suy đoán nói:

- Nhớ rõ có tiếng chuông vang không? Tôi hoài nghi đó là một con vật linh, bám trên một chiếc chuông, cho nên người nhìn thấy mới nghe được thanh âm tiếng chuông đó!

- Vậy tại sao nữ quỷ kia lại thờ dài? Tại sao phải ghé lên trên người tên bàn tử trong phòng ngủ của bọn họ đây?

Diệp Tiểu Manh nói:

- Chẳng lẽ tên bàn tử kia có quan hệ gì với nữ quỷ nọ hay sao?

- Chuyện này rất khó nói!

A Trạch lắc lắc đầu.

- Thật khó giải thích vì sao nữ quỷ kia liên tục xuất hiện trong những phòng ngủ khác nhau trong nhiều ngày. Nếu như là vật linh, như vậy linh thể của nó không thể vượt qua khoảng cách quá xa với vật thể nó ám ảnh, nếu không linh thể sẽ trở nên vô cùng suy yếu không chịu nổi, không thể hiện hình. Nhưng theo những người nhìn thấy nói, khoảng cách hoạt động của nữ quỷ kia tương đối lớn, nam ký túc xá đi tới bắc ký túc xá cũng đều có tung tích xuất hiện của nó!

- Còn có một loại khả năng!

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói:

- Vật thể mà nữ quỷ kia ám ảnh có thể di động, có thể di chuyển từ nam ký túc xá tới bắc ký túc xá. Có thể là bị người nào đó mang theo bên mình, cũng có thể là ở vật nào đó có thể di động, thí dụ như loại phương tiện giao thông như xe đạp chẳng hạn!

- Tóm lại hiện tại chính yếu chính là thanh âm tiếng chuông kia!

A Trạch gật đầu, đồng ý phỏng đoán của Diệp Tiểu Manh:

- Vậy bắt đầu xuống tay từ những vật thể có tiếng chuông đi!

A Trạch cùng Diệp Tiểu Manh nói chuyện hoàn toàn không có chỗ cho Trần Hạo cùng Anh Đào xen vào. Hai người bọn họ có cảm giác giống như mình đang là khán giả của bộ phim điện ảnh về quỷ quái, những gì diễn ra trong phim không quan hệ tới họ, họ chẳng qua chỉ là người ngồi xem tình hình diễn biến mà thôi!

- Trần Hạo, tôi cảm thấy vô cùng lạnh lẽo a!

Anh Đào kéo kéo tay áo Trần Hạo, nhỏ giọng nói.

Trần Hạo cũng vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu. Đối diện với hai nữ sinh viên không xem ai ra gì đang nghiên cứu về các chủng loại quỷ quái, hoàn toàn xem hắn cùng Anh Đào không hề tồn tại. Nếu như nói cô gái tên a Trạch có năng lực trừ ma bắt quỷ thì hắn còn cảm thấy là có thể, nhưng nếu nói cả Diệp Tiểu Manh có dáng vóc như một học sinh trung học kia cũng biết bắt quỷ, đánh chết hắn cũng không tin!

328. Chương 331: Chị Em

Nói tới việc này, tốt xấu cô gái tên a Trạch vừa rồi xuất ra bằng kiếm chẳng khác gì làm ảo thuật kia nhìn qua tựa hồ còn có chút cách thức, thế nhưng ngụy la ly Diệp Tiểu Manh căn bản chỉ là một cô bé mà thôi, chẳng lẽ nàng có thể dựa vào việc làm nũng mà đánh chết quỷ hay sao?

- Được rồi, cứ quyết định như vậy!

Sau một lát thảo luận, Diệp Tiểu Manh chợt vỗ bàn nói:

- Triệu tập hội viên, tra tìm trong toàn trường, bất cứ vật phẩm gì khả nghi là vật linh cũng không thể bỏ qua. A Trạch đi điều tra ở thư viện thử xem, trong đoạn thời gian gần đây từng có nữ sinh viên nào bị đột tử hoặc có quan hệ gì tới linh tỏa hay không, xem xem việc này có quan hệ gì tới nữ quỷ!

Nàng quay đầu nhìn Trần Hạo:

- Còn anh nữa...

- Tôi?

Trần Hạo dùng ngón tay chỉ vào chính mình, lại vội vàng xua tay nói:

- Tôi không biết bắt quỷ. Hơn nữa với lá gan của tôi thì tôi nên làm cổ động thôi thì tốt hơn!
- Đừng sợ hãi, cũng không phải bảo anh cùng chúng tôi đi bắt quỷ, hơn nữa hiện tại cũng chỉ nằm trong giai đoạn điều tra mà thôi.

Diệp Tiểu Manh cười nói:

- Nhưng cũng cần anh giúp đỡ một việc, phụ trách giám thị tên bàn tử bên trong phòng ngủ của anh đó!
- Giám thị nhị bàn?

Trần Hạo sửng sốt:

- Chẳng lẽ việc này có quan hệ gì tới nhị bàn hay sao?
- Rất khó nói!

A Trạch lãnh băng băng nói:

- Cũng có người khác nhìn thấy được nữ quỷ kia, nhưng anh là người duy nhất nhìn thấy nữ quỷ ghé lên thân thể người kia mà thôi. Cho dù tên bàn tử kia không quan hệ gì với nữ quỷ, nhưng hiện tại xem ra hẳn là người duy nhất khiến cho nữ quỷ chú ý tới, như vậy cũng nói trên người hẳn nhất định có điều gì đó bất đồng với người khác. Anh ở chung một phòng với hẳn, giám thị hẳn sẽ tương đối dễ dàng. Anh phụ trách quan sát xem hẳn có địa phương gì kỳ quái hay không!
- Lại có địa phương gì kỳ quái chứ?

Trần Hạo dở khóc dở cười nói:

- Nhị bàn chỉ là một tên mập đến từ Đông Bắc mà thôi, ngoại trừ ăn nhiều hơn người khác, ngủ ngáy ồn hơn người, khi nói chuyện lớn tiếng một chút, cũng không có gì đặc biệt đâu!
- Nhất định phải có, chẳng qua là vì chúng ta còn chưa phát hiện mà thôi.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Chẳng lẽ nữ quỷ kia chỉ đơn giản cảm thấy có hứng thú với một kẻ mập mập thôi sao?
- Được rồi!

Trần Hạo gật đầu, dù sao mỗi ngày về phòng ngủ cũng đều tiếp xúc với nhị bàn, giám thị chẳng qua chỉ là chuyện thuận tiện mà làm, với hẳn mà nói cũng không có gì là đặc biệt.

- Tốt lắm, vậy tan học tại đây đi!

Diệp Tiểu Manh thỏa mãn gật đầu, sau đó gục đầu trên bàn nói:

- Cho tôi ngủ thêm một lát nữa đi, đêm qua chị của tôi lôi kéo tôi đòi nói chuyện cho tới sáng, buồn ngủ chết tôi luôn! Thật không biết chị ấy lấy đâu ra nhiều lời để nói đến như vậy!
- Vậy cô cứ tiếp tục ngủ thêm một lát đi! Tan học tôi sẽ điểm danh dùm cho cô!

A Trạch ôn nhu sờ sờ tóc Diệp Tiểu Manh.

- Ân!

Diệp Tiểu Manh hữu khí vô lực lên tiếng.

...

- Thật sự là có quỷ sao, vậy làm sao bây giờ?

Đi ra khỏi phòng, bộ dáng Anh Đào như sắp khóc, dùng tay níu lấy áo Trần Hạo, đáng thương nói:

- Thật là đáng sợ, buổi tối chắc là tôi không dám ngủ...
- Không có chuyện gì đâu, đừng sợ hãi.

Trần Hạo nói:

- Dù sao trong phòng ngủ của các cô có nhiều ảnh chụp Xuân ca như vậy, có thể trừ tà, tôi cam đoan tuyệt đối không có việc gì!

- Anh xác định sao?

Bạn cùng phòng của Anh Đào là một fans hâm mộ, trên đầu giường treo thật nhiều ảnh chụp của Xuân ca.

- Tôi xác định!

Trần Hạo làm ra vẻ thập phần khẳng định gật đầu:

- Không những có thể trừ tà còn có thể tránh thai...

- Lại bắt đầu nói hươu nói vượn!

Anh Đào đỏ mặt đánh Trần Hạo, sau một trận ồn ào đùa giỡn, cảm giác sợ hãi trong lòng cũng bị hòa tan rất nhiều.

- Uy, trạng thái của lão nhị hôm nay thật tốt lắm đi!

Quay trở về phòng ngủ, lão tứ cười nói với Trần Hạo:

- Hôm nay lại phá kỷ lục!

- Không phải đâu!

Trần Hạo bưng kín mặt, hắn đối với đám bạn ở chung phòng cảm thấy thật xấu hổ:

- Các cậu lại đi tới tiệm kia nữa sao? Người ta hình như không có trêu chọc mấy cậu đi?

Ở gần cửa trường học gần đây có mở một tiệm cơm. Một phần xương sườn chẳng qua chỉ có mười đồng, cơm được ăn tùy ý. Tiệm cơm này thật lý tưởng cho sinh viên trong trường. Sinh viên năm nhất còn chưa có nhiều tâm tư đi ra ngoài tìm việc kiếm tiền chi phí, sinh hoạt phí chủ yếu đều do gia đình cung cấp. Tuy rằng mỗi tháng trong nhà gởi tiền ăn uống cũng không thành vấn đề, nhưng phải biết rằng hiện tại chi tiêu của sinh viên lại không chỉ là chuyện ăn uống mà thôi. Đừng nói tới việc tán gái ước hẹn cũng tốn tiền, chỉ là mỗi tháng chi phí trong việc lên mạng chơi game cũng đã không phải con số nhỏ. Vì muốn tiết kiệm thêm ít tiền khiến mình được giải trí thoải mái một chút, bọn họ vẫn thường xuyên đi tới cửa tiệm đó ăn cơm. Bốn người gọi hai phần xương sườn, sau đó lại xử lý tới nửa thùng cơm là chuyện thật bình thường. Chủ yếu khi bốn người họ đi vào tiệm cơm kia, nhất định sẽ nhận được ánh mắt muốn giết người của ông chủ tiệm cùng nhóm người phục vụ.

- Là do chính bọn hắn nói tùy tiện ăn bao nhiêu cơm cũng được mà! Sao có thể trách tôi chứ!

Nhị bàn ngồi trên giường mình tiếp lời nói:

- Hôm nay tôi chỉ là ăn nhiều hơn mà thôi!

- Chỉ ăn no bấy thành?

Trần Hạo quay đầu nhìn lão tứ hỏi:

- Hôm nay rốt cục ăn bao nhiêu bát?

- Nói ra sẽ hù chết cậu!

Lão tứ cười hề hề đem hai bàn tay đều vươn đi ra.

- Mười...mười bát?

Ánh mắt Trần Hạo thiếu điều muốn rơi ra ngoài.

- Hai người các cậu mua một phần xương sườn lại ăn mười bát cơm, ông chủ tiệm cơm không giết chết hai người sao?

- Mười một bát, tôi còn chưa đưa bàn chân ra đâu!

Lão tứ dương dương tự đắc nói:

- Một mình lão nhị đã ăn tám bát, tôi ăn ba bát thì ăn không nổi nữa!

- Thật là dọa người!

Trần Hạo dùng tay che mặt thở dài nói:

- Nếu còn tiếp tục như vậy, xem ra tiệm cơm kia sẽ rất nhanh bị đóng cửa!

- Gần đây nhị bàn rất có thể ăn!

Lão tứ cười hì hì nói:

- Nhìn cái bụng của cậu kia, không phải là châu thai ám kết đi? (có thai)

- Cút đi!

Nhị bàn tức giận trả lời:

- Mùa thu, hiểu hay không. Phải nuôi dưỡng một chút chuẩn bị qua mùa đông!

- Cậu là gấu chó sao? Còn đòi bồi dưỡng chuẩn bị qua mùa đông?

Trần Hạo trả lời một câu, nằm xuống giường, thuận tiện đưa mắt liếc qua nhị bàn. Nhị bàn có địa phương nào đặc biệt? Người này chỉ giống như một thùng cơm mà thôi, thấy thế nào cũng chỉ là một người vô cùng bình thường không thể bình thường hơn được nữa. Có điều gì để giám thị?

Đem ý nghĩ trong đầu ném qua một bên, Trần Hạo mở ra laptop của mình. Muốn đổi lực chú ý, đem chính mình trầm mê trong thế giới inte là phương pháp tốt nhất. Chẳng qua Trần Hạo cũng không dám tiếp tục xem tiểu thuyết khủng bố, mà trực tiếp vùi đầu vào ma huyền thế giới.

Chương 331 (b) Chị em

...

Đã đến thời gian tan học, Diệp Tiểu Manh xem lại đồng hồ, hốt ha hốt hoảng chạy ra khỏi phòng học.

Không vì điều gì khác, đơn giản là vì trong nhà lại có thêm một miệng ăn.

Từ khi Minh Diệu mất tích cho tới hiện tại cũng đã qua được nửa năm. Hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Mị, Diệp Tiểu Manh cảm giác mình giống như đang nằm mơ. Một cô gái có hình dạng giống nàng như đúc đi vào nhà nàng, nói rằng cô ấy là chị ruột của nàng, sau đó lại mang đến tin dữ về Minh Diệu. Diệp Tiểu Manh đã quên mất sau khi mình nghe tin lại có phản ứng gì, trí nhớ của đoạn thời gian đó hoàn toàn trống rỗng. Đại não con người sau khi nhận lấy kích thích mãnh liệt, thường thường sẽ có biện pháp khởi động bảo hộ bản năng, đem một ít chuyện đáng sợ trong trí nhớ niêm phong cất giấu. Diệp Tiểu Manh chỉ nhớ được sau khi mình tỉnh lại thì đang nằm trên giường mình, mà sau khi đi ra phòng khách nhìn qua thì thấy Mị đang ngồi trên ghế sofa, quần áo hỗn độn, hơn nữa cả căn phòng đều hỗn loạn, trên vách tường xuất hiện thật nhiều lỗ thủng!

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Diệp Tiểu Manh bị một màn trước mắt làm sợ ngây người:

- Động đất sao?

- Không có gì!

Mị nhìn Diệp Tiểu Manh, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Là bình gas bị nổ mà thôi!

Tính tình thật dễ dàng tin tưởng lời nói của người khác cùng tính quá mức dễ quên có lẽ chính là ưu điểm lớn nhất của Diệp Tiểu Manh, nàng ở trong thời gian thật ngắn đã tiếp nhận lời giải thích của người chị cùng cha khác mẹ về lý do căn phòng khách bị phá hủy. Có thêm một người chị cũng không phải là chuyện gì xấu, Diệp Tiểu Manh thầm nghĩ. Nhưng nhìn phòng khách biến thành rối tung như vậy nếu Minh Diệu trở về nhất định sẽ mắng chết nàng.

Rất dễ dàng tin tưởng người khác cũng quá cố chấp cũng là hai loại khái niệm. Hoặc là nói cuộc sống chung trong thời gian dài đã bồi dưỡng tới lòng tin nhiệm mầu quảng. Tuy rằng Diệp Tiểu Manh có thể rất nhanh tin tưởng lý do của Mị về căn phòng khách bị phá hỏng, nhưng bất kể như thế nào nàng cũng không tin tưởng về tin tức cái chết của Minh Diệu mà Mị mang về. Ngẫu nhiên ở một vài thời điểm, Diệp Tiểu Manh vẫn sẽ nhắc nhở khi Minh Diệu về sẽ như thế nào thế nào. Mỗi khi tới lúc đó, Mị muốn giải thích điều gì đó, hoặc làm cho Diệp Tiểu Manh nên hiểu chuyện gì, nhưng lời nói của Mị hoàn toàn không vào được lỗ tai của Diệp Tiểu Manh. Hoặc là nói, Diệp Tiểu Manh đã theo bản năng lựa chọn che chắn những từ mà nàng hoàn toàn không muốn nghe thấy.

Không phải nghe không được, mà là Diệp Tiểu Manh dù thế nào cũng vẫn không tin, hoặc là nói nàng hoàn toàn không muốn đi tin tưởng. Nàng tình nguyện lừa dối bản thân mình rằng Minh Diệu chỉ bị mất tích mà thôi, hoặc sẽ có một ngày nào đó hân thành linh trở về dọa cho nàng nhảy dựng, cũng không muốn đi tin tưởng chuyện Mị đã kể cho nàng.

Minh Diệu nhất định là còn sống, đúng vậy, nhất định còn sống. Diệp Tiểu Manh vẫn luôn tin tưởng như thế. Có lẽ là Minh Diệu đi tìm cha của nàng, Diệp Tiểu Manh không ngừng đem lý do Minh Diệu mất tích là vì đi làm chuyện gì đó thật quan trọng, hoàn toàn không muốn suy nghĩ những lý do mà nàng nghĩ ra cùng áp đặt lên người Minh Diệu là không chút căn cứ cùng miễn cưỡng như thế nào.

Về người chị tự xưng đột ngột tìm tới tận cửa, kỳ thật Diệp Tiểu Manh cũng không quá hiểu biết. Trong lúc nói chuyện phiếm Diệp Tiểu Manh chỉ nghe được hiện tại Mị tựa hồ đang làm công tác cũng tương tự như nghề thám tử tư của Minh Diệu lúc trước, thuận tiện tiếp nhận một ít án kiện trừ linh hoặc là thần quái đặc thù, còn chuyện cụ thể hơn thì không nghe Mị kể rõ ràng, vì vậy Diệp Tiểu Manh cũng không hỏi thêm. Có lẽ do cảm giác đặc thù trong huyết thống, ngay ánh mắt đầu tiên Diệp Tiểu Manh nhìn thấy Mị đã biết có thể tin tưởng chị mình.

Vì thế Mị ở lại trong căn nhà của Minh Diệu cùng Diệp Tiểu Manh. Hai người cùng ngủ chung trong phòng của nàng. Diệp Tiểu Manh cảm giác người chị này tựa hồ rất thích kề cận với mình, giống như trước kia nàng thích kề cận với Minh Diệu, lúc ngủ Mị luôn thích ôm chặt lấy nàng, hơn nữa còn không ngừng vuốt ve nựng nịu nàng. Căn phòng của Minh Diệu ở cách vách vẫn bỏ trống, mỗi tuần Diệp Tiểu Manh đều rút ra thời gian một ngày quét tước căn phòng một lần. Sau đó nàng sẽ một mình ở lại trong phòng của Minh Diệu, ở trên cửa sổ có một hộp nhỏ màu đen, bên trong là chiếc kính đen què mùa của Minh Diệu. Không biết tại sao mỗi lần Diệp Tiểu Manh nhìn thấy nó, vô luận trong lòng nàng có bao nhiêu buồn bực đều cũng có thể thật nhanh bình phục lại.

- Em về rồi!

Dùng chìa khóa mở cửa, Diệp Tiểu Manh hướng bên trong phòng ngủ kêu một tiếng.

- Chị, rời giường đi, thanh tỉnh một chút chuẩn bị ăn cơm!

- Ân...

Thanh âm ngái ngủ của Mị từ trong phòng truyền đến. Cửa phòng mở ra, Mị để trần thân trên, chỉ mặc chiếc quần lót từ trong phòng đi ra ngoài. Mặc dù gương mặt hoàn toàn giống hệt nhau, nhưng so với dáng vóc đầy đặn thì mà nói, sự chênh lệch giữa hai chị em khiến cho Diệp Tiểu Manh luôn canh cánh trong lòng.

Theo ánh mắt vẫn còn mơ hồ của Mị thì có thể thấy được nàng tựa hồ còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Lúc mới bắt đầu, tuy rằng mỗi lúc trời tối Mị đều thích ôm Diệp Tiểu Manh cùng nhau ngủ, nhưng Diệp Tiểu Manh biết Mị căn bản ngủ không ngon giấc. Nàng rất dễ dàng tỉnh giấc, chỉ có chút tiếng động nào đó thì Mị sẽ lập tức mở bừng mắt, thân thể căng thẳng, biến thành vô cùng cảnh giác. Diệp Tiểu Manh cảm giác tình huống của Mị cũng không giống như người có thần kinh quá nhạy cảm bình thường hoặc bị suy nhược thần kinh, mà càng giống như một người từng thừa nhận sự kinh hách nào đó khiến trong lòng nàng bị tổn thương biến thành nhát gan, lại thay đổi như một người có chút bệnh thần kinh. Diệp Tiểu Manh từng tỏ mò hỏi thăm cuộc sống mà Mị từng trải qua, nhưng Mị chỉ cười cười không nói gì, nhưng trong nụ cười kia có điều gì đó mà Diệp Tiểu Manh xem không hiểu, nàng cũng thật biết điều không tiếp tục truy vấn.

Nhưng mỗi tháng luôn sẽ có vài ngày Mị biến mất, hoặc là một buổi tối, có khi là một tuần, thời gian cũng không cố định. Ở trong đoạn thời gian này, Diệp Tiểu Manh hoàn toàn không thể liên lạc được với Mị, ngay cả điện thoại cũng không gọi được, căn bản không biết được Mị đã đi nơi nào và làm những việc gì. Nhưng sau khi Mị trở về thường sẽ cầm theo một số tiền lớn, đều đưa hết cho Diệp Tiểu Manh, để nàng chi tiêu trong nhà. Sở dĩ nói là số tiền lớn, chủ yếu là vì mỗi lần nàng đem tiền về đều tương đương với tổng số tiền mà Minh Diệu làm được suốt mười năm cộng lại.

Mị không nói nên Diệp Tiểu Manh cũng không hỏi, xem như đó là ẩn ý riêng giữa hai chị em. Tuy rằng hiện tại sinh hoạt đã không còn quẫn bách như trước kia, nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn luôn sợ hãi sẽ có một ngày khi Minh Diệu đột nhiên trở về sẽ tìm không được nàng, cho nên nàng không muốn rời khỏi căn nhà này, lại bỏ tiền ra mua luôn căn nhà ở lại. Về phần Mị, đối với nàng mà nói nơi nào cũng đều là giống nhau, căn phòng nhỏ hoặc rừng rậm ngoài trời hay cống thoát nước ẩm ướt hoàn toàn cũng không có gì khác biệt!

Chương 331 (c) Chị em

- Em xin chị, chị có thể đừng ở ban ngày ban mặt để thân thể trần truồng đi tới đi lui trong nhà có được hay không đây?

Diệp Tiểu Manh vội vàng chạy tới kéo màn lại:

- Hiện tại kỹ thuật chụp hình trộm rất phát đạt, rất nhanh hình của chị sẽ bị người xấu đưa lên inte thì phiền lắm!

- Có quan hệ gì, bọn hắn cũng không chụp được!

Mị không sao cả nói, muốn dùng máy kỹ thuật số chụp hình của Mị, đối với kỹ thuật hiện tại trên thế giới mà nói là chuyện không khả năng. Duy nhất có thể chụp được đến chỉ sợ là một đoàn bóng đen mơ hồ mà thôi.

- Trường học của em lại phát sinh ra chuyện ma quái!

Vừa nấu cơm Diệp Tiểu Manh vừa đem chuyện linh dị xảy ra trong trường học nói với Mị.

- Nghe được tin tức này a Trạch lại thật cao hứng!

- Ân, cô nhỏ a Trạch kia, đúng là một đứa con nít tò mò, luôn có hứng thú đối với loại chuyện này.

Mị mở tủ lạnh lấy ra một *** bia, ngửa đầu uống hết nửa ***. Hơi bia lạnh lẽo từ yết hầu chảy vào dạ dày làm nàng thoải mái tới mức rung mình.

- Cô bé ấy chỉ hận mọi người trên toàn thế giới đều biến thành quỷ để cho nàng từ từ đi nghiên cứu xuống!

- Chị vừa xuống giường liền uống bia nữa rồi.

Diệp Tiểu Manh bắt mẫn nói:

- Đã nói bao nhiêu lần, bụng rỗng uống bia sẽ không tốt cho dạ dày...

- Biết rồi, cô em gái dài dòng của tôi!

Mị cười hì hì hôn lên mặt Diệp Tiểu Manh nói:

- Lần sau không dám được không?

- Mỗi lần đều là nói như vậy!

Diệp Tiểu Manh quyết mồm lau đi bia bọt dính trên mặt mình, than thở nói:

- Chị, chị làm công việc trừ linh, có từng nghe qua có thứ vật linh gì có thể hoạt động trong phạm vi lớn hay không?

- Vật linh sao? Nói thế này, vật linh thường phải bám vào vật thể, không thể rời đi quá xa.

Mị nghĩ nghĩ nói:

- Nhiều nhất không thể vượt qua khoảng cách hai trăm thước đâu.

- Em cũng cảm thấy như vậy!

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Thế nhưng vật linh lần này ở trong trường học lại có phạm vi hoạt động rất lớn, từ bên khu hiệu nam chạy tới khu hiệu bắc đều có người thấy nó...

- Đại khái là do vật linh có thể dựa vào vật thể nào đó mà di động đi!

Mị uống cạn *** bia ném vào thùng rác:

- Có cần chị hỗ trợ không?

- Không cần, chị còn bận việc của mình mà.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Chẳng qua chỉ là một con vật linh mà thôi, em cùng a Trạch thu phục chắc là xong!

- Ân, vậy cũng được.

Mị suy nghĩ, chẳng qua chỉ là một con quỷ hồn bình thường mà thôi, đích thật cũng không gây tổn thương được cho Diệp Tiểu Manh, nên nàng cũng không tiếp tục kiên trì.

- Nếu như gặp phải phiền toái nhớ phải gọi điện cho chị biết, gần đây chị sẽ luôn luôn ở lại nhà.

- Ân, em biết.

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Nhưng hẳn là cũng không cần nhờ đến chị, ha ha, chỉ sợ mỗi a Trạch cũng đã có thể thu phục. Chị không thấy được ánh mắt của a Trạch hôm nay đâu, hưng phấn tới mức sắp bốc cháy lên.

- Không cần quá khinh thường!

Mị suy nghĩ nói:

- Vật linh có thể tồn tại còn lâu dài hơn cả quỷ hồn bình thường, cho nên có thể sẽ có chút lực lượng đặc thù, nếu như quá khinh địch không chừng sẽ bị ném thiệt thòi!

- Yên tâm đi!

Diệp Tiểu Manh xoay người đẩy Mị rời khỏi phòng bếp:

- Chị ra phòng khách đợi, đừng vào quấy rầy em.

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đóng lại cửa bếp, Mị bị đuổi ra ngoài thật bất đắc dĩ đi vào phòng khách.

Quầy món ăn trong nồi, Diệp Tiểu Manh đột nhiên cảm giác mũi mình có chút ê ẩm. Ở nửa năm trước, người kia luôn luôn đem nàng xem như đứa trẻ con, bởi vì lo lắng cho nàng mà liên miên cần nhần mãi, bây giờ thật không biết hẳn đang ở đâu.

Không sao cả, ngày mai, hoặc là ngày mốt hẳn nhất định sẽ trở lại. Dem câu này mặc niệm trong lòng vô số lần để an ủi mình, Diệp Tiểu Manh nhu nhu mũi, mạnh mẽ quầy tiếp món ăn trong nồi!

Ngày hôm sau bên trong phòng học Diệp Tiểu Manh nhìn thấy hai mắt a Trạch đỏ hồng, xem ra cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần lại không tệ, trong đôi mắt như đang thiêu đốt hừng hực ngọn lửa.

- A Trạch...

Diệp Tiểu Manh có chút lo lắng hỏi:

- Cô không sao đó chứ?

- Không sao cả!

A Trạch lắc đầu:

- Chỉ là điều tra không có bao nhiêu thu hoạch mà thôi.

- Cô đừng có nói cho tôi biết là đêm qua cô lo thu thập tư liệu nên cả đêm không có ngủ đi?

Diệp Tiểu Manh thống khổ che trán:

- Mặc dù hơn nửa năm mới có một sự kiện linh dị xảy ra trong vườn trường, nhưng cô cũng không tới mức hưng phấn đến vậy chứ?

- Ha ha, yên tâm, hiện tại tôi cũng không buồn ngủ chút nào.

A Trạch cười cười:

- Chẳng qua tôi đang điều tra những án kiện trong năm gần đây có liên quan tới nữ giáo viên cùng nữ sinh viên, nhưng lại không hề phát hiện được có án kiện nào liên quan tới linh tỏa. Bước đầu phỏng chừng vật linh kia hẳn là không quan hệ gì tới giáo viên hay sinh viên trong trường, hẳn là do người nhà của họ từ bên ngoài mang vào. Mà theo phỏng đoán thời gian vật linh xuất hiện, lớn nhất có thể là do những sinh viên mới vào trường mang theo tới.

- Ân, loại khả năng này đích xác lớn hơn một chút!

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Con vật linh kia mới xuất hiện gần đây, trước đó vườn trường rất an bình, khả năng do sinh viên mới mang vào là rất lớn.

- Đương nhiên, cũng không bài trừ là do sinh viên lớp cao hơn sau kỳ nghỉ đã mang theo vào trường.

A Trạch tiếp tục nói:

- Tôi đã an bài người bắt đầu bài tra, từ đủ loại trang sức vật phẩm nữ tính đến xe cộ, tạm thời còn chưa phát hiện ra điều gì khả nghi!

- Tối hôm qua tôi có đem chuyện này kể cho chị tôi nghe một chút, chị ấy cảm thấy được vật linh phải dựa vào vật thể, không có khả năng là đồ vật mà sinh viên có thể mang theo bên mình.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Bởi vì căn cứ theo lời người chứng kiến đã nói, vật linh kia vào lúc rạng sáng mới hoạt động, mà ở thời điểm đó chủ yếu đại bộ phận sinh viên đều còn nằm ngủ trong phòng. Bên dưới lầu ký túc xá có cánh cửa sắt, không khả năng có cơ hội mang theo vật linh dựa vào vật thể hoạt động bên trong sân trường. Nếu nói như vậy, vật linh có thể xuất hiện trong nhiều địa phương thật sự là nói không thông!

- Ân, đích thật là như thế!

A Trạch gật đầu:

- Xem ra chúng ta phải đem trọng tâm đặt ở những người có thể tự do hoạt động trong sân trường trong thời gian rạng sáng, thí dụ như bảo an tuần tra đêm hoặc là thầy cô giáo...

- Ân, đi lên inte của trường thông tri mọi người một chút đi, tận lực chú ý từ phương diện này.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Chuyện này tôi đi làm là được rồi, cô nên xin nghỉ hôm nay về phòng ngủ một lát đi!

- Tôi không buồn ngủ...

A Trạch lắc đầu:

- Cho dù có nằm xuống cũng không thể ngủ được, trong đầu đều là chuyện về con vật linh kia.

- Nên đi ngủ một chút thôi!

Diệp Tiểu Manh khuyên nhủ:

- Nếu như có tin tức, buổi tối cần hành động cô lại buồn ngủ làm tinh thần không được tập trung, sẽ ảnh hưởng đến việc sử dụng pháp thuật!

329. Chương 332: Phong Hiệu

- Ân, vậy được rồi!

A Trạch suy nghĩ, cảm thấy lời của Diệp Tiểu Manh rất có đạo lý. Nếu như giấc ngủ không đủ, đích thật sẽ làm ảnh hưởng đến việc khống chế tinh chuẩn pháp thuật. Nàng thu thập đồ vật, liền xin phép nghỉ học trở về phòng.

- Oa, thật khó cơ hội gặp được cô!

Vừa mới đẩy cửa ra, a Trạch chợt nghe được thanh âm An Thanh lớn tiếng kêu lên:

- Hôm nay cơn gió nào thổi cô về phòng đây?

- Tôi cao hứng!

A Trạch liếc mắt nhìn An Thanh, đi thẳng tới giường của mình. Nàng cùng Diệp Tiểu Manh rất ít về phòng ký túc xá để ngủ, Diệp Tiểu Manh cũng đã có xin phép qua với nhà trường. Mà a Trạch lại không thích ở chung trong một phòng ngủ với nhiều người. Bởi vì hai người họ rất ít ngủ lại ký túc xá, cho nên trong phòng chủ yếu chỉ có An Thanh cùng Bạch Đồng ở lại.

- Đừng có ồn ào, nếu không cắt rụng đầu lưỡi của cô!

Tuy rằng rất ít về ngủ, nhưng đồ đạc vẫn còn nguyên trên giường. Hơn nữa hiện tại thời tiết khá nóng, cho dù không có mền cũng không sao, a Trạch nằm trên giường nhắm hai mắt lại.

An Thanh thừa dịp a Trạch không mở mắt, liền làm mặt quỷ với nàng, sau đó lại bắt đầu bận rộn làm việc trên máy tính.

Là xã trưởng tin tức xã, An Thanh đối với những tin tức phát sinh có lòng tò mò mãnh liệt. Hoặc là nói tính bất quái của nàng bị thiêu đốt thật dữ dội, hận không được tìm kiếm những bí mật cho rõ ràng. Vì vậy mỗi khi nàng nhàn rỗi, đều ghé lên mạng xem tin tức.

- Lại bắt đầu đến sao?

Chứng kiến tin tức kiểu bệnh mới lây qua đường sinh dục bùng nổ, An Thanh thở dài.

Không biết mấy năm gần đây rốt cục là chuyện gì xảy ra, liên tục xảy ra bệnh dịch, hiện tại đọc tin tức lại nghe xuất hiện siêu vi trùng gì đó. Tuy rằng trong tin tức cũng không miêu tả chi tiết về siêu vi trùng, nhưng từ những lần đưa tin cùng sự đề phòng khẩn cấp tới hơn mười tòa thành thị mà xem, lại thêm một lần bệnh dịch bùng nổ, hơn nữa còn có còn có mấy thành thị bùng nổ bệnh dịch nằm gần trường học của bọn họ. Đã có nhiều trường học cùng cơ quan nhà máy đã nghỉ học đình công, nhìn tình hình e rằng tình huống còn tệ hại hơn cả mấy năm trước.

- Chẳng lẽ là Thượng Đế muốn hủy diệt nhân loại sao?

An Thanh bắt đầu dĩ thử dài. Bệnh dịch lần trước không chỉ bùng nổ trong một tòa thành thị, mà làm cho cả những quốc gia Đông Nam Á đều lâm vào bàng hoàng. Sau đó lại nảy sinh thêm mấy đợt bệnh dịch, mặc dù không dữ dội như vậy, trước khi bị bùng nổ đại quy mô cũng đã được khống chế, nhưng vẫn có không ít người bị lây nhiễm. Chuyện siêu vi trùng còn chưa trôi qua được bao lâu thời gian, hiện tại lại xuất hiện loại siêu vi trùng mới. An Thanh không khỏi có cảm giác giống như nhân loại sắp bị diệt vong, ngày tận thế cũng đã sắp đến.

- Cô lại đang than thở cái gì đây?

A Trạch cau mày nói:

- Làm cho tôi làm sao mà ngủ chứ?

- Ngủ cái gì mà ngủ, đợi đến khi tận thế cho cô ngủ thật thoải mái luôn đi!

An Thanh trừng mắt nói.

...

Hôm nay khi sắp hết giờ học, lại nghe lão sư thông báo tin tức mới:

- Bộ giáo dục mới thông tri cho nhân viên nhà trường, bởi vì gần đây mới xuất hiện siêu vi trùng mới, vì muốn tăng cường quản lý an toàn vệ sinh công cộng trong trường học, phòng ngừa siêu vi trùng truyền bá trong trường chúng ta, bảo đảm thân thể khỏe mạnh cho giáo viên cùng sinh viên, cho nên đoạn thời gian này tận lực giảm bớt tiếp xúc với người bên ngoài trường. Từ giờ trở đi phong bế cửa lớn trường học, bất luận là ai cũng không cho phép tiến vào. Muốn đi ra ngoài phải được chủ nhiệm quản lý công tác ký tên cùng đóng dấu đồng ý mới được ra vào. Nếu như có phát hiện có ai thân thể không khỏe, thường buồn ngủ, phát sốt ho khan thì phải nhanh chóng tới phòng y tế tiến hành kiểm tra, phòng ngừa bị lây nhiễm siêu vi trùng kiểu mới truyền bá trong sân trường!

- Không phải chứ, lại phong hiệu?

Lời của lão sư mang đến thanh âm xôn xao ồn ào khắp cả lớp học. Diệp Tiểu Manh cũng vô lực dựa trên bàn, nếu như vậy nàng không thể về nhà, đành phải ngủ qua đêm bên trong trường học, chẳng đến khi nào lệnh phong tỏa được mở ra. Nàng vội vàng đi ra khỏi phòng học chuẩn bị gọi điện thoại cho Mị nói cho nàng biết việc này để nàng khỏi phải lo lắng.

- Được rồi, chị đã biết, em phải chiều cổ mình thật tốt!

Mị nghe xong điện thoại của Diệp Tiểu Manh, nói:

- Đừng lo lắng cho chị, tự chị sẽ làm đồ ăn!

- Lần này phong hiệu thật không biết đến khi nào mới có thể giải phong.

Diệp Tiểu Manh bắt đầu nói:

- Chị nên tận lực đừng ra ngoài ăn uống, đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, còn phải tiếp xúc rất nhiều người nên dễ dàng lây bệnh, không bằng chị tự mình nấu ăn là tốt hơn.

- Tự mình nấu ăn sao...

Mị thay vào vẻ mặt âu sầu:

- Bỏ đi, để chị ra ngoài ăn còn hơn, chị sợ chị đem chính mình bị độc chết!

- Nói cũng phải!

Diệp Tiểu Manh nhớ tới cảnh tượng lần trước để cho Mị nấu cơm, không khỏi đổ mồ hôi. Có thể đem mì ăn liền làm ra hương vị như độc dược cũng chỉ có Mị là người thứ nhất.

- Nhưng chị nên tận lực ít đi ra ngoài đi, dù sao bây giờ là thời kỳ miễn nhiễm, vạn nhất chị bị lây bệnh thì thật phiền toái...

- Yên tâm đi!

Mị cười a a nói:

- Bệnh độc có thể làm chị bị lây nhiễm còn chưa tiến hóa đi ra đâu!

Mị tuyệt không lo lắng đối với siêu vi trùng linh tinh gì đó. Ảnh Mị bắt quả chỉ là một loại hình thái ảnh tử đặc thù mà thôi, siêu vi trùng đối với ảnh tử đương nhiên là không có hiệu quả. Tuy rằng Mị cũng không phải là thuần chủng Ảnh Mị, nhưng thể chất Hồ yêu cũng nổi tiếng là cường hãn, tự nhiên cũng không có gì đáng lo lắng.

- Còn có một việc em muốn phiền toái chị...

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ một chút, nói:

- Hiện tại đã phong hiệu, em không thể quay về. Có một đồ vật chị có thể giúp em mang tới trường học dùm em không?

- Vật gì mà quan trọng như vậy?

Mị kỳ quái hỏi.

- Ân, là một món đồ rất quan trọng!

- Phong hiệu sao? Cũng không phải là chuyện gì xấu!

Bên trong phòng ngủ ký túc xá, a Trạch vừa tỉnh ngủ không lâu nghe được Diệp Tiểu Manh thông báo, nghĩ một lát nói:

- Nếu làm như vậy đối với việc điều tra vật linh của chúng ta cũng có sự trợ giúp, ít nhất có thể giảm bớt những nhân tố xuất hiện từ bên ngoài!

- Hiện tại nhân số người trong sân trường đã được cố định, nếu như vật linh kia lại xuất hiện, là có thể hoàn toàn khẳng định nó đang ở trên người của ai trong sân trường.

Diệp Tiểu Manh gật đầu nói:

- Nhưng hội viên của chúng ta có thể giám thị cả vườn trường sao?

- Ha ha, việc này cô không cần lo lắng!

A Trạch cười cười nói:

- Từ sau khi cô lên làm hội trưởng, hội viên của chúng ta ngày càng nhiều hơn, mỗi lớp cùng mỗi chuyên nghiệp đều có hội viên của chúng ta, căn bản không cần lo lắng vấn đề không đủ nhân công!

- Di? Việc này có quan hệ gì tới việc tôi lên làm hội trưởng?

Diệp Tiểu Manh hoang mang hỏi.

- Nguyên lai cô còn không biết sao?

An Thanh ở một bên xen lời nói:

- Nhớ rõ lần trước cho cô mặc quần áo thủy thủ chụp hình không? Lần trước khi tuyển dụng hội viên, a Trạch đã cho tôi đem tấm hình kia in lên trên poster!

- Di? In lên hình của tôi?

Diệp Tiểu Manh khó hiểu nhìn a Trạch:

- Hữu dụng không vậy?

- Đương nhiên là hữu dụng.

A Trạch gật đầu cười nói:

- Người báo danh càng nhiều thêm nữa. Cô phải biết rằng ở loại địa phương như đại học này, có mỹ nữ hội trưởng cũng không đáng ngạc nhiên, nhưng muốn tìm một hội trưởng la lỵ khả ái cho xã đoàn hoặc là Đồng Hảo Hội thì không đơn giản như vậy. Chủ yếu mà nói hiện tại cô đã trở thành tài sản của hội viên của hội chúng ta, tương đương như vật biểu tượng rồi đi!

- Tại sao lại là vật biểu tượng chứ?

Diệp Tiểu Manh đỏ khốc đỏ cười nói:

- Nói như vậy chúc hội trưởng không phải đều do những người được sùng bái, được xem là thần tượng hoặc là đối tượng thâm mến đi? Vì sao tôi lại trở thành vật biểu tượng?

- Ai bảo cô lại khả ái đến như vậy đây!

An Thanh kéo qua Diệp Tiểu Manh, ôm chặt vào trong ngực mình. Nàng không ngừng dùng mặt mình cọ lên mặt Diệp Tiểu Manh.

- Loại tiểu la lỵ như cô làm thần tượng thì không có khả năng, nếu xem cô là đối tượng để thâm mến sẽ làm người ta có cảm giác tội lỗi, cho nên vật biểu tượng là kết cục tốt nhất cho cô thôi!

- Ô ô tôi không muốn làm vật biểu tượng, tôi muốn làm thần tượng, tôi muốn làm đối tượng được thán mĩ...

Diệp Tiểu Manh vừa nỗ lực giãy dụa thoát khỏi ngực An Thanh, vừa lớn tiếng nói:

- Tôi phản đối, dị nghị, kháng nghị, không đồng ý!

- Toàn bộ bác bỏ!

An Thanh cười hì hì nói:

- Cô ngoan ngoãn chịu phạt bắt hạnh làm vật biểu tượng của cô đi thôi.

- Bắt đầu từ đêm nay bên trong sân trường trong từng ký túc xá đều sẽ có hai tới ba hội viên phụ trách giám thị suốt đêm, nếu như con vật linh kia xuất hiện hoạt động, sẽ thông báo qua di động cho tôi biết, cũng ghi chép lại địa phương cùng thời gian mà nó xuất hiện.

A Trạch nói:

- Nói như vậy chúng ta sẽ rất nhanh có thể tìm được phạm vi hoạt động cùng quy luật của con vật linh kia, tìm ra vật mà nó ám ảnh!

- Ân, nếu tìm được vật thể mà nó dựa vào thì dễ làm.

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Hiện tại xem ra con nữ quỷ kia chỉ đi tới tản bộ. Cũng không phải đi ra ngoài cố ý hại người, nếu như tìm được vật thể mà nó ám ảnh, nghĩ biện pháp đưa nó rời đi thì tốt hơn!

...

- Phong hiệu rồi, thật bị kịch, không đi qua inte được nữa.

Vừa về tới phòng ngủ, lão tứ đã quỳ dưới sàn nhà làm ra bộ dạng của ngày tận thế lớn tiếng khóc thét nói.

- Đừng la hét trong phòng ngủ!

Lão đại từ ngoài cửa đi vào, đá một cước vào mông lão tứ đang quỳ trên sàn nhà biểu diễn vẽ than khóc.

- Ông chủ căn tin trong trường học đều vui đến điên lên rồi, trước kia cả mười ngày cũng không bán được đồ vật gì, hiện tại mọi người chen chúc ở cửa sắp nổ tung!

- Thật vô lực quá đi, lão đại!

Lão tứ buồn rười rượi nói:

- Mì ăn liền của hần đều là hàng quá hạn, làm sao mà ăn đây?

- Lũng đoạn thị trường chính là như vậy, không cần biết ai có ăn hay không.

Lão đại nói:

- Nhìn đi, ngày mai sẽ tăng giá. Không thể ra khỏi vườn trường, cậu nghĩ mỗi tối làm sao chịu nổi việc không có inte đây?

- Lão đại, không bằng buổi tối chúng ta trèo tường đi?

Đôi mắt lão tứ xoay xoay nhỏ giọng nói:

- Từ vách tường phía nam leo ra đi, tường phía bên đó không cao. Tôi giẫm lên vai cậu là có thể ra ngoài...

- Cút đi!

Lão đại tức giận mắng một câu:

- Phía nam là ký túc xá của giáo viên, cậu còn chưa đi tới gần vách tường thì đã bị chủ nhiệm giáo vụ bắt quả tang, còn leo tường cái rắm!

- Ha ha, hoàn hảo tôi có laptop!

Trần Hạo ôm laptop của mình vào trong ngực:

- Hiện tại có thể bắt đầu đấu giá, lên giá năm đồng một giờ, giá cao sẽ được!
- Tôi ra năm đồng!

Lão tứ vội vàng nhắc tay:

- Lão tam, bình thường quan hệ của hai ta quá tốt phải không? Đêm nay nhường cho tôi dùng đi, có một em gái hẹn tôi cùng nàng gặp mặt, cô em gái này tôi đã hẹn hò cả tuần rồi, thanh âm vô cùng ngọt ngào a...
- Tôi ra sáu đồng!

Lão đại đẩy lão tứ sang một bên:

- Khuya nay lão tứ còn có buổi hội nghị với công hội, đã chuẩn bị suốt vài ngày!
- Tôi ra bảy đồng!

Lão tứ lại bò lên:

- Tôi nói lão đại, công hội của các cậu chỉ có vài người, đi vào cũng chỉ bị tiêu diệt, còn không bằng đem cơ hội nhường cho tôi, em gái luôn trọng yếu hơn trang bị đi!

Trần Hạo chỉ ôm laptop cười a a nhìn hai người bọn họ không nói lời nào. Cuối cùng hai người nhìn nhìn về mặt cười gian của Trần Hạo, không khỏi tỉnh ngộ, mặc kệ cuối cùng hai người họ ai tranh được tới, người đắc ý vẫn là Trần Hạo. Vì thế hai người đạt tới trận tuyến thống nhất, quyết định không tiếp tục tăng giá mà mỗi người một nửa. Lão tứ sẽ chơi từ tám giờ đến chín giờ mà tán tỉnh em gái, lão đại chơi từ chín giờ tới mười giờ tải bản sao. Tối thời gian tắt đèn sau mười giờ, tự nhiên là thuộc về Trần Hạo. Tuy rằng chỉ được chơi một giờ không thể tận hưởng, nhưng vẫn tốt hơn là không có gì.

- Đúng rồi, nhị bàn đâu?

Trần Hạo đột nhiên chú ý tới giường lão nhị không người, vội vàng hỏi.

- Không biết!

Lão tứ cùng lão đại hiện tại đang vội vàng đăng ký trò chơi, ngay cả quay đầu nói chuyện cũng không quản.

- Khi đi học cũng không phát hiện hắc, không biết tên tiểu tử kia đã chạy đi đâu!
- Lúc chiều tôi thấy lão nhị đi phòng y tế.

Lão đại nói:

- Hắc nói hắc nhức đầu dữ dội, muốn đi tìm thuốc giảm đau uống.
- Lão nhị không phải bị trúng chiêu đó chứ?

Nghe nói như thế, lão tứ chợt nhớ lại lý do phong hiệu trước đó, kinh ngạc nói:

- Như vậy ba chúng ta chẳng phải là rất nguy hiểm?
- Đừng đa nghi!

Lão đại tức giận nói:

- Lão nhị chỉ bị đau đầu, cũng không phải bị sốt, không quan hệ gì tới siêu vi trùng cảm cúm!
- Vậy cũng không nhất định!

Lão tứ không phục nói:

- Đau đầu cũng là một loại bệnh trạng dễ phát sốt đi...
- Cậu nhìn hình dáng của lão nhị đi, một thân thịt béo, có thể ăn cũng có thể ngủ, khỏe mạnh vô cùng...

Lão đại lại đánh giá lão tứ từ trên xuống dưới:

- Tôi xem thể cốt phong phanh của tiểu tử cậu còn nguy hiểm nhiều hơn. Nếu như trúng thầu, người thứ nhất chính là cậu!

- Cắt, đừng nhìn tôi gầy gò, xương cốt tôi đều là thịt!

Lão tứ nói:

- Từ nhỏ tôi rất ít bệnh hoạn, thể chất tốt vô cùng!

- Cho dù là đi phòng y tế, hiện tại cũng nên trở về đi?

Trần Hạo xem đồng hồ, đã sắp tám giờ tối, nhưng vẫn không thấy nhị bàn quay về.

- Tôi đi tìm hẩn!

Trần Hạo đứng dậy hướng ngoài cửa đi tới.

Không đợi Trần Hạo đi ra cửa, cửa phòng ngủ đã bị mở ra. Trong lòng nhị bàn ôm một đồng thức ăn vặt đi vào, ném lên trên giường của mình.

- Nhị bàn, cậu làm gì?

Nhìn thức ăn vặt tràn đầy cả giường, Trần Hạo kinh ngạc nói:

- Cậu không phải đi chém giết cướp quây căn tin của trường học đó chứ?

- Đừng nói nữa!

Nhị bàn lau mồ hôi nói:

- Vốn định đi tranh mua mì ăn liền, kết quả tới chậm nên bị người mua hết. Tôi sợ tới đói bụng nên phải mua một đồng thức ăn vặt!

330. Chương 333: Theo Dõi

Hẩn thuận tay cầm một bao khoai tây xé mở, đưa cho Trần Hạo:

- Ăn không?

- Không ăn!

Trần Hạo vội khoát tay:

- Hiện tại phong hiệu chỉ có thể ra căn tin ăn, buổi tối bên trong cơm ăn ra một con tiểu Cường. Thật buồn nôn, cái gì cũng ăn không nổi!

- Tiểu Cường thôi, sợ cái gì, đều là anbumin!

Nhị bàn nhét khoai tây vào miệng:

- Khuya nay lão tử ở căn tin ăn tám cái bánh bao, ăn ra bảy con giun nhỏ. Sau đó tôi lấy phân nửa bánh bao đi tìm căn tin lý luận, lại đổi bảy bánh bao quay về. Dùng tiền mua tám bánh bao lấy được mười tám cái, kiếm lớn!

- Ấu...

Trần Hạo muốn nôn ra:

- Cậu thật đúng là thứ gì cũng không kỵ nha!

...

- Tích...tích...

Thanh âm tiếng tin nhắn vang lên trong phòng, Diệp Tiểu Manh cúi người xuống nhìn thấy a Trạch đang ngồi trên giường tập trung tinh thần xem tin nhắn trong điện thoại.

- A Trạch, đã xuất hiện sao?

Diệp Tiểu Manh nhìn nhìn di động của mình, bây giờ đã là hai giờ khuya.

- Ân, xuất hiện gần ký túc xá phía nam.

A Trạch gật đầu:

- Muốn đến xem không?

- Ký túc xá phía nam, bên kia tựa hồ là ký túc xá của giáo viên đi?

Về mặt Diệp Tiểu Manh hoang mang hỏi:

- Cô làm sao nhận được tin tức?

- Ha ha, cho nên tôi đã nói hội viên của chúng ta rất cường đại.

A Trạch cười cười:

- Đối với biểu tượng Tiểu Manh mặc đồ thủy thủ sẽ có người không tự chủ được nhảy ra muốn làm đại thúc tràn đầy tình thương yêu của người cha...

- Hiện tại cô đem cả hội viên của hội phát triển lên trên người của cả giáo viên sao?

Diệp Tiểu Manh cảm thấy thật vô lực. Nàng nhìn thoáng qua An Thanh cùng Bạch Đồng đang ngủ, mặc lại quần áo lặng lẽ xuống giường.

- Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem là thế nào!

Diệp Tiểu Manh lôi kéo a Trạch lặng lẽ đi ra khỏi phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ chậm rãi đóng lại, phát ra thanh âm rin rít thật nhỏ, An Thanh vốn còn chưa ngủ say chợt mở mắt.

Vì an toàn, cửa ký túc xá cũng bị khóa sau khi tắt đèn, chẳng qua chỉ như vậy cũng không thể ngăn cản được a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh.

Bác gái trông cửa cũng đã sớm ngủ say, a Trạch dùng băng kiếm cắt nhẹ trên dây xích, dây xích lớn như đầu ngón tay cũng lập tức đứt đoạn, hai người lặng yên không một tiếng động chạy ra khỏi ký túc xá.

Ký túc xá của hai người nằm ở phía tây trường học, cách ký túc xá của giáo viên không gần không xa. Hai người xuyên qua rừng cây tối đen, đi đường tắt chạy về hướng ký túc xá giáo viên. Ánh trăng khuya nay không biết đã chạy đi nơi nào, cả rừng cây đều là một mảnh tối đen. Đi bên trong rừng cây tăm tối, trong lòng Diệp Tiểu Manh cảm giác lo lắng sợ hãi, cũng không phải nàng sợ hãi sẽ có nữ quỷ quái vật gì đó chạy ra, đối với nàng mà nói quỷ hồn quái vật linh tinh gì đó chủ yếu đã không còn tạo được uy hiếp gì, nàng chỉ là có chút sợ hãi rừng cây rậm rạp. Đã không chỉ một lần nàng gặp một giấc mộng hoàn toàn giống nhau. Ở trong mộng nàng bị nhốt trong một khu rừng cây, vô luận nàng muốn đi thế nào cũng không cách nào thoát được ra ngoài. Ở sau lưng nàng có một con bạch hồ vẽ mặt hung ác không ngừng đuổi theo sau muốn bắt lấy nàng, nàng không có bất kỳ lực lượng nào có thể chống cự, chỉ có thể chạy trốn không ngừng, nhưng chạy mãi chạy mãi nàng lại phát giác ra trên người mọc thêm lông tơ màu trắng, đôi tay mềm mại dần dần biến thành móng vuốt sắc bén. Bạch hồ ở phía sau lại dần dần biến thành bộ dáng của nàng, cô gái kia đang dùng biểu tình như muốn xem kịch vui nhìn nàng cười “hắc hắc”, nụ cười kia có vẻ tà ác quỷ dị, làm cho người ta dựng đứng cả tóc gáy.

Cảm giác được bàn tay Diệp Tiểu Manh có chút căng thẳng, a Trạch quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Manh, dùng sức nắm chặt tay nàng. Diệp Tiểu Manh ngẩng đầu lên cười cười, đem hình ảnh trong mơ có chút hoang đường kia dứt bỏ, đi theo sau a Trạch hướng ký túc xá giáo viên chạy tới.

- Phó hội trưởng, nữ quỷ kia đã đi vào một căn phòng trên lầu ba!

Đi tới ký túc xá giáo viên nam, một nam nhân trung niên đã bị hói nửa đầu dùng một loại ngữ khí cung kính nói với a Trạch. Nam nhân này Diệp Tiểu Manh cũng từng gặp qua vài lần, nàng nhớ lơ mờ hẳn là một lão sư chuyên giảng dạy ngành máy tính chuyên nghiệp, đã hơn bốn mươi tuổi. Thanh âm của nam nhân hơi có chút run rẩy, đại khái là bởi vì nguyên nhân lần đầu tiên nhìn thấy quỷ hồn, trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng khi nam nhân kia nhìn thấy là Diệp Tiểu Manh đứng ngay phía sau a Trạch, đôi mắt chợt phát ra quang mang chói mắt, phảng phất như ở một lúc nào đó ban đêm sẽ biến thành một động vật khuyến khoa đứng trên đồi cao tru lên hưng phấn.

- Hội...hội...hội trưởng đại nhân...

- A, chào lão sư...

Diệp Tiểu Manh nở nụ cười chào hỏi. Bất kể nói như thế nào, nàng cũng chỉ là một nữ sinh viên mà thôi, mà đối phương lại là giáo viên, phải nên lễ phép mới phải.

- Muộn như vậy, đã làm phiền lão sư...

Vừa nhìn thấy bộ dáng nhu thuận của Diệp Tiểu Manh, lão nam nhân tựa hồ không biết phải làm sao. Hắn không ngừng dùng tay nắm chỗ này lại nắm chỗ kia, lục soát toàn bộ túi áo, sau đó đổ mắt lấy ra một thanh kẹo que nhiều màu thật ngượng ngùng đưa tới trước mặt Diệp Tiểu Manh.

- Cảm ơn, không cần đâu ạ...

Gương mặt Diệp Tiểu Manh thoáng co rút lại, miễn cưỡng nở nụ cười.

- Làm chính sự trước quan trọng hơn!

A Trạch không chút khách khí nhận lấy kẹo que trong tay lão nam nhân, sau đó tiện tay ném qua một bên. Kẹo que yếu ớt rơi xuống mặt đất, biến thành một đồng mảnh nhỏ nhiều màu. Lão nam nhân nhìn nhìn kẹo que bị ném vụn, lại nhìn nhìn vẻ mặt băng sương của a Trạch, bộ dáng như muốn khóc lên, đem ánh mắt đáng thương nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Nữ quỷ kia đã đi lên thời gian bao lâu?

A Trạch bước tới một bước chắn ngang tầm mắt của lão nam nhân, không chút khách khí hỏi.

- Đã khoảng nửa giờ!

Nghe được câu hỏi của a Trạch, lão nam nhân mới đem lực chú ý dời khỏi trên người Diệp Tiểu Manh, thành thực hồi đáp:

- Tôi ở lầu một, nữ quỷ kia từ cửa sổ phòng tôi bay vào, dọa tôi nhảy dựng. Nhưng nó cũng không ở lại trong phòng tôi lâu lắm, chỉ ở đầu giường của tôi bồi hồi một chút sau đó lại thở dài rời đi. Nó vừa rời khỏi phòng thì tôi liền nhắn tin cho cô, sau đó đi ra khỏi phòng tìm chỗ ẩn núp theo dõi con nữ quỷ kia. Tôi phát hiện nữ quỷ tựa hồ đang tìm thứ gì đó, mỗi phòng nó đều đi vào một lần, nhưng cũng không quá lâu, trước khi cô đến nó đã lên tới lầu ba...

- Hừ, nó đã ra rồi!

A Trạch làm động tác như dừng lên tiếng, đem Diệp Tiểu Manh cùng lão nam nhân kéo vào góc tối ẩn núp. Diệp Tiểu Manh chứng kiến một thân ảnh màu trắng chậm rãi từ cửa sổ trong một căn phòng ở lầu ba nhẹ nhàng đi ra, sau đó chui vào một căn phòng khác. Vì cách khá xa nên bộ dạng của nữ quỷ cũng không thấy rõ ràng, nhưng có thể xác định quỷ hồn đúng là nữ quỷ, mặc áo ngủ lụa trắng mỏng, chân trần. Bởi vì không nhìn thấy rõ bộ dáng, cho nên hai người a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh cũng không thể xác định nữ quỷ kia là thân phận gì.

- Làm sao bây giờ? Bắt nó sao?

Diệp Tiểu Manh nhìn a Trạch hỏi.

- Trước tiên quan sát đã!

A Trạch nghĩ nghĩ nói:

- Tôi rất kỳ quái, nữ quỷ kia rốt cục đang tìm vật gì vậy?
- Hay là nữ quỷ đang tìm tình nhân kiếp trước gì đó, hoặc là cừu nhân cũng không chừng.

Lão nam nhân ở một bên xen vào nói:

- Bình thường những bộ phim cầu huyết về quỷ quái đều diễn như vậy đi...
- Ai bảo ông vô nghĩa, hiện tại không còn chuyện của ông, ông có thể về phòng đi!

A Trạch tức giận mắng lão nam nhân một câu, hoàn toàn không hề có vẻ tôn trọng của một học sinh đối với thầy giáo, càng giống như thượng cấp đối đãi với thủ hạ.

- Nga...

Lão nam nhân bị a Trạch mắng, như rau quả bị úa tàn, rũ rượi đầu lên tiếng:

- Nếu phó hội trưởng không còn chuyện khác thì tôi đi xuống trước...
- Ân, đi nhanh đi, đừng ở chỗ này vướng bận!

A Trạch phát phát tay, như đang xua đuổi ruồi bọ.

- Còn có một việc, muốn phiền toái hỏi thăm hội trưởng đại nhân một chút.

Lão nam nhân xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng nói:

- Chẳng qua có chút ngại ngùng mở miệng...
- Có vấn đề gì sao? Lão sư?

Diệp Tiểu Manh mê hoặc hỏi.

- Là vậy...

Lão nam nhân cười xấu hổ:

- Nếu như tôi nuôi cá vàng trong ký túc xá, hội trưởng đại nhân có rảnh sẽ đến xem chứ?
- Việc này...

Diệp Tiểu Manh còn chưa kịp trả lời, lại nghe một tiếng “ầm vang”, trên không trống rỗng đánh xuống một đạo thiểm điện, không chút thiên vị đánh thẳng lên đỉnh đầu lão nam nhân. Diệp Tiểu Manh quay đầu lại nhìn a Trạch, phát hiện a Trạch đang cắn răng hung tợn nhìn lão nam nhân đã té trên mặt đất hôn mê, toàn thân đã biến thành đen thui bốc khói.

- Lại dám ở trước mặt tôi trêu chọc hội trưởng, ông đã bị khai trừ rồi!

A Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thuận tiện cho ông cảm giác chút mùi vị bị ngũ lôi oanh đỉnh!
- A Trạch, sẽ không chết rụng đi?

Diệp Tiểu Manh nhặt lên nhánh cây trên mặt đất, bẻ một đoạn, chọc chọc vào lão nam nhân đang nằm co giật trên mặt đất.

- Sẽ không, tôi xuống tay có chừng mực! Chẳng qua là bị ngất đi mà thôi!

A Trạch nhu nhu huyết thái dương của mình:

- Là sơ sẩy của tôi. Chỉ nghĩ nhờ vẻ đáng yêu của cô để hấp dẫn nhiều hội viên nhập hội, lại hoàn toàn bỏ qua khả năng có những quái thú thúc thúc cũng sẽ nhân cơ hội đục nước béo cò này!
- A Trạch, nữ quỷ kia đã ra rồi!

Khóe mắt Diệp Tiểu Manh nhìn thấy có làn váy trắng phấp phới, quay đầu nhìn lại, liền chứng kiến nữ quỷ mặc váy ngủ màu trắng từ trong một căn phòng trên lầu ba bay ra, hướng xa xa bay đi.

- Còn có mấy căn phòng còn chưa đi vào lại bỏ đi sao?

A Trạch cau mày nói:

- Trừ phi con nữ quỷ này đã tìm được đồ vật gì cần thiết, bằng không đã bị lời chú của tôi phát ra vừa rồi làm kinh hoảng nên vội vã chạy trốn!

- Nếu nói như vậy, lá gan của nữ quỷ kia quả nhiên là thật nhỏ nha!

Diệp Tiểu Manh nói:

- Chúng ta mau đuổi theo đi, nhìn xem con nữ quỷ kia rốt cục muốn chạy đi đâu?

- Ân, nói rất đúng!

A Trạch kéo tay Diệp Tiểu Manh, hai người truy theo hướng nữ quỷ, chỉ còn lại lão nam nhân té trên mặt đất run rẩy, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Cho tôi kiểm tra thân thể đi...

Nói tới thể lực, Diệp Tiểu Manh vẫn có tự tin. Dù sao cũng từng trải qua vài cuộc chiến đấu, muốn truy người cũng không có vấn đề gì. Hai người theo sát con nữ quỷ phiêu dăng giữa không trung, đi xuyên qua hơn nửa vườn trường.

- Vậy mà cũng là vật linh sao?

Vừa chạy theo Diệp Tiểu Manh vừa thở hổn hển nói:

- Phạm vi hoạt động không chỉ là hai trăm thước đi?

- Ân, đích xác rất kỳ quái!

A Trạch gật đầu:

- Nếu như là một con vật linh ám ảnh trên linh tỏa thì thật là kỳ quái!

Bên tai sẽ ngẫu nhiên truyền tới tiếng chuông vang thanh thúy. Đó cũng không phải thanh âm từ nơi xa truyền lại mà là giống như tiếng vang phát ra bên tai mình. Có mấy lần nữ quỷ kia biến mất trong tầm nhìn, nhưng nương theo tiếng chuông vang, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch lại tìm được tung tích của nữ quỷ kia.

Không biết chạy bao xa, thân ảnh nữ quỷ lại biến mất trong tầm mắt hai người, mà thanh âm tiếng chuông vang cũng không còn nghe thấy. Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch đều dừng chân nhìn khắp chung quanh một lần, nguyên lai hai người đã chạy tới lối vào ký túc xá cũ của trường học.

- Tại sao lại là nơi này vậy?

Diệp Tiểu Manh nhớ tới sự kiện Áo Nhân trước kia, nhỏ giọng than thở nói:

- Loại địa phương âm trầm thế này, cũng không biết vì sao bên trường học cũng không chịu cho tháo bỏ đi!

- Nữ quỷ kia lại biến mất tại nơi này, ký túc xá cũ này thật đúng là địa phương dễ dàng hấp dẫn quỷ quái.

A Trạch nói:

- Chúng ta vào xem đi!

- Không được!

Diệp Tiểu Manh vội vàng kéo tay a Trạch.

- Rất nguy hiểm. Nói không chuẩn lại giống như là lần trước, gặp phải thứ quái vật nào đó không đối phó được. Nếu muốn đi chúng ta phải cầm theo đầy đủ đồ vật chuẩn bị mới ổn!

- Được rồi, nghe lời cô!

A Trạch nghĩ nghĩ gật đầu. Diệp Tiểu Manh nói có đạo lý, sự kiện lần trước nàng vẫn còn nhớ rất rõ ràng, là do bản thân mình quá mức tự phụ, cho nên thiếu chút nữa đã gây nên một hồi đại họa. Tự tin cùng tự

phụ thường thường chỉ hơn kém nhau một đường. Tuy rằng hiện tại linh lực của nàng đã hơn hẳn lúc trước rất nhiều, nhưng vẫn không nên liều lĩnh lỗ mãng đến như vậy. Bởi vì những chuyện đã từng xảy ra làm cho nàng cảm nhận được chỉ mượn nhờ cổ xúc động làm việc thì không có tác dụng gì, thường thường còn chưa giải quyết được sự kiện thì đã xông ra đại họa. Lần này còn chưa hiểu rõ nội tình của nữ quỷ đã nóng nảy xông vào, đích thật là có chút nguy hiểm.

- Đêm nay về trước đi, điểm tựa điều tra vẫn nên đặt ở vật phẩm linh tỏa nào đó.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Mặc dù không đúng với thường thức, khác với những vật linh bình thường, nhưng thanh âm tiếng chuông kia cũng là đặc thù lớn nhất của nữ quỷ này. Tôi có một loại cảm giác chỉ cần chúng ta tra xét được nơi phát ra tiếng chuông, thì chỉ cách chân tướng cũng không xa!

- Ân, nói có đạo lý!

A Trạch gật đầu:

- Có thể suy nghĩ đợi trời sáng hãy vào ký túc xá cũ điều tra một chút. Ban ngày dương khí nhiều, quỷ quái bình thường sẽ không dám hiện thân vào ban ngày, sẽ giảm bớt tính nguy hiểm!

- Ân, vậy chúng ta quay về ký túc xá trước đi.

Diệp Tiểu Manh đuổi lưng nói:

- Chạy hơn nửa đêm, lại mệt còn buồn ngủ, thời tiết lại nóng nực, cả người dính đầy mồ hôi, thật khó chịu!

- Tôi biết có một địa phương có thể tắm một chút đó!

A Trạch cười hì hì nói.

- Đi, ở đâu ở đâu, mau nói cho tôi biết đi!

Diệp Tiểu Manh vội vàng hỏi, lúc này phòng tắm của trường học đã sớm đóng cửa không thể tiếp tục tắm rửa. Mà vừa chạy tuôn một thân mồ hôi Diệp Tiểu Manh không muốn mang theo cảm giác khó chịu này đi ngủ, như vậy thật sự khó thể ngủ ngon giấc.

- Ở ký túc xá giáo viên đó, hai mươi bốn giờ đều có nước nóng!

A Trạch nói:

- Chúng ta quay lại lấy thẻ tắm của quái thú thú kia sử dụng là tốt nhất!

331. Chương 334: Nhị Bàn Mất Tích

Cả tòa lầu cũ đều được che giấu bên trong bóng đêm. Dưới loại ánh sáng hôn ám này, chỉ có thể nhìn thấy được đường viền mờ nhạt chung quanh mà thôi. Cánh cửa lớn cũ nát, mấy cửa sổ tổn hại, lại thêm thanh âm nhánh cây bị gió thổi đong đưa phát ra tiếng sần sật làm tòa lầu cũ chẳng khác gì quỷ ốc trong phim kinh dị khủng bố.

- Lòng hiếu kỳ có thể hại chết một con miêu, huống chi mình còn là người!

Trần Hạo thối lui ra sau hai bước, ở trong một đêm tối không trăng gió lạnh, nếu đi vào một tòa lầu có truyền thuyết về ma quỷ, Trần Hạo cảm thấy được đây xác thực không phải là một ý kiến hay, trong lòng hắn đã bắt đầu đánh lên tiếng trống lui quân.

Mặc dù nói nhị bàn là bạn học hơn nữa còn là bạn cùng phòng, mặc dù vị hội trưởng Đồng Hảo Hội để cho hắn giám thị hành động của nhị bàn, mặc dù trong lòng Trần Hạo cũng trỗi lên cổ xúc động muốn đi vào bên trong xem xét sự thật, nhưng những điều này nếu đem so sánh với chính mạng nhỏ của mình, trở nên không hề trọng yếu. Trần Hạo tự hỏi mình cũng không phải là người có lòng trách nhiệm gì lớn lao, cũng

không phải là người có tính hiếu kỳ mạnh mẽ, chính yếu hần biết rõ mình cũng chẳng phải là siêu nhân. Hần cảm thấy được không cần phải vì loại chuyện này mà mạo hiểm bị hù chết hoặc bị quỷ giết chết tiếp tục truy theo vào.

- Thôi đi trở về tốt hơn!

Đứng trước cổng tòa lâu cũ, Trần Hạo luôn cảm giác được có từng trận rét lạnh đánh úp tới, hần sợ run cả người, chuẩn bị xoay người rời đi.

- Sàn sạt...

Ngay khi Trần Hạo định bước chân tới, những cây cối bên cạnh lại truyền ra tiếng vang. Ở trong ban đêm yên tĩnh, thanh âm bình thường bé nhỏ không chút đáng kể chợt nghe được thật rõ ràng.

Thân thể Trần Hạo chợt cứng lại. Hần biết rõ đó tuyệt đối không phải là tiếng vang khi gió thổi qua tàng cây phát ra, mà là có thứ gì đó đang hoạt động bên trong bụi cây vọng ra thanh âm. Giống như bị trúng phải Định Thân Thuật, bàn chân Trần Hạo còn chưa kịp giẫm xuống đất cũng đã lơ lửng dừng lại giữa không trung.

Có thứ gì đó đang ẩn bên trong bụi cây! Ánh mắt Trần Hạo nhìn chăm chăm vào đồng cây cối đang xào xạc, bởi vì quá khẩn trương nên ngừng cả hô hấp, cây cối chợt lắc lư vài lần, dừng trong chốc lát lại tiếp tục lay động.

Đột nhiên một luồng ánh sáng chiếu thẳng lên mặt Trần Hạo làm hần hoảng sợ, hần không nhận được hết lên một tiếng. Có lẽ bị tiếng hét của Trần Hạo làm hoảng sợ, bên trong bụi cây cũng vang lên thanh âm xào xạc lớn hơn, thanh âm tiếng hét chói tai bén nhọn của nữ nhân cũng vang lên, thanh âm kia chẳng khác gì một con mèo bị đập trúng đuôi.

- Nè nè, đừng tiếp tục soi đèn vào mặt tôi!

Trần Hạo dùng tay che mặt nói:

- Làm cái gì chứ, hơn nửa đêm, người dọa người hù chết người đó!

- Ai bảo anh hơn nửa đêm còn không chịu ngủ lại chạy tới nơi này làm gì!

Thanh âm nữ nhân kia thở phì phì nói:

- Tôi đang trốn ở trong này mơ mơ màng màng ngủ, kết quả vừa tỉnh lại liền thấy có thân ảnh đen tuyền đứng trước mặt không nhúc nhích, thiếu chút nữa hù chết tôi, ai mà biết là tiểu tử anh đây...

- Làm ơn, xã trưởng đại nhân. Loại sự tình này không thể đổ lỗi cho tôi đi!

Trần Hạo bắt đầu dĩ nói:

- Tôi làm sao mà biết có người hơn nửa đêm không chịu ngủ còn chui ra trốn trong bụi cây?

- Nói đi, hơn nửa đêm anh còn không ngủ mà chạy tới nơi này làm gì?

An Thanh đẩy bụi rậm sang hai bên, nổi giận dùng dùng đi tới trước mặt Trần Hạo nói:

- Anh đừng có nói cho tôi biết anh bị mộng du!

- Tôi chỉ đi theo chân một thân ảnh kỳ quái tới nơi này mà thôi.

Trần Hạo nói:

- Nhưng đi tới đây thì bóng người kia đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

- Bóng người?

An Thanh hưng phấn lôi kéo tay Trần Hạo lắc mạnh:

- Là nữ quỷ sao? Đúng không?

- Không phải, làm gì có nhiều quỷ như vậy đây.

Trần Hạo bị An Thanh lắc tay thiếu điều muốn gãy thành từng đoạn, dứt quãng nói:

- Người kia có hình dạng thật giống người bạn cùng phòng tên nhị bàn, chẳng qua tôi cũng không nhìn thấy rõ hẳn nên không dám khẳng định.

- Là tên mập mà anh đã nói nhìn thấy bị nữ quỷ hút đi dương khí đó sao?

An Thanh vội vàng hỏi:

- Mau, kể lại cho tôi nghe đi!

Nhìn thấy bút ghi âm đưa tới trước mặt mình, Trần Hạo bất đắc dĩ đem những gì mình nhìn thấy trong đêm nay kể lại cho An Thanh nghe qua một lần.

- Tôi đuổi theo bóng người kia chạy mãi tới nơi này, sau đó thì không còn trông thấy hẳn nữa.

Trần Hạo nói:

- Nơi này thật quá âm sâm, cho nên tôi quyết định quay về ký túc xá. Nhưng còn chưa kịp bước đi đã bị cô dọa gần chết...

- Sinh viên nửa đêm mất tích, tên mập bị nữ quỷ hấp dẫn, ký túc xá cũ âm trầm!

An Thanh hưng phấn nói:

- Đây nhất định sẽ là chủ đề nóng nhất trong sân trường năm nay!

- Nói chủ đề gì chứ, tôi cũng không biết, tôi chỉ biết nơi này thật có điểm thâm trầm quá đi.

Trần Hạo bĩu môi, hẳn đối với kiểu cuồng nhiệt của An Thanh không hảo cảm.

- Nhắc tới mới nói, cô chỉ là một nữ sinh vào buổi tối chạy tới đây ngồi xổm trong bụi rậm để làm gì?

- Hừ, đương nhiên là vì muốn tìm tài liệu trực tiếp ở hiện trường thôi!

An Thanh dương dương tự đắc nói:

- Tiểu Manh cùng a Trạch đi ra bắt nữ quỷ lại không chịu gọi tôi, thật rõ ràng muốn đem tin tức xã bài trừ ra bên ngoài việc này. Hừ hừ, làm một người viết báo đủ tư cách, tôi đương nhiên không cho phép loại chuyện này xảy ra. Tôi lén đi theo sau lưng hai nàng, đi mãi tới nơi đây. Hừ, chỉ cần bị tôi tra xét ra hình ảnh nữ quỷ hoạt động trong khu nhà cũ này, tuyệt đối sẽ trở thành đại náo động!

- Không phải chứ!

Trần Hạo cảm giác cô gái này quả thật giống như người điên. Hơn nửa đêm không đi ngủ lại núp trong bụi rậm chỉ là vì muốn chụp chút hình ảnh của nữ quỷ kia. Đây không thể chỉ xem là do tinh lực quá thừa, đã thuộc loại phạm trù như bị tẩu hỏa nhập ma.

- Vậy cô đã chụp được chưa?

- Vẫn chưa!

An Thanh ngượng ngùng nói:

- Tòa lầu cũ này thật sự quá âm sâm, một mình tôi cũng không dám đi vào, chỉ nghĩ thủ bên ngoài nhìn xem có cơ hội chụp hình biên tập tin tức gì bạo tạc hay không, nhưng không ngờ ngồi một hồi lại đi ngủ mất!

- Chờ một chút, cô vừa mới nói nữ quỷ kia đi tới đây cũng đã biến mất?

Trần Hạo đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

- Phải đó!

An Thanh gật đầu:

- Tôi lén đi theo Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch truy theo nữ quỷ kia. Kết quả nữ quỷ bay bay tới gần nơi này lại biến mất không còn nhìn thấy...

- Vậy thì phiền toái!

Trần Hạo cau mày, nếu như thân ảnh trước đó hắn nhìn thấy chính là nhị bàn, như vậy rất có thể hiện tại nhị bàn đã gặp phải nguy hiểm. Nữ quý cùng nhị bàn đều biến mất nơi tòa lầu cũ này. Nơi này rốt cục lại có bí mật gì? Hắn vội vàng nhìn An Thanh hỏi:

- Cô núp trong bụi cây nơi này, vì chụp nữ quý kia, nhất định là cũng có chuẩn bị đồ vật đi?

- Đó là đương nhiên!

An Thanh đắc ý nói. Nàng đẩy bụi rậm, lộ ra một chiếc camera vẫn sáng đèn có giá đỡ bên dưới, màn ảnh vẫn đang chiếu thẳng tới tòa lầu cũ bên trong.

- Ý kiến hay!

Hai mắt An Thanh tỏa sáng:

- Nói không chừng có thể chụp được chút gì đó...

Hai người vội vàng tiến tới trước màn hình camera, An Thanh thuận thực mở ra, đem những cảnh tượng đã chụp được trước đó mở lên.

- Đây là những tấm hình tôi chụp được khi vừa mới tới.

An Thanh chỉ vào màn hình:

- Chủ yếu là không thấy được gì cho nên tôi mới ngủ gật...

- Mau nhìn đi!

Trên màn hình chỉ có ảnh tử của tòa lầu cũ bất động, nếu không phải ngẫu nhiên có lá cây đong đưa, Trần Hạo còn tưởng rằng đây chỉ là hình ảnh trong trạng thái tĩnh, hắn vội vàng thúc giục:

- Khoảng ba giờ sáng đó...lúc đó tôi theo dõi người kia thì đột nhiên lại biến mất...

- Chờ một chút tôi xem thử.

An Thanh điều chỉnh lại lúc ba giờ sáng. Bên trong màn ảnh vẫn là tòa lầu âm trầm tối đen, vì nằm trong trạng thái dạ quang, vì vậy cả hình ảnh là màu xanh biếc, có vẻ vô cùng khủng bố âm trầm.

Một bóng người xuất hiện bên trong màn hình, hơi béo một chút nhưng chỉ thấy được bóng dáng mà không thấy rõ gương mặt. Bóng người kia dùng một loại động tác nhanh nhẹn chui qua cổng lớn tòa lầu cũ, hơi dừng lại quay đầu liếc mắt nhìn chung quanh một vòng, sau đó biến mất bên trong bóng tối tòa lầu. Mà không bao lâu sau thân ảnh Trần Hạo liền xuất hiện bên trong màn ảnh.

- Xem ra thật chụp được rồi!

Thanh âm An Thanh có chút hưng phấn nói:

- Ít nhiều nhờ camera có tính năng cao cấp này của tôi đó, bằng không nhất định sẽ bỏ qua hình ảnh phần khích đến như vậy!

- Có thể đem hình ảnh phóng đại không?

Trần Hạo hỏi:

- Vừa rồi hình ảnh rất mơ hồ, căn bản không cách nào phân biệt được người kia là ai...

- Đương nhiên có thể, anh nghĩ tôi bỏ ra một vạn đồng mua thứ này chỉ là phí phạm sao?

An Thanh điều chỉnh hình ảnh vào vị trí người kia vừa xuất hiện, sau đó liền phóng lớn ra.

- Vẫn không thể thấy rõ, chỉ có một bóng dáng.

Trần Hạo lắc đầu. Mặc dù bóng dáng này thật giống nhị bàn, nhưng hắn lại không dám khẳng định.

- Nếu như có thể nhìn thấy gương mặt thì tốt rồi!

- Yên tâm, An Thanh này có thể ngồi lên vị trí xã trưởng xã tin tức tuyệt không chỉ là hư danh.

An Thanh lại điều chỉnh lại thời gian ghi hình.

- Tôi nhớ rõ bóng người kia trước khi tiến vào tòa lầu đã quay đầu lại nhìn thoáng qua chung quanh, chỉ cần đem hình ảnh kia phóng lớn, hẳn có thể thấy rõ được gương mặt của hắn!

- Vậy...thử xem đi.

Trần Hạo do dự một chút gật đầu. Nhưng trong lòng hắn có chút bồn chồn, nếu thật sự nhìn thấy đúng là gương mặt của nhị bàn, như vậy rốt cục hắn phải làm gì?

- Chỉ cần như vậy, sau đó thế này, thế này...

An Thanh điều chỉnh camera.

- Phóng to...

Vừa thấy rõ bóng người trên màn hình, Trần Hạo không khỏi rùng mình. Bởi vì còn cách thật quá xa, hơn nữa không có ánh đèn, cũng không thể thấy được rõ ràng gương mặt của người kia. Nhưng ánh mắt của hắn làm cho không ai có thể bỏ qua. Bên trong bóng đêm, một đôi mắt tỏa ra ánh sáng trắng, thẳng ngoắc ngoắc nhìn trừng trừng Trần Hạo cùng An Thanh đứng bên ngoài camera, làm xương sống hai người rét run lên. Đó là một đôi mắt tràn ngập nỗi hận thù cùng tà ác, thấy thế nào cũng không giống như một nhân loại.

- Đây...đây là thứ gì vậy...

An Thanh bị hình ảnh làm hoảng hồn, đứt quãng nói:

- Bên trong phòng ngủ của các anh không ngờ còn có thứ người đáng sợ như vậy tồn tại sao...

- Làm ơn đi, căn bản là không nhìn thấy rõ gương mặt có được không...Không cần nhanh như vậy đã kết luận là người nào.

Trần Hạo nói:

- Tuy rằng từ bóng người nhìn lại có chút giống, nhưng vốn không thể khẳng định. Hôm nay trước khi đến thời hạn tắt đèn tôi còn nói chuyện với nhị bàn, hắn vô cùng bình thường, làm sao lại biến thành loại bộ dáng như thế này chứ. Tôi không tin bóng người kia chính là nhị bàn...

- Nhưng bóng người kia đi vào tòa lầu cũ không lâu thì anh đã chạy tới, nhất định là người anh đã truy theo!

An Thanh nói:

- Theo thời gian so sánh thật không thể sai!

- Vậy cũng không thể nói bóng người này chính là nhị bàn.

Trần Hạo lắc đầu:

- Tuy rằng tôi phát hiện bởi vì không thấy nhị bàn nên mới đi theo bóng người kia tới nơi đây, nhưng từ đầu tới cuối tôi cũng không nhìn thấy được mặt của hắn!

- Tòa lầu cũ kia thật sự quá âm trầm, lá gan của tôi tuy không nhỏ nhưng tôi cũng không dám tự mình đi vào.

Ánh mắt An Thanh xoay chuyển:

- Nhưng mà...

- Làm gì đây, không có cửa!

Chứng kiến ánh mắt An Thanh bay tới trên người mình, Trần Hạo vội vàng xua tay nói:

- Cô muốn điên cũng đừng nên lôi kéo tôi vào cuộc, mạng nhỏ của tôi vô cùng trân quý!

- Anh có phải nam nhân hay không chứ, lá gan nhỏ như vậy.

An Thanh oán giận nói:

- Tôi là một nữ sinh còn không sợ anh lại sợ cái gì?
- Chuyện này không quan hệ gì tới giới tính, hơn nữa tôi rất cục có phải là nam nhân hay không chỉ cần lão bà tương lai của tôi biết được thì sẽ tốt hơn.

Trần Hạo đối với cách khích tướng kiểu này không hề có chút phản ứng.

- Tôi chỉ biết là một người nhất định phải biết tự mình hiểu lấy, cần thấy rõ mình có thể làm được chuyện gì mà chuyện gì mình không làm được. Thể hiện cũng không có ích lợi gì, ngược lại sẽ tặng rúng cái mạng nhỏ của mình, còn có thể sẽ liên lụy tới người khác!
- Cắt, tôi cũng chỉ muốn thử anh một chút mà thôi, có cần nói nhiều như vậy không?

An Thanh khinh thường nói. Phát hiện được nữ quý gia nàng cũng chỉ là đi theo a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh mà thôi, vốn cũng không cảm thấy có bao nhiêu sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy được hình ảnh bên trong camera, nàng lại cảm giác hơi hoảng sợ. Tin tức về nữ quý cùng nỗi sợ hãi về ánh mắt kia làm nàng có chút do dự, không biết rốt cục nên làm như thế nào. Vốn nàng muốn kích thích Trần Hạo một chút, để cho hắn cùng mình đi vào tìm xem, có người làm bạn ít nhất không cần quá mức sợ hãi, nhưng thật không ngờ Trần Hạo lại không mắc mưu cho nên nàng đành phải thôi.

Một mình tiến vào tòa lầu cũ tối đen được đồn đãi có quỷ quái vào lúc nửa đêm sao? Tuy rằng tính An Thanh thật bất quái nhưng cũng không có nghĩa bản thân là một đứa ngu ngốc.

- Bỏ đi, không bằng đi về thôi.

An Thanh xem di động, đã sắp bốn giờ sáng. Mùa hè cùng mùa thu trời mau sáng, khoảng chừng nửa giờ nữa trời sẽ sáng lên, nữ quý kia có thể cũng không tiếp tục xuất hiện. An Thanh quyết định nên trở về, để lần tới khi a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đi điều tra thì nàng theo tìm hiểu tới tột cùng vậy, ít nhất như vậy vẫn an toàn hơn một chút.

- Nè, giúp một việc, giúp tôi thu lại cái giá đỡ camera đi...

Đột nhiên giống như bị một bàn tay bóp chặt cổ họng, nửa câu sau của An Thanh bị trực tiếp cắt đứt. Thân thể nàng run rẩy lên, đôi mắt nhìn trừng trừng phương xa, không hề nháy mắt.

- Cô làm sao vậy...

Trần Hạo nhìn theo ánh mắt An Thanh, nhất thời cũng mất đi năng lực tự hỏi...

Trên tầng hai tòa lầu cũ, có thể rõ ràng nhìn thấy được một thân ảnh màu trắng đứng cạnh cửa sổ, đang nhìn xuống chỗ An Thanh cùng Trần Hạo. Mặc dù còn cách thật xa, nhưng Trần Hạo vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy khóe môi nữ quý hơi cong lên, tựa hồ như đang cười. Mà trong bóng đêm sau thân ảnh màu trắng kia, có một đôi mắt tỏa ra ánh sáng trắng đang gắt gao trừng mắt nhìn về phương hướng nơi bọn họ đang đứng!

332. Chương 335: Quái Vật Hình Thể Bất Minh

Thanh âm An Thanh run rẩy, rút vào sau lưng Trần Hạo, hai tay nắm chặt cánh tay hắn.

- Vô nghĩa, đương nhiên là quỷ đó...

Trần Hạo vội vàng kéo mạnh An Thanh.

- Còn đứng đây chờ chết sao, chạy mau, mạng nhỏ quan trọng hơn...
- Cứu mạng, có quỷ!

Hai người hốt ha hốt hoảng chạy vào rừng cây. Hiện tại An Thanh cũng bắt chập chiếc camera hơn vạn đồng của nàng, dưới tình hình như thế mạng nhỏ so với camera trọng yếu hơn nhiều lắm.

- Hô hô...Chạy không nổi nữa...

Không biết chạy ra được bao xa, An Thanh thở không ra hơi vịn vào một thân cây thở hổn hển nói:

- Bây giờ chúng ta đang ở đâu?

- Không biết, có chút kỳ quái...

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn quanh, đêm nay không có ánh trăng, nơi nơi đều là một mảnh tối đen, căn bản không phân biệt được đông nam tây bắc. Hắn cảm thấy được sự tình có chút không đúng lắm, theo đạo lý mà xem hai người bọn họ đã bỏ chạy thời gian thật dài, vì sao lại không chạy thoát ra khỏi khu rừng cây nơi này? Bên trong sân trường từ khi nào có khu rừng cây lớn đến như vậy đây? Hắn gơ tay xem kim chỉ nam trên đồng hồ, lại phát hiện cây kim đang xoay chuyển rối loạn, căn bản không nhay.

- Hai người chúng ta bị lạc đường rồi!

Trần Hạo nói:

- Hoặc là nói, hai chúng ta đã bị vây khốn!

- Vây khốn?

An Thanh sửng sốt.

- Cô không cảm thấy kỳ quái sao?

Trần Hạo nói:

- Theo đạo lý mà nói chúng ta đã chạy lâu như vậy, ít nhất cũng đã chạy hơn cả cây số đi. Cho dù là cả trường học cũng không lớn đến như vậy, huống chi là hai chúng ta chạy này giờ còn chưa chạy thoát ra khỏi khu rừng này!

- Xong đời, chẳng lẽ gặp phải quỷ đánh tường?

An Thanh rũ rượi nói:

- Xem ra hai chúng ta bị vây bên trong này rồi, không đi ra được!

- Đừng có hoảng, trước tiên nên bình tĩnh lại một chút.

Trần Hạo xem đồng hồ, lấy lại bình tĩnh:

- Hiện tại đã bốn giờ rưỡi, nhiều nhất còn khoảng nửa giờ trời sẽ sáng. Dù là gặp phải thứ dơ bẩn gì, chỉ cần có ánh mặt trời thì sẽ không còn gì uy hiếp. Chúng ta chỉ cần tiếp tục kiên trì thêm nửa giờ hẳn là có thể chạy thoát ra!

- Chỉ mong đi!

An Thanh thở dài:

- Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ đứng nguyên tại chỗ? Vạn nhất con nữ quỷ kia đuổi theo thì phải làm sao đây?

- Gặp phải loại tình huống này tốt nhất chúng ta không cần đi loạn!

Trần Hạo suy nghĩ nói:

- Bây giờ chúng ta bắt quá là đi vòng quanh một chỗ mà thôi, nếu như còn tiếp tục chạy chỉ là lãng phí thể lực. Chẳng thà bảo tồn chút sức lực, dù cho con nữ quỷ kia có đuổi theo cũng không đến nỗi không còn khí lực để phản kháng!

Cả khu rừng đều vô cùng yên lặng, chỉ có thanh âm tiếng hít thở của hai người bọn họ cùng tiếng gió thổi qua tàng cây xào xạc vọng lại. Hiện tại An Thanh có chút hối hận. Nếu sớm biết sẽ như vậy, còn không

bằng trực tiếp bố trí camera sau đó tự mình quay về phòng ngủ, chờ trời sáng hãy quay lại lấy camera mang về là xong.

Trần Hạo nhỏ còng cổ dưới đất, thật buồn chán đùa nghịch giết thời gian. Thời gian qua thật nhanh, không bao lâu hai người đã nhìn thấy phía chân trời hiện lên tia ánh sáng.

- Chúng ta đi thôi!

Trần Hạo đứng dậy phủi bụi trên quần, nói:

- Hiện tại trời đã sáng, hẳn là không có chuyện gì nữa, chúng ta đi thôi, nhìn xem có thể đi ra ngoài hay không.

- Được rồi.

An Thanh gật đầu đi theo phía sau Trần Hạo.

Trước khi rời đi, Trần Hạo khắc lại ký hiệu trên một thân cây. Hiện tại phía chân trời đã có một chút ánh sáng, đã có thể phân biệt được chút phương hướng. Hắn cảm thấy chỉ cần đi theo phương hướng của ánh sáng, nhất định có thể đi ra khỏi khu rừng cây này.

Nhưng đây chỉ bất quá là một loại suy đoán của hắn mà thôi. Hai người đi suốt mấy giờ bên trong rừng cây, Trần Hạo rất cực phải thừa nhận suy đoán của mình đã sai. Chứng kiến ký hiệu quen thuộc trên cây, hắn có chút tức giận dùng sức giẫm mạnh lên trên thân cây khô.

- Ô ô...

An Thanh có chút vô lực ngồi bệch dưới đất:

- Có phải chúng ta sẽ chết ở chỗ này hay không...

- Chờ thêm một chút đi, chờ thời gian muộn thêm một chút, nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta!

Trần Hạo tỉnh táo nói.

- Nơi này là trường đại học, cũng không phải là quỷ thành gì. Đợi sau khi mọi người rời giường, sẽ có người phát hiện cứu chúng ta thôi!

- Vừa rồi anh cũng đã nói như vậy!

An Thanh ủ rũ nói:

- Trời ạ, tôi biết tôi không nên lên đi theo Diệp Tiểu Manh với a Trạch chuồn ra khỏi ký túc xá. Nhưng cũng không đến nỗi trở ngại tôi đến như vậy đi, tôi còn trẻ tuổi lắm a...

- Hiện tại biết sai lầm rồi sao?

Một thanh âm lạnh như băng truyền đến từ sau lưng An Thanh.

- A Trạch, ô ô, nhìn thấy cô thật tốt...

An Thanh chưa từng nghĩ nhìn thấy a Trạch là một việc hạnh phúc đến như vậy, nàng mở rộng vòng tay muốn ôm a Trạch lại bị cô gái tránh sang bên.

- Tôi nhớ được cô là phó hội trưởng của Đồng Hảo Hội đúng không?

Trần Hạo hỏi:

- Là cô cứu chúng tôi sao?

- Cứu hai người? Vì sao phải cứu hai người?

A Trạch nghiêng đầu, liếc mắt nhìn An Thanh, lại nhìn Trần Hạo:

- Nếu như đã tiếp nhận giáo huấn, như vậy trừng phạt cũng có thể dừng lại, tôi tới thả hai người đi ra ngoài!

- Trừng phạt? Thả chúng tôi ra ngoài?

Trần Hạo sững sốt:

- Chẳng lẽ chúng tôi bị nhốt trong rừng cây là do...
- A, đương nhiên không phải quỷ đánh tường!

Ngữ khí của a Trạch thật lãnh đạm nói:

- Chẳng qua trước đó Tiểu Manh đề phòng có sinh viên trong lúc vô tình chạy tới chỗ tòa lầu cũ kia nên đã có ý bày ra Mê Hồn Trận bên ngoài mà thôi!
- Mê Hồn Trận?

Trên mặt Trần Hạo như co rút lại:

- Chẳng lẽ hai chúng tôi đi quanh nơi này mấy giờ mà cô luôn luôn...
- A, tôi luôn luôn nhìn thấy!

A Trạch không thèm để ý chút nào, nhìn An Thanh nói:

- Tôi cùng Tiểu Manh tắm rửa xong khi quay về phòng ngủ đã phát hiện bát quái nữ An Thanh này không có mặt trong phòng, liền biết cô ta lén lút đi theo chúng tôi để chụp hình nữ quỷ kia, Tiểu Manh lo lắng cô nàng sẽ xảy ra chuyện gì nên bảo tôi đến tìm, kết quả khi tôi tới đây đã thấy hai người đang đi quanh mấy thân cây tại đây rồi...
- Thật đáng chết, vậy sao cô không nhanh cứu hai chúng tôi đi ra chứ?

An Thanh nổi giận dề dề nói:

- Làm hại tôi lo lắng sợ hãi chạy bên trong này lâu như vậy...
- Hừ, biết rõ nơi này có nguy hiểm, còn muốn lén lút đi theo sau chúng tôi, tôi vì sao phải thả cô ra ngoài?

A Trạch dùng ánh mắt mỉa mai nhìn An Thanh:

- Làm một người bình thường nên có giác ngộ của người bình thường, làm việc không nên làm thì phải bị trừng phạt, nếu không cô sẽ không nhớ được giáo huấn hôm nay!
- Buông, anh buông tôi ra, tôi phải liều mạng với cô ta!

An Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn a Trạch nói:

- Cô kia, tôi đã sớm thấy cô không vừa mắt lâu rồi, hôm nay tôi phải cho cô một trận...
- Bình tĩnh, bình tĩnh một chút đi!

Trần Hạo ôm chặt An Thanh đang giãy dụa không ngừng. Mà a Trạch vẫn đứng nguyên tại chỗ bất động, dùng ánh mắt như trào phúng nhìn An Thanh đang giương nanh múa vuốt.

- A Trạch học tỷ, tôi đâu phải vì lòng hiếu kỳ. Mà là bởi vì bên Đồng Hảo Hội các cô muốn tôi đi giám thị hành động của nhị bàn, cho nên tôi mới rơi vào Mê Hồn Trận này đây, vậy vì sao cô không thả tôi ra trước?

Thật vất vả mới dàn xếp được An Thanh, về mặt Trần Hạo ủy khuất nhìn a Trạch nói:

- Bất kể nói như thế nào, tôi cũng vì chấp hành mệnh lệnh của hai cô nên mới bị vây khốn, tôi vô tội đi?
- Chuyện này sao, ai bảo anh đi cùng người ngu ngốc này một chỗ đây?

A Trạch chỉ vào An Thanh đang ngồi một bên hung tợn nhìn mình, nói:

- Nếu như muốn thả người bên trong Mê Hồn Trận ra ngoài, như vậy phải triệt tiêu cả trận, hoặc người trong trận có năng lực tự mình đi ra tới, nếu không thì không thả được một người nào bên trong cả.

-Cho nên nói...

Gân xanh trên trán Trần Hạo chợt nhảy lên khi nghe nàng nói.

- A, xem như anh gặp xui xẻo đi, lại đi cùng nữ nhân ngu ngốc này.

Về mặt a Trạch thật hồ hững nói:

-Nếu như cần oán trách, thì oán bát quái vương kia đi!

-Anh đừng tiếp tục ngăn cản tôi, hôm nay tôi nhất định phải đánh cô ta một trận!

An Thanh thật sự không nhịn được nữa, hô một tiếng nhảy dựng lên lao thẳng về hướng a Trạch.

-Xem ra nhìn cô hiện còn đầy đủ tinh thần, vốn tôi còn tưởng rằng cô ở nơi này bị mệt nhọc một đêm nhất định là mệt chết đi, xem ra tôi đã đoán sai.

A Trạch cười khinh miệt:

-Nhưng tôi lại thấy có chút mệt nhọc, nếu như vậy tôi đi về ngủ trước, chờ sau khi tỉnh ngủ lại tới mang hai người ra ngoài tốt hơn!

A Trạch lui ra sau, hư không biến mất trong sương mù của khu rừng cây. An Thanh chạy tới lại vỗ huyệt, đã không còn thấy thân ảnh của a Trạch nơi đó.

-Tôi đã nói cô đừng nên kích động, nên bình tĩnh một chút.

Trần Hạo liếc mắt, bất đắc dĩ thở dài:

-Cô muốn đánh cô ta tôi cũng không có ý kiến. Nhưng sao cô không đợi cô ta thả hai chúng ta ra ngoài rồi hãy động thủ không được sao?

-Di? Chẳng lẽ hiện tại hai chúng ta còn chưa đi ra khỏi trận gì đó sao?

Về mặt An Thanh vô tội nói.

-Cô cứ nói đi?

Trần Hạo vô lực dựa lên thân cây, nhắm mắt lại như đã chịu tình huống bất hạnh.

-Cô cứ tiếp tục ở đây xoay quanh đi, tôi ngủ đây. Chạy một đêm tôi chạy không nổi nữa rồi!

-A Trạch a, tôi sai rồi, vừa rồi chỉ là nói giỡn thôi đâu.

Trong nháy mắt An Thanh đã thay đổi gương mặt tươi cười nhìn lên không trung lớn tiếng hô:

-Nhờ cô vậy, trước hết thả tôi ra ngoài đi!

Vừa rồi a Trạch nói như vậy chẳng qua là muốn dọa nạt An Thanh một chút mà thôi, kỳ thật cũng chưa đi xa. Sau khi An Thanh liên tục đáp ứng vài điều kiện mà Trần Hạo nghe được thật khó hiểu, rốt cục a Trạch thu hồi Mê Hồn Trận, mang theo hai người rời khỏi rừng cây. Nhưng Trần Hạo có chút không rõ An Thanh liên tục tranh luận không ngớt cùng a Trạch nhất định không chịu lui nhường chuyện sau này muốn ôm Diệp Tiểu Manh cũng không được ôm vượt qua ba giây đồng hồ, hơn nữa sau đó còn nhất định phải thay người ôm nàng rốt cục là có ý gì. Chẳng lẽ cô gái có vóc dáng chẳng khác gì học sinh trung học kia là đồ chơi mà hai cô gái này chuyên dùng để tranh đoạt hay sao?

-Thà đắc tội tiểu nhân cũng đừng nên đắc tội nữ nhân.

Đây là chân lý nhân sinh mà Trần Hạo ngộ đạo sau một đêm bị giằng co dày vò.

-Đặc biệt là nữ nhân biết pháp thuật là càng không nên đắc tội.

Đem những gì mình gặp được đêm nay kể lại một lần cho a Trạch nghe qua, Trần Hạo kéo theo thân thể mỗi một quay về trong phòng ngủ. Bây giờ mới hơn sáu giờ sáng, những sinh viên có thói quen tập thể dục buổi sáng cũng đã rời giường. Trở lại trước cửa ký túc xá, Trần Hạo thấy được có mấy sinh viên cùng bác bảo vệ trông cửa đang về mặt giận dữ vây quanh chỗ xích sắt bị bứt đứt đang nói gì đó. Trần Hạo cúi đầu, thừa dịp mấy người kia còn chưa chú ý tới mình liền chạy nhanh vào bên trong.

Đẩy ra cửa phòng ngủ, nghe được thanh âm tiếng ngáy bên trong, cuối cùng Trần Hạo thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chỉ là vài giờ ngắn ngủi nhưng hẳn lại cảm thấy đặng đặng như một thế kỷ. Những chuyện đã xảy ra tối hôm qua thật sự có chút vượt qua thường thức của hắn, cho tới bây giờ Trần Hạo mới có cảm giác mình mới trở lại sự thật thế giới.

Khoan đã, tiếng ngáy?

Trần Hạo vội vàng quay đầu nhìn lại. Người đang nằm ngủ ngáy trên giường chẳng phải là nhị bàn thì là ai?

-Nè, bàn tử, bàn tử, tỉnh dậy đi!

Trần Hạo dùng sức lay nhị bàn còn đang ngủ say, ghé vào lỗ tai hắc hô to.

-Làm sao vậy? Đến giờ rồi giường sao?

Nhị bàn dụi dụi mắt, nhìn nhìn Trần Hạo, lại nhìn nhìn vào điện thoại di động của mình.

-Tối hôm qua cậu đi đâu?

Vẻ mặt Trần Hạo thật nghiêm túc hỏi:

-Đêm qua khi tôi thức dậy phát hiện cậu đi vắng, đi ra ngoài tìm thì không thấy cậu.

-Tối hôm qua? Tôi hôm qua tôi ở trong phòng ngủ mà?

Nhị bàn mê mang đáp:

-Chẳng qua tối qua ăn vặt hơi nhiều, nên đứng lên đi WC một chuyến mà thôi, làm sao vậy?

-Nói vậy!

Trần Hạo cau mày nói:

-Tôi đi qua WC phía tây tìm, vốn không có ai. Nói, rốt cục cậu đã đi đâu?

-Đại ca, không phải chứ, tôi đi nhà cầu còn phải hội báo với cậu hay sao?

Nhị bàn đỏ khốc đỏ cười nói:

-Tôi thấy từ phòng ngủ của chúng ta đi qua WC phía tây thật xa, cho nên trực tiếp đi xuống nhà vệ sinh tầng hai phía đông đi vệ sinh luôn, loại chuyện này đâu có gì lớn lao mà nói?

-Đi? Là như vậy sao?

Trần Hạo kinh ngạc nói:

-Nói như vậy đêm qua cậu không có rời khỏi ký túc xá sao?

-Vô nghĩa, cửa đều khóa hết, nửa đêm tôi chạy ra khỏi ký túc xá làm gì chứ?

Nhị bàn nói:

-Lão tam, cậu không sao chứ, gần đây sao cứ mờ mờ ám ám vậy?

-Không có việc gì, không có việc gì!

Trần Hạo vội vàng khoát tay:

-Tôi thấy thời gian cũng tới rồi nên gọi cậu đứng lên đi tiểu mà thôi.

-Cút đi!

Nhị bàn tức giận trả lời một câu, xoay người ngủ tiếp.

Nằm trên giường của mình, trong đầu Trần Hạo thật sự hỗn loạn. Nếu như nói đêm qua mình nhìn thấy người kia không phải là nhị bàn, như vậy lại là ai? Xích sắt dưới cửa ký túc xá là do ai đánh gãy? Hơn nữa còn có thanh âm tiếng chuông thật quỷ dị kia, nữ quỷ xuất quỷ nhập thần, cặp mắt tản ra ánh sáng trắng khiếp người dị thường khủng bố, rốt cục lại là thứ gì đây?

-Bỏ đi, không nghĩ nữa.

Trần Hạo kéo mền che kín đầu mình.

-Chuyện này giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp đến làm thôi. Mình nên thành thành thật thật làm sinh viên hỗn ăn chờ chết hay hơn nhiều!

Nguyên bản tiếng ngáy khiến người ta nổi da gà khó chịu hiện giờ đối với Trần Hạo mà nói lại biến thành êm tai hơn ngày trước. Trong thanh âm tiếng ngáy lẫn tiếng nói mớ, hơi thở của Trần Hạo dần dần trở nên thật bình thản, chậm rãi chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng hẳn lại không hề chứng kiến, dưới giường của nhị bàn, đôi giày thể thao dính đầy bùn đất cùng cỏ dại, ở nơi nào đó còn có một ít mạng nhện dính bên trên...

333. Chương 336: Quỷ Yêu Tái Hiện

Tiểu Manh, chị đã đến trước cửa trường học của em, nhưng bảo vệ không cho chị đi vào.

Mị nói bên kia điện thoại:

- Có cần chị lên vào đưa đồ vật cho em không?

- Không cần, chị chờ em ở cửa là được. Em lập tức ra ngay.

Diệp Tiểu Manh cúp điện thoại nhìn a Trạch nói:

- Nhìn nữa cũng không tìm được gì, chị của tôi đã mang đồ tới cửa trường cho tôi, chúng ta đi ra ngoài đi?

- Cũng được!

A Trạch suy nghĩ, gật đầu:

- Tôi về phòng ngủ lên mạng tra xét một chút. Nhìn xem có tài liệu gì liên quan tới chuyện này hay không.

Hai người chia tay ở ngay cổng tòa lầu cũ, Diệp Tiểu Manh chạy nhanh ra ngoài cửa trường. Nàng nhìn thấy Mị đang cau mặt đứng bên ngoài cửa, Diệp Tiểu Manh vội vàng hướng nàng vẫy vẫy tay.

- Là vật này sao?

Mị cười cầm một chiếc hộp màu đen xuyên qua song sắt đưa cho Diệp Tiểu Manh.

- Sao vậy, xem nó bảo bối đến như thế?

- Hắc hắc, cũng không phải.

Diệp Tiểu Manh tiếp lấy hộp nhỏ màu đen, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực:

- Chỉ là thời gian dài không nhìn thấy nó nên trong lòng có chút không yên thôi!

- Được rồi, vậy thì em cứ ôm nó mà ngủ đi.

Mị khẽ cười nói:

- Gần đây chị phải ra ngoài một chuyến, có thể sẽ không gọi điện thoại được, em không có chuyện gì chứ?

- Không có chuyện gì.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Nhưng không phải chị mới về nhà hai hôm trước sao? Tại sao lại phải đi?

- Ân, có một số việc cần làm.

Mị mơ hồ đáp cho qua:

- Đúng rồi, chuyện nữ quỷ trong trường học của em đã giải quyết thế nào?

- Còn chưa có manh mối gì.

Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhớ tới loại linh lực dao động kỳ quái mà nàng cảm giác được trong phòng học cũ, liền vội vàng hỏi:

- Chị, em định hỏi chị, chị tu luyện là loại linh lực thể nào vậy?

- Sao lại tự dưng hỏi vấn đề này?

Mị kỳ quái hỏi:

- Phương pháp tu luyện của chị có chút đặc thù!

- Là thể này...

Diệp Tiểu Manh nói:

- Khi em tra xét về nữ quỷ kia, cảm giác được có một loại linh lực dao động thật kỳ quái, cũng rất giống như trên người của chị, cho nên em định hỏi chị có đầu mối gì hay không thôi!

- Rất giống của chị sao?

Mị hơi sững sờ.

- Không mạnh lắm...

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Rất nhạt, còn kém xa trên người của chị đâu...

- Vậy là tốt rồi.

Mị thở phào một hơi nhẹ nhõm nói:

- Như vậy em nên cẩn thận hơn một chút. Bởi vì nếu như em nói em cảm giác được linh lực dao động tương tự như của chị, như vậy thứ kia rất có thể là một con yêu quái.

- Yêu quái?

Diệp Tiểu Manh kinh ngạc nói:

- Như thế nào lại thế? Yêu quái...

- Phương pháp tu luyện của chị thật đặc thù, tương tự như phương pháp của yêu quái bộ tộc.

Mị ấp úng giải thích:

- Dù sao em phải nhớ kỹ, có được loại linh lực dao động này nhất định là yêu quái bộ tộc. Yêu quái bắt đồng với quỷ hồn, chúng nó rất xảo hoạt, cho nên em cần phải cẩn thận nhiều hơn một chút.

- Ân, em đã biết.

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Chị yên tâm đi, loại linh lực dao động kia rất nhỏ yếu, lại có a Trạch đi chung với em, không có việc gì đâu.

- Vậy là tốt rồi.

Mị vươn tay ra, thân mật vuốt vuốt đầu Diệp Tiểu Manh:

- Chính mình phải cẩn thận một chút, đừng quá liều lĩnh hay lỗ mãng. Nếu như không nắm chắc mười phần thì tốt nhất đừng nên mạo hiểm.

- Ân, em biết!

Diệp Tiểu Manh thề lời với Mị:

- Bây giờ chị nói chuyện càng lúc càng giống quái thú thúc thúc kia thôi!

- Giống sao?

Mị hồi tưởng lại tên thanh niên cà lơ phất phơ nửa năm về trước, không khỏi cười khổ:

- Đúng là thật sự có điểm giống. Đại khái là bởi vì hiện tại rốt cục chị cũng hiểu rõ được loại ý tưởng lúc ấy của hần đi!

Trầm mặc. Giữa hai chị em đột nhiên xuất hiện cảm giác trầm mặc ngán ngủ, đều đang tự đắm chìm trong hồi ức của chính mình.

- Tóm lại em phải tự mình cẩn thận một chút.

Mị mở miệng trước, cắt đứt không khí trầm mặc giữa hai người.

- Tuy rằng linh lực dao động kia không mạnh, nhưng em cũng không được khinh thường, biết không?

- Đã biết, dài dòng...

Diệp Tiểu Manh cười nói:

- Chị đi mau lên, chờ sau khi chị trở về nói không chừng trường học đã giải phong, chúng ta về nhà lại nói tiếp đi!

- Ân, cũng được!

Mị gật đầu:

- Chị đi đây!

Nhìn thấy thân ảnh của Mị dần dần biến mất nơi ngã rẽ, Diệp Tiểu Manh mở ra hộp nhỏ màu đen mà Mị giao cho nàng. Bên trong hộp có một chiếc kính đen què mùa lẳng lặng nằm bên trong. Có lẽ sau khi hần mất tích, tình cảm ỷ lại được nàng chuyển dời lên trên đồ vật của hần, vì vậy chỉ cần nhìn thấy được chiếc kính què mùa này, vô luận nàng có bao nhiêu suy nghĩ hỗn loạn đều sẽ được bình phục lại chỉ trong nháy mắt.

...

Ở trong một tòa lầu cao thuộc cơ quan chính phủ Đồng thành.

Bề ngoài nhìn qua chỉ bất quá là một ngành chính phủ chính thống mà thôi, nhưng trên cửa lớn lại có tám biển viết “Đại hội nghiên cứu và thảo luận sự nghiệp dân tộc Trung Quốc” lại có vẻ có chút kỳ quái.

- Bộ trưởng!

Thư ký thở hổn hển đẩy ra cánh cửa phòng làm việc của Trần Lam, Trần Lam không khỏi nhú mày.

- Chuyện gì lại kích động đến như vậy?

Trần Lam dùng ngữ khí thật nghiêm khắc hỏi.

- Bên trong trường đại học X đã phát hiện linh lực dao động của Quỷ Yêu!

Thư ký thở hổn hển nói:

- Rất có thể cũng đã xuất hiện người bị lây nhiễm!

- Đại học X?

Trần Lam sửng sốt:

- Là trường đại học nằm ở ngoại ô đó sao?

- Dạ!

Thư ký gật đầu:

- Bởi vì nhận được tin tức đúng lúc, cho nên đã phong tỏa toàn trường học, phòng ngừa người bị lây nhiễm phát tán!

- Vậy sao? Tốt lắm!

Trần Lam cười lạnh một tiếng, gật đầu:

- Được, tôi đã biết, anh có thể ra ngoài!
- Nhưng mà...bộ trưởng...

Thư ký chột sững sốt, sau đó vội vàng nói:

- Chẳng lẽ không phải lập tức cử tổ thanh trừ đến xử lý sao?
- Hiện tại chỗ nào cũng bạo phát lây nhiễm, còn có tổ thanh trừ nào rảnh rỗi sao?

Trần Lam giương mắt nhìn thư ký, hờ hững hỏi.

- Hiện tại nhân công đúng là có chút không đủ.

Thư ký lau mồ hôi trán:

- Nhưng cũng có thể từ tổ khác điều động nhân thủ đến thay thế tổ thanh trừ...
- Không cần thiết!

Trần Lam khoát tay:

- Như vậy sẽ làm suy yếu những lực lượng tổ khác, đối với cả đại cục không có trợ giúp gì. Dù sao trường đại học kia đã được phong tỏa, cho dù mọi người bên trong bị cuốn hút hết cũng không sao cả!
- Nhưng bây giờ nơi đó chỉ bắt quá bị lây nhiễm sơ bộ, còn chưa bùng nổ đại quy mô, nếu hiện tại phái người đến xử lý sớm thì...

Thư ký vốn còn định nói thêm, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén của Trần Lam đảo qua, đem nửa câu còn lại nuốt trở xuống bụng mình.

- Anh đang hoài nghi sự phán đoán của tôi sao?

Ánh mắt Trần Lam băng sương như đao.

- Không, đương nhiên là không phải.

Thư ký không tự chủ được nuốt nước bọt:

- Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước...

Trần Lam nhẹ nhàng phát phát tay, thư ký như được đại xá vội vàng đi ra đóng lại cửa phòng.

- Đại học X sao?

Khóe môi Trần Lam lộ ra tia cười lạnh:

- Tựa hồ là trường học của sủng vật mà tên kia nuôi dưỡng đi. Không biết đụng tới loại tình huống này, người còn có thể tiếp tục chơi trò rửa đen rút đầu trốn tránh sao?
- Cô vội vã nhờ chị Mị đưa chiếc hộp này tới là vì thứ đồ vật này sao?

Nhìn thấy chiếc hộp trong tay Diệp Tiểu Manh, a Trạch khinh thường nói:

- Tên kia hiện tại không biết đã chạy tới nơi này phao mỵ nữ ngực lớn, đã hơn nửa năm cũng không thèm gọi điện thoại. Một cho cô còn đem chiếc kính mắt nát này cất chứa như là bảo bối!
- Sẽ không đâu!

Diệp Tiểu Manh nghiêm trang lắc đầu:

- Hẳn nhất định đã bị chuyện gì đó thật trọng yếu quán thân, cho nên không thể gọi điện thoại trở về. Minh Diệu là một người rất có lòng trách nhiệm, hẳn chắc chắn sẽ không làm bậy đâu!
- Được rồi được rồi, tôi biết rồi!

A Trạch có chút đau đầu nói:

- Đại thúc của cô cái gì cũng tốt, như vậy được rồi chứ? Chỉ cần nói bậy đại thúc kia một chút, liền sẽ nghe cô viện ra vô số lý do phản bác lời nói của chúng tôi!

- Tôi đâu có...

Diệp Tiểu Manh đỏ mặt:

- Chẳng qua tôi chỉ là...

- Không cần tiếp tục giải thích, giải thích bất quá chỉ là hành vi che giấu mà thôi.

A Trạch ngăn cản lời nói tiếp theo của Diệp Tiểu Manh, lại hỏi:

- Có được manh mối hữu dụng gì chỗ chị Mị hay không?

- Đúng rồi, chị ấy có nói cho tôi biết, linh lực dao động mà chúng ta cảm nhận được chính là thuộc Yêu tộc!

Diệp Tiểu Manh đáp.

- Là linh lực dao động độc hữu của yêu quái bộ tộc!

- Yêu quái?

A Trạch sửng sốt:

- Nói như vậy trong phòng học cũ kia không những có một con nữ quỷ, còn có một con yêu quái?

Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ:

- Như vậy có thể giải thích vì sao bóng người trong camera lại có ánh mắt lóe sáng. Nếu như nói động vật trong đêm tối có thể lóe sáng ánh mắt chính là Yêu tộc, đích thật là có khả năng này. Nhưng nếu như vậy lại nảy sinh thêm vấn đề mới, Yêu tộc kia vì sao lại mang giày thể thao thống nhất của trường học chúng ta đây?

- Trộm tới? Hoặc là chính học sinh trong trường học của chúng ta thì sao?

Diệp Tiểu Manh cắn ngón tay nói:

- Cũng rất có thể đi?

- Học sinh?

A Trạch nói:

- Yêu quái nếu trà trộn vào trong xã hội nhân loại cũng có thể lấy lý do muốn hưởng thụ đời sống vật chất, nhưng chạy vào trong trường đại học lại làm gì đây? Chẳng lẽ muốn làm nhà khoa học hay sao?

- Có lẽ chỉ đơn thuần muốn cảm giác bầu không khí đại học của nhân loại thì sao?

Diệp Tiểu Manh nói:

- Hoặc đơn thuần là vì muốn tán tỉnh nữ sinh viên làm bạn gái mà thôi!

- Thật không có khả năng!

A Trạch nghĩ nghĩ nói:

- Không tiền không xe không nhà không kim cương châu báu, nữ sinh viên nào chịu cho hấn tán tỉnh a?

- Vậy sao...

Diệp Tiểu Manh trầm ngâm thật lâu:

- Nói cũng đúng...

- Nhưng cô vừa nói như thế, bản thân tôi nhớ được một loại khả năng.

A Trạch đột nhiên sực nhớ ra điều gì, vội vàng tìm laptop lục lọi một lúc.

- Đây là thứ gì?

Diệp Tiểu Manh tò mò nghiêng đầu nhìn qua.

- Sự kiện linh dị bộ!

A Trạch nói:

- Trước kia khi tôi rảnh rỗi không việc gì làm đã nhờ quái thúc thúc nhà cô sửa sang lại dùm tôi. Bên trong có rất nhiều sự kiện linh dị mà hắn từng trải qua cùng tài liệu về đủ loại quỷ quái, dùng để làm tham khảo!

- A, ở trong này.

A Trạch chỉ vào một tư liệu trong laptop nói:

- Tuy rằng chữ viết của hắn thật xấu, nhưng miễn cưỡng cũng đọc được.

- Quỷ Yêu?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi:

- Đó là vật gì? Quỷ chính là quỷ, yêu chính là yêu, tại sao lại có tên gọi Quỷ Yêu kỳ quái như thế?

- Tựa hồ là một loại ác linh do nhân công chế tạo ra.

A Trạch giải thích:

- Lúc ấy Minh Diệu cũng không nói rõ ràng với tôi, chỉ giải thích sơ qua, nói là thứ đó rất tà ác.

- Để tôi xem xem... Là thứ có được tổ chất đặc biệt của quỷ hồn như tùy ý phi hành cùng xuyên thấu vật thể, có thể hoạt động dưới ánh nắng mặt trời, nhưng phải bám vào một vật thể nào đó.

Diệp Tiểu Manh thật cẩn thận tìm kiếm ghi chép.

- Viết thật ẩn tượng hóa, xem mà không hiểu...

- Không sao, chúng ta có thể gọi điện hỏi thăm thôi!

A Trạch nhìn Diệp Tiểu Manh mở to mắt.

- Hỏi? Hỏi ai đây?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi.

- Điện thoại của Minh Diệu đã sớm không gọi được...

- Cũng không phải chỉ có một mình hắn gặp qua thứ đó, còn có một người nha!

A Trạch cười híp mắt nói:

- Lúc ấy chị Từ Mẫn có đi cùng với hắn, chị ấy nhất định cũng đã chính mắt nhìn thấy qua thứ kia, chúng ta hỏi nàng không phải sẽ biết sao?

- Quỷ Yêu? Vì sao hai đứa lại hỏi việc này?

Nhận được điện thoại của Diệp Tiểu Manh, Từ Mẫn thật kỳ quái hỏi:

- Xảy ra chuyện gì sao?

- Cũng không có gì, chỉ là nghe nói có thứ này nên em tò mò một chút mà thôi.

Diệp Tiểu Manh cũng không đem sự thật nói cho Từ Mẫn hay biết, vì sợ nàng sẽ lo lắng.

- Lúc ấy chị cùng Minh Diệu đều gặp qua thứ đó, có thể nói cho em nghe một chút không?

- Cũng không có gì...

Từ Mẫn suy nghĩ một thoáng:

- Thứ đó thật là tà môn, chị nhớ lúc ấy nó ám ảnh lên trên một con búp bê đồ chơi, thật là dọa người. Nga, đúng rồi, chị nhớ nó tựa hồ còn có năng lực khống chế con người hoạt động, bởi vì lúc ấy nó đã khống chế

một cỗ thi thể chạy thoát ra khỏi cục cảnh sát, khí lực rất lớn. Thi thể bị khống chế có chút giống như cương thi trong ti vi, thân thể tuy đã chết nhưng vẫn hoạt động, sức lực lại lớn vô cùng!

- Là vậy sao?

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ một lúc chợt hỏi:

- Như vậy thứ đồ vật kia ánh mắt sẽ sáng lên sao?

- Ánh mắt sẽ sáng lên?

Từ Mẫn sửng sốt:

- Lúc đó chị cũng không có chú ý tới.

- Được rồi, cảm ơn chị!

Diệp Tiểu Manh nói xong cúp máy.

- Bên chỗ chị Từ Mẫn cũng không có manh mối đặc thù gì.

Diệp Tiểu Manh nhìn a Trạch nói:

- Nhưng nghe nói thứ đồ vật kia có thể khống chế thi thể. Cho nên bóng người mà An Thanh chụp được còn có dấu chân trong phòng học cũ, rất có thể do nó khống chế thi thể của học sinh lưu lại...

- Thi thể sao?

A Trạch nghĩ nghĩ nói:

- Nhưng gần đây cũng không nghe nói trong trường học có học sinh nào ngoài ý muốn qua đời đi?

Buông xuống điện thoại, Từ Mẫn cảm thấy có điều không thích hợp. Diệp Tiểu Manh sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện cho nàng hỏi loại chuyện này, nàng cảm giác nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

- Tôi đi ra ngoài một chút, có việc thì gọi điện thoại cho tôi.

Từ Mẫn cầm lấy áo khoác đi ra văn phòng, dặn dò một đồng sự.

- Chị cả, chị muốn đi đâu?

Đồng sự hỏi:

- Hiện tại nghe nói siêu vi trùng kiểu mới lây nhiễm rất nhanh, chị tốt nhất nên mang theo khẩu trang cho an toàn một chút.

- Phải đó!

Một đồng sự cũng tiếp lời nói:

- Chị không có nghe nói sao? Bởi vì chuyện này trường đại học X đã bị phong hiệu rồi đó!

- Trường đại học X?

Từ Mẫn cả kinh. Đó không phải là trường đại học của Diệp Tiểu Manh sao?

- Tôi là cảnh sát, vì sao cũng không thể đi vào?

Ở ngay cổng trường học của Diệp Tiểu Manh, Từ Mẫn đang tranh cãi cùng bảo vệ.

- Thật xin lỗi cảnh quan, thượng cấp đã có mệnh lệnh!

Về mặt của người bảo vệ không chút thay đổi nói. Người bảo vệ này nhìn qua thật trẻ tuổi, nhiều nhất chỉ khoảng hơn ba mươi, Từ Mẫn có chút không hiểu được người còn trẻ như vậy vì sao lại cam tâm làm người bảo vệ của trường học.

- Trừ phi cô có lệnh điều tra, nếu không bất cứ ai cũng không thể đi vào

334. Chương 337: Thay Đổi Đột Ngột

- Vậy sao?

Từ Mẫn bắt đắ dĩ, đành lấy ra điện thoại di động gọi cho Diệp Tiểu Manh.

- Chị Từ Mẫn, sao chị lại đến đây?

Không bao lâu sau Diệp Tiểu Manh đã vội vã chạy ra cửa trường.

- Không có chuyện gì, chị chỉ có chút lo lắng.

Từ Mẫn nói:

- Vì sao em lại tự nhiên hỏi tới chuyện của Quỷ Yêu kia?

- Ha ha, không có gì, chỉ là a Trạch đang chỉnh sửa chút tài liệu do Minh Diệu lưu lại trước kia nên đọc thấy tài liệu đó, nên tụi em chỉ muốn tìm hiểu thêm một chút mà thôi.

Diệp Tiểu Manh cũng không có ý định đem chân tướng nói cho Từ Mẫn biết.

- Hiện giờ bên ngoài có siêu vi trùng phát tán nhiều như vậy, sao chị đi ra ngoài mà không mang theo khẩu trang?

- Thứ khẩu trang đó chị không thích.

Từ Mẫn nói:

- Nếu thật sự phải bị lây bệnh, mang khẩu trang hay không mang thì có gì khác nhau đâu, bắt quá chỉ thêm một lớp vải mà thôi.

- Cũng không thể nói như vậy đâu.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Dù sao cũng giảm bớt khả năng bị lây nhiễm đi. Công tác của chị tiếp xúc nhiều loại người phức tạp, chị nên cẩn thận một chút tốt hơn!

- Phức tạp cái rắm!

Từ Mẫn tức giận nói:

- Không biết gần đây phát điên cái gì, vốn không có việc gì để làm. Nhận được điện thoại tố giác có vài người bệnh tâm thần nổi điên ngoài đường, kết quả sau đó lại bị đám người của hiệp hội gì đó mang đi, đã xuất hiện nhiều lần rồi.

- Dĩ? Chẳng lẽ thần quái hiệp hội còn phụ trách cả án kiện bệnh tâm thần hay sao?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái nói.

- Ai biết đâu!

Từ Mẫn lắc đầu:

- Bỏ đi, không có việc gì, chị đi trước đây, tụi em nên cẩn thận một chút!

- Ân, em biết!

Diệp Tiểu Manh gật đầu.

- Hiện tại bảo vệ trường học cũng treo giá như vậy, ngay cả mặt mũi cảnh sát cũng không mua!

Từ Mẫn xoay người, nhìn thấy người bảo vệ ngồi yên nơi đó với gương mặt không chút thay đổi cũng không khỏi than thở vài câu. Nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều, bước nhanh rời khỏi cổng trường đại học.

- Di, sao bảo vệ cổng thay người từ lúc nào vậy?

Nhìn theo Từ Mẫn rời đi, Diệp Tiểu Manh cũng nhìn thấy bảo vệ trẻ tuổi ngồi ở cổng, gương mặt lạ hoắc nàng cũng chưa thấy qua bao giờ.

...

- Trần Hạo rời giường đi!

Bên tai truyền tới thanh âm kêu la quen thuộc của một cô gái, Trần Hạo co rụt đầu, vùi sâu vào trong mền. Ngày hôm qua hẳn lại chạy cả đêm ngoài sân trường, hiện tại toàn thân Trần Hạo đều chỉ oán hận không được ngủ bất tỉnh cho thoải mái.

- Thật đáng ghét, anh còn không đứng dậy tôi sẽ ra tuyệt chiêu đó!

Giọng cô gái trở nên có chút không kiên nhẫn.

- Đau đau...

Lỗ tai truyền tới đau đớn, Trần Hạo há miệng ôm lỗ tai mình, rên rỉ nói:

- Cô thật xấu xa, không phải vẫn luôn đếm một hai ba hay sao chứ?

- Dù sao sau khi đếm xong thì kết quả vẫn là như vậy, tôi đếm một ít bước bỏ bớt cho khỏe thôi!

Anh Đào đặt mộng ngồi lên giường của Trần Hạo, hoàn toàn không đem mình xem như người ngoài.

- Hôm nay anh lại trốn học ngủ trong phòng, không sợ bị rơi rụng kỳ thi sao?

- Thêm con rận nữa cũng không sợ ngứa!

Trần Hạo nhu nhu huyết thái dương ngồi dậy:

- Sao cô lại chạy tới ký túc xá nam sinh vậy, bảo vệ trông cửa không ngăn cản cô sao?

- Tùy tiện nói vài câu dễ nghe là xong thôi, dù sao bộ dáng của tôi vừa nhìn đã thấy rõ là cô gái ngây thơ, thật quá dễ dàng.

Anh Đào cố ý làm ra vẻ mặt đáng yêu, nhìn Trần Hạo trừng mắt.

- Cũng đúng, đáng tiếc nội tâm cùng bề ngoài lại hoàn toàn khác hẳn.

Trần Hạo ngáp dài một hơi:

- Nói đi, tìm tôi làm gì?

- Lão tứ trong phòng ngủ của anh nói anh ngủ như con lợn chết, tôi còn tưởng rằng anh bị bệnh nên đến thăm anh.

Anh Đào nói:

- Nhưng hiện tại xem ra anh chỉ là bị tính lười tác quái mà thôi.

- Làm ơn đi, tôi đã có vài đêm không được ngủ ngon.

Trần Hạo cười khổ nói:

- Đêm qua lại bị dày vò cả đêm nữa.

- Di? Đêm qua sao?

Anh Đào thật cẩn thận hỏi:

- Thế nào, chẳng lẽ anh lại thấy nữ quỷ kia nữa sao?

- Phải đó, còn bị người liên lụy bị nhốt trong rừng cây tới sáng.

Trần Hạo đem chuyện xảy ra đêm qua kể lại cho Anh Đào nghe qua.

- A, đừng nói nữa, thật đáng sợ!

Khi Trần Hạo kể tới lúc nhìn thấy được nữ quỷ cùng đôi mắt đáng sợ trên tầng ba khu phòng học cũ, Anh Đào vội vàng che kín lỗ tai của mình.

- Điều do tại anh, luôn nói cho tôi nghe chuyện của nữ quỷ gì đó, đêm qua tôi nằm thấy ác mộng cả đêm!
- Còn không phải bị xã trưởng của cô làm hại hay sao?

Trần Hạo nhỏ giọng than thở:

- Đau đầu quá đi, giống như muốn vỡ ra vậy!
- Liên tục mấy đêm không được ngủ ngon, đầu không đau mới là lạ!

Anh Đào tức giận nói.

- Anh nằm xuống ngủ thêm đi, tôi đi phòng y tế xin thuốc giảm đau cho anh.
- Được rồi!

Trần Hạo lại gục xuống giường.

- Một đám không tim không phổi, chỉ biết ăn rồi ngủ.

Anh Đào nhìn thoáng qua Trần Hạo, lại nhìn rác rưởi đầy trong phòng, than thở vài câu rồi khỏi ký túc xá.

Nghe được Anh Đào nhỏ giọng than thở, Trần Hạo quay đầu nhìn thoáng qua. Trên mặt đất vút đầy những túi thức ăn vặt, bánh mì rơi rụng khắp nơi, nhìn qua chẳng khác gì bị người đánh cướp. Trần Hạo nhớ rõ đó là đồ ăn mà tối qua nhị bàn đã mua về, lại thật không ngờ chỉ trong một đêm đã bị hán ăn xong sạch sẽ. Trần Hạo cảm thấy nhị bàn chẳng khác gì một con gấu chó đang chuẩn bị qua mùa đông.

...

- Có ai ở đây không?

Anh Đào nhẹ nhàng gõ cửa phòng y tế, nhưng thật bất ngờ không có ai lên tiếng trả lời.

Thật là lạ lùng, hiện tại là thời kỳ mẫn cảm, cho nên trong phòng y tế bình thường luôn sẽ có lão sư trực ban, rất ít xuất hiện tình huống không có người ở lại. Anh Đào cảm thấy có chút kỳ quái, phòng cứu thương không có ai, Anh Đào vốn định quay về, nhưng nàng nghĩ tới hiện tại Trần Hạo bị đau đầu khó chịu vô cùng, lại có chút không đành lòng. Nữ lão sư của phòng y tế tính tình thật tốt, khoảng bốn mươi tuổi, người thật hiền hòa. Khi nói chuyện thanh âm cũng nhỏ nhẹ, luôn cười híp mắt, nhìn qua thật thân thiết. Mà Anh Đào thường xuyên vì một ít nguyên nhân hay tới giao tiếp với lão sư nơi này, cho nên cũng được xem là người quen. Vì vậy Anh Đào cảm thấy hiện tại trong phòng y tế không có ai, mình tự tiện lấy chút thuốc giảm đau đầu cho Trần Hạo sau đó giải thích lại với lão sư cũng không có gì khó khăn, vì vậy nàng đẩy cửa, cánh cửa không khóa, liền đi vào.

Bên trong phòng y tế tản ra hương vị nước tẩy trùng, không nồng, rất dễ chịu. Cửa sổ vẫn đóng, gió thổi vào, bức màn màu lam thoáng lay động nhẹ nhàng.

Thuốc giảm đau đầu cũng là loại thuốc thường dùng, cho nên cũng không bảo quản quá nghiêm, chỉ đặt trong tủ treo không khóa lại. Anh Đào quen thuộc tìm được chai thuốc trong tủ, đổ ra hai viên. Nhưng khi suy nghĩ lại chỉ sợ Trần Hạo đau nhiều nên lại đổ thêm hai viên ra tay, dùng tờ giấy gói lại bỏ vào trong túi.

Một thanh âm kỳ quái đột nhiên truyền vào trong lỗ tai Anh Đào, có thể vì nguyên nhân có tật giật mình, dọa nàng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa kêu to thành tiếng. Nàng cẩn thận lắng nghe, thanh âm kia thật ghê tởm, giống như thanh âm đang dùng vật gì trộn thịt vụn...

335. Chương 338: Rút Khỏi

- Vậy sao? Tôi không cảm thấy như vậy!

A Trạch cười lạnh nói:

- Một chút linh lực dao động cũng không có, thật giống như đồ vật dùng lừa gạt tiền bạc mà thôi!
- Nói vậy, đây là do tôi đặc biệt lên núi cầu chủ trì trong chùa.

An Thanh không phục nói:

- Nên nhớ tôi bỏ thật nhiều tiền mới mua được mảnh ngọc này đó, không phải xin không đâu!
- Vậy sao? Như vậy chúc mừng cô!

A Trạch vẫn giữ dáng tươi cười trào phúng:

- Cô đã bị hòa thượng kia lừa gạt!
- Cô...bỏ đi, tôi không tranh luận với cô.

An Thanh biết nếu cùng a Trạch tiếp tục tranh cãi cũng sẽ không có kết quả gì, nàng liền chuyển mục tiêu là Diệp Tiểu Manh, mục tiêu của nàng vẫn luôn có lỗi tai mềm mại hơn, dễ dàng lừa gạt hơn.

- Tiểu Manh, lúc ấy chúng ta đã nói chuyện xong rồi mà, cô cũng không muốn thấy tôi biến thành trò cười của cả trường học đi?
- Thật xin lỗi, An Thanh.

Diệp Tiểu Manh thật áy náy nói:

- Tình huống lần này rất đặc thù, chúng tôi thật sự không nắm chắc có thể bảo hộ được cho cô, cho nên mới làm như vậy thôi.
- Sao cả cô cũng nói như vậy đây chứ!

An Thanh có chút ỉu rĩ, nàng thật không ngờ Diệp Tiểu Manh cũng có thái độ như thế. An Thanh đem ba lô đeo lên người, giận dữ nói:

- Tôi mặc kệ, dù sao trước đó đã nói xong rồi, hiện tại sao có thể không chịu đây? Tôi nhất định phải đi!
- Sao con người của cô không biết phân biệt phải trái đây chứ?

A Trạch có chút căm tức:

- Không cho cô đi là vì sợ cô sẽ xảy ra chuyện, là vì tốt cho cô thôi!
- Phải đó!

Diệp Tiểu Manh cũng ở bên cạnh hát đệm theo:

- Tôi xin cô, lần sau đi, lần sau nếu có loại chuyện này chúng tôi nhất định sẽ mang cô đi theo được không?
- Không được, không nghe, không đồng ý!

An Thanh nghiêng đầu nhìn sang nơi khác nói:

- Nếu hai người không mang tôi đi, tôi sẽ một mình trộm đi vào. Như vậy càng thêm nguy hiểm, hai người tự nhìn mà làm đi!
- Cô...

A Trạch thật sự nổi giận, hiện tại nàng thật muốn trực tiếp cắt đứt hai chân An Thanh, xem cô ta có thể còn dùng tay bò theo bọn họ được nữa hay không.

- Bỏ đi a Trạch, để cho cô ấy đi theo đi.

Diệp Tiểu Manh bắt đầu thở dài:

- Đi theo sau chúng ta dù sao cũng đỡ hơn một mình cô ấy lén đi vào sẽ không an toàn!
- Thật đáng ghét!

A Trạch thở phì phì trừng mắt nhìn An Thanh:

- Muốn đi thì đi, nhưng tôi tuyên bố trước, nếu như cô chết bên trong biển thành quỷ thì cũng đừng có tới tìm tôi!

- Ai cần cô lo, tôi có Tiểu Manh bảo hộ sẽ tốt hơn!

An Thanh làm mặt quỷ với a Trạch, sau đó ôm chặt Diệp Tiểu Manh vào trong ngực:

- Đúng không đúng không, tiểu khả ái của tôi...

- Hừ!

A Trạch hừ lạnh đưa tay đẩy ra cánh cửa tòa lầu cũ nát trước mặt!

- Các vị bạn học, hiện tại các vị đang xem chính là tin tức trực tiếp do An Thanh của tin tức xã thu được tại hiện trường.

Bên trong màn hình camera, sau lưng An Thanh là hành lang có chút tối tăm. Mượn lấy chút ánh sáng của camera cùng bên ngoài chiếu vào, miễn cưỡng cũng có thể nhìn thấy được sàn nhà cũ nát, vách tường loang lổ cùng vô số mạng nhện giăng đầy khắp nơi. Cảnh tượng này đủ so sánh với bất cứ quỷ ốc chuyên nghiệp tại các khu công viên giải trí.

- Vị trí hiện tại của tôi chính là tòa lầu phòng học cũ nổi danh trong trường học của chúng ta. Địa phương này vốn luôn có lời đồn đãi có ma quái. Ngay một năm trước, đã có người tận mắt nhìn thấy quỷ hồn của người quản lý lúc trước từng tồn tại, nhưng còn có vài học sinh bởi vì lòng hiếu kỳ quá nặng nên đã chết. Tuy rằng về sau quỷ hồn của quản lý viên kia đã bị tiêu diệt, nhưng cũng đồng dạng chứng minh địa phương này tuyệt đối là âm địa theo lý luận, sẽ có từ trường đặc thù luôn hấp dẫn một ít đồ vật không sạch sẽ đến chiếm cứ ở lại bên trong này. Ngay cách đây không lâu, đã có học sinh nhìn thấy tung tích của nữ quỷ liên tục ẩn hiện bên trong vườn trường. Mà dưới sự nỗ lực của tin tức xã chúng tôi, rốt cục đã phát hiện địa phương cư ngụ của nữ quỷ kia chính là tòa lầu cũ trong trường. Vì vậy tin tức xã chúng tôi đã liên hợp với hội trưởng Thần Hi Thanh Lam cùng phó hội trưởng của Đồng Hảo Hội thần bí nhất trong trường, tiến hành đưa tin về sự kiện linh dị chân thật nhất cho các vị!

Hình ảnh thoắt chớp lên, trên màn ảnh xuất hiện gương mặt thật đáng yêu của một cô gái. Cô gái kia ngẩng đầu, phát hiện màn ảnh đang hướng về mình, cười vẫy vẫy tay sau đó liền cúi đầu chuyên tâm chuẩn bị những dụng cụ kỳ quái trong tay.

- Hình ảnh vừa rồi các vị nhìn thấy chính là hội trưởng Diệp Tiểu Manh Thần Hi Thanh Lam. Nghe nói Diệp Tiểu Manh đồng học từng có một lịch trình trưởng thành không tầm thường. Trong suốt hai mươi năm từ thơ ấu cho tới khi trưởng thành, nàng từng vô số lần trải qua những sự kiện siêu nhiên thể này. Dần dà nàng đã có được một loại lực lượng có thể tiêu diệt linh thể...

Hình ảnh đột nhiên chuyển động, một cô gái có gương mặt lạnh lùng xuất hiện trong màn ảnh. Cô gái chỉ quay đầu nhìn thoắt qua màn ảnh, liền quay đầu sang nơi khác không tiếp tục để ý tới.

- Mà vị này chính là phó hội trưởng Thần Hi Thanh Lam...

An Thanh rõ ràng muốn trả thù chuyện a Trạch đối nghịch với mình trước đó, vì vậy màn ảnh chỉ dừng lại trên người a Trạch chừng hai giây liền lướt qua, thậm chí nàng cũng không giới thiệu tên của a Trạch bên trong.

- Cô làm ơn đi, có thể im lặng dùm một chút được không?

A Trạch cau mày nói:

- Cô cứ ồn ào như vậy, thật dễ dàng làm chúng tôi bị phân tâm!

- Cắt, có quan hệ gì đâu chứ!

An Thanh buông camera khinh thường nói:

- Bây giờ là ban ngày, quỷ hồn sẽ không xuất hiện, hôm nay chỉ bất quá là đi vào đây điều tra một chút mà thôi!

- Ai nói với cô chỉ là đi điều tra?

A Trạch cười lạnh nói:

- Lại là ai nói với cô ban ngày nữ quỷ kia sẽ không xuất hiện?

- Cô muốn nói...nữ quỷ kia sẽ xuất hiện sao?

Nghe nói như thế, An Thanh mở to hai mắt nhìn qua, thân thể không khỏi phát run, xem ra tối hôm qua bị kinh hách vẫn còn chưa bình phục lại.

- Không phải nói ban ngày quỷ hồn không thể tùy ý hoạt động sao?

- Có người nói với cô đó là một con quỷ hồn sao?

A Trạch cười lạnh lắc đầu, quay đầu nhìn sang nơi khác khinh thường nói:

- Những người thường như cô...

- Được rồi, hai người đừng cãi nữa!

Diệp Tiểu Manh thật sự không chịu được nữa, mở miệng nói:

- An Thanh, tắt camera đi, tia trong máy của cô vọng lại đã quấy nhiễu tới dụng cụ của tôi!

- Nga!

Nghe được Diệp Tiểu Manh lên tiếng, An Thanh ngoan ngoãn tắt công tắc camera.

Nàng tò mò nhìn vào dụng cụ đang không ngừng phát ra âm thanh “tích tích” trên tay Diệp Tiểu Manh, kỳ quái hỏi:

- Đây là vật gì?

- Là máy dò xét.

Diệp Tiểu Manh cũng không quay đầu lại đáp:

- Dùng dò xét linh lực dao động!

- Oa, là công cụ bắt quỷ công nghệ cao nga...

An Thanh kinh hô:

- Nhưng vì sao cô không lấy máy hút theo vậy? Làm sao đem quỷ bắt lại?

- Cô bị bệnh ngu ngốc sao?

A Trạch trừng mắt liếc An Thanh, cũng không muốn tiếp tục quẩn tới nàng, quay đầu nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Thế nào? Có phát hiện gì không?

Chương 338 (b) Rút lui

- Còn không có!

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Nơi này linh lực dao động lưu lại quá nhiều, hơn nữa dao động của Quỷ Yêu cùng quỷ hồn bình thường không giống nhau, cho nên dù có dùng máy dò xét cũng chỉ có thể ở khoảng cách gần gũi mới tìm ra được vật mà nó ám ảnh vào!

- Được rồi, vậy chúng ta đi từng phòng tìm kiếm là được thôi!

A Trạch nói:

- Dù sao lực lượng của thứ này ở ban ngày cùng buổi tối cũng không khác nhau quá lớn, chúng ta có rất nhiều thời gian!

Diệp Tiểu Manh gạt đầu, cầm máy dò xét dọc theo hành lang chậm rãi đi tới, cẩn thận quan sát màn hình trong máy. Tuy rằng a Trạch có thể cảm giác được linh lực dao động tồn tại, nhưng lại không thể phán đoán được chuẩn xác rốt cục là do linh lực dao động do Quỷ Yêu đi qua lưu lại hay do quỷ hồn. Mà chính Diệp Tiểu Manh cũng vì một ít nguyên nhân mà chính bản thân nàng cũng không biết rõ, nguyên bản linh cảm thường xuyên hữu dụng nhưng hiện tại lại bị huyết khí cuộn cuộn quấy nhiễu trở nên chậm chạp, mà cảm giác máu huyết sôi sục này chính bản thân nàng cũng không cách nào tự do khống chế, vì vậy nàng mới mang theo máy dò xét mà Minh Diệu lưu lại cho nàng. Loại dụng cụ này sử dụng cũng không quá phương tiện, thật dễ dàng sẽ bị loại máy móc điện tử khác gây quấy nhiễu, hơn nữa phạm vi dò xét cũng không lớn, nhưng nếu có thể ở trong phạm vi nhất định lại không bị quấy nhiễu thì kết quả dò xét được lại vô cùng chuẩn xác.

Linh lực dao động của Quỷ Yêu khác hẳn với quỷ hồn bình thường, cho nên dùng máy thật dễ dàng phân biệt ra được là quỷ hồn hay Quỷ Yêu. Diệp Tiểu Manh cẩn thận quan sát máy dò xét, nếu phát hiện được dị thường sẽ lập tức báo với a Trạch. Nếu có lời nhắc nhở của Diệp Tiểu Manh, a Trạch sẽ lập tức ra tay. An Thanh đi theo hai người nhìn nhìn những dụng cụ mà nàng xem mãi vẫn không sao hiểu được.

- Hình vẽ này là gì vậy?

An Thanh thật sự không tìm được lòng hiếu kỳ của mình, nhin không được mở miệng hỏi:

- Đây là...bản đồ sao?

- Đây là bản đồ khu vực này.

A Trạch cũng không ngừng đầu nói:

- Tiểu Manh đang tìm linh lực dao động bất thường, mà tôi đang tìm kiếm dấu hiệu của địa vực dao động biểu hiện trên bản đồ, có lẽ nhờ vậy mà tìm kiếm được phạm vi cùng thói quen hoạt động của nữ quỷ, sẽ có trợ giúp trong việc đối phó với nó!

- Nga...

An Thanh cái hiểu cái không gạt gạt đầu.

A Trạch nói linh lực dao động gì đó nàng nghe cũng không hiểu, nhưng nhìn qua a Trạch cũng không giống như một người có lòng kiên nhẫn giảng giải cho nàng nghe được chút tri thức trụ cột của phương diện này, nàng chỉ cũng chỉ đành đem nỗi nghi hoặc đè nén ở trong lòng mình.

- A Trạch, nơi này...

Diệp Tiểu Manh ngừng lại trước một cánh cửa phòng cũ nát, cây kim của máy dò xét trong tay không ngừng nhảy lên.

- Thật kỳ quái, kim nhảy rất mạnh ở đây, nhưng lại không hề vượt qua giới hạn!

- Nơi này hẳn là...phòng ngủ bình thường mà thôi.

A Trạch nhìn nhìn bản đồ trong tay nói:

- Kim nhảy mạnh như vậy cũng chỉ nói con Quỷ Yêu kia thường xuyên hoạt động bên trong căn phòng này!

- Chúng ta vào xem đi!

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa phòng đầy bụi đất.

Theo thanh âm “chi nha” phát ra thật khó nghe, căn phòng cũ nát hiện ra trong tầm mắt ba người. Nơi góc tường có thật nhiều mạng nhện, sàn nhà bằng gỗ bởi vì thời gian dài ẩm mốc mà đã biến thành mục nát. Có chút vi khuẩn màu trắng bám đầy sàn nhà. Có thể nhìn ra được căn phòng này thật âm u cùng ẩm ướt. Cửa sổ trong phòng bị hai miếng ván đóng lại, không lưu chút khe hở nào, cả căn phòng hoàn toàn tối đen.

- Chẳng thể trách con Quỷ Yêu kia thường xuyên hoạt động trong căn phòng này, âm khí nơi này xác thực rất nặng!

A Trạch mở đèn pin mang theo trên người chiếu khắp chung quanh:

- Âm u lại còn ẩm ướt, đúng là địa phương tốt hấp dẫn đối với loại quái vật kia...

- Có một điều tôi luôn luôn nghĩ không ra.

Diệp Tiểu Manh mở miệng nói:

- Căn cứ theo ghi chép của Minh Diệu, người chế tạo ra thứ quái vật kia trở thành một loại tồn tại thật tà ác, hoàn toàn từ bỏ hồn phách chính phái bên trong ba hồn bảy vía của nhân loại, chỉ lưu lại hồn phách tà ác mà thôi. Nhưng là thứ tà ác như vậy, lại liên tục ra vào bên trong những phòng ngủ trong vườn trường, nhưng lại chưa từng phát sinh ra bất cứ sự kiện ác tính nào, đây không phải là rất quái dị hay sao?

- Đích thật là rất quái dị!

A Trạch gật đầu:

- Nhưng tôi lại có một ý tưởng khác. Nếu như thứ kia do người tạo ra, như vậy cũng nói rõ nhất định phải có người khống chế được nó!

- Ý của cô muốn nói, có người cố ý điều khiển Quỷ Yêu, sai khiến nó thường xuyên ra vào phòng ngủ các sinh viên mà không giết người?

Diệp Tiểu Manh hỏi:

- Vậy hẳn làm vậy để làm gì?

- Không biết!

A Trạch lắc đầu:

- Chỉ sợ phải tìm được người khống chế nó thì mới biết được đáp án!

- Chờ một chút, trong máy dò xét có điểm gì là lạ!

Diệp Tiểu Manh nhìn cây kim trong máy dò xét đang nhảy lên mơ hồ bất ổn:

- Phòng này có chút cổ quái!

- Để tôi xem!

A Trạch cũng nhìn vào, gật đầu nói:

- Đích xác nơi đây tựa hồ có vật gì đó đang quấy nhiễu máy dò xét. Cô có thể cảm giác là thứ gì hay không?

- Để tôi thử xem.

Diệp Tiểu Manh nhắm lại hai mắt, tận lực làm ình yên tĩnh trở lại. Linh lực dao động bên trong căn phòng này đích thật là có chút quái dị, hơn nữa tựa hồ còn là một loại quấy nhiễu. Diệp Tiểu Manh thật nỗ lực muốn tìm ra cổ quấy nhiễu kia, cả người đều tiến vào trong một loại trạng thái linh hoạt kỳ ảo, nhưng loại trạng thái này cũng không duy trì được bao lâu, cảm giác buồn bực kia lại nảy sinh trong lòng cắt đứt cảm ứng của nàng.

- Không được!

Diệp Tiểu Manh mở mắt, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Gần đây không biết lại bị làm sao vậy, đặc biệt dễ dàng buồn bực, giống như có thứ đồ vật gì đó đang hấp dẫn tôi, làm cho tôi không cách nào tĩnh tâm lại được!

- Bỏ đi, không cần miễn cưỡng chính mình.

A Trạch nhẹ nhàng vuốt đầu Diệp Tiểu Manh:

- Chúng ta từ từ tìm xem!

...

- Ý cô muốn nói, cô thấy được lão sư trong phòng y tế...

Trần Hạo dùng loại ánh mắt kỳ quái nhìn Anh Đào:

- Đang ăn thịt người?

- Tôi biết chuyện này nghe qua thật điên cuồng, nhưng anh nhất định phải tin tưởng tôi.

Anh Đào nắm lấy cánh tay Trần Hạo, vẻ mặt tái nhợt nói:

- Tôi tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không có sai. Tôi cũng không phải phát điên hay gặp ảo giác, chuyện đó là thật sự!

- Tôi tin tưởng cô, tôi đương nhiên là tin tưởng cô!

Trần Hạo nắm lấy bàn tay của Anh Đào, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

- Anh thật sự tin lời của tôi sao?

Anh Đào có chút kinh ngạc nói. Nói thật lòng, ngay cả nàng cũng không dám tin tưởng những gì mình đã nhìn thấy, nàng căn bản không nắm chắc được mình có thể thuyết phục Trần Hạo.

- Vì sao lại không tin?

Trần Hạo cười khỏ nói:

- Gần đây những gì tôi nhìn thấy cũng đã vô cùng kỳ quái, nhiều thêm một chuyện cũng chẳng có gì không chịu được.

Tiếp theo hắn lộ ra dáng tươi cười như tự giễu, tiếp tục nói:

- Hơn nữa là người chơi trò sinh hóa nguy cơ nhiệt tình nhất, loại chuyện này đối với tôi mà nói cũng không có gì đặc biệt. Bản thân tôi vẫn thường xuyên đem bản thân mình ảo tưởng đang ở bên trong thế giới tận thế đấy thôi!

Chương 338 (c) Rút lui

- Tôi đang nói sự thật với anh, không phải đang nói trò chơi điện tử!

Anh Đào nhìn thấy dáng tươi cười của Trần Hạo, có chút tức giận nói:

- Hiện tại việc này thật sự phát sinh bên người chúng ta, chúng ta phải làm gì?

- Làm gì sao? Nếu như đang ở trong trò chơi, như vậy tôi sẽ nghĩ biện pháp tìm kiếm trang bị, sau đó thật hưng phấn đi ra ngoài tìm mấy thầy ma ăn thịt người đánh nổ tung đầu của nó, không cần quản tới nó là bạn học hay thầy cô giáo!

Trần Hạo nói:

- Chỉ đáng tiếc chúng ta cũng không thể tìm được súng đạn tự động gì đó, như vậy thì chỉ còn một cách...chạy trốn!

- Trốn? Trốn đi nơi nào?

Anh Đào sửng sốt.

- Vô nghĩa, đương nhiên là trốn khỏi trường học.

Trần Hạo mang giày vào, từ dưới gầm giường lấy ra cây gậy bóng chày bằng kim loại lớn. Thứ này hắn mua được từ trên mạng, vốn cảm thấy thật thỏa mãn, lấy ra cất chứa sâu tận sẽ thật phong cách. Bất quá bây giờ nhìn lại, có đồ vật như vậy phòng thân cũng không tệ lắm.

- Đi theo sau lưng của tôi, ngàn vạn lần đừng tách ra!

Trần Hạo trịnh trọng nói với Anh Đào:

- Bình thường gặp loại tình huống này, bùng nổ thầy ma triệu đại quy mô sẽ cực nhanh, rất có thể ở trong thời gian ngắn cả sân trường đều biến thành loại quái vật ăn thịt người kia. Cho nên ngàn vạn lần không được buông lỏng phòng ngự. Nếu nhìn thấy người quen có hành vi cử chỉ thật quái dị, không cần do dự, nhất định phải cách xa bọn họ!

- Vậy tại sao lại cầm gậy tròn?

Anh Đào chỉ vào gậy bóng chày trong tay Trần Hạo hỏi:

- Phòng ngủ các anh không phải còn có dao trái cây sao? Nếu như muốn phòng thân dùng dao không phải càng thêm có lực sát thương lớn hơn sao?

- Tuy rằng tôi cũng rất muốn dùng phương thức trong trò chơi bình thường đến chậm rãi chém giết thầy ma, nhưng thật đáng tiếc, ở trong thực tế thế giới loại đồ vật kia hoàn toàn vô ích.

Trần Hạo lắc đầu:

- Tuy rằng nhìn qua thật sắc bén, nhưng dù sao loại dao này quá ngắn, đối với thầy ma mà nói giữ một khoảng cách với bọn hắn mới là trọng yếu nhất, bởi vì nếu ở quá gần, cô không thể đối kháng với thầy ma có sức lực gấp mấy lần. Hơn nữa loại đồ vật kia chỉ tạo được thương tổn mà thôi, mà phương thức duy nhất có tác dụng đả kích đối với thầy ma chính là đánh vỡ đầu của bọn hắn. Cho nên dưới tình huống như vậy, dùng vũ khí có khoảng cách xa so với dao nhỏ tác dụng hơn nhiều lắm!

- Ân, tôi đã biết!

Anh Đào gật đầu:

- Xem ra anh rất có kinh nghiệm!

- Đó là đương nhiên.

Trần Hạo nhíu mày:

- Tôi đã xem toàn bộ sinh hóa nguy cơ hệ liệt vô số lần, kể cả những phương thức đối kháng với chúng!

- Nè, hai người cô nam quả nữ ở trong phòng ngủ làm gì đây?

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị người đẩy ra, dọa hai người nhảy dựng. Trần Hạo nắm chặt gậy bóng chày trong tay nhìn ra, nguyên lai là lão tứ, lúc này Trần Hạo mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Làm gì vậy? Cầm thứ này đi tản bộ nơi nơi coi chừng bị lão sư nhìn thấy thì xong đời!

Lão tứ chỉ vào cây gậy bóng chày kim loại trong tay Trần Hạo kỳ quái nói, hắn nhìn nhìn Trần Hạo, lại nhìn qua Anh Đào, tiếp theo ánh mắt biến thành mờ tối:

- Nha, tôi biết rồi, là bởi vì đồ của cậu quá nhỏ sao?

- Cái gì quá nhỏ?

Anh Đào khó hiểu hỏi lại.

- Cút đi!

Trần Hạo tức giận mắng một câu. Chuyện của hắn và Anh Đào người trong phòng ngủ đều biết được, ngẫu nhiên vẫn đem ra trêu ghẹo nên hắn cũng không quá để ý. Nhưng bị lão tứ nói như vậy cũng khiến không khí khẩn trương giữa hai người thoáng buông lỏng xuống.

- Lão tứ, đã xảy ra chuyện!

Trần Hạo thật nghiêm trang nói với lão tứ:

- Bây giờ tôi không phải đang nói giỡn với cậu, cậu phải chuyên tâm nghe mỗi một câu nói của tôi!

- Chuyện gì mà biến thành nghiêm túc như vậy?

Lão tứ có chút kỳ quái hỏi. Tuy rằng nhập học còn chưa lâu, nhưng dù sao cũng là bạn cùng chung phòng ngủ, hiểu rõ nhau cũng không ít. Hắn biết một khi Trần Hạo bày ra bộ dáng này như vậy nhất định không phải đang nói đùa.

- Hiện tại chúng ta phải thật nhanh rời khỏi trường học đi ra ngoài, nếu không chậm trễ một chút nữa coi chừng không thoát ra được nữa!

Trần Hạo đem những chuyện Anh Đào đã nhìn thấy kể lại cho lão tứ nghe một lần.

- Cô...cô...cô xác định mình không phải đang nói đùa?

Sau khi lão tứ nghe xong trợn mắt há hốc mồm, nói chuyện cũng trở thành nói lắp:

- Điều này sao có thể, đây không phải trong thế giới trò chơi thầy ma (Zombie) gì đó đi...

- Tuy rằng tôi không tận mắt nhìn thấy, nhưng tôi tin tưởng Anh Đào sẽ không nói dối!

Trần Hạo nói:

- Dù lão sư trong phòng y tế không phải thầy ma, nhưng cũng đã biến thành kẻ điên hoặc là sát nhân cuồng, hiện tại chúng ta tranh thủ chạy khỏi vườn trường ra ngoài báo cảnh sát vẫn an toàn hơn nhiều lắm!

- Cậu nói có đạo lý!

Lão tứ trầm ngâm thoáng chốc, gật đầu:

- Như vậy những người khác làm sao bây giờ?

- Nếu quả thật sẽ giống như trong trò chơi, sau khi bị cắn sẽ biến thành thầy ma hoặc là bị siêu vi trùng truyền bá, cậu có thể xác định ai không bị lây nhiễm hay sao?

Trần Hạo nói tới đây, trong đầu chợt hiện ra một ý niệm. Siêu vi trùng? Chuyện này chẳng lẽ có liên hệ gì tới việc siêu vi trùng bệnh cúm đại quy mô phát tác trong thành phố gần đây sao?

- Dù sao cũng phải báo qua với lão đại cùng lão nhị đi!

Lão tứ do dự một chút, nói:

- Dù sao đều là bạn cùng phòng, chúng ta cũng không nên chỉ lo riêng mình bỏ trốn mà thôi phải không?

- Cậu biết hai người họ hiện tại đang ở đâu sao?

Trần Hạo hỏi.

- Không biết!

Lão tứ lắc đầu:

- Sáng nay lúc thức dậy đã không thấy lão nhị. Lão đại cũng không thấy đi học, thật không biết đã trốn đi đâu chơi.

- Không kịp tìm bọn họ nữa!

Trần Hạo lắc lắc đầu nói:

- Chúng ta vừa đi vừa thử dùng điện thoại di động liên lạc với bọn họ là được.

- Ân, đây cũng là một biện pháp!

Lão tứ gật đầu:

- Vậy chúng ta đi thôi!

- Lão tứ, sao tôi có cảm giác gần đây nhìn anh có vẻ đen hơn hồi trước nhiều đi?

Ba người rời khỏi phòng ngủ, Anh Đào có chút kỳ quái nhìn lão tứ hỏi.

- Vậy sao? Không biết nữa!

Lão tứ sờ sờ mặt mình, cười nói:

- Có thể gần đây ánh mặt trời quá độc hại, tôi lại lang thang ở bên ngoài cả ngày trời, phơi nắng nhiều nên bị đen thôi!

Nghe nói như thế Anh Đào cũng không tiếp tục truy hỏi thêm, nàng theo sát phía sau Trần Hạo hướng cổng lớn trường học đi thật nhanh!

...

- ...chính bởi vì như vậy nên người nhà của cô ấy bị bệnh rất nặng, cô ấy nhất định phải về nhà gấp...

Trần Hạo thử giải thích cùng người bảo vệ trẻ tuổi kia. Mà Anh Đào ở sau lưng Trần Hạo làm ra biểu tình cực kỳ bi thương, hi vọng có thể dùng kỹ xảo biểu diễn đánh động người bảo vệ gác cổng trường.

- Thật xin lỗi, không thể được!

Rất rõ ràng nước bọt của Trần Hạo cùng kỹ xảo biểu diễn của Anh Đào hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào, bảo vệ kia chỉ ngẩng đầu lên liếc nhìn bọn họ lại không tiếp tục để ý tới, chỉ lạnh lùng nói:

- Không có giấy chứng minh không ai được đi ra ngoài!

336. Chương 339: Vườn Trường Hoàn Toàn Phong Bế

- Đã nói sự tình thật khẩn cấp, hơn nữa thầy chủ nhiệm của chúng tôi hiện tại không có mặt tại đây!

Trần Hạo có chút nóng nảy, tuy rằng dọc theo đường đi từ phòng ngủ tới cổng trường hắn luôn đề phòng cũng không thấy có thầy ma ăn thịt người xuất hiện, nhưng hiện tại nhìn vườn trường có vẻ quá mức bình tĩnh đã làm cho hắn có cảm giác không hay.

- Chẳng lẽ không thể châm chước một chút sao?

- Không thể!

Bảo vệ trả lời như đinh đóng cột, tiếp theo liền trực tiếp đóng lại cửa sổ phòng trực ban.

- Xú thí cái gì...

Trần Hạo cảm giận nhử bãi nước bọt:

- Cáo mượn oai hùm, tuổi còn trẻ đã đi làm bảo vệ trông cửa, nhất định là tên phế vật!

- Nhưng vì sao phòng bảo vệ lại thay người vậy?

Anh Đào kỳ quái nói:

- Bác bảo vệ cũ đâu rồi?

- Ai biết!

Trần Hạo tức giận nói.

- Nếu ra không được thì thôi đi.

Lão tứ nói:

- Tôi vẫn cảm giác việc này không đáng tin, thầy ma gì gì đó, thật quá không thực tế đi?

- Không được, dù cho không phải là thầy ma cũng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trần Hạo xưa nay tính tình luôn rất cẩn thận. Hắn cũng không muốn bởi vì mình sơ ý khinh thường mà tặng rúng mạng nhỏ của chính mình. Cho dù những gì Anh Đào nhìn thấy thật không hợp logic, nhưng mấy ngày nay hắn đã nhìn thấy con nữ quỷ kia, lại thêm bóng người có đôi mắt tàn mát ra ánh sáng trắng

tà ác, lại thêm cả vị phó hội trưởng của Đồng Hảo Hội bố trí Mê Hồn Trận gì đó khiến cho hắn phải quanh quẩn suốt mấy giờ mà vẫn không thể đi ra, có thứ nào lại phù hợp logic đây?

- Chúng ta đi thôi, nếu cửa lớn không ra được, như vậy chúng ta chỉ có thể đi ra ngoài theo địa phương khác.

- Cậu định trèo tường sao?

Lão tứ cau mày nói:

- Không tốt đâu, hiện tại bắt nghiêm ngặt như vậy, nếu chúng ta trộm chuồn ra nếu như bị trường học hay biết nhất định sẽ bị xử phạt!

- Không phải cậu đó chứ?

Trần Hạo dùng loại ánh mắt thật kỳ quái nhìn lão tứ:

- Trước kia mấy người các cậu hơn nửa đêm trèo tường đi ra ngoài lên mạng sao không lo lắng sẽ bị bắt xử phạt đây?

- Khi đó là khi đó, bây giờ là bây giờ, không như nhau thôi...

Lão tứ than thở nói.

- Mặc kệ, chúng ta đi!

Trần Hạo quay đầu nhìn thoáng qua bảo vệ trẻ tuổi ngồi nhắm mắt bên trong phòng trực ban, nắm tay Anh Đào rời đi khỏi cửa trường.

Ba người Trần Hạo dần dần đi xa, bảo vệ kia mở một mắt nhìn thoáng qua bóng lưng ba người họ, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười khinh thường.

...

Trong tay a Trạch cầm thanh băng kiếm, tìm kiếm những chỗ khả nghi bên trong căn phòng. Trong tay Diệp Tiểu Manh cầm máy dò xét cẩn thận quan sát cây kim bên trên. Mà An Thanh cũng không có việc gì lo đùa nghịch camera trong tay, thỉnh thoảng lo lắng đề phòng quan sát khắp chung quanh, lo sợ có thứ gì đó đáng sợ sẽ xuất hiện.

- A Trạch, địa phương kia!

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy cây kim trên máy nhảy lên thật kỳ quái, liền chỉ vào một góc sàn nhà nói:

- Ở phía dưới kia giống như có thứ gì đó...

A Trạch đi nhanh tới vài bước, băng kiếm sắc bén như đâm vào khối bọt mềm, sàn nhà vốn đã mục nát không chịu nổi liền bị khoét thành một hình tròn méo mó. Cổ tay nàng nhẹ nhàng nhấc lên, liền hất mảnh gỗ sàn nhà kéo mạnh, một mùi hôi thối bốc ra, ba nữ sinh không nhịn được bưng kín mũi của mình.

- Thật thối!

An Thanh nắm mũi kêu lên:

- Là thứ gì vậy?

- Không biết!

A Trạch lộ ra biểu tình chán ghét dùng băng kiếm khuấy mạnh sàn nhà bên dưới. Nàng cảm thấy thật may mắn băng kiếm trong tay mình chỉ là do linh lực ngưng kết mà thành, cũng không phải thật thể, có thể trong tích tắc hóa thành những điểm sáng linh lực tiêu tán bên trong không khí, không cần phải lo lắng làm sao đi rửa sạch thứ ghê tởm gì đó bên dưới. Đó là một khối nhìn qua như khối thịt bị thối rữa, tản mát ra mùi vị thật khó ngửi, Nhưng ngay khi băng kiếm trong tay a Trạch tiếp xúc tới khối thịt kia, Diệp Tiểu Manh liền nhìn thấy khối thịt như chết kia bỗng nhúc nhích rất rõ ràng.

- Thứ này là sống!

An Thanh cũng nhìn thấy khối thịt kia hoạt động, mở miệng kinh hô.

- Vật này hẳn nên gọi là Thái Tuế đi!

A Trạch dùng băng kiếm đem khối thịt nhão kia cắt xuống một khối, nhưng thật không ngờ khối thịt bị cắt rời lại giống như có sinh mạng, mấp máy vài cái lại dung nhập trở vào khối thịt lớn thối rửa kia.

- Thái Tuế? Chính là thịt chi trong truyền thuyết phải không?

An Thanh nói:

- Thứ tốt nha, nghe nói ăn hết thứ này có thể trường sinh bất lão!

- Cô nghe ai nói?

A Trạch cười lạnh:

- Thứ này đích thật là thịt chi, nhưng không phải dùng để ăn!

- Di? Thứ này còn có phân biệt sao?

An Thanh kỳ quái hỏi.

- Thái Tuế là một loại đồ vật kỳ lạ do địa khí biến thành, không phải là vật sống cũng chẳng phải vật chết.

A Trạch nói:

- Hơn nữa tuy rằng đều là Thái Tuế, nhưng không hề giống nhau, đặc tính cụ thể là do địa phương mà nó sinh trưởng quyết định. Mà tòa nhà phòng học cũ này lại âm khí xung thiên, do vô số âm khí tích tụ mà biến thành Thái Tuế. Thứ này nếu cô ăn vào, tôi cam đoan cô lập tức đến tây thiên thành tiên!

- Hơn nữa, nếu như cô muốn ăn nó...

A Trạch nhặt miếng gỗ bên cạnh ném vào khối thịt nhão, miếng gỗ giống như rơi vào trong đầm lầy, chậm rãi chìm vào, dần dần biến mất không còn thấy gì nữa, tựa hồ đã bị khối thịt nhão kia cắn nuốt sạch sẽ.

- Kỳ thật nó cũng rất muốn ăn cô!

- Ăn tôi?

An Thanh nuốt nước bọt, vội vàng thối lui ra sau mấy bước:

- Tôi...không thể ăn tôi...

- Cô cứ nói với nó đi, xem nó có hiểu được lời nói của cô không?

A Trạch dùng ánh mắt trêu chọc nhìn An Thanh nói.

- Nơi này vì sao lại có thứ này?

Diệp Tiểu Manh cau mày nói:

- Mặc dù nói tòa lầu này thật quá cũ nát, cũng không hề có dương khí, nhưng cũng không tới mức trở thành âm địa mà xuất hiện thứ này đi?

- Đích xác thật khả nghi!

A Trạch vung lên băng kiếm trong tay, vừa rồi nàng dùng băng kiếm đặt lên khối thịt rửa kia cũng không quá chú ý, hiện giờ nhìn kỹ lại, trên đỉnh băng kiếm đã xuất hiện một lỗ hổng nho nhỏ.

- Thứ này tựa hồ còn đang nằm trong thời kỳ trưởng thành, rất đói bụng, ngay cả băng kiếm của tôi cũng bị nó làm thịt một mảnh!

- Còn ở thời kỳ trưởng thành, như vậy cũng nói nó mới xuất hiện chưa lâu.

Diệp Tiểu Manh nghĩ nghĩ nói:

- Có thể chưa tới một tháng đi?

- Không biết!

A Trạch lắc đầu:

- Thứ này nếu được cung cấp thực vật sung túc sẽ sinh trưởng rất nhanh. Theo hình thể hiện tại của nó mà phỏng chừng, thời gian xuất hiện hẳn cùng lúc với con Quỷ Yêu kia!

- Như vậy rốt cục là do vật này hấp dẫn Quỷ Yêu, hay là Quỷ Yêu xuất hiện làm cho thứ này ngưng kết thành hình?

Diệp Tiểu Manh nói.

- Việc này thật sự khó nói.

A Trạch suy nghĩ đáp:

- Nhưng nếu như vậy cơ hội cũng thật tốt...

- Ý cô là...

Ánh mắt Diệp Tiểu Manh cũng tỏa sáng.

- Không sai!

A Trạch gật đầu:

- Quỷ Yêu nếu đã là quái vật cực độ tà ác, như vậy nó tự nhiên sẽ bị Thái Tuế do âm khí tích tụ hình thành làm hấp dẫn, đây cũng là nguyên nhân mà nó luôn mãi bồi hồi tại căn phòng này. Chúng ta có thể lợi dụng vật này dẫn dụ con Quỷ Yêu kia, tôi nghĩ nó sẽ không trở mặt nhìn thực vật mình yêu thích bị người đoạt đi!

Chương 339 (b) Vườn trường hoàn toàn phong bế

- Đây cũng là một biện pháp tốt!

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Nơi này âm khí quá nặng, đối với chúng ta thật bất lợi. Chúng ta phải nghĩ biện pháp đem vật này đưa ra bên ngoài khu rừng cây, sau đó bày ra Mê Hồn Trận. Như vậy vừa có thể dẫn dụ Quỷ Yêu tới địa phương có lợi cho chúng ta, vừa có thể tránh được việc làm liên lụy tới người vô tội!

- Như vậy hiện tại liền động thủ hay chờ tới tối mới động thủ?

A Trạch hỏi.

- Hiện tại động thủ đi!

Diệp Tiểu Manh nghĩ ngợi nói:

- Tuy rằng Quỷ Yêu có thể hoạt động dưới ánh mặt trời, nhưng dù sao nó vẫn còn có phần nửa thuộc loại quỷ hồn, ánh mặt trời vẫn có tác dụng ức chế được lực lượng của nó. Chỉ cần bày ra Mê Hồn Trận, học sinh bình thường sẽ không lầm xông vào bên trong, cho nên không cần lo lắng sẽ bị người chứng kiến!

- Được rồi, cứ quyết định như vậy.

A Trạch gật đầu:

- Chẳng qua thứ này làm sao di chuyển đi đây? Cái gì nó cũng ăn hết a!

- Việc này giao cho tôi đi.

Diệp Tiểu Manh tìm kiếm trong ba lô mang theo bên mình, lấy ra một bình ngọc nhỏ nhỏ.

- Di, vật này tôi nhớ được, chính là...

A Trạch nhìn bình ngọc có vẻ quen thuộc kia kêu khẽ.

- Là Minh Diệu lưu lại, nói là trước kia mượn dùng của một người bạn, nhưng về sau cũng không trả lại, hiện tại vừa lúc có công dụng.

Bình ngọc này là do lúc trước Minh Diệu lừa gạt Lê bàn tử dùng để chứa Quỷ Linh, sau khi dùng xong còn chưa kịp đem trả lại đã bị gọi đi Châu Âu, cho nên vẫn luôn đặt chung một chỗ với phù chú ở trong nhà của hắn. Khi Diệp Tiểu Manh sửa sang lại đồ đạc của Minh Diệu, cũng thuận tiện mang theo đi ra.

Minh Diệu cũng từng đề cập phương pháp dùng bình ngọc này cho Diệp Tiểu Manh nghe qua, chỉ cần phối hợp với linh lực của mình là có thể đem những thứ quý hồn linh lực thấp hơn mình thu vào trong bình, sử dụng thật phương tiện. Diệp Tiểu Manh mở nắp bình ngọc, ngồi xổm người xuống đặt lên trên khối Thái Tuế ghê tởm kia.

Cảm giác được có đồ vật gì đó tiến đến gần mình, khối Thái Tuế nhào kia bắt đầu mấp máy. Đối với nó mà nói, bất cứ thứ gì cũng có thể biến thành thực vật giúp cho nó sinh trưởng lực lượng. Khối thịt nhào trắng lóa kia bắt đầu không ngừng mấp máy muốn đem bình ngọc nuốt vào trong thân thể của mình, chỉ bất quá lần này nó gặp phải không phải thực vật ngon miệng, mà là thứ có thể nuốt nó vào trong bụng. Khối thịt màu trắng không ngừng mấp máy từng chút một bị bình ngọc hút vào.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi!

Diệp Tiểu Manh quơ quơ bình ngọc trong tay, đắc ý nói.

- Quá thần kỳ!

An Thanh nhin không được kinh hô. Bình ngọc trong tay Diệp Tiểu Manh chỉ bất quá lớn cỡ bàn tay mà thôi, mà khối Thái Tuế kia lại lớn bằng một chậu rửa mặt. Mà khối Thái Tuế lớn như chậu rửa mặt lại bị bình ngọc nho nhỏ kia nuốt lấy không hề dư thừa chút nào, điều này hoàn toàn vượt khỏi thường thức. Nàng thấy Diệp Tiểu Manh đem khối Thái Tuế thu hết vào trong bình ngọc xong xuôi mới chợt bừng tỉnh, thật hối hận lúc ấy vì sao mình chỉ biết đứng ngây ngốc mà nhìn lại không dùng camera quay chụp một màn kia.

- Tiểu Manh...

An Thanh vội vàng nói:

- Có thể biểu diễn lại một lần được không?

- Cô cho là đang biểu diễn ma thuật sao?

A Trạch cho An Thanh một ánh mắt “ngươi là kẻ ngu ngốc”, kéo tay Diệp Tiểu Manh:

- Chúng ta đi thôi, mùi vị nơi này thật sự là quá khó ngửi!

...

Bên dưới tường vây ở phía nam trường học, ba người Trần Hạo lén lút đi tới chỗ tường vây thấp nhất. Nói là lén lút, nhưng dọc theo đường đi lại vô cùng thuận lợi. Không biết tại sao, hôm nay người tản bộ trong sân trường rất ít, ít đến mức như toàn thể sinh viên đều đã nghỉ học về nhà, thật khó nhìn thấy có người xuất hiện dọc đường đi. Ngẫu nhiên chứng kiến ở xa xa có bóng người đi qua, vì muốn an toàn Trần Hạo cũng lúi cúi Anh Đào cùng lão tứ tránh né. Tuy hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trần Hạo cảm thấy được nên cẩn thận một chút, cách người khác càng xa càng tốt.

- Lão tứ, cậu nâng tôi qua trước để tôi tiếp ứng, sau đó Anh Đào đi phía sau tôi, tôi sẽ tiếp cô ấy.

Trần Hạo lại nói:

- Cuối cùng tôi sẽ ở trên đầu tường kéo cậu, không có vấn đề gì chứ?

- Vì sao tôi lại làm cái đệm?

Lão tứ không tình nguyện nhỏ giọng than thở:

- Rõ ràng tôi gầy nhất...

- Tiểu tứ, lặp lại thêm lần nữa cho tôi!

Anh Đào chống nạnh, hung tợn nhìn chăm chăm lão tứ nói:

- Ý của anh nói tôi mập sao?

- Không có không có, cô nghe lầm!

Lão tứ vội vàng khoát tay, thể trọng cùng tuổi tác chính là tử huyết của phụ nữ, ở điểm này không nên cãi nhau với nữ nhân mới là tốt nhất.

- Cứ quyết định như vậy!

Trần Hạo nhìn lão tứ vẫy vẫy tay:

- Đến đây đi!

- Nha!

Lão tứ đi tới chân tường, hai tay nâng lên. Trần Hạo giẫm lên tay lão tứ, đang nhờ lực lượng của hắn vượt lên đầu tường.

- Thành thực đến như vậy, mấy tên tiểu tử các anh nhất định thường xuyên trộm chuồn ra ngoài!

Anh Đào thấy hai người phối hợp thật thuần thực, nhin không được nói.

- Dương nhiên!

Trần Hạo nắm lấy đầu tường dương dương tự đắc nói:

- Căn bản không cần phải tập luyện, chủ yếu được xem như bản năng!

Nhưng Trần Hạo cũng không đắc ý được bao lâu, hắn vốn lưu loát dẫm lên tường mượn lực nhảy dựng qua đầu tường, sau đó sẽ ở bên ngoài xoay người kéo Anh Đào. Nhưng thật không ngờ hắn vừa giẫm lên tường, thân thể thoáng vươn lên không, đột nhiên từ trên tường rơi xuống.

- Nè, anh không sao chứ?

Nhìn thấy Trần Hạo ôm hông nhe răng nhếch miệng, Anh Đào ân cần đỡ lấy hắn.

- Ha ha, cho cậu đỡ trò đùa giỡn trước mặt phụ nữ, lọt vào báo ứng phải không?

Lão tứ ở một bên ôm bụng cười vui sướng khi thấy người gặp họa:

- Còn nói là bản năng gì đó, ha ha, cười chết tôi...

- Việc lạ!

Trần Hạo nhỏ giọng than thở một câu, dùng tay sờ sờ đầu:

- Không thích hợp, làm lại một lần!

Tiếp tục nhờ lão tứ trợ giúp, Trần Hạo nhảy lên đầu tường. Nhưng lần này hắn cũng không tiếp tục nhảy lên đầu tường, mà dùng một bàn tay sờ soạng giữa không trung.

- Anh đang làm gì vậy?

Anh Đào chứng kiến Trần Hạo dùng bàn tay sờ soạng giữa không trung, kỳ quái hỏi.

- Phải đó, cậu đang làm gì thế?

Lão tứ cũng không nhin được mở miệng hỏi:

- Cậu không phải nói phải nhanh chóng rời khỏi trường học hay sao? Tại sao lại bắt đầu chơi đùa nghệ thuật gì nữa?

- Xem ra chúng ta không ra ngoài được nữa!

Trần Hạo quay đầu lại, vẽ mặt cười khổ nhìn hai người bên dưới nói:

- Bị vây khốn ở trong này mất rồi!

- Cái gì? Vì sao lại bị vây khốn?

Nghe được câu nói của Trần Hạo, Anh Đào hoang mang hỏi:

- Rất cục là chuyện gì?

- Thứ này...thật khó giải thích!

Trần Hạo thở dài, nhảy xuống đất:

- Lão tứ, tôi nâng cậu lên cậu sẽ biết!

- Làm sao vậy, thần thần bí bí!

Lão tứ kỳ quái liếc mắt nhìn Trần Hạo, tiếp theo nhờ Trần Hạo trợ giúp nhảy lên đầu tường, nhưng ngay khi hắn nghĩ muốn nhảy vượt qua đầu tường thì giống như gặp phải phiền phức, hắn đang định trực tiếp xoay người phóng qua, nhưng thật không ngờ trong quá trình lật nghiêng thân thể, tựa hồ lại bị một cổ lực lượng ngăn chặn lại, cũng giống như Trần Hạo trước đó từ giữa không trung té xuống.

337. Chương 340: Trở Lại Sự Thật

- Ta kháo, này...rất cục là chuyện gì xảy ra?

Lão tứ xoa hông nói:

- Giống như có một vách tường vô hình vậy, trực tiếp hất văng tôi trở lại!

- Đã biết vì sao tôi lại có hành vi như làm nghệ thuật rồi chứ?

Trần Hạo nói:

- Vừa rồi tôi dùng tay sờ một chút, đích thật là có một vách chắn mà mắt thường như chúng ta không thể nhìn thấy, hình dạng như vòng cung chắn ngang giữa không trung!

- Lá chắn? Mắt thường nhìn không thấy?

Anh Đào như có chút phát điên nói:

- Nếu như tôi đang nằm mơ, như vậy khiến cho tôi mau nhanh tỉnh lại đi, giấc mộng này thật sự là quá kỳ quái!

- Thật đáng tiếc, đây không phải mộng!

Trần Hạo nhún nhún vai nói:

- Chúng ta...hoặc có thể nói toàn bộ mọi người trong vườn trường đều đã bị vây khốn. Tuy rằng không biết thứ đồ vật mà mắt thường nhìn không tới đang nhốt kín chúng ta là thứ gì, nhưng tôi suy đoán chỉ sợ hiện tại toàn bộ cả ngôi trường này đều bị thứ lá chắn kia bao trùm!

- Nói cách khác, chúng ta ngoại trừ cổng lớn có thể đi ra, không còn biện pháp nào khác nữa sao?

Lão tứ hỏi.

- Cổng lớn? Cậu cảm thấy được bọn hắn sẽ lưu lại cổng lớn cho chúng ta sao?

Trần Hạo cười khổ nói:

- Đã đổi bảo vệ mới, hơn nữa rõ ràng còn mang theo thái độ tuyệt đối không cho ai đi ra ngoài. Chỉ sợ toàn bộ vườn trường đều bị thứ kỳ quái kia phong tỏa, bây giờ chúng ta đang bị nhốt trong một không gian bị phong bế hoàn toàn!

- Như thế nào có thể như vậy?

Lão tứ có chút phần nộ nói:

- Đây không phải là giam cầm phi pháp sao? Chúng ta chỉ bắt quá là một đám học sinh mà thôi, đâu phải là tù phạm phi pháp gì?

- Tĩnh lại đi, hiện tại còn đi nói chuyện pháp luật gì nữa, chẳng lẽ cậu còn chưa nhìn ra được đây là cảnh tượng tận thế tiêu chuẩn hay sao?

Trần Hạo cười khổ nói:

- Lần này phong hiệu quả nhiên là còn phong thật hoàn toàn a. Hiện tại tôi đã triệt để tin tưởng những gì Anh Đào nhìn thấy tuyệt đối là sự thật!

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Lão tứ gãi gãi đầu, buồn bực nói.

- Phải đi tìm địa phương kín đáo ẩn núp thôi!

Trần Hạo thở dài nói:

- Hi vọng thật giống như trong điện ảnh hay là trong trò chơi, sẽ có người đến đem những người còn sống sót như chúng ta cứu ra ngoài. Chúng ta cần phải tìm một địa phương bí ẩn hơn nữa còn an toàn để trốn đi. Đợi người cứu viện đến, hoặc là, có thể còn cơ hội sống sót lâu hơn một chút!

...

- Cần phải đi rồi sao?

Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nữ nhân nhẹ nhàng phất qua lồng ngực nam nhân, trong giọng nói mang theo một ít u oán:

- Chẳng lẽ không thể ở lại bởi tôi thêm một thời gian nữa sao?

- Nhưng tôi cũng đã có thời gian thật dài chưa về nhà, nàng nhất định đang sốt ruột chờ.

Nam nhân cười khổ nói:

- Hơn nữa không phải tôi cũng đã bồi cô thật lâu rồi sao?

- Nhưng người ta còn chưa hưởng thụ đủ cuộc sống như thế đâu.

Nữ nhân quyết miệng bất mãn nói, ngón tay không ngừng vẽ thành vòng tròn trước ngực nam nhân. Dưới công phu vẽ vời của ngón tay mềm mại, vô luận là nam nhân nào cũng không nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của nàng.

- Làm ơn đi, có thể đừng dùng loại ngữ khí này nói chuyện như vậy với tôi được không, tôi cảm giác cả người rét run lên đây...

Thật đáng tiếc nuối, loại bản lĩnh kia đối với nam nhân này mà nói lại không quá hữu dụng. Hắn cầm lấy cổ tay của nữ nhân, nhẹ nhàng kéo ra khỏi ngực của mình.

- Làm sao anh có thể như vậy...

Nữ nhân cơ hồ muốn khóc lên:

- Phải biết rằng người ta vì anh mới...

- Ngừng, ngừng...

Nam nhân vội vàng nói:

- Có chuyện thì nói, làm ơn đừng khóc ra nước mắt, thứ này thật sự không thích hợp với cô chút nào...

- Vậy được rồi, anh trở về đi.

Thanh âm nữ nhân giống như thương tâm muốn chết:

- Chẳng qua trước khi đi có thể để cho tôi ôm thêm chút nữa không...

- Không cần đi?

Nam nhân có chút khó xử gãi gãi má:

- Chồng trước của cô còn ở bên kia đang nhìn đâu...

- Không cần quan tới hắn!

Nữ nhân khinh thường phát phát tay:

- Chính là muốn cho hắn tận mắt chứng kiến, tức chết hắn!

- Đừng, ngàn vạn lần đừng nha!

Nam nhân kích động khoát tay:

- Vạn nhất ngày nào đó hắn chạy ra được, nhất định sẽ giết chết tôi. Tôi cũng không muốn bị một tên tiểu tử tùy thời đều có thể bóp chết mình ghen ghét lên!

- Không thú vị chút nào!

Nữ nhân bĩu môi:

- Chơi lâu một chút với người ta mà cũng không chịu.

- Làm ơn đi, đã bao lâu rồi tôi chưa về nhà đây?

Nam nhân cầu xin nói:

- Trong nhà còn không biết đã biến thành cái dạng gì nữa.

- Thôi được, tôi cũng không miễn cưỡng anh, anh trở về đi!

Nữ nhân khoát tay, một đạo bạch sắc quang mang trôi nổi, một cánh cửa gỗ trống rỗng xuất hiện trước mặt nam nhân.

- Nhưng phải nhớ kỹ, thân thể của anh vừa mới qua thời kỳ thích ứng, vẫn không thể làm những hoạt động quá mức kịch liệt. Nếu còn tiếp tục lộng hư, ngay cả tôi cũng không có cách nào!

- Ha ha, tôi biết!

Nam nhân cười cười, hắn đi tới trước cửa gỗ, tay phải nắm lấy chốt cửa, quay đầu lại nhìn nhìn nữ nhân.

- Bất kể nói như thế nào, tôi cũng muốn cảm ơn cô!

- Hì hì, không cần cảm ơn, nói thế nào cũng là tôi thiếu nhân tình của anh, chẳng qua là trả lại cho anh thôi, sau này xem như hai chúng ta hòa nhau.

Nữ nhân cười nói:

- Nhưng anh không nói tiếng nào lại bỏ đi như vậy, cô ấy sẽ mất hứng!

- Sau này có cơ hội gặp nàng giải thích đi.

Nam nhân nghĩ nghĩ nói:

- Cô cũng biết nàng thật quần quýt lấy tôi, nếu để nàng biết tôi muốn đi, nhất định sẽ dỗi không ngừng. Mặc kệ sống được bao lâu thời gian trên thế giới này, trẻ con vẫn mãi là trẻ con thôi.

- Được rồi!

Nữ nhân gật gật đầu, đi tới trước mặt nam nhân, nhón đầu ngón chân nhẹ nhàng hôn lên trán nam nhân.

- Tôi sẽ nhớ anh!

- Có cần kích thích hắn cũng không cần làm tới loại tình trạng này đi?

Nam nhân dở khóc dở cười chỉ chỉ vào bình thủy tinh cách đó không xa. Ở trong bình thủy tinh, một đoàn quang cầu chói mắt đang không ngừng dùng tốc độ cực nhanh lóe sáng, tựa hồ đang muốn biểu đạt sự bất mãn của nó.

- Tôi cao hứng, không gì không thể!

Nữ nhân không thèm để ý chút nào nói.

- Đi thôi, nếu để cô nhỏ trở về anh sẽ đi không được!

- Ân!

Nam nhân gật đầu, hắt hít sâu một hơi, dùng sức mở cửa gỗ. Quang mang chói mắt từ trong khe cửa lộ ra, đem toàn thân hắn bao vây vào, cửa gỗ chậm rãi đóng lại, thân ảnh nam nhân đã biến mất ngay tại chỗ.

- Như thế nào, ghen tỵ sao?

Nữ nhân quay đầu lại đi tới chỗ bình thủy tinh chứa quang cầu lộ ra dáng tươi cười mê người:

- Tốt lắm, ta rất hài lòng. Chỉ cần là thứ gì mà người chán ghét, ta đều nguyện ý đi làm, ha ha ha ha...

Màu trắng trước mắt dần dần thối lui, hiện ra trước mặt là mặt đường màu xám bạc, còn có hàng cây xanh biếc ven đường. Vốn chỉ là một phong cảnh đường phố vô cùng bình thường, nhưng ở trong mắt Minh Diệu hết thấy những chuyện này lại có vẻ vô cùng thân thiết. Thời gian thật sự là rất dài, đã thật lâu hắn không nhìn thấy được cảnh sắc như vậy. Hắn dùng chân giẫm giẫm lên mặt đất, lực phản chấn chứng minh hết thấy chuyện này là chân thật mà không phải cảnh trong mơ.

Chương 340 (b) Trở về sự thật

- Còn sống thật tốt!

Minh Diệu dùng tay vuốt nhẹ lên thân cây ven đường. Bên trong cung điện của Lilith kỳ thật thứ gì cũng có, chỉ cần Lilith có ý niệm, bất kỳ cảnh sắc nào trên thế giới đều có thể tùy thời xuất hiện ngay trước mắt Minh Diệu. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là những thứ không chân thật, không có bất kỳ cảm xúc gì khiến cho Minh Diệu có thể cảm nhận được là mình vẫn còn sống.

- Trước khi về tìm Tiểu Manh đi mua gói thuốc đã. Đã thật lâu không được nếm hương vị khói thuốc rồi.

Minh Diệu hừ một tiếng khúc đi tới tiệm tạp hóa ven đường.

- Ông chủ, bán gói thuốc lá.

Minh Diệu nhìn ông chủ tiệm lớn tiếng kêu lên.

- Muốn hút loại nào?

Thanh âm nhân viên bán hàng có chút rầu rĩ, Minh Diệu cảm thấy kỳ quái. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy nhân viên cửa hàng đeo khẩu trang trên mặt.

- Làm sao vậy, bị cảm sao?

Đã hơn nửa năm không tiến hành trao đổi với người thường, hiện tại Minh Diệu rất muốn tìm người bình thường trò chuyện một lát. Ở bên trong cung điện của Lilith chỉ có hắn cùng Lilith và Alie ở lại, vì vậy hắn chỉ có thể nói chuyện với hai nàng, mà họ lại chuyên nghĩ đủ trò khiêu khích hắn, Alie lại thích lải nhải quẩn quýt hắn, điều này làm Minh Diệu cảm thấy thật đau đầu.

- Uy, không oán không thù đừng nguyên rửa tôi đó!

Nhân viên cửa hàng có chút tức giận:

- Tôi đương nhiên là không bị cảm mạo, nhiệt độ cơ thể cũng thật bình thường, cũng không ho khan, không có bệnh gì khác, anh không được nói lung tung!

- Tôi chỉ thuận miệng hỏi thăm một chút mà thôi, không có ý tứ gì khác.

Minh Diệu cảm giác không hiểu chuyện gì, chẳng qua chỉ là một câu hỏi bình thường mà thôi, có cần phản ứng lớn như vậy hay không?

- Không cần khẩn trương tới như vậy đi?

- Sao có thể không khẩn trương, nếu như bị người nào nghĩ cửa hàng này có người bị cảm, ai còn dám tới chỗ của tôi mua đồ đây?

Nhân viên cửa hàng hỏi đáp:

- Tuy rằng gần đây cũng không có ai dám ra ngoài phố mua đồ!

- Xảy ra điều gì sao?

Minh Diệu cảm giác có chút kỳ quái:

- Nghiêm trọng như vậy?

- Ừ? Anh không biết sao?

Nhân viên cửa hàng đánh giá Minh Diệu từ trên xuống dưới vài lần, chứng kiến một thân quần áo xa hoa trên người Minh Diệu mới tỉnh ngộ nói:

- Anh mới vừa về nước phải không?

- A, xem như thế đi!

Minh Diệu nghĩ nghĩ, cung điện của Lilith đích xác cũng không tính nằm trong biên giới Trung Quốc, xem như là “nước ngoài” đi.

- Vừa mới xuống máy bay, còn chưa hiểu rõ gần đây xảy ra chuyện gì.

- Chẳng thể trách!

Nhân viên cửa hàng nói:

- Gần đây có bệnh truyền nhiễm phát tán thật quy mô, hơn nữa rất nghiêm trọng, rất nhiều trường học cùng nhà xưởng địa phương đều đã nghỉ học đình công.

- Siêu vi trùng cảm cúm?

Minh Diệu nhíu mày:

- Cảm cúm mà thôi, có cần phải nghiêm trọng tới mức nghỉ học cùng đình công hay sao?

- Sao lại không nghiêm trọng, đã chết người!

Nhân viên cửa hàng nói:

- Trong ti vi cũng đã thông báo, lần này bệnh truyền nhiễm còn nặng hơn lần trước rất nhiều.

- Vậy sao?

Minh Diệu suy nghĩ, nếu như thật sự là siêu vi trùng cảm cúm thì cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy. Phải biết rằng dư luận luôn bị nắm giữ trong tay những đại nhân vật. Nếu như tin tức đã truyền ra có người bị siêu vi trùng cảm cúm mà chết, như vậy tình huống chân thực nhất định còn nghiêm trọng hơn, hẳn cảm giác có chút kỳ quặc.

- Bỏ đi, không nói chuyện này, nói thêm thật buồn bực.

Nhân viên cửa hàng thở dài:

- Anh muốn mua thuốc lá hiệu gì?

- Ờ, thôi đi, cảm ơn anh.

Minh Diệu khoát tay đi ra khỏi cửa tiệm.

- Nói mua lại không mua, bệnh thần kinh!

Nhìn theo bóng lưng Minh Diệu đi xa, nhân viên cửa hàng than thở nói:

- Chẳng thể trách đặc biệt gấp gấp từ nước ngoài trở về như vậy, hiện tại có người muốn ra nước ngoài trốn tránh bệnh dịch còn đi không được, hần còn dám trở về.

Kỳ thật mua gói thuốc lá cũng không tốn bao nhiêu thời gian của Minh Diệu, nhưng sau khi Minh Diệu nói chuyện xong với nhân viên cửa hàng mới phát hiện mình không thể mua.

Trước khi đi Lilith đưa cho hần bộ quần áo đang mặc là nhãn hiệu nổi tiếng, giày cũng là nhãn hiệu xa xỉ, kể cả dây nịt cũng vậy. Nhưng Lilith lại quên mất một chuyện, nàng không đưa cho Minh Diệu đồng nào. Đối với Lilith mà nói tiền tài không có tác dụng gì, nàng muốn thứ gì chỉ cần nghĩ trong đầu liền có. Nhưng rất tiếc nuôi, Minh Diệu không có được bốn sự như vậy.

Minh Diệu vốn định gọi một chiếc taxi, đón xe đi tới trường học của Tiểu Manh nhờ nàng trả tiền, nhưng lại phát hiện xe cộ đi trên đường ít ỏi đến thương cảm. Hần không nhìn thấy được bóng dáng của một chiếc taxi nào, xem ra bệnh truyền nhiễm cúm kia cũng làm cho hãng taxi phải đình công. Thật bất đắc dĩ, hần đành dùng chân của mình đi tới trường học của Diệp Tiểu Manh. Bất quá thật hoàn hảo, Lilith mở cho hần cánh cửa cũng cách trường học của Diệp Tiểu Manh không xa, đại khái chỉ chừng hai ba cây số mà thôi.

...

- Tiểu Manh, Mê Hồn Trần đã chuẩn bị xong, tuyệt đối sẽ không có người nào tiến vào quấy rối.

A Trạch đi tới nói với Diệp Tiểu Manh.

- Nhưng thật sự có chút kỳ quái, hôm nay trong vườn trường tựa hồ cũng quá yên tĩnh đi?

- Im lặng một chút cũng tốt, ít nhất cũng sẽ không có người nào tới quấy rầy chúng ta.

Diệp Tiểu Manh lấy ra đồ vật trong ba lô, đem phù chú nhét vào bên trong, đưa cho a Trạch cùng An Thanh:

- Tốt lắm, chúng ta chuẩn bị bắt đầu!

- Cần phải đeo thứ này sao?

An Thanh cầm khẩu trang thoáng lặng người:

- Đeo khẩu trang sẽ thật khó nói chuyện...

- Nếu như ngày sau cô còn muốn có thể nói chuyện, như vậy phải ngoan ngoãn mà đeo nó lên.

A Trạch tức giận nói:

- Chẳng qua nếu như cô không đeo, bản thân tôi thật cao hứng ngày sau cuộc sống sẽ thanh tịnh hơn một chút.

Nghe xong lời nói của a Trạch, tuy rằng cũng không hiểu rõ ý tứ của nàng, nhưng An Thanh vẫn ngoan ngoãn đeo khẩu trang lên mặt.

Diệp Tiểu Manh nhìn thấy An Thanh cùng a Trạch đã đeo xong khẩu trang, lấy ra bình ngọc đựng Thái Tuế, nàng mở nắp bình dùng sức lắc vài lần, khối thịt nhão Thái Tuế màu trắng từ trong bình rơi ra rớt trên mặt đất.

- A Trạch tôi bắt đầu đây!

Diệp Tiểu Manh nhìn a Trạch nói:

- Cô nên cẩn thận quan sát bốn phía, đồng thời bảo hộ An Thanh một chút.

- Yên tâm, tôi sẽ tận lực không để cho bất quái nữ kia bị Quỷ Yêu giết chết.

A Trạch đáp.

Nghe được câu trả lời của a Trạch, Diệp Tiểu Manh lấy ra một trương phù chú trong ba lô. Những phù chú này đều do Minh Diệu vẽ sẵn đặt trong phòng ngủ trước khi mất tích, khi cần hành động chỉ trực tiếp chọn lựa thứ nào thích hợp mang theo trên người là được. Sau khi Minh Diệu mất tích, khi Diệp Tiểu Manh đi dọn dẹp phòng cũng thấy được những phù chú này, được Mị phân biệt cùng chỉ dạy, nàng miễn cưỡng có thể sử dụng được một phần bên trong.

- Hẳn là thứ này không sai!

Diệp Tiểu Manh cẩn thận niệm chú ngữ sử dụng linh phù, dán phù chú lên khối Thái Tuế, rót vào một bộ phận linh lực sau đó cấp tốc thối lui ra sau.

Phù chú màu vàng bốc cháy lên mãnh liệt, hỏa diễm không lớn nhưng tựa hồ làm cho khối Thái Tuế kia thật sợ hãi, bắt đầu run rẩy lên kịch liệt...

Chương 340 (c) Trở về sự thật

Một mùi vị hôi thối nồng đặc tràn ngập khắp nơi, An Thanh cơ hồ không nhận được muốn nôn mửa. Mùi vị kia thật sự là quá khó ngửi, An Thanh cũng từng đi qua ký túc xá nam sinh, cũng từng ngửi qua mùi vị tất thối mấy tháng không tẩy giặt, nhưng mùi vị hiện tại còn thối hơn cả mười vạn tất thối cộng lại.

- Thối chết tôi, sao thứ này lại thối đến như vậy chứ!

An Thanh bịt mũi, bởi vì mùi vị kia thật sự quá khó chịu, nước mắt của nàng đã tràn ra ngoài.

- Vô nghĩa, khối Thái Tuế này chính là do vị hôi thối ngưng kết hình thành tinh hoa, thiêu cháy có thể không thối sao?

A Trạch bịt mũi mình nói:

- Đây cũng còn may, trước đó Tiểu Manh đã chuẩn bị khẩu trang cùng Tịnh Khí Phù bên trong, bằng không chỉ cần ngửi phải một hơi đã đủ làm thối ngất!

- Mùi vị này tuyệt đối có thể đem con Quỷ Yêu kia hấp dẫn lại đây!

Diệp Tiểu Manh cũng bịt mũi, cau mày nói:

- Kế tiếp có kịch hay để xem rồi!

- Sẽ lập tức cản trở yêu sao? Chờ tôi chuẩn bị camera!

An Thanh vừa nghe lời này, bất chấp mùi hôi thối xông tới não, vội vàng lấy ra camera, bắt đầu chuẩn bị.

- Đồ điên, vì chút tin tức mà ngay cả mạng mình cũng không để ý!

A Trạch tức giận than thở một câu.

- Ha ha, mỗi người đều theo đuổi những mục tiêu không giống nhau mà thôi.

Diệp Tiểu Manh đứng một bên nói:

- Chính a Trạch cô mỗi khi nghe được ở đâu có sự kiện linh dị, chẳng phải đều có bộ dạng như vậy sao?

- Tôi làm gì có, tôi chỉ là...

A Trạch còn chưa nói hết lời, sắc mặt đại biến:

- Cẩn thận, nó đến đây!

- An Thanh, mau tới đây, nguy hiểm!

Diệp Tiểu Manh cũng cùng lúc cảm thấy được linh lực dao động kỳ dị và tà ác đang nhanh chóng lao tới chỗ ba nàng, vội vàng nhìn An Thanh hô to.

- Nguy hiểm? Nguy hiểm gì?

An Thanh còn đang sửa soạn camera nghe được tiếng hô to của Diệp Tiểu Manh thoáng lảng người, nhưng chính vì một thoáng chần chờ này, ngay lập tức nàng cảm thấy được sau lưng truyền tới khí thế hung hãn làm người dựng đứng tóc gáy.

- An Thanh cẩn thận!

Diệp Tiểu Manh vội vã lao qua chỗ An Thanh đang đứng. Mặc dù nàng còn chưa nhìn thấy thực thể của con Quỷ Yêu kia, nhưng cỗ linh lực dao động tà ác tới cực điểm tuyệt đối sẽ không sai. Nó đang ở ngay phía sau người An Thanh!

Hiện tại An Thanh có nỗi khổ không nói nên lời. Nàng không phải không cảm giác được nguy hiểm, cũng không phải không muốn chạy tới bên cạnh a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh. Nhưng hiện tại nàng làm không được. Nàng cảm giác có một đôi tay lạnh như băng đang nắm chặt cổ chân của nàng, lực lượng đôi tay kia rất lớn, siết chặt cổ chân nàng đau điếng. Nàng cúi đầu nhìn xuống, lại chỉ nhìn thấy trên đôi tất trắng trống rỗng xuất hiện hai dấu ấn bàn tay, phẳng phất như có một đôi bàn tay vô hình không thể nhìn thấy đang nắm ngay cổ chân khiến nàng không thể nhúc nhích.

Cảnh vật trước mắt đột nhiên xoay tròn thật nhanh, đại não của An Thanh còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, liền cảm giác được lưng mình đau đớn, tiếp theo liền bị ném xuống đất.

Có một cỗ lực lượng vô hình đem An Thanh trực tiếp ném lên trên không trung, lại quất sang một bên. Phần lưng của nàng đánh vào trên một thân cây khô, sau đó lại rơi xuống trên bãi cỏ.

- Đồ chết tiệt, tốc độ thật nhanh!

A Trạch mắng to một câu, ngón tay vung lên, vô số tiểu quang điểm màu trắng ngưng tụ trên lòng bàn tay phải của nàng, ngưng kết thành một thanh băng kiếm trong suốt, dưới ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ lên quang mang lạnh lẽo chói mắt.

Quỷ Yêu đã đến, nó cảm nhận được khối Thái Tuế hấp dẫn mình đã bị di chuyển liền đi theo ba người Diệp Tiểu Manh tới khu rừng cây mà các nàng bày ra cạm bẫy. Nhưng tuy quái vật như Quỷ Yêu được nhân tạo tuy rằng đã bị tẩy trừ cảm xúc cùng hồn phách chính nghĩa của nhân loại, nhưng cũng không đại biểu nó là kẻ ngu xuẩn. Ngược lại Quỷ Yêu càng thêm狡 hoạt lại còn đa nghi. Tuy rằng chúng nó có được lực lượng không thể tưởng tượng nổi, nhưng bởi vì bản thân còn có vật thể để bám vào, tuy rằng lực lượng rất mạnh nhưng bản thân vật thể lại vô cùng yếu ớt. Nếu như vật thể của nó bại lộ ra bên ngoài, một nhĩ đồng vài tuổi cũng đủ sức tiêu diệt được nó. Cho nên mặc dù ở cách vật thể ám ảnh của mình càng gần thì nó càng có thể phát huy được uy lực lớn hơn nữa, nhưng vì bảo đảm Quỷ Yêu luôn lựa chọn đem bản thể của mình ẩn giấu đi. Vì vậy a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh cũng không phát hiện được bản thể yếu ớt của Quỷ Yêu như sự tưởng tượng của họ, chỉ có thể nương theo linh cảm của mình cảm nhận được linh lực dao động tà ác, tìm kiếm vị trí cùng phương hướng phát động công kích của Quỷ Yêu.

Băng kiếm trong tay a Trạch không ngừng huy vũ, nhìn qua giống như đang cắt xé không khí, nhưng mỗi khi xé qua một địa phương, trên thân băng kiếm lại phát sáng ngân quang. A Trạch cũng không mong có thể lập tức đánh lui được công kích của Quỷ Yêu, mà chỉ vững vàng bảo vệ mình cùng Diệp Tiểu Manh bên cạnh. Nàng không thể để cho Diệp Tiểu Manh bị công kích, Diệp Tiểu Manh nhanh chóng lấy ra mấy dò xét trong ba lô, bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm vị trí đặt bản thể của Quỷ Yêu.

Diệp Tiểu Manh chuyên tâm quan sát máy dò xét trong tay, căn bản không hề nhìn tới băng kiếm trong tay a Trạch đang ngăn cản công kích của Quỷ Yêu chút nào. Nàng tín nhiệm a Trạch, tin tưởng a Trạch có thể bảo vệ nàng trong lúc nàng tập trung tìm kiếm bản thể Quỷ Yêu kia. Lòng tín nhiệm này đến từ chính hữu tình giữa nàng cùng a Trạch, cũng đến từ cảm nhận của nàng trong nửa năm nay, nàng biết hiện tại a Trạch đã tiến bộ cực lớn!

...

- Hô hô hô...

Ba người trẻ tuổi đang chạy thật nhanh bên trong sân trường, vừa chạy vừa thở hổn hển.

Ở sau lưng ba người bọn họ, mười mấy sinh viên ăn mặc bình thường đang đuổi theo gắt gao. Chỉ có duy nhất không bình thường chính là biểu tình trên mặt mười mấy sinh viên kia thật dữ tợn, tựa hồ có thâm

cửu đại hận với ba người đang chạy phía trước.

Nam sinh gầy yếu chạy sau cùng chột vấp chân, mặc dù còn chưa ngã sấp xuống, nhưng lại lảo đảo vài bước, tốc độ rõ ràng liền giảm xuống. Mà đám người theo sát phía sau ba người bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, người chạy trước nhất chột vươn tay bắt được quần áo của nam sinh kia.

Nam sinh gầy yếu dùng sức kéo mạnh, muốn giấy thoát khỏi tay người kia, lại thật không ngờ người kia nắm được thật chặt, quần áo bị xé rách mà hắn cũng không thể giấy thoát. Ngay trong lúc hắn còn đang giấy dựa, phía sau lại chạy tới một người gắt gao nắm chặt tay của hắn.

- Buông...buông ra...

Nam sinh gầy yếu dùng sức giấy dựa, nhưng lần này bị bắt chặt là cánh tay mà không phải quần áo nên không cách nào dựa vào khí lực để giấy thoát. Hơn nữa nhìn thấy thật rõ ràng, người nắm giữ hắn có lực lượng lớn hơn hắn rất nhiều, nam sinh gầy yếu căn bản không thể giấy thoát.

- Lão tứ!

Một nam một nữ chạy phía trước quay đầu lại, thấy được nam sinh gầy yếu bị người đuổi theo bắt lấy, nhin không được hô lên.

- Cô chạy mau, tôi đi giúp lão tứ!

338. Chương 341: Vườn Trường Kinh Hồn

Trần Hạo quay đầu lại dặn dò Anh Đào một câu:

- Đừng nên dừng lại, tôi sẽ đuổi kịp cô!

Anh Đào biết hiện tại không phải thời gian tranh luận, dùng sức gật mạnh đầu, tiếp tục chạy về phía trước. Là nữ nhân duy nhất trong ba người, thể lực của nàng kém cỏi nhất, đây là chuyện không cách nào, cho nên nàng cũng không muốn mình trở thành gánh nặng của hai người khác.

- Buông hắn ra!

Trần Hạo hét lớn một tiếng, bước một bước dài vọt tới bên người lão tứ. Tuy rằng gương mặt của người đối diện là ai hắn cũng không nhận ra, nhưng dù sao Trần Hạo cũng chỉ là một tân sinh viên mới nhập học chưa bao lâu mà thôi. Cho dù kinh nghiệm bên trong thế giới trò chơi có phong phú như thế nào, nhưng khi phải thật sự đối mặt với trường hợp một sống một chết như vậy, hắn vẫn không cách nào quyết tâm ngoan độc vùng cây gậy bóng chày kim loại trong tay vùng lên, sau đó lại nghe tiếng đánh thanh thúy, xúc cảm khi phản chấn cùng máu tươi văng khắp nơi, đối với những thanh niên đang đứng trong thời kỳ trưởng thành khi chơi trò này sẽ luôn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, nhưng khi phải thực sự đối diện với thực tế, bất kỳ người nào có tâm lý bình thường đều không thể giữ được vẻ bình tĩnh thông dong như đang chơi trò chơi như vậy. Hiện tại nhìn đám người đang dần dần chạy tới gần, Trần Hạo cắn chặt răng giơ lên cây gậy kim loại trong tay.

Một thanh âm tiếng khùng xương bị đánh gãy vang lên rầm rắc, nhưng lại không hề nghe được thanh âm tiếng kêu thảm thiết đau đớn nối tiếp theo sau. Cây gậy kim loại trong tay Trần Hạo nện lên cánh tay của người đang nắm tay lão tứ, cánh tay kia bị đánh gãy nhìn vụn vụn kỳ quái vô cùng, xương cốt trắng hếu đâm phả ra bên ngoài làn da lộ liễu. Loại thương thế đáng sợ như vậy nếu đặt trên thân thể một người bình thường, chỉ sợ họ đã sớm té ngã lăn lộn gào thét. Nhưng người kia chỉ nhìn nhìn vào cánh tay của mình, biểu tình trên mặt càng trở nên vô cùng dữ tợn.

- Buông ra cho ta!

Cho dù có thể không cảm giác đau đớn vì bị gãy xương, nhưng cũng không thể tiếp tục dùng sức nắm lấy cánh tay của lão tứ, đây chính là điều đương nhiên. Lão tứ cảm giác lực lượng nắm lấy cánh tay mình suy giảm đi, vội vàng giật mạnh tay mình dùng sức vung ra.

- Đi nhanh lên!

Trần Hạo kéo mạnh lão tứ, một cước đá văng người vừa nhích lại gần kéo lão tứ liều mạng bỏ chạy.

Sinh viên bị Trần Hạo đánh gãy xương cánh tay vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm Trần Hạo cùng lão tứ đã chạy xa. Hắn dùng tay kia cầm lấy cánh tay bị thương của chính mình, dùng sức bẻ mạnh. Phần xương gãy vốn lộ ra bên ngoài cơ thể hiện tại bị mạnh mẽ nhét trở vào, nhưng do vấn đề về góc độ nên nhìn qua cánh tay kia vẫn còn vụn vẹo, máu tươi không ngừng chảy ra nhuộm đỏ cả mặt đất, thế nhưng nhìn về mặt hắn giống như không hề bị ảnh hưởng. Hắn quay đầu lại rống lên vài câu, tựa hồ đang nói gì đó, mà mười mấy người đang cùng hắn đuổi theo ba người Trần Hạo cũng chợt ngừng lại, không tiếp tục truy theo.

- Khốn kiếp, như thế nào lại thật sự gặp phải chuyện này!

Vừa chạy lão tứ vừa mắng to:

- Nếu như đang nằm mơ, vì sao tôi còn chưa tỉnh dậy?

- Tiết kiệm chút khí lực chạy nhanh đi!

Trần Hạo thở hổn hển nói:

- Mặc kệ đây là sự thật hay cảnh trong mơ, chạy trốn mới là quan trọng hơn!

Trần Hạo, Anh Đào cùng lão tứ dự định trèo qua vách tường phía nam trường học trốn ra khỏi vườn trường, nhưng lại phát hiện không biết bắt đầu từ khi nào cả trường học đã bị một tấm chắn vô hình bao trùm phong bế kín bên trong. Hiện tại bọn họ thật giống như bị giam giữ bên trong một bình thủy tinh trong suốt, tuy rằng có thể nhìn thấy được không trung vô tận bên ngoài, nhưng không thể chạy thoát ra khỏi không gian phong bế này.

Vì thế ba người thương lượng quyết định trước tiên tìm một chỗ ẩn núp, nhìn xem rõ tình huống rồi tính sau. Bởi vì không biết rốt cục cần phải trốn bao lâu, ba người quyết định phải chuẩn bị chút thực vật để phòng ngừa vạn nhất.

Địa phương trong trường học có thể tìm được thực vật chỉ có hai nơi, một là căn tin, hay là quây bán quả vật hợp tác với trường học. Xét thấy bên trong căn tin có tìm được thực vật nhưng rất có thể ăn vào sẽ bị tiêu chảy, cho nên lão tứ đề nghị đến quây bán quả vật tìm vài thực vật dùng làm dự trữ.

Hôm nay cả vườn trường đều trở nên yên tĩnh tới mức có chút quỷ dị. Nếu như đặt ở ngày thường, trong sân trường người đến người đi, rừng cây nhỏ cũng sẽ có thật nhiều đôi chim uyên ương hẹn hò. Nhưng hôm nay cả sân trường lại lạnh băng băng, ngay cả tiếng chim hót cũng không thể nghe thấy. Ba người ôm tâm tình kinh hoàng trốn trốn tránh tránh đi tới chỗ quây bán quả vật mà ngày trước còn ồn ào náo nhiệt, nhưng hôm nay ngoài cửa đã biến thành một mảnh vắng vẻ lạnh lẽo.

- Trần Hạo, anh có cảm thấy được hôm nay trong trường học có điểm không thích hợp hay không?

Anh Đào kéo tay áo Trần Hạo.

- Hai ngày nay còn có chỗ nào thích hợp nữa hay sao?

Trần Hạo cười khổ nói:

- Theo tôi thấy hôm nay đã xem như là bình thường nhất, ít nhất còn không thấy nữ quỷ kia, cũng không cần bị lạc đường trong rừng cây.

- Hai người đang than thở gì đây?

Lão tứ quay đầu lại nói:

- Đi nhanh đi, sắp tới rồi!

- Chờ một chút.

Trần Hạo kéo cánh tay lão tứ:

- Xem tình huống trước đã!

- Có gì mà xem, không có một bóng người!

Lão tứ đẩy tay Trần Hạo, không thèm để ý nói:

- Quỷ cũng không thấy, không có một người nào, có cái gì phải sợ!

Trần Hạo cũng không thể tranh luận với lão tứ lời gì, dù sao những gì Anh Đào nói đã nhìn thấy chính hắn cũng không thấy tận mắt, hắn cũng biết loại chuyện đó trừ phi bản thân tự trải qua hoặc tận mắt nhìn thấy, nếu không là người bình thường cũng sẽ không có ai tin tưởng được. Hiện tại lão tứ chỉ tự mình thể nghiệm chính là tấm chắn vô hình kỳ quái phong bế nơi này mà thôi, tuy rằng hiện tại cùng hai người Trần Hạo cùng nhau hành động, nhưng đối với chuyện trên thế giới này có thực sự tồn tại quái vật ăn thịt người hay là quỷ hồn linh tinh gì đó hay không hắn vẫn bảo lưu thái độ hoài nghi. Hắn biết mình không cách nào thuyết phục được lão tứ phải tin tưởng sự kiện quỷ dị mà chính bản thân Trần Hạo cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy, vì vậy đành đi theo sau lưng lão tứ hướng chỗ quầy bán quà vặt đi tới. Hắn nắm chặt cây gậy kim loại trong tay, thỉnh thoảng đề phòng quan sát chung quanh.

- Có ai không? Có người nào ở đây không?

Lão tứ vừa đi tới chỗ quầy bán quà vặt đã lớn tiếng kêu lên, Trần Hạo vội vàng bưng kín miệng của hắn.

- Đừng ồn!

Trần Hạo ra dấu cho lão tứ đừng lên tiếng. Vừa bắt đầu bước vào quầy bán quà vặt, Trần Hạo đã cảm thấy có điều không đúng. Ông chủ quầy là một tên mập mạp luôn mang theo dáng tươi cười chúc nghiệp, tuy rằng hắn bán đồ hơi đắt, nhưng cũng không có bao nhiêu sinh viên chán ghét hắn. Ông chủ quầy ký kết hợp đồng với trường học, giao một số tiền thế chân khá lớn rồi dọn tới, mỗi ngày tự nhiên phải bảo vệ chiếc chén vàng này của chính mình. Đặc biệt trong khoảng thời gian này trường học bị phong bế, sinh viên không được ra ngoài, hắn kinh doanh hắn phải rất tốt. Nhưng hiện tại tên thương nhân kia lại không trông coi cửa hàng của mình, nơi này lại không một bóng người, đây cũng không phải là chuyện trọng yếu nhất, mà quan trọng là...Trần Hạo ngửi thấy được mùi máu tươi phát tán.

Chương 341 (b) Vườn trường kinh hồn

Trần Hạo ra dấu cho lão tứ đừng lên tiếng, hắn bước nhẹ chân hướng chỗ kho hàng có mùi máu tươi đi tới.

- Cậu...

Nhìn thấy Trần Hạo dừng lại trước cửa kho hàng, lão tứ cũng vội vàng tiến đến. Nhưng khi hắn nhìn thấy được cảnh tượng bên trong, câu phía sau cuối cùng không cách nào thốt nổi nên lời.

Ông chủ quầy hàng đang dựa trên một thi thể máu thịt mơ hồ, không ngừng dùng răng cắn xé từng miếng thịt, sau đó lại nhai nuốt xuống. Trên mặt thi thể đã sớm lộ ra xương trắng, căn bản không thể phân rõ là ai, chỉ có thể nhìn theo quần áo bị xé rách trên người mà xem đây là một nữ sinh viên. Nhưng hiện tại da thịt mềm mại đã bị cắn vỡ nát, lưu lại vô số miệng vết thương. Từ những vết thương mà xem, rất rõ ràng là bị cắn xé lưu lại.

- Mẹ ơi...

Lão tứ có chút run rẩy nói:

- Thật sự chính là...

Tuy rằng thanh âm của lão tứ đã thật nhỏ, nhưng không biết nguyên do có phải vì ngửi được khí tức của người sống hay linh hồn với thanh âm hay không, ông chủ quầy vốn đang nhai nuốt thi thể nữ sinh viên chột quay đầu lại, đôi mắt tản ra sát khí khiến người sợ hãi, đang trừng mắt nhìn hai người Trần Hạo cùng lão tứ đang nhìn lên qua khe cửa. Rốt cục Trần Hạo đã biết ánh mắt mà đêm hôm đó An Thanh chụp hình được là vật gì. Bởi vì bên trong kho hàng âm u cũng không hề mở đèn, ông chủ quầy đang ngồi xồm ở chỗ

tối tăm, vì vậy ánh mắt lóe ra ánh sáng trắng càng thấy được thật rõ ràng. Mà càng làm cho Trần Hạo cảm giác dựng đứng tóc gáy chính là tuy rằng biết bọn họ đang nhìn lên, nhưng ông chủ quầy cũng không vội vã bỏ nhào qua bắt bọn họ, chỉ hướng hai người toét miệng, máu tươi nhỏ ròng ròng, diễn cảm của hắn thật giống như...giống như đang cười.

- Khách sát...

Phía sau truyền tới thanh âm đồ vật gì bị đẩy ngã, Trần Hạo cùng lão tứ vội vàng nhìn lại, phát hiện không biết bắt đầu từ khi nào, mười mấy sinh viên đã vây quanh quầy bán quà vặt, đang hướng hai người bọn họ chậm rãi di động tới. Ánh mắt mười mấy sinh viên kia tản ra quang mang giống như dã thú khi nhìn thấy thực vật.

- Ta kháo, rút lui, trúng bẫy rồi!

Trần Hạo lập tức tỉnh ngộ lại.

Đây tuyệt đối không phải là những thầy ma ngu ngốc tùy ý cho người giết mổ trong thế giới trò chơi, mà Trần Hạo cũng không phải là diễn viên bên trong thế giới trò chơi kia. Những người này vốn đã ẩn núp trong bóng tối, đợi khi hai người Trần Hạo tiến vào bên trong quầy bán quà vặt mới đem nơi này vây quanh, như vậy Trần Hạo cùng lão tứ đều sẽ biến thành cá trong chậu.

- Xong rồi, bị bao vây!

Lão tứ ủ rũ nói:

- Chúng ta sắp biến thành bữa tiệc lớn của bọn hắn!

- Không nhất định!

Nội tâm bất an lo sợ của Trần Hạo chuyển thành hi vọng, bởi vì hắn thấy được một thân ảnh nho nhỏ ở phía sau đám thầy ma không xa.

- Lão tứ, đi theo sát tôi, ngàn vạn lần không được do dự!

Trần Hạo nắm chặt cây gậy kim loại trong tay, hắn tin tưởng sau khi tận mắt chứng kiến một màn vừa rồi, lão tứ sẽ không tiếp tục hoài nghi lời nói của Anh Đào. Vị trí hiện tại của bọn họ là tử thành bị thầy ma tràn ngập bên trong trò chơi, mà ba người bọn họ rất có thể là người sống sót cuối cùng.

- Chuẩn bị!

Ánh mắt Trần Hạo híp lại, hắn có thể thấy được Anh Đào đã mở ra tủ phòng cháy lấy ra bình chữa lửa.

Thân thể có chút nhỏ gầy của Anh Đào cầm theo bình chữa lửa, giật mạnh chốt trên bình. Chất chữa cháy bên trong mãnh liệt phun ra từ ống dẫn, ngoại trừ lực đánh thật lớn, còn có khói bụi mù mịt bốc lên, tình huống đột ngột xuất hiện khiến đám người kia không kịp trở tay.

- Hiện tại, chạy!

Trần Hạo hét lớn một tiếng, hướng chỗ lỗ hổng mà Anh Đào tạo ra cho hai người bọn họ vọt tới. Mà lão tứ chỉ thoáng lặng đi một chút tiếp theo liền phóng theo sát sau lưng hắn.

- Chết đi chết đi chết đi...đám quái vật các người!

Anh Đào cầm bình chữa lửa trong tay, như bệnh tâm thần hét to:

- Tất cả đều đi chết đi!

- Đừng phát điên nữa, chạy mau!

Trần Hạo chạy tới bên người Anh Đào, dùng sức nắm chặt tay nàng. Anh Đào cũng nhân cơ hội ném ra bình chữa lửa còn phun ra khí thể màu trắng, theo Trần Hạo chạy nhanh khỏi địa phương kinh khủng kia.

Nếu như là người bình thường bị khí thể trong bình chữa lửa công kích, không chỉ làn da sẽ bị hấp thu đại lượng khí thể mà bị tổn thương, hơn nữa rất có thể sẽ bị làm ngạt thở. Nhưng đám người vây quanh quầy

bán quà vật lại không hề để ý tới sự rét lạnh bám trên người, chỉ sau vài giây đồng hồ ngán ngủi bọn hán đã hồi phục lại trong hỗn loạn, đuổi theo sau ba người Trần Hạo.

- Hô...hô...chạy không nổi nữa...

Lão tứ vịn vào thân cây, há hốc miệng thở hổn hển:

- Hình như...bọn hán không có đuổi theo...

- Vậy cũng khó nói.

Nói thật lòng hiện tại Trần Hạo cũng cảm giác hai chân thật nặng nề, chỉ là dựa theo ý chí mà bỏ chạy, cũng không còn được bao nhiêu thể lực.

- Máy thứ quái vật kia sẽ không biết mệt!

- Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì chứ? Thây ma xuất hiện...

Lão tứ đối với một màn vừa rồi vẫn không dám tin tưởng.

- Cậu không phải đều tận mắt nhìn thấy ông chủ quầy đang ăn thịt người đó sao?

Trần Hạo cười khổ nói:

- Hiện tại cậu đã biết Anh Đào không hề nói dối chứ?

- Tôi tin tưởng Anh Đào không có nói dối, nhưng loại chuyện này...

Lão tứ lắc đầu:

- Làm sao có thể phát sinh trong hiện thực? Chỗ của chúng ta chỉ là trường học, không phải phòng thí nghiệm sinh hóa gì!

- Không quản là do nguyên nhân gì, hiện tại đã thực sự xảy ra, chúng ta vẫn nên quản cái mạng nhỏ của mình thì quan trọng hơn.

Trần Hạo nói:

- Có thể liên lạc được với lão đại cùng nhị bàn không?

- Không có, điện thoại gọi không được, không có chút tín hiệu nào.

Lão tứ lắc đầu:

- Rất rõ ràng, lá chắn phong bế kia đã ngăn chặn toàn bộ tín hiệu của điện thoại di động!

- Xem ra chúng ta không có cách nào hướng ra bên ngoài cầu viện!

Trần Hạo thở dài một hơi:

- Trong phòng giáo viên còn có điện thoại cố định, nhưng nếu như chúng ta đi tới đó thật sự là quá mạo hiểm. Hiện tại chúng ta không cách nào phán đoán có bao nhiêu người đã biến thành thứ quái vật kia, cho nên phải cách xa những địa phương có nhiều người càng xa càng tốt!

- Tôi biết một chỗ tốt...

Ánh mắt lão tứ xoay chuyển, mở miệng nói:

- Không có người ở, hơn nữa cũng là địa phương rất ít người đi qua.

- Ở đâu?

Trần Hạo vội hỏi.

- Phòng học cũ!

Lão tứ nói:

- Nơi đó có rất ít người dám đi, nếu như nói trong trường học mọi người đều biến thành thứ kia, nơi đó nhất định sẽ không có loại quái vật này!

- Phòng học cũ?

Trần Hạo lắc đầu. Nếu như không hề phát sinh chuyện tối hôm qua, hẳn nhất định sẽ đồng ý cách nói của lão tứ, nhưng sau khi xảy ra chuyện tối hôm qua, hẳn biết nơi đó càng có thứ đáng sợ hơn rất nhiều.

- Không được, nơi đó không an toàn!

- Sao lại thế?

Lão tứ nói:

- Cậu không phải luôn nói hiện tại những địa phương càng ít người mới càng an toàn hơn sao? Sao lại không được chứ?

- Tin tưởng tôi đi, nơi đó mới là nơi không an toàn nhất hiện tại!

Trần Hạo vỗ vỗ vai lão tứ:

- Đuổi theo Anh Đào trước đã, sau đó chúng ta tiếp tục thương lượng!

339. Chương 342: Biến Dị Thức Tỉnh

Xa xa đột nhiên truyền tới tiếng thét chói tai của nữ nhân, Trần Hạo lập tức thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, thanh âm kia quá quen thuộc, là thanh âm của Anh Đào.

- Anh Đào!

Trần Hạo cảm giác có cỗ nhiệt huyết xông lên não, không biết khí lực từ nơi nào dâng tràn, hắn chụp lấy cây gậy kim loại hướng chỗ âm thanh vang ra phóng đi.

Xuyên qua bụi cây, Trần Hạo thấy được thân ảnh của Anh Đào. Hai nam sinh đang vây quanh nàng, một tên đè Anh Đào xuống đất, mà trong tay tên còn lại đang cầm dao nhọn.

- Dừng tay!

Trần Hạo giận dữ không tự chủ được, hắn vung cây gậy bóng chày kim loại trong tay hướng hai nam sinh kia đánh tới.

- Phanh!

Một tiếng vang giòn, tựa hồ hai nam sinh bị tiếng rống to của Trần Hạo cùng khí thế đáng sợ của hắn hù dọa, hai người vừa quay mắt nhìn về phía Trần Hạo chợt ngây ngẩn cả người, vẫn duy trì nguyên lai động tác không hề có chút phản ứng. Cây gậy kim loại trong tay Trần Hạo đập thẳng lên đầu nam sinh cầm dao, máu xen lẫn óc trắng vẩy tung trên không trung.

- Cút ngay cho ta!

Trần Hạo một cước đem nam sinh đang đè lên Anh Đào nằm trên mặt đất đá văng ra, lại vung lên cây bóng chày kim loại đã nhiễm đầy máu lẫn óc trắng.

Hắn đập mạnh liên tục hai ba cái lên đầu nam sinh kia, đầu của tên kia chẳng khác gì quả bóng hơi bị thả khí lập tức khô quắt xuống, biểu tình của Trần Hạo có chút dọa người, nhìn qua còn đáng sợ hơn cả đám quái vật ăn thịt người kia.

- Ấu...

Cổ gập dữ cùng dưng khí trong lồng ngực dần dần biến mất, bởi vì vừa rồi dùng sức quá mạnh, Trần Hạo cảm giác hai cánh tay vô cùng đau đớn. Hắn nhìn thoáng qua thi thể đã hoàn toàn thay đổi trên mặt đất, một cổ cảm giác ghê tởm dâng lên trong ngực, Trần Hạo quỳ rạp trên mặt đất liên tục nôn mửa.

- Em không sao chứ?

Trần Hạo nhin xuống cảm giác ghê tởm kia, vội vàng đỡ lấy Anh Đào đứng dậy, trên mặt Anh Đào tràn đầy máu, nhưng nhìn không thấy trên người nàng có miệng vết thương hay không.

- Không sao...

Anh Đào mở to mắt, nhìn thấy gương mặt quen thuộc trước mặt mình, nàng bổ nhào vào lòng Trần Hạo lớn tiếng òa khóc lên:

- Bọn hần...bọn hần...bọn hần bức bách em uống máu...

Trần Hạo hoảng hốt hỏi:

- Bọn hần không cần em chứ?

- Không có!

Anh Đào nức nở lắc đầu:

- Khí lực của hai người kia rất lớn. Một tên đè xuống không cho em nhúc nhích, mà tên kia thì dùng dao cắt cổ tay của mình buộc em uống máu của hắn!

- Không bị cần là tốt rồi!

Trần Hạo thở phào một hơi, ở trong ấn tượng của hắn, chỉ cần không bị cần phải chắc là sẽ không bị lây nhiễm. Hắn có chút không yên lòng đánh giá toàn thân của Anh Đào:

- Thật không bị cần trúng chứ?

- Không có!

Anh Đào nhìn thấy thi thể đã hoàn toàn thay đổi sau lưng Trần Hạo, sắc mặt biến thành trắng bệch:

- Anh...anh giết người...

- A, đúng vậy.

Trần Hạo cũng không quay đầu lại. Hắn thật không dám nhìn thi thể đã bị hắn tự tay giết chết. Ngay lúc đó hắn cũng không biết cổ dưng khí cùng lực lượng kia đến từ nơi đâu, lại có thể thật hung tàn đem đầu của sinh viên kia đánh đến nát như mà mặt vẫn không đổi sắc. Mà sau khi cổ dưng khí biến mất, trong đáy lòng hắn lại dâng lên cảm giác sợ hãi cùng ghê tởm vô tận.

- Nhưng bọn hần cũng không còn tính là loài người đi...là quái vật...

Trần Hạo giống như đang nói chuyện với Anh Đào, hoặc như đang tự lẩm bẩm thuyết phục chính mình.

- Nè, không có sao chứ?

Lúc này lão tứ mới thở hổn hển chạy tới, lại bị trường hợp tàn nhẫn huyết tinh làm hoảng sợ:

- Đây...đây đều là do cậu...

- A, là tôi làm!

Trần Hạo gật đầu:

- Lúc ấy tôi chứng kiến hai người này bắt được Anh Đào, đầu nóng lên nên...

- Thật không nhìn ra đó lão tam, bình thường thấy cậu tư tư vẩn vẩn, xuống tay đúng là ngoan độc a!

Lão tứ vỗ vỗ bả vai Trần Hạo, hắn tựa hồ cũng không quá giật mình đối với trường hợp huyết tinh trước mắt.

- Có thể đi được không?

Trần Hạo không nói tiếp, mà thân thiết hỏi Anh Đào:

- Có bị trật chân không?

- Em không sao!

Anh Đào theo tay dìu của Trần Hạo đứng lên:

- Anh nói vì sao bọn hăn lại bị biến thành bộ dáng thế này?

- Anh cũng không biết!

Trần Hạo lắc đầu:

- Chân tướng cũng không quan trọng, quan trọng là...chúng ta cần sống sót!

- Anh Đào, miệng của cô làm sao vậy?

Lão tứ nhìn thấy miệng Anh Đào đầy máu tươi lại không thấy vết thương, vì thế lui ra sau một bước mở miệng hỏi:

- Bị cắn trúng sao? Vậy xong đời, cô...

- Cầm miệng, Anh Đào không có bị cắn trúng!

Trần Hạo tức giận ngắt lời lão tứ:

- Nàng không có miệng vết thương nào, Anh Đào chắc sẽ không bị biến thành quái vật!

- Nhưng trên người nàng đều là máu...

Lão tứ có chút do dự nói.

- Là máu của người kia, không phải của tôi.

Anh Đào giải thích:

- Không biết vì sao hăn lại đem cổ tay của mình cắt vỡ, buộc tôi uống máu của hăn, còn có một người bóp miệng không cho tôi ngậm lại...

- Vậy cô đã uống sao?

Ánh mắt lão tứ có chút quái dị, nhưng còn cách khá xa nên Anh Đào cũng không chú ý tới.

- Một chút!

Anh Đào nói:

- Nhưng sau đó đều nhỏ ra!

- Làm tôi sợ muốn chết!

Lão tứ dùng sức vỗ vỗ lồng ngực của mình:

- Tôi còn tưởng rằng cô bị thầy ma cắn trúng rồi chứ.

- Anh mới bị cắn trúng đó!

Anh Đào tức giận nói:

- Mồm quạ đen, cho tới bây giờ chưa từng nói lời tốt đẹp!

- Đừng nói nhiều nữa, hiện tại bỏ trốn quan trọng hơn.

Trần Hạo do dự một thoáng, vẫn đưa tay cầm lấy cây gậy kim loại dính đầy máu tươi cùng óc trắng nằm trên mặt đất. Nguyên bản cảm giác ghê tởm khi giết người cùng cảm giác tội lỗi cũng đã trôi qua, dưới sự kích thích của mùi máu tanh, hăn cảm giác trong thân thể như có một cỗ xúc động nguyên thủy muốn giết chóc đang rục rịch.

- Chúng ta tìm một thiên thai chạy lên trốn đi!

- Thiên thai?

Lão tứ sừng sốt:

- Đi chỗ đó làm gì? Vạn nhất bị vây ở đó chúng ta chẳng phải không cách nào trốn thoát nữa sao?

- Hiện tại dưới tình huống như vậy, cả vườn trường đều đã bị phong tỏa, hơn nữa rốt cục cũng không biết đã có bao nhiêu quái vật đang bồi hồi trong sân trường. Chúng ta không cách nào trốn được ra ngoài!

Trần Hạo bình tĩnh nói.

- Dù bị vây nơi đó cũng không sao cả, sân thượng chỉ có một cửa ra vào, chỉ cần phong tỏa cửa không cho đám quái vật tràn lên sẽ tốt hơn. So với việc bị vây quanh truy đuổi dưới sân trường vẫn tốt hơn nhiều. Hơn nữa dưới tình huống thế này, nếu như có cứu viện bình thường sẽ dùng phi cơ trực thăng làm phương tiện giao thông, chúng ta ở trên sân thượng sẽ phát hiện trước tiên!

- Cứ làm như thế đi!

Anh Đào gật đầu, đối với phán đoán của Trần Hạo nàng luôn tin nhiệm vô điều kiện. Bởi vì nàng thật sự hiểu rất rõ Trần Hạo. Tính tình Trần Hạo rất cẩn thận, cho nên những quyết định của hắn tuyệt đối đã suy nghĩ thật cẩn kẽ.

- Đi thôi!

Trần Hạo nắm chặt cây gậy kim loại, một tay nắm tay Anh Đào.

- Chúng ta đi lên sân thượng của lầu thực nghiệm. Toàn bộ trường học chỉ có nơi đó bình thường ít người đến nhất, tính nguy hiểm cũng sẽ nhỏ hơn nhiều!

Nhìn thấy vết máu còn chưa lau sạch sẽ trên khoe môi Anh Đào, ánh mắt lão tứ híp lại, diễn cảm trở nên có chút kỳ quái.

- Bởi vì siêu vi trùng cảm cúm phát tán đại quy mô, vì tiến một bước tăng cường quản lý an toàn vệ sinh công cộng trường học, phòng ngừa siêu vi trùng cảm cúm truyền bá trong trường, bảo đảm thân thể khỏe mạnh cho giáo viên cùng sinh viên, vì vậy nhà trường quyết định thực hiện phong hiệu, bắt luận người nào cũng không được tiến vào vườn trường, có gì không tiện kính thỉnh thông cảm cùng tha thứ.

Minh Diệu đọc bảng thông báo trên cửa trường đại học, thở dài:

- Xem ra mình tới không phải lúc!

Hắn đi tới trường học của Diệp Tiểu Manh vốn định mượn điện thoại trong phòng bảo vệ gọi cho nàng, nhưng lại phát hiện phòng trực ban không có bóng người nào, cửa phòng trực ban lại đóng kín, hơn nữa cổng trường cũng đóng chặt chẽ.

Mặc dù Minh Diệu ở trên đường nghe được vì chuyện siêu vi trùng cảm cúm phát tán nên có rất nhiều trường nghỉ học, nhưng không nghĩ tới trong trường học của Diệp Tiểu Manh cũng đã bị phong hiệu.

Minh Diệu nhìn khắp chung quanh một lượt, trong sân trường thật sự quá yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có chút không bình thường. Hắn nhíu mày, vươn tay ra khỏi túi quần, chậm rãi chạm vào cổng lớn của trường học.

- Quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Bàn tay Minh Diệu chạm trúng một tầng lá chắn vô hình, khi tay hắn đẩy vào lại có vẻ gấp khúc, có thể biết được lực lượng của lá chắn phong bế mạnh mẽ đến bao nhiêu.

- Dùng thứ này!

Anh Đào cùng lão tứ có chút gian nan đem một cỗ máy nén không khí đặt trên thiên thai đẩy tới chỗ cửa sắt dẫn lên sân thượng.

Dùng hết toàn bộ vật nặng tìm được trên sân thượng cộng thêm gậy kim loại của Trần Hạo, cuối cùng đã đem cánh cửa sắt đóng chặt kín mít.

Ngoài cửa không ngừng truyền ra tiếng va đập cửa của những sinh viên đã biến thành quái vật, bọn hắn tựa hồ đã biết muốn phá cửa cũng không thể được, nên không còn cố sức đập phá cánh cửa, sân thượng rốt cục đã yên tĩnh trở lại, nhưng cánh cửa cũng gồ lên một khối lớn, chứng minh vừa rồi nguy hiểm như thế nào.

- Hô...hô...

Nguy hiểm đã qua, cả ba người đều giống như bị thoát lực nằm dài trên sàn xi măng băng sương của sân thượng, há hốc mồm thở hổn hển, ngay cả nữ sinh như Anh Đào cũng không còn chút hình tượng nằm dang rộng tay chân, ngay cả ngón tay cũng không muốn cử động.

Hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, Anh Đào vẫn còn có chút cảm giác sợ hết hồn. Phán đoán của Trần Hạo không sai, tòa lầu thực nghiệm này là nơi ít người đến nhất. Nhưng đây cũng chỉ là đem so sánh với những tòa lầu khác mà thôi, ba người bọn họ dọc theo đường đi cũng phải tránh né ít nhất là hơn ba mươi sinh viên vây quanh mới kiệt lực chạy thoát lên sân thượng.

- Tôi phát thệ, từ nay về sau tôi sẽ ăn chay!

Hồi tưởng lại dọc đường nhìn thấy thật nhiều sinh viên đang cắn nuốt thi thể đồng bạn của chính mình, Anh Đào cảm thấy buồn nôn.

- Thật là đáng sợ!

- Chỉ cần có thể còn sống rời khỏi nơi này, em muốn thế nào cũng sẽ không có ai đi quản em!

Trần Hạo cố sức lấy ra hộp thuốc lá nhàu nát trong túi quần, lấy ra một điếu cũng đã nhăn nheo, châm thuốc rít sâu một hơi. Hắn cần phải có thứ gì đó để yên thần kinh bị kích thích quá độ, khiến cho nó yên tĩnh trở lại, tiếp tục tự hỏi chút đối sách:

- Lão tứ, hút không?

- Không hút!

Lão tứ lắc đầu, ngồi dậy, trạng thái thoát nhìn xem như không tệ lắm, hơi thở vững vàng, ít nhất không tiêu hao nhiều thể lực như Trần Hạo.

- Hút hút hút, hút chết anh đi!

Anh Đào trừng mắt nhìn Trần Hạo. Nếu như ở bình thường, Trần Hạo sẽ không dám hút thuốc ngay trước mặt nàng, nếu không sẽ bị nàng ột trận giáo huấn quyền đấm cước đá. Nhưng hiện tại nàng thật sự không còn khí lực, nàng cũng biết Trần Hạo bây giờ cần làm gì đó để bình phục lại tâm tình. Nàng quay đầu nhìn lão tứ, không biết tại sao nàng vẫn cảm thấy màu da của lão tứ tựa hồ đen hơn lúc trước rất nhiều, thậm chí còn đen hơn lúc buổi trưa gặp hắn.

- Tiểu tứ, sao tôi cảm thấy sắc mặt anh có vẻ không đúng cho lắm vậy?

Anh Đào không nhận được hỏi.

- Sắc mặt của tôi? Làm sao vậy?

Lão tứ theo bản năng sờ sờ mặt của mình, tiếp theo cười nói:

- Đụng phải chuyện như vậy, ai còn có được sắc mặt tốt, sợ quá mức mà thôi!

Anh Đào cảm thấy lời nói của lão tứ cũng có chút đạo lý, vì vậy cũng không hỏi tiếp.

- Hai người có cảm giác có điểm kỳ quái hay không?

Trần Hạo đem những chuyện đã nhìn thấy ngày hôm nay hồi tưởng lại một lần, mở miệng nói:

- Những người đã công kích chúng ta...có chút không bình thường!

- Vô nghĩa, đều ăn thịt người, bình thường mới là lạ.

Lão tứ tức giận trả lời một câu.

- Nếu như bọn hần bình thường thì chúng ta lại tính là gì?
- Không phải, tôi không phải nói chuyện này.

Trần Hạo ngồi dậy, nghiêm trang nói:

- Hai người chẳng lẽ không phát hiện những sinh viên công kích chúng ta, toàn bộ đều là nam giới!
- Anh nói như thế em cũng nghĩ ra.

Anh Đào hồi tưởng lại một lần, như có suy nghĩ nói:

- Đích thật là như vậy!
- Đây không phải đang trong trò chơi mà chúng ta có thể tùy ý giết hại nhược trí thầy ma. Bọn hần có năng lực phán đoán, có ý nghĩ, biết bố trí cạm bẫy, hơn nữa còn có ý thức tổ chức. Tôi có loại cảm giác, tựa hồ loại biến dị như vậy chỉ có hữu hiệu đối với nam nhân!

Trần Hạo nói:

- Dọc theo đường đi chúng ta căn bản không có gặp qua nữ sinh viên, duy nhất nhìn thấy được nữ tính đều trở thành thực vật bị cắn nuốt sau khi chết!
- Không đúng!

Anh Đào nói:

- Anh không nhớ lần đầu tiên em nhìn thấy nữ lão sư trong phòng y tế hay sao? Nàng cũng là nữ nhân!
- Phải!

Trần Hạo nghĩ nghĩ nói:

- Nhưng em cũng đã nói qua, nữ lão sư kia cũng đang ăn một khối thi thể nữ sinh, không phải sao?
- Phải đó!

Anh Đào gật đầu.

- Như vậy cũng đã nói nữ tính sẽ biến thành loại quái vật kia có xác suất tương đối thấp.

Trần Hạo phân tích nói:

- Cho nên chủ yếu nữ tính đều biến thành thực vật của loại quái vật này!

Anh Đào đột nhiên cảm giác toàn thân mình vô cùng ngứa ngáy. Trước đó bởi vì nàng quá mức khẩn trương, cũng không chú ý tới, hiện tại sau khi tinh thần bình tĩnh lại thì đột nhiên cảm giác được thân thể ngứa ngáy không cách nào chịu được. Nàng dùng tay không ngừng gãi khắp toàn thân, nhưng vẫn không ức chế được cảm giác ngứa ngáy, tựa hồ loại cảm giác này cũng không phải do vấn đề của làn da mà là từ bên trong cơ thể nàng truyền tới.

- Anh Đào, em làm sao vậy?

Trần Hạo cảm thấy Anh Đào không thích hợp, vội vàng tiến tới hỏi.

- Không biết nữa!

Anh Đào không ngừng dùng tay gãi khắp người, nhưng không cách nào giảm bớt được cảm giác tê ngứa kỳ quái kia.

- Chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy vô cùng...
- Tay của em...

Trần Hạo vừa nhìn thấy cánh tay của Anh Đào, cực kỳ hoảng sợ.

- Tay của em làm sao vậy?

Anh Đào kỳ quái nhìn cánh tay lộ ra bên ngoài của mình, thất thanh kêu lên:

- Tại sao lại như vậy chứ?

Không biết bắt đầu từ khi nào, mạch máu cánh tay của Anh Đào đã phồng rộp lên, mạch máu màu xanh trải rộng khắp cả cánh tay, giống như những sợi dây mây trời sụt gân guốc.

- Bởi vì nàng bắt đầu thức tỉnh, là một nữ tính thức tỉnh khó được!

Lão tứ đứng cạnh Trần Hạo, nói:

- Kế tiếp chỉ còn lại người!

340. Chương 343: Vật Âm Ảnh

Trần Hạo kinh ngạc quay đầu nhìn lại, lão tứ mang theo dáng tươi cười tà ác trên gương mặt, mà trên tay phải của hắn đang cầm một con dao trái cây sắc bén!

- Lão tứ, cậu đang nói cái gì?

Gương mặt Trần Hạo kinh ngạc nhìn về mặt lão tứ đang lộ ra vẻ dữ tợn, đồng thời tay hắn chậm rãi mò mẫm ra sau lưng. Chỉ bất quá hắn lại bắt hụt tay, lúc này Trần Hạo mới nhớ tới cây gậy kim loại mình vẫn luôn cầm theo phòng thân cũng đã dùng để ngăn chặn tay cầm cánh cửa sắt trên sân thượng.

- Không cần giả ngốc, ngươi là người thông minh, ta rất rõ ràng!

Lão tứ nhếch miệng cười cười:

- Cho nên không cần tiếp theo theo ta chơi trò đổi đề tài để kéo dài thời gian!

- Ngươi bị lây bệnh từ lúc nào?

Trần Hạo chứng kiến tâm tư của mình đều bị vạch trần, thở dài một hơi:

- Ta căn bản không nhìn thấy ngươi có vết thương nào.

- Rất sớm!

Lão tứ cười nói:

- Tính ra ta cũng được xem như là nguyên lão đi. Kỳ thật nói cho đúng, người trong phòng ngủ chúng ta đều được xem như nguyên lão. Chẳng qua chỉ ngoại trừ ngươi mà thôi. Nếu không phải liên tục mấy buổi tối ngươi đều vắng mặt trong phòng ngủ, cũng không cần phải phiền phức như thế!

- Chẳng lẽ là ngươi...

- Cũng không khác biệt bao nhiêu đâu, nhưng không phải do ta.

Lão tứ nói:

- Ta là bị nhị bàn lây bệnh, hắn thuận tiện cũng lây bệnh cho lão đại!

- Quả thật là do nhị bàn!

Tuy trong lòng đã có loại dự cảm này, nhưng khi chính tai nghe được tin tức kia trong lòng Trần Hạo cũng rét lạnh. Chứng kiến gương mặt ác độc của lão tứ, Trần Hạo có chút áy náy. Lúc ấy không phải hắn không hoài nghi nhị bàn, vô luận là bị nữ quỷ hấp dẫn hay vẫn vô duyên vô cớ rời khỏi phòng ngủ, nhị bàn đều biểu hiện quá bất thường. Mặc dù sau đó nhị bàn cũng tìm ra lý do để giải thích, nhưng những lý do kia nếu đem ra cẩn thận suy nghĩ căn bản là không hợp lý. Trần Hạo có chút hối hận, lúc ấy nếu mình nhắc nhở lão đại cùng lão tứ chú ý nhị bàn một chút, có lẽ hai người bọn họ sẽ không bị thay đổi thành hình dạng này.

Nữ quý? Trần Hạo đột nhiên bình tĩnh. Tất cả chuyện này bắt đầu không phải từ ngày nữ quý kia xuất hiện bên trong phòng ngủ của bọn họ hay sao? Nguồn gốc của hết thảy chuyện này đều nằm trên người nữ quý kia!

- Phác thông...

Một thanh âm vang lên, Trần Hạo quay đầu nhìn lại. Ngay khi hắn cùng lão tứ còn đang nói chuyện, bộ dáng của Anh Đào càng ngày càng nghiêm trọng. Mạch máu nổi lên che kín toàn bộ thân thể của nàng, nguyên bản gương mặt thật thanh tú đã thay đổi, biến thành vô cùng dọa người. Cũng không biết do thân thể không khỏe hay do nguyên nhân nào khác, hai mắt Anh Đào nhắm nghiền, đã ngã trên mặt đất mất đi ý thức.

- Anh Đào, em làm sao vậy, cố gắng chịu đựng một chút...

Trần Hạo vội vàng nhào qua đỡ lấy Anh Đào, lại phát giác thân thể nàng nóng rực thật dọa người. Trần Hạo quay đầu phần nộ nhìn lão tứ:

- Anh Đào vì sao lại bị như vậy, nàng cũng không có bị căn tổn thương đi?

- Đừng khờ dại, người thật sự nghĩ những gì trong thế giới trò chơi đều hữu dụng trong thế giới sự thật sao?

Lão tứ cười lạnh nói:

- Chúng ta không phải vì bị siêu vi trùng khuếch tán mà biến thành thầy ma, tuy rằng chúng ta đem nhân loại xem là thực vật, nhưng phương pháp phát triển đồng loại cũng không phải dùng phương thức cắn người ghê tởm như vậy!

- Máu, là máu!

Trần Hạo hồi tưởng lại khi Anh Đào bị tập kích, hắn chợt hiểu ra nói:

- Các người lợi dụng máu làm môi giới để nhân loại bị lây nhiễm. Làm cho bọn họ biến thành đồng loại của các người, giống như là quý hút máu!

- Đáp đúng, nhưng không có phần thưởng!

Trên mặt lão tứ vẫn hiện lên dáng tươi cười làm người khác sợ hãi:

- Cho nên kế tiếp hắn là đến phiên người...

- Chờ một chút, có thể trước tiên trả lời ta mấy vấn đề hay không?

Trần Hạo thối lui ra sau hai bước:

- Các người đã có thể đem người thường biến thành đồng loại của mình, như vậy tại sao còn muốn ăn rụng bọn hắn?

- Phải biết cho dù là nhà máy sản xuất ra hàng hóa cũng có những mặt hàng không đủ tiêu chuẩn.

Lão tứ không thêm để ý chút nào nói:

- Bọn hắn không chịu đựng nổi trọng tố, vì vậy chúng ta phải trực tiếp tiêu hủy mà thôi. Người đã đoán đúng, tỷ lệ sống sót của nữ nhân sau khi bị lây nhiễm đích xác rất thấp, cho nên đại bộ phận nữ tính bị lây nhiễm đều không thể bị chuyển hóa, nên phải biến thành lương thực của chúng ta!

- Như vậy Anh Đào...

Trần Hạo quay đầu nhìn thoáng qua Anh Đào té trên mặt đất mất đi ý thức, ánh mắt của nàng đang không ngừng run rẩy, tựa hồ trong lúc đang ngủ đã nằm thấy một cơn ác mộng thật đáng sợ.

- Cuối cùng nàng sẽ như thế nào?

- A, chuyện đó người không cần lo lắng!

Lão tứ nói:

- Ra vẻ như nàng đã biến thành một trong những nữ tính thức tỉnh khó được, chắc là sẽ không biến thành lương thực của chúng ta.

Tiếp theo hắn cầm dao trái cây sắc bén đặt bên miệng, dùng đầu lưỡi đỏ tươi liếm láp:

- Cho nên, người cũng đi cùng nàng đi!

Tuy rằng trong lòng Trần Hạo đã sớm có phòng bị, nhưng lại thật không ngờ động tác của lão tứ có thể nhanh đến như vậy. Hắn còn chưa kịp trốn tránh, đã bị lão tứ lập tức nhào lên đè trên mặt đất. Trước đó trong quá trình bỏ chạy cùng chống đỡ dọc đường đã làm thể lực của hắn cạn kiệt, hơn nữa lực lượng của nhân loại bình thường cũng đã yếu ớt hơn lực lượng của quái vật như lão tứ, vì vậy hiện tại Trần Hạo bị lão tứ đè ép sát sao không cách nào nhúc nhích.

Trên sân thượng tòa lầu thực nghiệm, một nam sinh gầy yếu thấp bé ngồi trên người nam sinh cường tráng cao lớn hơn hẳn, chỉ dùng một bàn tay đã nắm chặt tay của Trần Hạo đang không ngừng giãy dụa, mà tay kia cầm dao trái cây sắc bén. Nhưng nam sinh gầy yếu cũng không dám xuống Trần Hạo nằm bên dưới, mà đang cắt lấy cánh tay của mình.

- Hiện tại uống hết, biến thành đồng loại của chúng ta!

Máu tươi từ miệng vết thương trên cánh tay lão tứ chảy ra, ánh mắt của hắn tản ra quang mang tàn ác:

- Hoặc trở thành lương thực của chúng ta đi!

...

- Tiểu Manh, còn chưa được sao?

A Trạch vừa ngăn cản công kích của Quỷ Yêu, vừa lớn tiếng quát.

- Kiên trì thêm một chút, sắp được rồi...

Diệp Tiểu Manh tuân đầy mồ hôi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm máy dò xét trong tay.

A Trạch cảm giác được Quỷ Yêu công kích càng lúc càng nhanh, tựa hồ đã có vẻ bối rối. Nàng biết được bọn họ đã cách bản thể của nó càng ngày càng gần.

Công kích của Quỷ Yêu vốn không thể nhìn thấy, a Trạch chỉ có thể nương vào linh cảm để phán đoán phương hướng công kích của nó. Hơn nữa dưới công kích càng lúc càng dày đặc, nàng đã không còn nhanh nhẹn như lúc ban đầu. Hiện tại nàng chỉ có thể phòng thủ mà không thể phản kích, còn phải bận tâm bảo hộ cho Tiểu Manh không bị thương tổn, nàng cảm giác thật có chút cố hết sức.

- Liều mạng!

Tay trái của a Trạch nắm chặt trong hư không, một đoàn bạch sắc quang mang trong nháy mắt ngưng tụ trong lòng bàn tay, một thanh băng kiếm sắc bén xuất hiện trong tay trái của nàng.

- Một thanh không đủ, vậy dùng hai thanh!

Thật ra dùng linh lực ngưng kết ra băng kiếm tuy rằng sắc bén hơn nữa càng chắc chắn, nhưng loại vũ khí như kiếm dù sao cũng dùng để công kích, mà không phải là lựa chọn tốt nhất để dùng khi phòng thủ. Mà điểm đáng ghét nhất của Quỷ Yêu chính là nó có thể dùng lực lượng vô hình công kích trong hư không để công kích hai người a Trạch mà a Trạch lại không thể chuẩn xác phản kích được nó. Vì vậy dù trong tay có được vũ khí cường đại, a Trạch cũng có lòng tin xử lý được Quỷ Yêu, nhưng trước khi tìm được bản thể của Quỷ Yêu nàng cũng chỉ có thể buồn bực chuyên tâm lo phòng thủ.

Cây kim trong máy dò xét không ngừng nhảy lên, dần dần tiếp cận khu vực màu đỏ. Diệp Tiểu Manh biết phương hướng các nàng tìm kiếm sẽ không sai, bản thể của Quỷ Yêu tuyệt đối đang giấu ở gần bên cạnh. Nhiệm vụ hiện tại của nàng là tìm kiếm ra địa phương bản thể ẩn nấp, mà sau lưng của nàng thì hoàn toàn giao lại cho a Trạch.

- Nhanh lên, phải tìm được lập tức...

Tuy rằng trong lòng Diệp Tiểu Manh vô cùng sốt ruột, nhưng nàng cũng không dám có chút khinh thường. Sự thật đã chứng minh Quỷ Yêu chẳng những tà ác hơn nữa còn thật xảo hoạt, cây kim trong máy dò xét đang không ngừng dong đưa ở khu vực màu đỏ, bản thể của Quỷ Yêu tuyệt đối đang nằm ở địa phương nàng sắp đụng tay đến.

- Không xong!

Ngay khi Diệp Tiểu Manh vừa ngẩng đầu sắp tìm kiếm được địa phương mà Quỷ Yêu đang che giấu bản thể, máy dò xét đột nhiên vang lên tiếng kêu tí tí không ngừng. Nàng cúi đầu nhìn, cây kim đang từ từ rơi xuống, bản thể Quỷ Yêu đã bắt đầu di chuyển. Diệp Tiểu Manh theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, hai nàng chỉ lo ngăn cản Quỷ Yêu công kích cùng tìm kiếm bản thể của nó, lại xem nhẹ sự tồn tại của một kẻ khác.

- An Thanh cẩn thận!

Diệp Tiểu Manh đột nhiên nhớ tới trong ba người còn có An Thanh yếu ớt trói gà không chặt. Nàng vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện mình và a Trạch đã rời xa địa phương ban đầu, mà An Thanh vẫn còn một mình đứng nguyên chỗ cũ sững sờ.

- Định linh...

Một thanh âm tiếng chuông như chấn động lòng người vang lên bên tai An Thanh. Nàng cảm giác được sau lưng có chút rét run. Một bàn tay tái nhợt nhẹ nhàng nắm lên cổ của nàng, động tác nhìn qua như không có chút sức lực lại lưu dấu tay thật sâu trên cổ An Thanh. An Thanh cảm giác mình giống như bị một sợi dây thừng quấn quanh cổ, thân thể chậm rãi bị kéo lên.

- Buông nàng ra!

A Trạch hét lớn một tiếng.

- Đừng lại đây!

Một thanh âm nữ nhân thê lệ vang lên, một nữ nhân mặc váy ngủ màu trắng xuất hiện sau lưng An Thanh. Bàn tay cô ta đang bóp chặt cổ An Thanh, nhấc nàng lên cao. Trên gương mặt cũng không xinh đẹp hiện tại đã tràn đầy tức giận, hung tợn nhìn a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đang đứng cách xa khoảng mười thước phía trước. Ở nơi cổ chân nàng ta đeo một sợi dây chuyền màu bạc, bên trên treo một linh tảo.

- Không thể giết người đã làm cho ta rất bức tức, các người còn trộm đi thực vật duy nhất của ta, hiện tại ta thật tức giận!

Trong lòng Diệp Tiểu Manh thầm hối hận. Bên trong ghi chép của Minh Diệu đã từng nói qua, Quỷ Yêu vô cùng xảo hoạt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ nó tuyệt đối sẽ không để cho người khác phát hiện ra bản thể của nó. Bởi vì bản thể của nó thật quá yếu ớt, sau khi tìm được vật để ám ảnh chỉ cần một nhĩ đồng không có chút linh lực nào cũng có thể dễ dàng tiêu diệt nó. Vừa rồi khi máy dò xét phát hiện được linh lực dao động chẳng qua chỉ là biểu hiện giả dối, chính là Quỷ Yêu muốn đem nàng cùng a Trạch dẫn dụ rời xa An Thanh mà thôi. Xưa nay ai cũng thích tìm quả hồng mềm mà nắm bắt, điều này rất cục ai cũng hiểu được, mà An Thanh cũng chính là quả hồng mềm trong ba người. Ngay từ đầu mục tiêu của Quỷ Yêu tập trung vào An Thanh, vì thế người đầu tiên bị công kích cũng chính là nàng, sau đó Quỷ Yêu mới công kích a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh, chẳng qua chỉ là quỷ kế đem mục tiêu phân tán ra mà thôi.

- Không muốn bằng hữu của các người hiện tại phải chết, vậy ngoan ngoãn nghe lời!

Thanh âm Quỷ Yêu bén nhọn chói tai:

- Nhiều ngày như vậy mỗi đêm ta phải đi xuyên qua bên người những học sinh kia, lại bởi vì mệnh lệnh mà không thể ra tay giết bọn hắn, tâm tình buồn bức này đã làm cho ta muốn nổi điên. Bất quá hiện tại xem ra, có lẽ các người có thể mang đến cho ta được chút niềm vui!

- Người muốn làm gì?

Bằng kiếm trong tay a Trạch chỉ thẳng vào Quỷ Yêu nói:

- Thả nàng ra, ta cấp cho người một thống khoái!

- Hắc hắc, nhưng ta lại không muốn cho các người được thống khoái!

Quý Yêu nở nụ cười hăng hắc nói:

- Để cho ta suy nghĩ cần tra tấn các người như thế nào đây? Ba người các người đều là nữ nhân, chết tựa hồ cũng không có gì nghiêm trọng đi. Dù sao khả năng thức tỉnh của nữ nhân thật sự là quá thấp!

Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch liếc mắt nhìn nhau. Trên người Quý Yêu tựa hồ có không ít bí ẩn, nếu như muốn tìm hiểu tất cả thật rõ ràng, chỉ sợ phải tốn không ít khí lực. Nhưng hiện tại An Thanh đang nằm trong tay của nó, hơn nữa nhìn gương mặt hiện tại của An Thanh, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ bị ngạt thở mà chết.

- Vì sao người lại đi tới ngôi trường này, là ai phái người tới?

Diệp Tiểu Manh trấn định lại tinh thần nói:

- Ta biết người bị người khống chế, nếu như người nói ra, có lẽ chúng ta có thể giúp cho người thoát khỏi sự khống chế kia!

- Ha ha ha ha, người cho rằng ta là kẻ ngu ngốc sao? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Quý Yêu hoàn toàn không đem lời của Diệp Tiểu Manh để trong lòng:

- Muốn gạt ta nói ra bí mật, hay muốn kéo dài thời gian sao? Vô ích thôi! Các người muốn đứng nguyên tại chỗ từ từ xem bằng hữu của các người bị ngạt thở mà chết, hoặc xông lên để nhìn thấy nàng bị ta bẻ gãy cổ. Hai điều này các người chọn một đi!

Quái vật này thật thông minh, hơn nữa còn thật ác độc. Diệp Tiểu Manh cắn môi, cắn bản không thể lấy được manh mối gì trên người Quý Yêu, tuy rằng chuyện này còn thật nhiều bí ẩn, nhưng hiện tại An Thanh đang ở trong tay của nó, hơn nữa còn đang nguy hiểm. Diệp Tiểu Manh đã nhìn thấy hai mắt An Thanh đã trợn trắng, tựa hồ đã sắp duy trì không được, hai nàng cũng không còn nhiều thời gian để tiếp tục truy hỏi, hiện tại quan trọng nhất chính là làm sao cứu lại An Thanh thoát khỏi tay quái vật kia.

- A Trạch, có biện pháp nào không?

Diệp Tiểu Manh nói khẽ với a Trạch:

- Chúng ta phải cứu ra An Thanh trước tiên từ trong tay nó!

- Mặc dù bát quái bà kia bình thường thật chán ghét, nhưng tôi cũng không muốn nàng chết đâu.

A Trạch nói:

- Nhưng dù cho tôi có xông lên trước, cũng không cách nào đem nàng cứu ra. Bắt lấy An Thanh hiện tại bất quá chỉ là một đồng linh lực tạo ra hình ảnh mà thôi, cũng không phải vật ám ảnh của Quý Yêu. Hơn nữa chỉ sợ tôi còn chưa kịp vọt tới trước mặt nó, cổ họng An Thanh cũng đã bị vặn gãy, hiện tại tôi cũng không có biện pháp gì!

- Vật mà bản thể ám ảnh sao?

Diệp Tiểu Manh cau mày:

- Rất cục đang ở nơi nào...

- Các người lựa chọn nhìn thấy đồng bạn của mình bị ta từ từ bóp chết sao?

Quý Yêu nhìn thấy a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đứng ở phía xa nói nhỏ cũng không dám lại gần, cười đắc ý:

- Lựa chọn không sai, ít nhất như vậy đồng bạn của các người có thể tiếp tục sống trên thế giới này lâu hơn một chút, tuy rằng cũng không kéo dài được bao nhiêu thời gian, ha ha ha ha...

Nói xong lớn tiếng cười, thân thể run nhè nhẹ, nhìn qua thật vui vẻ.

- Còn nhớ được báo cáo của người nhìn thấy không?

Thanh âm thật nhỏ rơi vào trong tai Diệp Tiểu Manh, hai mắt nàng đột nhiên tỏa sáng.

- Nhớ rõ.

A Trạch trong nháy mắt hiểu được ý tứ của Diệp Tiểu Manh, bởi vì nàng cũng nhìn thấy tia hi vọng.

- Cô có nắm chắc không?

- Không có.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

- Nhưng việc này là một món đồ duy nhất không hợp với thân phận Quỷ Yêu, chúng ta đánh cuộc một phen.

- Được.

A Trạch gật đầu:

- Cơ hội chỉ có một lần!

Nàng thu hồi băng kiếm trên tay, khoanh tay trước ngực.

- Nè, ta còn có một việc muốn hỏi người.

Diệp Tiểu Manh nhìn Quỷ Yêu lớn tiếng nói:

- Vừa rồi người nói xác suất nữ nhân thức tỉnh là có ý gì?

- Ta sẽ không nói cho người biết, cái gì cũng sẽ không nói cho người biết.

Quỷ Yêu dùng thanh âm bén nhọn của nó rít lên:

- Không cần tiếp tục uống phí tâm cơ. Người sẽ không lấy được thứ gì ở chỗ của ta!

- Vậy thì không nhất định.

Diệp Tiểu Manh nở nụ cười. Nàng cảm thấy A Trạch đã hoàn toàn chuẩn bị xong.

- Dù cho người không nói gì cả, ít nhất chúng ta có thể làm rụng người!

- Xử lý ta? Ha ha...

Quỷ Yêu lại dùng âm thanh chói tai cười lên ha hả:

- Chờ ta...

- Phong!

Ngay khi Quỷ Yêu còn đang cười ha hả, hai tay a Trạch đã đẩy mạnh về phía trước. Một đạo phong mang thanh sắc phá xuyên không khí, trong nháy mắt bay tới trước người Quỷ Yêu, tốc độ phong mang thật sự là quá nhanh, Quỷ Yêu căn bản không kịp ứng phó, nhưng phong mang kia tựa hồ không được chuẩn xác, chỉ lướt sát qua bên chân Quỷ Yêu, nhưng không chân chính thương tổn được nó, sau khi chặt đứt một thân cây cỡ miệng chén lớn thì đã tiêu tán bên trong không khí.

- Các người dám đánh lên ta?

Quỷ Yêu vừa kịp phản ứng liền giận dữ, hai tay của nó lại bóp chặt cổ An Thanh:

- Ta phải vặn gãy cổ cô ta, cho các người...

Nhưng lời của Quỷ Yêu còn chưa nói hết, nó lại đột nhiên cảm giác thân thể của mình có chút không đúng. Linh lực trong cơ thể bắt đầu hồng mất, linh lực như vỡ bờ đem thân thể của nó lôi kéo biến dạng.

- Bằng...

Xâu chuỗi dưới cổ chân nó chợt rơi xuống bãi cỏ, linh tỏa xuyên trên xâu chuỗi vừa rơi xuống đất liền vỡ vụn ra, biến thành hai nửa.

Quý Yêu chợt thét lên thê lương chói tai, linh thể của nó chậm rãi bành trướng, tiếp theo mãnh liệt nổ tung ra, hóa thành một cổ bụi mù tiêu tán bên trong không khí.

- Hô...

Diệp Tiểu Manh thở phào một hơi:

- Xem ra chúng ta đã đoán đúng!

- Một con Quý Yêu do linh lực cùng yêu lực tạo thành, trên chân lại mang theo một linh tảo thật thể, đây cũng thật quá kỳ quái.

A Trạch nói:

- Cô hẳn là nên có chút tin tưởng đối với phán đoán của chính mình.

- Vạn nhất lỡ đoán sai sẽ hại chết An Thanh.

Trong lòng Diệp Tiểu Manh còn sợ hãi nói:

- Mau đi xem An Thanh thế nào đi.

- Không có việc gì, chỉ bị ngắt đi thôi.

A Trạch ngồi xổm người xuống, kiểm tra An Thanh đã mất đi ý thức.

- Tôi truyền một ít linh lực cho nàng, một lát hẳn sẽ vô sự.

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Tiểu Manh thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Chuyện lần này thật sự kỳ quái. Tuy rằng đã tiêu diệt Quý Yêu, nhưng nó lưu lại thật nhiều vấn đề. Rốt cục là do ai sai khiến nó đến trường học của chúng ta, hơn nữa là vì mục đích gì chúng ta vẫn chưa điều tra ra được.

- Ân, đây là một đại mê đề!

A Trạch gật đầu:

- Hơn nữa tôi thật để ý tới vừa rồi nó nhắc qua chuyện cái gì mà xác suất thức tỉnh của nữ nhân. Luôn cảm giác có điều gì đó không đúng!

- Đích thật là có điều không thích hợp!

Vừa rồi bởi vì tinh thần quá mức tập trung trong việc chiến đấu với Quý Yêu, Diệp Tiểu Manh cũng không cảm thấy được có điều gì không đúng. Nhưng hiện tại khi tinh thần nàng đã hoàn toàn trầm tĩnh lại thì chợt phát hiện, vườn trường hôm nay thật sự có chút không bình thường.

- Hôm nay trong trường học thật sự là quá yên tĩnh, ngay cả tiếng chim hót cũng không nghe thấy!

Trần Hạo nhìn gương mặt dữ tợn của lão tứ cùng dòng máu đang chảy từ miệng vết thương trên cánh tay, thân thể hắn bị lão tứ đè ép chặt chẽ không thể nhúc nhích, mà bàn tay kia của lão tứ lại vặn bung miệng của hắn ra, nhìn thấy dòng máu màu đỏ đen sắp chảy vào trong miệng của mình, Trần Hạo cũng đã bỏ qua chống cự, có lẽ làm như vậy thống khổ sẽ ít hơn một chút, trong lòng hắn thầm nghĩ.

Thanh âm một nữ nhân gầm lên giận dữ như xé rách trời cao, Trần Hạo cảm giác trên người chợt nhẹ đi, hắn kinh ngạc nhìn thấy không biết Anh Đào từ lúc nào đã đứng dậy, hơn nữa còn không chút tiếng động đi tới sau lưng lão tứ. Nàng nhân cơ hội khi toàn bộ lực chú ý của lão tứ đều đặt trên người Trần Hạo, liền nắm bắt lấy cổ hắn, dùng sức ném hắn ra ngoài.

- Anh Đào!

Trần Hạo nhìn thấy gương mặt gỗ lên mạch máu xanh mét tái nhợt nhìn qua thật khủng bố của Anh Đào, không biết nên nói gì mới tốt.

- Đừng nhìn em, hiện tại em rất khó coi...

Anh Đào quay đầu sang nơi khác, chỉ để lại bóng lưng cho Trần Hạo.

- Làm sao có thể, người rõ ràng vẫn chưa hoàn thành thức tỉnh, làm sao có thể tỉnh lại...

Lão tứ không hề có chút phòng bị bị Anh Đào ném ra thật xa, rơi mạnh trên mặt đất. Nhưng hắn lại như người không có việc gì xoay người đứng bật dậy, nhìn qua như không hề bị thương tổn, hắn càng thấy kinh ngạc chính là trạng thái hiện tại của Anh Đào. Tuy rằng hắn cũng không hiểu được quá trình thức tỉnh của nữ tính, nhưng hiện tại nhìn Anh Đào đã có được lực lượng, nhưng vẫn còn giữ nguyên ý thức tự chủ làm cho hắn vô cùng bất ngờ.

Nhưng Anh Đào cũng không nhàn rỗi đáp lời của hắn. Ngay khi lão tứ vừa bật dậy, Anh Đào đã nhào tới trước mặt hắn, dùng sức bắt lấy hắn, sau đó trực tiếp ném ra ngoài. Lần này Anh Đào dùng lực lượng càng lớn, trực tiếp ném lão tứ rời khỏi sân thượng.

Trần Hạo nghe được thanh âm “phác thông” trầm muộn, vội vàng đứng dậy đi tới bên lan can sân thượng nhìn xuống phía dưới. Từ sáu tầng lầu cao rơi xuống nhưng lão tứ cũng không ngã chết như người bình thường, mà giãy dụa thống khổ trên mặt đất, sau đó lại chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu dùng ánh mắt oán độc nhìn Trần Hạo trên sân thượng, khiến đáy lòng hắn rét run, Trần Hạo vội vàng rút đầu trở về.

- Anh Đào!

Trần Hạo nhìn theo bóng lưng cô gái đang đứng bên cạnh lan can sân thượng, hắn không biết hiện tại mình phải nên làm thế nào. Lời của lão tứ đã được chứng thực, loại lây nhiễm này khác hẳn với trò chơi thầy ma trong máy tính, người bị lây nhiễm cũng sẽ không hoàn toàn biến thành quái vật chỉ biết ăn thịt người mà không có tư tưởng. Hơn nữa vừa rồi Anh Đào đã cứu hắn, để cho hắn không phải bị lây nhiễm như nàng. Trong lòng hắn có chút do dự, không biết mình nên dùng loại thái độ nào đối đãi với cô gái thanh mai trúc mã lớn lên cùng mình, đối đãi với tình yêu mong lung giữa hai người.

341. Chương 344: Hương Vị Cô Độc

- Đừng tới đây!

Thanh âm Anh Đào có chút chua xót.

- Không ngờ rơi xuống cũng không thể chết...

- Anh Đào, em...

Thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Trần Hạo lập tức hiểu được ý tứ của Anh Đào, nàng muốn từ nơi này nhảy xuống dưới. Trần Hạo vội vàng tiến lên hai bước, không chút do dự dùng sức nắm chặt tay Anh Đào.

- Đừng làm chuyện điên rồ, nhất định có biện pháp giải quyết...

- Bộ dạng hiện tại của em, có phải rất xấu xí hay không?

Anh Đào chậm rãi xoay đầu lại, khóe môi hơi nhếch lên, như đang mỉm cười. Nhưng do gương mặt nổi đầy mạch máu đỏ sậm, bộ dạng khi cười nhìn qua chẳng khác gì nụ cười của ác ma. Nhìn thấy hình dáng này của nàng, Trần Hạo nhin không được chột rùng mình, cánh tay khẽ run rẩy.

- Quả nhiên đã hù đến anh...

Cô gái cảm nhận được Trần Hạo run rẩy, nhẹ thở dài một hơi. Nàng lui ra sau hai bước, rút tay của mình ra khỏi tay Trần Hạo, quay đầu lại.

- Nếu nhảy xuống dưới mà có thể ngã chết thì tốt rồi!

- Em đang nói cái gì?

Trần Hạo vội vàng nói:

- Nhất định còn có biện pháp khác có thể cứu được em!
- Biện pháp khác? Biện pháp gì?

Anh Đào nhìn lên không trung, sâu kín nói:

- Đây không phải trò chơi, không phải chỉ đơn giản như anh chích một chai thuốc giải độc là không còn chuyện gì. Chính em tự hiểu rất rõ ràng, trong thân thể em có một con quái vật, nó đang chậm rãi từ bên trong giãy dụa muốn thoát đi ra!
- Không, em hãy nghe anh nói, mặc kệ như thế nào...
- Anh hãy nghe em nói!

Anh Đào cắt đứt lời nói của Trần Hạo, xoay đầu lại nhìn Trần Hạo nói:

- Nhìn bộ dáng của em, anh thấy rõ ràng chưa? Hiện tại em đã bị lây nhiễm, đã không còn là nhân loại, trong lòng của em tự hiểu rất rõ ràng. Vừa rồi khi vừa tỉnh lại, khí lực của em thật lớn, hình dáng biến dạng, hơn nữa ở trong này, ngay tại địa phương này.

Anh Đào chỉ vào ngực mình nói với Trần Hạo:

- Nơi này có một thanh âm, nó đang không ngừng nói đem nhân loại trước mắt biến thành đồng bọn của người, hoặc là...ăn hân!

Trần Hạo đứng nguyên tại chỗ, tựa hồ bị lời nói của Anh Đào làm hoảng sợ ngây người.

- Em sắp không nhận được nữa, không nhận được loại cảm giác này anh có biết không? Nó làm cho em không thể chịu đựng được.

Trong mắt Anh Đào tràn đầy bi ai:

- Em rất sợ, em sợ nếu còn kéo dài thêm nữa, em sẽ thật sự không nhận được cổ dục vọng trong đáy lòng mình, làm ra chuyện mà bản thân em hoàn toàn không muốn làm!

Nàng đi tới cạnh cửa sắt bị đóng chặt trên sân thượng, không tốn chút sức rút ra cây gậy bóng chày bằng kim loại, dùng bàn tay phủ kín mạch máu đưa qua cho Trần Hạo:

- Cho nên thừa dịp hiện tại em còn tỉnh táo, hãy để cho em chết đi!

Trần Hạo không nói gì, hiện tại rốt cục hân cũng không biết mình nên nói gì mới tốt. Hân chỉ chờ dẫn tiếp nhận cây gậy trong tay Anh Đào, nhìn vào cây gậy dính đầy máu sẫm sẫm.

- Không có gì đáng do dự, ở trong trò chơi không phải anh làm chuyện này rất thành thực sao?

Anh Đào nở nụ cười:

- Giết chết đồng bạn bị lây nhiễm, tăng lớn xác suất chính mình được sinh tồn, đây là lựa chọn chính xác nhất phải không?
- Nhưng đó chỉ là trò chơi...

Thanh âm của Trần Hạo nhỏ tới mức chính bản thân cơ hồ cũng nghe không được.

- Nhưng đây là sự thật, anh làm sao có thể làm như vậy với em...
- Như vậy anh đành nhắm mắt nhìn em biến thành quái vật sao?

Anh Đào lui ra phía sau, ngẩng cao đầu lên:

- Ít nhất cho em được chết khi đầu óc mình vẫn còn là một nhân loại...

Tay Trần Hạo run rẩy. Hân nhìn vào ánh mắt của Anh Đào, ánh mắt kia tràn ngập vẻ lưu luyến đối với sự sống, mà càng nhiều chính là tình yêu đối với hân, trong lòng Trần Hạo đau xót, hạ quyết tâm.

- Chuẩn bị xong chưa?

Trần Hạo hít sâu một hơi, như đang muốn hỏi Anh Đào, hoặc như là hỏi mình.

- Có thể sẽ đau một chút...

- Không sao cả, nhớ rõ dùng sức một chút, trực tiếp đánh nát đầu của em!

Anh Đào cười nói:

- Nếu như có thể lựa chọn, em thật sự không muốn làm cho anh nhớ hình dạng hiện tại của em chút nào...

- Kỳ thật hình dạng em hiện tại cũng rất tốt.

Trần Hạo cũng nở nụ cười:

- Bộ dáng trước kia của em anh nhìn thấy suốt mười mấy năm, đổi lại hình dáng khác mới có cảm giác mới mẻ...

- Đừng tiếp tục do dự nữa, em sắp không nhẫn nhịn được!

Anh Đào run rẩy lên, lộ ra vẻ vô cùng thống khổ. Nàng đang liều mạng đè nén khát vọng bản năng đang dâng lên tận đáy lòng.

- Nhắm mắt lại đi!

Trần Hạo cầm cây gậy trong tay:

- Em nhìn anh anh không hạ thủ được!

Anh Đào nhìn Trần Hạo không chớp mắt, tựa hồ muốn đem hình dáng của Trần Hạo ghi khắc thật sâu trong lòng mình. Nàng nhìn hẩn mím cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Em chuẩn bị xong chưa, anh cũng đã chuẩn bị xong!

Trần Hạo đi về phía trước hai bước:

- Như vậy...bắt đầu đi!

Anh Đào nhắm mắt lại. Nàng đang đợi, chờ đợi một kích có thể giải quyết tính mạng của chính mình. Còn hơn nỗi sợ hãi với cái chết, cổ xúc động dâng lên trong đáy lòng làm nàng càng thêm sợ hãi. Nàng tình nguyện khi bản thân mình còn duy trì được ý nghĩ thanh tỉnh của nhân loại mà chết đi, cũng không nguyện sau khi mình biến thành quái vật lại đem Trần Hạo biến thành đồng loại của mình, hoặc ăn thịt thi thể của Trần Hạo để bản thân tiếp tục làm một con quái vật mà sống sót.

Nhưng nàng lại không nghe được tiếng gió rít khi cây gậy đánh tới, cũng không có cảm giác đau đớn khi bị đánh vào đầu, nàng chỉ cảm giác cánh tay mình chợt lạnh lẽo, hơi có chút ngứa ngáy. Sau đó nàng cảm giác như có thứ gì đó đang cắn vào cánh tay mình. Nàng kinh hoàng mở to mắt, lại phát hiện không biết từ khi nào Trần Hạo đã nhặt lên con dao trái cây sắc bén rơi trên mặt đất, cắt vỡ cổ tay của nàng, mà Trần Hạo đang ngậm vào vết thương trên tay nàng uống lấy máu tươi từ tay nàng chảy xuống.

- Anh đang làm gì vậy?

Anh Đào dùng sức đẩy mạnh Trần Hạo tách ra:

- Chẳng lẽ anh không biết làm như vậy sẽ...

- Anh biết!

Trần Hạo ngồi dậy, cười cười dùng tay lau máu dính trên môi:

- Như vậy anh sẽ giống như em!

- Anh là kẻ ngu ngốc sao?

Anh Đào quỳ trên mặt đất, dùng tay bưng kín mặt mình, nước mắt tràn xuống bàn tay:

- Như vậy anh cũng sẽ biến thành quái vật, hoặc bị thức tỉnh thất bại sẽ bị quái vật khác ăn thịt!

- Như vậy không tốt hơn sao?

Trần Hạo đi qua, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Anh Đào, hẳn vẫn là lần đầu tiên cảm giác được nguyên lai mái tóc của Anh Đào lại mềm mại đến như thế, chạm vào thật sự thoải mái.

- Dù sao nếu như anh trở về nhà nói với mẹ anh rằng anh đem con dâu của bà đánh vỡ đầu, bà cũng sẽ trực tiếp đem đầu của anh đánh vỡ. Dù sao đều là bị đánh vỡ đầu, còn không bằng đánh cuộc một lần đi. Nhìn xem anh có thể giống như em sẽ biến thành quái vật, cùng nhau dẫn độn sống sót đâu. Dù sao có em đi cùng anh, tuyệt không còn cảm giác cô độc nữa...

- Ô ô...anh đúng là tên ngu ngốc, là đồ đàn, là tên tham sống sợ chết...

Anh Đào bỏ nhào vào trong lòng Trần Hạo, lớn tiếng khóc lên:

- Ai cần anh đi cùng...ô ô ...

- Hắc hắc, nhưng anh lại sợ cô độc a. Không có em, anh sẽ không có ai đi cùng.

Trần Hạo mỉm cười nhìn lên không trung, liếm liếm môi:

- Cũng không biết rốt cục thịt người lại có mùi vị như thế nào, nhắc tới anh cảm thấy có chút đói bụng...

- Tin tưởng ta, tuyệt đối ăn không ngon.

Thanh âm một nam nhân từ một góc khác trên sân thượng truyền đến dọa hai người nhảy dựng. Trần Hạo quay đầu nhìn lại, phát hiện ở một góc sân thượng không biết từ khi nào xuất hiện thêm ba bóng người.

- Mùi vị giống như thịt heo, nhưng có chút lên men.

Nam nhân đeo kính gọng vàng mở miệng nói:

- Ăn không ngon, nhưng khi thấy đói bụng, vẫn miễn cưỡng điền được đầy bụng mà thôi!

- Anh...anh là ai?

Trần Hạo xoay người bật dậy khỏi mặt đất, đem Anh Đào kéo ra sau người mình.

- Mấy người...vẫn luôn ở nơi này?

- Không, vừa mới đến không lâu.

Nam nhân kia dùng ngón tay đẩy nhẹ kính mắt, hờ hững đáp:

- Chẳng qua nghe được tiếng kêu la, tưởng còn người sống sót nên đi tới xem. Bất quá nhìn qua hai người tựa hồ cũng không muốn tiếp tục làm nhân loại nữa phải không?

Trong lòng Trần Hạo cả kinh, cẩn thận đánh giá ba người. Đó là hai nam một nữ. Nam nhân đeo kính vừa mở miệng tựa hồ là đầu lĩnh trong ba người, trên người mặc bộ đồ màu trắng, đeo chiếc kính gọng vàng thật nhã nhặn, rất trẻ tuổi, tựa hồ chỉ lớn hơn bọn họ được vài tuổi mà thôi. Ở sau lưng nam nhân này là một nữ nhân có màu da ngăm đen đang đứng, trên mặt nàng nở nụ cười thật quyến rũ, tràn ngập vẻ hấp dẫn.

Mà nam nhân đứng cuối cùng sắc mặt lại tái nhợt, hai mắt đỏ lên, dùng một loại ánh mắt oán độc nhìn nam nhân áo trắng đứng trước mặt, tựa hồ có thâm cừu đại hận với hắn. Nhưng trên cổ người kia lại đeo một cái vòng vô cùng kỳ quái, bên trên tràn đầy gai nhọn. Những gai nhọn kia đâm vào cổ của hắn thật sâu, làm cho người ta nhìn qua cảm thấy rất đau. Mà trên vòng có sợi dây xích dài, nữ nhân có khuôn mặt kiều diễm kia đang cầm đầu dây xích trong tay.

- Trần Hạo, anh cẩn thận!

Anh Đào đứng sau lưng Trần Hạo nhỏ giọng nói:

- Em có thể cảm giác được người phụ nữ kia chính là đồng loại...

- Đồng loại?

Trần Hạo cả kinh. Nếu như nói người phụ nữ kia cũng là quái vật, như vậy ba người này...chẳng lẽ là bàn tay đen đứng phía sau màn trong cả sự kiện này?

- Chắc chắn, thật là khó xem!

Nam nhân áo trắng nhìn gương mặt phủ kín đường gân máu của Anh Đào sau lưng Trần Hạo, lại nhìn nữ nhân đứng sau lưng mình nói:

- Tại sao có thể như vậy, nữ tính La Sát không phải đều là...

- Dạ, chủ nhân!

Nữ nhân xinh đẹp kia cung kính hồi đáp:

- Chẳng qua chỉ là giai đoạn ban đầu, còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, vì vậy bộ dáng sẽ thật khó xem. Chỉ cần qua thêm một khoảng thời gian, tự nhiên sẽ xinh đẹp trở lại.

- Thì ra là thế!

Nam nhân kia gật gật đầu, hẩn suy nghĩ một lúc lại nhìn Anh Đào hô:

- Đây, cô bạn học, hỏi cô một vấn đề có được không?

- Vấn...vấn đề gì?

Anh Đào đứng sau lưng Trần Hạo sợ hãi đáp. Không biết tại sao, nàng luôn cảm giác được nam nhân mặc quần áo trắng, đeo kính gọng vàng thật nhã nhặn trước mặt lại có một khí tức vô cùng nguy hiểm, làm trong đáy lòng nàng vô cùng sợ hãi.

- Ân, là thế này...

Nam nhân hỏi:

- Cô muốn tiếp tục làm một học sinh nhân loại bình thường, hay ưa thích trở thành xinh đẹp như đại tỷ tỷ đứng sau lưng ta đây?

Anh Đào kỳ quái nhìn nam nhân kia, lại nhìn qua người phụ nữ đứng sau lưng hắn. Dích xác người phụ nữ tuy có làn da ngăm đen nhưng lại rất đẹp, hơn nữa cả người tản mát ra một cỗ khí tức thật kiêu diễm gợi cảm. Nhưng bản năng tận đáy lòng Anh Đào nói cho nàng biết, người phụ nữ kia là một con quái vật, là con quái vật ăn thi thể học sinh mà nàng nhìn thấy.

- Đương nhiên là nhân loại!

Anh Đào quyết định, nói như đinh chém sắt:

- Tôi không muốn làm quái vật, để cho tôi chết tốt hơn!

- Người xem đi, đám người các người đi đâu cũng sẽ không được hoan nghênh!

Nam nhân áo trắng cười nói với nữ nhân đứng sau lưng:

- Hai người bọn họ còn cứu được không?

- Một người còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, một người còn chưa biến dị, vẫn còn cơ hội.

Người phụ nữ kia nói:

- Chẳng qua cần phí chút khí lực. Dem máu độc trong thân thể bọn họ bức ra ngoài, là việc không dễ dàng...

- Loại chuyện này đối với ta mà nói thì rất đơn giản!

Nam nhân áo trắng đẩy nhẹ gọng kính của mình cười nói:

- Đừng quên, ta là tổ tông chơi máu!

- Dạ, đương nhiên!

Người phụ nữ kia cung kính hồi đáp:

- Việc này đối với chủ nhân ngài mà nói, dích thật là vô cùng dễ dàng!

- Được rồi, nể tình đôi chim uyên ương này ân ái như vậy, ta sẽ giúp bọn họ một lần đi!

Nam nhân áo trắng nói tiếp:

- Cái kia...cái kia ai, tiểu Trạch, a không phải, Lập Gia Trì, a không đúng, Thương Tĩnh...

- Chủ nhân, ngài có thể dừng tiếp tục đổi tên gọi cho tôi được không?

Nữ nhân kia cười khỏ nói:

- Lần này đổi tên có chút thật khó nghe...

- Bỏ đi, dù sao ta đối với việc đặt tên người thật không chút sở trường.

Nam nhân nghĩ nghĩ nói:

- Người coi chừng con sủng vật kia đi, ta đi giúp đỡ đôi tiểu tình lữ nọ!

- Dạ, tôi đã biết!

Nữ nhân vội gật đầu.

- Dừng nên lộn xộn!

Trần Hạo cảm thấy hoa mắt, nam nhân áo trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người bọn họ. Hắn đưa hai tay đặt lên đỉnh đầu Trần Hạo cùng Anh Đào, Trần Hạo vừa muốn giãy dụa đã phát giác toàn thân mình không thể động đậy. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Trần Hạo, nam nhân áo trắng mở miệng nói:

- Cậu còn khá dễ dàng, chẳng qua cô bé này thì hơi phiền toái một chút. Nhưng nhìn thấy hai người tới nông nổi này cũng không nguyện bỏ rơi nhau, ta cũng không tính toán với hai người làm gì!

Trần Hạo cảm giác máu huyết toàn thân như tràn lên đại não, tựa hồ có vật gì đó từ trên đỉnh đầu bị hút ra ngoài, trước mắt hắn chợt tối sầm, không khỏi liền hôn mê bất tỉnh.

Đợi sau khi hắn tỉnh lại, sân thượng đã không còn bóng người nào, chỉ có Anh Đào đang nằm nhắm mắt bên cạnh hắn. Ba người kia đã không biết đi đâu. Thật giống như hết thảy chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là do hắn làm một giấc mộng vừa hoang đường vừa chân thật mà thôi.

- Anh Đào, em tỉnh lại đi!

Trần Hạo ôm lấy Anh Đào nằm trên mặt đất, lay nàng tỉnh dậy. Hơi thở của Anh Đào thật bình thường, gương mặt cũng đã hồi phục lại như ban đầu, lộ ra gương mặt thanh tú khả ái trước kia.

- Em cảm thấy thế nào?

- Ân, có chút đau đầu...

Nghe Trần Hạo kêu gọi, Anh Đào từ từ tỉnh lại. Nàng dùng tay sờ sờ trán của mình, diễn cảm có chút thống khổ nói:

- Giống như bị thứ gì đó đánh vào đầu, còn có chút ù tai!

- Hiện tại em có còn cảm giác...

Trần Hạo có chút do dự, hắn muốn hỏi lại không dám hỏi, sợ nghe được kết quả làm tan hi vọng của chính mình.

- Chính là loại cảm giác dục vọng mà em nói...

- Mặt của em!

Anh Đào vội vàng ngồi dậy dùng tay sờ sờ mặt mình. Bóng loáng như ngọc, đôi cánh tay cũng đã khôi phục lại bình thường, nàng cao hứng cơ hồ muốn nhảy dựng lên:

- Mặt của em đã khôi phục...

342. Chương 345: Gặp Lại

- Anh đang hỏi em loại cảm giác khi nãy trong lòng em có còn nữa không?

Trần Hạo có chút dở khóc dở cười nói:

- Phụ nữ các em chỉ biết yêu vẻ xinh đẹp, mạng cũng không còn cần sao?

- Không có việc gì, em không sao.

Anh Đào hưng phấn nói:

- Còn anh? Anh có cảm giác gì không khỏe hay không?

- Không có!

Trần Hạo lắc đầu:

- Anh chỉ cảm thấy hơi choáng váng một chút, ngoài ra cũng không có gì.

- Ba người vừa rồi là ai vậy?

Anh Đào kỳ quái hỏi:

- Là người của trường học chúng ta sao?

- Không biết!

Trần Hạo lắc đầu:

- Dù sao không phải là người bình thường!

...

- Chủ nhân, vì sao ngài lại nghĩ muốn xuất thủ cứu hai học sinh kia?

Trên con đường nhỏ trong vườn trường, nữ nhân kiều diễm kỳ quái hỏi:

- Ngài không phải nói ngài thật chán ghét nhân loại sao?

- Phải a, ta chán ghét nhân loại!

Nam nhân áo trắng dùng tay đẩy gọng kính, thở dài:

- Nhưng ta lại càng thêm chán ghét hương vị cô độc!

- Thì ra là thế!

Nữ nhân xinh đẹp như có suy nghĩ gì, gật gật đầu.

Ở sau lưng nữ nhân, nam nhân vẻ mặt tái nhợt bị vòng cổ khóa lại dùng một loại ánh mắt oán độc hung hăng nhìn sau lưng nam tử áo trắng. Tựa hồ muốn dùng ánh mắt đâm thủng cả người của hắn...

...

Đem học sinh cuối cùng trong nhóm quái vật vây công mình đánh ngã xuống đất, Minh Diệu phỉ phỉ bụi dính trên bàn tay. Tuy rằng những sinh viên này đã hoàn toàn biến thành quái vật chỉ còn bản năng cắn nuốt thi thể nhân loại cùng phát triển đồng loại của chính mình, nhưng dù sao bọn hắn cũng chỉ là những sinh viên vô tội bị lây nhiễm mà biến hóa thành quái vật mà thôi, vì vậy Minh Diệu cũng không muốn hạ thủ tàn nhẫn. Khi còn ở tiểu trấn sở dĩ phải hạ độc thủ là vì muốn bảo vệ chính mình cùng bạn bè của mình, Minh Diệu không thể không giết chết những dân trấn đã bị lây nhiễm. Thế nhưng nơi này là vườn trường đại học, hơn nữa Minh Diệu cũng không biết sau khi mình đem chuyện xảy ra tại trấn nhỏ báo cáo lên hiệp hội, bọn họ đã có thể nghiên cứu ra được phương pháp nào tiêu trừ lây nhiễm hay chưa, vì vậy hắn chỉ làm cho những sinh viên công kích mình toàn bộ bị mất đi năng lực hành động mà thôi, cũng không hạ độc thủ giết chết bọn họ.

Sau chuyện xảy ra việc bùng nổ La Sát Quỷ ở tiểu trấn, đây là lần thứ hai Minh Diệu gặp được loại tình huống này. Hơn nữa càng khó giải thích chính là chuyện này còn phát sinh bên trong trường học của Diệp Tiểu Manh.

Nếu như nói đúng như lời của nhân viên cửa hàng tại tiệm tạp hóa đã nói, chân tướng của sự việc siêu vi trùng cảm cúm bùng nổ khắp cả nước chính là bị lây nhiễm thành La Sát Quỷ, Minh Diệu liền cảm thấy được chuyện này đã trở nên nghiêm trọng. Nhân loại bị biến thành La Sát Quỷ luôn phải có căn nguyên phát tán lây nhiễm, nếu nói khắp cả nước đều xuất hiện sự kiện lây nhiễm thành La Sát Quỷ, như vậy đã nói rõ tuyệt đối không phải cá lọt lưới chạy thoát từ tiểu trấn kia, mà là hành động có mục đích. Ở sau lưng toàn bộ sự kiện này nhất định đang có một bàn tay đen điều khiển hết thảy những chuyện đó. Nếu như không có tiền lệ xảy ra, mà làm cho hiệp hội vì không có biện pháp kịp thời phòng hộ ngăn cản bệnh dịch phát tán thì còn nói thông được, nhưng trước đó Minh Diệu đã rõ ràng sớm đem việc xảy ra ở tiểu trấn báo cáo lên hiệp hội, nhưng hiện tại vẫn còn xuất hiện loại tình huống bệnh dịch bùng nổ trong quy mô cả nước, như vậy việc này tuyệt đối không tầm thường.

- Là báo cáo của mình bị xem thường, hay là có người cố ý muốn mặc kệ tất cả chuyện này phát sinh đây?

Trong đầu Minh Diệu tự hỏi toàn bộ khả năng:

- Mà bàn tay đen phía sau màn trong cả sự kiện mục đích của hắn lại là gì? Đơn thuần muốn tạo ra hỗn loạn hay là...

Một mùi máu tanh nồng đặc bay vào mũi Minh Diệu. Hắn nhướng mày nhớ lại một người, liền theo phương hướng mùi máu tanh kia chạy nhanh qua.

Xuyên qua mấy con đường nhỏ, Minh Diệu thấy được thân ảnh hai nam một nữ. Ở dưới chân của họ đang nằm mấy chục thi thể sinh viên. Khác với phương pháp xử lý quái vật với Minh Diệu, toàn bộ thi thể trên mặt đất đều chia lìa nhau, máu đỏ đen chảy đầy mặt đất. Một nam nhân áo trắng đưa tay đẩy nhẹ gọng kính của mình, diễn cảm thật hồ hững. Nhưng trên tay hắn lại nhiễm đầy vết máu, hoàn toàn trái ngược với bộ dạng nhã nhặn của hắn. Ở bên cạnh hắn còn có một nữ nhân thật xinh đẹp làn da ngăm đen, trên tay nàng cầm sợi dây xích treo trên vòng cổ của một nam nhân sắc mặt tái nhợt đang đứng nơi đó lẳng lặng nhìn. Tựa hồ đã phát hiện sự xuất hiện của Minh Diệu, nam nhân áo trắng ngẩng đầu nhìn về hướng Minh Diệu mỉm cười.

- Là anh?

Minh Diệu nhướng mày, hướng ba người kia đi tới. Người này mặc dù từng giúp mình cùng Tiểu Manh lúc ở tiểu trấn, nhưng không biết hắn rốt cục là địch hay là bạn, hơn nữa nữ nhân xinh đẹp đứng bên cạnh hắn lại có hiềm nghi rất lớn.

- Tôi nhớ được anh tên là Lưu Thiên Minh!

- Lại gặp mặt!

Lưu Thiên Minh đánh giá Minh Diệu từ đầu đến chân một thoáng, hơi có chút kinh ngạc:

- Thật không ngờ hơn nữa năm không gặp, anh lại có thể tiến bộ đến loại trình độ này!

- Chuyện ở đây là do anh làm sao?

Minh Diệu không dám khinh thường, hắn đi tới gần Lưu Thiên Minh lại dừng bước, ngưng thần tĩnh khí. Khoảng cách hiện tại vẫn là vừa vặn, vô luận dùng công kích hay phòng thủ, Minh Diệu đều có đầy đủ thời gian có thể phán đoán được sách lược đối phó phù hợp với mình.

- Anh muốn nói những người này sao?

Lưu Thiên Minh chỉ vào những thi thể không đầu nằm ngổn ngang trên mặt đất:

- Những thứ này do tôi giải quyết!

- Vì sao vậy?

Trong lòng Minh Diệu căng thẳng. Nếu như nói nam nhân này là bàn tay đen đứng sau màn trong hết thảy chuyện này, hẳn thật sự không dám nắm chắc có thể chế phục được nam nhân kia. Tuy rằng hắn đã có được một thân thể mới, hơn nữa năng lực vượt xa ngày trước, nhưng dù sao sát chiêu lớn nhất của hắn đã không còn.

Trong cuộc chiến đấu cùng Adam, Yêu Lân đã vỡ không còn cách nào chữa trị. Mà Cổ Ấn cũng đã bị thương tổn không nhỏ, thân kiếm xuất hiện không ít vết rách. Hiện tại trong tay hắn có thể dùng chỉ có thanh Ích Tà đã mất đi kiếm hồn, chẳng khác gì một vật chết. Tuy rằng linh lực đại tăng, uy lực Ngũ Hành thuật đề cao không ít, nhưng không có bao nhiêu tác dụng với nam nhân trước mặt. Đối với cương thi mà nói, pháp thuật cũng không thương tổn được bọn hắn bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có thể kiềm chế được hoạt động của bọn hắn một chút mà thôi.

Muốn giết chết cương thi, vẫn phải nhờ vào vũ khí sắc bén, huống chi còn là một Cương Thi Vương không biết đã sống được bao nhiêu năm.

- Không cần khẩn trương như thế.

Lưu Thiên Minh nhìn ra được vẻ căng thẳng của Minh Diệu, mỉm cười:

- Những thứ nằm trên mặt đất đúng là do tôi xử lý, nhưng chuyện này xảy ra thì lại không có quan hệ gì đến tôi!

- Vậy sao?

Minh Diệu nghe được Lưu Thiên Minh nói như thế cũng thoáng thả lỏng. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn đánh nhau với một Cương Thi Vương không biết đã sống mấy ngàn năm. Nhưng hắn cũng không dám xác định lời của Lưu Thiên Minh có phải là thật sự hay không, cho nên vẫn hỏi:

- Nhưng người phụ nữ đứng sau lưng anh, hiềm nghi rất lớn!

- Anh nói nàng sao?

Lưu Thiên Minh chỉ chỉ vào nữ nhân xinh đẹp đứng sau lưng mình, lắc đầu:

- Tôi cam đoan không quan hệ gì tới nàng cả. Chúng tôi cũng chỉ vừa trở về, đã phát hiện trong sân trường xảy ra chuyện như vậy!

- Cho tôi một lý do để có thể tin tưởng lời nói của anh.

Minh Diệu đáp:

- Hiện tại theo tình hình mà xem, nữ La Sát sau lưng anh mới đáng hiềm nghi nhất!

- Con gái của Diệp Trọng cũng đang ở trong trường học này. Xem ở mặt mũi của cổ nhân tôi cũng sẽ không gây nháo sự tại đây.

Lưu Thiên Minh mỉm cười:

- Huống chi tôi không cần cho anh lý do, cũng không cần anh tin tưởng tôi, anh nói có đúng không?

Minh Diệu không nói gì, hắn biết Lưu Thiên Minh nói không sai. Cho dù Lưu Thiên Minh không giải thích với hắn thì chính hắn cũng không có biện pháp làm gì được người ta. Dù sao so sánh hai bên, hắn mới là bên thế yếu. Lưu Thiên Minh hai lần ra tay giúp đỡ Diệp Tiểu Manh, có thể nhìn ra được giao tình giữa hắn cùng Diệp Trọng đúng là không tệ, chuyện La Sát lấy nhiệm cho dù là hắn làm, hắn cũng sẽ không động thủ ngay bên trong trường đại học.

- Tôi phản ứng có lớn một chút.

Minh Diệu bình tĩnh lại, mỉm cười:

- Tôi vừa mới trở về đã gặp phải loại chuyện này, nên có chút bận tâm cho Tiểu Manh mà thôi.

- Không cần lo lắng cho cô bé kia đâu.

Lưu Thiên Minh cười nói:

- Lúc tôi trở lại đã gặp nàng cùng hai cô bé khác đang ở bên trong rừng cây đánh nhau với tên kỳ quái nào đó rất vui vẻ, không có nguy hiểm gì, tôi cũng không tới quấy rầy nàng.

- Anh nói anh vừa trở về?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Anh đi đâu?

- A, cũng không có gì.

Lưu Thiên Minh chỉ vào nam nhân trung niên sắc mặt tái nhợt mang vòng cổ nói:

- Gần đây sủng vật của tôi không quá thành thật, ở bên ngoài xông ra tai họa. Tuy rằng tôi rất không ưa thích hắn, nhưng còn chưa muốn để cho hắn nhanh như vậy bị người giết chết, vì vậy phải cho hắn thêm cái vòng trang sức mà thôi!

- Sủng vật của anh?

Minh Diệu cảm thấy nam nhân trung niên sắc mặt tái nhợt kia có chút quen thuộc:

- Như thế nào, hắn không phải chính là...

- Người đã già nên thật dễ quên. Tôi cũng đã quên mất hai người hắn là có nhận thức.

Lưu Thiên Minh vỗ vỗ trán mình, nói:

- Tuy rằng trước kia quan hệ giữa hai người không tốt lắm, nhưng dù sao cũng xem như là đồng sự đi...

- Phạm Đồng?

Minh Diệu chấn động nhìn nam nhân kia, gương mặt tái nhợt, hai mắt đỏ bừng, hai gò má bởi vì tiêu tụy mà lõm sâu, tuy rằng bộ dáng đã hoàn toàn thay đổi so với trước kia, nhưng Minh Diệu vẫn nhận ra người này. Nghe được Minh Diệu kêu tên mình, Phạm Đồng xoay đầu qua. Hắn tựa hồ cũng nhận ra Minh Diệu, nhìn Minh Diệu gào thét một tiếng, lộ ra răng nanh thật dài.

- Không được kêu la!

Nữ La Sát dùng sức túm xích sắt trong tay, chiếc vòng đầy gai nhọn siết lại đâm vào cổ Phạm Đồng.

- Chủ nhân đang nói chuyện không cho phép nói leo!

- Anh...sao anh lại...

Minh Diệu dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lưu Thiên Minh:

- Anh đem hắn biến thành cương thi?

- A, đúng vậy!

Lưu Thiên Minh không thèm để ý chút nào, gật gật đầu:

- Hình dạng này dường như càng thích hợp với hắn.

- Tuy rằng quan hệ giữa tôi và hắn không tốt lắm, hơn nữa anh cũng từng cứu Tiểu Manh, nhưng chuyện này tôi không thể làm như nhìn không thấy.

Chân mày Minh Diệu cau lại:

- Đem một người sống biến thành cương thi, loại chuyện này đã trái với quy tắc, huống chi Phạm Đồng còn là thành viên của hiệp hội...

- Người trẻ tuổi, luôn thật dễ dàng xúc động.

Lưu Thiên Minh tựa hồ không nhận thấy được địch ý của Minh Diệu, hắn xoay người chậm rãi đi tới bên cạnh Phạm Đồng. Chứng kiến Lưu Thiên Minh đi tới gần mình, ánh mắt Phạm Đồng như muốn phun ra lửa, nhưng thân thể hắn lại hơi run rẩy, tựa hồ thập phần e ngại Lưu Thiên Minh.

- Tôi cũng chỉ là đang giúp anh thôi.
- Tôi không nghĩ đem một người sống biến thành cương thi là giúp đỡ tôi chuyện gì.

Minh Diệu lắc đầu.

- Ha ha, anh còn không biết một việc đi.

Lưu Thiên Minh vươn tay, giống như đang vuốt ve một con chó sủng vật vuốt lên đỉnh đầu Phạm Đồng. Tuy vẻ mặt Phạm Đồng phần nộ nhưng lại không dám phản kháng, mặc cho bàn tay của Lưu Thiên Minh vuốt tới lui trên đầu mình.

- Tên hung thủ đã nổ súng ở tiểu trấn phía nam, chính là hắc!
- Là hắc?

Minh Diệu cả kinh. Hôm nay những chuyện làm cho hắc phải giật mình thật sự là quá nhiều. Sau khi từ tiểu trấn trở về, hắc cũng từng nhờ Tần Kinh phái người đi tìm hung thủ nổ súng bắn Diệp Tiểu Manh, nhưng lại không điều tra được kết quả gì. Nhân viên điều tra có nói ở sườn núi nhỏ cách đó không xa tìm được một cây súng giấu cùng một ít dấu vết như có người từng đánh nhau nơi đó, nhưng lại không tìm được hung thủ, thật không ngờ người nổ súng chính là Phạm Đồng. Lưu Thiên Minh vừa nói như thế, Minh Diệu liền tỉnh ngộ:

- Chẳng thể trách người của hiệp hội không tìm được tung tích của hung thủ, là do anh đã mang hắc rời đi!
- Tuy rằng đã trả lại nhân tình cho Diệp Trọng, nhưng cảm giác thiếu nợ người khác vẫn luôn làm tâm lý của tôi có chút không thoải mái.

Lưu Thiên Minh cười gật đầu:

- Vừa lúc bị tôi nhìn thấy tên hung thủ nổ súng bắn con gái của hắc, như vậy thì cứ thừa cơ hội đó mà để hắc thiếu lại nhân tình của tôi một lần là tốt nhất.
- Cho nên anh mang hắc đi sao?

Minh Diệu khó hiểu hỏi:

- Như vậy tại sao anh còn muốn đem hắc biến thành cương thi?
- Tuy rằng tôi mình luôn cảm giác có chút tịch mịch, nhưng cũng không có thói quen ở chung một một nam nhân khác.

Lưu Thiên Minh xòe tay nói:

- Dù có muốn tìm bạn cũng phải tìm một nữ nhân xinh đẹp đi? Tôi không muốn suốt ngày mang theo hắc bên người, lại sợ ngày nào đó Diệp Trọng hỏi tới mà tìm không thấy hắc, cho nên đem hắc biến thành cương thi, như vậy sẽ càng dễ dàng tìm hơn một chút.
- Vậy lúc ấy sao anh không trực tiếp giao hắc cho Diệp đại ca? Cần gì phải muốn đem hắc biến thành cương thi?
- Thật khó làm được, làm vậy không thú vị.

Lưu Thiên Minh nghiêm trang nói:

- Anh không cảm thấy một tên gia hỏa luôn tràn ngập cảm hận đối với yêu ma quỷ quái, hận không thể giết sạch toàn bộ sinh vật phi nhân loại trên thế giới này, chính hắc biến thành cương thi mà mình ghét nhất, đó là một việc rất thú vị hay sao?
- Quả thế, chỉ là vì thích thú sao?

Minh Diệu cảm giác có chút đau đầu, tính tình của những lão quái vật sống quá lâu thế này đều luôn có chút cổ quái. Lilith cũng là vậy, mà Lưu Thiên Minh cũng như thế.

- Sau đó tôi bận việc lại đem chuyện này quên mất đi!

Lưu Thiên Minh tiếp tục nói:

- Tôi cần hắn, ở trên ý nghĩa xem như hắn là đời sau của tôi, giữa chúng ta sẽ có cảm ứng đặc thù, để cho tôi có thể tìm được vị trí của hắn. Đột nhiên có một ngày tôi cảm giác hắn tựa hồ gặp phải nguy hiểm, liền vội vàng đuổi qua xem đã xảy ra chuyện gì.

- Tên này sau khi ở tiểu trấn bị tôi biến thành cương thi, trốn trốn tránh tránh, chạy trốn tới vùng Giang Tích. Đại khái khi đói bụng hấp huyết đã bị linh năng giả phát hiện được hành tung, nên khi ở Át Xuyên hắn đã bị bốn linh năng giả vây công, cho nên tôi không có cách nào, đành phải xuất thủ cứu hắn đi ra. Tôi sợ hắn lại tiếp tục gây chuyện, sớm muộn gì cũng bị linh năng giả giết chết, vì vậy phải tạo cái vòng đem hắn mang theo bên người thôi!

Minh Diệu nhìn thấy vẻ mặt oán hận lại sợ hãi của Phạm Đồng đối với Lưu Thiên Minh, thở dài một hơi. Tuy rằng trước kia hắn luôn cảm thấy thái độ Phạm Đồng đối đãi với những sinh vật siêu nhiên phi nhân loại thật quá cực đoan, hơn nữa hắn còn nổ súng bắn Diệp Tiểu Manh, làm hại Tiểu Manh thiếu chút nữa đã chết. Nhưng hiện tại nhìn thấy hắn biến thành bộ dạng như thế, Minh Diệu ngược lại cảm thấy không còn gì oán hận, thậm chí hắn cảm giác hiện tại Phạm Đồng thật đáng thương.

- Bỏ đi, xem như tôi cũng không hề nhìn thấy.

Minh Diệu quay đầu sang nơi khác:

- Vừa rồi anh nói thấy Tiểu Manh đang đùa chơi với tên kỳ quái nào đó ở khu lâm viên cách đây không xa sao?

- A, là thứ gì đó rất kỳ quái.

Lưu Thiên Minh gật đầu:

- Cảm giác có chút giống quỷ hồn, nhưng lại mang theo hương vị của Yêu tộc.

- Quỷ Yêu?

Minh Diệu cả kinh. Hôm nay rốt cục là ngày gì, như thế nào toàn bộ những sinh vật kỳ quái đều tụ họp một chỗ, hắn vội vàng hỏi:

- Ở phương hướng nào?

- Bên kia, rất gần!

Lưu Thiên Minh chỉ ra xa xa:

- Trong khu rừng cây gần phòng học cũ.

Minh Diệu gật đầu, điểm mạnh mũi chân bay nhanh về hướng mà Lưu Thiên Minh đã chỉ.

- Không cần phải gấp, không có nguy hiểm gì đâu.

Nhìn thấy thân ảnh Minh Diệu dần dần chạy xa, Lưu Thiên Minh lắc lắc đầu:

- Người trẻ tuổi, luôn xúc động như vậy...

- Chủ nhân!

Nữ La Sát mở miệng nói:

- Chúng ta còn cần quay về ký túc xá mà ngài vẫn ở không? Tựa hồ hiện tại trong sân trường cũng đã không còn mấy nhân loại...

- Trở về đi, không về thì còn thể nào?

Lưu Thiên Minh có chút bất đắc dĩ nói:

- Dù sao cũng phải tìm một chỗ để ở thôi, nên nhớ hiện tại muốn ra ngoài mua nhà ở thật đắt tiền muốn chết, tiền thuê nhà trong ký túc xá trường học dù gì cũng rẻ hơn một chút.

...

- A Trạch, cô xem này!

Diệp Tiểu Manh nhặt lên linh tảo bị a Trạch chém vỡ làm hai nằm trên mặt đất, bởi vì đã vỡ, cho nên khí tức tà ác của Quỷ Yêu bám lên trên đang chậm rãi tiêu tán.

- Đây là con số 14.

A Trạch tiếp nhận linh tảo trong tay Diệp Tiểu Manh, khép vào nhau, bên ngoài linh tảo có khắc một con số Trung văn.

- Có ý tứ gì đây?

- Không biết, nhưng mấy chữ số này tựa hồ mới khắc vào sau đó.

Diệp Tiểu Manh nói:

- Không phải là số có sẵn trên linh tảo!

- Mặc kệ nó đã.

A Trạch đem linh tảo bỏ vào trong túi.

- Trước tiên chúng ta triệt tiêu Mê Hồn Trận, sau đó mang theo An Thanh về phòng ngủ nghỉ ngơi một chút rồi tính sau!

- Ân, như vậy cũng tốt!

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Mùi vị thiêu cháy khối Thái Tuế kia thật quá khó ngửi, làm toàn thân tôi đều là mùi vị này...

- A, có quỷ!

An Thanh vừa mở to mắt đã lớn tiếng hét lên. Nhưng nàng hét hồi lâu lại phát hiện mình đang nằm trên bãi cỏ, xa xa a Trạch cùng Diệp Tiểu Manh đều đang dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn nàng.

- Di? Tiểu Manh, nữ quỷ kia đâu rồi?

An Thanh nhìn khắp chung quanh một lần, nhưng không phát hiện được tung tích của nữ quỷ kia, chỉ thấy được gần sau lưng có một thân cây bị chém đứt ngang ở giữa.

- Đã không còn việc gì nữa!

Diệp Tiểu Manh cười nói:

- Đã bị a Trạch giải quyết xong, hiện tại đã an toàn!

- A, camera của tôi!

Vừa nghe được không có việc gì, An Thanh lập tức khôi phục lại bộ dáng nguyên lai, vội vàng nhặt lên camera bị rơi dưới đất nhìn nhìn:

- Ô ô, không chụp được gì cả...

- Cô vẫn còn sống đã tốt lắm rồi, còn nhiều vô nghĩa như vậy!

A Trạch tức giận nói:

- Sớm biết cô nhiều vô nghĩa như vậy, nên để cho con Quỷ Yêu kia bóp chết cô!

- Ha ha, bỏ đi!

Diệp Tiểu Manh đi qua, an ủi An Thanh:

- Lần này mặc dù không quay chụp được gì, nhưng lần sau cũng sẽ có cơ hội thôi.

A Trạch cũng không thêm để ý tới vẻ mặt buồn rười rượi của An Thanh, bắt đầu thu lại Mê Hồn Trận. Khối Thái Tuế hiện tại đã bị thiêu cháy thành một đồng tro tàn, chỉ còn mùi hôi thối vẫn dày đặc trong không khí còn chưa hòa tan.

Trước đó nàng bận rộn chiến đấu với Quỷ Yêu nên không thể phân tâm, vì vậy cũng không cảm giác được. Hiện tại a Trạch cũng cảm giác tình hình có vẻ không đúng lắm, vẻ yên tĩnh trong vườn trường hôm nay thật sự có chút khác thường.

- Được rồi, chúng ta đi, có người đến đây...

A Trạch còn chưa nói xong, đột nhiên cảm giác được có một cỗ linh lực cường đại đang hướng chỗ ba nàng nhanh chóng chạy tới. Cảm giác này có chút quen thuộc, nhưng a Trạch vẫn không có cách nào xác định.

Diệp Tiểu Manh cũng thoáng lặng người, loại linh cảm này nàng thật sự quá quen thuộc. Nàng chậm rãi đứng lên, mở to hai mắt, không dám nháy mắt nhìn chằm chằm về phương hướng của cỗ linh lực cường đại kia, trái tim nhảy lên dồn dập.

- Mọi người đều không sao chứ?

Một bóng người xuất hiện ngay trước mặt ba cô gái. Người nọ đánh giá khắp chung quanh, tiếp theo dùng tay gãi gãi đầu:

- Hình như đã giải quyết xong a!

Diệp Tiểu Manh cảm giác cổ họng mình như có đồ vật gì đó ngăn chặn lại. Nàng có thật nhiều lời muốn nói nhưng lại không nói nên lời. Nàng cảm giác bản thân mình có chút muốn khóc.

- Hắc, làm sao vậy, nhìn thấy tôi sao lại bày ra diễn cảm như thế đây?

Người nọ đi tới, đem Diệp Tiểu Manh ôm ghì vào lồng ngực rộng của mình, giữ chặt lấy nàng;

- Tôi đã trở về!

- Tôi biết!

Diệp Tiểu Manh nhắm hai mắt lại, cảm thụ cảm giác ấm áp xa cách đã lâu:

- Anh nhất định sẽ trở lại!

- Gần đây có khỏe không?

Minh Diệu mỉm cười nhìn qua a Trạch, khóe môi a Trạch hơi nhếch lên một chút, trong nháy mắt đã khôi phục lại bộ dáng lạnh băng băng, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

- Anh đã chạy đi đâu, đã lâu như vậy cũng không gọi điện thoại trở về?

Diệp Tiểu Manh ôm chặt cánh tay Minh Diệu, giống như chỉ cần nàng buông lỏng tay sẽ không còn được gặp mặt hắn.

- Chị Ada với chị Từ Mẫn đều thật lo lắng cho anh đó!

- A, bởi vì có chút việc bị giữ chân nên không về được.

Minh Diệu cười nó:

- Khoan nói chuyện này, Quỷ Yêu đã bị mọi người tiêu diệt rồi sao?

- Ân, đã bị a Trạch thủ tiêu!

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Quỷ Yêu kia thật giảo hoạt, cố ý dẫn dụ tôi cùng a Trạch rời đi, muốn đối phó An Thanh không có năng lực trước tiên. Bất quá cũng may chúng tôi phát hiện được linh tỏa mà nó dựa dẫm vào, a Trạch dùng phong nhận đánh vỡ nó!

- Thật nhìn không ra mới nửa năm mà đã có tiến bộ không nhỏ!

Minh Diệu nhìn a Trạch huýt sáo:

- Linh tỏa mà nó ám ảnh đâu?

- Ở trong này!

A Trạch lấy ra linh tỏa bị cắt thành hai nửa trong túi đưa cho Minh Diệu.

- Trên này lại có chữ số, số 14 sao?

Minh Diệu sờ sờ cầm, thì thảo lẩm bầm:

- Lại có thêm văn đề, số 14, chẳng lẽ là số danh sách thứ tự?

Minh Diệu cảm giác chuyện Quỷ Yêu tựa hồ cùng với sự kiện lây nhiễm La Sát Quỷ khắp các nơi trong cả nước có điều dính líu. Chuyện trùng hợp trên thế giới này thật có rất nhiều, nhưng nhiều tới mức như vậy thì đã biến thành không còn là trùng hợp. Quỷ Yêu là vật nhân tạo, La Sát cũng vậy. Ở sau lưng hai loại quái vật nhân tạo này đều có người đang điều khiển. Lại kết hợp với số thứ tự trên linh tỏa, nếu như nói người sau màn điều khiển đều là một người, như vậy tất cả những chuyện này đều có thể nói thông suốt!

343. Chương 346: Nhân Gian Bốc Hơi

Người này lợi dụng Quỷ Yêu lên vào trong xã hội nhân loại, sau đó phóng thích máu của La Sát, làm cho rất nhiều người bình thường bị lây nhiễm. Nhưng mục đích của người kia là gì, Minh Diệu cũng không nghĩ ra. Chỉ đơn thuần muốn đem người bình thường biến thành La Sát Quỷ, làm cho cả Trung Quốc đều lâm vào trong hỗn loạn, người kia sẽ được ưu đãi gì đây?

- Đúng rồi, anh vào bằng cách nào?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi:

- Trường học hiện tại đã bị phong hiệu, bắt luận người nào cũng không được ra vào, trước khi đến anh hẳn nên gọi điện thoại cho tôi chứ?

- Không còn kịp nữa.

Minh Diệu lắc đầu:

- Ba người các cô vẫn luôn ở lại nơi này nên còn không biết hiện tại trong trường học đã xảy ra chuyện gì đi?

- Đã xảy ra chuyện?

A Trạch sửng sốt:

- Bên trong trường đột nhiên lại an tĩnh như vậy, đã xảy ra chuyện gì?

- Còn nhớ rõ ở tiểu trấn chúng ta đã gặp được La Sát Quỷ hay không?

Minh Diệu nói:

- Hiện tại bạn học của các cô đều đã bị lây nhiễm!

- La Sát?

Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch đều cả kinh, thất thanh kêu lên:

- Như thế nào lại vậy?

- Cái gì là La Sát?

An Thanh không hiểu gì hỏi qua ba người.

- Anh muốn nói toàn bộ học sinh trong trường học của chúng tôi đều đã bị lây nhiễm, biến thành loại quái vật ăn thịt người kia sao?

A Trạch vội vàng hỏi:

- Như thế nào lại biến thành như vậy?

- Tôi cũng không biết!

Minh Diệu lắc đầu:

- Khi tôi tới thì đã biến thành như vậy. Tựa hồ hiện tại các nơi trong cả nước đều xuất hiện loại tình huống này, hơn nữa tôi hoài nghi nguồn gốc lây bệnh là từ Quỷ Yêu mà các cô vừa tiêu diệt!

- Chẳng thể trách!

A Trạch tỉnh ngộ:

- Con Quỷ Yêu này đã nhiều lần ra vào các phòng ngủ ký túc xá, nhưng lại không giết người, nguyên lai là vì mục đích này, nó đang tìm người thích hợp bị lây nhiễm!

- Thứ quái vật La Sát này có tính giai cấp rất mạnh, lại dựa theo hình thức quản lý theo kiểu Kim Tự Tháp, nhất định có một con đứng ở tầng cao nhất, cũng chính là con sớm bị lây nhiễm đầu tiên, là con có lực lượng lớn nhất ra lệnh!

Minh Diệu nhìn a Trạch nói:

- Cũng giống như cái con mà Tiểu Manh từng gặp...

- Tôi? Ai vậy?

Diệp Tiểu Manh có chút mê hoặc nhìn a Trạch, lại nhìn qua Minh Diệu:

- Hai người đang nói chuyện gì?

A Trạch gật đầu, nàng đương nhiên biết ý tứ của Minh Diệu, đó là lúc ở tiểu trấn, Diệp Tiểu Manh đã bạo tẩu cắn nuốt rặng con La Sát Quỷ khổng lồ kia.

- Không có gì, sau này sẽ giải thích với cô!

Minh Diệu vuốt vuốt đầu Diệp Tiểu Manh, tiếp tục nói với a Trạch:

- Muốn làm tan rã tính tổ chức của bọn hắn, phải từ đỉnh cao nhất xuống tay, trước tiên phải đi xử lý kẻ bị lây nhiễm đầu tiên. Có manh mối gì không?

- Có!

A Trạch gật đầu:

- Là một tên mập mập tân sinh năm nay. Bạn cùng phòng của hắn từng nhìn thấy qua con Quỷ Yêu dựa lên người hắn làm gì đó, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hắn chính là người đầu tiên bị lây nhiễm!

- Được, vậy bây giờ chúng ta đi tìm hắn!

Minh Diệu chỉ vào An Thanh nói:

- Hiện tại bên trong sân trường rất loạn. Nơi nơi đều là người bị lây nhiễm. Người bạn này của hai cô không có năng lực gì, cho nên đi theo chúng ta còn được an toàn một chút!

- Làm sao vậy làm sao vậy? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

An Thanh nghe nói càng hồ đồ:

- Có phần tử khủng bố vào trường sao?

- Ha ha, so với phần tử khủng bố còn đáng sợ hơn!

Minh Diệu nhìn thấy trong tay An Thanh cầm camera, cười nói:

- Cô là phóng viên sao?

- Xem như thế đi!

An Thanh gật đầu:

- Xã trưởng tin tức xã, đối với việc chụp hình phỏng vấn cũng có được một chút tiêu chuẩn!

- Tốt lắm!

Minh Diệu suy nghĩ, hai mắt tỏa sáng:

- Đi theo chúng tôi, chúng tôi sẽ bảo vệ an toàn cho cô. Mà chuyện cô phải làm chính là đem những gì mà mình chứng kiến dọc đường tất cả đều phải quay chụp lại!

- Không thành vấn đề!

An Thanh vỗ vỗ ngực, tràn đầy tự tin nói:

- Tôi vốn sở trường việc này!

- Tốt lắm!

Minh Diệu lại nói:

- Chúng ta xuất phát!

- Chờ một chút!

A Trạch đột nhiên mở miệng nói:

- La Sát là loại quái vật có tính giai cấp rất mạnh, nếu như chúng ta trực tiếp thủ tiêu tên bị lây nhiễm đầu tiên, có lẽ tổ chức hạ tầng sẽ biến thành hỗn loạn, rất có thể sẽ xuất hiện quái vật bỏ trốn ra khỏi trường học, vậy làm sao bây giờ?

- Yên tâm đi, bọn hắc chạy không được.

Minh Diệu nói:

- Ngay cả tôi tiến vào đây cũng phải mất công phu thật lớn, bọn hắc muốn chạy ra là không thể nào!

- Chúng ta chẳng qua là một trường học thật bình thường, tường vây căn bản không cản được bọn hắc!

A Trạch lắc đầu nói:

- Những bảo vệ cổng trường học càng không cần phải nói, những người đó lại có năng lực làm được gì?

- Cô còn không biết sao?

Minh Diệu nói:

- Cả trường học đều đã bị một tầng kết giới thật rắn chắc bao vây lại, nếu không phải tôi có chút đặc thù năng lực, ngay chính tôi còn không vào được chứ đừng nói là những con La Sát kia!

- Kết giới?

A Trạch sửng sốt:

- Là do anh bày ra sao?

- Không phải!

Minh Diệu lắc đầu xua tay:

- Nếu như tôi không đoán sai, hắc là người của hiệp hội đã làm!

- Chẳng thể trách bảo vệ cổng trường lại thay đổi người!

Diệp Tiểu Manh tỉnh ngộ nói:

- Nguyên lai chính là vì vậy. Bọn hắc đã sớm biết được trong trường chúng ta sẽ phát sinh loại chuyện này, nhưng lại không phái người tới cứu viện còn đem trường học phong bế cho qua chuyện. Những người này cũng thật sự là quá máu lạnh rồi, chúng tôi chẳng qua chỉ là những sinh viên bình thường mà thôi a!

- Ai biết lại có chuyện gì xảy ra đâu!

Minh Diệu nhún vai:

- Dù sao tôi chỉ biết là hiện tại tựa hồ có điểm ý tứ như thiên hạ đại loạn!

Minh Diệu đi ở phía trước, Diệp Tiểu Manh cùng An Thanh đi ở giữa, a Trạch đi sau cùng bảo hộ. Sau khi trải qua chuyện ở tiểu trấn phía nam, Diệp Tiểu Manh cùng a Trạch đều có chút khấn trương. Mặc dù lúc ở tiểu trấn ý thức của Diệp Tiểu Manh thanh tỉnh không lâu, nhưng những dân trấn điên cuồng vẫn đã lưu lại ấn tượng khắc sâu trong lòng nàng. Nàng thật sự không dám tưởng tượng loại chuyện như vậy đã phát sinh trong trường học của mình, kể tiếp các nàng làm sao đối mặt với những người bạn học từng gặp mặt thậm chí là thật quen thuộc của mình. Duy nhất còn chưa biết được chân tướng sự tình chính là An Thanh, nàng cầm camera trong tay cảm thấy có chút hưng phấn. Nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ đơn thuần nghe theo Minh Diệu chỉ huy, muốn đem hết thấy những gì phát sinh kể tiếp quay chụp lại tạo thành tin tức có tính bạo tạc trong vườn trường mà thôi. Nhưng bản thân nàng cũng không hề hay biết hiện tại những người sẽ xem tin tức của nàng bây giờ đã bị biến thành diễn viên!

Nhưng sự tập kích như trong tưởng tượng của mọi người cũng không thấy phát sinh, cả vườn trường đã một mảnh tĩnh mịch, giống như một tòa tử thành.

- Rầm!

Thanh âm giống như có những mảnh thủy tinh bị rạn vỡ đánh nát vang lên trên không trung. Minh Diệu ngẩng đầu nhìn lên không trung, chột nhứ mày. Đây là thanh âm kết giới bị mạnh mẽ đánh nát.

- Đi nhanh lên!

Minh Diệu quát lớn với ba nữ sinh đi phía sau:

- Kết giới bị đánh nát, những người bị lây nhiễm sẽ chạy thoát ra ngoài!

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, An Thanh vẫn chạy theo Minh Diệu ra ngoài khu lâm viên. Nhưng bốn người bọn họ chạy không được bao lâu liền thấy một nam nhân áo trắng đeo kính gọng vàng đang đứng ở giữa đường, tựa hồ đang chờ bọn họ chạy đến.

- Không cần đi tìm, bọn hắn đều đã biến mất.

Thanh âm nam nhân áo trắng cất lên, Minh Diệu nhìn lại, là Lưu Thiên Minh.

- A, sư ca, anh cũng ở đây sao!

Diệp Tiểu Manh cười híp mắt vẫy vẫy tay với Lưu Thiên Minh.

- Biến mất?

Minh Diệu hỏi lại:

- Bỏ chạy? Có người thả ra sao? Là người nào đánh vỡ kết giới thả bọn hắn?

- Không biết!

Lưu Thiên Minh lắc đầu:

- Tôi cũng bị gạt một lần. Vừa rồi đột nhiên có hơn chục người bị lây nhiễm nhào tới vây quanh tôi, nhưng lại không công kích mà chỉ dây dưa với tôi. Đợi khi tôi giải quyết sạch bọn hắn lại phát hiện toàn bộ người bị lây nhiễm đều đã biến mất không còn nhìn thấy. Không nhìn thấy dù chỉ là một ảnh tử! Đối với máu cảm giác của tôi sẽ không sai, hiện tại nơi này không có một người bị lây nhiễm nào!

- Làm sao có thể?

Minh Diệu cau mày nói:

- Không nói chuyện gì khác, tính số lượng sinh viên không bị lây nhiễm ít nhất cũng khoảng một phần tư sinh viên đi, vậy cũng phải ngoài ngàn người. Làm sao có thể trong chớp mắt lại chạy hết được?

- Không phải chạy ra ngoài!

Lưu Thiên Minh lắc đầu:

- Là biến mất, hiểu không? Biến mất. Toàn bộ những người bị lây nhiễm đều tiêu thất, tựa hồ như bị bốc hơi khỏi nhân gian. Người có thể làm được loại chuyện này nhất định là không đơn giản!

- Bốc hơi khỏi nhân gian?

Minh Diệu tự nhủ:

- Có thể đánh vỡ kết giới, còn có thể ở trong nháy mắt đem hơn ngàn người bắt mang đi, đây cũng không phải là chuyện mà nhân loại có thể làm được!

- Đích xác!

Lưu Thiên Minh đẩy gọng kính, trong mắt thoáng hiện lãnh ý:

- Nhưng mặc kệ hắn là ai, dám đùa giỡn ta nhất định phải trả giá đắt!

- Đúng rồi, nữ La Sát của anh đâu?

Minh Diệu đột nhiên nhớ tới nữ La Sát mà Lưu Thiên Minh mang về từ tiểu trấn hiện tại cũng không thấy, liền vội vàng hỏi:

- Cả nàng cũng biến mất sao?

- Phải!

Lưu Thiên Minh gật đầu:

- Tôi chỉ mới nhất thời phân tâm, chờ khi quay đầu lại nhìn thì nàng đã biến mất không thấy, hoàn toàn không cảm giác được hương vị máu tươi của nàng, mà cả con sủng vật đáng ghét kia cũng nhân cơ hội bỏ trốn!

- Không nghĩ tới vừa mới về nhà đã gặp phải chuyện khó giải quyết như vậy!

Minh Diệu thở dài:

- Bỏ đi, chuyện còn lại cứ giao cho bên hiệp hội giải quyết, nếu như có tin tức tôi sẽ thông báo cho anh!

- Bọn hắn tra là chuyện của bọn hắn, tôi tra xét là chuyện của tôi.

Lưu Thiên Minh nói:

- Tôi không thích đám người kia, hoặc nói chuẩn xác hơn, tôi cũng không thích nhân loại!

- Tùy ý anh thôi!

Minh Diệu bắt đầu dĩ xòe tay:

- Nhớ rõ đem sủng vật của anh tìm trở về, tôi cũng không hi vọng hắn chạy loạn bên ngoài, sẽ gặp rắc rối!

- Ha ha, anh đang lo lắng hắn sẽ tiếp tục tìm anh gây phiền toái đi!

Lưu Thiên Minh mỉm cười:

- Yên tâm, hắn không chạy thoát được đâu. Dù hắn ẩn núp nơi nào tôi cũng sẽ tìm được hắn!

- Vậy là tốt rồi.

Minh Diệu gật đầu:

- Như vậy chính anh chơi đi, kế tiếp...

- Nói cũng đúng!

Lưu Thiên Minh gật đầu, hướng Diệp Tiểu Manh đứng sau lưng Minh Diệu khoát tay:

- A, đúng rồi, ở trên sân thượng lầu thực nghiệm còn có hai người sống sót, trên sân thượng ký túc xá giáo viên còn có hai mươi người, trong thư viện còn có bốn mươi ba người...

Lưu Thiên Minh đọc ra một hơi mười mấy địa phương còn người sống sót.

- Những người đó giao cho các vị, hẳn đều là những kẻ mạng lớn, biết chạy nhanh nên còn chưa bị lấy nhiễm.

- Anh cứu bọn họ?

Minh Diệu dùng một loại ánh mắt thật kỳ quái nhìn Lưu Thiên Minh. Vị Cương Thi Vương luôn miệng nói mình thật chán ghét nhân loại này lại xuất thủ cứu được ít nhất mấy trăm mạng người.

- Bất kể nói như thế nào, tôi cũng có thể xem như là một sinh viên của trường này.

Lưu Thiên Minh cười cười:

- Ít nhất bây giờ vẫn là!

Tiếp theo hắn phất phất tay, tung mình lên dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

- Oa, siêu nhân nha!

An Thanh cầm camera trong tay, kinh ngạc cảm thán nói:

- Tiểu Manh, người quen của cô sao?

- Phải, là sư ca trong trường học của chúng ta đó!

Diệp Tiểu Manh cũng không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc:

- Làm sao vậy?

- Tiểu Manh, cô nói thật với tôi đi, tôi sẽ không nói cho người khác biết đâu.

An Thanh tắt camera, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Diệp Tiểu Manh nói:

- Rốt cục cô đến từ tinh cầu nào vậy?

- Cái gì mà nói tôi đến từ tinh cầu nào chứ!

Diệp Tiểu Manh bắt mồm nói:

- Tôi chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi!

- Một học sinh trung học lại lẫn vào trường đại học, có được năng lực trừ ma bắt quỷ, hơn nữa người quen biết của cô còn có được khả năng bay tới bay lui!

An Thanh nghiêm trang nói:

- Cô nghĩ là tôi sẽ tin tưởng lời nói của cô sao?

Mà chuyện kể tiếp thấy được đã làm cho An Thanh cảm giác mình đang chìm đắm trong một hồi ác mộng. Mà đáng sợ nhất chính là trận ác mộng này dị thường chân thật bày ra ngay trước mặt nàng. Dọc theo đường đi nàng thấy được vô số thi thể máu thịt mơ hồ, rất nhiều thi thể căn bản không thể nhìn ra được bộ dáng, trên người tràn đầy vết thương. Dọc theo đường đi An Thanh đã nôn mửa rất nhiều lần, thẳng đến cuối cùng chỉ còn phun được nước đắng nhưng vẫn không thể ngừng được cảm giác ghê tởm. Bởi vì a Trạch nói cho nàng biết, những miệng vết thương kia chính là bị người cắn xé ăn thịt sau khi chết lưu lại.

Những thi thể kia đại bộ phận đều là nữ tính, ngẫu nhiên cũng có vài thi thể nam giới. Cả sân trường phiêu tán lên một cỗ mùi vị huyết tinh nồng đặc, giống như nơi này không còn là một vườn trường tràn ngập tuổi thanh xuân, mà là một địa ngục đầm máu.

Tuy rằng An Thanh không tận mắt nhìn thấy hiện trường lúc ấy đáng sợ tới mức độ nào, nhưng chỉ bằng vẻ sợ hãi kinh hoàng trên mặt những người sống sót mà bọn họ tìm được, thậm chí có người còn giống như điên cuồng hồng mắt, nàng cũng đại khái đoán được bọn họ từng trải qua trường hợp địa ngục như thế nào.

Nguyên bản bạn bè cùng phòng, bạn học, thầy cô giáo, thậm chí cả người yêu của mình đều biến thành quái vật đáng sợ. Những người kia đều muốn đem bọn họ biến thành quái vật, hoặc ăn thịt bọn họ, nghĩ đến điều này An Thanh cảm thấy không rét mà run.

- Xã trường, cô còn an toàn, thật tốt quá!

Anh Đào nhìn thấy An Thanh, không khỏi mừng rỡ nói.

- A, tôi không sao.

An Thanh gật đầu:

- Nhìn hai người...

An Thanh ngơ ngác nhìn Anh Đào cùng Trần Hạo, có chút do dự. Trước đó Minh Diệu từng nói qua, những quái vật kia là dựa vào việc cho người uống máu để họ lây nhiễm thành quái vật. Mà trên người Anh Đào cùng Trần Hạo đều có vết máu, tuy rằng nhìn không rõ ràng nhưng An Thanh vì cẩn thận cũng đã nhìn thấy, nằng không khỏi lui ra sau vài bước, giật lại khoảng cách với hai người Trần Hạo.

- Không sao đâu, hiện tại hai người bọn họ không có gì nguy hiểm.

344. Chương 347: Giải Quyết Tốt Hậu Quả

Minh Diệu đứng sau lưng vỗ vai An Thanh nói:

- Hai người này thật may mắn, vừa mới lây nhiễm không lâu đã gặp được người kia cứu giúp, cho nên hiện tại đã không sao cả!

- Hai người không có việc gì thật tốt!

An Thanh nghe Minh Diệu nói vậy mới yên lòng trở lại, dùng sức ôm lấy Anh Đào.

- Có thể gặp được gương mặt bạn bè quen thuộc, đối với hoàn cảnh hiện tại mà nói là một chuyện khó khăn biết bao nhiêu!

Đích xác toàn bộ những người còn sống sót hiện tại trong sân trường không đầy một ngàn người. Mà những người khác nếu không phải bị biến mất thì đã biến thành những phần thi thể không được toàn vẹn, số người sống sót còn chưa đủ một phần tư. Có thể gặp được người bạn quen thuộc của mình trong những người này, đúng là một chuyện không dễ dàng...

- Cậu tên là Trần Hạo đúng không?

Minh Diệu đi tới trước mặt Trần Hạo, vỗ vỗ vai của hắn nói:

- Trước tiên trấn định lại tinh thần một chút, bởi vì sự kiện này xảy ra bắt nguồn từ một người bạn cùng phòng của cậu, cho nên sẽ có người đến thăm vấn cậu chuyện đã trải qua. Cả sự kiện từ đầu chí cuối thể nào cậu phải nói chi tiết cho họ biết, không nên bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

- Tôi biết!

Trần Hạo gật đầu:

- Chuyện này dù hiện tại tôi có muốn quên chỉ sợ cũng không dễ dàng quên được như vậy!

- Không, có một số việc cậu cần phải quên!

Minh Diệu nháy mắt với Trần Hạo:

- Nói thí dụ như chuyện cậu cùng cô bé kia bị lây nhiễm, cùng những gì cậu thấy được trên sân thượng!

- Anh muốn nói về ba người kỳ quái kia hay sao?

Trần Hạo sững sờ.

- Cậu có nhìn thấy người nào sao? Không có người nào đi nha?

Minh Diệu nhìn lên không trung nói:

- Cậu cùng cô bạn nhỏ của cậu đột phá vòng vây, sau đó chạy lên sân thượng ẩn núp lại, lúc sau mấy người chúng tôi chạy lên cứu hai người, câu chuyện không phải như vậy hay sao?

Tuy rằng không biết vì sao Minh Diệu muốn mình che giấu chuyện ba người xuất hiện trên sân thượng, nhưng Trần Hạo vẫn gật đầu.

- Tốt lắm!

Minh Diệu dùng sức vỗ vỗ lên vai Trần Hạo:

- Cô bạn nhỏ của cậu rất không tệ, cẩn thận xem kỹ nàng, đừng để cho nàng bị quái thú thúc bắt cóc đi!

Từ Mẫn mang theo thuộc hạ đến thu dọn hiện trường, nếu đặt trong trường hợp khác, đám người của hiệp hội sẽ không hợp tác với cảnh sát, đối với bọn hắn mà nói cùng người thường làm việc sẽ làm mất thân phận của bọn họ. Nhưng hiện tại cũng bắt chấp được nhiều như vậy, bởi vì nhân công trong hiệp hội chỉ có hạn, cho nên phải mời cảnh sát tới hỗ trợ. Chứng kiến ánh mắt Từ Mẫn bay tới chỗ mình, Minh Diệu theo bản năng đưa tay bịt mũi.

Từ Mẫn nhận được điện thoại, nói trường học của Diệp Tiểu Manh đã xảy ra sự kiện ác tính, lòng như lửa đốt mang theo thuộc hạ chạy tới trường học. Nhưng nàng thật sự không ngờ được chính là nàng vừa bước xuống xe, liền thấy Minh Diệu mang theo vẻ mặt không tìm không phổi tươi cười đứng trước cổng trường, Diệp Tiểu Manh đang đứng bên cạnh hắn, một bàn tay nắm chặt góc áo của hắn, tay kia đang vẫy chào nàng.

Từ Mẫn thoáng lạng người, tựa hồ có chút không tin vào hai mắt của mình. Nàng đi tới trước mặt Minh Diệu, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Minh Diệu suốt vài phút đồng hồ.

- Hắc hắc, tôi đã trở về.

Minh Diệu thật không chút lương tâm nở nụ cười:

- Có nhớ tới tôi không?

- Ân, nhớ...

Từ Mẫn cúi đầu, thân thể có chút run rẩy, tựa hồ là bởi vì quá mức kích động:

- Nửa năm nay anh đi đâu?

- A, xảy ra chút việc cho nên bị giữ chân không về được.

Minh Diệu nói.

- Vậy sao...

Từ Mẫn thấp giọng nói:

- Vậy tại sao không gọi điện thoại trở về?

- A, tôi rất muốn gọi, nhưng không có điện thoại.

Minh Diệu gãi gãi đầu, trong cung điện của Lilith đích thật là không có điện thoại, hơn nữa lúc đó linh hồn của hắn còn ở trong trạng thái dần dần, cũng thật sự không cách nào gọi điện thoại.

- Không có điện thoại sao?

Từ Mẫn bước tới phía trước một bước, ngẩng đầu nhìn Minh Diệu:

- Hay là nói anh căn bản là không muốn gọi?

- Tôi không có a...ách...

Minh Diệu cảm giác lông tóc toàn thân như dựng đứng lên, sát khí dày đặc như thể cho dù hắn ở trên người quái vật tà ác nhất cũng chưa từng cảm giác được.

- Anh lừa quỷ sao!

Nương theo tiếng hét, nắm tay của Từ Mẫn đã nằm trên mũi Minh Diệu.

- Anh đi Châu Phi sao? Cho dù là Châu Phi hiện tại cũng có điện thoại, anh cho rằng mấy người chúng tôi là kẻ ngu ngốc sao?

- Không phải đâu, cô hãy nghe tôi nói đi.

Minh Diệu xoa xoa mũi, nước mắt gần như muốn tuôn ra. Gặp phải nắm tay của Từ Mẫn, hẳn lại không thể dùng linh lực chống cự, chỉ sợ làm bàn tay của Từ Mẫn sẽ bị gây mất.

- Tôi nghe anh nói...

Từ Mẫn lại ột quyền vào mặt Minh Diệu, đánh cho hắn lảo đảo.

- Tôi nghe anh nói cái đầu anh, anh nhất định là bị nữ nhân có bộ ngực lớn giữ chân chứ gì...

- Ách, tuy rằng có thể nói như vậy...

Minh Diệu nghĩ nghĩ, đích thật là một nữ nhân có bộ ngực lớn. Đương nhiên, nếu như Lilith có thể được xem là nữ nhân.

- Nhưng sự tình kỳ thật không phải như cô đã tưởng tượng đâu...

- Vậy như thế nào?

Từ Mẫn lại đánh một quyền vào cằm của Minh Diệu:

- Lão nương vì tìm anh, lấy vô số quan hệ, thiếu một đồng nhân tình, mỗi ngày ở trong nhà lo lắng cho anh, bản thân anh lại chạy đi tìm nữ nhân có ngực lớn...

- Không phải đâu, mặc dù là ngực lớn, nhưng cũng không tính là nữ nhân...

Minh Diệu nói chuyện có chút không quá lưu loát, thiếu chút nữa còn cắn cả đầu lưỡi của mình.

- Hiện tại anh còn ăn sạch cả nam nữ!

Từ Mẫn bắt lấy cánh tay Minh Diệu, trực tiếp ném hắn qua vai, đem Minh Diệu hung hăng đánh ngã trên mặt đất, khóa cánh tay, sau đó dùng đầu gối đè chặt lưng Minh Diệu.

- Nói, sau này còn dám nữa hay không?

- Không dám không dám...

Bàn tay Minh Diệu quơ quơ lên, bởi vì cánh tay bị Từ Mẫn ôm lấy, vì vậy nắm bắt phải một đoàn thịt mềm mại, làm hắn sợ tới mức vội vàng buông lỏng tay ra.

- Trước tiên tha cho anh, chờ tôi xong việc sẽ tìm anh tính sổ!

Từ Mẫn đỏ mặt, tiếp theo làm bộ như không có việc gì buông cánh tay Minh Diệu ra.

- Nam nhân kia là ai vậy?

Một thuộc hạ của Từ Mẫn nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi nhỏ giọng dò hỏi đồng sự:

- Thiếu tiền của đại tỷ hay sao?

- Không biết!

Đồng sự lắc đầu:

- Đại tỷ hạ thủ nặng tay như vậy, xem ra nhất định là thiếu rất nhiều tiền!

Ngồi ở cửa trường học, nhìn đám người của hiệp hội cùng nhân viên cảnh sát đang vội vàng phong tỏa hiện trường, xử lý thi thể cùng an ủi người sống sót, Minh Diệu lấy ra điều thuốc châm lửa rít sâu một hơi. Thuốc lá này là hẩn hời mượn của nhân viên hiệp hội. Mặc dù đối với hắn mà nói, hiện tại nicotin đã không còn khả năng kích thích được hắn, nhưng Minh Diệu cũng đã thói quen không có việc gì thì châm điều thuốc đặt lên miệng mình, tuy thân thể hắn không còn loại dục vọng này, nhưng thói quen cũng đã thật khó sửa lại.

- Đang suy nghĩ gì vậy?

Diệp Tiểu Manh kéo góc áo Minh Diệu, tò mò hỏi. Từ lúc gặp lại Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh đã luôn nắm chặt lấy góc áo của hắn không buông, tựa hồ nàng lo sợ chỉ cần mình buông lỏng tay sẽ không còn được nhìn thấy hắn.

- Không có gì!

Minh Diệu cười cười:

- Tôi đang suy nghĩ tôi đúng là cái mạng lao碌, vừa mới trở về đã gặp phải loại chuyện này.

- Phải, thật không nghĩ đến ở trong trường học sẽ phát sinh loại chuyện này, còn nhiệt náo lớn như vậy.

Diệp Tiểu Manh thở dài một hơi:

- Những bạn học còn sống sót này sẽ ra sao bây giờ?

- Không biết.

Minh Diệu lắc đầu:

- Nếu như là sự kiện linh dị bình thường, nhiều nhất là thẩm vấn rõ tình huống, sau đó dùng chút phương pháp đặc thù xóa đi ký ức trong đoạn thời gian này là được. Nhưng chuyện này nhiệt náo thật sự là quá lớn, muốn áp xuống dưới thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

- Phải a, đã chết nhiều người như vậy. Lại có nhiều sinh viên cùng thầy cô giáo mất tích, căn bản không cách nào tiếp tục đi học lại bình thường.

Diệp Tiểu Manh nói.

- Cô nói trong nửa năm nay cô vẫn sống chung với Mị sao?

Minh Diệu mở miệng hỏi.

- Phải đó!

Diệp Tiểu Manh gật đầu:

- Có một ngày tôi mua thức ăn về nhà, nhìn thấy chị ấy đứng ngay trước cửa. Cũng không biết tại sao vừa thấy chị ấy thì tôi lập tức tin tưởng lời nói của nàng. Nàng nói nàng là chị của tôi, là tối chiều cổ cho tôi, vì thế tôi mời nàng ở chung nhà. Nhưng tuy tôi tin tưởng nàng là chị tôi nhưng có một số việc nàng nói tôi vẫn không tin.

- Nga, cô bé ngu ngốc như cô hiện tại cũng đã phân biệt được lời nói thật và nói dối hay sao?

Minh Diệu cười nói:

- Nàng đã nói gì vậy?

- Nàng nói anh đã chết!

Diệp Tiểu Manh quyết miệng nói:

- Tuy rằng không biết vì sao chị ấy lại nói như vậy, nhưng tôi biết là chị ấy nói dối!

- Ha ha, cũng không thể xem là nói dối đâu.

Minh Diệu cười cười:

- Kỳ thật khi đó...cũng có thể xem như đã chết đi!

- Tôi mới không thêm tin đâu!

Diệp Tiểu Manh ôm chặt cánh tay Minh Diệu:

- Tôi biết anh nhất định có chuyện gì đó thật trọng yếu cần làm, cho nên mới không liên hệ với mọi người. Đợi sau khi anh làm xong hết thấy, nhất định sẽ trở lại. Quả nhiên cảm giác của tôi đã đúng, anh thật sự đã trở lại!

- Tiểu đồ đàn!

Minh Diệu dùng tay kia thân mật nhu nhu tóc của Diệp Tiểu Manh:

- Sinh hoạt phí ngày thường thì sao? Tựa hồ Mị không có công tác gì đi?

- A, chuyện này anh không cần lo lắng!

Diệp Tiểu Manh nói:

- Chị Mị rất có tiền, mỗi tháng chị ấy cầm tiền về còn hơn anh kiếm được cả năm nữa đó.

- Ách...

- Minh Diệu tiên sinh, công tác chủ yếu cũng đã làm xong.

Một nhân viên phụ trách công tác hiệp hội đi tới, cung kính nói. Tuy rằng bình thường đối diện với người bình thường vẫn luôn duy trì thái độ vênh váo đắc ý, nhưng dù sao Minh Diệu cũng được xem là thành viên của tổ hành động đặc biệt hiệp hội, mà hẳn chẳng qua chỉ là một tiểu tổ trưởng xử lý ngoại cần hiệp hội mà thôi, thái độ đương nhiên phải cung kính hơn một ít.

- Hiện tại anh cùng chúng tôi quay về hiệp hội hay là...

- Không cần, tôi còn có chút chuyện muốn làm.

Minh Diệu khoát tay:

- Những người sống sót ở đây các anh dự định làm sao bây giờ?

- Tạm thời còn chưa có phương pháp ổn định ổn thỏa. Cho nên trước tiên tìm một chỗ tập trung họ lại ổn định, chờ đợi chỉ thị của cấp trên.

Tiểu tổ trưởng kia cười khổ nói:

- Chuyện lần này đã nhiệt náo phạm vi thật sự là quá lớn, cho nên cấp trên cũng rất đau đầu!

- Những khu lây nhiễm khác cũng phải an bài như vậy sao?

Minh Diệu hỏi.

- Phải!

Tổ trưởng gật đầu:

- Nhưng tình huống ở những khu lây nhiễm khác lại không đến mức nghiêm trọng như nơi này. Nếu tổ thanh lý của hiệp hội đến đúng thời gian, bình thường sẽ không xuất hiện thương vong đại quy mô đến như vậy. Tổ thanh lý có thể ở trong thời gian ngắn tìm được người bị lây nhiễm, sau đó trực tiếp đem bọn họ cách ly với ngọn nguồn lây nhiễm!

- Như vậy vì sao nơi này lại không có tổ thanh lý đến giải quyết?

Minh Diệu hỏi:

- Đã vậy còn đem cả trường học dùng kết giới phong tỏa đã bỏ mặc cho xong?

- Việc này...tôi cũng không rõ lắm.

Tiểu tổ trưởng lắc đầu:

- Đại khái là vì nhân thủ không đủ đi. Bởi vì chuyện lần này đã lan tràn trong phạm vi quá rộng, người của hiệp hội lại không bao quát được hết thấy, vì vậy khó thể bận tâm đến từng khu lây nhiễm, cho nên...

- Được rồi, tôi đã biết!

Minh Diệu gật đầu:

- Cô bé này...còn có cô gái kia...

Hắn chỉ chỉ Diệp Tiểu Manh đứng bên cạnh cùng a Trạch đang trả lời câu hỏi của nhân viên hiệp hội cách đó không xa, nói:

- Hai nàng là người quen thân của tôi, có thể cho hai nàng đi cùng tôi được chứ?

- Không thành vấn đề!

Tiểu tổ trưởng gật đầu:

- Hai nàng cũng không phải người thường, cho nên sẽ không gặp phải phiền toái.

- Vậy là tốt rồi!

Minh Diệu đứng dậy, vỗ vỗ bả vai tiểu tổ trưởng, nói:

- Cảm ơn!

- Đừng khách sáo!

Tổ trưởng nhìn Minh Diệu cười:

- Còn có chuyện gì cần tôi hỗ trợ không?

- Không có, bản báo cáo về sự kiện này tôi sẽ mau chóng đưa lên, khổ cực!

Minh Diệu lắc đầu.

- Tốt lắm, nếu như không còn chuyện gì khác tôi phải quay về làm việc đây!

Tổ trưởng chào từ biệt với Minh Diệu, liền rời đi.

- Tiểu Manh, kêu cô bé hiếu kỳ kia đi!

Minh Diệu duỗi bờ lưng mệt mỏi:

- Thuận tiện nói qua với Từ Mẫn một tiếng, chúng ta về nhà trước.

- Nha...

Diệp Tiểu Manh gật đầu, nàng muốn đi tìm a Trạch nhưng lại vẫn nắm chặt áo của Minh Diệu không chịu buông tay.

- Đi thôi, tôi không trốn đi đâu.

Minh Diệu cười lắc đầu:

- Tôi cam đoan!

- Ân, đã hứa rồi đó, không được nói mà không giữ lời!

Diệp Tiểu Manh nhìn Minh Diệu với ánh mắt thật đáng thương.

- Đã biết rồi!

Minh Diệu vỗ nhẹ lên đầu Diệp Tiểu Manh.

- Mau đi đi!

- Lại đánh đầu của tôi, sẽ biến thành ngu ngốc!

Diệp Tiểu Manh bất mãn than thở một tiếng, lúc này mới yên tâm buông áo của Minh Diệu.

...

Lại về tới ngôi nhà quen thuộc, Minh Diệu ngồi trên sofa trong phòng khách, chỉ khi quay về nơi này hắn mới cảm giác được mình chân chính trở lại. Toàn thân hắn đều buông lỏng xuống, Minh Diệu nhắm nhẹ hai mắt.

- Nửa năm nay anh đã đi đâu?

A Trạch đi tới mở miệng hỏi.

- Tiểu Manh vẫn luôn vô cùng lo lắng cho anh, tuy rằng nàng không nói nhưng tôi có thể nhìn ra, nàng luôn luôn khổ sở!

- Nói ra thật dài dòng, lại thật phức tạp.

Minh Diệu nhắm mắt lại nói:

- Lăn lộn một thời gian với một đám quỷ hút máu, đi tới một đảo nhỏ tại Châu Âu, cùng một đám thiên sứ dị dạng đánh nhau, còn bị một nhân loại đánh một trận!

- Quỷ hút máu?

Ánh mắt A Trạch sáng rực lên, nàng vội vàng xuất ra quyển vở cùng bút mang theo bên mình:

- Nói tôi nghe thử một chút quỷ hút máu có hình dáng thế nào?

- Cô thật đúng là một cô bé hiếu kỳ.

Minh Diệu cười lắc đầu:

- Không cho tôi nghỉ ngơi lấy hơi sao?

- Anh không phải vẫn luôn hít thở đó sao?

A Trạch vội vàng nói:

- Kể lại cho tôi nghe một chút đi, rốt cục quỷ hút máu là hình dạng gì vậy?

- Bị cô nhìn xuyên rồi!

Minh Diệu bất đắc dĩ vỗ trán nói:

- Hiện tại quỷ hút máu đã không còn hút máu người như trước kia...

Chương 347 (c) Giải quyết tốt hậu quả

Ăn xong cơm chiều, Minh Diệu đi tắm rửa rồi quay về phòng mình. Nằm trên giường, có lẽ suốt nửa năm nay hắn ngủ rất nhiều, hiện tại thế nào cũng không ngủ được. Minh Diệu biết mình vắng nhà nửa năm, tuy rằng Mị đã nói với Diệp Tiểu Manh rằng hắn đã chết, hơn nữa hắn cũng chưa từng gọi điện thoại về nhà, nhưng nhìn căn phòng vẫn sạch sẽ chỉnh tề cũng có thể nhìn ra được, Diệp Tiểu Manh vẫn tin chắc sẽ có một ngày hắn trở lại. Bàn tay Minh Diệu lướt nhẹ qua từng ngõ ngách bên trong phòng, Diệp Tiểu Manh đem cả căn phòng quét tước thật sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

- Đình đông...

Thanh âm tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Minh Diệu nhìn nhìn di động, hiện tại mới hơn bốn giờ sáng.

- Ai vậy, trễ như vậy sao?

Minh Diệu kỳ quái mở cửa phòng, nhìn thấy được gương mặt mỗi một không chịu nổi của Ada hiện ra ngay trước mặt mình.

- Không phải chứ, lúc gọi điện thoại cho cô không phải vẫn còn ở Anh quốc sao?

Minh Diệu có chút ngoài ý muốn. Sau khi về đến nhà, hắn vội gọi điện thoại cho Ada, còn chưa nói được vài câu thì bên kia đã cắt điện thoại. Vốn Minh Diệu còn tưởng rằng Ada có chuyện gì đang bận rộn, nhưng hắn thật sự không ngờ nàng có thể suốt đêm từ Anh quốc bay thẳng về Trung Quốc.

- Tôi không tận mắt nhìn thấy anh, luôn không an lòng, nên đã đáp chuyến bay sớm nhất quay về!

Thanh âm của Ada có chút nức nở.

- Anh có biết hay không suốt nửa năm nay tôi tìm anh thật khổ sở...

- Thật xin lỗi, bởi vì xảy ra chút sự tình.

Minh Diệu vốn định để Ada vào nhà rồi nói chuyện, nhưng không nghĩ ra Ada lại ôm chặt lấy hắn, làm cho hắn không thể động đây.

- Tôi không có cách nào liên hệ với mọi người, thật sự xin lỗi.

- Không sao, không sao, anh có thể bình an trở về là tốt rồi!

Ada vui đầu trong lòng Minh Diệu lại lắc nhẹ đầu.

- Thế nào đều tốt cả, chỉ cần anh có thể bình an trở về, ô ô...

- Cô...cô đừng khóc nữa...

Minh Diệu có chút lúng túng nói:

- Vào nhà trước hãy nói chuyện có được không? Hơn nửa đêm để hàng xóm nhìn thấy không tốt lắm...

- Tôi không quan tâm, tôi muốn khóc thôi, ô ô...

Nước mắt ướt đầm ngực áo Minh Diệu, lần này nàng cũng không phải bị kỹ xảo biểu diễn quỷ phá, mà là khóc thực sự.

- Làm ơn đi, cô vào nhà rồi hãy khóc được chứ?

Minh Diệu bất đắc dĩ nói:

- Vào nhà trước đi, muốn khóc làm sao cũng được.

Mất thật lớn khí lực hắn mới thuyết phục được Ada vào nhà, lại mất thật lớn công phu mới có thể dỗ dành Ada nín khóc. Minh Diệu cảm thấy dỗ dành phụ nữ còn mệt hơn đánh nhau với Adam.

- Tôi thật sự không còn cách nào nên đành phải trở về cầu xin cha tôi, dùng mạng lưới quan hệ của gia tộc truy tìm tung tích của anh.

Tuy rằng ngừng khóc nhưng vẻ mặt của Ada cũng vẫn u oán.

- Tôi mua cả chiếc máy bay mà anh mất tích trên đó, hi vọng tìm kiếm được chút dấu vết bên trong. Nhưng không tìm được gì cả, ngay cả Sheen cũng không liên lạc được, Hi Thái gia tộc cũng nói không tìm được tung tích của anh. Tôi thật sự không còn cách nào, muốn dùng nghi thức gọi về Lilith, nhưng nghi thức lại thất bại...

- Ách, thật sự là...

Minh Diệu cũng không biết nên nói gì mới tốt. Cả sự kiện đều do hắn cùng Lilith còn có đám quỷ hút máu kia cùng nhau kế hoạch, đương nhiên không tìm kiếm được đầu mối gì trên người bọn họ. Nhưng hình như vì muốn tìm được hắn, Ada đích thật đã mất không ít khí lực, ném không ít đau khổ. Bộ dáng của nàng thật tiêu tụy, hơn nữa gầy cả một vòng, sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Hai mắt nàng phủ kín tơ máu, hình như đã thật lâu không được ngủ ngon giấc.

- Thật xin lỗi...

Đối diện với loại tình hình này, Minh Diệu cũng không biết mình nên nói gì mới tốt.

- Không sao, anh có thể bình an trở về là tốt rồi...

Ada lắc đầu, ôm chặt lấy Minh Diệu:

- Thật sự, về được rồi là tốt nhất. Hiện tại tôi rất cực có thể thả lỏng được bản thân mình.

- Cô nhất định đã thật lâu ngủ không ngon giấc phải không?

Minh Diệu vỗ vai Ada:

- Thật gầy quá. Hiện tại đã thấy tôi không sao, cô cũng yên tâm rồi, đi ngủ một giấc đi. Ngồi máy bay thời gian dài, nên nghỉ ngơi sớm một chút!

- Chờ một chút, để tôi ôm thêm chốc lát, chỉ trong chốc lát có được không?

Ada nhìn Minh Diệu như cầu xin:

- Chỉ một chốc lát mà thôi...

- Được rồi!

Minh Diệu bắt đầu gật đầu:

- Chỉ chốc lát cô phải ngoan ngoãn đi ngủ, được chứ?

- Ân!

Ada dùng sức gật đầu. Nàng nhào tới ôm chặt lấy đầu Minh Diệu. Dem mặt Minh Diệu ôm sát vào ngực mình. Mặc cho Minh Diệu giãy dụa thế nào cũng không chịu buông tay.

- Chết mất, bị nghẹt thở chết...buông tay...

Mất thật lớn khí lực Minh Diệu mới giãy thoát khỏi ngực của Ada, hô hấp lấy không khí thanh tân, hổn hển nói:

- Lại là một chiêu này...

- Hừ, để cho tôi lo lắng suốt nửa năm, nghẹt thở chết cũng xứng đáng!

Ada ngẩng đầu, đắc ý nói:

- Nhìn anh sau này còn dám không nói một tiếng nào mà chạy trốn như vậy nữa hay không!

- Này, có chuyện tôi nghĩ phải nói cho cô biết!

Minh Diệu nghiêm trang nhìn Ada:

- Cô thay đổi...

- Tôi thay đổi?

Ada khó hiểu trừng mắt:

- Thay đổi thế nào vậy?

- Bộ ngực của cô nhỏ rồi!

Minh Diệu chỉ vào bộ ngực của Ada nói:

- Ít nhất bị giảm sút một size...

...

- Khi nào mình cũng có thể dùng được một chiêu này a...

Nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, Diệp Tiểu Manh nhìn nhìn bộ ngực bằng phẳng của mình, bất đắc dĩ thở dài...

...

Trong rừng cây heo lánh, Mị đi tới chỗ Diệp Trọng đang chờ nàng.

- Vội vã tìm tôi như vậy có chuyện gì?

Ngữ khí của Mị thật băng sương hời. Tuy rằng thật yêu thích cô em gái Diệp Tiểu Manh, nhưng đối với chuyện phụ thân phản bội mẫu thân của mình, Mị vẫn không thể quên được, cho nên quan hệ giữa hai cha con không được hòa hợp cho lắm.

- Tiểu Manh vẫn khỏe chứ?

Diệp Trọng cũng không trả lời nàng, vẫn nhìn phương xa mở miệng hỏi.

- Hoàn hảo!

Mị gạt đầu, cau mày nói:

- Nếu như ông thật sự quan tâm con bé, như vậy ông nên tự mình đến thăm nó đi, không phải mỗi lần đều chỉ dựa dẫm vào tôi hỏi tình hình gần đây của nó!

- Còn không phải lúc!

Diệp Trọng lắc đầu:

- Nếu như thời cơ chín muồi, cha sẽ đi gặp con bé. Bất quá không phải hiện tại!

- Bỏ đi, tôi không muốn tranh luận với ông!

Mị tức giận nói:

- Rốt cục là chuyện gì, thần thần bí bí...

- Những lời nói kế tiếp của cha, con nhất định phải nhớ kỹ không bỏ sót một chữ nào!

Về mặt Diệp Trọng ngưng trọng nói.

...

Tần gia đại trạch, Tần Lệ đẩy mặt phong trần từ bên ngoài chạy trở về.

- Đại ca, anh lại trở về sao?

Bước nhanh vào phòng sách, hắn thấy được Tần Khai đã đợi từ lâu.

- Có phải đã có tin tức của tiểu Diệu hay không?

- Không, còn chưa có!

Tần Khai lắc đầu:

- Lần này anh trở về là vì một chuyện khác!

- Vì một chuyện khác?

Tần Lệ sửng sốt. Từ sau khi Minh Diệu mất tích, trên dưới Tần gia vận dụng toàn bộ nhân lực điều tra hành tung của Minh Diệu, tuy rằng trên danh nghĩa Minh Diệu đã không còn quan hệ gì với Tần gia, nhưng dù sao vẫn là con cháu ruột thịt của gia đình, đương nhiên không thể không quan tâm. Từ sau khi Tần Khai trở thành phó hội trưởng hiệp hội, bởi vì công tác quá mức bận rộn, cho nên rất ít quay về Tần gia đại trạch, mọi chuyện trong Tần gia đều do Tần Lệ xử lý.

- Còn có chuyện gì quan trọng hơn cả việc tìm kiếm tiểu Diệu?

345. Chương 348: Nợ Tình

- Chú đóng cửa lại!

Tần Khai vẫy vẫy tay với Tần Lệ:

- Ngồi xuống đi!

Tuy rằng không biết Tần Khai định làm gì, nhưng Tần Lệ biết đại ca cũng không phải đùa giỡn. Mặc dù hẳn cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo lời Tần Khai đóng lại cửa phòng sách, ngồi xuống ghế đối diện.

- Tôi dặn dò chú một việc!

Tần Khai tiện tay bày ra một kết giới cách âm, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Kể tiếp những lời tôi nói chú nhất định phải nhớ cho thật kỹ!

...

- Còn chưa có tin tức của Địa Tướng sao?

Ngồi trong góc phòng âm u, thanh âm của ông chủ tuy rằng vẫn không chút dao động, nhưng toàn bộ những người trong tổ chức đều biết rõ, hiện tại ông chủ vô cùng tức giận.

- Thật xin lỗi...

Trên trán thủ hạ tuôn đầy mồ hôi lạnh:

- Chúng tôi đã tìm khắp những địa phương Địa Tướng đại nhân thường đi, nhưng không tìm ra được chút manh mối nào...

- Điều ta cần không phải lời xin lỗi của ngươi, mà là một kết quả làm ta vừa lòng!

Ông chủ phát phát tay:

- Lăn đi ra, tiếp tục tìm!

- Dạ, tôi hiểu được, tôi nhất định sẽ hết sức!

Như được đại xá, thủ hạ vội vàng đứng bật lên hốt ha hốt hoảng lui ra khỏi phòng.

- A Nhã, Địa Tướng rốt cục đang làm cái quỷ gì?

Ông chủ mở miệng hỏi:

- Ngươi luôn luôn đi rất gần với hắn, chẳng lẽ ngươi cũng không biết sao?

- Thật xin lỗi...

Thanh âm một nữ nhân yếu ớt nói. Nơi góc phòng, một nữ nhân lộ ra nửa mặt sau bức màn, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi cùng bất an:

- Ô ô...tôi thật sự không biết, hôm Địa Tướng đại nhân nói muốn đi ra ngoài một chút, cũng không có nói muốn đi đâu, tiếp theo đã không rõ hành tung...

- A Nhã, từ lần đầu tiên gặp ngươi cho tới bây giờ, cũng đã hơn mười năm rồi phải không?

Ông chủ giương mắt nhìn nữ quỷ sợ hãi rụt rè, mở miệng nói:

- Ngươi luôn nói bản thân mình không nhớ rõ chuyện khi còn sống, nhưng ngươi lại biết rất nhiều chuyện mà ngay cả ta cũng không hề biết được. Chuyện về Quỷ Yêu, về La Sát, còn có Hắc Chi Đoạn Chương bí ẩn. Ta thật sự rất muốn biết khi ngươi còn sống rốt cục lại là ai đây?

- Tôi không biết!

Nữ quỷ yếu ớt nói:

- Tôi thật sự chuyện gì cũng nghĩ không ra, đôi khi sẽ nhớ được từng ký ức vụn vặt mà thôi, nhưng khi tôi muốn cố gắng bắt lấy lại không nghĩ ra được chuyện gì...

- Từ sau khi Địa Tướng gia nhập vào trong tổ chức, ngươi luôn đi chung với hắn, thường xuyên cùng sống chung một chỗ.

Ánh mắt ông chủ sắc bén như đao, đảo qua thân thể nữ quỷ:

- Chuyện lần này người thật sự cái gì cũng không biết?

- Ô ô...tôi thề tôi thật sự không biết chuyện gì cả!

Nữ quý bị ánh mắt của ông chủ đảo qua, rùng mình, núp ra sau bức màn:

- Chuyện gì hắn cũng không chịu nói với tôi, hắn và tôi sống chung một chỗ, nhưng hắn chỉ ưa thích khi dễ tôi thôi, hắn luôn dùng một ít phương pháp kỳ quái đến tra tấn tôi...

- Vậy sao?

Ông chủ hừ lạnh một tiếng:

- Như vậy lần này cả nước bùng nổ sự kiện lây nhiễm đại quy mô, người cũng không biết gì hay sao?

- Tôi thật sự chuyện gì cũng không biết!

Thanh âm nữ quý cơ hồ như khóc lên:

- Tôi xin thề hắn không hề đề cập gì tới chuyện này, hơn nữa tôi cũng không biết chuyện này có phải do hắn làm hay không...

- Cút ra đi, đừng làm dơ bức màn của ta!

Ông chủ chán ghét phát phát tay.

- Ô...dạ...

Nữ quý nghe nói như thế, vội vàng theo cửa sổ rời đi.

Ngồi bên trong căn phòng của mình, cả người ông chủ đều sa vào trong bóng tối. Địa Tướng đã mất tích. Mà cả nước đều xuất hiện sự kiện La Sát Quỷ lây nhiễm. Nếu như nói chuyện này không liên quan gì tới Địa Tướng, đánh chết hắn cũng không tin. Nhưng hắn thật sự không thể tưởng được lại có nhiều người bị lây nhiễm thành La Sát Quỷ như vậy, rốt cục là vì mục đích gì?

Lúc ấy lần đầu tiên nhìn thấy Địa Tướng tại trần nhỏ, hắn chỉ bắt quá là một người thường hận đời.

...

- Có a!

Diệp Tiểu Manh nói:

- Chị tìm anh ấy có việc gì không?

- A, hiện tại chị đang ở cục cảnh sát, một lát nữa đến nhà em. Có chút việc muốn hỏi thăm anh ấy một chút.

Từ Mẫn nói xong liền cúp điện thoại.

Hai mươi phút sau Từ Mẫn vẫn mặc nguyên bộ đồ cảnh sát đi tới nhà của Minh Diệu. Tinh thần nàng có chút uể oải, xem ra đã bận rộn làm việc suốt đêm trong cục cảnh sát.

- Lần này chuyện xảy ra trong trường học của Tiểu Manh có chút kỳ quái, tôi đã hỏi qua Cung pháp y, những miếng vết thương trên các thi thể đều bị động vật nào đó cắn xé lưu lại.

Từ Mẫn ngồi xuống, đem một chồng ảnh chụp các thi thể đẩy lên trước mặt Minh Diệu.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

- Tôi cũng không hiểu rõ ràng, khi tôi tới đó thì đã hoàn toàn hỗn loạn!

Minh Diệu suy nghĩ nói:

- Người của hiệp hội cho cô mang ảnh ra ngoài sao?

- Tôi cảm thấy được có lẽ sẽ có trợ giúp cho anh, vì vậy trộm mang đi ra.

Từ Mẫn nói:

- Nhưng những người áo đen của hiệp hội tựa hồ cũng chẳng quan tâm, chỉ hốt ha hốt hoảng mang thi thể rời đi, không chú ý tới những ảnh chụp này!

- Tuy rằng tôi cũng không biết rốt cục là chuyện gì xảy ra, nhưng tôi lại có một loại dự cảm...

Minh Diệu suy nghĩ nói:

- Thiên hạ sắp rối loạn...

- Có một việc tôi thật để ý!

Từ Mẫn nói:

- Trường học của Tiểu Manh phong hiệu dùng danh nghĩa ngăn chặn siêu vi trùng cảm cúm, hiện tại khắp nơi trong cả nước đều có loại bệnh cảm nhiễm siêu vi trùng này, chẳng lẽ...

- Rất có thể chính là như vậy.

Minh Diệu gật đầu nói:

- Đây là chân tướng của siêu vi trùng cảm cúm!

- Tại sao lại như vậy chứ?

Từ Mẫn nghe được tin tức này lấp bắp kinh hãi:

- Những người trong hiệp hội đều là những kẻ ăn không ngồi rồi sao? Cứ mặc kệ cho loại chuyện này phát sinh?

- Chuyện lần này bên hiệp hội phản ứng thật không chút bình thường!

Minh Diệu suy tư đáp:

- Bình thường mà nói, không thể xuất hiện tình huống khuếch tán bùng nổ trong phạm vi đại quy mô cả nước. Phản ứng lần này của hiệp hội thật quá mức chậm chạp, chậm chạp tới mức có chút không bình thường.

...

Trần Lam ngồi trong phòng làm việc, trong tay đùa bốn cây bút máy. Mặc dù không đúng lúc cử tổ thanh tẩy đến thanh lý trường học của Diệp Tiểu Manh là vì có lòng riêng của hắn bên trong, nhưng hiện tại khu vực phát lây nhiễm có thật nhiều, nhân công trong hiệp hội cũng đích xác là có hạn, người khác cũng không thể soi mói lỗi lầm trên người hắn. Dù sao linh năng giả cũng không đi đây ngoài đường lớn, một phân bộ cộng thêm cả nhân viên hậu cần có hơn trăm người đã là không tệ rồi, hiện tại nhân công của hiệp hội đúng là thiếu rất nhiều.

- Bộ trưởng, nhân viên đi xử lý công việc tại đại học X đã trở về!

Thư ký gấp gấp đẩy cửa tiến vào hỏi:

- Những người sống sót nên làm sao ổn định?

- Cũng như ngày thường mà thôi, chuyện này còn cần hỏi?

Trần Lam có chút cảm tức:

- Loại sự tình này cũng cần hỏi tôi, ở trong đầu anh đều là phân sao?

- Nhưng nhân số thật sự có chút nhiều lắm!

Thư ký khó xử nói:

- Có tới gần ngàn người, chúng ta không có nhiều địa phương để ổn định được họ!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Tại sao còn nhiều người như vậy?

Trần Lam sững sốt:

- Chờ một chút, anh nói là đại học X? Có người sống sót? Còn tới một ngàn người?

- Dạ!

Thư ký gật đầu.

- Trước đó không phải tôi đã nói không cần cho tổ thanh lý tới đó sao?

Trần Lam nói:

- Khi đó đã dùng kết giới phong tỏa cả vườn trường, sau khi lây nhiễm bộc phát sao còn nhiều người sống sót như vậy?

- Tôi cũng không biết.

Thư ký lắc đầu:

- Kết giới vừa vỡ, người của chúng ta đã tới thật nhanh. Khi chúng tôi đến thì phát hiện đã có thành viên của tổ hành động đặc biệt đem toàn bộ người sống sót đều cứu đi ra, tập trung ở cùng một chỗ...

- Được cứu ra sao?

Trần Lam liền vội vàng hỏi:

- Là ai?

- Để tôi xem lại...

Thư ký mở văn kiện trong tay ra:

- Tên là Minh Diệu, hơn nửa năm trước mới gia nhập, là người mới. Ở trong vòng nửa năm cũng chưa tiếp nhận nhiệm vụ gì, luôn luôn nghỉ phép...

- Minh Diệu?

Trần Lam vốn sững sốt, tiếp theo nở nụ cười:

- Quả nhiên đã dẫn dắt được người đi ra sao...

- Bộ trưởng, những người sống sót kia chúng ta làm sao ổn định?

Thư ký hỏi:

- Nhân số thật sự là nhiều lắm...

- Trước hết để người bên thị chính tìm một địa phương cho những người kia ở lại, phái chuyên gia trông coi. Khoan hãy tiến hành phụ đạo tâm lý cùng tiêu trừ trí nhớ, phong tỏa tin tức mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Trần Lam nghĩ nghĩ nói:

- Cứ như vậy đi, anh đi ra ngoài trước!

- Dạ!

Thư ký gật đầu, rời khỏi văn phòng.

- Rốt cục người đã nhận không được sao?

Trần Lam ngồi bên bàn làm việc của mình, khóe môi lộ ra tia tươi cười tàn nhẫn.

- Tránh né nửa năm, cuối cùng còn không phải lộ đầu ra khỏi mai rùa. Đây chính là cơ hội tốt...

- Nhưng kế hoạch của chúng ta đã bắt đầu, thật sự không thích hợp để cảnh mẹ để cảnh con.

Thanh âm một nữ nhân từ góc phòng truyền đến:

- Nhấn nại thêm chút nữa đi, toàn bộ công tác chuẩn bị cũng đã hoàn thành xong, bây giờ không phải thời gian cho người giải quyết ân oán cá nhân!

- Ta sắp không nhịn được nữa!

Trần Lam nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lão đầu kia để cho ta nhấn, người cũng bảo ta nhấn. Ta đã nhịn nhiều năm như vậy, sắp sửa không nhịn được. Tần Khai là phó hội trưởng hiệp hội, ta không đụng chạm được Tần gia, nhưng tiểu tử đó đã bị đuổi ra khỏi nhà...

- Người cần gì phải gấp trong nhất thời.

Thanh âm nữ nhân kia sâu kín nói:

- Chỉ cần chúng ta thành công, muốn trực tiếp đem Tần gia nhổ tận gốc cũng là chuyện dễ dàng. Chỉ là một phó hội trưởng mà thôi...

- Được rồi, người nói rất đúng!

Trần Lam thở dài một hơi, buông lỏng nắm tay:

- Để cho hắn qua thêm vài ngày lành cũng được, xem như ta ban ân cho hắn!

...

Ông chủ vốn nhìn trúng năng lực của Địa Tướng, vì vậy nhận hắn vào bên trong tổ chức. Mục đích ban đầu chẳng qua là vì muốn lợi dụng năng lực của Địa Tướng tìm ra phương pháp phục sinh cho con gái của mình mà thôi. Tuy rằng bên trong tổ chức có đủ chủng loại Yêu tộc, cũng không thiếu khuyết yêu quái có ý nghĩ linh hoạt, nhưng loại chuyện thuộc về ngành nghiên cứu dù sao nhân loại cũng am hiểu nhiều hơn. Dem toàn bộ hi vọng đều ký thác lên người Địa Tướng, cho nên bình thường ông chủ đối với hắn thật sự khoan dung. Đòi tiền đòi nhân lực, chỉ cần là chuyện gì có liên quan tới thực nghiệm đều tận lực đi thỏa mãn hắn. Đối với việc Địa Tướng lén lút ở bên ngoài làm một ít chuyện, hắn cũng mở một mắt nhắm một mắt. Chỉ cần không nhiệt náo quá lớn, cũng không vượt quyền là được. Bởi vì ông chủ cũng biết muốn con ngựa chạy nhanh, như vậy nhất định phải cung cấp cho nó đầy đủ ngon ngọt. Chẳng qua hiện tại xem ra, tựa hồ hắn đã quá mức dung túng cho Địa Tướng.

- Tần Khai!

Ông chủ nhớ tới tên người luôn làm cho hắn có chút đau đầu này, không khỏi nhíu mày. Nếu không phải luôn bị Tần Khai cắn chặt không buông, hắn làm sao lại có thể sơ sẩy như thế?

...

Cánh tay có chút chết lặng, Minh Diệu cũng không dám tạo ra động tác quá lớn. Ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào trên gương mặt của Ada, có thể nhìn thấy được gương mặt của nàng đã gầy yếu thật nhiều so với trước đây, có lẽ đã nếm trải không ít đau khổ. Mặc cho Minh Diệu khuyên nhủ như thế nào, nhưng nàng nhất định không chịu đi ngủ, đòi Minh Diệu phải cùng nàng nói chuyện. Có lẽ là quá mệt mỏi, nói chuyện chưa được bao lâu thanh âm của nàng nhỏ dần từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Ada nhắm mắt lại, mặc dù có chút tiêu tụy nhưng càng tăng thêm khí tức nhu nhược, nhìn qua làm cho người ta có chút đau lòng. Đôi lông mi thật dài thỉnh thoảng run rẩy lên, khóe môi cong cong, tựa hồ đang làm mộng đẹp.

- Xem ra lần này thiếu không ít nợ a...

Minh Diệu nhẹ thở dài. Vô luận là Diệp Tiểu Manh cũng tốt, Từ Mẫn cũng tốt, Ada cũng vậy, Minh Diệu cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên đều cảm giác ra được tâm ý của ba nữ nhân này. Nợ tình thật khó trả.

Đặc biệt là thiếu nợ tình của nữ nhân, càng làm cho hắn cảm giác có chút khó xử. Nếu đặt ở lúc trước, vô luận là sẽ chết sớm hay bị cướp đi tình yêu cũng vậy, hắn còn có đầy đủ lý do để cự tuyệt tình yêu của các nàng, nhưng bây giờ đã cùng Alie tiến hành nghi thức Huyết Hôn, nguyên bản giới hạn sẽ chết ở lúc bốn mươi tuổi hiện tại đã bị giải trừ hạn chế. Mà trước khi hắn rời đi quay về nhà, có lẽ là vì muốn bồi thường cho hắn, Lilith cũng đã dựa theo ước định trước đó đem tình yêu cùng đôi mắt trả lại cho hắn. Tuy rằng hết thấy nhìn qua giống như thật hoàn mỹ, nhưng chính vì như thế càng làm cho hắn thêm khó xử. Ba nữ nhân này vô luận là người nào, hắn cũng đều không đành lòng cự tuyệt, nhưng cũng không cách nào đi tiếp thu.

- Có lẽ nên cùng Lilith thương lượng một chút, mời nàng thu lại tình yêu của mình đi!

Minh Diệu nhìn ra ánh trăng bên ngoài cửa sổ, thì thào lẩm bẩm:

- Có lẽ nhờ vậy cũng không cần rơi vào khó khăn...

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, Ada chậm rãi mở mắt, phát giác mình đang nằm ngủ trong tay Minh Diệu. Nàng ngẩng đầu lên, hơi thở ấm áp của Minh Diệu rơi vào trên trán của nàng. Hương vị nồng đậm của nam giới không khỏi làm cho nàng cảm thấy choáng váng.

Nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ sáng. Hiện tại thân hình hai người áp sát vào nhau chặt chẽ, chẳng những nàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng rực của Minh Diệu, khi bàn tay nàng từ từ chạm lên ngực hắn, có thể rõ ràng cảm giác được trái tim của Minh Diệu đang nhảy mạnh mẽ dưới tay nàng.

Ada cảm giác được nằm trong lòng nam nhân này thật sự làm cho nàng thoải mái cùng an tâm vô cùng. Những mệt mỏi cùng ủy khuất suốt nửa năm qua trong một khắc này như đã hoàn toàn biến mất.

Ada cảm giác Minh Diệu tựa hồ nhúc nhích, vội vàng nhắm mắt lại tiếp tục dựa vào người Minh Diệu giả vờ như còn đang ngủ, loại cảm giác ấm áp này làm nàng có chút không muốn xa rời.

Có lẽ suốt nửa năm này ngủ thật nhiều, Minh Diệu chỉ híp mắt một chút cũng đã tỉnh lại. Cánh tay hắn có chút run lên, hắn nhìn Ada rúc trong lòng ngực của mình, tuy rằng nàng đang nhắm mắt lại nhưng có thể thấy được đôi mắt nàng đang run rẩy, rất rõ ràng nàng đang giả vờ vẫn còn ngủ say.

346. Chương 349: Phản Bội

- Cô dự định giả vờ tới khi nào?

Minh Diệu cười nói:

- Còn không chịu thức dậy, cánh tay tôi sẽ bị phế bỏ!

Bị Minh Diệu vạch trần, Ada mở to mắt rời khỏi lòng ngực ấm áp kia.

- Quỷ hẹp hòi, để cho tỷ tỷ ôm thêm một chút cũng không được.

Ada nói:

- Cũng đâu có thiếu miếng thịt nào!

- Rõ ràng nhỏ hơn tôi mà cứ đòi làm tỷ tỷ, cô thật đúng là ác thú vị!

Minh Diệu cười nói:

- Tuy rằng tôi sẽ không thiếu một miếng thịt, nhưng chỉ sợ có chút người nào đó nhìn không được muốn lao vào rồi!

Ada vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện cửa phòng Diệp Tiểu Manh mở ra khe hở nho nhỏ, một đôi mắt to đang chớp chớp, phát hiện Ada nhìn qua vội vàng trốn ra sau cửa.

- Đã bị phát hiện mà còn ỉn núp, mau ra đây đi.

Minh Diệu cười nói:

- Chỉ bằng chỉ số thông minh của cái đầu nhỏ của cô, muốn gạt người ít nhất còn phải qua thêm năm trăm năm!

- Hắc hắc...

Diệp Tiểu Manh mặc đồ ngủ từ trong phòng đi ra, nhìn Minh Diệu thè lưỡi.

- Chào buổi sáng chị Ada!

Mặc dù còn xa một khoảng cách, nhưng Minh Diệu vẫn nhìn ra được đôi mắt Diệp Tiểu Manh có chút tơ máu, tựa hồ tối hôm qua ngủ cũng không ngon giấc. Chẳng lẽ tiểu quỷ này vẫn luôn trốn sau cửa nhìn lên hay sao? Minh Diệu cảm giác có chút đau đầu.

- Linh linh linh...

Đang ăn điểm tâm, điện thoại đột nhiên vang lên.

- Để tôi nghe!

Diệp Tiểu Manh ném lại đĩa trứng, bước nhanh chạy tới cầm điện thoại.

- Tiểu Manh, Minh Diệu đang ở nhà sao?

Đầu bên kia điện thoại truyền ra thanh âm của Từ Mẫn, tựa hồ như nàng có chút mệt mỏi.

...

Từ sau khi Địa Tướng mất tích, ông chủ luôn có chút tâm thần không yên, hẳn luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sắp phát sinh. Đây là trực giác thường có của một thượng vị giả độc hữu.

- Ông chủ, trà của ông đây!

Bên ngoài phòng làm việc truyền tới tiếng gõ cửa, nữ thư ký trẻ tuổi cầm một ly trà trong tay bưng đến. Bước chân của nàng nhẹ nhàng mà tao nhã, cho dù là so sánh với người mẫu đỉnh cấp trên thế giới cũng không kém bao nhiêu. Theo bước chân bước đi, bờ mông của nàng không ngừng uốn éo, hình dáng thật mê người. Mái tóc uốn choàng trên đầu vai, hình dáng tao nhã vô cùng xinh đẹp. Chỉ nhìn vào đôi mắt nhọn nhọn đã thấy bất đồng với nhân loại bình thường. Đồng tử màu đen lại chẳng khác gì một sợi dây nhỏ, bên ngoài lại là màu lam thay thế trông trắng của đôi mắt. Nàng từ từ đi tới trong bóng tối, đồng tử cũng chậm rãi biến thành hình tròn, lờ lờ tỏa sáng.

- Để nơi đó đi!

Ông chủ cũng không quay đầu lại, thuận miệng nói. Đối với loại tuyệt sắc đủ làm bất cứ nam nhân nào phải điên cuồng, cần bản chẳng thèm nhìn tới.

- Người có thể đi ra ngoài!

- Dạ, ông chủ!

Trong đôi mắt không giống người thường của nữ thư ký hiện lên ánh sáng phức tạp, buông xuống ly trà trong tay, vẫn giữ nguyên bước chân tao nhã rời khỏi văn phòng. Tuy rằng dưới chân mang đôi giày cao gót, nhưng lại không hề phát ra chút tiếng vang nào.

Bưng ly trà trên bàn, ông chủ nhẹ nhàng nhấp một hớp. Đối với hắn mà nói quyền lợi cùng tiền tài chẳng qua chỉ là công cụ để đạt tới mục đích mà thôi. Chuyện duy nhất hắn muốn làm hiện tại là làm cho con gái của hắn không còn là một thi thể lạnh băng. Sắc đẹp hắn cũng chưa bao giờ xem vào trong mắt, sở dĩ hắn để ý nữ kia làm thư ký của mình bao năm nay, đơn giản là vì hắn nhìn trúng bước chân đi đường của con mèo yêu kia êm ái hơn những yêu quái khác.

Trong lòng ông chủ có chút sốt ruột. Trong đoạn thời gian gần đây, Tần Khai luôn cản chặt hắn không buông, làm cho hắn làm việc luôn bị bó tay bó chân. Vốn nghĩ rằng sau khi chiếm được Hắc Chi Đoạn Chương sẽ rất nhanh hoàn thành hết thấy chuyện này mà thần không biết quỷ không hay, nhưng thật không

ngờ Địa Tướng lại đột nhiên mất tích. Tựa hồ những chuyện phiền phức đều cùng lúc ập tới làm cho hắn luôn cảm thấy có chút bất an.

Không thể tiếp tục chờ đợi được nữa, trong lòng ông chủ trầm nghĩ. Làm cho người chết sống lại đây là chuyện trái ngược với pháp tắc của tự nhiên. Loại chuyện này nếu như bị người biết được như vậy hắn sẽ trở thành kẻ thù chung của chính phái. Chuyện mười năm trước Minh Diệu từng làm hắn cũng biết được, dù cũng không thành công, nhưng vì bị những linh năng giả khác bức bách nên Tần Khai cũng phải phế bỏ năng lực của Minh Diệu, đuổi hắn ra khỏi nhà.

Mà nếu hắn làm loại chuyện này bị người khác phát hiện, như vậy vị trí này của hắn chỉ sợ rằng...

Trong lòng ông chủ cả kinh. Có lẽ Tần Khai cũng đã phát hiện được mục đích của hắn cho nên mới cần chặt hắn không buông. Bất quá hắn lại cảm thấy có chút kỳ quái, Tần Khai làm sao biết được tin tức này? Là do Diệp Trọng hay sao? Hắn cũng không cách nào xác định. Mười năm trước khi hắn quyết định làm chuyện này, Diệp Trọng đã từ trong hiệp hội lén lút trộm ra tài liệu hữu dụng, bởi vì muốn tránh né nhân viên của hiệp hội đuổi giết còn bị thương không nhẹ. Tất cả chuyện này cũng làm ông chủ tin tưởng con rể hắn là cũng ủng hộ theo mình. Nếu không mà nói hắn cũng không cần làm tới một bước này. Chẳng qua trong mấy năm gần đây, Diệp Trọng có một vài hành động có chút cổ quái. Tuy rằng cũng chưa có bằng chứng chính xác, nhưng vẫn khiến cho hắn nảy sinh hoài nghi.

Tuy rằng Diệp Trọng từng vì một sự tình trước kia mà đi lại thật gần với Minh Diệu, nhưng theo báo cáo lại không hề có chứng cứ chứng tỏ Diệp Trọng có tiếp xúc với Minh Diệu. Mà cũng không có chứng cứ gì minh xác tỏ rõ Minh Diệu từng cùng Tần Khai, thậm chí là bất cứ người nào của Tần gia gặp mặt nhau. Tuy rằng Minh Diệu đã quay về hiệp hội, nhưng đó chỉ bất quá trong thời gian ngắn ngủi còn chưa đầy một tháng mà thôi, sau đó hắn cũng đã mất tích. Mà nếu chuyện này thật sự là do Diệp Trọng tiết lộ ra ngoài, như vậy năm đó hắn cần gì phải mạo hiểm lớn như vậy đi tới hiệp hội ăn cắp tài liệu đây? Thiển Tuyết còn là vợ của Diệp Trọng, Diệp Mị cũng là con gái của hắn. Ông chủ cảm thấy được Diệp Trọng tựa hồ cũng không có khả năng làm ra hành động gây rối gì, dù sao đối với những người như bọn hắn mà nói bạn bè đều không đáng dựa dẫm vào, duy nhất có thể tin tưởng cũng chỉ có người thân của chính mình.

Cảm giác tâm thần không yên luôn quẩn quýt lấy hắn. Hắn quyết định đi xuống phòng thí nghiệm bí mật dưới đất thăm con gái. Bởi vì Địa Tướng đã mất tích, công tác trong phòng thí nghiệm luôn bị vây trong giai đoạn đình trệ lại. Cả khu vực đều bị đóng kín, cấm đoán bất luận kẻ nào ra vào. Hắn cảm thấy được không thể tiếp tục chờ đợi thêm được nữa, có lẽ sắp xuất hiện một ít biến hóa nào đó mà hắn không thể khống chế. Toàn bộ công tác để phục sinh cho con gái cũng đã hoàn thành xong, số liệu thực nghiệm cũng đã thu thập hoàn chỉnh, hắn cảm thấy được có lẽ hắn nên tiếp tục tìm người đến trực tiếp nhận lấy công việc của Địa Tướng, đem thực nghiệm phục sinh mau chóng hoàn thành. Chỉ cần có Hắc Chi Đoạn Chương trong tay, hắn chỉ cần tiếp tục tìm được một nhà khoa học có thiên phú lại có kinh nghiệm sẽ có thể thực hiện được công việc này.

Đặt tay lên cánh cửa kim loại, một trận cường quang hiện lên. Kết giới phong bế phòng thí nghiệm chợt biến mất, cánh cửa tự động mở ra hai bên. Hắn đi vào trong phòng thí nghiệm, chứng kiến thân thể con gái nằm bên trong bồi dưỡng tào, hắn cảm giác mình không thể chờ đợi thêm một khắc nào. Vì muốn phục sinh cho con gái, hắn đã chuẩn bị suốt mười lăm năm. Trong mười lăm năm nay, hắn xây dựng tổ chức do yêu quái tạo thành, âm thầm thu thập tài liệu hữu dụng trong công việc phục sinh người chết. Có lẽ trong mười lăm năm nay hắn vì thu thập những thứ này đã dùng rất nhiều thủ đoạn dè tiện, thậm chí là tàn nhẫn, nhưng hắn cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Tuy rằng năm xưa kết hôn cùng vợ hắn, chỉ đơn thuần là cuộc hôn nhân chính trị, cũng không có cảm tình gì, hết thảy chẳng qua là vì tiếp nhận thanh danh hiển hách của gia tộc thê tử mà thôi. Nhưng đối với đứa con gái này, hắn lại vô cùng thương yêu. Nhưng do nguyên nhân đặc thù, đứa con gái mà hắn yêu thương sâu sắc lại trời sinh yếu ớt nhiều bệnh, cuối cùng chạy không thoát kết cục chết bệnh khi còn quá trẻ.

- Tuyết, đợi thêm chút nữa con gái!

Đứng trước bồi dưỡng tào, ông chủ toát ra ánh mắt hiên lành khó được, hoàn toàn bất đồng với vẻ tàn nhẫn lãnh khốc ngày thường:

- Chỉ còn thiếu chút nữa là con có thể sống lại!

Đi đến trước đài thí nghiệm, hắn bắt đầu lật xem những báo cáo thực nghiệm được Địa Tướng lưu lại trước đó. Một chồng tư liệu thật dày nặng nề đã chứng minh con đường mà hắn đã đi qua suốt mười lăm năm có bao nhiêu gian nan. Theo ban đầu không có cách nào, thu thập đủ loại phương pháp đồn đãi về chuyện phục sinh cho người chết. Càng về sau càng tìm được con đường thêm chính xác, con đường này đi qua dị thường khúc chiết. Nếu không phải gặp được nữ quý không rõ lai lịch tên a Nhã kia, chỉ sợ hắn vẫn còn đang không ngừng tìm kiếm những phương pháp đồn đãi có chút thái quá kia.

Gặp được a Nhã, thay vì nói là vận khí, hắn cảm giác càng giống như ông trời ban ân ột phen khổ tâm của hắn. Nữ quý không rõ lai lịch kia có lẽ đã du dương trên thế gian này thật sự đã quá lâu, cho nên ý nghĩ đã có chút hỗn loạn, căn bản không nhớ nổi những chuyện đã xảy ra khi còn sống. Chỉ ngẫu nhiên nhớ được một ít ý niệm trong đầu, cũng đã chứng minh thân phận nữ quý kia khi còn sống chắc chắn không phải là người thường. Nếu không nàng sẽ không biết được nhiều bí mật mà ngay cả hắn cũng chỉ mới được nghe qua lần đầu. Quý Yêu, La Sát, Hắc Chi Đoạn Chương, những thứ này đều nằm trong những mảnh nhỏ ký ức của a Nhã. Hắn cũng từng có hoài nghi qua, cũng đã phái người đi điều tra thân phận khi còn sống của a Nhã, nhưng lại không có gì phát hiện. Nhưng về sau hắn cũng chậm rãi tiêu trừ cảnh giác với a Nhã. Một quý hồn nhất như chuột, lại vô cùng yếu ớt, có năng lực mang đến uy hiếp gì cho hắn đây?

Buông xuống tài liệu trong tay, ông chủ thở dài một hơi. Thứ này đối với hắn mà nói chẳng khác gì là một quyển thiên thư. Làm một thượng vị giả, hắn có được ánh mắt biết dùng người, nhưng lại không có năng lực chuyện gì cũng có thể đích thân đi làm. Loại chuyện này, rõ ràng cần có nhân sĩ chuyên nghiệp mới làm được.

Hắn đi tới góc phòng thí nghiệm, sờ soạng vài cái trên tường, xúc lên một hốc tối. Nơi này có một tủ sắt được giấu kín, là địa phương mà Địa Tướng dùng để đặt đồ quan trọng. Ở bên trong hòm sắt, hắn thấy được cuộn da dê cũ kỹ lằng lằng nằm yên bên trong, trái tim có chút yên ổn xuống. Chỉ cần còn có vật này, như vậy chỉ tìm một người có kinh nghiệm cùng tri thức di truyền học phong phú là có thể tiếp nhận được công việc này.

Ngay khi hắn định đóng cửa tủ sắt, rời khỏi phòng thí nghiệm, một góc trong tủ sắt làm cho hắn chú ý. Tựa hồ có một góc trang giấy từ mặt sau tủ sắt bị lộ ra. Trực giác trời sinh để cho hắn cảm thấy được có điều không đúng, hắn đem hòm sắt cất giữ Hắc Chi Đoạn Chương cầm ra, nhìn kỹ lại, trang giấy kia tựa hồ bị lộ ra từ bên trong vách tường sau tủ sắt. Hắn gõ lên vách tường, bên trong phát ra tiếng vang trống rỗng, mặt sau tựa hồ là trống không.

Chân mày ông chủ cau lại, tủ sắt này do Địa Tướng thiết kế, cũng không có mấy người biết được có tủ sắt này tồn tại. Hắn cũng trong lúc vô tình mới biết được nơi này, nhưng hắn cũng thật không ngờ mặt sau tủ sắt bí ẩn còn có thứ càng thêm bí ẩn. Hắn cảm giác có điều không yên, chẳng lẽ bên trong này còn có đồ vật gì còn quan trọng hơn cả Hắc Chi Đoạn Chương hay sao?

Hắn tìm khắp một vòng chung quanh tủ sắt, nhưng không phát hiện được cơ quan gì để mở ra vách tường kia. Hắn có chút không kiên nhẫn, trực tiếp dùng tay đâm vào. Vách tường sau lưng tủ sắt yếu ớt như giấy, bị hắn trực tiếp đánh vỡ ra, lộ ra hốc tối phía sau. Bên trong có hai xấp văn kiện, hắn cầm lấy lật ra xem.

Mở ra một xấp văn kiện, bên trong là ảnh chụp của một cô gái. Bên trong hình còn dùng bút đỏ tươi đánh dấu mấy chữ “Tài liệu số 1”. Hắn đã từng gặp qua cô gái này, đó là hồn huyết nhi giữa một Giao nhân cùng nhân loại, chân bị tàn tật. Hắn có chút kỳ quái, vì sao Địa Tướng lại đem tài liệu về cô gái kia đặt trong vị trí bí ẩn như vậy. Hắn cũng không hiểu “Tài liệu số 1” là có ý tứ gì, mang theo nghi hoặc hắn lại mở tiếp xấp văn kiện thứ hai.

Vừa mở ra xấp văn kiện này, hắn liền lặng người. Gương mặt của cô gái trong hình hắn vô cùng quen thuộc. Đây là ảnh chụp của Mị. Ở trong hình cũng dùng bút đỏ đánh dấu “Tài liệu số 2”. Nhưng hắn lại cẩn thận quan sát ảnh chụp một chút, liền phát giác tuy rằng cô gái trong hình có bộ dáng giống Mị như đúc, nhưng lại có chút khác biệt. Cô gái này nhìn qua còn nhỏ hơn Mị một chút, giống như ảnh chụp của Mị mấy năm về trước. Kế tiếp hắn thấy được tên của cô gái là Diệp Tiểu Manh.

Đột nhiên hắn bừng tỉnh hiểu ra. Cô gái trong tấm hình cũng không phải là Mị, mà là một cô gái khác hoàn toàn. Nàng chỉ có gương mặt giống Mị như đúc mà thôi. Họ Diệp, thân phận của cô gái này đã được miêu tả thật sinh động. Hắn cảm thấy vô cùng phẫn nộ, năm xưa Diệp Trọng cùng một nữ nhân bình thường xảy

ra quan hệ cảm tình hần cũng biết tới, nhưng về sau người đàn bà kia sinh bệnh mà chết nên hần cũng dần dần phai nhạt. Nhưng hần thật không ngờ thẳng cho tới hôm nay hần mới phát hiện nguyên lai năm xưa Diệp Trọng chẳng những ở bên ngoài có nữ nhân nhân loại khác, còn sinh ra một đứa con gái. Mà chuyện này hần lại không hề hay biết chút nào, ở trong nháy mắt hần có cảm giác mình đã bị lừa gạt, làm cho hần vô cùng phẫn nộ.

Con rể của mình ngoại trừ con gái mình sinh cho hần một đứa con gái, còn có một đứa khác, đây là chuyện mà hần tuyệt không cho phép. Đối với hần mà nói, cô gái tên Diệp Tiểu Manh kia không đáng tồn tại trên thế giới này. Hần vội vàng đọc tiếp tư liệu, bên dưới ghi chép thật chi tiết, hần muốn tìm được căn cứ chính xác bên trong để tiêu diệt nghiệt chủng kia khỏi thế gian này. Thế nhưng khi chứng kiến địa chỉ hiện tại của Diệp Tiểu Manh, hần chợt chấn kinh!

Địa chỉ này hần rất quen thuộc, lúc trước bởi vì muốn giám thị sau khi Minh Diệu bị đuổi ra khỏi nhà có còn liên hệ với Tần gia hay không, hần từng phái người luôn luôn giám thị nơi ở của Minh Diệu, thẳng về sau mới chậm rãi thả lỏng. Mặc dù biết được Minh Diệu đang sống cùng một cô bé, nhưng hần cũng không để trong lòng nên cũng không đi điều tra thân phận cô bé kia. Mà địa chỉ trên văn kiện chính là địa phương mà Minh Diệu đang ở lại.

Trong nháy mắt này hiềm nghi của Diệp Trọng càng thêm lớn. Lớn tới mức hần không thể tiếp tục đi tin tưởng Diệp Trọng được nữa. Con gái riêng của Diệp Trọng lại sinh hoạt chung một chỗ với tiểu thiếu gia Tần gia bị đuổi ra khỏi nhà, Diệp Trọng cùng Tần Khai, một sợi dây vô hình đã đem hai người nhìn qua như không có quan hệ đã liên hệ vào nhau. Hần cảm giác sở dĩ gần đây Tần Khai luôn cẩn thận mình không buông chính là vì Diệp Trọng đã phản bội chính mình.

Buông hai xấp văn kiện, ông chủ vội vàng quay về phòng làm việc của mình. Người trong tổ chức thấy hần kích động đến như thế, đều có chút kinh ngạc. Ở bình thường ông chủ sâu không lường được này luôn mang cho bọn hần ấn tượng tàn nhẫn lãnh khốc, chưa bao giờ thấy qua hình ảnh hần thất thố đến như thế.

- Mị đâu?

Ông chủ nhìn thư ký vừa đi vào văn phòng vội vàng hỏi:

- Nàng đang làm gì?

- Nhân Tướng đại nhân?

Nữ thư ký xinh đẹp vội vàng trả lời:

- Sau nhiệm vụ nửa năm trước, Nhân Tướng đại nhân nói mình cần được nghỉ ngơi, lúc ấy ông chủ cũng đã phê chuẩn. Hiện tại mỗi tháng Nhân Tướng đại nhân sẽ ngẫu nhiên về một chuyến, lĩnh tiền làm việc của nàng, thời gian khác cũng sẽ không trở về...

- Như vậy bình thường nàng hay ở nơi nào?

Ánh mắt ông chủ chợt híp lại, sát khí trong mắt làm xương sống nữ thư ký phát lạnh.

- Nhân Tướng đại nhân nói...

Thanh âm nữ thư ký trở nên run rẩy:

- Nàng có nói qua bình thường đều sinh hoạt chung một chỗ với em gái của nàng. Không có chuyện gì thì đừng đến quấy rầy cuộc sống của bọn họ...

- Em gái sao...

Sát khí trên người ông chủ phát ra càng như thực chất. Loại cảm giác bị người mình tín nhiệm phản bội làm cho hần thập phần phẫn nộ, không chỉ là Diệp Trọng, ngay cả cô cháu ngoại mà mình yêu thương vô cùng cũng gạt chuyện con gái riêng của cha nàng, điều này làm cho hần giận dữ không kiềm được.

- Chết...tất cả đều đáng chết!

Bởi vì quá phẫn nộ mà lực lượng bộc phát lại không thể khống chế hóa thành lực xung kích mạnh mẽ, nữ thư ký mảnh mai cảm giác như trước mắt mình hiện lên một đạo bạch quang thật chói mắt, một cổ lực

lượng cường đại đánh văng nàng ra ngoài, hung hăng đè ép trên vách tường. Toàn thân trên dưới đau đớn giống như bị xé nát. Ngay khi thị giác của nàng vừa khôi phục lại, liền phát hiện mình đã bị đánh văng ra khỏi văn phòng của ông chủ, sau lưng mình chính là vách tường của hành lang bên ngoài phòng làm việc. Bởi vì vừa rồi bị va đập quá mãnh liệt, vách tường cũng bị đung ra một động lớn. Nguyên bản văn phòng thật xa hoa hiện tại đã biến thành một mảnh hỗn độn, toàn bộ vật dụng đều biến thành mảnh nhỏ tán lạc khắp nơi, chỉ có ông chủ vẫn tràn ngập sát khí còn đứng nguyên tại chỗ.

- Hiện tại Diệp Trọng ở nơi nào?

Ông chủ chậm rãi từng bước một đi tới chỗ nữ thư ký. Mỗi một bước hạ xuống cũng sẽ lưu lại dấu chân thật sâu trên sàn nhà cứng rắn. Hắn đi tới trước mặt nữ thư ký, một tay bóp chặt cổ của nàng đem nàng nhấc lên giữa không trung.

- Diệp đại nhân đi vắng trong căn cứ!

Thư ký có chút gian nan hồi đáp.

- Hắn nói cần ra ngoài làm một chút chuyện!

- Vậy sao? Chỉ sợ là đi gặp người nào đó đi?

Ông chủ dùng một tay ném thư ký quăng ra ngoài. Thân thể nữ thư ký nhìn như nhu nhược lặn trên mặt đất một lúc mới ngừng lại được.

- Lập tức thông tri mọi người, đổi vị trí ngay tức khắc. Để người của tổ thực nghiệm mang theo bồi dưỡng tào đi trước, lập tức, lập tức!

- Dạ!

Hiện tại nữ thư ký đã không còn thời gian quan tâm tới thân thể vô cùng đau đớn của chính mình, vội vàng bò lên khỏi mặt đất, xoay người chạy nhanh. So sánh với ông chủ đang phẫn nộ, nàng cảm giác thân thể đau đớn của mình đã không tính là gì. Ai biết hắn có thể ở trong cơn phẫn nộ sẽ trực tiếp đem mình giết chết hay không. Tuy rằng công kích vừa rồi đối với người thường đủ để trí mạng, nhưng đối với thân thể cường hãn hơn xa nhân loại như Yêu tộc mà nói chẳng qua chỉ bị thương mà thôi. Cho nên động tác của nàng vô cùng nhanh chóng, đây không chỉ là bản năng của động vật miêu khoa bẩm sinh, còn có nỗi sợ hãi đối với ông chủ.

- Chính là chỗ này!

Đứng bên trên vách núi, cơn gió nhẹ nhàng thổi phất qua khuôn mặt Tần Khai, hắn lại không có tâm tình đi hưởng thụ cảm giác này. Về mặt Tần Khai ngưng trọng nhìn xuống đường nhỏ dưới vách núi, mở miệng nói:

- Người xác định hắn sẽ đi đường này sao?

- Không xác định!

Diệp Trọng từ phía sau đi tới hồi đáp:

- Vị trí ẩn thân dùng để thay đổi khi gặp chuyện khẩn cấp chính ta cũng không biết. Nhưng người cho ta tin tức đã nói như vậy!

- Người cho người tin tức rốt cục lại là ai?

Tần Khai cau mày nói:

- Đám cao tầng tổ chức của lão đầu kia, hắn làm sao biết được vị trí ẩn thân mà ngay cả người cũng không biết, như thế nào lại biết vào hôm nay bọn hắn nhất định sẽ đổi vị trí?

- Vấn đề này ta không trả lời được!

Diệp Trọng bắt đầu đi lắc đầu:

- Bất quá tin tưởng hắn một lần chúng ta cũng không thiệt thòi, chỉ cần có thể đạt được mục đích của chúng ta chẳng lẽ không được sao?

- Nói cũng đúng, như vậy thì chúng ta kiên nhẫn chờ một lát đi!

Tần Khai gật đầu:

- Dù sao đã phải đợi lâu như vậy, cũng không e ngại đợi thêm mấy giờ!

...

Thành viên tổ hai đã mang theo thân thể của con gái hắn đi tới nơi bí ẩn khác, làm thủ lĩnh của tổ chức, ông chủ còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm. Hắn quay về phòng thí nghiệm dưới đất, lấy ra cuộn da dê cũ kỹ cất giữ cẩn thận, đây là mấu chốt phục sinh cho con gái của hắn, hắn nhất định phải mang theo bên mình mới có thể an tâm.

- Điều chuẩn bị xong rồi sao?

Đứng ở cửa, ông chủ mở miệng hỏi.

- Điều đã chuẩn bị xong!

Nữ thư ký gật đầu đáp:

- Nhân viên chủ yếu đều đã rút lui khỏi đây. Mọi người chia làm nhiều tổ, dựa theo kế hoạch dùng những con đường rút lui khác nhau đi tới địa điểm mà ngài chỉ thị lui lại. Xe cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta tùy thời đều có thể xuất phát!

- Tốt lắm!

Ông chủ gật gù, hắn đưa tay sờ vào văn thư Biển Chết mang theo trên mình, chui vào trong xe:

- Lái xe đi!

Chiếc xe khởi động run lên, dọc theo con đường xóc nảy rời đi. Ở sau lưng bọn họ một tòa giáo đường có trăm năm lịch sử đã dấy lên lửa lớn hùng vĩ...

Ngồi ở ghế sau xe, mặc dù có chút xóc nảy nhưng ông chủ vẫn nhắm hai mắt im lìm. Không biết vì sao hắn luôn cảm giác sự tình có chút không đúng lắm. Hắn luôn có một loại cảm giác mọi chuyện đều quá mức trùng hợp, Tần Khai dây dưa, Diệp Trọng phản bội, còn văn kiện bí ẩn bị hắn phát hiện, tựa hồ những thứ này xuất hiện ở trước mặt hắn trong thời cơ quá mức trùng hợp. Tuy rằng trong lòng vẫn còn nghi vấn, nhưng hắn vẫn phải đưa ra mệnh lệnh rút lui, hắn không muốn mạo hiểm.

347. Chương 350: Cạm Bẫy

Mặc dù địa điểm này hắn đã phí thật nhiều tâm huyết, khổ tâm gây dựng nhiều năm, nhưng bởi vì cần bảo hiểm an toàn, hắn vẫn kiên quyết làm ra quyết định ném bỏ. Bởi vì hắn luôn tin chắc không có thứ gì gọi là xác suất, duy nhất chỉ có hai loại kết quả được hay là không mà thôi. Huống chi hành tung của Địa Tướng không rõ, mà hắn lại nắm giữ được rất nhiều bí mật của tổ chức. Nếu như hiện tại Địa Tướng đang ở trong tay Tần Khai, như vậy Tần Khai sẽ tập trung đánh ngã hắn, vĩnh viễn làm cho hắn không thể trở mình, vì vậy hắn không thể mạo hiểm!

- Ông chủ, chúng ta trực tiếp đi bến tàu sao?

Tầm kính thủy tinh ngăn giữa xe mở ra một ô nhỏ, nữ thư ký ngồi ở phía trước mở miệng hỏi:

- Vị trí cụ thể ở nơi nào?

- Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, đi tới đó bản thân người sẽ biết!

Ông chủ cũng không mở mắt, chỉ thản nhiên trả lời một câu. Điểm bí ẩn kia chỉ có một mình hắn biết được, ngay cả con rể Diệp Trọng hắn cũng chưa nhắc qua. Hiện tại hắn có chút may mắn chính mình lúc ấy cũng

không hoàn toàn tha thứ việc Diệp Trọng phản bội con gái mình mà hoàn toàn tín nhiệm Diệp Trọng, nếu không mà nói hôm nay rất có thể sẽ xuất hiện tình huống không còn chỗ để ẩn nấp.

- Dạ, ông chủ!

Nữ thư ký cung kính đáp một câu, ấn nút để hạ xuống tấm kính, tấm kính chậm rãi đóng lại, lưu lại không gian yên tĩnh phong bế cho hắn. Hiện tại hắn cần im lặng sửa sang lại ý nghĩ của mình, đem mọi chuyện cần làm sắp xếp lại, tìm kiếm địa phương mà bản thân hắn luôn cảm thấy không thích hợp nằm ở nơi nào.

- Đi bến tàu, không có vị trí cụ thể của bến tàu sao?

Hoàng Xúc vừa lái xe vừa mở miệng hỏi:

- Bến tàu rất lớn, mục tiêu không đủ minh xác a...

- Chúng ta không cần biết rõ mục đích minh xác!

Đôi môi đỏ mọng của nữ thư ký nhẹ nhếch lên, lộ ra nụ cười có chút quỷ dị. Nàng lấy ra một điện thoại trong túi áo, ngón tay dẹt nhẹ trên bàn phím, chạm nhẹ vài cái, sau đó đề xuống nút phát sóng. Sau khi làm xong chuyện này, nàng lại lấy thẻ điện thoại ra, trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

- Chúng ta chỉ cần biết đi con đường kia là tốt hơn!

- Thu hồi lại khuôn mặt của người đi!

Hoàng Xúc thở dài một hơi nói.

- Loài mèo là không cười!

...

- Đến rồi!

Điện thoại trong túi vang lên, Diệp Trọng mở ra di động, trên màn ảnh biểu hiện ra dòng chữ “Mục tiêu sẽ xuất hiện sau năm phút nữa”, mà người gửi tin nhắn cũng không lưu lại dãy số.

- Chuẩn bị đi!

- Chỉ có một mình hắn? Hay là mang theo thật nhiều thủ hạ?

Tần Khai đứng ngay vách núi mở miệng hỏi:

- Ta cũng không nghĩ hai chúng ta liên thủ có thể mạnh mẽ tới mức có thể trực tiếp đối kháng được mấy trăm tên Yêu tộc!

- Là cơ hội hay là cạm bẫy, rất nhanh chúng ta sẽ được biết!

Diệp Trọng nói:

- Mục đích chúng ta lựa chọn chỗ này không phải vì nguyên nhân đó sao? Dù thật sự là cạm bẫy, hai chúng ta vẫn có thể toàn thân trở ra!

- Vì hôm nay, ta chờ đã thật lâu rồi!

Tần Khai nói:

- Không nắm chắc mười phần ta sẽ không động thủ. Bởi vì chỉ cần vừa động thủ, như vậy sẽ không còn đường thoái lui. Đối với người thần bí báo tin cho người, ta không thể tin tưởng!

- Ta biết!

Diệp Trọng cười như tự giễu:

- Nhưng chúng ta đã không chờ được nữa. Chuyện về Tiểu Manh đã bị người biết được, ta chỉ có thể lựa chọn động thủ. Nếu như không lão nhân kia nhất định sẽ không bỏ qua cho nó!

- Đó là vấn đề của người, không phải của ta.

Tần Khai nói:

- Nếu như có gì không thích hợp, ta sẽ lập tức rời đi!
- Được!

Diệp Trọng gật đầu:

- Nhưng đối với người mà nói, đây cũng là cơ hội ngàn năm một thuở, có đúng không? Muốn chờ được cơ hội hãn chỉ đi một mình, không phải dễ dàng như vậy. Nếu không người cũng sẽ không chờ suốt cả mười năm!
- Chính xác, ta động tâm!

Tần Khai gật đầu:

- Hẳn đến rồi!

Xa xa một chiếc xe chậm rãi chạy đến, tóe lên một tầng bụi đất vàng nhạt. Trên đường núi heo lánh không một bóng người, chỉ có ánh mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu, vách núi màu vàng làm người ta cảm giác có chút u uất.

Cảm giác tốc độ xe tựa hồ giảm bớt, ông chủ mở mắt. Động cơ của xe như thở gấp trước khi chết, gào lên vài tiếng liên tắt máy.

- Sao lại thế này?

Ông chủ mở miệng hỏi.

- Thật xin lỗi, tựa hồ động cơ xảy ra vấn đề!

Tấm ngăn giữa xe bị mở ra, vẻ mặt Hoàng Xúc sợ hãi nói:

- Đã tắt lửa, nhưng chỉ cần bỏ vào chút nước là có thể đi tiếp!
- Vậy nhanh một chút đi!

Lần này ông chủ lại không nổi giận, chỉ phát phát tay ý bảo Hoàng Xúc mau chóng xuống sửa xe. Những yêu quái Yêu tộc mặc dù có được thân thể cường tráng hơn nhân loại, tốc độ nhanh nhẹn cùng lực lượng càng thêm cường đại, nhưng đối với máy móc lại không lành nghề, đây cũng là một trong những lý do hãn thu nhận Địa Tướng gia nhập vào trong tổ chức. Tựa hồ máy móc cùng khoa học chỉ có nhân loại độc quyền, cho dù là Hồ yêu bộ tộc được xưng thông minh nhất cũng không thể thuần thục những máy móc kim loại, huống chi là một con Hoàng Xúc.

Xe dừng lại ngay giữa đường đất, cửa xe mở ra, một nam một nữ bước xuống xe. Đứng trên vách núi nhìn xuống, Tần Khai có thể rõ ràng nhìn thấy hết thảy bên dưới. Nữ nhân kia lấy ra một vật gì đó trong người, ném xuống đất. Một trận ánh sáng màu trắng loang loáng, một cánh cửa hiện ra, hai người kia thật kích động vội vàng lao vào trong cửa, tựa hồ sau lưng bọn hãn có thứ gì đó thật đáng sợ đang đuổi theo. Sau khi hai người kia đều chui vào cánh cửa, cánh cửa tản ra quang mang màu trắng lại biến mất trong không khí, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua bao giờ.

- Có thể sử dụng dụng cụ xé rách không gian, hai người này cũng không đơn giản!

Tần Khai nhìn Diệp Trọng đứng phía sau nói:

- Nên tới người xuất thủ, sau khi ta xác định chung quanh là an toàn, ta sẽ ra tay trợ giúp người!
- Được rồi!

Diệp Trọng phui phui bụi đất dính trên quần:

- Tận lực nhanh một chút, một mình ta thật không biết có thể chống đỡ được thời gian bao lâu. Đừng quên, lão gia hỏa kia không phải là nhân vật tầm thường!

Ông chủ ngồi trong xe chợt cảm giác được một trận linh lực dao động kịch liệt, hãn lập tức mở mắt. Bàn tay hãn mạnh mẽ đánh mạnh vào cửa xe, cửa xe làm bằng thiết lập tức bị đánh bay ra ngoài. Hãn từ bên

trong xe bước ra, lại phát hiện không còn một bóng người. Cả lái xe lẫn nữ thư ký đều giống như bốc hơi khỏi nhân gian, ngay linh lực dao động cũng không thể cảm giác được, trong nháy mắt hắc liên bình tĩnh hiểu ra, đây là một cạm bẫy!

Một bóng đen từ trên không giáng xuống, hai chân ông chủ cũng không hề động, thân thể trống rỗng dời đi vài thước khoảng cách. Một tiếng kim loại bị xé rách khiến người ta nổi da gà chợt vang lên, nóc xe bị móc ra năm vết cắt thật sâu. Vết rách trơn nhẵn như gương, chẳng khác gì miếng bơ bị dao bén cắt vỡ...

- Đây là cạm bẫy do người bố trí? Người mua được thư ký cùng lái xe của ta?

Nhìn thấy thân ảnh thật lớn từ trên trời giáng xuống, ông chủ không chút hoang mang nói. Nhưng ánh mắt của hắn lạnh lùng nghiêm nghị như đao, tràn ngập phần nộ:

- Người cảm thấy được chỉ như vậy là có thể giết ta sao?

Chương 350 (b) Cạm bẫy

- Không thử làm sao biết?

Diệp Trọng đã lộ ra nguyên hình, bộ tây phục xa hoa đã bị trướng võ căng xé, cả người che kín lông mao màu bạc. Hai lỗ tai hắn dựng thẳng, móng vuốt bén nhọn, răng nanh sắc bén, cùng đuôi hồ ly chẳng khác gì roi thép, chiến ý tản ra tận trời:

- Có một số việc phải làm thì mới biết được đáp án!

Hắn thả người nhảy lên, móng vuốt lóe ra hàn quang hướng đỉnh đầu ông chủ chớp tới.

- Vì sao phải phản bội ta?

Cánh tay nhẹ nhàng vung lên, cánh tay ông chủ nhìn qua nhỏ hơn cánh tay của Diệp Trọng rất nhiều lại thật dễ dàng ngăn chặn công kích của Diệp Trọng:

- Ta là cha vợ của ngươi, là ông ngoại của Mị, cha của vợ ngươi, thân nhân của ngươi. Ngươi lại có thể phản bội thân nhân của ngươi, vì cái gì?

- Vì thân nhân của ta!

Diệp Trọng xoay người, đuôi hồ ly phát ra thanh âm như xé rách không khí, hung hăng hướng ông chủ quát tới:

- Ta biết ngươi đã biết sự tồn tại của Tiểu Manh, ta cũng không tin ngươi có thể bình tĩnh thừa nhận cho phép con bé tiếp tục sống sót!

Đuôi hồ ly đủ làm dập nát nham thạch lại bị bàn tay của ông chủ thoải mái ngăn trở, Diệp Trọng vẫn không hề ngừng nghỉ, lại vung một móng vuốt ra ngoài:

- Vì muốn cho con gái của ta được tiếp tục sống sót, ta không thể không làm như vậy!

- Như vậy Thiển Tuyết thì sao? Mị thì sao? Hai đứa nó không phải là người thân của ngươi sao?

Nắm lấy cái đuôi của Diệp Trọng, chợt vung mạnh như không dùng chút sức lực nào, Diệp Trọng liền mất đi cân bằng, bị ông chủ ném văng ra ngoài, đánh mạch vào tảng đá bên vách núi. Ông chủ nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, mở miệng nói:

- Vì một dã chủng cùng nhân loại sinh ra, lại đi phản bội người thân của mình, đáng giá sao?

- Không thể nói là phản bội hay không phản bội, đây chẳng qua là suy nghĩ của ngươi mà thôi!

Diệp Trọng xoay người nhảy lên khỏi mặt đất, tuy rằng vừa rồi va chạm khiến nham thạch sau lưng hắn bị đánh dập nát, nhưng hắn cũng không bị bao nhiêu thương tổn. So sánh với những Yêu tộc khác, Hồ yêu bộ tộc có được thân thể cường tráng cùng động tác linh mẫn, đây là ưu thế của bọn họ.

- Ta cũng chỉ vì muốn tốt cho người bọn họ!

- Ta xem đầu óc ngươi bị rót phân vào rồi!

Thân ảnh ông chủ đột nhiên biến mất trong tầm mắt của Diệp Trọng, tiếp theo đã xuất hiện ngay trước mặt của hắn. Giống như bị một thanh đại chùy vô hình đánh trúng ngực, Diệp Trọng vừa mới đứng dậy liền bị một cỗ lực lượng thật lớn đánh bay ra ngoài.

- Vì tốt cho hai đứa nó? Ta làm tất cả chuyện này cũng là vì muốn tốt cho hai đứa nó. Ta muốn Thiển Tuyết có thể sống lại, để cho Mị có được mẫu thân yêu thương, đây mới thật sự là tốt cho hai mẹ con nó!

- Vậy sao? Đây chỉ sợ là do một mình người tình nguyện nghĩ vậy đi?

Lau vết máu nơi khoe miệng, Diệp Trọng đứng dậy trong đồng đá vụn:

- Để cho Thiển Tuyết sống lại? Người có hỏi qua ý nguyện của Thiển Tuyết không? Vì muốn phục sinh cho nàng, người lại muốn cho Thiển Tuyết tiếp tục chịu đựng sự tra tấn thể xác!

Diệp Trọng nắm lấy một hòn đá thật lớn hướng chỗ ông chủ ném tới, mà chính hắn cũng vọt theo sau hòn đá kia:

- Người làm cho Mị từ thời thơ ấu đã phải sống trong cảnh lo lắng đề phòng, cuộc sống mà hai tay dính đầy máu tươi, người còn nói là vì tốt cho con bé?

Nhìn thấy hòn đá bay tới, ông chủ cũng không hề tránh né, hòn đá kia bay tới cách mặt hắn chừng một thước, liền giống như bị thứ gì đập vào, thay đổi quỹ tích phi hành. Mà theo sau Diệp Trọng cũng thừa dịp ông chủ bị hòn đá ngăn trở tầm mắt liền nhảy lên, từ không trung dùng móng vuốt sắc bén hướng đỉnh đầu ông chủ chụp tới.

- Quyết định của ta mới là chính xác, các người chỉ cần dựa theo lời nói của ta mà làm thì tốt hơn, không cần tự hỏi, không cần suy tư nhiều vấn đề như vậy!

Ông chủ giơ lên một tay, chặt chẽ nắm lấy móng vuốt của Diệp Trọng. Một nét hồng quang hiện lên trên người hắn, ngay khi móng vuốt của Diệp Trọng bị bắt lấy, một ngọn lửa liền thiêu đốt lên, rất nhanh đã lan tràn khắp toàn thân Diệp Trọng.

- Phải đó, người luôn luôn là hình dạng này, cao cao tại thượng, đem mọi người đùa bỡn bên trong lòng bàn tay.

Một cỗ linh lực dao động sau lưng ông chủ truyền tới, hắn vội vàng buông tay Diệp Trọng hướng bên cạnh tránh né. Ngay khi hai chân hắn vừa cách khỏi mặt đất, một viên quang cầu thật lớn liền giã ngay chỗ hắn vừa đứng, đem mặt đất tạc nổ một hố sâu. Hắn quay đầu nhìn lại, trong tay Tần Khai cầm một xấp phù chú đứng ngay sau lưng hắn, biểu tình trên mặt vô cùng lãnh khốc:

- Vì muốn ngồi yên trên vị trí của mình, không tiếc hết thủ đoạn đánh ngã những người có thể uy hiếp tới vị trí của người. Người ngồi trên vị trí kia nhiều năm như vậy, đã có ba phó hội trưởng bị chết mà không có lý do. Ngay cả cha của Trần Lam là Trần Tùng Lâm cũng vậy, ta nói đúng chứ? Hội trưởng đại nhân của ta?

- Tần Khai!

Nhìn thấy Tần Khai xuất hiện, ông chủ, hoặc là nói chính là hội trưởng hiệp hội thần quái, trong ánh mắt hắn đã tràn ngập sát khí:

- Nguyên lai người đã sớm biết!

- Chẳng lẽ ta nên ngu ngốc tới mức sẽ rơi xuống kết cục giống như Trần Tùng Lâm sao?

Tần Khai mở miệng nói:

- Một phó hội trưởng thần quái hiệp hội bị một đứa con của người nuôi quỷ lạc phách giết chết? Loại chuyện này cho dù là dùng mộng suy nghĩ cũng cảm thấy được là chuyện không thể tưởng tượng nổi đi?

- Đó là bởi vì hắn quá tham lam, luôn luôn ngấp nghé chỗ ngồi của ta, cho nên ta phải dùng một phương pháp mất mặt để cho hắn phải chết!

Hội trưởng nói:

- Nhưng vì bồi thường hần, ta đã nuôi lớn con hần, cũng đưa cho Trần Lam đầy đủ chức vị mà hần không đáng có!

Hiện tại nhìn lão nhân này đã không còn vẻ hiền lành cùng bình thản mà Minh Diệu nhìn thấy hần lúc ấy, hiện tại hần đã tràn ngập vẻ oán hận cùng sát khí, khác hần một trời một vực với hình tượng hàng ngày.

- Đem loại chuyện này còn cho rằng ban ân cho người khác, lòng của người so với Quỷ Yêu tàn ác nhất còn muốn ác độc!

Diệp Trọng chậm rãi đi tới, cùng Tần Khai phân ra đứng hai bên hội trường, bao vây hần. Bộ lông màu bạc có chút dấu vết cháy khét, nhưng nhìn qua loại thương thế như vậy tựa hồ cũng không ảnh hưởng lớn với hần.

- Cuộc đời của người đều theo đuổi quyền lực, đem ý chí của người mạnh mẽ gieo lên trên đầu người khác, đem tất cả mọi người xem như là công cụ. Năm xưa người cùng con gái của tộc trưởng Ảnh Mị bộ tộc kết hôn, chẳng qua cũng chỉ muốn lợi dụng thanh danh của nhà họ trong Yêu tộc đến khống chế Yêu tộc đến làm việc cho người mà thôi!

- Vậy thì thế nào?

Hội trường mở miệng nói:

- Đây vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, người không có năng lực thì phải có giác ngộ bị người lợi dụng. Huống chi những người ngoài kia cũng không đáng được thương hại, trên thế giới này người duy nhất đáng cho người trả giá cũng chỉ có thân nhân của người, giống như Thiển Tuyết của ta...

- Như vậy năm xưa người đem Thiển Tuyết gả cho ta, không chỉ đơn thuần muốn được Yêu Hồ bộ tộc ủng hộ, mà chỉ là vì đơn giản muốn cho Thiển Tuyết được đến hạnh phúc sao?

Diệp Trọng cười lạnh cắt đứt lời của hần:

- Người cũng biết rõ ta cùng Thiển Tuyết không hề có cảm tình gì, nhưng người vẫn kiên trì ép gả nàng cho ta, cũng là vì nàng hay sao?

348. Chương 351: Ngư Ông Đắc Lợi

- Uy lực của Cực Quang Tẩn Lôi hiển nhiên cường đại, nhưng cũng không đến mức một kích trí mạng, đúng không? Nếu như hần cũng bị Cực Quang Tẩn Lôi đánh bắn trúng, như vậy cũng sẽ được ném thử cảm giác tê dại giống như chúng ta.

Diệp Trọng có chút mơ hồ nói. Bởi thân thể hần vẫn đang co quắp, cho nên hần có vẻ nói không rõ lời.

- Trước đó tại sao người không làm?

- Cơ hội trước đó không tốt, loại chiêu thức này sử dụng rất nhiều linh lực nên chỉ có thể dùng một lần, vì vậy phải tìm một cơ hội không thể thất bại.

Tần Khai đắc ý nói.

- Mặc dù lần trước có thể phản kích, nhưng hần cũng rất có thể phản ứng lại trong nháy mắt, vậy thì cả hai chúng ta đều xong đời. Ta đã mất đi toàn bộ linh lực, đã không có sức chiến đấu gì nữa, chỉ dựa vào một mình người căn bản không có cách nào đối kháng với hần.

- Chỉ cần để ta bị Cực Quang Tẩn Lôi đánh trúng. Cho dù tất cả linh lực của người sử dụng hết cũng không có vấn đề gì. Bởi vì còn có hỗn đản này tồn tại, hần có thể dễ dàng giết chết thân thể tê dại của ta.

Hội trường nằm trên mặt đất oán hận nói.

- Chẳng trách ta cứ cảm thấy người không dốc hết toàn lực, thì ra vì có tính toán này.

- Hắc hắc, mặc dù cơ hội vừa rồi cũng không quá tốt, nhưng ta thật sự là không có cách nào.

Tần Khai nói tiếp.

- Dù sao đã không né được, vậy chỉ bằng liều mạng. Nếu hai chúng ta cùng bị bắn trúng thì cũng đều chết, liều mạng không chừng còn có một đường sống.

- Vậy sao?

Hội trưởng cười lạnh nói:

- Như vậy cũng chỉ cân bằng mà thôi. Hiện tại ba người chúng ta đều không thể động đậy, sinh tử còn chưa biết thế nào.

- Cái này thì chưa chắc.

Tần Khai vừa cười vừa nói.

- Mặc dù hiện tại ba người chúng ta đều bị tê dại, nhưng thời gian chúng ta bị bắn trúng vẫn sớm hơn người một giây. Nói cách khác hai người chúng ta có thể khôi phục hành động sớm hơn người. Mặc dù linh lực của ta đã tiêu hao hết, nhưng còn có Diệp Trọng. Ta nghĩ trong một giây muốn giết chết hội trưởng hiệp hội, đối với Diệp Trọng mà nói có lẽ không thành vấn đề.

- Yên tâm, ta sẽ không giống như nhân vật phản diện trong truyền hình, trước khi giết người còn nói một đồng lời vô ích kéo dài thời gian.

Diệp Trọng nhếch miệng, lộ ra chiếc răng nanh bén nhọn.

- Một giây là đủ rồi.

Hội trưởng nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng co quắp, không nói gì. Hiện tại hắn không có tâm tư đấu võ mồm với Tần Khai, hắn liều mạng muốn khống chế lại thân thể đang bị tê dại. Một giây đồng hồ rất ngắn ngủi, nhưng lại có thể khiến Diệp Trọng dễ dàng cướp đi tính mệnh của mình. Hiện tại hắn chỉ có thể khẩn cầu bản thân có thể khôi phục sớm hơn Diệp Trọng, hoặc là khẩn cầu cứu tinh.

- Thật không ngờ, lão nhân lại lợi hại như vậy.

Trên đỉnh núi xa xăm, vốn là vị trí Tần Khai và Diệp Trọng đứng trước đó, xuất hiện một người thanh niên mặc tây phục đi giày da. Hắn nhìn ba người không thể nhúc nhích dưới vách núi, khinh miệt lắc đầu.

- Vốn tưởng rằng hai người các ngươi liên thủ, có thể dễ dàng giết chết lão nhân này, nhưng thật không ngờ lại chỉ có thể liều mạng lưỡng bại câu thương.

- Như vậy không phải rất tốt sao? Người có thể giết chết hai người đáng ghét nhất trong vòng một ngày.

Từ phía sau hắn vang lên một giọng nữ nhân âm lãnh.

- Không những có thể giết chết hội trưởng, còn có thể trực tiếp giết chết Tần Khai. Chỉ cần Tần Khai vừa chết, đệ đệ Tần Lệ của hắn chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi, hủy diệt Tần gia dễ như trở bàn tay.

- Như vậy chỉ còn lại tiểu thiếu gia của Tần gia.

Trên mặt người thanh niên lộ ra nụ cười dữ tợn.

- Hắn cũng không thể dễ dàng chết như vậy được, ta muốn từ từ đùa bỡn hắn, cho đến khi lửa giận áp chế suốt mười năm qua của ta phát tiết hết mới thôi.

- Chuyện này tùy người.

Giọng nữ có chút không nhịn được nói.

- Nếu như người không nhanh chóng nhân cơ hội này giết chết ba người kia, thì mọi chuyện chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.

- Người nói đúng.

Người thanh niên nhân gặt đầu, vội vàng nhảy xuống sườn núi. Hắn đã chờ ngày hôm nay từ rất lâu rồi, đợi lâu đến mức tựa hồ không thể tiếp tục nhẫn nại.

Trong sơn cốc hoang vắng, cảnh tượng hoang vắng yên tĩnh trước đó sớm đã hoàn toàn thay đổi. Trên mặt đất đầy các loại vết tích chiến đấu, chứng minh chiến đấu trước đó kịch liệt cỡ nào.

- Hội trưởng, người thế nào rồi?

Bên tai truyền đến một thanh âm quen thuộc, mặc dù thân thể không thể nhúc nhích, không thể quay đầu lại nhìn, thế nhưng hội trưởng nghe thấy thanh âm này lại vui mừng quá đỗi. Kỳ tích thực sự đã phát sinh. Đối với người này, hiện tại hắn chỉ hận không thể trực tiếp nhảy lên ôm một cái.

- Trần Lam, mau, mau giết Tần Khai và con hồ yêu kia.

Thanh âm của hội trưởng có chút trở nên run rẩy vì hưng phấn.

- Nhanh lên, bằng không một lát nữa hai người bọn chúng có thể động đây, người sẽ không phải là đối thủ của bọn hắn.

Không giống với hội trưởng, khi Diệp Trọng và Tần Khai nhìn thấy dáng vẻ người đến trong đồng đá cách đó không xa, cảm giác lạnh tóc gáy. Lẽ nào vận khí của mình thực sự kém như vậy sao? Vào lúc này lại thất bại trong gang tấc. Tần Khai có cảm giác như muốn thổ huyết.

- Hội trưởng người thế nào rồi?

Trần Lam vội vã đi tới, đỡ hội trưởng dậy.

- Có bị thương không?

- Không cần lo cho ta.

Hội trưởng cấp thiết nói.

- Hai người bọn chúng trúng Cực Quang Tấn Lôi của ta không thể động đây, thừa dịp này mau chóng giết chết bọn chúng.

Thấy Trần Lam nhìn qua, trong lòng Diệp Trọng và Tần Khai tràn ngập không cam lòng và hối hận. Diệp Trọng liều mạng muốn động đây cơ thể, thế nhưng khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng là, nỗ lực của hắn chỉ phí công, toàn bộ cơ thể đều không thể tự do khống chế.

Đến lúc này mà lại chết trên tay gia hỏa này sao? Diệp Trọng thở dài một hơi. Hắn có chút không cam lòng.

- Thật không? Bọn hắn không thể động đây?

Trần Lam hưng phấn nói.

- Nói như vậy ta có thể dễ dàng giết chết Tần phó hội trưởng?

- Đúng, mau ra tay đi.

Hội trưởng vội vàng nói.

- Người còn nhớ chuyện của phụ thân người không? Tần Khai cũng có tham dự. Lúc đó hắn phái người phong tỏa đường lên núi, cô lập phụ thân người. Nỗi thù của phụ thân người, hắn cũng có phần.

- Vậy sao? Vậy người thì sao?

Thanh âm của Trần Lam trở nên âm lãnh. Hắn ngồi xổm xuống, dùng ánh mắt thâm độc nhìn hội trưởng, lạnh lùng nói.

- Người cũng không động đây được, đúng không? Cha ta chết, người cũng tham dự đúng không?

- Trần Lam, người đang nói gì vậy?

Hội trưởng cả kinh.

- Trước tiên đừng nói nhiều như vậy, lập tức giết chết bọn hắn, bằng không không lâu sau bọn chúng có thể tự do hoạt động.

- Người nói đúng, thời gian không nhiều.

Trần Lam gật đầu. Hắn mở bàn tay, một luồng hỏa diễm trực tiếp bao trùm bàn tay phải của hắn. Hắn cúi đầu, nhìn về phía hội trưởng cười nói.

- Thống khổ chết đi, lão đầu, đây là hồi báo mười năm qua người đã chiếu cố ta.

Bàn tay thiêu đốt cách mặt mình càng ngày càng gần, hội trưởng mở to hai mắt, hắn không thể tin cảnh tượng đang diễn ra trước mặt. Hắn vốn tưởng rằng Trần Lam là thiên thần phái tới cứu mình, không ngờ trong nháy mắt cứu tinh này lại trở mặt, biến thành thủ hạ ác ma. Thì ra khắp nơi trên thế giới này đều có ác ma, thiên thần căn bản không tồn tại.

Bàn tay thiêu đốt đặt lên mặt hội trưởng, hắn thống khổ kêu thảm thiết? Hắn muốn dùng linh lực chống lại, thế nhưng vì thân thể đang tê dại, bất luận hắn nỗ lực như thế nào, cũng không thể nào sử dụng được linh lực này. Cảm giác đau đớn kịch liệt tưởng như không thể chịu đựng truyền lên tới não, hội trưởng chỉ hận không thể lập tức chết đi. Thế nhưng loại hỏa diễm này cũng không trực tiếp cướp đi sinh mệnh của hắn, mà là thiêu đốt từng giọt huyết dịch trong cơ thể hắn. Huyết dịch khắp người hắn bỗng trở thành nham thạch nóng chảy, tiếp tục chảy trong huyết quản, phá hư thân thể hắn. Cuối cùng trong mấy giây cuối cùng, tiếng kêu thảm thiết của hội trưởng cũng dừng lại. Vị hội trưởng của Thần Quái hiệp hội có thể hô phong hoán vũ, nắm giữ quyền sinh sát trong tổ chức dưới đất, cuối cùng bị huyết dịch nóng chảy của mình thiêu chết.

- Tiếp theo sẽ đến các người.

Sau khi xác nhận hội trưởng đã hoàn toàn tắt thở, trên mặt Trần Lam mang theo nụ cười dữ tợn, đi về phía Tần Khai và Diệp Trọng.

- Tần phó hội trưởng. Ta chờ đợi ngày này đã lâu rồi.

- Có thể cử động không?

Diệp Trọng bất đắc dĩ nói với Tần Khai.

- Không được.

Tần Khai thở dài.

- Cho dù ta có thể cử động cũng vô dụng. Linh lực của ta đã tiêu hao hết, chẳng khác gì phế vật.

- Xem ra hôm nay thực sự chạy không thoát rồi.

Diệp Trọng không cam lòng nói.

- Thật không ngờ cuối cùng lại rơi vào kết cục trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, thực sự là không cam lòng.

- Ta còn không cam lòng hơn.

Tần Khai cười khổ nói.

- Phụ nhân của ta chết sớm, mà ta lại vì công việc kinh doanh của gia tộc, căn bản không có thời gian đi tìm thê tử. Tính ra đã hơn hai mươi không dính đến thức ăn mặn, cuối cùng không ngờ lại chết cùng một con hồ yêu. Hồ yêu cũng được rồi, đảng này còn là hồ yêu được.

- Nay, ta chưa từng ghét bỏ người, người lại ruồng bỏ ta.

Diệp Trọng bất mãn nói.

- Ta cũng đâu muốn chết cùng một nam nhân. Hơn nữa từ sau khi mẫu thân của Tiểu Mạnh qua đời, ta cũng không đụng tới thức ăn mặn.

- Vậy sao?

Tần Khai khinh thường nói.

- Nói thế nào người cũng từng ôm nhị nãi, có chết cũng đáng.

Diệp Trọng ngẫm lại.

- Người nói cũng phải.

- Các người đang làm di ngôn lâm chung sao?

Trần Lam từng bước đi về phía hai người, mỗi bước chân giống như đại chùy nện vào trong lòng hai người. Đây là bước chân tử thần, cùng với bước chân này, tử vong cũng bắt đầu từ từ phủ xuống.

- Cũng không ai ngờ chuyện hôm nay lại phát sinh như vậy.

Diệp Trọng chậm rãi nói.

- Chỉ không biết từ nay về sau Tiểu Manh sẽ như thế nào.

- So với tiểu hồ ly nhà người, con ta tựa hồ nguy hiểm hơn một chút.

Tần Khai dùng miệng cố gắng nói với Trần Lam đang từ từ tới gần.

- Tiểu tử này và hắc có cừu oán, sau này nhất định không dễ sống.

- Nhưng cũng tốt, chúng ta không nhìn thấy những chuyện đó.

Diệp Trọng mỉm cười tự giễu.

- Chết đến nơi rồi còn nhàn hạ nói chuyện phiếm.

Trần Lam trầm trọng bước tới, khi tới trước mặt hai người, hắc nhìn Tần Khai bị áp sau lưng Diệp Trọng, hài lòng cười nói.

- Ta đột nhiên không muốn giết người nhanh như vậy, nghe nói linh lực của người đã tiêu hao hết, đúng không?

- Cũng chưa chắc.

Tần Khai thần nhiên nói.

- Có thể còn lại một chút, có thể khiến ta nghĩ cách nhân lúc người đang đắc ý vênh váo giết chết người.

- Muốn chết thống khoái một chút sao? Dễ thôi.

Trần Lam ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói bên tai Tần Khai.

- Nhưng ta đã thay đổi chủ ý. Một người tiêu hao hết linh lực, ngay cả một người bình thường cũng cần không nổi. Ta nghĩ ta có thể lợi dụng cơ hội này chơi với người một lát, xem xem cuối cùng là ta chán ghét dằn vặt người, hay là người không chịu nổi chết trước.

- Hoặc là người bị bạo nổ, cũng có khả năng.

Tần Khai bình thần nói.

- Ha ha, muốn chọc tức ta, hay là muốn kéo dài thời gian?

Trần Lam cũng không tức giận trước khiêu khích của Tần Khai, hắc nhìn Diệp Trọng đang nhắm mắt lại, mở miệng nói.

- Người muốn chờ con hồ yêu này khôi phục hành động, đúng không?

Bị nói toạc tâm sự. Diệp Trọng không nói gì nữa, mà chỉ dùng nhãn thần bình tĩnh nhìn Trần Lam. Trong ánh mắt hơi có vẻ trào phúng khiến Trần Lam tương đối khó chịu.

- Không được nhìn nữa, lão già này.

Trần Lam gơ tay, trực tiếp đánh lên mặt Tần Khai. Bởi không thể sử dụng linh lực phòng hộ, trên mặt Tần Khai lưu lại một ấn ký rõ ràng. Hắc hé miệng, phun ra một ngụm máu, còn có mấy cái răng. Chỉ có

điều vẻ điên cuồng của Trần Lam cũng không khiến Tần Khai thay đổi thái độ, hắn quay đầu lại, vẫn nhìn ánh mắt trào phúng nhìn Trần Lam, tựa hồ như đang thưởng thức một vở hài kịch.

- Thật ra ta nghĩ đến một chủ ý.

Trần Lam lộ ra nụ cười tà ác.

- Không bằng trực tiếp đánh nát hi vọng của ngươi, không biết ngươi sẽ có biểu tình như thế nào?

- Cũng may trước đó ta đã chuẩn bị tương đối đầy đủ, vừa vặn mang theo một thứ rất hay.

Trần Lam móc từ trong túi quần ra một bình nhỏ. Trong cái bình có một con bọ cánh cứng màu đen, không ngừng giãy dụa, tựa hồ như muốn thoát khỏi cái bình này. Cả người con bọ cánh cứng màu ngăm đen, tản ra một loại ánh sáng sáng bóng. Nhìn thấy thứ này, sắc mặt Tần Khai bỗng chốc trở nên khó coi.

- Xem ra ngươi rất biết hàng.

Trần Lam lắc lắc chiếc bình, vừa cười vừa nói.

- Miêu Cương Tiêu Hồn chung, chỉ cần cho nó một lỗ hổng nhỏ bé, nó sẽ từ da ngươi trực tiếp tiến vào trong thân thể ngươi, cắn lục phủ ngũ tạng của ngươi, cuối cùng chui vào trong đầu ngươi, biến đầu ngươi thành hồ nhão.

- Thứ này lẽ ra đã bị tiêu diệt toàn bộ mới đúng. Ngươi làm thế nào có được?

Tần Khai ngưng trọng hỏi. Hắn đương nhiên biết thứ này, năm đó hắn đã từng gặp một người bị con sâu này chui vào trong cơ thể, đáng vẻ thống khổ giãy dụa đó, suốt đời này hắn cũng không quên được. Thứ này sẽ từ da thịt chui vào, chui qua chui lại trong cơ thể, sau đó chui vào trong đầu, hút khô óc người. Chưa nói đến nỗi thống khổ khi thứ này chui vào, xé rách da thịt, then chốt nhất vẫn là cảm giác dần vặt. Một khi thứ này đã chui vào trong thân thể, nếu như người có năng lực linh mẫn, có thể dùng linh lực của mình áp chế tốc độ của nó. Chỉ có điều muốn áp chế tốc độ đi tới của nó, cần rất nhiều linh lực. Khi bị nó chui vào, mỗi khắc mỗi giây đều phải duy trì tinh thần tập trung cao độ, để không chế linh lực của mình, căn bản không thể phân tâm. Hơn nữa cho dù sử dụng linh lực áp chế, cũng chỉ có thể giảm bớt tốc độ của nó, cũng không thể hoàn toàn giết chết nó. Một lúc sau, đợi khi linh lực tiêu hao hết. Nó vẫn sẽ chui vào trong đầu, giết chết người, giống như dùng dao cắt thịt, mặc dù chết chậm hơn một chút, nhưng thống khổ phải chịu đựng sẽ càng nhiều hơn.

- Ta đương nhiên có cách của mình, cái này không cần ngươi quan tâm.

Trần Lam lại chuyển ánh mắt tới Diệp Trọng.

- Mặc dù cấu tạo của yêu quái và nhân loại không hoàn toàn tương đồng, nhưng thứ này có lẽ vẫn thông dụng? Ta chỉ cần để con sâu đáng yêu này chui vào trong cơ thể hồ yêu, cho dù hắn có thể khôi phục hoạt động cũng không cứu được ngươi. Nếu như hắn dùng yêu lực áp chế nó, như vậy đương nhiên không thể chiếu cố đến ngươi. Thế nhưng nếu như hắn không áp chế nó, sẽ thống khổ chết đi rất nhanh.

Mặc dù nghe thấy lời nói của Trần Lam, Diệp Trọng vẫn nhắm mắt không rên một tiếng. Hắn cũng không sợ chết, chỉ là hắn có chút không cam lòng khi chết trong tay loại tiểu nhân bỉ ổi này.

- Ngươi không nên nhiều chuyện như vậy.

Một thanh âm nữ nhân vang lên phía sau hắn.

- Đêm dài nhiều mộng, càng kéo dài thời gian càng dễ gặp chuyện không hay, mau chóng giết bọn hắn đi.

- Là ngươi?

Nghe thấy thanh âm, Diệp Trọng mở mắt? Hắn có chút khiếp sợ, nhưng cũng không ngờ lại nhìn thấy người này ở đây.

- Thật không ngờ, tất cả chúng ta đều bị ngươi lừa.

- Giết bọn hắn đi, chúng ta đi.

Giọng nữ kia cũng không để ý đến câu hỏi của Diệp Trọng, mà vẫn nói với Trần Lam.

- Động thủ đi.

- Gấp cái gì, chỉ cần khống chế được con hồ yêu này, Tàn phó hội trưởng của chúng ta chỉ là phế nhân mà thôi.

Trần Lam nhếch môi, lộ ra nụ cười dữ tợn. Hắn đi tới trước mặt Diệp Trọng, mở cái bình ra, đặt miệng bình lên trên người Diệp Trọng.

- A.

Một cảm giác đau đớn từ trên người truyền đến trong óc, Diệp Trọng không nhịn được hừ một tiếng. Hắn cảm giác có cái gì xé mở da thịt, tiến vào trong thân thể hắn. Con sâu phá vỡ da hắn, xé rách cơ thể, tiến vào ổ bụng, giống như bị mũi khoan mạnh mẽ khoan vào trong bụng, đau đớn vô cùng, càng đáng sợ hơn là, cảm giác đau đớn này đang nhanh chóng kéo lan đến đầu hắn.

- A, vật nhỏ đáng yêu, người chạy quá nhanh đấy.

Trần Lam đặt tay lên người Diệp Trọng, lòng bàn tay phát ra bạch quang nhẹ nhẹ, một luồng linh lực từ lòng bàn tay hắn truyền vào cơ thể Diệp Trọng, Diệp Trọng cảm giác hoạt động của con sâu đang sống trong cơ thể mình tựa hồ giảm bớt rất nhiều?

- Không thể để người chết nhanh như vậy được.

Dáng vẻ tươi cười của Trần Lam có chút tàn nhẫn.

- ... Ít nhất ... Phải chờ tới lúc bản thân người có thể dùng yêu lực áp chế nó.

349. Chương 352: Công Cụ

- Như vậy ta sẽ trực tiếp cắt đứt cái đầu của người.

Diệp Trọng kim nén đau đớn, lạnh lùng nói.

- Trên đường xuống hoàng tuyền, ta còn có thể giáo huấn người một chút.

- Ha ha, suy nghĩ không tệ, rất có dũng khí.

Trần Lam vừa cười vừa nói.

- Chỉ có điều ta sẽ không cho người cơ hội này.

Diệp Trọng cảm giác linh lực từ lòng bàn tay Trần Lam truyền tới đang từ từ yếu bớt, con sâu tiến vào thân thể mình lại bắt đầu rục rịch. Mặc dù vẫn đang có linh lực tiến hành áp chế nó, nhưng chỉ có thể giảm bớt tốc độ tiến lên của nó mà thôi. Diệp Trọng có thể cảm giác được con sâu kia bắt đầu chậm rãi di động về phía đầu mình. Tốc độ không nhanh, thể nhưng cảm giác da thịt và nội tạng bị xé rách lại thống khổ khó có thể chịu được.

Ngón tay Diệp Trọng đặt sau người kẻ động, hiệu quả tê dại dần dần giảm bớt, mặc dù vẫn có thể cảm giác cơ thể tê dại, nhưng cảm giác đau đớn vẫn nhiều hơn. Diệp Trọng thầm phỏng đoán thời gian, tích góp từng chút lực lượng. Trần Lam đang ở trước mặt hắn, dưới cự ly này, hắn có thể dễ dàng cắt hắn thành hai nửa. Nhưng với điều kiện, Trần Lam không thể phát hiện hắn đã khôi phục năng lực hoạt động. Bởi linh lực của Trần Lam truyền đến trong cơ thể của mình, cho nên yêu khí của Diệp Trọng có phải đã khôi phục hẳn cảm với Trần Lam hay không. Diệp Trọng không thể thử tập yêu khí trong cơ thể, như vậy sẽ bị Trần Lam phát hiện trong nháy mắt. Nhưng đối với Diệp Trọng mà nói, yêu lực không phải quan trọng nhất, vũ khí lớn nhất của Hồ yêu chính là thân thể cứng rắn như sắt thép và móng vuốt có thể dễ dàng xé rách thân thể. Diệp Trọng thầm tính toán, nếu đột nhiên bạo khởi, sau khi giết chết Trần Lam, lại vận dụng yêu lực của mình áp chế con sâu trong cơ thể, có lẽ vẫn kịp thời gian. Chỉ cần giết chết Trần Lam,

như vậy uy hiếp của bọn họ sẽ được giải trừ. Về phần nữ nhân trốn sau lưng Trần Lam, Diệp Trọng cũng không lo lắng, nàng thậm chí còn yếu hơn Tần Khai đã hao hết linh lực.

- Nhanh động thủ đi. Bọn họ sắp khôi phục rồi.

Nữ nhân đứng sau người Trần Lam cấp thiết nói. Nếu không phải nàng không có lực lượng gì, chỉ có thể mượn tay Trần Lam tới giết chết Diệp Trọng và Tần Khai, nàng nhất định sẽ trực tiếp hạ thủ ngay từ đầu rồi.

- Đừng đùa giỡn nữa.

- Người sợ sao? A Nhã?

Trần Lam quay đầu lại, dùng ngữ khí đùa cợt nói.

- Xem ra thời gian người thành quỷ thật sự quá dài, biến người thành một người nhát gan thật sự. Một lão đầu tiêu hao hết linh lực và một con hồ yêu bất cứ lúc nào cũng có thể bị sâu chui lên phá đầu thì có cái gì đáng sợ?

- Không, đừng chơi tiếp nữa, nếu chơi tiếp sẽ xảy ra chuyện.

A Nhã nhô người ra từ phía sau Trần Lam, lo lắng nói.

- Giết chết bọn chúng trước, sau đó bắt Minh Diệu, người dày vò hắc thể nào cũng được.

- Nữ quỷ, sao người biết con ta?

Tần Khai nhìn chằm chằm A Nhã đứng phía sau Trần Lam, căn bản không nhìn ra đã là tình trạng dầu hết đèn tắt.

- Còn nữa, khi còn sống người rốt cuộc là ai? Tại sao lại ở đây.

- Không liên quan đến người, lão đầu.

Trần Lam mỉm cười, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt A Nhã. Mặc dù chỉ là một quỷ hồn, sắc mặt tái nhợt, thể nhưng lại không tổn hao gì đến nhan sắc rung động lòng người của nàng. Dáng vẻ yếu ớt, đáng yêu kia, rất dễ khiến nam nhân bình thường có cảm giác muốn che chở, còn những nam nhân biến thái lại muốn chà đạp, dày vò nàng.

- Ta cũng rất hiếu kỳ, tại sao người lại đi cùng với người của hiệp hội.

Diệp Trọng mở miệng nói.

- Không ngờ, người bình thường luôn tỏ ra nhu nhược thương cảm, bị Địa Tương xem là chỗ trú tình tự biến thái của hắc, vậy mà lại có dáng vẻ như vậy, ngụy trang tốt thật.

Hắc nói với Tần Khai ở phía sau.

- Nàng không phải người người phái đi nằm vùng chứ?

- Ta chưa bao giờ gặp nàng, cũng chưa bao giờ phái bất cứ ai đến nằm vùng trong tổ chức.

Tần Khai nói như đinh đóng cột.

- đương nhiên, trừ người ra.

- Đúng vậy, không ngờ chúng ta bố trí nhiều năm như vậy, đến cuối cùng lại làm lợi cho người khác.

Diệp Trọng thở dài nói.

- Không cam lòng.

Nghe thấy tên Địa Tương, Trần Lam rõ ràng cảm giác thân thể A Nhã khẽ run lên, tựa hồ tương đối sợ hãi.

- Ngậm miệng chó của người lại.

Trần Lam tức giận đá một cước vào miệng Diệp Trọng, rống lớn nói.

- Một ngày nào đó ta sẽ khiến tên Địa Tương đó chết thê thảm hơn các người.

Bởi vì phần nộ, hấn buông cánh tay dùng linh lực áp chế con sâu đặt trên ngực Diệp Trọng. Diệp Trọng cảm giác có một luồng xé rách đau đớn từ ổ bụng cấp tốc di động đến trong ngực.

- Còn thiếu chút nữa.

Diệp Trọng khê động đẩy bàn tay sau người, bình thường hấn đều áp chế lực lượng của mình, duy trì trạng thái hình người. Do chuyện tình cảm năm đó với mẫu thân của Diệp Tiểu Manh, hấn đã từng vô cùng chán ghét thân thể yêu quái, cho nên không đến lúc vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không hiện ra nguyên hình. Ngày hôm nay lần đầu tiên hấn cảm giác được lợi ích của khối thân thể khổng lồ này, cường tráng và cao to hơn thân thể trạng thái hình người, ít nhất có thể khiến con sâu chui vào đầu mình giảm bớt tốc độ.

- Hồ yêu chết tiệt, người cứ ở đây từ từ chờ chết đi.

Trần Lam cười gằn, nhìn Tần Khai bị thân thể khổng lồ của Diệp Trọng áp ở phía sau.

- Kế tiếp, Tần phó hội trưởng, chúng ta nên tính món nợ cũ của hai chúng ta rồi.

- A? Vậy sao?

Tần Khai bình thản nói.

- Ta thật sự không nhớ người có thiếu tiền ta. Nhưng được rồi, ta cũng không tính toán với người, người có thể không phải trả.

- Công phu mồm mép của người không tệ, nhưng dùng không phải lúc.

Trần Lam kéo áo Tần Khai, túm hấn lên khỏi mặt đất. Khuôn mặt tràn ngập cừu hận như ác quỷ, ghé sát mặt Tần Khai.

- Cái chết của cha ta, người cũng có phần tham dự đúng không? Không chỉ có người, Tần gia các người, còn có nhi tử của người, tất cả đều có phần. Hôm nay ta nhất định phải tính món nợ này với người.

- Người thanh niên, mồm người rất thối.

Tần Khai hoàn toàn không để ý đến phần nộ của Trần Lam, ngược lại bình thản nói.

- Sáng sớm nhất định phải nhớ đánh răng, bằng không răng bần sẽ không tìm được vợ đâu.

- Đừng giả ngu với ta, lão đầu.

Trần Lam dùng hai tay nắm lấy thân thể Tần Khai, cố sức quăng hấn hấn tới vách núi. Sau lưng Tần Khai đánh lên tảng đá trên vách núi, bởi không có linh lực bảo hộ, hấn thổ một ngụm máu, chịu nội thương không nhẹ.

- Muốn chọc tức ta, để ta thống khoái giết người sao? Ta không mắc lừa đâu, ta muốn từ từ dần vặt người, cho đến khi người quỳ xuống cầu xin ta giết người mới thôi.

Khóe miệng Tần Khai có một tia tiên huyết chảy ra, thế nhưng trên mặt hấn vẫn lộ ra biểu tình trào phúng bình thản. Mục đích của hấn thật sự là muốn làm chọc giận Trần Lam, nhưng không phải như Trần Lam suy nghĩ, hấn cũng không phải muốn Trần Lam nhanh chóng giết chết hấn, hấn chỉ muốn Trần Lam tiếp tục dần vặt hấn. Thời gian, hiện tại hấn và Diệp Trọng cần nhất là thời gian.

- Ta sẽ không để người chết nhanh như lão nhân kia đâu.

Tay phải Trần Lam lại một lần nữa thiêu cháy.

- Ta đang nghĩ nên bắt đầu từ tứ chi trước hay là móc mắt người trước.

- Từ mắt đi.

Tần Khai bình thản nói, phảng phất như hấn và Trần Lam đang thảo luận chứ không phải dần vặt mình.

- Dáng vẻ người quá xấu, ta không muốn thấy người

- Được rồi, lão đầu, sẽ như người mong muốn.

Trần Lam bị Tần Khai hoàn toàn chọc tức. Hắn vươn hai ngón tay trên bàn tay đang ngùn ngụt hỏa diễm, hung hăng đâm vào hai mắt Tần Khai.

- Cẩn thận!

Phía sau truyền đến tiếng kêu sợ hãi của A Nhã. Trần Lam cảm giác phía sau truyền đến một luồng gió lạnh, giống như bàn tay tử thần lướt qua lưng mình, khiến hắn dựng tóc gáy. Hắn vội vàng buông tay, muốn quay lại. Nhưng Diệp Trọng không cho hắn cơ hội, đôi móng vuốt bén nhọn đâm vào thân thể Trần Lam, cổ sức lôi kéo, cả người Trần Lam bị xé thành hai nửa. Làm xong tất cả, Diệp Trọng lập tức quỳ trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy. Trên cổ hắn có thể rõ ràng nhìn thấy có một vật nhỏ lồi lên không ngừng di động. Hắn dùng tất cả yêu lực, mới ngăn chặn được con sâu kia hoạt động, chỉ cần thêm một giây, con sâu kia đã có thể trực tiếp từ cổ hắn chui vào trong đầu hắn, đồng thời trong thời gian ngắn hút khô đầu hắn.

- Diệp Trọng người thế nào rồi?

Tần Khai chậm rãi đứng lên, mặc dù không chịu thương tổn gì, nhưng do linh lực tiêu hao hết, tình huống hiện tại của hắn thậm chí còn yếu ớt hơn người mắc trọng bệnh, có thể đứng dậy đã là tốt lắm rồi.

- Rất không tốt.

Thanh âm của Diệp Trọng rất thống khổ. Hiện tại toàn bộ yêu lực của hắn đều dùng để áp chế con sâu ghê tởm trong cơ thể, thậm chí thân thể cũng không dám nhúc nhích, ngay cả nói cũng rất miễn cưỡng.

- Nhưng cũng may cuối cùng người chết không phải ta.

- Chưa chắc.

Thanh âm của Trần Lam lại một lần nữa vang lên, nghe thấy câu này, cả Tần Khai và Diệp Trọng đều lộ ra biểu tình sợ hãi.

- Mặc dù rất tiếc, nhưng cũng rất đáng giá.

Không biết từ lúc nào, Trần Lam đã xuất hiện phía sau hai người. Tần Khai cúi đầu nhìn lại, lại phát hiện khối thân thể vốn bị Diệp Trọng xé rách, lại biến thành một đồng mảnh vỡ con rối.

- Trên người người mang theo con rối thể thân.

Biểu tình của Tần Khai càng ngày càng ngưng trọng. Tiêu Dao chung, con rối thể thân đều là những thứ thất truyền từ lâu, hiện tại nhiều nhất chỉ có thể tìm thấy tên hai thứ này trên văn tự trước kia, nhưng không ngờ vật thất truyền lại xuất hiện trên tay Trần Lam.

Tiêu Dao chung là một loại chung đặc thù của Miêu Cương. Mặc dù sử dụng tương đối tàn nhẫn, thế nhưng có tàn nhẫn hay không còn phải xem người nắm giữ vũ khí. Còn con rối thể thân thì hoàn toàn khác, đây là tà vật tuyệt đối. Dùng đại lượng oan hồn làm môi giới, phong ấn trong tài liệu đặc thù. Nếu người nắm giữ chịu một kích trí mạng, chỉ cần trước khi mất mạng lấy con rối thể thân ra, vậy thì con rối thể thân sẽ chịu thay tất cả thương tổn cho người nắm giữ. Nhưng quỷ hồn có thể du dương trong nhân gian cũng không nhiều, người bình thường sau khi chết đi sẽ gặp quỷ sử âm giới đến đem linh hồn đi, vì vậy quỷ hồn du dương trong nhân gian rất ít. Hơn nữa số lượng oan hồn cần dùng để chế tác con rối thể thân không phải chỉ một hai con, mà là trên trăm nghìn oan hồn mới có thể đủ làm ra một con rối thể thân có thể sử dụng. Cho nên người chế tác phải nghĩ cách thu thập oan hồn, cách nhanh nhất chính là dùng thủ pháp ác độc giết chết người vô tội, sau đó trong nháy mắt bọn họ chết đi, cướp đoạt hồn phách của bọn họ, có thể nói thứ này tuyệt đối là tà vật, cho nên dưới liên kích của nhân sĩ chính phái, phương pháp chế tác đã sớm thất truyền trăm năm trước.

- Không ngờ, người có thể gây thương tích cho ta.

Trần Lam mang theo hận ý, đá một cước nặng nề vào bụng Diệp Trọng, đá bay hắn. Mặc dù tránh được một kiếp, nhưng công kích của Diệp Trọng thật sự quá cấp tốc, hắn lấy con rối thể thân ra chỉ hơi chậm hơn một chút, y phục sau lưng đã lưu lại một lỗ hổng xé rách, có vết máu chảy ra.

- Ta nói rồi, lập tức giết bọn hắn.

A Nhã phần nộ hô lớn.

- Nếu cứ tiếp tục chơi, cả ta và người đều bị người hại chết.
- Người nói đúng. Hai tên gia hỏa này thật sự quá nguy hiểm.

Hiện tại toàn bộ yêu lực của Diệp Trọng đều dùng để áp chế con sâu kia di động, căn bản không thể nhúc nhích, mà linh lực của Tần Khai không còn, vô cùng yếu đuối. Thế nhưng vừa rồi Diệp Trọng đột nhiên công kích khiến hiện tại hắn vẫn còn khiếp sợ, nếu vẫn tiếp tục đùa giỡn, hắn không dám chắc chắn cuối cùng người chết sẽ là ai. Mặc dù rất không muốn, nhưng Trần Lam vẫn thuận theo gật đầu. Bàn tay hắn lại tiếp tục đẩy lên hỏa diễm kỳ dị.

- Lần sau khi bắt được Minh Diệu, chúng ta lại chậm rãi hưởng thụ tất cả.
- Lần này không được chơi.

Nhìn Trần Lam dần dần tới gần, Tần Khai cười khổ nói.

- Người còn có thể cử động không?
- Không.

Diệp Trọng cắn chặt răng nói. Con sâu kia vẫn không ngừng giãy dụa trong cổ hắn, chỉ cần một bước là có thể trực tiếp chui vào trong đầu hắn.

- Mặc dù ta cũng muốn liều mạng giết chết hắn, nếu người sống sót còn có thể giúp ta chiếu cố hai nữ nhân của ta. Thế nhưng tình huống hiện tại, chỉ sợ ta khế động, còn chưa đụng tới hắn ta đã chết rồi.
- Vậy thật sự không còn cách nào.

Tần Khai bất đắc dĩ nói.

- Không ngờ kết quả cuối cùng lại như vậy.
- Hai chúng ta có thể không chết.

Gian nan ngẩng đầu lên, nhìn thấy A Nhã đang trốn sau lưng Trần Lam, hai mắt Diệp Trọng đột nhiên sáng ngời, nhỏ giọng nói với Tần Khai.

- Ta đột nhiên nhớ lại, có tên gia hỏa lâu rồi không xuất hiện.
- Trên đường xuống hoàng tuyền, các người hãy từ từ nói chuyện.

Trần Lam lấy tay chộp tới đỉnh đầu hai người.

- Âm âm...

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống. Trần Lam không dám sơ ý, vội vàng lùi về phía sau mấy bước. Con rối thể thân duy nhất đã sử dụng, hắn không dám lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn. Trong nháy mắt hắn né tránh, vị trí hắn đứng đột nhiên phát sinh bạo tạc cực lớn, khói bụi mù mịt che khuất tầm nhìn của hắn, hòn đá bị đánh bay vào mặt hắn, cắt ra một vết máu nhàn nhạt.

Khói bụi dần dần tiêu tán, khi Trần Lam định thần nhìn lại, chỗ hắn đứng trước đó xuất hiện một cái động cực lớn, còn Diệp Trọng và Tần Khai vốn nằm dưới vách núi đã biến mất không thấy nữa.

- Khốn khiếp, lại để bọn họ trốn thoát.

Trần Lam tức giận đập nát tảng đá lớn bên cạnh thành mảnh nhỏ.

- Là ai? Ai làm?
- Không biết, ta cũng không thấy rõ.

A Nhã hối hận nói.

- Ta đã nói với người rồi, không cần dạy nhiều làm gì, người lại không nghe.
- Ta biết, ta biết. Đừng lải nhải nữa.

Trần Lam nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn thi thể hội trưởng sớm đã đình chỉ hô hấp nằm trên mặt đất, hẳn không có chỗ phát tiết tức giận, đi tới hung hăng đá hai cước.

- Lão đầu chết tiệt.

- Bọn họ chạy rồi, sau này sợ rằng sẽ có phiền phức.

A Nhã từ phía sau Trần Lam âm lãnh đi tới, mở miệng nói. Nàng không giống với nữ quỷ bình thường, mặc dù cũng rất hấp cảm với ánh sáng, nhưng vẫn có thể hoạt động vào ban ngày.

- Sau này sợ rằng sẽ rất đau đầu.

- Sợ cái gì, chỉ cần truyền tin bọn họ giết chết lão đầu, bất luận là hiệp hội hay là tổ chức ngầm sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Nếu như không muốn chết, nửa đời sau của bọn họ chỉ có thể làm con rùa đen rụt đầu.

Trần Lam nheo mắt nói.

- Còn nữa, người hãy suy nghĩ xem làm thế nào trong thời gian ngắn khiến ta nắm giữ được toàn bộ hiệp hội mới quan trọng.

- Cái này không cần lo lắng, tất cả đều đã được an bài, người chỉ cần làm theo cách ta nói là có thể.

A Nhã nói.

- Chuyện cháu gái của lão đầu người làm thế nào rồi?

- Đã phái người đi rồi.

Trần Lam gật đầu.

- Chỉ là một ảnh mị mà thôi, không đủ gây sợ hãi.

- Đừng xem thường cô ta.

A Nhã cau mày nói.

- Mặc dù là cháu gái của lão đầu, nhưng cô ta không phải một đóa hoa được nuông chiều từ bé. Ngược lại, ngay từ khi còn bé, lão nhân kia đã bắt đầu để nàng tham dự vào trong các loại ám sát ngầm và hoạt động tình báo, kinh nghiệm rất phong phú. Hơn nữa đừng quên, ảnh mị là chuyên gia ẩn nấp chạy trốn.

- Nhưng cũng cần có cái bóng mới có thể.

Trần Lam vừa cười vừa nói.

- Ở nơi không có bóng, ảnh mị còn yếu hơn một con gà con, những người ta phái đi đều là chuyên gia, không cần lo lắng.

- Vậy là tốt rồi.

A Nhã gật đầu.

- Hiện giờ đưa ta trở về, ta cần quay về giám sát Địa Tương.

- Người còn phải quay về sao? Tên biến thái nhất định còn có thể dẫn dắt người.

Trần Lam cau mày nói.

- Để ta giết hắn, sau đó tìm một người tới tiếp nhận.

- Không thể, thời gian của chúng ta không còn nhiều.

A Nhã lắc đầu. Nàng tới gần Trần Lam, dùng bàn tay băng lãnh vuốt ve gương mặt Trần Lam.

- Nhấn nhẹn một chút, bây giờ chúng ta còn cần hắn.

- Nếu người đã nói như vậy, vậy thì được rồi.

Trần Lam bất đắc dĩ thở dài.

- Nhưng đợi sau khi tất cả chấm dứt, ta muốn tận tay giết chết hắn, đòi hắn trả giá gấp mười lần những gì hắn đã gây trên người người.

- Dương nhiên.

A Nhã mỉm cười.

- Chẳng qua là một công cụ mà thôi.

- Ta...ta quay về rồi.

Trong phòng thí nghiệm bí ẩn, A Nhã từ tường bay ra, yếu ớt nói.

- Mọi chuyện đã được làm thỏa đáng, Địa Tương đại nhân.

- Hắc hắc. Xem ra người ngoài chịu đòn ra, còn có chút tác dụng.

Người nói chính là Địa Tương mất tích đã lâu.

- Bây giờ rút đi, đừng quấy rầy ta.

- Vâng.

Dáng vẻ A Nhã như sắp khóc đi ra, tựa hồ e ngại thâm uy của Địa Tương, vội vã lại từ tường chui ra.

Chỉ là khi rời khỏi gian phòng thí nghiệm, A Nhã nhất thời thay đổi biểu tình, trong nháy mắt đáng vẻ điềm đạm đáng yêu biến mất không thấy nữa.

- Điều chỉ là công cụ mà thôi.

Khóe miệng A Nhã hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý.

350. Chương 353: Bị Sát Thủ Nhìn Trúng

Lúc này Mị đang trốn sau một gốc cây, né tránh công kích của đối phương. Sau khi nàng nói chuyện với Diệp Trọng, đi về phía nhà Diệp Tiểu Manh, đột nhiên gặp phải công kích.

Chuyện Diệp Trọng nói với nàng thật sự khiến nàng cảm thấy không thể tiếp thu. Phụ thân phải đối phó với ngoại công của mình, vì muốn bảo vệ muội muội mình, chuyện này khiến đầu óc của Mị trở nên hỗn loạn. Nếu không phải vì vậy, cũng không đến mức tâm thần nàng bất an, ngay từ đầu bị thương vì đánh lén.

- Ghê tởm, cái gì mà cho dù thân thể sống lại linh hồn cũng đã biến mất, loại chuyện này....

Mị cắn môi dưới, thì thào lẩm bẩm.

- Như vậy tất cả những gì ta làm nhiều năm qua đều vô ích sao, rút cuộc là tại sao.

Ám sát, trộm cướp, ẩn núp, từ nhỏ khi phải tiếp thu chỉ lệnh của ngoại công làm những chuyện này, bản thân nàng đã cảm giác chán ghét công việc này, thế nhưng nàng không hề có nửa câu oán hận. Tất cả đều vì có thể để mẫu thân sống lại, lý do này đủ để thuyết phục chính mình. Vì lý do này, nàng tình nguyện để đôi tay mình nhuộm máu, trên người tràn đầy dơ bẩn. Thế nhưng lý do đó, vào ngày hôm nay đã bị Diệp Trọng hung hăng đạp thành mảnh nhỏ.

- Mặc dù thân thể mẫu thân con còn tồn tại, nhưng linh hồn sớm đã bị thời gian tiêu trừ không còn lại gì.

Giải thích của Diệp Trọng khiến trái tim Mị nhất thời như rớt xuống vực sâu.

- Cho dù có thể đem linh hồn nàng trở lại trong thân thể, cũng chỉ biến thành một người đàn độn không có tư tưởng và ý thức. Huống chi, con nhẫn tâm để mẫu thân tiếp tục chịu đựng loại thống khổ sống không bằng chết đó sao? Không nên chỉ ích kỷ nghĩ đến mình, nếu như con thật sự yêu mẫu thân thì phải nghĩ lâu thân nhiều hơn.

Mị cúi đầu. Diệp Trọng nói không sai, mặc dù khi đó nàng vẫn chưa phải quá hiểu chuyện, nhưng Mị lại nhớ rất rõ ràng. Mẫu thân mỗi lần phát bệnh đều rất thống khổ, sau khi đau đớn qua đi, cả người giống như vừa mới từ trong nước lao ra, y phục ướt đầm mồ hôi.

Nàng từng nghe Diệp Trọng và ngoại công nói qua, bởi vì nhân loại và Yêu tộc có quan hệ hỗn huyết, cho nên từ khi mẫu thân ra đời, lực miễn dịch của cơ thể đã bắt đầu có chuyện. Thời gian ban đầu, chỉ là lực miễn dịch quá thấp rất dễ dẫn đến các chứng bệnh cảm mạo nóng sốt, sau đó mới chậm rãi phát triển trở nên rối loạn, cảm mạo nóng sốt chỉ là chút chuyện nhỏ, dần dần đã phát triển thành nhiều loại bệnh biến chứng như thiếu máu, viêm phổi, mụn nhọt cùng nhau phát tác. Từ khi Mị bắt đầu biết chuyện, mẫu thân đã nằm trên giường bệnh, không ngừng ốm đau. Hơn nữa mặc dù những biến chứng kia có thể trị liệu, nhưng không cách nào hoàn toàn để mẫu thân thoát khỏi ốm đau dần vật, hơn nữa càng lúc càng nghiêm trọng. Mị vẫn nhớ, trong mấy năm trước khi qua đời, mẫu thân vẫn suy yếu nằm trên giường, chẳng bao giờ đứng dậy. Mà loại bệnh tật này, bất luận là bác sĩ loài người, hay là yêu quái Yêu tộc có năng lực trị liệu đều không thể chữa khỏi.

- Nhưng....nhưng nói không chừng sau khi mẫu thân sống lại, bệnh tật sẽ đỡ hơn thì sao?

Mị nói những lời ngay cả nàng cũng không tin.

- Huống hồ ngoại công vẫn kiên trì, nói không chừng hẳn có phương pháp giải quyết?

- Hẳn kiên trì, là vì hẳn ích kỷ. Hẳn chỉ muốn có nữ nhi, chưa bao giờ nghĩ đến Thiển Tuyết sống có thể mang đến niềm vui cho hẳn, nhưng chính nàng lại phải tiếp tục thống khổ.

Diệp Trọng vỗ vai Mị.

- Ta biết chuyện này đối với con mà nói có chút khó tiếp thu, cho nên khi con còn bé vẫn không dám nói với con. Vốn muốn chờ con lớn hơn một chút rồi nói, nhưng không ngờ sau này quan hệ cha con của chúng ta càng ngày càng xấu, con thậm chí không nghe lời ta nói.

Diệp Trọng lộ ra nụ cười tự giễu.

- Thế nhưng....

Thân thể Mị run nhè nhẹ, lý do vẫn chống đỡ nàng đi làm những chuyện nàng không muốn làm, thậm chí là chán ghét đến cực điểm trong nháy mắt tan vỡ, nàng có chút không biết làm thế nào.

- Vậy có gì cần nói với ngoại công không....dù sao chúng ta vẫn là người nhà, chỉ cần thuyết phục hẳn.

Nói đến đây, Mị lắc đầu. Chính bản thân nàng cũng biết, muốn thuyết phục ngoại công căn bản là chuyện không có khả năng. Trong chuyện này, hẳn quá mức chấp nhất, thậm chí trở nên rất cực đoan. Đã từng có yêu quái có quan hệ thân thiết với hẳn kêu hẳn từ bỏ, nhưng ngày thứ hai Mị phát hiện ra thi thể của yêu quái vẫn được ngoại công xem là tri kỷ ở một rừng cây hẻo lánh.

- Yên tâm, chúng ta chỉ muốn không chế cục diện, nhiều nhất là lấy đi quyền lợi trong tay hẳn, cô lập hẳn. nguồn truyện

Diệp Trọng bình tĩnh nói.

- Sau khi mất đi quyền lợi, một thời gian sau, có thể hẳn sẽ nghĩ thông suốt

Mị không nói gì, muốn để lão nhân cố chấp này nghĩ thông suốt, là chuyện không có khả năng. Nàng đã dự kiến kết cục của ngoại công, đó chính là bị giam lỏng, sống nốt quãng đời còn lại của hẳn. Chỉ là nàng thật sự không ngờ, Diệp Trọng kỳ thực nói dối. Ngay từ lúc bắt đầu Diệp Trọng đã biết, lão nhân kia vĩnh viễn sẽ không từ bỏ, cách duy nhất có thể khiến hẳn từ bỏ chính là để hẳn đến một thế giới khác. Giữa nhạc phụ và nữ nhi Diệp Tiểu Manh, Diệp Trọng rất dễ đưa ra lựa chọn.

Mị nặng nề gật đầu, không nói gì. Tính tình ngoại công như thế nào, nàng còn không hiểu, mặc dù nàng có thể tiếp nhận mọi mọi Diệp Tiểu Manh, nhưng ngoại công tuyệt đối không thể. Nếu như lời phụ thân nói, ngoại công đã biết được tồn tại của Diệp Tiểu Manh, như vậy kết cục duy nhất của Diệp Tiểu Manh chính là chết. Đây là lý do Diệp Trọng thuyết phục nàng. Mặc dù nàng không thể được mẫu thân ôm ấp

nữa, nhưng có thể để mẫu thân không phải sống khổ sở, để muội muội tiếp tục vui vẻ sống sót, nàng cũng chỉ có thể tiếp thu đề nghị của Diệp Trọng.

- Ta biết con rất khó xử. Cho nên con chỉ cần rời xa là được.

Diệp Trọng vỗ vai nàng.

- Nếu chúng ta thành công, vậy con có thể trở thành một tỷ tỷ, cùng muội muội tiếp tục vui sống. Nhưng nếu chúng ta thất bại....

Nhân thần Diệp Trọng trở nên ngưng trọng.

- Ta muốn con giúp ta chiếu cố Tiểu Manh, chạy đi, càng xa càng tốt, đến nơi không ai tìm được các con, sống một cuộc sống bình thường, đừng trở về.

Sau khi chia tay Diệp Trọng, Mị mang theo tâm tình phức tạp mà trầm trọng, có chút mờ mịt đi về phía nội thành. Lý do kiên trì nhiều năm cuối cùng bị những lời nói của Diệp Trọng phá vỡ, nàng không biết tất cả những việc nàng đã làm bao nhiêu năm qua rốt cuộc có ý nghĩa gì. Đặc biệt là nhớ đến Minh Diệu trên tiểu đạo vô danh, vì giúp mình chạy trốn mà bỏ mạng, nàng cảm thấy trong lòng trống rỗng, rất khó chịu.

Khi nàng đang mất hồn mất vía trên đường trở về, một đồng tiền cổ xưa từ phía sau đánh tới, lướt qua đuôi phải của nàng, rơi xuống đất. Mị bị tập kích bất ngờ, lúc này mới phục hồi tinh thần. Mặc dù không biết người đánh lên mình là ai, nhưng là một ảnh mị, chiến đấu lâu dưới ánh mặt trời không phải là chủ ý tốt. Mặc dù chân phải bị thương nhẹ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nàng phát huy năng lực. Chỉ là khi nàng muốn thành cái bóng ẩn giấu bản thân, lại phát hiện bất luận mình cố gắng như thế nào cũng không thể dung nhập vào trong bóng của những cái cây.

- Không cần uổng phí khí lực.

Một thanh âm nam nhân từ không trung truyền đến.

- Trong Thiên Cương Huyền Quang Trận, kỹ xảo của ngươi không sử dụng được đâu.

- Người là ai, vì sao muốn tập kích ta?

Mị né người, lần thứ hai né tránh một đồng tiền bay tới, nàng xé rách một góc y phục, buộc chặt vết thương trên đùi. Thứ có thể xúc phạm tới thân thể ảnh mị, có thể thấy được đồng tiền kỳ quái kia tuyệt đối không phải phạm vật, mà là linh khí nào đó của linh năng giả.

- Ta vốn còn tưởng cần hao chút khí lực dẫn ngươi tới đây, không ngờ ngươi lại tự mình dẫn xác vào trong Huyền Quang Trận.

Lại có thanh âm của một nam nhân nói.

- Ngươi thật sự rất phối hợp với công việc của chúng ta, chi bằng lại phối hợp một chút, để ta giết ngươi.

Mị không nói gì, vừa rồi vì tâm thần hoảng hốt, nàng cũng không cảm thấy, trong lúc bản thân lơ đãng đã tiến vào trong một trận pháp. Trận pháp nói nói ra cũng không lớn lắm, chỉ là phong bế một phần không gian, nhốt nàng bên trong, đồng thời cải biến đặc tính của tất cả vật chất bên trong trận pháp mà thôi. Đối với những linh năng khác mà nói, cũng không có nhiều lực sát thương. Thế nhưng đối với ảnh mị mà nói, thiên phú của bọn họ chính là chuyển hóa thân thể mình thành cái bóng, đồng thời dung nhập vào trong bóng của những vật thể khác, trận pháp này thay đổi đặc tính của tất cả vật chất, đương nhiên cũng bao gồm cái bóng bên trong, cho nên cho dù Mị sử dụng thiên phú, hóa bản thân thành bóng đen, cũng hoàn toàn không giống với đặc tính cái bóng trên mặt đất, căn bản không thể nào dung hợp. Trận pháp này quả thật được đặc biệt chế tạo vì bộ tộc ảnh mị.

Trên thân cây, một nam nhân có khuôn mặt lãnh khốc, trốn trong đám lá cây tùng, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới. Một vết đao lớn kéo từ trán hằn xuống dưới cằm, phá hư toàn bộ khuôn mặt, mang đến cho hắn một khí tức âm sát vô hình. Mị nghĩ không sai, trận pháp này chính là được thiết kế để đối phó với bộ tộc ảnh mị, năm đó vì đối phó với một ác ảnh mị, sau khi Đường gia tổn thất rất nhiều nhân thủ, cuối cùng có một vị tộc nhân thiên tư thông minh nghĩ ra Thiên Cương Huyền Quang Trận này, để ảnh mị không còn chỗ nào có thể trốn, rốt cục chết dưới kiếm của Đường gia. Bởi vì sau này Đường gia điêu tàn, hiện tại

trong Đường gia chỉ còn lại Đường Anh và đệ đệ Đường Kiệt, bộ trận pháp này cũng chỉ có hai huynh đệ bọn họ biết sử dụng.

Nhìn nữ hài trẻ tuổi trốn sau gốc cây, xem ra không phải hạng đại gian đại ác, chỉ là một yêu quái trẻ tuổi bất lực mà thôi, thế nhưng mệnh lệnh chính là mệnh lệnh. Nếu hai huynh đệ bọn họ đã tiếp thu mệnh lệnh của hiệp hội, vậy thì chỉ có thể kiên quyết chấp hành. Lý do giết chết hoặc là những chuyện nữ hài này làm trước đó đều không cần biết, vì như vậy chỉ khiến phán đoán của hắc xuất hiện chủ quan sai lầm. Từ trước đến giờ hắc đều không tìm hiểu cuộc đời sự tích của mục tiêu, cũng chưa bao giờ hỏi tại sao, chỉ là đơn thuần hoàn thành nhiệm vụ. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Trần Lam giao nhiệm vụ này cho hắc.

Nhìn thấy đệ đệ đang trốn ở một phương hướng khác đang làm mặt quỷ với mình, Đường Anh lắc đầu. Đường Kiệt vẫn chưa thành thực, đối với hoàn thành nhiệm vụ, hắc thích xem đây là trò chơi hơn, giống như vừa rồi, trong lúc mục tiêu đang hoảng hốt, Đường Kiệt hoàn toàn có thể dùng đồng tiền bắn xuyên qua đầu nữ hài kia, chứ không phải chỉ làm bị thương đùi nàng.

Đường Kiệt từ trong rừng cây đi tới, hai đồng tiền cũ kỹ bay qua bay lại trong bàn tay hắc. Hắc biết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên không tránh khỏi một bài giáo huấn của đại ca. Nhưng hắc cũng không hề để ý. Nếu như mục tiêu vừa xuất hiện đã lập tức giết chết, vậy thì trò chơi còn gì thú vị? So với đại ca cũ kỹ mà nghiêm túc, hắc thích nhìn thấy mục tiêu trong nhiệm vụ không ngừng giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn không chạy thoát khỏi cái chết hơn, tất cả điều này đối với hắc mà nói, chỉ là một trò chơi khiến tâm tình trở nên sảng khoái mà thôi, huống hồ lần này lại là một nữ hài xinh đẹp như vậy, không phải nhiệm vụ nào cũng có thể gặp được.

- Hắc, bảo bối, ra đây tâm sự.

Đường Kiệt nghịch ngợm đồng tiền trong tay, chậm rãi đi về hướng cây đại thụ mà Mị trốn.

- Mỹ nữ này có thân hình không tệ, có bạn trai chưa?

Mị trốn sau cây đại thụ, cũng không nói gì. Nàng biết còn có một người đang ở trong bóng tối, lén lút quan sát nàng.

Cảm giác này rất khó chịu. Trước tiên là quan sát mục tiêu, sau đó thừa dịp mục tiêu lộ ra kẽ hở phát sinh một kích trí mạng. Hôm nay nàng mới cảm giác được, cảm giác bị người ta quan sát, lại không biết đối phương sẽ ra tay lúc nào, cảm giác rất không tốt.

Kỳ thực Mị chỉ nghĩ nhiều. Mặc dù hai huynh đệ Đường thị cùng nhau hành động ngấm bấn Mị, thế nhưng người có thể xuất thủ chỉ có Đường Kiệt mà thôi. Đường Anh đang trốn ở một nơi bí mật, hắc phải phụ trách duy trì vận chuyển toàn bộ trận pháp, căn bản không thể ra tay cùng với đệ đệ giáp công Mị. Trận pháp này vô cùng quan trọng với nhiệm vụ lần này, chỉ cần Thiên Cương Huyền Quang Trận ở đây, như vậy Mị sẽ không có chỗ nào để trốn. Đường Kiệt có thể dễ dàng diệt trừ ảnh mị này. Dù sao đối với ảnh mị mà nói, ẩn núp và mai phục mới là vũ khí lớn nhất của bọn chúng, lực lượng bản thân của ảnh mị cũng không lớn, nhưng nếu không có trận pháp này, Đường Kiệt không dám khẳng định mình và đệ đệ liên thủ có thể chiến thắng được ảnh mị xuất quỷ nhập thần, huống chi nếu như không địch lại, ảnh mị cũng hoàn toàn có thể dựa vào thiên phú cấp tốc của mình đào tẩu, hai người bọn họ căn bản không ngăn được.

- Hắc. Ta đang hỏi ngươi đấy, tại sao không trả lời.

Đường Kiệt liên tục lấy tay đùa bốn đồng tiền trong tay. Cổ tay hắc run lên, một đồng tiền từ trong tay hắc bay ra, xuyên qua gốc cây đại thụ mà Mị đang ẩn thân, lướt qua cổ Mị.

- Như vậy thật không có lẽ phép?

- Ngươi hỏi cái này làm gì? Lẽ nào ngươi muốn hẹn ước với ta?

Mị mở miệng nói, đồng tiền vừa rồi chỉ lướt qua cổ nàng. Nàng biết không phải đối phương đánh trượt, mà là cố ý. Trong đầu Mị không ngừng phán đoán thực lực và đặc thù của đối thủ, tìm kiếm phương pháp có thể chiến thắng.

- Cũng không phải không thể. Dù sao nữ hài xinh đẹp như ngươi, không phải lúc nào cũng dễ dàng gặp được, nếu gặp được, nhất định phải nắm bắt cơ hội.

Mặc dù Đường Kiệt nói rất nhẹ nhàng, nhưng đồng tiền trên tay lại sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào.

- Nhưng sau khi hẹn ước, ta vẫn muốn giết chết người, không biết người có để bụng không?
- Nếu như ta nói ta để bụng thì sao?

Mị bình thần nói. Nếu đối phương sử dụng đạo cụ phi hành áp sát đối thủ, như vậy lựa chọn hay nhất chính là chiến đấu cận thân, sau khi mất đi năng lực có thể xuất quỷ nhập thần, mặc dù cảm giác có chút vướng tay chân, thế nhưng Mị vẫn rất tự tin vào thân thủ của mình. Dù sao đối với Mị mà nói, huyết thống mị ảnh chỉ chiếm một phần tư trong cơ thể nàng mà thôi, huyết mạch trong thân thể nàng, có một nửa là đến từ thân thể cường hãn của hồ yêu.

- A, như vậy ta sẽ rất thất vọng.

Đường Kiệt mỉm cười, trong mắt lại hiện lên quang mang sắc bén, hần giơ tay phải lên, trong khe hở kẹp bốn đồng tiền.

- Chi bằng sau khi ta giết người, ta sẽ hẹn ước với thi thể của người, như vậy người sẽ không cự tuyệt.

Đường Kiệt giơ tay lên, bốn đồng tiền mang theo tiến gió thê lương bay về phía cây đại thụ Mị ẩn thân. Đồng tiền không vào thân cây, từ một chỗ khác chui ra, vụn gỗ văng khắp nơi. Trong nháy mắt Đường Kiệt xuất thủ, Mị từ cây đại thụ hơi nghiêng mình chui ra, thừa dịp Đường Kiệt còn chưa thu tay về, xông về phía hắn.

- Hắc hắc, không chỉ vóc người xinh đẹp, thân thủ cũng không tệ.

Nhìn thấy Mị xông về phía mình, Đường Kiệt vẫn chưa lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Bốn đồng tiền lại một lần nữa xuất hiện trên tay phải của hắn, vung tay ném ra.

Hạ thấp trọng tâm, Mị hầu như dính sát xuống mặt đất tới gần Đường Kiệt. Đối với đối thủ đang ẩn nấp trong bóng tối, Mị quyết định vẫn phải giải quyết tên sử dụng đạo cụ phi hành này trước.

- Muốn chiến đấu cận thân áp sát ta sao?

Nhìn thấy Mị không ngừng tới gần mình, Đường Kiệt không chút hoang mang lui về phía sau, vừa kéo dài khoảng cách với Mị, vừa không ngừng bắn ra đồng tiền trong tay.

- Khuôn mặt, dáng người xinh đẹp như vậy, lại có đầu óc. Ta thực sự càng lúc càng thích người.

Mị nhẹ nhàng nhảy lên, né hai đồng tiền bay đến, tiếp theo nghiêng người, tránh thoát một đồng tiền nữa, kéo gần cự ly của hai người. Thế nhưng đồng tiền cuối cùng, nàng lại không hoàn toàn tránh được, nàng lướt qua lưng nàng, cắt rách y phục, lưu lại một vết thương không cạn.

Hiện tại nàng cách Đường Kiệt chỉ còn một cự ly ngắn mà thôi. Khoảng cách này đối với hai người mà nói đều rất nguy hiểm, Đường Kiệt phát ra đồng tiền càng ngày càng nhanh. Mà khoảng cách giữa hai người lại gần, Mị rất có thể không kịp né tránh. Còn đối với Đường Kiệt mà nói, dưới cự ly này, chỉ cần mình vừa thả thủ, Mị rất có thể áp sát tới trong nháy mắt, khiến mình không còn cơ hội xuất thủ.

- Vậy sao, nhưng ta không thích người.

Mị lạnh lùng nói. Nàng từ không trung hạ xuống, đầu ngón chân vừa điểm, trong nháy mắt lại kéo gần khoảng cách với Đường Kiệt.

351. Chương 354: Bắt Đầu Náo Động

Trên ti vi đang phát một bộ phim Hàn Quốc buồn ngủ. Minh Diệu cảm thấy hai mắt như dính lại, Diệp Tiểu Manh như một con mèo nhỏ, cuộn tròn trong lòng hắn không chịu đi ra. Mỗi lần Minh Diệu cảm giác tứ chi tê dại, muốn thay đổi tư thế, Diệp Tiểu Manh luôn dùng ánh mắt thương cảm nhìn hắn, dáng vẻ ủy khuất tựa hồ có thể khóc bất cứ lúc nào, khiến Minh Diệu phải từ bỏ ý niệm trong đầu mình.

Trường học xảy ra chuyện lớn như vậy, Diệp Tiểu Manh đương nhiên cũng không thể nào tiếp tục cuộc đời học sinh của nàng, chỉ có thể cuộn tròn ở nhà. Nhưng cũng may, hiện tại Minh Diệu trở lại, không đến mức để nàng một người cô đơn ngồi trên ghế sofa xem những bộ phim buồn chán kia. Diệp Tiểu Manh đột nhiên phát hiện, tựa hồ nằm trong lòng Minh Diệu, những bộ phim khóc lóc, buồn chán kia cũng trở nên hay hơn.

- Tiểu quý, hay là gối lên cánh tay ta?

Minh Diệu cảm giác đùi phải của mình tựa hồ mất đi cảm giác. Mặc dù Diệp Tiểu Manh không nặng, thể nhưng bị một nữ hài cứ gối lên đùi mình như vậy, chỉ cần bình thường đã khiến người ta cảm thấy xốn xang trong lòng, cộng thêm chiếc quần hơi mỏng, Minh Diệu có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của Diệp Tiểu Manh thổi lên đùi mình. Huyết dịch đáng lẽ đang chảy bình thường tựa hồ muốn ngưng tụ lại một chỗ.

- Vì sao?

Diệp Tiểu Manh quay đầu lại, ngửa đầu dùng ánh mắt sáng long lanh nhìn Minh Diệu.

- Hôm qua Tiểu Nam cũng ngồi trên đùi người, người cũng không đuổi đi.

- Ta van người, Tiểu Nam là tiểu cô nương, mặc dù từ một góc độ nào đó mà nói cũng không được.

Minh Diệu khẽ nhún mày.

- Hơn nữa người cũng không thể so đo với một đứa bé hơn sáu tuổi như vậy được.

- Nhưng tối hôm đó, ADA tỷ cũng gối cho người ngủ, ta nhìn thấy hết.

Diệp Tiểu Manh tức giận nói.

- Người cũng không đuổi nàng đi.

- Tối hôm đó...chà...

Minh Diệu cúi đầu, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Người không phải nói người không có lén lút rình mò sao?

- A, đến giờ rồi, ta phải đi nấu cơm.

Không cẩn thận bị Minh Diệu vạch trần lời nói dối trước đó của mình, Diệp Tiểu Manh vội vã nhảy ra khỏi lòng Minh Diệu, chạy vào trong nhà bếp.

- Ta tính rồi, Từ Mẫn tỷ, ADA tỷ, Tiểu Nam, còn có A Trạch, phải chuẩn bị cho sáu người, cần tính toán nguyên liệu một chút.

- Đây là báo ứng sao?

Minh Diệu thống khổ ôm đầu.

- Trước đây ta luôn ra ngoài gạt ăn gạt uống, hiện tại suy bại đến tình trạng bị người ta gạt ăn gạt uống.

Sau khi Minh Diệu trở lại, mấy ngày nay, ngày nào ADA cũng đến cùng ăn cơm. Minh Diệu đã trở lại, ADA đương nhiên cũng vứt bỏ tất cả những chuyện ở Châu Âu, trở lại Trung Quốc làm người phụ trách bộ phận của nàng. Chỉ có điều Ủy ban tối cao ở Châu Âu tại Trung Quốc chỉ là một trạm liên lạc mà thôi, tương tự như các đại sứ quán, nhưng quy mô nhỏ hơn rất nhiều, viên chức cũng chỉ có năm người mà thôi. Hàng ngày cũng không có nhiều chuyện để làm, cho nên tính ra, ở Trung Quốc kỳ thực rất nhàn hạ.

Thế nhưng so với ADA, Từ Mẫn cũng rảnh rỗi bất thường. Vì chuyện La Sát quý bạo phát khắp nơi trước đó, Từ Mẫn là nhân viên hiệp trợ, thật sự rất bận rộn với người của hiệp hội các nàng, nhưng gần đây đột nhiên rảnh rỗi. Vì không biết thế nào, người bị nhiễm đều giống như những người Minh Diệu đụng phải ở trường học của Diệp Tiểu Manh, đột nhiên biến mất không thấy tăm tích. Sống không thấy người, chết không thấy xác, phẳng phất như chưa bao giờ tồn tại, hiệp hội cũng không có cách nào tìm được tung tích của những người này. Mà độc tính bạo phát sôi sục khắp toàn quốc cũng biến mất không thấy tăm tích.

Gần đây cũng không phát sinh vụ án hình sự gì trọng đại, cho nên Từ Mẫn cũng rất rảnh rỗi. Cảm giác yên bình này khiến Minh Diệu luôn cảm giác có một cơn giông tố sắp kéo đến.

Mặc dù trước khi ly hôn, Từ Mẫn cũng có thời gian làm quả phụ, nhưng số lần xuống bếp vô cùng ít, sau khi kết hôn, ngoại trừ lúc sinh Tiểu Nam nghỉ ngơi một thời gian, phần lớn thời gian đều ở trong cục cảnh sát, cho nên tài nấu bếp chỉ có thể xem là tạm được, không khó ăn, nhưng cũng không thể xem là ngon. Còn A Trạch vừa nhìn là biết con nhà giàu có, sợ rằng ngay cả nhà bếp còn chưa bao giờ vào, càng không thể hi vọng. Còn người nhàn rỗi nhất ADA, tất cả mọi người ở đây đều không trông mong nàng có thể xuống bếp nấu một bữa có thể nuốt được, nàng là người có thể biến một gói mì ăn liền bình thường thành một độc dược giết người khủng khiếp. Cho nên mặc dù mấy người này ngày nào cũng chạy đến ăn cơm, nhưng người bận rộn nhất chỉ có Diệp Tiểu Manh, Từ Mẫn cũng thỉnh thoảng nấu, còn những người khác căn bản không thể trông mong.

Đương nhiên, Minh Diệu là nam chủ nhân, nếu như tất cả mọi người đều không ngại thì thức ăn chính là mì ăn liền, tất cả thức ăn đều là thực phẩm đông lạnh và dưa muối, hắn cũng có thể xuống bếp bộc lộ tài năng.

- Minh Diệu, ta ra ngoài một lát.

Diệp Tiểu Manh lắc lư đuôi tóc, đi tới cửa, đi giày vào.

- Nước tương và muối hết rồi, hơn nữa trứng gà cũng sắp ăn hết, ta đi mua một ít rồi về.

- Chi bằng để ta đi.

Minh Diệu đứng dậy nói.

- Còn cần mua gì nữa không?

- Không, không cần, người cứ ngồi đó đi, ta sẽ về nhanh thôi.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu, cầm chìa khóa chạy ra cửa. Thấy Diệp Tiểu Manh đã rời khỏi, Minh Diệu cũng chỉ có thể bất dĩ ngồi lại trên ghế sofa.

Tựa hồ như hình thành thói quen giống như lúc mắt chưa nhìn thấy lúc trước, Diệp Tiểu Manh rất chiều cổ Minh Diệu, cái gì cũng không để hắn làm, chỉ kêu hắn ngồi yên một chỗ hưởng thụ cuộc sống là được rồi. Minh Diệu lấy từ trong bao ra một điều thuốc châm lửa hút.

Mọi công việc nhà Diệp Tiểu Manh đều làm hết, phí sinh hoạt là Mị đưa cho, y phục thì có Từ Mẫn và ADA lo, còn có Lilith, Minh Diệu đột nhiên cảm thấy mình rất có tiềm lực làm thiếu gia. Đương nhiên nếu cạo sạch râu thì càng giống hơn.

Minh Diệu dụi điều thuốc lá, đứng ở chính giữa phòng khách, hoạt động thân thể. Từ sau khi về nhà, mấy ngày liền không có việc gì, hắn cảm giác thân thể mình sắp rỉ sét. Từ sau khi có được khối thân thể mới này, chỉ hơi hoạt động trong trường của Diệp Tiểu Manh, hắn rất muốn biết hiện tại mình rốt cuộc có thể làm được trình độ gì, nhưng không có cơ hội, vì vậy hắn có chút nóng lòng.

- Đinh đoong.

Chuông cửa đột nhiên vang lên. Minh Diệu nhìn đồng hồ, hiện tại mới hơn ba giờ chiều, ADA và Từ Mẫn có lẽ chưa tan tầm. Xem ra cũng chỉ có người rảnh rỗi không có việc gì làm là A Trạch. Minh Diệu cảm giác có chút đau đầu, cục cưng hiểu kỳ này luôn quần lấy mình hỏi tình tiết những vụ án kỳ quái, sau đó ghi chép lại cẩn thận, khiến hắn cảm thấy có chút phiền phức.

Chỉ là thật không ngờ, sau khi Minh Diệu mở cửa lại thấy một khuôn mặt nam nhân. Người này mặc âu phục màu đen, trên mặt đeo kính râm, nhìn qua giống như vệ sĩ chuyên nghiệp hoặc là....kẻ ngốc giả bộ.

- Minh Diệu tiên sinh của tổ hành động đặc biệt đúng không?

Người đó tháo kính kính, lấy từ trong túi ra một giấy chứng nhận bản thân.

- Tổ ngoại cần, vì một số lý do đặc biệt cần ngài mau chóng quay về hiệp hội một chuyến.

- Được, chờ ta thay y phục, lập tức đi theo người.

Mặc dù có chút khó hiểu, Minh Diệu vẫn gật đầu.

- Xảy ra chuyện gì? Vì sao không điện thoại liên lạc mà phải phái người đến thông báo với ta?

- Xin lỗi, với cấp bậc của tôi không thể tiếp xúc với tin tức tình báo cao cấp như vậy.

Nhân viên ngoại cần của hiệp hội lạnh lùng nói. Thái độ băng lãnh quả thực có thể sánh ngang với A Trạch.

- Có thể đi chưa?

- Được, đi thôi.

Minh Diệu mặc áo khoác ngoài, gật đầu.

- Ta cần gọi điện cho người nhà, báo tin cho nàng.

- Xin lỗi, từ giờ trở đi, tất cả thông tin đều bị cấm chỉ.

Nhân viên ngoại cần ngăn cản Minh Diệu gọi điện cho Diệp Tiểu Manh, mở miệng nói.

- Đây là mệnh lệnh.

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Minh Diệu sửng sốt, chuyện này tựa hồ có chút không bình thường, xem ra đã phát sinh chuyện rất nghiêm trọng. Chẳng lẽ đã phát hiện ra tung tích của những người bị lấy nhiễm rồi sao?

- Nhưng ta cần nói với người nhà một tiếng, nếu nàng trở lại phát hiện ta không ở nhà, nhất định sẽ rất lo lắng.

- Xin lỗi, không thể.

Nhân viên ngoại cần mặt không biểu tình nói.

- Tình thế tương đối nghiêm trọng, cho nên từ giờ trở đi phải chặt đứt tất cả liên hệ với bên ngoài, ta nhận được mệnh lệnh như vậy.

- Được rồi.

Minh Diệu bất đắc dĩ buông điện thoại ra, tiện tay vút vào phòng khách. Nếu không thể liên hệ với ngoại giới, như vậy mang theo điện thoại cũng không có lợi gì.

- Vậy ta có thể lưu lại một tờ giấy không?

- Xin mau chóng cho.

Nhân viên ngoại cần do dự một lát, gật đầu. Minh Diệu tiện tay tìm tìm một tờ giấy, sau khi viết cho Diệp Tiểu Manh mấy chữ, cùng với nhân viên ngoại cần rời khỏi nhà. Bên ngoài nhà của bọn họ đã có một chiếc xe có rèm che màu đen chờ sẵn ở đó.

Trong lúc xuống dưới nhà với nhân viên ngoại cần, Minh Diệu vô tình nhìn qua bàn tay của người này.

Đây là một đôi tay đầy vết chai, phía trên toàn là vết thương. Công phu của người này có lẽ rất lợi hại, Minh Diệu thầm nghĩ. Hơn nữa thông qua quan sát bước chân của người này, Minh Diệu phát hiện bước chân của người này rất trầm ổn có lực, hô hấp ôn hòa, có lẽ có thực lực nhất định. Hắn cảm giác có chút kinh ngạc, hiện tại hiệp hội tuyển nhận nhân viên ngoại cần đều có thực lực mạnh như vậy sao? Người này tựa hồ không giống với những nhân viên ngoại cần cao ngạo bình thường mà hắn gặp phải trước đó.

- Lái xe.

Người nhân viên ngồi ghế sau với Minh Diệu, nói với người tài xế. Tài xế gật đầu, cũng không nhiều lời, khởi động chiếc xe chạy về phương hướng hiệp hội.

Chỉ còn một cự ly rất ngắn, Mị nắm chắc trong vòng 0,1 giây có thể tạo ra một lỗ hổng trên đầu người nam nhân xem mình như con mồi, nhưng Đường Kiệt cũng không cho nàng cơ hội nàng. Dưới chân không ngừng biên đổi phương hướng, cước bộ thoạt nhìn rất bình thường, nhưng lúc nào cũng có thể kéo dài cự ly khi

Mị xông tới. Hiện tại Mị rất tức giận, đặc biệt là nhìn thấy khuôn mặt trêu chọc của Đường Kiệt, chỉ hận không thể tát vào miệng hắn.

Mặc dù trên mặt vẫn mang theo nụ cười lười nhác, nhưng Đường Kiệt cũng đang âm thầm hối hận không thôi. Lẽ ra ban đầu nên nghe theo lời của đại ca, trực tiếp giết chết ảnh mị này thì đúng hơn. Hắn cũng không trải qua hành động Đường gia giết ảnh mị năm đó, chỉ nghe lão nhân nói lại mà thôi, cho nên hắn hoàn toàn đánh giá thấp thực lực của ảnh mị. Ảnh mị không chỉ có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần còn có thân thủ nhạy bén, và hoàn toàn có năng lực một kích tất sát đối thủ. Hắn không ngừng biến đổi phương hướng, ý đồ thoát khỏi dây dưa của Mị, kéo dài khoảng cách với nàng, nhưng Mị lại giống như xương mu bàn chân, không ngừng bám chặt theo hắn. Cảnh tượng này nhìn qua, thợ săn trước đó lại giống như con mồi.

Mị quay người tiếp tục né tránh đồng tiền Đường Kiệt bắn tới, nàng không kim được hừ một tiếng, không biết đây là lần thứ mấy. Mặc dù lần nào cũng không đánh trúng yếu huyệt, nhưng trên người Mị đã lưu lại không ít vết thương, may mắn duy nhất là những vết thương này không ảnh hưởng đến hành động của Mị.

Mặc dù lực công kích của ảnh mị rất cường đại, nhưng thân thể cũng rất yếu đuối. Cái bọn họ có thể dựa vào chỉ là công kích bình thường không thể xúc phạm tới thân thể vô thực chất, nhưng một khi đụng phải vũ khí có thể thương tổn cơ thể của bọn họ, sẽ dẫn đến thân thể trở nên yếu đuối vô cùng, vết thương không dễ dàng lành lặn, một vết thương nhỏ sẽ vì mất quá nhiều máu mà chí mạng. Mị may mắn vì phụ thân là một con hồ ly có thân thể cường hãn nổi tiếng, nếu không chỉ là một ảnh mị thuần huyết, hiện tại trên người đầy vết thương, nàng đã sớm không thể động đậy.

Mị nhìn như chật vật né tránh, kỳ thực cũng có mục đích nhất định. Hiện tại nàng cũng chưa dốc hết toàn lực, vì nàng đang đợi cơ hội, một cơ hội có thể một kích tất sát. Nàng không quên, còn có một địch nhân đang ẩn nấp trong bóng tối quan sát nàng. Nếu mình dốc hết toàn lực xuất thủ, thật sự có thể giết chết tên nam nhân sử dụng đạo cụ phi hành, nhưng lại không để lộ ra kẽ hở khổng lồ, nàng không dám mạo hiểm, vì nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Huống hồ, một tay của tên nam nhân này cứ đặt sau người, từ đầu đến giờ cũng không xuất thủ, Mị đoán chừng đối phương còn lưu lại tuyệt chiêu.

Sau khi tránh thoát đồng tiền thứ ba Đường Kiệt phát ra, Mị hừ một tiếng, thân thể hơi mất cân đối. Một đồng tiền bắn trúng chân Mị, do đau đớn cước bộ của Mị bị rối loạn.

Nhìn thấy đối thủ này bám sát mình không buông tha lộ ra kẽ hở, ánh mắt Đường Kiệt sáng ngời. Hắn không muốn tiếp tục chơi nữa, vì nếu tiếp tục chơi, chỉ cần một chút sơ sẩy rất có thể sẽ mất mạng.

Sau khi mất đi thiên phú dựa vào lớn nhất, lại có thể bức mình đến tình trạng này, Đường Kiệt cảm giác có chút sợ hãi. Nếu ảnh mị này không tiến vào bẫy rập trận pháp, chỉ dựa vào hắn và ca ca, căn bản không thể công kích được nàng, chứ đừng nói là giết chết nàng. Hắn muốn tốc chiến tốc thắng.

Đường Kiệt xòe hai tay ra, tám đồng tiền xuất hiện giữa các ngón tay của hắn. Một kích cuối cùng, không thể lưu lại bất cứ cơ hội nào cho ảnh mị này. Hai tay hắn đồng loạt ném ra, tám đồng tiền cắt vỡ hư không, bay về phía Mị, đầu, thân người, tứ chi, xem ra muốn phong tỏa tất cả đường lui của Mị.

Thấy Đường Kiệt lần đầu tiên không hề bảo lưu xuất thủ, thân thể vốn mất thăng bằng của Mị lại đột nhiên đứng vững. Trước đó Đường Kiệt luôn chỉ sử dụng một tay, còn tay kia để sau lưng, điều này khiến Mị vô cùng kiêng kỵ. Đối thủ sử dụng đạo cụ phi hành cỡ nhỏ như vậy, không có lý do gì chỉ biết sử dụng một tay công kích. Đối phương đặt một tay sau lưng, nhất định chính là một nguy hiểm, có thể bất ngờ xuất ra tuyệt chiêu giết chết nàng. Nhưng hiện tại đối phương đã không còn lưu thủ, vậy thì nàng cũng không cần cố kỵ gì cả, chân Mị cố sức điểm trên mặt đất, toàn bộ thân thể bay lên. Thân thể mềm mại của nàng cuộn trên không trung, đồng tiền lướt qua thân thể của nàng để lại mấy vết thương rất sâu, máu từ vết thương chảy ra nhuộm đỏ cả y phục, nhưng cũng không mang tới thương tổn trí mạng nào. Trong nháy mắt nàng né tránh tất cả yếu hại trên người mình, bay đến trước mặt Đường Kiệt. Cánh tay nhỏ bé trắng trẻo đột nhiên đâm vào lồng ngực Đường Kiệt đang còn kinh ngạc. Toàn bộ cánh tay đâm sâu vào lồng ngực hắn. Cả người Đường Kiệt giống như bị một cây tre đâm xuyên qua, gắt gao dính chặt lên thân cây. Hắn phun ra một ngụm máu, hai tay trợn ngược, tựa hồ không dám tin vào kết quả này. Nhưng con người trợn tròn mắt trở nên vô dụng, cuối cùng vô lực gục đầu xuống.

- Tiểu Kiệt!

Lúc này Đường Anh đang ở trên thân cây nhìn thấy màn này, cũng mất đi lý trí. Đệ đệ duy nhất bị ảnh mị này giết chết ngay trước mặt mình, lửa giận và bi thống đã hoàn toàn tràn ngập đầu hần. Hiện tại hần đã không cách nào bình tĩnh suy nghĩ, hần thậm chí buông tha Thiên Cương Huyền Quang Trận vẫn duy trì trước giờ, trực tiếp từ chỗ ẩn thân nhảy ra, mang theo sát ý không gì sánh được lao về phía quỷ mị đang đứng quay lưng với mình.

- Ta phải giết người, yêu nữ!

Đường Anh rống giận, móc từ trong túi ra một đồng tiền cũ kỹ, những đồng tiền va chạm qua lại trên không trung, dung hợp lại một chỗ, hình thành một thanh Kim Tiền Kiếm. Kim Tiền Kiếm lóe ra kiếm quang kim sắc, đâm sau lưng Mị đang không hề phòng ngự, hiện tại Mị vẫn chưa rút tay ra khỏi thân cây. Kiếm quang kim sắc đâm vào giữa lưng Mị, nhưng không có cảnh máu chảy tung tóe như trong tưởng tượng. Cả người Mị hóa thành một bóng đen, giống như dịch thể chảy xuống đất, từ từ chui vào trong đất, biến mất không thấy nữa. Lúc này Đường Anh mới khôi phục bình tĩnh, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Bây giờ hần mới nghĩ ra, hần vừa đối mặt với ảnh mị xuất quỷ nhập thần, là sát thủ trong bóng tối. Trong cơn tức giận, hần đã vứt bỏ Thiên Cương Huyền Quang Trận, hiện tại giống như cá nằm trên thớt. Hần vội vàng chạy ra mấy bước, tránh xa những bóng cây, đứng ở chỗ trống trải, cẩn thận quan sát xung quanh, tựa hồ muốn tìm xem Mị có thể xuất hiện ở đâu.

352. Chương 355: Sát Thủ Và Kẻ Bắt Cóc

Mị lau khô vết máu trên tay, ném một viên đan dược vào trong miệng, vết thương vốn không ngừng chảy máu từ từ ngưng lại, mặc dù không thể làm vết thương lập tức khôi phục, nhưng chỉ ít cũng có thể làm Mị tránh thoát được nguy hiểm chảy máu quá nhiều. Viên đan dược này là Dịch tiên sinh đưa cho nàng trước khi chia tay, là quà cảm ơn vì nàng đã giúp hần trở về nước, không ngờ lúc này lại có công hiệu. Vết thương vẫn đau đớn vô cùng, nhưng hiện tại đã không phải lo đến nguy hiểm tính mạng.

Mị cảm giác hôm nay quả thực rất nguy hiểm. Bản thân bị vây trong trận pháp, chính là khắc tinh của ảnh mị nhất tộc, nguy hiểm nối tiếp nguy hiểm, sau khi giết chết đối thủ sử dụng công cụ phi hành, đối thủ vẫn ẩn nấp trong bóng tối cũng xuất hiện. Mị không biết tại sao trận pháp đột nhiên mất đi tác dụng, cũng không biết tại sao trước đó, đối thủ trốn trong bóng tối kia không phối hợp với đồng bạn của hần vây công mình, hơn nữa quan trọng nhất, nàng căn bản không biết hai người này là ai, nàng cúi người xuống, bắt đầu tìm kiếm trên người hai khối thân thể.

- Người của Hiệp hội? Tại sao lại như vậy?

Từ trên người hai khối thi thể, Mị tìm được hai tờ giấy chứng nhận, chứng minh thân phận của hai người này là thành viên của tổ hoạt động đặc biệt của hiệp hội Linh Dịch, hơn nữa còn là huynh đệ. Mị cảm giác rất nghi hoặc, nàng biết thân phận của ngoại công, ngoại công là hội trưởng của hiệp hội, tại sao lại phái người giết mình? Hơn nữa còn cho người mai phục trên đường sau khi nàng và Diệp Trọng chia tay, lẽ nào chuyện phụ thân muốn đối phó với ngoại công sớm đã bị tiết lộ. Còn mình cũng được xem là đồng bọn, cho nên ngoại công mới muốn giết mình?

- Tiểu Manh gặp nguy hiểm rồi!

Mị đột nhiên nhớ tới. Nếu ngay cả mình ngoại công cũng không buông tha, như vậy Diệp Tiểu Manh hiện tại nhất định càng thêm nguy hiểm. Nàng bắt chấp thương thể trên người, vội vã chạy về phương hướng nhà Diệp Tiểu Manh.

Đi tới tiểu khu Diệp Tiểu Manh ở, Mị cũng không tùy tiện đi vào, mà trốn trong một âm ảnh, cẩn thận quan sát xung quanh. Mặc dù tiểu khu này nhìn qua không có gì khác biệt với bình thường, nhưng có hai khuôn mặt xa lạ lại khiến nàng chú ý.

Một nam nhân cầm một tờ báo, ngồi trên chiếc ghế dài trong hoa viên của tiểu khu, tựa hồ như đang chờ ai đó. Nhưng ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía ngôi nhà của Diệp Tiểu Manh đã bán đứng hần, sát khí

trong mắt, bàn tay thô ráp, đây là một sát thủ. Trong nháy mắt Mị liền phán đoán ra thân phận chân thực của người này.

Ở một góc khác, có một người phụ nữ có thai trẻ tuổi, tựa hồ đang tản bộ, chỉ là Mị có thể cảm nhận được trên người phụ nữ thoạt nhìn rất bình thường này tản phát ra một mùi vị không thuộc về con người. Đây chắc chắn là một con yêu quái, mặc dù yêu khí có thể che giấu được người thường, nhưng không giấu được Mị và nam nhân đang ngồi trên ghế kia.

Nhân loại và yêu quái? Đây thật sự là tổ hợp kỳ quái. Mị không hành động thiếu suy nghĩ, mà tiếp tục quan sát hai người này.

Nếu hai người này còn ở đây. Như vậy có lẽ Diệp Tiểu Manh chưa gặp nguy hiểm, bằng không hai người bọn họ cũng không cần tiếp tục ở chỗ này giám thị. Mị phát hiện hai người giám thị này thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau, nhưng thần tình toát ra lại không giống như đồng bạn giao lưu, mà giống như tràn đầy nghi kỵ và phòng bị đối kháng. Tựa hồ hai người này đều tương đối kiêng kỵ đối phương, nhưng do đang âm thầm giám thị không thể để lộ thân phận, cho nên chỉ có thể vừa giám thị vừa phòng bị đối phương đánh lén. Rất rõ ràng, hai người này có lẽ thuộc về hai tổ chức khác nhau.

Nam nhân loài người kia rất có thể là người của hiệp hội, vậy người phụ nữ có thai tràn ngập yêu khí kia là ai? Trong đầu Mị cẩn thận nhớ lại những người nàng từng gặp trong tổ chức, nhưng dù thế nào cũng không nhớ ra người phụ nữ kia rút cuộc có phải thành viên tổ chức ngầm hay không. Mị lại có chút kỳ quái. Nếu người phụ nữ kia là người của tổ chức, vậy tại sao ngoại công phải phái hai người tới giám thị.

Nếu đã nghĩ không thông, vậy thì không cần nghĩ nữa, Mị quyết định vẫn nên tìm Diệp Tiểu Manh trước thì quan trọng hơn. Mị đi dạo một vòng trong tiểu khu cũng không phát hiện có nhân vật nào khác, vậy thì chứng tỏ hai người này rất có thể chính là sát thủ được phái đến giết Diệp Tiểu Manh. Như vậy, nếu hai người bọn họ vẫn đang ở dưới lầu giám sát, vậy thì chứng tỏ hai người bọn họ đang chờ cơ hội, rất có thể đang đợi quân tiếp viện, hoặc là vì mục tiêu không có nhà. Mặc dù lúc này là ban ngày, di động trong cái bóng cũng không phải vô cùng thuận tiện, nhưng Mị vẫn nhân lúc hai người phân thần, mau chóng từ trong bóng cây chui ra, khi hai người vẫn chưa quay đầu lại đã chui vào trong hiên nhà.

Đi tới trước cửa, Mị cũng không tùy tiện dùng chìa khóa mở cửa hoặc gõ cửa, mà lợi dụng vóc người nhỏ bé của mình, chui vào trong khe hở dưới cửa. Không có ai ở nhà, Mị tìm quanh nhà một vòng cũng không nhìn thấy thân ảnh của Diệp Tiểu Manh, chỉ phát hiện trong gạt tàn trên bàn nước có một điếu thuốc đã tắt đầu. Nàng cầm mẫu thuốc lá lên ngửi, mùi vị này rất quen thuộc, tựa hồ như từng ngửi thấy ở đâu rồi, ở đâu chứ?

Đột nhiên trong đầu nàng hiện lên khuôn mặt của một nam nhân, Mị đầu tiên rất sửng sốt, sau đó lại lắc đầu. Hắn đã chết, nàng tận mắt nhìn thấy phòng thí nghiệm bí mật dưới đất bạo tạc. Trong loại bạo tạc đó, không ai có thể thoát ra, huống chi Dịch tiên sinh cũng xác định, Minh Diệu thật sự không còn dấu hiệu sống sót.

Diệp Tiểu Manh không ở nhà, có lẽ là đi ra ngoài. Mị bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ. Hai người này chắc chắn là tới giám thị hoặc giết chết Diệp Tiểu Manh, nguyên nhân vẫn chưa động thủ có lẽ chính là vì Diệp Tiểu Manh đang ra ngoài, còn bọn họ đang chờ nàng trở lại. Mặc dù không biết Diệp Tiểu Manh đi đâu, nhưng một khi bị bọn họ phát hiện, với thân thể yếu ớt của nàng, căn bản không thể chạy thoát khỏi truy sát của bọn họ. Nàng cần tìm cách nhờ hai cây đinh này trước khi Diệp Tiểu Manh trở về, sau đó mang theo Diệp Tiểu Manh đào tẩu. Mặc dù hai người này có chung mục đích, nhưng vì thuộc hai tổ chức đối lập, cho nên giữa bọn họ duy trì khoảng cách nhất định, mặc dù không gần nhưng vẫn có thể đồng thời giám thị chỗ cầu thang và đối phương. Nếu như Mị giết chết một trong đó hai người, như vậy tất nhiên sẽ kinh động đến người còn lại. Hơn nữa hiện tại nàng đang bị thương. Nàng không nắm chắc có thể chính diện đối kháng mà vẫn chiếm được thế thượng phong, hơn nữa nếu người còn lại đào tẩu, sợ rằng sẽ mang tới phiền phức không nhỏ, hơn nữa sẽ để lộ lộ tuyến đào tẩu của nàng và Tiểu Manh, vì vậy Mị không dám mạo hiểm. Cần phải tìm được phương pháp có thể đồng thời giết chết được hai người. Suy nghĩ hồi lâu, trong lúc lơ đãng, Mị nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nàng chạy vào phòng Diệp Tiểu Manh, bắt đầu tìm kiếm.

Phong Tượng chậm rãi bước đi trên bãi cỏ. Nói thật, nàng xác thực không quen sử dụng hai chân bước đi,

nàng quen dựa vào cơ bụng và bắp thịt co rút trên mặt đất trơn đi hơn. Nhưng điều này là không thể, hiện tại là xã hội con người làm chủ, nếu nàng muốn tự do hoạt động, chỉ có thể dựa vào hai chân mà nàng ghét nhất, nếu không rất có thể nàng sẽ trở thành tiêu bản nghiên cứu của tổ chức, hoặc là bị cắt miếng. Đương nhiên, còn có một khả năng, chính là bị tên nam nhân đang ngồi kia giết chết, được làm một công tích huyền diệu. Mặc dù nàng rất ghét sử dụng hai chân di động, đi đường rất không tự nhiên, thế nhưng vì hiện tại nàng đang sắm vai một người phụ nữ mang bầu, vì vậy cũng không khiến mọi người chú ý. Nàng ngẩng đầu nhìn lên chỗ cầu thang nơi ở của mục tiêu, lại nhìn tên nam nhân tràn đầy sát ý, trong nháy mắt đầu lưỡi muốn phun ra, nàng lại ngậm miệng lại. Thói quen cũ rất khó thay đổi, trên người tên nam nhân kia phát ra sát ý khiến nàng chỉ muốn tấn công hắn.

Nam nhân kia nhất định cũng là sát thủ giống như mình, nàng rất chắc chắn điều này. Bởi vì nam nhân đó cũng giống như nàng, trên người lúc nào cũng có một mùi vị nguy hiểm, nói ra thị lực của nàng cũng không tốt, thính lực cũng rất kém, nhưng khứu giác của nàng lại rất nhạy cảm. Cho dù không cần thè lưỡi ra, cũng có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt. Tên nam nhân này đã giết rất nhiều người, nhưng nhất định không nhiều bằng ta. Nàng nghĩ thầm trong lòng, lợi dụng nguy trang tới gần mục tiêu, sau đó lơ đãng rót nọc độc vào cổ mục tiêu, nhìn mục tiêu trong cơn tê dại dần dần ngừng thở. Phương thức ám sát tràn đầy mỹ cảm như vậy, nhưng lại kêu ta đi bắt cóc một tiểu cô nương. Cái này cũng quá vũ nhục ta. Ta là một sát thủ, không phải bọn bắt cóc, chuyện bắt cóc lừa gạt, tuyệt đối không phải sở trường của ta.

Oán giận thì oán giận, nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành. Nàng cũng biết, từ sau khi mình được nam nhân hèn mọn kia cứu, nam nhân kia cũng không yêu cầu nàng hồi báo cái gì. Cho dù kêu nàng đi giết người cũng được, hoặc là biến thành mỹ nữ loài người để hấn phát tiết cũng được, không có yêu cầu nào, con người không phải đều rất tham lam và ngu muội sao? Mặc dù hấn cũng được xem là con người. Nàng âm thầm oán giận, cảm giác này giống như sinh mệnh của mình đã không thuộc về mình, khiến nàng rất khó chịu, sau khi hoàn thành công tác này, ta và hấn coi như thanh toán xong. Phong Tượng thầm nghĩ trong lòng. Mặc dù cũng không phải mình sở trường công việc giết người, nhưng bản lĩnh nguy trang cũng không tồi, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, ta sẽ được tự do.

Chỉ có điều nhiệm vụ lần này cũng không thuận lợi như nàng tưởng tượng. Không chỉ có mục tiêu không ở vị trí mà hấn nên ở, hơn nữa còn có thêm một đối thủ. Nam nhân này tràn đầy sát khí, từ nhãn thần của hấn có thể nhìn ra, hấn có cùng mục tiêu với mình. Hơn nữa, nàng xác định, nếu sau khi giải quyết xong mục tiêu, nam nhân này cũng không ngại diệt sát thêm mình. Chỉ cần nhìn ánh mắt hấn là có thể nhận ra, nếu không phải công tác vốn có vẫn chưa hoàn thành, nam nhân này sớm đã ra tay với nàng.

A, thật đáng ghét, tại sao lại kêu ta đi làm chuyện này. Không phải chỉ là tiểu cô nương thôi sao? Tùy tiện tốn chút tiền tìm mấy tên tiểu lưu manh, hoặc là tay chân xã hội đen, không phải có thể dễ dàng đối phó sao? Tại sao lại kêu một sát thủ như ta đến làm chuyện này? Tại sao mục tiêu không ngoan ngoãn ở nhà, thuận lợi để ta mang đi, sẽ không chết người cũng sẽ không bị thương gì cả. Đó không phải rất tốt sao? Tại sao phải để ta gặp phải đồng hành cướp bóc của mình? Hơn nữa người đồng hành này tựa hồ có địch ý rất cường liệt đối với mình. Tại sao ta phải hóa trang thành phụ nữ mang thai? Nếu mục tiêu đào tẩu, người phụ nữ mang thai sải bước đuổi theo phía sau không phải rất kỳ quái sao? A, nam nhân kia lại nhìn qua, tên đáng ghét, người bắt nhìn thì sẽ chết sao?

Đúng lúc này, một nữ hài buộc tóc đuôi ngựa từ trên lầu đi xuống.

Nàng tựa hồ đang chờ ai đó, đứng ở chỗ cầu thang, liên tục nhìn xung quanh.

- Chính là nàng, không sai.

Mặc dù thị lực của nàng cũng không đặc biệt tốt, thế nhưng vẫn có thể nhận ra nữ nhân này chính là mục tiêu mình phải bắt cóc. Mặc dù không biết nữ nhân này lên lầu lúc nào, nhưng nếu nàng xuống nhà thì đây chính là cơ hội trời cho. Nàng sải bước đi về phía nữ nhân buộc tóc đuôi ngựa, dáng vẻ đáng yêu, nhưng thân hình lại giống như một đứa bé trai. Khi đi qua trước mặt nam nhân tràn đầy sát ý, nàng còn cố ý để lộ một nụ cười về phía nam nhân này. Mục tiêu của người là giết nữ hài này, còn ta chỉ cần bắt nàng đi là được. Hiện tại trong tiểu khu có nhiều người như vậy, người không có cách nào động thủ trước mặt nhiều người, còn ta lại chỉ cần dùng lời nói là có thể, có thể động thủ cướp người trước đối phương. Nàng hơi đắc ý, cần tìm lý do gì đây? Đau đầu? Lạc đường? Hay là sắp sinh? Phong Tượng bắt đầu suy nghĩ làm thế

nào lừa gạt nữ hài này. Xem ra nữ hài này rất ngây thơ, có vẻ dễ bị lừa, nàng cảm thấy không cần phí nhiều sức lực.

- Diệp Trọng, hiện tại người cảm giác thế nào?

Trong cơn động âm u, Tần Khai bắt lực ngồi dưới đất nói.

- Chưa chết, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Diệp Trọng mở miệng nói. Bởi toàn bộ yêu lực đều phải dùng để áp chế con sâu trong cơ thể, hắn cũng chỉ có thể ngồi ở đó khổ sở chống đỡ, có thể mở miệng nói đã là rất tốt rồi.

- Muốn ta hỗ trợ không?

Giọng nam trầm thấp mở miệng nói.

- Mặc dù sẽ rất đau, nhưng ta nghĩ đối với người mà nói có lẽ không là gì.

- Còn nhiều lời làm gì, động thủ đi.

Diệp Trọng gầm nhẹ nói.

- Người không phải chờ tới thời khắc cuối cùng mới xuất hiện chứ?

- Đương nhiên, anh hùng luôn xuất hiện vào thời khắc cuối cùng, không phải sao?

Nam nhân kia đi tới phía sau Diệp Trọng.

- Chuẩn bị bắt đầu, kiên nhẫn một chút.

Diệp Trọng gật đầu. Nam nhân đặt một ngón tay lên chỗ lồi lên sau cổ Diệp Trọng, cẩn thận rót yêu lực của mình vào. Do yêu lực của hắn rất đặc biệt, cho nên đối với lượng yêu lực rót vào, cần phải vừa đúng, bằng không không chỉ giết chết con sâu kia, sợ rằng ngay cả cổ Diệp Trọng cũng bị đứt đoạn.

Diệp Trọng khẽ kêu một tiếng khó chịu. Chỗ lồi lên trên cổ hắn đột nhiên bạo liệt, da thịt liên thông trong cơ thể đều bị con sâu kia phá thành mảnh nhỏ, vết thương nhìn qua tương đối khủng khiếp, trên cổ huyết nhục lẫn lộn, da thịt nứt toạc, máu từ vết thương chảy ra, phun lên thạch bích, nhuộm hồng cả bộ lông ngân sắc của hắn.

- Thân thể bị hao tổn tương đối nghiêm trọng. Xem ra người phải nghỉ ngơi một thời gian tương đối dài mới có thể khôi phục.

Nam nhân kia nói tiếp.

- Nhưng ít nhất có thể giữ lại cái mạng, không phải sao?

- Người này là....

Tần Khai nhìn nam nhân ăn mặc quái dị, cau mày nói.

- Là bằng hữu của người sao?

- A, được rồi. Tên gia hỏa này lúc nào cũng thích làm ra vẻ kỳ quái.

Diệp Trọng vừa xử lý thương thế của mình vừa nói.

- Nhưng trước đó cũng giúp ta không ít.

- Nhưng vì sao?

Biểu tình của Tần Khai có chút quái dị.

- Lại ăn mặc như vậy?

Trong cơn động tuy rằng âm u, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình dáng của nam nhân này. Thân thể cường tráng, cao to, tản ra yêu khí cường đại. Chỉ có điều hắn lại mặc một bộ y phục rất kỳ quái, tương tự như y phục thủy thủ của học sinh Nhật Bản, thoát nhìn bộ y phục có vẻ quá chật, lộ ra bắp thịt cuộn cuộn. Ở chỗ cổ áo, lộ ra một túm lông ngực màu đen. Dưới chiếc váy ngắn đầy gợi cảm là đôi chân trắng

kiện, điều khiến Tần Khai nhìn không rõ nhất là, mái tóc dài màu vàng của hắn được búi thành hai túm, nhìn qua rất quái dị.

- Ta đại diện cho ánh trăng, tiêu diệt người.

Nam nhân quái dị làm một loạt các động tác khó hiểu, lớn tiếng nói những lời Tần Khai nghe không hiểu. Mặc dù tên gia hỏa này nhìn qua rất lợi hại, nhưng rất đáng tiếc là mất trí. Tần Khai thầm nghĩ trong lòng.

- Đừng để ý đến tên điên này.

Vết thương của Diệp Trọng không còn chảy máu nữa nhưng vẫn rất yếu ớt.

- Hiện tại người thế nào rồi?

- Không tốt lắm.

Tần Khai lắc đầu.

- Loại phương pháp trực tiếp vẽ trận pháp lên trên người, lợi dụng cơ thể làm vật môi giới thật sự tiêu hao quá lớn. Ta nghĩ trong thời gian dài ta không thể sử dụng linh lực được rồi.

- Ta cũng vậy.

Diệp Trọng thở dài.

- Con sâu kia phá hủy cơ thể ta quá ghê gớm, ta cũng cần thời gian nghỉ ngơi tương đối dài. Trong thời gian ngắn xem ra không có cách nào động thủ với người khác.

- Không ngờ sự tình lại biến thành như vậy.

Tần Khai cau mày nói.

- Phải nghĩ cách thông báo cho Tiểu Diệu, kêu hắn chuẩn bị.

- Giao cho hắn đi.

Diệp Trọng vị nam nhân vẫn đang bày ra các hành động kỳ quái.

- Kêu hắn đi thông báo cho Tiểu Mạnh và Minh Diệu.

- Ta sao?

Nam nhân quái dị chỉ vào mũi mình, ủy khuất nói.

- Nhưng hôm nay là Trung thu, ta phải nghỉ ngơi.

- Đi thôi.

Diệp Trọng phát tay.

- Hôm nay ánh trăng rất tròn, vừa vặn thích hợp cho người biến thân.

- Nói cũng phải.

Nam nhân quái dị gật đầu, rất nhanh xoay người rời khỏi sơn động.

- Lần sau tìm người giúp đỡ có thể tìm người bình thường một chút được không?

Cơ bắp trên mặt Tần Khai không ngừng co quắp, lúc này hắn mới biết cảm giác đau đớn như thế nào.

353. Chương 356: Sát Thủ Bị Mục Tiêu Giết Chết

Niếp Chính nhận được mệnh lệnh, đi tới dưới lầu chờ đợi mục tiêu xuất hiện, lại phát hiện ra người phụ nữ mang thai trên người tản phát yêu khí. Yêu quái trà trộn vào trong con người? Mặc dù là một sát thủ, Niest Chính không nên xen vào việc của người khác, thế nhưng rất rõ ràng, yêu quái này tựa hồ có cùng mục tiêu với mình. Có đối thủ cạnh tranh, điều này làm cho Niest Chính rất không sảng khoái. Mặc dù nếu đối phương giết chết mục tiêu, như vậy nhiệm vụ của mình coi như hoàn thành, thế nhưng hẳn lại không được hưởng thụ thanh âm các đầu khớp xương đứt đoạn. Nếu người dám tranh đoạt với ta, như vậy ta sẽ giết chết luôn cả người, yêu quái ghê tởm. Thỉnh thoảng hẳn lại đưa nhãn thần truyền tin về phía Phong Tượng, hẳn xác định đối phương nhất định sẽ hiểu.

Mặc dù cầm tờ báo trong tay, thế nhưng lực chú ý của hẳn lại hoàn toàn không đặt trên tờ báo, mà không ngừng đảo qua ba nơi là cầu thang của ngôi nhà mục tiêu, nữ yêu quái đang muốn cướp đoạt nhiệm vụ với mình và bức ảnh của mục tiêu giấu trên chính giữa tờ báo.

Trên bức ảnh là một cô gái trẻ tuổi đáng yêu, có nụ cười ngọt ngào. Nhưng nụ cười nhìn rất ngây thơ đó lại hoàn toàn không có tác dụng đối với Niest Chính. Hẳn từng nhìn thấy rất nhiều yêu quái có thể hóa trang thành dáng vẻ xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, thậm chí là khiến người ta vừa nhìn đã sản sinh cảm giác che chở cường liệt, nhưng bọn chúng vẫn là yêu quái, là mục tiêu mà thôi. Từ trước đến nay, hẳn chưa bao giờ vì dung mạo của mục tiêu mà sản sinh ra ý nghĩ kỳ quái gì đối với đối phương. Tiếp cận, đâm xuyên một dao, dùng linh lực phá hủy tất cả mọi thứ trong cơ thể bọn chúng, sau đó rời khỏi, đó chính là công việc của hẳn, những thứ khác đều không cần suy nghĩ. Hẳn chỉ cần yên lặng chờ đợi mục tiêu xuất hiện.

Nhưng hẳn rất không hài lòng đối với nhân viên hậu cần vì đã cung cấp tình báo sai lầm. Không phải nói mục tiêu sẽ ở nhà lúc này sao? Tại sao mình không nhìn thấy? Để phòng ngừa có những người khác đến thăm mục tiêu, hơn nữa dưới lầu còn có nữ yêu quái muốn tranh cướp nhiệm vụ với mình, hẳn đã không lựa chọn ẩn nấp trong nhà mục tiêu, mà ở trong hoa viên của tiểu khu chờ đợi. Ở đây vừa có thể quan sát con đường mục tiêu về nhà, lại có thể đồng thời giám sát được nữ yêu quái kia.

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa từ trong nhà đi ra, nàng tựa hồ đang đợi ai đó, đứng ở chỗ cầu thang, liên tục nhìn xung quanh.

- Chết tiệt, cô ta trở lại lúc nào?

Niếp Chính nhỏ tiếng chữ một câu. Để xác nhận, hẳn lại cẩn thận nhìn cô gái và bức ảnh trên tay. Không sai, chính là cô gái này. Tướng mạo vóc người hoàn toàn tương đồng, ngay cả kiểu tóc cũng như nhau, tuyệt đối không sai. Hẳn nhìn xung quanh. Trong tiểu khu không nhiều người lắm, thế nhưng cô gái này đứng ở chỗ tương đối dễ nhìn. Mặc dù hiện tại mình đi tới, cũng có thể dễ dàng giết chết nàng, thế nhưng khó tránh khỏi bị người khác phát hiện. Điều hẳn truy cầu là ám sát hoàn mỹ, hẳn đang đợi một cơ hội, đợi cô gái di động đến một chỗ không có ai phát hiện, sau đó trong bóng tối cầm dao đâm vào cơ thể nàng.

Nhìn thấy Phong Tượng đi qua người mình, lộ ra dáng vẻ tươi cười. Trong ánh mắt Niest Chính hiện lên vẻ tức giận. Hẳn có chút phẫn nộ. Lẽ nào người này muốn tiến hành ám sát trước mặt nhiều người như vậy? Vậy còn gọi là ám sát sao? Nếu vậy quả thực quá vũ nhục chức nghiệp sát thủ. Hẳn vốn tưởng rằng nữ yêu quái hoá trang thành phụ nữ mang thai này cũng có chút suy nghĩ tương đồng đối với ám sát giống hẳn, nhưng không ngờ đối phương tựa hồ lựa chọn bạo lực chứ không phải là hoàn mỹ. Bất đắc dĩ, hẳn cũng phải đứng dậy, đi theo Phong Tượng về phía cô gái đang đứng dưới lầu nhìn xung quanh.

- Tiểu muội muội, ta có một việc muốn hỏi người.

Trên khuôn mặt Phong Tượng lộ ra nụ cười hòa ái:

- Cô gái, nhà số bốn ở đâu vậy?

- Nhà số bốn sao?

Thiếu nữ có vẻ mặt ngây thơ nhu thuận trả lời.

- Đi xuyên qua con đường này là đến, đây là đường gần nhất.

- Ở đây sao?

Phong Tượng nhìn con đường mà thiếu nữ chỉ, đó cũng không phải con đường lớn, mà là một đường nối giữa hai tòa nhà mà thôi. Trên mặt đất loang lổ cỏ dại, tựa hồ có rất ít người qua lại. Nàng thầm vui mừng, đây thật sự là nơi dễ ra tay.

- Cần ta dẫn người qua không?

Thiếu nữ nở nụ cười hồn nhiên ngây thơ giống như thiên sứ.

- Chị đang có thai, xem ra rất không tiện.

- Vậy thì phải đa tạ cô rồi.

Lần này nụ cười của Phong Tượng rất thật lòng. Không ai chú ý tới con đường nhỏ này, chỉ cần rót nọc độc vào trong thân thể cô gái này, để nàng mất đi năng lực hành động, sau đó dùng đao cụ mà nam nhân hèn mọn đưa cho ta mở cánh cửa phát quang, như vậy có thể thần không biết quỷ không hay mang cô gái này đi. Về phần đồng hành phía sau, cứ để hắc ở lại hối hận vì quá chậm chân.

- Đến đây đi, ta đỡ chị.

Cô gái vươn tay, nhiệt tâm đỡ cánh tay Phong Tượng, chậm rãi đi về hướng con đường nhỏ nối giữa hai tòa nhà.

- Cần thận một chút.

Cô gái hảo tâm nhắc nhở.

A, thực sự là đứa trẻ tốt, không chỉ biết quan tâm người khác, lại có thể rất phối hợp với mình, đi đến một chỗ vắng vẻ thuận tiện ỉnh xuất thủ. Phong Tượng thầm nghĩ. Mục tiêu tốt như vậy, sợ rằng trong cuộc đời sát thủ sau này cũng không thể gặp được, nếu nhiệm vụ lần này không phải bắt cóc mà là ám sát thì còn hoàn mỹ thế nào.

- Đến rồi.

Lời nói của cô gái cắt đứt suy nghĩ trong đầu Phong Tượng.

- Đến rồi? Ở đây sao?

Phong Tượng ngẩng đầu nhìn. Nơi này là chính giữa con đường, tòa nhà hai bên hoàn toàn ngăn cách tầm nhìn của mọi người. Ở đây quả thực chính là địa điểm hạ thủ không gì tốt hơn, trong đầu Phong Tượng thậm chí còn có suy nghĩ cô gái này cố ý đưa mình đến đây. Cô gái này cố ý sao? Không giống. Phong Tượng cẩn thận dùng đầu lưỡi cảm nhận mùi vị của cô gái này, bình thản và hồn nhiên, nụ cười kia cũng không giống như đang giả bộ. Nàng có chút nghi hoặc.

- Đúng vậy, ở đây.

Cô gái vẫn nở nụ cười hồn nhiên giống như thiên sứ.

- Ở đây chính là nơi người muốn tới.

- Nơi ta muốn tới sao?

Phong Tượng còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác được một trận đau nhức. Nàng chậm rãi cúi đầu, thấy bàn tay trắng trẻo của cô gái, đã xuyên qua túi bông nàng quần trên bụng để ngụy trang, đâm vào bụng nàng, chặt đứt xương cột sống chỗ tam thốn của nàng.

Phong Tượng tràn ngập kinh ngạc và khiếp sợ, không phải vì mình bị đánh lén, mà là kinh ngạc trước thủ pháp tàn nhẫn mà chuẩn xác của cô gái này. Nàng nhìn khuôn mặt vô cùng ngây thơ kia, không thể nào hiểu nổi. Có lẽ chính vì bị khuôn mặt ngây thơ này lừa gạt, nàng mới bị đánh lén thành công. Thế nhưng cho dù là người có linh năng vô cùng phong phú, cũng không thể sử dụng thủ pháp chuẩn xác, tìm được tam thốn của mình như vậy. Phải biết rằng hiện tại nàng không phải ở hình thái rắn, mà là dùng phương pháp đặc biệt huyền hóa thành hình người, hình thể đã hoàn toàn thay đổi. Điều càng làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc hơn là, cô gái này tựa hồ cũng không dự định trực tiếp giết chết nàng, mà là dùng hai ngón tay nắm lấy chỗ tam thốn của nàng, để nàng không thể nhúc nhích. Phải biết rằng xà tam thốn, là bộ phận yếu

đuối nhất trên thân rắn. Chỉ cần xà tam thốn bị nắm, như vậy xương cột sống ở giữa dùng để câu thông trung khu thần kinh và các bộ phận khác của thân thể đã bị phá hư, trở nên không thể nhúc nhích.

Cô gái này có thủ pháp chính xác như vậy, nhưng không trực tiếp từ chỗ thất thốn bóp nát trái tim của nàng, mà chỉ khiến nàng trở nên không thể hoạt động, điều này chứng tỏ cô gái này còn cần mình làm gì đó. Tiếp theo, từ phía sau truyền đến tiếng bước chân khiến nàng hiểu ra, hiện tại mình đã biến thành một con mồi, một con mồi để cô gái dùng để lừa gạt sát thủ loài người kia. Lúc này cô gái đã thu hồi nụ cười chân thật trước đó, mà đổi thành một dáng vẻ vô cùng khủng khiếp, tựa hồ vô cùng khiếp sợ nàng.

Phía sau truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, nữ hài kia buông bàn tay nắm lấy tam thốn của nàng. Bởi mất đi chống đỡ, Phong Tượng từ từ yếu ớt ngã xuống. A, thực sự là thất bại, bị một tiểu cô nương lừa gạt. Ghê tởm, nếu như nhiệm vụ lần này là ám sát thì tốt hơn bao nhiêu, như vậy ta cũng có thể không thất thủ. Chuyện bất cóc này, ta hoàn toàn không có kinh nghiệm. Đây là oán hận cuối cùng của Phong Tượng trước khi tắt thở.

Thấy mục tiêu và sát thủ yêu quái kia đi vào con đường nhỏ vắng người. Niếp Chính vui mừng, vội vã theo sau. Chỉ cần hai người này thoát khỏi tầm nhìn của người khác, Niếp Chính tin tưởng có thể giết chết mục tiêu trước khi yêu quái kia xuất thủ. Dù sao trong tay hắn có phi đao như thiểm điện, là hắn vũ khí hắn luôn cảm thấy kiêu ngạo. Chỉ cần phóng phi đao đâm vào trái tim của mục tiêu, sau đó có thể xuất thủ đối phó yêu quái kia. Hoặc là trước hết giết chết yêu quái kia, sau đó tiếp cận ám sát mục tiêu. Hắn vừa đi vừa âm thầm tính toán phương thức xuất thủ hay nhất.

Niếp Chính kẹp tờ báo dưới nách, cúi đầu, bí mật quan sát hành động của hai nữ tử kia. Sát thủ yêu quái nhìn qua vẫn có chút thương thức.... ít nhất ... còn biết dùng lời nói lừa cô gái kia tới chỗ hẻo lánh không người để động thủ. Không giống những tên điên kia, chỉ thấy mặt là giết, sau đó chạy trốn trước mắt bao nhiêu người, một chút mỹ cảm cũng không có. Thấy nữ yêu quái sát thủ và mục tiêu cùng đi vào con đường hẻo lánh, Niếp Chính thầm nghĩ. Hắn vội vã theo sau. Nơi này thật sự là địa điểm ám sát hay nhất có thể tìm được trong tiểu khu này, Niếp Chính có dự cảm, sát thủ yêu quái kại lập tức muốn động thủ. Hắn cũng không muốn mục tiêu của mình bị người khác cướp đi.

Ở chỗ góc rẽ, quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn. Nữ sát thủ và mục tiêu đã dừng lại cước bộ, đứng ở nơi đó không biết đang nói cái gì đó. Tiếp theo, Niếp Chính nhìn thấy trên mặt mục tiêu lộ ra biểu tình kinh hãi không gì sánh được.

- Không hay rồi, cô ta muốn động thủ.

Niếp Chính nhượng mảy, nếu bị đối phương giành trước, như vậy chứng tỏ lần này mình thua đối thủ. Hắn không thích cảm giác thua cuộc. Một thanh tiểu đao ngân quang lấp lánh từ trên cổ tay áo rơi xuống tay. Xin lỗi, mặc dù bản lĩnh ngụy trang của ngươi tương đối không tệ, hơn nữa đối với ám sát có chấp nhất tương đồng giống như ta, nhưng ta không thể để ngươi cướp đi mục tiêu của ta. Cho nên ta vẫn muốn giết ngươi. Niếp Chính nhẹ nhàng thở dài, cổ tay vung lên, phi đao trong tay chuẩn xác đâm trúng hậu tâm của nữ yêu quái sát thủ. xem tại

Xem ra mục tiêu đã nhìn thấy bộ mặt thật sự của nữ sát thủ, kể tiếp ta nên dùng phương thức anh hùng cứu người tiến lên lấy tín nhiệm của mục tiêu, sau đó khi mục tiêu đang không hề phòng bị, đâm dao vào trong thân thể mềm mại của nữ nhân này, dùng linh lực phá hủy tất cả khí quan trong cơ thể mục tiêu. Thấy thân thể của nữ sát thủ từ từ ngã xuống, trong lòng Niếp Chính đã nghĩ đến trình tự tiếp theo nên làm thế nào.

- Ngươi không sao chứ?

Niếp Chính cố gắng làm ra dáng vẻ thân thiết, bước nhanh tiến lên hỏi han.

- Có bị thương không?

- Không.

Cô gái run rẩy nói:

- Tỷ tỷ mang thai này muốn giết ta.

- A, nàng là một sát thủ, là tới giết người.

Niep Chính ngồi xổm xuống, thăm dò cơ thể nữ sát thủ, yêu lực trên người cô ta đang từ từ tiêu tán, mặc dù không biết hình dạng thật sự của nữ sát thủ là gì, nhưng Niep Chính vẫn vô cùng đặc ý vì phi đao của mình trong nháy mắt đã đâm trúng yếu hại của đối phương, chỉ là nữ sát thủ ngã sấp xuống đất, cho nên hắn không nhìn thấy vết thương trước người.

- Cũng may ta kịp thời ra tay, nếu không thì phiền phức.

Niep Chính đứng dậy, giả bộ nói.

- Người giết nàng rồi sao?

Nữ hài vẫn có vẻ kinh hồn.

- Người đến bảo hộ ta sao?

- A, đúng vậy.

Niep Chính gật đầu. Đến đây đi, tín nhiệm ta. Sau đó vì vô cùng sợ hãi mà dựa vào ta, để ta ôm ấp, để ta dễ dàng đâm con dao nhỏ trong lòng vào thân thể của người. Nhìn nữ hài chậm rãi đi đến gần mình, hắn thậm chí nghĩ.

- Người không tốt.

Trong nháy mắt vẻ kinh hãi trên mặt nữ hài biến mất, thay vào đó là khuôn mặt đùa cợt giống như ác ma.

- Lừa người, người không phải đến bảo hộ ta.

- Làm sao người biết?

Niep Chính tương đối bất ngờ trước thay đổi đột ngột của nữ hài. Trước khi hắn kịp phản ứng, chợt cảm thấy trước ngực đau nhói. Hắn cúi đầu, lại thấy một bàn tay trắng treo đâm vào trước ngực hắn.

- Bộ dạng này cũng có thể làm sát thủ sao?

Nữ hài đưa tay rút bàn tay từ ngực Niep Chính ra, trái tim bị đánh nát, thi thể mất đi sinh mệnh chậm rãi ngã trên mặt đất, đè lên người nữ sát thủ.

- Thực sự làm mất mặt giới sát thủ. Bất luận là hành động hay nguy trang cũng không hợp cách, loại thứ phẩm này còn dám kiêu ngạo sao.

Cho đến khi sinh mệnh mất đi thời khắc cuối cùng, Niep Chính cũng không hiểu được, tại sao? Tại sao mình bị ám sát? Mình không phải một sát thủ sao? Người động thủ giết người phải là ta mới đúng.

Liếm liếm tiên huyết trên ngón tay, nữ hài nhẹ nhàng bước đi, chậm rãi rời khỏi con đường nhỏ không người. Tút tóc đuôi ngựa vung vẩy.

- A, thật khó chịu, cảm giác nịt ngực này thực sự khó chịu.

Nữ hài đưa tay xé mở lớp vải bó chặt ngực mình. Sau lưng nàng hai khối thi thể dần trở nên lạnh ngắt.

Diệp Tiểu Manh vừa đi vừa hát, tiến vào cửa lớn của tiểu khu. Tên bán trứng gà nhìn thấy dáng vẻ non nớt của nàng, muốn lừa gạt nàng. Tên gia hỏa này vừa nhìn là biết mới tới, không biết Diệp Tiểu Manh là tay cân lò xo nổi tiếng trong chợ, có đủ phân lượng hay không chỉ cần dùng tay thử là biết. Tên tiểu thương vô lương kia sau khi phải hoàn tất bổ tức đủ phân lượng, còn bị Diệp Tiểu Manh và một đám đại thẩm mua rau giáoc dục hơn hai mươi phút, tên bán hàng hầu như tan vỡ, rồi rút xin lỗi, hứa hẹn lần sau không dám nữa, Diệp Tiểu Manh mới bỏ qua.

- Tiểu Manh, đi theo ta, nhanh lên.

Diệp Tiểu Manh bị một người kéo đi, nàng nhìn lại, chính là Mị.

- Tỷ, tỷ quay lại lúc nào vậy?

Diệp Tiểu Manh dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá tỷ tỷ của mình. Không biết hôm nay Mị làm trò điên gì, không chỉ ăn mặc y phục của mình, còn buộc tóc đuôi ngựa giống mình. Chỉ có một thứ không giống là bộ ngực cao vút, hoàn toàn khác hẳn với bộ ngực bằng phẳng của nàng. Điều này làm cho Diệp Tiểu Manh rất là phiền muộn.

- Tại sao lại mặc y phục của ta, còn trang điểm giống ta nữa?

- Hiện tại không tiện nói tỉ mỉ với ngươi, nói chung lúc này ngươi rất nguy hiểm, có sát thủ muốn giết ngươi. Mị vừa kéo Diệp Tiểu Manh đi ra ngoài vừa nói.

- Ta vừa hoá trang thành người giết chết hai người. Thế nhưng sợ rằng rất nhanh lại sẽ có người đến. Cho nên thừa dịp bây giờ còn an toàn, chúng ta mau chóng rời khỏi.

- Sát thủ? Giết ta? Vì sao?

Diệp Tiểu Manh nghe Mị nói, cả kinh.

- Nhất thời nói không rõ, đi theo ta trước đã.

Mị vô cùng cẩn thận, quan sát bên ngoài tiểu khu, tựa hồ không có nhân vật khả nghi, nàng túm tay Diệp Tiểu Manh, ý bảo mau chóng đi theo mình.

- Được rồi, đừng túm nữa, ta đi theo ngươi.

Diệp Tiểu Manh tin tưởng Mị sẽ không nói dối. Thế nhưng nàng thật sự không rõ tại sao chuyện này lại rơi xuống đầu mình.

- Nhưng cần nói với Minh Diệu một tiếng, hắn còn đang ở nhà chờ ta về làm cơm.

- Tiểu Manh, tỉnh lại đi.

Mị cau mày, quay đầu lại, chăm chú nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Ngươi hãy nghe ta nói, đừng lừa dối mình nữa. Trong nhà không có ai cả, Minh Diệu đã chết rồi, sẽ không trở lại nữa, là ta đích thân nhìn thấy, hiểu không?

- Nhưng...

Biểu tình của Diệp Tiểu Manh trở nên có chút hơi khó xử. Nàng cũng không biết hôm nay Mị làm sao, chẳng lẽ vì chuyện đó cho nên tâm tình không tốt sao.

- Minh Diệu rõ ràng ở nhà, trước khi ta đi mua đồ ăn, hắn vẫn còn ở đó.

- Hiện tại ta không có thời gian cho ngươi từ từ tỉnh ngộ. Mặc kệ thế nào, ta cũng phải mang ngươi rời khỏi nơi nguy hiểm này trước.

Mị liếm môi nói:

- Tiểu Manh, hơi đau đấy, chớ có trách ta.

- Cái gì đau chứ, ngươi...

Diệp Tiểu Manh mê man nhìn Mị, lại đột nhiên cảm thấy cổ nhói đau, tiếp theo trước mắt tối đen, mất đi tri giác.

- Đợi đến chỗ an toàn, ta sẽ xin lỗi ngươi sau.

Mị đặt Diệp Tiểu Manh lên lưng, cấp tốc rời khỏi tiểu khu của bọn họ.

354. Chương 357: Bị Bắt

Chiếc xe chậm rãi chạy đến cửa lớn của phân bộ hiệp hội. Trên đường đi Minh Diệu vẫn quan sát người nhân viên ngoại cần đến thông báo với mình. Người nam nhân này ngồi bên cạnh mình, mặc dù ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng nhìn cách nắm chặt tay của hắn có thể thấy, hắn tương đối căng thẳng, điều này khiến Minh Diệu cảm giác rất khó hiểu.

Xe vừa dừng lại, một đoàn thành viên hiệp hội đã vây xung quanh. Đối với nghi thức hoan nghênh mà nói, số người này tựa hồ có chút hơi đông. Hơn nữa Minh Diệu cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được hoan nghênh đến mức này. Từ biểu tình của đám thành viên hiệp hội, cảm giác đề phòng người trong xe hơn là hoan nghênh.

- Minh Diệu tiên sinh, mời xuống xe.

Người nhân viên ngoại cần vẫn ngồi bên cạnh Minh Diệu nói với hắn.

- Đến nơi rồi.

- Được, ta biết.

Minh Diệu nhìn đoàn người bên ngoài suy xét, nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định với đoàn người này, mở miệng nói.

- Chuyện này là thế nào, tựa hồ không giống với nghi thức hoan nghênh.

- Mời xuống xe trước.

Người nhân viên mở miệng nói, trong thanh âm hỗn loạn có một chút bất an

- Bộ trưởng sẽ giải thích với người.

- Bộ trưởng? Trần Lam sao? Người này tìm ta nhất định không có chuyện gì tốt.

Minh Diệu lấy tay sờ cằm mình, nhưng chính vì động tác mờ ám này, nhân viên ngoại vụ ngồi bên cạnh lại có động tác giống như phòng hộ trước khi lâm đại địch. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Minh Diệu, trên mặt nhân viên ngoại cần lộ ra nụ cười mỉa mai, bàn tay phòng hộ trước ngực không biết nên đặt xuống hay là tiếp tục đặt ở đó.

- Yên tâm, trước khi minh bạch, ta sẽ không xuất thủ.

Minh Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

- Người chẳng qua chỉ là chân chạy việc, không phải sao?

Hắn nói xong, liền mở cửa xe, bước xuống.

Thấy Minh Diệu từ trên xe bước xuống, đám người đang vây xung quanh đều bước về trước mấy bước, vây quanh Minh Diệu ở giữa. Minh Diệu đảo mắt nhìn lướt qua bọn họ. Trên mặt bọn họ vừa có vẻ phẫn nộ, vừa có vẻ nghi hoặc, lại có chút đáng vẻ hả hê. Biểu tình phức tạp như vậy, khiến Minh Diệu cảm thấy có chút khó hiểu, hắn cảm thấy tốt nhất nên nhanh chóng làm rõ chuyện gì đang xảy ra.

- Trần Lam đâu?

Minh Diệu đặt tay vào trong túi áo khoác, khuôn mặt tươi cười, giống như đám người đang vây quanh mình không phải đám người có địch ý, mà là đám tiểu cô nương khả ái ở vườn trẻ.

- Làm ra đại trận lớn như vậy, không phải nên cho ta một lý do sao?

- Người rốt cuộc cũng đến chỗ.

Từ chỗ cửa lớn của hiệp hội truyền đến thanh âm của Trần Lam, đoàn người tản ra để lộ một lối đi, Minh Diệu nhìn thấy Trần Lam nở nụ cười đắc ý giống như đang có gian kế.

- Xem ra còn rất phối hợp, lúc trước ta còn đang đau đầu, vạn nhất nếu người phản kháng, vậy thì sự tình nhất định sẽ rất phiền phức.

- Rốt cuộc đang làm trò quỷ gì vậy?

Minh Diệu lấy tay khua lỗ tai, tựa hồ những lời Trần Lam vừa nói làm dơ dáy màng tai của hắn.

- Nói đi, lừa ta đến đây. Sau đó lại dùng nhiều người như vậy, bao vây ta. Ta nghĩ người không phải chỉ đơn thuần muốn nghênh đón chứ.

- đương nhiên không phải.

Trong nháy mắt biểu tình của Trần Lam trở nên nghiêm túc.

- Minh Diệu, người đừng nói với ta, người không biết chuyện Tần phó hội trưởng Tần Khai ám sát hội trưởng.

- Tần Khai? Ám sát hội trưởng?

Minh Diệu nhướng mày ngạc nhiên.

- Chuyện gì xảy ra?

- Người giả bộ rất giống, nhưng không gạt được ta đâu.

Về mặt Trần Lam trở nên nghiêm nghị.

- Tần Khai mưu đồ bao nhiêu năm, âm mưu đánh cắp vị trí hội trưởng hiệp hội. Thế nhưng bởi vì hội trưởng phát hiện âm mưu của hắn, cho nên bắt đắ dĩ lừa hội trưởng đến vách núi ngoại ô, ý đồ âm thầm giết chết hội trưởng soán vị.

- Sau đó thế nào?

Minh Diệu chỉ khẽ cau mày, nhưng không hề sợ hãi.

- Mặc dù ta nhận được tin tức, đúng lúc chạy tới phá hỏng âm mưu của Tần Khai, thế nhưng hội trưởng đại nhân vì thương thế vô cùng nghiêm trọng, cuối cùng vẫn qua đời.

Trần Lam thay một dáng vẻ cực kỳ bi thương, tựa hồ người chết đi không phải hội trưởng, mà là cha hắn. Minh Diệu hồi tưởng một chút, cũng không đúng. Khi phụ thân của Trần Lam qua đời, hắn cũng không có phản ứng lớn như vậy.

- Tần Khai biết âm mưu bị phá hỏng, cho nên tìm cách biến mất. Hiện tại chúng ta đang toàn lực truy tìm hắn.

- Sau đó thì sao?

Minh Diệu mở tay ra.

- Liên quan gì tới ta? Ta và hắn hiện tại không có quan hệ gì, bắt ta đến để làm gì?

- Đừng tưởng năm đó hắn đuổi người ra khỏi gia môn là có thể lừa gạt được tất cả mọi người.

Trần Lam chỉ vào Minh Diệu oán giận nói.

- Nếu là thật, hồn phách của người rõ ràng đều bị đánh nát, làm sao còn có thể khôi phục linh lực? Đuổi ra khỏi gia tộc? Đoạn tuyệt quan hệ? Cho dù là thật thì thế nào? Mặc kệ nói như thế nào, trên huyết thống người và hắn vẫn là phụ tử.

- Cho nên người cho người lừa ta đến đây, muốn tìm tung tích hắn từ chỗ ta.

Minh Diệu đùa cợt mỉm cười.

- Vậy thì thật sự xin lỗi, ta không giúp được người. Còn về tung tích của hắn, ta hoàn toàn không biết.

- Người cho rằng chỉ dựa vào câu nói không biết của người là xong sao?

Trần Lam nói.

- Chỗ Tần gia, ta đã phái người phong tỏa toàn diện, hắn căn bản không thể quay về. Hiện tại người duy nhất có thể bang trợ hắn chạy trốn, chỉ có một mình người.

- Cho nên người phái người lừa ta đến đây, nhốt cũng được, cho làm con tin cũng được, chính là vì muốn tìm tung tích của hần?

Minh Diệu cười cười.

- Nhưng ta thật ra có điểm kỳ quái. Nếu như hần thật sự muốn giết chết hội trưởng đoạt quyền. Như vậy làm sao người biết được? Làm thế nào người biết được hần sẽ động thủ với hội trưởng lúc nào, ở đâu? Tại sao người có thể đến đúng lúc, phá hoại âm mưu của hần như vậy.

- Đó là chuyện của ta.

Trần Lam thoáng chốc ngây người, sau đó dùng thanh âm sắc bén trả lời.

- Ta tự có nguồn thông tin của mình, không cần phải giải thích với người.

Minh Diệu cười lạnh lắc đầu. Nói thật, hần cảm giác rất bất ngờ trước chuyện Tần Khai ra tay sát hại hội trưởng. Hần là người rất hiểu phụ thân, trong đầu hần chỉ có những thứ như lợi ích gia tộc, chỉ cần là chuyện mang lợi ích đến cho gia tộc, đừng nói giết người soán vị, cho dù là hủy diệt địa cầu hần cũng sẽ làm. Nhưng chính vì vô cùng coi trọng gia tộc như vậy, cho dù muốn làm chuyện gì Tần Khai cũng sẽ tiến hành bố trí vô cùng chặt chẽ, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất cứ sai lầm nào. Chỉ dựa vào loại nghị thế tổ đầu óc ngu ngốc như Trần Lam, Minh Diệu không tin hần có thể nhìn thấy âm mưu gì.

- Tốt như vậy sao, vậy ta lại hỏi người.

Minh Diệu nói tiếp:

- Hội trưởng chết như thế nào?

- Đương nhiên là bị Tần Khai giết chết

Trần Lam trả lời.

- Điểm này có thể hoàn toàn chắc chắn, ta tận mắt nhìn thấy.

- Được, vậy được rồi.

Minh Diệu gật đầu.

- Vậy ta hỏi người, người tận mắt nhìn thấy hội trưởng bị Tần Khai giết chết hay sao? Một mình người nhìn thấy sao?

- Ta biết người muốn nói gì.

Trần Lam lập tức tiếp lời.

- Lúc đó bởi vì tình huống khẩn cấp, hơn nữa ta cũng không có chứng cứ xác thực, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là một mình đi đến nơi Tần Khai động thủ mà tình báo cấp báo. Thế nhưng hội trưởng bị Tần Khai giết chết cũng là sự thật không cần tranh cãi, khi ta chạy đến, vừa vặn nhìn thấy Tần Khai động thủ giết người, trên mặt hần không ngừng có biểu tình hối hận. Nếu như ta tới sớm hơn một bước thì.....

- Ha ha, thật vậy sao, không thể nào tin nổi.

Minh Diệu chậm rãi vỗ tay, dùng ngữ khí trào phúng nói tiếp.

- Người là người duy nhất chứng kiến, lại dưới tình huống không có những người khác trợ giúp, nhưng hung thủ lại không giết người diệt khẩu, mà nhìn thấy người lập tức bỏ chạy. Ta còn chưa bao giờ biết người có bản lĩnh lớn như vậy, không cần giao thủ, chỉ cần dựa vào khí tràng đã khiến đối phương khiếp sợ. Ta cũng không biết, hiện tại người đã tu luyện đến mức độ cường đại hơn cả hội trưởng và phó hội trưởng.

Nghe thấy lời nói của Minh Diệu, ánh mắt mọi người đều rơi xuống người Trần Lam. Chuyện Trần Lam dựa vào hội trưởng mới có ngôi lên vị trí hội trưởng phân bộ không phải là bí mật, kỳ thực lực lượng của bản thân hần cũng không cường đại, nhiều nhất cũng chỉ có thể mạnh hơn nhân viên ngoại cần bình thường mà thôi. Thế nhưng hội trưởng có lực lượng cường hãn là chuyện mà mọi người đều biết. Nếu không có thực lực, làm sao có thể ngồi trên vị trí như vậy bao nhiêu năm mà không bị người khác kéo xuống.

- Người....

Trần Lam lấp bắp nói.

- Lúc đó....lúc đó...đúng. Sau khi ta đến, Tần Khai và hội trưởng đã lưỡng bại câu thương. Tần Khai đồng dạng cũng bị trọng thương, cho nên hần nhìn thấy ta đành phải đào tẩu.

Đối với loại thuyết pháp này, Minh Diệu cười nhạt. Cho dù hần bị trọng thương, để Trần Lam hai tay một cước, Minh Diệu cũng nắm chắc trong vòng ba chiêu có thể đánh cho Trần Lam rã rời đầy đất. Huống chi là Tần Khai.

Đây là một âm mưu. Một âm mưu bày ra đã lâu. Nếu như nói Tần Khai muốn phục kích đoạt quyền hội trưởng đúng như lời Trần Lam nói. Như vậy hần nhất định sẽ tìm giúp đỡ. Mặc dù hội trưởng là một lão nhân luôn có vẻ mặt hiền lành, thế nhưng thực lực lại dị thường mạnh mẽ. Minh Diệu phỏng chừng nếu như hần và Tần Khai liên thủ, cho dù thắng cũng sẽ rất gian nan, thế nhưng nhất định cũng không thất bại. Hiện tại vấn đề là, nhìn như vậy, hội trưởng xác thực đã chết, bất luận chuyện này có phải là Tần Khai làm hay không, nhưng Trần Lam lại ở đây làm bộ dạng tiểu nhân đắc chí, khiến Minh Diệu cảm giác phía sau chuyện này nhất định còn có một số thứ gì đó mà hần không nhìn rõ. Không thể để mắt trước mặt nhiều người như vậy, như vậy sẽ không còn đường về. Minh Diệu tự suy nghĩ đối sách trong lòng. Mặc dù hần có nắm chắc có thể thoát khỏi vòng vây, thế nhưng sau đó sự tình sẽ trở nên phức tạp, hần cũng sẽ trở thành tội phạm của hiệp hội, không thể tiếp tục hành tẩu quang minh chính đại. Mặc dù chuyện này đối với hần cũng không quan trọng, nhưng quan trọng là Diệp Tiểu Manh phải làm sao. Hần giương mắt nhìn Trần Lam có chút bối rối, hiện tại hần cũng không có chứng cứ gì. Cho nên cũng không dám làm gì Minh Diệu, nhiều nhất là bị nhốt lại chút vấn đề mà thôi. Vì vậy Minh Diệu vẫn quyết định nên khuất phục trước một chút. Nếu như sự tình có biến hóa, vậy chạy đi cũng không muộn.

- Người muốn làm gì?

Nhìn Minh Diệu đi về phía mình, Trần Lam bối rối lui ra sau hai bước.

- Người không phải muốn mang ta đi tiến hành điều tra sao?

Minh Diệu lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

- Chúng ta cũng không thể đứng đây nói chuyện phiếm mãi.

- Xem ra người cũng biết thức thời.

Tựa hồ không ngờ Minh Diệu lại phối hợp như vậy, Trần Lam có chút giật mình. Hần vốn nghĩ rằng, sau khi Minh Diệu nghe thấy tin tức này sẽ tiến hành phản kháng kịch liệt. Như vậy hần có thể danh chính ngôn thuận dùng tội danh cự tuyệt phối hợp điều tra và chống lại, lợi dụng người của hiệp hội tấn công, sau đó có thể chậm rãi chơi với Minh Diệu. Thế nhưng Minh Diệu lại làm ra thái độ phối hợp như vậy, khiến cho hần có chút trở tay không kịp. Hần chớp mắt, trong nháy mắt nghĩ ra một ý kiến khác.

- Người đâu, dùng công cụ trói buộc linh lực tra khảo nghi phạm.

- Hiện tại ta chỉ phối hợp điều tra mà thôi, không cần tra khảo.

Minh Diệu cau mày nói tiếp.

- Đãi ngộ này có vẻ hơi cao.

- Bộ....bộ trưởng...

Thư kí của Trần Lam do dự nói.

- Cái này có vẻ không hợp quy củ.

Công cụ trói buộc linh lực là chuẩn bị cho tội phạm có năng lực vô cùng nguy hiểm.

- Về huyết thống, phụ thân của hần đã giết chết hội trưởng kính yêu của chúng ta, cái này còn chưa tính là cực độ nguy hiểm sao?

Trần Lam xoay người, túm cổ áo thư kí, rống lớn.

- Kêu người đi làm, người cứ làm đi, đừng hỏi nhiều như vậy, biết chưa hả?

- Được, được.

Viên thư kí gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

- Ta đi làm ngay.

Không có nhiều thời gian, một nhân viên ngoại cần đầu đầy mồ hôi, mang theo mấy loại đạo cụ kim chúc kỳ quái chạy lại. Dưới sai bảo của Trần Lam, nhân viên ngoại vụ dùng còng tay cố định hai tay và đan điền của Minh Diệu, còng tay dần dần bó chặt, Minh Diệu khẽ nhú mồm, nhưng không lên tiếng. Loại công cụ trói buộc linh lực này là lợi dụng chất liệu đặc thù áp bách linh năng tập trung của linh năng lực giả, khiến linh năng lực giả không thể nào tiếp tục sử dụng linh lực. Minh Diệu không ngờ mình lại có ngày được hưởng thụ đãi ngộ cao như vậy.

- Đưa hắn vào phòng thẩm vấn, ta muốn đích thân thẩm vấn hắn.

Thấy Minh Diệu bị công cụ bó linh buộc chặt, trên mặt Trần Lam lộ ra nụ cười thoả mãn.

- Ha ha, ta chờ đợi ngày này lâu lắm rồi.

- Ta đã nói rồi, Minh Diệu không có chết, hắn đang ở nhà chờ ta!

Sau khi tỉnh lại, Diệp Tiểu Manh hỗn hển nói.

- Chiều hôm tỷ rời đi, hắn đã trở lại, đến trường tìm ta, đã ở nhà mấy ngày rồi, A Trạch, Từ Mẫn tỷ và ADA tỷ đều có thể làm chứng.

- Người nói, hắn thực sự trở lại rồi sao?

Mị dùng ánh mắt nghi hoặc cực độ nhìn Diệp Tiểu Manh. Mặc dù Diệp Tiểu Manh đã giải thích đó không phải vọng tưởng và ảo giác, thế nhưng Mị vẫn không thể nào tin tưởng, dù sao nàng đã từng trông thấy phòng thí nghiệm bị nổ thành từng mảnh nhỏ. Nàng không hiểu được, lúc đó Minh Diệu làm thế nào trốn ra, sau khi trốn ra, tại sao không có ai nhìn thấy hắn, hơn nữa tại sao trong nửa năm hắn lại hoàn toàn không có tin tức.

- Ta đã nói không phải hoa mắt, Minh Diệu thật sự còn sống?

Diệp Tiểu Manh vỗ trán, tựa hồ có chút muốn tan vỡ.

- Nói chung, Minh Diệu hiện tại đang ở nhà chờ ta về nấu cơm. Nếu không thấy ta trở lại, hắn nhất định sẽ lo lắng.

- Nhưng lúc ta đến cũng không có ai ở nhà.

Mị hồi tưởng lại, lúc nào vào nhà Diệp Tiểu Manh cũng không phát hiện vết tích có người ở.

- Có thể hắn ra ngoài mua thuốc lá.

Diệp Tiểu Manh ngẫm lại nói.

- Gọi điện thoại cho hắn đi, ta đi lâu như vậy vẫn chưa trở lại, hắn nhất định rất sốt ruột.

- Được, người ngoan ngoãn ở đây chờ ta, ta đi gọi điện thoại.

Vì phòng ngừa điện thoại di động của Diệp Tiểu Manh bị theo dõi, trên đường đi, Mị đã vứt điện thoại của Diệp Tiểu Manh vào thùng rác. Đối với chuyện này Diệp Tiểu Manh cũng tương đối không hài lòng, nếu sợ bị truy tung, vậy lấy ra là được rồi. Vì sao lại vứt điện thoại đi? Phải biết rằng trong điện thoại còn có ảnh nàng và Minh Diệu chụp chung.

- Đây là số di động của Minh Diệu, nếu không gọi được số này thì gọi số này.

Diệp Tiểu Manh viết ra giấy là số điện thoại của Minh Diệu.

- Bất luận là ai gõ cửa cũng không được mở, cũng không lên tiếng, biết chưa?

Mị cầm tờ giấy, trịnh trọng nói với Diệp Tiểu Manh.

Thấy Diệp Tiểu Manh nhu thuận gật đầu, Mị đi tới cạnh cửa lắng nghe một lát, xác định bên ngoài không có bất cứ thanh âm gì, lúc này mới lặng lẽ xuất môn.

Nơi này là một ngôi nhà cũ ở ngoại ô, bởi vì nhiều năm làm sát thủ, mỗi lần Mị đi đến đâu, đều sẽ bố trí ình một chỗ ẩn thân khác nhau, đây chính là một trong số đó. Do quá hẻo lánh, cho nên Mị phải đi rất xa mới tìm được trạm điện thoại công cộng.

Bất luận là trong nhà hay điện thoại di động của Minh Diệu đều không có người nghe máy. Sau khi gọi nhiều lần đều không được, Mị bất đắc dĩ quay lại chỗ ẩn thân.

- Không được, không ai nghe máy.

Mị lắc đầu nói.

- Cả điện thoại bàn và điện thoại di động cũng không có người nghe?

- Tại sao có thể như vậy?

Diệp Tiểu Manh lo lắng nói.

- Người không phải nói trong tiểu khu có sát thủ sao? Minh Diệu có thể gặp nguy hiểm hay không. Không được, ta phải quay về cứu hần.

Vừa nói chuyện, Diệp Tiểu Manh vừa chạy ra ngoài, Mị túm lấy nàng.

- Người trở lại cứu hần? Cứu thế nào? Nháy mắt với sát thủ để giết chết đối thủ sao?

Mị đặt Diệp Tiểu Manh lại trên ghế.

- Không cần lo lắng như vậy, nếu sát thủ phái tới chỉ là loại bình thường, với thực lực của hần hoàn toàn có thể tiêu diệt bọn chúng.

- Cho dù như vậy, hiện tại hần nhất định rất lo lắng.

Diệp Tiểu Manh cắn môi nói.

- Nói không chừng hiện tại đang đi tìm ta.

- Được, nếu không như vậy đi.

Mị bất đắc dĩ nói.

- Ta vẫn có chút tự tin đối với truy tìm hành tung, chỉ bằng ta quay lại một chuyến xem xem rút cuộc xảy ra chuyện gì.

- Không được, trên người tỷ đang có vết thương.

Diệp Tiểu Manh vội vàng túm lấy tay Mị.

- Vừa rồi vết thương còn hé miệng, khó khăn lắm mới ngưng chảy máu, nơi này lại cách nhà chúng ta xa như vậy, không được.

- Yên tâm

Mị mỉm cười vuốt tóc Diệp Tiểu Manh, ôn nhu nói.

- Mặc dù người không có hỏi, thế nhưng ta biết, người vẫn rất muốn biết tỷ tỷ rốt cuộc làm việc gì, đúng không? Kỳ thực thân phận chân chính của tỷ tỷ chân là sát thủ, một sát thủ giấu mình trong bóng tối cướp đi sinh mệnh người khác. Chút vết thương này đối với ta hoàn toàn không đáng nhắc đến.

355. Chương 358: Trốn Ngục

Bị nhốt trong phòng thẩm vấn hai tiếng đồng hồ, sau đó, Minh Diệu bị mấy nhân viên đưa tới phòng quan sát. Hai tiếng đồng hồ này chỉ bất quá là mở đầu mà thôi. Chuyện này Minh Diệu rõ ràng trong lòng, Trần Lam cũng rõ ràng. Do đó Trần Lam cũng rất thút thít thời không hỏi mấy vấn đề ngu xuẩn, để Minh Diệu bớt đi rất nhiều lạc thú có thể đả kích hắn.

Nguyên bản khi từ bên trong đi ra, Minh Diệu còn tưởng rằng phải chấp hành nhiệm vụ gì trọng đại, do đó mang theo người lượng lớn phù chú và cái hộp nhỏ màu xanh kia. Hiện tại những thứ này đều bị coi là vật phẩm nguy hiểm. Bất quá còn may, bởi Minh Diệu tốt xấu gì cũng từng coi như là người của hiệp hội, hơn nữa dù sao hắn cùng những nghi phạm khác khác nhau. Trước khi sự tình còn chưa được làm rõ, nhân viên canh giữ đối với hắn cũng khách khí. Minh Diệu xin một miếng thuốc lá, ngồi trên chiếc giường trong phòng quan sát nhỏ hẹp phun mây nhả khói.

- Người thật nhàn nhã.

Một thanh âm nữ nhân từ dưới chân Minh Diệu vang lên. Trong giọng nói lẫn lộn tâm tình oán hận cùng kích động.

- A, coi như không tệ đi sao!

Minh Diệu thò đầu ra nhìn, người canh giữ cũng không có chú ý tới hắn, lúc này mới nhỏ giọng nói:

- Tiểu Mạnh sao rồi?

- Không có việc gì. Nàng hiện tại đang ở một nơi rất an toàn.

Bóng đen từ dưới chân Minh Diệu lộ ra nửa người, nổi giận dùm dùm nhìn Minh Diệu.

- Người thiếu ta một lời giải thích.

- Vậy chờ khi nào có thời gian lại nói đi sao.

Minh Diệu đứng dậy đuổi người.

- Xem ra ở chỗ này tiếp tục đợi, cũng không biết được cái gì hữu dụng. Người cũng đã đến, không bằng trực tiếp cứu ta ra đi thôi?

- Cứu người? Cứu kiểu gì?

Mị chỉ vào linh cụ buộc trên người Minh Diệu nói:

- Trên người mang theo món đồ này chỉ e người không cách nào sử dụng năng lực đi sao? Chìa khóa thứ này ở đâu.

- A, không cần!

Minh Diệu cười cười. Hắn đưa tay ở trên khóa của linh cụ buộc trên người mình ra sức một cái, linh cụ do kim loại đặc thù chế thành kia trong nháy mắt gãy, khóa cũng mất đi tác dụng, Minh Diệu trực tiếp đem linh cụ từ trên người cởi ra.

- Người làm sao làm được?

Mị kinh ngạc hỏi. Loại linh cụ trói buộc này, nàng trước đây thấy qua, là cho người có linh năng lực phạm tội sử dụng. Bị đồ vật này chế trụ, người bị chế trụ không chỉ không thể sử dụng linh lực. Lại thêm linh lực trong thân thể cũng sẽ trong thời gian ngắn tiêu tán hầu như không còn, trở nên giống như thường nhân. Do đó phạm nhân đeo loại hình cụ này, người canh giữ căn bản không cần lo lắng bọn họ sẽ trốn ngục. Bởi vì coi như là có giúp đỡ bọn hắn đem linh cụ trói buộc giải trừ sạch. Trong thời gian ngắn, phạm nhân cũng vô pháp khôi phục lực lượng vốn có, do đó người canh giữ cũng không quá nghiêm ngặt. Thế nhưng Mị chưa từng thấy hoặc nghe nói qua, có ai có thể tự mình đem linh cụ trói buộc trên người mình lấy ra.

- Ha ha, loại đồ vật này chỉ để đối phó với linh năng lực giả bình thường còn có chút tác dụng.

Thấy ánh mắt kỳ quái của Mị, Minh Diệu cười cười.

- Thế nhưng người biết, ta lại không phải bình thường, do đó...

Nguyên lý linh cụ trói buộc là lợi dụng phương thức áp bách phách kết của linh năng lực giả ngăn cản họ phát huy linh lực của mình, đồng thời để linh lực vốn chứa đựng trong phách kết thông qua phương thức đè ép tiêu tán ra bên ngoài cơ thể. Thế nhưng bởi lúc trước thân thể của Minh Diệu bị thương tổn quá mức nghiêm trọng, toàn bộ kinh mạch và huyết quản trên người đều bị phá hư sạch sẽ. Vì chữa trị thân thể này, Hà Ly đã phí không ít khí lực. Chính là đem kinh mạch trong cơ thể Minh Diệu triệt để thay đổi.

Hiện tại Minh Diệu đã không phải sử dụng phương pháp lợi dụng phách kết để chứa đựng linh lực. Linh lực tràn ngập mỗi một góc trong thân thể hắn. Do đó đơn thuần dựa vào linh cụ trói buộc áp bách phách kết làm linh năng lực giả mất đi lực lượng, đối với Minh Diệu mà nói, căn bản một chút tác dụng cũng không có. Giống như một bộ trang sức tạo hình có chút kỳ quái, không thích liền trực tiếp cởi ra là được.

- Nếu linh cụ trói buộc không có chút tác dụng nào đối với người mà nói, vậy tự người có thể thoát ra. Còn cần ta cứu người sao?

Mị tức giận nói.

- Đừng nói như vậy, tuy rằng hiện tại ta cả người đều rất ngứa ngáy, muốn tìm mấy người xuất thủ thử xem, thế nhưng đem hiệp hội náo loạn, long trời lở đất không phải ý kiến hay.

Minh Diệu vừa cười vừa nói:

- Một mình ta tuy rằng cũng có thể, thế nhưng lại phải phí không ít công phu. Nếu người tới giúp đỡ, như vậy tự nhiên sẽ dễ dàng hơn một chút.

- Được rồi!

Mị bắt đầu dĩ gật đầu:

- Phải làm như thế nào?

- Rất đơn giản!

Minh Diệu nói với Mị rằng:

- Sau khi ta bị giải đến đây, bọn họ đem đồ vật tùy thân của ta đều thu mất. Hắn là đặt trong phòng trữ vật. Người chỉ cần lên lấy chúng trở lại cho ta là được.

- Lặng lẽ trộm trở lại?

Mị kỳ quái hỏi:

- Người cũng có thể sử dụng linh lực, trực tiếp giết ra ngoài không phải được sao?

- Nữ nhân bạo lực, ta nói như thế nào, người cứ làm như thế, sao nhiều lời như vậy?

Minh Diệu cười lấy tay bắn lên gáy Mị một cái. Bởi hai tỷ muội này bộ dáng giống nhau, khi Minh Diệu ở cùng Mị đều sản sinh một loại ảo giác, coi Mị là Diệp Tiểu Manh, do đó nhìn không được muốn khi dễ một chút.

- Nghe lời, đi thôi.

- Bớt khoa chân múa tay với ta đi, ta biết làm sao mà.

Mị dùng hành động chứng minh bản thân cùng muội muội khác nhau. Diệp Tiểu Manh tối đa là lăm bằm vài câu kháng nghị một chút mà thôi. Còn Mị phản kháng thì tỏ rõ kịch liệt hơn nhiều. Trên chiếc giường Minh Diệu đang ngồi xuất hiện một lỗ thủng trong suốt. Vị trí vừa đứng ở giữa hai đùi của Minh Diệu. Minh Diệu phỏng đoán một chút, cách mệnh căn của mình khoảng ba bốn thước mà thôi. Thiếu chút nữa liền thành thái giám, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán hắn chậm rãi rơi xuống.

Mị hướng về phía Minh Diệu làm một thủ thế uy hiếp, thân thể chìm vào trong hắc ám. Lén vào trộm cắp, loại chuyện này đối với nàng là việc quen tay để làm mà thôi. Sau năm phút đồng hồ, nàng mang theo đồ vật trước khi Minh Diệu bị giam lấy trở lại.

- Đồ vật lấy về rồi, hiện tại chúng liền giết ra ngoài đi sao?

Mị nói với Minh Diệu đang thu thập đồ vật rằng:

- Ta đã chuẩn bị xong.

- Đã nói rồi, lần này không nên đánh đánh giết giết, bớt chút khí lực đi.

Minh Diệu bên trong đồ vật mà Mị lấy về tìm ra một bức họa lác lác trước mặt nàng.

- Chớ nên quấy rầy bọn họ, chúng ta tự mình đi thôi, không cần bọn họ tiễn chúng ta.

- Đây là cái gì?

Mị kỳ quái hỏi.

- Cửa.

Minh Diệu đem linh lực rót vào điều trụ trong tay, một đạo bạch sắc quang mang từ trên đó chiếu xạ lên vách tường phòng giam, biến thành một cánh cửa ánh sáng màu trắng.

- Lần trước từ chỗ nữ ác ma Lilith lấy được. Tuy rằng không giống cánh cửa thần kỳ của Doremon có thể thay đổi vị trí cửa ra, nhưng sử dụng cũng coi như thuận tiện.

- Phía sau cánh cửa này thông tới đâu?

Mị cảm giác cánh cửa này nhìn tựa hồ rất quen mắt, nàng mơ hồ nhớ rõ đã từng thấy qua đồ vật tương tự trong phòng thí nghiệm, thế nhưng lại không dám khẳng định.

- Đến cung điện của Lilith.

Minh Diệu vẫy tay với Mị.

- Đến đây đi. Trước rời khỏi nơi này, sau đó lại để Lilith hỗ trợ mở ra một cánh cửa có thể về nhà.

Trong mê hoặc, Minh Diệu nắm tay Mị, hai người đi vào trong cánh cửa tản ra quang mang kia. Thân ảnh dần dần biến mất. Mà sau khi hai người bọn họ tiến vào bên trong, bạch sắc quang mang kia cũng dần mờ đi, khôi phục hình dạng vốn có của phòng giam.

Bạch sắc quang mang chói mắt làm Mị không mở mắt ra được. Là bộ tộc Ảnh Mị hành tẩu trong bóng tối, đối với ánh sáng nàng rất là phản cảm. Bất quá hoàn hảo quang mang chói mắt này cũng không có duy trì quá lâu. Sau khi khôi phục tầm mắt, nàng phát hiện chính mình đang ở trong một hành lang màu trắng.

- Ta không thích nơi này.

Mị mở miệng nói. Tuy rằng con mắt có thể thấy rõ ràng sự vật trước mắt. Nhưng cũng vì ánh sáng phản xạ, nàng cũng không biết hình dung cảm giác này như thế nào. Thật giống như cảm giác trong lòng ta có thể thấy được, sau đó con mắt liền thấy được. Đây là không gian cùng thế giới hiện thực hoàn toàn khác nhau. Ở chỗ này cũng không có cái gọi là ánh sáng, tự nhiên cũng không có bóng. Mất đi thiên phú ảnh tử của bản thân, Mị cảm giác chính mình hiện tại bất quá chỉ là một yêu quái hành động tương đối miễn tiện mà thôi, khiến nàng cảm giác rất không an toàn.

- Đi thôi, phòng của Lilith ở phía trước.

Minh Diệu kéo Mị một cái, vừa cười vừa nói.

- Nhấn nại một chút. Rất nhanh liền có thể trở về.

Đi qua hàng lang thật dài, Minh Diệu đẩy một cánh cửa lớn mà trắng ra.

- Ngày hôm nay sao lại rảnh rỗi đến gặp ta?

Một thanh âm nữ nhân vang lên, thanh âm trầm thấp, hơi khàn khàn, lại lộ ra một cổ tửu tính mê người.

- Ha ha. Tiện đường thôi.

Minh Diệu vừa cười vừa nói:

- Không phải là không chào đón ta đấy chứ?

- Rõ ràng là bản thân bị bắt, muốn lợi dụng chỗ của ta làm trạm trung chuyển, gia hỏa không thành thật!

Từ phía sau bình phong, một nữ nhân mặc một thân trang phục màu trắng đi tới.

Thấy nữ nhân này, Mị có chút thất thần. Tóc ngắn có chút rối loạn, trên mặt mang theo một cổ tiểu ý nồng đậm. Nàng quay đầu nhìn Minh Diệu, khuôn mặt nữ nhân này có chút tương tự với hắn.

- Nàng là Lilith?

Mị kinh ngạc hỏi.

- Ta vẫn cho rằng Lilith là một nữ ác ma xinh đẹp, hơn nữa tràn ngập mê hoặc.

Minh Diệu vừa cười vừa nói:

- Chớ nên bị hình dáng của nàng lừa gạt. Trong mắt của mỗi người Lilith sẽ có hình dáng khác nhau. Nàng sẽ biến thành người mà người có hảo cảm nhất, tới gần người, sau đó dùng lời dụ dỗ lừa gạt người, để người ký kết điều ước khiến người phải hối hận cả đời, lấy đi thứ quý giá nhất của người. Nói tóm lại, nàng là một nữ tử lừa gạt lợi hại nhất.

- Người đang phỉ báng ta à, ta rất có lòng thương người đấy. Người làm như vậy sẽ tạo thành thương tổn lớn đối với sinh ý của ta sau này.

Lilith ưu nhã chậm rãi bước tới. Nàng quan sát Mị một chút, kỳ quái nói:

- Ta thật không ngờ, người cứ nhiên mang theo tiểu sủng vật, hơn nữa chuyện thứ nhất khi người khôi phục không ngờ là cho nó ngực lớn hơn. Người, kẻ này đầu óc đều là tư tưởng tà ác, dâm tục.

- Đây không phải Tiểu Manh, mà là Mị, tỷ tỷ của nàng.

Minh Diệu khoát khoát tay nói.

- Có chút phức tạp, hiện tại không phải lúc để nói rõ. Giúp ta mở ra một cánh cửa về nhà, hai chúng ta cần trở về gấp.

- Vừa mới gặp mặt đã phải đi vội thế à? Kẻ bạc tình.

Lilith bất mãn nhíu mày. Tay nàng vung lên, một cánh cửa tản ra quang mang giống như cái Mị đã từng thấy xuất hiện ở trong không khí.

- Cảm ơn.

Minh Diệu hướng về phía Lilith chấp tay.

- Nợ người một lần, lần sau mời ăn.

- Ha hã, ăn thì không cần.

Lilith vừa cười vừa nói:

- Bất quá nếu, như vậy ta muốn hỏi tiểu cô nương này một vấn đề.

- Ta sao?

Mị kỳ quái hỏi:

- Vấn đề gì?

- Ha hã, rất đơn giản.

Lilith đi tới, lấy tay chỉ vào cằm của Mị. Đối mặt với nữ ác ma trong truyền thuyết này, Mị có chút không biết làm sao.

- Ta ở trong mắt người, rốt cuộc là có bộ dáng gì?

- Là, là...

Mị trả lời có chút lấp bắp, không biết là bởi vì khẩn trương hay sợ hãi.

- Chính là một nữ nhân rất, rất đẹp a! Một loại rất gợi cảm, đúng rồi, rất hấp dẫn...

- Thật không?

Lilith khẽ cười một tiếng, đang cười nhạo Mị không thành thật, cũng không có cùng nàng tiếp tục day dưa, mà lui về phía sau vài bước, phất tay áo cùng hai người cáo biệt.

- Đi, còn thất thần cái gì a,

Minh Diệu kéo Mị đang còn chưa hoàn hồn một cái, hai người lại biến mất trong quang mang.

- Vẫn là một gia hỏa tình cảm hỗn loạn, lại phức tạp.

Lilith nhìn hai người dần dần biến mất trong cánh cửa, cười khẽ lắc đầu:

- Xem ra đem ái tình trả lại cho hắn thật là một ý kiến hay. Càng ngày càng làm tốt. Cuối cùng rốt cuộc sẽ chọn ai đây? Thật mong chờ!

Diệp Tiểu Manh liền nhào tới trong ngực Minh Diệu.

- Tỷ tỷ nói trong tiểu khu của chúng ta có sát thủ, ta rất lo lắng cho người a.

- Sát thủ?

Minh Diệu kỳ quái nhìn Mị hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- A, khi ta tới đón Tiểu Manh có hai sát thủ đang ở trong tiểu khu của các người, rõ ràng mục tiêu của bọn chúng hẳn là Tiểu Manh.

Mị hiển nhiên vẫn có chút mất hồn, nghe Minh Diệu hỏi mới hồi phục tinh thần lại.

- Bất quá cũng may, Tiểu Manh trên đường quay về làm lỡ một chút thời gian. Trước khi nàng về, ta đã đem hai người bọn chúng giết chết.

- Biết là ai phái sát thủ tới không?

Minh Diệu xoa đầu Diệp Tiểu Manh, ý bảo nàng buông tay.

- Không xác định.

Mị ngẫm lại rồi nói:

- Một là nhân loại linh năng lực giả. Một là xà yêu. Nhân loại kia là người của hiệp hội. Ta ở trên người hắn tìm được giấy chứng nhận. Xà yêu kia, ta cũng không biết là ai phái nàng tới.

- Đúng vậy, thật đáng sợ, tỷ tỷ còn bị thương đấy!

Diệp Tiểu Manh ở một bên tiếp lời nói.

- Người bị thương?

Minh Diệu nhăn mặt nhíu mày lại.

- Hai gia hỏa kia rất lợi hại?

- Không, không lợi hại, loại tam lưu mà thôi.

Mị lắc đầu.

- Nhân loại kia là thành viên của tổ hành động đặc biệt lần trước phục kích chúng ta, có chút vướng tay chân, bất quá vẫn là bị ta thu dọn.

- Người của hiệp hội sao lại phục kích người?

Minh Diệu khó hiểu hỏi:

- Bọn họ không thể biết chuyện của người chứ?

- Bọn họ biết.

Mị thở dài một hơi nói.

- Ta vẫn không có nói với người. Ta vốn lệ thuộc tổ chức ngầm, người không chế chân chính là là hội trưởng của hiệp hội thần quái các người, cũng chính là ông ngoại của ta.

- Hội trưởng? Ông ngoại của người?

Minh Diệu cả kinh. Nghe tin tức này, hấn tựa hồ cảm giác có một số việc lúc trước được giải thích thông suốt, thế nhưng lại xuất hiện càng nhiều bí ẩn.

- Như vậy lại càng không có lý do gì...

- Ta đoán đại khái là ta cũng bị coi thành kẻ phản bội đi sao!

Biểu tình của Mị cô đơn nói rằng.

- Ta đang cùng phụ thân nói chuyện xong, sau đó trên đường trở về lọt vào phục kích. Ta đoán là bởi vì sự tình phụ thân muốn xuất thủ ngăn cản ông ngoại bị phát hiện.

- Diệt đại ca xuất thủ muốn ngăn cản ông ngoại người?

Minh Diệu xoa cằm, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

- Ngăn cản cái gì?

- Mẫu thân của ta sống lại.

Mị quay đầu sang một bên, thản nhiên nói.

- Phụ thân nói cho dù mẫu thân sống lại lần thứ hai, cũng chỉ là một bức tượng người sống không có ý thức, nhưng lại phải tiếp tục bị đau ốm dần vật.

- Thì ra là thế, khó trách...

Minh Diệu tựa như có chút suy nghĩ, gật đầu.

- Bất quá đây lại xuất hiện vấn đề mới. Người nói mình bị phục kích trên đường trở về đúng không?

- Đúng, sao vậy?

Mị kỳ quái hỏi.

- An bài phục kích không có khả năng là ông ngoại người.

Minh Diệu khẳng định nói rằng.

- Người hấn là còn không biết đi sao, kỳ thực ông ngoại của người...hấn đã chết rồi.

- Chết?

Nghe nói như thế Mị liền cả kinh.

- Sao có thể, cùng ước định không giống. Không phải nói chỉ cần cướp đi quyền lực của hấn là có thể sao, không được, ta muốn đi tìm phụ thân hỏi rõ.

Nàng khẽ cắn môi, thân thể hóa thành một đoàn hắc ảnh dày đặc như nước.

- Trước không nên vội vàng, hãy nghe ta nói xong đã.

Ngay khi Mị còn chưa hoàn toàn tiến nhập ảnh tử, nàng cảm giác bị vật gì đó kéo lại. Còn không đợi nàng phản ứng lại, một cổ lực kéo thật lớn đem nàng từ trong ảnh tử kéo ra. Nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn, phát hiện Minh Diệu cứ nhiên tay không nắm lấy thân thể mình dưới trạng thái ảnh tử, đem nàng kéo trở lại.

- Sao người làm được như thế?

Mị cảm giác càng lúc càng giật mình. Lúc trước là ở trong phòng quan sát của hiệp hội, Minh Diệu có thể dựa vào lực lượng bản thân thoát khỏi linh cụ trói buộc khiến nàng ngoài ý muốn. Không nghĩ tới hiện tại hắc còn có thể tóm lấy ảnh tử của nàng. Phải biết rằng thiên phú ảnh tử của Mị trừ phi là gặp phải tia sáng đặc thù chiếu xạ, tỷ như trận pháp lần trước nàng bị phục kích. Bằng không đừng nói là không có khả năng mất đi hiệu lực, cư nhiên có thể dùng tay không tóm lấy ảnh tử, Mị cảm giác Minh Diệu lần này trở lại, càng lúc càng không thể tưởng tượng.

- A, ta đối với đem nữ hài tử giữ ở bên người vẫn là có tâm đắc nhất định.

Minh Diệu mở miệng nói.

- Trước chớ vội xung động. Nếu như ta đoán không sai, hiện tại cho dù người muốn đi tìm Diệp đại ca, cũng nhất định không tìm được. Hắc hiện tại đã tìm được một địa phương rất bí mật ẩn trốn, hơn nữa rất có thể phải một đoạn thời gian tương đối dài không thể lộ diện.

- Vì sao?

Mị kỳ quái hỏi:

- Sao người biết?

- Đem tất cả tin tức liên hệ với nhau cho ra kết luận, có thể sẽ có chút sai lầm, nhưng hắc là sẽ không khác quá nhiều.

Minh Diệu vuốt cằm nói.

- Nếu như ta không có đoán sai, hiện tại hắc hắc là cũng bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ.

356. Chương 359: Ẩn Náu

- Người có biết người của hiệp hội vì sao phải giam ta lại không?

Minh Diệu bày ra bộ dạng chớ có vội, mở miệng nói:

- Bởi vì hội trưởng chết rồi, mà căn cứ theo cách nói của Trần Lam, người động thủ chính là cha ta.

- Cha người?

Mị nghe nói như thế lập tức sững sờ

- Đây rất cuộc. . .

- Theo ta suy đoán, chuyện này hắc là do hai lão gia hỏa bọn hắc cùng làm.

Minh Diệu sờ râu ria trên cằm nói:

- Hơn nữa chỉ sợ chuyện này đã được bố trí trong một thời gian tương đối dài rồi.

- Người càng nói càng khiến ta hồ đồ.

Mị vẽ mặt mê hoặc nói:

- Cha ta và phụ thân người? Một người là phó hội trưởng Hiệp Hội Linh Dịch, một người là hồ yêu, hai người bọn họ sao lại cùng nhau làm được?

- Chuyện này sao, chỉ sợ phải đích thân hỏi hai người bọn họ mới biết được.

Minh Diệu nói:

- Chẳng qua nếu suy đoán của ta không sai thì... chuyện này quả thật là do hai người bọn họ liên thủ làm, nhưng không thành công.

- Nhưng ông ngoại ta đã chết rồi.

Mị cau mày nói.

- Vấn đề ở ngay chỗ này.

Minh Diệu duỗi một ngón tay ra, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nếu như hai người bọn họ thành công thì... còn phải người đến ám sát Tiểu Manh sao? Sẽ tìm người đến phục kích người sao? Sẽ để người của hiệp hội đến bắt ta sao? Ta hiểu rất rõ người cha này của ta, hẳn làm việc tương đối cẩn thận, nếu như không nắm chắc mười phần thì hẳn sẽ không xuất thủ, hơn nữa sẽ an bài tốt tất cả chuẩn bị cho sau này. Ông ngoại người, chính là hội trưởng của hiệp hội, ông ta có thực lực rất cường hãn. Mà hai người bọn họ liên thủ, mặc dù sẽ có chút vất vả, nhưng ta khẳng định cũng nắm chắc được tám phần. Nhưng vấn đề chính là ở chỗ này, hội trưởng chết rồi, hai người bọn họ không thấy đâu, mà ba người chúng ta đều trúng phải mai phục.

- Người nói là có người đang nhắm vào chúng ta sao?

Mị tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đó:

- Quả thực có chút kỳ quái, người phục kích ta là mai phục trên con đường trở về thành phố. Mà sau khi ta nói xong với phụ thân phải đi qua. Dựa theo thời gian để tính toán, coi như phụ thân thất thủ, ông ngoại ta liền coi ta cũng là người phản bội, vậy thì cũng không có đủ thời gian để phải người phục kích ta a?

- Đây chính là vấn đề!

Minh Diệu dùng sức vỗ tay một cái:

- Nếu như hai người bọn họ đã thất bại thì... quả thật sẽ xuất hiện vấn đề này. Người bị coi là người phản bội, ta bị bắt đi, Tiểu Manh bị ám sát. Đây đều là chuyện có khả năng cả. Nhưng vấn đề là hội trưởng đã bị chết, chuyện này ít nhất chứng tỏ hai người bọn họ đã thành công. Dựa theo tính cách của cha ta, hiện giờ hẳn đã sớm nắm giữ toàn bộ hiệp hội mới phải. Dù sao sau khi hội trưởng chết, hẳn mới chính là người có chức vụ cao nhất, có quyền nói chuyện lớn nhất trong cả hiệp hội. Tuyệt đối sẽ không xuất hiện lỗ thủng lớn như thế, khiến Trần Lam chiếm được tiện nghi. Thế nhưng tình huống hiện giờ lại có chênh lệch. Hội trưởng chết rồi, hai người bọn họ mất tích, lại còn bị coi là hung thủ nữa chứ.

- Có người ở sau lưng giở trò quỷ.

Mị lập tức phản ứng lại:

- Có phải người cho rằng là do gia hỏa họ Trần kia làm không? Người không phải nói hẳn từng thừa nhận tận mắt trông thấy phụ thân người giết người sao? Hẳn không thể nào đụng phải trùng hợp như vậy được, nhất định là đã sớm có chuẩn bị.

- Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau, hẳn còn không tính là con chim sẻ kia.

Minh Diệu nghĩ nghĩ nói:

- Lấy cái đầu của hẳn, tuyệt đối không nghĩ ra được kế sách như vậy đâu. Chuyện này quá mức quan trọng, người biết càng ít càng tốt. Cho nên ta đoán chừng người động thủ giữa kế hoạch này chỉ có hai, đó là cha ta và Diệp đại ca. Biết rõ chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có hai người bọn họ. Mà tên nhị thế tử gần đây rất ngu ngốc kia, từ đâu mà biết được chuyện bí ẩn như vậy? Đây là một vấn đề. Hơn nữa có thể bố trí được một cái lưới lớn phức tạp như thế, ý đồ muốn một mẻ hốt gọn cả ta và người, đây cũng không giống như chuyện tên ngu ngốc kia có thể nghĩ ra được. Ở sau lưng hẳn, nhất định còn có một người khác, một người so với hẳn còn thông minh hơn rất nhiều. Trần Lam phải người đến bắt ta, đây là chuyện rất bình thường, nhưng người phục kích rõ ràng cũng là người của hiệp hội, chuyện này thì lại không được thông rồi.

- Không tệ.

Mị khẽ gật đầu

- Toàn bộ tổ chức ngầm đều rất bí mật, hơn nữa dưới ô dù của ông ngoại, hiệp hội căn bản không thể nào biết rõ chuyện về chúng ta, phải người phục kích chúng ta lại càng không thể. Nhưng người tới phục kích

rõ ràng tương đối hiểu rõ ta, còn cố ý bày ra trận pháp chuyên môn nhắm vào ảnh mị nữa, chuyện này thì không được thông rồi.

- Rất đơn giản, có người bán rẻ người.

Minh Diệu nói:

- Người này biết rõ thân phận của người, lại tương đối hiểu rõ người, còn có liên hệ với cả hiệp hội. Nếu như suy đoán của ta không sai thì..., người này hẳn là một người trong tổ chức của các người, trong các người có phần đồ.

- Phần đồ...

Mị nghiêng răng nghiêng lợi học ra hai chữ này

- Gần đây trong tổ chức người có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?

Minh Diệu nhìn Mị hỏi:

- Hoặc là có chỗ nào không được bình thường không?

- Ta cũng không rõ ràng lắm.

Mị bắt đầu dĩ lắc đầu

- Từ khi trở về từ Châu Âu, ta cũng rất ít tới đó. Chuyện ta đáp ứng đã làm xong, cho nên đã xin nghỉ với ông ngoại, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì vẫn ở cùng với Tiểu Manh, chỉ là mỗi tháng trở về đưa tin một chuyến thôi!

- Vậy sao. . .

Minh Diệu cúi đầu suy nghĩ một chút, vỗ vỗ bả vai Mị.

- Không sao, chỉ cần chuyên tâm thì cũng điều tra ra được thôi.

- Vậy bây giờ chúng ta nên bắt đầu tra từ chỗ nào?

Mị vội vàng hỏi:

- Người có biết ông ngoại ta đã bị công kích ở chỗ nào không? Không bằng đi đâu đó xem thử có manh mối nào không?

- Bây giờ không phải lúc.

Minh Diệu lắc đầu:

- Ta hiện giờ chính là đào phạm, mà người cũng bị thương, chúng ta tìm một chỗ trốn đi, đợi sóng gió lắng đi rồi tính sau.

- Chúng ta ở chỗ này luôn đi.

Mị suy nghĩ rồi nói:

- Chỗ này vốn ta chuẩn bị để làm chỗ ẩn náu an toàn, tương đối vắng vẻ, bọn hắc không thể tìm ra được đâu.

- Một ngày hay hai ngày còn có thể, nhưng lâu dài thì không được.

Minh Diệu lắc đầu:

- Thân phận hiện giờ của ta là đào phạm, nếu như Trần Lam muốn bắt ta thì... nhất định sẽ vận dụng toàn bộ người trong các phân bộ, rất nhanh sẽ tìm được chỗ này thôi. Ba người chúng ta cũng không thể không ăn không uống một mực ở đây được, chúng ta cần phải tìm một chỗ an toàn hơn.

Từ Mẫn đã sớm rời khỏi cục cảnh sát tới trường học đón tiểu Nam, hai người cũng đi đến chỗ Minh Diệu hiện đang ở, nhưng không ngờ rằng vừa mới bước vào đã thấy được vẻ mặt âm trầm. . .

- Tiểu Ái, người làm sao vậy?

Từ Mẫn kỳ quái hỏi

- Sao người lại không đi lên, không phải đã nói là buổi tối cùng nhau ăn cơm sao?
- Đã xảy ra chuyện.

ADA kéo Từ Mẫn dang một bên.

- Nhà Minh Diệu bị người của hiệp hội phong tỏa, hấn và Tiểu Manh đã không thấy nữa.
- Chuyện gì xảy ra?

Từ Mẫn lắp bắp kinh hãi

- Minh Diệu không phải là người của hiệp hội sao? Sao lại phái người đến phong tỏa nhà hấn? Tiểu Manh đi đâu rồi?
- Không biết.

ADA lắc đầu.

- Tóm lại bây giờ không phải là lúc nói chuyện, rời khỏi đây trước đã rồi tính sau.
- Nói rất đúng.

Từ Mẫn lôi kéo tiểu Nam cùng nhau nhanh chóng rời khỏi nhà Minh Diệu, đón xe đi thẳng tới văn phòng. Bởi vì đã tan tầm, cho nên trong văn phòng không còn người nào nữa. Cần thận đóng kỹ cửa, từ dưới bàn công tác của mình lấy ra các loại đạo cụ cần dùng.

- Sao hả? Tìm được bọn hấn không?

Từ Mẫn khấn trương nhìn, hỏi

- Không được, không có phản ứng.

Nhìn thủy tinh cầu không chút ánh sáng nào trong tay, ADA lắc đầu:

- Ta nghĩ Minh Diệu nhất định đã sử dụng phương pháp đặc thù gì đó, khiến người khác không thể thông qua cách này tìm được hấn.
- Sao có thể như vậy được?

Từ Mẫn cau mày nói:

- Chẳng lẽ đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn?
- Những người thủ ở đó nhất định là người xấu muốn bắt Minh Diệu và Tiểu Manh.

Tiểu Nam ở một bên dùng tiếng như trẻ đang bú nói:

- Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, sau đó Minh Diệu dẫn theo Tiểu Manh cùng nhau trốn đi. Cho nên Minh Diệu dùng phương pháp đặc thù để những người xấu kia không cách nào tìm được bọn họ, chúng ta tự nhiên cũng không tìm thấy rồi.
- Tiểu Nam nói rất đúng.

ADA dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn tiểu Nam. Tuy rằng bình thường nàng cũng biết đứa bé này rất thông minh, hơn nữa lại có tư tưởng thành thực không hợp với lứa tuổi, nhưng không ngờ đến năng lực phân tích của nó cũng mạnh như vậy.

- Nhất định là trong hiệp hội đã xảy ra chuyện gì đó có quan hệ với Minh Diệu, cho nên hấn mới bắt đắ dĩ mang theo Tiểu Manh cùng nhau trốn đi. Vừa rồi tuy rằng ta bị người ngăn cản không có trong phòng, nhưng ta thấy điện thoại của Minh Diệu đặt ở trong phòng, bọn hấn nhất định đã đi rất vội.
- Ta quay lại cục cảnh sát một chuyến, xem có thể tìm ra chút manh mối nào không.

Từ Mẫn nghĩ nghĩ nói

- Người giúp ta trông coi tiểu Nam một chút.
- Hay là để ta đi đi, người trông coi tiểu Nam.

ADA Lắc đầu nói:

- Tuy rằng người là cảnh sát, nhưng manh mối có thể tìm được từ cục cảnh sát cũng rất có hạn, dù sao đây là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Ta ở trong hội vẫn còn có chút nhân mạch, để ta nghĩ biện pháp thì tốt hơn.

Mà ngay khi Từ Mẫn còn muốn nói gì đó, điện thoại di động của nàng lại đột nhiên đổ chuông. Nàng lấy điện thoại di động ra xem, lại thấy dãy số của Âu Phàm. Nàng có chút kỳ quái, mặc dù nàng và Âu Phàm coi như là người quen, nhưng quan hệ cũng không thân thuộc lắm, hắn cũng chưa từng chủ động liên hệ qua với nàng lần nào, nhưng lúc này Âu Phàm rõ ràng lại gọi điện thoại cho nàng, khiến nàng có chút mê hoặc.

- Âu Phàm? Tìm ta có việc sao?

Từ Mẫn mang theo nghi hoặc bấm nút nghe máy.

- Ân, có chút việc.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói có chút trầm thấp của Âu Phàm:

- Quán bar của ta đang diễn tập vở kịch Quái Thực Tồn đùa giỡn khi dễ tiểu la lị. Qua mấy ngày nữa sẽ xong, nếu có thời gian thì mang bằng hữu qua xem nhé.

- Vở kịch?

Từ Mẫn trầm ngâm một lúc sau đó khẽ gật đầu

- Tốt, đợi sau khi xong thì nói cho ta biết, ta sẽ đến.
- Ha ha, vậy là tốt rồi.

Âu Phàm cười hai tiếng.

- Vậy không còn việc gì nữa, tạm biệt nhé.
- Biết hai người bọn họ ở đâu rồi.

Khép điện thoại lại, Từ Mẫn nói:

- Bọn hắn nấp trong quán bar của Âu Phàm.
- Quán bar?

ADA cũng sờ

- Đi, giờ chúng ta đi đi.
- Không, chờ một chút

Từ Mẫn kéo ADA lại

- Nghe ý của hắn, trong thời gian gần đây tốt nhất là không nên đi tìm hắn, đợi thời cơ chín muồi, hắn sẽ liên hệ với chúng ta.
- Được rồi.

ADA khẽ gật đầu:

- Xem ra chuyện nhất định rất phức tạp.
- Ha ha, cảm ơn.

Minh Diệu cười nói với Âu Phàm:

- Trong khoảng thời gian này đã làm phiền người rồi. Về phần phí nấu ăn và các loại phí, sau này sẽ thanh toán cho người a.

- Chuyện này không có vấn đề gì.

Âu Phàm khoát tay áo:

- Tuy rằng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta biết người là gia hỏa không tệ, cho nên người cứ an tâm ở lại đây. Ta là người bị nguyên rửa nhất định phải cô độc, cho nên khách của quán bar này ít đến đáng thương, ở chỗ của ta thì không cần lo có người phát hiện.

- Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu ta đến đây.

Minh Diệu vừa cười vừa nói.

- Đây cũng là một ưu điểm của người rồi!

- Chỗ tốt mà loại ưu điểm này mang đến cũng không nhiều lắm.

Âu Phàm cười khổ một cái.

- Ba người các người nghỉ ngơi một chút, ta đi làm chút gì đó ăn đây.

Tính toán ra, quán bar quanh quê này của Âu Phàm cũng không phải chỗ tốt để ẩn thân, cung điện của Lilith phù hợp hơn chỗ này nhiều. Nếu nấp trong cung điện của Lilith thì người của hiệp hội e là cả đời này cũng không tìm thấy ba người Minh Diệu. Tuy rằng khi Minh Diệu mang theo Mị và Diệp Tiểu Manh qua đó Lilith tỏ vẻ không ngại, nhưng trong tư tưởng của bọn họ luôn có một sự e sợ. Bất kể như thế nào, Lilith cũng là một Ác Ma. Một nữ Ác Ma có thực lực thâm bất khả trắc nhưng lại chỉ nường theo yêu ghét của mình mà làm việc, người khác căn bản không thể đoán được trong lòng nàng đang nghĩ gì. Nếu như ngày nào đó nàng đột nhiên nổi khùng lên thì..., chuyện gì cũng có thể làm ra được. Cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, Minh Diệu không muốn nhắc lên quá nhiều quan hệ với Lilith. So sánh ra thì chỗ của Âu Phàm ngược lại là một lựa chọn không tệ.

Minh Diệu đã từng có giao tình với Âu Phàm. Coi như là đã giúp hắn. Hơn nữa từ cung điện của Lilith có thể trực tiếp mở ra một con đường đi thông đến quán bar của Âu Phàm, đây là tiện lợi của Âu Phàm với tư cách là quảng cáo sống của Lilith ở nhân gian. Bọn người Minh Diệu không cần bạo lộ mà vẫn có thể tồn tại dưới sự giám sát của hiệp hội, trực tiếp từ chỗ ẩn thân đến cung điện Lilith, lại từ cung điện trực tiếp tiến vào quán bar của Âu Phàm, như vậy cũng bớt đi rất nhiều khả năng bạo lộ hành tung.

Về phần nhân viên công tác của hiệp hội sử dụng phương pháp đặc thù để tìm kiếm tung tích hắn thì Minh Diệu ngược lại không hề lo lắng. Loại phương pháp sử dụng đạo cụ và linh lực để tìm kiếm nơi hạ lạc của một người này, tuy rằng tất cả các gia phái đều không giống nhau, nhưng về mặt nguyên lý lại nhất trí, đều là lợi dụng ngày sinh tháng đẻ và vật phẩm đã sử dụng qua của người cần tìm để làm môi giới. Mà Minh Diệu sau khi trải qua chuyện ở phòng thí nghiệm Âu Châu với ADA, chuẩn xác mà nói hắn xem như là người đã chết qua một lần rồi sống lại. Ngày sinh tháng đẻ lúc trước của hắn đã không còn tác dụng nữa, nếu thực sự muốn tính thì tuổi hiện giờ của Minh Diệu có lẽ nên tính từ một khắc khi Lilith một lần nữa phóng linh hồn hắn về thân thể, hắn hiện giờ bất quá chỉ có “nửa tuổi” thôi.

- Chạy? Sao lại chạy?

Trần Lam hung hăng vất văn kiện trong tay xuống trước mặt thư kí, phẫn nộ hét lớn

- Hắn mang theo linh cụ trời buộc, lại bị nhốt trong phòng quan sát của hiệp hội, vậy mà cũng để cho hắn trốn thoát, mà các người không có bất kỳ người nào phát hiện ra, đám người các người là ăn đại tiện mà lớn lên sao?

357. Chương 360: Kế Hoạch

- Đúng, . . . Thực xin lỗi, bộ trưởng.

Thư ký nhìn xấp văn kiện bay tới, hắn cũng không dám dùng tay ngăn cản. Với tư cách là thư ký của Trần Lam đã lâu như vậy, hắn biết rõ cách làm người của Trần Lam, tính khí nóng nảy hơn nữa lòng trả thù rất nặng, nếu như mình dùng tay ngăn cản thì... tiếp theo sẽ phải chịu thêm nhục mạ và ẩu đả càng nghiêm trọng hơn nữa.

- Thấy hắn nói cũng không biết chuyện gì xảy ra, cửa phòng quan sát vẫn còn tốt, không có bất kỳ dấu vết nào có người ra vào, hơn nữa linh cụ trói buộc không biết vì sao lại bị người vụn lại, sau đó ném vào phong quan sát. Hắn giống như là tự nhiên tiêu thất vậy. . .

- Cho người phái người đi giết Ảnh Mị đã thất bại, cho người phái người đi giết tiểu cô nương cũng vẫn thất bại, bảo người dùng linh cụ trói buộc nhốt hắn vào trong phòng quan sát của hiệp hội, bây giờ người lại nói với ta rằng hắn tự nhiên tiêu thất sao?

Trần Lam phẫn nộ lật tung cả bàn. Chỉ vào mũi thư ký mắng.

- Rốt cuộc các người là một đám phế vật, hay là ta đang ở trong một cơn ác mộng điên cuồng đây?

- Thực xin lỗi. . .

Thư ký nuốt nước miếng một cái, nói lắp bắp:

- Ta đã phái người phong tỏa nhà của hắn, sau đó lại để thuật sĩ tìm người tốt nhất đi tìm hắn rồi, có lẽ rất nhanh sẽ tìm được thôi.

- Ta không muốn rất nhanh, ta muốn ngay lập tức, ta muốn ngay bây giờ hắn xuất hiện trước mặt ta.

Trần Lam đánh cho thư ký một bạt tai:

- Phái ra tất cả mọi người, tất cả mọi người, coi như lật tung cả thành phố cũng phải tìm được hắn cho ta. Tìm không thấy hắn, cũng phải tìm được cô bé kia.

- Vâng, vâng, ta biết rồi.

Thư ký như được đại xá, vội vàng đáp ứng sau đó rời khỏi cái văn phòng bừa bộn kia.

- Phế vật, một đám phế vật.

Nhìn thân ảnh thư ký nhanh chân rời đi, Trần Lam dùng sức đập một cước lên tường, trên mặt tường trắng noãn để lại một dấu giày màu đen.

- Lẽ ra người không nên tự chủ trương phái người đi giết tiểu cô nương kia.

A Nhã đứng trong góc nhỏ, vẻ mặt u sầu nói:

- Tiểu cô nương kia hữu dụng với ta, hơn nữa bởi vì người mà người ta phái đi bắt nàng cũng đã bị giết, tiểu cô nương kia hiện giờ cũng đã chạy mất tích rồi.

- Ta làm sao biết, ta làm sao biết được?

Trần Lam như nổi cơn tâm thần quát:

- Vừa rồi người không nói, giờ lại đổ việc này lên đầu ta sao?

- Ta cũng không phải đang trách người.

A Nhã nhíu mày, tựa hồ đã bó tay với Trần Lam. Nàng dần bay tới bên cạnh hắn, dùng bàn tay lạnh như băng vuốt ve khuôn mặt của hắn:

- Bất quá sau này không nên tự chủ trương như vậy nữa có được không? Trước tiên làm xong chuyện quan trọng đã, thời gian còn lại người có thể tùy tâm sở dục, việc người phải làm, chính là làm theo kế hoạch của ta từng bước một, không nên vội vàng, phải nhẫn nại chút nữa.

- Nhẫn nại, nhẫn nại, các người đều bảo ta phải nhẫn nại, ta rốt cuộc phải nhẫn nại đến khi nào nữa?

Trần Lam dần tỉnh táo lại:

- Được rồi, ta nghe lời người, tiếp theo ta nên làm gì?

- Tìm nơi hạ lạc của cô bé kia, Mị và Minh Diệu trước tiên không cần lo đến, cô bé kia mới là quan trọng nhất.

A Nhã nhẹ nhàng nói:

- Chuyện tiếp theo người cứ dựa theo kế hoạch của ta tiến hành từng bước một là được. Nhớ kỹ, nhẫn nại, không nên hành động theo tình cảm, có biết không hả?

- Tốt, ta đã biết rồi.

Trần Lam khẽ gật đầu

- Giờ người phải trở về sao? Theo giúp ta một lúc nữa không được sao?

- Sau này chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian, không phải sao?

A Nhã nở nụ cười, dáng cười kia khiến Trần Lam thấy như si như mê.

- Phế vật vô dụng.

Sau khi rời khỏi văn phòng của Trần Lam, nụ cười như gió xuân trên mặt A Nhã lập tức biến thành vẻ xem thường! ! !

- Tên ngu ngốc của hiệp hội kia đã ổn chưa?

Địa Tương cười nói.

- Ân, đã trấn an rồi.

Về tới bên cạnh Địa Tương, A Nhã lại khôi phục tính cách nhu nhược trước kia, ôn hòa và nhu nhược mặc dù có chút tương tự, nhưng lại khác nhau rất lớn

- Chỉ có điều vì lúc trước hắn đánh rần động cỏ nên khiến vật thí nghiệm Số 2 chạy trốn mất.

- Thi thể của Phong Tượng đã đã xem qua rồi, là Mị đã hạ thủ.

Địa Tương cũng không ngẩng đầu lên nói.

- Tiểu tử của hiệp hội kia chính là một tên phế vật thành sự không có bại sự có thừa, nếu không phải còn muốn lợi dụng hắn để khống chế cao tầng của hiệp hội dùng để yểm hộ, ta thực sự muốn cắt xuống xem thử cái đầu toàn là đại tiện kia rốt cục như thế nào.

- Ta đã bảo hắn phái người toàn lực đi tìm rồi.

A Nhã nhỏ giọng nói. Thanh âm của nàng không lớn, hơn nữa cách Địa Tương rất xa, tựa hồ tương đối sợ hãi Địa Tương:

- Ta nghĩ rất nhanh có thể tìm được nàng thôi.

- Không có vấn đề gì, cho dù tìm không thấy cũng không sao, nàng không phải là duy nhất.

Địa Tương ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra dáng cười âm độc:

- Dù sao còn có hai người, nàng cũng chỉ là dự bị thôi.

- Thế nhưng mà ...

A Nhã nơm nớp lo sợ nói:

- Nàng mới là người thích hợp nhất, không phải sao?

- Thứ ta muốn chỉ là thành công, có hoàn mỹ hay không đối với ta cũng không quan trọng lắm.

Địa Tương đung đưa số liệu trong tay nói:

- Người cho rằng ta sẽ vì tìm cho người một cỗ thi thể hoàn mỹ mà phí nhiều khí lực như vậy sao? Đừng có nằm mộng. Theo ta thấy thì bỏ người vào một thân thể què thọt và có sức miễn dịch rối loạn đã là ban ân rất lớn rồi.

- Thế nhưng ...

- Giờ thì cút ra ngoài, ta cần yên tĩnh.

Địa Tương cắt đứt lời A Nhã, phất phất tay như đuổi một con ruồi chán ghét. Trên mặt A Nhã lộ ra vẻ cô đơn, bất đắc dĩ bay ra khỏi phòng thí nghiệm.

- Hồn dân.

Chui ra khỏi vách tường phòng thí nghiệm, vẻ mặt vốn u oán liền biến thành phần nộ, A Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói:

- Một ngày nào đó, người sẽ trả giá thật nhiều.

Một nam hai nữ co rúc trong một phòng nhỏ của quán bar rộng không đến 10m², Minh Diệu kê tay nằm trên ghế sa *** xuất thần nhìn lên trần. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ nhỏ chiếu xuống đầu giường, Diệp Tiểu Manh cuộn mình lại như con mèo nhỏ bị Mị ôm vào trong ngực, hai thiếu nữ lớn lên xinh đẹp không hề phòng bị ngủ ở trên giường cách hân không đầy năm bước, nhưng đối mặt với hình ảnh kiều diễm như thế, Minh Diệu lại không có chút tâm tình nào. Trong đầu của hân có rất nhiều thứ, giống như một cuộn len bị mèo đùa giỡn rồi thành một đoàn, dù thế nào cũng không ngủ được.

- Đông đông đông.

Cửa ra vào truyền đến tiếng đập cửa có tiết tấu, là ám hiệu mà Minh Diệu đã ước định với Âu Phàm, Minh Diệu vốn cũng chưa ngủ liền xoay người rời khỏi ghế salon, đi ra mở cửa.

- Ta đoán người cũng không ngủ được, muốn uống một chút không?

Âu Phàm đứng ở cửa ra vào vừa cười vừa nói.

- Cũng tốt.

Minh Diệu gạt đầu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi theo Âu Phàm tới trước quầy bar của quán.

- Tình huống bên ngoài thế nào?

Nhận lấy bia Âu Phàm đưa tới, Minh Diệu đưa vào miệng tu nguyên một hơi, dùng bộ dạng như say rượu nói.- Không được tốt lắm.

Âu Phàm chỉ uống một ngụm nhỏ, liền buông chai bia xuống, lắc đầu nói:

- Ngay cả ở phụ cận cái quán bar nhỏ vắng vẻ này của ta cũng có người khả nghi qua lại rồi, ta có thể cảm giác được loại cảm giác kỳ quái kia từ trên người họ, cũng giống như người vậy.

- Hiệp hội Linh Năng Lực Giả.

Minh Diệu khẽ gạt đầu:

- Bọn hân hoài nghi người rồi sao?

- Làm sao có thể.

Âu Phàm cười cười

- Một lão bản kiêm ca sĩ của một quán bar nghèo rất mừng tới như ta, có gì mà hoài nghi chứ? Đối với bọn hân thì ta chỉ là một thanh niên văn nghệ chán nản thôi. Cho tới bây giờ cũng không chú ý đến ta, dù sao Vũ có thể mượn danh nghĩa quán bar để mua về rất nhiều thứ, ở đây rất an toàn.

- Vậy là tốt rồi.

Minh Diệu khẽ gạt đầu, uống nốt chút rượu còn lại:

- Xem ra Trần Lam hân đã phái ra toàn bộ nhân thủ của hiệp hội đi tìm ta rồi, sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ đâu.

- Ta rất kỳ quái, các người rút cuộc chọc phải tai họa gì, ngay cả tin tức trên TV cũng có lệnh truy nã các người.

Âu Phàm mở một chai bia nữa đưa cho Minh Diệu

- Trên TV đăng hình của các người, nhưng chỉ nói các người là phần tử nguy hiểm, cũng không nói các người rất cực phạm vào chuyện gì. Bất quá giải thưởng rất cao a, cũng đủ cho dân chúng bình thường tiêu dao một thời gian ngắn.

- Đối với người mà nói, thứ như tiền hữu dụng sao?

Minh Diệu nhìn Âu Phàm nở nụ cười

- Nếu như thích tiền thì... người cũng đã không sống ở chỗ này rồi.

- Vậy cũng khó nói.

Âu Phàm giả hoạt trờng mắt với Minh Diệu:

- Thế nhân đều yêu tiền, ta đương nhiên cũng yêu. Chỉ có điều ta đã định là phải trải qua cuộc sống tình khốn buồn chán, không có quan hệ gì đến yêu thích cá nhân cả.

- Nói thật, qua nhiều năm như vậy người vẫn hối hận vì quyết định của mình lúc trước sao?

Minh Diệu lấy ra một điều thuốc đưa cho Âu Phàm, mà Âu Phàm lại khoát tay áo, dùng ngón tay chỉ cổ họng của mình. Minh Diệu thấy Âu Phàm cự tuyệt, đành phải ngậm vào miệng mình:

- Tuy rằng có được tài hoa, lại không ai có thể thưởng thức người. Tiền tài, bè bạn, bằng hữu, dùng những thứ này đổi lấy tài hoa, người thật sự cảm thấy đáng giá sao?

- Ha ha. Không có gì mà hối hận hay không hối hận, có đáng giá hay không cả.

Âu Phàm mở bia ra uống một ngụm nhỏ, thản nhiên nói:

- Đây là thứ mà ta truy cầu, nếu như đã nhận được, như vậy mất đi tất cả những thứ khác cũng là bình thường. Có lẽ những thứ mất đi kia người khác cảm thấy rất giá trị, nhưng giá trị mỗi người đều khác nhau, chỉ cần mình cảm thấy đáng giá, vậy là được rồi.

- Nói cũng đúng.

- Minh Diệu, nếu thứ người muốn truy cầu là thứ này, đương nhiên sẽ không trao đổi lấy tài hoa, mà trực tiếp yêu cầu Lilith biến người thành một ca sĩ đang thành công là được rồi.

- Bước tiếp theo có tính toán gì không?

Âu Phàm không có tiếp tục thảo luận vấn đề này với Minh Diệu nữa, mà quay chủ đề lại lên người Minh Diệu:

- Xem ra các người hẳn là đã đắc tội nhân vật tương đối có quyền lực, cũng không thể cứ một mực trốn tránh cả đời được.

- Đương nhiên không thể, đây không phải là phong cách của ta.

Minh Diệu lắc đầu nói

- Bản thân ta thì không sao cả, cho dù bọn hắn buộc ta tội tham ô nhận hối lộ, buôn lậu thuốc phiện mại dâm, cưỡng gian lão mẫu heo đều không sao, ta cho tới giờ đều không ngại người khác nhìn mình thế nào.

- Nhưng một khi liên lụy đến cô bé Diệp Tiểu Manh kia thì không được, đúng không?

Trên mặt Âu Phàm mang theo vẻ giả hoạt, vui vẻ nói.

- Theo ý của người, tỷ tỷ của nàng, Mị là người thế nào?

Minh Diệu nghiêng đầu nhìn Âu Phàm nói.

- Là nữ hài lớn lên giống Diệp Tiểu Manh kia sao?

Âu Phàm nghĩ nghĩ nói:

- Hai tỷ muội là hai người hoàn toàn khác nhau. Tuy rằng hai người lớn lên rất giống nhau, nhưng nữ hài gọi là Mị kia lại từ trong thực chất tản mát ra một cổ hương vị hoàn toàn khác Diệp Tiểu Manh. Rét lạnh, nguy hiểm đa nghi, đối với bất cứ chuyện gì tựa hồ cũng tràn ngập đề phòng, không tin bất luận kẻ nào, giống như là một mãnh thú bị kinh hãi vậy.

- Tiểu Manh vẫn còn con nít, là một hài tử kiên cường. Mẹ của nàng qua đời từ rất sớm, mà phụ thân nàng vì nguyên nhân khác nên mới phó thác nàng cho ta. Mười năm này, nàng vẫn cho rằng ta là người thân cận nhất. Mà ta cũng không có năng lực gì khiến nàng có được cuộc sống vui sướng, nhưng thứ duy nhất ta có thể làm, chính là để cuộc sống của nàng dưới ánh mặt trời, đơn thuần và ngây thơ như một người bình thường, trải qua cuộc sống bình thường, đây cũng là lý do lúc trước phụ thân nàng phó thác nàng cho ta.

Minh Diệu đưa bốn chai bia trong tay, ánh mắt trở nên băng lãnh:

- Đây là chuyện duy nhất ta có thể làm được, ta không muốn có một ngày nàng sẽ biến thành như tỷ tỷ mình.

- Người muốn làm thế nào?

Âu Phàm hỏi:

- Trực tiếp đi giết người đã hãm hại các ngươi sao?

- Làm thế chỉ vô dụng, ngược lại sẽ phá hư chuyện nữa.

Minh Diệu lắc đầu

- Muốn giết một tên ngu ngốc rất đơn giản, nhưng hắn cũng chỉ là con rối trong tay người khác thôi. Hơn nữa nếu như giết hắn thì... chẳng khác nào nhận lấy tội danh hắn đặt lên đầu ta chứ, đó là kết quả xấu nhất.

- Bạo lực đơn thuần không giải quyết được vấn đề.

Âu Phàm gật đầu:

- Chỉ có điều muốn rửa sạch tội danh, lại không dễ dàng như vậy.

- Đúng vậy a, hiện giờ thiếu khuyết chính là tình báo, còn có chứng cứ nữa.

Minh Diệu uống một hơi cạn sạch bia trong chai:

- Hiện giờ chúng ta biết quá ít, ngay cả ai đang ở sau lưng tính toán chúng ta cũng không biết.

- Tình báo hữu dụng luôn ở chỗ nguy hiểm nhất.

Âu Phàm nói

- Nhưng hiện giờ các ngươi không thể nào hoạt động tự do được, đó là một vấn đề.

- Kỳ thật ta là vượt ngục ra, nếu như lúc ấy không trốn thì... có lẽ tình huống hiện giờ sẽ tốt hơn một chút.

Minh Diệu vừa cười vừa nói

- Nếu giờ ta còn ở trong phòng quan sát của hiệp hội thì tên ngu ngốc kia tạm thời không dám làm gì ta cả. Chuyện này thật sự quá lớn, hắn cũng không có quyền lợi để muốn làm gì ta thì làm được.

- Hội trưởng bị giết, phó hội trưởng với tư cách là nghi hung không rõ nơi hạ lạc, mà hắn là người duy nhất chứng kiến. Chuyện này cần tất cả người phụ trách phân bộ cùng nhau công khai thẩm tra xử lý, hắn sợ quá nhiều, muốn đánh đổ các chứng cứ của hắn có vô số phương pháp. Hơn nữa coi như thực sự không đánh đổ được hắn, như vậy kết quả xấu nhất chính là cả chuyện cuối cùng không giải quyết được gì. Trên danh nghĩa ta và nghi hung đã không có gì liên quan với nhau nữa, chuyện này dù tính toán thế nào cũng không đổ lên đầu ta được, cuối cùng hắn vẫn phải thả ta ra, chuyện này không chút ảnh hưởng gì đến ta cả. Hơn nữa dù sao người đã chết rồi, tình lực của tất cả mọi người đều dồn vào để tranh đoạt cái ghế còn trống, ai lại quan tâm đến một tiểu nhân vật như ta chứ? Kéo ta vào chuyện này, theo ta suy đoán hắn là do tên ngu ngốc kia tự chủ trương.

358. Chương 361: Tra Xét

- Ta muốn gặp người phụ trách buổi sáng của các người.

Một thiếu nữ đứng ở cửa, dùng giọng điệu băng lãnh, hơi ngạo mạn nói với người trông cửa.

- Có hẹn trước sao?

Người trông cửa lại chỉ ngẩng đầu liếc nhìn nàng, liền ngữ khí lạnh lùng hỏi. Nếu là đối với người thường mà nói, nữ hài này có chút không giống người thường. Thế nhưng đối với người của hiệp hội mà nói, nữ hài này chỉ bất quá là thường dân mà thôi. Trên người mặc dù có linh lực ba động rõ ràng, thế nhưng lại cũng không phải đặc biệt cường liệt, căn bản là không hấp dẫn nổi sự chú ý của hắn.

- Các người không phải đang vội vã tìm một người sao?

Nữ hài kia vẫn dùng ngữ khí lạnh ngạo nói.

- Ta biết hắn ở đâu!

- Người chờ một chút!

Người trông cửa trong nháy mắt biến sắc, hắn vội vàng cầm lấy điện thoại trên bàn, gọi cho Trần Lam bí thư. Vài phút sau, bí thư Trần Lam thần sắc gấp gáp từ trong đại lâu của hiệp hội đi ra.

- Người nói người biết hắn ở đâu?

Bí thư đi về phía thiếu nữ kia, lo lắng hỏi. Vì muốn tìm nơi bọn Minh Diệu hạ lạc, Trần Lam sắp ép bọn hắn phát điên rồi.

- Người e rằng không đủ cấp bậc.

Thiếu nữ quan sát bí thư một chút, hừ lạnh một tiếng nói:

- Tìm người đến có thể đưa quyết định nói chuyện với ta.

- Mời vào đi sao!

Đi tới trước cửa phòng làm việc, bí thư gõ cửa. Bên trong truyền đến thanh âm của một nam nhân. Thiếu nữ mặt không biểu tình đẩy cửa ra, trực tiếp ngồi trên sofa đối diện bàn làm việc của Trần Lam.

- Ta biết người là ai, do đó sẽ không cần giới thiệu lại.

Trần Lam nhìn nữ hài đối diện, cười lạnh nói:

- Thế nào, Minh Diệu coi ta là kẻ ngốc sao? Cứ nhiên cho kẻ gà mờ như người đến cùng ta bàn điều kiện?

- Ta là đến bàn điều kiện, thế nhưng cũng không đại biểu cho bất kỳ ai.

Nữ hài mở miệng nói rằng:

- Ta chỉ đại biểu cho chính mình.

- A? Thật không? Như vậy...

Trần Lam hừ lạnh một tiếng:

- Người và nữ hài Diệp Tiểu Manh kia hắn là bằng hữu đi sao? Tên là gì nhỉ?

- A Trạch.

Nữ hài mở miệng nói.

- A Trạch? Cái tên kỳ quái. Theo tình báo của chúng ta, quan hệ giữa người và nữ hài kia không tệ, người cho rằng ta sẽ tin tưởng lần này người đến bán tình báo của bọn họ sao?

Trần Lam lạnh lùng đánh giả nữ hài này.

- Tin hay không tùy người!

A Trạch vẫn biểu tình lạnh lùng như cũ, nói:

- Chỗ ta có đồ vật mà người muốn, còn người lại có đồ vật ta muốn. Đây là một giao dịch, thế nhưng nếu như giao dịch không thành công, ta nghĩ tổn thất của người hẳn là lớn hơn ta một chút.

- Giao dịch?

Trần Lam nhú mày, nhìn nữ hài ngồi đối diện. Tuy rằng vẻ mặt băng lãnh, thế nhưng Trần Lam từ bàn tay vẫn giữ chặt cái ghế của A Trạch có thể thấy được, kỳ thực nữ hài này có chút khẩn trương.

Bất quá là một tiểu hài tử chưa thành thực mà thôi. Trong lòng Trần Lam thâm kinh thường suy nghĩ. Đối mặt với một nữ hài trong lòng vô cùng khẩn trương, lại không biết làm bộ, Trần Lam không tin rằng Minh Diệu thực ngu ngốc đến mức tìm một người như vậy tới lừa gạt mình. Hẳn không phải đứa ngốc, Minh Diệu cũng không phải, như vậy chứng tỏ nữ hài này có thể muốn từ chỗ mình đạt được cái gì đó, cho nên mới tìm tới cửa.

- Nói đi, người muốn cái gì?

Trần Lam mở miệng nói rằng. Hẳn không tiếp thu nữ hài tên A Trạch này có thể từ trên người mình làm ra trò gì.

- Ta có thể nói cho người chỗ hắc ẩn thân, thế nhưng ta cần một bảo đảm.

A Trạch cắn môi, tựa hồ tương đối giằng co.

- Bảo đảm gì?

Trần Lam cau mày hỏi.

- Minh Diệu thế nào không quan trọng, thế nhưng người phải bảo đảm Tiểu Manh bình yên vô sự.

A Trạch nói:

- Một sợi lông cũng không thể thiếu đem nàng giao cho ta.

- Tiểu cô nương sống cùng Minh Diệu đó sao?

Trần Lam có chút kỳ quái hỏi.

- Ta biết nàng là bằng hữu của người. Người muốn bảo vệ nàng. Điểm này ta cũng có thể lý giải, thế nhưng người thực là vì nguyên nhân này nên mới đến tìm ta sao?

- Ta biết các người là ai, cũng biết năng lực của các người lớn cỡ nào?

A Trạch mở miệng nói.

- Ta ít nhiều cũng kiến thức cùng tiếp xúc qua thế giới này của các người. những vị quan to hiển quý kia đối với các người mà nói cũng chỉ là tiểu nhân vật mà thôi. Minh Diệu thế nào cũng không quan trọng, thế nhưng ta không thể để Tiểu Manh bị liên lụy.

- Ta hiểu, thì ra là có chuyện như vậy.

Trần Lam cười ha ha.

- Ý của người là nói người và nữ hài kia là bằng hữu, cùng Minh Diệu lại không có quan hệ gì, đúng không?

- Không sai, chính là chuyện này.

A Trạch gật đầu.

- Do đó ta không muốn để Tiểu Manh cũng liên lụy vào đó, đây là điều kiện của ta.

- Đáng thương cho Minh Diệu, đây là sự tình hoang đường nhataf mà gần đây ta nghe được.

Trần Lam thật vất vả mới ngừng cười.

- Vì bằng hữu bán đứng bằng hữu, nói như thế nào nhỉ? Ta thật không rõ trong đầu đám tiểu hài tử các người rốt cuộc là lớn lên thế nào nữa. Ti vi đã khiến đầu tất cả các người đều bị tàn phế rồi sao?

- Ta đến đây không phải để nghe người nói móc và cười nhạo, ta đến bàn giao dịch.

Sắc mặt A Trạch càng ngày càng khó coi.

- Người chỉ cần nói cho ta biết là có hay không, ta cần một câu trả lời.

- Đương nhiên có thể, nữ hài kia với ta mà nói không ý nghĩa gì, ta chỉ cần Minh Diệu.

Trần Lam dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào mắt A Trạch.

- Thế nhưng người phải đi cùng ta. Ta không tin người. Nếu như để ta biết người gạt ta, ta bảo đảm kết cục của người sẽ rất thảm.

- Có thể.

A Trạch gật đầu.

- Thế nhưng khi các người động thủ. Ta muốn tránh ra chỗ khác. Ta không muốn để Tiểu Manh biết là ta bán đứng hắn.

- Muốn bảo vệ bằng hữu, lại sợ hãi sự tình phản bội bị bằng hữu biết được, sẽ bị phỉ nhổ sao?

Trần Lam cười lạnh nói:

- Có thể, ta thậm chí có thể an bài một tiết mục để người xuất hiện kịp thời đem nàng ta cứu đi.

- Như vậy là hay nhất, bất quá...

A Trạch gật đầu:

- Người là người hợp tác không tệ.

- Tốt. Chúng ta lập tức xuất phát, người dẫn đường.

Trần Lam cầm lấy điện thoại trên bàn:

- Triệu tập mọi người, đã biết được chỗ đào phạm ẩn nấp, đem toàn bộ người trong và ngoài tổ xuất động.

- Hiện tại phải đi sao? Có phải là có chút quá nhanh?

A Trạch tựa hồ có chút do dự.

- Đương nhiên là bây giờ, ta một phút cũng không thể chờ được nữa.

Trần Lam dụng lực cầm tay A Trạch, cười lạnh nói:

- Ta cần bắt được hắn gấp. Hoặc là khi ta biết người gạt ta, tự tay bóp chết người. Ta nghĩ nếu như bộ dáng người bị bóp chết xuất hiện trên TV, sắc mặt Minh Diệu nhất định rất khó coi.

- Vậy được rồi.

A Trạch đưa tay chỉnh lại mái tóc của mình đến sau đầu, thoát nhìn tựa hồ cũng không quá để ý tới uy hiếp của Trần Lam. Nàng từ trên sofa đứng dậy, thoát khỏi tay của Trần Lam.

- Chúng ta đi!

Một chiếc điện thoại di động tinh xảo từ trong túi của A Trạch rơi xuống, lọt vào cái khe giữa sofa. Mà hai người A Trạch và Trần Lam lại bởi vì các loại tâm sự, mà không có phát hiện.

Trần Lam mang theo A Trạch lên một chiếc xe, hai người hướng phía quán bar của Âu Phàm đi tới. Mà cùng lúc đó, từ khắp các nơi, toàn bộ nhân viên ngoại cảnh của hiệp hội đều hướng phía đó chạy tới.

- Ta muốn gặp người phụ trách của các người.

Một nữ lang xinh đẹp đứng ở cửa hiệp hội, nói với người giữ cửa. Phía sau nàng còn có bốn trợ thủ.

- Đây là giấy chứng nhận của ta.

- Xin lỗi chị. Bộ trưởng có việc gấp nên đã ra ngoài. Ngài có thể đợi muộn chút rồi quay lại đây được không?

Người canh cửa xem qua giấy chứng nhận, sau đó cung kính nói. Người đến là người phụ trách chi nhánh của uỷ ban Châu Âu thiết lập tại Trung Quốc. Tuy rằng những người này tại Trung Quốc cũng không có quyền lợi gì quá lớn, nhưng thân phận lại tương đối miễn cưỡng. Người trông cửa tự nhiên cũng không thể lại tỏ vẻ cao ngạo như đối với A Trạch được.

- Ta rõ ràng ngày hôm qua đã gọi điện cho hần, sao giờ hần lại ra ngoài.

Nữ lang kia có vẻ bất mãn nói.

- Hiện tại trong hiệp hội ai chức vị cao nhất? Để hần tới gặp ta.

- Vậy mời ngài đến phòng tiếp khách chờ một chút, ta lập tức liên lạc.

Người trông cửa vội vã đưa nàng cùng bốn trợ thủ dẫn đến phòng tiếp khách, gọi điện thoại cho thư kí của Trần Lam.

Thư kí của Trần Lam đáng thương kia, đang bận đến sứt đầu mẻ trán, hiện tại lại ngựa không dừng vó chạy tới phòng tiếp khách.

- Trần Lam đâu? Bộ trưởng của các người đâu?

Nhìn thấy thư kí đẩy cửa tiến vào, vội vàng đi tới nỗi giậm đùng đùng hỏi.

- Ngày hôm qua rõ ràng ta cùng hần hẹn xong, sao hần không ở phân bộ? Lẽ nào hần là cố ý sao?

- Không không không. Tuyệt đối không phải như vậy. Xin ngài chờ nên tức giận.

Thư kí móc ra một tấm khăn tay lau lau mồ hôi trên mặt, vội vàng giải thích:

- Ngài cũng biết, gần đây hiệp hội chúng ta xảy ra đại sự, do đó bởi vì đột xuất, nên bộ trưởng hần...

- Vậy người nói cho ta biết, hần đi ra ngoài, như vậy sự tình ngày hôm qua ước định hướng hiệp hội các người thuê trang bị thì tính sao?

Nói:

- Khi nào hần có thể trở lại? Chúng ta đang khá vội.

- Như vậy...

Thư kí nghĩ một lúc.

- Lần này ADA tiểu thư tới đây chính là vì chuyện thuê trang bị sao?

- Lời vô ích, lẽ nào ta còn ta còn có chuyện gì khác sao?

Nữ nhân kia lạnh lùng nói.

- Ngày hôm qua đã ký hiệp ước xong, tiền thuê cũng đã chuyển vào trong tài khoản của các người, ước định ngày hôm nay tới lấy trang bị, các người đây là ý gì?

- Nếu như chỉ là tới lấy trang bị lúc trước đã ước định xong, ta nghĩ ta có thể xử lý.

Thư kí nói rằng Hần nhớ kỹ ngày hôm qua Trần Lam có nói qua, nữ nhân này thân phận rất đặc thù. Hơn nữa là cùng tội phạm đào ngục Minh Diệu kia có giao tình không tệ. Mà trước sự tình chi nhánh của uỷ ban tối cao Châu Âu muốn gặp bọn họ thuê trang bị hần cũng biết. Chỉ là hần thật không ngờ, người phụ trách chi nhánh, lại tự mình dẫn người tới đây.

- Vậy là tốt rồi. Chúng ta đang vội.

Nữ nhân kia gật đầu nói.

- Xin mau chóng dẫn trợ thủ của ta đi làm thủ tục tiếp nhận. Chúng ta còn phải vội vã trở về.

- Được, mời đợi chút.

Thư kí vội vã từ trên lầu gọi người xuống, dẫn theo bốn trợ thủ vào phòng trang bị làm thủ tục, còn hần thì lưu lại cùng nữ lang kia.

- Thật không ngờ, chị lại tự mình dẫn người đến.

Thư kí đưa qua một chén nước chè, vừa cười vừa nói:

- Loại chuyện này chỉ cần phái thủ hạ đến không phải là xong sao?

- Người biết đấy, chi nhánh của chúng ta tổng cộng chỉ có mấy người như vậy.

Nữ nhân kia nhận lấy chén trà uống một ngụm khẽ nói:

- Hơn nữa sự tình về hội trưởng hiệp hội các người ta cũng nghe nói rồi. Lần này tới đây đồng thời cũng là vì đại biểu ủy ban gửi lời an ủi và thương tiếc chân thành.

- Đa tạ.

Thư kí gật đầu cảm ơn, nói:

- Hội trưởng lúc còn sống vẫn vì làm sâu sắc giao lưu giữa hai bên mà nỗ lực không ít, thế nhưng không ngờ hiện tại lại...

- Đúng vậy, thực sự là đáng tiếc đó.

Nữ lang gật đầu nói:

- Hi vọng có thể mau chóng đem hung thủ đưa ra ánh sáng, đương nhiên, ta nghĩ chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến hợp tác giữa song phương chúng ta. Bởi vì người biết đấy, chúng ta cùng hần quan hệ...

- Sẽ không, đương nhiên sẽ không.

Thư kí vội nói.

- Vì sao ngày hôm nay ở đây vắng vẻ như vậy? Từ lúc tiến vào đến giờ tựa hồ rất ít người, hiệp hội các người ngày hôm nay nghỉ làm sao? đọc truyện mới nhất tại .

Nữ lang mở miệng hỏi:

- Ngày hôm nay là ngày lễ gì của Trung Quốc sao?

- A, không phải, xảy ra đại sự như vậy, cho dù ngày tết cũng không thể nghỉ a.

Thư kí vội vã nói rằng.

- Chủ yếu là có chuyện khá quan trọng, nên mọi người bị phái ra. Ngài cũng biết, gần đây là thời buổi rối loạn a.

- Bí thư, phiền ngài ra ngoài một chút.

Một thành viên hiệp hội đẩy cửa tiến vào nói.

- Có chút phiền phức.

- Thế nào?

Thư kí cau mày nói:

- Ta đang tiếp khách nhân trọng yếu.

- Chuyện tương đối quan trọng...

Thành viên hiệp hội kia mơ hồ nói.

- Trước xin phép ra ngoài một chút.

Thư kí lòng đầy áy náy nói, đi theo tên thành viên hiệp hội kia ra ngoài phòng tiếp khách.

- Xảy ra chuyện gì?

Rời khỏi phòng tiếp khách, sau đó thư kí vội vã hỏi.

- Vừa rồi cảnh cục gọi điện thoại tới, nói bọn họ phát hiện mấy cổ thi thể tử trạng quỷ dị, hoài nghi là thuộc về sự kiện thần quái, muốn chúng ta phái người tới xem một chút.

Thành viên hiệp hội nói.

- Vậy thì cũng như bình thường thôi, tùy tiện phái nhân viên bên ngoài tới xem một chút không phải được sao?

Thư kí cau mày nói rằng.

- Chuyện nhỏ như vậy còn phải tới hỏi ta?

- Nhưng chúng ta không còn nhân thủ a.

Tên nhân viên hiệp hội kia cười khở nói:

- Bộ trưởng để toàn bộ nhân viên đều phái đi, hiện tại trong phân bộ chỉ có những nhân viên văn chức chúng ta ở đây. Đâu còn nhân viên bên ngoài a?

- Vậy thì nói với bọn họ cho người tới trước, chờ người của chúng ta trở về sau đó sẽ đi qua.

Thư kí nói rằng.

- Cục trưởng kia nói không chờ được, phải lập tức xử lý.

Thành viên hiệp hội nói.

- Không biết vì sao, có người đem chuyện này để lộ cho giới truyền thông, đã có đại lượng ký giả chú ý tới chuyện này, cần phải nhanh chóng xử lý. Bằng không sẽ rối loạn lớn.

- Thực sự là phiền phức.

Thư kí nhỏ giọng lầm bầm một câu, vội vàng trở lại phòng làm việc của mình gọi điện thoại.

Vì truy bắt Minh Diệu, Trần Lam xuất động hầu hết người trong hiệp hội. Chỉ cần người có một chút năng lực chiến đấu hẳn đều mang theo. Có thể thấy được hẳn đối với việc bắt Minh Diệu coi trọng cỡ nào. Hiện tại trong phân bộ của hiệp hội chỉ còn mấy nhân viên văn chức không có năng lực chiến đấu này mà thôi. Giày cao gót dẫm nên sàn nhà, phát ra tiếng vang “lộp bộp lộp bộp”, dọc theo hành lang hướng phía cửa vào tầng hầm đi đến.

Gác tại cửa tầng hầm ngầm chỉ có một nhân viên trẻ tuổi mà thôi. Dù sao nằm bên trong là một thi thể đã mất đi hô hấp. Đối với bọn họ mà nói cũng không có giá trị, chỉ có thể chứng minh quyền lợi đã không còn. Chính mình có thể xuất thủ cướp giật mà thôi. Do đó cũng chẳng bao giờ nghĩ tới có người lại cảm thấy hứng thú đối với một cổ thi thể...Chỉ là dùng chút thủ đoạn nhỏ, liền dễ dàng đem nhân viên kia thôi diên, rồi tiến vào phòng xác.

359. Chương 362: Vây Bắt.

Xóc lên vải trắng phủ trên thi thể. Thấy thi thể lão nhân đã chết kia. Bởi vì cần duy trì trạng thái một phút cuối cùng lúc còn sống, nên thi thể được bảo tồn khá tốt. Từ trong túi lấy ra điện thoại di động, ấn một dãy số, lại đưa điện thoại di động hướng phía thi thể lão nhân kia.

- Thế nào, thấy rõ rồi chứ?

Nàng nói qua điện thoại.

- Rất rõ ràng.

Thanh âm của Minh Diệu từ bên kia điện thoại truyền đến.

- Điện thoại di động thật đúng là đồ tốt.

- Trên người có mấy vết thương, hẳn là bị vật thể sắc bén đâm trúng. Thế nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Một tay cầm điện thoại di động, tay kia kiểm tra vết thương trên thi thể.

- Còn có mấy chỗ thoát nhìn tựa hồ là vết tích bị pháp thuật đánh trúng lưu lại, bất quá cũng không nghiêm trọng.

- Những vết thương này hẳn là khi cha ta cùng Diệp đại ca giao đấu lưu lại. Minh Diệu thông qua màn hình điện thoại di động, có thể thấy rõ ràng tình huống thi thể.

- Còn có cái khác không?

- Chỗ ngực tổn thương tương đối nghiêm trọng, bên ngoài da mặt bị phù, thương tổn điện hệ rất điển hình.

Tỉ mỉ kiểm tra trên ngực thi thể, ADA nói:

- Bất quá thoát nhìn cũng không đủ để trí mạng. Chỉ là trong thân thể lưu lại phân tử điện ly rất nhiều. Toàn thân cơ nhục co rút lại. xem tại

- Thương tổn do điện sao?

Minh Diệu suy nghĩ nói.

- Như thế có chút kỳ quái, cha ta và Diệp đại ca đối với pháp thuật điện hệ cũng không thành thạo, bất quá ta nghe nói hội trưởng đối với cái này khá tinh thông.

- Bên ngoài cũng không có vết thương trí mệnh.

Lấy tay cầm cổ tay thi thể, đem một luồng linh lực truyền vào kinh mạch trong thi thể. Bất quá gân mạch thân thể hẳn đều bị phá hủy, tổ chức cơ nhục gần huyết quản tựa hồ là bị hỏa diễm cường liệt thiêu đốt. Đây là nguyên nhân khiến hẳn tử vong.

- Gân mạch và huyết quản bị hỏa diễm thiêu đốt sao?

Minh Diệu sửng sốt.

- Hình như ta nhớ có một loại tà thuật thất truyền đã lâu cùng cái này rất tương tự.

- Trên cơ bản là như thế này, cái khác ta cũng không tra ra được gì.

Nhìn đồng hồ đeo tay nói:

- Từ Mẫn, có thể tranh thủ thời gian cũng không nhiều, ta phải rời khỏi đây.

- Ừm, biết từng này là đủ, người trở lại đi sao.

Minh Diệu gật đầu:

- Bọn họ có lẽ cũng có thể nghĩ tới.

Liên tục gọi điện thoại ấy vị lãnh đạo bộ môn quen biết. Nghe được bọn họ đảm bảo son sắt, thư kí rất cục thờ phào nhẹ nhõm. Dem dư luận truyền thông áp chế xuống. Không thể không nói ở Trung Quốc, lực lượng của Hà Giải thân thú vẫn tương đối hữu dụng. Ít nhất một số thời điểm có thể lợi dụng lực lượng của thân thú, ngăn chặn một ít sự tình không nên xuất hiện trước mặt công chúng, không đến mức sản sinh cục diện hỗn loạn.

Cúp điện thoại xuống, thư kí liền ngựa không dừng vó chạy về phòng tiếp khách. Chỉ là khi hẳn đẩy cửa phòng tiếp khách ra, sau đó lại phát hiện bên trong đã không còn một bóng người. Chỉ còn chén trà đã uống đặt trên bàn, nước vẫn còn ấm.

- Uy, người của chi nhánh Châu Âu đâu rồi?

Thư kí kéo một nhân viên văn chức qua hỏi:

- Bọn họ đi đâu rồi?

- Không biết a!

Nhân viên văn chức bị kéo hỏi lắc đầu nói.

- Ta không có thấy.

- Kỳ quái, đi đâu rồi?

Là người quan trọng nhất lần này đến bãi phỏng, thế nhưng hiện tại lại không biết chạy đi đâu. Thư kí quyết định đi tới chỗ giao trang bị xem một chút.

Dọc theo cầu thang chạy lên lầu ba, từ xa thư kí thấy bốn trợ thủ đang cùng người của hiệp hội giao thiết bị, diều biên lại, thế nhưng cũng không thấy thân ảnh của nữ lang kia.

- Xin hỏi người phụ trách của các người đi đâu rồi?

Thư kí tiến lên kéo một trợ thủ hỏi.

- Người đang tìm ta sao?

Trợ thủ kia còn chưa kịp trả lời, thanh âm liền từ phía sau thư kí truyền đến.

- Có chuyện gì sao?

- A, không có gì!

Thư kí quay đầu lại, thấy nàng ta đang đứng phía sau mình, mỉm cười nhìn nói:

- Thật xấu hổ, tiểu thư, gần đây sự tình thật sự là nhiều lắm, đã tiếp đãi không chu toàn rồi.

- Không sao, vả lại ta cũng không phải tiểu hài tử, không cần luôn có người chăm sóc.

Trên mặt mang theo mỉm cười, khí định thần nhàn nói, nàng quay hướng bốn trợ thủ của mình hỏi:

- Điều chuẩn bị xong rồi chứ?

- Xong rồi, chỉ cần ký lên là được.

Một trợ thủ hồi đáp.

- Vậy là tốt rồi!

Gật đầu, mỉm cười nói với thư kí rằng:

- Như vậy chúng ta sẽ không quấy rầy các người làm việc nữa, hi vọng lần xong lại có thể hợp tác.

- Tất nhiên rồi.

Thư kí liền vội vàng trả lời.

- Ta cũng hi vọng có thể tăng thêm cơ hội cho hai bên chúng ta giao lưu.

- Ha ha, quá khách khí rồi.

Vươn tay khẽ bắt tay với thư kí một cái.

- Vậy, gặp lại sau.

Rồi hướng phía bốn trợ thủ vẫy tay, năm người mang theo trang bị từ hiệp hội thuê được, rời khỏi đại lâu của hiệp hội.

- Hắc, người đang làm cái quỷ gì vậy?

Khi ô tột rời khỏi hiệp hội một đoạn, một trợ thủ mở miệng hỏi:

- Nhất định theo chúng ta đến, đến rồi lại không thấy đâu. Rõ ràng họ đến kịch liệt lại làm bộ như không có việc gì. Người rất cuộc...

- Ta vừa rồi rất vội vàng sao?

Cắt đứt lời trợ thủ nói, vội vã hỏi.

- Hơn nữa chúng ta đều chú ý.

Trợ thủ kia nói.

- Bất quá thư kí hiệp hội kia hẳn là không có phát hiện đi sao, người và hắn bắt tay, lực chú ý của hắn tựa hồ đều đặt trên bộ ngực của người.

- Vậy là tốt rồi!

Nàng lẩm bẩm nói:

- Hi vọng hắn sẽ không thấy có chỗ nào kỳ quái.

- Hắc, người còn chưa có trả lời câu hỏi của ta đấy.

Trợ thủ kia nói. Bởi bọn họ chỉ là nhân viên làm việc của một chi nhánh của uỷ ban Châu Âu tối cao thiết lập tại Trung Quốc, nên người của chi nhánh cũng không nhiều, đều rất quen thuộc lẫn nhau. Tuy là lãnh đạo tối cao, nhưng bởi vì là mỹ nữ, lại không kiêu căng, nên cùng các thuộc hạ quan hệ rất tốt. Thỉnh thoảng cũng sẽ vui đùa một ít, cấp trên cấp dưới coi nhau như bằng hữu, do đó, thuộc hạ ở trước mặt nàng luôn rất thoải mái.

- Chẳng lẽ là bởi vì người coi trọng một anh đẹp trai nào trong hiệp hội Trung Quốc này, cho nên muốn nhân cơ hội tiếp cận hắn? Chúng ta có thể giúp người a!

Nghe nói như thế, ba trợ thủ khác đều cười ra tiếng. Là Tuyệt tặc đại tiểu thư, vóc người lẫn tướng mạo của nàng đều là nhất đẳng. Từ sau khi tin tức giải trừ hôn ước được truyền ra, ai nấy đều biết hiện tại nàng đã trở lại độc thân. Do đó, chuyện này liền thành chủ đề vui đùa của bọn họ.

- Cứ coi là thế đi sao!

Nàng không tỏ rõ ý kiến, nói.

- Bất quá không phải suất ca.

- A, trời ạ!

Trợ thủ kia khoa trương ôm ngực mình nói.

- Lẽ nào chúng ta thực không còn cơ hội sao?

- Ừm, các người không có cơ hội.

Nàng vừa cười vừa nói:

- Ta thích nam nhân Trung Quốc.

- A, tại sao có thể như vậy, không công bằng, kỳ thị quốc tịch a.

Trong xe vang lên một mảnh thanh âm oán giận gào thét.

Trên con đường vốn yên tĩnh dần dần trở nên có chút náo nhiệt. Đây vốn là con đường nhỏ rất gần khu phố trung tâm, nhưng không biết vì sao, luôn là một bộ dáng dập dềnh người lui tới. Yên tĩnh, hiếm khi có hình dáng con người. Mà trên con đường lớn bên ngoài, lại là dòng người đi lại nối liền không dứt, rộn ràng náo nhiệt. Tuy rằng chỉ cách nhau không đến năm thước, nhưng lại tựa như hai thế giới.

Thế nhưng ngày hôm nay con đường nhỏ này lại trở nên náo nhiệt. Hơn mười nam nhân mặc âu phục màu đen từ khắp các nơi chạy tới, phong tỏa con đường nhỏ này, không cho phép bất cứ ai ra vào. Con đường nhỏ này vốn rất không bắt mắt. Vô luận là bà chủ tới đây mua sắm, hay tình lữ đi dạo phố không có gì bất ngờ xảy ra mà nói đều sẽ tự động quên con đường nhỏ hẻo lánh này. Thế nhưng bởi ngày hôm nay trên cửa

con đường nhỏ có một đám người mặc đồ đen, lại thêm bộ dáng khấn trương như lâm đại địch, đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người đi qua. Không ít người gan lớn, hiếu chuyện đi tới hỏi chuyện gì xảy ra, thế nhưng ngênh tiếp hần chỉ là một khuôn mặt lạnh lẽo khiến hần phải nhanh chóng rời khỏi mà thôi.

Thích xem náo nhiệt là một loại truyền thống quang vinh của người Trung Quốc, vả lại nhìn cũng không mất tiền, còn có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân. Loại buôn bán chỉ được lợi không mất gì này ai cũng muốn làm. Do đó, thời gian cũng không quá lâu, bên ngoài con đường nhỏ này đã có một đám quần chúng vây quanh xem náo nhiệt. Khi xe của Trần Lam đến, chỉ có thể đứng ở sát vách đường.

- Minh Diệu đang trốn ở đây sao?

Trần Lam nhìn A Trạch hỏi.

- Nếu như để ta biết người đang gạt ta, như vậy...

- Ta có phải đang lừa người hay không, người đi vào là biết.

A Trạch lấy tay khê xoa tóc một cái, dùng ngữ khí trào phúng nói:

- Thế nào, lẽ nào người đang sợ hãi sao? Là sợ bị lừa hay sợ Minh Diệu?

- Ta sợ? Ta sẽ sợ hần sao?

Trần Lam tựa như con nhím bị chọc tức giận. hần nắm chặt cánh tay của A Trạch. Bởi ra sức quá lớn, A Trạch không khỏi nhăn mặt.

- Ta nói cho người, ta chưa bao giờ sợ kẻ nào, càng không nói tới kẻ đang phải chạy trốn như chó nhà có tang đó.

- Người ở chỗ này kêu gào với ta cũng vô ích, vả lại hần đang trốn ở trên con đường này, người trực tiếp đi đối mặt nói cho hần nghe là được.

A Trạch rút tay ra khỏi Trần Lam.

- Bất quá nhớ kỹ ước định của chúng ta, Tiểu Manh một sợi tóc của không thể thiếu.

- đương nhiên, ta là người rất thủ tín. Chỉ cần ta bắt được Minh Diệu, nữ hài kia liền giao cho người.

Trần Lam nói. Ta chỉ nói sẽ để nữ hài kia lông tóc vô thương giao cho người. Thế nhưng nếu lúc đó bị người ta bắt đi lại là chuyện không liên quan đến ta. Trần Lam ngẫm lại, bắt được Minh Diệu, sau đó sẽ đem chỗ Diệp Tiểu Manh hạ lạc nói cho A Nhã, để nàng phái người đi bắt nữ hài kia. Đây không coi như làm trái ước định đi sao, miệng hần nhếch lên một dáng tươi cười âm lãnh.

- Nói chung Tiểu Manh thuộc về ta, còn Minh Diệu thuộc về người.

A Trạch thấy khoe miệng Trần Lam cười lạnh không khỏi rùng mình.

- Bất quá trước đó, ta cần chuẩn bị sẵn sàng.

- Tùy người!

Trần Lam phát tay nói:

- Ta lưu lại một người giúp người. Chỉ cần ta bắt được người sau đó người muốn thế nào hần đều phối hợp với người.

Trần Lam vẫy tay, kêu tới một nhân viên của hiệp hội, ghé tai hần căn dặn vài câu.

Nhân viên kia đi tới bên cạnh A Trạch, không nói gì. Thế nhưng A Trạch biết, phía sau kính râm, con mắt của nhân viên này đang gắt gao nhìn nàng. Không chỉ giúp nàng đến bố trí, quan trọng hần là tới giám thị nàng.

- Tiểu ca, hỗ trợ.

A Trạch nói với nhân viên kia.

- Tôi muốn đến một địa phương để ẩn nấp.

- Tùy người. Chỉ cần người không rời khỏi phạm vi tầm nhìn của ta là được.

- Chỗ đó được chứ?

A Trạch chỉ vào một chỗ cách đó không xa nói. Đó là một quầy hàng ven đường. Trên đó bày rất nhiều các loại vật phẩm trang sức như kẹp tóc, dây buộc tóc hoặc là vòng tai của nữ hài.

- Người đi giúp ta cùng chủ cửa hàng nói chuyện một chút, xem có thể cho ta trốn ở đó được không.

Nhân viên kia rất nghi hoặc nhìn A Trạch, lại nhìn quầy hàng kia. Chủ cửa hàng là một nữ nhân trẻ. Đại khái là vì mời chào khách hàng, trên mặt nàng ta mang theo một bộ kính mắt thật lớn, che đầy hơn phân nửa khuôn mặt. Tuy rằng hắn cũng không biết A Trạch vì sao nhất định lợi dụng quầy hàng kia làm chỗ trốn. Nhưng vì hành động lập tức sẽ bắt đầu, hắn không muốn vào lúc này làm phức tạp, nên lôi kéo A Trạch hướng phía quầy hàng kia đi đến.

- Lão bản nương...

Nhân viên kia cầm giấy chứng nhận ra bản thân đưa ra trước mặt chủ cửa hàng kia.

- Chúng ta là cục an ninh quốc gia, đang phá án, hi vọng người có thể phối hợp một chút.

Thật vất vả mới lách ra khỏi đoàn người vây xem náo nhiệt, Trần Lam rốt cục đi tới đầu con đường nhỏ. Vì hành động lần này, hắn điều động toàn bộ nhân thủ có thể, ba mươi nhân viên, sáu thành viên tổ hành động đặc biệt đem con đường nhỏ này vây kín từ đầu đến cuối. Trên nhiều mái nhà bố trí nhân viên giám thị, đủ để sánh ngang thiên la địa võng. Trần Lam còn cho người dùng kết giới trực tiếp phong tỏa cả con đường, một tấm chắn hình tròn trong suốt sau khi người của Trần Lam tiến nhập triệt để đem con đường này và bên ngoài cắt đứt. Nếu như Minh Diệu thực trốn ở đây, căn bản là chim trong lồng, vô luận ra sao cũng không thể trốn thoát.

-Sao có nhiều người vây ở đây như vậy?

Trần Lam hỏi một thành viên tổ hành động đặc biệt.

- Quá vướng bận.

- Chúng ta cũng không có biện pháp.

Thành viên tổ hành động đặc biệt kia nói.

- Dân chúng đều thích xem náo nhiệt, ngăn cũng ngăn không được.

- Bỏ đi, bọn họ thích vây ở chỗ này thì cứ để bọn họ ở lại đi sao, chính sự quan trọng hơn.

Trần Lam có chút bất đắc dĩ nói.

- Sau khi người của chúng ta đi vào, lập tức dùng kết giới phong tỏa nơi này, bọn họ không tạo được phiền phức gì.

Trần Lam phát tay, hơn mười nhân viên mặc âu phục màu đen đi theo phía sau hắn, tiến nhập con đường nhỏ kia. Sau khi bọn họ tiến nhập, mấy thành viên tổ hành động đặc biệt hợp lực bày kết giới kiên cố. Tầng kết giới kiên cố này coi như là xe tăng đến bắn vào cũng không nhất định lưu lại được vết tích bên trên, càng không cần nói lấy lực lượng một người muốn cưỡng ép phá hủy.

Theo lời nói của A Trạch, Minh Diệu hẳn là đang trốn ở bên trong quán bar ở giữa con đường. Nhìn tấm biển loang lổ của quán bar kia, Trần Lam cười. Toàn bộ cửa ra vào đều bị người của hiệp hội phong tỏa, chỉ còn chờ Trần Lam ra lệnh một tiếng liền cùng nhau tiến vào.

Trần Lam vung tay lên, thành viên của hiệp hội đạt được tín hiệu đá văn cửa quán bar ra, hơn mười nhân viên cùng nhau chạy ào vào.

- Sao giờ mới đến, các người tới chậm.

Một thanh âm nam nhân vang lên:

- Ta chờ người nửa tiếng đồng hồ.

- Trên đường kẹt xe.

Trên mặt Trần Lam mang theo tiểu ý nhẹ nhàng, bước chân đi vào quán bar. Trên quầy bar, Minh Diệu đang cầm một chai bia đưa lưng về phía chỗ hắn ngồi.

- Lần này ta xem người chạy đi đâu?

- Ta cần chạy sao?

Minh Diệu cầm lấy chai bia trong tay uống một ngụm, nhàn nhạt nói:

- Người cũng không phải ta giết, người không có quyền bắt ta!

- Có quyền hay không không phải người nói là được. Mà là ta.

Trần Lam lớn tiếng quát nói:

- Ta vốn chỉ là hoài nghi người cùng hung thủ giết hội trưởng có chỗ cấu kết, cũng không có chứng cứ gì, chỉ là muốn người hiệp trợ điều tra mà thôi. Thế nhưng người cư nhiên từ trong phòng quan sát của hiệp hội bỏ trốn. Tuy rằng ta không biết người là dùng cách gì bỏ trốn, nhưng đã lựa chọn vượt ngục, vậy chứng tỏ trong lòng người có quỷ.

360. Chương 363: Đối Kháng

- A, đúng vậy đúng vậy, vả lại ta hiện tại cũng không có chứng cứ gì, người muốn đổ tội cho ta thế nào chả được.

Minh Diệu thản nhiên đáp.

- Như vậy xin hỏi Trần bộ trưởng, hiện tại ta đang ngồi ở đây. Người muốn thế nào?

- Dem người bắt trở lại chậm rãi điều tra.

Khóe miệng Trần Lam lộ ra một tia tiểu ý âm lãnh.

- Bất quá xét thấy lúc trước người đã dùng phương pháp không rõ thoát khỏi phòng quan sát. Do đó ta thấy người rất nguy hiểm, tốt nhất vẫn là làm cho người mất đi năng lực phản kháng.

- Dem ta đánh trọng thương, sau đó bắt trở lại, đúng không?

Trong giọng nói của Minh Diệu không nghe ra được bất cứ một tia tâm tình ba động gì, tựa hồ đối với Trần Lam uy hiếp cũng không thêm để ý.

- Chỉ bằng chút người đó của người sao?

- Chút người đó của ta?

Trần Lam hừ lạnh một tiếng. Vì vậy bắt Minh Diệu, hắn mang đến toàn bộ nhân thủ, lại còn bày thiên la địa võng, hắn không tiếp thu Minh Diệu có thể từ nơi này trốn được ra ngoài.

- Người có thể phản kháng thử xem, bất quá ta nói trước, nếu như người phản kháng, thủ hạ của ta khi hạ thủ có thể sẽ nặng hơn một ít.

- A, như vậy ta ngược lại có chút mong chờ đó...

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Minh Diệu lại đột nhiên biến mất trước mặt Trần Lam. Cùng lúc đó, hai nhân viên gần Minh Diệu nhất thân thể mềm nhũn rồi ngã xuống, mất đi tri giác.

- Đến đây đi, để ta hoạt động một chút.

Minh Diệu đứng tại chỗ, vắn vẹo các đốt ngón tay, thản nhiên nói.

- Ta cũng rất muốn biết, hiện tại ta đến tột cùng có thể làm được trình độ nào?

Trong lòng Trần Lam cả kinh. Hắn vừa rồi thậm chí cũng không có thấy Minh Diệu xuất thủ ra sao. Hai gã thủ hạ đã ngất đi. Mặt Trần Lam băng lãnh làm một thủ thế, hơn mười gã nhân viên mặc âu phục màu đen kia liền cùng nhau xông về phía Minh Diệu, còn chính hắn thì lui về phía sau hai bước.

Cúi người tránh thoát linh khí bắn đến, Minh Diệu bước về phía trước một bước, một quyền nện lên cằm một gã nhân viên. Quyền đầu bao bọc Kim Quyết tựa như một thanh đại chùy trực tiếp đem tên nhân viên kia đánh bay ra ngoài. Thân thể bay giữa không trung còn va vào mấy gã đồng bạn phía sau. Bởi những người này đều là thành viên hiệp hội, chỉ là nghe theo mệnh lệnh của Trần Lam mà thôi, do đó Minh Diệu cũng không muốn hạ thủ quá nặng, nhân viên kia gãy dựa trên mặt đất vài cái, lại đứng lên.

Mấy đạo linh khí màu sắc khác nhau nhân cơ hội đánh lên lưng Minh Diệu, nổ ra một mảnh hỏa đoá đủ mọi màu sắc, dẫn cháy áo của hắn. Bạo tặc tuy rằng nhìn qua uy lực mạnh, nhưng cũng không có tạo thành thương tổn cường đại đối với Minh Diệu. Chỉ là để thân thể hắn hơi chút mất đi cân bằng. Mà hỏa diễm trên áo cũng không có tiếp tục thiêu đốt, mà chỉ trong nháy mắt liền tắt đi.

- Ta tựa hồ minh bạch, đây là bản chất sao?

Minh Diệu giống như đột nhiên hiểu ra cái gì đó. Vừa rồi hắn cũng không có cố ý muốn dập tắt hỏa diễm trên người. Mà chỉ đơn thuần phản ứng theo bản năng muốn dùng linh lực áp chế hỏa diễm thiêu đốt một chút mà thôi. Thế nhưng không ngờ chỉ là tâm niệm khẽ động, hỏa diễm kia liền trong nháy mắt dập tắt, linh lực của hắn thậm chí còn chưa kịp phát huy tác dụng.

Phải biết rằng đây không phải hỏa diễm bình thường, mà lợi dụng linh lực kịch liệt ma sát sản sinh, nếu như không có linh lực áp chế, cho dù dùng nước đổ lên cũng sẽ không tắt.

- Xem ra ta hẳn là thử lại, xem có tác dụng đồng dạng hay không?

Minh Diệu quay đầu, nhìn lục sắc nhuyễn tiên trong tay tên nhân viên đang tiến về phía hắn.

Nhìn Minh Diệu đánh về phía mình, tên nhân viên kia có chút kinh hãi. Lục sắc nhuyễn tiên trên tay hắn đầy gai sắc bén, tựa như gai hoa hồng. Bị cây nhuyễn tiên này quất lên người, kết cục duy nhất đó là da tróc thịt bong. Cây nhuyễn tiên này là do một loại linh thảo đặc thù chế thành, cứng cỏi lại không mất đi sự mềm mại, hơn nữa bị gai trên nhuyễn tiên đâm trúng. Người bị đâm trúng còn có thể bị những gai nhọn đó hút đi đại lượng linh lực, là một trong vật phẩm trang bị cao cấp của hiệp hội. Vốn theo lý mà nói, vật phẩm sa hoa này nhân viên căn bản không có tư cách sử dụng, thế nhưng vì muốn bắt Minh Diệu, Trần Lam dốc hết vốn, mỗi một thành viên hiệp hội đến đây chấp hành nhiệm vụ vậy bắt đều được trang bị đến tận răng. Trong tay nắm đồ tốt bình thường căn bản ngay cả nhìn cũng không có tư cách này, nhân viên kia trong lòng không khỏi có thêm vài phần tự tin. Hắn bản năng phát nhuyễn tiên trong tay, lao đầu về phía Minh Diệu.

Đối với cây roi bay đến, Minh Diệu không tránh không né, mà dừng lại. Bởi vì cây roi kia uy lực cường đại, cho nên lúc dùng roi chính là lúc nhân viên ngoại cần ra tay, những nhân viên ngoại cần khác đều rất ăn ý lui về sau một bước.

Vũ khí uy lực cường đại, nhưng sử dụng có thỏa đáng không phải xem người sử dụng. Nếu như đưa một khẩu súng ngắn nòng lớn ột hải tử không đến năm tuổi..., như vậy kết cục chính là nó chẳng những không giết chết được đối thủ, mà còn bị sức giạt làm nát cả cánh tay. Tuy rằng Trần Lam phòng ngừa vạn nhất nên đã phân phát tất cả trang bị cao cấp của hiệp hội chế tác cho thủ hạ của mình. Nhưng những người này chỉ là nhân viên ngoại cần tầng chót nhất thôi, chưa nói đến thành thạo, mà ngay cả có thể sử dụng cũng tương đối miễn cưỡng, hơn nữa nắm trong tay loại vũ khí có tính sát thương cao này, rất dễ xảy ra chuyện ngộ thương đồng đội trong hỗn chiến. Cho nên đối với Minh Diệu mà nói đây cũng là một chỗ tốt, tối thiểu là khi hắn một người ở trong địch nhân, địch nhân khác vì không bị đồng bạn mình ngộ thương nên đều thôi lui ra khỏi vòng chiến, tránh khỏi tình trạng quần bách khí bị vây công.

Thấy Minh Diệu vậy mà không hề phòng bị với cây roi trên tay mình, nhân viên ngoại cần kia không khỏi vui vẻ. Chỉ cần bị cây roi này cuốn vào trong, chẳng những sẽ bị gai ngược đâm vào khiến thương tích đầy mình, mà linh lực còn bị hút khô toàn bộ, tại trong thời gian ngắn biến thành trạng thái suy yếu. Hiện giờ trong đầu nhân viên ngoại cần này đã tưởng tượng đến tràng cảnh mình thành công thắng chức rồi.

Minh Diệu vươn tay đến cây roi đang bay đến trước mặt, Kim Quyết bao phủ bên ngoài, Minh Diệu dùng tay không trực tiếp nắm lấy cây roi kia. Nguyên bản tràng cảnh tay hấn huyết nhục mơ hồ cũng không xuất hiện, cây roi vốn thể đại lực trầm xen lẫn tiếng xé gió bị Minh Diệu cầm chặt, nhẹ nhõm như dùng tay phải nắm lấy tay trái vậy, bàn tay yếu ớt tiếp xúc vào mấy cây gai nhọn hoắt kia, nhưng ngay cả da cũng không chút bị thương.

- Quả là thế.

Minh Diệu nở nụ cười. Tâm niệm vừa động, tay cầm cây roi bỗng động, một màn Minh Diệu tay không bắt lấy khiến kim bí quyền kinh ngạc đến ngây người đột nhiên cảm thấy cây roi trong tay có chút không nghe lời... chuỗi roi nằm trong tay lay động kịch liệt, tựa hồ như bỗng nhiên có tánh mạng muốn tránh thoát khỏi bàn tay của hắn vậy. Hắn còn chưa kịp phản ứng xem xảy ra chuyện gì thì cây roi vốn nằm trong tay liền thoát khỏi sự khống chế của hắn, giống như một độc xà linh xảo vậy, quần từng vòng trên vòng eo hắn.

- Đây rồi cuộc...

Gai nhọn sắc bén đâm rách áo ngoài của hắn, trực tiếp đâm vào trong thân thể. Linh lực không ngừng bị hút đi, không đến vài giây, nhân viên ngoại cần kia liền vô lực ngã xuống đất, rốt cuộc không đứng dậy được nữa.

- Thì ra là thế, đây mới là phương pháp sử dụng chính thức của Ngũ Hành thuật.

Minh Diệu nhìn bàn tay không chút tổn hao, thì thào lẩm bẩm.

- Đây mới là chỗ khác biệt của bản Ngũ Hành thuật này.

Hơn mười người vây Minh Diệu vào trong, tuy nhiên cũng rất ăn ý giữ vững một khoảng cách với hắn. Minh Diệu một người đứng giữa thì thào tự nói với tay mình, nhưng không ai quấy rầy hắn cả. Ở chung quanh hắn tạo thành một khu vòng tròn giảm xóc tương đối trống trải. Cái này cũng không trách được những nhân viên ngoại cần kia, thật sự là do xảy ra chuyện quá mức không tưởng tượng nổi. Một màn dùng tay không cướp đi vũ khí của đối phương sau đó vũ khí quay lại công kích chủ nhân, một màn này khiến những nhân viên ngoại cần kia không khỏi lạnh buốt trong lòng

- Ân? Các người đang làm gì thế?

Minh Diệu ngẩng đầu lên, lại phát hiện không ai đến công kích mình, lại nhìn mình như sinh vật ngoài hành tinh, hắn mỉm cười, lộ ra hàm răng ó vàng do đã vài ngày không đánh, vẫy vẫy tay với những nhân viên ngoại cần kia

- Xin nhớ khi công tác nên chăm chỉ một chút, cho thêm chút sức ah.

- Các người đang làm gì thế, còn không mau tiến lên.

Trần Lam nấp sau đám người lớn tiếng hô

- Bắt lấy hắn, hắn chỉ có một mình thôi.

Nghe thấy cấp trên mình thúc dục sau lưng, tuy rằng trong nội tâm còn còn chút nghi hoặc và sợ hãi với nam nhân này, nhưng những nhân viên ngoại cần kia vẫn biểu hiện tương đối tốt, lần nữa xông về phía Minh Diệu.

- Cái này là được rồi.

Minh Diệu dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, lộ ra một nụ cười hài lòng

- Để cho ta lại tận lực lĩnh ngộ một ít a.

Mặc dù mình vừa mới thúc dục những nhân viên ngoại cần kia, nhưng bản thân Trần Lam cũng đang từ từ đẩy cửa quán bar ra. Vốn là tự tin tràn ngập dần dần lại trở nên lạnh, hắn bắt đầu có chút luống cuống. Minh Diệu không biết lúc nào lại trở nên lợi hại như vậy, hắn có chút nghĩ mãi không thông. Nhớ rõ lần trước vừa gặp mặt, Minh Diệu vẫn chỉ vừa mới khôi phục năng lực sử dụng linh lực không lâu, chỉ là một kẻ yếu sử dụng Ngũ Hành tiểu pháp thuật đơn giản thôi. Nhưng chỉ nửa năm ngắn ngủi lại biến thành mạnh mẽ hung hãn như thế. Phải biết rằng vậy công Minh Diệu không phải là lưu manh bình thường, mà là nhân

việc ngoại cần hiệp hội đã chọn lựa cẩn thận, mỗi người đều có được linh lực cường đại, hơn nữa trong tay còn cầm cao cấp Linh khí do hiệp hội tỉ mỉ chế tác. Vậy mà ba mươi mấy người người rõ ràng không làm rách được cả da Minh Diệu, việc này khiến Trần Lam tương đối khó hiểu. Hắn rất muốn biết, trong nửa năm này trên người Minh Diệu đã xảy ra chuyện gì.

Dưới công kích của ba mươi mấy nhân viên ngoại cần vẫn có thể tiến thối tự nhiên, Trần Lam tự hỏi nếu đổi thành mình, có thể chống chọi được mười mấy giây đồng hồ đã là kỳ tích rồi. Có thể làm được như vậy, thực lực của Minh Diệu ít nhất cũng đã đạt đến trình độ của Tần Khai. Chỉ bằng mười mấy nhân viên ngoại cần kia thì không thể làm gì được Minh Diệu cả, Trần Lam quyết định để thành viên của tổ hành động đặc biệt đến.

Vì bắt Minh Diệu, Trần Lam lần này đã mang đến sáu thành viên của tổ hành động đặc biệt. Vốn là Trần Lam cho rằng chỉ cần dựa vào mười mấy nhân viên ngoại cần dưới tay mình là hoàn toàn có thể dễ dàng bắt được Minh Diệu mang về, cho nên để sáu thành viên của tổ hành động đặc biệt kia lưu lại bên ngoài, bảo bọn họ bày ra một cái kết giới cự đại phòng ngừa Minh Diệu đào tẩu. Nhưng sự thật lại chứng minh, suy đoán của hắn chênh lệch quá nhiều so với thực tế, Minh Diệu không chỉ không đào tẩu, ngược lại còn đối kháng chính diện với người mà mình mang đến..., hơn nữa chiếu theo tình huống này thì Minh Diệu hạ gục tất cả sau đó lại quay lại đối phó mình cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nếu Minh Diệu đã không trốn đi, Trần Lam liền quyết định điều ra bốn thành viên của tổ hành động đặc biệt, chỉ để lại hai người tiếp tục duy trì kết giới thôi.

Những người này, không người nào không phải là tinh binh cường tướng. Khác với những nhân viên ngoại cần kia, có thể làm thành viên của tổ hành động đặc biệt, không chỉ cần phải có thực lực cường đại, hơn nữa bọn hắn phần lớn đều là thành viên của gia tộc Linh Năng Lực Giả nổi danh trong nước cả. Phải biết rằng thứ như gia tộc truyền thừa đối với Linh Năng Lực Giả mà nói cũng tương đối quan trọng. Cái gọi là tự học thành tài cơ hồ không thể nào được, muốn trở thành người nổi bật chính thức, người cần phải có một người từng trải hướng dẫn ỉnh. Đối với bí quyết sử dụng linh lực, các loại pháp thuật bất đồng, phương thức vận hành đặc thù, những thứ này cũng không phải chỉ dựa vào bí tịch các loại là có thể luyện thành. Mỗi gia mỗi phái đều có phương pháp sử dụng linh lực của mình, công pháp đáng vẻ khác nhau, những điều này đều là dựa vào kinh nghiệm và nghiên cứu của các thế hệ, tinh hoa được kế thừa hoàn thiện, là hậu bối của một đại gia tộc, vậy cho nên từng thành viên của tổ hành động đặc biệt đều là tinh anh cả.

Đương nhiên, Trần Lam làm ra quyết định này, còn có một ý định khác nữa. Nếu quả thật đánh nhau thì quyền cước không có mắt, muốn hạ thủ lưu tình, vậy thì người ít nhất phải cao hơn đối thủ của mình nhiều cấp bậc mới được. Nếu như Minh Diệu và người của tổ hành động đặc biệt thực sự đánh nhau, Minh Diệu cho dù bị đánh chết, bị đánh thành trọng thương, Trần Lam cũng không sao cả, bởi vì đây chính là mục đích của hắn. Nhưng nếu như Minh Diệu chết hoặc làm bị thương nặng bất kỳ một thành viên nào của tổ hành động đặc biệt... vậy thì chẳng khác nào đã kết xuống tử thù với các gia tộc nổi danh trong nước cả, cho dù trường phong ba này qua đi, sau này Minh Diệu cũng đừng mong sống trong yên lặng nữa, hắn phải đối mặt với trả thù vĩnh viễn của đối phương.

Trần Lam gõ kết giới, ý bảo để mấy thành viên của tổ hành động đặc biệt triệt tiêu kết giới.

- Sao, đã bắt được hả?

Sau khi bài trừ kết giới, một thành viên của tổ hành động đặc biệt nói:

- Chỉ vì bắt một người thôi, không cần phải huy động nhân lực như vậy chứ?

- Không, mục tiêu rất khó giải quyết.

Trần Lam lắc đầu nói:

- Chỉ dựa vào nhân viên ngoại cần thì căn bản không phải là đối thủ của hắn, ta cần các người cũng ra tay.

- Cái gì? Ba mươi mấy người cũng không bắt được hắn, hắn là cái gì? Siêu nhân sao?

Thành viên của tổ hành động đặc biệt kinh ngạc nói:

- Lúc trước không phải người nói hắn chỉ là một tiểu nhân vật vừa khôi phục linh lực không lâu sao?

- Không nên hỏi nhiều như vậy, những nhân viên ngoại cần kia đã sắp chịu không nổi rồi.

Trần Lam không kiên nhẫn nói

- Lưu lại hai người tiếp tục duy trì kết giới, các người bốn người cùng đi. Nhớ kỹ, có thể tùy ý ra tay, nếu như hấn phản kháng thì..., sinh tử chớ luận.

- Đã rõ.

Người kia gật đầu. Hấn để lại hai tổ viên lực chiến đấu tương đối yếu một chút tiếp tục dùng kết giới phong tỏa con đường, còn mình mang theo những người khác vội chạy vào quán bar.

Nhìn bốn thành viên của tổ hành động đặc biệt chạy về phía Minh Diệu, tim Trần Lam vẫn chưa an định lại. Bởi vì lúc trước phỏng đoán sai Minh Diệu đã dă kích nghiêm trọng đến lòng tự tin của hấn. Tuy rằng trong lòng tương đối rõ ràng lực lượng của bốn người này ra sao, nhưng hấn vẫn không chắc mười phần có thể lưu Minh Diệu lại được hay không.

Một cái, nghiêng người tránh thoát khỏi một quả linh khí đạn bay đến trước mặt, Minh Diệu đánh một chưởng lên mặt nhân viên ngoại cần. Thậm chí cũng không cần sử dụng lực lượng của Kim Quyết, chỉ dựa vào lực lượng cơ bắp do linh lực tăng cường, Minh Diệu đã đẩy bay cả người nhân viên kia ra sau, sau đó nặng nề té trên mặt đất. Sàn nhà bằng gỗ của quán bar vỡ vụn, tạo thành một cái lỗ tròn, lộ ra xi măng vốn bị sàn gỗ che khuất. Minh Diệu chỉ dựa vào lực lượng thân thể đã ném ngược nhân viên kia ra ngoài, đại não đã bị trùng kích mãnh liệt lập tức mất đi năng lực phản ứng, người kia liền trực tiếp hôn mê.

Cùng lúc đó, ba căn băng trụ vừa thô vừa to trống rỗng xuất hiện, từ không trung đâm về phía Minh Diệu. Đầu băng trụ kia phản xạ ra hào quang năm màu, trông rất đẹp mắt. Nhưng loại xinh đẹp này lại tương đối nguy hiểm, băng trụ do linh lực chế tạo ra, dựa vào sức nặng cực lớn của bản thân và tác dụng của lực hút trái đất, thể đại lực trầm giáng xuống từ trên trời.

Minh Diệu thậm chí không ngần đầu, hấn chỉ như vô lực giơ tay phải lên. Lòng bàn tay như nắm lại một cái, lỗ đen vô hình, băng trụ cực lớn kia ngay sau khi tiếp xúc với lòng bàn tay của Minh Diệu liền hóa thành một đoàn quang điểm óng ánh, tiêu tán trong không khí.

Hô

Chùy đầu đỉnh cực lớn mang theo tiếng nó nện vào hậu tâm Minh Diệu.

Chỗ cái đầu đỉnh tản ra một đoàn quang mang màu vàng, nếu bị cái đầu đỉnh này nện vào thì... cho dù không chết cũng không sống khá giả.

Minh Diệu rất không có có hình tượng lặn một vòng về phía trước, thuận thể tránh qua, tránh né công kích của chùy đầu đỉnh. Ngay lập tức khi đứng dậy, song chưởng của hấn giơ lên, lợi dụng thể đứng lên đánh hai cái vào cằm hai nhân viên ngoại cần đang muốn xông tới, hai người kia hét lên rồi ngã gục, thống khổ nằm rạp trên mặt đất rên rỉ không thôi.

Mà cây chùy đầu đỉnh lúc trước công kích Minh Diệu tựa hồ còn tương đối quyền uyển hấn, tiếp tục đánh về phía Minh Diệu. Minh Diệu xoay người nhảy lên không trung nghiêng một góc mười độ, bàn tay trái vừa vịn đặt lên trên chùy đầu đỉnh.

- Hắc, không nên gấp gáp như vậy, kỳ thật ta cũng không có thời gian.

Ngay khi nhân viên ngoại cần sử dụng chùy đầu đỉnh đang nghi hoặc vì sao không thấy đối thủ của mình đầu nữa thì thanh âm của Minh Diệu truyền tới. Hấn quay đầu lại liền nhìn thấy Minh Diệu đang chạy đến, mang theo gương mặt mỉm cười hòa ái. Nhân viên ngoại cần kia cả kinh, vừa định vút Minh Diệu đang đứng trên chùy đầu đỉnh xuống để tiếp tục công kích, Minh Diệu lại trực tiếp xoay người nhào xuống, dùng tay đặt nhẹ lên chùy đầu đỉnh. Chuôi chùy vốn dùng kim loại đặc thù chế tạo thành, nhưng bây giờ lại mềm nhũn cong lại như sợi mỳ. Theo sự thôi động của Minh Diệu, chuôi chùy kim loại vốn thẳng tắp kia lại biến thành một vòng tròn kỳ quái, mà ở trung tâm vòng tròn, đúng là cánh tay của nhân viên ngoại cần kia. Nhân viên ngoại cần kia trở mặt ếch ra nhìn chuôi chùy kim loại vốn thẳng tắp cứng rắn bị Minh Diệu nhẹ nhõm ngoặt vài vòng đã khóa tay mình vào bên trong. Hấn ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Minh Diệu, hấn quả thực không cách nào tin được vào mắt mình.

- Hắc hắc, bye bye

Minh Diệu mỉm cười với nhân viên ngoại cần kia, sau đó buông tay đang cầm trên thân chùy kia. Chùy đầu đỉnh nhẹ như không trong tay Minh Diệu tựa hồ đột nhiên lấy lại sức nặng vốn có của mình, dưới sự ảnh hưởng của trọng lực, sức nặng cực lớn kéo tên nhân viên ngoại cần kia xuống đất, bùm lấy cánh tay của mình không nhận được rên rỉ. Xem ra hắn là đã bị thương đến gân cốt, muốn lại ra tay cũng không còn khả năng nữa.

Mũi chân Minh Diệu điểm một cái lên mặt đất, dừng trên không trung đá bay một ngoại cần đang muốn sử dụng công cụ phi hành nào đó. Mà ngay khi hắn muốn rơi xuống đất thì sau lưng lại đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, tựa hồ là tiếng cửa quán bar bị người cường ép mở ra. Hắn còn chưa kịp quay đầu lại, liền cảm giác có một cổ nóng rực mãnh liệt cuốn tới mình.

Như dẫn thân vào lồng lửa, cảm giác nóng rực truyền đến từ sau lưng trải rộng toàn thân, khiến Minh Diệu có chút không thoải mái. Bất quá loại cảm giác này cũng chỉ duy trì trong một khoảng thời gian tương đối ngắn thôi, ngay sau một giây, Minh Diệu liền không còn cảm giác gì nữa.

- Trời ạ, sao hắn lại làm được?

Một thành viên tổ hành động đặc biệt xâm nhập vào quán bar kinh hãi, tự nhủ:

- Điều đó không có khả năng

Ngay một sát na khi đẩy cửa quán bar ra, hắn liền thấy được Minh Diệu đang rơi xuống từ không trung. Đây là một cơ hội. Thân thể Minh Diệu ở trên không trung không có chỗ mượn lực, căn bản không cách nào trốn tránh. Hắn quyết định thật nhanh, sử dụng thuật pháp gia truyền, lợi dụng linh lực mãnh liệt chế tạo ra tường hỏa diễm vây quanh địch nhân lại, cho dù không cách nào giết chết địch nhân, hỏa diễm cũng sẽ thiêu đốt, tiếp tục mang đến tổn thương và quấy rối địch nhân. Nhưng hỏa diễm nguyên bản phải cháy rất lâu này chỉ tách ra một đóa hoa lửa xinh đẹp sau đó rất nhanh liền dập tắt trong không khí.

- Ân? Người của tổ hành động đặc biệt cũng tới sao?

Minh Diệu né tránh công kích của một ngoại cần, lắc mình một cái nhảy lên quầy bar

- Xem ra thời gian cũng không còn nhiều lắm a.

- Minh Diệu, ngoan ngoãn theo chúng ta đi, có thể bớt chịu đau khổ, bằng không thì...

Một thành viên tổ hành động đặc biệt lớn tiếng nói.

- Chờ một chút.

Minh Diệu duỗi một ngón tay ra ngắt lời hắn.

- Ta không có nhiều thời gian để nghe người nói nhảm

- Người rõ ràng dám nói như vậy với ta.

Người kia cảm thấy mình bị khinh thị, đỏ bừng cả mặt, bắt đầu dùng thuật pháp:

- Ta nhất định phải...

Quả nhiên, thời gian không sai biệt lắm, nếu như quay lại trễ thì sẽ không nổi ăn cơm chiều mất.

Minh Diệu căn bản không để ý đến hắn ta mà chỉ hơi hờn nhìn vào đồng hồ trong tay mình một chút

- Như vậy, hôm nay đến đây thôi.

Hắn móc từ trong túi ra ba tấm phù chú màu vàng, xoay người một cái nhảy xuống khỏi quầy bar, đập ba tấm phù chú kia xuống mặt đất

- Địa Cẩn Châm.

Phù chú bị nện xuống đất đột nhiên phát ra quang mang màu vàng chói mắt, trong quán rượu lập tức truyền đến vô số tiếng khóc thét. Vô số gai đất như châm mang xuyên qua sàn nhà bằng gỗ, đâm vào chân tất cả

mọi người trừ Minh Diệu. Cùng lúc đó, Minh Diệu lợi dụng cơ hội mọi người đang hỗn loạn, trực tiếp nhảy ra ngoài từ cửa sổ, để lại một đám người đang ôm chân rên rĩ.

Đồng!

Tiếng vang cực lớn khiến mọi người chú ý, tựa hồ như tiếng vật gì nổ tung vậy. Tuy rằng không thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng đám người đã bắt đầu sinh ra bạo động.

361. Chương 364: Trốn Thoát.

Mà sau khi nghe được tiếng vang cực lớn kia, A Trạch và bà chủ mang kính râm cực lớn vẫn đứng trước sạp hàng liếc nhau một cái. Mà cùng lúc đó, một cô bé đáng yêu thoát nhìn chỉ năm sáu tuổi không biết từ chỗ nào chui ra, đứng ở bên cạnh đám nhân viên nhân viên ngoại cần, dùng bàn tay nhỏ bé lôi kéo góc áo của tên nhân viên nhân viên ngoại cần kia.

Đang bị tiếng nổ cực lớn kia hấp dẫn, nhân viên nhân viên ngoại cần cảm thấy dưới người mình bị kéo kéo, cúi đầu xuống nhìn lại thì thấy một tiểu nữ hài như phấn điều ngọc mài đang đứng bên cạnh, dùng đôi mắt to sáng long lanh nhìn mình. Một thân váy công chúa màu hồng phấn, trên đầu buộc hai búi tóc sừng dê, khả ái không nói nên lời. Mặc dù nhân viên nhân viên ngoại cần này cũng không phải là người yêu thích trẻ con, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng như bị đâm một cái, xúc động vào nơi mềm yếu nhất trong lòng.

- Có chuyện gì sao? Tiểu muội muội?

Nhân viên nhân viên ngoại cần kia ngồi xổm người xuống, trên mặt mang theo dáng cười hòa ái hỏi.

- Thúc thúc? Xin hỏi một chút chuyện gì đang xảy ra thế?

Tiểu cô nương kia nhút nhát e lệ dùng thanh âm non nớt hỏi

- Vì sao lại có nhiều người ở đó thế.

- Ah, bên kia ah....

Nhân viên ngoại cần kia vừa cười vừa nói

- Là đang bắt người xấu đấy.

- Người xấu?

Cố bé kia nghiêng đầu một lúc

- Là loại người xấu lừa gạt tiểu nữ hài đáng yêu sao?

- Cái này sao?

Nhân viên ngoại cần kia nghĩ một lát, cảm thấy muốn giải thích vấn đề này ột nữ hài mới năm sáu tuổi thì quá mức phiền toái cho nên hần liền qua loa gạt đầu

- Xem như thế đi.

- Như vậy thúc thúc người cảm thấy ta đáng yêu không?

Tiểu nữ hài kia chớp chớp đôi mắt to, tiếp tục dùng thanh âm non nớt hỏi.

- Rất đáng yêu ah.

Tên kia cảm thấy tiểu cô nương này thật sự rất đáng yêu, nhin không được dùng tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ một cái.

- Tốt rồi, tự mình đi tìm mẹ đi, thúc thúc còn phải làm việc nữa.

- Ân, nói như vậy, thúc thúc người có cảm thấy tên xấu xa kia sẽ lừa gạt ta không?

Tiểu nữ hài tựa hồ rất hiếu kỳ với vấn đề này, tiếp tục hỏi.

- Cái này...

Nhân viên ngoại cần kia ngẩng đầu lên nhìn. Nhiệm vụ của hắn vốn chính là trông chừng cô bé này không cho nàng làm ra trò gì, thẳng đến khi toàn bộ nhiệm vụ chấm dứt, cho nên tuy rằng tiểu cô nương trước mắt này rất đáng yêu, nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa, nhún vai đáp lại:

- Sẽ không đâu, tên xấu xa kia sẽ không gạt ngươi, yên tâm đi. Nghe lời, tự mình đi tìm mẹ đi được không nào?

- Thế nhưng vừa rồi ngươi còn nói ta rất đáng yêu mà.

Miệng tiểu nữ hài vênh lên lên, tựa hồ rất bất mãn với giải thích này.

- Ngươi không phải nói người xấu sẽ lừa gạt tiểu nữ hài đáng yêu sao? Chẳng lẽ ta không đáng yêu?

- Ách.

Nhân viên ngoại cần kia cảm giác có chút đau đầu. Nhưng đối mặt với một tiểu nữ hài đáng yêu như vậy lại không thể đuổi nàng đi được, liền nhún vai nói

- Ngươi rất đáng yêu.

- Vậy tên xấu xa kia vì sao lại không lừa gạt ta?

Tiểu nữ hài tiếp tục truy vấn nói, cái miệng nho nhỏ chu lên, tựa hồ có nước đảo quanh trong hốc mắt.

Đại Hân, tiểu cô nương này rõ ràng có oán niệm vì không người nào lừa gạt mình, cái này khiến nhân viên ngoại cần này tương đối im lặng. Lập tức nước mắt của tiểu cô nương kia tựa hồ đã sắp chảy ra, nhân viên ngoại cần có chút luống cuống tay chân. Phải biết rằng trong xã hội hiện giờ có hai loại người là không thể gây được, một loại là người già, một loại chính là tiểu hài tử, nếu dây vào, có lý cũng nói không rõ.

- Ah, ngươi rất đáng yêu, hắn sẽ lừa gạt ngươi, nhất định là thế.

Thầm nghĩ nhanh chóng thoát khỏi nữ hài khó chơi này nên nhân viên ngoại cần đành phải dọc theo mạch suy nghĩ của tiểu nữ hài này nói:

- Nhanh đi tìm mẹ đi, bằng không thì người xấu sẽ đến lừa gạt ngươi đấy!

- Người xấu sắp tới rồi sao?

Tiểu nữ hài đột nhiên đổi thành bộ dáng hoảng sợ, nước mắt trực tiếp òa ra, thân thể run nhè nhẹ, tựa hồ rất là sợ hãi:

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, người xấu sẽ bán ta lên núi, có lẽ sẽ bán ột lão già khom khem để làm con dâu, có lẽ sẽ bị bán đi làm con dâu nuôi từ bé, ta không muốn.

Nói xong liền òa khóc, vừa khóc vừa ôm đùi của nhân viên ngoại cần kia, lớn tiếng nói:

- Cầu xin ngươi, cầu xin ngươi đừng bán ta lên núi a, ta không muốn làm con dâu ột lão già khom khem ah, ta muốn đi học.

- Này, uy, ngươi làm gì thế?

Nhân viên ngoại cần kia bị tiểu cô nương này nháo một hồi khiến chân tay luống cuống. Vốn còn cảm thấy tiểu cô nương này rất khả ái, nhưng không ngờ lại khó chơi đến thế.

- Đừng khóc ah, ta cũng chưa nói muốn bán ngươi mà, là tự ngươi nói thôi.

- Muốn ah, ta phải đi về tìm mẹ, ta không muốn bị bán vào trong khe suối làm con dâu nuôi từ bé.

Tiếng khóc của tiểu cô nương kia càng lúc càng lớn, hấp dẫn không ít người vây xem. Ở đây vốn là khu vực phân hoa, hơn nữa lúc trước người hiệp hội phong tỏa đường nhỏ khiến không ít người hiếu kỳ, ngừng chân vây xem, cho nên bên này bị tiểu nữ hài náo lên, quây hàng vốn đã nhỏ liền bị vây chặt như nêm cối.

- Này này, xin ngươi đừng có ồn ào được không?

Nhân viên ngoại cần hiện giờ đầu đầy đổ mồ hôi, hấn bắt đầu có dự cảm tương đối bất hảo. Tiểu cô nương này không biết là con cái nhà ai, đột nhiên lại ôm lấy bắp đùi của hấn khóc lên còn chưa xong, còn nói ra những lời dễ gây hiểu lầm như vậy nữa, thật sự là có khổ nói không nên lời

- Xin người, người cũng thấy đấy, giúp ta giải thích chút đi!

- Ân?

Hấn vốn định để bà chủ sạp hàng đi ra nói câu công đạo, nhưng lại phát hiện đã không thấy đâu nữa, toàn bộ quầy hàng chỉ còn lại có hấn và tiểu cô nương này đứng ở đó. Hấn vội vàng tìm kiếm khắp nơi, nhưng không hề tìm thấy tung tích của nữ chủ quán kia nữa.

- Thả ta ra đi.

Bộ trưởng bảo hấn phải canh giữ không để người lên đi, lần này nhân viên ngoại cần này sốt ruột không nhịn được nữa. Phải biết rằng Trần Lam nổi danh là người lòng dạ hẹp hòi, chuyện này nếu bị hấn biết thì sau này ở trong hiệp hội cũng đừng mong có một ngày tốt lành. Nếu thừa dịp nhiệm vụ còn chưa kết thúc tìm người về lại thì nói không chừng còn có thể bỏ cứu một chút. Nghĩ tới đây, nhân viên ngoại cần kia không khỏi có chút vội vàng, mà tiểu cô nương kia vẫn ôm lấy đùi hấn khóc lóc, vì để thoát khỏi nên hấn kéo tiểu cô nương kia ra khỏi đùi mình.

- Oa, không nên ah, không nên đánh ta ah

Thật không ngờ là động tác cũng không lớn lắm nhưng tiểu cô nương kia lại rất khoa trương ngã ngửa xuống đất, khóc càng to thêm

- Cầu xin người, chỉ cần không đánh ta, bán ta đến chỗ nào cũng được a!

- Đây, ta nói người đã lớn như vậy, sao còn đánh trẻ con chứ?

Có lẽ tiếng khóc của tiểu nữ hài thật sự quá mức thâm trầm, hơn nữa bộ dáng lại khả ái khiến người yêu mến nên một phụ nữ trung niên vây xem rất cục nịnh không được đứng ra nói chuyện

- Trẻ con cho dù không nghe lời, cũng không thể đánh a!

- Ta... ta không phải vậy mà.

Nhân viên ngoại cần kia vội vàng phủ nhận nói:

- Ta không biết nàng ah

- Cô bé ngoan, đừng khóc nữa.

Phụ nữ trung niên kia đi qua, nâng cô bé dậy:

- Nói cho dì nghe, chuyện gì xảy ra thế, ba của người đánh người sao?

- Ô ô, hấn không phải ba của ta, ta không biết hấn!

Tiểu nữ hài nức nở nghẹn ngào nói:

- Ta muốn tìm mẹ ta, ta phải về nhà!

- Người không biết hấn sao?

Phụ nữ trung niên kia dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nhân viên ngoại cần. Âu phục đen, kính đen cộng thêm giày da đen, bộ trang phục này nhìn qua cũng không giống người bình thường lắm.

- Vậy sao hấn lại đẩy người?

- Người xem, ta nói là ta không biết tiểu cô nương này.

Nhân viên ngoại cần kia vội nói:

- Ta nhờ các người trông chừng nó hộ chút, ta còn có việc.

- Đợi một chút, trước tiên nói cho rõ đã rồi hãy đi.

Phụ nữ trung niên bắt lấy tay áo nhân viên ngoại cần , ngăn trở cử động muốn rời đi của hần.

- Thả ta ra, ta thật sự có việc gấp.

Nhân viên ngoại cần kia có chút không kiên nhẫn được nữa, dùng sức kéo một cái, giấy dựa ra khỏi tay của phụ nữ trung niên kia, làm bộ muốn đi.

- Ta không biết hần ah, hần muốn bán ta vào trong khe suối, không cho ta đi học, không cho ta gặp mẹ nữa!

Đúng lúc này, tiểu cô nương bỗng ném ra một quả boom nặng kí.

- Hần muốn bán ta cho người trên núi làm con dâu nuôi từ bé!

- Tốt, lại là bọn buôn người.

Lời này giống như quả boom rơi vào biển, người vây xem đều sôi trào lên, phụ nữ trung niên kia càng giận dữ, lần nữa bắt nhân viên ngoại cần lại, sau đó nói với mọi người:

- Còn muốn chạy? Nhanh gọi điện thoại báo động ah, người này là bọn buôn bán trẻ em đấy.

- Đây, người không nên nói bậy nói bạ nha.

Trong lòng nhân viên ngoại cần càng ngày càng gấp, náo lên như vậy, người mình trông giữ chẳng những không thấy nữa, mình còn bị oan uổng trở thành bọn buôn người, không khỏi nổi giận dùng dùng ngón tay chỉ vào cô bé quát:

- Nếu ngươi còn nói linh tinh nữa thì ta không khách khí đâu!

- Oa, đừng đánh ta.

Cô bé mới vừa ngừng khóc bị hần nói vậy, kết quả lại lớn tiếng khóc lên, nước mắt óng ánh tràn đầy khuôn mặt phẫn nộ. Mặc cho ai nhìn cũng đều sẽ đau lòng.

- Còn dám hù dọa hài tử, bọn người các ngươi càng ngày càng ngang nhiên hơn.

Phụ nữ trung niên kia che cô bé ở phía sau mình, lòng đầy căm phẫn nói:

- Đợi cảnh sát đến thì cho người đẹp mắt.

- Thả ta ra!

Nhân viên ngoại cần kia nổi giận gầm lên một tiếng, dùng sức giãy dụa. Bởi vì vội vã đi tìm A Trạch đã chạy trốn nên lần này hần trực tiếp dùng tới linh lực, lực lượng khổng lồ quăng phụ nữ trung niên kia lao đảo một cái.

- Còn dám đánh người.

Lần này xong rồi, ngược lại còn khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, mấy người chung quanh nhin không được vây nhân viên ngoại cần vào trong. Có mấy nam tử thân thể khỏe mạnh cũng nhin không được muốn động thủ. Hiện trường trở nên một mảnh hỗn loạn. Nhân viên ngoại cần bị dân chúng vây vào giữa có khổ nói không nên lời, mà tiểu cô nương kia với tư cách là người khởi xướng không biết đã rời đi từ lúc nào rồi.

- Hô, hô...

Trong một tòa nhà cư dân cách chỗ xảy ra chuyện bốn con phố, A Trạch miệng lớn thở hổn hển.

- Tiểu Nam ở một mình không sao chứ?

- Ha ha, yên tâm...

Chủ sạp hàng theo cái kính râm cực lớn kia xuống, vừa cười vừa nói:

- Đừng quên, nữ nhi của ta chính là tiểu quý nổi danh, rất nhiều mưu mẹo, người cũng không nhất định lừa gạt được nó đâu!

- Nói cũng đúng.

A Trạch khẽ gật đầu nói

- Chúng ta lên trước đi. Mấy người bọn hần có lẽ sẽ đến nhanh thôi.

Trong quán rượu tràn ngập sương mù, sau khi Minh Diệu nhảy ra ngoài từ cửa sổ, trong quán rượu đột nhiên phát nổ. Vụ nổ kia tiếng vang rất lớn, nhưng lại không có ánh lửa gì cả, mà nổi lên một mảng sương mù dày đặc. Trong sương mù có xen lẫn đại lượng mùi hương có tính kích thích, nhân viên ngoại cần của hiệp hội cũng nhin không được ho khan.

- Mau đuổi theo.

Khác với những nhân viên ngoại cần kia, bốn thành viên của tổ hành động đặc biệt trong nháy mắt khi xảy ra vụ nổ đã cảm thấy không đúng, vội vàng lui ra từ cửa của quán bar. Một người nhìn như là đội trưởng phát tay với ba người khác, bốn người vội vàng đuổi theo hướng Minh Diệu đào tẩu.

Tốc độ của Minh Diệu rất nhanh, thân hình như quỷ mị xuyên thẳng qua, bỏ bốn người sau lưng một quãng đường tương đối dài, mà khoảng cách này còn đang không ngừng tăng lớn. Nhưng bốn người đuổi theo phía sau lại không sốt ruột, cả con đường đều bị kết giới bao bọc, muốn chạy thoát căn bản không thể nào được. Bốn người bọn họ liếc nhau một cái. Từ các phương hướng khác nhau đánh tới. Đối với bọn hần mà nói, Minh Diệu hiện giờ cũng như cá trong chậu, không trốn đi đâu được.

Con đường này không hề dài, không bao lâu sau Minh Diệu đã chạy tới cuối, thấy Minh Diệu dừng bước, tên đội trưởng đuổi theo phía sau không khỏi lộ ra nụ cười. Rõ ràng Minh Diệu cũng phát hiện kết giới đã phong tỏa cả con đường, muốn dùng蛮 lực đánh vỡ kết giới do hai thành viên tổ hành động đặc biệt lập lên cũng không phải là chuyện dễ. Tuy rằng lúc trước Minh Diệu biểu hiện ra thực lực không thể nào tưởng nổi, nhưng muốn phá đi kết giới cần hao phí khí lực tương đối lớn, cũng tiêu tốn không ít thời gian, bốn người bọn họ tuyệt đối nắm chắc có thể bắt được Minh Diệu trước khi hần phá kết giới.

Nhưng mục tiêu tựa hồ có chút cổ quái, đội trưởng tổ hành động đặc biệt thấy Minh Diệu xoay người lại, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười nhẹ nhõm, nhẹ nhàng giơ tay lên.

- Không tốt, hần chuẩn bị muốn xuất thủ.

Đây là phản ứng đầu tiên của đội trưởng tổ hành động đặc biệt khi nhìn thấy động tác này của Minh Diệu. Xem ra Minh Diệu tựa hồ đã phát hiện ra mình bị nhốt trong kết giới, vì vậy quyết định buông tay đánh cược một lần. Mà hiện giờ bốn người bọn hần phân biệt từ bốn phương tám hướng giáp công Minh Diệu, mà hần lại cách Minh Diệu gần nhất. Hồi tưởng lại động tác quỷ dị của Minh Diệu khi ở trong quán bar, tên đội trưởng kia không khỏi có chút khẩn trương, bước chân phóng chậm lại, đã làm xong chuẩn bị nghênh đón đánh chính diện.

Thế nhưng khác với suy đoán của hần, Minh Diệu chỉ giơ tay vẫy vẫy về phía hần, tựa hồ là đang cáo biệt. Kế tiếp, thành viên của tổ hành động đặc biệt liền thấy được một màn không thể tưởng nổi. Giống như ngăn cản trước người Minh Diệu không phải kết giới chắc chắn mà là một tầng màng nước mỏng vậy, thân thể Minh Diệu dần xuyên qua tầng kết giới này, sự ngăn trở của kết giới đối với Minh Diệu căn bản chỉ như không.

- Điều này sao có thể!

Thấy một màn như vậy, đội trưởng kia liền sững người. Hần nhìn thấy thân thể Minh Diệu cơ hồ hoàn toàn xuyên qua kết giới. Vội vàng lần nữa đẩy nhanh tốc độ, vọt về phía Minh Diệu, muốn bắt lấy Minh Diệu trước khi hần xuyên qua kết giới. Chỉ là động tác của hần vẫn chậm một bước, hai tay bắt vào hư không, trước khi hần vọt tới Minh Diệu đã xuyên qua kết giới, cười vẫy tay từ biệt với hần, sau đó nhanh chóng biến mất ở đầu đường. Mà tên đội trưởng kia vì xông qua quá mãnh liệt nên, một đầu đập vào kết giới, lập tức cảm thấy choáng váng, đầu đầy sao.

362. Chương 365: Đối Sách

- Bà mẹ nó, không thể nào, hần sao mà làm được?

Các tổ viên của tổ hành động đặc biệt chạy đến từ các hướng khác nhau cũng nhìn thấy một màn này, cũng cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Đồng bạn của mình đâm vào kết giới, bị kết giới đánh bật trở về, thiếu chút nữa đụng đến đầu rơi máu chảy, mà mục tiêu lại nhẹ nhõm xuyên qua kết giới, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Tên này, trốn thoát rồi sao?

- Còn nói nhảm, chạy nhanh bảo người bên ngoài triệt tiêu kết giới, chúng ta đuổi theo a.

Đội trưởng tổ hành động đặc biệt bất chấp đầu còn chút choáng váng nói gấp.

Dưới sự nhắc nhở của đội trưởng, thành viên của tổ hành động đặc biệt vội gọi điện thoại cho đồng bạn ở bên ngoài. Bởi vì chuyện này thật sự quá quỷ dị, đồng bàn chèo chống bên ngoài kết giới tựa hồ cũng không thể tưởng tượng nổi, liên tục xác nhận nhiều lần với hắc sau đó mới giải trừ phong tỏa. Kết quả lại khiến chậm hơn một chút, đợi đến lúc bọn hắc đi ra từ kết giới đã không còn bóng dáng Minh Diệu nữa/

- Minh Diệu.

Tiến vào chỗ ẩn thân, tiểu Nam liền trực tiếp nhào vào lòng Minh Diệu, khiến Diệp Tiểu Manh chỉ chậm một bước tương đối bất mãn.

- Ta đã nói với ngươi ah, hôm nay ta vì chuyện của ngươi mà mệt chết đi được, ngươi phải đền bù tổn thất cho ta.

- Xin ngươi, loại chuyện giả khóc thế này ngươi rất sợ trường mà?

Minh Diệu nhéo khuôn mặt phẫn nộ của tiểu Nam, vừa cười vừa nói.

- Giả khóc gạt người, giày vò người khác đều là sợ trường của ngươi cả, đối với ngươi mà nói quá dễ dàng mà.

- Ai nói vậy?

Tiểu Nam bị vạch trần chân diện mục thẹn quá hoá giận nói.

- Ta gần đây đều là một tiểu hài tử rất thành thật đáng yêu đơn thuần, nào có âm hiểm như ngươi nói chứ?

- Được rồi, ngươi đơn thuần, ngươi ngây thơ...!

Minh Diệu lại dùng sức nhéo một cái cười tủm tỉm để nàng xuống, quay đầu nói với Âu Phàm:

- Thật xấu hổ ah, quán bar của ngươi có lẽ trong thời gian ngắn không thể buôn bán nữa rồi.

- Không sao, dù gì bình thường cũng không có buôn bán mà.

Âu Phàm không để ý vừa cười vừa nói:

- Bất quá ta rất kỳ quái, vì sao ngươi nhất định phải bộc lộ mình? Tiếp tục ẩn náu ở một nơi bí mật gần đó không được sao?

- Ha ha, ta chính là muốn bạo lộ trước mặt Trần Lam, nhưng lại khiến hắc không bắt được ta.

Minh Diệu vừa cười vừa nói:

- Ta hiểu hắc rất rõ, chỉ sợ giờ hắc giận đến nổ phổi rồi. Chỉ cần chọc giận hắc, vậy thì sơ hở hắc lộ ra càng lớn, để chúng ta tìm được người nấp sau lưng giúp đỡ hắc.

- Ủ, cái này, cho ngươi a!

A Trạch đưa một tấm biên lai tới trước mặt Minh Diệu.

- Đây là cái gì?

Minh Diệu kỳ quái nhìn biên lai A Trạch đưa đến

- Hóa đơn nộp tiền điện thoại? Hóa đơn mua điện thoại? Đưa thứ này cho ta làm gì thế?

- Nói nhảm, thứ này không đưa ngươi thì đưa ai?

A Trạch lạnh như băng nói:

- Thanh toán ah, đây đều là chủ ý của người, tiền điện thoại và tiền gọi đương nhiên phải do người thanh toán rồi?

- Không phải chứ?

Minh Diệu kinh ngạc nói:

- Bảo người giúp ta tìm mua máy nghe trộm, sao người lại mang điện thoại về chứ.

- Người cho rằng máy nghe trộm dễ có lắm sao? Trên mạng bán đều là gạt người cả, căn bản không có tác dụng gì hết.

A Trạch hừ lạnh nói:

- Còn không thuận tiện bằng cách trực tiếp để di động bảo trì trạng thái trò chuyện, chỉ cần nộp phí gọi điện là được rồi.

- Phế vật! Phế vật! Phế vật! Cả đám đều là phế vật!

Cho dù ở cách hơn 10m cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét như cuồng loạn của Trần Lam. Nhìn văn phòng một ngày trước mình vất vả lắm mới dọn dẹp xong lại khôi phục về bữa bộn, thư ký chỉ có thể thở dài vô lực, giữ im lặng mặc cho Trần Lam tiếp tục phát tiết.

Chỉ là khác với lúc trước, cũng không chỉ đơn thuần là phần nộ và phiền muộn, trong lòng Trần Lam còn nhiều hơn một thứ, là sợ hãi. Có thể thông dong thoát thân dưới sự bao vây của hơn ba mươi nhân viên nhân viên ngoại cần, thoát khỏi sự vây quét của thành viện đội hành động đặc biệt, dùng phương pháp không thể tưởng tượng nổi xuyên qua kết giới. Minh Diệu ở trước mặt hắn làm tất cả khiến hắn có một cảm giác sợ hãi không hiểu. Người hiện giờ hắn phải đối mặt, đã không phải là người mười năm trước bị đuổi ra khỏi nhà, đánh mất linh lực như chó nhà có tang, cũng không còn là Linh Năng Lực Giả cấp thấp không hề có tính uy hiếp nữa, trong lúc vô tình, Minh Diệu rõ ràng đã trưởng thành thành một cao thủ đỉnh tiêm, coi như so với hội trưởng lúc trước chỉ sợ cũng không kém là bao. Trần Lam rất sợ hãi, nếu để cho Minh Diệu cứ tiếp tục phát triển như vậy thì hắn sẽ trở thành một tồn tại đáng sợ cỡ nào chứ.

- Người nói cho ta biết, cả con đường đều bị kết giới phong tỏa, sao hắn có thể chạy thoát được.

Trần Lam nắm chặt lấy cổ áo đội trưởng đội hành động đặc biệt, nổi giận đùng đùng chất vấn

- Có phải đám các người cố ý để hắn thoát không? Bằng không thì sao hắn có thể thoát được.

- Đối với việc này ta cũng không tưởng tượng nổi, hắn chính là ở trước mặt ta trực tiếp xuyên qua kết giới, tựa như tầng kết giới kia đối với hắn không hề tồn tại vậy.

Đội trưởng tổ hành động đặc biệt cau mày, khẽ đẩy Trần Lam đang nắm chặt mình ra. Linh Năng Lực Giả có thể tiến vào tổ hành động đặc biệt cũng không phải là loại bèo trôi không gốc rễ, bọn hắn toàn bộ đều là hậu đại của một đại gia tộc nào đó, sau lưng bọn hắn có sự ủng hộ của gia tộc, đối với gia hỏa như Trần Lam bọn hắn căn bản không để vào mắt. Lúc trước khi hội trưởng còn sống có lẽ còn xem mặt mũi lão nhân cường đại kia mà khách khí với Trần Lam một chút, nhưng hiện giờ lão nhân cường đại đó đã chết, chỗ dựa sau lưng Trần Lam đã không còn, hơn nữa từ sau khi phụ thân Trần Lam, Trần Tùng Lâm không hiểu sao chết vào hơn mười năm trước, Trần gia sớm đã xuống dốc. Cho nên hiện giờ Trần Lam đối với bọn hắn chỉ là một con chó điên không có bối cảnh và năng lực, khiến người khác chán ghét.

- Tất cả hành động đều dựa theo bố trí của người mà tiến hành, nguyên nhân hành động thất bại lẽ ra người phải tự xem lại bản thân, mà không phải là nổi giận với bọn ta.

- Người...

Trần Lam nhất thời nghẹn lời, ngón tay run rẩy chỉ vào đội trưởng đội hành động đặc biệt cả buổi không nói nên lời. Hắn căn bản không có nghĩ đến lại bị cấp dưới trực tiếp phản bác, đây là chuyện cho đến giờ vẫn chưa từng xảy ra, hơn nữa quan trọng nhất chính là, hắn căn bản không nghĩ ra lý do gì để biện bạch cả. Tất cả hành động đều dựa theo kế hoạch của hắn, hơn nữa theo như trong kế sách của Trần Lam thì xuất động nhiều người như vậy để vây quét Minh Diệu đã xem là đội hình tương đối xa xỉ rồi, bắt Minh

Diệu trở về chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Phái ra tất cả mọi người, một là muốn gây áp lực cho Minh Diệu, muốn xem thử sau khi Minh Diệu nhìn thấy đội hình khổng lồ như thế sẽ có biểu lộ thế nào. Hai là để phòng ngừa vạn nhất, coi như người của Tần gia có đến hỗ trợ, cũng có thể một mẻ hốt gọn. Tuy nhiên không ngờ tới, kết quả cuối cùng lại thành ra như vậy. Coi như không có bất kỳ người nào trợ giúp, Minh Diệu qua lại tự nhiên trong vòng vây quét, trơ mắt ếch ra nhìn hẩn thoát đi ngay dưới mắt của mình.

- Cút, đều cút ra ngoài cho ta

Trần Lam giận không kèm được quát

- Mau cút.

Đội trưởng đội hành động đặc biệt chỉ dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Trần Lam đang nổi giận, hừ lạnh một tiếng, thong dong cất bước rời khỏi văn phòng Trần Lam.

- Không nghe thấy ta nói sao, ta bảo người cút đi!

Quét tất cả sách trên bàn xuống mặt đất, Trần Lam quay đầu lại thấy thư ký vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích lớn tiếng mắng

- Giờ lời của ta đã không còn giá trị nữa sao?

- Không, không phải, bộ trưởng thỉnh người trước tiên bình tĩnh đã...!

Thư ký gấp nói gấp:

- Chủ yếu là ta có chuyện cần bẩm báo, rất quan trọng.

- Có chuyện mau nói, có rầm mau thả.

Trần Lam tức giận nói.

- Hôm nay khi người dẫn người tiến hành hành động vây bắt, người của ủy ban tối cao Châu Âu đã đến hiệp hội, dựa theo hiệp nghị trước kia mượn một số trang bị.

Thư ký vội vàng nói.

- Vậy thì sao?

Trần Lam không kiên nhẫn nói:

- Dù sao lúc trước cũng đã kí hiệp nghị, trực tiếp cho bọn hẩn là được.

- Vâng, bọn hẩn đã mượn trang bị đi. Nhưng ta cảm thấy chuyện có chút kỳ quái.

Thư ký nói tiếp

- Bởi vì người tiến hành giao tiếp hôm nay không chỉ là người của phân bộ, ngay cả người phụ trách chi nhánh của bọn hẩn ADA cũng tới.

- ADA? Chính là nữ nhân kia?

Trần Lam lập tức khôi phục tỉnh táo

- Nàng tới làm gì?

- Nàng nói nàng thuận tiện đến để chia buồn chuyện hội trưởng đại nhân qua đời, nhưng ta lại cảm thấy không hề đơn giản như vậy.

Thư ký nói:

- Bởi vì có chuyện ta vẫn cảm thấy rất kỳ quái. Theo lý mà nói, loại chuyện nhỏ nhặt này không cần người phụ trách của chi nhánh đến làm gì, chỉ cần phái thủ hạ của mình đến là được rồi. Mà ADA chẳng những tự mình đến, hơn nữa trong quá trình ta tiếp đãi nàng, đã từng nhận được một cuộc điện thoại kỳ quái. Có một cục cảnh sát gọi điện thoại tới nói phát hiện một cô thi thể tương đối kỳ quái, hoài nghi là sự kiện linh dị hại người, chuyện quá khẩn cấp hơn nữa nhân thủ lại thiếu nghiêm trọng, cho nên ta chỉ có thể quay về văn phòng gọi điện, để ADA một mình ở lại trong phòng khách. Nhưng đợi sau khi chuyện chấm dứt, ta

phái người đến cục cảnh sát lúc trước đã gọi điện cho ta để nhận lại thi thể thì lại được cho biết là không hề có chuyện đó.

- Đã điều tra ra số điện thoại kia chưa?

Trần Lam hỏi.

- Tra được rồi, đích thật là dãy số của cục cảnh sát.

Thư ký khẽ gật đầu nói ra:

- Là một phân cục thuộc về Thành Nam.

- Thành Nam sao?

Nghe vậy chân mày Trần Lam nhíu lại:

- Người lưu nữ nhân kia lại trong phòng khách bao lâu?

- Thời gian không dài, nhưng lúc ta trở lại. . . Nàng đã không còn trong phòng khách nữa

Thư ký nói:

- Khi ta đi tìm, lại thấy nàng đang ở chỗ giao tiếp trang bị, nhưng rất kỳ quái chính là thần thái trước khi xuất phát của nàng có chút vội vàng, không hề giống như vẫn một mực đứng ở đó, mà giống như mới vội vàng chạy đến từ nơi khác hơn.

- Có vấn đề.

Trần Lam nói

- Chuyện này tuyệt đối có vấn đề, tựa hồ có người một mực dắt mũi của ta, dẫn ta mắc câu vậy.

- Còn có một việc rất kỳ quái.

Thư ký nói:

- Ta hỏi thăm qua người trông coi tầng hầm ngầm, hẳn tựa hồ xuất hiện một đoạn thời gian trí nhớ trống không.

- Cái gì!

Trần Lam kinh hãi, nhin không được hô lên. Hắn dùng lực bắt lấy cánh tay thư ký, bởi vì vô cùng kích động nên dùng sức rất mạnh, thư ký không khỏi nhíu mày:

- Người nói là nữ nhân kia có khả năng đã đi vào nơi bảo tồn thi thể hội trường sao?

- Có khả năng này.

Thư ký khẽ gật đầu nói:

- Bất quá ta đi xác nhận qua, thi thể của hội trường vẫn được bảo tồn hoàn hảo, cũng không có dấu hiệu bị động qua, vậy nên ta mới rất kỳ quái vì sao nữ nhân này lại chui vào phòng bảo tồn thi thể của hội trường để nhìn qua một chút thôi chứ? Cái này nói không thông ah.

- Quả là thế, tất cả mọi chuyện đều là một cái bẫy.

Trần Lam cắn răng nói. Hắn thấy ánh mắt mê mang của thư ký, vô lực phát phát tay:

- Người đi ra ngoài trước đi, ta cần phải sửa sang lại mạch suy nghĩ một chút.

- Vậy được, ta đi ra ngoài trước.

Thư ký mặc dù có chút kỳ quái đối với phản ứng của Trần Lam, nhưng vẫn thuận theo rời khỏi văn phòng.

Bị lừa rồi, tất cả đều là cái bẫy của Minh Diệu. Trần Lam liên hệ tất cả mọi chuyện lại, tất cả đều đã rõ ràng. A Trạch có quan hệ thân mật với Minh Diệu, chuyện này Trần Lam sớm đã biết. Minh Diệu cố ý để nữ hài gọi là A Trạch kia đến tìm hắn, làm lộ ra chỗ ẩn thân của Minh Diệu, sau đó dẫn mình phát động

tất cả mọi nhân thủ đi vây quét hẩn. Cục cảnh sát gọi điện thoại tới báo cáo tin tức giả chính là cục cảnh sát của một nữ cảnh sát có quan hệ rất mật thiết với Minh Diệu, lợi dụng tin tức giả dẫn dụ thư ký rời đi, tạo nên lỗ hổng, sau đó có thể thừa dịp hiệp hội nhân thủ không đủ trông coi không nghiêm lên vào nơi bảo tồn thi thể hội trưởng, dò xét ra nguyên nhân chân thật trong cái chết của hội trưởng, muốn lật lại bản án cho Tần Khai.

Trần Lam càng ngày càng bất an, lúc ấy là chính hẩn giết chết hội trưởng, sử dụng chính là tà thuật đã thất truyền từ lâu học được ở chỗ A Nhã. Tuy rằng tình huống lúc đó dùng phương pháp bình thường cũng có thể dễ dàng giết chết lão đầu kia, nhưng Trần Lam không muốn để hẩn chết quá nhẹ nhõm cho nên liền sử dụng loại tà thuật khiến người chết trong thống khổ này, sau đó A Nhã cũng vì chuyện này mà đã oán trách hẩn một phen.

Trần Lam không biết hiện giờ Minh Diệu đã biết bao nhiêu, đã nhận được tình báo nào, nắm giữ bao nhiêu chứng cứ, nhưng như thế lại càng khiến hẩn bất an. Dùng loại tà thuật này để giết người, trong cơ thể trong một đoạn thời gian sẽ lưu lại dấu vết bị lửa cháy, tuy rằng theo thời gian trôi qua sẽ từ từ tiêu tán mất, nhưng ít nhất cũng phải mất nửa tháng. Trong kế hoạch của Trần Lam là khi người phụ trách của tất cả phân bộ đến thì vết lửa sẽ vừa vặn biến mất, tạo thành biểu hiện giả tương tự linh lực khô kiệt. Nếu vậy thì chỉ để lại vết thương ở mặt ngoài thi thể, nhìn qua thì giống như hội trưởng bị thương quá nặng khi đánh nhau với Tần Khai, hơn nữa linh lực khô kiệt mà chết đi, tất cả tội lỗi đều đổ hết lên đầu Tần Khai cả. Nhưng hiện giờ bị Minh Diệu làm như vậy, Trần Lam cảm thấy chuyện này bắt đầu trở nên không an toàn nữa, hẩn cần phải làm gì đó.

Trần Lam từ trong một lỗ khảm trên giá sách bị mình quơ đồ lấy ra một khối thạch đầu nho nhỏ. Hẩn nhắm mắt lại, dùng linh lực rót vào, thạch đầu liền tản ra ánh sáng, lập lòe vài cái rất có quy luật.

20 phút về sau, A Nhã xuyên qua vách tường văn phòng của Trần Lam, xuất hiện ở trước mặt hẩn.

- Xảy ra chuyện gì? Vội vã tìm ta thế?

A Nhã nhìn văn phòng một mảnh bừa bộn, cau mày nói:

- Người lại tức giận vì chuyện gì a?

- Đã xảy ra chuyện, ta cần sự trợ giúp của người.

Trần Lam vội vàng nói:

- Có phương pháp gì có thể tiêu trừ sạch dấu vết bị cháy trong cơ thể không?

363. Chương 366: Rừng Mưa

- Một lúc sau tự nhiên sẽ biến mất, lúc trước không phải ta đã nói với người rồi sao?

A Nhã kỳ quái hỏi.

- Không, thời gian quá dài rồi, ta cần phương pháp tiêu trừ loại dấu vết này trong thời gian ngắn.

Trần Lam nói:

- Chuyện hội trưởng bị tà thuật giết chết đã bị người khác biết, ta phải tiến hành bổ khuyết nhanh một chút, không thể lưu lại chứng cứ được.

- Ai, lúc ấy ta đã từng nói không nên làm ra nhiều chuyện như vậy, người lại không nghe.

A Nhã rất bất đắc dĩ nói. Trần Lam xúc động dễ giận, tâm trả thù nặng hơn nữa cực kỳ tự phụ, A Nhã vốn chính vì hẩn như thế nên mới để lợi dụng, mới chọn hẩn làm người hợp tác, nhưng cũng vì tính cách của hẩn mà đã mang đến cho nàng không ít phiền toái, nàng hiện giờ đã có chút hối hận, sớm biết như vậy lúc ấy không bằng tốn thêm thời gian tìm một người thông minh để hợp tác còn hơn.

- Ta không cần người tới dạy ta, ta chỉ cần người nói cho ta biết phải làm thế nào thôi?

Trần Lam lớn tiếng quát

- Hiện giờ phải làm gì?

- Muốn tiêu trừ dấu vết bên trong thi thể không dễ dàng như vậy.

A Nhã cau mày nói:

- Trực tiếp giết chết người biết chuyện này không phải được rồi sao?

- Chẳng lẽ ta không biết giết hắn sẽ đơn giản hơn sao? Nhưng là hơn ba mươi nhân viên ngoại cần, sáu thành viên tổ hành động đặc biệt cũng không ngăn được hắn, kết giới cũng không dùng được. Hiện giờ lại không biết đã nấp chỗ nào rồi, người bảo ta phải giết thế nào?

Trần Lam buồn bực nói.

- Rốt cuộc là ai?

A Nhã cũng lấp bắp kinh hãi, có thể đào thoát trong vây bắt của nhiều người như vậy, còn có thể không bị kết giới ước thúc, chọc vào người cường đại như vậy sẽ rất khó giải quyết.

- Người sẽ không phải lại...

- Ah, ta lại mắc mưu hắn rồi, người hài lòng chưa.

Trần Lam thống khổ vò tóc mình:

- Tên hỗn đản này, một ngày nào đó...

- Trước kia không phải ta đã nói người không nên gây vào hắn sao? Đợi sau khi tất cả qua đi, xử lý hắn như thế nào đều tùy người, hiện giờ đại sự quan trọng hơn.

A Nhã không khỏi có chút tức giận, Trần Lam lại lần nữa làm trái mệnh lệnh, khiến cho nàng rất căm tức.

- Đừng nói đến trước kia nữa. Nói cho ta biết làm sao bây giờ?

Trần Lam không kiên nhẫn nói:

- Đừng có vừa gặp ta đã mở miệng thuyết giáo, ta không phải tiểu hài tử!

- Tiểu cô nương kia thế nào rồi?

A Nhã kiên nhẫn hỏi.

- Không nhìn thấy, đại khái là cùng chạy mất rồi.

Trần Lam phiền muộn đáp:

- Lần trước phái Phạm Đồng đi giết nàng, Phạm Đồng mất tích. Về sau phái sát thủ của hiệp hội đến nhà bọn hắn giết nàng. Kết quả sát thủ bị người giết chết, cô bé này quả thực so với Minh Diệu còn khiến người đau đầu hơn.

- Cũng may, người không làm chuyện điên rồ.

A Nhã thở dài một hơi, nàng thật sự rất sợ Trần Lam bởi vì oán hận Minh Diệu mà làm ra chuyện gì không hay với Diệp Tiểu Manh, bởi vì dù sao Diệp Tiểu Manh cũng là tư liệu sống thích hợp nhất đối với nàng.

- Ta lại nói với người một lần nữa, không nên ra tay với cô bé kia, ta còn có chỗ dùng đến.

- Đã biết đã biết, đừng có nhắc mãi thế.

Trần Lam không kiên nhẫn nói:

- Hiện giờ mau nói ta làm sao giải quyết thi thể đi.

- Dấu vết lưu lại trên thi thể không có cách nào giải quyết cả, chỉ có thể đợi. Phương pháp đơn giản nhất chính là trực tiếp giết Minh Diệu.

A Nhã suy nghĩ rồi nói:

- Nếu vậy thì lần này để ta đi đi, ta sẽ mau chóng khiến hắc biến mất.
- Người?

Trần Lam sững sờ:

- Người chẳng qua chỉ là một Quỷ Hồn do linh thể tạo thành, lại không có lực lượng, làm sao có thể?
- Người cũng đừng có quẩn, ta nghĩ biện pháp.

A Nhã phẫn hận trừng mắt liếc Trần Lam, nếu không phải vì mình còn cần lợi dụng Trần Lam để khống chế hiệp hội thì..., nàng hận không thể xé Trần Lam thành từng mảnh nhỏ.

- Hắc đạt được lực lượng của Lilith, mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng ta vẫn có thể dùng cách khác.
- A Nhã, có thể bắt hắc lại không, chuyện giết hắc để cho ta động thủ?

Trần Lam nghe được tin tức này vội vàng nói:

- Ta muốn tự tay giết hắc.
- Người đã chọc không ít phiền toái, có thể an phận chút không hả?

A Nhã nhìn nhìn Trần Lam, thấy thái độ của hắc tựa hồ không hài lòng lắm, chỉ đành thở dài một hơi nói:

- Được rồi, ta đã biết, ta sẽ tận lực.
- Người nói Minh Diệu nhận được lực lượng của Lilith cho nên mới có thể xuyên qua kết giới sao?

Trần Lam nói:

- Lực lượng của Lilith cường đại như vậy sao? Vậy người cũng cho ta có được không?
- Người cho ta là cái gì? Thần sao?

A Nhã rốt cục không thể nhịn được Trần Lam nữa, lớn tiếng nói:

- Nhìn rõ đi, ta là một Quỷ Hồn, một Quỷ Hồn không có sức mạnh, không phải là bán thần như Lilith, hiểu chưa? Muốn có sức mạnh thì..., dùng mạng của người đi tìm nàng mà đổi đi, để nàng lấy đi tất cả những thứ người có, sau đó ban ân cho người lực lượng mà người muốn.

Nói đến đây, A Nhã nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nữ Ác Ma chết tiệt kia!
- A Nhã, người không sao chứ.

Nhìn thấy A Nhã vốn ôn nhu lại nổi giận, Trần Lam không biết ra sao. Hắc chưa từng gặp qua bộ dạng này của A Nhã, trong ấn tượng của hắc, tính tình A Nhã vẫn luôn ôn nhu như nước, nhu thuận hơn nữa khéo hiểu lòng người. Đối với nam nhân mà nói là bầu bạn tốt nhất. Nhưng A Nhã hiện giờ lại như mèo bị dẫm phải đuôi vậy, khiến hắc rất kinh ngạc.

- Không có việc gì, ta không sao.

Tựa hồ cũng cảm thấy mình thất thố, A Nhã sâu kín thở dài một hơi.

- Nếu như không có chuyện gì khác thì ta đi trước đây.
- Phải quay lại chỗ người điên kia sao?

Trần Lam cau mày nói:

- Lúc nào người mới có thể thoát khỏi hắc?
- Nhanh, rất nhanh thôi.

Trên mặt A Nhã cố nặn ra một nụ cười, dùng tay lạnh như băng sờ lên đôi má Trần Lam:

- Ta đi trước, nhớ kỹ, không nên gây phiền toái nữa, tất cả phải tiến hành theo kế hoạch.

Thấy trong mắt Trần Lam tràn đầy mê luyến khe gập đầu, A Nhã nhẹ nhàng xuyên qua, vách tường, rời khỏi văn phòng Trần Lam.

- Nam nhân vô dụng, các người tất cả đều là một đám phế vật.

A Nhã khi rời khỏi phòng Trần Lam lập tức thay đổi sắc mặt, phần hận tự nhủ:

- Một ngày nào đó, ta muốn xóa sổ các người khỏi thế giới này! ! !

- Cũng không nhiều lắm, chỉ cần phát đoạn ghi âm sau khi bọn họ lấy được thứ mình muốn là được.

Minh Diệu nhấn nút ngắt cuộc gọi. Bởi vì hắn biết rõ, nếu như tiếp tục nghe nữa thì cũng chỉ nghe Trần Lam gào khóc thảm thiết, oán này oán nọ mà thôi. Vì sự thanh tịnh của hai cái lỗ tai, hắn vẫn lựa chọn không tiếp tục nghe tiếp. Hắn nhìn điện thoại trong tay, thở dài một hơi:

- Thật không ngờ, hiện tại sản phẩm điện thoại trong nước đã cường đại đến mức này, nếu làm những máy nghe trộm thì thuận tiện hơn rồi. Hơn nữa coi như là đặt ở nơi nào đó trong điện thoại kia, nếu bị phát hiện thì cũng không dễ dàng bị hoài nghi.

- Đó là đương nhiên a.

A Trạch không cho là đúng nói:

- Hiện tại, công năng sản phẩm điện thoại nhái trong nước so với nhà máy điện thoại kia thì lớn hơn rồi, người muốn công năng gì thì có công năng đấy. Hai sim hai sóng cũng có, hai camera, phóng đại âm thanh, pin có dung lượng siêu lớn. Nhưng mà đối với điện thoại di động, thời gian trò chuyện một tiếng đồng hồ, trong đó còn dấu một màn ảnh xem tin tức a. Có thể thông qua truyền vô tuyến mà truyền hình ảnh, lúc mua thì thêm một ít tiền. Tùy người chọn các nhãn hiệu nhà máy lớn

- Ta xxx, cường đại như vậy sao?

Minh Diệu nghe được A Trạch thao thao bất tuyệt, không khỏi tắc lưỡi.

- Điện thoại lợi hại như vậy, như thế nào lại bán có một ngàn cái?

- Chủ yếu là chất lượng kém một chút, tuổi thọ bình quân đại khái chỉ có hai tuần lễ mà thôi.

A Trạch tiếp tục nói.

- Đương nhiên, cũng có loại dùng một hai năm không mắc lỗi. Bất quá, trên cơ bản thì tỉ lệ gặp phải so với xổ số một trong năm trăm vạn thì không sai biệt lắm.

Minh Diệu nghe mà toát mồ hôi.

- Khá tốt, Trần Lam này còn thiếu kiên nhẫn, bằng không còn chưa nghe trộm được gì hữu dụng thì điện thoại kia đã hư mất a.

- À đúng rồi, còn có một việc.

A Trạch nói:

- Lúc ấy vì phòng ngừa vạn nhất, ta đã nạp thẻ vào điện thoại kia hơn hai trăm tệ. Bất quá, hiện tại ta đoán chừng không sai biệt lắm đã xài hết a.

- Không thể nào.

Minh Diệu trợn mắt nhìn nàng:

- Từ lúc người đi vào văn phòng của Trần Lam đến bây giờ tối đa không quá bốn giờ đồng hồ. Coi như phí trò chuyện một phút là ba tệ, hiện tại cũng phải còn thừa lại hơn trăm tệ a, như thế nào lại xài hết?

- A, ta đã quên nói với người. Bên trong loại điện thoại nhái này đều ngầm cài một ít chương trình tự động thu phí loạn thất bát tao, sẽ không ngừng khấu trừ phí trong điện thoại của người. Nếu như ta không đoán sai thì bốn giờ đồng hồ, sẽ tốn một khoảng rất lớn.

- Con mẹ nó, lại còn như vậy sao?

Minh Diệu thiếu chút nữa đã té từ trên ghế xuống.

- Cái này cũng quá lừa người a.

- Không có biện pháp, điện thoại nhái vốn dĩ là như vậy.

A Trạch không thể làm gì, nói:

- Nếu như điện thoại di động của người không dùng, nó cũng vẫn một mực thu phí, đến khi tắt máy mới thôi.

- Không phải chứ?

Minh Diệu giật mình, mồm há to ra.

- Điện thoại trong văn phòng Trần Lam kia, tắt máy như thế nào?

- Không có biện pháp.

A Trạch nhún nhún vai:

- Cho nên thẳng đến khi điện thoại hết pin, tự động tắt máy mới thôi. Còn không thì nó vẫn một mực khấu trừ tiền phí của người.

- Có phải lúc này người vừa nói trong điện thoại có hai khối pin dung lượng lớn sao?

Minh Diệu có chút cảm giác cháng váng đầu óc.

- À, là hai khối pin hàng giả có dung lượng lớn, trên lý luận thì thời gian chờ có thể vượt quá hai năm.

A Trạch khê gật đầu.

- Cái kia làm sao có thể không có điện a?

Minh Diệu phát điên nói.

- Bốn giờ đồng hồ đã khấu trừ đi nhiều tiền thế, như vậy còn khấu trừ tới khi nào nữa?

- Không cần lo lắng!

A Trạch vỗ vỗ bả vai Minh Diệu, nói:

- Ta đã tính toán qua, một tháng nhiều nhất cũng chỉ tốn có bảy vạn tệ mà thôi.

- Bảy... Bảy vạn tệ...

Minh Diệu có chút vô lực, ngã ngồi trên mặt ghế, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Về sau ai nói tới điện thoại với ta, ta thề không đội trời chung với hắn.

- Chức năng ghi âm trò chuyện trong điện thoại có thể dùng được không?

Từ Mẫn ở một bên có chút lo lắng nói.

- Xã hội hiện đại, chỉ sợ ngay cả tòa án cũng không cho phép dùng ghi âm làm bằng chứng rồi. Mà muốn dựa vào một đoạn ghi âm mà vạn ngã Trần Lam thì cũng có chút quá xem thường hắn rồi.

- Ha ha, không, cái này như vậy là đủ rồi.

Minh Diệu cười lắc đầu.

- Cái này cũng không phải là tòa án gì, cái gọi là hiệp hội, chẳng qua cũng chỉ là một đám gia hỏa tự cao tự đại tự cho là đúng, tập hợp lại một chỗ thành lập một tiểu đoàn thể mà thôi. Các loại chứng cứ không cần có sức thuyết phục lớn, chỉ cần khiến bọn hắn sinh ra một chút hoài nghi là được rồi. Hơn nữa Trần Lam cũng chỉ là một con cở mà thôi, theo suy đoán của ta thì sau lưng hắn chính là người chọn hắn với tư cách hợp tác, chủ yếu là nhìn thấy hắn ngu xuẩn và dễ dàng lợi dụng mà thôi. Trần gia đã sớm xuống dốc, sau

khi hội trưởng chết thì Trần Lam cũng mất đi chỗ dựa duy nhất, hiện tại cũng chỉ như một con chó nhà có tang, chúng ta cần bản không cần dùng sức, chỉ cần gió nổi lên là sẽ có người giúp chúng ta đẩy ngã hắn.

- Chỉ cần đưa phần phi âm này cho bộ trưởng từng phân bộ là được rồi sao?

A Trạch hỏi:

- Chuyện này cứ để ta, dù sao thì thân phận của ta cũng đặc thù. Cho dù Trần Lam biết thì cũng không dám ra tay với ta.

- Ân, vậy chuyện này cho giao người.

Minh Diệu khẽ gật đầu, sờ sờ lên cằm như có điều tự nhủ.

- Chỉ có điều là nữ nhân trốn sau lưng này, đến tột cùng là người nào?

- Cái này, A Nhã này là một nữ quỷ không rõ lai lịch, ta cũng không biết rõ lắm.

Mị nghĩ nghĩ một chút rồi nói ra.

- Bất quá, nàng ngược lại từ trước đến nay cũng chỉ lẩn lộn một chỗ. Cho nên hẳn là điều khiến hết thấy đằng sau chuyện này.

- Quỷ hồn cũng tốt, la sát cũng được. Nhưng mục đích của tên gia hỏa kia rốt cục là cái gì?

Minh Diệu cau mày nói ra.

- Là một tên điên đơn thuần sao?

- Dù là một tên điên, thì cũng là một tên điên rất thông minh.

Mị tiếp lời.

- Nói là quỷ hồn và la sát, cũng chỉ A Nhã nghĩ ra được, chẳng qua chỉ là người động thủ mà thôi.

- Ta lo lắng nhất chính là, theo hai người bọn họ nói chuyện thì có thể nghe ra rất rõ ràng. Nữ quỷ gọi là A Nhã kia tựa hồ rất có hứng thú đối với Tiểu Manh.

Minh Diệu nhìn nhìn hai người Tiểu Manh và Tiểu Nam đang chơi đùa ở xa xa, nói:

- Vì cái gì?

- Không biết.

Mị lắc đầu.

- Bất quá chúng ta đã biết chuyện này, như vậy tự nhiên sẽ không để bọn hắn thực hiện được. Đã có ta bảo hộ Tiểu Manh, bọn hắn tuyệt đối không có khả năng làm gì được Tiểu Manh.

- Ha ha, không phải người vừa mới nói muốn bầm thây Trần Lâm thành vạn đoạn hay sao?

Minh Diệu nhìn biểu lộ thành thật của Mị, hẩn híp mắt nhéo nhéo cái mũi của nàng.

Có lẽ bộ dáng hai tỷ muội thực sự quá giống, cho nên Minh Diệu nhìn không được cũng đối đãi với Mị như là một tiểu hài tử, ngẫu nhiên làm ra một vài động tác thân mật giữa người lớn đối với tiểu hài tử. Chỉ có điều, nếu Minh Diệu làm những động tác này đối với Tiểu Manh thì giống như là quái thú thúc lừa gạt tiểu loli. Nhưng đối với người đã phát dục tương đối tốt như Mị thì như thế nào cũng thấy giống như là hai người liếc mắt đưa tình với nhau.

- Hiện tại, điều quan trọng nhất đương nhiên là bảo vệ Tiểu Manh, thù thì sau này sẽ báo sau.

Mị rất tự nhiên, đẩy tay Minh Diệu ra. Có lẽ Minh Diệu đã làm động tác này nhiều lần rồi, hiện tại Mị xem như đã quen.

- Chuyện giúp Tiểu Manh báo thù đương nhiên là giao cho người rồi.

- Ân, vậy thì ta sẽ động thủ.

Trong mắt Minh Diệu hiện lên một đạo lãnh mang, lộ vẻ nghiêm túc khó có được.

- Hắn đã dám phái người đi ám sát Tiểu Manh tại thị trấn nhỏ này, như vậy tự nhiên cũng có thể vì chính mình mà phải trả một cái giá lớn.

- Hắn dường như đã biết chuyện chúng ta đi tầng hầm ngầm, không có vấn đề gì sao?

ADA có chút lo lắng hỏi.

- Hắn có thể sớm cảnh giác rồi hay không?

- Không sao.

Minh Diệu khoát tay áo.

- Hắn càng chột dạ, hành động càng nhiều, như vậy càng lộ ra chỗ sơ hở. Chuyện hắn biết rõ sự tình người đi thăm dò thì thể thì cũng nằm trong dự liệu, không cần phải lo lắng.

- Vậy là tốt rồi.

Khê gạt đầu, rút thẻ nhớ từ trong điện thoại di động trên mặt bàn ra.

- Như vậy ta mang theo file ghi âm trước để bảo đảm. Trong đoạn thời gian này sẽ không trở lại thăm các người, các người cẩn thận một chút.

ADA đi đến trước mặt Minh Diệu, có chút lo lắng nói:

- Nữ quý gọi là A Nhã kia từng nói qua sẽ tìm kẻ đối phó người một phen, người nhất định phải cẩn thận một chút.

- Ha ha, yên tâm, nàng ta không thể tìm ta dễ dàng như vậy được. Hơn nữa cũng không thể dễ dàng giết ta.

Minh Diệu vừa cười vừa nói.

- Cho dù ta chịu để nàng ta giết thì Lilith cũng sẽ không đáp ứng, phải biết rằng thân thể hiện tại của ta là do nàng phí khí lực thật lớn mới chữa trị tốt, nàng sẽ không bỏ mặc tiểu tử của hắn đi phá nàng.

- Ân, vậy là tốt rồi.

Thân thể ADA khom xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán Minh Diệu, sau đó mang theo thẻ nhớ ghi âm phiêu nhiên rời đi.

- Đã không có việc gì, như vậy ta cũng mang theo Tiểu Nam đi trước.

Từ Mẫn chứng kiến người này trực tiếp bày tỏ phương thức yêu đương, không khỏi thở dài trong lòng. Tuy rằng rất là hâm mộ. Nhưng nàng lại không làm được như vậy. Trực tiếp như vậy, có lẽ là khác biệt trong quan hệ đông tây. Thói quen của Từ Mẫn vẫn là biểu đạt tâm ý của mình ra từng chút một, nhưng tuyệt đối không làm được như vậy. Hôn môi dưới cái nhìn của nhiều người như vậy. Nàng chỉ đi qua, dùng ánh mắt tràn ngập vẻ ân cần nhìn Minh Diệu, thản nhiên nói:

- Chiều cổ tốt cho bản thân mình, đừng để xảy ra chuyện gì.

- Ân, yên tâm, ta biết rõ rồi.

Minh Diệu khẽ gạt đầu.

- Ân, vậy là được rồi.

Từ Mẫn khẽ gạt đầu.

- Tiểu Nam, chúng ta về nhà.

Tiểu Nam hướng về phía Minh Diệu khoát tay áo, sau đó hướng về phía Tiểu Manh làm một cái mặt quỷ, đi theo Từ Mẫn ra khỏi chỗ ẩn thân.

- Được rồi, hiện tại chỉ còn lại ba người chúng ta.

- Ân?

Minh Diệu còn chưa nói xong, lại phát hiện trong phòng tựa hồ còn có thêm một người, nói ra:

- A Trạch, người như thế nào còn không quay về?

- Ta trở về làm gì?

A Trạch thản nhiên nói:

- Dù sao thì trở về nhà cũng chỉ có một mình ta mà thôi, chẳng bằng sống cùng một chỗ với các người cho có bè có bạn, hơn nữa ta còn có thể hỗ trợ bảo hộ Tiểu Manh a.

- Bảo hộ?

Mị nhíu nhíu lông mày khinh thường.

- Loại chuyện này không phiền đến người, tự ta bảo hộ muội muội của mình.

- Có thể ta không biết một người bị trọng thương mà còn có năng lực đi bảo hộ tốt người khác.

A Trạch ngược lại không nhường một bước nào, nói ra:

- Đến lúc đó, vạn nhất thật sự xuất hiện tình huống khẩn cấp gì, chỉ sợ ngay cả mình người còn không chiếu cố được.

- Ha ha, khẩu khí lớn lắm. Nếu ta không bảo hộ được thì chẳng lẽ phải dựa vào người sao?

Mị cười lạnh nói:

- Một tên linh lực thấp kém, tối đa cũng chỉ là một Linh Lực Giả nhập môn, vậy mà còn nói khoác không biết ngượng.

- Cấp bậc ta ra sao thì không cần người phán đoán, dù sao thì bây giờ ta không tin người có năng lực bảo hộ tốt cho Tiểu Manh.

A Trạch lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ hiện tại người đứng như vậy cũng là cố hết sức rồi, chẳng qua là gắng gượng mà thôi.

- Cho nên nói nhập môn chính là nhập môn, ngay cả một chút năng lực phán đoán cũng không có.

Trên mặt Mị mang theo dáng tươi cười đùa cợt, nói ra.

- Chẳng lẽ người chưa từng nghe lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo sao? Cho dù toàn thân ta không nhúc nhích được, nhưng chỉ cần dựa vào ánh mắt cũng có thể giết chết mười tên gia hỏa như người.

- Người thừa nhận mình là lạc đà gầy, lạc đà chết gì đó thì cũng không sao, nhưng đừng cho rằng người khác là ngựa.

A Trạch nói ra.

- Nên dành lực khí để dưỡng thương a. Chết ngựa kéo còng, dùng ánh mắt giết ta? Người cho rằng người là hầu tử tóc đỏ sao?

- Đây, uy.

Ầm ỉ như vậy đã khiến Diệp Tiểu Manh thức dậy rồi. Một người là tỷ tỷ của mình, một người là bằng hữu tốt nhất. Nhưng không biết vì cái gì mà khi hai người này hễ ở cùng một chỗ thì luôn rất dễ dàng cãi nhau. Mà mình kẹt ở giữa cũng không biết nghiêng về bên nào, cái này khiến nàng rất khó khăn.

- Như thế nào? Hai nàng ta thường xuyên như vậy sao?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Đúng vậy a, cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Thật giống như là hai nàng trời sinh đã tương khắc với nhau, luôn luôn nói không được một hai câu sẽ ầm ỉ lên.

Diệu Tiểu Manh uể oải nói.

- Trong nửa năm nay, chuyện này đã xảy ra vô số lần.

- Có ý tứ.

Minh Diệu cười hắc hắc.

- Ấm ỉ nửa năm mà không đánh nhau sao?

- Trước kia đã có hiệp nghị, cãi nhau thì có thể nhưng không được đánh nhau.

Diệp Tiểu Manh ghé vào bên tai Minh Diệu, nhỏ giọng nói ra.

- Lúc mới bắt đầu náo loạn, khi A Trạch phát điên thì tỷ tỷ sử dụng bạo lực. Người cũng biết a, tuy rằng tỷ tỷ cãi nhau không được tốt cho lắm, nhưng đánh nhau rất lợi hại, A Trạch vốn không phải là đối thủ. Cho nên về sau đã lập thành một cái hiệp nghị, có thể cãi nhau nhưng không được đánh nhau.

- Ha ha, như vậy chẳng phải là Mị chịu thiệt rồi sao?

Minh Diệu vừa cười vừa nói.

- Nàng làm sao có thể bỏ qua cho A Trạch?

Minh Diệu hiểu rất rõ thân phận Mị, lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu sống kiếp sống của một sát thủ, công tác đều là ăn cắp, ản núp, ám sát các loại. Hơn nữa thân phận phụ thân và ông ngoại của Mị cũng đặc thù, nói đến giết người thì lại lành nghề hơn. Nhưng những thứ như cãi nhau thì chỉ sợ từ nhỏ đã không có đối tượng để rèn luyện a.

- Không đúng vậy a, lúc mới bắt đầu thì nghiêng về một bên. Nhưng càng về sau thì số lần thắng của tỷ tỷ lại tăng lên vô cùng nhanh.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu nói ra.

- Hiện tại mà nói, tỷ số thắng bại của song phương, trên cơ bản là sắp ngang hàng rồi.

- Đây đây, như thế nào còn có loại tỷ số thắng bại này?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Cái này cũng có thống kê sao?

- Ân, hai người các nàng thường xuyên cãi nhau, có thắng có thua. Cho nên vì muốn biết ai thắng nhiều hơn, các nàng đã ủy thác ta làm công tác thống kê tỷ số thắng thua.

Diệp Tiểu Manh rất nghiêm túc nói ra.

- Lần này là lần thứ một trăm hai mươi sáu, tuy rằng hiện tại A Trạch chiếm một chút ưu thế, nhưng chỉ sợ tỷ tỷ sẽ đuổi theo rất nhanh.

- Một trăm hai mươi sáu?

Cơ thịt trên mặt Minh Diệu mất tự nhiên, run rẩy vài cái.

- Cái này chẳng phải là trung bình hai ngày cãi lộn một lần sao?

- Không phải a.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu.

- Không sai biệt lắm, mỗi ngày một lần, có đôi lúc tỷ tỷ không có ở nhà nên hai người cũng không cãi lộn.

- Cũng may...

Minh Diệu thở phào một cái.

- Khá tốt, nửa năm này ta không có ở nhà, bằng không thì nhất định sẽ bị chôn sống mất.

Đây là một mảnh rừng mưa nguyên thủy tinh khiết tự nhiên, cây cối rậm rạp cao lớn che khuất bầu trời, coi như là vệ tinh tiên tiến nhất cũng căn bản không thu được bất kỳ hình ảnh nào trong khu rừng này. Chỉ

có thể thu được một mảnh lá cây xanh um tươi tốt mà thôi. Mà dưới vòm trời được che dầy này là một tòa kiến trúc khổng lồ không biết xuất hiện từ khi nào. Kiến trúc kia cũng không cao, ngoại hình cũng không đẹp, không ngăn nắp lắm. Rất giống một cái quan tài. Mà vật liệu xây dựng nên tòa kiến trúc này cũng không phải là thép hay xi măng gì. Trên vách tường hiện ra một tầng hào quang của một loại kim loại kỳ quái.

364. Chương 367: Bị Thương

Bóng dáng của mấy người đang chạy trong rừng cây. Bước chân lữ mãng mà chậm chạp, nhìn bên ngoài không hề giống với du khách đến đây du lịch hay là nhà thám hiểm. Bước chân có chút lảo đảo, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra một vài tiếng rên rỉ vô hình. Từ thân ảnh lác lác qua lại kia, tựa hồ tùy thời đều có thể ngã sấp xuống, có vẻ suy yếu đi rồi.

Một con muỗi đã bay đến gần một người, cái vòi bén nhọn đâm vào làn da, nhưng có hút bao nhiêu huyết dịch thì cũng không khiến nó no bụng. Đây đã là người thứ bảy rồi, thay đổi liên tục bảy mục tiêu nhưng lại không khiến nó nhét đầy bao tử, con muỗi này cũng bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quái. Gần đây không biết tại sao mục tiêu để săn thì nhiều hơn nhưng lại rất khó nhét đầy bao tử. Mỗi lần hút máu từ trên người mục tiêu đều không thể nhét đầy ao tử, cái này khiến đám muỗi bên trong rừng mưa cảm thấy rất kỳ quái. Tựa hồ huyết dịch bên trong những con mồi này không có bao nhiêu, cho dù có thể hút được một chút thì cũng mang theo một cỗ mùi hôi kỳ quái.

Trong kiến trúc kỳ quái, một cỗ thiết bị tương đối tiến tiến nằm trong phòng thí nghiệm, trung ương là một đường rãnh cực lớn. Bên trong đường rãnh đổ đầy chất dịch màu xanh lá cây kia là một nữ nhân đang nhắm mắt phiêu phù, giống như là đang ngủ say. Mà cách đó không xa, trong một cái rãnh khác hơi nhỏ là một nữ hài tóc đen nhỏ tuổi cũng đang nằm. Về mặt nữ hài lộ ra vẻ hoảng sợ, không ngừng gõ lên vách tường rãnh bằng thủy tinh, tựa hồ muốn trốn ra. Chỉ là lực lượng của nàng so với cái rãnh thủy tinh chắc chắn kia thì chẳng thấm vào đâu, căn bản không cách nào thoát thân ra ngoài.

- Rốt cục các người muốn làm gì con gái ta?

Bella bị nhốt trong lồng giam thấp thỏm lo âu nói:

- Tại sao phải bắt mẹ con chúng ta đến nơi này, người đến cùng là ai?

- Ta?

Nam nhân tướng mạo hèn mọn bĩ ỉm mở miệng, lộ ra một loạt hàm răng màu vàng. Phía sau của hắn có vô số đầu xúc tu màu tím đang nhảy múa trên không trung.

- Ta muốn trở thành nam nhân của thần.

- Đại nhân, A Nhã đã trở về rồi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi.

Sau lưng hắn là một nam tử ngoại quốc có mái tóc màu vàng kim, cung kính nói bằng tiếng Trung Quốc không lưu loát.

- Tốt, ta biết rồi.

Hắn quay đầu lại liếc nhìn người ngoại quốc kia, cau mày nói.

- Gây tê kho số 1, chuẩn bị bắt đầu thí nghiệm.

Nam tử ngoại quốc thi lễ một cái, lui ra.

Không biết vì cái gì mà mỗi lần nhìn thấy người nước Đức này lại khiến hắn luôn cảm thấy rất không thoải mái. Tên người Đức này là hắn nghe theo đề nghị của A Nhã, đặc biệt mời về từ châu Âu với tư cách là trợ thủ. Có được tri thức gen tổ học nhân loại chuyên nghiệp phong phú và kinh nghiệm thí nghiệm, thái độ cũng tương đối cung kính. Vô luận là tri thức chuyên nghiệp, kinh nghiệm hay là thái độ, hắn thật sự là một trợ thủ tốt nhất. Nhưng không biết vì cái gì mà mỗi lần tên người Đức này tiếp cận mình, lại luôn

mang lại một cảm giác buồn nôn. Tuy rằng theo từng phương diện mà nói, hắn cũng khá đẹp trai, nhưng lại không cách nào sinh ra bất luận hảo cảm gì với hắn.

Mặc dù tương đối không thích nam nhân này. Nhưng không thể phủ nhận đối với tương lai của hắn mà nói thì quả thực không thể thay thế. Không nói tới tri thức chuyên nghiệp của hắn, hắn quen thuộc Đức văn, Anh văn, tiếng Trung là quan trọng nhất, đối với cổ văn hắn cũng có nghiên cứu nhất định. Một bộ phận tư liệu tương đối lớn bên trong Hắc Chi Đoạn Chương đều dựa vào hắn mà phiên dịch thành tiếng Trung sau này. Lúc ấy mới có thể chính thức tiếp xúc với bí mật màu đen che dấu trong lịch sử. Bằng không mà nói thì Hắc Chi Đoạn Chương đối với tương lai cũng chỉ là một bản Thiên thư mà thôi.

Một người Đức lại có thể quen thuộc với cổ văn như vậy, cái này khiến hắn có chút cảm giác tốt, mà tổ phụ tựa hồ là một tên điên nổi danh. Lúc nghiêm túc nhìn đến đoạn cổ văn trên mặt Hắc Chi Đoạn Chương, có đôi khi sẽ bị nguyên rửa. Nếu như bị tổ phụ phát hiện tổ tông mình cực lực phá hủy ngôn ngữ dân tộc như thế, có thể sẽ tức giận nhảy ra khỏi phần mộ lắm.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là cần một người quen thuộc toàn bộ quá trình thí nghiệm để hiệp trợ hắn. Mục đích của hắn cũng không chỉ đơn thuần là rút linh hồn A Nhã vào một thân thể mới mà hắn còn có mục tiêu của mình. Rút linh hồn vào thân thể hắn, lợi dụng thân thể người khác để tiếp tục sống trên thế giới, cái đó so với vĩnh hằng có gì khác nhau? Đây mới chính là điều hắn muốn, A Nhã bất quá chỉ là một vật thí nghiệm trên con đường thành công của hắn mà thôi.

- Thí nghiệm cái gì?

Balla đang bị nhốt bên trong lồng sắt nghe bọn hắn đối thoại, trong lòng liền cảm thấy bất an, vội vàng hỏi:

- Các người rốt cục muốn làm gì? Con gái ta ở đâu?

- Yên tâm, mấy canh giờ sau con gái người sẽ trở lại bên cạnh người mà không bị tổn hao một sợi lông tóc nào.

Hắn nhếch môi, lộ ra hàm răng màu vàng khè, nói:

- Đương nhiên, nàng quả thực vẫn là con gái người.

- Mau thả ta ra ngoài.

Thấy hắn chậm rãi đi xa, Bella chỉ có thể bất lực lan can một cách bất lực, lớn tiếng gào thét.

- Trả con gái lại cho ta.

- Tình huống kho số một như thế nào rồi?

Tiếp nhận văn bản tài liệu do trợ thủ đưa tới, hắn vừa đọc vừa mở miệng hỏi.

- Tình huống rất tốt, thân thể trẻ tuổi, hơn nữa lại có sức sống, nhưng trong lúc chập choạng say vẫn có một ít sức chống cự.

Tên trợ thủ vội vàng trả lời.

Toàn thân nữ hài tóc đen trần trụi nằm trên đài thí nghiệm lạnh như băng kia. Cũng có lẽ vì lạnh mà trên vùng bụng trắng nõn kia nổi lên da gà, hai điểm đỏ tươi trước ngực cũng có chút vằn lên trên, mê người nói không nên lời. Hai tay hai chân của nàng đều bị tách ra, cố định trên bàn thí nghiệm tứ giác kiên cố, vùng bí ẩn nhất trên thân thể nữ hài đều bạo lộ hoàn toàn ra trước mặt tất cả mọi người. Bộ dạng này đủ để bất kỳ tên nam nhân nào sôi sục huyết mạch. Chỉ là một chân của cô bé kia đã phá hủy toàn bộ hình ảnh xinh đẹp. Bắp chân nữ hài khô quắt giống như là củ cải trắng, đây nếp gấp, tựa hồ không có bất kỳ cơ bắp nào bao bọc xương đùi, nhìn bên ngoài giống như là một khối khô lâu.

- Tăng liều thuốc lên, đừng đối đãi với nàng như nhân loại.

Lúc mí mắt nữ hài mở ra, Địa Tương thấy ánh mắt của nàng này đang di động, liền mở miệng nói ra.

- Thân thể những yêu quái này so với nhân loại thì cường tráng hơn nhiều lắm.

- Vâng, ta biết rồi.

Khẽ gạt đầu, quay người đi ra khỏi đài thí nghiệm.

Địa Tương nhìn bóng lưng tên trợ thủ rời đi, lại nhìn nữ hài trần truồng đang nằm trên đài thí nghiệm một chút. Đối mặt với một thân thể mê người như vậy, bất luận tên nam tử bình thường nào cũng không thể rời mắt. Nhưng trong ánh mắt gã điên nhìn nữ hài trần truồng xinh đẹp trên đài này lại không mang theo chút hứng thú tình dục nào. Tựa hồ như không phải là một nữ hài trần truồng xinh đẹp mà là một thi thể động vật. Có thể làm được điểm này chỉ có hai loại người. Một loại là đồng tính luyến ái đối với nữ nhân cần bản không có hứng thú, loại kia thì chính là một tên khoa học điên.

- Đại nhân...

A Nhã ở một bên cẩn thận từng ly từng tý đi qua, trên mặt mang theo ý sợ hãi, nhỏ giọng nói:

- Thật sự phải làm sao? Ta rất sợ.

- Sợ? Vậy thì như thế nào?

Địa Tương dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn A Nhã, lúc ánh mắt của hắn rơi trên người A Nhã, thân thể nàng rõ ràng run rẩy thoáng một phát.

- Người không có tư cách sợ, người chẳng qua là tư liệu thí nghiệm sống của ta mà thôi. Người đã hiểu chưa?

- Thế nhưng mà...

A Nhã cắn môi, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Ta hỏi người đã hiểu chưa?

Một cái xúc tu màu tím từ sau lưng xuyên thấu qua quần áo, lập tức quấn chặt lấy cổ A Nhã, nâng nàng lên giữa không trung. Mà gương mặt dù tận cách mặt A Nhã chỉ khoảng mấy centimet mà thôi, A Nhã có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ bạo ngược trong ánh mắt điên cuồng ấy.

- Ta hỏi người cái gì thì trả lời cái ấy. Người đã hiểu chưa?

- Hiểu... hiểu rồi.

A Nhã vội vàng khẽ gạt đầu. Tuy rằng thân thể cũng không phải thật thể, nhưng bên trên xúc tu lại có một loại dịch nhờn đặc thù chậm rãi ăn mòn linh thể, như vậy khiến A Nhã thống khổ. Chỉ là đối mặt với gã điên bạo ngược này, nàng cũng không dám biểu đạt vẻ thống khổ này ra ngoài, bởi vì nàng biết rõ tên trước mắt mình là một tên điên, vẻ mặt thống khổ của mình cũng chỉ khiến hắn càng thêm hưng phấn.

- Rất tốt.

Hắn khẽ gạt đầu, dùng sức hất xúc tu lên, vất A Nhã qua một bên.

- Hiện tại ngoan ngoãn vào trong khoang chuyển đổi cho ta, sau đó nhắm mắt lại.

Trên cổ A Nhã xuất hiện một đạo hắc ấn rõ ràng, cái này chính là dấu vết do dịch nhờn bên trên xúc tu ăn mòn linh thể lưu lại. A Nhã từ trên mặt đất đứng lên, yên lặng tiến vào trong cái bình cự đại. Sau khi A Nhã tiến vào, toàn bộ cái bình liền phong bế lại, không có một tia không khí nào lọt vào.

- Đại nhân, kho số một đã chuẩn bị xong hoàn toàn.

Tên trợ thủ nói ra.

- Gia tăng liều thuốc lên, hiện tại đã đạt tới điểm giới hạn rồi.

- Ân, rất tốt.

Lúc hắn đi qua lần nữa, nhìn nhìn mí mắt nữ hài đã mở ra. Rất rõ ràng đồng tử nữ hài đã khuếch trương, đã mất đi tri giác, bởi vì bị tiêm vào đại lượng thuốc mê, hiện tại nữ hài đã rơi vào trạng thái chết giả.

- Chuẩn bị bắt đầu.

Một vòng kim loại lớn trùm lên đầu nữ hài, mấy cái ống tiêm vừa thô vừa to đâm vào mấy cái huyết vị trên đỉnh đầu nữ hài. Mà ở đỉnh đầu là một ống dẫn xuyên tới một cỗ máy kỳ quái, một mực kéo dài tới cái bình cực lớn mà A Nhã tiến vào kia.

- Bắt đầu đi.

Hắn nhún lên nút màu đỏ bên trên đài điều khiển, cỗ máy kỳ quái phát ra tiếng nổ vang, bình sắt cực lớn bắt đầu run rẩy kịch liệt.

- Con heo lười, mau rời giường.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai Minh Diệu.

- Mặt trời đã chiếu lên mông người rồi.

- Chào buổi sáng.

Minh Diệu lơ mơ mở to mắt, phát hiện gương mặt đáng yêu của Diệp Tiểu Manh, không khỏi nở nụ cười. Có thể mở to mắt ra liền nhìn thấy một gương mặt đáng yêu như vậy, bất luận kẻ nào cũng đều thấy tâm tình rất tốt.

- Giờ mà còn sớm cái gì, mười giờ rồi.

Diệp Tiểu Manh hướng về phía Minh Diệu, nhún nhún cái mũi nhỏ xinh của mình.

- Tỷ tỷ và A Trạch đã ăn xong điểm tâm rồi, người còn không chịu rời khỏi giường sao?

- Đồng hồ sinh học của ta còn chưa điều chỉnh tốt a.

Minh Diệu ngồi xuống ghế salon, duỗi thân mình một cái.

Eo.

Trên bàn là bữa sáng không phong phú lắm. Tuy rằng không nhiều món ăn nhưng lại có thể nhìn ra người nấu tốn không ít tâm tư. Bây giờ đang là thời kỳ lẩn trốn, có thể lợi dụng tình hình kinh tế không nhiều tài nguyên lắm mà làm ra một bàn điểm tâm như vậy, Minh Diệu phỏng đoán Diệp Tiểu Manh đã tốn không ít tế bào não vốn không nhiều của mình. Bỏ qua hai ánh mắt có chứa sát khí sau lưng, Minh Diệu há to cái miệng của mình, bắt đầu ăn.

- Ngủ ngủ ngủ, chỉ biết ngủ như heo mà thôi. Ngủ chết người đi.

Mị ở cách đó không xa, Minh Diệu vừa vặn có thể nghe được thanh âm lầm bầm của nàng.

- Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn như heo mà thôi. Ăn bẻ bụng người đi.

A Trạch ở một bên cũng phụ họa, lúc này hai người như đạt thành một trận tuyến thống nhất khó mà có được.

Hai người A Trạch và Mị không ngừng cãi lộn thì không cách nào khiến người chịu được. Minh Diệu cảm giác như mình đang bị nhốt trong cùng một cái lồng với mấy ngàn con vịt. Minh Diệu đành phải sử ra đòn sát thủ, vỗ ba ba hai tiếng lên trên mông hai người, mỗi người một cái. Hai người liền lập tức đình chỉ cãi lộn, đồng thời xấu hổ đỏ cả mặt, quên cả cãi lộn, không rên một tiếng nào, khiến Minh Diệu hảo hảo cảm nhận quãng thời gian thanh tịnh không tính là quá dài. Chỉ là làm như vậy thì hắn tùy thời đều phải phòng bị hai cặp ánh mắt chứa sát khí tùy thời đều có thể phóng tới từ sau lưng.

- A, no bụng rồi, thật sáng khoái.

Minh Diệu buông bát đĩa, vỗ vỗ bụng của mình. Hiện tại Minh Diệu đã luyện đến mức có thể lựa chọn loại bỏ tất đồ vật hắn không muốn nghe, cho nên hắn không nghe được câu nguyên rửa nào của hai nữ hài sau lưng.

- Đã ăn xong rồi sao? Ta tới thu dọn.

Nghe được thanh âm của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh ở phòng bếp nhô đầu nói ra.

- Người đi nghỉ ngơi một chút a.

- Ủ, vẫn là Tiểu Manh nhà ta tốt nhất, vừa đáng yêu lại vừa biết làm nội trợ, đâu như hai gia hỏa các người, chỉ biết ăn cơm trắng.

Minh Diệu quay đầu lại nhìn hai nữ hài ngồi cách đó không xa đang nhìn mình chăm chăm, tự nhủ:

- Nếu như bộ ngực lớn hơn một chút thì càng hoàn mỹ.

Trong lúc Minh Diệu đang cảm khái trong lòng. Một đạo bạch quang đẹp mắt đột nhiên sáng lên trong phòng, khiến mọi người nhìn không rời mắt. Đợi đến lúc mọi người thích ứng được với ánh sáng này thì phát hiện tại khu vực trống rỗng giữa căn phòng xuất hiện một cánh cửa, mà ánh sáng này chính là từ cánh cửa kia phát ra.

- Làm cái gì vậy?

Minh Diệu cau mày đứng lên, đi tới cánh cửa kia.

- Lilith này, không có việc gì thì mở ra làm gì?

Mà trong sát na Minh Diệu đi tới trước cửa kia, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ cánh cửa kia bay tới, vừa vọt rơi vào lồng ngực Minh Diệu. Sau khi đạo nhân ảnh kia ra khỏi cửa thì cánh cửa kia liền lập tức đóng lại, biến mất trong không khí.

- Đây rốt cuộc là gì?

Minh Diệu cúi đầu xuống, thấy rõ bộ dạng nữ hài rơi vào trong ngực mình. Hai cái đùi ngựa màu bạc rũ xuống, khuôn mặt nữ hài có chút tái nhợt, hai mắt lộ vẻ mệt mỏi, váy áo đều bị rách mướp, tràn đầy vết máu.

- Tâm?

Minh Diệu nhẹ nhàng gọi tên nữ hài trong ngực lên, hỏi:

- Người làm sao vậy?

- Minh Diệu, cứu...

Tâm mở to mắt, dùng sức bắt lấy cánh tay Minh Diệu, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng thật sự đã suy yếu quá mức nên liền hôn mê.

- Cô bé này trong hội trưởng lão Huyết tộc.

Mị đi tới, đánh giá nữ hài hôn mê trong lòng ngực Minh Diệu, nói:

- Bị thương không nhẹ, nàng như thế nào lại muốn tới nơi này?

- Lát nữa nói sau, cứu người quan trọng hơn.

365. Chương 368: Người Xâm Nhập Cường Đại

Minh Diệu mang nàng đến giường, màu da Huyết tộc vốn có chút tái nhợt, mà bây giờ da nữ hài này lại càng dơ người, không có chút huyết sắc nào. Minh Diệu biết rõ cái này là do sử dụng lực lượng quá độ, hơn nữa lại bị thương quá nặng.

Lực lượng huyết tộc chính là đến từ huyết dịch, muốn huyết tộc khôi phục sức khỏe thì biện pháp nhanh nhất chính là bổ sung huyết dịch tươi sống cho bọn hắn. Minh Diệu dùng ngón trỏ tay trái nhẹ nhàng vẽ lên cổ tay phải của mình một vòng, một vết thương lập tức xuất hiện trên cổ tay. Mị mở miệng nàng ra, để máu tươi chảy từ vết thương ra nhỏ vào miệng nàng.

Mấy giọt máu tươi vừa vào, sắc mặt nàng dần dần tốt lên. Sau khi Minh Diệu được Lilith cải tạo thân thể, máu tươi chảy trong người đều có chứa linh lực dồi dào. Sau khi tiến vào cơ thể thì bắt đầu chữa trị vết thương rất nhanh.

Chỉ là nữ hài thật sự quá mức suy yếu, vẫn còn hôn mê không có tỉnh lại.

- Cô bé này là ai? Người quen sao?

Diệp Tiểu Manh kỳ quái hỏi.

- Trên người có mùi máu tươi nồng đậm a.

- A, nàng gọi là Tâm, là một Hấp huyết quý.

Minh Diệu dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên miệng vết thương trên cổ tay một vòng, miệng vết thương kia liền lập tức biến mất.

- Lúc ở châu Âu nàng đã giúp ta không ít chuyện.

- Hấp huyết quý?

Con mắt A Trạch phát sáng lên.

- Thật sự là hấp huyết quý sao, để ta nghiên cứu nàng một chút

- Đừng làm rộn, trước hết để nàng nghỉ ngơi một chút.

Minh Diệu đẩy A Trạch đang muốn giải phẫu nữ hài này ra nghiên cứu.

- Kỳ quái, nàng như thế nào lại bị tổn thương nặng như vậy?

- Quả thật, trong toàn bộ Huyết tộc thì nàng coi như là tồn tại cường đại. Người có thể khiến nàng tổn thương thành cái dạng này thì không nhiều lắm.

Mị khẽ gật đầu.

- Hơn nữa, cánh cửa kia...

- Đó là cửa thông tới cung điện của Lilith.

Minh Diệu cau mày, nói ra.

- Nàng có quan hệ rất tốt với Lilith, nàng đã tới từ cung điện Lilith, như vậy Lilith không có lý do gì gặp nàng thụ thương nghiêm trọng như vậy mà không cứu nàng, trừ phi là Lilith không có trong cung điện.

- Hoặc là bản thân Lilith cũng có chuyện.

Mị tiếp lời nói ra.

- Lúc nàng mới từ cửa thông qua, không giống như là chính nàng truyền tới, mà giống như là bị cưỡng ép đẩy đi.

- Không tệ.

Minh Diệu vỗ đầu một cái.

- Cung điện Lilith nhất định đã xảy ra chuyện, ta muốn tới đó một lát.

- Không được, quá nguy hiểm.

Mị vội vàng nói:

- Nàng thân là thành viên trưởng lão hội Huyết tộc mà còn bị tổn thương thành cái dạng này, bên kia nhất định rất nguy hiểm.

- Bất kể như thế nào, Lilith cũng coi như là đã cứu tính mạng của ta. Xảy ra chuyện thì cũng không thể mặc kệ không hỏi a.

Minh Diệu nói.

- Yên tâm, ta tự biết chừng mực.

- Vậy ta đi cùng với người.

Mị nói ra.

- Không được, thương thể của người còn chưa khỏe.

Minh Diệu lắc đầu.

- Người ở chỗ này bảo vệ Tiểu Manh cho tốt.

- Được rồi...

Mị thật sự bất đắc dĩ, chỉ đành phải khẽ gật đầu.

- Minh Diệu, người thực sự muốn tới chỗ rất nguy hiểm kia sao?

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Diệp Tiểu Manh cũng suy đoán được, có chút lo lắng hỏi:

- Người phải cẩn thận một chút.

- Yên tâm, không có chuyện gì đâu.

Minh Diệu cười một cái với Tiểu Manh, ngụ ý bảo nàng hãy cứ yên tâm.

- Kỹ thuật chạy trốn của ta rất tốt đấy. Hê hê.

Tháo sợi dây chuyền Lục mang tinh từ trên cổ xuống, Minh Diệu rút vào trong đó một chút linh lực. Bạch quang chói mắt liền lóe lên trên sợi dây chuyền Lục mang tinh, chiếu rọi lên mặt đất, thời gian dần qua, một cánh cửa hiện ra bên trong hào quang. Minh Diệu đẩy cửa ra, rảo bước tiến vào trong cửa hào quang, sau đó dần dần biến mất không thấy gì nữa.

- Tiểu Manh, biết rõ rất nguy hiểm mà người vì cái gì không ngăn cản hẳn?

A Trạch ở một bên nói ra.

- Nếu như người kiên trì thì Minh Diệu nhất định sẽ không đi đấy.

- Không được.

Diệp Tiểu Manh nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không thể làm ảnh hưởng đến chuyện hẳn muốn làm, ta không thể làm như vậy được.

Bạch quang trước mắt dần dần tán đi, đập vào mi mắt chính là hành lang màu trắng. Chỉ là so với trước kia thì đầu hành lang này khác xa một trời một vực, đá cẩm thạch trên mặt đất vốn bóng loáng nay đã loang lổ vết máu, mấy cây cột màu trắng trên hành lang đã sụp đổ, trên vách tường cũng xuất hiện đại lượng vết rạn nứt khuếch tán ra, nhìn bề ngoài giống như là một phế tích.

- Quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Theo hành lang tràn đầy hài cốt, Minh Diệu chạy tới gian phòng của Lilith .

- Có thể phá hư cung điện Lilith như vậy, người này tuyệt đối không đơn giản.

Xuyên qua hành lang, trong phòng người giữ cửa. Thân thể con chó địa ngục khổng lồ té trên mặt đất, có chút run rẩy. Mà thân thể người giữ cửa bị một thanh kiếm găm lên vách tường, treo giữa không trung, máu trên vách tường cũng đã khô lại, xem ra chết đã lâu rồi.

Trong phòng của Lilith lóe ra tinh mang chói mắt, thanh âm vật phẩm vỡ vụn cũng truyền ra.

Có thể dễ dàng đánh bại chó địa ngục, hơn nữa giết chết người giữ cửa đã chứng minh kẻ xâm nhập tuyệt đối không đơn giản. Minh Diệu không dám khinh thường, ngưng thần tĩnh khí, đẩy cánh cửa lớn của gian phòng Lilith ra.

- Hê, rốt cục người đã tới.

Vừa bước vào gian phòng Lilith, một cỗ khí tức cường đại đánh tới trước mặt. Linh áp cường đại khiến Minh Diệu gần như không thở nổi. Hắn cúi đầu xuống, thấy được Âu Phàm đang nằm hấp hối trên mặt đất.

- Giúp một việc, chúng ta gặp phiền toái lớn.

Nhìn thấy Minh Diệu đến, trên gương mặt tràn đầy vết máu của Âu Phàm lộ vẻ mỉm cười.

- Tốt nhất trước tiên đem ta ra ngoài, ta không xác định có thể kiên trì ở địa phương này bao lâu nữa.

- Đó là cái gì?

Minh Diệu ngẩng đầu, híp mắt cố gắng phân biệt viên cầu đang tản ra hào quang chói mắt ở chính giữa căn phòng kia, linh áp cường đại kia chính là phát ra viên cầu này. Bởi vì năng lượng kia thật sự lớn quá mức cho nên rất nhiều vết rách lớn xuất hiện trên vách tường, mảnh vụn xen lẫn bụi đất không ngừng rơi trên mặt đất, tựa hồ tùy thời đều có thể sụp đổ. Toàn bộ cung điện này là do ý niệm và lực lượng của Lilith tạo thành, tuyệt đối không phải là kiến trúc công trình bã đậu kém cỏi nào. Mà hiện giờ loại tình huống này lại xuất hiện, giải thích duy nhất chính là hiện tại Lilith đã không rảnh để bận tâm cung điện của mình nữa rồi, nàng cần dùng toàn lực để chống cự lại kẻ xâm nhập vào cung điện của mình, đây cũng chính là nguyên nhân mà nàng đưa Tâm đi tìm Minh Diệu trị thương mà không tự mình chữa trị, bởi vì nàng không có nhiều tinh lực như vậy.

Một bên phải dùng linh lực bản thân để chống cự lại cỗ linh áp cường đại từ bên ngoài kia, Minh Diệu ném Âu Phàm ra khỏi gian phòng của Lilith, một bộ phận lực lượng ra, đưa vào trong cơ thể Âu Phàm. Đại bộ phận khí quan trong cơ thể Âu Phàm đều bị phá hư rồi, thể chất giống như là bị xe lu cán qua. Minh Diệu cũng không có bốn sự cường đại có thể chữa trị được khí quan nhân thể đã bị phá hư trở lại như cũ, hiện tại điều duy nhất hắn có thể làm chính là dùng linh lực kéo dài tính mạng của Âu Phàm, khiến hắn không chết nhanh.

- Cái này là chỗ ẩn thân an toàn nhất theo người nói? Kiến trúc kiểu dáng châu Âu, quần gia Anh quốc, mỹ nữ vờn quanh, còn có súng vật đáng yêu?

Sau khi Minh Diệu rót linh lực vào trong cơ thể hắn, tuy rằng thân thể Âu Phàm cũng không được chữa trị hết, nhưng tinh thần đã khá hơn nhiều. Minh Diệu dùng linh lực cắt đứt mấy cỗ lực lượng truyền lại cảm giác đau đớn cho thần kinh, cuối cùng Âu Phàm cũng cảm thấy nhẹ nhàng một chút.

- Cái này so với người nói thì hoàn toàn không giống a.

- Ách, thật có lỗi, ta cũng không biết chuyện này lại phát sinh.

Minh Diệu quả thật cũng có chút không hiểu rõ. Theo lý mà nói, với tư cách là quảng cáo sống của Lilith ở nhân gian. Hiện tại chỗ ẩn thân tốt nhất của Âu Phàm chính là cung điện Holly Tơ rồi. Thân là bán thần giống như Lilith mà lại có người dám đến tìm phiền toái. Minh Diệu nghĩ vỡ đầu cũng không ra.

- Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Ta cũng rất muốn biết a.

Âu Phàm lộ ra nụ cười khổ.

- Lúc đầu, Tâm nói có người xâm nhập. Tuy rằng Lilith rất kỳ quái, nhưng lại không để trong lòng. Chỉ là lúc Tâm quay lại thì toàn thân đã đầy vết máu rồi. Còn không đợi ta kịp có phản ứng thì một cỗ áp lực cực lớn từ trên trời đột nhiên giáng xuống, ta liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Lúc ta tỉnh lại thì cũng đã thành cái dạng này.

- Thật sao?

Minh Diệu sờ sờ lên cằm, như thế nào cũng nghĩ không thông. Tuy rằng theo lý luận mà nói, Âu Phàm chẳng qua cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Nhưng với tư cách là đã từng quen biết với Lilith, lại được lực lượng Lilith bảo hộ thì tố chất thân thể Âu Phàm so với người bình thường thì mạnh hơn rất nhiều. Vậy mà không cần động thủ, chỉ dựa vào linh áp mà có thể phá hư thân thể Âu Phàm thành cái dạng này. Lực lượng kẻ xâm nhập này cũng cường đại có chút không bình thường.

- Người có thấy rõ người xâm nhập là người nào không?

- Thấy rõ, cho nên ta càng không nghĩ ra.

Âu Phàm cau mày nói ra.

- Ta nhớ nàng chỉ là một nữ hài có chút lực lượng đặc thù mà thôi. So với ta thì không sai biệt lắm, có thể lợi dụng lực lượng thanh âm khống chế sóng não người mà thôi, thật không ngờ...

- Người nói trước kia người đã từng thấy kẻ xâm nhập?

Minh Diệu nghe Âu Phàm nói liền choáng vàng.

- Nữ hài? Nữ hài gì?

- Chính là một nữ hài tóc đen, một chân có chút bất tiện, ta nhớ nàng gọi là Lam Khả Khả.

Âm Phàm nghĩ nghĩ nói ra.

- Trước kia, vì Từ Mẫn ủy thác, ta đã từng thấy cô bé này tại một quán bar, tựa hồ là Giao nhân hậu đại gì đó.

- Được rồi, ta còn cho là mình xem tốt rồi.

Minh Diệu nghe Âu Phàm nói, càng ngày càng hồ đồ. Hắn đưa Âu Phàm đến một nơi tương đối sạch sẽ, để hắn dựa lưng vào tường.

- Không nên lộn xộn, linh lực của ta chỉ có thể duy trì một thời gian không quá một giờ đồng hồ.

- Hắc, hiện tại ta bị trọng thương, trước tiên người phải đưa ta đến bệnh viện chứ?

Âu Phàm chỉ vào người mình, nói ra.

- Thương thế của người như vậy, dù đến bệnh viện thì chỉ sợ cũng không cách nào chữa trị.

Minh Diệu cười khổ, nói:

- Chỉ sợ bọn họ sẽ trực tiếp quăng người vào nhà xác a.

- Hắc, người nói cũng đúng.

Khóe miệng Âu Phàm giật giật. Tuy rằng dưới sự trợ giúp của Minh Diệu thì hắn đã không còn cảm giác đau đớn nữa, nhưng hắn cũng biết tình hình hiện tại của mình rất không tốt.

- Nhanh hỗ trợ, sau đó để Lilith tới cứu ta.

- Người cứ ngồi đoàng hoàng ở đằng kia chờ, sẽ không lâu đâu.

Minh Diệu hướng về Âu Phàm, ra dấu yên tâm, sau đó bước chân vào gian phòng Lilith một lần nữa.

- Mỹ nữ, hoa viên, còn có súng vật.

Âu Phàm nhìn thân thể chó địa ngục đang không ngừng run rẩy ở cách đó không xa, tự nhủ.

- Hiện giờ có nó ở đây, chỉ sợ không có người bình thường nào nguyện ý lấy đồ vật a.

Đối mặt với linh áp cường đại, Minh Diệu cơ hồ như không thở nổi. Không chỉ người xâm nhập kia phát ra linh áp cường đại mà ngay cả Lilith vì chống cự toàn lực công kích của kẻ xâm nhập mà phóng thích lực lượng của mình cũng khiến hắn chịu áp lực. Một kẻ đạt tới cấp bậc bán thần toàn lực thì triển lực lượng, áp lực đủ để áp chế bất kỳ tên Linh Năng Lực Giả nào. Huống chi còn có một đối thủ mà ngay cả Lilith cũng không dám khinh thường. Hiện giờ Minh Diệu có thể đứng thẳng tại địa phương này cũng đã là không đơn giản rồi.

Vừa chống cự cỗ áp lực cường đại, vừa phân ra một tia linh lực vận dụng trên ánh mắt của mình. Lúc Minh Diệu mở mắt ra lần nữa thì thế giới đã biến sắc. Quang cầu chướng mắt kia đã biến mất không thấy gì nữa, trong thế giới màu đen, hai bóng người treo giữa không trung, đang toàn lực chống cự lực lượng đối

phương phát ra. Trước mặt loại lực lượng tuyệt đối này, tất cả mảnh khoe đều không có bất kỳ tác dụng nào.

Không có bất kỳ mảnh khoe phù hoa không thực nào, hoàn toàn là đối kháng lực lượng với nhau. Một mảnh đường cong màu trắng vừa thô vừa to từ hai người phát ra, quay cuồng trên không trung, va chạm với nhau. Minh Diệu biết rõ, đó chính là linh lực cường đại hai người phát ra đang đối kháng với nhau.

- Loại chiến đấu cấp bậc này, thật sự có chỗ trống để ta nhúng tay vào sao?

Minh Diệu ở vừa cười khổ trong lòng, vừa suy nghĩ đối sách. Hắn rất hiếu kỳ về nữ hài có thể chống lại Lilith này rốt cục là ai, áp lực hẳn phải chịu càng ngày càng lớn, thời gian dần qua đi tới hướng hai người.

Tựa hồ cảm thấy Minh Diệu xuất hiện, công kích của người xâm nhập kia càng trở nên lăng lệ ác liệt, khiến Lilith liên tiếp bại lui. Thời gian trôi qua, từ trạng thái cân đối dần bị phá vỡ, nhưng nhìn bề ngoài thì Lilith tựa hồ như cũng không khẩn trương. Công kích của đối thủ càng ngày càng mãnh liệt, nàng không hề đối kháng gay gắt với đối phương mà là bắt đầu thu hồi lực lượng công kích của mình, chỉ có một cách chống cự lại. Bởi vì Lilith biết rõ đối phương đang vội, muốn tốc chiến tốc thắng như thế là vì phát hiện ra vị khách Minh Diệu không mời mà đến này.

Minh Diệu từng bước một tới gần trung tâm phát ra lực lượng kia. Càng đến gần nơi hai người kịch chiến, bước chân càng thêm trầm trọng. Minh Diệu thấy rõ gương mặt người xâm nhập là một gương mặt rất trẻ. Bất quá chỉ hai mươi mấy tuổi, thanh tú xinh đẹp, trong lúc hai người đối kháng sinh ra chấn động, khiến mái tóc đen mềm mại của nàng bay múa trong không khí, lộ ra cái cổ trắng nõn. Rất khó tưởng tượng được một nữ hài tuổi còn trẻ như vậy mà lại có được lực lượng cường đại như thế. Rõ ràng có thể giằng co với Lilith lâu như vậy, hơn nữa tựa hồ còn chiếm thế thượng phong. Càng ngày Minh Diệu càng hiếu kỳ về thân phận của nữ hài này.

Ngay lúc Minh Diệu muốn tới gần chút nữa, muốn nhìn rõ hơn hình dạng nữ hài này thì Lilith lại đột nhiên cảm giác được lực lượng của đối phương trở nên không thể ngăn cản, lực lượng cường đại khiến nàng cơ hồ không duy trì được nữa. Nàng không dám khinh thường, tập trung toàn bộ lực lượng lại, cánh tay trắng nõn như ngọc vung vẩy trên không trung, tạo thành một mặt kính tươi sáng thuần một màu trắng trước người mình. Lực lượng khổng lồ của người xâm nhập theo mặt kính hình cung kia tán phát ra, giảm bớt một bộ phận áp lực. Nhưng mặt kính kia lại tựa hồ không chịu nổi gánh nặng, trên mặt kính trơn bóng xuất hiện vết rạn. Lilith cố gắng dùng toàn lực của mình không ngừng chữa trị, tu bổ vết rạn trên mặt kính, nhưng vẫn không cản nổi tốc độ phá hư do công kích cường đại của đối phương gây ra, mặt kính kia tựa hồ tùy thời đều có thể vỡ vụn.

Nhưng ngay tại lúc Lilith cảm giác sắp không duy trì được nữa thì đột nhiên cảm thấy tất cả áp lực trước mặt trong nháy mắt đều biến mất không thấy đâu. Lilith kinh hãi, liền ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện đối thủ vốn chú ý lên người mình đã quay đầu đi, nhắm về phía Minh Diệu đang chậm rãi tiến tới. Nàng còn chưa lên tiếng nhắc nhở Minh Diệu thì đối phương đã xuất thủ trước một bước.

Còn có mười mét cuối cùng, Minh Diệu đón nhận áp lực cực lớn kia gian nan đi tới. Hành tẩu chính giữa linh áp loạn lưu do lực lượng hai người toàn lực phóng thích sinh ra, mỗi một bước tiến lên phía trước thì Minh Diệu đều trả một cái giá tương đối lớn. Áo khoác ngoài trên người cơ hồ đã biến thành một khối vãi rách, nếu như mắt không thể nhìn rõ linh lực đang loạn lưu mà nói thì đoán chừng không quá mười giây đồng hồ, bất luận kẻ nào cũng sẽ bị xoắn vớ thành từng mảnh. Tuy rằng hắn tránh được đại bộ phận công kích của loạn lưu, hơn nữa bởi vì trước kia Lilith đã cải tạo qua nên thân thể hắn cường hãn dị thường, cho nên cũng không bị tổn thương gì, chỉ là y phục trên người hắn không được chắc chắn như thân thể.

Mà lúc Minh Diệu muốn nhìn thấy rõ gương mặt người xâm nhập này thì nàng đột nhiên xoay đầu lại. Cặp đôi đỏ mọng gợi cảm hấp dẫn kia có chút mở ra, tản ra mùi vị tử vong, từng đạo năng lượng hình tròn đánh úp về phía Minh Diệu. Minh Diệu vội vàng nâng hai tay lên, bảo vệ chỗ hiểm, nhưng cổ lực lượng kia thật sự quá mức cường đại, đánh bay cả người hắn ra ngoài, nặng nề đập lên vách tường, lõm vào thành một hố sâu cực lớn. Vách tường vốn cực kỳ yếu ớt nay không chịu nổi bắt đầu đứt gãy từng tầng, từng khối vụn cực lớn từ trên rơi xuống giấu cả người Minh Diệu đi. Bụi đất tán đi, chỉ còn lại vài ngón tay hắn đang lóa lổ giữa cát đá bề bộn, còn cả người thì đều bị chìm ngập rồi.

Nữ hài nhẹ nhàng nhảy lên, tránh né công kích của Lilith, rồi lui về phía sau vài bước, hạ xuống mặt đất,

trên mặt lộ ra vẻ vui sướng mà tàn nhẫn. Mà trái lại, vẻ ưu nhã và thông dong của Lilith đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Biểu lộ đích thật đã thay đổi, lộ ra vẻ chật vật, tựa hồ trước đó đối phương đã tạo thành phiền toái không nhỏ với nàng.

- Xem ra ta đã đánh giá người cao quá rồi, Lilith .

Mặc dù bờ môi nữ hài không động đậy, nhưng thanh âm của nàng quanh quẩn chung quanh, hơn nữa lại cao vụn vút.

- Không nghĩ đến đã nhiều năm như vậy rồi, người chẳng những không tiến bộ mà lại còn suy yếu nhiều như thế.

- Thật sao? Ta ngược lại cảm thấy so với trước kia thì người xinh đẹp hơn nhiều.

Lilith cười lạnh, nói với ngữ khí trào phúng.

- Thân thể nữ hài này so với bộ dáng trước kia của người thì xinh đẹp hơn nhiều lắm, tên quái dị ạ.

- Ha ha ha ha, thật không? Đối với cái thân thể này ta cũng không phải rất hài lòng a.

Nữ hài cười lên đắc ý, tựa hồ rất là hưởng thụ.

- Ta chính là châm chọc người, nữ nhân ngu ngốc, ngay cả cái này cũng không hiểu sao?

Lilith tiếp tục dùng ngữ khí trào phúng nói ra.

- Thật không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi mà chỉ số thông minh của người vẫn không đạt tới tiêu chuẩn bình thường của nhân loại.

- Không cho phép người nói ta ngu ngốc, ta tuyệt không ngốc.

Nữ hài kia tựa hồ bị chọc giận, giương một tay lên, một đạo bạch sắc quang mang như sét đánh hướng về phía Lilith . Lilith vội vàng giơ hai tay lên, chặn hào quang đang đánh tới trước mặt, nhưng vì lực lượng hào quang kia quá mức cường đại, mà lúc trước nàng đối kháng với đối phương đã tiêu hao quá lớn nên vẫn lùi về sau hai bước.

- Những nam nhân kia a, tất cả đều bị ta lừa bịp, đang vỗ tay đây này.

Nữ hài vươn tay, hất mái tóc phong tình vạt xuống ra phía sau đầu.

- Nữ nhân không cần thông minh cỡ nào, chỉ cần thông minh hơn nam nhân một chút là có thể nắm giữ bọn chúng rồi. Đến bây giờ người còn không rõ đạo lý này sao?

- Nhưng không biết người lợi dụng nam nhân để hoàn thành ý nguyện của người hay là lợi dụng nam nhân để bọn hắn phát tiết dục vọng a?

Lilith cười lạnh nói.

- Nữ nhân thấp hèn, so với chính nữ kia thì người cũng không khá hơn bao nhiêu.

- Cái này chính là điểm khác nhau lớn nhất giữa ta và người.

Đối với ngữ khí trào phúng của Lilith thì nữ hài không để trong lòng chút nào.

- Người tự cho là thông minh, hao hết tâm tư mới có thể hoàn thành sự tình, ta chỉ cần khẽ động ngón tay, sau đó tách hai đùi ra là có người tự động bán mạng vì ta. Thân thể nữ nhân chính là vốn liếng lớn nhất, ngay cả lập trường một nữ nhân người còn không rõ, cái này chính là nguyên nhân tại sao người phải bị vứt bỏ.

- Ha ha, nói đến bị vứt bỏ, người tựa hồ cũng không có quyền gì để lên tiếng a.

Lilith che miệng cười khanh khách.

- Tựa hồ sau khi rời khỏi chỗ đó, người cũng chỉ như lục bình trôi nổi sống cuộc sống du đãng, hình như hẳn cũng không để người trong lòng.

- Không cần.

Giọng nữ hài biến thành trở nên có chút âm lãnh, tựa hồ bị lời nói của Lilith chọc giận.

- Loại nam nhân như vậy, ta tùy thời đều có thể kiếm được ngàn vạn tên thay thế.

- Wow? Thật không? Xem ra ngươi vẫn không rõ a.

Vẻ vui vẻ trên mặt Lilith càng thêm nồng hậu dày đặc.

- Nữ nhân không có đầu óc, chỉ biết lợi dụng thân thể mình thì một ngày nào đó ngươi cũng sẽ bị nam nhân vứt bỏ. Đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu được đạo lý này.

Lilith lấy ra một cái chai trong suốt. Trong cái chai kia không ngừng có hào quang lóe ra. Lilith đem cái chai kia dán lên mặt mình, nhẹ nhàng cọ lấy, tiếp tục nhẹ nhàng cười nói.

- Mà ý nghĩ nữ nhân lại bất đồng, lúc nam nhân chính thức phát hiện mị lực của nàng thì luôn trở lại bên cạnh nàng đấy.

- Ha ha ha, nực cười.

Nữ hài đột nhiên cười lớn, như là được nghe chuyện cười vậy.

- Đừng cho là ta không biết, hẳn rõ ràng là bị ngươi dùng âm mưu vây khốn, còn nói cái gì trở lại bên cạnh ngươi, quả thực là nằm mơ nói mộng. Ta dám đánh cược, nếu như ngươi dám thả hẳn ra thì chuyện đầu tiên hẳn làm chính là muốn giết ngươi.

- Ha ha, hết thấy thủ đoạn chẳng qua là trình tự tiến hành để đạt thành mục đích mà thôi.

Lilith vẫn không thềm để ý, nói:

- Chỉ cần kết quả như ta mong muốn, như vậy quá trình có gì quan trọng? Dù sao thì hiện tại hẳn vẫn ở trong tay ta mà không phải là bên cạnh ngươi.

- Đủ rồi, ta đã chán nghe ngươi lảm nhảm những lời nhảm chán này rồi.

Nữ hài lạnh lùng cắt lời Lilith, tựa hồ bị Lilith chọc giận.

- Loại nam nhân này căn bản không cần tồn tại trên thế giới này, thế giới này chỉ cần nữ nhân, như vậy là đủ rồi. Giao hẳn cho ta, ta sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái.

- Vậy ư?

Lilith nhẹ nhàng khoát tay áo.

- Hai người chúng ta vất vả lắm mới có thể gặp lại, như thế nào lại có thể cho ngươi tới quấy rầy?

- Ha ha, thật không?

Tiếng cười nữ hài trở nên âm lãnh, nàng giơ hai tay lên, ngưng kết lực lượng khổng lồ trong lòng bàn tay.

Từ tâm phát ra chấn động, khiến từng khối vách tường lớn trên mặt đất xoáy lên, tạo thành một vòi rồng bên người nữ hài. Đối mặt với lực lượng cường đại như thế, sắc mặt Lilith cũng trở nên có chút bất an.

366. Chương 369: Chiến Tranh Giữa Nữ Nhân.

- Như vậy hai người các ngươi tốt nhất là cùng chết đi, trở lại chỗ lão đầu tử đó, giúp ta yên an hẳn.

- Ầm!

Một hỏa cầu đột nhiên nổ tung bên người nữ hài, mặc dù không đánh bại được vòi rồng do từng tầng mảnh vụn bên người nữ hài kia nhưng đã cắt đứt năng lượng tụ tập lực lượng.

- Khục khục, không có ý tứ, đánh gãy thoáng một phát rồi.

Minh Diệu chui ra từ trong đồng vách tường đổ nát, toàn thân tràn đầy bụi đất, quần áo trên người cũng rách thành từng mảnh từng mảnh.

- Tuy rằng không muốn phá hai vị ôn lại chuyện cũ, nhưng ta vẫn không nhịn được muốn nói một câu. Thế tử đã ở xa cách trường phu nhiều năm cùng với vợ trước đánh tới đánh lui ở chỗ này vì một nam nhân, nội dung cốt truyện này có phải có chút quá máu chó rồi hay không?

Hắn há miệng hớp hớp không khí, hướng về phía nữ hài lộ ra một hàm răng trắng tinh, nói:

- Người nói đi, Eva phu nhân.

- Hắn không chết?!

Nhìn thấy Minh Diệu chẳng những còn sống mà còn có thể chào hỏi mình như không có việc gì, Eva lấp bắp kinh hãi. Tuy rằng vừa rồi xuất ra lực lượng chống lại Lilith, công kích đối với Minh Diệu cũng không phải là toàn lực, nhưng sóng âm kia đủ để trực tiếp phân bắt loạn kẻ quấy nhiễu nào thành từng mảnh vỡ. Hiện tại, chủ nhân trước kia của thân thể nàng sử dụng là một con lai giao nhân, thanh âm chính là vũ khí lớn nhất của các nàng. Hơn nữa bản thân có lực lượng cường đại, cho rằng có thể dễ dàng nghiền nát con ruồi quấy nhiễu nàng tranh đấu. Nhưng lại thật không ngờ con ruồi này không chết mà còn vui vẻ đứng lên.

- Một thời gian ngắn trước kia ta đã chết một lần rồi. Lần này sống lại cũng chưa lâu, cho nên tạm thời không muốn chết lần nữa.

Minh Diệu cười đùa hồi đáp. Tuy rằng trên mặt lộ vẻ dễ dàng, nhưng hiện tại Minh Diệu cũng không ổn lắm. Vừa rồi không nghe được Eva phát ra thanh âm gì, nhưng cảm giác được một cỗ nhiệt lưu bên tai khiến Minh Diệu minh bạch, lần công kích vừa rồi nhất định đã khiến màng nhĩ của mình bị trọng thương, một vòi máu tươi từ tai trái Minh Diệu chảy ra. Minh Diệu giả bộ như không thêm để ý, xé quần áo đã thành một đồng giẻ rách trên người mình, nhân lúc Eva không để ý lau đi vết máu bên tai.

- Thì ra là thế.

Eva cười lạnh một tiếng.

- Khó trách lực lượng của tiện nhân này lại yếu đi nhiều như vậy. Nguyên lai là dùng trên người người.

Eva đánh giá Minh Diệu cao thấp vài lần, sau đó dùng ngữ khí trào phúng nói với Lilith: .

- Nguyên lai người cũng không chịu nổi tịch mịch sao? Bất quá ta ngược lại thật không ngờ người lại có thể sinh ra hứng thú với nhân loại này.

Lilith không nói gì, hiện tại lực lượng của nàng quả thật đã tiêu hao rất lớn, đây là sự thật không thể phủ nhận. Trước kia vì triệt để cải tạo thân thể đã hư hao của Minh Diệu, nàng đã hao phí một lượng lớn. Tuy rằng là bán thần, Lilith có thể dùng lực lượng của mình làm rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng được. Ví dụ như là cải biến, sắp đặt đồ vật nào đó, biến carbon thành kim cương,...đều dễ dàng làm được. Nhưng dù sao thì bán thần cũng không phải là thần. Chữa trị một thân thể đã hư hao hoàn toàn, sau đó mang linh hồn đã ly khai thân thể hơn mấy tháng trở lại thân thể một lần nữa, đây cũng không phải là cải biến đơn thuần, cơ hồ như đã trở thành sáng tạo. Mà sáng tạo là chuyện chỉ có thần mới làm được. Vì để Minh Diệu sống lại, Lilith cơ hồ đã tiêu hao tất cả lực lượng của mình. Tuy rằng sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi thì lực lượng của Lilith khôi phục rất nhanh. Nhưng muốn khôi phục lại như thời kỳ đỉnh phong thì tối thiểu cũng cần vài chục năm.

- Ta chỉ là một Ác Ma, không phải là một bảo bối dưới gối lão đầu tử kia.

Lilith vất chéo hai cánh tay trắng nõn như ngọc ra sau lưng, chậm rãi nói. Ngón tay nàng có chút run rẩy, trước kia vì ngăn cản công kích của Eva cho nên hiện tại nàng cơ hồ đã sắp dùng hết lực lượng vốn khôi phục lại không nhiều lắm rồi.

- Chờ một chút, ta cần làm sáng tỏ một chút.

Minh Diệu vội vàng phát tay, lớn tiếng kháng nghị:

- Không được nói mập mờ như vậy, ta còn là xử nam, oan ức này ta gánh không nổi đâu.

- Hồn dẫn, người có ý gì?

Lilith giận dữ, đi tới nắm chặt cổ Minh Diệu, nói:

- Có chút quan hệ mập mờ với lão nương thì người cảm thấy rất mất mặt sao?

- Ách, cái kia... Không phải...

Minh Diệu gãi gãi đầu.

- Chỉ có điều... Hiện tại không được... Trước kia người đã gả cho người khác rồi, cho nên...

- Người bị ngu à? Lão nương là bán thân a!

Lilith bắt lấy cổ Minh Diệu, túm lấy hán đến trước mặt mình.

- Nếu muốn loại màng trinh xử nữ này thì tùy thời đều có thể xuất hiện trở lại, một lần hai lần cũng đều có thể.

- Nói cũng đúng a.

Minh Diệu nghĩ nghĩ.

- Bất quá loại đồ vật này có thể xuất hiện trở lại sao?

- Có gì là không thể? Người cho rằng hiện tại nữ nhân đã ngoài nữ sinh có mấy người còn trinh?

Lilith hét lớn: (.

- Cho dù có cũng không phải là nguyên sơ nữa rồi.

- Ồ? Là thế này phải không?

Minh Diệu kinh ngạc nói:

- Thế nhưng những cái kia...không phải vì hiến ấy tên đi xe đạp sao?

- Tỉnh lại a, bây giờ còn mấy người cưỡi xe đạp?

Lilith dùng tay tát Minh Diệu mấy cái.

- Ngồi BMW còn thấy mất mặt đây này.

- Hắc, có nắm chắc tiêu diệt được nữ nhân điên này không?

Tuy rằng ngoài miệng thì nói loạn thất bát tao nhưng hán không hề mê sảng. Minh Diệu trao đổi trong đầu với Lilith lại vô cùng nghiêm túc.

- Không nắm chắc được, hoặc là nói căn bản không có cửa.

Lilith hồi đáp.

- Bây giờ lực lượng của ta đã hết sạch. Đều tại người tên hồn dẫn này, nếu không phải vì cứu người thì ta như thế nào suy yếu thành cái dạng này?

- Ách, ta đây không phải đến hỗ trợ sao?

Thanh âm Minh Diệu truyền tới có chút bất đắc dĩ.

- Hai người chúng ta liên thủ lại thì có nắm chắc không?

- Vẫn không có cửa.

Lilith hồi đáp.

- Tuy rằng hiện tại thân thể người đã rất cường hãn, lại hoàn toàn lĩnh ngộ chân lý Ngũ hành thuật, lực lượng lệ thuộc ngũ hành không thể tạo thành tổn thương lớn đối với người. Nhưng người phải hiểu được, hiện tại ả ta xem như là thần linh rồi. Dùng tình huống của người bây giờ, chỉ sợ ba kích đã chết rồi. Mà

lực lượng còn thừa lại trong người ta cũng không thể kiên trì được bao lâu, căn bản là không thể quan tâm người được.

- Vậy thì làm sao bây giờ?

Trong giọng nói của Minh Diệu có chút ử rử. Chiến đấu trong vòng vây quét của hiệp hội. Lông tóc Minh Diệu không bị tổn thương bao nhiêu, nhẹ nhàng lướt đi, tràn đầy tự tin. Linh lực thân thể dồi dào, hơn nữa cũng đã chính thức lĩnh ngộ phương pháp sử dụng Ngũ hành thuật, Minh Diệu tự tin cho dù linh hồn quay về trạng thái ban đầu thì mình cũng hoàn toàn có sức liều mạng. Nhưng hắn thật không ngờ, thân là con lai yêu tộc và người lại khiến vợ cũ của hắn trở lại nguyên vẹn.

- Không bằng chúng ta trốn đi.

- Trốn? Trốn đi đâu?

Lilith hồi đáp.

- Hơn nữa có thể trốn được bao lâu? Hiện tại thân thể này của nàng ta chẳng qua chỉ là bề ngoài mà thôi, còn không có thức tỉnh hoàn toàn. Nếu như kéo dài thêm một thời gian ngắn, lúc ấy nàng ta dung hợp hoàn toàn với thân thể này thì chúng ta lại càng không có phần thắng.

- Đánh không lại, trốn cũng không xong. Vậy rốt cuộc người muốn như thế nào?

Minh Diệu cảm giác như sắp nổi điên rồi. Vô luận là nữ nhân nhu nhược cỡ nào, một khi nổi điên lên đều đáng sợ vô cùng. Huống chi hiện tại Eva đang đối mặt với hắn tuyệt đối không phải là nữ nhân yếu đuối gì cả.

- Chỉ có một biện pháp, chính là liều mạng.

Lilith oán hận nói:

- Nếu như không phải bị bức đến nước này, ta thật sự không muốn dùng đến chiêu số lão đầu tử truyền thụ.

- Liều? Liều như thế nào?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Hiện tại cũng lâm vào tình huống này rồi, cũng đừng có bảo lưu cái gì a.

- Tốt, người giúp ta cầm chân nàng ta mười phút.

Lilith như đã hạ quyết tâm.

- Trong mười phút, tuyệt đối không để nàng công kích ta.

- Mười phút? Nói đùa sao?

Minh Diệu cả kinh:

- Chỉ sợ không quá mười giây thì ta đã biến thành thịt vụn rồi, người cũng quá đề cao ta đi.

- Bớt nói nhảm đi, muốn sống thì đừng phản đối.

Lilith hoàn toàn không để ý Minh Diệu đang phản đối, trực tiếp bắt lấy cổ Minh Diệu, dụng lực một chút. Minh Diệu còn không kịp phản ứng thì đã cảm giác được hai chân của mình tựa hồ rời khỏi mặt đất.

- Đi thôi tiểu khả ái.

- A a a a a a a...

Minh Diệu vừa kêu thảm vừa giống như là một quả đạn pháo bay thẳng về phía Eva đang đứng cách đó không xa.

Eva vẫn đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nhìn hai người Minh Diệu cùng Lilith đang nói hươu nói vượn. Đối với sự suy yếu của Lilith thì Eva có chút mê hoặc. Mặc dù nàng biết một chút về chuyện Lilith cải tạo thân thể Minh Diệu, khiến hắn sống lại. Nhưng nàng lại không rõ thân thể Minh Diệu đã bị phá hư đến trình độ nào. Trong ấn tượng của nàng, chữa trị một thân thể, sau đó lại quán chú linh hồn vào trong thì mặc

dù sẽ phí chút ít khí lực, nhưng không đến mức khiến Lilith suy yếu đến loại tình trạng này. Cho nên nàng cũng không dám khinh thường biểu hiện mềm yếu mà Lilith biểu hiện ra trước kia. Nàng rất sợ Lilith cố ý làm ra biểu hiện giả dối để khiến nàng buông lỏng cảnh giác. Lại nói tiếp, Eva mắc phải âm mưu quỷ kế của Lilith cũng không phải là một, hai lần. Phải biết rằng lúc ban đầu cũng vì tin vào lời nói dối hóa thân thành xà của Lilith mà nàng mới ngu ngốc hái quả táo cấm xuống, kết quả khiến nàng cùng A Dam đều bị đuổi khỏi vườn địa đàng. Cho nên nàng hận Lilith đến thấu xương. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà sau khi nàng đạt được thân thể này thì lại không hoàn toàn thức tỉnh. Chính là vì nàng vẫn không tìm được, hận không thể xé nữ ác ma trước mặt mình thành từng mảnh nhỏ.

Như vừa rồi Lilith đã dùng toàn lực đối kháng với Eva thì tràng cảnh hiện tại chỉ sợ không phải như thế này rồi. Bởi vì nàng một mực không nắm chắc Lilith đến tột cùng thật sự hư nhược như vậy hay cố ý che giấu lực lượng, tùy thời đều phòng bị Lilith xuất kỳ chiêu. Bằng không mà nói, tuy rằng hiện tại còn không hoàn toàn thích ứng với thân thể này nhưng Eva cũng chỉ cần thêm chút khí lực là có thể phát tiết oán khí đã tích tụ nhiều năm qua, giết chết nữ ác ma đáng giận này.

Mà Minh Diệu xuất hiện, cũng khiến Eva có chút không nắm chắc. Rất rõ ràng, trên người nam nhân này tỏa ra hương vị của Lilith, hẳn là Lilith lợi dụng lực lượng của mình cải tạo qua thân thể nam nhân này, mặc dù nàng không dùng toàn lực nhưng rõ ràng có thể hoàn hảo không tổn hại gì dưới công kích của nàng. Eva thật sự không rõ ràng lắm đến tột cùng Lilith bỏ ra bao nhiêu khí lực vào thân thể Minh Diệu. Mà sau đó hai người hồ ngôn loạn ngữ nói nhảm trước mặt nàng, Eva chỉ đứng nguyên tại chỗ từ xa, tràn đầy đề phòng quan sát mà cũng không có thừa cơ ra tay. Nàng rất sợ đây cũng là một cái bẫy.

Mà đúng lúc này, Lilith lại dùng sức ném Minh Diệu bay thẳng đến chỗ mình. Eva cả kinh, tuy rằng chỉ cần phát phát tay thì nàng nắm chắc có thể khiến Minh Diệu không hề phòng bị đang hướng về phía mình bị vòng xoáy linh lực nghiền nát thành thịt vụn. Nhưng bộ dạng không hề phòng bị gì của Minh Diệu cùng biểu lộ kêu gào thảm thiết khác thường có chút khoa trương quá mức kia đã khiến nàng không khỏi nghi hoặc, liệu có phải là một cái bẫy nữa của Eva hay không. Nàng vì chắc chắn đạt được mục đích nên chỉ dùng linh lực dựng lên một hộ thuẫn trong suốt chắn trước mặt mình, sau đó lui về phía sau mấy bước.

- A a a a a a a...

Mặt Minh Diệu nặng nề đập lên hộ thuẫn trong suốt kia, lực trùng kích cực lớn đè ép khuôn mặt của hắn thành một bộ dáng rất buồn cười. Thời gian dần qua liền trượt xuống đất.

- Hỗn đản, đau chết ta rồi.

Minh Diệu đứng dậy, quay đầu hướng về Lilith lớn tiếng hô lên mà không hề phòng bị Eva đang ở phía sau lưng mình.

- Làm như vậy thì có thể khiến dung nhan ta dễ dàng bị hủy hoại đấy.

- Liên quan gì đến ta? Dù sao ngươi cũng không có làm sao mà.

Lilith ngồi dưới đất mở tay ra, nhẹ nhàng cười nói.

- Được rồi, nô bộc của ta, giúp ta giải quyết nữ nhân chán ghét này.

- Từ lúc nào ta trở thành nô bộc của ngươi vậy a, lại nói số thứ tự kỳ quái gì vậy...

Minh Diệu bắt đầu đi lắc đầu thở dài.

- Được rồi, Eva tiểu thư. A không phải, là Eva phu nhân. A, cũng không đúng, là Eva đi. Cơ mà mặc kệ là Eva gì đi, tóm lại trước tiên hai người chúng ta ấy ấy một chút, để ta cảm thụ lòng dạ ngươi sâu cạn như thế nào. Ehehe.

- Bằng vào ngươi? Một nhân loại?

Eva phá lên cười ha ha.

- Tiện nhân, ngươi thật là chán ghét người này nên cố ý khiến hắn đến chịu chết sao?

- Đúng vậy a, cho dù ngươi đánh chết hắn thì ta cũng không có ý kiến gì.

Lilith phất phất tay, khẽ cười nói:

- Nhưng ta tiết lộ cho người một chút, người này am hiểu nhất chính là Long Trảo Thủ và Thiên Niên Sát.
- Thiên Niên Sát?

Chân mày Eva cau lại, nàng đã từng nghe nói qua Long Trảo Thủ, là một loại huyền công chỉ Đạo Môn Trung Quốc mới có, nghe nói đã thất truyền từ lâu. Nhưng theo Eva biết thì trước kia Minh Diệu cũng chỉ là một Linh Năng lực giả, thành viên đại gia tộc nào đó trong nước Trung Quốc, quả thật có khả năng có loại công pháp đặc biệt này. Nhưng chiêu Thiên Niên Sát thì nàng lại chưa từng nghe qua. Cái tên rất có khí thế, hơn nữa rõ ràng có thể đặt song song với Huyền Môn Long Trảo Thủ, nàng cảm giác chiêu số này nhất định rất lợi hại.

- A, người đã lật hết lá bài tẩy của ta ra rồi. Người rốt cuộc giỏi phá đám a.

Minh Diệu lộ vẻ bất mãn, kháng nghị nói ra.

- Phản đối, cái này không công bằng.
- Nói nhiều quá, trước mặt lực lượng tuyệt đối, tất cả chiêu thức đều vô dụng.

Eva khinh thường nói.

- Nhưng tiện nhân này đã muốn người chết nhanh một chút thì như vậy ta sẽ giúp nàng thanh toán người.
- Đừng thua á nghe, Minh Diệu, dùng dầu.

Lilith không biết lấy từ đâu ra một cái khay đường viên hoa ly màu vàng, bên trên đặt một bộ trà kỷ nóng hổi, bộ dạng như đang xem kịch vui.

- Cho người nếm thử lực lượng nhất mạch tương thừa của ta. Quyền!

Minh Diệu móc vài lá bùa còn thừa không nhiều lắm từ trong túi áo ra.

- A, cả người đã đốt hết rồi, một quần nha.

367. Chương 370: Khinh Nhờn.

Alie đang không ngừng chạy trốn dọc theo hành lang màu trắng, mà hắc ám đuổi theo sau lưng giống như là lỗ đen, tiếp xúc với thứ gì thì thôn phệ thứ đó gần như không còn. Tuy rằng nàng đã toàn lực chạy trốn nhưng khoảng cách vẫn kéo lại gần từng chút từng chút một, mép váy màu đen kia đã bị bạch sắc quang mang nuốt hết, để lại từng lỗ hổng không theo quy tắc nào. Còn vài mét cuối cùng là đã đến cửa ra vào thông với hiện thế. Mà tình huống hiện tại, viện thủ duy nhất nàng có thể nghĩ đến chính là Minh Diệu. Tuy rằng bản thân bị trọng thương, nhưng nàng vẫn cắn chặt hàm răng, không để ý đến vô số miệng vết thương trên người, cố sức chạy về phía lối ra.

Rốt cục thì nàng đã tới lối ra. Đẩy cửa ra, đầu tiên vào bên trong bạch sắc quang mang. Thời gian dần trôi qua, hào quang tán đi, thị lực dần khôi phục lại. Nhưng vượt quá dự kiến của nàng chính là vật xuất hiện trước mắt nàng vẫn là hành lang bị hắc ám thôn phệ trước kia, hơn nữa hắc ám kia đã ăn mòn đến bên cạnh mình. Trước khi nàng kịp làm ra phản ứng thì cả người nàng đã bị hắc ám vô tận kia bao phủ toàn bộ rồi.

Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể bắt đầu co lại, quần áo nàng ướt đẫm mồ hôi, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán lăn xuống hai gò má nguyên vốn có chút tái nhợt, nhỏ xuống tấm chăn.

- A, tỉnh tỉnh.

Một giọng nữ hài truyền đến bên người.

- Trước tiên không cần đứng lên, Minh Diệu nói người bị thương rất nặng, cần nghỉ ngơi nhiều.

- Đây là nơi nào?

Khi đã định thần lại một chút, nàng mới nhìn rõ hiện giờ mình đang nằm trên một chiếc giường trong một gian phòng nhỏ. Chủ nhân nơi này tựa hồ hiểu rất rõ thân phận Huyết tộc, cho nên cố ý phủ một bức màn màu đen dày đặc lên cửa sổ, chặn ánh mặt trời bên ngoài lại.

- Đúng rồi.

Sau một hồi mê mang ngẩn ngủ, nàng đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ đi đến hiện thể của mình, vội vàng vén chăn muốn ngồi dậy. Nhưng chỉ một động tác nho nhỏ như vậy liền khiến nàng cảm thấy một hồi đau đớn đến thấu xương, nhịn không được rên hừ hừ.

- A, bây giờ ngươi vẫn không thể đứng lên.

Nữ hài đứng bên giường vội vàng nói.

- Tuy rằng miệng vết thương của ngươi khép lại vô cùng nhanh, nhưng nếu ngươi còn lộn xộn thì có thể dễ dàng vỡ ra đấy.

- Ta cần phải tìm được Minh Diệu.

Trên người nàng tràn đầy mồ hôi, là do gặp ác mộng mà sinh ra. Lúc này vì di động thân thể, cảm giác đau đớn lại khiến nàng xuất thêm đầy mồ hôi lạnh.

- Ta gấp lắm rồi. Lilith điện hạ.

- Ngươi không nên gấp gáp, Minh Diệu hẳn đã đi rồi.

Nữ hài kia an ủi nàng.

- Đã không có việc gì rồi, ngươi cứ để Alie dưỡng thương cho tốt.

- Thật không?

Nghe được tin tức nàng, rốt cục nàng cũng thở dài một hơi. Dịch nhân xâm nhập cung điện Lilith lần này cường đại dị thường, chỉ một cái hơi hợt liền đánh ngã nàng xuống đất.

Nàng biết rõ trước kia vì chữa trị thân thể Minh Diệu nên Lilith đã hao phí lực lượng không nhỏ. Cho nên nàng không muốn Lilith tổn hao thêm nữa vì chú ý đến thân thể trọng thương của mình, liều mạng đến tìm Minh Diệu xin viện thủ. Hơn nữa có thể xuất nhập cung điện Lilith, lại có năng lực giúp được thì cũng chỉ có Minh Diệu rồi.

- Ta nghe Minh Diệu, ngươi tên là Alie đi sao?

Nữ hài bên giường mỉm cười ngọt ngào, nói.

- Ta là Diệp Tiểu Manh, là người nhà Minh Diệu. Nghe nói lúc tại châu Âu ngươi đã từng giúp hẳn rất lớn, cảm ơn ngươi a.

- Không cần khách khí.

Đối với nữ hài đáng yêu bên giường chiếu cổ mình, Alie rất là có hảo cảm.

- Bất kể nói như thế nào, hẳn coi như là huyết hôn bầu bạn của ta, ta giúp hẳn cũng điều nên làm.

- Huyết hôn bầu bạn?

Nữ hài không hiểu, hỏi ra.

- Đó là cái gì?

- Ân, nói như thế nào nhỉ.

Alie suy nghĩ một chút, nói ra.

- Lấy nhân loại các ngươi mà nói, chính là cùng loại với quan hệ vợ chồng.

- A, thì ra là thế.

Khẩu khí nữ hài bên giường trở nên có chút kỳ quái, có thể cảm giác được một cỗ sát khí nồng đậm như thực chất từ trên người nữ hài này phát tán ra. Mà khiến Alie cảm thấy khó hiểu chính là, dường như cỗ sát khí này hướng về phía chính mình.

Thái độ của Diệp Tiểu Manh thay đổi đột ngột khiến Alie không đoán được nàng nghĩ gì, nữ hài này vốn đang đáng yêu lại đột nhiên trở nên có chút quái dị, chưa nói hai câu liền vội vàng rời khỏi phòng.

Là một thành viên huyết tộc, thời gian liên hệ với đồng loại cũng không nhiều, hướng chỉ là với những chủng tộc khác. Cho nên nàng cũng không để ý quá mức loại tình huống này. Minh Diệu đã tiến đến cung điện Lilith để giúp đỡ nàng rồi, điều này khiến Alie yên tâm không ít. Trước tiên nàng định nghỉ ngơi một chút, mau chóng khôi phục một chút lực lượng, sau đó thì trở về để xem có thể giúp được gì hay không.

Nhưng ngay tại thời điểm nhắm mắt tĩnh dưỡng, cửa phòng lại mở ra lần nữa. Một nữ hài mở cửa ra thăm dò, tiến đến tựa đầu dò xét, có chút đánh giá Alie đang nằm trên giường, mà tay nàng thì nắm lấy cánh cửa, tựa hồ chuẩn bị để tùy thời có thể chạy trốn. Lúc nàng phát hiện Alie đã tỉnh lại, cũng đang dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đồng dạng để dò xét nàng, tựa hồ lại càng hoảng sợ, muốn rút đầu lại. Nhưng động tác co đầu và đóng cửa của nàng thật sự quá đồng bộ, cho nên đầu của nàng va vào cánh cửa.

- A, đau quá.

Nữ hài ôm cổ mình, ngồi xuống một cách thống khổ. Lúc này Alie nhìn thấy nữ hài này cầm một cây bút và một bản ghi chép nhỏ.

- Xin hỏi có chuyện gì không?

Alie không tự chủ được, khoe miệng nàng giật giật. Cái này nhất định rất đau, trong lòng nàng nhớ rõ lúc còn chưa thuộc về huyết tộc, các quý tộc thường dùng loại phương pháp này để trừng phạt nô lệ dâm tấu. Nhưng, lúc ấy không phải dùng ván cửa mà là trực tiếp dùng dây thừng treo cổ.

- Ách...

Nữ hài kia khẽ hé miệng, đứng lên, do dự trong chốc lát rồi lấy hết dũng khí nói ra.

- Ta... Ta là... Là bằng hữu của Minh Diệu. Bằng hữu tốt a, rất rất tốt a. Nếu như ta bị biến thành Hấp Huyết Quỷ mà nói thì hẳn rất tức giận a.

- Được rồi, ta biết rồi.

Alie cau mày nói ra.

- Ta sẽ không biến ngươi thành đồng loại của ta, điểm này thì ngươi có thể hoàn toàn yên tâm. Ngươi đến tìm ta đến cùng là có chuyện gì?

- Cái kia... Tiểu thư... Ta là A Trạch.

Sau khi nữ hài kia được đối phương cam đoan thì bộ dáng tựa hồ đã thay đổi, vẻ đề phòng và sợ hãi biến mất không thấy gì nữa. Mà ánh mắt nàng cũng dường như sáng lên.

- Ta có một vài vấn đề muốn phỏng vấn ngươi.

- Phỏng vấn?

Alie mỉm cười.

- Vấn đề gì?

- A, vấn đề thứ nhất, ta nghe Minh Diệu nói hiện tại các ngươi đã không còn hút máu người đúng không?

A Trạch mở trang vở trong tay ra.

- Như vậy là ngươi cảm thấy huyết dịch hợp thành hiện tại dễ uống hơn hay là huyết dịch nhân loại dễ uống hơn?

- Cái này sao?

Alie nhìn nhìn A Trạch. Một nhân loại bình thường, tựa hồ là một năng lực giả, nhưng cũng không cường đại. Nhưng cô bé này tựa hồ có hứng thú mãnh liệt với mình. Cái này khiến Alie rất khó hiểu. Bởi vì bị thương quá nặng, nàng không cách nào sử dụng độc thâm thuật để xem trộm trong đầu cô bé này suy nghĩ cái gì, liền thuận miệng hồi đáp.

- Cũng không kém hơn bao nhiêu đâu.

- Không sai biệt lắm là phân biệt hay đã từ bỏ?

Đối với câu trả lời này thì A Trạch tương đối bất mãn, tiếp tục truy vấn.

- Những cảm giác kia, cái nào tốt hơn một chút?

- Hương vị?

Alie hồi tưởng lại, suy nghĩ một chút. Lần uống huyết dịch nhân loại gần đây nhất cũng đã gần một trăm năm trước, có lẽ cũng quên lãng hương vị này rồi. Từ khi nhân loại bắt đầu phát triển công nghiệp nặng, không chỉ là ở địa cầu mà bản thân nhân loại cũng bị ô nhiễm. Lúc nàng hút huyết dịch nhân loại lần cuối ấy, hương vị từ máu của nữ hài nhìn như thuần khiết kia lại khiến nàng thiếu chút nữa nhổ ra ngoài.

- Huyết dịch tổng hợp tốt hơn một chút a, tối thiểu không có hương vị buồn nôn.

- Thì ra là thế.

A Trạch rất nghiêm túc dùng bút viết mấy thứ gì đó trên bản ghi chép trên tay.

- Ta nghe nói hiện tại chủng tộc các người đã phân chia thành hai phái, phái tiên tiến và phái bảo thủ, tại sao lại như vậy?

- Ta cũng không biết nguyên nhân sâu xa. Đại khái vì ảnh hưởng từ nhân loại, huyết tộc cũng bắt đầu trở nên có chút táo bạo.

Alie nói ra.

- Bất kể nói như thế nào, trước khi biến thành Huyết tộc thì chúng ta cũng đã từng là nhân loại. Hơn nữa hiện tại mỗi đời huyết tộc mới càng đơn bạc, không hiểu rõ quan niệm truyền thống. Đối với một đời Huyết tộc truy cầu cao quý cùng ưu nhã mà nói, chẳng qua chỉ là nói nhảm, là một đồng mục nát không chịu nổi. Chỉ đơn thuần là truy cầu lực lượng cường đại cho bản thân mà quên rèn luyện tâm linh. Đây cũng là nguyên nhân huyết tộc dần dần trở nên sa đọa. Đương nhiên, hiện tại Huyết tộc chúng ta không hề hút huyết dịch nhân loại, so với huyết tộc sa đọa cũng có quan hệ nhất định. Đối với chúng ta mà nói, hiện tại có thể phân cách ra với nhân loại, tận lực giảm bớt tiếp xúc với nhân loại thì tối thiểu có thể giảm bớt một ít thói quen thấy người là muốn hút máu.

- Quý tộc cao quý và ưu nhã...

A Trạch cắn cắn cán bút, lẩm bẩm nói.

- Nói như vậy, nếu muốn trở thành huyết tộc mà nói thì nhất định phải là kẻ có tiền mới được?

- Đúng vậy.

Alie gật đầu.

- Người cảm thấy như thế nào về một viên chức nhỏ bình thường sau khi trở thành huyết tộc, ban ngày căn bản không có biện pháp đi làm, không có bất kỳ thu nhập nào. Hiện tại làm sao có thể sinh tồn trong xã hội này? Trở thành huyết tộc không có nghĩa là không cần tiếp tục sống. Coi như là dùng máu người thay thế đồ ăn, tiết kiệm một phần chi tiêu, nhưng cũng không thể không mặc quần áo a. Người cũng không thể trần truồng mà đi trên phố được.

- Thứ hai là đi ra ngoài cũng nên có xe riêng thay vì đi bộ, không thể cứ mãi đi xe khách a. Đêm hôm khuya khất tự nhiên lộ ra một gương mặt tái nhợt sẽ dọa mọi người trên xe, sẽ bị đưa tới sở cảnh sát đấy. Nếu như muốn có phòng ở thì cũng phải trả tiền thuê nhà a. Phí sử dụng điện như thế nào? Tiền xe thì sao? Tiền thuê nhà như thế nào? Muốn trở thành một huyết tộc thì tối thiểu cũng phải có chứng nhận bất động sản a.

- Nói cũng có đạo lý.

A Trạch như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

- Xem ra muốn trở thành Hấp huyết quỷ thì nhất định phải mua nổi nhà a.

- Đó là điều đương nhiên.

Alie nhẹ gật đầu.

- Hơn nữa phải là một lần trả tiền duy nhất, cho vay hoặc trả góp cũng không được.

- Và còn phải có tài khoản riêng.

A Trạch ở một bên gật đầu, ghi chép lại hết thấy những gì nghe thấy.

- Xem ra hiện tại muốn trở thành một Huyết tộc thì cũng phiền toái như tìm một bạn gái để kết hôn.

Ba đầu Mộc khô lồi hợp thành một cự măng to lớn, cả người quần quanh tạo thành một quả cầu lớn màu xanh lá, bao vây cả người Eva lại. Nhưng cái này cũng không quá lâu chỉ duy trì trong vài giây đồng hồ mà thôi. Sau khi thở dốc mấy cái, dây leo màu xanh biếc liền nhanh chóng héo rũ khô nứt, tầng ngoài của viên cầu cũng hóa thành từng nhánh cây khô héo rơi xuống mặt đất, hóa thành bột phấn.

Trong nội tâm nổi lên một hồi cảnh giác, Minh Diệu vội vàng dùng hai tay bảo vệ chỗ yếu hại của mình, đồng thời điều chỉnh góc độ thân thể, nhanh chóng thối lui về phía sau. Cùng lúc đó, một đạo bạch quang ở trung tâm bắn ra, hung hăng kích lên người Minh Diệu, đánh bay cả người hắn ra ngoài.

Tuy rằng bên ngoài thân thể có Kim Quyết bảo hộ. Hơn nữa lúc lui về phía sau lợi dụng độ nghiêng của thân thể nên có tác dụng giảm xóc nhất định. Nhưng Minh Diệu vẫn cảm giác được cổ họng mình có chút phát ngọt. Lực lượng không thuộc về bất kỳ thuộc tính nào, Ngũ Hành Thuật căn bản không thể phát huy, Minh Diệu chỉ có thể sử dụng thân thể đã được Lilith cường hóa và kỹ xảo cường đại của mình.

Màu sắc của viên cầu màu xanh biếc đã hoàn toàn biến thành khô héo. Ở trung ương viên cầu kia là một lỗ đen vừa thô vừa lớn.

- Lạch cạch...

Một thanh âm vang lên, bên trên viên cầu xuất hiện một vết rách, toàn bộ viên cầu phân liệt ra thành hai nửa, một nữ hài từ bên trong bay ra.

- Chỉ biết dùng loại tiểu xảo này sao?

Eva cười lạnh đi về hướng Minh Diệu té trên mặt đất.

- Để ta tận hưởng một chút a.

- Tốt, người đã muốn thoải mái, vậy ta liền đáp ứng cho người.

Minh Diệu vỗ hai tay lên mặt đất, một cái gai bén nhọn từ dưới chân Eva chui lên, khiến Eva sửng sốt.

- Cho người nếm thử tất sát kỹ của ta, Thiên Niên Sát!

Loại công kích vốn giống như đồ chơi con nít này, Eva sẽ không để trong lòng. Nhưng vị trí cây gai xuất hiện trên mặt đất lại chuẩn xác quá mức, đâm thẳng tới bộ vị bí ẩn giữa hai chân nữ nhân.

- Đồ hạ lưu.

Eva giận dữ, trước kia với tư cách là một linh thể không có sức mạnh, nàng đã nhận lấy không biết bao nhiêu nhục nhã. Mà hôm nay nàng đã nhận được một thân thể thực chất, có được lực lượng cường đại. Vậy mà rõ ràng còn có người dám làm động tác này với nàng, cái này khiến nàng cảm thấy vô cùng phẫn nộ, vẻ bình tĩnh không thêm để ý trong mắt trước kia đã biến mất, ánh mắt nhìn về phía Minh Diệu tràn đầy sát ý lãnh khốc.

Tuy rằng Minh Diệu không ngừng quấy rối nàng, nhưng lực chú ý của Eva vẫn đặt lên người Lilith đang ngồi ở cách đó không xa, đối với công kích của Minh Diệu, nàng cũng chỉ phất tay như đuổi một con ruồi nặng đang vo ve bên cạnh mình, hoàn toàn không để Minh Diệu vào mắt. Đối với Eva mà nói, giải

quyết Minh Diệu chỉ là chuyện dễ dàng trong vài giây đồng hồ mà thôi. Nhưng chỗ cổ kị của nàng chính là bộ dáng thanh thoi kia của Lilith, nàng đến tột cùng không biết trong hồ lô của Lilith có bán thuốc gì.

Lilith một tay nâng chén trà nóng lên, không hề phòng bị, bộ dạng nhàn nhã tự tại. Cái này khiến Eva cảm thấy rất hoang mang, có lẽ Lilith cũng phi thường tinh tường Minh Diệu không phải là đối thủ của nàng. Nhưng vì cái gì mà khiến Minh Diệu dây dưa với mình? Là vì kéo dài thời gian? Hay là vì mục đích nào khác? Eva muốn thoát khỏi Minh Diệu đang cuốn lấy mình vài lần, trực tiếp ra tay với Lilith. Nhưng mỗi lần mình có ý đồ này thì Lilith luôn lộ ra bộ dạng hoảng sợ vài phần, nhưng khoe miệng lại không tự chủ được hơi vểnh lên, cho nàng một loại cảm giác tựa hồ như mình rơi vào bẫy rập. Mà khi nàng buông bỏ ý đồ công kích Lilith thì Eva thấy được một tia thất lạc trong ánh mắt Lilith. Cái này khiến Eva càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, Lilith đang dẫn dụ mình công kích nàng.

Mà tay ấn dấu sau lưng kia của Lilith thì cũng liên lụy rất lớn tới tinh lực của Eva. Lilith chỉ dùng một tay để nâng chén trà, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ một cách nhàn nhã, nhưng tay kia vẫn giấu kín sau lưng, không biết đang loay hoay làm cái gì đó. Eva hoài nghi Lilith muốn thừa cơ mình đang dây dưa với Minh Diệu mà đánh lén mình, tự nhiên không có cách nào toàn Alie toàn ý chiến đấu với Minh Diệu.

Chính là như vậy, Eva vẫn không biết có nên ra tay với Lilith hay không, có phải Lilith muốn đánh lén mình hay không. Eva rất do dự.

Chẳng qua chỉ là một cây gai đất mà thôi, Minh Diệu rất rõ ràng vật này căn bản không thể tạo thành tổn thương gì cho Eva, nhưng tác dụng lừa gạt và cuốn lấy lực hấp dẫn thì rất tốt. Tuy rằng trước kia Minh Diệu đang một mực cuốn lấy Eva, nhưng từ ánh mắt của Eva thì có thể thấy được lực chú ý của nàng đều tập trung lên người Lilith. Tuy rằng không biết Lilith rốt cục là muốn làm cái gì, nhưng Lilith đã trịnh trọng dặn dò Minh Diệu phải quấy rối nàng trong mười phút, như vậy Minh Diệu liền biết được nhất định là chuyện rất trọng yếu. Vô luận cố gắng như thế nào, Minh Diệu cũng rất rõ ràng, dựa vào thực lực của mình thì căn bản không thể khiến Eva tổn hại một sợi lông tóc nào, chìa khóa có thể nghịch chuyển toàn bộ cục diện đều do Lilith nắm giữ trong tay.

Mà hẳn cũng rất rõ ràng, Eva căn bản không để mình ở trong lòng, mục tiêu của nàng ta chính là Lilith. Minh Diệu thấy rõ ràng nhiều lần Eva muốn tách ra khỏi mình mà công kích Lilith, nhưng nàng tựa hồ có chút không nắm chắc về thái độ nhàn nhã chậm chạp của Lilith, nữ nhân luôn là động vật mà dùng lẽ thường rất khó mà phỏng đoán được, cho dù là thánh thần thì cũng không ngoại lệ. Minh Diệu cảm thấy vì an toàn, phương pháp tốt nhất chính là khiến Eva chú tâm lên người mình. Mà muốn khiến một nữ thần chú ý thì phương thức dâm loạn có lẽ là phương thức hữu hiệu nhất.

Minh Diệu quả thật đã thành công, sát khí như thực chất từ trên người Eva phát ra, gió cắt lên mặt khiến hần đau nhức. Tay Eva cũng không có giơ lên, chỉ là mũi chân có chút khẽ động trên mặt đất, cái gai căn bản còn chưa trưởng thành liền hóa thành một đồng bột phấn. Lúc Minh Diệu nhìn thấy đôi môi Eva có chút mở ra, liền cả kinh trong lòng. Dùng tốc độ nhanh nhất để mở Thiên nhãn ra. Trong thế giới màu trắng đen, một đạo năng lượng hình tròn không ngừng khuếch tán, từ bờ môi Eva lập tức bạo liệt ra. Đó là sóng âm cao tần xen lẫn với công kích do đại lượng linh lực cấu thành, so với công kích Minh Diệu gặp phải trước kia thì khủng bố hơn nhiều. Minh Diệu vội vàng ngưng thần đề khí, nếu bị đạo sóng âm này đánh trúng thì đừng nói tới thịt vụn, ngay cả vụn thịt chỉ sợ cũng không còn. Chân hần chuyển động một bộ pháp nhẹ nhàng như chim yến, lợi dụng thân thể xoay tròn và bộ pháp gia truyền đặc thù thoát khỏi phạm vi công kích của sóng âm. Nhưng vách tường phía sau hần thì lại hoàn toàn không có vận may này. Vốn lúc Lilith và Eva đối kháng với nhau, một vài vết nứt do linh áp gây ra xuất hiện trên vách tường, nay đã xuất hiện một lỗ trống rỗng hình tròn cự đại. Lỗ hổng bóng loáng như dao, nhưng chính giữa vách tường trống rỗng lại biến mất vô ảnh vô tung, không để lại bất cứ mảnh vỡ nào.

Minh Diệu quay đầu lại nhìn một cái, trong lòng liên tục hô may mắn. Sóng âm chấn động nhiều lần như thế, không nói bị đánh trúng chính diện, coi như là lướt qua một cái bên cạnh thì Minh Diệu đoán chừng kết cục của mình tuyệt đối giống như vách tường này. Hần không dám khinh thường, vội vàng móc từ trong túi ra một đồng phù chú, phát tay phóng ra ngoài.

Giữa không tưng, phù chú dần dần hóa thành giọt nước, sau đó thay đổi thành bộ dáng Minh Diệu. Bốn phân thân giống Minh Diệu như đúc đồng thời nhảy lên giữa không trung. Phân thân di động rất nhanh, căn bản không thể nhìn ra đâu là thực thể đâu là phân thân do nước tạo thành, từ những phương hướng

bất đồng chém ra phù chú trong tay. Vô số ly hỏa hỏa diễm bạch sắc thiêu đốt từ trên trời giáng xuống, màn hỏa vũ phô thiên cái địa này hướng về phía Eva bay tới.

Đối mặt với Ly hỏa dày đặc như thế, Eva căn bản không cần phân biệt cái nào là thật, cái nào là ảo. Nàng căn bản không ra tay, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. Nhìn màn hỏa vũ thanh thế to lớn trực tiếp bạo liệt giữa không trung, trận trận sương mù đậm đặc nổi lên. Vài đạo bạch quang hiện lên, xuyên thấu qua màn sương mù dày đặc này, sau đó trực tiếp xuyên thấu qua phân thân Minh Diệu giữa không trung. Mà phân thân Minh Diệu bị đánh trúng hóa thành một mảnh hơi nước, tiêu tán trong không khí. Thân thể Minh Diệu còn thừa lại tức thì linh hoạt thêm một ít, xuyên thấu sương mù nồng đậm kia, trực tiếp lao về hướng Eva.

- Gia hỏa nhảm chán chỉ biết dùng tiểu xảo đùa bỡn, không biết tự lượng sức mình.

Đối mặt với Minh Diệu đang xông thẳng về phía mình, cặp môi đỏ mọng của Eva khẽ nhếch lên, xuất ra một đạo sóng âm cường đại mà mắt thường căn bản không thể nhìn thấy đánh tới trước mặt Minh Diệu. Nếu bị đạo sóng âm này đánh trúng, kết cục của Minh Diệu chỉ có thể là phân thân toái cốt. Mà Minh Diệu thân ở giữa không trung, căn bản không có chỗ trốn né tránh.

Chỉ là trước khi sóng âm kia tiếp xúc thân thể Minh Diệu, hắn đang ở giữa không trung liền xuất hiện biến hóa. Làn da vốn bóng loáng đã biến thành thô ráp, phân liệt ra thành một mảnh dây leo màu xanh lá cây hẹp dài, mảnh liệt phân tán ra, tạo thành một cái lưới cự đại, bao phủ về phía Eva.

Đạo sóng âm kia đánh lên tấm lưới, tạo ra một lỗ thủng cự lớn. Nhưng chỉ là để lại một lỗ thủng cự đại mà thôi, cũng không phá hủy toàn bộ tấm lưới này. Thời gian trôi qua, tổn hại dần dần khôi phục, mà mảnh dây leo dài hẹp trắng kiện kia cũng dần dần biến nhỏ lại, bắt đầu bện thành tấm lưới một lần nữa, tiếp tục quét về phía Eva.

Nhưng bên người Eva phảng phất như có một tầng bảo hộ vô hình, cái lưới lớn màu xanh lá kia căn bản không tiếp xúc đến thân thể Eva liền ngừng lại, hơn nữa bắt đầu héo rũ nhanh chóng.

- Ngừng ba cái trò tiểu xảo nhảm chán này đi, ta có thể cam đoan cho người chết một cách thoải mái.

Nhìn cái lưới lớn màu xanh lá khô héo đang đứt gãy từng tầng, Eva lạnh lùng nói ra. Sương mù nồng hậu vẫn tràn ngập trong không khí, khiến người nhìn không rõ cái gì.

Minh Diệu trả lời rất trực tiếp, một cỗ chấn động linh lực từ dưới chân Eva truyền đến một lần nữa, một cái gai so với lúc trước còn trắng kiện hơn vài phần chui ra chỗ chính giữa hai chân Eva, hơn nữa đỉnh cây gai lần này không phải là một mũi nhọn mà là hình tròn, nhìn bên ngoài rất giống như là một cái dương vật to lớn.

- Ta nhất định sẽ giết chết ngươi! Nhất định! Nhất định!

Sắc mặt Eva trở nên tái nhợt, rõ ràng bị nhục nhã như thế, nàng hận không thể móc ruột con ruồi nặng vo ve này ra quần trên cổ hắn, ghìm hắn chết tươi. Dưới cơn phẫn nộ, nàng nhịn không được vỗ tay lên, một đạo bạch quang mãnh liệt đánh cái gai đất kia nát bấy, hơn nữa còn để lại một cái động sâu không thấy đáy trên mặt đất.

- Vẫn chưa xong đâu a, ném thử hương vị Long Trảo Thủ này.

Mà lúc Eva ra tay đánh nát cái gai đất hình dương vật kia, thanh âm của Minh Diệu từ sau lưng nàng truyền đến. Một kim sắc quang mang hình hai bàn tay từ phía sau lưng trực tiếp vươn ra, chộp lấy bộ ngực nàng.

368. Chương 371: Đại Dung Hợp Thuật

Bị che khuất mắt phải, Minh Diệu trong nhất thời mất đi tri giác, giống như cho tới bây giờ không tồn tại qua. Máu trên miệng vết thương ở ngực trái chảy ra không ngừng, lộ ra lỗ thủng đen nhánh. Chỉ cần lại chênh lệch một li, miệng vết thương như thế này, sẽ lấy mạng của hắn.

Nhìn thấy thân thể của mình chật vật, khoe miệng Minh Diệu cười khổ, khinh nhờn thần linh đúng là trả giá thật nhiều.

Chuyện duy nhất hắn có thể làm, chỉ dùng một ít động tác khiêu khích hấp dẫn lực chú ý của Eva. Cho dù dùng hết vốn liếng, Minh Diệu cũng không thể làm mất một miếng da nào trên người của Eva, thậm chí hắn còn không có phá hủy quần áo của nàng.

Thân thể bán yêu hồn huyết cộng thêm linh hồn cường đại thời Thượng Cổ, đây chính là thần sao? Minh Diệu dùng con mắt trái không bị máu ngăn cản tràn đầy tức giận nhìn Eva, cái này gọi là trong ánh mắt của thần linh, tràn ngập tức giận và cừ hận. Hắn cũng không phải là không muốn ngăn cản máu của ánh mắt, hiện tại hắn không còn chút khí lực nào. Hiện tại muốn làm động tác bình thường là đưa tay lên cao, nhưng trong trạng thái hiện giờ, không thua gì dùng đầu lưỡi thè ra liếm mông của mình.

Minh Diệu cố sức quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã của Lilith ở cách đó không xa, cố hết sức nhìn qua nàng, sau đó nhắm mắt lại.

Tuy cầm trong tay chén chà nóng, thỉnh thoảng uống một ngụm, bày ra bộ thái thanh thoi vui vẻ xem kịch, nhưng cánh tay đặt sau lưng của Lilith, đã chứng minh nàng không hề thoải mái. Mạch máu trên cánh tay như ngọc của nàng như muốn vỡ tan. Giống như có vật gì dưới bàn tay đang nhúc nhích, trong lòng bàn tay ngẫu nhiên có chút hàn khí toát ra. Đó là mồ hôi tích tụ trong lòng bàn tay, nhưng bị năng lượng cường đại làm bốc hơi.

Trong nội tâm của Lilith không thoải mái. Cơ hội chỉ có một lần, nếu như thất thủ, kết cục chính là hủy diệt, Lilith không muốn thua, đặc biệt Eva có mối hận cũ với mình, tuyệt đối không thể thua. Cho nên cho dù không tình nguyện, nàng bắt đầu tụ tập lực lượng của mình, chuẩn bị sử dụng phương pháp mà nàng vốn muốn quên đi vĩnh viễn.

Nhưng khi sử dụng phương pháp này, lực lượng bị tiêu hao quá lớn, hơn nữa thời gian chuẩn bị quá lâu. Muốn sử dụng loại chiêu thức cấm kỵ này, đồng thời phải thông qua điều kiện hà khắc, chỉ cần trong quá trình chuẩn bị bị quấy rầy, thì người thi pháp sẽ chết. Bất kể đối thủ nào cũng không bỏ mặc cho đối thủ của mình đứng yên chuẩn bị lực lượng để đối phó mình. Trên thế giới không có gia hỏa ngu như vậy, cho dù là kỵ sĩ cổ hủ thời Trung Cổ cũng không như thế. Hơn nữa Lilith một chút cũng không ngu ngốc, tuy Lilith một mực bảo rằng mình là phụ nữ ngu ngốc, ngu ngốc và ngốc là hai khái niệm khác nhau.

Nói thật, Lilith cho dù sử dụng loại chiêu số cấm kỵ này. Cũng không có mười phần nắm chắc sẽ thắng được Eva. Eva là thân thể bán yêu, theo một ý nào đó đã được xem như thần rồi. Tuy còn chưa dung hợp và thức tỉnh toàn bộ, nhưng thần chính là thần, cho dù như thế nào, lực lượng của bán thần không cách nào chống đỡ được một chút lực lượng nhỏ của thần. Cho dù là thời kỳ cường thịnh, Lilith cũng chưa chắc đánh thắng được Eva khi chưa thức tỉnh. Huống chi hiện tại nàng vì chữa trị thân thể cho Minh Diệu mà trở nên yếu ớt.

Nhưng không nắm chắc không có nghĩa là thất bại. Thúc thủ chịu trời không phải phong cách của Lilith. Cho dù chết, thì máu của nàng cũng phải làm dơ quần áo của kẻ giết nàng. Bàn tay giấu sau lưng của nàng run rẩy, đây không phải là vì khẩn trương, cũng không phải vì sợ hãi, mà là vì nàng tụ tập năng lượng quá lớn, nàng cảm thấy mình sắp không khống chế được.

- Thân là một phạm nhân, ngươi dám làm nhục thân thể của ta.

Eva đi tới trước mặt của Minh Diệu. Nhìn hắn đã ngã xuống sàn, giống như một thần linh cao cao tại thượng chân chính, trong giọng nói tràn ngập sát ý.

- Ta ban cho ngươi tử vong.

Bờ môi Eva nhếch lên, đại lượng không khí bị bờ môi gợi cảm của nàng hút vào. Cát đá trên mặt đất nhấp nhô, dựa sát theo hướng đi của Eva. Minh Diệu té trên mặt đất nhìn chăm chăm, cảm thấy một cổ sát khí đang đâm vào xương tủy, hình như Eva định dùng toàn lực. Dem toàn bộ chứng cứ về sự tồn tại của Minh Diệu trên đời này hủy diệt đi.

Hô hấp đình chỉ, cả thế giới như yên lặng, thời gian cũng tạm dừng.

Minh Diệu lúc này đang ở trong tình trạng dầu hết đèn tắt, tham luyến sự sống trên thế giới này. Hắn biết rõ nếu như lúc này bị đánh trúng, thì căn bản của thân thể cũng không còn lưu lại, cho dù là linh hồn cũng bị xé rách thành từng mảnh vỡ. Minh Diệu không muốn chết, bởi vì cách đó không lâu hắn đã cảm thụ qua hương vị của tử vong rồi, cái hương vị giống như đang rơi xuống vực sâu tối tăm không đáy đó, hắn không muốn cảm thụ lần nào nữa. Hắn bắt đầu lục lọi toàn bộ túi của mình. Tìm kiếm xem có dụng cụ gì để lợi dụng hay không. Tay của hắn cầm ra một ít hộp nhỏ, Minh Diệu cũng không có chút do dự gì, lập tức tìm trong túi quần.

Một trận thổ hoàng sắc quang mang chiếu sáng cả cung điện. Minh Diệu đem toàn bộ linh lực còn thừa lại của mình rót vào trong cổ ấn. Sau đó ném ra ngoài. Cổ ấn trên không trung chuyển một vòng, cũng không có bay về phía Eva, mà nó rơi xuống, ngã ở chính giữa Minh Diệu và Eva

Ánh sáng phát ra rực rỡ, cổ ấn lơ lửng giữa không trung, một phân thành hai, hai phần thành bốn, lại phân làm tám, mười sáu, thành trăm, thành ngàn. Chỉ trong nháy mắt, bố trí trước mặt Minh Diệu bóng kiếm trùng trùng điệp điệp. Cổ kiếm hằng hà sa số tụ tập lại, có một đạo kiếm vòng kiên cố hình thành ở trước mặt Minh Diệu. Nhưng đạo kiếm vòng này không có bay về phía Eva, mà bao phủ Minh Diệu lại. Minh Diệu không phải muốn đả thương địch thủ, mà là tự đả thương mình! Vài phút trước, Minh Diệu có nghĩ ra vài phương pháp, nhưng không có phương pháp nào chạm tới lông tơ của Eva. Cho dù là pháp thuật hay vật lộn, đều không dùng được tới Eva. Cái gọi là thần không thể xâm phạm, cũng không phải là người không cách nào xâm phạm được thần, mà tất cả công kích của người đối với thần, căn bản không có hiệu quả. Giống như đám thành viên hiệp hội do Trần Lam phái tới, Ngũ Hành chi thuật của họ không có tác dụng một kẻ đã lĩnh ngộ tới chân lý của Ngũ Hành như Minh Diệu. Minh Diệu có chút hoài niệm Yêu Lân, nếu Yêu Lân vẫn còn, thì hắn cũng không bị đánh thành như hiện tại. Nhưng hoài niệm chỉ là hoài niệm, Yêu Lân vì chiến đấu với AĐam mà biến thành mảnh vụn, cho dù là tiền bối Tần gia năm đó chế tạo ra Yêu Lân, cũng không cách nào đúc lại nó.

- Chết đi!

Miệng của Eva mở ra, thời gian như tạm dừng kia đã vận chuyển trở lại. Dùng mất thường một đạo năng lượng cực lớn từ trong bờ môi gợi cảm của Eva phát ra, mặt đất cũng không chịu nổi được gánh nặng tầng tầng vỡ vụn. Năng lượng cực lớn này đâm vào trong cổ ấn bố trí cổ kiếm dày đặc, chỉ thấy thế tới dừng lại một chút, sau đó thế đi như chẻ tre, đánh tan toàn bộ phòng ngự của Minh Diệu. Minh Diệu cảm giác mình giống như bị một chiếc xe lửa đâm trúng. Cả thân thể bay ra sau như đứt dây. Khi năng lượng chạm vào hòn đá trên mặt đất, toàn bộ hóa thành phân tử cơ bản nhất tiêu tán trong không khí. Phong bạo qua đi, những thứ cản đường của năng lượng chẳng còn gì, tất cả bị quét sạch, mà Minh Diệu vốn dựa vào vách tường, cũng sớm biến mất thành một cái lỗ hình tròn, không biết đi thông nơi nào.

Mà đúng lúc này, đột nhiên Lilith vẫn đang ngồi như chuyện này không liên quan gì tới nàng cũng hành động. Vào thời điểm bờ môi của Eva động đậy, nơi Lilith đang ngồi lại biến mất. Chén trà mất đi tay nắm lại. Từ không trung từ từ chảy xuống, nước trà cũng từ miệng chén nghiêng đi mà chảy ra.

Nhưng khi chén trà còn chưa rơi xuống đất, Lilith đã ở sau lưng của Eva. Bàn tay đặt ở sau lưng của nàng lúc này phát ra hào quang không người nào có thể nhìn thẳng. Mái tóc bị lực lượng cường đại thổi bay, bay múa trên không trung, lộ ra gương mặt trẻ trung. Chỉ thấy gương mặt đó vốn đang tươi cười, giống như không mang theo khói lửa của nhân gian, vào lúc này lại bị thay thế bằng kiên quyết và ngưng trọng. Phổi hợp với động tác giờ tay cao lên, Lilith từ một nữ ác ma đùa giỡn nhân tâm. Nhìn nàng lúc này giống như nữ chiến thần uy phong lẫm lẫm.

Trong nội tâm của Eva vô cùng tức giận, khi đánh một kích toàn lực lên tên nhân loại kia dám mạo phạm thân thể của nàng, sau lưng truyền đến cổ năng lượng cường đại tới mức làm cho nàng rung mình. Bị một nhân loại vũ nhục, nàng đã tức giận tới mức đầu óc choáng váng, đem tất cả tinh lực đặt lên người của tên nhân loại đó, cho nên nàng đã quên đi nữ địch nhân của mình đang ngồi ở phía sau quan sát. Sau lưng truyền đến áp lực thật lớn, làm cho nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Loại cảm xúc này cơ hồ bị nàng quên đi từ một thời gian rất lâu rồi, hình như cách hiện tại thật nhiều năm trước, nhớ tới khi nàng vừa bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng, dùng thạch thái linh thể bằng hoàng mà rơi xuống nhân gian. Mới có loại cảm xúc này. Eva quay đầu lại, thấy rõ khuôn mặt nữ nhân ở sau lưng mình. Tuy hình dạng khác với lúc trước, nhưng Eva biết rõ, người này đã hai lần làm ỉn cảm nhận cảm giác này, chính là nữ nhân này. Mà bây giờ

nữ nhân này lại giờ một chướng có quang mang cường liệt kia, có một cổ hương vị quen thuộc. Nàng bình tĩnh, trên mặt lộ ra thần sắc thấp thỏm lo âu. Đây là chiêu thức cấm của thần linh. Nữ nhân này, muốn ngọc thạch câu phần. Nàng muốn quay người đi ngăn cản, nhưng bởi vì lúc trước ra tay với nhân loại kia đã dùng toàn bộ lực lượng, hiện tại đứng vào lúc lực cũ vừa hết lực mới chưa sinh. Hơn nữa nhìn trạng thái bây giờ, nàng muốn chạy trốn cũng đã muộn.

- Lạch cạch! truyện từ

Âm thanh chén trà từ giữa không trung rơi xuống, nát bấy, nước trà đỏ như máu vấy ra trên mặt đất. Một cột sáng cực lớn từ trên trời giáng xuống, bao phủ Lilith và Eva vào bên trong. Bàn tay của Lilith nắm chắc cổ của Eva, mặc cho Eva giãy dụa thế nào cũng không chút sút mẻ.

- Cùng ta rời khỏi thế giới này a.

Lilith nhìn quanh cung điện của chính mình, trong mắt lóe ra một chút không bỏ được. Nhưng thời điểm nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hoảng sợ của Eva, Lilith rất vui vẻ.

- Chúng ta vốn không nên xuất hiện ở đây, trên thế giới này.

- Không, thả ta ra, người điên sao?

Eva cố gắng thoát khỏi tay của Lilith, vì không làm nên chuyện gì, cho nên Eva càng thêm sợ hãi.

- Đây là chiêu thức cấm kỵ. Người như thế nào có thể...

- Có cái gì không thể?

Trên mặt Lilith mang theo nụ cười được giải thoát, nói:

- Ta chưa bao giờ là đứa con ngoan của lão đầu tử, cho tới bây giờ cũng không phải.

- Không, không muốn.

Hai mắt Eva trợn lên, lộ ra biểu hiện sắp sụp đổ.

- Người làm thế sẽ hại chết hai chúng ta, Đại Dung Hợp Thuật là không thể.

- Ha ha, chỉ cần ta cao hứng, thì có cái gì không thể?

Lilith nhìn Eva sợ hãi, trên mặt của nàng lúc này giống như thiếu nữ đang đùa dai và đã thực hiện được.

- Người có được thân thể này, đã là thần, mà ta là bán thần. Một thần cùng một bán thần dung hợp. Ha ha, là chuyện đáng mong chờ thế nào nhỉ?

Eva luống cuống tay chân. Nàng vốn cho rằng Lilith là một đối thủ xảo hoạt, nhưng hiện tại nàng mới phát hiện, địch nhân của nàng là tên điên thông minh. Thế giới có quy tắc của nó, nhân loại giống như một cơn lốc xoáy giữa dòng sông lớn, có thể hút tất cả, không có bất cứ vật gì có thể thoát khỏi trong phạm vi ảnh hưởng của nó, mà thần, chính là tồn tại cường đại nhất mà quy tắc này cho phép. Nhưng một khi vượt qua giới hạn, vượt qua phạm vi quy tắc ngầm cho phép, cho dù người có được lực lượng cường đại như thế nào, đều bị quy tắc này gạt bỏ vô tình. Giống như dùng cục tẩy lau đi mấy chữ, thậm chí dấu vết cũng không lưu lại.

Lilith không phải thần, nàng là một ác ma. Cũng bởi vì như thế, nàng cảm ngộ phồn hoa của thế gian này vượt xa Adam và Eva, tất cả những truyền thuyết dối trá về thần linh kia, cho dù là tốt, hay là xấu, đối với nàng mà nói, đều đáng giá quan sát, đi ghi nhớ, đi tham dự vào trong đó. Cho nên nàng chưa bao giờ muốn đem thế giới rực rỡ xinh đẹp này hủy diệt đi, cho nên không chỉ một lần phá hoại phương pháp trọng sinh của Adam. Nàng chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi cái thế giới này, bởi vì thế giới này cấp cho nàng quá nhiều khoái hoạt, nàng không bỏ được. Nhưng hiện giờ đã tới mức này, nếu tiếp tục bỏ mặc Eva, cho dù nàng có thể may mắn đào thoát, thì cái thế giới này biến thành rách nát không chịu nổi. Thần linh có lẽ không nên tồn tại trên thế giới này, hưởng chỉ trong lòng của thần linh này tràn ngập oán hận với nam nhân, là nữ nhân điên cuồng mà nguy hiểm. Chính mình và vận mệnh thế giới, nàng lựa chọn thế giới.

- Khục khục...

Minh Diệu cảm giác ngực khó chịu, ho ra mấy ngụm máu tươi, mới cảm giác đỡ một ít. Hắn mở to mắt, lại phát hiện mình đã bị cổ lực lượng cường đại kia đánh văng ra khỏi phòng ngủ của Lilith, bay ra ngoài sân rộng. Mà cách đó không xa, Âu Phàm nhìn mình cười quái dị, hình như có chút hả hê.

- Cười cái rắm ah, một chút đồng tình cũng không có.

Minh Diệu giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng toàn thân mệt mỏi rã rời, cố gắng mấy lần lại thất bại. Bàn tay chèo chống trên mặt đất, sờ lên một ít mảnh kim loại vỡ, Minh Diệu nắm lên một nắm, không khỏi cười khổ. Một kích toàn lực của Eva quá mức cường đại, nếu bị đánh chính diện, chỉ sợ hắn mình cũng biến thành đám kim loại này. Tuy có cổ ấn bảo vệ, Minh Diệu cũng không bị tổn thương bao nhiêu, nhiều lắm chỉ bị đụng một cái mà thôi. Nhưng là cổ ấn cũng bởi vì phát ra lực lượng cường đại của nó, cũng hoàn thành nhiệm vụ sau cùng, hóa thành kim loại rơi vãi trên mặt đất, căn bản không phân biệt được hình dáng vốn có.

- Thời điểm thấy người đi vào tràn đầy tự tin, ta còn tưởng rằng người rất nhanh sẽ xong đời. Không nghĩ tới người cũng rơi xuống kết cục giống như ta.

Âu phàm vừa cười vừa nói.

- Quay lại đánh tiếp đi, cao thủ.

- Nghỉ ngơi giữa trận, không được à?

Minh Diệu nhìn hắn, ngổ một ngụm nước bọt xen lẫn máu, giãy dụa vất vả lắm mới đứng dậy. Đi một bước là gian khổ, thậm chí hắn không dám xác định là mình có thể đi vào phòng ngủ của Lilith nữa được hay không.

Cho dù quay lại, hắn có thể làm cái gì? Nghĩ tới đây Minh Diệu cũng có chút ủ rũ, cổ ấn cũng không có, Ngũ Hành thuật của mình đối với Eva không phải là cái gì, chính mình căn bản không có biện pháp làm cho Eva bị tổn thương, thậm chí ngay cả làm dơ quần áo của nàng cũng không được. Cho dù quay về, dùng thân thể bị trọng thương thế này, chỉ còn lại một thanh Ích Tà không có bao nhiêu tác dụng, thì có thể làm được cái gì đây?

369. Chương 372: Lực Lượng Cuồng Bạo

Trong lúc Minh Diệu đang suy nghĩ nên làm thế nào, một cổ vòi rồng mạnh mẽ đã đánh úp tới trước mặt. Thật vất vả đứng dậy lại ngã xuống. Minh Diệu gian nan ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy cái lỗ thủng trên vách tường phát ra quang mang cực mạnh. Năng lực cực lớn từ phòng ngủ của Lilith truyền ra, mà cổ năng lượng này chỉ là chút da lông tiết ra ngoài mà thôi.

- Ra tay rồi!

Minh Diệu ngã ngồi xuống đất, thì thào lẩm bẩm.

- Trách không được cần thời gian chuẩn bị lâu như vậy, cổ lực lượng đúng là...

- Không, không, ta không muốn, ta không muốn.

Eva đã không còn vẻ phiêu nhiên và tự tin trước kia nữa. Nàng cũng đã quên rằng mình cũng là người có lực lượng cường đại, nàng chỉ bằng vào bản năng của nữ nhân, dùng ngón tay và man lực muốn thoát ra khỏi khống chế của Lilith.

- Thả ta ra, đồ hỗn đản. Muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo theo ta.

- Đi cùng một chỗ thôi, như vậy trên đường đi ta có thể từ từ dạy dỗ người.

Khóe miệng của Lilith lộ ra nụ cười giống như ác ma.

- Về sau nhớ kỹ. Không được nói những lời không nên nói, hiểu chưa, nữ nhân ngu ngốc.

Eva đã chẳng quan tâm đấu vô mồm với Lilith, bởi vì nàng đã hoàn toàn bị dọa ngốc. Nàng cảm giác được một cỗ hấp lực cường đại, đang muốn đem linh hồn của nàng hút đi từ một thân thể vất vả lắm mới kiếm được. Nàng biết rõ, đây là lực lượng của Đại Dung Hợp Thuật. Kế tiếp. Nàng và linh hồn của Lilith dung hợp thành một, sau đó sẽ xuất hiện trong cỗ thân thể này, trong nháy mắt dung hợp đó, nàng sẽ tìm được lực lượng cường đại vô cùng của Sáng Thể Thần, nhưng đáng tiếc, sau nháy mắt đó, nàng sẽ bị quy tắc hư vô mờ mịt vô tình của thế giới này xóa đi, không lưu một tia dấu vết.

Một cỗ năng lượng cực lớn và ánh sáng cường liệt xoáy lên trong vòi rồng, cuốn tất cả mảnh đá vụn trên mặt đất theo. Mà những mảnh vỡ này, bên trong có một tầng thủy tinh xuất hiện trong vòi rồng. Sau khi bị những hòn đá ma sát đánh trúng nhiều lần, vật chất như thủy tinh đó bắt đầu xuất hiện dấu vết bị rách li ti.

Lưỡi dao cắt lên cà rốt thành một đoạn. Nhưng đoạn cà rốt này lại như quyen dính vào nhau. Chuyện này đối với Diệp Tiểu Manh mà nói, giải quyết rất dễ dàng. Với tư cách là bà chủ lo liệu chuyện ăn uống hằng ngày của Minh Diệp, hôm nay kỹ thuật xắt rau đúng là mất tiêu chuẩn. Diệp Tiểu Manh với tư cách là người trong cuộc không có để ý tới chuyện này, tuy động tác trên tay không ngừng lại, nhưng kỳ thật tâm tư không đặt ở trên thớt, hai mắt ngơ ngác nhìn ra cửa sổ không có tiêu cự, sững sờ xuất thần.

- Ai nha!

Trên ngón tay truyền ra một cảm giác đau đớn, bởi vì không yên lòng, tay trái bị dao phay sắc bén cắt vào ngón tay. Máu từ miệng vết thương chảy ra thớt. Diệp Tiểu Manh đem ngón tay bị thương bỏ vào miệng, trong hốc mắt có nước mắt chảy ra.

- Có chuyện gì thế, có gì không?

Nghe được tiếng kêu của Diệp Tiểu Manh, Mị đẩy cửa phòng bếp ra, nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đang mút ngón tay, một bộ dáng như sắp khóc.

- Ô ô, chị!

Diệp Tiểu Manh đã không nhận được nữa, đau quá khóc lên.

- Được rồi, không nên khóc, nghe lời nào!

Diệp Tiểu Manh nhào vào lòng của Mị lắc đầu, bộ dáng khóc lóc vẫn như cũ, giống như chịu ủy khuất rất lớn.

- Rốt cuộc là thế nào, nói cho chị nghe nào!

Mị nghe thấy liền an ủi, chuyện này vốn không có gì, chỉ là cắt vào ngón tay mà thôi, nàng giống như người mẹ ôn nhu vuốt ve mái tóc của Diệp Tiểu Manh mà vỗ về.

- Ô ô, là tên bại hoại, cái kia, đại thúc bại hoại hử...

Diệp Tiểu Manh càng khóc nhiều hơn nữa.

- Cô bé kia... Hai người bọn họ...

Nghe đến đây, Mị mới bừng tỉnh đại ngộ. Vốn định an ủi Diệp Tiểu Manh một chút, nhưng thật sự là nhận không được, không khỏi bật cười thành tiếng.

- Chị người thật xấu, còn cười ta nữa chứ.

Diệp Tiểu Manh lau nước mắt, ánh mắt oán giận nhìn Mị.

- Ha ha... Đồ điên, chết cười ta.

Mị bùm bụp mà cười, thật vất vả mới nhận cười.

- Chỉ là vì chuyện này?

- Ô ô ô ô ô ô...

Nhìn thấy Mị chẳng những không an ủi mình, mà còn cười rất vui vẻ, Diệp Tiểu Manh khóc thương tâm hơn.

- Được rồi, đừng khóc nữa!

Mị thấy nàng ta khóc còn lớn hơn nữa, cũng không đành lòng tiếp tục trêu chọc nàng.

- Người không rõ sao, tiểu cô nương kia thật ra là Hấp Huyết Quỷ, mà chủng tộc đó gọi là Huyết Hôn.

Mị giải thích rõ ràng nghi thức và ý nghĩa của Huyết Hôn cho Diệp Tiểu Manh nghe.

- Cho nên ah, người cũng đã nói với ta, lúc ấy Minh Diệu bởi vì chuyện mười năm trước, bị lấy đi một nửa tuổi thọ. Sau khi thực hiện nghi thức Huyết Hôn, cho nên vấn đề trời buộc dương thọ đã không còn tồn tại.

Mị lau nước mắt trên mặt của Diệp Tiểu Manh.

- Lại nói, ta nghe nói lúc ấy Minh Diệu tiến hành nghi thức Huyết Hôn, cũng không phải là ý muốn của hai người bọn họ, mà là Lilith cố ý.

- Thì ra là như thế.

Diệp Tiểu Manh gật gật đầu, tuy không còn thút thít nỉ non. Nhưng vẻ mặt vẫn cô đơn.

- Nói như vậy còn phải cảm ơn!

- Chẳng lẽ người không vui, có phải người nhìn thấy quái thú thú của người hôn người khác, người cảm thấy khó chịu?

Mị mang trên mặt nụ cười vui vẻ giảo hoạt, nghiêng đầu nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Không cần sợ hãi a, nghi thức Huyết Hôn của Huyết tộc khác với nghi thức hôn khi kết hôn, hơn nữa cũng không ảnh hưởng tới chuyện người và hấn kết hôn đâu. Dù sao Huyết tộc kết hợp cũng không phải là vì sinh sôi nảy nở đời sau, mà chỉ giải sầu trong cuộc đời đầy đắng cay đầy tịch mịch mà thôi, sẽ không ảnh hưởng việc người đẩy ngã quái thú thú đâu.

- Nhưng mà... Nhưng mà...

Diệp Tiểu Manh cắn môi, không cam lòng.

- Nhưng nói thế nào, thì hai người vẫn hôn nhau a.

- Ai nha, hôn thì có sao, dù sao vẫn còn lần đầu tiên mà.

Mị khoát tay không thèm để ý.

- Dù sao nói kết quả là, nhân loại kết hợp với nhau là vì sinh sôi nảy nở đời sau, xử nam ba mươi tuổi không dễ tìm đâu.

- Cảm giác, cảm thấy có chút kỳ quái a.

Diệp Tiểu Manh nghiêng cái đầu nhỏ, cau mày nói ra.

- Nếu tính toán, vậy chính là lấy hai lão bà, chị không cảm thấy kỳ quái hay sao? Cũng không phải tại cổ đại a.

Chuyện này Mị cũng không thèm để ý.

- Người không có nhìn thấy bây giờ đều là như vậy sao? Một nam dẫn theo một đồng nữ nhân đi dạo, cái gì thiên kim con nhà giàu, con gái yếu nhân quốc gia..., có chút công chúa tiểu công quốc..., đại minh tinh á..., chẳng phải người ta cũng tiếp nối sao. Những nữ nhân kia cũng đâu có ăn giấm, khóc hô hào muốn lấy làm chồng, sau đó lại để cho nam nhân cùng một chỗ đều lấy, chuyện này ta nhìn thấy nhiều rồi.

- Ô, là thế sao?

Diệp Tiểu Manh mở to mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

- Những nữ nhân kia điên sao?

- Ai biết!

Mị bấu môi.

- Nếu có người nghe người nói như thế này, chỉ sợ hội viết lách sẽ chết đói đấy!

- Nhưng ta vẫn cảm thấy...

Diệp Tiểu Manh cắn môi. Tuy nghe Mị nói vậy, nhưng trong nội tâm luôn cảm thấy có chút không đúng.

- Người ah, có thời gian suy nghĩ chuyện này, còn không bằng ngẫm lại nên làm cách nào nhanh chóng đẩy ngã quái thú thúc thúc đi.

Mị gõ lên cái đầu nhỏ của Diệp Tiểu Manh, cười nhẹ nhàng nói ra.

- Bằng không sẽ có người đến trước người đấy.

- Ô, làm sao lại như vậy?

Diệp Tiểu Manh ngạc nhiên nói ra.

- Chuyện này...

- Nói người đàn đúng là đàn mà!

Mị có chút dở khóc dở cười, nói:

- Người còn không nhìn ra, Từ Mẫu rất có hảo cảm với quái thú thúc thúc sao?

- Ồ? Ồ? Không thể nào?

Diệp Tiểu Manh mở to hai mắt.

- Làm sao có thể? Ta tại sao không nhìn ra?

- Trời ạ, người đúng là cực phẩm trong đám ngốc mà.

Mị dùng sức vỗ vỗ đầu mình.

- Người ta nói ngực to không có não, người ngực nhỏ nhưng cũng không có não a.

- Ai nói ta không có.

Diệp Tiểu Manh véo lấy eo, vẻ mặt không phục nói ra.

- Lần trước tắm rửa soi gương, ta đã có rãnh rồi đấy.

Một cột sáng chói mắt từ trong phòng bắn ra, cái kia hào quang mạnh tới mức không ai mở mắt ra nhìn. Cột sáng đó chỉ là một chút năng lượng bị tiết ra thôi, tất cả đang kích động vờn quanh, xoáy lên trên những hòn đá trên mặt đất hình thành một cơn gió lốc cực lớn, đem cột sáng vây vào giữa. Trong gió lốc xen lẫn vô số hòn đá, càng di chuyển càng nhanh, nếu như có người bị cuốn vào trong đó, chỉ sợ không đến vài giây đồng hồ đã bị những hòn đá này đập nát.

Lilith thân đang ở trong trung tâm cuồng bạo của cơn gió lốc này lại có cảm thụ khác. Khác với vẻ cuồng bạo bên ngoài cột sáng, trung tâm lại vô cùng yên tĩnh tường hòa. Hào quang từ trên trời chiếu xuống, ảm áp rất thoải mái, làm cho nàng không muốn động một ngón tay nào cả, cả người như lâng lâng, có cảm giác như linh hồn tùy thời xuất khiếu. Bàn tay nắm cổ của Eva không biết đã buông ra từ bao giờ. Rũ xuống bên cạnh, thân thể từ từ bay lên, treo ở giữa không trung, đắm chìm trong hào quang.

Mà Eva ở cách Lilith không xa cũng có cảm thụ tương tự, đã vô lực, hoặc là đã không còn bất cứ ý niệm phản kháng nào trong đầu, mặc cho hào quang dẫn dắt, thân thể từ từ bay lên. Người người vốn là địch nhân khi gặp nhau sẽ tranh đấu không dứt, nhưng lúc này giống như hai chị em song sinh, càng tiến càng gần, chậm rãi bay lên bầu trời, một chút hào quang màu trắng như sương mù xuất hiện trên đỉnh đầu của hai người, trên không trung dây dưa cùng một chỗ, rốt cuộc không phân ra ai là ai.

Thời gian yên tĩnh này không tiếp tục được bao lâu, một âm thanh như thủy tinh nghiền nát đã đánh tan cục diện yên tĩnh này. mà bình nhỏ như thủy tinh kia rốt cuộc cũng không chịu nổi được sự va chạm của

các hòn đá và năng lượng cuồng bạo bên ngoài, vết rách trên bình càng lúc càng lớn, rốt cục hóa thành một đồng mảnh vỡ. Một quang cầu màu trắng tinh khiết từ trong bình thủy tinh bay ra, cố sức muốn chạy ra khỏi sự khống chế của gió lốc. Nhưng năng lượng này đúng là lớn quá mức, mặc cho nó giãy dụa như thế nào, lực hấp dẫn vô hình càng kéo nó càng gần, cuối cùng nhất là hút nó vào trong cột sáng vừa thô vừa to kia.

Thời gian giống như tiếp tục dừng lại, gió lốc xoay quanh cột sáng lúc này đình chỉ, những hòn đá kia nhao nhao rơi xuống mặt đất. Sau khi cột sáng vừa thô vừa to kia hút tiểu quang cầu vào trong, nó liền bành trướng lên một lượt, sau đó bắt đầu biến thành vụn vụn, hơn nữa bành trướng càng lúc càng lớn. Tuy cột sáng này vẫn phát ra hào quang lóng lánh, nhưng lại bình thản, mà bây giờ biến thành chướng mắt. Đem trọn gian phòng chiếu rọi sáng chói, làm cho người ta căn bản không nhìn thấy vật gì. Hơn nữa thỉnh thoảng có mấy dòng điện từ trung ương của cột sáng bắn ra, bắn mặt đất thành cái động cực lớn.

- Đây là chuyện gì?

Lilith vốn đang đắm chìm trong bình tĩnh cảm thấy có chút không đúng. Bởi vì quá trình linh hồn hút vào trong thân thể rất bình thản, làm cho nàng không có chút sức kháng cự trong đầu. Nhưng tới cuối cùng trở nên luống cuống, hơn nữa lúc nhanh lúc chậm, xé rách linh hồn của nàng, đau đớn vô cùng kịch liệt. Hơn nữa trung tâm năng lượng cũng bắt đầu không ổn định, thỉnh thoảng có lõi quang màu đen từ trên trời giáng xuống.

- Chẳng lẽ đây là hậu quả do năng lượng dung hợp quá lớn hay sao?

Trong lòng Lilith có chút nghi hoặc, trước kia, nàng cũng đã từng nhìn thấy hai thiên sứ trong quá trình chiến đấu bị thương nặng tiến hành dung hợp, nhưng tình hình không giống bây giờ.

- Hẳn là bởi vì siêu việt giới hạn quy tắc, cho nên sinh ra dị tượng ước thúc ta sao?

Nhưng rất nhanh, Lilith cảm thấy một tia không hài hòa trong linh hồn, có năng lượng bị cuốn vào trong Đại Dung Hợp Thuật. Cổ năng lượng này khác với Eva, có khác biệt rất lớn.

Chính cổ năng lượng linh hồn không hài hòa này trộn lẫn vào, đảo loạn cả hệ thống Đại Dung Hợp Thuật, làm cho tiểu trận pháp vụn vụn không ổn định. Chuyện này phát triển xuống dưới, sẽ phát sinh ra chuyện gì, Lilith cũng không rõ ràng lắm.

- Chết, ta quên mất hẳn.

Trong nội tâm Lilith rung mình một cái thật mạnh.

- Linh hồn nam nhân cùng nữ nhân chấn động hoàn toàn khác nhau, Đại Dung Hợp Thuật không thể nào dung hợp linh hồn chấn động khác nhau, cứ theo đà này...

- Oa, chuyện gì xảy ra?

Minh Diệu phí khí lực thật lớn mới có thể từ dưới đất đứng lên. Tuy không ngờ, một dòng điện cực lớn bắn xuyên qua vách tường, hung hăng đánh vào địa phương Minh Diệu vừa ngồi trước kia. Lam sắc quang mang cực độ chướng mắt, Minh Diệu vội vàng che con mắt nhìn qua một bên. Đợi khi mở mắt ra quan sát, địa phương mình vừa đứng đã biến thành hố to, khói xanh từ miệng hố phát ra. Miệng hố trơn nhẵn, giống như một thanh chocolate bị nhiệt độ hòa tan.

- Gặp chuyện không may.

Minh Diệu vội vàng nâng Âu Phàm dậy, nhanh chóng đem Âu Phàm bị thương đưa ra khỏi nơi này.

- Người ở nơi này nghỉ ngơi một chút, ta nghĩ biện pháp đi vào xem.

Minh Diệu dẫn dò Âu Phàm.

- Lilith nói lực lượng của nàng không còn nhiều lắm, chỉ sợ hiện tại không được...

Âu Phàm nhẹ nhàng gật đầu một cái. Hẳn vốn chỉ là người bình thường. Chẳng qua được Lilith phù hộ, nhiều nhất là có một chút năng lực đặc thù, thân thể khỏe mạnh hơn người thường một chút. Hiện tại nội

tạng trong thân thể của hắn bị linh áp cực lớn đè ép thành mảnh nhỏ, còn bảo trì thanh tỉnh là không tồi rồi, muốn mở miệng nói chuyện vô cùng miễn cưỡng.

Minh Diệu bước nhanh chạy vào đại sảnh, nhưng không ngờ vừa cất bước đi vào, vừa vấp bị một tia chớp cực lớn nện vào hắn. Hắn không kịp tránh né, linh quang trong đầu lóe lên, gờ tay phải đập mạnh xuống đất. Một cây gai đất nhô lên, dựng đứng trước mặt Minh Diệu. Tay kia của Minh Diệu cũng vồ lên gai đất, trên gai đất được bao phủ một tầng hào quang. Minh Diệu vội vàng buông tay lui về sau một bước, tia chớp lẳng không nện vào gai đất phát ra âm thanh như tiếng kim loại va vào nhau, phát ra hào quang chói mắt, không bao lâu biến mất không thấy gì nữa, gai đất đó cũng bị đánh thành mảnh vỡ.

Liếc mắt nhìn thấy cây gai đất kia, linh lực phía trên nó giống như bị sức nóng đốt chảy kim loại, từ từ tan chảy. Minh Diệu âm thầm may mắn chính mình đã từng tu luyện Ngũ Hành thuật kỳ quái, hơn nữa còn hiểu được các loại dòng điện, nếu không thì vừa rồi bản thân mình đã biến thành than cốc. Minh Diệu thở dài một hơi, sau khi trở về nhất định nghiên cứu sách vật lý của Diệp Tiểu Manh mới được.

370. Chương 373: Tất Cả Đều Kết Thúc

Bộ pháp linh xảo, thỉnh thoảng né tránh tia chớp từ trong phòng ngủ của Lilith bay ra, Minh Diệu lập lại chiêu cũ, đứng ở trước cửa gian phòng của Lilith một hàng gai đất. Sau khi xác nhận an toàn, lần nữa đẩy cửa phòng của Lilith ra. Ánh sáng mạnh mẽ từ khe cửa lóe ra, Minh Diệu cảm thấy con mắt đau đớn kịch liệt, nương theo đó là điện xà thô to. Nhưng dòng điện không tạo thành thương tổn gì cho Minh Diệu, mà bị gai đất có gắn kim loại ở phía trước ngăn lại. Hắn vội vàng nhắm mắt lại, khi tiếp tục mở mắt ra, thế giới lần này biến thành hai màu đen trắng.

Minh Diệu lúc này mới nhìn rõ. Trong phòng, không biết lúc nào xuất hiện một cột sáng cực lớn, xuyên thẳng bầu trời, trông không thấy điểm cuối cùng. Nhưng cột sáng không ngừng vận vận khuếch động lên, cực độ bất ổn, tùy thời đều có thể sụp đổ.

- Chuyện này đúng là quá lớn a.

Trong nội tâm Minh Diệu âm thầm giật mình. Cả phòng đều không nhìn thấy bóng dáng của Lilith và Eva, xem ra hai người này bị bao bọc trong cột sáng. Thỉnh thoảng có một chút năng lượng màu trắng từ trên cột sáng bắn ra, hóa thành từng đạo tia chớp, không hề có mục tiêu bắn ra bốn phía. Từ tràng cảnh này Minh Diệu có thể nhìn ra, cột sáng này đã mất đi khổng chế, tùy thời có khả năng sụp đổ.

Hiện tại còn không có sụp đổ, cũng đã đáng sợ đến thế, Minh Diệu lúc này đã nghĩ tới tràng cảnh năng lượng nơi đây sụp đổ. Năng lượng cường đại như thế bạo phát trong nháy mắt, chỉ sợ cả địa đầu cũng biến thành phế tích a.

Minh Diệu suy đoán chuyện này không có khả năng. Tuy Lilith là ác ma, nhưng Minh Diệu tiếp xúc với Lilith mấy lần nên phát hiện, Lilith có quyền luyện với thế giới này không nói thành lời. Vốn định đồng quy vu tận với địch nhân, không tiếc hủy diệt cả thế giới, loại chuyện này Lilith không làm được. Nếu không thì Lilith cũng không vất hết đầu óc để ngăn chặn ADam, ngăn cản kế hoạch diệt thế trọng sinh của ADam. Tuy không biết vụ nổ cực lớn có thông tới giới khác hay không. Nhưng chắc chắn sẽ sinh ra ảnh hưởng tới thế giới hiện thực, nhưng Minh Diệu lại biết Lilith có bản sự tại thân, nhưng cũng không có khả năng sống sót khi nó nổ tung. Hắn cân nhắc một chút, hắn quyết định nghĩ biện pháp đem Lilith từ trong trung tâm cột sáng đi ra.

- Chẳng lẽ thời điểm chữa trị thân thể của ta, người đã nghĩ tới tình hình này sao?

Minh Diệu nhìn thấy thân thể của mình chồng chất miệng vết thương. Nhớ tới lần được chữa trị thân thể, có một nửa là do năng lượng vật chất cấu thành. Chỉ cần Minh Diệu điều chỉnh năng lượng chấn động một chút, hắn liền có thể tự do dung nhập vào bên trong bất cứ thứ năng lượng bình thường nào, đây cũng là nguyên nhân khiến hắn có thể tự do qua lại trong kết giới. Tuy cột sáng cực lớn trước mắt có năng lượng

vô cùng cuồng bạo, nhưng chỉ cần Minh Diệu điều chỉnh thỏa đáng, phí chút ít khí lực vẫn có thể vượt qua tầng ngoài, tiến vào bộ phận trung ương.

- Vật lộn độ sức a, tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng, nói không chừng sau này có thể yêu cầu nàng hỗ trợ cái gì đó.

Minh Diệu khẽ cắn môi, né tránh vài đạo tia chớp đang bay tới, đi vào bên trong cột sáng trước mặt.

Hắn duỗi một tay ra, chậm rãi chạm vào trong cột sáng? Chỉ khi vừa tiếp xúc, Minh Diệu liền cảm giác một cỗ năng lượng cực lớn tiến vào bàn tay của hắn, hình như muốn xé nát người muốn tiến đến gần. Minh Diệu cắn chặt răng, chịu đựng cảm giác đau đớn này, chậm rãi điều chỉnh chấn động của thân thể. Tay hắn tiến dần vào trong cột sáng, Minh Diệu nhận đau nhức, đứng vững trước năng lượng cuồng bạo kia, chậm rãi chui vào trong cột sáng.

Sau khi cả thân thể Minh Diệu tiến vào trong cột sáng, cột sáng vừa thô vừa to trong nháy mắt vững vàng lại, nhưng sau đó lại càng vặn vẹo kịch liệt hơn nữa.

Hai mắt đau đớn, Minh Diệu thật vất vả mới thông qua hào quang chói mắt kia. Còn chưa kịp thở ra một hơi, kế tiếp nghênh đón hắn chính là cảm giác đau đớn như bị xé rách. Giống như có bàn tay cầm linh hồn của hắn xé ra vậy, muốn cưỡng ép kéo hồn phách của hắn ra ngoài. Làn da và cơ bắp của hắn như muốn bị xé rách, làm cho hắn cơ hồ muốn té xỉu. Ý thức cũng bắt đầu mơ hồ. Minh Diệu vội vàng cưỡng ép tinh thần tỉnh táo lại. Từ trong túi quần móc ra một tấm phù chú trống không.

Cắn nát đầu ngón tay, trực tiếp dùng máu của mình vẽ lên một đạo phù văn, say đó dùng lực dán lên đầu của mình.

Tuy vẫn còn cảm giác mơ hồ nhưng không mãnh liệt giống như vừa rồi, đó là do Trấn Hồn Phù ngăn cản hồn phách rời khỏi thân thể, tối thiểu tinh thần trở nên rõ ràng, không đến mức hôn mê. Nhưng cảm giác đau đớn như bị xé rách này cũng không có vì thế mà hạ thấp đi, Minh Diệu đau tới mức cắn nát bờ môi của mình.

Nhìn đau nhức nhìn bốn phía, Minh Diệu phát hiện mình đã đứng ở chính giữa cột sáng. Trên mặt đất có hai nữ nhân đang nằm, cũng không nhúc nhích. Hình như linh hồn bị kéo ra ngoài rồi. Một cỗ chính là thân thể nữ hài bán yêu mà Eva chiếm đoạt, mà đổi thành ở bên ngoài, tuy nhìn thấy dáng người yếu điệu xinh đẹp này, nhưng gương mặt lại có điểm giống. Minh Diệu suy đoán cỗ thân thể này vốn là của Félicie, mà căn cứ vào gương mặt hình chiếu ở trên không trung, chiếu rọi ra hình dáng khác nhau.

- Xem ra chuyện này có chút không khổng chế nổi.

Minh Diệu ngẩng đầu nhìn lại, ở đằng kia bên trong đạo hào quang chói mắt, có ba bóng dáng người không nhìn rõ là ai. Một đen hai trắng. Thỉnh thoảng đung đung một cái, sau đó phân biệt bắn ra xa, nhìn giống như thủy hỏa bất dung. Nhưng lại vô cùng cố chấp, vẫn đang cố gắng tới gần nhau. Mà mỗi lần ba bóng dáng này đụng vào nhau, thì trên màn sáng sẽ xuất hiện chấn động, nhìn giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Tuy không biết tại sao lại biến thành như vậy, nhưng Minh Diệu nhìn ra đây chính là nguyên nhân dẫn đến tất cả không ổn định đều là ba đạo linh hồn kia không thể dung hợp với nhau, tạo thành tình trạng hiện giờ. Tuy hắn không biết làm cách nào chấm dứt tình trạng này. Nhưng hắn biết rõ muốn từ nơi này chạy đi, vậy thì hắn nhất định phải nhờ lực lượng của Lilith mới được. Minh Diệu quyết định mặc kệ mọi việc, trước tiên đem thân thể Lilith đến bên cạnh mình, chỉ có như vậy mới có thể lợi dụng lực lượng của Lilith từ nơi này, thoát ra khỏi không gian sắp sụp đổ.

Nhưng nói thì dễ dàng, nhưng khi làm thì không vui sướng gì. Bởi vì ba bóng dáng kia không nhìn rõ, tối đa có thể phân biệt được hai bóng màu trắng chính là nữ nhân, mà cái bóng màu đen chính là nam nhân. Mà gương mặt của hai bóng dáng đó mơ hồ, không thể phân biệt được đâu là Lilith và đâu là Eva. Nhưng cho dù thấy rõ mặt, Minh Diệu cũng không có nắm chắc có thể phân biệt ra được đâu là ai với nhau, dù sao hắn chưa từng gặp qua dung mạo chân chính của Lilith và Eva.

- Hai chọn một a. đọc truyện mới nhất tại .

Xác xuất thành công có chút thấp. Trước vết thương do cán nát ngón tay đã ngừng chảy máu, hắn đành phải cắn tiếp, lại có máu bắn ra. Trong trường hợp này, phù chú dễ giải quyết hơn cả. Nhưng loại vật như chu sa không dễ tìm, Minh Diệu đành phải dùng máu của mình vẽ thay cho chu sa.

- Vật lộn độ sức, dù sao từ trước tới nay nhân phẩm của ta rất tốt.
- Chiêu này đã rất lâu rồi không dùng, Minh Diệu không nhớ rõ chú ngữ, cho nên không biết thế nào, dứt khoát ném phù chú, trực tiếp dùng máu vẽ lên phù chú.

Thiên Cương Địa Linh Thất Tinh Chiếu. Thái Cực Âm Dương Hóa Nhị Thần. Phược Hồn.

Cuối cùng viết xong. Minh Diệu liền nhảy lên cao, né tránh tia chớp cực lớn thỉnh thoảng từ trên trời giáng xuống. Ba bóng dáng kia thỉnh thoảng va chạm với nhau rồi bắn ngược ra. Mà ba đạo hồn thể hình như cũng biết được ý đồ của Minh Diệu, không biết vì cái gì lại không tiếp tục dây dưa, mà phân biệt tách ra ba hướng, giống như không muốn bị Minh Diệu bắt được.

Minh Diệu vốn còn muốn thừa dịp ba cổ hồn phách này dây dưa mà ra tay, như vậy hồn phách của hai đạo màu trắng tương đối gần nhau, cho dù bắt sai. Nói không chừng còn có thể có thời gian đối ý. Nhưng nhìn thấy ba đạo hồn phách phân biệt thành ba nơi khác nhau, Minh Diệu cảm thấy ủ rũ, linh lực vốn không còn bao nhiêu, có thể chèo chống đến bây giờ đã rất là miễn cưỡng. Nếu như bắt sai, muốn bắt hồn phách khác, chỉ sợ rất không có khả năng. Minh Diệu quyết định chắc chắn, nhìn thấy bóng trắng cách mình tương đối gần mà bay qua. Bóng màu trắng bay bổng trên không trung, nhưng hồn thể không có sức nặng. Mà gió lốc ở xung quanh thổi bay đi bay lại. Minh Diệu thò tay bắt mấy lần, nhưng lại bị hồn phách đó tránh được.

- Chạy tới chạy lui phiền chết, thành thành thật thật tới đây cho ta a.

Minh Diệu vung tay trái lên, năm đạo ly hỏa thuận thể bay ra, từ các phương hướng khác nhau ngăn chặn hồn thể. Ly hỏa vốn là hỏa diễm đặc thù dùng để tổn thương hồn phách, hồn thể đặc biệt sợ hãi loại hỏa diễm này. Mà đạo hồn phách kia vì tránh né ly hỏa, cho nên đành phải bay tới trước mặt Minh Diệu. Tay phải của Minh Diệu thuận thể nắm chặt một cái, nắm hồn thể đó vào trong tay của mình.

Nếu đã vào tay, Minh Diệu không tiếp tục dây dưa. Tay trái vung lên, một đạo dây leo trực tiếp từ ống tay áo bay ra, cuốn lấy cây cột đá bị đứt gãy ở trên nóc nhà. Mà xung lực nhảy lên của Minh Diệu vào lúc này đã hết. Liền thuận thể rung động. Rơi xuống mặt đất, mượn thể đi mà lăn trên mặt đất, trực tiếp ôm lấy hai cổ thân thể, sau đó chui ra bên ngoài cột sáng.

Lần này lại trải qua cổ đau đớn kịch liệt, Minh Diệu đau đớn nằm trên mặt đất. Xương cốt toàn thân mệt rũ rời, ngay cả khí lực động đầu ngón tay cũng không có, cho nên hồn thể thuận thể thoát ra! Về sau, lốc xoáy từ từ ổn định lại, hào quang từ từ bay lên trời, mà cột sáng trong phòng của Lilith đã không còn cuồng bạo nữa, ngừng lắc lư lại.

- Xem như thành công sao?

Minh Diệu dang rộng tứ chi trên mặt đất, vô lực nhìn hào quang từ từ bay lên. Hắn vốn có ý định rời khỏi cột sáng thật xa, nhưng lúc này thoát lực nên không thể động đậy. Nhưng khá tốt, xem ra tất cả đều ổn định lại, Minh Diệu cũng buông lỏng một hơi.

Mà cột sáng trong phòng càng lúc càng nhỏ lại, hào quang từ từ bay lên không trung, không bao lâu liền biến mất không thấy gì nữa. Giống như chưa từng tồn tại qua, trên mặt đất lưu lại ấn ký rất tròn, ấn ký ở trung ương rất sạch sẽ, không có cái gì, nhìn ra bốn phía chung quanh thì gian phòng đã biến thành phế tích.

- Như vậy là hết?

Tuy tất cả đã bình tĩnh. Nhưng Minh Diệu nghĩ lại mà cảm thấy sợ, cố gắng lượng cường bạo nào không phải con người như hắn có thể thừa nhận được, không bị tạc thành phân thân tối ác cốt là may mắn. Ngẫm lại chính mình vừa rồi còn ở trong vị trí trung tâm của vòng xoáy cường ép lấy hồn thể của Lilith ra ngoài, chính hắn cũng có chút khó tin.

Minh Diệu buông bàn tay ra, một đạo hào quang màu trắng đã nằm trong tay của hắn. Minh Diệu cố sức ném đi, nhưng đạo quang mang này phiêu phù trên không trung, lưu chuyển giữa không trung vài vòng. Sau

đó bay về phía cổ thân thể của hai nữ nhân trên mặt đất.

- Ông trời phù hộ!

Trong lòng Minh Diệu âm thầm cầu nguyện, chỉ thấy hào quang bay mấy vòng trên không trung, hình như có chút do dự. Nhìn thấy đạo hào quang bay về thân thể của tiểu nữ hài trẻ tuổi, tâm của Minh Diệu nhảy mạnh một cái, đạo hào quang từ từ tiến vào thân thể nữ hài, Minh Diệu nhin không được mà kêu lên không ổn. Nếu như nói mình mới bắt lằm người, vậy thì ngày này năm sau là ngày giỗ của mình. Hiện tại chính mình là thịt cá, đừng nói phản kháng, chỉ sợ khí lực chạy trốn cũng không có, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ Eva chém giết.

Nhưng hào quang chỉ chui vào một nữa, liền dừng lại, sau đó vài giây, liền bay lên lần nữa, mà lần này hào quang bay về phía thân thể của Lilith, chui vào trong, không có trở ra. Vài giây đồng hồ sau. Minh Diệu nhìn thấy một gương mặt quen thuộc xuất hiện, rốt cuộc Minh Diệu cũng buông lỏng một hơi, vô lực té nằm trên mặt đất, cũng không muốn nhúc nhích.

- Người đứng là gia hỏa không sợ chết!

Âm thanh quen thuộc của Lilith truyền tới, Minh Diệu từ từ mở mắt ra, phát hiện cả người của mình ngâm trong một bồn nước ấm, thương thế trên thân thể đã liền lại, chỉ có vài chỗ còn chưa lành.

- Đây, người không chịu trách nhiệm hay sao?

Minh Diệu có chút bất mãn chỉ vào những nơi vết thương chưa khôi phục.

Tu bổ khó coi như thế, sẽ lưu lại sẹo a.

- Trên thân nam nhân có chút sẹo thì sợ gì, đừng lải nhải, tỉnh lại nhanh.

Lilith không quan tâm tới lời phàn nàn của hắn, trực tiếp ném cái khăn vào mặt của hắn.

- Bỏ đi, dù sao lão tử không dựa vào thân thể kiếm ăn, cũng không so đo với người.

Cánh tay Minh Diệu cầm lấy khăn tắm, sau đó đứng lên. Dùng khăn tắm vây quanh hạ thân. Thương thế tuy đã khôi phục không đáng ngại, nhưng linh lực không có bổ sung, Minh Diệu cảm giác đầu của mình có chút choáng váng.

- Lại thừa dịp ta mất đi ý thức chiếm tiện nghi của ta, bất kể thế nào lão tử cũng là xử nam, người không nên mỗi lần lão tử té xỉu thì nhìn lên ta được không?

- Thôi đi, thân thể của người có cái gì đẹp mắt chứ?

Lilith xem thường, nói:

- Người bây giờ, thân thể của người bây giờ là do lão nương chữa trị, trên móng của người có mấy cọng lông, ta rõ như lòng bàn tay, cần gì nhìn lên.

- Được rồi, coi như người thắng!

Minh Diệu lắc lắc cánh tay, hỏi:

- Âu Phàm như thế nào rồi?

- Vấn đề của hắn không lớn, nội tạng chỉ bị thương đôi chút.

Lilith trả lời.

- Ta trị liệu cho hắn một chút, không có vấn đề gì lớn, chỉ có điều cần phải nằm trong bệnh viện của nhân loại nghỉ ngơi trong thời gian ngắn.

- Nằm viện?

Minh Diệu cũng sờ một chút. Tuy thương thế của Âu Phàm có chút phiền phức với nhân loại bình thường, nhưng với lực lượng của Lilith nó vốn không phải là vấn đề, muốn chữa cho Âu Phàm tốt, giống như trở bàn tay mà thôi, động chút sức lực mà thôi, nhưng Lilith lại nói cho Âu Phàm nằm viện. Hơn nữa trên người mình có mấy chỗ vết thương chưa lành và linh lực khô kiệt, Minh Diệu nhăn cau mày.

- Chẳng lẽ ngươi đã...

- Đúng vậy, hiện giờ ta vô cùng suy yếu!

Lilith gật đầu, nói:

- Có thể lần này đã là cực hạn, hiện tại ta chỉ có thể chữa cho ngươi như thế mà thôi.

- Đây là tin tức không tệ.

Minh Diệu nhếch môi lên. Trong nụ cười ẩn chứa dâm dẩn, nói:

- Nếu như hiện giờ ta muốn làm chút chuyện gì đó, ngươi không còn sức phản kháng phải không?

- Ah? Chuyện rất tà ác sao?

Lilith liếc nhìn Minh Diệu, sau đó cười khanh khách, nói:

- Tà ác như thế nào đây? Ta đúng là rất chờ mong đấy.

Nói xong uống một ngụm trà, liếc mắt đầy vũ mị nhìn Minh Diệu, từ từ đi ra khỏi phòng.

Dự cảm không tốt xuất hiện trong lòng của Minh Diệu.,

- Chiều tình huống này mà xem, rốt cuộc là ai muốn tà ác với ai đây?

Minh Diệu nhìn bốn phía, quần áo lúc ban đầu của mình đã biến thành vải nát, mà Lilith cũng không có chuẩn bị quần áo mới gì ỉnh cả. Hắn toàn thân trần trụi, hạ thân chỉ có một chiếc khăn bao lại. Bốn phía vẫn là cảnh tượng tường đổ rách nát, hình như Lilith không có ý định chữa trị cung điện của mình, từ lời nói nàng suy yếu, cho tới chuyện chữa trị thân thể của mình không hoàn toàn, xem ra nàng không còn dư lực để chữa trị cung điện của mình nữa.

- Ta không có thói quen nợ nhân tình của người khác.

Trong căn phòng rách nát, Lilith ngồi ở vị trí của cột sáng lúc trước, từ từ uống trà.

- Nhưng hiện tại ta không còn dư lực để thỏa mãn nguyện vọng của ngươi. Kế tiếp ta sẽ tìm kiếm địa phương thật an toàn, lâm vào hôn mê thời gian dài, chờ tới khi sức khỏe và lực lượng khôi phục lại.

- Ngươi sẽ ngủ bao lâu?

Minh Diệu nhìn bốn phía, tìm kiếm địa phương coi như sạch sẽ ngồi xuống.

- Thật lâu, có lẽ là mấy trăm năm, có lẽ là một ngàn năm.

Lilith nói tiếp:

- Nói ngắn lại, cuộc đời này chắc ngươi không còn gặp lại ta.

- Còn nữ nhân điên kia? Chết rồi sao?

Minh Diệu nghe thấy không còn gặp lại Lilith, trong nội tâm xuất hiện cảm giác kỳ quái.

- Đại khái là thế, dù sao ta đã không còn cảm giác khí tức của nàng ta tồn tại trên đời này.

Lilith nói tiếp:

- Tuy có chỗ khác với dự đoán của ta, nhưng cuối cùng mục đích đã đạt được, xem nhẹ linh hồn ADam là sai lầm của ta. Ta vốn định lợi dụng dung hợp linh hồn với Eva, sau đó bị quy tắc thế giới ném vào địa phương ước thúc, tuy nhiên lại không ngờ lực lượng của Đại Dung Hợp Thuật quá mức cường đại, rõ ràng đem linh hồn ADam tiến vào quấy rối. Ba linh hồn, hai nữ một nam, dung hợp lực lượng càng không ổn định, thiếu chút nữa tạo ra hậu quả không挽回 được.

- Đúng thế, chuyện gì có người thứ ba xen vào là phiền toái.

Minh Diệu bĩu môi.

- Nếu như ta không mang ngươi ra khỏi cột sáng, cuối cùng sẽ như thế nào?

- Ai cũng không biết. xem tại

Lilith lắc đầu, nói:

- Đại Dung Hợp Thuật vốn được dùng để chữa trị thương thế cho linh hồn hai thiên sứ không còn khả năng chiến đấu, tập hợp lực lượng của hai người lần nữa tạo ra một thiên sứ mới, chưa từng xuất hiện chuyện như chúng ta vừa trải qua. Đối với chúng ta mà nói, loại pháp thuật này là cấm kỵ, hậu quả của việc dung hợp linh hồn vô cùng cường đại. Chính là tồn tại vượt qua quy tắc, vượt qua lực lượng của thần, là không cho phép, sẽ bị quy tắc ném vào trong địa phương bị ước thúc trong truyền thuyết. Vĩnh viễn không cho phép trở lại vị diện này.

- Nói như vậy, sau khi ta kéo người ra, linh hồn của ADam và Eva dung hợp với nhau, trở thành tồn tại vượt qua quy tắc, bị quy tắc ném vào trong địa phương bị ước thúc. Sẽ không trở lại nữa, đúng không?

Minh Diệu sờ cằm nói ra.

- Kết cục như thế là không tệ.

- Hẳn là như vậy!

- Hẳn là sao?

Minh Diệu nghe ra do dự trong lời của Lilith .

- Chuyện này không có tiền lệ, cũng là lần đầu tiên, cho nên ta chỉ phỏng đoán mà thôi.

Lilith ngẫm lại nói ra.

- Cho tới bây giờ chưa từng có tiền lệ bán thần dung hợp với thần. Huống chi là một nam một nữ. Người phải biết rằng, loại pháp thuật này vốn chuẩn bị cho thiên sứ. Mà những thứ như thiên sứ, không có giới tính.

...

- Người vừa nói như vậy, ta lại có chút bất an.

Minh Diệu cau mày nói ra.

- Người cứ để ta thế này mà ngủ sao?

- Chắc có lẽ không có vấn đề.

Lilith nói ra.

- Đối với nữ nhân diện chiến đấu với ta suốt mấy ngàn năm. Hai chúng ta, đều có cảm giác đặc thù, tuy không cách nào xác định được vị trí, nhưng ta lại cảm thấy đối phương vẫn tồn tại. Trước đó ta từng cẩn thận tìm kiếm qua, trong vị diện này không còn dấu vết tồn tại của nàng ta.

- Vậy là tốt rồi!

Minh Diệu nghe Lilith nói như vậy. Buông lỏng một hơi.

- Ta cũng có thể có được thời gian an ổn, nói thật, có liên hệ với người như các người, sẽ đoán mệnh. Đúng rồi, lúc ấy sau khi ta đem linh hồn của người kéo từ trong cột sáng ra ngoài, vì cái gì người lại tiến vào trong thân thể bán yêu kia?

- Ha ha, không có gì, nghĩ sai thì hỏng hết mà thôi.

Lilith cười tự giễu.

- Ta vốn muốn ném thử tư vị khi trở thành thần, nhưng đáng tiếc, cái thân thể đó không phù hợp với ta. Bộ ngực hơi nhỏ một chút.

- Không nên làm những chuyện vô vị đó a.

Minh Diệu vừa cười vừa nói.

- Ta lại cảm thấy ác ma phù hợp với người hơn.

- Nói cũng phải!

Lilith mỉm cười gật gật đầu.

- Thần cái gì có chút quá nhàm chán, vẫn là sinh hoạt vô câu vô thức mới thích hợp với ta nhất a.

- Lúc ấy trông thấy hồn thể của người tiến vào trong thân thể đó, ta sợ tới mức thiếu chút nữa thân thể của ta chết ngay lập tức đấy.

Minh Diệu thở dài ra một hơi.

- Giảm thọ ah, lần sao người đừng có chơi trò mạo hiểm như thế có được không?

- Ha ha, vậy ta phải đền bù tổn thất của người một chút mới được, xem như kỷ niệm đẹp trước lúc chia tay.

Lilith duỗi tay ra, ngắc Minh Diệu lại.

- Tới đây, tới gần một chút.

- Nay, người sẽ không làm chuyện tà ác với ta chứ?

Minh Diệu tuy làm ra bộ dáng không cam lòng, nhưng hấn vẫn từ từ tiến lại gần.

- Yên tâm, là đồ tốt, buông lỏng tâm thần ra, tiếp nhận lễ vật của ta.

Lilith đem ngón tay điểm lên trán của Minh Diệu. Trong nháy mắt trán của Minh Diệu tiếp xúc với ngón tay lạnh buốt đó, đột nhiên trong đầu của Minh Diệu xuất hiện vô số cảnh vụn vặt giống như trong điện ảnh, một màn một màn hiển hiện trong óc. Chỉ trong một giây đồng hồ ngắn ngủi, Minh Diệu lại có cảm giác như dài đằng dặc. Bên tai truyền đến âm thanh đứt gãy hàng loạt, làm cho Minh Diệu mở mắt tỉnh táo lại, sau khi mở mắt ra, đầu hấn đầy mồ hôi.

- Đây là...

Minh Diệu ngơ ngác nhìn bàn tay của mình.

- Phương pháp sử dụng lực lượng chính xác.

Lilith khẽ cười nói:

- Ta không đem những thứ khác đền bù tổn thất cho người, nhưng thứ này đối với người mà nói là vô cùng.

Chẳng lẽ lực lượng có thể sử dụng như thế sao?

Minh Diệu từ từ xoa xoa huyết thái dương của mình. Sau đó bàn tay chém ra, một đạo kinh phong bay thẳng vào bức tường, trên vách tường lưu lại một ấn ký rất rõ ràng. Sau đó, lấy ấn ký đó làm trung tâm, từng rất rách lan ra xung quanh. Sau đó vách tường từ từ nổ sập xuống.

- Khục khục, tay bị chuột rút!

Minh Diệu đau đớn nửa quỳ trên mặt đất, tay trái cầm lấy bàn tay phải.

- Giả thiết lực lượng một người là một trăm, cho dù hấn cố gắng thế nào, nhưng lực lượng công kích khi sử dụng một lần chỉ được năm mà thôi.

371. Chương 374: Khách Tới Thăm

Lilith khẽ cười nói:

- Đó là cực hạn của nhân loại, cũng là gông xiềng giữa nhân loại và thần. Mà cái ta làm với người, chính là cởi bỏ gông xiềng này, làm cho lực lượng của người phát huy ra hoàn toàn. Cho dù lực lượng của người là

năm mươi, nhưng người lại có thể trong một lần công kích đánh ra toàn bộ năm mươi này, hoàn toàn không bị hạn chế. Cho dù gặp phải địch nhân mạnh hơn người vô số lần, người cũng hoàn toàn có thể một lần đánh bại hắn.

- Sẽ phải trả cái giá lớn nếu như không thể đánh bại được địch nhân, chính mình sẽ thoát lực trước, đúng không?

Minh Diệu giãy dụa vài cái, nhưng đứng lên được. Hai chân của hắn như mềm nhũn ra, một quyền vừa rồi, hình như đã rút sạch lực lượng mà hắn vừa khôi phục trong quá trình nghỉ ngơi lúc này.

- Bây giờ người còn chưa quen thuộc phương pháp này, luyện tập nhiều một chút, có thể khống chế tùy tâm sử dụng.

Lilith nói ra.

- Đây cũng là lễ vật cuối cùng mà ta tặng cho người, xem như đền bù tổn thất cho người cứu ta từ trong Đại Dung Hợp Thuật a.

- Phải đi sao?

Minh Diệu trì hoãn một hồi, sau đó mới có lực lượng đứng lên, nhưng toàn thân vẫn còn cảm giác thoát lực.

- Ân, ta có thể chờ chống tới bây giờ đã là không tồi rồi.

Lilith ngáp một cái.

- Ta muốn ngủ, ta giao Huyết tộc cho người, trong khoảng thời gian ta ngủ say, người và hậu đại của người nên quản lý nó giúp cho ta, nhớ chăm sóc nàng ta thật tốt, tuy tuổi nàng ta không nhỏ, nhưng trong nội tâm vẫn là hài tử mà thôi. Nói cho nàng biết đừng khóc, ta chỉ ngủ mà thôi, nói với nàng không lâu đâu.

- Ân, yên tâm, nuôi dưỡng loli ta có kinh nghiệm rất phong phú a.

Minh Diệu khoát khoát tay, sau đó đi tới cánh cửa ánh sáng.

- Gặp lại, ah, đời này chắc không gặp lại, có lẽ kiếp sau a. Nếu như sau khi người tỉnh lại gặp kiếp sau của ta, nhớ rõ ban cho ta nhiều tiền và mỹ nữ nhé, ta thích chúng lắm.

- Ha ha, ta sẽ nhớ rõ.

Lilith nhìn thấy người của Minh Diệu tiến vào cửa ánh sáng. Đột nhiên mở miệng nói ra.

- Đúng rồi, ta còn một chuyện muốn hỏi người, ở bên trong Đại Dung Hợp Thuật, trong cột sáng, làm sao người biết đâu là hồn thể của ta?

- Ha ha...

Với tư cách một đại thúc, đương nhiên Minh Diệu quay đầu lại, nói:

- Hình như ta rất mãn cảm với bộ ngực của người, chỉ cần bộ ngực nào ta liếc qua sẽ không quên. Huống chi, dưa hấu và quả dưa khác nhau quá lớn.

- Ha ha ha... Đúng là gia hỏa thú vị!

Nhìn thấy Minh Diệu từ từ biến mất trong hào quang, Lilith lại lộ ra nụ cười mê người của ác ma.

- Đã như vậy, phải tặng thêm cho người một ít quà mới tốt.

Hào quang trước mắt dần dần tán đi, thời điểm con mắt của Minh Diệu thích ứng với ánh sáng, đập vào mắt của hắn chính là một đạo ẩn “con vịt” đáng yêu hơi mờ bằng vải plastic. Bên tai có tiếng nước ào ào, xuyên thấu qua nửa tấm rèm, Minh Diệu có thể nhìn thấy một đường cong yếu diệu mê người, tuy nhìn không rõ, nhưng hắn rất rõ ràng thân thể mê người đó hiện giờ không mảnh vải che thân đứng sau tấm rèm, giống như vườn tay là có thể vuốt ve.

- Không xong, quả nhiên Lilith làm ra chuyện tà ác với ta rồi.

Đột nhiên Minh Diệu kịp phản ứng, hình như cánh cửa mà Lilith thiết lập nằm ở phòng tắm, mà vừa đi qua thì đúng lúc phòng tắm có người. Tuy không thấy rõ hình dạng, nhưng Minh Diệu có thể từ đường cong mà đoán ra được, người đang tắm bên trong tuyệt đối không phải là Diệp Tiểu Manh, bởi vì thân thể này còn lớn hơn Diệp Tiểu Manh.

- Thừa dịp không bị phát hiện, mau bỏ đi.

Tuy trong lòng có chút không bỏ được với cảnh trước mắt, nhưng Minh Diệu lại rất thanh tỉnh. Nếu như bị phát hiện trong hoàn cảnh này, thì hẳn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Toàn thân cao thấp chỉ có chiếc khăn tắm bọc lại, nói mình không phải cướp sắc thì có ai tin. Nhưng thời điểm lặng lẽ đi ra khỏi phòng tắm, dưới chân trơn trượt. Để không ngã sấp xuống. Minh Diệu vô ý thức dùng tay vịn một cái, lại vừa vặn cầm ngay thanh giặt nước bồn cầu, bồn cầu phát ra tiếng vang cực lớn.

- Ân? Tiểu Manh, là người sao?

Phía sau tắm rèm nghe được tiếng vang, sau đó kéo rèm ra nhìn, kế tiếp là tiếng la phá tan cả thủy tinh, bởi vì tuần suất tiếng hét quá cao.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Hồn dân này, là trộm!

- Ách, kỳ thật cái gì ta cũng không nhìn thấy.

Minh Diệu còn chưa kịp ngẩng đầu, đã cảm giác có một đạo kinh phong đánh lại. Vốn vừa đánh nhau xong, lại được Lilith truyền lại kinh nghiệm sử dụng lực lượng. Nhưng thể lực và linh lực của Minh Diệu ở trong tình trạng thoát lực, làm gì có khả năng chống cự, bị một cước đá trùng mặt, máu mũi văng ra khắp nơi.

- Bộ ngực hơi nhỏ một chút, nhưng giữa hai đùi đúng là rất đẹp!

Đây là ý niệm duy nhất và sau cùng của Minh Diệu trước khi ngất xỉu.

Hai đạo đao quang hung hăng đâm vào cổ thi thể trước mặt, bắn ra huyết dịch màu xanh da trời lên mặt. Nhưng giống như là mê muội, hắn cũng không thềm quan tâm tới mùi tanh của huyết dịch trên mặt, vẫn cầm chặt chuôi đao, sắc bén giống như đao phẫu thuật, cắt da thịt của thi thể kia. Nhìn hắn lúc này cũng không phải đang thí nghiệm nghiên cứu cái gì, thuần túy là cắt cho hả giận mà thôi.

- Người lại lãng phí tư liệu sống!

Âm thanh một nam nhân từ sau lưng truyền tới.

- Đợi tới khi chủ nhân trở về ta sẽ bẩm báo chi tiết.

- Cút ngay!

Người này quay đầu lại, hung dữ nhìn chằm chằm vào nam nhân kia quát lên. Một mái tóc màu vàng chải chuốt không một sợi tán loạn, giống như tác phẩm nghệ thuật. Nhưng bề ngoài chỉnh tề này lại không chiếm được chút hảo cảm nào của người khác, cho dù là trợ thủ hiện tại của hắn mà nói, cũng vô cùng chán ghét hắn.

- Ta không muốn nghe tiếng chó sủa loạn trong phòng thí nghiệm của ta, cút ra ngoài cho ta.

- Như ngươi mong muốn.

Nam nhân kia bị hắn nhục mạ chẳng quan tâm tới, thông dong quay người rời đi.

- Nhưng ta vẫn khuyên ngươi một câu, không nên phản kháng ý chí của chủ nhân. Người không cách nào đối kháng được với thần linh.

- Người chỉ là một con chó, hiểu chưa, một con chó, giống như một con chó bị đánh vào chỗ hiểm, biến thành chó dại.

- Người chỉ là con chó vẫy đuôi trước mặt nữ nhân ti tiện kia thôi, còn nữ nhân kia cũng không phải là thần linh gì, chỉ là đồ chơi của ta, đồ chơi mà thôi.

Nhưng hắn tức giận không có chỗ nào phát tiết, căn bản không ai quan tâm hắn gào thét cái gì, rời khỏi phòng thí nghiệm của hắn.

- Hồn dẫn, tại sao lại biến thành như thế, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Giống như mất đi tất cả khí lực, cả người của hắn suy sụp, vô lực ngồi ở trên mặt ghế.

Thì thảo tự nói.

- Ta mới thật sự là Chúa Tể Giả.

Hồi tưởng lại một màn xảy ra trước kia, hắn có cảm giác mình giống như đi trên một đoàn tàu, từ trên thiên đàng đi thẳng xuống địa ngục. Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy mình có thể đem linh hồn A Nhã cấy ghép vào thân thể của nữ nhân kia, tuy cũng có thể tiêu diệt lão bản, sau đó lảng lảng nắm giữ đại bộ phận lực lượng của tổ chức ngầm này, nhưng bởi vì hắn cuồng vọng tự đại, nhưng hắn cũng hoài nghi có người đang động tay động chân trong tiềm thức của hắn.

Thời điểm hắn đập nát thân thể của A Nhã dưới chân của hắn, hắn mới phục hồi tinh thần lại, hình như bản thân của mình đã rơi vào cái bẫy cực lớn, trợ thủ tìm được ở nước Đức chính là người A Nhã phái tới, tất cả công văn tư liệu biến Chết đều do trợ thủ phiên dịch, chính mình là đồ ngu ngốc bị quỷ hồn yếu đuối đùa giỡn trong tay. Tất cả đã sớm có dự mưu, chẳng qua là cấy ghép một linh hồn bình thường vào trong thân thể mà thôi, tại sao A Nhã lại sinh ra lực lượng cường đại như thế? Đầy đủ mọi thứ, kể cả bước lão bản chết trong kế hoạch của A Nhã, mà bản thân của mình chính là một quân cờ mà thôi. Mà buồn cười chính mình lại cuồng vọng tới mức cho rằng đang nắm giữ được tất cả.

- Tỉnh táo, ta cần tỉnh táo.

Sờ lên mặt, bàn tay của hắn ẩm ướt, mồ hôi xen lẫn với huyết dịch khó ngửi của thiên sứ, nhưng hắn không quan tâm tới những chuyện này. Cầm chặt dao giải phẫu đứng lên, vừa rồi hắn đã tức giận phá hư tất cả kết cấu của thân thể thiên sứ kia, nhìn thì cho rằng hắn tiện tay làm thế để hả giận, nhưng trong suy nghĩ của hắn không có nóng lên, phát nhiệt.

- Cho dù là thần linh, có được cuộc sống vĩnh hằng thì cũng cần máu trong cơ thể.

Hắn thò tay vào trong ngực của thi thể bị phá hư vô cùng thâm hiểm kia.

- Bất cứ vật gì tồn tại trên thế giới này đều phải có nhược điểm, cho dù là thần cũng như thế.

Từ trong phòng thí nghiệm đi ra, lê bước về gian phòng của mình. Sau khi hắn nhìn thấy lực lượng của Eva, hắn vẫn không khuất phục, tương đối không hiểu. Hắn vốn cho rằng người Đức chính là chủng tộc quật cường nhất trên đời, nhưng tên người Châu Á hèn mọn bỉ ổi kia lại quật cường hơn hắn. Tuy biểu hiện nghe theo mệnh lệnh của Eva, trợ giúp Phẩm Bĩ Đội chế tạo thiên sứ mới, nhưng trong tay của hắn không có bao nhiêu thứ để sử dụng. Không cách nào hoạt động đã xem như không tệ, thậm chí có nhiều lần thiên sứ vừa sinh ra đã nổi điên, không nghe theo mệnh lệnh của bất cứ kẻ nào. Đối với kỹ thuật của người Châu Á, thời điểm hắn làm trợ thủ đã nhìn thấy, kỹ thuật của mình chỉ cao hơn chứ chẳng thấp hơn người ta. Mà hắn không tin loại chuyện chế tạo thiên sứ đơn giản này, mình nhắm mắt cũng có thể hoàn thành được. Cách giải thích duy nhất chính là trong quá trình thí nghiệm bị nam nhân kia động tay động chân, nhưng hắn luôn thiếu chứng cứ.

Chuyện này hắn từng báo cáo cho Eva, nhưng Eva không muốn nghe lời, không có ý định giết tên người Châu Á kia. Theo cách nói của Eva, nam nhân này từng trong thời điểm nàng không có lực lượng mà ngược đãi nhục nhã nàng, hiện tại nàng muốn chậm rãi hồi báo hắn. Ngồi ở trên mặt ghế, uống một tách cà phê. Không biết vì cái gì, sau khi Eva đi khỏi, hắn luôn có cảm giác không an toàn, giống như có chuyện gì đó xảy ra.

- Đông đông đông!

Tiếng đập cửa vang lên liên tiếp, nhú mào. Người gõ cửa hình như đang lo lắng, nhất định là xảy ra chuyện gì đó, hắn vội vàng mở cửa.

- Không tốt, gặp chuyện không may!

Trợ thủ đứng ngoài cửa đỏ mồ hôi đầy đầu, không biết vì cái gì mà hắn lại sợ hãi đến như vậy.

- Những La Sát kia không bị khống chế nữa.

- Cái gì? Tại sao có thể như vậy?

Sau khi nghe tin tức này, hắn cũng cả kinh. La Sát là sinh vật được cải tạo từ nhân loại mà thành, cũng được xem là sinh vật cường đại, có tính phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp rất cao. Trừ phi người lãnh đạo chúng chết đi, nếu không tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống không bị khống chế. Mà bây giờ trợ thủ lại nói tất cả La Sát đều không khống chế được, chuyện này không có khả năng.

- Đóng cửa đại môn căn cứ, phong bế toàn bộ khu vực ngoài, cho tất cả mọi người rút vào khu vực hạch tâm, ta đi phòng giám sát nhìn một chút.

Trợ thủ vội vàng gật đầu, nhanh chóng đi phát mệnh lệnh, mà hắn lại mặc áo khoác ngoài vào, chạy tới phòng giám sát.

- Tình huống bây giờ thế nào, tổn thương có lớn không?

Vừa bước vào trong phòng giám sát, đã mở miệng hỏi.

- Đem nhân số thương vong cụ thể báo cho ta biết, phải nhanh!

- Tạm thời còn không có tổn thất gì, cả căn cứ đã đóng cửa, không có thương vong.

Nhân viên công tác phòng giám sát do dự một chút, nói:

- Hắn là thần linh...

- Cái gì...

Tin tức này, làm cho Tập Bá cảm thấy kinh ngạc. Hắn rất rõ ràng, La Sát mất đi khống chế, chuyện đầu tiên mà chúng làm chính là nuốt sống nhân loại ở bên cạnh, hoặc biến thành đồng loại của mình. Nhưng nhân viên phòng giám sát lại nói cho hắn biết không có bất kỳ thương vong nào, chuyện này làm cho hắn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

- Tất cả La Sát đều ngây ngốc đứng nguyên không nhúc nhích, nhưng tất cả cơ năng hoàn toàn bình thường. Nhưng lại cự tuyệt tiếp nhận bất cứ mệnh lệnh nào của phòng giám sát phát ra.

Nhân viên công tác phòng giám sát rất khó hiểu.

- Rất quỷ dị!

- Tại sao lại như vậy.

Nhìn qua hình ảnh hiển thị trên màn hình lớn, cũng biết được chuyện này không bình thường. La Sát không tiếp nhận bất cứ mệnh lệnh gì, nhưng không có đả thương người, chuyện này hoàn toàn không có khả năng. Giải thích duy nhất, chính là người tiếp thu quyền hành với La Sát lớn hơn bọn họ đã xảy ra chuyện. Nhưng cường đại tới mức làm được chuyện này, chỉ có Eva trở thành thần làm một lần.

Nhân viên công tác phòng giám sát đem tất cả hình ảnh giám thị chiếu lên màn hình lớn. Nhìn hình ảnh giám thị, nhíu mày. Trừ một số ít đi theo nhân viên công tác đang làm việc ở bên ngoài, đại bộ phận La Sát được nuôi thả bên ngoài trụ sở, chính là lợi dụng chúng ngăn cản người đánh bại đánh bại đi vào căn cứ. Một khi có người đánh bại đánh bại đi vào căn cứ, thì vị trí của căn cứ sẽ bị lộ, thứ hai cũng là vì số lượng La Sát đứng là quá nhiều, căn cứ không có không gian lớn như thế.

Đơn thuần chỉ quy định phạm vi hoạt động, cũng không có phát ra mệnh lệnh cứng nhắc, cho nên bình thường những La Sát này sẽ hoạt động tự do xung quanh căn cứ. Nhưng hiện tại không biết vì cái gì mà tất cả La Sát đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, giống như bức tượng.

- Đem máy giám thị số ba phóng lớn lên.

Đột nhiên phát hiện một chút mảnh khóe, nhân viên công tác phòng giám sát vội vàng dựa theo mệnh lệnh của hắn mà phóng đại hình ảnh lên.

- Con La Sát kia không chịu ảnh hưởng, vẫn còn hoạt động.

Trên màn hình giám thị, nhân viên công tác phòng giám sát cũng phát hiện trong đó có một con La Sát không có mất đi năng lực hành động giống như đồng bọn, mà chạy trốn khắp bốn phía.

- Nó sắp chạy ra khỏi phạm vi hạn chế hoạt động.

Ở trong màn hình phóng lớn, cảm thấy con La Sát này có chút không đúng. Chỉ thấy trong mắt của con La Sát này hiện ra hung quang của dã thú, không có chút ngây ngốc giống những La Sát khác, giống như một người còn sống. Nếu không chỉ dùng máy giám sát nhiệt năng thì không thể nào giám sát được một con La Sát không có nhiệt độ, cơ hồ hoài nghi thẳng này chính là một người sống sờ sờ.

- Trên cổ của con này có mang theo vòng, quả thực giống như sủng vật được chăn nuôi.

Nhân viên công tác kỹ thuật phòng giám sát nói ra.

372. Chương 375: Thiên Địa Cự Biến

- Hắn không chạy nữa, bởi vì phía trước là khu vực hạn chế, xem ra nó vẫn có thể tiếp thu mệnh lệnh.

- Không, chưa chắc vì tiếp thu mệnh lệnh của chúng ta mà dừng lại..

Lắc đầu, chỉ vào màn hình nói ra.

- Người nhìn kỹ, nó cũng không phải là không muốn tiếp tục chạy trốn, hình như phía trước có cái gì hạn chế nó.

- Hình như là thế.

Nhân viên công tác tiếp tục phóng lớn hình ảnh, trong màn hình, con La Sát kỳ quái này giống như bị tường kín ngăn cản, trên mặt mang theo biểu lộ tức giận và sợ hãi, không ngừng chụp vào trong hư không.

- Rốt cuộc là cái gì? Tiến sĩ, những La Sát đang ngăn người tiếp tục hoạt động rồi.

Nhân viên công tác đang chuyên tâm quan sát hình ảnh, đột nhiên kinh ngạc la lên, vội vàng quay đầu đi. Ở một màn hình hiển thị khác, những La Sát đang đứng yên bắt đầu hoạt động trở lại, nhưng cũng không phải là hoạt động không có quy luật như trước kia, mà chúng tách ra hai bên, tạo thành con đường thẳng tắp ở trung ương. Mà những máy giám thị khác cũng phóng lớn lên.

- Đúng thế, người? Hắn là người, có kẻ còn sống!

Trên máy giám thị, một nam nhân đang mặc âu phục màu trắng từ từ đi dọc theo con đường mà đám La Sát tạo thành. Quần áo sạch sẽ, trên mặt mang gọng kính vàng và khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, hắn tuyệt đối không phải là người dính đầy vết máu, quần áo rách rưới như đám La Sát.

- Không, đây không phải là người!

Lắc đầu chỉ vào máy quét hồng ngoại, nói ra:

- Không có nhiệt độ cơ thể.

- Vậy hắn là gì?

Nhân viên công tác có vẻ mặt không tương tượng nổi.

- Con La Sát kỳ quái này, nó cũng muốn chạy trốn, cách nam nhân này rất xa.

Người quan sát màn hình giám thị vào lúc này nói ra.

- Hình như nó sợ nam nhân này!

Trong màn hình giám thị, nam nhân kia ngẩng đầu lên, nhìn máy giám thị, giống như nhìn thấy vẻ sợ hãi của nhân viên quan sát, nam nhân này không có nhiệt độ cơ thể, tuy không biết là chuyện gì,, nhưng lại từ hần cảm nhận được áp lực vô cùng to lớn. Loại áp lực này, hần chỉ từ trên người Eva cảm nhận được.

- Rốt cuộc là cái gì... Là cái gì?

- Thì ra người ở cùng một chỗ với đám hỗn đản này làm hại ta tìm rất lâu.

Nam nhân mặc âu phục trắng kia vịn gọng kính vàng, đứng ở đó nhìn La Sát đang chạy trốn, khẽ cười nói:

- Không nên bướng bỉnh, cùng ta trở về đi, Phạm Đồng.

Nghe được nam nhân kia nói, Phạm Đồng xoay đầu lại, trong cái miệng rộng phát ra âm thanh gào rú, có bốn cái răng nanh nhọn hoắc. Tuy bộ dáng dữ tợn, nhưng không cách nào che dấu được vẻ e ngại và hoảng sợ trên mặt hần.

- Ha ha, tuy người không thích ta, nhưng không có biện pháp phản kháng ta.

Nam nhân này cầm lấy cái khóa sắt trên cổ của Phạm Đồng, dùng sức kéo một cái. Phạm Đồng liền bị hần kéo tới trước mặt. Nam nhân vươn tay, vuốt ve đỉnh đầu của Phạm Đồng giống như con mèo nhỏ.

- Bất kể nói thế nào, hiện tại ta xem như là “Phụ thân” của người, tiểu quỷ, nên quy củ nghe theo lời của ta a.

- Được rồi, chờ ta ở đây một chút.

Nam nhân buộc khóa sắt vào trong cây đại thụ, sau đó vỗ vỗ bụi trên người, nói:

- Còn có một vật, sau khi lấy xong chúng ta có thể về nhà rồi!

- Đã tìm được sủng vật, như vậy tiếp theo tìm được người hầu rồi trở về là được.

Lưu Thiên Minh quay đầu lại, nhìn một đoàn la sát đứng tại chỗ không hề động đậy, tựa như người máy mất đi năng lượng, không có chút phát sầu.

- Nhiều như vậy...

Lực lượng La Sát đến từ huyết dịch bị ô nhiễm của chúng. Vô luận là năng lực hay sinh sôi đều cùng huyết dịch có quan hệ mật thiết. Mà làm một cương thi sống du đãng không biết bao nhiêu năm, Lưu Thiên Minh tự nhiên có thể lợi dụng ưu thế của bản thân, dễ dàng khống chế được những vật ư huyết cấp thấp này. Cái đó cùng lực lượng không liên quan, La Sát trời sinh đã phải hoàn toàn phục tùng những cương thi có huyết mạch cao hơn mình kia. Mà cương thi cũng là tổ tông chơi máu.

Thế nhưng muốn từ trong biển người mệnh mông này tìm được người mình muốn tìm, lại không dễ dàng như vậy. Lưu Thiên Minh thật sự có thể hoàn toàn khống chế được đám gia hỏa chỉ số thông minh thấp này. Coi như là hiện tại để cho bọn họ nhảy tập thể cũng dễ dàng. Hần chỉ cần động ý niệm trong đầu, sau đó tìm bộ lau nhàu ở trên đầu có thể giả mạo Michel Jackson. Thế nhưng hần đột nhiên nhớ tới lúc trước mình đã quên một vấn đề, hần đã quên đặt tên cho nữ la sát kia.

- Đây thật sự là một phiền toái.

Lưu Thiên Minh nhúc nhích đầu. Tuy rằng trong đám la sát này, nữ la sát làm chỉ cấp cao cũng không thấy nhiều. Mỗi một nữ la sát có thể không chế ba nghìn đến năm nghìn nam la sát. Thế nhưng số lượng la sát ở đây thực sự quá lớn. Lưu Thiên Minh tính toán, chỗ này nữ la sát ít nhất có sáu bảy mươi người. Trong khu đặc thù này có thể hoàn toàn khống chế đám la sát, đại khái là thiết lập thiết bị đặc thù nào đó. Tuy rằng Lưu Thiên Minh có thể để những la sát này phục tùng mệnh lệnh của mình. Thế nhưng nữ la sát đẳng cấp cao và những nam la sát kia đều như nhau, hai mắt ngây dại, vô thần, hoàn toàn không có ý thức tự chủ.

- Được rồi, nữ nhân toàn bộ xếp thành một hàng.

Lưu Thiên Minh không có cách nào, đành tự mình đến phân biệt từng người một. Cũng may do quan hệ chủng loại, những nữ la sát kia hình dạng cũng trở nên vô cùng xinh đẹp. Thoạt nhìn cũng là hài lòng đẹp mắt. Nếu đều giống như những nam la sát tướng mạo dữ tợn, quần áo rách nát kia, Lưu Thiên Minh cảm giác bản thân nhất định sẽ buồn nôn.

- Hiện tại...chúng ta phải làm cái gì bây giờ?

Khổng chế trong phòng, nhân viên công tác nuốt một ngụm nước bọt, dùng thanh âm run run hỏi. Bạch y nam nhân trước mắt khiến trong lòng hắn cảm giác sợ hãi.

- Mặc kệ hắn là ai, không thể để hắn sống sót rời khỏi.

Tập Bá tuy rằng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng đối với nam nhân kỳ quái đột nhiên nhảy ra này. Thế nhưng cũng coi như là trấn định, hoặc giả chờ đợi thời gian dài, nên đối với loại tồn tại cường đại vượt quá tưởng tượng này cũng có miễn dịch nhất định. Tuy rằng không biết nam nhân này từ đâu nhảy ra, vừa rồi làm thế nào không chế được đám la sát ở bên ngoài dùng để cảnh giới, nhưng vị trí của bọn hắn không thể bại lộ trước mặt mọi người. Ít nhất là bây giờ không thể được.

- Vô luận như thế nào cũng phải ngăn cản, giết chết hắn.

- Thế nhưng toàn bộ la sát đều không nghe mệnh lệnh do chúng ta phát ra nữa.

Nhân viên công tác nói:

- Ta đã thử qua rất nhiều lần.

- Trạng thái tam cực.

Tập Bá trầm ngâm một chút.

- Phóng xuất bộ đội thiên sứ. Nghe rõ mệnh lệnh, trạng thái toàn lực, không chút bảo lưu giết chết kẻ này.

- Ngay bây giờ sao?

Nhân viên công tác nghe được mệnh lệnh này bị dọa một chút.

- Thế nhưng bộ đội thiên sứ chưa điều chỉnh...

- Cứ theo lời ta nói mà làm.

Tập Bá cắt lời thuộc hạ nói:

- Ngay bây giờ!

- Các bộ phận chú ý, cảnh báo tăng cấp lên trạng thái tam cực.

Nghe thủ trưởng ra lệnh rõ ràng như vậy, nhân viên công tác bắt đầu vội vàng thi hành:

- Toàn bộ nhân viên phòng thí nghiệm số 3 rút lui, đóng bên trong thông đạo, mở đường thông lên trên, toàn bộ tiến vào tấn công.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cảnh báo, nhưng lại khiến Địa Tương đang chuyên tâm suy nghĩ bị giật mình. Nghe được từ trong phát thanh truyền ra mệnh lệnh, liền nhíu mày lại, khuôn mặt vốn hèn mọn lại càng trở nên xấu xí.

- Cứ nhiên lại phóng xuất thiên sứ còn chưa hoàn toàn thí nghiệm, có cường giả xâm nhập? Hay chỉ đơn thuần là thu thập số liệu?

Hắn dùng ngón tay vuốt cằm, vết máu lam sắc dính trên ria mép, hắn lại không chút để ý.

- Nếu đơn thuần là thu thập số liệu hắn sẽ không phái ra bán thành phẩm, nói như vậy...

- Địa Tương đại nhân!

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra, Hoàng Dứu vọt mạnh vào:

- Có người xâm nhập, hơn nữa còn rất cường đại, có cơ hội bỏ trốn rồi.

- Bỏ trốn?

Địa Tương nghiêng mắt nhìn Hoàng Dứu:

- Vì sao ta phải bỏ trốn?

- Ân?

Nghe nói như thế, Hoàng Dứu rất sửng sốt:

- Thế nhưng...

- Trước khi tìm được nhược điểm của tiện nhân kia, ta sẽ không bỏ trốn.

Địa Tương nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bất quá là một món đồ chơi của ta trước đây mà thôi, cứ nhiên lừa dối ta. Lợi dụng ta đạt được lực lượng cường đại, sau đó lại cười lên đầu ta. Ta không cam lòng. Lực lượng của nàng là ta cấp cho, ta cũng nhất định phải tự tay hủy diệt nàng.

- Địa Tương đại nhân, xin ngài chó hành động theo cảm tính.

Hoàng Dứu cầu xin nói:

- Nữ quỷ kia đã điên rồi. Còn tiếp tục như vậy, ngài nhất định sẽ bị nàng dẫn dắt đến chết. Hiện tại nàng vừa lúc không ở căn cứ, mà bên ngoài lại có kẻ cường đại xâm nhập, toàn bộ la sát dùng để cảnh giới đã mất đi năng lực hoạt động, là lúc phòng vệ yếu ớt nhất. Hiện tại không đi, sau này sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa.

- Ta làm như thế nào không cần người tới giáo huấn.

Địa Tương hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không có để lời Hoàng Dứu nói vào tai. Hắn cầm lấy đao giải phẫu trên bàn, lại tỉ mỉ nghiên cứu tám khối thi thể thiên sứ gần như đã bị hấn tách rời kia.

- Cút ra ngoài đi, đừng trở lại quấy rầy ta.

- Địa Tương đại nhân, người...

Hoàng Dứu thật không ngờ Địa Tương không chỉ không có cảm kích, ngược lại còn đuổi hắn đi, không khỏi ngây ngốc tại chỗ, không biết làm thế nào.

- Thế nào, không chỉ tiện nhân kia cười trên đầu ta, hiện tại ngay cả người cũng dám cãi lệnh của ta sao?

Địa Tương ngẩng đầu, nghiêng mắt nhìn Hoàng Dứu đang ngây ngốc đứng đó, cười nhạt nói.

- Đừng quên, năm đó người chạy trốn, bị toàn bộ Yêu tộc cô lập, là ta luôn luôn che chở cho người. Bằng không, người đã sớm bị đám cao đẳng Yêu tộc tự cho là cao cao tại thượng kia ngằm xé thành mảnh nhỏ rồi. Trước đây ta đánh rắm, người cũng nói là thơm. Hiện tại thấy ta không có lực lượng gì có thể che chở cho người, liền trở mặt sao? Ha ha, tốt, súc sinh chính là súc sinh, vĩnh viễn cũng không thể thay đổi bản tính trời sinh.

- Tuy rằng năm đó trong tổ chức người luôn luôn che chở cho ta. Thế nhưng ta cũng vì người làm rất nhiều chuyện mờ ám, không có công lao cũng có khổ lao, không cần phải nói đến quá đáng như vậy chứ?

Biểu tình Hoàng Dứu vận vẹo, tựa hồ bị lời nói vừa rồi của Địa Tương làm hắn tổn thương thật sâu.

- Ta cũng là nghĩ tốt cho người, không ngờ người lại...

- Ta làm sao?

Địa Tương lạnh lùng nói:

- Trước đây che chở cho người là vì người còn có giá trị lợi dụng, hiện tại người đã không còn. Giấy chùi đít, ai cũng sẽ không tiếp tục để lại trong túi quần, mà là trực tiếp ném vào trong WC. Do đó hiện tại cút đi, sau này đừng để ta thấy mặt người nữa?

- Thật không? Theo ý của người, ta bất quá là một kiện công cụ để người lợi dụng mà thôi. Ta lại hồ đồ coi người là người có thể trung thành. Xem ra là ta quá ngốc. Khi ta vô dụng rồi, người sẽ vứt bỏ ta như phế thải. Trong mắt người, chỉ có kẻ hữu dụng và vô dụng mà thôi.

Cơ mặt của Hoàng Dứu giật giật...

- Người nói đúng, chính là như thế đấy...ta...

Địa Tương vốn đang muốn nói thêm vài câu trào phúng Hoàng Dứ. Chỉ là lời nói còn chưa ra khỏi mồm, liền ngửi thấy một mùi tanh hôi khiến người ta không thể chịu được. Mùi vị kia truyền thẳng lên đại não, Địa Tương còn chưa kịp phản ứng đã bị mùi tanh hôi đó làm ất đi tri giác.

- Không phải tất cả mọi người đều như người nghĩ vậy.

Thấy Địa Tương ngã xuống đất, Hoàng Dứ đi qua đem hắc khiên trên vai, thở dài một hơi.

- Còn nữa, người đánh rắm xác thực so với ta còn thơm hơn nhiều...

- Người cũng không phải tiếp theo...

Lưu Thiên Minh tiện tay một chưởng chém đứt một cây đại thụ cỡ ba người ôm mới hết. Đem một tấm khăn tay trắng tinh phủ lên chỗ đứt trên mặt đất. Nữ la sát xinh đẹp theo lệnh của hắn xếp thành một hàng, tựa như chờ đợi lựa chọn tuyển thủ ưu tú. Nhất nhất dựa theo trình tự chờ đợi hắn phân biệt.

Có lẽ đã sống quá lâu, đồ vật trong trí nhớ thật sự là nhiều lắm, Lưu Thiên Minh đối với nhận thức tướng mạo mọi người cũng không ghi nhớ quá rõ ràng. Do đó, mỗi một nữ la sát tiến lên, hắn đều phải tỉ mỉ quan sát nửa ngày mới có thể đoán ra rốt cuộc có phải là người mình muốn tìm hay không? Cứ như vậy tuy rằng nhân số không nhiều, thế nhưng vẫn tốn không ít thời gian. Điều này làm cho Lưu Thiên Minh có chút sốt ruột.

Đúng lúc này, căn cứ cách đó không xa lại truyền đến tiếng cảnh báo. Thanh âm chói tai khiến Lưu Thiên Minh càng thêm tâm phiền ý loạn. Hắn quay đầu nhìn lại, hơn mười vật thể màu trắng giống như đạn pháo từ căn cứ phóng ra. Những vật thể màu trắng kia ở không trung phân tách ra. Bên trong mỗi vật thể đều có một người có cánh nhảy ra, bay về phía hắn.

- Có cánh?

Lưu Thiên Minh đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó cười lớn.

- Biết trong lòng ta đang buồn chán, nên cấp phục vụ giải buồn sao? Chiêu đãi thật sự quá chu đáo. Người chim a, có ý tứ.

Hắn vươn tay phải, nắm lên thân cây thật lớn lúc trước bị hắn chém đứt kia. Ngón tay nhìn như bình thường, đâm thật sâu vào trong thân cây, lưu lại ấn ký giống như dùng rìu đục. Thân cây đó ít nhất phải to gấp ba lần hắn, bị hắn nắm trong tay dễ dàng giống như cầm một cái cây con. Thậm chí hắn còn nhẹ nhàng vung vẩy, thử xem có thuận tiện không.

Trên bầu trời bộ đội thiên sứ đang lao về phía Lưu Thiên Minh, đôi cánh phe phẩy trên lưng. Đây đã không phải cái loại tài liệu vứt đi mà Minh Diệu từng thấy trên tiểu đảo ở Châu Âu nữa. Chiếc cánh từ vai kéo dài ra chỉ là không giống đôi cánh chim màu trắng trong truyện thần thoại, mà là giống như đôi cánh dơi. Thoạt nhìn nói là thiên sứ, lại càng giống Ác Ma trong truyền thuyết hơn.

Lưu Thiên Minh không chút hoang mang hoạt động bả vai một chút, thân cây thật lớn cũng theo động tác của hắn rung động, cành lá sum xuê ma sát qua lại, phát ra tiếng “sàn sạt” thật lớn. Mắt thấy đám thiên sứ kia càng bay tới gần, Lưu Thiên Minh cầm thân cây giơ lên cao, sau đó đập mạnh tới.

Thân cây kia vốn cực kỳ to lớn, lại thêm hắn huy vũ mạnh mẽ càng là thế không thể đỡ. Cành lá sum xuê trên đỉnh thân cây thô to kia giống như cái vợt lớn, trực tiếp đem những thiên sứ đang bay về phía hắn đập ngã. Trọng lượng thật lớn cộng thêm động năng vô cùng kinh khủng. Cả thiên sứ đang trên không trung, lẫn la sát đứng trên mặt đất nằm trong tầm quét của thân cây đập thành thịt vụn, huyết nhục không rõ. Ngay cả mặt đất cũng rung động mãnh liệt theo. Tập Bá ngồi trong phòng giám sát ở căn cứ không đứng vững liền trực tiếp té lăn trên đất.

373. Chương 376: Nguy Hiểm Tồn Tại

Minh Diệu nhíu chặt mày lại. Hắn đứng dậy đi về phía cửa sổ, hướng phía bầu trời nhìn lại.

- Cảm giác được không? Cổ năng lượng đáng sợ kia, giống như là bị vật gì đó xé mở ra vậy.

Mị từ phía sau đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Cảm giác được.

Minh Diệu gật đầu:

- Bầu trời bị xé mở.

Mị theo ánh mắt Minh Diệu nhìn ra ngoài, không khỏi trợn trừng mắt. Trời quang vụn dăm, bị mây đen bao phủ, từng vòng hình thành một dòng xoáy thật lớn.

- Cái này rốt cuộc thể nào? Sắp mưa lớn sao?

Mây người Từ Mẫn cũng tiến đến trước cửa sổ, thấy cảnh tượng bên ngoài cũng không khỏi ngây người.

- Trời à, quá đáng sợ, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Một đạo lôi quang chói mắt từ phía chân trời cắt ngang qua, đem bầu trời đầy mây đen xé rách. Giống như tờ giấy bị người ta từ hai bên kéo mạnh ra, đem bầu trời chia làm hai nửa. Vốn bầu trời đầy mây đen bị xé mở, ở giữa xuất hiện một lỗ thủng thật lớn. Mà chỗ lỗ thủng kia, cũng không ngừng hiện ra lôi quang chói mắt.

- Tựa hồ thiên hạ sắp không yên bình...

Minh Diệu cau mày thở dài một hơi.

- Người biết là chuyện gì xảy ra?

Mị vội vàng hỏi:

- Thiên Địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, loại chuyện này ta chỉ thấy qua trên sách cổ. Không phải thiên hạ đại loạn thì là là yêu nghiệt xuất thế, cho tới bây giờ cũng không có chuyện tốt.

- Ta cũng không biết, chỉ là một loại dự cảm, một loại dự cảm thật sự không tốt.

Minh Diệu lắc đầu:

- Hơn nữa ta cuối cùng cảm thấy việc này tựa hồ có quan hệ gì đó với ta.

- Lại cùng người có quan hệ?

Từ Mẫn cau mày hỏi:

- Từ năm trước tới giờ sao người luôn luôn phiền phức không ngừng vậy?

- Ta cũng không muốn a.

Minh Diệu thở dài một hơi thật sâu.

- Đáng tiếc người không đi tìm phiền phức, phiền phức cũng sẽ tìm tới cửa. Ta kỳ thực chỉ là muốn yên lặng sống, làm siêu nhân cứu vớt thế giới gì đó, ta thực không có hứng thú, đáng tiếc....Ai nha tiểu quỷ đáng chết, đau quá.

- Ta xin người, đại thúc, mời lần sau khi cảm khái đừng dùng ngữ khí trầm trọng như vậy. Có thể mặc quần vào không?

Về mặt Tiểu Nam xem thường thở ra một hơi, đưa tay lên thối mấy sợi lông đen.

- Lilith nói nàng muốn một lúc, mấy ngày nay an tâm ở đây dưỡng thương đi sao.

Minh Diệu ngồi ở đầu giường của Alie nhẹ nhàng nói. Mây đen đã tản đi. Ánh trăng sáng tỏ từ trước cửa soor rơi lên mái tóc bạc của nàng, tạo thành một tầng quang vụn nhàn nhạt trên khuôn mặt mờ ảo của

tiểu cô nương này. Mông lung khiến người ta nhìn không rõ lắm. Phối hợp với khuôn mặt tái nhợt, làm người ta yêu thương.

- Ta biết.

Nghe tin tức này, Alie cũng không có biểu hiện ra bất cứ kinh ngạc gì, mà thập phần bình tĩnh tiếp thu sự thực này, nhưng Minh Diệu vẫn từ trên mặt nàng nhìn ra một tia cô đơn.

- Không nên nghĩ nhiều. Lilith tiêu hao quá nhiều lực lượng. Không thể làm gì khác là rơi vào ngủ say.

Minh Diệu cười sờ sờ trán của Alie.

- Tuy rằng không biết phải ngủ bao lâu, nhưng thời gian đối với Huyết Tộc các người mà nói, bất quá là một thứ dễ lãng phí, không phải sao?

- Nói cũng đúng.

Nghe được Minh Diệu an ủi, Alie cười:

- Ta không sao, chỉ là nhớ tới vừa mới gặp lại Lilith điện hạ không lâu lại phải xa nhau, có chút thương cảm mà thôi.

Minh Diệu không nói gì, chỉ là mỉm cười vỗ về mái tóc bạc của nàng. Sự tình của Alie hẳn ít nhiều cũng từ chỗ Lilith và ADA nghe được một ít. Nữ hài đáng thương này tuy rằng đứng đầu Huyết Tộc, thế nhưng lại cũng không phải phong quang vô hạn như trong tưởng tượng. Tuy rằng nói đến đều là “nhân loại hèn mọn các người” hoặc là “Huyết Tộc cao quý” các loại. Thế nhưng sâu trong nội tâm, Alie lại thập phần chán ghét thân phận Hấp Huyết Quý của mình. Có người nói khi nàng còn rất bé, bởi quá đói mà dẫn đến mất đi năng lực khống chế, nàng đã từng đem bằng hữu tốt nhất của mình hút thành một tấm xác khô. Từ đó về sau, Alie bắt đầu chán ghét huyết mạch của mình, chán ghét toàn bộ Hấp Huyết Quý, trở nên tự ti và miễn cưỡng. Nàng không muốn tiếp xúc với bất cứ đồng loại nào, cũng không dám đi tiếp xúc với bất kỳ ai, bởi vì nàng rất sợ mình lại không thể khống chế mà tự tay giết chết bằng hữu của mình.

Không có bằng hữu là người cô độc, mà Hấp Huyết Quý không có bằng hữu lại thống khổ gấp chục lần, bởi vì thọ mệnh của bọn họ vượt quá xa nhân loại. Thời gian dài, tự ti và cô độc dưỡng thành tính cách cao ngạo, tự ti của Alie, thẳng đến ADA xuất hiện mới thoáng có chút chuyển biến tốt đẹp.

Là thành viên của gia tộc Linh Năng Lực Giả số một Châu Âu, ADA đem đến cho Alie một tia cảm giác an toàn. Ít nhất, ADA nắm chắc có thể từ trong tay Alie phát cuồng chạy trốn, không đến mức phải chết. Lúc này Alie mới thoáng mở lòng, tiếp thu người bằng hữu thứ hai sau mấy trăm năm. Nhưng mở lòng này cũng chỉ là so với lúc trước mà nói, Alie vẫn đối với ADA có điều bảo lưu. Dù sao thọ mệnh của nhân loại đối với Huyết Tộc bọn họ mà nói, thật sự là quá ngắn. Trăm năm qua đi bất quá là một cái chớp mắt mà thôi. Đến lúc đó lại phải thừa thục cái loại thống khổ bị vứt bỏ. Do đó đối với Alie mà nói, Lilith là tồn tại đặc thù. Trong sinh mệnh của nàng, Lilith gánh vác các loại thân phận như mẫu thân, bằng hữu, bạn chơi cùng, chủ nhân, Minh Diệu có thể hiểu Alie hiện tại có cảm giác như bị vứt bỏ.

- Ta thực sự nghĩ không ra, Huyết Tộc các người có thể hành tẩu tại thế gian lâu như vậy, làm sao dùng hết thời gian buồn chán.

Minh Diệu ngẫm lại nói.

- Trước đây không có inte cũng không có TV, muốn vượt qua đêm dài mênh mông thật đúng là nghĩ cũng đủ đau đầu rồi.

- buồn chán, trước đây thời gian khi không ngủ xác thực rất buồn chán, vẫn là hiện tại tốt hơn chút, tùy tiện tìm mấy bộ phim xem, hoặc chơi trò chơi, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Alie gật đầu nói rằng.

- Trước đây không có mấy thứ này, ta chỉ có thể một mình ngồi trong thư phòng đọc sách, hoặc là hát ỉn nghe để giải buồn.

- Người muốn nghe không? Được a.

Alie cười ngồi dậy, khẽ ngâm nga giai điệu không biết tên. Giai điệu kia rất ôn nhu, cùng với ánh trăng càng trở nên trữ tình. Chỉ là thanh âm nàng ngâm nga không lớn, Minh Diệu nghe không rõ lắm là ca từ gì. Hắn dừng thẳng tai tỉ mỉ lắng nghe, cũng nhận không được đốm mồ hôi lạnh.

- Lúc trước ta cũng có nhà.

Còn có ba ba mẹ mẹ thân yên

Có ngày ba ba uống say

Lấy búa đánh mẹ mẹ

Ba ba a ba ba đập rất nhiều nhất

Máu hồng a nhiễm đỏ cả tường

Đầu mẹ mẹ a rơi xuống giường

Con mắt của nàng còn nhìn ta

Ba ba, mẹ mẹ, vì sao nha. Vì sao nha

Sau đó a ba ba kêu ta giúp hắn

Chúng ta đem mẹ mẹ chôn dưới gốc cây

Sau đó ba ba giờ búa lên

Lột da ta làm thành búp bê...

- Dừng một chút, dừng một chút...

Minh Diệu không khỏi cảm giác sau lưng một trận mồ hôi lạnh.

- Bài này..ai dạy cho người?

- Lilith điện hạ a, sao vậy?

Alie nghiêng đầu khó hiểu nhìn Minh Diệu.

- Nghe không hay sao?

- Ách... Giai điệu êm ái, chính là ca từ quá không hợp với người.

Minh Diệu nuốt một ngụm nước bọt nói.

- Còn bài nào khác không?

- Có a, còn có một bài khác cũng là Lilith điện hạ dạy cho ta, ta hát cho người nghe a.

Nói xong Alie lại hát lên.

- La la la la...

La là lá la....

Trái tim cầm qua tay phải ruột non cầm qua tay trái

Bỏ đầu bỏ gan

Mary cầm lấy con mắt màu lam đang nhìn

La la la la...

La là lá la...

Phổi cầm qua tay phải, thận cầm qua tay trái

Bỏ lưỡi, bỏ mũi

Mary cắt lấy lỗ tai trái

Mary a Mary a

Mary mặc hồng y, giữ mái tóc vàng

Đeo khuyên tai cắt lấy

Mary a Mary a

Mary mặc hồng y có con người lục sắc Mary

Nhận lấy con người móc ra

Mary a Mary a

Mary mặc hồng y dính máu tươi cầm lấy cửa và thái đao xoay người

Cầm cái đầu không mắt xuất hiện trong nhà người...

- Ách...

Minh Diệu che trán, hoàn toàn nói không ra lời. Lilith này thật đúng là ác ma thuần chủng a. Ngay cả đồng dao dạy người khác cũng tìm cái lạ như vậy.

- Cái này... Alie, sắc trời đã không còn sớm, ta thấy người vẫn là ngủ sớm một chút đi sao. Chờ lúc nào rảnh rồi lại hát cho ta nghe được rồi...

- Trời vẫn sớm mà?

Về mặt Alie mê hoặc nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

- Ta vừa mới tỉnh ngủ, hiện tại đang là lúc tràn đầy tinh lực a?

- A, ta nói sai rồi. Là ta cảm thấy buồn ngủ.

Minh Diệu đầu. Hẳn bị bài hát của Alie làm cho có chút văng đầu. Hầu như quên Alie và nhân loại thời gian sinh hoạt khác nhau.

- Nếu như người buồn chán thì mở TV xem chương trình nửa đêm. Hoặc là tìm chút việc mà làm. Chỉ là đừng ra ngoài, hiện bên ngoài khá hỗn loạn.

- Ủm, được rồi, ta biết mà.

Alie nhu thuận gật đầu.

- Người đi ngủ đi, ta sẽ không quấy rối đến các người.

Minh Diệu gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy mở cửa đi ra ngoài. Một phút đi ra cửa đó, hẳn lại nghe được trong miệng Alie phát ra làn điệu du dương.

- Mẫu thân ta giết ta, Cha ta đang ăn ta

Huynh đệ tỷ muội của ta ngồi bên cạnh bàn

Thu thập hài cốt của ta

Sau đó bọn họ đem ta mai táng dưới tầng đá lạnh lẽo...

- Xem ra muốn nuôi một la ly Hấp Huyết Quỷ, không phải một chuyện dễ dàng...

Minh Diệu bất đắc dĩ thở dài. Ngay khi hẳn muốn lặng lẽ về phòng ngủ, lại phát hiện cửa phòng Diệp Tiểu Mạnh đang mở ra, từ bên trong truyền đến tiếng thở dài lo lắng.

- Thế nào, còn chưa ngủ sao?

Minh Diệu nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi vào.

- Hôm nay sau khi trở về liền thấy người mắt hờn mắt vía, tựa hồ là có tâm sự gì đó. Đã xảy ra chuyện gì sao?

- A, Minh Diệu...

Nghe được thanh âm của Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh thấp giọng kinh hô một tiếng. Minh Diệu vội vàng lấy tay đè lên ngực nàng, làm thủ thế chớ có lên tiếng.

- Không...không có gì a...

Diệp Tiểu Manh cảm giác được một bàn tay to nhẹ nhàng che vào miệng mình. Giữa ngón tay truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt khiến nàng cảm thấy rất an tâm. Chỉ là phần an tâm này không có duy trì được bao lâu, nàng không khỏi nhớ tới lúc trước nàng và Alie nói chuyện, tâm tình lại trầm trọng.

- Ta không sao, chỉ là có chút khó chịu.

- Khó chịu? Khó chịu ở đâu?

Minh Diệu đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó khẩn trương nói. Lấy thể chất của Diệp Tiểu Manh, Minh Diệu rất rõ ràng, thể chất di truyền từ hồ yêu tuyệt đối không bị các loại bệnh như cảm mạo gì đó, nên từ khi phân nửa yêu huyết trong cơ thể nàng bắt đầu chậm rãi thức tỉnh, liền chưa từng bị bệnh. Hắn vội vã lấy tay sờ trán Diệp Tiểu Manh.

- Không nóng a, có chỗ nào đau không?

- A.. không có, không liên quan, chỉ cần ngủ một giấc là được.

Nhìn thấy Minh Diệu vẫn khẩn trương nhìn mình, trong lòng Diệp Tiểu Manh không khỏi ảm áp.

- Không có gì, người đi ngủ đi, hôm nay mệt quá rồi.

- Vậy người rốt cuộc khó chịu ở đâu?

Minh Diệu nhúc nhích đầu, chợt bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Ta biết rồi, cái kia đến à?

- Không phải tán dóc, đại thúc biến thái.

Mặt Diệp Tiểu Manh nhất thời đỏ lên.

- Vậy là làm sao?

Minh Diệu cau mày tiếp tục hỏi:

- Có tâm sự gì, người phải nói với ta a. Xem ta có thể giúp người hay không? Nhiều năm như vậy, hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, tuy rằng cũng không có quan hệ huyết thống gì cả, nhưng cũng như người thân của nhau. Lại có cái gì không thể nói đây?

- Ta đã nói không có việc gì mà, người thật phiền phức.

Diệp Tiểu Manh tựa đầu trực tiếp vùi vào trong chăn.

- Gia hỏa kỳ quái. Bỏ đi, người ngủ cho ngoan, ta không quấy rầy người.

Minh Diệu không hiểu ra sao, thấy Diệp Tiểu Manh không muốn đề ý đến hắn, không có biện pháp chỉ đành thôi. Giúp Diệp Tiểu Manh đắp chăn xong, sau đó xoay người chuẩn bị rời khỏi.

- Đúng rồi, ta còn quên chúc mừng người.

Ngay khi Minh Diệu muốn ra ngoài, Diệp Tiểu Manh lại đột nhiên từ trong chăn thò đầu ra, không đầu không đuôi nói một câu.

- Chúc mừng ta? Chúc mừng ta cái gì?

Minh Diệu nghe được Diệp Tiểu Manh nói lời này thì sửng người tại chỗ.

- Ta đã nghe nói, người và Alie...cái đó...

Diệp Tiểu Manh nước mắt vòng quanh, nàng cố gắng không cho nó chảy ra.

- Nói chung là chúc mừng người.

- Ách...

Minh Diệu đầu tiên là sững sốt, che miệng lại, nhin không ình cười ra tiếng:

- Khó trách, khó trách...ta nói vì sao bữa cơm tối này chung quy có mùi vị kỳ quái, thì ra là như vậy.

- Bữa cơm tối nay?

Diệp Tiểu Manh sững sốt:

- Có mùi vị kỳ quái gì a?

- Mùi dấm chua, tựa hồ phát ra rất nhiều.

Minh Diệu nhin cười nghiêm trang nói rằng.

- Không phải a, bữa cơm tối nay cũng không có phát ra...

Nói đến phân nửa, Diệp Tiểu Manh mới phản ứng lại, thì ra Minh Diệu đang cười nhạo nàng. Chấn vừa vén ra, lại chùm lên, giọt nước mắt kia chung quy vẫn không nhin được, nhỏ lên gối.

- Chuyện này, không phải như người tưởng tượng đâu...

Minh Diệu nhẹ nhàng ngồi bên giường của Diệp Tiểu Manh, chậm rãi nói:

- Chuyện đó, kỳ thực khi ấy ta cũng không biết là ý này, ta cũng là làm thay Lilith mà thôi.

Minh Diệu đem mọi chuyện nhất nhất nói ra.

- Lúc này, bởi Lilith lại giúp ta chữa trị thân thể, do đó nghi thức huyết hôn ấy, coi như thành phế thải. Hiện tại giữa ta và Alie cũng không có quan hệ gì đặc biệt.

- Thực sự là như thế sao?

Diệp Tiểu Manh nghe Minh Diệu nói đến trận chiến đấu thảm liệt của hắn và ADA tại tiểu đảo ở Châu Âu kia, trên mặt tràn ngập lo lắng:

- Khó trách tỷ tỷ trở lại nói với ta, người đã...đã...

- Chết sao?

Minh Diệu vừa cười vừa nói:

- Nói như vậy cũng đúng, lúc đó ta thật sự cùng chết không khác gì.

- Mặc dù tỷ tỷ nói như vậy, thế nhưng ta tuyệt đối không tin tưởng.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu nói:

- Ta tin tưởng người nhất định còn sống, người sẽ không bỏ ta lại một mình.

- Ha hã, tiểu hài tử ngốc ngếch, ta đương nhiên sẽ không bỏ người.

Minh Diệu nhéo mũi nàng nói.

- Ta không phải đã trở lại sao?

- Vậy hiện tại thân thể người...

Diệp Tiểu Manh lấy tay vuốt chung quanh thân thể của Minh Diệu.

- Ha hã, là hoàn toàn mới. Nói đúng ra, còn là xử nam nguyên tem. Người có thể yên tâm sử dụng,

Minh Diệu lấy tay vỗ vỗ ngực mình nói:

- Tuy rằng trước kia cũng là một xử nam nguyên tem, bất quá đây là tân phẩm.

- Ai hỏi người cái này...

Nghe Minh Diệu vừa nói như vậy, Diệp Tiểu Manh nhin không được cười khi một tiếng.

- Người có phải là cái kia hay không...cùng ta có quan hệ gì chứ..

374. Chương 377: Hồn Loạn Dân Phát Sinh

Nói tóm lại, mặc kệ thế nào, ta vẫn là ta ban đầu. Coi như là thân thể biến dạng, chết đi, sống lại, ta vẫn cứ là ta. Ta chỉ làm Minh Diệu của người, người cũng chỉ làm Tiểu Manh của ta, được chứ?

Minh Diệu ôm lấy thân thể nhỏ gầy của Diệp Tiểu Manh, ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mại kia.

- Không có gì có thể phân chia chúng ta, sinh tử cũng không thể.

- Ừm.

Bị Minh Diệu ôm vào trong lòng, Diệp Tiểu Manh nghĩ trên thế giới này không còn có chỗ nào so với ở trong ngực ấm áp này khiến nàng an tâm hơn nữa. Một cỗ mùi vị đặc thù bay vào mũi nàng, Diệp Tiểu Manh biết, đó là mùi vị do thân thể hắn phát ra, mùi vị đó chỉ thuộc về nàng. Toàn thể giới độc nhất vô nhị, chỉ có nàng có thể ngửi thấy.

Thấy Diệp Tiểu Manh rốt cục an tâm đi ngủ, khoe miệng còn mang theo nụ cười ngọt ngào. Lúc này Minh Diệu mới nhẹ nhàng đứng dậy. Rời khỏi phòng của Diệp Tiểu Manh, vừa mới đóng cửa phòng, quay người lại thấy một bóng đen đáng đứng cách đó không xa. Trong bóng tối một con người lóe sáng đang theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Không khỏi bị giật mình một cái.

- Yêu nghiệt phương nào...ách, thì ra là người.

Minh Diệu định thần nhìn lại, thì ra là Mị từ trong phòng đi ra, đang nhìn mình, không khỏi thở dài một hơi.

- Hừ chết ta, người đang làm gì đấy?

- Giám thị người, xem người có làm trò gì hèn mọn với muội muội của ta hay không/

Mị hừ lạnh một tiếng.

- Lúc ban ngày ở trong phòng tắm muốn hạ thủ với A Trạch không có thành công, khó bảo đảm người không lại xuất thủ với Tiểu Manh.

- Ta xin người, muốn xuất thủ, ta đã sớm xuất thủ rồi. Còn đợi tới ngày hôm nay mới động thủ sao?

Minh Diệu bất đắc dĩ nói:

- Ách... Nói ra, ta không phải đã giải thích rõ ràng rồi sao? Chuyện phòng tắm hôm nay là ta bị hãm hại.

- Rất khó nói.

Mị căn bản là chẳng thèm nghe hắn giải thích, xoay người trở về phòng của mình.

- Xử nam ba mươi tuổi...đối với bất kỳ sinh vật khác phái nào mà nói cũng là tồn tại rất nguy hiểm. Không, cũng có thể đối với sinh vật đồng tính cũng sản sinh nguy hại nhất định, không thể sơ ý.

- Lão Thiên, cho ta đường sống có được không?

Minh Diệu thống khổ che mặt, thì thào tự nói.

- Theo như đã biết, rạng sáng hôm nay, 4 điểm 32 phân, thị trấn nhỏ phía nam lại phát sinh địa chấn cấp 6, khiến 7 người tử vong, nhiều phòng ốc bị sập, mới chờ tin tức mới từ hiện trường...

A Trạch nhắm mắt nhủ thầm lại, nguyên bản tâm tình đã có chút phiền muộn lại càng trở nên không ổn, cầm lấy điều khiển TV trong tay đổi một kênh khác.

- Bởi vì khí xoáy nhiệt đới ảnh hưởng, 15 thành thị vùng duyên hải nước ta đã phát cảnh báo bão. Dự tính sau hai ngày tới sẽ có mưa to đến mưa rất to, vì thế ban ngành chính phủ...

Liên tục đổi mấy kênh, nhưng không tìm được tiết mục có thể thư giãn. Không phải hiện trường cứu tế thể lương, thì là công tác phòng hộ khẩn trương bận rộn. Làm người ta cảm thấy phảng phất như ngày tận thế đến nơi. Cái loại áp lực này làm người ta có chút không thở nổi. Cuối cùng khiến A Trạch trực tiếp tắt TV đi, thở phì phì đem điều khiển ném trên bàn.

- Những người đó đều thật đáng thương...

Diệp Tiểu Manh ngồi bên cạnh, cũng đã nước mắt vờn quanh. Nàng hai ba bước chạy đến phòng Minh Diệu, ra sắc lung lay cánh tay của hắn nói:

- Nhà của bọn họ đều bị chấn đổ. Buổi tối không có chỗ ngủ, chúng ta giúp bọn họ có được không?

- Giúp? Người muốn giúp thế nào?

Minh Diệu giương mắt liếc nhìn nàng một cái, lại đem ánh mắt quay về tờ báo.

- Không cần lo lắng, chuyện cứu tế, quốc gia sẽ xử lý, người chỉ cần ở đây, không nên làm phiền cho quốc gia là tốt rồi.

- Sao người không hề đồng cảm gì vậy?

Diệp Tiểu Manh chu miệng, thở phì phì nói:

- Chúng ta cũng có thể xuất một phần lực a, tỷ như quyền tiền a, hoặc là tình nguyện viên gì đó...

- Quyền tiền? Có thể a, người quyền kiểu gì? Còn làm tình nguyện viên à...

Minh Diệu ra sức gỡ lên đầu Diệp Tiểu Manh:

- Ta xin người, các người có chút giác ngộ một chút được không? Hiện tại chúng ta là tội phạm bỏ trốn, bị phát lệnh truy nã đấy.

- Nhưng rõ ràng chúng ta không có làm chuyện gì xấu, vì cái gì muốn bắt chúng ta?

Nghe được Minh Diệu nói, Diệp Tiểu Manh không khỏi ủ rũ nói:

- Cũng đã qua hơn một tháng, không biết bao giờ mới có thể về nhà a...

- Nhớ nhà sao?

Minh Diệu buông tờ báo trong tay xuống, vô cùng thân thiết sờ đầu nàng:

- Tin tưởng ta, sẽ không lâu nữa đâu.

- Thật không?

Nghe nói như thế Diệp Tiểu Manh hai mắt sáng ngời.

- Ừm, là thật.

Minh Diệu cười tủm tỉm nói:

- Đại khái là qua mấy ngày nữa đi sao!

- Ha ha, quá tốt rồi, rốt cuộc có thể trở về. Mỗi ngày đều ở lý trong phòng, khó chịu chết ta.

Sau khi đạt được Minh Diệu bảo đảm, vẻ ủ rũ trên mặt Diệp Tiểu Manh biến sạch.

- Ta đi nói cho A Trạch và tỷ tỷ biết, thuận tiện thu thập đồ đạc một chút, tránh tới lúc phải đi lại luống cuống tay chân...

Còn chưa nói xong đã vội vã chạy đi.

- Nha đầu kia...

Thấy bộ dáng vui vẻ của Diệp Tiểu Manh, Minh Diệu không khỏi lắc đầu cười. Chỉ là vẻ tươi cười cũng chỉ chợt lóe trên mặt rồi biến mất. Giữa mi lại có chút u buồn.

- Đất nước xảy ra hiện tượng rối loạn, thiên tai giáng xuống, nhất định là có yêu nghiệt xuất thế. Chỉ là hiện tại hiệp hội đang quần long vô thủ, cũng loạn thành một đoàn, tranh đấu lẫn nhau. E là cũng chẳng chú ý nổi nhân gian loạn thế này. Bất quá cũng may thời gian đã không sai biệt lắm, mau chóng giải quyết hết những phiền phức này, ta cũng có thể thoải mái một chút...

Nghĩ tới đây, hần đứng dậy ra ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa phòng của Mị.

- Người tìm ta?

Mị đang ngồi ở trước cửa sổ, cầm một quyển sách trong tay, an tĩnh phôi nắn. Bộ tộc Ảnh Mị tuy rằng sinh sống tại những nơi âm u, không có ánh sáng. Nhưng không có nghĩa là bọn họ sợ ánh mặt trời. Ngược lại, họ dựa vào ánh mặt trời làm thức ăn, mỗi ngày đều cần ở dưới ánh mặt trời, hấp thụ năng lượng mặt trời làm chất dinh dưỡng. Thấy Minh Diệu tiến đến, Mị nhẹ nhàng gấp sách lại.

- Có việc gì?

- Ừm.

Minh Diệu gật đầu.

- Đêm nay ta cần người giúp ta đi một chuyến.

- Vẫn là truyền tin sao?

Mị mở miệng hỏi:

- Hai này nay, chân ta cũng sắp muốn gãy rồi.

- Ha hã, Linh Năng Giả làm nhiều thì sao.

Minh Diệu không có ý tứ cười cười:

- Nếu ta tự mình đi truyền lời, tuy không ai có thể ngăn được ta. Nhưng ta cũng không có thiên phú tiện lợi như người, khó tránh khỏi bị bại lộ hành tung.

- Được rồi, người nói lần này cần đưa cho ai?

Mị gật đầu.

- Tốt nhất là chỗ nào gần chút. Lần trước vì đưa mấy phong thư giúp người mà ta hầu như phải chạy khắp Trung Quốc, chân cũng muốn gãy ra luôn.

- Ha hã, địa phương lần này có chút hẻo lánh, bất quá cũng không xa.

Minh Diệu vừa cười vừa nói:

- Ta đem địa chỉ viết cho người, người giao cho sứ thúc ta là được. Thuận tiện nói với mấy thủ hạ kia của người một tiếng, ngày mai động thủ.

- Được, ta biết rồi.

Nghe được hai chữ “động thủ”, Mị không khỏi hai mắt sáng ngời:

- Xác định kế hoạch không có cạm bẫy gì chứ?

- Hẳn là sẽ không.

Đem mọi chuyện suy nghĩ lại cẩn thận một lần, Minh Diệu gật đầu, tiếp đó vừa cười vừa nói:

- Không thành vấn đề, một hoàn khổ đệ tử mà thôi, không cần dùng trí tuệ gì lớn, chút thông minh là được.

- Tốt lắm.

Mị gật đầu:

- Trời tối ta liền xuất phát.

Lão bản bỏ mình, mà thân là nhân vật số 2, Diệp Trọng cũng chẳng biết đi đâu, cả yêu tộc mất đi người chỉ huy cũng loạn thành một đoàn. Bởi vì cũng không biết có người đang giám thị hay không, nên Mị cũng không dám giống trống khua chiêng thu nạp bại binh tàn tướng, mà là đang âm thầm liên lạc bộ tộc Hồ yêu vốn lệ thuộc dưới trướng phụ thân. Thân là một trong tam tài tướng của tổ chức, dưới tình huống lão bản và phó thủ lĩnh không ở đây, Mị coi như là lãnh đạo tối cao. Hơn nữa phụ thân nguyên bản chính là tộc trưởng bộ tộc Hồ yêu. Nên những người này sử dụng càng thêm thuận tiện.

Minh Diệu từ chỗ Lilith trở về đã gần một tháng. Mấy ngày nay, mấy người sinh sống thật ra cũng rất yên bình. Cũng không có người tìm tới cửa. Chỉ là thế giới bên ngoài tựa hồ cũng không thái bình như vậy. Trong thời gian một tháng ngắn ngủi, chỉ cần mở TV là thấy đưa tin thiên tai nhân họa. Các quốc gia đều không yên ổn, địa chấn, sóng thần, mưa lớn, bệnh tật, chiến tranh, náo động không ngừng. Mà Trung Quốc càng là thiên tai liên tiếp. Bởi tai nạn nhiều lần xảy ra, vì vậy liền có người bắt đầu rải rác tin đồn tận thế. Chỉ là Minh Diệu biết, mấy ngày này thiên tai nhân họa tuyệt đối không phải đơn thuần là trùng hợp. Cũng không phải tận thế gì cả, mà là có kẻ quấy nhiễu hưởng đi của cả thế giới. Trong mắt hắn, trong thế giới hắc bạch kia, thế giới đang tiến về phía con đường đã hoàn toàn hỗn loạn. Chỉ là hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra là vật gì. Có thể có lực lượng như vậy, thậm chí so với Lilith thời kì toàn thịnh còn muốn lợi hại hơn.

Thế nhưng hiện tại hắn cũng mặc kệ tỉ mỉ nghiên cứu mấy thứ này, bởi những tai họa này là bởi vì linh lực quấy rối tạo thành. Do đó các quốc gia có tổ chức Linh Năng Lực Giả duy trì, những tai họa này còn có thể bảo trì trong phạm vi tiếp thụ được. Mà ở quốc nội Trung Quốc bởi quần long vô thủ, do đó đã bị nguy hại nghiêm trọng. Hiện tại hắn muốn làm chính là mau chóng đem căn nguyên hỗn loạn diệt trừ, thứ nhất có thể để thần quái hiệp hội lại hoạt động chống lại phá rối. Thứ hai hắn cũng không cần phải lén lút trốn ở chỗ ẩn thân. Ngay cả mua hộp thuốc cũng phải để Mị lén ra ngoài mua.

- Hắn là cũng đến lúc rồi...

Minh Diệu nhìn cuốn lịch treo tường, tại ngày kia nặng nề vẽ một bút.

Màn đêm buông xuống, ăn xong cơm tối không tính là phong phú, nhưng lại ấm áp, Minh Diệu mặc vào áo ba lỗ, tỉ mỉ kiểm tra lại đồ vật.

- Minh Diệu, ngươi và tỷ tỷ đi ra đi sao?

Diệp Tiểu Manh hỏi.

- Lúc nào trở về?

- Mị ra ngoài giúp ta làm một chuyện, làm xong rất nhanh sẽ trở lại. Mà mấy ngày nay ta cũng không về, ngươi và A Trạch còn có Alie phải ở trong nhà, không được chạy linh tinh, biết chưa?

Trái lại nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Diệp Tiểu Manh.

- Chờ ta trở lại, chúng ta có thể về nhà.

- Ừm, ta chờ ngươi trở lại.

Tuy rằng Minh Diệu cũng không có nói hắn rốt cuộc muốn đi đâu, khi nào trở về. Thế nhưng Diệp Tiểu Manh vẫn cười nhu thuận gật đầu. Nàng không cần Minh Diệu giải thích nhiều, nàng chỉ cần biết là hắn nhất định có chuyện quan trọng phải làm. Mà nàng phải làm chính là nghe lời hắn, không gây thêm phiền phức cho hắn là được.

- Thực đáng yêu.

Minh Diệu cười vỗ vỗ đầu Diệp Tiểu Manh.

- Như vậy ta cần phải làm gì?

Alie mặc áo ngủ vẫn còn buồn ngủ, mở miệng hỏi. Tuy rằng bên ngoài đã là ban đêm, nhưng đối với Huyết Tộc mà nói, đây chỉ là sáng sớm mà thôi. Vết thương trên người sớm đã khỏi hẳn, chỉ là vì không có bổ sung máu, nên nàng có vẻ suy yếu.

- Giúp ta chiếu cố Tiểu Manh. Chờ ta trở lại.

Minh Diệu cười khoát khoát tay, cùng Mị xoay người rời khỏi.

- Người cũng phải cẩn thận một chút.

Chỗ cửa, Mị đột nhiên nói với Minh Diệu. Dưới bóng đêm, Mị mặc một thân y phục đen kịt, cả người hầu như đều dung nhập vào bóng tối, nhưng đôi mắt chớp động lóe sáng.

- Yên tâm, trừ phi ta nguyện ý, bằng không không có mấy người có thể đả thương ta được.

Minh Diệu mỉm cười, hai người ở trong bóng đêm phân ra mỗi người một ngã.

Từ chỗ góc đường nhô ra, cách đó không xa là phân bộ của hiệp hội. Công tác an toàn của hiệp hội tựa hồ cũng không phải nghiêm mật như hắc tướng tượng. Xem ra liên tục cần xử lý tai họa, lại thêm phái đại bộ phận nhân viên ra tìm kiếm tung tích của mấy người Minh Diệu, nhân thủ của Trần Lam sớm đã không còn. Đối với an toàn của hiệp hội, tự nhiên cũng thả lỏng. Dù sao không có ai lại đem chủ ý đánh lên phân bộ của hiệp hội. Nhưng Minh Diệu lại là ngoại lệ.

Tuy nói công tác cảnh giới buông lỏng rất nhiều, nhưng chung quy cũng buông bỏ đến nỗi để người ta ngênh ngang từ đại môn trực tiếp đi bộ vào bên trong. Tuy rằng thoát nhìn chỉ có cửa lớn, phòng thường trực còn sáng đèn, thế nhưng Minh Diệu biết nhất định còn có người từ một nơi bí mật gần đó làm công tác cảnh giới. Tuy rằng loại trạm gác ngầm này không phải theo dõi thời gian dài rất khó nắm bắt vị trí cụ thể, nhưng đối với hắc mà nói lại là dễ dàng.

Thế giới trong mắt Minh Diệu chỉ còn lại có hai màu đen và trắng. Trên người những Linh Năng Lực Giả làm trạm gác ngầm kia phát ra linh khí trong mắt Minh Diệu căn bản là đèn đường dùng để chiếu sáng, lại rõ ràng. Hắc tính toán đúng thời gian, thừa dịp hai trạm gác ngầm ánh mắt giao nhau lưu lại một kẻ hở, bay nhanh qua tường của hiệp hội, tiến nhập đại viện, sau đó chui vào trong bụi cỏ.

- Lầu hai có một chút phiền phức...

Ẩn thân trong bụi cỏ, Minh Diệu tìm kiếm cơ hội có thể đột nhập đại lầu hiệp hội. Chỉ là có trạm gác ngầm đứng ở lầu hai của hiệp hội, tầm nhìn trống trải. Mà từ vị trí Minh Diệu đang ẩn thân đến đại lầu hiệp hội có một bãi đồ xe rộng rãi, căn bản không có chỗ trốn, chỉ cần vừa ra khỏi sẽ bị trạm gác ngầm kia phát hiện tung tích. Minh Diệu ngẫm lại quyết định đả thảo kinh xà, dẫn dắt lực chú ý của trạm gác ngầm kia.

Minh Diệu từ trên mặt đất nhổ mấy gốc cỏ, cẩn thận rót vào linh lực. Sau khi được Lilith giải trừ trói buộc đối với nhân loại, Minh Diệu hoàn toàn không cần dựa vào phù chú làm môi giới cũng có thể sử dụng Ngũ Hành Chi Thuật. Đỡ cho hắc mỗi lần ra ngoài đều phải mang theo một đồng phù chú phiền phức. Chỉ là có chút di chứng nho nhỏ. Hắc còn không thể hoàn toàn tùy tâm sở dục khổng chế được đối với cỗ lực lượng này. Khi linh lực phát ra, có chút phiền toái nhỏ. Giống như là một tên ăn mày đột nhiên nhận được giải thưởng lớn, đối với xài tiền ra sao cũng không có khái niệm gì.

Mấy gốc cỏ xanh nhạt dưới linh lực khu động, chậm rãi biến dài ra, dần dần hình thành hình dạng một con mèo. Cho dù là ban ngày thoát nhìn thứ này liếc mắt sẽ bị nhận ra, nhưng đây là ban đêm, nếu như không nhìn kỹ, cùng một con mèo đen không có gì khác nhau.

375. Chương 378: Bắt Cóc

- Hô, trước đây chỉ biết dùng hết toàn lực sẽ mệt chết, lại chưa từng nghĩ tới muốn không dùng lực càng mệt hơn.

Minh Diệu lau mồ hôi trên trán, đem con mèo do cây cỏ tạo thành ném lên mặt đất, lấy tay ở phía sau nhẹ nhàng bắt ra.

- Đi thôi, tiểu khả ái.

Nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, con rối gỗ phi nhanh ra khỏi bụi cỏ, đi qua bãi đỗ xe rộng, chạy nhanh về một phía khác, lại chui vào một bụi cỏ khác, rồi hóa thành mấy đoạn cỏ khô rơi xuống mặt đất.

Bãi đỗ xe kia vốn trống rỗng, trạm gác gầm đứng ở lâu hai kia chỉ nhìn thấy trước mắt tựa hồ có một đạo bóng đen chợt lóe mà qua, nhìn không được hướng phía đó nhìn lại.

- Là mèo sao?

Trạm gác gầm kia thấy bóng đen trốn vào bụi cỏ liền biến mất không thấy, cũng không quá mức chú ý. Hiện tại bởi có không ít người mua súng vật, lại đem nó vứt bỏ. Trên đường mèo hoang dã cầu bình thường có thể thấy được, chạy đến một hai con cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Mà Minh Diệu liền thừa dịp tầm nhìn của hắn bị dời đi chốc lát, phi nhanh qua bãi đỗ xe, đi tới trước cửa đại lâu của hiệp hội.

Cánh cửa thủy tinh nhìn như bình thường, thế nhưng nếu theo ánh trăng nhìn kỹ lại, cũng không ngừng có lưu quang hiện lên. Đây là kết giới, cũng là lá chắn lớn nhất hiệp hội dùng để cảnh giới. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hiệp hội có thể yên tâm phái mấy nhân viên cảnh giới. Do nhiều kết giới sự bày ra, kiên cố vô cùng, nếu như không phải dùng thủ đoạn bình thường đi qua căn bản không thể. Nếu muốn cưỡng ép dùng võ lực phá hủy, ít nhất cũng cần mười Linh Năng Lực Giả nhất lưu hợp lực công kích rất lâu mới làm được. Hơn nữa nếu như dùng võ lực cưỡng chế phá hủy, sẽ lập tức có cảnh báo vang lên, tiếng cảnh báo chói tai, chỉ cần không phải kẻ điếc trong bán kính 1 km cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Nói chung một câu, muốn dưới tình huống không được phép không một tiếng động đi qua kết giới, tiến vào đại lâu, căn bản là không thể nào.

Chỉ bất quá loại phán đoán này cũng chỉ đặt dưới tình huống bình thường mà thôi, mà kẻ đột nhập lúc này lại không phải người bình thường, mà là một siêu cấp quái thai. Minh Diệu chỉ là vươn tay sờ lên kết giới, liền tìm được tần suất của kết giới, dễ dàng đi qua. Hoàn thành loại nhiệm vụ không có khả năng này với hắn mà nói, so với đội mũ còn dễ dàng hơn.

Bên trong đại lâu, Minh Diệu không biết đã tới bao nhiêu lần, nên càng quen thuộc. Bởi vì đối với kết giới bên ngoài đại lâu quá mức tin tưởng, nên trong đại lâu căn bản một chút cảnh giới cũng không có, Minh Diệu cười nhỏ một tiếng, dễ dàng tiến nhập tầng ngầm.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một cỗ lãnh khí phả tới. Ánh vào mi mắt là một cái giường đá thật lớn đặt giữa phòng, còn lão nhân tóc bạc sớm đã mất đi hô hấp đang nằm trên đó. Giường đá là do chất liệu đặc thù làm thành, có thể dùng để bảo trì thi thể nguyên trạng mà không hư. Do đó thi thể hội trưởng vẫn còn duy trì bộ dáng một khắc cuối cùng trước lúc mất. Trên mặt là biểu tình không thể tin tưởng.

- Mặc cho người quyền thế ngập trời thì có thể thế nào?

Minh Diệu nhìn thi thể hội trưởng, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Minh Diệu đem hai ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay hội trưởng. Một cỗ linh lực dọc theo kinh mạch tiến vào, tỉ mỉ tra xét tình huống bên trong cơ thể hội trưởng. Kinh mạch đã bị tà thuật đốt cháy, vết tích trải qua thời gian dài đã phi thường yếu ớt. Nếu không phải đặc biệt chú ý, hầu như rất khó phát hiện, Minh Diệu phỏng chừng qua bốn năm ngày nữa, loại vết tích này e là cũng biến mất sạch sẽ. Hắn nhẹ nhàng gạt đầu, xem ra Trần Lam này đối với thời gian tính toán tương đối chuẩn xác.

- Người dùng thời gian, ta cũng vậy.

Minh Diệu đi tới ngoài cửa phòng làm việc thư ký của Trần Lam, mở máy vi tính của hắn. Thư ký của Trần Lam có tật xấu, chính là sau khi nhận được mệnh lệnh của Trần Lam thích đưa lên máy tính, sau đó tiến hành biên tập, qua một khoảng thời gian lại tiến hành phân loại. Chuyện này giúp Minh Diệu bớt không ít phiền phức, không uống công mình tìm kiếm, Minh Diệu trên chỗ văn kiện cải biên, liền dùng một máy đánh chữ đem văn kiện đã cải biên kia đóng dấu.

- Ủm, quả nhiên giống như đúc.

Minh Diệu nhìn văn kiện đã đóng dấu, vui vẻ cười nói:

- Còn thiếu chương mục...

Trên công văn từ các phân bộ của hiệp hội đều có con dấu đặc thù. Loại con dấu này đều là bộ trưởng các phân bộ bảo quản. Thư ký đem công văn đóng dấu, sau đó giao cho bộ trưởng phân bộ, do bộ trưởng xét duyệt, lại phân phát xuống phía dưới. Minh Diệu cũng không biết Trần Lam đem con dấu của hắn đặt ở đâu, bất quá hắn cũng không cần biết. Loại công văn này hắn đã xem qua vô số lần. Đối với bộ dáng con dấu tự nhiên là rất quen thuộc. Minh Diệu từ áo khoác móc ra nửa củ khoai tây, hơi chút điều chỉnh linh lực, liền trực tiếp chấm mực đóng dấu tới. Minh Diệu cầm lấy văn kiện đã đóng dấu, vừa cẩn thận nhìn, vô luận hình thức hay linh lực ba động đều không kém chút nào, căn bản là cùng cái thật giống nhau như đúc.

- Hắc hắc, đại công cáo thành.

Minh Diệu đem văn kiện giả bỏ vào trong máy vi tính, thanh lý toàn bộ vết tinh, sau đó trở lại tầng hầm ngầm, tìm ngăn tủ tiến vào.

- Ngủ ở đây vài ngày đi sao, vả lại qua hai ngày là có thể về nhà rồi.

Trốn trong tủ quần áo, Minh Diệu móc trong túi quần ra cái điện thoại di động do A Trạch mua cho.

- Còn không ít tiểu thuyết chưa đọc, có thể tiêu bớt thời gian!

- Được rồi, hắc, đây là đâu, ta đây là...

Đầu như đeo đá nặng, trước mắt là một mảnh đen kịt, Trần Lam không khỏi có chút mê man.

- Chờ một chút, ta hẳn là đang trên đường đi làm...Sau đó...ta tựa hồ bị trói lại...

Trần Lam nghĩ, thoáng hoạt động thân thể một chút, lại phát hiện hai tay và hai chân của mình tựa hồ là bị trói, cả người mềm nhũn, không nhấc lên được chút khí lực. Người bắt cóc tựa hồ sử dụng phương pháp đặc biệt nào đó, đem lực lượng của hắn phong ấn.

- Ta cần lãnh tỉnh một chút...

Trần Lam tĩnh tâm lại, bắt đầu tìm kiếm đầu mối.

Sáng sớm rời giường, khi Trần Lam đi ra ngoài, trời vẫn còn tối. Từ nửa tháng trước bầu trời đều là mây đen dày đặc, hôm nay lại càng âm trầm hơn.

- Hỗn loạn càng lúc càng lợi hại.

Trần Lam nhìn mây đen xoay quanh giống như dòng xoáy kia, lẩm bẩm:

- Bất quá cái này không liên quan tới ta. Ta cần là quyền lợi.

Trong lòng hiện lên một tia cảnh giác, có mấy kẻ không giống người lương thiện tiến nhập tầm nhìn của hắn. Những người này bên ngoài thoát nhện tựa hồ là người bình thường đang tản bộ, nhưng ánh mắt lại đảo xung quanh, như đang tìm cái gì đó.

- Họ là ai? Mục đích của họ là gì?

Trần Lam nhăn mặt nhíu mày lại, rất nhanh thở ra, làm bộ không có chuyện gì phát sinh, đi về phía xe của mình. Nhìn như không hề phòng bị, kỳ thực hắn đã đánh lên toàn bộ tinh thần. Còn có ba ngày nữa là ngày đại hội hiệp thương của hiệp hội, thiết kế sắp đặt lâu như vậy. Mất thấy sắp thành công, hắn không thể cho phép bản thân vào lúc này xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Trần Lam xuất hiện tựa hồ cũng khiến ấy người này chú ý, ánh mắt của bọn họ thỉnh thoảng cũng đảo qua Trần Lam, nhưng tuyệt đối không có xảy ra ánh mắt giao nhau. Mấy người này hẳn là đã trải qua huấn luyện lâu năm, trong lòng Trần Lam có phán đoán.

Mở cửa xe, ngồi vào khoang lái, trái tim vẫn treo cao của Trần Lam mới coi như rơi xuống. Mục tiêu của mấy người này tựa hồ không phải mình. Tuy rằng không biết những người này rốt cuộc là ai, đến tột cùng đang tìm kiếm cái gì, nhưng quan trọng là những người này cũng không liên quan tới hắn, cũng không phải tới phá hoại kế hoạch của hắn, cái này là đủ.

Ngồi vào khoang lái, đóng cửa xe, Trần Lam còn chưa đem cái chìa khóa xe cắm vào, khởi động, cổ họng lại truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

- Không được lên tiếng, lái xe.

Phía sau truyền đến thanh âm của một nữ nhân, hô hấp gấp gáp tựa hồ đang suy yếu cực độ.

- Người là ai? Vì sao lại ở trong xe của ta?

Trần Lam nhàn nhạt hỏi. Đối với tiểu đao đặt ở cổ, Trần Lam cũng không ngại, bất quá là một con dao gọt hoa quả không sắc mà thôi. Nữ nhân cầm con dao này tựa hồ còn đang bị thương, hẳn có một trăm phương pháp có thể lông tóc vô thương đem người uy hiếp chế phục. Trần Lam hít mũi vài cái, mùi máu tươi hỗn loạn nhàn nhạt lẫn với một cổ yêu khí. Nữ nhân phía sau này không ngờ là Yêu tộc, điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

- Ta sẽ không tổn thương người.

Nữ nhân kia khẽ nói, khiến Trần Lam hầu như muốn cười ra tiếng.

- Dẫn ta rời khỏi, ta sẽ thả người ra.

Khởi động chiếc xe, Trần Lam mở radio. Cùng với tiếng nói tuyệt vời của tiêu thư bản tin buổi sáng xe chậm rãi đi ra khỏi bãi đỗ, rời khỏi tầm mắt của mấy kẻ lạ mặt kia.

Khi phát hiện mình đã rời khỏi tình cảnh nguy hiểm, nữ nhân ẩn thân phía sau xe như là mất đi toàn bộ khí lực. Con dao nhỏ trên tay rời khỏi cổ họng Trần Lam. Trần Lam từ kính chiếu hậu nhìn lại, con dao nhỏ rơi trên mặt đất, mà chính cô ta lại tệ liệt ngã xuống ghế.

Không thể phủ nhận, đây là một mỹ nhân. Trần Lam vừa chậm rãi lái xe ra đường cái chạy về thủ đô, vừa đánh giá yêu nữ ẩn thân trong xe của mình, dùng phương thức uy hiếp đối với hắn không hề có lực uy hiếp, sau đó lại bày ra bộ dáng không hề phòng bị này. Khuôn mặt tinh xảo, tươi mát, giữa trán cũng không ngừng tản mát ra khí tức quyến rũ. Trên người có vài vết máu, mái tóc bị mồ hôi dính trên mặt, có một cổ mỹ cảm khiến người ta yêu thương. Hẳn là một hồ yêu, trong lòng Trần Lam suy đoán.

- Những người đó là tới tìm người sao?

Trần Lam dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi.

- Chuyện này không liên quan tới người, người cũng không cần biết.

Nữ nhân cắn môi dưới, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ thật lớn.

- Đây cũng là tốt cho người.

- Nói không chừng ta còn có thể giúp người thì sao?

Trần Lam cười cười:

- Phải biết rằng nếu không phải ta, người e là rất khó từ chỗ đó trốn đi.

- Ta nhìn ra được người tựa hồ có chút linh lực, thế nhưng những người đó không phải người có thể đối phó được. Tin tưởng ta đi!

Nữ nhân kia ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trần Lam, mở miệng nói.

- Bất quá người thực ra có thể giúp ta một phen.

- Mời nói.

Đối với thỉnh cầu của nữ nhân xinh đẹp, nam nhân đều không thể cự tuyệt, Trần Lam cũng không ngoại lệ.

- Người là sống ở tiểu khu kia sao?

Nữ nhân kia hỏi.

- Đúng, sao vậy?

Trần Lam gật đầu.

- Người biết một người tên là Trần Lam không?

- Có gặp qua, thế nhưng cũng chưa từng nói chuyện gì.

Trái tim Trần Lam mạnh mẽ đập một cái, thế nhưng rất nhanh khôi phục bình thường. Nữ nhân này muốn tìm người cư nhiên chính là mình. Điều này làm cho hắn có chút giật mình. Trước khi làm rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn nghĩ vẫn không thể tỏ rõ thân phận tốt hơn.

- Người tìm hắn có sự tình quan trọng nào sao?

- Rất quan trọng, ta có một đồ vật rất quan trọng cần tự tay giao cho hắn.

Nữ nhân gật đầu:

- Có được địa chỉ của hắn, vốn định lặng lẽ đến nhà tìm hắn, lại không ngờ những tên kia nhanh như vậy đã có thể truy đúng đến đây.

- Những kẻ kia là ai? Vì sao muốn bắt người?

Trần Lam làm ra bộ rất tùy ý mở miệng hỏi:

- Trông cũng không phải là hạng người lương thiện gì cả.

- Xác thực không phải là người lương thiện.

Nữ nhân lộ vẻ sâu thâm cười cười.

- Bằng không ta cũng sẽ không biến thành như vậy.

- Sự tình nguy hiểm như thế tựa hồ rất không thích hợp với loại thiếu nữ như người.

Trần Lam vừa cười vừa nói:

- Ta có thể giúp người cái gì không?

- Đi tới đó.

Nữ nhân từ ghế sau đưa tới một tờ giấy, bên trên viết một địa chỉ.

- Nơi này là...

Trần Lam nhìn địa chỉ quen thuộc kia càng phát ra cảm giác kỳ quái.

- Người không nên biết quá nhiều, đây cũng là tốt cho người.

Nữ nhân nói xong câu đó, liền nhắm mắt lại. Tựa hồ chống đỡ đến bây giờ, lại nói nhiều như thế hầu như đã hao hết khí lực của nàng.

Trần Lam nhún nhún vai, không có nhiều lời, hướng phía địa chỉ nàng đưa cho chạy tới. Tuy rằng trên mặt cũng không có biểu hiện gì nhiều, nhưng trong lòng hắn lại càng cảm thấy kỳ quái hơn. Địa chỉ nàng ta đưa cho hắn rõ ràng là một phân bộ của hiệp hội.

- Đến rồi, phía trước chính là địa phương mà người nói.

Trần Lam cũng không có như bình thường đem xe trực tiếp đi vào bãi đỗ xe của phân bộ hiệp hội, mà là đứng ở đầu đường.

- Ta còn cần người giúp ta một chuyện.

Nữ nhân kia mở miệng nói:

- Nếu người gặp qua Trần Lam, như vậy ta nghĩ nhờ người giúp ta đi vào tìm hắn đi ra gặp ta.

- Người không biết người người muốn tìm sao?

Trần Lam hỏi:

- Hay ta có thể đưa người vào tìm hắn, đây là địa phương gì, ít nhiều ta cũng biết một chút. Ở đây, những kẻ đó không có khả năng bắt được người.

- Ta chưa gặp qua hắn.

Nữ nhân kia lắc đầu:

- Hơn nữa ta cũng không thể đi vào tìm hấn. Bởi vì nơi này kỳ thực cũng không an toàn. Có kẻ ẩn giấu bên cạnh hấn, ta vừa xuất hiện e là cũng trực tiếp bị bắt lại.

- Người của bọn họ...

Ánh mắt của Trần Lam trở nên tối tăm. Nghe nữ nhân này nói, tựa hồ bên cạnh hấn xuất hiện người của thế lực khác, đã xâm nhập rất sâu, mà hấn vẫn chưa hề phát giác.

- Những kẻ kia rốt cuộc là ai?

- Ta nói rồi, người không biết những chuyện này đối với người là một chuyện tốt.

Nữ nhân hô hấp có chút gấp gáp, nhíu chặt mày lại, tựa hồ đang chịu thống khổ thật lớn.

- Xin nhanh một chút, ta sợ ta sắp không kiên trì được nữa...

Đã đến loại tình trạng này, Trần Lam nghĩ đã không thể giấu diếm thân phận được nữa. Đột nhiên xuất hiện nữ nhân, kẻ truy trung, còn có theo như lời nữ nhân này bên cạnh mình có gian tế.

- Có thể đưa ta đồ vật kia, ta sẽ đưa cho hấn.

Trần Lam quyết định lại thử một chút:

- Như vậy không phải tốt hơn sao?

- Đồ vật đó nặng như vậy, sao ta có thể dễ dàng mang theo trên người.

Nữ nhân lắc đầu.

- Vậy được rồi, ta gặp hấn xem nên nói như thế nào?

Trần Lam gật đầu:

- Dù sao chúng ta cũng chỉ là hàng xóm mà thôi, cũng không quen biết, hấn có thể sẽ không tin tưởng ta.

- Người chỉ cần nói cho hấn, là có đồ vật thuộc về Tần gia, là hội trưởng lúc còn sống lưu lại, vấn đề khác để hấn trực tiếp tới hỏi ta.

Nữ nhân kia trịnh trọng nói.

- Nhớ kỹ, phải lặng lẽ, để một mình hấn tới gặp ta.

- Đồ vật thuộc về Tần gia... Hội trưởng...

Trần Lam nhíu chặt mày lại. Nữ nhân này giống như một cái lông chim, không ngừng khiêu khích sự hiếu kỳ trong lòng hấn, liên tục tung ra một vài bí mật lại không chịu nói cho hấn biết đáp án.

- Được rồi, người người muốn tìm đã đến. Trần Lam thật sự là nhịn không được loại thống khổ chỉ có thể suy đoán này, mở miệng nói:

- Người đến tốt cùng có đồ vật quan trọng gì muốn giao cho ta, nội gian bên cạnh ta là ai, những kẻ truy tung người đó rốt cuộc là ai?

- Người...

Nữ nhân tựa hồ đối với thái độ của Trần Lam chuyển biến có chút kinh ngạc.

- Đây là giấy chứng nhận của ta.

Trần Lam đem giấy chứng nhận hiệp hội của mình đưa cho nữ nhân kia.

- Ta kỳ thực chính là người người muốn tìm.

- Thì ra là như vậy...

Nhìn kỹ giấy chứng nhận mà Trần Lam đưa qua, nữ nhân kia cười. Đây là giấy chứng nhận hiệp hội dùng phương pháp đặc thù chế tạo, tuyệt đối không thể làm giả được.

- Người là người rất thông minh, cũng rất cẩn thận.

- Cảm ơn người đã khen.

Trần Lam trả lời.

- Hiện tại người có thể bắt đầu giải đáp sự nghi hoặc của ta sao?

- Kỳ thực ta là người của lão bản, những kẻ đó cũng vậy. Chúng ta là yêu quái, hành tẩu trong bóng đêm của thành thị.

Nữ nhân mở miệng nói:

- Lão bản của chúng ta cũng là hội trưởng của các người.

- Thật không, tiếp tục nói đi.

Trần Lam nhú mày, hội trưởng có một thể lực ngầm do yêu tộc cấu thành, hắn đã từng nghe được từ chỗ của Eva. Từ sau khi hội trưởng mất, tổ chức tựa hồ phân liệt, một bộ phận bị Eva tiếp nhận, một bộ phận khác đang ẩn trốn. Thế nhưng hội trưởng đã chết ở trong tay hắn, nên thủ hạ của hội trưởng đến tìm hắn, khiến hắn thật thật sự không rõ rốt cuộc vì sao.

- Từ sau khi lão bản mất đi, cả tổ chức trở nên quần long vô thủ, phân liệt thành vài nhóm. Đại bộ phận thành viên tụ tập dưới cờ của Địa Tương đại nhân, mà một bộ phận nhỏ lại cự tuyệt phục tùng Địa Tương đại nhân chỉ huy, tự xưng một phái. Những người này, hầu hết đều là bộ tộc yêu hồ, cũng chính là đồng bào của ta. Mà những kẻ truy đuổi chúng ta kia, cũng là của bọn hắn.

- Nói như vậy người là một phản đồ?

Trần Lam cười khê hởi.

- Phản đồ từ ý nghĩa bất đồng nào đó, vậy phải xem người đến tột cùng đứng ở chỗ nào.

Nữ nhân lộ vẻ sâu thâm cười nói.

- Ý thức chủng tộc của Yêu tộc rất nghiêm trọng, ta đương nhiên cũng không ngoại lệ, thẳng đến khi ta phát hiện một vài đồ vật lão bản lúc còn sống lưu lại.

- Đến tột cùng là vật gì vậy?

Trần Lam híp mắt nói.

- Rất khó giải thích với người. Người xem rồi tự nhiên sẽ hiểu.

Nữ nhân nhẹ nhàng lắc đầu:

- Là đối vật đối với Tần gia mà nói bị gọi là tai họa.

- Thứ đó ở đâu, dẫn ta đi.

Trần Lam khởi động ô tô, hắn cảm giác huyết mạch toàn thân đều sôi lên.

- Tại một giáo đường ở ngoại ô thành phố. Đó cũng từng là một sào huyệt bí mật của ta.

Nữ nhân đáp.

- Dẫn đường.

Trần Lam vội vàng đạp chân ga, ô tô phi nhanh về một phương hướng khác.

- Vì sao người lại đến tìm ta/

Lái xe Trần Lam có chút nghi hoặc hỏi.

- Lão bản đã từng nói với ta, hắn muốn đẩy ngã Tần gia, do đó một mục thu thập mấy thứ này. Mà người có cùng mục đích với hắn, chỉ có người là đáng tin nhiệm nhất.

Nữ nhân kia nói:

- Bởi vì chỉ có người, vẫn luôn đem nó làm cừu hận ghi nhớ.

- Thì ra là thế.

Khóe miệng Trần Lam lộ ra mỉm cười.

- Mặc kệ ra sao, ta cũng phải cảm tạ người. Đồ vật đó ta sẽ lợi dụng thật tốt, nên người an tâm đi thôi.

- Bộ tộc Hồ yêu cũng đã tìm kiếm mấy thứ này, bọn họ phát giác ý đồ của ta, cho nên muốn từ chỗ của ta tìm được chúng.

Nữ nhân tiếp tục nói:

- Chỉ là ta thật không ngờ hành động của bọn chúng lại nhanh như vậy.

- Hồ yêu cùng Tần gia có câu kết?

Trần Lam hỏi:

- Bọn họ ở bên cạnh ta sắp đặt nhân thủ?

- Đúng.

Nữ nhân kia gật đầu:

- Tộc trưởng bộ tộc Hồ yêu Diệp Trọng cùng tiểu thiếu gia Tần gia giao tình rất sâu, hơn nữa Nhân Tướng trong Tam Tài Tướng, Mị cũng chính là nữ nhi của Diệp Trọng tựa hồ cũng có quan hệ không cạn với tiểu thiếu gia của Tần gia. Bọn họ biết người nhất định sẽ động thủ với Tần gia, do đó an bài nhân thủ bên cạnh người, dùng để giám thị người.

- Kẻ đó là ai?

Trần Lam nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Kẻ phản bội đối với mình có một loại thống hận đặc thù, Trần Lam hiện tại hận không thể đem kẻ phản bội đó chém thành thịt vụn.

- Ta cũng không phải rất rõ ràng, ta chỉ biết là kẻ đó rất thân cận người.

Nữ nhân nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Dù sao địa vị của ta trong tộc cũng không cao, tiếp xúc không tới những thứ cơ mật.

- Biết những thứ này là đủ rồi, một ngày nào đó ta sẽ bắt hắn hiện ra.

Trần Lam tím mắt nói:

- Người giúp ta một đại ân, cần ta báo đáp người ra sao?

- Sau khi chuyện hoàn thành, ta hi vọng người có thể giúp ta chạy trốn. Rời khỏi nơi này, đến một địa phương an toàn mai danh ẩn tích, sống cuộc sống yên bình.

Nữ nhân nói:

- Bộ tộc Hồ yêu đối với kẻ phản bội nghiêm phạt tương đối tàn khốc, ta chỉ muốn sống sót/

- Yên tâm, ta sẽ an bài.

Trần Lam thoải mái gật đầu. Nữ nhân này yêu cầu không cao, hắn có thể dễ dàng thỏa mãn nguyện vọng của nàng. Sau khi sự tình trôi qua, Trần Lam cũng không muốn giữ một người như vậy bên cạnh mình. Ngay cả tộc nhân của mình cũng có thể phản bội, ai biết lúc nào nàng sẽ phản bội mình đây? Trần Lam thậm chí tự định giá, nếu như nữ nhân này nói ra điều kiện quá mức hà khắc, bản thân có thể giết nàng sau khi lợi dụng xong hay không?

- Đi qua sườn núi này, phía trước là tới rồi.

Nữ nhân mở miệng nói.

Xa xa có thể nhìn thấy giáo đường trên đỉnh, ngay ở trước mắt, trong lòng Trần Lam có chút hưng phấn cùng mong chờ.

Giáo đường hẻo lánh này đã hoang phế từ lâu, trên ngói có chút ần kỳ do cháy đen, tựa hồ là từng bị cháy.

- Ngay ở đây, từ nơi này đi xuống phía dưới.

Nữ nhân từ trên xe đi xuống, lại tập tễnh đi tới một góc của giáo đường, hơi ra sức xốc lên một chỗ sàn nhà, lộ ra cầu thang bên dưới, một cổ mùi hôi thối từ bên dưới xông lên, nhìn thấy nơi này đã lâu không ai tiến vào.

- Ta dẫn đường ở phía trước, ách...

Nữ nhân hai chân mềm nhũn, tựa hồ có chút chống đỡ không được, Trần Lam nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng một cái mới không ngã xuống đất, xem ra đã suy yếu lắm rồi.

- Không có việc gì chứ?

Một cổ mùi thơm ngát chui vào mũi Trần Lam, rất là thơm, khiến hắn không khỏi nghi hoặc mùi hôi kia rốt cuộc là thế nào.

- Không có chuyện gì, chỉ là có chút choáng váng đầu óc.

Nữ nhân hướng về phía Trần Lam cười cười, khuôn mặt mỹ lệ lại thêm thanh âm suy yếu, làm cho đáy lòng sản sinh cảm giác muốn bảo hộ.

- Ta đỡ người đi.

Trần Lam đem nữ nhân tựa vào vai, hai người tiến nhập trong thông đạo ngầm.

376. Chương 379: Nhốt

- Lại đi về phía trước, rẽ trái, chúng ta sắp đến rồi.

Thanh âm của nữ nhân trở nên càng ngày càng yếu, tựa hồ tùy thời đều có thể té xỉu. Vốn khuôn mặt xinh đẹp đều khiến nam nhân đỡ phòng bị, huống chi nữ nhân bên cạnh từ lâu đã suy yếu không chịu nổi, căn bản là không tạo ra bất kỳ uy hiếp nào với mình. Trần Lam không khỏi đem thân thể nữ nhân này ôm càng chặt. Nữ nhân nữ nhân đối với Trần Lam mà nói cũng không nặng, thế nhưng loại xúc cảm mềm mại này khiến hắn rất hưởng thụ.

- Phía trước là tới rồi, ngay ở trong phòng kia.

Trên mặt đất rẽ vài lần, hai người người tới trước cửa một căn phòng nhỏ.

- Người ở đây chờ ta, đi lấy.

Trần Lam đem nữ nhân đặt dưới mặt đất, khẽ đẩy cửa phòng, cất bước đi vào.

Trong lòng hiện lên một tia cảnh giác, Trần Lam mạnh mẽ lui về phía sau một bước. Một trận hàn quang hiện lên, trên mặt đất cát đá bắn ra, một lợi trảo xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

- Cư nhiên không có đánh trúng.

Một thanh âm nam nhân từ trong bóng tối truyền ra. Cùng với tiếng bước chân trầm trọng, một khuôn mặt xuất hiện trước mắt của Trần Lam. Chính là những kẻ lúc sáng gặp qua, Trần Lam liếc mắt liền nhận ra được.

- Những kẻ đó đã tìm tới nơi này, đi mau.

Trần Lam nhanh chóng dùng linh lực bày một đạo kết giới trước mặt, lớn tiếng quát gọi nữ nhân kia.

- Ta đến ngăn cản bọn họ một chút.

- Không cần.

Sau lưng truyền đến một trận đau đớn, Trần Lam trong nháy mắt vô lực tê liệt ngã xuống trên mặt đất. Gương mặt mỹ lệ kia xuất hiện trước mặt hắn, hành động như thường, nào có yếu đuối bất kham.

- Kể ngốc.

Nữ nhân kia ngồi xổm xuống trước mặt Trần Lam cười hì hì nói rằng:

- Mụ mụ ngươi không có dạy ngươi, nữ nhân xinh đẹp đều không đáng tin sao?

Con mắt bị vải đen bịt kín, xuyên qua một tia sáng, để Trần Lam căn bản không thể phán đoán thời gian hiện tại, cũng không bản thân rốt cuộc đã hôn mê bao lâu. Hắn thử giãy dụa, thế nhưng bởi vì linh lực bị trói buộc, khiến hắn căn bản không thể dùng khí lực.

Có tiếng bước chân từ xa vọng lại, Trần Lam vội vã định chỉ giãy dụa, làm bộ vẫn đang hôn mê chưa tỉnh. Tuy rằng không biết những kẻ này bắt mình có mục đích gì, nhưng hắn nghĩ hiện tại vẫn nên bảo trì trạng thái này thì tốt hơn. Để địch nhân buông lỏng cảnh giác, hắn mới có cơ hội bỏ trốn.

- Còn chưa tỉnh sao? Uy uy, tiểu tử, tỉnh lại.

Một bàn tay thô ráp vuốt lên mặt Trần Lam, vỗ hắn một cái rất đau. Thế nhưng hắn vẫn làm bộ không có ý thức, cũng không động đậy.

- Bất tỉnh không phải tốt hơn sao?

Thanh âm của nữ nhân kia vang lên, Trần Lam nghe ra nữ nhân này chính là hồ yêu đã dụ dỗ mình tới đây.

- Bớt được rất nhiều phiền phức.

- Hắn đương nhiên tỉnh chậm càng tốt, chúng ta cũng đỡ tốn tinh lực để canh giữ hắn.

Nam nhân kia nói:

- Chỉ là chúng ta đem hắn đến đây mục đích là vì muốn kéo dài thời gian, chứ không phải giết chết hắn. Người hắn sẽ không hạ thủ dùng được quá nặng chứ?

Nam nhân kia có chút lo lắng dò hỏi:

- Phải biết rằng Nhân Tướng đại nhân mệnh lệnh là phải sống, hắn nếu chết hoặc hôn mê bất tỉnh, chúng ta sẽ chịu không nổi đâu.

- Kể vô dụng, ta vốn cho rằng hắn có thể ngồi ở vị trí cao như vậy trong hiệp hội, thế nào cũng sẽ có chút bản lĩnh, do đó hơi tăng liều thuốc một chút. Nhưng thật không ngờ kẻ này lại vô dụng như thế, đã qua một ngày đêm còn chưa tỉnh lại.

Nữ hồ yêu kia tựa hồ cũng có chút lo lắng, Trần Lam cảm giác được một bàn tay lạnh lẽo, tinh xảo đang ra sức捏 mặt hắn,捏 tới mức hắn cảm thấy đau đớn.

- Nhanh tỉnh lại đi, hỗn đản, lão nương cũng không muốn bởi vì phế vật như ngươi lại bị Nhân Tướng đại nhân mắng a.

- Thì ra ta đã hôn mê một ngày đêm, nói như vậy, hiện tại hắn là sáng thứ hai...

Từ hai người đối thoại Trần Lam rốt cục đạt được một tin tức hữu dụng.

- Hỗn đản, đừng có捏 nữa, da mặt cũng sắp bị đứt ra rồi.

Tuy rằng gia bộ không hề hay biết, nhưng trong lòng Trần Lam đã đem tổ tông của nữ hồ yêu này ân cần hỏi thăm vài lần. Gương mặt đã không còn cảm giác đau, hoặc phải nói là đã đau tới chết lặng rồi.

- Xem ra thực hạ được có chút hơi nặng.

Thấy Trần Lam vẫn không nhúc nhích, nữ hồ yêu rốt cục buông tha gương mặt đã sắp sưng phù của hắn, bắt đầu dĩ nói.

- Bất quá hắn là không chết, loại thuốc này hắn là sẽ không chết người.

- Vậy là tốt rồi.

Thanh âm của nam nhân kia vang lên.

- Hai tiếng đồng hồ sau trở lại xem sao, có thể khi ấy hắc đã tỉnh.

Nói xong, hai người dần dần đi xa, cuối cùng biến mất không thấy.

- Bất cớ ta mục đích là nhốt ta ở chỗ này sao?

Đợi được hai người đi rồi, Trần Lam bắt đầu suy nghĩ hai người nói chuyện lúc trước.

- Nhân Tướng trong lời nói của bọn họ...Đúng rồi, nữ hồ yêu kia đã từng nhắc tới qua, là cháu gái của lão đầu đã chết kia. Hơn nữa cùng Minh Diệu có quan hệ không cạn. Nói như vậy...hắc là Minh Diệu hẳn dẫn kia phải Nhân Tướng dụ ta đến nhốt ở đây. Thế nhưng đem ta nhốt lại, cũng không giết ta, mục đích của bọn chúng đến tột cùng là...

- Là ba ngày sau...Không, là địa vực đại hội hai ngày sau sao?

Trần Lam mạnh mẽ gạt mình một cái.

- Không sai, hắc là như thế. Hắc nhất định là tìm được sơ hở gì đó có thể lợi dụng hoặc phương pháp khác, có thể giúp hắc lật lại bản án. Sau đó đem sự tình đem cái chết của lão đầu kia đẩy lên người ta. Hắc không giết chết ta, là vì sau khi chuyện này hoàn thành, có thể đem ta làm công lao giao ra. Vì Tân gia bọn họ đối lấy càng nhiều lợi ích. Để ta làm hung thủ giao ra, mà hắc cũng trở thành công thần, công lao và lòng người đều có được, nói như vậy, mục đích của hắc hắc là vị trí hội trưởng.

- Không phải ngay mặt cùng ta đối chất mà là đem ta nhốt lại, đợi sau khi địa vực đại hội kết thúc lại đem ta giao ra, hắc là hắc vẫn rất kiêng kỵ ta.

Đại não của Trần Lam vận chuyển rất nhanh.

- Nói như vậy, hắc không có chứng cứ khiến ta không thể phản bác, do đó, mới đem ta nhốt lại. Nếu như ta có thể ra ngoài, thì kế hoạch của hắc nhất định thất bại.

Nghĩ tới đây, hắc càng thêm kiên định muốn tìm cách mau chóng trốn khỏi nơi này. Thời gian cũng không còn đủ, dựa theo nữ hồ yêu và đồng bạn nói chuyện mà phán đoán, bản thân từ lúc bị trói, đã hôn mê một ngày một đêm. Mà địa vực đại hội thời gian tổ chức là sáng sớm hai ngày sau. Tính toán như vậy, liền cho hắc thời gian tìm cách trốn chạy, trở về hiệp hội. Chỉ còn bốn mươi tám tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà thôi. Trần Lam nhớ kỹ lúc đó nữ hồ yêu dẫn hắc đi tới giáo đường bỏ đi kia, vị trí tương đối hẻo lánh. Nếu như bọn họ đem Trần Lam sau khi hôn mê cũng không có dời đi, mà là giam ở dưới đường ngầm của giáo đường bỏ đi kia, vậy từ nơi này đến hiệp hội, thời gian hắc dùng để tự cứu mình, chạy trốn cũng không còn nhiều.

Việc đầu tiên phải làm chính là từ trong xiềng xích này chạy ra. Trần Lam phán đoán hai tay hai chân của mình bị xiềng xích trói lại, hắc là cùng linh cụ trói buộc của hiệp hội không khác nhau lắm. Lợi dụng phương thức áp bách phách kết ngăn cản linh lực trong cơ thể vận chuyển tụ tập. Loại đồ vật này hắc đã từng dùng khi bắt Minh Diệu, thế nhưng lại không biết vì sao Minh Diệu có thể dễ dàng chạy trốn. Chuyện này hắc đã từng hoang mang rất lâu, đối với linh cụ trói buộc cũng có nghiên cứu một thời gian khá dài, muốn tìm được phương pháp đào tẩu của Minh Diệu. Hắc cũng từng tìm được vài loại phương pháp có thể thoát khỏi linh cụ trói buộc, chỉ là đều không thể giống như Minh Diệu không hề phá hủy nó mà bỏ trốn. Tuy rằng vẫn không có làm rõ phương pháp Minh Diệu sử dụng, thế nhưng hắc cũng nghiên cứu ra vài loại phương pháp khác, hiện tại đã phát ra công dụng.

Nguyên lý căn bản của linh cụ trói buộc, chính là lợi dụng phương thức áp bách phách kết của linh năng lực giả. Phách kết có một loại huyết đạo đặc thù, dùng để trữ tồn linh lực hút lấy từ ngoại giới, khi cần lại bộc phát ra. Mà phách kết bị ngăn chặn, Linh Năng Lực Giả tự nhiên không thể từ ngoại giới hấp thu linh lực, còn linh lực vốn tồn trữ trong phách kết cũng vì bị áp bách mà tiêu tán. Linh Năng Lực Giả tự nhiên sẽ biến thành một người bình thường.

Muốn thoát khỏi linh cụ trói buộc, dùng sức mạnh là cách trực tiếp nhất. Chất liệu chế tác linh cụ trói buộc cũng không phải chất liệu đặc biệt cứng chắc gì cả. Loại chất liệu này đối với Linh lực giả bình thường mà nói, chỉ cần hơi dùng chút linh lực là có thể trực tiếp vận thành bánh chèo. Thế nhưng thật đáng tiếc, khi

người muốn đem nó vận công, thường thường đều là lúc không thể sử dụng linh lực. Mà một người thường, coi như là từ nhỏ ăn thịt lão hổ lớn lên, cũng bắt lực. Người có thể làm chỉ là mượn ngoại lực.

Trần Lam rất may mắn, đám hồ yêu bắt cóc hẳn tựa hồ đối với loại linh cụ này của hiệp hội cũng không quen thuộc. Dù sao đồ vật này chỉ hữu hiệu đối với nhân loại có linh lực, do đó sẽ không nghiên cứu quá sâu. Linh cụ trói buộc quan trọng chỗ áp bách phách kết, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất của nó, một khi lệch khỏi quỹ đạo một chút, sẽ gặp phải sai lệch tương đối lớn. Mà linh cụ trói buộc Trần Lam tuy rằng trói rất chặt, nhưng hai tay của hắn trói buộc lại cũng không chuẩn xác, cái này đã tạo cơ hội cho Trần Lam.

Coi như là một người thường, trong cơ thể ít nhiều cũng sẽ có chút linh lực. Tuy rằng nhỏ bé không đáng kể, nhưng sẽ phát huy tác dụng vào lúc quan trọng. Không có linh lực, nhân loại sẽ trở nên thập phần yếu đuối, đặc biệt là dễ sinh bệnh. Hiện tại Trần Lam muốn làm lại là đem chút linh lực nhỏ bé đó tất cả đều tản mát ra. Tuy rằng làm như vậy thân thể sẽ trở nên thập phần suy yếu, nhưng hắn cũng không lo lắng. Chỉ cần có thể thoát khỏi linh cụ trói buộc, như vậy hắn liền có thể trong thời gian ngắn tụ tập được linh lực. Chỉ là cần chịu đựng một chút thống khổ suy yếu mà thôi. Chỉ cần đem toàn bộ linh lực còn sót lại trong người tản mát ra, như vậy phách kết sẽ trở nên khó quắt, dần dần thu nhỏ lại. Trần Lam chính là muốn lợi dụng cơ hội này, đem linh cụ trói buộc buộc trên cổ tay không phải quá chuẩn xác kia thoát khỏi.

Đem linh lực vốn không còn nhiều ở trong thân thể tản mát ra là một quá trình rất dài và thống khổ. Nếu chỉ là loại cảm giác suy yếu thống khổ cũng được, nhưng hiện tại Trần Lam thiếu nhất là thời gian.

Thân trong bóng tối, đối với khái niệm thời gian từ từ trở nên không rõ. Cũng không biết đến tột cùng qua bao lâu, Trần Lam lại nghe được tiếng bước chân tiến lại gần.

- Các người đến tột cùng là ai, đem ta bắt đến đây có mục đích gì?

Trần Lam nghĩ nếu như tiếp tục giả bộ hôn mê bất tỉnh nhất định sẽ bị hoài nghi, nên thẳng thắn mở miệng trước:

- Các người làm vậy có biết sẽ có kết cục gì không?

- Ha ha, không cần mấy thứ đó của các người ra dọa chúng ta, đối với ta là vô dụng.

Nữ hồ yêu kia nói.

- Chắc chắn, thật không ngờ đường đường một bộ trưởng phân bộ lại có thực lực yếu ớt không tương xứng với chức vị, cư nhiều lâu như vậy mới khôi phục tri giác.

- Các người rốt cuộc muốn làm gì với ta, mau thả ta ra, ta có thể không truy cứu chuyện này.

Trần Lam giả bộ thất kinh nói.

- Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không giết người, thậm chí sẽ không thương tổn người.

Nữ hồ yêu cười khanh khách.

- Chỉ cần người nghe lời, tới lúc chúng ta tự nhiên sẽ thả người ra, lông tóc vô thương. Đương nhiên, nếu như người trong thời gian này không hợp tác, chúng ta thật ra không ngại lưu lại chút vết thương trên người người. Vả lại người cũng lớn lên xấu xí, ta nghĩ coi như là ở trên mặt người vẽ mấy con rùa hẳn là cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của người.

- Mục đích của các người là tiền sao? Ta có thể cho các người, chỉ cần để ta gọi cho thứ ký...

Trần Lam tận lực đem biểu hiện của mình giống như một con tin bình thường, vẻ mặt thấp thỏm lo âu.

- Thứ đó chúng ta không có hứng thú.

Có lẽ là bị hành động của Trần Lam đã động, hồ yêu hồ yêu đối với Trần Lam không hề có chút phòng bị, nàng thậm chí cũng không tới kiểm tra linh cụ trói buộc và trạng thái thân thể của hắn, mà trực tiếp xoay người rời khỏi. Bất quá như thế khiến Trần Lam thở phào một hơi, nếu nữ hồ yêu này thật muốn tỉ mỉ kiểm tra tình huống thân thể của hắn, như vậy nhất định sẽ phát hiện ra có điểm kỳ quái.

Sau một khoảng thời gian nhất định sẽ có người tới xem một lần, cũng không tới gần Trần Lam, mà chỉ là từ xa liếc mắt nhìn. Chỉ cần thấy hấn thành thật ở đó, liền nhanh chóng rời đi. Như thế tạo cho Trần Lam cơ hội tốt, phách kết ở cổ tay thậm chí đã khô quắt, Trần Lam từng chút đem linh lực tản ra, tạo cơ hội có thể thoát khỏi linh cụ trói buộc.

- Tiểu quý, cho người ăn này.

Một nam nhân đi vào lớn tiếng nói.

- Vì sao lâu như vậy mới cho ta ăn.

Trần Lam oán giận nói:

- Là cơm trưa hay là cơm tối?

- Người bị trói, không phải là đang nghỉ phép.

Nam tử kia nói:

- Một ngày đem liền cho ăn, thích ăn hay không?

- Có thể thả ta ra không?

Trần Lam cầu xin.

- Vả lại linh lực của ta cũng bị các người trói buộc, căn bản cùng một người bình thường tay trói gà không chặt giống nhau, cần gì phải trói ta lại?

- Người rất nhiều chuyện sao?

Nam nhân kia nghĩ một hồi, nói:

- Cũng được, thả người ra để người tự mình ăn, ta đỡ phải cho người ăn.

”Leng keng” hai tiếng giòn tan, Trần Lam cảm giác hai tay của mình được thả ra. Nam nhân kia tựa hồ cũng không phải dùng chìa khóa, mà trực tiếp dùng sức mạnh đem chìa khóa bẻ gãy. Thân thể của hấn cường hãn, nếu là chính diện đối kháng sợ rằng rất khó thủ thắng. Trần Lam trong lòng ước định thực lực của đối thủ.

- Được rồi, ta cảnh cáo người, chớ nên làm trò, nếu không sẽ chịu khổ đấy.

nam nhân kia đem một bát cơm đặt trước mặt Trần Lam, xoay người liền chuẩn bị rời khỏi.

377. Chương 380: Địa Vực Đại Hội

- Chờ một chút, chờ một chút.

Hai tay Trần Lam đã thoát khỏi trói buộc, vội vã cởi tấm vải đen che mắt ra, nhưng khiến hấn ngoài ý muốn là sau khi hấn mở mắt, lại vẫn là một mảnh tối đen, so với tháo miếng vải đen ra căn bản là không có gì khác nhau.

- Con mắt của ta, sao lại không thấy gì?

- Sao? Người mù à?

Nam nhân kia quay đầu lại, Trần Lam run rẩy. Trong bóng tối, một đôi con ngươi lục sắc đang ở cách đó không xa nhìn chăm chăm vào hấn.

- Không, không phải.

Trần Lam nhìn bốn phía, lấy thị lực của hấn ở trong mảnh hắc ám này chỉ có thể nhìn được con mắt phát ra hơi quang kia, cái khác đều không rõ.

- Ở đây không có ánh sáng, ta cái gì cũng không nhìn thấy, sao ăn được a?

- Thực phiền phức mà, nên mới nói nhân loại các người thật sự rất không thuận tiện.

Nam nhân kia chửi bới.

- Vậy người muốn thế nào?

- Có thể cho ta một ngọn đèn hay không?

Trần Lam làm ra bộ dáng đau khổ cầu xin.

- Có chút ánh sáng...ít nhất...ta có thể an tâm một chút.

- Thực phiền phức...chờ chút.

Nam nhân nói xong, cặp mắt lục sắc biến mất trong bóng tối, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân đang rời đi.

- Hai tay được giải phóng, như vậy càng dễ dàng.

Trần Lam ở trong bóng tối sờ lên linh cụ trói buộc trên cổ tay. Tuy rằng vẫn rất chặt, nhưng cảm giác so với lúc trước đã lỏng hơn, thời gian dài nỗ lực thật không có uổng phí.

- Đây, đừng có yêu cầu gì nữa, thực phiền phức.

Không bao lâu, nam nhân kia cầm một ngọn đèn dầu cũ đi xuống. Trong ánh sáng, Trần Lam tỉ mỉ đánh giá nam nhân này, cao to cường tráng, phỏng chừng công kích rất khó tạo thành thương tổn gì đối với hắn.

Đợi nam nhân kia đi rồi, Trần Lam bắt đầu quan sát gian phòng mình đang bị nhốt này. Ngọn đèn dầu kia tựa hồ đã lâu không dùng, do đó cũng không sáng, bất quá có thể miễn cưỡng để Trần Lam thấy rõ xung quanh. Bốn phía đều là tường đá, cách đó không xa mà một cầu thang bằng đá thông về phía trước mặt. Một cánh cửa gỗ đóng chặt, thoạt nhìn chỉ có một cửa ra đó. Trần Lam nhìn cơm nam nhân kia đưa tới. Là một hộp cơm sớm đã nguội lạnh. Loại thức ăn này nếu là bình thường, Trần Lam sợ rằng ngay cả nhìn cũng chẳng thèm. Chỉ là hiện tại bởi vì không có linh lực chi trì, hắn cần đồ ăn để bổ sung thân thể suy yếu, nên cũng không tính toán nhiều, lấy tay cầm lấy ăn một miếng lớn.

- Hắc, tiểu tử, lại tới giờ ăn.

Cửa gỗ bị mở ra, nam nhân cường tráng kia lại cầm một hộp đi vào, ném tới trước mặt Trần Lam.

- Ăn đi!

- Thật không, lại tới giờ ăn?

Trần Lam cúi đầu, nhìn hộp cơm trên mặt đất lăm bắm:

- Nói như vậy đã ba ngày rồi.

- Hắc hắc, không sai, thật không ngờ người ba ngày này đều rất nghe lời.

Nam nhân nhếch môi cười.

- Vốn tưởng rằng người sẽ làm ra không ít phiền phức, lại không ngờ người nghe lời như vậy.

Trần Lam không nói gì, cầm lấy hộp đựng cơm trước mắt ăn miếng lớn. Nam nhân kia thấy hắn chỉ ăn cũng không tiếp lời nữa, cũng cảm thấy không hứng thú, liền xoay người rời khỏi.

Cửa gỗ “thình thịch” một tiếng liền bị đóng lại, trong mắt Trần Lam hiện lên đạo tình mang đạo tình mang. Hắn buông hộp cơm trên tay.

Tay trái linh cụ trói buộc đã có chút nổi lở, thế nhưng còn xa mới đạt được trình độ thoát ra được. Nhưng thời gian còn lại cho Trần Lam không nhiều lắm, hắn quyết định vẫn thử một lần.

Có lẽ bởi vì hộp cơm kia quá mức rẻ tiền, cho dù nước canh bên trong cũng không có bao nhiêu, nên Trần Lam cảm giác hiệu quả bôi trơn cũng không được tốt. Thời gian cấp bách, hắn cũng bất chấp nhiều như vậy. Cẩn rằng một cái, tay chân cùng sử dụng, bắt đầu ra sức đem linh cụ trói buộc trên cổ tay kéo ra, linh

cụ trói buộc thô ráp ma sát trên da, khiến da thịt trên cổ tay hắn bị xé rách, máu tươi liên tục bắn ra, rơi trên mặt đất. Máu tươi chảy ra đầy cổ tay của hắn. Nhưng cũng có tác dụng nhất định, Trần Lam cảm giác được phách kết trên cổ tay đã có chút dấu hiệu buông lỏng.

- Có người không, bên ngoài có người không, người a, mau tới đây...

Từ trong phòng giam truyền ra tiếng hô của Trần Lam:

- Người đâu mau tới a, cứu mạng a!

- Hắc, tiểu thiếu gia kia đang gọi cái quỷ gì vậy?

Nam nhân cường tráng ngẩng đầu nói:

- Xây ra chuyện gì sao?

- Thời gian hắn là không sai biệt lắm.

Nữ hồ yêu nhìn bóng đêm đen bên ngoài, có chút lo lắng nói với nam nhân kia:

- Cần thận chút.

- Yên tâm, trong lòng ta có cân nhắc, hắn không làm ra được trò gì đâu.

Nam nhân cường tráng vỗ vỗ tay nữ hồ yêu, đem một viên đan dược màu hồng ném vào miệng, đứng dậy đi về phía phòng giam.

- Sao vậy, còn không để người ta ngủ.

Nam nhân cường tráng đi xuống cầu thang, lại thấy Trần Lam đang cuộn mình quỳ trên mặt đất, run rẩy.

- Ta không được...bụng đau quá...

Thanh âm của Trần Lam cực độ thống khổ.

- Rốt cuộc làm sao?

Nam nhân kia thân thiết đi tới trước mặt Trần Lam, ngồi xổm xuống kiểm tra tình huống thân thể của Trần Lam.

- Sẽ không phải bởi vì hộp cơm vừa rồi dầu mỡ ôi thiu làm ra chứ, ăn vào hại bụng đi sao!

Trần Lam mạnh mẽ ngẩng đầu lên, một tia hung quang từ trong mắt hiện ra. Nam nhân cường tráng cường tráng chỉ sửng sốt một chút, chỗ ngực liền truyền đến một trận đau đớn kịch liệt. Hắn cúi đầu, một cánh tay đã xuyên qua ngực hắn.

- Chết đi!

Trần Lam hét lớn một tiếng, nam nhân cường tráng thống khổ ngã trên mặt đất, linh lực chi hỏa không ngừng tán loạn trong thân thể hắn, bởi vì đau đớn quá mức cả người hầu như co rút thành một đoàn.

- Hỗn đản, quả nhiên thân thể cường tráng, Linh Năng Lực Giả bình thường sớm đã chết rồi.

Trần Lam nhìn nam nhân cường tráng đang không ngừng run rẩy trên mặt đất mắng một câu. Một kích vừa rồi, tập trung toàn bộ linh lực của hắn. Lại thêm Tà Viêm cường đại học được từ chỗ A Nhã, đủ để trong thời gian ngắn đem Linh Năng Lực Giả bình thường giết chết. Đối mặt với hồ yêu thân thể cường tráng này, Trần Lam căn bản không có bảo lưu. Nhưng là hồ yêu cường tráng kia dưới tình huống không có phòng bị cũng không chết ngay tức khắc. Mà là ngã trên mặt đất không ngừng run rẩy, co quắp.

Nếu là bình thường, Trần Lam tự nhiên sẽ hảo hảo lợi dụng cơ hội này làm nhục đối phương một phen. Nhưng hiện tại thời gian có hạn, bị nhốt ở đây, Trần Lam cũng không phải rất rõ ràng đã qua bao lâu, còn thời gian để đến kịp hiệp hội hay không. Hắn không để ý tới hồ yêu cường tráng ngã trên mặt đất chưa tắt thở, túm đứt xiềng xích dưới cahan, phóng về phía cửa gỗ.

Tuy rằng hồ yêu cường tráng kia đã bị công kích cũng không có phát ra thanh âm gì lớn, nhưng Trần Lam vẫn không dám sơ ý. Hắn cũng không biết bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu người canh giữ, muốn chạy thoát, phương pháp tốt nhất là xuất kỳ bất ý.

Trần Lam cố sức đẩy cửa gỗ, lại phát hiện cái gì cửa gỗ không chút sứt mẻ. Mà ngay khi hắn đang phát sầu, ngoài cửa lại truyền đến tiếng âm ỉ.

Hắn ghé vào cửa tỉ mỉ nghe dò, đó là thanh âm đánh nhau, tựa hồ bên ngoài phát sinh xung động kịch liệt gì đó. Hơn nữa từ thanh âm phán đoán, nhân số không ít.

- Là nội chiến sao? Đó là cơ hội tốt.

Trần Lam lui ra phía sau hai bước, cố sức dùng vai đánh vào cửa gỗ, mà cửa gỗ rắn chắc kia, không chút sứt mẻ.

- Cánh cửa này...thật là phiền toái...

Hắn lui ra phía sau vài bước, hít sâu một hơi, dùng hết khí lực toàn thân mạnh mẽ lao về phía cửa gỗ.

Chỉ là không đợi được hắn vọt tới trước cửa, cửa gỗ kia đã kết một tiếng mở ra. Trần Lam không kịp dừng lại, lao vào lòng một người. Dùng sức quá mạnh, Trần Lam và người nọ đều va trên mặt đất vài cái mới dừng lại được.

Đầu óc choáng váng, Trần Lam không đợi đại não mê muội khôi phục lại, vội vàng từ mặt đất nhảy lên, tiến về phía người nọ, tay phải búng lên hồng sắc hỏa diễm hướng phía ngực người nọ đâm tới.

- A, đau quá, đau quá, đâm chết ta!

Người nọ loạng choạng đứng dậy, thấy Trần Lam lao về phía mình, sợ hãi vội vã hô lên:

- Oa, bộ trưởng, người đang làm gì thế, là ta, là ta a, đừng a...

Trần Lam nghe được thanh âm rất quan thuộc kia, vội vã dừng lại, giương mắt nhìn lên, phát hiện người mình vừa đụng vào không ngờ là thư ký của mình.

- Chuyện gì xảy ra?

Trần Lam túm cổ áo thư ký, tàn bạo nói:

- Sao ngươi lại ở đây? Thì ra là thế, phản đồ theo lời bọn họ nguyên lai chính là ngươi?

- Bộ trưởng, người đang nói cái gì vậy?

Thư ký thấy Trần Lam vẻ mặt hung tợn, không hiểu gì nói:

- Ta là dẫn người tới cứu ngươi a!

- Dẫn người tới cứu ta?

Trần Lam nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện có rất nhiều nhân viên ngoại càn mặc chế phục hắc y đang bắt giữ hồ yêu đã bắt cóc hắn.

- Tên ngu ngốc này, ta bị bắt tới ba ngày, sao giờ ngươi mới đến?

- Cái đó bộ trưởng, thời gian không kịp, trên đường ta sẽ chậm rãi giải thích với ngươi!

Thư ký túm tay áo Trần Lam vội vã đi ra ngoài.

- Xe đang chờ bên ngoài.

Trần Lam lúc này mới phát hiện thời gian không kịp, vội vã theo bí thư lao ra khỏi giáo đường cũ nát kia, tiến vào khoang xe cách đó không xa. Thư ký khởi động xe, chạy nhanh vào đường nhỏ.

- Hôm nay là ngày nào?

Trần Lam ngồi trên xe, dùng vải băng bó cổ tay mình. Vì có thể thoát khỏi linh cụ trói buộc, cổ tay Trần Lam hầu như là một mảnh huyết nhục không rõ. Bất quá còn may, vết thương da thịt mà thôi, không quá nghiêm trọng.

- Ngày 18, hiện tại là...

Thư ký cúi đầu nhìn đồng hồ điện tử trên tay.

- 3h45' sáng...

Trần Lam cũng ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử trên xe, bên trên hiện rõ: Ngày 18 3:45p.

- Xem ra còn kịp, đẩy nhanh tốc độ.

Mắt thấy còn chút thời gian, lúc này Trần Lam mới thở ra một hơi lớn.

- Đúng rồi, sao người biết ta bị nhốt ở đây?

- Ba ngày trước, ta ở trên phân bộ thấy xe của người đầu ở đường cái gần hiệp hội. Người tựa hồ đang cùng một người nào đó trên xe nói chuyện. Ta vừa định đi qua cùng người nói chuyện. Người liền vội vàng phóng xe đi mất.

Thư ký vừa lái xe, vừa nói:

- Ta thấy có chút kỳ quái, liền bắt một chiếc xe taxi bám theo phía sau, kết quả tới đây lại phát hiện xe của người đang đầu. Người thì không thấy đâu.

- Ta thấy sự tình có chút kỳ quái, tìm một địa phương trốn đi. Kết quả qua một hồi, một nam nhân cường tráng từ trong giáo đường bỏ đi kia đi tới, đem xe của người chạy đến một nơi bí mật cất giấu. Ta tỉ mỉ quan sát một chút, tổng cộng có bốn nam, một nữ ra vào giáo đường, hơn nữ trên người yêu khí rất đậm. Còn người lại không có xuất hiện nữa. Ta biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Vì vậy ta nhanh chóng trở về hiệp hội triệu tập nhân thủ, đem nơi này lặng lẽ bao vây, tìm kiếm cơ hội xông vào.

- Một đám thùng cơm, bất quá là bốn hồ yêu mà thôi, cư nhiên thời gian dài như vậy mới xông vào cứu ta.

Trần Lam buồn bực cổ sức vỗ một cái vào gáy thư ký.

- Không còn sớm, chạy nhanh một chút, hai lão tử thiếu chút nữa đem cổ tay cắt đứt.

- Ta cũng không muốn a, bộ trưởng.

Thư ký về mặt tội nghiệp nói.

- Người cũng thấy mấy gia hỏa này tuy rằng ít người, nhưng sức chiến đấu tương đối cường hãn. Hơn nữa chúng ta không biết tình hình của người, nên mới sợ ném chuột vỡ đồ không dám động thủ. Bởi vì thời gian thật sự quá dài, cho nên mới không thể làm gì khác hơn là quyết định mạnh mẽ công vào.

- Một đám phế vật, ngay cả mấy hồ yêu cũng không làm gì được, phế vật!

Trần Lam mắng một câu, đem ghế ngồi hạ xuống, nhắm mắt lại.

- Lập tức chạy về hiệp hội, càng nhanh càng tốt.

- Không cần đi y viện băng bó một chút sao?

Thư ký nhìn cổ tay Trần Lam nói:

- Thoạt nhìn tựa hồ rất nghiêm trọng.

- Ta bảo người thế nào thì người cứ theo đó mà làm. Đừng có nhiều lời vô ích như vậy.

Trần Lam mắng.

- Biết rồi, đến nơi ta sẽ gọi người dậy, bộ trưởng nghỉ ngơi một chút đi sao.

Thư ký gật đầu, thấy Trần Lam nhắm mắt lại, trong ánh mắt một tia oán hận hiện lên, nhưng trong nháy mắt biến mất không thấy. Trong đêm đen, ô tô lại tăng tốc, chạy như bay về phía hiệp hội.

Giáo đường nhốt Trần Lam kia thật sự là cách khu vực thành thị quá xa. Khi ô tô đứng ở cửa hiệp hội, thì sắc trời đã sáng. Trần Lam mở mắt nhìn đồng hồ báo thức điện tử, đã là hơn tám giờ sáng rồi. Hắn đẩy cửa xe, vội vàng chạy về phía đại lâu hiệp hội.

- Bộ trưởng các phân bộ đều đến đông đủ rồi chứ?

Trần Lam nói với bảo an đứng ở cửa đại lâu.

- Đã đến đông đủ rồi, chỉ còn chờ bộ trưởng ngài.

Bảo an gật đầu.

- Hai tên hỗn đản... Tần phó hội trưởng và Minh Diệu cũng đến sao?

Trần Lam vội vã truy vấn.

- Không có!

Bảo an lắc đầu:

- Từ lúc hội trưởng qua đời, vẫn không có phát hiện tung tích của hai người bọn họ.

- Xem ra là biết kế hoạch thất bại nên không dám tới sao?

Khóe miệng Trần Lam rút cục lộ ra dáng tươi cười:

- Bỏ đi, cho dù tới cũng vô dụng, xem ra vẫn là ta tương đối may mắn. Đại hội vừa qua, ta muốn đem hai hỗn đản các người trở thành chuột chạy qua đường người gặp người đánh.

Nghĩ tới đây, không khỏi tâm tình tốt hơn, thả chậm cước bộ, hướng phí phòng họp của hiệp hội đi tới.

- Phái người bảo vệ cửa, nếu như Minh Diệu và Tần Khai kia xuất hiện, nhất định phải bắt bọn chúng lại, sau đó lập tức báo cho ta biết.

Trần Lam nói với thư ký đi phía sau.

- Những kẻ khác hết thấy không cho phép để bọn họ tiến vào đại môn hiệp hội, biết không?

- Đã biết.

Thư ký gật đầu, vội vàng rời khỏi.

- Các vị, thật xin lỗi, ta tới chậm, ra ngoài làm việc làm lỡ thời gian một chút.

Đẩy cửa phòng họp ra, Trần Lam thấy sáu bộ trưởng phân bộ các nơi đều đã ngồi trong phòng hội nghị chờ hắn, vội vã mở miệng nói.

- Trần hội trưởng trẻ tuổi bận rộn, chúng ta những lão nhân này cũng không sống được vài năm nữa, chờ một chút thì có sao, thời gian của chúng ta không đáng tiền a.

Một lão nhân tóc bạc, vẻ mặt uy nghiêm mở miệng châm chọc nói. Trần Lam nhận được, người nọ là bộ trưởng họ Tôn của phân bộ Tây Bắc, cũng coi như lão nhân của hiệp hội, hơn nữa cùng Tần gia có quan hệ tương đối tốt.

- Tôn bộ trưởng nói như vậy thì có chút quá mức rồi.

Mở miệng nói là bộ trưởng phân bộ địa khu Hoa Trung.

- Đối với người thanh niên mà, phải khoan dung một chút, không thể luôn ý vào tư lịch cáu mình đè ép được.

Nói xong, còn liếc mắt với Trần Lam, lộ ra vẻ tươi cười.

Trần Lam hướng về phía bộ trưởng địa khu Hoa Trung gật đầu. Người nọ là năm đó được phụ thân Trần Lam khi tại vị đề bạt. Phụ thân Trần Lam rất cuộc đối với hắn có ơn tri ngộ, nên tự nhiên đối với Trần Lam chiều cố nhiều hơn.

- Ngày hôm nay mục đích mọi người đến đây, ta nghĩ ta sẽ không phải nói nhiều nữa.

Trần Lam đi tới trước bàn hội nghị, nhìn quanh một vòng. Tuy rằng lúc trước hắn lợi dụng quyền lực của mình phát lệnh truy nã với Tần Khai và Minh Diệu, thế nhưng dù sao địa vị của Tần gia tại Linh giới và thân phận của Tần Khai đều tương đối trọng yếu, nếu muốn chính thức cho Tần gia một kích trí mạng, cần phiếu ủng hộ của bộ trưởng các phân bộ. Có hơn phân nửa số người đồng ý mới có thể chính đại quang minh thực thi kế hoạch tiếp theo của hắn.

Bộ trưởng phân bộ cộng thêm hắn tổng cộng có bảy người, trong đó Đông Bắc phân bộ, Tây Bắc phân bộ và Tần gia quan hệ đều tương đương tốt, bản thân cùng Hoa Trung phân bộ là chiến hữu cùng một trận tuyến, phân bộ, Hoa Đông phân bộ và Hoa Nam phân bộ coi như phái trung lập. Hiện tại Trần Lam muốn làm chính là ngăn chặn những người này.

- Không cần phải nói nhiều như vậy, những chuyện đó đã viết rất rõ ràng trên báo cáo. Lần này mục đích chúng ta đến đây là muốn tận mắt nhìn thấy chứng cứ.

Bộ trưởng phân bộ Tây Bắc mở miệng nói:

- Nếu như nói hội trưởng thực sự là Tần Khai giết chết, phân bộ chúng ta tự nhiên không có gì nói, nhưng nếu như người muốn chỉ bằng một ít đồ vật không rõ ràng đổ oan cho Tần Khai, hừ hừ...

- Bớt nói nhảm đi!

Lão nhân họ Tôn vỗ bàn.

- Ta và Tần Khai quen biết vài chục năm, tính cách của hắn ta rất rõ ràng, ta không tin. Muốn ngăn cái miệng của ta, rất khó.

- Nếu nói như vậy, không bằng chúng ta trực tiếp tới xem thi thể của hội trưởng đi sao!

Trần Lam vừa cười vừa nói:

- Thấy nó, mới là chân thực nhất.

Trong tầng hầm ngầm có chút âm lạnh, thi thể của hội trưởng yên tĩnh nằm ở bãi đá trung ương. Thi thể dùng bí thuật vẫn duy trì dáng dấp một khắc trước khi tử vong, nhìn qua rất là thể lương. Vài bộ trưởng phân bộ tuổi tác khá lớn thấy thi thể của hội trưởng, đều không khỏi thở dài. Nguyên lai lão nhân phong cảnh vô hạn kia sau khi mất không được yên bình, không chỉ không thể xuống mồ, thậm chí ngay cả thể diện một chút cũng không có.

- Được rồi các vị, tất cả mọi người đều là nhân sĩ chuyên nghiệp, cũng không cần ta tốn nhiều miệng lưỡi nữa.

Trần Lam mở miệng nói:

- Thi thể của hội trưởng vẫn duy trì bộ dáng một khắc trước khi qua đời, toàn bộ chứng cứ đều ở trên đó, xin tự mình phán đoán đi sao!

- Chỗ vết thương này là bị lợi khí hình lưỡi câu cắt đứt, theo ta được biết Tần Khai dùng vũ khí là trường thương.

Lão nhân họ Tôn chỉ vào một vết thương chỗ ngực thi thể.

- Trường thương không có khả năng lưu lại vết thương dài như vậy.

- Ta nghĩ bộ trưởng Tôn có thể là tuổi đã lớn, trí nhớ chút suy yếu.

Bộ trưởng Hoa Trung kỳ quái nói:

- Trên báo cáo lúc trước có ghi rõ, hành hung bộ trưởng cùng Tần Khai còn có một gã hồ yêu, vết thương là bị hồ yêu kia gây ra, có vấn đề gì?

Vừa nói, vừa lắc đầu:

- Chắc chắn, không nghĩ tới đường đường một gã phó hội trưởng, cư nhiên lại cùng yêu nghiệt câu kết, phạm phải tội trạng bực này.

- Trên báo nói người là người chứng kiến.

Bộ trưởng Tây Bắc ngẩng đầu nhìn Trần Lam nói:

- Nói như vậy người nhìn thấy cả quá trình? Ta nghĩ người kể lại tình cảnh lúc đó cho chúng ta một chút, người tận mắt thấy Tần Khai giết chết hội trưởng sao?

- Thật đáng tiếc, ta cũng không có thấy một màn Tần Khai giết chết hội trưởng.

Trần Lam cười cười:

- Muốn từ trong lời nói của ta tìm ra chút sơ hở dắc tội với lão già kia Tần Khai kia sao? Thực đem ta trở thành tiểu hài tử không hiểu chuyện.

- Như vậy vì sao người lại khẳng định là Tần Khai giết chết hội trưởng?

Bộ trưởng Tây Bắc truy vấn:

- Nếu không có tận mắt nhìn thấy cảnh hành hung, người dựa vào cái gì khẳng định?

- Bởi vì ta nhìn thấy Tần Khai từ bên cạnh hội trưởng rời khỏi, sau đó hội trưởng ngã xuống đất.

Trần Lam nói rõ ràng từng chữ:

- Hắn thấy ta từ xa tới gần, liền vội vã rời khỏi bên cạnh hội trưởng, chạy về một hướng khác. Mà ngay khi hắn rời khỏi, hội trưởng mới âm âm ngã xuống đất. Khi ta đến bên cạnh hắn, hội trưởng mới trút hơi thở cuối cùng. Từ vết tích tại hiện trường cùng vết thương trên người hội trưởng mà xem, trước lúc chết ngài xác thực cùng Tần phó hội trưởng chiến đấu.

- Bỏ chạy, hừ...!

Lão nhân họ Tôn hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt khinh thường đánh giá Trần Lam.

- Nếu quả thật Tần Khai làm, nhìn thấy người tới, cần gì phải bỏ trốn? Chỉ bằng chút bản lĩnh ấy của người, Tần Khai hoàn toàn có thể giết người diệt khẩu, không phải càng bớt chuyện hay sao?

- Thật đáng tiếc, hắn không làm được.

Trần Lam nhún nhún vai.

- Lúc đó Tần phó hội trưởng và hồ yêu kia đều đẩy người thương tích, hắn là bị thương rất nặng, e là đã vô lực đối phó ta. Người cũng biết, hội trưởng lực lượng mạnh mẽ như vậy, muốn giết chết hắn không trả một giá lớn căn bản là không có khả năng.

- Không sai, tuy rằng đại bộ phận vết thương trên người hội trưởng đều là sét đánh tổn thương, thế nhưng đã có vết tích là do thuật gia truyền của Tần gia để lại.

Bộ trưởng Hoa Trung gật đầu nói rằng.

- Mà nguyên nhân dẫn đến tử vong?

Lão nhân họ Tôn nói:

- Lực lượng của hội trưởng ở đây ai nấy đều rõ ràng, chút thương tích ấy, với hắn mà nói, căn bản không tính là gì, sao lại trí mạng?

- Thật đáng tiếc, Tần Khai tựa hồ là sử dụng bí thuật gì đó mà chúng ta không hiểu, phá hư kinh mạch toàn thân của hội trưởng, cho nên mới dẫn đến hội trưởng bỏ mình.

Trần Lam xòe tay ra nói:

- Loại bí thuật này rất đặc biệt, không có lưu lại vết tích gì cả.

Vài bộ trưởng phân bộ hai mặt nhìn nhau. Hiện tại khoa học xã hội phát triển cực kỳ, rất nhiều thuật pháp trước đây đã thất truyền. Tần gia tại Linh giới coi như là đại hộ, có một ít pháp thất truyền đã lâu cũng rất bình thường. Trước khi chết hội trưởng thật sự cùng Tần Khai có xung đột kịch liệt. Bảng tường trình của Trần Lam cũng chứng minh, hắn tận mắt thấy hội trưởng tử vong, Tần Khai vội vã bỏ trốn. Hiện tại

Tần Khai lại thất tung, rất khó không khiến người ta đem việc hắn thất tung liên tưởng đến bỏ trốn. Toàn bộ chứng cứ bất lợi đều chỉ hướng Tần Khai, hai bộ trưởng phân bộ có ý muốn giúp Tần Khai thoát tội, cũng nghĩ không ra biện pháp khác.

- Cái này, ta xem các người còn gì để nói?

Trần Lam ôm khuỷu tay, khóe môi nhếch lên dáng tươi cười âm lãnh.

- Làm đồng lõa giết cha ta, ta muốn toàn bộ các người đều phải trả giá.

378. Chương 381: Tà Viêm Thuật

- Ta không tin!

Tôn lão nhân tức giận đến đỏ bừng cả mặt:

- Lấy giao tình nhiều năm giữa ta cùng Tần Khai, ta tuyệt đối không tin hắn sẽ làm ra loại sự tình này!

Trần Lam không nói gì, chỉ bất đắc dĩ giang tay. Hiện tại hắn không cần nói chuyện, bởi vì toàn bộ bằng chứng đều chỉ về hướng Tần Khai.

- Bí thuật?

Bộ trưởng Tây Bắc vỗ vỗ sau lưng Tôn lão nhân, ý bảo hắn an tâm hãy khoan nóng nảy. Tuy rằng cũng rất muốn trợ giúp Tần Khai, nhưng xúc động cũng không giải quyết được vấn đề gì.

- Nếu lúc ấy có Trần bộ trưởng ở đây, như vậy có thể miêu tả cho chúng tôi nghe một chút đến tột cùng là dạng bí thuật gì đây?

- Chuyện này thì ta đành bất lực!

Trần Lam nhún nhún vai:

- Ta cũng không tận mắt nhìn thấy quá trình thi thuật kia!

- Nói như vậy người cũng không có tận mắt nhìn thấy Tần Khai hành hung với hội trưởng sao?

Bộ trưởng Tây Bắc truy vấn.

- Không cần tiếp tục dây dưa ở chi tiết nhỏ nhặt như vậy nữa được không?

Bộ trưởng Hoa Trung mở miệng nói:

- Thấy được thì thế nào, không thấy được thì thế nào? Hội trưởng cùng Tần Khai phát sinh qua xung đột kịch liệt, mà ngay khi Tần Khai rời đi trong nháy mắt thì hội trưởng ngã xuống đất bỏ mình, đây là sự thật, cần gì phải dây dưa mãi ở loại chuyện này đây? Chẳng lẽ hai người các người đang cố ý muốn thiên vị cho Tần Khai hay sao?

- Đương nhiên không phải!

Bộ trưởng Tây Bắc ngăn cản Tôn lão nhân mở miệng tranh cãi. Hiện tại tình huống đích xác vô cùng bất lợi đối với bọn họ, nói càng nhiều thì càng dễ dàng bị người bắt lấy nhược điểm. Nếu như bởi vì chuyện này mà bị phe phái của Trần Lam bắt lấy nhược điểm, như vậy hai người bọn họ nhất định sẽ bị gạt bỏ ra khỏi công việc điều tra lần này, nếu thật như vậy muốn trợ giúp Tần Khai sẽ càng thêm không có khả năng.

- Không nên hiểu lầm, ta chỉ là có chút tò mò với bí thuật chưa biết tên kia mà thôi, muốn cẩn thận hỏi thăm một chút.

- Đến tột cùng là loại bí thuật gì hiện tại chỉ sợ cũng chỉ có Tần Khai đang bỏ trốn mới biết được.

Trần Lam châm chọc nói:

- Nếu như bộ trưởng Tây Bắc đầy lòng hiếu kỳ như vậy, chẳng thà nên phái thêm nhiều người đi đuổi bắt Tần Khai thì hơn, sớm bắt lấy hắn một chút chẳng phải sẽ sớm biết hay sao?

- Ha ha, ta đối với những bí thuật thất truyền luôn có lòng hiếu kỳ thật nặng, nếu như không tìm hiểu cho rõ ràng chỉ sợ đêm nay muốn ngủ cũng không ngủ được.

Bộ trưởng Tây Bắc cười nói:

- Nếu như muốn sử dụng linh lực khu động bí thuật, như vậy ít ít nhiều nhiều cũng sẽ lưu lại công kích trong thân thể người khác, ta nghĩ...

- Không phải trong báo cáo cũng đã ghi chép thật rõ ràng rồi hay sao? Không có bất cứ dấu vết gì!

Bộ trưởng Hoa Trung không chút kiên nhẫn cắt lời bộ trưởng Tây Bắc.

- Ta không tin, ta muốn khám nghiệm tử thi!

Tôn lão nhân đã sớm không kiềm nén được nữa, lớn tiếng hô to.

- Các người đang có ý gì, hoài nghi năng lực của bộ trưởng phân bộ Hoa Bắc hay sao?

Bộ trưởng Hoa Trung quay đầu lại nhìn thoáng qua Trần Lam, lớn tiếng phản bác:

- Khi hội trưởng mới qua đời cũng đã khám nghiệm thi thể, hiện tại đã qua thời gian dài như vậy, còn khám nghiệm ra cái rắm gì nữa? Ta xem hai người các người chỉ muốn làm việc thiên vị bao che mà thôi. Ta nghĩ chúng ta hẳn nên thảo luận một chút, bởi vì quan hệ giữa hai người các người khá chặt chẽ với Tần Khai, hay là các người nên tránh mặt chuyện này là tốt nhất!

- Không, yêu cầu này thật hợp lý!

Trần Lam ngăn trở lời nói của bộ trưởng Hoa Trung:

- Mỗi người đều có cách nhìn bất đồng với người khác, nhưng chân tướng thì chỉ có một!

Nói xong Trần Lam làm ra động tác như thỉnh mời, chỉ chỉ thi thể lạnh băng của hội trưởng nằm trên bàn.

Bộ trưởng Tây Bắc giương mắt nhìn nhìn Trần Lam, trong lòng vô cùng do dự. Xem bộ dạng của Trần Lam tựa hồ đã có định liệu trước, như vậy Trần Lam cũng đã có nắm chắc sẽ không tìm được dấu vết gì trên thi thể của hội trưởng để có thể trợ giúp được Tần Khai, có khám nghiệm tử thi hay không cũng không có gì khác nhau.

- Còn nghĩ gì nữa, hắn nói có thể khám nghiệm thì cứ khám, người không được thì để cho ta!

Tôn lão nhân đẩy ra bộ trưởng Tây Bắc vẫn còn đang suy tư, ba ngón tay đặt lên cổ tay thi thể hội trưởng. Hãn tử Đông Bắc mặc dù luôn có chút lỗ mãng, nhưng lại là người xem trọng tình nghĩa. Chỉ cần có một tia hi vọng có thể trợ giúp được bạn bè nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Trần Lam khoanh tay lạnh lùng nhìn Tôn lão nhân đem linh lực rót vào bên trong thi thể hội trưởng, dọc theo một mảnh kinh mạch dài hẹp tỉ mỉ kiểm tra tình huống bên trong thi thể.

- Tra đi, xem các người có thể tra ra được thứ gì?

Trần Lam cười lạnh trong lòng. Dựa theo tính toán của Eva, dấu vết Tà Viêm lưu lại trong thi thể hội trưởng nội trong hôm nay tuyệt đối sẽ biến mất không còn một mảnh. Nếu không phải vì muốn chờ đợi dấu vết Tà Viêm biến mất, hẳn hẳn không thể ngay trong ngày hội trưởng đã chết liền mời dự họp các khu vực đem Tần gia ném bỏ, dùng để bình ổn cừu hận luôn ghi khắc trong lòng mình thật nhiều năm. Tuy rằng dù có dấu vết Tà Viêm bị tra xét ra hẳn cũng có thể đổ hết lên người Tần Khai, nhưng hẳn cũng không muốn mạo hiểm lưu lại một tia nhược điểm cho người ta nghi ngờ, vì vậy mới đem đại hội tụ họp các khu vực kéo dài mãi cho tới hôm nay.

- Chỉ cần qua hôm nay, không, chỉ cần đại hội vừa kết thúc, Tần gia cũng sẽ bị hủy diệt trong Linh giới, cha con Tần gia chỉ cần rơi xuống trong tay ta, như vậy...

Trần Lam nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng lên cảnh tượng Tần Khai cùng Minh Diệu quỳ trước mặt hắn cầu xin tha mạng, không khỏi cong lên khóe miệng.

- Ta kháo, ai nói không có cái gì, lão tử đã tìm được một món đồ vật!

Ngay trong thời gian Trần Lam còn đang ảo tưởng về giấc mộng đẹp của chính mình, Tôn lão nhân đã hưng phấn lớn tiếng kêu lên:

- Mau lấy đồ vật lại đây cho lão tử, nhanh lên, nếu chậm thứ đồ kia sẽ chạy mất!

- Cái gì?

Trần Lam bị tiếng rống to của hắn làm hoảng sợ, thân thể run lên kịch liệt:

- Cái gì vậy?

- Không biết, ở Âm Duy Mạch phát hiện được một chút dao động kỳ quái. Phi thường mỏng manh, nếu như không cẩn thận dò xét sẽ không thể phát hiện được, hơn nữa càng ngày càng mỏng manh...

Về mặt Tôn lão nhân bởi vì quá hưng phấn mà càng thêm đỏ bừng.

- Vậy sao...

Trên mặt Trần Lam thật khó khăn lộ ra nụ cười vô cùng miễn cưỡng, nhưng trong lòng lại chán nản không thôi, thầm nghĩ:

- Hẳn do a Nhã đã phỏng đoán sai lầm, hay là...sớm biết như vậy phải tiếp tục kéo dài thêm một ngày, như vậy...

Một nhân viên công tác của hiệp hội vội vàng lấy tới một bình thủy tinh trong suốt. Đây là bình thủy tinh được chế tạo đặc thù của hiệp hội, là vật chuyên môn dùng để phong bế linh lực làm thí nghiệm. Tôn lão nhân đem linh lực của mình rót từng chút một vào thi thể của hội trưởng, đem tia dao động bất thường kia chậm rãi dọc theo kinh mạch đẩy ra, chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ hủy diệt tia hi vọng hiếm hoi này, dù sao tia dao động kia thật sự là rất yếu ớt, cho dù không có ai can dự vào phá hoại chỉ sợ thêm vài giờ nữa cũng sẽ dần dần biến mất không còn nhìn thấy.

-Hẳn...hẳn là thuộc về hỏa hệ...

Nhìn thấy ngọn lửa li ti thật khó phát giác bên trong bình thủy tinh, mấy phân bộ trưởng đều vây quanh bốn phía, cẩn thận quan sát.

Trần Lam cũng không lên tiếng, tuy rằng trong lòng có chút kích động nhưng hắn cũng bình phục lại rất nhanh. Tuy rằng sự tình không được tới mức hoàn mỹ vô khuyết như trong sự tưởng tượng của hắn, nhưng vẫn còn có thể thừa nhận. Tà Viêm là do a Nhã dạy cho hắn, hắn căn bản chưa từng nghe nói qua, hơn nữa sau đó Trần Lam cũng tìm đọc thật nhiều sách cổ, cũng không đọc được ghi chép gì về Tà Viêm. Thứ này tựa hồ là một loại thuật pháp không thuộc vùng Đông Phương, Trần Lam phỏng chừng những bộ trưởng phân bộ hiệp hội tại đây chỉ sợ cũng rất khó ở trong thời gian ngắn phân biệt ra được thứ này là do thuật pháp gì tạo thành.

-Ta đã sớm nói là có kỳ quái, các người còn cố tình không tin!

Làm người phát hiện ra ngọn lửa kia, Tôn lão nhân dương dương tự đắc nhìn Trần Lam nói.

-Vậy thì thế nào?

Bộ trưởng Hoa Trung tiếp lời nói:

-Vậy càng thêm chứng minh Tần Khai chính là hung thủ, mà đây chính là chứng cứ.

-Ta thừa nhận nhân viên của chúng ta lúc khám nghiệm tử thi đã phát sinh sai lầm thật lớn, thiếu chút nữa đã bỏ lỡ bằng chứng chính xác như vậy. Ở phương diện này thật sự có trách nhiệm không thể trốn tránh của ta!

Thần tình Trần Lam như xin lỗi nói:

-Nhưng hoàn hảo còn có bộ trưởng Đông Bắc trợ giúp, mới cho chúng ta có được bằng chứng chính xác như vậy. Có thứ này chứng cứ càng thêm vô cùng xác thực, đây là bí thuật dao động mà Tần Khai sử dụng để giết chết hội trưởng.

-Vây...

Nghe được câu nói của hai người, Tôn lão nhân ghen hòng nhìn trần trối nói không ra lời. Hắn thật không ngờ bằng chứng mình vừa tìm được ngược lại càng tăng thêm tội cho bạn tốt của mình.

-Ta cảm thấy hiện tại chúng ta nên tìm hiểu rõ ràng rốt cục đây là thuật pháp gì lưu lại dao động tàn lưu như vậy thì tốt hơn.

Bộ trưởng Tây Bắc mở miệng nói:

-Mấy vị...có ấn tượng gì hay không?

Muốn lật đổ chứng cứ mà Trần Lam cung cấp ra cũng thật khó khăn. Lúc trước hắn cũng từng cẩn thận quan sát qua biểu tình của Trần Lam, khi Trần Lam nhìn thấy ngọn lửa kia bị Tôn lão nhân lấy ra từ trong thi thể của hội trưởng, biểu tình của Trần Lam từng hiện lên vẻ bối rối cùng chán nản. Hắn cảm thấy được phát hiện ngẫu nhiên này tựa hồ liên quan tới ngọn lửa sắp biến mất kia, đó nhất định chính là mấu chốt.

-Không có bất kỳ ấn tượng nào, tựa hồ không giống như thuật pháp của Đông Phương, mà thật giống như pháp thuật mà phương Tây sử dụng.

Bộ trưởng phân bộ Hoa Nam bởi vì có phạm vi quản hạt giao tiếp cùng linh năng giả phương Tây nhiều hơn, vì vậy hắn phán đoán theo cảm giác, nhưng hắn cũng không dám hoàn toàn khẳng định.

-Thứ này chỉ sợ phải tìm linh năng giả phương Tây đến hỗ trợ xem xét mới được.

-Có thể, ta lập tức tìm người đi liên hệ ủy viên hội tối cao tại bản địa, để cho họ phái người tới hiệp trợ chúng ta điều tra.

Trong lòng Trần Lam cười lạnh. Đừng nói là người của ủy viên hội tối cao Châu Âu có thể nhận thức ra được Tà Viêm hay không, loại thỉnh cầu chính phủ hiệp trợ thế này ủy viên hội chưa chắc sẽ chịu đáp ứng. Người phụ trách cơ quan ủy viên hội bản địa là Ada, nàng có quan hệ thật thân mật với Minh Diệu. Chỉ cần Trần Lam dùng danh nghĩa bản thân đi mời Ada hiệp trợ, như vậy hắn có tám phần nắm chắc Ada tuyệt đối sẽ cự tuyệt yêu cầu của mình. Chỉ cần kéo dài thêm thời gian một chút nữa, như vậy chút Tà Viêm kia sẽ sớm biến mất không còn nhìn thấy.

-Không cần phiền toái như vậy, xem ra tôi đã tới đúng lúc.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, thanh âm một nữ nhân vang lên sau câu nói của Trần Lam. Thân thể Trần Lam run lên, kinh ngạc quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trên mặt Ada mang theo nụ cười sáng lạn chậm rãi từ ngoài cửa đi vào, sau lưng nàng là thư ký của Trần Lam mang theo gương mặt đầm mồ hôi đi theo.

-Sao lại thế này, tôi không phải đã nói nếu không có mệnh lệnh của tôi không cho ai vào đây quấy rầy công tác điều tra của chúng tôi sao?

Trần Lam nhéo cổ áo thư ký hung tợn hỏi.

-Xin...xin thứ lỗi, tôi đã tận lực...ngăn cản nhưng không cản được nàng...

Thư ký sợ hãi nói.

-Thúi lắm, nàng bắt quá chỉ là một người phụ trách bên ủy viên hội mà thôi, lại có quyền gì tùy ý ra vào tòa lâu của hiệp hội chúng ta!

Trần Lam chỉ hận không thể lập tức đem thư ký bóp chết tại chỗ.

-Này, Trần hội trưởng, nếu như ông muốn giáo huấn cấp dưới, có phải chờ chúng tôi đi rồi hãy nói sau hay không.

Bộ trưởng Tây Bắc tuy rằng cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn từ biểu tình của Trần Lam có thể thấy được tất cả những chuyện này đều vượt ngoài ý liệu của Trần Lam, làm cho Trần Lam có chút trở tay không kịp, hắn thật miễn tuệ cảm giác được đây cũng là cơ hội phản kích tốt nhất.

-Nói phải!

Tuy rằng Trần Lam rất muốn đem thư ký xé thành mảnh nhỏ, nhưng trước mắt nhiều người như vậy hẳn cũng không thể nào phát tác, chỉ đành phần nộ bụng cổ áo thư ký ra, miễn cưỡng nở nụ cười khó xem nói:

-Wiln tiểu thư, thật sự là xảo hợp, chúng tôi vừa đang thương lượng cần mời cơ quan các vị phái nhân viên tới hỗ trợ xem xét một vật, không nghĩ tới cô không mời đã tự đến.

-Ha ha, thật không, nói như vậy tôi thật tới đúng lúc.

Ada nhìn Trần Lam tươi cười:

-Tôi cũng nhận được mệnh lệnh của thượng cấp, có một việc trọng yếu cần thương lượng với Trần bộ trưởng một chút, nhìn xem có thể trợ giúp được cho hiệp hội hay không, cho nên mới vội vàng xông vào, còn hi vọng các vị bỏ qua cho!

-Không có gì, tới vừa lúc!

Tôn lão nhân bước nhanh đi qua, ôm đồm cánh tay Ada.

-Cô gái nhỏ, mau tới đây, giúp chúng tôi nhìn xem rốt cục đây là vật gì?

-Thứ này trước giờ tôi cũng chưa từng thấy qua!

Ada cẩn thận quan sát Tà Viêm dao động trong bình thủy tinh chốc lát, mở miệng nói.

-Ha ha, thật sao?

Nghe được Ada nói như vậy, Trần Lam thầm thở phào một hơi:

-Không nghĩ tới a, đầu mối duy nhất lại gián đoạn.

-Bất quá lại thật xảo, hôm nay bên ủy viên hội đã fax qua một phần tư liệu, bên trên có miêu tả một thứ rất giống với vật này.

Trong ánh mắt Ada hiện lên một tia giao hoạt, tiếp theo nàng cầm ra một chồng tư liệu mang theo bên mình đặt lên bàn:

-Tôi nghĩ mấy thứ này sẽ có trợ giúp đối với các vị!

Mấy bộ trưởng phân bộ cầm lên tư liệu mà Ada cung cấp cẩn thận lật xem, ngoại trừ Ada chỉ có hai người vẫn đứng nguyên tại chỗ, trên mặt tràn ngập thần sắc lo lắng. Một người là Tôn lão nhân, tài liệu mà Ada mang đến toàn bộ đều là Anh văn, hẳn hoàn toàn xem không hiểu. Mà người còn lại chính là Trần Lam, hiện tại tim hắn đang đập thật nhanh không ngừng lại được.

-Đúng vậy, chính là thứ này!

Đem toàn bộ tài liệu xem xong, bộ trưởng Tây Bắc nói như đinh chém sắt:

- Vô luận là từ bên ngoài, hay dao động, hoặc tình huống tạo thành tổn thương đối với cơ thể người mà xem, hội trưởng đích thật đã chết vào thuật pháp Tà Viêm này!

-Tiểu thư Wiln phải không, tôi thật có chút kỳ quái.

Bộ trưởng Hoa Trung liếc mắt nhìn vẻ mặt tươi cười của Ada, âm dương quái khí nói:

-Chuyện này có phải là có chút quá xảo hợp hay không? Chúng tôi vừa lúc hết đường xoay sở trong việc này, kết quả không được vài phút cô đã đưa lên tài liệu thật đầy đủ tới trước mặt chúng tôi, chẳng lẽ cô đã sớm có chuẩn bị?

Hắn buông xuống tài liệu trong tay, vẻ mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Ada:

-Loại thuật pháp này là do hung thủ giết chết hội trưởng của chúng tôi sử dụng, mà tài liệu này của cô lại nói loại thuật pháp này đã thất truyền thật lâu tại phương Tây. Tôi nghĩ trên đời này cũng không có nhiều chuyện trùng hợp đến như vậy đi, hay là cô có điều hiểu biết đối với hung thủ giết chết hội trưởng của chúng tôi?

-Tôi đối với việc hội trưởng của các vị đã chết cũng không hề hay biết, cũng không biết ai là hung thủ.

Ada đẩy một luồng tóc quấn rũ xuống trán ra sau gáy, vẻ mặt hờ hững nói:

-Có lẽ có một số việc luôn có trùng hợp như vậy!

-Tốt lắm, hiện tại chúng ta cũng đã hiểu rõ hung thủ đến tội cùng đã dùng bí thuật gì giết chết hội trưởng, như vậy ta nghĩ các vị cũng không còn dị nghị gì nữa chứ?

Trần Lam cảm giác sự tình có điều không đúng, chính hắn tựa hồ đang đi vào một cạm bẫy thật lớn, mà cạm bẫy này còn chưa phát động công kích trí mạng nhất, làm cho hắn có chút thấp thỏm lo âu, muốn nhanh chóng chấm dứt tất cả chuyện này.

-Chân tướng chính là không biết từ khi nào Tần Khai đã học được loại bí thuật cũng đã thất truyền tại phương Tây kia, sau đó giết chết hội trưởng!

-Không sai, xem ra chính là cái dạng này!

Bộ trưởng Hoa Trung liền phụ họa:

-Như vậy đích xác cũng có thể nói được thông. Hắn lợi dụng loại bí thuật phương Tây này tới giết chết hội trưởng, theo ta suy đoán hắn muốn lợi dụng cơ hội này khơi mào xung đột giữa song phương, do đó đạt tới mục đích đen tối, kỳ tâm thật đáng tru!

-Người rõ ràng là ngậm máu phun người, lão Tần làm sao biết...

Tôn lão nhân nhìn thấy sự tình càng ngày càng không thể cứu vãn, muốn trợ giúp bạn tốt của mình cởi ra tội danh, kết quả bạn tốt còn bị mang tội danh càng ngày càng nghiêm trọng, làm hắn gấp gáp đến mức nói chuyện cơ hồ không nên lời.

-Sự thật xảy ra trước mắt, còn có chuyện gì chối cãi. Lập tức truy nã Tần Khai trong phạm vi cả nước, đồng thời vì phòng ngừa Tần Khai được gia tộc trợ giúp, nhất định phải phái người đem Tần gia khống chế lại. Mà bộ trưởng Đông Bắc phân bộ cùng Tần Khai có quan hệ quá mức thân mật, cũng không cần quan tâm việc này. Chúng ta sẽ an bài những người khác tiếp nhận quyền chỉ huy phân bộ Đông Bắc, xin mời Tôn bộ trưởng nghỉ ngơi một thời gian đi.

Hội trưởng Hoa Trung không thêm quần tới lời nói của Tôn lão nhân:

-Ta nghĩ những vị khác cũng không còn ý kiến gì nữa chứ?

Phân bộ Tây Nam, Hoa Đông cùng Hoa Nam vốn thuộc phái trung lập, tự nhiên cũng không phát biểu ý kiến gì. Dù sao hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, cũng không có gì để hoài nghi, liền gật đầu. Mà bộ trưởng phân bộ Tây Bắc nhìn thấy bộ trưởng phân bộ Đông Bắc bởi vì quá nôn nóng muốn cởi bỏ tội danh cho Tần Khai nên kết quả lại bị chiếm quyền, liền không dám nói lời phản đối. Nếu như còn bị Trần Lam bắt được thêm nhược điểm cũng đem hắn bài trừ ra hành động đuổi bắt, hắn càng thêm không còn cơ hội trợ giúp Tần gia.

-Nếu như không còn những ai khác phản đối, như vậy xin mời các vị trở về bắt đầu công tác đuổi bắt đi.

Bộ trưởng Hoa Trung thấy bộ trưởng Tây Bắc không nói câu nào, dương dương tự đắc nói:

-Tần gia đại trạch nằm ở trong phạm vi phụ trách của phân bộ Hoa Bắc, như vậy đối với việc khống chế Tần gia đại trạch phải làm phiền Trần bộ trưởng một chút!

-Đương nhiên, đây là trách nhiệm của ta!

Trần Lam gật đầu, tuy rằng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ, nhưng kết quả lại giống như trong dự liệu của hắn, tảng đá lớn trong lòng Trần Lam dần dần buông xuống, thở phào một hơi.

-Thúi lắm, tất cả đều là thúi lắm!

Tôn lão nhân thấy bạn tốt của mình đã bị định tội danh, chính mình lại không giúp được gì, tức giận đến mức giậm chân:

-Tần Khai căn bản không phải là hung thủ, hắn làm sao biết được thuật pháp ác độc thất truyền đã lâu của phương Tây?

-Nga? Như vậy xin hỏi Tôn bộ trưởng, người làm sao chứng minh Tần Khai không biết loại thuật pháp kia đây?

Trần Lam cười lạnh hỏi ngược lại:

-Người có chứng cứ gì sao?

-Ta...ta...

Bị Trần Lam hỏi ngược lại như thế, Tôn lão nhân đỏ bừng mặt nói không ra lời.

-Chuyện này sao...tuy ra tôi không thể chứng minh Tần Khai không biết loại thuật pháp này, nhưng tôi có thể chứng minh có một người khác sẽ biết loại thuật pháp đó!

Một thanh âm làm Trần Lam nghe được liền hết hồn lại hận đến ngứa răng đột nhiên vang lên bên trong phòng!

Ngay khi mọi người còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần vì sự xuất hiện đột ngột của Minh Diệu, cửa phòng lại được mở ra. Người mở cửa là thư ký của Trần Lam, dưới sự chỉ huy của hắc hai nhân viên nâng cáng đưa một tráng hán tựa hồ đã bị thương thật nặng đi vào phòng, đặt xuống mặt đất cũng không nói thêm câu nào liền lui ra ngoài, thuận thế khép cửa phòng lại.

-Tốt lắm các vị, đây chính là bằng chứng chính xác mà tôi muốn triển lãm cho các vị xem qua.

Minh Diệu chỉ vào tráng hán nằm trên cáng nói:

-Không cần nhiều lời, các vị chỉ cần kiểm tra một chút hắc sẽ hiểu được rồi!

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người tráng hán bị thương kia. Nơi lồng ngực hắc có một vết thương, máu đã khô cạn. Tráng hán cau chặt mày, trên trán ướt đầm mồ hôi to như hạt đậu, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ thật lớn.

Trái tim Trần Lam treo lên thật cao, vừa rồi mặc cho hắc cùng bộ trưởng Hoa Trung kêu gọi thế nào đều không có bất cứ ai tiến vào. Mà bây giờ dưới tình huống không có bất luận người nào thông tri mà thư ký của hắc lại dẫn người khiêng vào một người bị thương như thế. Trần Lam không tự chủ được thối lui ra sau vài bước, hình dáng của tráng hán này cao lớn như vậy, rất ít người có được thân hình cường tráng đến như thế, nam nhân này chẳng phải là con Hồ yêu mà hắc đã giết chết khi trốn ra khỏi giáo đường kia sao?

-Người này là Hồ yêu, hắc bị Tà Viêm Thuật công kích lưu lại dao động tuyệt đối không sai!

Mấy phân bộ trưởng vây quanh bên người nam nhân kia, bộ trưởng phân bộ Tây Bắc vừa dùng linh lực tra xét thương thế của nam nhân kia vừa nói:

-Không ngờ hắc lại còn sống, thật kỳ quái...

-Trong cơ thể hắc có loại đồ vật gì đó đang áp chế Tà Viêm lan tràn trong kinh mạch!

Bộ trưởng Hoa Nam nói:

-Nếu không phải như thế, chỉ sợ hắc đã sớm chết mất rồi. Loại Tà Viêm này lan tràn trong thân thể với tốc độ thật sự khủng bố!

-Về thương thế của nam nhân này các vị hắc là không có điều dị nghị gì nữa chứ?

Minh Diệu đi qua mở miệng hỏi.

-Đúng vậy, đây thật sự là Tà Viêm Thuật đã giết chết hội trưởng.

Mấy bộ trưởng phân bộ liếc nhìn nhau, gật đầu nói.

379. Chương 382: Muốn Chơi Âm Mưu Chỉ Số Thông Minh Của Người Không Đủ

-Vậy là tốt rồi!

Minh Diệu thấy mấy vị phân bộ trưởng cũng đã xác nhận, liền đi tới. Tay hắn đặt lên miệng vết thương của tráng hán, đột ngột nhấc lên trên. Một đạo hỏa quang từ miệng vết thương của tráng hán bay ra, dần dần biến mất bên trong không khí.

-Anh thế nào rồi, còn có thể chịu được sao?

Minh Diệu lấy ra một viên đan dược trong túi, đút vào miệng tráng hán kia.

-Không có việc gì, còn chưa chết được!

Tà Viêm trong cơ thể đã bị bức ra ngoài, cuối cùng không cần tiếp tục chịu đựng cảm giác thống khổ giống như bị ăn mòn xương cốt kia. Hơn nữa nguyên bản thân thể vốn đã thật cường tráng lại có được viên đan dược của Minh Diệu uống vào, tinh thần của tráng hán đã khá hơn nhiều, đã có thể mở miệng nói chuyện.

-Làm tốt lắm, cho anh chịu khổ!

Minh Diệu vỗ vỗ bả vai tráng hán:

-Tôi thiếu anh một lần nhân tình!

-Không có gì, my life for the horde!

Trên mặt tráng hán đầy vẻ nghiêm túc.

-Anh nói bằng Trung văn thì tốt hơn. Trở về nên nghỉ ngơi thật tốt, rất nhanh sẽ có thể khôi phục.

Minh Diệu gõ cửa, thư ký của Trần Lam giống như đã sớm ước định với hắn, mang theo hai nhân viên bước vào khiêng tráng hán bị thương đi ra ngoài.

Trần Lam nhìn thấy thư ký cố ý tránh né ánh mắt của mình lo chỉ huy công việc, trong giây lát nhớ tới lời nói của con nữ Hồ yêu, nhớ tới bên cạnh hắn có nội gián.

-Tôi nghĩ hiện tại cậu hẳn nên giải thích một chút cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bộ trưởng Tây Bắc mở miệng nói.

-Thật sự ngưng ngừng đã làm chậm trễ một ít thời gian của mọi người, phải biết rằng loại thuật pháp này gây thương tổn rất lớn cho cơ thể người, cho dù dùng được vật đến không chế cũng rất khó lấy được hiệu quả, cho nên muốn vận chuyển đưa hắn tới đây cũng cần có một chút thời gian.

Minh Diệu gật đầu nói:

-Người công kích hắn cùng người giết chết hội trưởng đều là một người!

-Những lời này của người nói thật quá đúng, đích thật là cùng một người!

Bộ trưởng Hoa Trung cười lạnh nói:

-Chính là phó hội trưởng hiệp hội của chúng ta, Tần Khai!

-Sai, cũng không phải Tần Khai, mà là một người khác!

Minh Diệu lắc đầu.

-Đến tột cùng là ai nói nhanh đi ra, đừng có dây dưa như phụ nữ!

Tôn lão nhân đã sớm kích động.

-Người này đang ở trong mấy người chúng ta.

Minh Diệu đưa một ngón tay, cuối cùng dừng lại trên người Trần Lam:

-Là Trần bộ trưởng của chúng ta!

-Vớ vẩn!

Trần Lam cố gắng làm ình bảo trì bình tĩnh:

-Người đừng ăn nói lung tung, chúng có đâu?

-Có một sự tình tôi nghĩ mọi người còn không biết!

Minh Diệu chậm rãi nói:

-Mấy ngày trước đây Trần bộ trưởng đã bị một đám Hồ yêu bắt cóc.

-Bắt cóc?

Bộ trưởng Hoa Trung có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Trần Lam:

-Thật sao?

-Không sai, đích xác là có chuyện như vậy.

Trần Lam lạnh lùng gật đầu cười:

-Bất quá có chút người sẽ hoàn toàn không ngờ ta lại có thể trốn ra, còn có thể xuất hiện ở nơi này!

-Trần bộ trưởng của chúng ta tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng lại thật thông minh!

Minh Diệu cũng không phản ứng Trần Lam, tiếp tục nói:

-Hắn ẩn giấu thực lực làm mê hoặc địch nhân, đánh ngã thủ vệ, chính mình trốn thoát!

-Biết là ai làm sao?

Bộ trưởng Hoa Trung nhìn Trần Lam hỏi.

-Biết!

Trên mặt Trần Lam lộ dáng tươi cười âm lãnh:

-Người kia đang ở trong chúng ta!

Hắn vươn ngón tay cũng dùng tư thế giống như Minh Diệu trước đó chỉ vào Minh Diệu:

-Chính là người!

-Di, tuy rằng tin tức của ta linh thông một chút, nhưng chuyện này không có chút quan hệ nào tới ta đi!

Minh Diệu làm ra diễn cảm như cực độ hoảng sợ lại khoa trương, xua tay nói:

-Người cũng không được oan uổng người tốt chứ!

-Ta chính tai nghe được bọn cướp giam giữ ta nói, người chỉ huy phía sau màn chính là người, mục đích là vì không muốn cho ta quay về tham gia đại hội tụ họp các khu vực!

Trần Lam chỉ vào Minh Diệu nói tiếp:

-Người còn có chuyện gì có thể ngụy biện?

-Đó là lời nói của bọn cướp, lời của bọn hắn người làm sao có thể tin đây?

Về mặt Minh Diệu vô tội nói:

-Bọn hắn nói không chừng chỉ là lời nói bừa, mục đích là vì muốn cho người hoài nghi ta, sau đó đạt tới mục tiêu đen tối của bọn hắn đây?

-Mục đích đen tối gì?

Bộ trưởng Hoa Trung nhìn Minh Diệu hỏi.

-Ta làm sao biết, ta đã nói ta cũng không phải là bọn cướp!

Minh Diệu khoát tay:

-Muốn chỉ chứng người khác, ít nhất phải xuất ra được chứng cứ chứ?

-Người...

Trần Lam nhất thời nghẹn lời, hẳn thật sự không có chứng cứ xác thực gì. Chỉ nương vào bản tường trình của chính bản thân mình, căn bản không thể kết án. Hơn nữa vừa rồi con Hồ yêu kia tình nguyện chịu đựng bị Tà Viêm phát tác trong người cũng muốn đi vào hiệp hội chỉ chứng, theo tình huống đó mà xem, cho dù có thẩm vấn Hồ yêu kia cũng không thể lấy được tin tức gì từ miệng của bọn hắn.

-Vậy người vừa mới nói người dùng Tà Viêm đánh bị thương Hồ yêu kia chính là ta, người lại có chứng cứ gì?

Trần Lam đành tạm thời đè nén cơn tức, bình tĩnh suy nghĩ, sau đó nói:

-Đừng có quên là người vừa mới nói bọn cướp nói chuyện không đáng tin. Cho dù Hồ yêu kia nói người đánh hắn bị thương chính là ta, cũng là có thể cố ý vu oan!

-Đương nhiên không được, lời nói của bọn cướp làm sao có thể tin tưởng.

Minh Diệu cười híp mắt nói:

-Đừng để một vài người có ý đồ riêng chằm ngòi quan hệ bên trong hiệp hội của chúng ta, ta đương nhiên không tin tưởng lời nói của bọn hắn!

-Vậy bằng chứng mà người nói lại là thứ gì?

-Là cái này!

Ada đã lâu không mở miệng lại đột nhiên bước tới phía trước, từ trong túi mang theo bên mình lấy ra một camera, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn:

-Đây là do tôi nhặt được trên đường, bởi vì tò mò xem qua một chút, không nghĩ tới thấy được một ít việc đã xảy ra!

-Không phải là phim ghi hình gì của Trần bộ trưởng gì đi a?

Minh Diệu giả vờ hỏi:

-Nếu như là vậy chúng ta về nhà hãy xem thì tốt hơn, nhiều người như vậy tụ tập cùng một chỗ nhìn xem có chút không thỏa đáng, dù sao mọi người đều là người có thân phận đó thôi!

-Đương nhiên không phải!

Ada cố nén ý cười mở camera:

-Rất cực là hình ảnh gì mọi người xem xong sẽ biết!

Trong camera bắt đầu phát ra hình ảnh quay chụp trước đó. Tựa hồ là hình ảnh thu được trong bóng đêm, cho nên có chút xám ngắt, sử dụng công năng quay chụp ban đêm. Bên trong hình ảnh có một nam nhân bị bịt mắt, bị xiềng xích trói buộc trên tường.

-Hình như vật này là hàng cao cấp nha, rõ ràng đến như thế, chúng ta phóng lớn nhìn xem.

Minh Diệu bật camera, hình ảnh phóng đại gương mặt nam nhân bị xích trên tường vô cùng rõ ràng.

-Oa, lại là Trần bộ trưởng sao, sao người lại bị người xích lại như vậy? Chẳng lẽ người thật sự chơi trò M?

Yết hầu Trần Lam co giật, mặc dù hắn đã có chuẩn bị đối với thủ đoạn làm khó dễ của Minh Diệu, nhưng hắn lại thật không ngờ hình ảnh hùng hổ dọa người đến như thế, từng chiêu số đều chỉ thẳng vào yếu hại. Trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ phương pháp tìm kiếm cách thoát thân.

Trong màn hình Trần Lam đang giãy thoát khỏi xiềng xích, thừa dịp trắng hán trong hình ảnh còn chưa kịp chuẩn bị, bàn tay đã nổi lên ngọn lửa trực tiếp đánh thẳng vào lồng ngực của trắng hán kia!

-Vật này cô thật sự nhặt được trên đường sao?

Ý cười trên mặt bộ trưởng Tây Bắc dù thế nào cũng không thể che giấu. Vừa rồi hẳn còn đang ưu sầu làm sao giải vây cho lão hữu, lại thật không ngờ nguyên lai tiểu tử Minh Diệu đã sớm có chuẩn bị.

-Ân, là nhất được.

Ada dương dương tự đắc gật đầu:

-Vận khí của tôi luôn rất tốt, luôn nhất được thứ tốt trên đường đi!

-Như vậy thì Trần bộ trưởng, ta nghĩ người hẳn nên cho chúng ta một lời giải thích.

Bộ trưởng Tây Bắc quay đầu nhìn Trần Lam nói:

-Đoạn phim ghi hình này đã rõ ràng chỉ chứng người sử dụng Tà Viêm Thuật đánh Hồ yêu kia bị trọng thương, cũng là bí thuật đã giết chết hội trưởng!

-Vậy thì có năng lực chứng minh điều gì?

Bộ trưởng Hoa Trung tranh luận nói:

-Bất quá chỉ là một loại thuật pháp hơi kỳ lạ mà thôi!

-Không sai, ta thừa nhận ta cũng từng tu luyện qua loại thuật pháp này.

Trần Lam bình tĩnh nói:

-Ta từng vô tình được một quyển mật thư kỳ quái, bên trong ghi chép lại thuật pháp thất truyền này. Nhưng do nó quá mức tàn nhẫn nên ta chưa từng sử dụng qua bao giờ. Mà khi ta bị cầm tù bởi vì sự tình khẩn cấp nên bị bức bách sử dụng loại thuật pháp kia công kích người bắt cóc ta. Nhưng như vậy cũng không đủ chứng minh ta là hung thủ giết chết hội trưởng!

-Chết đến nơi còn tuôn cái rắm thúì!

Tôn lão nhân đã sớm không kiềm nén được, nếu không phải có Minh Diệu lôi kéo hẳn đã sớm xông lên phía trước.

-Chứng cứ vô cùng xác thực mà vẫn còn ngụy biện, rõ ràng là người giết chết hội trưởng còn muốn vu oan lên người lão Tần!

-Chứng cứ, chúng ta cần là bằng chứng chính xác!

Bộ trưởng Hoa Trung tranh cãi:

-Dù Trần bộ trưởng biết được loại bí thuật này thì như thế nào, Tần Khai cũng có thể học được bí thuật kia như thế!

-Đúng là như thế!

Trần Lam gật đầu:

-Sau khi ta được quyển mật thư kia, bởi vì cảm giác bên trong ghi chép quá nhiều thuật pháp trọng yếu, đã giao nộp quyển mật thư cho Tần phó hội trưởng. Ta nghĩ hẳn lợi dụng cơ hội đó học được loại thuật pháp kia!

-Trần bộ trưởng, tuy rằng chúng ta cũng rất muốn tin tưởng lời giải thích của người, nhưng hiện tại toàn bộ chứng cứ đều chứng minh hiềm nghi của người còn nhiều hơn cả Tần Khai!

Bộ trưởng Tây Bắc lắc đầu:

-Muốn cho chúng ta tin tưởng lời nói của người, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

-Ta thừa nhận trong sự kiện này ta có điều giấu diếm, các người hoài nghi ta cũng có thể hiểu được, ta nguyện ý tạm thời từ chức nhận hiệp hội điều tra nhưng điều này cũng không đại biểu Tần Khai có thể thoát khỏi hiềm nghi!

Trần Lam bình tĩnh nói:

-Tần Khai cũng phải tiếp nhận điều tra giống như ta!

-Trần bộ trưởng nói rất đúng, hiềm nghi của Tần Khai cũng chưa được rửa sạch!

Bộ trưởng Hoa Trung liên tục gật đầu nói:

-Vẫn phải phát lệnh truy nã đối với Tần Khai!

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng tình thế bức người, tuy rằng Trần Lam không thể đích thân động thủ, nhưng chỉ cần có đồng minh kiên định như bộ trưởng Hoa Trung, diệt trừ Tần gia cũng không phải là chuyện không thể nào. Hội trưởng phân bộ Đông Bắc đã bị loại bỏ khỏi tổ điều tra, hiện tại bất quá là từ hai đối một biến thành một đối một, chính hắn vẫn còn kế hay. Ngoài ra các phân bộ khác chỉ là a dua, chỉ cần cấp chỗ tốt Trần Lam cảm thấy được muốn tranh thủ thu mua bọn hắn về phe mình cũng không quá mức khó khăn.

-Tiểu Diệu, cậu có ý kiến gì không?

Mất thấy sắp thắng lợi lại bị thất bại trong gang tấc, hiện tại toàn bộ hi vọng của bộ trưởng Tây Bắc đều ký thác lên trên người Minh Diệu, hắn đây về hi vọng nhìn qua Minh Diệu hỏi.

-Ta không đồng ý!

Minh Diệu lắc đầu:

-Trước đó ta đã nói thật rõ ràng, người giết chết hội trưởng chính là Trần Lam!

-Ta cũng đã nói thật rõ ràng, mặc dù ta có hiềm nghi nhưng Tần Khai cũng trốn không thoát!

Trần Lam cười lạnh nói.

-Vậy sao? Vậy cũng không nhất định!

Minh Diệu nhíu mày nhìn Trần Lam, từ trong túi lấy ra di động:

-Nơi này ta có một đoạn băng ghi âm, ta nghĩ mọi người nghe một chút!

Thanh âm của Trần Lam cùng a Nhã từ trong di động truyền ra, toàn bộ cuộc nói chuyện đều được ghi chép thật rõ ràng, trái tim Trần Lam lập tức rơi xuống tận đáy cốc.

-Hiện tại người cũng đã không còn gì để nói nữa chứ?

Ghi âm phát xong, Minh Diệu tắt điện thoại di động, dùng ánh mắt thương hại nhìn Trần Lam nói.

-Không nghĩ tới ta tâm tâm khổ khổ làm ra hết chuyện này, cuối cùng lại bị hủy trong tay tên hỗn ăn chớ chết như người.

Trần Lam nhắm hai mắt lại:

-Là ta quá coi thường người!

-Sai lầm rồi, người cũng không phải quá coi thường ta!

Minh Diệu lắc đầu:

-Người căn bản là quá để ý mình. Một tên có chỉ số thông minh so với trẻ nhược trí không bao nhiêu mà còn học người ta chơi ngầm mưu?

-Người chẳng qua có vận khí tốt hơn ta mà thôi, đặc ý cái gì?

Trần Lam nghe được Minh Diệu đem so sánh hắn với trẻ nhược trí, cũng không cách nào ức chế được lửa giận của chính mình:

-Nếu không phải nữ quỷ ngu ngốc kia đã gạt ta dao động Tà Viêm sẽ biến mất rụng vào ngày 18, ta làm sao lại lựa chọn hôm nay mời dự họp đại hội khu vực?

-Có vài chuyện ta cần phải cải chính với người một chút.

Minh Diệu khoát tay:

-Thứ nhất, nữ quỷ kia cũng không phải là quỷ hồn đơn thuần, lai lịch của nàng người sẽ không thể tưởng tượng được, chỉ có loại người ngu ngốc như người mới có thể hồ đồ mắc mưu. Thứ hai, nữ quỷ kia đích xác cũng không có lừa người, suy đoán của nàng cũng không sai, ngày đại hội dự họp khu vực, Tà Viêm trong cơ thể hội trưởng đúng là sẽ biến mất không còn một manh mối!

-Thúi lắm, nếu nói như vậy Tôn lão bắt tử làm sao tìm được Tà Viêm dao động trong thi thể của hội trưởng, ta làm sao lại thất bại trong gang tấc?

Cảm xúc của Trần Lam gần như hồng mắt.

-Suy tính của nàng vốn không có sai a, nếu như là ngày 18, dao động trong thi thể hội trưởng đích xác sẽ biến mất sạch sẽ, ta sẽ không thể làm gì được người!

Minh Diệu nhìn Trần Lam mở trừng hai mắt:

-Nhưng hôm nay mới là ngày 17 nha?

-Cái gì? Làm sao có thể?

Trần Lam ngây ngẩn cả người:

-Hôm nay phải là ngày 18 chứ? Ta rõ ràng đã thông tri từng phân bộ ngày 18 dự đại hội đi?

-Nhưng không phải sau đó người lại phát ra thông tri khác, nói cần thay đổi trước một ngày hay sao?

Bộ trưởng Hoa Trung kinh ngạc hỏi:

-Tin nhắn mấy hôm trước truyền tới, là do hiệp hội thông báo chính thức mà?

-Nguyên lai mọi chuyện đều do người khiến quỷ!

Trần Lam trong nháy mắt đã minh bạch hết thấy mọi chuyện. Tuyên bố tin tức giả, sau đó tìm người bắt cóc chính mình, nhốt dưới hầm tối, lợi dụng bọn cướp nói chuyện in tin tức sai lầm, thậm chí thu mua thư ký của mình, để in vẫn cứ tưởng hôm nay mới là ngày 18 mở đại hội tụ họp các phân bộ, mà trên thực tế cuộc họp đã diễn ra trước thời gian quy định hơn một ngày!

-Cho nên ta đã nói, chỉ số thông minh của loại người như người không thích hợp chơi âm mưu!

Minh Diệu chỉ chỉ vào đầu mình:

- Âm mưu là người có IQ ới chơi nổi, mà người chẳng qua là náo kịch chọc người bật cười mà thôi!

380. Chương 383: Nội Bộ Mâu Thuẫn

- Hồn dân, ta muốn giết người!

Đã bị phần nộ làm hôn mê cả lý trí, Trần Lam giơ lên hai tay, một đôi tay thiêu đốt lên ngọn lửa màu đen, hướng Minh Diệu đánh tới.

- Biết đầu mình ngu ngốc, liền trực tiếp động thủ đánh nhau, cách này dường như thích hợp với kẻ ngu dốt như người, có tiến bộ!

Minh Diệu thấy Trần Lam vọt tới, căn bản không hề có chút ý tứ muốn trốn tránh, chỉ nhẹ nhàng xoa bóp ngón tay:

- Chỉ là thật tiếc nuối, đánh nhau người cũng không đủ tư cách!

Vài cọng gai nhọn không chút âm thanh từ dưới mặt đất đâm ra, trực tiếp xuyên thấu bàn chân của Trần Lam, cơ hồ đem chân của hắn đâm thành tổ ong, trực tiếp ghim hắn đứng ngay tại chỗ, không thể động đây.

- Chuyện còn lại giao cho các ông, tôi phải về nhà!

Minh Diệu không hề quản tới Trần Lam đang khóc thét, kéo tay Ada rời khỏi tầng hầm của hiệp hội, chỉ lưu lại mấy phân bộ trưởng đưa mắt nhìn nhau.

- Ít nhiều nhờ có sự hỗ trợ của anh!

Ở ngay cửa lớn hiệp hội, Minh Diệu gặp được thư ký của Trần Lam:

- Cảm ơn!

- Điều là công lao của thiếu gia, tôi cũng chỉ làm phận sự của tôi mà thôi.

Thư ký hơi khom mình hành lễ:

- Năm xưa lão gia đem tôi an bài ở vị trí này, chính là vì phòng ngừa loại tình huống này phát sinh!

- Cha tôi thật đúng là lão hồ ly, lại có thể tính kế được lâu dài như vậy.

Minh Diệu nhỏ giọng than thở vài câu, kéo Ada đi ra hiệp hội.

Trên không trung vẫn luôn âm trầm, làm người ta cảm giác có chút phiền muộn. Nhưng đối với Minh Diệu mà nói, cho dù thời tiết có kém bao nhiêu cũng tốt hơn mãi co rút trong tủ nhỏ. Hắn duỗi lưng, sờ sờ túi áo, lúc này mới nhớ mình đã hút hết thuốc lá mang theo từ hôm qua.

- Đây, cho anh!

Ada nhìn thấy bộ dạng của Minh Diệu, thật bất đắc dĩ lắc đầu, từ trong túi xách lấy ra một hộp thuốc lá, ném cho Minh Diệu.

- Vẫn là Tiểu Manh hiểu biết anh, trước khi đi còn dặn riêng tôi nữa!

- Sảng!

Minh Diệu mở gói thuốc thật nhanh, rút ra một điếu châm lửa, rít sâu một hơi:

- Nên về nhà!

- Chuyện bên hiệp hội đã thu phục, tội danh của bác trai cũng đã rửa sạch, hắn cũng không cần tiếp tục đông trốn tây né nữa chứ!

Ada vừa lái xe vừa nói:

- Có rảnh cùng nhau đi ăn một bữa cơm đi, giúp tôi giới thiệu một chút!

- Ngô...

Minh Diệu mơ hồ lên tiếng, cũng không dám đem lời nói rõ, ở trong đầu suy tư hàm ý trong lời nói của Ada. Giới thiệu còn gặp mặt, đây xem như đi gặp gia trưởng sao? Tuy rằng giữa hai người luôn luôn ám muội không rõ, nhưng cũng chưa từng đem sự tình vạch rõ ra, điều này làm cho Minh Diệu có chút không thể quyết đoán. Tuy rằng mấy hồng nhan tri kỷ bên người đều không tệ, nhưng nếu như thật sự có người nào đem tầng cửa sổ kia đẩy ra, chỉ sợ sẽ phát sinh chuyện nội bộ mâu thuẫn.

Thấy Minh Diệu trả lời không rõ ràng, Ada khe khẽ thở dài cũng không thêm tiếp tục nhắc lại, lái xe chạy về chỗ tiểu khu của Minh Diệu.

Vừa mới chạy vào tiểu khu, trong lòng Minh Diệu chợt nổi lên cảm giác không thoải mái.

- Âm vang...

Một tiếng vang thật lớn, tựa hồ đã xảy ra nổ mạnh mãnh liệt. Xe của Ada còn chưa dừng ổn, hai người liền chứng kiến một bóng người đánh vỡ cửa sổ nhà Minh Diệu, mặt người lên trời từ trên rơi xuống.

- Không xong, là Mị, đã xảy ra chuyện!

Minh Diệu vội vàng đẩy cửa xe lao tới chỗ Mị đang rơi xuống, trong tích tắc tiếp lấy thân thể nàng.

- Nhanh lên...Tiểu Manh gặp nguy hiểm...

Trên người Mị đầy vết thương, miệng vết thương không ngừng tuôn tràn đem nàng biến thành huyết nhân. Bởi vì bị thương quá nặng, Mị vừa nói xong câu đó liền mất đi ý thức.

Minh Diệu cảm thấy đầu mình chợt “oanh” một tiếng, liền tranh thủ giao Mị đang trọng thương qua cho Ada, cũng không quản có người nhìn thấy hay không, trực tiếp từ dưới đất bay thẳng lên lầu.

Từ cửa sổ bay vào nhà, Minh Diệu cơ hồ không thể nhận ra đây là nhà của hắn. Toàn bộ đồ đạc trong nhà đều phá nát, nhưng trong lòng cũng không lưu lại bao nhiêu dấu vết đánh nhau.

- Tiểu Manh, Tiểu Manh, cô ở đâu?

Trong lòng Minh Diệu nóng như lửa đốt. Theo hiện trường mà xem thực lực của kẻ tập kích sâu không lường được, ngay cả người có kinh nghiệm cùng thân thủ bất phàm như Mị cũng bị đánh trọng thương, nguyên bản Diệp Tiểu Manh vốn mảnh mai vô lực chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít.

Tìm kiếm khắp trong nhà, Minh Diệu nhìn thấy a Trạch đang nằm sau sofa cùng Alie bị té ngã trong phòng bếp. Hai người cũng toàn thân đầy vết thương đã hôn mê, nhưng lại không tìm thấy ảnh tử của Diệp Tiểu Manh.

Minh Diệu giống như phát điên tìm kiếm Diệp Tiểu Manh trong đồng hoang tàn. Kẻ tập kích là ai, mục đích của bọn hắn là gì, những vấn đề này hiện tại Minh Diệu không có thời gian đi tự hỏi, trong đầu hắn chỉ còn lại hình ảnh Diệp Tiểu Manh.

- Oành!

Một tiếng vang thật lớn, cửa chống trộm bằng kim loại trong nhà đã bị mạnh mẽ đá văng ra từ bên ngoài. Lúc này Minh Diệu đã cơ hồ mất đi ý thức tự chủ, trong lơ mơ nhìn thấy một trung niên nam nhân đeo kính râm mặc áo khoác dài đứng ngoài cửa, hắn theo bản năng cho rằng đó là kẻ tập kích.

Căn bản không hề có chút nào giữ lại, hai tay Minh Diệu vung lên, một viên Ly Hỏa đường kính chừng ba thước khổng lồ trực tiếp bay thẳng ra cửa. Năng lượng cuồng bạo tản mát ra nhiệt lượng có thể thiêu cháy hết thảy đem toàn bộ những gì cản trở trên đường nó đi qua đều cắn nuốt sạch sẽ, chỉ lưu lại dấu vết cháy đen trên mặt đất lẫn sàn nhà.

- Tới đúng lúc!

Nam tử đứng ở cửa hét lớn một tiếng, đối diện quả cầu lửa khổng lồ không hề tránh né, lại trực tiếp cởi bỏ áo khoác trên người, lộ ra một thân thể cường tráng.

- Uống!

Nam tử vung hai tay, cơ bắp trên người như giãn ra, lại trực tiếp muốn dùng hai tay đón lấy. Nhưng từ cước bộ thối lui cùng gân xanh nổi bạo trên thân thể mà xem, rất rõ ràng hắn đã đánh giá thấp uy lực Ly Hỏa do Minh Diệu phát ra.

Trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi vị thịt bị nướng cháy, nam tử kia đã không thể tiếp tục dùng hai cánh tay đón nhận quả cầu lửa bay tới, quả cầu đã chen vào vòng phòng ngự giữa hai tay hắn, hướng ngực hắn lao tới.

- Uống!

Song chưởng của nam tử bởi vì dùng sức quá độ nên mạch máu đã bị nứt toác, nhưng hắn vẫn không hề buông tha. Quả cầu lửa thật lớn bị song chưởng của hắn đè ép biến dạng, cơ hồ đã biến thành hình dạng như một quả hồ lô.

- Bạo nhục cường thể 120%!

Thanh âm tiếng hét từ trong miệng hắn hô vang, “oanh” một tiếng, quả cầu lửa bị lực lượng cường đại mạnh mẽ siết chặt, lập tức nổ tung mãnh liệt.

- Ta muốn cảm tạ ngươi, thiếu niên!

Nam tử toàn thân che kín dấu vết thiêu cháy, mở miệng nói:

- Có thể làm cho ta xuất ra lực lượng cường đại như vậy vẫn là lần đầu tiên, ta...ách?

Hắn còn chưa nói xong, lại nhìn thấy thêm một quả cầu lửa còn lớn hơn vừa rồi tiếp tục xuyên qua sương khói vừa nổ mạnh hướng ngay mặt hắn bay tới.

- Người là ngu ngốc sao?

Nam tử cảm thấy vùng gáy mình bị căng thẳng, đột nhiên có hai bàn tay bắt lấy cổ hắn đem hắn nhấc cao lên. Quả cầu Ly Hỏa giã trúng chỗ hắn vừa đứng, uy lực nổ mạnh cường đại đủ đem linh hồn hòa tan làm hắn hoảng sợ.

- Người né tránh không được sao, vì sao nhất định phải đi đối kháng, đầu của người hư mất rồi sao?

Còn chưa chờ cho nam tử kia hồi phục lại tinh thần, sau gáy hắn lại bị vỗ mạnh một cái tát.

- Người biết cái gì, tinh túy của cosplay chính là hình ảnh nguyên tác kinh điển a!

Nam tử cường tráng thành khẩn nói:

- Khó có cơ hội gặp được chuyện như vậy, nếu không thử chẳng phải sẽ lãng phí tạo hình hôm nay của ta sao?

Liên tục phát ra hai quả cầu Ly Hỏa đều không thành công, trong đầu Minh Diệu rất cực đã bình tĩnh trở lại. Có thể dùng tay không đem Ly Hỏa uy lực cường đại cứng rắn bóp méo nổ tung, người kia cường hãn thể nào cũng không thể nghi ngờ.

- Hiện tại hắn nên bình tĩnh lại được rồi chứ?

Một thanh âm quen thuộc từ trong sương khói truyền đến, làm Minh Diệu vừa định tiếp tục ra tay lại dừng sờ ngay đường trường.

- Chắc chắn, thật không ngờ chỉ một thời gian không gặp, con lại thành công đến hình dạng này!

Một nam nhân từ trong bụi mù chậm rãi đi ra.

- Con quả nhiên không làm cho cha thất vọng!

- Cha?

Minh Diệu nhìn thấy rõ bộ dáng của người kia, vừa mừng vừa sợ:

- Làm sao cha lại...

- Còn có ta!

Diệp Trọng cũng từ ngoài cửa đi vào, phía sau là tráng hán thân thể bị cháy tổn thương đi theo. Nếu người đi cùng cha mình và Diệp Trọng, tự nhiên không phải là địch nhân. Lúc này Minh Diệu mới cẩn thận đánh giá tráng hán kia. Trải qua thời gian dài quan sát, Minh Diệu mới nhìn ra được người kia chính Thiên Tướng từng nhiều lần tiếp xúc qua ngày trước. Chỉ là vừa rồi hắn quá xúc động, hơn nữa Thiên Tướng lại đeo kính râm còn thay đổi kiểu tóc, vì vậy Minh Diệu nhất thời còn chưa thể nhận ra.

- Ba người vì sao lại đến...

Minh Diệu vội vàng nói:

- Đến không đúng lúc, Tiểu Manh nàng...

- Chúng tôi đã biết!

Diệp Trọng cắt đứt lời Minh Diệu:

- Chúng tôi vừa nhận được tin tức đã vội vàng chạy tới, nhưng không nghĩ ra lại đến chậm một bước!

- Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Minh Diệu vội vàng hỏi:

- Tiểu Manh đang ở đâu?

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta rời khỏi đây trước đã!

Tần Khai ngắt lời Minh Diệu:

- Người trong hiệp hội đã sắp đến, chuyện kết thúc cứ giao cho bọn họ là được!

- Sự tình có chút phức tạp, chúng ta tìm một chỗ từ từ nói.

Diệp Trọng chỉ vào a Trạch cùng Alie còn đang hôn mê nói:

- Hai cô bé này bị thương không nhẹ, mang theo hai nàng cùng đi đi!

Tuy rằng nóng lòng muốn biết an nguy của Diệp Tiểu Manh, nhưng Minh Diệu cũng biết hai người nói có đạo lý, liền gật đầu.

- Tôi bế cô bé này, cô bé đã qua thời kỳ bảo đảm chất lượng thì giao cho anh!

Nhìn thấy Alie đang nằm trên mặt đất mất đi ý thức, hai mắt Thiên Tướng lóe sáng, thương thế trên người hắn giống như đã không còn trọng yếu, bước nhanh qua thật cẩn thận đem Alie ôm vào trong ngực, giống như vừa chiếm được bảo vật trọng yếu.

Nhìn thấy Minh Diệu mang theo a Trạch cùng mấy người Tần Khai từ trên lầu đi xuống, Ada vội vàng tiến lên nghênh đón.

- Rời khỏi nơi này rồi nói sau!

Minh Diệu đem a Trạch nhẹ nhàng đặt trong xe.

Sở thích lớn nhất của người Trung Quốc là thích vô giúp vui. Bất kể là chuyện tốt hay chuyện xấu, nếu không tiến lên xem cho kỹ càng, chỉ sợ sẽ mấy ngày mấy đêm ngủ không ngon giấc. Trước đó tiếng nổ vang thật lớn đã đưa tới không ít cư dân quanh tiểu khu, Ada cũng biết hiện tại không phải lúc nói chuyện, liền gật đầu khởi động xe, theo sau xe của mấy người Tần Khai rời khỏi tiểu khu thật nhanh.

Đi theo Tần Khai tới một chỗ ẩn thân yên tĩnh, trải qua Dịch Tiên Sinh trị liệu, Mị cùng a Trạch đều đã không còn gì đáng ngại. Về phần Alie càng thêm phương tiện, chỉ cần cho nàng uống một ít máu của Minh Diệu thì miệng vết thương trên người nàng đã nhanh chóng khép lại. Kẻ tập kích tựa hồ cũng không có ý tứ muốn lấy tính mạng của các nàng, cho nên tuy rằng ba người bị thương rất nặng nhưng không nguy hiểm tới tính mạng.

- Bây giờ đã có thể nói rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra rồi đi?

Minh Diệu buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại, nhưng vừa nghĩ tới Diệp Tiểu Manh hiện tại không biết sinh tử thì lòng hắn lại nóng như lửa đốt.

- Tiểu Manh hẳn là bị người bắt đi, nhưng không cần lo lắng quá mức, nàng hẳn là vẫn còn an toàn!

Diệp Trọng mở miệng nói:

- Ít nhất hiện tại vẫn còn an toàn!

- Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Minh Diệu vội vàng hỏi:

- Chuyện này để cho tôi tới nói với anh, nói rõ cho anh hay!

Một thanh âm truyền đến từ phía sau, Minh Diệu quay đầu nhìn lại, phát hiện chính là Lưu Thiên Minh trong một thân áo trắng đã lâu không gặp. Minh Diệu rõ ràng nhìn ra được bộ dạng hiện tại của Lưu Thiên Minh tựa hồ có chút mệt mỏi tiêu tụy không chịu nổi, nữ La Sát mà hắn từng gặp qua trong tiểu trấn đang thật cẩn thận đi bên cạnh dìu hắn.

- Chuyện này nói ra thật có chút dài dòng, tôi sẽ nói ngắn gọn một chút.

Dưới sự trợ giúp của nữ La Sát, Lưu Thiên Minh chậm rãi ngồi xuống:

- Gần đây thiên địa dị động anh hẳn cũng đã có cảm giác rồi chứ?

- Thiên địa biến sắc, tất có đại yêu nghiệt xuất thế!

Minh Diệu gật đầu:

- Chẳng lẽ thương thế của anh có liên quan tới việc này sao?

- Không sai, đích thật là đại yêu nghiệt!

Lưu Thiên Minh gật đầu:

- Tôi đánh không lại nàng!

- Là yêu nghiệt gì vậy?

Minh Diệu truy vấn.

- Muốn nói rõ ràng là yêu nghiệt gì thì cũng không nói được rõ!

Lưu Thiên Minh suy nghĩ nói:

- Nếu thật cần dùng từ ngữ mà hình dung, hẳn có thể xem như là nhân yêu đi (gay)!

- Nhân yêu?

Minh Diệu sửng sốt:

- Thái Lan tới?

- Không phải, hẳn là thứ không thuộc về thế giới này!

Lưu Thiên Minh lắc đầu:

- Là một loại tồn tại mà không được thiên địa pháp tắc đồng ý, cũng không biết nó làm sao xé rách được hư không!

- Chuyện này có liên hệ gì với Tiểu Manh, vì sao con yêu nghiệt kia lại muốn bắt Tiểu Manh đi?

Minh Diệu hỏi.

- Nếu đã là yêu nghiệt không được thiên địa pháp tắc đồng ý tồn tại, muốn đi lại trên thế giới này là chuyện không thể nào!

Lưu Thiên Minh nói:

- Mặc cho nó có thần thông bao lớn, lực lượng cường thịnh ra sao, bị thiên lôi không ngừng oanh kích thì tự nhiên cũng sẽ có một ngày bị tiêu hao hết lực lượng. Vì muốn giấu diếm thiên địa pháp tắc, nó cần một vật chứa, một thân thể có được hỗn huyết nửa nhân loại nửa yêu quái là tuyển chọn tốt nhất!

- Nếu không thể đi lại trên thế gian, như vậy nó làm sao bắt đi được Tiểu Manh chứ?

Minh Diệu hỏi.

- Là mẹ tôi!

Mị khắp khiêng đi tới, thân thể suy yếu hơn nữa thần tình thật ưu thương, làm cho người nẩy sinh lòng thương tiếc tận đáy lòng.

- Nó mượn thân thể của mẹ tôi, đột nhiên xuất hiện bắt đi Tiểu Manh. Đều là lỗi của tôi, nếu không phải tôi thấy bộ dáng của mẹ tôi nên nhất thời lúng túng, Tiểu Manh cũng sẽ không bị bắt đi!

- Đây không phải lỗi của con, không nên tự trách. Dù như lúc đó con có phản kháng cũng không phải là đối thủ của nó!

Diệp Trọng đi qua, nhẹ nhàng kéo con gái lớn vào trong lòng:

- Thương thế của con rất nặng, đi nghỉ ngơi trước đi!

- Đều là lỗi của con!

Được phụ thân ôm vào trong ngực, thân thể Mị run nhè nhẹ, nhỏ giọng nức nở:

- Nếu không phải con cùng ông ngoại cứ khư khư cố chấp muốn làm ẹ sống lại, Tiểu Manh cũng sẽ không bị người bắt đi!

- Không cần đem toàn bộ trách nhiệm đều khiêng lên vai của mình, như vậy sẽ mệt chết đi!

Diệp Trọng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Mị, ôn nhu nói:

- Hiện tại con không cần nghĩ nhiều như vậy, trước tiên đem thân thể dưỡng tốt rồi nói sau!

- Nếu như đã có đồ chứa, thì tại sao nó còn muốn tới bắt đi Tiểu Manh?

Minh Diệu hỏi.

- Đại khái là bởi vì thân thể của Thiển Tuyết còn có chỗ thiếu hụt, cho nên không thể sử dụng trong thời gian dài, vì vậy nó mới đánh chủ ý với Tiểu Manh.

Diệp Trọng giải thích.

- Lại có thêm một kẻ tiếp tục muốn mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể Tiểu Manh!

Minh Diệu không tự chủ được đứng lên:

- Không được, tôi phải đi cứu cô ấy!

- Hãy bình tĩnh đừng nóng nảy!

Lưu Thiên Minh chậm rãi đưa tay đẩy Minh Diệu ngồi xuống:

- Ngay cả tôi còn đánh không lại nó, chẳng lẽ anh đi là được sao? Tuy rằng thực lực của anh hiện tại tựa hồ muốn vượt tôi, nhưng anh căn bản không biết khống chế lực lượng của chính mình, có đi cũng chỉ là chịu chết!

- Nhưng tôi cũng không thể chỉ ngồi ở nơi này không làm bất cứ chuyện gì, trông mắt nhìn Tiểu Manh bị nó đoạt xá đi!

Minh Diệu phẫn nộ đánh lên bàn một chưởng, trên bàn gỗ cứng rắn lưu lại dấu ấn bàn tay.

- Bất kể như thế nào cũng phải liều mạng!

- Anh không khả năng liều mạng!

Lưu Thiên Minh lắc đầu:

- Anh căn bản không gây thương tổn được nó. Vũ khí tầm thường cùng thuật pháp căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho nó. Nếu không phải như thế, bằng thân thể cương thi nhiều năm như tôi đây còn cứng rắn hơn sắt thép dù đánh nó không chết cũng có thể kiếm được chút lợi tức mất rồi!

- Vũ khí bình thường không thể gây thương tổn?

Một hình ảnh đột nhiên mạnh mẽ hiện lên trong đầu Minh Diệu, hắc vôi vàng bắt lấy cánh tay Lưu Thiên Minh:

- Nhân yêu mà anh nói, nó có hình dáng như thế nào?

- Nhân yêu, tự nhiên là bất nam bất nữ.

Lưu Thiên Minh cau mày, đối với việc Minh Diệu làm vò nát áo của hắn thật bất mãn:

- Phân nửa là thân nam nhân, phân nửa là bộ dạng nữ nhân, nửa đen nửa trắng, sau lưng còn có đôi cánh màu sắc trái ngược, nhìn qua giống như là đem phân nửa nam nhân cùng phân nửa nữ nhân mạnh mẽ may vá lại!

- Nửa nam nửa nữ, còn có cánh, hay là...

Minh Diệu kinh hãi.

- Căn cứ tôi nhận được tin tức, bộ dạng phân nửa nữ nhân giống như đúc a Nhã mà tôi từng gặp qua trong tổ chức, nhưng không biết vì sao lại biến thành bộ dáng như hiện tại!

Diệp Trọng ở một bên tiếp lời nói:

- Hơn nữa nghe nói tên của nàng cũng không phải gọi là a Nhã!

- Đích xác không phải gọi là a Nhã, mà gọi là Eva!

Minh Diệu cười khổ nói. Không nghĩ tới nữ nhân kia lại như âm hồn bất tán, Lilith hao hết tất cả lực lượng lợi dụng Đại Dung Hợp Thuật cùng thiên địa pháp tắc đem cô ta cùng Adam đi đày ở vùng đất ước thúc, nhưng lại không biết nữ nhân kia dùng phương pháp gì lại quay về được thế giới này, hơn nữa căn cứ theo Lưu Thiên Minh miêu tả, tựa hồ cô ta còn dung hợp được lực lượng của Adam, so với trước càng thêm cường đại. Hiện tại Lilith đã lâm vào ngủ say, lại có ai có thể đối kháng được với cô ta đây?

Nghĩ tới đây, trong đáy lòng Minh Diệu không khỏi nổi lên cảm giác vô lực. Phía trước chỉ đối phó với một mình Eva mà Minh Diệu đã không có lực đánh trả. Hiện tại Eva dung hợp lực lượng của Adam trở nên càng thêm cường đại, hấn căn bản vô lực cùng nàng ta đối kháng. Hơn nữa Lưu Thiên Minh cũng đã nói, vũ khí bình thường cùng thuật pháp căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Eva. Phía trước đánh một trận chiến với Adam, nếu không phải có Yêu Lân đã thức tỉnh, Minh Diệu căn bản không thể đánh với Adam. Mà bây giờ Yêu Lân đã bị hủy, Cổ Ấn đã bị hóa thành mảnh nhỏ trong cuộc chiến với Eva, lại đi đâu tìm được một thanh vũ khí có kiếm hồn nữa đây?

- Chẳng lẽ chúng ta thật sự không còn cách nào sao?

Minh Diệu vừa nghĩ tới thân thể Tiểu Manh bị cướp đoạt, đáng tươi cười đáng yêu quen thuộc trở thành xa lạ, trong ngực cảm thấy thật đau đớn.

- Căn bản không có được biện pháp đánh bại cô ta, cứ như vậy trơ mắt nhìn Tiểu Manh nàng...

- Phương pháp đánh bại cô ta thì có!

Thiên Tướng đẩy một xe lăn đi tới:

- Hẳn biết phương pháp có thể đánh bại nhân yêu kia!

Minh Diệu ngẩng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt đáng khinh, một nam nhân có gương mặt xấu xí đang cuộn người ngồi trên xe lăn, trên người đắp một chiếc mền màu trắng.

- Địa Tướng, tên hỗn đản này vì sao lại ở đây?

Mị nhìn thấy rõ người kia, không khỏi bật lui ra sau một bước, thần tình đề phòng.

- Không cần khẩn trương như thế!

Nhìn thấy bộ dạng đề phòng của Mị, Thiên Tướng ha ha nở nụ cười:

- Hẳn đã không còn là phần tử nguy hiểm đầy xúc tu ghê tởm của trước kia, hiện tại hẳn chỉ là một tên tiểu đình đường vô hại mà thôi!

- Tiểu đình đường?

Mị nhất thời không hiểu được ý tứ của Thiên Tướng.

Thiên Tướng đưa tay kéo ra chiếc mền trắng trên người Địa Tướng. Lúc này Minh Diệu mới phát hiện hai tay lẫn hai chân Địa Tướng đã bị băng bó trắng toát.

- Tại sao lại như vậy?

Mị kinh ngạc nhìn Thiên Tướng hỏi:

- Là anh làm?

- Người này trên đường trốn chạy đã bị Eva bắt được, vì tra tấn hấn, đã chém sạch toàn bộ ngón chân ngón tay lẫn xúc tu trên người hấn, ách, còn có cả tiểu jj của hấn, đem hấn ném ở hoang dã chờ chết, không nghĩ tới lão cương thi trên đường đào vong đã vừa lúc đụng phải hấn, liền thuận tay nhặt hấn trở về!

Thiên Tướng vui vẻ hớn hở nói.

- Các người tính toán tiếp tục giấu cọt ta, hay là muốn sớm biết được phương pháp giết chết tiện nữ nhân kia!

Vẻ mặt Địa Tướng oán độc nói:

- Ta cũng không cần tranh thủ thời gian!

- Nói cho tôi biết, thế nào mới có thể xử lý nhân yêu kia?

Minh Diệu bước nhanh tới vội vàng hỏi.

- Rất đơn giản, hủy diệt hạch của cô ta!

Địa Tướng hung tợn nói.

- Hạch?

- Không sai, chính là hạch!

Địa Tướng gật đầu:

- Người phương Đông cùng người phương Tây tuy rằng đều xưng là nhân loại, ngũ tạng lục phủ đều cấu tạo như nhau, nhưng vẫn có những chỗ khác nhau!

- Điều này tôi cũng có chút hiểu biết!

Minh Diệu gật đầu:

- Tựa hồ bởi nguyên nhân Thần Sáng Thế bất đồng!

- Từ thật lâu trước kia, lần đầu tiên khi ta nhìn thấy a Nhã, liền sản sinh hứng thú đối với cô ta.

Địa Tướng có chút tàn nhẫn liếm liếm môi:

- Trực giác của ta nói cho ta biết, nàng tuyệt đối không chỉ đơn giản là một con nữ quỷ bình thường. Cho nên ta đã ở trên người cô ta làm một ít thực nghiệm!

- Người đừng có nói cho ta nghe mỗi lần ta đi ngang qua phòng thí nghiệm của người đều nghe được bên trong truyền ra thanh âm nữ nhân rít gào cùng tiếng roi quất là đang làm thí nghiệm.

Mị đối với câu nói của Địa Tướng ra vẻ dè dặt:

- Dem hoạt động ghê tởm của người làm ra công khai còn xưng là hiến thân vì ngành nghiên cứu khoa học, người thật đúng là xứng đôi với danh hiệu chuyên gia cầm thú!

- Đa tạ khích lệ!

Địa Tướng không thèm để ý chút nào tới vẻ cười nhạo của Mị.

- Ta càng xâm nhập tìm tòi nghiên cứu, lại càng bị mê hoặc. Nhìn nữ quỷ a Nhã có bề ngoài thật bình thường kia lại tràn ngập nhiều điểm đáng ngờ, tuy rằng nhìn qua cực độ yếu ớt, chỉ cần nắm tay lại liền có thể khiến cô ta bị tan thành mây khói, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy!

381. Chương 384: Hi Vọng

-Ta từng thực nghiệm qua rất nhiều loại phương pháp, nhưng nhiều nhất chỉ có thể lưu lại trên linh thể cô ta chút dấu vết tổn thương như roi quất mà căn bản không thể giết chết cô ta. Mà những vết thương kia cũng rất nhanh liền khỏi hẳn, tốc độ khôi phục nhanh tới mức làm người ta kinh ngạc.

-Vì thế ta đã nghĩ, linh hồn cường đại cùng thân thể cường đại là hoàn toàn khác nhau. Thân thể cường đại chung quy là có cực hạn, mà linh hồn cường đại hoàn toàn không thể khống chế.

Địa Tướng giải thích:

-Khi đối diện với một linh hồn cường hân tới mức hoàn toàn không thể tiêu diệt, nhưng nếu đem nó vây khốn trong một thân thể, có thể hoàn toàn giết chết được nó hay không?

-Thì ra là thế!

Minh Diệu tỉnh ngộ:

-Giúp nàng ta có được cỗ thân thể nửa yêu nửa người kia chính là người đi?

-Là ta. Chỉ tiếc tính toán của ta xuất hiện một chút sai lầm.

Sắc mặt Địa Tướng có chút khó coi:

-Không nghĩ tới được sau khi có được thân thể nửa người nửa yêu thì cô ta trở nên không thể khống chế!

-Ta đánh cuộc, dừng ở chỗ này giả vờ ra mình là phần tử phạm tội có IQ cao gì đó, người kỳ thật chỉ là một tên ngu ngốc biến thái!

Thiên Tướng nói:

-Bị nữ nhân lừa dối thì cứ nói thẳng thôi, dù sao trên thế giới này có nam nhân nào trong đời không bị nữ nhân lừa gạt ít nhất là vài lần đây?

-Vậy người nói về hạch lại là ý tứ gì?

Minh Diệu nhìn thấy sắc mặt Địa Tướng liên tục thay đổi nói không ra lời, vội vàng hỏi sang chuyện khác:

-Bản thân ta đúng là chưa từng nghe nói qua về thứ này!

-Đây là thứ mà chỉ có linh năng giả phương Tây mới có.

Địa Tướng ho nhẹ vài tiếng, che giấu thần sắc khó xử của chính mình.

-Bọn hần tu tập thuật pháp hoàn toàn bất đồng với người phương Đông. Thuật pháp của người phương Đông phần lớn là dùng linh lực làm dẫn, điều động lực lượng trong thiên địa để bản thân sử dụng. Mà người phương Tây lại hoàn toàn ngược lại, đem thân thể mình biến thành nơi chứa đựng tồn trữ lực lượng, sử dụng lực lượng của chính mình. Cho nên linh năng giả phương Đông mới có thể sử dụng được nhiều loại thuật pháp bất đồng, mà linh năng giả phương Tây chỉ có thể sử dụng được một loại thuật pháp theo tiêu chuẩn tu tập, nhưng uy lực thì mạnh hơn nhiều!

-Vấn đề này khi tôi mới đến Trung Quốc cũng từng nghiên cứu qua, đích thật là như vậy.

Ada gạt đầu nói:

-Cho nên người phương Đông sử dụng đủ loại dụng cụ chủ yếu là dùng để phụ trợ, có thể thật nhanh điều động các loại hình năng lượng. Mà linh năng giả phương Tây sử dụng dụng cụ là vì muốn tăng cường thêm uy lực thuật pháp của chính mình.

-Bởi vì linh năng giả phương Tây sử dụng thuật pháp cần tích góp năng lượng vào trong thân thể từng chút một, khó tránh sẽ lưu lại một ít trong thân thể, theo ngày tháng lâu dài cất chứa tích súc, những năng lượng vô hình kia chậm rãi sẽ hình thành một hạch tâm bên trong thân thể.

Địa Tướng tiếp tục nói:

-Mà hạch tâm sẽ biến thành tâm điểm của tất cả lực lượng, dùng để chỉ huy điều hành việc phân phối lực lượng cùng thể lực cho hợp lý, tương đương như sự tồn tại của người chỉ huy cao nhất, khiến linh năng giả khi sử dụng lực lượng sẽ càng thêm thông thuận mà hữu hiệu. Có thể nói như vậy, người có được hạch tâm hoàn toàn không cần tốn chút sức lực đánh bại mười người đồng cấp với mình nhưng lại không có được hạch tâm!

-Vật kia tôi có thể xác nhận là có, tôi từng đọc được bên trong văn kiện của ủy viên hội tối cao, phát hiện người đầu tiên có được hạch tâm là đại ma pháp sư Mạc Lâm ở thế kỷ thứ 7, nhưng hần cũng chỉ mơ hồ suy đoán qua loa bên trong nhật ký mà thôi.

Ada nói tiếp:

-Căn cứ theo ghi chép của ủy viên hội, ở trong lịch sử linh năng giả có được hạch năng, hẳn là người đầu tiên cũng là người duy nhất!

-Xem ra vật kia đúng là đồ tốt đi!

Minh Diệu cảm thán nói.

-Bất cứ là vật gì cũng đều có tính hai mặt, hạch năng cũng giống như vậy.

Địa Tướng cười lạnh nói:

-Thứ này cũng giống như một con dao hai lưỡi sắc bén, khi nó có thể thương tổn được địch nhân đồng thời cũng sẽ tạo thành uy hiếp đối với người sử dụng. Nếu như hạch năng bị phá hư, như vậy bao nhiêu năng lượng mà linh năng giả tích góp được sẽ lập tức phát sinh bạo tẩu trong cơ thể người đó. Người có thể thử mà tưởng tượng một chút, đại lượng năng lượng trong cơ thể mình lại không thể khống chế, sau đó sẽ...

Địa Tướng làm ra động tác như nổ mạnh, mang theo vẻ tươi cười đáng khinh trên mặt.

-Nhưng không ai biết được hạch năng có hình dạng gì, lại nằm ở địa phương nào trong thân thể.

Ada nói:

-Qua nhiều năm như vậy, bên trong ủy viên hội có vô số người muốn hiểu được chân tướng của hạch năng, nhưng bất hạnh không có được manh mối. Duy nhất người có được là Mạc Lâm cũng đã chết đi nhiều năm, căn bản cũng không tìm thấy được thi thể!

-Các người không thể cũng không đại biểu là ta không thể!

Địa Tướng cười lạnh nói:

-Trên thế giới này còn chưa có việc gì mà ta làm không được!

-Chẳng lẽ ngươi...

Ada kinh hãi, tiếp theo liền lắc đầu:

-Không có khả năng. Dù người có thể tìm được thi thể của Mạc Lâm, nhưng đã nhiều năm như vậy, thi thể của hắn hiện tại chỉ sợ đã sớm hóa thành một đồng bụi đất!

-Hừ, ta cần phí nhiều công phu như vậy sao? Muốn có thi thể có hạch năng ta muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

Địa Tướng khinh miệt cười cười:

-Phải biết rằng vật kia nằm trong thân thể người thật sự rất khó phát giác, nếu không có vài trăm thi thể cho ta nghiên cứu, căn bản là phát hiện không được!

-Điều này sao có thể...

Ada kinh ngạc hỏi:

-Một trăm người có được hạch năng sao...đây căn bản là chuyện không thể nào!

-Thứ quái vật gọi là thiên sứ, người hắn đã từng gặp qua đi?

Địa Tướng không để ý tới vẻ kinh ngạc của Ada, nhìn Minh Diệu hỏi.

-Gặp qua, còn từng giao thủ!

Minh Diệu gật đầu:

-Ý của ngươi là...

-Không sai, những thiên sứ kia đều có được hạch năng!

Địa Tướng gật đầu nói:

-Muốn tạo ra một khối thiên sứ hoàn mỹ, ngoại trừ phải tạo ra một thân thể thích hợp, trọng yếu nhất là cần phải đem hạch năng do nhân công hợp thành nhỏ trồng vào trong cơ thể của bọn hắn!

-Nhưng ta đã từng giao thủ qua với bọn họ, tựa hồ không hề cường đại được như lời người đã nói!

Minh Diệu suy tư nói:

-Đúng là bọn hắn có chỗ độc đáo trong việc chuẩn xác điều khiển nguyên tố nào đó, nhưng không tới mức lợi hại như người đã diễn tả!

-Người nói chỉ là bán thành phẩm mà đám khoa học chó má của nước Đức chế tạo ra tới mà thôi, đương nhiên là không lợi hại được bao nhiêu!

Địa Tướng nói:

-Nhưng hiện tại đã chế tạo ra thành phẩm hoàn hảo, những thứ rác rưởi trước kia căn bản không thể so sánh được. Chẳng khác gì người trưởng thành cùng một đứa trẻ!

-Chênh lệch lớn đến như vậy sao?

Minh Diệu cau mày, trước đó khi hắn từng giao thủ với thiên sứ trên đảo nhỏ tại Châu Âu mà chỉ là bán thành phẩm, hắn lại so sánh kỹ lưỡng một chút, theo lời Địa Tướng đã nói hắn cảm thấy mình thật sự đã gặp may mắn.

-Nhưng chính bởi vì như vậy, cho nên xác suất thành công thấp hơn trước kia rất nhiều, ta mới có cơ hội phát hiện được chân tướng trong những sản phẩm đã thất bại!

Địa Tướng nói:

-Hạch năng liên hệ cùng một chỗ với linh hồn, bọn hắn lợi dụng không chế hạch năng chấn động đến không chế những thiên sứ kia, phát ra mệnh lệnh cho đám thiên sứ đó!

-Nói cách khác, chỉ cần phá hủy hạch năng, như vậy chẳng những tiêu diệt được thân thể của Eva, ngay linh hồn cũng bị thương tổn!

Minh Diệu thoáng trầm ngâm, tiếp theo sắc mặt đại biến:

-Tôi muốn lập tức đi cứu Tiểu Manh, nếu như nói như vậy, để Eva cướp lấy thân thể Tiểu Manh làm đồ đựng, như vậy muốn tiêu diệt nó chẳng phải Tiểu Manh cũng...

-Trên lý luận chính là như thế!

Địa Tướng nhún nhún vai nói.

-An tâm một chút đừng nóng nảy!

Tần Khai nắm lấy Minh Diệu vừa định bước ra khỏi phòng.

-Bây giờ con căn bản không thể xúc phạm được tới thân thể Eva, vô luận là thân thể hay linh hồn, con không có cách nào làm được.

-Nhưng con cũng không thể ngồi yên ở chỗ này.

Minh Diệu cắn chặt môi dưới, đối với sự vô lực của mình vô cùng thống khổ:

-Có lẽ...con có thể lén lút tìm được Tiểu Manh sau đó mang nàng đi ra, Eva căn bản sẽ không thể phát giác...

-Con rõ ràng là tự mình lừa gạt lấy mình.

Tần Khai lắc đầu nói:

-Không nói trước con căn bản không thể ở dưới mắt của Eva cứu ra tiểu quý của Diệp gia, cho dù con có thể cứu ra được nàng, vậy con có thể tiếp tục ngăn cản Eva bắt nàng đi thêm lần thứ hai hay sao?

-Con có thể mang theo Tiểu Manh ẩn nấp đi, tới một nơi vĩnh viễn không có ai tìm được chúng tôi...

Minh Diệu nói.

-Đừng có ăn nói điên cuồng kiểu như vậy!

Tần Khai cau mày:

-Một khi chiếc rổ bị lật xuống thì trứng đặt bên trong làm sao còn nguyên vẹn, nhật nguyệt biến sắc thiên địa chấn động, nhân gian sắp phải đối mặt với một trận đại họa kiếp, thế giới đều bị hủy diệt thì con có năng lực lẩn trốn nơi nào?

-Thế giới gì đó, nhân loại thế nào lại có quan hệ gì tới con đâu?

Minh Diệu tức giận nói:

-Chỉ cần Tiểu Manh có thể bình an còn sống, nhân loại có chết hết cũng không sao cả!

-Ba!

Một tiếng vang, Tần Khai không chút khách khí cho đấm con một bạt tai.

Minh Diệu có chút kinh ngạc nhìn cha của mình. Ở trong ký ức của hắn, phụ thân tuy rằng nghiêm khắc nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng động tay đánh hắn, đây chính là lần đầu tiên. Nhưng thật nhanh Minh Diệu thở mạnh một hơi, bình tĩnh trở lại. Phụ thân nói đúng, đó chỉ là những suy nghĩ chủ quan của hắn mà thôi. Nếu như thế giới đều bị hủy diệt, như vậy hắn có thể trốn đi nơi nào, mặt trăng sao?

-Tâm tình của con cha có thể lý giải, nhưng đó cũng không phải cái cớ để con làm ra chuyện ngu xuẩn!

Tần Khai thấp giọng nói:

-Hiện tại trong mọi người, duy nhất có hi vọng đối kháng với Eva cũng chỉ có con, con là hi vọng duy nhất...

-Vậy sao? Nhưng con lại không hề có chút biện pháp nào!

Minh Diệu chậm rãi ngồi xuống:

-Trên lý luận mà nói con xem như là người đã chết qua một lần, con cũng không sợ hãi tử vong, mặc dù biết phương pháp có thể giết chết Eva, nhưng mọi người cũng phải biết con căn bản không có biện pháp thương tổn cô ta, làm sao có khả năng đi phá hỏng hạch năng của nàng. Huống chi con phải đối mặt với địch nhân, cũng rất có thể sẽ là chính thân thể của Tiểu Manh...

-Điểm này cậu hoàn toàn không cần lo lắng, chúng ta vẫn còn thời gian, tuy rằng không nhiều lắm!

Diệp Trọng nói:

-Có thể phỏng chừng chúng ta còn ít nhất là một tháng thời gian dùng để chuẩn bị!

-Có ý tứ gì?

Minh Diệu sững sốt.

-Còn nhớ rõ chuyện xảy ra tại tiểu trấn hay không?

Địa Tướng nói:

-Yêu huyết trong cơ thể cô bé kia đã xảy ra bạo tẩu, theo bản năng điều khiển, nàng từng cắn nuốt ăn thịt một con La Sát!

-La Sát...

Hai mắt Minh Diệu tỏa sáng, hắn hồi tưởng lại lúc trước khi ở Châu Âu Adam muốn mạnh mẽ đi chiếm cứ thân thể của hắn, cũng đã bị vây khốn trong thân thể mình.

-Nói cách khác trong thân thể của Tiểu Manh cũng có một bộ phận máu bản tạp chất, mà máu bản kia sẽ hoàn toàn bài xích với linh hồn của Eva...

-Không sai, đích thật là như vậy!

Địa Tướng gật đầu:

-Muốn đem thân thể của cô bé kia làm đồ chứa đựng, Eva nhất định phải thanh lý sạch sẽ huyết thanh dư thừa trong người của nàng, đồng thời cũng không thể phá hủy tỷ lệ chênh lệch giữa máu huyết nhân loại cùng yêu tộc trong thân thể của nàng, đây là một quá trình vô cùng rắc rối lẫn phiền phức. Căn cứ theo suy đoán của ta, ít nhất phải hơn một tháng mới có thể hoàn thành. Trước đó tiện nhân kia nhất định không thể mạnh mẽ tiến vào thân thể của tiểu quỷ kia, trừ phi cô ta muốn tự sát!

-Như vậy trong thời gian một tháng này, chúng ta cần tìm kiếm phương pháp làm tổn thương được Eva!

Đã biết được trong vòng một tháng Diệp Tiểu Manh vẫn hi vọng được bình yên vô sự, trái tim Minh Diệu rốt cục thả lỏng một chút.

-Nhưng làm sao mà tìm được đây, vũ khí có thể thương tổn được cô ta cũng chỉ có loại linh kiếm đã thức tỉnh kiếm hồn, đó là thiên địa chí bảo chỉ có thể gặp mà không thể cầu, ở trong một tháng thời gian ngắn ngủi, chúng ta phải đi đâu mới tìm được linh kiếm có kiếm hồn đây?

-Vấn đề về linh kiếm cũng không cần lo lắng!

Tần Khai nói:

-Cha từng đưa truyền tín vật của gia chủ cho con, có mang theo trên người không?

-Ở trong này!

Minh Diệu gạt đầu, lấy ra hộp nhỏ màu xanh:

-Nhưng mà...

Minh Diệu giống như một đứa bé đã làm sai chuyện, cúi đầu đưa hộp nhỏ màu xanh cho phụ thân. Phụ thân đem vật quý trọng như vậy giao cho hắn, kết quả hắn làm cho Yêu Lân cùng Cổ Ẩn đều bị hủy, thậm chí không tìm được cả mảnh vụn, hắn có cảm giác mình đã cô phụ tấm lòng của cha mình.

Tần Khai mở hộp, nguyên trong hộp có ba thanh tiểu kiếm nhưng hiện tại chỉ có một thanh Ích Tà đã không còn linh tính cô đơn nằm bên trong.

-Có thứ này là được!

Tần Khai tựa hồ cũng không quan tâm tới chuyện Minh Diệu làm hỏng cả hai thanh kiếm khác, lấy Ích Tà ra ngoài, thoáng rót vào linh lực. Ích Tà khôi phục lại kích thước bình thường bay múa trên không trung vài vòng, chuỗi kiếm lại rơi vào trong tay Tần Khai.

-Nhưng mà kiếm hồn của Ích Tà đã bị hủy từ lâu.

Minh Diệu nói:

-Căn bản không thể gây thương tổn được Eva!

-Vấn đề này giao cho tôi đi!

Dịch Tiên Sinh vẫn mặc chiếc áo khoác dính đầy dầu mỡ, mở miệng nói:

-Ích Tà nguyên bản có được kiếm hồn, chỉ là do bị thương quá nặng làm kiếm hồn bị hủy, nhưng bản thân thanh kiếm vẫn còn linh tính. Điều chúng ta cần làm chính là cho Ích Tà có lại được kiếm hồn lần nữa!

-Chúng ta cần làm như thế nào?

Minh Diệu nghe được câu nói của Dịch Tiên Sinh, trong lòng lại dấy lên hi vọng.

-Kiếm hồn chính là linh hồn của kiếm. Kiếm hồn bị hủy thì linh hồn biến mất, tương đương với một người bị mất đi linh hồn, biến thành một cái xác không hồn.

Dịch Tiên Sinh tiếp nhận Ích Tà trong tay Tần Khai, huy vũ thành hoa kiếm.

- Muốn ột cái xác không hồn một lần nữa sống lại, phương pháp đơn giản mà cũng trực tiếp nhất chính là rót vào một linh hồn mới cho nó!

-Rót vào một linh hồn mới?

Minh Diệu hỏi:

-Là linh hồn thể nào?

-Tự nhiên là càng cường đại càng tốt!

Dịch Tiên Sinh nói:

-Linh hồn bình thường thì không hữu dụng. Nguyên bản đã không phải là thân thể của chính mình, muốn mạnh mẽ tiến nhập không những phải chịu thống khổ mãnh liệt, hơn nữa bản thân cũng sẽ bị thương tổn trong quá trình rót vào. Nếu là linh hồn bình thường chỉ sợ trước khi tiến vào được bên trong cũng đã tan thành mây khói. Cho nên chúng ta nhất định phải tìm được một linh hồn cường đại hơn nữa còn có ý chí kiên định, như vậy mới có thể thành công!

-Cường đại hơn nữa còn có ý chí kiên định...

Minh Diệu lại lâm vào trong suy tư:

-Tôi cùng quỷ sai của địa phủ cũng có chút giao tình, có lẽ có thể nhờ họ hỗ trợ dùm...

-Ta cự tuyệt!

Một đạo bạch sắc quang mang thoáng hiện ngay giữa phòng, quỷ sai trong một thân áo trắng từ trong đạo quang mang kia đi ra:

-Nhân gian giới cùng địa phủ hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào, từng linh hồn sau khi chết đều là cư dân của địa phủ, chúng ta không thể nào để cho con dân của chúng ta vì nhân gian giới phải thừa nhận thống khổ lớn như vậy. Hơn nữa nếu như linh hồn bị rót vào thân kiếm, như vậy linh hồn kia phải vĩnh viễn bị vây trong thân kiếm, không còn cách nào tiếp tục tiến vào luân hồi. Cho dù là thanh kiếm bị hủy diệt, linh hồn cũng sẽ biến thành hư vô, mà không cách nào quay trở về địa phủ. Chúng ta tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện loại chuyện này!

-Kỳ thật các người chỉ ước gì nhân gian giới nhân loại đều chết hết, biến thành con dân của các người đi.

Lưu Thiên Minh theo bản năng muốn đẩy gọng kính nhưng chợt nhớ tới mắt kính của mình đã bị hủy hoại trong lúc đánh nhau với Eva.

-Cho nên ta luôn luôn nói, đám người dưới địa phủ đều là một đám tiểu nhân ích kỷ đê tiện!

Nghe được câu nói của Lưu Thiên Minh, quỷ sai dùng ánh mắt phần nộ nhìn nam nhân cũng mặc một bộ đồ trắng như tuyết giống mình. Không chỉ nói chuyện không chút lưu tình, ghê tởm nhất chính là quỷ sai phát hiện quần áo trên người của hắn còn trắng hơn cả mình, điều này làm cho quỷ sai luôn lấy một thân áo trắng làm tiêu chí cảm thấy vô cùng tức giận.

-Không cần dùng loại ánh mắt này xem ta, người không làm gì được ta cả!

Lưu Thiên Minh chú ý tới vẻ tức giận trong mắt quỷ sai, dùng ngữ khí trào phúng nói:

-Thật đáng tiếc, ta đã sớm nhảy ra khỏi tam giới, cho dù có thật sự đã chết cũng sẽ không thuộc về địa phủ các người quản hạt, người muốn quan báo tư thù cũng không có cơ hội!

-Người...

Quỷ sai bị tức giận đến nghẹn lời. Lưu Thiên Minh nói rất đúng, cương thi đã nhảy ra tam giới, không ở trong lục đạo luân hồi, cho dù thật sự đã chết cũng sẽ không tiến vào địa phủ. Nhưng nếu muốn giết chết Cương Thi Vương ngàn năm đạo hạnh kia, chỉ sợ cũng là chuyện không thể nào, thật sự hắn cũng không có biện pháp làm gì được Lưu Thiên Minh.

-Ta nghĩ nhân tuyển thích hợp, ngoài ta ra không còn ai nữa đi!

Một thanh âm quen thuộc từ trong bạch quang truyền đến. Minh Diệu kinh ngạc đi tới, một cung trang thiếu nữ thật thanh lệ đang đẩy xe lăn giúp một gã mập mạp, từ bên trong bạch quang chậm rãi đi ra!

-Hai người sao lại đến đây?

Thấy rõ người đến, Minh Diệu kinh ngạc ngậy người.

-Thời gian dài như vậy mà anh cũng không chịu tới đón tôi, không phải đã đem tôi quên mất đi?

Hoài Tố bướng bỉnh trừng mắt nhìn Minh Diệu.

-Bản thân tôi lại hi vọng hấn vĩnh viễn cũng không nhớ tới, dù sao tôi cũng muốn chơi thêm thời gian nữa với cô đâu.

Lê bàn tử tức giận nói:

-Một năm thời gian đối với âm giới thật sự là quá ngắn!

-Tôi không thêm, chỗ của anh cũng không có gì thú vị.

Hoài Tố bất mãn nói:

-Ngay cả muốn xem phim điện ảnh cũng không được!

-Tôi không phải đã tìm cho cô rồi sao? Mỗi lần bên Bộ văn hóa tiêu hủy sách lậu hay đĩa CD, tôi đều lấy tới cho cô, cô còn không chịu hài lòng?

Về mặt Lê bàn tử ủy khuất.

-Căn bản chẳng có mấy bộ là xem được!

Hoài Tố thở phì phì nói:

-Đều là đồ lậu thì không nói, còn bị đập vụn rồi mới đốt, căn bản không thể nào xem được. Hơn nữa chất liệu quá kém, tôi muốn xem hàng cao cấp a!

-Nhưng tôi cũng không có cách nào, tôi không thể báo mộng cho cục trưởng Bộ văn hóa để cho hấn mỗi lần đem xử lý hàng lậu CD thì đừng đập vỡ trước rồi mới đốt đi?

Lê bàn tử cười khổ nói:

-Cô phải biết ngay cả máy DVD kia tôi cũng phải nhờ người quen mới lấy được tới!

-Khái khái...

Minh Diệu ngượng ngùng ho khan vài tiếng:

-Kỳ thật tôi chỉ vừa về chưa lâu, vẫn còn đang bận rộn, cho nên còn chưa có thời gian đi tìm hai người thôi...

-Cho tôi xem xem, cho tôi xem xem...

Hoài Tố chạy tới trước mặt Minh Diệu, đánh giá hấn từ trên xuống dưới:

-Chắc chắc, quý sai nói với tôi anh thiếu chút nữa đã chết kiêu kiêu, nhưng bây giờ xem ra còn thật vui vẻ nha!

-Phải đó, vì sao anh không chết cho rồi đi chứ?

Lê bàn tử ngồi một bên nói:

-Xuống dưới cùng hai chúng tôi làm bạn cũng tốt thôi.

-Lần sau, lần sau đi!

Trên mặt Minh Diệu như co rúm lại, vội vàng nói sang chuyện khác:

-Hai người vì sao lại lên đây?

-Là hai người họ yêu cầu tôi đưa lên, nói là có chuyện thật trọng yếu, cho nên tôi mới mang hai người họ đi lên!

Quý sai đứng một bên nói.

-Là do cha thông tri cho tiểu bàn tử mang theo Hoài Tố đi lên.

Tần Khai nói:

-Sau khi nhận được tin tức, chúng ta vẫn luôn một mực nghiên cứu phương pháp có thể giết chết Eva. Có thể trở thành kiếm hồn của Ích Tà tốt nhất, ngoài Hoài Tố cũng không có ai.

-Không được, con không đồng ý!

Minh Diệu vừa nghe lời này, nói như đinh chém sắt:

-Sao có thể để cho Hoài Tố đi làm kiếm hồn, nếu làm như vậy nàng sẽ bị nhốt bên trong Ích Tà, vĩnh viễn cũng không thể tiến vào luân hồi!

-Không có vấn đề gì.

Hoài Tố lắc đầu:

-Dù sao đã nhiều năm như vậy, tôi cũng vẫn bị vây ở trong nhẫn ngọc không thể tiến vào lục đạo luân hồi, bị nhốt bên trong nhẫn ngọc hay trong Ích Tà cũng không có gì khác nhau.

-Vậy thì khác hẳn!

Minh Diệu nói:

-Tiểu Ngọc, cô phải hiểu được bị nhốt trong nhẫn ngọc và bị nhốt trong Ích Tà hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Nếu như tìm được phương pháp, tiêu trừ nguyên rửa của nhẫn ngọc là cô có thể hoàn toàn tiến vào luân hồi. Nhưng nếu như cô biến thành kiếm hồn, cô sẽ không còn bất cứ cơ hội nào.

-Hơn hai ngàn năm cũng đã qua, không phải tôi vẫn cứ bị nhốt trong nhẫn ngọc đó sao?

Hoài Tố khẽ cười nói:

-Nếu như có thể tìm được phương pháp giải trừ nguyên rửa thì đã sớm tìm được rồi, tôi cần gì phải chờ đợi lâu đến như vậy? Nếu như trở thành kiếm hồn, có thể giúp đỡ được cho anh, sao tôi lại không làm đây?

-Nhưng mà...

-Tôi đã quyết định!

Hoài Tố ngắt lời Minh Diệu:

-Nên nhớ trở thành kiếm hồn còn được uy phong hơn làm một nữ quỷ trong nhẫn ngọc đó!

-Tiểu Ngọc...tôi...

Minh Diệu không biết nên nói gì mới phải.

-Đừng làm ra diễn cảm như vậy!

Hoài Tố cười hì hì nói:

- Nếu như thật sự cảm thấy ngượng ngùng muốn bồi thường cho tôi, nhớ rõ sau khi làm xong mọi việc phải mang tôi đi xem thật nhiều phim điện ảnh là được!

382. Chương 385: Tôi Chỉ Là Đi Tiểu Mà Thôi

- Yên tâm, tôi nhất định sẽ mang cô đi!

Minh Diệu trịnh trọng gật đầu:

- Dù cho cô muốn đi Hong Kong xem Nhục Bồ Đoàn 3 D tôi cũng sẽ đưa cô đi.

- Đi chết đi, ai muốn đi xem thứ đồ đó, tôi nghĩ là do anh muốn xem thì đúng hơn!

Hoài Tố trừng mắt lườm Minh Diệu:

- Tôi không thèm nhìn phim 3 D gì đó đâu, hơn nữa tôi cũng không cách nào đeo được mắt kính 3 D, xem cái rắm!

- Ha ha, bị cô xem thấu rồi!

Minh Diệu cười cười, quay đầu nhìn Dịch Tiên Sinh hỏi:

- Cần bao lâu?

- Căn cứ theo suy đoán của tôi, ít nhất cần hai mươi ngày.

Dịch Tiên Sinh suy nghĩ nói:

- Lần này so với việc làm Yêu Lân thức tỉnh cần tốn thêm nhiều thời gian mới xong.

Có Hoài Tố gia nhập, vấn đề lớn nhất cũng đã được giải quyết, tâm tình của Minh Diệu tốt cực trở nên kiên định hơn một chút.

- Ở trong đoạn thời gian này, cha sẽ tận lực liên hệ những người có thể giúp đỡ được!

Tần Khai nói:

- Hiện tại hiềm nghi của cha cũng đã được tẩy sạch, cần nhanh chóng trở về hiệp hội để chủ trì đại cục. Tuy rằng đại bộ phận lực lượng của hiệp hội cần dùng để duy trì từ trường khiến nhân gian giới giảm bớt chuyển biến xấu, nhưng vẫn có thể cố gắng rút ra được một phần!

- Tôi cũng sẽ liên hệ với bằng hữu trong Yêu tộc!

Diệp Trọng nói:

- Nhiều người sẽ có thêm nhiều lực lượng!

- Tôi cũng sẽ liên hệ với trưởng lão ủy viên hội, nhìn xem có thể điều động được một ít nhân thủ lại đây hỗ trợ hay không!

Ada nói:

- Dù sao đây cũng không chỉ đơn thuần là vấn đề của Đông Phương đại lục, đây là nguy cơ quan hệ tới toàn bộ nhân loại, tôi nghĩ bọn họ sẽ không cự tuyệt!

- Vậy ở trong đoạn thời gian này tôi nên làm gì?

Minh Diệu hỏi:

- Tôi cũng không cần ở lại đây chờ đợi đi?

- Anh có chuyện trọng yếu hơn cần làm!

Lưu Thiên Minh ở một bên mở miệng nói:

- Đêm nay nghỉ ngơi ở đây một đêm đi, ngày mai anh đi theo tôi!

- Đi đâu?

Minh Diệu hỏi.

- Tin tưởng tôi, đó là một địa phương sẽ làm cho anh cả đời khó quên.

Lưu Thiên Minh nở nụ cười thần bí với Minh Diệu, để nữ La Sát dìu mình rời khỏi phòng.

- Thời gian cũng không còn sớm, mọi người đi nghỉ ngơi đi.

Tần Khai nói:

- Thời gian của chúng ta chỉ có hạn, bắt đầu từ ngày mai sẽ vội!

Nằm trên giường, Minh Diệu cũng không cách nào đi vào giấc ngủ. Vừa nghĩ tới hiện tại không biết Tiểu Manh đang ở nơi nào, trái tim của hắn lại căng thẳng. Hắn bước xuống giường, kiểm hộp thuốc lá, bên trong đã trống rỗng. Vò hộp thuốc lá thành một đoàn ném xuống, Minh Diệu đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Hôm nay đã là 14 âm lịch, nhưng bởi vì từ trường nhân gian giới bị ảnh hưởng, bầu trời che kín mây đen thật dày, đem ánh trăng vốn đã sắp tròn đầy che phủ lại, khiến đại địa hoàn toàn tối đen. Ở trong bóng tối, một ít ánh sáng lấp lóe càng thêm rõ ràng, Minh Diệu nhìn thấy cách đó không xa có ánh lửa lập lòe, suy đoán có lẽ do Tần Khai hay những người khác đang hút thuốc lá. Hắn liền đi tới, muốn tìm chút thuốc lá để hút.

Nhưng đi tới càng gần Minh Diệu mới phát giác ra người kia không phải nam giới, mà là một thân ảnh yếu điệu. Sau khi đi tới gần Minh Diệu mới phát giác chính là Ada.

- Nhận thức lâu như vậy, tôi lần đầu tiên mới biết cô cũng hút thuốc.

Minh Diệu đi qua cười nói:

- Sao vậy, không ngủ được sao?

- Hì hì, tôi cũng là lần đầu tiên!

Ada nhìn thấy người đến là Minh Diệu, nhìn hắn cười cười, cầm nửa điếu thuốc trong tay ném xuống.

- Hoàn toàn không thoải mái như trong tưởng tượng, tôi thật sự không hiểu rõ vì sao nam nhân các anh lại thích thứ này!

- Ha ha, cô không hiểu được đâu. Thứ này đối với nam nhân mà nói cũng giống như đồ trang điểm của nữ nhân các cô, tuy rằng không phải vật phẩm cần thiết, nhưng nếu không có sẽ luôn cảm giác thiếu thốn khó chịu.

Minh Diệu cầm lấy hộp thuốc lá trong tay Ada, châm điếu thuốc:

- Sao vậy, tâm tình dường như không tốt lắm?

- Ân, có một số việc luẩn quẩn trong lòng, cho nên phải đi ra ngoài dạo suy nghĩ một chút.

Ada nhìn ra phương xa nói:

- Không biết vì cái gì, tâm lý của tôi luôn có một loại cảm giác không cam lòng, cảm giác như bị thất bại!

- Cảm giác bị thất bại?

Minh Diệu có chút mê hoặc nhìn Ada:

- Về chuyện gì?

- Hì hì, không có gì, đại khái là do tôi suy nghĩ nhiều thôi.

Ada lắc đầu:

- Tôi phải về ngủ đây, ngày mai còn tranh thủ sớm lên máy bay về Châu Âu, anh cũng đi ngủ sớm đi.

- Ân, được!

Minh Diệu gật đầu.

- Minh Diệu, tôi có một vấn đề cũng muốn hỏi anh, anh có thể trả lời tôi không?

Ada đi được vài bước, lại quay đầu đột nhiên hỏi.

- Vấn đề gì?

- Nếu...tôi nói là nếu...

Ada hít sâu một hơi, tựa hồ đã đặt quyết tâm:

- Nếu như hôm nay người bị bắt đi là tôi mà không phải Tiểu Manh, anh có đi cứu tôi không?

- Đương nhiên!

Minh Diệu cười nói:

- Như thế nào lại đi hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy, tôi đương nhiên sẽ đi!

- Như vậy anh cũng sẽ giống như bảo hộ Tiểu Manh, vì bảo hộ tôi mà không màng tới việc thế giới bị hủy diệt sao?

Trong ánh mắt của Ada tràn ngập vẻ chờ mong cùng bất an, chờ đợi Minh Diệu trả lời.

- Đương nhiên sẽ!

Minh Diệu không hề có chút do dự, đáp án đã buột miệng nói ra.

Nghe được đáp án của Minh Diệu, thân thể Ada khẽ run lên, nguyên bản vẻ mặt vắng vẻ cũng đã biến mất, mang theo dáng tươi cười vui vẻ bước nhanh tới trước mặt Minh Diệu, Minh Diệu còn chưa kịp phản ứng, đôi môi mềm mại của Ada đã đặt lên môi của hắn.

- Hi hi, câu trả lời này không tệ, tôi rất hài lòng, đây hãy xem như là thưởng cho anh.

Minh Diệu còn chưa kịp tận hưởng điểm phúc đến bất ngờ, Ada đã biến mất trong màn đêm, chỉ lưu lại một hương thơm ngát cho Minh Diệu chậm rãi thể hội đến.

- Hô, hoàn hảo lão tử phản ứng được nhanh!

Chứng kiến Ada dần dần đi xa, lúc này Minh Diệu mới thở phào một hơi:

- Nam nhân nào ở dưới tình huống như vậy mà dám nói lời không thể, kết cục nhất định sẽ bị chết rất khó coi!

- Tôi thật sự không rõ, rõ ràng tôi nhìn qua soái hơn anh, vì sao tôi lại không phao được nữ nhân đây?

Thanh âm tức giận bất bình của Lê bàn tử vang lên sau lưng Minh Diệu.

- Có một số việc rất khó nói, nhân phẩm rất trọng yếu!

Minh Diệu cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói.

- Ta phi, ít làm ra bộ này đi, lừa quỷ sao?

Lê bàn tử đẩy bánh xe, xe lăn chậm rãi lăn tới gần.

- Lần trước anh nói với tôi cảm tình cần chậm rãi nuôi dưỡng, kết quả tôi với Hoài Tổ nuôi dưỡng lâu như vậy nhưng không hề có một chút tiến triển!

- Chuyện này sao...

Minh Diệu suy nghĩ:

- Có lẽ anh cần phải có chút thay đổi về phương diện khác đi!

- Phương diện nào?

Lê bàn tử tiếp lấy điều thuốc trong tay Minh Diệu, đặt dưới mũi ngửi lấy khói thuốc.

- Nói thí dụ như...

Minh Diệu nhìn nhìn Lê bàn tử, cười khổ nói:

- Tắm rửa đi, đại ca, người bốc mùi nặng...

- Tôi cũng muốn tắm nha, nhưng anh bảo tôi làm sao mà tắm?

Lê bàn tử tức giận nói:

- Nhảy vào Vong Xuyên Hà tắm sao? Mà Hoàng Tuyền Lộ cũng không có cung cấp hệ thống nước!

- Đã trễ thế này còn chạy ra, có chuyện muốn nói với tôi sao?

Hai người làm bạn nhiều năm, có một số việc đã sớm có ăn ý.

- Có một ít chuyện, tuy rằng Hoài Tố không cho tôi nói với anh, nhưng tôi cảm thấy mình nên nói cho anh biết.

Lê bàn tử nói:

- Nếu không nói ra thì đối với nàng rất không công bình!

- Chuyện của Tiểu Ngọc?

Minh Diệu cười cười:

- Không phải là chuyện riêng của hai người đi...

- Đương nhiên không phải, tuy rằng tôi rất thích Hoài Tố, nhưng nàng đối với tôi lại không có cảm giác gì!

Lê bàn tử lắc đầu:

- Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, một năm ở Hoàng Tuyền Lộ, tốc độ tu luyện của Hoài Tố tăng rất nhanh!

- Vậy sao?

Minh Diệu gật đầu nói:

- Đích xác, Tiểu Ngọc lấy quỹ thể tu hành, địa phương kia rất thích hợp cho sự tu luyện của nàng.

- Nàng đã từng nói với tôi, nếu như vẫn tiếp tục tu luyện như vậy, chỉ cần qua thêm một thời gian nguyên rửa của nhẫn ngọc đã không thể tiếp tục chứa đựng lực lượng của nàng, nàng có cơ hội dựa vào chính lực lượng của bản thân mình mà thoát khỏi nhẫn ngọc!

Lê bàn tử cũng không lưu ý tới lời trêu chọc của Minh Diệu, vẻ mặt vẫn nghiêm túc nói.

- Cái gì?

Minh Diệu cả kinh:

- Không được, nếu nói như vậy tôi càng không thể để cho Tiểu Ngọc đi làm kiếm hồn, nàng...

- Vô ích thôi, đây là chuyện mà chính nàng quyết định, chắc chắn sẽ không chịu thay đổi chủ ý.

Lê bàn tử lắc đầu:

- Khi bác trai tìm tới hai chúng tôi đem toàn bộ mọi chuyện kể ra, Hoài Tố vốn không cần suy nghĩ đã lập tức đáp ứng, nhưng còn dặn tôi không được đem chuyện nàng có cơ hội thoát khỏi nhẫn ngọc nói lại cho anh biết!

- Làm sao lại vậy?

Minh Diệu kinh ngạc nói:

- Chuyện Tiểu Ngọc hi vọng nhất không phải là tiếp tục quay về luân hồi đầu thai làm người hay sao? Vì sao nàng lại...

- Nàng nói với tôi Tần gia có ân đối với nàng, bây giờ là tới thời gian nàng nên báo ân.

Lê bàn tử nhìn Minh Diệu nói:

- Kỳ thật tôi đã biết, nàng chỉ là muốn làm chút chuyện cho anh, có thể giúp được anh một chút, cho dù là một chút nàng cũng tình nguyện!

- Chuyện này...tôi...nàng...ai...

Minh Diệu thống khổ gãi gãi đầu, thở dài một hơi.

- Tôi nói chuyện này cũng không có ý tứ gì khác, tôi chỉ muốn cho anh biết nàng làm như vậy hoàn toàn là vì anh, để cho anh hiểu được nguyên nhân.

Lê bàn tử chậm rãi đẩy xe lăn rời đi:

- Mỹ nhân ân trọng, chuyện anh thiếu nàng cho nên về sau anh nhất định phải đối xử tốt với nàng một chút!
- Tốt một chút, như thế nào mới là tốt một chút đây?

Minh Diệu cười khổ lắc đầu:

- Nhiều nhất là đưa nàng đi xem điện ảnh nhiều một chút, chẳng lẽ còn cười được nàng hay sao chứ? Nếu cần lấy thân báo đáp, một thân thịt của tôi căn bản cũng không đủ phân chia a!
- A, anh ở đây, làm hại tôi tìm anh khắp nơi!

Một thanh âm non nớt từ một hướng khác truyền đến.

Minh Diệu quay đầu nhìn lại, Alie vẫn còn có chút tái nhợt tiều tụy mặc chiếc áo ngủ bằng lụa màu trắng, đôi chân trần đang đứng cách đó không xa, chẳng khác gì tinh linh bóng đêm.

- Cô đã tỉnh, vết thương đã ổn rồi chứ?

Minh Diệu cười hỏi.

- Ân, đã không còn gì đáng ngại, đa tạ máu của anh!

Alie cúi đầu nhìn xuống chân của mình, không ngừng dũa bốn lên ngón tay mình, tựa hồ có chút ngượng ngùng:

- Ân...có chuyện...này...tôi có lời muốn nói với anh...lại không biết nên làm sao mở miệng...anh cũng biết người ta sống lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên...việc kia...
- Cô đừng có nói với tôi cô cũng là...

Minh Diệu cười khổ nói:

- Tôi thật không tốt như cô tưởng tượng đâu, thật sự, lại nói tuổi tác của hai chúng ta cũng không thích hợp, cô còn nhỏ...a không phải, là tôi còn quá nhỏ...
- Anh đang nói cái gì?

Alie có chút hoang mang mở to hai mắt:

- Cái gì mà tôi nhỏ anh nhỏ?
- Không có việc gì, tôi chỉ lầm bầm lâu lâu một chút mà thôi!

Minh Diệu khoát tay nói:

- Rất cục cộ tìm tôi có việc gì?
- Ân, việc kia...thật xin lỗi!

Alie do dự thật lâu mới hạ quyết tâm, đột nhiên cúi đầu lớn tiếng hô.

- Di?

Minh Diệu kỳ quái hỏi:

- Vì sao phải nói xin lỗi?
- Tôi không chiếu cố tốt cho Tiểu Manh đều là lỗi của tôi, tôi không thể bảo vệ nàng cho tốt...tóm lại là thật xin lỗi!

Alie lại cúi đầu thật sâu giải thích.

- Chuyện này không liên quan gì đến cô, không cần để ý.

Minh Diệu đi qua vuốt vuốt lên mái tóc bạc của Alie:

- Lúc ấy là ban ngày, lực lượng của cô nguyên bản đã bị hạn chế không thể phát huy. Hơn nữa cho dù cô có thể toàn lực ứng phó, cũng không phải là đối thủ của Eva, cho nên đừng nên tự trách mình!

- Nhưng Lilith điện hạ phái tôi tới bên cạnh anh, chính là vì cần giúp đỡ cho anh, nhưng tôi lại không có giúp được gì, nếu như bị Lilith điện hạ biết được...

Biểu tình của Alie như sắp khóc.

- Ha ha, không có chuyện gì, Lilith chắc chắn sẽ không bởi vì loại chuyện này mà trách cô đâu.

Minh Diệu cười nói:

- Không biết đến khi nào nàng mới có thể tỉnh lại, nàng sẽ không biết chuyện này. Cho dù nàng đã biết, tôi cũng sẽ giúp cô giải thích!

- Thật vậy chăng?

Hai mắt Alie sáng long lanh nhìn lên Minh Diệu.

- Thật sự!

Minh Diệu gật đầu cười.

- Vậy thì tốt quá...ân, ý của tôi là...anh làm phi thường tốt!

Alie cao hứng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, nhưng trong nháy mắt tựa hồ cảm thấy làm vậy thật thẹn thùng, vội vàng dừng động tác, đôi tay nhỏ bé đặt lên miệng che lại ho khan vài tiếng, nghiêm trang nói:

- Lời đã hứa sẽ không thể đổi ý, anh có thể cam đoan không?

- Được được được, tôi cam đoan!

Minh Diệu cười lắc đầu, nhẹ nhàng nhéo nhéo lên mặt Alie:

- Như vậy cô yên tâm rồi chứ?

- Làm sao anh có thể nắm mặt một thực nữ như vậy được, điều này thật sự quá mức thất lễ.

Sau khi nghe được Minh Diệu cam đoan, Alie vội vàng giãy thoát khỏi tay Minh Diệu.

- Tuy rằng anh trợ giúp tôi, nhưng trợ giúp thực nữ thoát khỏi khó khăn vốn là trách nhiệm của nam sĩ, cũng không phải cái cớ cho anh lòng tham không đáy!

Tiếp theo, Alie quay đầu đi, chìa một bàn tay nhỏ bé đưa tới trước mặt Minh Diệu, sắc mặt có chút ửng đỏ:

- Xem như ban thưởng cho anh đã trợ giúp tôi, tôi sẽ đặc biệt cho phép anh hôn lên tay tôi là được!

- Ban thưởng? Còn đặc biệt cho phép?

Minh Diệu hung tợn gõ lên đầu Alie một cái:

- Nhiều lời vô nghĩa như vậy, con nít không được chạy loạn ban đêm, mau về phòng ngủ!

- Làm sao anh có thể đối đãi với một thực nữ thô lỗ như vậy!

Alie ôm đầu bất mãn nói:

- Lại nói huyết tộc đều chỉ ngủ ban ngày, buổi tối làm sao có thể ngủ được?

- Vậy tự mình đi chơi, đừng có tới làm ồn tôi!

Minh Diệu chán nản gãi đầu:

- Tóm lại đừng tới làm ồn tôi, tôi muốn yên lặng một chút!

- Anh còn chưa ngủ sao?

Thật vất vả mới đuổi Alie rời đi, thanh âm một nam nhân lại từ sau lưng Minh Diệu vang lên. Minh Diệu quay đầu nhìn lại, lại là Thiên Tướng để trần toàn thân chỉ mặc một chiếc quần lót.

- Làm ơn đi, có lời gì ngày mai hãy nói tốt hơn, tôi muốn đi ngủ!

Minh Diệu có chút phát điên gãi đầu mình, căn bản không thèm quan tâm tới Thiên Tướng, chạy nhanh trở về phòng của mình.

- Tôi không có gì muốn nói với anh nha?

Nhìn thấy Minh Diệu bỏ chạy như vừa thấy quỷ, Thiên Tướng ngơ ngác khó hiểu gãi gãi đầu trọc của mình:

- Tôi chỉ muốn đi tiểu, thấy anh thì chào hỏi một tiếng mà thôi...

383. Chương 386: Mỡ Gì Đó Chẳng Hận Là Thứ Ghét Nhất

- Ở trong trí nhớ của tôi hôm nay là ngày mà anh rời giường sớm nhất!

Nhìn thấy Minh Diệu đi ra khỏi phòng, Alie ngáp dài nói:

- Thời gian đã đến, tôi cũng cần đi ngủ!

- Đừng nha, tiểu Alie, chúng ta chơi thêm chốc lát nữa được không?

Thiên Tướng nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ bừng cầu xin nói:

- Tiếp tục một ván, chơi thêm một ván là được rồi!

- Không chơi nữa, kỹ thuật của anh quá kém!

Alie ném xuống bộ bài.

- Anh tổng cộng thiếu tôi hai mươi mốt thanh kẹ, bốn mươi hai quả dưa chuột cùng một trăm bốn mươi sáu quả cà, không thể quyết nợ!

Nói xong cô bé ném lại Thiên Tướng với vẻ mặt uể oải cũng không quay đầu lại đi về phòng của mình.

- Hai người cùng nhau chơi bài cả đêm sao?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

- Phải đó, ha ha ha ha...Khó có cơ hội tìm được một thượng hạng tiểu la lỵ như thế, tuyệt đối không thể lãng phí.

Thiên Tướng hào sảng ngửa mặt lên trời cười dài nói:

- Nhưng chỉ là không nghĩ tới tôi lại thua cả đêm. Tiểu la lỵ hiện tại thật sự là quá lợi hại!

- Vậy Alie nói chuyện thanh kẹ dưa chuột gì đó là chuyện gì?

Minh Diệu vốn định nói Alie cũng không thể tính là tiểu la lỵ, nhưng nghĩ lại liền đem lời nói nuốt trở vào.

- Đương nhiên là vật dùng đặt cược thôi.

Thiên Tướng giải thích:

- Có chuyện gì không đúng sao? Chơi bài mà không có tiền đặt cược thì còn ý tứ gì?

- Không, tôi chỉ muốn hỏi, vì sao vật dùng đặt cược đều là thứ có hình dáng đặc biệt như vậy đi?

Minh Diệu mang theo vẻ mặt hư hỏng cười hỏi.

- Chuyện này...

Thiên Tướng cũng lộ ra dáng tươi cười như lòng hiểu mà không cần nói:

- Anh biết mà...

- Thương thế của anh ổn rồi chứ?

Minh Diệu nhìn lên cánh tay của Thiên Tướng, đã được tháo băng, trên tay dù vẫn còn chút cháy đen nhưng hẳn đã không còn chuyện gì đáng ngại.

- Chuyện ngày hôm qua thật xin lỗi, lúc ấy tôi có chút xúc động, cho nên ra tay không đúng mực!
- Không có việc gì, nói tới tôi còn phải cảm tạ anh.

Thiên Tướng cười ha ha:

- Ngày hôm qua bởi vì thời gian quá ít, cho nên tôi căn bản không kịp chuẩn bị quần áo, đành phải chọn một bộ đơn giản nhất vội vội vàng vàng chạy ra cửa. Nếu không phải Ly Hỏa của anh tương tự như linh hoàn, tôi cũng không biết làm sao biểu lộ ra vẻ tinh túy...
- Vậy sao?

Minh Diệu co rúm mặt:

- Không hóa trang ra cửa anh sẽ chết sao?
- Sẽ!

Thiên Tướng trầm ngâm hồi lâu, mới nhảy ra một chữ làm Minh Diệu không ngừng cười khổ.

- Những người khác đâu?

Minh Diệu nhìn chung quanh một thoáng, ngoài hẳn ra mấy cửa phòng khác đều mở toang, Ada cùng phụ thân bọn họ hẳn đã sớm rời giường, nhưng không nhìn thấy bóng dáng bọn họ.

- Mấy người kia thức dậy liền đi, cũng không nói qua một tiếng!

Thiên Tướng nói:

- Nhưng lão cương thi nói muốn đi tản bộ, mang theo nữ La Sát đi ra cửa, hiện tại cũng sắp trở lại rồi!
- Anh đã tỉnh ngủ rồi sao? Như vậy chúng ta cũng có thể khởi hành!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, lời còn chưa dứt đã thấy nữ La Sát dìu Lưu Thiên Minh đi tới.

- Được!

Minh Diệu gật đầu:

- Cần mang theo thứ gì không?
- Không cần.

Lưu Thiên Minh lắc đầu:

- Anh chỉ cần đi theo tôi là được!

Minh Diệu gật đầu, mặc áo khoác đi theo Lưu Thiên Minh ra khỏi nhà.

- Biết lái xe không?

Lưu Thiên Minh ném cho Minh Diệu một xâu chìa khóa.

- Anh lái xe, tôi chỉ đường!
- Phiền toái như vậy, anh tự lái không phải là tốt sao?

Minh Diệu có chút khó hiểu hỏi.

- Tôi không có căn cước, không thể thi lấy bằng lái xe!

Lưu Thiên Minh nói xong chui vào băng ghế sau.

- A, đều đi hết rồi, thật thanh tịnh hơn!

Thiên Tướng sờ sờ đầu trọc của mình:

- Mình cũng đi ra ngoài tản bộ một vòng vậy, đi ra chợ mua chút dưa chuột cà chua gì đó, đêm nay tiếp tục!

Trên đường đi tới chợ, khi Thiên Tướng đi ngang qua rừng cây chợt nghe được bên trong rừng truyền ra thanh âm cây cối bị vũ khí sắc bén chém đứt, xuất phát từ lòng tò mò, hắn theo thanh âm tìm qua.

- Vì sao, vì sao, vì sao mình lại là người yếu ớt nhất!

Tận sâu trong khu rừng, trên đầu a Trạch bằng bó, một tay bởi vì gãy xương mà bằng lên trước ngực, nàng đang dùng tay không bị thương cầm một thanh băng kiếm trong suốt giống như một người điên liên tục chém lên đại thụ ngay trước mặt. Trên mặt đất phủ kín những nhánh cây bị chém rụng, xung quanh là một mảnh hỗn độn.

- Vì sao, vì sao tiến bộ lại chậm như vậy!

Chỉ có thể chất mạnh hơn người thường được một chút, thương thế của a Trạch cũng không tốt hơn hôm qua được bao nhiêu. Nàng vốn bị thương suy yếu nên thể lực chống đỡ không được nữa, lập tức té ngã xuống đất. Mồ hôi rơi trên mặt đất, trên người chảy ra chút máu, a Trạch nắm chặt tay hung hăng dẫm một quyền xuống mặt cỏ.

- Vì sao, chỉ có mình yếu đuối như vậy, một chút tác dụng cũng không có!

Sau khi tỉnh lại trong cơn hôn mê, a Trạch cũng không dám tiếp tục nhắm mắt lại. Chỉ cần nàng vừa nhắm mắt lại, hình ảnh trước khi hôn mê sẽ hiện lên trong đầu nàng. Nữ nhân đột nhiên xuất hiện không chút dấu hiệu báo trước, căn bản không thể phản kháng được chút nào liền bị đánh ngất đi. Lực lượng mạnh mẽ tới mức làm người ta không dám tưởng tượng làm a Trạch căn bản không cách nào đối kháng, nàng thậm chí cảm giác hiện tại mình chỉ bị thương mà không trực tiếp bước lên đường hoàng tuyền là chuyện vô cùng may mắn.

Nhưng may mắn cũng sẽ không vĩnh viễn buông xuống trên người của nàng, hơn nữa nàng trở mắt nhìn Tiểu Manh bị người bắt đi mà không giúp được gì làm nàng vô cùng khổ sở. Nàng bất mãn đối với thực lực của mình, sợ hãi nữ nhân đã bắt đi Tiểu Manh, làm nàng không cách nào nhắm mắt ngủ. Sau khi tỉnh lại, nàng đã giãy dụa đứng lên rời khỏi giường, đi vào rừng cây dùng loại phương thức gần như tự ngược chính mình không ngừng tu luyện.

- Cô làm như vậy không có tác dụng gì đâu.

Thiên Tướng thấy a Trạch lại giãy dụa ngưng kết băng kiếm, nhin không được mở miệng nói:

- Dục tốc bất đạt, tu luyện cũng phải chú ý phương pháp. Dù cô có tiếp tục cũng không cách nào đề cao thêm lực lượng của chính mình, nhưng còn làm cho thương thế thêm chuyển biến xấu!

- Nhưng tôi cũng không còn biện pháp nào...

Nhìn thấy Thiên Tướng từng trợ giúp mọi người ở tiểu trấn xuất hiện, a Trạch vô lực dựa vào thân cây ngồi bệch xuống mặt đất.

- Tôi không muốn làm người kém cỏi nhất, tôi không muốn mình mơ hồ bị người dễ dàng giết chết, tôi cũng muốn đi cứu Tiểu Manh. Nhưng bây giờ tôi...

A Trạch nhìn thân thể đầy vết thương chồng chất của chính mình:

- Căn bản chuyện gì cũng không làm được, giống như một gánh nặng cho người khác!

- Việc tu hành cũng cần có thiên phú, cũng không phải chỉ cần cố gắng là có thể.

Thiên Tướng nói:

- Tư chất của cô chỉ là trung thượng mà thôi, cũng không quá nổi bật, với tuổi tác hiện tại của cô có thể dựa vào chính mình đạt được trình độ như bây giờ đã là không tệ rồi, không cần quá mức cưỡng cầu!

- Nhưng vẫn hoàn toàn không đủ a!

A Trạch lắc đầu, đột nhiên ngẩng phắt lên nhìn Thiên Tướng, ánh mắt lóe ra hi vọng:

- Tôi nhớ được ông rất lợi hại, có thể dạy cho tôi không?

- Dạy cho cô? Muốn báỉ ta làm sư phụ sao?

Thiên Tướng cau mày đánh giá a Trạch:

- Ân...thật khó làm đi...

- Chỉ cần có thể đề cao thực lực của tôi, để cho tôi có thể đi cứu Tiểu Manh, điều kiện gì tôi cũng có thể đáp ứng.

A Trạch vừa mới nói xong câu đó lại nhìn nhìn Thiên Tướng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Dù cho ông muốn làm chuyện gì kỳ quái đối với tôi, cũng đều có thể...

- Tôi cự tuyệt!

Thiên Tướng nói như đinh chém sắt:

- Thật xin lỗi, cô đã vượt qua tuổi tác để có thể làm ra chuyện kỳ quái gì, đã trễ mất tám năm!

- Như thế nào đều được cả, dạng điều kiện gì tôi cũng có thể đáp ứng.

A Trạch vội vàng nói:

- Tôi chỉ muốn ở trong đoạn thời gian này mau chóng đề cao thực lực của chính mình, sau đó cùng bọn họ đi cứu Tiểu Manh.

- Đúng là khó khăn!

Thiên Tướng nghĩ nghĩ nói:

- Tôi học chính là theo lộ tuyến lực lượng hình, hơn nữa sử dụng còn là thuật pháp của Yêu tộc, mà cô sử dụng thuật pháp hẳn là nhất tự chân ngôn của Phật gia đi. Yêu cùng Phật, hai bên căn bản không đi cùng một đường...

- Không sao cả, ngoại trừ nhất tự chân ngôn, tôi còn tu tập qua Luyện Khí thuật của Đạo gia.

A Trạch vội vàng nói:

- Môn phái gì đó tôi cũng không để ý, hơn nữa tuy rằng tôi biết được nhiều nhưng không có sư phụ chính thức, tôi có thể báỉ ông làm sư phụ!

- Như vậy sao...tuy rằng lớn tuổi một chút, nhưng có một nữ đồ đệ nhìn thuận mắt cũng là chuyện không tệ lắm.

Thiên Tướng suy nghĩ nói:

- Cô tên là gì?

- Tôi gọi là a Trạch, sư phụ!

A Trạch vội vàng trả lời.

- A Trạch sao...

Thiên Tướng sờ sờ cằm:

- Tên thật thế nào?

- Sư phụ cứ gọi là a Trạch thì tốt rồi.

- Nếu tôi thu cô làm đồ đệ, thì phải biết được tên thật của cô đi?

- Không cần, sư phụ gọi là a Trạch thì được rồi mà!

- Nè nè, tôi chỉ là muốn biết tên thật của cô gọi là gì mà thôi.

- Ân, việc này...

A Trạch thoáng do dự:

- Kỳ thật sư phụ gọi là a Trạch thì tốt hơn, tên thật không trọng yếu...

- Cô đúng là người kỳ quái, chẳng qua chỉ là hỏi tên mà thôi.

Thiên Tướng đối với thái độ qua loa của a Trạch có chút tức giận:

- Sao cô không có thành ý một chút nào vậy!

- Sư phụ, tôi rất có thành ý...

A Trạch do dự hồi lâu mới mở miệng nói:

- Bái sư thật phải nói tên thật sao?

- Phải, là chuyện phải biết!

- Ân, việc này...tên thật của tôi là...

A Trạch hạ quyết tâm, ghé vào bên tai Thiên Tướng nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

- Ân?

Thiên Tướng nghe xong ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn a Trạch từ trên xuống dưới:

- Hiện tại còn có người gọi tên này sao?

- Khi tôi sinh ra, cha tôi mê truyện của Kim Dung vô cùng.

Thần tình a Trạch xấu hổ cùng giận dữ, nói:

- Làm ơn đi, thỉnh gọi tôi là a Trạch là được rồi!

- Khẩu vị của cha cô thật nặng nha...

Thiên Tướng bất đắc dĩ nói:

- Vậy tôi gọi cô là a Trạch đi.

- Đa tạ sư phụ!

- Ân, này, tôi muốn hỏi thêm một câu.

Thiên Tướng suy nghĩ hồi lâu, sau đó mở miệng nói:

- Vậy cô có Hung Bộ Hỏa Diễm hay Thiết Giáp Phi Quyền không?

- Hoàn toàn không biết...

- Sẽ không sao?

Thiên Tướng gãi đầu:

- Vậy Nam Đẩu Bạo Tinh Phá thì sao?

- Cũng không...

- Thật đáng tiếc...

Thiên Tướng nhìn ra xa, chậm rãi thở dài.

...

Minh Diệu theo chỉ dẫn của Lưu Thiên Minh lái xe tới một vùng núi cực kỳ hẻo lánh, xuống xe đi thêm một lúc, rốt cục đi tới trước một sơn động thật lớn.

- Ở ngọn núi hẻo lánh như vậy không ngờ có sơn động lớn đến như thế!

Minh Diệu nhìn cửa sơn động rộng hơn ba thước cảm thán nói:

- Nhưng tôi thật không hiểu được, anh dẫn tôi tới đây làm gì?

- Đương nhiên là vì huấn luyện cho anh!

Lưu Thiên Minh lấy ra đèn pin, đẩy dây leo rậm rạp ngoài sơn động, đi vào trong.

- Huấn luyện tôi? Huấn luyện cái gì?

Minh Diệu đi theo sau lưng Lưu Thiên Minh hỏi.

- Tình hình hiện tại của anh thật giống như năm xưa tôi mới đạt tới thân thể cương thi.

Lưu Thiên Minh vừa đi vừa nói:

- Bên trong cơ thể tràn ngập lực lượng vô cùng, sau khi giải trừ cấm chế trùng điệp do Thần Sáng Thể lưu lại trong cơ thể tiên thiên của nhân loại, sau đó có thể phát huy ra lực lượng vô hạn. Nhưng bởi vì cổ lực lượng này quá mức cường đại, anh căn bản không thể chân chính nắm giữ nó trong tay.

- Gần đây tôi đã tiến bộ hơn rất nhiều!

Minh Diệu nói:

- Hiện tại đã hoàn toàn không còn xuất hiện tình trạng dùng sức quá độ mà thoát lực nữa.

- Như vậy mà anh đã thỏa mãn sao?

Lưu Thiên Minh quay đầu lại nhìn Minh Diệu nói:

- Vậy đối với khả năng điều khiển linh lực đây? Có thể tùy tâm sở dục sao?

- Điều này cũng còn cần chút thời gian mới có thể thích ứng, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Minh Diệu suy nghĩ nói, tuy rằng đã có thể nắm giữ được điểm mấu chốt của chính mình, sẽ không còn hiện tượng vì dùng sức quá độ mà thoát lực, nhưng muốn nói có thể tỉ mỉ nắm giữ chuyển vận linh lực trong cơ thể Minh Diệu hoàn toàn chưa làm được. Hiện tại khi Minh Diệu cùng địch nhân tác chiến hoàn toàn không có vấn đề, nhưng nếu muốn làm được khả năng tỉ mỉ dùng linh lực tiến hành trị liệu cho người khác thì vẫn hoàn toàn chưa được.

- Ảnh hưởng rất lớn!

Lưu Thiên Minh lắc đầu nói:

- Nếu so với đối thủ yếu hơn anh thì không ảnh hưởng toàn cục, nhưng nếu so với đối thủ cường đại hơn anh nếu có thể chuẩn xác khống chế được lực lượng của chính mình, giảm bớt được hao tổn vô nghĩa là một việc vô cùng trọng yếu. Tiết kiệm được càng nhiều linh lực thì sẽ tăng thêm một phần hi vọng thắng lợi!

- Chuyện này mỗi ngày tôi đều đang luyện tập, nhưng tiến bộ không lớn.

Minh Diệu nói:

- Nói ra thật sự dễ dàng nhưng nếu muốn làm được phải có thật nhiều thời gian luyện tập!

Minh Diệu được Lilith giúp đỡ giải trừ hạn chế thực lực đã tăng nhiều, nhưng lại không thể giống như trước kia chuẩn xác khống chế được linh lực của chính mình. Giống như một người chỉ biết lái mô tô lại ngồi lên lái tên lửa, muốn linh hoạt khống chế như lúc lái mô tô là việc vô cùng khó khăn.

- Nếu chỉ muốn như trước vẫn còn chưa đủ.

Lưu Thiên Minh vừa đi vừa nói:

- Nếu anh làm còn tốt hơn cả trước kia, mới có cơ hội đánh bại yêu nghiệt nọ. Ít nhất anh cũng phải đạt tới tiêu chuẩn hiện tại của tôi thì mới xem như có đủ tư cách!

- Nói đùa sao?

Minh Diệu kinh ngạc nói:

- Anh là lão quái vật đã tu luyện mấy ngàn năm, tôi chỉ mới luyện một tháng thời gian mà thôi a, làm sao có thể?

- Cho nên chúng ta mới cần phương pháp huấn luyện đặc biệt khác!

Lưu Thiên Minh nhìn Minh Diệu cười thần bí:

- Chúng ta đã đến!

- Đây là địa phương gì vậy?

Minh Diệu lúc này mới phát giác hai người trong bất tri bất giác đã đi tới trước một cửa đá khổng lồ.

- Đi vào anh sẽ biết!

Lưu Thiên Minh vươn tay cho Minh Diệu:

- Nơi này cấm khói lửa, đưa thuốc lá cùng bật lửa của anh cho tôi!

- Cố làm ra vẻ huyền bí, nói ra anh sẽ chết sao?

Minh Diệu than thở lấy ra thuốc lá cùng bật lửa đưa cho Lưu Thiên Minh, sau đó dùng sức đẩy ra cửa đá.

- Rốt cục là...

Cảnh sắc phía sau cửa đá làm Minh Diệu chấn động. Ngay giữa trung ương thạch thất thật lớn là một động lớn, vực sâu không thấy đáy tối đen, mà ở trung ương vực sâu có một cột đá thô to, phát ra một ít ánh sáng kỳ quái.

- Để tôi giải thích với anh!

Lưu Thiên Minh chậm rãi bước tới hai bước đến phía sau Minh Diệu.

- Hiện tại, đi xuống đi!

- Anh nói tiếp đi...a...

Minh Diệu còn chưa kịp phản ứng, móng của hắn đã bị đá một cước, thân thể mất đi thăng bằng ngã xuống bên dưới vực sâu.

- A...ba...

Lưu Thiên Minh nghe được tiếng nước truyền lên sau khi Minh Diệu ngã xuống, hài lòng gật gật đầu.

- Đau đau đau đau đau chết tôi a hỗn đản, anh muốn mưu sát sao?

Minh Diệu gãy dựa đứng lên từ trong nước, nơi này tuy rằng rất cao, nhưng ở bên dưới có nước dâng tới tận ngực làm hòa hoãn xung đột, hơn nữa Minh Diệu lại có thể trạng cường hãn, cũng không có gì đáng trở ngại. Tay hắn mò được một vật thể hình cây gậy, cầm lên cẩn thận quan sát mới nhận ra đó là xương đùi của con người. Minh Diệu sờ sờ trong nước, phát hiện bên trong có không ít tàn cốt của người chết.

- Nghe đây tiểu tử!

Thanh âm của Lưu Thiên Minh từ phía trên truyền xuống:

- Nếu không phải thời gian cấp bách, ta sẽ không mang tiểu tử ngươi tới nơi đây. Nơi này là do năm xưa ta vô tình phát hiện được một nơi tu luyện thật tốt, vừa vặn thích hợp với tính hướng của ngươi hiện tại!

- Cái gọi là tu luyện chính là ngươi đem ta đẩy xuống đây sao? Bên trong nội thành có rất nhiều tòa lầu bốn năm mươi tầng, cần gì phải chạy xa mãi tới nơi đây.

Minh Diệu tức giận hô to:

- Còn nữa, nơi này rốt cục là địa phương nào, tại sao lại có nhiều xương người đến như vậy?

- Ha ha, hiện tại việc mà ngươi phải làm chính là từ phía dưới bò lên!

Lưu Thiên Minh ở trên cao nói:

- Chỉ cần trong vòng một tháng này ngươi có thể bò lên lần nữa, xem như ngươi đã đủ tư cách!

- Ngươi cũng đã quá xem thường ta, chút độ cao này đối với ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

Minh Diệu nhìn chung quanh một lần, trong bóng đêm có thể lơ mơ nhìn thấy ở trước mặt hắn có một cây cột đá thô to, dựng thẳng lên trên đỉnh vực, hắn là điểm dừng chân mà hắn nhìn thấy lúc đi vào. Hắn dùng lực nhảy lên, muốn thuận thế bắt lấy cột đá để leo lên, kết quả không ngờ hai tay hắn lại trơn tuột không thể bám chặt liền trực tiếp từ phía trên rơi xuống.

- Đây là...mỡ?

Minh Diệu sờ sờ cột đá trơn mịn, cau mày tự nhủ.

- Không sai, là mỡ, hơn nữa cũng không phải loại mỡ bình thường.

Thanh âm của Lưu Thiên Minh từ phía trên truyền xuống:

- Loại mỡ này trơn phi thường, so với bất cứ loại mỡ nào cũng đều trơn hơn. Chỗ này nguyên bản ở thời cổ đại được dùng để giam cầm những phạm nhân tội ác tày trời nhưng không thể xử tử. Chỉ cần từ nơi này ngã xuống, không có bất kỳ người nào có thể đi lên được nữa. Ta đặt cho loại mỡ này cái tên gọi là Ái Điền Du, rất êm tai phải không?

- Ta x, đây không phải là người rõ ràng muốn chơi ta sao? Ta không biết bay, làm sao có thể đi lên được!

Minh Diệu không cam lòng thử xem nhiều lần, phát hiện vô luận là vách tường khắp bốn phía hay cột đá ở trung ương đều được bôi loại mỡ kỳ quái kia, trơn tuột tới mức không thể bám vào.

- Còn nữa, tên hỗn đản người trong óc ngoại trừ những phim tình yêu động tác Nhật Bản cũng không còn thứ khác sao? Lại đi đặt cái tên kỳ quái như vậy?

- Lời của ta còn chưa nói xong đâu.

Lưu Thiên Minh tiếp tục nói:

- Nhưng loại mỡ kỳ quái này còn có một đặc tính, đối với linh lực tương đối mẫn cảm, thích bám lên vật thể tràn ngập linh lực. Muốn bò lên chỉ có một phương pháp, chính là đem linh lực vận chuyển lên tay, lợi dụng đặc tính của loại mỡ này mà chậm rãi bò lên!

- Cất, người không nói sớm, loại sự tình đơn giản này làm sao làm khó được ta!

Minh Diệu phun phì phì vào hai bàn tay xoa xoa, thoáng vận lên linh lực, hai bàn tay nổi lên một trận bạch quang. Hắn đem hai tay thử thăm dò áp vào trên cột đá, điều chỉnh thử vài lần mới phát hiện đúng như lời Lưu Thiên Minh đã nói, mỡ trơn này khi bám vào lòng bàn tay sẽ sản sinh cảm giác thật kè cận. Nhưng Minh Diệu còn chưa kịp cao hứng đã phát hiện ra vấn đề, mỡ trơn trên cột đá cũng không thoa đều đặn, có nhiều có ít. Muốn lợi dụng tính dính của mỡ mà bò lên, linh lực chuyển vận cũng phải không ngừng thay đổi theo mỡ ít hay nhiều, một khi xuất hiện chút ít lầm lỗi thì mỡ trơn sẽ biến trở về trạng thái trơn tuột, làm cho Minh Diệu lại rơi ngược trở xuống đấy.

- Lão bất tử hỗn đản, lại không nói một tiếng mà đá ta xuống dưới này!

Minh Diệu thử xem nhiều lần đều bởi vì không thể vận chuyển linh lực khổng chế chính xác mà rơi trở xuống.

- Ái Điền Du gì đó đúng là vô cùng đáng ghét, trở về sẽ đem hết cất chứa bỏ ra xóa sạch!

Hiện tại nơi này theo Minh Diệu thấy quả thật còn đáng sợ hơn cả đầm rồng hang hổ, đầu ướt đầm mồ hôi, Minh Diệu giống như loài thằn lằn dán sát cột đá, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ mình vừa khinh thường lại bị rơi xuống dưới.

- Nè tiểu tử, đã qua sáu ngày mà người chỉ mới bò lên có một chút như vậy!

Lưu Thiên Minh ngồi bên trên chậm rì rì nói:

- Cho dù là ốc sên còn nhanh hơn người không ít!

- Hỗn đản, bụng của ta đã đói bẹp mà người còn ở đó mĩa mai.

Minh Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chờ sau khi ta đi lên, tuyệt đối sẽ...
- Vậy thì chờ người đi lên rồi nói sau!

Lưu Thiên Minh trực tiếp ngắt lời của Minh Diệu:

- Nhưng ta phải nhắc nhở người, nếu dựa theo tiến độ này, dù người có thể đi lên đây, nhưng tiểu quỷ kia của Diệp gia chỉ sợ cũng đã bị...
- Không cần người nói ta cũng biết, im lặng ngoan ngoãn chờ đi, đừng tiếp tục làm ồn, ta sẽ phân tâm.

Minh Diệu tức giận đáp. Kỳ thật trong lòng của hắn cũng sốt ruột vạn phần, sáu ngày, đã qua sáu ngày thời gian. Ở trong sáu ngày này Minh Diệu thật gian nan bò lên trên, chẳng khác gì một con ốc sên. Tuy rằng hắn đã tận hết cố gắng lớn nhất, nhưng kết quả vẫn không lý tưởng. Nếu tình hình này vẫn tiếp tục như thế, đừng nói là một tháng, cho dù là một năm Minh Diệu cũng không lên trên được.

- Hồn dân, cũng không chuẩn bị cho ta chút đồ ăn gì đó, người cho rằng tất cả mọi người đều giống như người không cần ăn uống suốt mấy ngàn năm sao!

Minh Diệu cẩn thận điều chỉnh linh lực trên bàn tay trái, căn cứ theo số lượng mỡ trên cột mà điều chỉnh, sau khi xác định hoàn toàn vững chắc lúc này hắn mới cẩn thận đem tay phải vươn lên tới.

- Chúc mừng chúc mừng, người lại bước lên được thêm một bước tiến tới thắng lợi. Nếu tiếp tục như vậy ta nghĩ ước chừng khi đội bóng Trung Quốc bắt được cúp vàng thì người nhất định có thể bò lên tới.

Lưu Thiên Minh ở bên trên nói:

- Nhưng trước khi đó ta hi vọng người không bị đói chết mới tốt!

Hiện tại Minh Diệu cũng đã không còn tâm tư đi tranh cãi với hắn. Sáu ngày liên tục không ăn uống gì, tiêu hao linh lực cũng không cách nào bổ sung, hiện tại Minh Diệu cần phải tiết kiệm khí lực mới có đủ lực lượng mà leo đi lên. Cột đá cao gần ba mươi thước, hiện tại Minh Diệu chỉ mới đi được một ít cm mà thôi.

384. Chương 387: Danh Nhân Không Mặc Quần Áo

Cho dù đã biết được phương pháp có thể leo lên, nhưng vẫn khó khăn vô cùng. Mỡ phân bố trên cột đá không đều, cho nên phải căn cứ theo từng vị trí khác nhau mà điều chỉnh linh lực của hắn. Hơn nữa lượng mỡ kia cũng không phải cố định không thay đổi, bởi vì ảnh hưởng của sức hút trái đất, mỡ vẫn đang không ngừng tuột xuống dưới. Cho nên dù hắn có muốn bảo trì bất động tại chỗ, cũng phải không ngừng điều chỉnh vận chuyển linh lực, muốn đi lên càng thêm gian nan.

Minh Diệu liên tục thử vài lần đều thất bại. Dem cả bàn tay đều bám vào cột đá là một lựa chọn ngu xuẩn, bởi vì nguyên nhân lượng mỡ không đồng đều, căn bản rất khó đem cả bàn tay điều chỉnh linh lực dao động cho từng bộ vị được hoàn toàn thích hợp. Sau hai ngày Minh Diệu liên tục thất bại, hắn mới tìm được bí quyết. Hắn đem linh lực tập trung vào những đầu ngón tay, chỉ dùng đầu ngón tiếp xúc với cột đá, như vậy nhờ vào lực tiếp xúc giảm bớt mà càng thêm dễ dàng khống chế.

Nhưng gọi là dễ dàng khống chế cũng chỉ là so sánh với mấy ngày trước mà thôi, khó khăn vẫn còn rất lớn. Không ngừng điều chỉnh lượng linh lực lớn nhỏ trên những đầu ngón tay, còn phải chống đỡ sức nặng của toàn thân thể, còn phải lợi dụng bàn tay còn lại mà bò lên, cho dù Minh Diệu muốn tiến bước cũng phải vận dụng toàn bộ tâm thần, đồng thời vận dụng cả mười ngón tay của mình.

- Thời gian đến rồi, ta cũng nên trở về xem phim truyền hình đây, ngày mai ta trở lại thăm người.

Lưu Thiên Minh nhìn vào đồng hồ trên cổ tay nói.

- Chờ một chút, cho ta ăn chút gì chứ, ta sắp chết đói!

Minh Diệu ở bên dưới hô:

-Đã sáu ngày đêm không ăn thứ gì, bụng ta sắp dẹp lép rồi...

-Lấy thức ăn đi vào thì dễ dàng, nhưng ngươi làm sao ăn?

Lưu Thiên Minh nhìn Minh Diệu bên dưới nói:

-Dù cho ngươi có thể làm được, nhưng ta đề nghị ngươi đừng ăn thì hơn!

-Vì sao?

Minh Diệu khó hiểu hỏi.

-Sau khi ăn đồ vật vào, vạn nhất ngươi muốn thải ra thì làm sao bây giờ?

Lưu Thiên Minh hỏi:

-Đói bụng dù sao cũng thoải mái hơn mang một đống quần phân mà bỏ đi?

-...

Tuy rằng Minh Diệu hận đến ngứa răng, nhưng không thể không thừa nhận lời nói của Lưu Thiên Minh đích xác là có đạo lý. Nếu như ăn xong đồ ăn lại muốn đi nhà cầu, chỉ sợ hắn còn chưa luyện được bốn sự vừa ghé vào cột đá vừa cởi bỏ dây lưng quần.

-Vậy thì như thế này đi, ngày mai chúng ta gặp lại.

Lưu Thiên Minh nhìn xuống dưới vẫy vẫy tay, xoay người rời đi.

-Lão hỗn đản...

Minh Diệu nhất thời phân thần không kịp khống chế, ngón trỏ tay trái chưa kịp vận dụng linh lực nên bị trơn tuột, làm hắn hoảng sợ toát mồ hôi lạnh. Nhưng cũng may bốn ngón khác vẫn còn chặt chẽ khống chế trên cột đá nên miễn cưỡng ổn định được thân hình. Minh Diệu vội vàng tập trung tâm thần, không dám tiếp tục suy nghĩ lung tung, chuyên tâm cảm giác lượng mở tiếp xúc trên đầu ngón tay.

Ngày thứ sáu, còn cách đỉnh vực 27.5 thước.

-Chủ nhân, nếu tiếp tục như vậy, hắn thật có thể bò lên trên trong vòng một tháng hay sao?

Từ sơn động đi ra, nữ La Sát đi theo phía sau hỏi:

-Cứ theo đà này, đó là chuyện không thể nào đi!

-Ha ha, sẽ không, ta xem trọng hắn!

Lưu Thiên Minh lắc đầu nói:

-Người có thể trong thời gian ngắn như vậy đã nắm giữ được bí quyết, hắn là người đầu tiên. Cho dù là ta, lần đầu tiên khi luyện tập cũng phải dùng tới nửa tháng thời gian!

-Nhưng ngài bất đồng với hắn, với thân thể bất tử của ngài, cho dù vài chục năm không ăn không uống cũng không vấn đề gì, nhưng hắn bất quá chỉ là nhân loại mà thôi.

Nữ La Sát khó hiểu hỏi:

-Chỉ sợ trước khi bò được lên trên hắn cũng đã bị chết đói đi?

-Ngươi không phát hiện sao, tiểu tử kia khi đang bò lên trên còn có khí lực mạnh mẽ cãi nhau với ta.

Lưu Thiên Minh cười nói:

-Linh lực trong cơ thể tiểu tử kia rất dồi dào, có linh lực ủng hộ hắn bị đói mười ngày nửa tháng tuyệt đối không thành vấn đề!

-Cho dù là có linh lực ủng hộ, nhưng không phải sẽ bị tiêu hao hết sao?

Nữ La Sát tiếp tục hỏi:

-Vậy nửa tháng sau làm sao bây giờ?

-Ta sẽ không chờ hẩn thêm nửa tháng, nếu sau bảy ngày nữa hẩn còn chưa lên được, như vậy chúng ta cứ trực tiếp rời khỏi nơi này là tốt nhất.

Lưu Thiên Minh thản nhiên nói.

-Di, trước đó ngài không phải nói sẽ cho hẩn một tháng thời gian sao?

Nữ La Sát kinh ngạc hỏi:

-Một tháng thời gian bò lên trên đã rất miễn cưỡng, tại sao còn giảm thêm một nửa thời gian?

-Người cho là một tháng thời gian chỉ để cho hẩn làm chút chuyện như thế sao?

Lưu Thiên Minh cười cười nói:

-Đây bất quá chỉ là một bắt đầu mà thôi, mặt sau còn có đặc sắc hơn đang chờ hẩn đâu!

Ngày thứ mười, khoảng cách với trên đỉnh còn 12 thước.

Tuy rằng đã bị đối bụng tới mức ép tới sau lưng, nhưng động tác của Minh Diệu so với trước đó nhanh hơn không ít. Theo luyện tập không ngừng, Minh Diệu đối với khả năng khống chế linh lực bên trong cơ thể càng thêm thuần thực, cột đá cao gần 30 thước hẩn đi đi hơn một nửa, mà trong đó có một phần tư khoảng cách hẩn đã hoàn thành trong ngày hôm qua. Minh Diệu phỏng chừng với tốc độ này nhiều nhất thêm hai ngày là hẩn có thể thành công đi lên.

-Chờ đó cho ta, lão bất tử!

Minh Diệu vừa bò lên vừa mắng trong lòng.

-Xem đi lên tới ta làm sao thu thập người!

Dùng một bàn tay cố định thân thể của chính mình, Minh Diệu lại dùng bàn tay còn lại với lên trên. Nhưng lần này xúc cảm lại khác hẩn, ngón tay Minh Diệu vừa mò tới một khe hở nho nhỏ.

-Di, nơi này sao có cái khe?

Minh Diệu dùng tay thử thử, cái khe kia thật dễ dàng đem ngón tay thò vào bên trong. Tuy rằng bên trong khe nứt cũng có chút mỡ trơn, nhưng so với mặt ngoài cột đá lại ít hơn rất nhiều.

-Ha ha, thật tốt quá, có thể lợi dụng cơ hội này nghỉ ngơi một chút!

Minh Diệu phỏng chừng vì thời gian trôi qua quá lâu, cột đá xuất hiện hiện tượng nứt vỡ bên ngoài, cho nên xuất hiện cái khe kia. Bởi vì lượng mỡ bên trong khe không nhiều lắm, hơn nữa bởi góc độ nên không cần phí nhiều khí lực vẫn có thể chống đỡ được thân thể. Đã mười ngày không được ăn gì, còn không ngừng dựa vào điều chỉnh linh lực chuyển vận bò lên cột đá, Minh Diệu cảm giác có chút mệt mỏi, cho nên hẩn quyết định lợi dụng khe hở nghỉ ngơi một chút.

Chỉ là không nghĩ đến khi Minh Diệu đem tay vươn vào trong khe, trong nháy mắt đem trọng tâm chuyển dời đến khe hở, hẩn lại cảm giác như mình vừa đụng chạm phải thứ gì đó. “Răng rắc” một tiếng vang lên, tựa hồ như vừa kích hoạt cơ quan...

-Oa, chuyện gì vậy a?

Cột đá trên đỉnh đầu Minh Diệu chậm rãi dâng lên một đoạn, lộ ra một cái khe xoay vòng quanh cột đá. Trong giây lát, đại lượng mỡ trơn từ trong khe nứt bắn ra, ở trên đỉnh đầu Minh Diệu đã hình thành một vòng lá chắn trong suốt chẳng khác gì một bức vách tường.

-Người không ngoan, đây là trừng phạt!

Thanh âm của Lưu Thiên Minh truyền đến từ phía trên:

- Nói thế này, những kẻ luôn ôm tâm lý may mắn nhất định sẽ có hại!

-Ta chẳng qua là muốn nghỉ ngơi một chút mà thôi, không đến mức làm tuyệt như vậy đi?

Minh Diệu rụt đầu hô lên:

-Lần sau tuyệt đối không tái phạm, làm ơn đem thứ này tắt đi đi!

-Vô dụng, thứ này tắt không được!

Lưu Thiên Minh đáp:

-Thứ này vốn dùng bố trí cạm bẫy cho những kẻ vượt ngục, mà cơ quan khổng chế nó cũng đã sớm hỏng mất. Hơn nữa cơ quan này phun ra mỡ trơn là tuần hoàn, từ bốn vách tường chảy mỡ xuống sẽ bị hứng lấy rồi cuộn ngược trở lên, cho nên người đừng trông cậy nó sẽ tự mình dừng lại!

-Không phải chứ!

Minh Diệu ngẩng đầu nhìn mỡ trơn đang không ngừng phun trào ra tạo thành vách tường, hồi hận xanh ruột. Ở dưới áp lực cường đại như thế, số lượng mỡ trơn phun ra dù là suối phun trong công viên cũng không so sánh nổi, tốc độ đủ sánh với dao rọc giấy, vô cùng sắc bén.

-Ta làm sao mà đi lên đây?

-Được rồi, xem như ngươi vi phạm lần đầu, ta từ bi cho nói cho ngươi một lần!

Lưu Thiên Minh nói:

-Kỳ thật cũng rất đơn giản, lợi dụng linh lực đem bản thân mình bảo vệ, từ giữa đi xuyên qua!

-Đi xuyên qua? Nói đùa gì vậy?

Minh Diệu kinh ngạc nói:

-Chỉ hướng lên trên đi đã thật khó khăn, còn muốn ta một bên dùng linh lực bảo vệ mình một bên đi tới, ngươi cho ta là thần tiên sao?

-Không còn biện pháp nào khác.

Lưu Thiên Minh ở bên trên thản nhiên nói:

-Đây là kết cục khi muốn làm càn!

Minh Diệu cũng không quan tâm tiếp tục cãi nhau với Lưu Thiên Minh, hấn dùng một tay chống đỡ thân mình, mà tay kia lại vươn lên chỗ vách tường mỡ. Nhưng chỉ nháy mắt hấn liền rút tay trở về. Áp lực cường đại trực tiếp hất văng tay hấn ra ngoài, thiếu chút nữa đã làm cho hấn không thể khống chế mà ổn định được thân thể. Hấn cúi đầu nhìn bàn tay của mình, giữa bàn tay kim hoàng sắc hiện lên một đạo dấu vết màu trắng thật rõ ràng. May mắn hấn đã dùng Kim Quyết bảo vệ bàn tay, nếu không Minh Diệu phỏng chừng áp lực cường đại kia đã đủ đem bàn tay hấn chặt đứt.

Mặc dù đã được Kim Quyết bảo vệ, nhưng áp lực vách tường mỡ cường đại cũng không tạo thành thương tổn gì thực chất đối với Minh Diệu. Nhưng nếu như dùng Kim Quyết bảo hộ thân thể, như vậy ngón tay sẽ không thể trực tiếp tiếp xúc với cột đá, cũng không thể dùng linh lực ổn định được thân thể.

-Điều này vốn không cách nào thực hiện được!

Minh Diệu cắn răng nói:

-Dù ta có thể xuyên qua tầng lá chắn này mà không bị thương tổn, nhưng căn bản không cách nào tiếp tục đi tới. Hơn nữa mỡ áp lớn như vậy, sẽ trực tiếp hất ta ngã xuống cột đá!

-Phương pháp ta đã nói cho ngươi biết, làm như thế nào thì chính ngươi phải nghĩ biện pháp!

Lưu Thiên Minh nhìn đồng hồ:

-Ra vẻ như hôm nay ngươi không thể nào bò lên, ta cũng không cần ở lại đây cùng ngươi lãng phí thời gian, chúng ta ngày mai gặp lại đi!

-Ngươi là lão hỗn đản!

Tuy rằng Minh Diệu hận đến ngứa răng, nhưng lại không thể làm được gì, chỉ trơ mắt nhìn thân ảnh Lưu Thiên Minh biến mất trên đỉnh đầu.

-Ta nguyên rửa người cả đời đi nhà cầu không có giấy!

-Chủ nhân, cơ quan kia là ngài cố ý mở ra sao?

Sau khi đi ra nữ La Sát hỏi:

-Hắn có thể thành công sao?

-Ngay chút vấn đề ấy cũng không giải quyết được, như vậy hắn cứ ngoan ngoãn ở lại bên trong đừng đi ra ngoài tìm cái chết thì tốt hơn!

Lưu Thiên Minh nói:

-Đi thôi, chúng ta xuống chân núi đi dạo, nói không chừng có thể tìm được linh cảm đặt tên cho người!

-Từ bỏ đi, chủ nhân!

Về mặt nữ La Sát lo lắng nói:

-Trực tiếp gọi tên trước kia của ta không được sao?

-Đương nhiên không được, không có chút cá tính nào!

Lưu Thiên Minh lắc lắc đầu nói:

-Nếu như đã thành người hầu của ta, như thế nào có thể kêu tiểu Hoa bình thường như vậy, ta đặt tên cho người người lại không thích!

-Ta không phải không thích...

Về mặt nữ La Sát đau khổ nói:

-Nhưng mà mấy cái tên kia đều là...

-Mấy cái tên làm sao vậy?

Lưu Thiên Minh nói:

-Bọn họ đều là người nổi danh đó!

-Ta biết!

Nữ La Sát thở dài một hơi:

-Đều là những danh nhân không mặc quần áo!

Ngày thứ mười hai, khoảng cách trèo lên đỉnh vẫn còn 12 thước.

Bởi vì quá mệt mỏi, Minh Diệu thật sự không nhịn được ngáp một tiếng. Người chính là như vậy, bị bức càng dữ dội thì chuyện có thể làm được sẽ càng nhiều. Vài ngày trước Minh Diệu còn đang cố sức tìm kiếm vị trí thay đổi trên cột đá, hiện tại hắn đã có thể theo bản năng điều chỉnh linh lực của mình, dù không cần cố ý đi khống chế nhưng vẫn có thể theo bản năng bảo trì thân thể trên cột đá mà không bị rơi xuống.

Nghỉ ngơi một lát, Minh Diệu mở to mắt. Nhìn nhìn chính mình, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Hiện tại mình chẳng khác một con Koala, ôm lấy thân cây cũng có thể ngủ. Nhưng nghe nói Koala một ngày cần ngủ hai mươi giờ, bốn giờ khác hai giờ để ăn cơm, hai giờ ngắn ngủi, vô ưu vô lự. Hơn nữa Koala không có thiên địch, đa số Koala bởi vì quá già mà không nắm được thân cây nên rơi xuống ngã chết, quả thực là nhân viên công vụ của động vật giới. Minh Diệu cảm giác mình thật thảm, không ăn không ngủ, nhưng chết kiểu này thật có chút tương tự như Koala.

-Hôm nay nhất định phải nghĩ biện pháp leo đi lên, sau đó đi tìm lão bát tử kia tính sổ!

Trong lòng Minh Diệu thầm nghĩ:

-Không đúng, ăn cơm trước tốt hơn. Ăn xong đi tìm hắn tính sổ. Ngồi...ăn xong không bằng tìm một chỗ tắm rửa...lại matxa...hút thuốc...rồi ngủ một giấc...

Bất quá những chuyện này đối với hắn hiện tại chỉ là tưởng tượng mà thôi. Nếu không có cách nào khác đi xuyên qua mỡ tường trên đỉnh đầu, hết thấy đều là nói suông. Mấy ngày nay Minh Diệu đã thử thật nhiều lần, toàn thân đều đau điếng. Sau nhiều lần thăm dò, Minh Diệu rốt cục nghĩ ra một chủ ý không tệ. Nhưng bên trong có chút mạo hiểm, hơn nữa đối với việc khống chế linh lực cùng góc độ đều yêu cầu phi thường cao, vì nghĩ ngơi dưỡng sức, Minh Diệu mới híp mắt chốc lát, thoáng khôi phục một chút tinh lực.

-Thắng bại phải xem trong lúc này, chính thức làm đi!

Minh Diệu hít sâu một hơi, tinh thần tập trung cao độ. Hắn dùng một tay ổn định thân thể, dùng tay còn lại cởi bỏ giày cùng tất chân. Thoáng nhúc nhích ngón chân, hai chân Minh Diệu chạm vào cột đá, bạch quang lóe lên nơi đầu ngón chân rồi biến mất. Hắn đem linh lực vận xuống ngón chân, dùng hai chân chặt chẽ kẹp lấy cột đá ổn định thân thể.

Hai tay Minh Diệu duỗi thẳng về phía trước, bàn tay khép lại, đồng thời nửa thân trên nổi lên một tầng quang mang màu vàng, cả người giống như một chiếc phi toa xuyên vào bên trong mỡ tường.

Bởi vì có Kim Quyết bảo hộ, mỡ áp cũng không mang đến bao nhiêu thương tổn cho Minh Diệu. Nhưng do áp lực quá lớn, thân thể Minh Diệu cũng không thăng tấp được như trước mà cả người phải cong lại.

-Chính là hiện tại!

Nửa người trên xông qua mỡ áp, Minh Diệu chịu đựng mỡ áp cường đại cố sức điều chỉnh lại thân thể, rốt cục lại gian nan dùng tay bắt lấy được cột đá.

-Ha ha, lão tử thành công!

Minh Diệu dùng hai tay chống đỡ, buông khống chế linh lực trên chân, đồng thời dùng Kim Quyết bảo vệ nửa người bên dưới. Bởi vì mỡ áp đập vào, nửa người dưới của Minh Diệu bị áp lực trực tiếp đẩy lên. Hắn nắm chắc cột đá, dùng cả tay chân bắt đầu hướng trên đỉnh đi tới.

- Cơm của ta, thuốc lá của ta, giường của ta, ta tới!

385. Chương 388: Trong Lòng Mỗi Người Đều Có Một Ngọn Núi Brokeback

-Còn thiếu chút nữa...

Cả cánh tay Minh Diệu không ngừng run rẩy, vô luận là thể lực hay linh lực đều đạt tới cực hạn, hiện tại duy nhất chống đỡ hắn chẳng qua là tín niệm trong lòng mà thôi.

-Đã làm tới loại tình trạng này, làm sao có thể ngã xuống ở đây...

Bắp tay bên tay trái lại co rút, loại đau đớn này thật làm người ta căn bản không cách nào chịu đựng được. Minh Diệu cố nén đau đớn, lại tiếp tục tiến lên thêm vài cm.

Ngày thứ mười ba, cách đỉnh còn 1.27 thước.

1.27 thước, đối với rất nhiều người mà nói đây bất quá chỉ là một khoảng cách hai bước tùy ý đi ra, hoặc là chiều dài khi thoải mái mở rộng đôi tay. Ở trong trí nhớ của Minh Diệu, ngay cả chiều cao của tiểu Quát cũng còn cao hơn một chút. Nhưng khoảng cách nhìn qua như bé nhỏ không đáng kể kia hiện tại ở trước mặt Minh Diệu biến thành chương ngại cơ hồ không thể vượt qua.

Đã liên tục hơn mười ngày không được ăn uống gì, Minh Diệu vốn đã có thân thể gầy gò hiện tại càng thêm khô quắt, hai mắt đỏ đậm, trên người dính đầy dầu mỡ. Tuy rằng thân thể đã không còn chịu nổi gánh nặng, nhưng Minh Diệu vẫn còn tiếp tục kiên trì lên.

-Đã sắp tới cực hạn...

Minh Diệu cảm giác toàn bộ thế giới đang không ngừng xoay tròn, mà mười ngón tay cơ hồ đã mất đi tri giác.

-Làm ơn đi, cơ thể của ta, nhất định phải kiên trì tới cùng a...

Rốt cục ở một giờ sau, một bàn tay của Minh Diệu từ phía dưới vươn lên, mò tới mặt đất thô mà cứng rắn.

-Rốt cục đã lên tới, ta rốt cục thành...

Minh Diệu còn chưa kịp vui mừng, lại thật không ngờ bởi vì thời gian dài dùng sức, thể lực đã đạt tới cực hạn nên cơ thể hắn theo bản năng chợt co rút lại. Ngón tay không thể khống chế bị buông lỏng, thân thể hắn mất đi lực lượng chống đỡ, lại muốn trượt xuống cột đá trơn bóng kia.

-Hỗn đản, thật sự không được sao?

Minh Diệu cố gắng ổn định thân thể nhưng toàn bộ thân thể hắn tựa hồ đang muốn đối lập với đầu óc của hắn, căn bản không thể khống chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình tuột xuống.

-Xem ra ta tới thật đúng lúc!

Một bàn tay lạnh như băng chặt chẽ bắt được cánh tay Minh Diệu, mỉm cười dùng sức kéo Minh Diệu đi lên.

-Hô hô hô hô...

Minh Diệu nằm trên mặt đất, thanh âm vô cùng suy yếu.

-Ta còn tưởng rằng lần này hoàn toàn xong rồi đâu. Nếu thật sự ngã xuống, ta không còn chút khí lực đi trở lên lần nữa!

-Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn xem như người thông qua.

Lưu Thiên Minh nhìn Minh Diệu nằm trên mặt đất khê gật đầu:

-Thời gian muộn hơn ta dự tính, xem ra ta cũng đã đặt kỳ vọng quá cao lên người!

-Hiện tại ta không có tâm tư cãi nhau với người...

Minh Diệu chậm rãi nhắm mắt lại:

-Để cho ta ngủ trước cái đã...

Lúc Minh Diệu tỉnh lại là bị đánh thức. Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ của nữ nhân đủ làm cho người khác mặt đỏ tai hồng, làm cho Minh Diệu căn bản không cách nào tiếp tục nằm ngủ, khi hắn mở to mắt nhìn lên thấy trên đỉnh đầu mình là một xà ngang bằng gỗ.

-Đã thức chưa?

Lưu Thiên Minh tắt ti vi nhìn đồng hồ:

-Không tệ, ta nguyên còn tưởng rằng người phải ngủ thêm một lát, thật không ngờ người nhanh như vậy đã khôi phục lại, năng lực khôi phục của người vượt ngoài phạm vi dự đoán của ta!

-Hỗn đản, người đem phim AV mở to như vậy ta làm sao có thể ngủ ngon?

Minh Diệu xoa xoa đầu, lại thật bất ngờ phát hiện cánh tay cũng không đau đớn như trong tưởng tượng. Hắn lại nhúc nhích thân thể, lại không hề có cảm giác thân thể mình đau đớn mỗi một vì đã vận động quá độ, điều này làm cho Minh Diệu vô cùng ngoài ý muốn.

-Di, lại có thể không cảm thấy đau?

-Vô nghĩa, nếu như cơ thể còn có thể cảm thấy đau nhức, như vậy việc matxa của ta chẳng phải là làm không công?

Nữ La Sát đẩy cửa đi vào, đem khay cháo trong tay đưa tới trước mặt Minh Diệu.

-Ăn chậm một chút, ăn chút đồ nhẹ đi, tốt cho dạ dày hơn!

-Ngô...cảm ơn!

Minh Diệu thoáng chút do dự, vẫn tiếp nhận lấy bát cháo trong tay nữ La Sát chậm rãi ăn. Tuy rằng trong nhà hắn có một con nua yêu nữ cùng một con quỷ hút máu, nhưng Minh Diệu đối với quái vật La Sát Quỷ nhân tạo vẫn luôn có chút cẩn thận.

-Người vừa mới nói matxa?

-Phải, chủ nhân phân phó lúc người ngủ thì giúp cơ bắp trên thân thể người hồi phục lại bình thường, như vậy mới có lợi cho việc khôi phục sức khỏe nhanh hơn.

Nữ La Sát nói.

-Vậy sao, vậy thật sự là cảm ơn nhiều...

Minh Diệu hàm hồ nói:

-Ta ngủ bao lâu?

-Hai ngày đêm!

Lưu Thiên Minh đi tới đưa tay nhéo nhéo cánh tay cùng đùi của Minh Diệu, thấy Minh Diệu hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, lúc này mới nhìn nữ La Sát gật đầu:

-Không tệ, làm tốt lắm!

-Đây là ta phải làm!

Nữ La Sát kính cẩn thi lễ với Lưu Thiên Minh, sau đó bưng bát cháo đã ăn xong đi ra ngoài.

-Hô...lão hồn đản, người không để cho ta ngủ lâu thêm một chút được sao chứ!

Minh Diệu sờ sờ vùng bụng vốn còn chưa được ăn no:

-Thanh âm y y nha nha thật ồn ào chết người!

-Nếu như còn muốn ngủ căn bản sẽ không nghe được thanh âm, có thể nghe được đã nói thân thể người cũng đã muốn tỉnh dậy.

Lưu Thiên Minh dùng tay đẩy gọng kính vừa mua về:

-Ta cũng đã ở chỗ này chờ người suốt hai ngày, cũng không thể cứ ngồi ở đây mãi!

-Không phải chứ, người đừng có nói với ta trong hai ngày ta ngủ mê mang người lại chỉ ở đây xem phim AV thôi đi?

Minh Diệu kinh ngạc hỏi.

-Đúng là như thế, có vấn đề gì?

Lưu Thiên Minh không cho là đúng nói.

-Người không phải đã nói người cho nữ La Sát matxa cho ta hay sao?

Minh Diệu thử hỏi:

-Chẳng lẽ khi đó người cũng đang xem...

-Đang xem thôi, làm sao vậy?

Lưu Thiên Minh khẳng định hồi đáp.

-Không thể nào, nữ tính matxa...a không phải, dị chủng matxa còn chưa nói, còn ở bên cạnh mở phim AV xem...

Minh Diệu mở mắt nhìn nhìn bên dưới của mình.

-Yên tâm, nàng sẽ không làm chuyện gì kỳ quái đối với người, chỉ đơn thuần matxa mà thôi.

Lưu Thiên Minh ở bên cạnh nói.

-Ta cũng không lo lắng nữ La Sát.

Minh Diệu vừa kiểm tra thân thể của chính mình vừa nói:

-Ta lo lắng chính là người...bọn hắn nói trong lòng mỗi người nam nhân đều có một ngọn Brokeback...

-...

Thân thể đã được Lilith tái tạo có năng lực khôi phục đúng là cường đại đến khủng bố, chỉ qua hai ngày đêm mê man Minh Diệu đã hoàn toàn hồi phục lại.

-Khi nào thì chúng ta khởi hành trở về?

Minh Diệu từ trên giường đứng lên vừa hoạt động thân thể vừa hỏi:

-Ta nghĩ những người khác hẳn đã chuẩn bị xong rồi đi?

-Trở về? Vì sao phải trở về?

Lưu Thiên Minh lại hỏi.

-Di, tu luyện đã xong không quay về ở lại chỗ này làm chi?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

-Ai nói tu luyện đã xong?

Lưu Thiên Minh thản nhiên nói:

-Đó chỉ bắt quá là bắt đầu mà thôi, mặt sau còn có chuyện đặc sắc hơn đang chờ người đó!

-Di????

Mười ngày sau, đêm khuya.

Cửa phòng bị mạnh mẽ đá văng ra, hù dọa Alie cùng Thiên Tướng đang ngồi trong đại sảnh chơi bài nhảy dựng lên.

-Phác thông!

Lưu Thiên Minh trong một thân áo trắng đem người khiêng trên vai ném xuống sàn nhà, cũng không quay đầu lại đi thẳng về gian phòng của mình.

-Hai người này rốt cục đã trở lại...Oa, như thế nào như vậy?

Thiên Tướng nhìn Minh Diệu đang nằm trên mặt đất mất đi tri giác kinh ngạc hô:

-Hai người các người đi qua Afghanistan sao?

Quần áo trên người Minh Diệu đã rách tung tóe, trên mặt đầy vết thương, nhìn qua vô cùng thê thảm.

-Minh Diệu không có sao chứ?

Alie thấy thế liền đẩy ra một đồng cà chua trước mặt, chạy tới cạnh Minh Diệu:

-Oa, không phải là chết rồi đi?

-Hắn là không đâu...

Thiên Tướng thử thăm dò hơi thở của Minh Diệu, sau đó bò lên người Minh Diệu cẩn thận nghe ngóng:

-Đang ngáy...tựa hồ là đang ngủ!

-Trời ạ, biến thành cái dạng này, hai người này rốt cục là đi tu luyện hay đi đánh giặc?

Alie kinh ngạc nói:

-Không chỉ Minh Diệu có hình dạng này, người vừa rồi không có phát giác cả tên Cương Thi Vương kia cũng tựa hồ có chút kỳ quái?

-Cô nói như thế ta cũng mới chú ý tới.

Thiên Tướng nghĩ nghĩ nói:

-Tựa hồ tư thế đi đường có chút kỳ quái...giống như luôn luôn kẹp chặt mông...

-Đến đây đi lão hỗn đản!

Minh Diệu đang trong giấc ngủ mơ hồ lảo bầm hô:

-Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là cây hoa cúc tàn tởn thương đầy đất...

-Xem ra đã xảy ra rất nhiều chuyện...

Thiên Tướng cùng Alie liếc mắt nhìn nhau, rất có ăn ý gật gật đầu:

-Xem ra lời nói của Lý An rất đúng nha...

Theo trong giấc ngủ tỉnh lại, Minh Diệu cảm giác cả người đều đang đau đớn.

-Lão hỗn đản, chẳng qua chọc phải cây hoa cúc của ngươi một chút mà thôi, lại mang thù như vậy, lần này lại không cho nữ La Sát matxa cho ta!

Minh Diệu run rẩy từ trên giường đứng lên:

-Đau đau đau a...Di, đã trở về sao?

Lúc này Minh Diệu mới phát hiện không biết từ khi nào mình đã quay về chỗ ở ẩn. Hắn thay quần áo đi ra cửa phòng, vừa lúc gặp phải a Trạch mới từ bên ngoài quay về.

-Tỉnh?

A Trạch vẫn giữ nguyên bộ dạng lãnh băng băng chói tới gần, ngay một câu hỏi bình thường cũng làm cho người ta cảm giác có chút rét lạnh.

-A...

Minh Diệu gật đầu:

-Tôi làm sao đi về...

-Bị khiêng trở về!

A Trạch nhìn Minh Diệu từ trên xuống dưới:

-Vì sao hiện tại tôi nhìn anh lại không nhìn ra được thực lực của anh hiện giờ sâu đậm ra sao vậy?

-A, gần đây tiến bộ rất nhiều.

Minh Diệu hồi đáp:

-Tuy rằng nghiêm khắc một chút, nhưng trợ giúp thật sự rất lớn!

-Mỗi ngày tôi cũng không ngừng tu luyện, vì sao tốc độ tiến bộ lại quá chậm?

A Trạch có chút không cam lòng hỏi:

-Nói cho tôi biết, đến tột cùng anh đã tu luyện như thế nào?

-Tin tưởng tôi đi, cô sẽ không muốn biết đến.

Nhớ lại quá trình tu luyện hơn hai mươi ngày qua, Minh Diệu không khỏi rùng mình nói:

-Đó căn bản không nằm trong phạm vi mà nhân loại có thể thừa nhận...

-Nói thí dụ như?

A Trạch vẫn không buông bỏ, tiếp tục hỏi.

-Trong một giây đồng hồ phải đạt đến tốc độ hít thở mười lần, sau đó trong một giờ đồng hồ chỉ được thở mười lần.

Minh Diệu nhớ lại nói:

-Hoặc là dùng một ngón tay khổng chế linh lực đem nước trong sông trống rỗng nhắc lên, mỗi ngày ngủ trên một đồng núi kim đặc chế, nằm trên đó mỗi giây mỗi phút đều phải duy trì linh lực chuyển vận sau lưng, mang theo công tụ thúc linh dùng một ngón tay dựng thẳng chống ngược trên cột thu lôi...

-Nghe qua tựa hồ có chút khó tin!

A Trạch suy nghĩ nói:

-Ở một giây đồng hồ thở mười lần? Nhân loại có thể làm được sao?

-Chủ yếu loại chuyện này nhất định phải được nhân sĩ chuyên nghiệp chỉ đạo mới có thể hoàn thành.

Minh Diệu nghiêm trang nói:

-Các vị bạn nhỏ trẻ nít cấm bắt chước ở nhà!

-Sự thúc, tôi đã trở về, Ích Tà cùng Tiểu Ngọc thế nào rồi?

Đẩy ra cửa phòng thí nghiệm của Dịch Tiên Sinh, Minh Diệu nhìn thấy Dịch Tiên Sinh trong chiếc áo khoác dài dính đầy dầu mỡ đang ngồi trên mặt đất hút thuốc.

-A, tiểu Diệu sao!

Dịch Tiên Sinh ngẩng đầu lên nhìn nhìn Minh Diệu, sau đó chợt thở dài một hơi.

-Làm sao vậy, gặp được chuyện phiền toái gì sao?

Minh Diệu có chút kỳ quái hỏi.

-Àn...

Dịch Tiên Sinh gật đầu:

-Đích thật là gặp chút phiền toái...

-Rất cực sao lại thế này?

Minh Diệu cảm giác có chút bất an:

-Tiểu Ngọc đâu?

-Hoài Tố sao...nàng...

Dịch Tiên Sinh dụi tắt tàn thuốc, thần tình lo lắng nói:

-Người cần bình tĩnh một chút, không nên kích động...

-Rất cực làm sao vậy?

Minh Diệu vội vàng nhắc bóng Dịch Tiên Sinh:

-Có phải thực nghiệm thất bại, Tiểu Ngọc bị thương sao? Nàng bị thương nặng lắm sao?

-Người bình tĩnh nghe ta nói một chút đi.

Dịch Tiên Sinh giãy thoát khỏi tay Minh Diệu, vẻ mặt lo lắng nói:

-Thực nghiệm thì thành công, mặc dù có chút khó khăn, nhưng vẫn thành công đem Hoài Tố tiến nhập vào trong Ích Tà, đã trở thành kiểm hồn...

-Sau đó thì sao?

Minh Diệu có chút không chịu nổi lớn tiếng.

-Sau đó thật không nghĩ tới Ích Tà...Ích Tà...

Dịch Tiên Sinh thở dài một hơi:

-Chính người xem đi, đang ở nơi đó...

Trong lòng Minh Diệu nảy sinh bất an mãnh liệt, hần vội vàng lao nhanh tới trước đài thí nghiệm của Dịch Tiên Sinh, lại phát hiện chiếc nhẫn ngọc vây khốn Hoài Tố vẫn hoàn hảo đặt trên đài thực nghiệm, chẳng qua màu sắc từ trắng biến thành xanh biếc, mà bóng dáng của Ích Tà kiếm lại không thấy, trong khi chung quang nhẫn ngọc lại bao phủ một ít mảnh vụn kỳ quái.

-Ích Tà đâu? Ở đâu?

Minh Diệu quay đầu lại hỏi:

-Ông không phải nói Tiểu Ngọc đã biến thành kiếm hồn của Ích Tà hay sao? Ích Tà đi đâu vậy?

-Là đồng mảnh nhỏ kia thôi...

Dịch Tiên Sinh cúi đầu nói:

-Nguyên bản chúng ta đều nghĩ thật thành công, kết quả thật không ngờ Ích Tà không biết xảy ra vấn đề gì, đột nhiên lại biến thành một đồng mảnh vụn!

-Nát?

Trong lòng Minh Diệu rùng mình:

-Tại sao lại như vậy? Tiểu Ngọc đã biến thành kiếm hồn, Ích Tà lại vỡ nát, như vậy Tiểu Ngọc nàng...

-Cũng chẳng khác gì là chết...

Dịch Tiên Sinh đi tới vỗ vỗ bả vai Minh Diệu:

-Đừng quá thương tâm, vậy cũng xem như là một loại giải thoát. Chúng ta còn có thời gian, có thể nghĩ biện pháp khác vậy!

-Hỗn đản, ông nói là có thể thành công, tại sao lại là như vậy?

Nỗi chán nản cùng hối hận nảy lên trong lòng, Minh Diệu thống khổ ôm lấy đầu mình:

-Đều là lỗi của tôi, nếu không phải tôi...hỗn đản, đều là do tôi hại nàng...

-Giai nhân đã qua đời, tự trách thương tâm cũng là vô bổ, thông suốt một chút đi.

Dịch Tiên Sinh hờ hững nói:

-Nhẫn ngọc mà Hoài Tố dùng dung thân ngày trước vẫn còn nguyên, người lưu trữ lại làm kỷ niệm đi!

Trong lòng Minh Diệu bi phẫn, tràn ngập tự trách, hối hận lúc ấy vì sao mình không kiên trì phản đối. Nếu không phải lúc ấy mình do dự không thôi, Hoài Tố cũng sẽ không vì vậy mà tiêu tán, nói không chừng không bao lâu sau nàng có thể dùng tự thân lực lượng của chính mình mà thoát khỏi trói buộc của nhẫn ngọc quay về luân hồi. Không giống như hiện tại còn chưa cứu được Tiểu Manh, còn mất đi Hoài Tố, trong lòng Minh Diệu hối hận đến cực điểm.

Hồi tưởng lại những chuyện trước kia, Minh Diệu cảm giác trong lòng mình giống như bị đao cắt. Hần chậm rãi cầm lấy nhẫn ngọc biến thành màu xanh biếc, nhẹ nhàng đeo lên ngón tay của mình.

-Di?

Ngay khi trong lòng Minh Diệu còn đang tràn đầy bi thống, chiếc nhẫn ngọc kia giống như sống lại, đột nhiên bao chặt lấy ngón cái của Minh Diệu.

-Hi hi, bị lừa rồi đi?

Thanh âm của Hoài Tố truyền tới trong đầu Minh Diệu.

-Hi hi, xứng đáng, ai bảo anh đem tôi ném lại chỗ tiểu bàn tử hơn một năm cũng không đến thăm tôi, đây là trừng phạt anh đó!

-A...rất cực...

Từ bi thương đến vui mừng, đại não của Minh Diệu trong khoảng thời gian ngắn chợt biến thành trống rỗng. Hần nhìn Dịch Tiên Sinh đang cười trộm phía xa, lúc này mới chợt hiểu ra.

-Nguyên lai hai người...

-Không liên quan tới ta.

Dịch Tiên Sinh làm ra bộ dáng như vô tội nói:

-Ta chẳng qua là phối hợp một chút mà thôi, chủ ý là do Hoài Tố nghĩ ra.

-Nhưng ông không phải đã nói là Ích Tà...

Minh Diệu nhìn vào nhẫn ngọc giống như làm theo kịch thước cho bản thân mình, kinh ngạc hỏi:

-Nhẫn ngọc này là như thế nào?

-Ta cũng không hiểu rõ ràng, dù sao khi thành công rồi thì Ích Tà lại biến thành hình dạng này.

Dịch Tiên Sinh nhún nhún vai.

-Ích Tà biến thành nhẫn ngọc sao?

Minh Diệu quan sát ngón cái của mình:

-Nhưng nếu biến thành hình dạng này, làm sao xem là vũ khí để sử dụng?

-Đương nhiên là có thể, hiện tại tôi cũng không phải là quỷ hồn bị nhốt trong nhẫn ngọc như ngày trước, hiện tại tôi chính là vật linh nha...

Thanh âm của Hoài Tố vang lên trong đầu Minh Diệu.

-Hiện tại tôi có thể tùy ý biến ảo hình thể, hơn nữa còn có thể cùng anh tâm ý tương thông. Muốn biến thành cái gì, anh chỉ cần suy nghĩ trong đầu là được.

-Vậy sao? Lại thần kỳ đến như thế?

Minh Diệu kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái của mình:

-Biến thành vũ khí...

Minh Diệu chẳng qua vừa hiện lên ý niệm trong đầu, nhẫn ngọc trên ngón cái liền nổi lên quang mang màu xanh biếc, giống như vật sống không ngừng biến hóa. Hào quang tán đi, một thanh trường kiếm sắc bén xuất hiện trên tay Minh Diệu. Từ thân kiếm lan tràn ra vẻ sắc bén vô cùng, Minh Diệu thậm chí còn có thể cảm giác được khí tức lạnh liệt từ mũi kiếm phát ra đủ cắt vỡ hết thủy.

-Oa, rất soái, vật này thật sự là rất soái!

Tâm niệm của Minh Diệu vừa động, bảo kiếm trong tay liền biến hóa thành một cây búa lớn dài hai thước.

-Không chỉ là vũ khí, chỉ cần là đồ vật gì mà người có thể tưởng tượng ra được đều có thể.

Dịch Tiên Sinh đứng một bên nói:

-Giáp trụ, tấm chắn, bất luận là đồ vật gì chỉ cần người muốn, Hoài Tố đều có thể biến thành!

-Quá thần kỳ!

Minh Diệu nhìn thấy búa lớn trong tay hóa thành một ngực giáp màu xanh biếc bảo hộ thân thể mình, sau đó lại biến thành một tấm chắn thật lớn dựng đứng bên người.

-Ha ha, nói thật, ta cũng không nghĩ tới sau khi Ích Tà có được kiếm hồn lại có thể biến thành bộ dáng như thế này.

Dịch Tiên Sinh đối với tác phẩm này của mình vô cùng vừa lòng, dương dương tự đắc nói:

-Ta nghĩ đại bộ phận công lao là nhờ Hoài Tố, nếu không phải nàng dốc lòng tu luyện nhiều năm như vậy nên có tu vi cực cao, chỉ sợ cũng không đạt tới hiệu quả như thế.

-Thật sự cái gì đều có thể biến ra sao?

Minh Diệu hưng phấn như một đứa trẻ vừa có được món đồ chơi mới:

-Cái gì cũng có thể sao? Chỉ cần nghĩ là có thể biến ra sao?

-Có thể!

Hoài Tố nói:

-Chỉ cần anh có thể tưởng tượng ra hình dạng của đồ vật, tôi sẽ có thể biến thành hình dạng đó.

-Vậy sao? Hắc hắc...

Minh Diệu vui tươi hơn hở nói:

-Tôi biến tôi biến, tôi biến biến biến...

-Đi chết đi!

Hoài Tố đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, nhẫn ngọc đột nhiên biến thành một cây búa thật lớn, hung hăng đập lên trên đầu Minh Diệu.

-Uy, cô làm gì tự nhiên đánh tôi?

Minh Diệu ngồi chồm hổm trên mặt đất xoa đầu bất mãn nói.

-Ai bảo anh nghĩ tới thứ xấu xa như vậy.

Hoài Tố bất mãn nói:

-Xứng đáng!

-Tôi làm gì nghĩ xấu xa chứ.

Minh Diệu ủy khuất nói:

-Ta chẳng qua chỉ muốn thử xem cô có thể biến thành cây nấm hay không mà thôi a...

...

Phảng phất như bộ phận bàng quang trong thân thể thương thiên mất khống chế, mưa lớn không ngừng, trên mặt đất dâng đầy nước. Nhưng cho dù gặp phải khí trời ác liệt như hiện tại, cũng không cách nào ngăn cản đôi nam nữ đang điên cuồng thân thiết trước mắt. Ước chừng là tình yêu cực nóng có thể bốc hơi nước mưa vẩy lên người, ở trong cơn mưa to đôi nam nữ vẫn gắt gao ôm chặt hôn nhau.

Từ môi kéo dài tới cổ, trong cổ họng cô gái phát ra ho khan vì bị sặc, thân thể không ngừng run lên nhẹ, hai tay vô lực buông xuôi xuống.

Dòng máu đỏ tươi dọc theo thân thể chảy dài xuống đất, lại bị cơn mưa hòa tan, dần dần mơ hồ. Thân thể cô gái triệt để mất đi sinh cơ, nam nhân thỏa mãn ném thi thể đã lạnh dần của cô gái, bắt đầu tìm kiếm món thực vật khác.

-Oành...

Một tiếng nổ vang thật lớn, không chút dấu hiệu, đầu của nam nhân mãnh liệt bị nổ tung, máu cùng óc văng đầy đất, nhưng rất nhanh liền bị cơn mưa cọ rửa sạch sẽ.

-Nhanh một chút, động tác nhanh lên một chút!

Mấy nhân viên mặc áo đen của hiệp hội bắt chấp mưa to nhanh chóng chạy tới.

-Đem nơi này phong tỏa, đừng cho người lây nhiễm đi qua!

...

-Phó hội trưởng, khu Hoa Đông cùng khu Hoa Bắc người bị lây nhiễm càng ngày càng nhiều!

Thư ký lau mồ hôi đi vào phòng nói:

-Nhân thủ của chúng ta càng ngày càng không đủ dùng!

-Không cần khẩn trương, vẫn dựa theo kế hoạch mà đem khu vực có người bị lây nhiễm phong tỏa lại là được!

Tần Khai cũng không ngẩng đầu nhìn lên, nói.

-Nhưng chúng ta cũng đã phong tỏa thật nhiều khu vực, nếu như còn tiếp tục nữa, chỉ sợ sự tình không còn cách nào tiếp tục áp chế xuống!

Thư ký khó xử nói:

-Hiện bên ngoài đã bị dân chúng bình thường bắt đầu hoài nghi, nếu như còn tiếp tục như vậy...

-Không cần để ý tới ý tưởng của dân chúng bình thường, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi!

Tần Khai nói:

-Dù sao chỉ còn mấy ngày cuối cùng, chỉ cần thành công, sự tình như vậy sẽ được dễ dàng giải quyết. Chuyện bây giờ chúng ta phải làm chính là trong đoạn thời gian này phải tận lực làm cho dân chúng sống sót càng nhiều hơn một chút, chuyện khác không nằm trong phạm vi lo lắng của chúng ta!

-Nhưng mà...nếu cuối cùng còn không thành công...

Thư ký do dự nói:

-Chúng ta làm sao giải thích với dân chúng...

-Cho đến lúc đó cũng đã không cần giải thích làm gì!

Tần Khai buông văn kiện trong tay xuống nói:

-Đến lúc đó toàn bộ nhân loại đều sẽ biến thành quái vật, chúng ta cũng không còn đối tượng để đi giải thích!

-Thời gian đã đến, xem ra bên kia cũng đã bắt đầu có chút sốt ruột!

Diệp Trọng ở một bên nói:

-Tốc độ của bộ đội tiên phong đã càng lúc càng nhanh, nhân thủ của chúng tôi đã phá ra hết, cũng chỉ có thể thoáng ngăn cản được chút tốc độ bọn hắn đi tới mà thôi!

-Bên chỗ của ta cũng giống như vậy!

Tần Khai nhu nhu huyết thái dương:

- Toàn bộ những ai có thể đi đường trong hiệp hội cũng đã được phá ra, còn điều động thật nhiều cảnh sát cùng quân đội người thường. Bây giờ việc duy nhất mà chúng ta có thể làm chính là chờ đợi, chỉ xem vận khí của bọn họ mà thôi!

386. Chương 389: Trước Cuộc Quyết Chiến

-Ngồi chờ chết không phải là phong cách của ta, ta cũng phải đi!

Diệp Trọng đứng lên nói:

-Người cần ở lại chỗ này chỉ huy cục diện rắc rối, bản thân ta không có ràng buộc gì, đã đi nói không chừng ít nhiều còn có thể giúp đỡ được một chút!

-Vậy người đi đi!

Tần Khai suy nghĩ, gật đầu:

-Ta sẽ điều động thêm bảy người trong hiệp hội, người cùng họ đi chung một chuyến bay đi.

-Được!

Diệp Trọng gật đầu, lập tức đi khỏi văn phòng của Tần Khai.

-Hết thấy đều xem các người!

Tần Khai nhìn lên không trung bao phủ mây đen, tự nhủ:

-Ánh mặt trời ngày mai, rốt cục còn có thể xem tới được không?

-Ấu...

Đã không còn lòng dạ nào để ý tới ánh mắt của những người khác, Alie lại mở ra túi nôn trước mặt. Thật may mắn chính là thực vật của Alie mỗi ngày cũng không phải là thực vật hoa màu gì đó mà chỉ đơn thuần là máu, gọi là nôn chẳng qua chỉ vì cảm giác không thoải mái, cũng không có gì trong dạ dày để phun ra ngoài.

-Cô có khỏe không?

Minh Diệu vỗ vỗ lưng Alie:

-Nói ra cũng không có người tin tưởng, quỷ hút máu còn có thể bị say máy bay. Các vị không phải biết bay hay sao?

-Huyết tộc, tiếp tục uốn nắn anh thêm một lần, tôi là Huyết tộc cao quý, không được dùng từ quỷ hút máu để vũ nhục huyết thống của tôi...ấu...

Alie cố nén vẻ khó chịu:

-Hơn nữa chính anh đi đường hay đem anh bỏ trong một cái bình kéo đi đường, cảm giác có thể giống nhau sao?

-Logic kỳ quái!

Minh Diệu vừa lấy ra thuốc lá liền nhìn thấy dấu hiệu cấm hút thuốc trên máy bay, đành phần nộ nhét trở về. Tuy rằng có tự tin đối với thân thể cường hãn của mình, nhưng Minh Diệu đối với việc từ trên cao ba vạn thước Anh bầu trời cháy rụi rơi xuống cũng không có chút hứng thú.

-Thiên Tướng không phải cùng cô giống trẻ sinh đôi kết hợp mỗi ngày đều nị cùng một chỗ sao? Vì sao hần không cùng cô ngồi chung một chuyến bay đây?

-Hần nói hần muốn hóa trang...ấu...

Alie gian nan nói:

-Bảo tôi không cần chờ hần...ấu...

-Hần không hóa trang đi ra cửa sẽ chết hay sao?

Minh Diệu bất đắc dĩ thở dài:

-Lửa cháy đến nơi còn đòi hóa trang...

-Còn bốn phút nữa tới vị trí chỉ định!

Trong tai nghe thanh âm của phi công:

-Thỉnh làm tốt chuẩn bị nhảy dù!

-Như thế nào, khẩn trương sao?

Minh Diệu nhìn thấy vẻ mặt âm tình bất định của Mị đối diện, mở miệng hỏi:

-Cô cũng say máy bay?

-Không, chỉ là có chút lo lắng thôi!

Mị nhẹ nhàng lắc đầu:

-Tôi rất sợ vạn nhất chúng ta thất bại...

-Không có vạn nhất!

Minh Diệu cầm dù buộc lên người, cẩn thận kiểm tra một lần:

-Thất bại sẽ không có ngày mai, cho nên chúng ta không thể thất bại!

Càng tiếp cận mục tiêu, đám mây đen bao phủ khắp tầng trời càng dày đặc tới mức làm người ta bất an. Đám mây đã không còn đơn thuần là màu đen, mà đỏ bừng thành màu máu. Thỉnh thoảng giữa đám mây ẩn hiện lóe điện mang đến cảm giác uy hiếp, đủ làm bất luận người nào cũng phải run rẩy lên.

...

Bên trong bình thủy tinh trong suốt, toàn thân cô gái trần trụi, che kín những dây ống dày đặc. Máu của nàng bị hút ra khỏi thân thể, trải qua tuyến ống lọc đi lại quay vào thân thể, giống như hệ thống tuần hoàn chân chính của con người không ngừng chuẩn xác hoạt động lên. Chân mày cô gái thoáng cau lại, tựa hồ cảm nhận được thống khổ.

-Rất nhanh, trên thế giới này sẽ không còn đồ vật gì có thể ngăn cản ta, cho dù là thần chân chính cũng không được!

Mỹ phụ đứng ngay trung ương căn phòng ngửa mặt lên trời rỗng lớn, thanh âm bất nam bất nữ, cũng làm cho người ta căn bản không nhận ra được giới tính. Sau lưng cô ta hai cánh chim thật lớn mở tung ra, một đen một trắng.

Thân thể cô gái bên trong bình thủy tinh hơi run rẩy lên, tựa hồ đang biểu đạt lòng bất mãn của mình. Nhưng loại phương thức kháng nghị này thật sự không có được bao nhiêu tác dụng, thậm chí cũng không quấy lên được chút bọt khí.

-Chủ nhân, hiện tại thành phần tai hại trong máu đã thấp hơn năm phần trăm.

Một nam nhân một bên cẩn thận quan sát con số trên màn hình nói:

-Căn cứ theo suy đoán của chúng ta, nhiều nhất thêm mười giờ là có thể lọc hết toàn bộ vật chất tai hại trong máu!

-Tốt lắm!

Mỹ phụ thỏa mãn gật đầu, nhưng cảm giác dắc ý cũng không kéo dài được bao lâu, ở một giây sau nỗi thống khổ từ mỗi bộ vị trong thân thể truyền đến làm cho nàng ta té xuống đất, sau một tiếng rên rỉ đau đớn, mặt đất đều chấn rung, nàng dùng hai cánh chim lớn gạt gao bao trùm chính mình.

-Hỗn đản...bộ thân thể rách nát này...

Thanh âm không ngớt run rẩy, có thể thấy được thống khổ thể nào.

-Tên chó hoang Địa Tướng kia, nếu không phải hấn ta làm sao phải chịu đựng loại thống khổ thể này, chỉ đơn thuần giết hấn căn bản không đủ bình phục nỗi phần nợ của ta...

-Chủ nhân, tiếp tục kiên trì một chút, chỉ cần qua thêm thời gian cuối cùng này, ngài có thể thoát khỏi thân hình tàn phá không chịu nổi kia.

Nam nhân ở một bên thật cẩn thận nói. Linh hồn bên trong thân thể kia, đại bộ phận chủ đạo vẫn là một mặt nữ tính. Mỗi người đều biết nữ nhân này mỗi tháng luôn sẽ có vài ngày tính khí táo bạo như vậy, nguyên nhân chủ yếu là vì thân thể kia không thích hợp, hướng chỉ hiện tại tác dụng phụ do thân thể kia mang đến cũng không chỉ đơn thuần là cảm giác khó chịu nhỏ.

Bởi vì cơ năng tiên thiên miễn dịch đã rối loạn, đau đớn đã như bữa cơm thường. Có thời gian táo bạo nhất, nam nhân kia từng tận mắt thấy mỹ phụ đem hơn bốn trăm con La Sát đã hoàn toàn tiến hóa ở trong nháy mắt biến thành đồng thịt nhão, bây giờ còn chất đầy trong rừng cây, hương vị máu tanh vô cùng gay mũi. Hấn không muốn làm một trong số những đồng thịt đó, chỉ có thể rón rén mà đi tới. Vô luận tác dụng của hấn trọng yếu thể nào đối với mỹ phụ, phải biết rằng loại sinh vật nữ nhân này, thường thường luôn hành sự không theo lẽ thường.

Cô gái bị ngâm trong bình thủy tinh vẫn chưa mất đi ý chí, tuy rằng không thể tự do biểu đạt, nhưng không có nghĩa nàng hoàn toàn không biết gì về chuyện xảy ra bên ngoài. Nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của mỹ phụ, giữa chân mây cô gái hiện lên vẻ vui sướng khi người gặp họa. Nhưng biểu hiện kia chỉ lướt qua, trong nháy mắt nàng bởi vì cảm giác thống khổ mà hơi nhíu lại.

Thoát ra khỏi dây dù quấn quanh, Minh Diệu đứng trên núi nhìn xuống khu rừng rậm rạp bên dưới. Bởi vì trên bầu trời không ngừng lóe sáng tia chớp, máy bay không thể đến gần. Cho nên đám người Minh Diệu chỉ phải lựa chọn nhảy dù bên ngoài rừng rậm. Không cần tới gần, từ thật xa đã có thể ngửi được mùi máu tươi cùng mùi hôi thối bốc cao trong rừng rậm bên dưới.

-Hô...hiện tại rất cực tốt hơn nhiều!

Khi nhảy dù Alie kiên trì không chịu mang theo dù để nhảy, từ không trung nhẹ nhàng hạ xuống, Alie thở sâu một hơi. Tuy rằng mùi vị máu tanh không ngọt ngào như máu nàng thường dùng cơm, nhưng cũng làm tinh thần nàng run lên, đem khí tức trầm úc trong ngực hóa thành hư không, nhất thời nàng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

-Không phải đã có đại lượng La Sát bắt đầu tấn công vào nội thành hay sao, vì sao nơi này còn có nhiều như vậy?

Chứng kiến bên dưới rừng cây thỉnh thoảng nổi lên hồng sắc quang mang, Mị không khỏi hít sâu một hơi. Mười mấy hai mươi con La Sát nàng còn chưa để trong lòng, nhưng nếu là mấy vạn con, lại đủ làm cho người ta cảm thấy thật khủng bố.

-Đây chỉ bắt quá là vật hi sinh mà thôi!

Không cần kính viễn vọng, Minh Diệu cũng có thể nhìn thấy rõ toàn bộ hết thảy. Trong thế giới trắng đen của đôi mắt hắc, toàn bộ đều có thể thu vào trong ánh mắt. Quang đoàn màu xám, có thể không phải là trình độ mà La Sát bình thường có thể đạt tới.

-Nếu như tôi không đoán sai, chủ lực của La Sát quân đoàn này là đại quân do La Sát hoàn toàn thức tỉnh tạo thành!

-La Sát thức tỉnh...

Mị cau chặt chân mày, nàng đương nhiên biết Minh Diệu muốn nói đến thứ gì, thứ này nàng từng tận mắt nhìn thấy trong tiểu trấn.

-Thứ này cũng không dễ đối phó!

-Muốn nghênh ngang đi vào uống trà là chuyện không thể nào!

Minh Diệu nhún vai:

-Biện pháp duy nhất là bản thân giết ra một con đường, chờ mọi người đến đông đủ rồi nói sau!

Lại một chiếc phi cơ quân dụng lướt qua trên không trung huyết sắc, lưu lại mấy đóa màu trắng điểm tuyết chậm rãi rơi xuống. Đó là bộ dáng khi dù được mở ra, một giờ sau, đội ngũ rất cực đã đến đông đủ. Thiên Tướng, Mị, Alie, Ada dẫn dắt theo đoàn thể Châu Âu chừng hai mươi người, một phân đội tinh anh mười hai người của thần quái hiệp hội, nhưng lại còn xuất hiện thêm một người làm Minh Diệu có chút ngoài ý muốn.

-Sao cô cũng đi theo?

Minh Diệu cau mày nhìn a Trạch.

-Tôi cũng phải hỗ trợ đi cứu Tiểu Mạnh!

A Trạch ngẩng cao đầu nói:

-Yên tâm đi, tôi sẽ không gây cản trở để mọi người phải cứu tôi. Nếu như tôi không kiên trì được, vậy hãy để cho tôi tự sinh tự diệt!

-Vậy được rồi, hiện tại chúng ta thật sự là không đủ nhân thủ, nhiều thêm một phần lực lượng luôn tốt hơn.

Minh Diệu gật đầu, gần đây a Trạch tận lực cố gắng cùng tiến bộ hẳn cũng nhìn thấy trong mắt, mặc dù vẫn còn chút ít chưa đủ, nhưng hẳn vẫn đủ năng lực tự bảo vệ mình.

-Yên tâm yên tâm!

Thiên Tướng trong một thân quần áo màu hồng nhạt đứng một bên nói:

-Tôi sẽ chiếu cố cho nàng, dù sao cũng là đồ đệ của tôi thôi!

Minh Diệu cau mày nhìn Thiên Tướng từ trên xuống dưới. Trên đầu là mái tóc giả, còn lộ ngực cùng chân, trên thân là một chiếc áo ngắn tay hồng nhạt, trước ngực còn có một đồng hồ tâm, bên dưới là chiếc quần sọt hồng nhạt lộ ra vùng đùi đầy lông rậm, trên lưng còn vây quanh một đồng lá cây kỳ quái.

-Không hóa trang rời khỏi nhà anh sẽ chết sao?

Minh Diệu có chút thống khổ ôm đầu:

-Tạo hình này của anh là kiểu gì đây? Làm theo kiểu khả ái hay vượn người Tazan?

-Anh đoán đi?

Thiên Tướng cười hì hì nói:

-Thật dễ đoán, rất dễ dàng!

-Đoán không được!

Minh Diệu tức giận đáp.

-Cho anh một chút đầu mối đi.

Thiên Tướng cúi đầu, chỉ chỉ đỉnh đầu mình:

-Xem đi, anh hẳn là rất dễ dàng đoán ra được mà?

Minh Diệu nhìn kỹ theo ngón tay của Thiên Tướng, mới phát hiện Thiên Tướng đem tóc giả búi lên, sau đó còn buộc vào một thất thải hồ lô nho nhỏ.

-Thật khó cho anh...

Minh Diệu cố gắng kiềm chế xúc động muốn đấm lên mặt người kia một quyền.

-Thất thải hồ lô mà anh cũng có thể tìm được...

-Chính mình thử công dùng thuốc màu tô thôi.

Thiên Tướng dương dương tự đắc nói:

-Làm một kẻ yêu thích cosplay chút năng lực ấy không có thì sao được?

-Đừng tiếp tục náo loạn nữa. Nghe đây, kế hoạch của chúng ta là như vậy!

Ada trải rộng bản đồ trên mặt đất:

-Chúng ta cách Địa Bảo còn có bốn cây số, giai đoạn này toàn bộ đều là rừng rậm, tràn ngập địch nhân đáng sợ. Căn cứ theo biểu hiện trên vệ tinh, phía ngoài có La Sát đã thức tỉnh tạo thành đại quân, nhân số tương đối nhiều, nhưng cũng dễ dàng đối phó nhất. Mà đến nơi này...

Ngón tay Ada xoay một vòng tròn chung quanh Địa Bảo.

-Người thủ vệ tầng trong chủ yếu đều là thiên sứ, bọn hắn mới là khó đối phó nhất. Chỉ sợ trong chúng ta cũng không có mấy người là đối thủ của bọn hắn!

-Khó đối phó nhất không phải là bọn hắn, mà là thứ trong này!

Minh Diệu chỉ vào Địa Bảo trong bản đồ nói:

-Bất kể như thế nào, đều phải nghĩ biện pháp đưa tôi vào trong, chuyện khác cứ giao cho tôi là được!

-Kế hoạch của chúng ta là như vậy, nếu như cứ giết đi vào chỉ sợ còn chưa đến được Địa Bảo cũng sẽ bị kiệt lực.

Ada gật đầu nói:

-Cho nên chúng ta suy nghĩ ra một biện pháp, chính là dùng kết giới bao vây anh lại, sau đó tôi có mang đến sáu người trong nhóm người này dùng phương pháp đặc thù của bọn họ đem anh trực tiếp xem như viên đạn pháo phóng đi vào. Nhưng phương pháp này có mấy vấn đề cần giải quyết. Một là một khi làm như vậy, như vậy cũng chỉ có một mình anh có thể tiến vào Địa Bảo. Nói cách khác chuyện còn lại anh cũng chỉ có thể tự dựa vào lực lượng của chính mình, chúng tôi cũng không còn phương pháp nào có thể giúp được anh...

-Chuyện này thì không cần lo lắng, tôi còn có Hoài Tổ có thể giúp tôi.

Minh Diệu vậy vậy nhìn ngọc trong tay:

-Còn có một vấn đề là gì?

-Lực lượng của chúng tôi không đủ, không thể từ nơi này trực tiếp mang anh bắn đi ra.

Ada chỉ vào địa đồ:

-Ít nhất phải đi vào vị trí này, mới có được đầy đủ khoảng cách!

-Nói cách khác nhất định phải xuyên qua lãnh địa của đại quân La Sát, đi tới chỗ giao giới của thiên sứ thủ vệ mới được.

Minh Diệu gật đầu:

-Điều này xác thực có chút phiền phức, bất quá là chuyện không phải không thể nào hoàn thành. Mặc dù La Sát đã tiến hóa có chút khó chơi, nhưng còn có khuyết điểm tiên thiên, chính là chế độ cấp bậc thâm nghiêm.

Minh Diệu suy nghĩ nói:

-Toàn bộ nam giới La Sát hoàn toàn không có tính tự chủ, hoàn toàn dựa vào nữ tính La Sát đến chỉ huy hành động. Một con nữ tính La Sát thường thường cần khống chế vài chục thậm chí là vài trăm nam giới La Sát. Cũng may nữ tính La Sát không cường tráng như nam giới La Sát, dễ dàng giết chết hơn nhiều. Cho nên chúng ta chỉ cần giết chết nữ tính La Sát, nam giới La Sát sẽ vì vậy mà lâm vào trạng thái mờ mịt!

-Vấn đề thứ ba, là nếu muốn đem anh bắn đi ra, phải cần có một khoảng thời gian để súc tích lực lượng!

Ada tiếp tục nói:

-Ở trong đoạn thời gian này, làm pháp không thể bị quấy rầy, mà người thi pháp cũng sẽ bị vây trong một loại trạng thái không thể phòng ngự. Nếu như bị công kích sẽ thất bại. Nói cách khác, ở trong đoạn thời gian đó, bọn họ tuyệt đối không thể bị thương tổn, những người còn lại phải nghiêm mật bảo vệ họ, đừng cho họ gặp phải ngoại giới gây rối!

-Vấn đề thứ tư, bởi vì cần xuyên qua rừng cây, còn phải tập trung lực lượng đem Minh Diệu bắn ra, cho nên cần đại lượng linh lực.

Ada tiếp tục nói:

- Cho nên người khác rất có thể vì dùng sức quá độ mà không còn dư thừa khí lực đánh đi ra. Dù sao chúng ta muốn đi ra, cũng phải xuyên qua lãnh địa của La Sát mới có thể đi tới được vị trí an toàn, cho nên người nào không muốn chết hay không đủ tự tin với thực lực của mình thì đừng nên tham gia tốt hơn, hiện tại nếu như rời khỏi sẽ không ai trách mọ người!

387. Chương 390: Nghi Thức Bắt Đầu

Ada nhìn quanh một vòng, nhưng không có bất cứ người nào rời khỏi. Có thể lấy hết dũng khí đi tới chỗ này cũng đều là cường giả, tự nhiên đối với thực lực của mình luôn mãnh liệt tự tin.

- Nếu động tác của tôi nhanh hơn một chút, có thể cũng không cần phiền toái như vậy.

Minh Diệu suy tư một chút nói:

- Nếu như tôi có thể thật nhanh giết chết Eva, như vậy vô luận là thiên sứ hay la sát cũng đều mất đi lực lượng. Ở trong đoạn thời gian đó mọi người chỉ cần chịu đựng một chút sẽ tốt hơn.

- Vô luận như thế nào, đều phải xem ở anh!

Ada nhìn Minh Diệu trịnh trọng nói:

- Vô luận là ngày mai của nhân loại hay là tính mạng của chúng tôi, đều nắm giữ trong tay của anh!

- Tôi biết!

Minh Diệu gật mạnh đầu:

- Còn có Tiểu Manh...nàng cũng đang chờ tôi!

Đoàn người theo sự suất lĩnh của Minh Diệu hướng sâu trong rừng rậm đi qua. Trên bầu trời che kín huyết sắc mây mù, không nhìn thấy ánh mặt trời, khu rừng rậm còn âm u hơn cả ban đêm. Nhưng khí trời hiện tại cũng mang đến tiện lợi khá lớn cho đoàn người. Alie cũng không cần lo lắng bị ánh nắng chiếu xuống sẽ làm ảnh hưởng lực lượng của chính mình, mà Minh Diệu được Thiên Nhân trợ giúp cũng có thể sớm phát hiện được vị trí của La Sát mà không sợ bị đối phương nhìn thấy.

- Chờ một chút!

Minh Diệu đưa tay phải, tiểu đội đi cùng phía sau vừa nhận được mệnh lệnh liền dừng bước.

- Phía trước có ba...năm...bảy La Sát, trong đó có bốn ở vị trí mười giờ, mặt khác có ba ở vị trí hai giờ theo kim đồng hồ!

Dọc theo đường đi bọn họ đã né tránh rất nhiều khu phân bố của La Sát, lựa chọn những đường nhỏ không bị phát hiện mà đi tới. Tuy rằng làm như vậy khó tránh khỏi tình trạng đi đường vòng, nhưng ít ra so với việc phải dây dưa với thật nhiều La Sát thì tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều. Khi gặp phải những khu vực không thể đi vòng qua, Minh Diệu cũng sẽ lựa chọn những điểm yếu ớt nhất dùng tốc độ nhanh nhất xử lý vấn đề, tận lực không làm cho đại lượng La Sát chú ý.

- Bốn tên bên trái giao cho tôi là được!

Mị lên tiếng, thân thể dần biến mất trong bóng đen. Điều kiện hoàn cảnh hiện tại giống như làm theo yêu cầu của thân thể Mị, có thể đem ưu thế của nàng phát huy ra được lớn nhất. Nguyên xuất thân là sát thủ, Mị am hiểu nhất chính là đánh lén, phía trước gặp phải địch nhân đều do Mị thân không biết quỷ không hay dễ dàng giải quyết.

- Vậy ba tên bên phải để cho tôi làm đi!

Thiên Tướng đứng dậy, sờ sờ hồ lô trên đầu:

- Đánh ngã bọn hắn thật dễ dàng, nhưng tôi không nắm chắc làm không gây ra tiếng động!

- Không sao cả, chủ yếu là động tác phải nhanh, phải rời khỏi nơi này trước khi bị những La Sát khác phát hiện.

Minh Diệu quay đầu lại nói:

- Ada, giúp hắn một phen!

- Được!

Ada cầm ma trượng mang theo bên mình.

- Đếm tới ba liền động thủ!

Mị đi một bên, lần theo âm ảnh mà không ai có thể phát hiện đi tới. Chìm xuống trong ảnh tử giữa hai La Sát, Mị không chút dấu hiệu liền toát ra, không phát ra chút tiếng vang, ngón tay mảnh khảnh đã dễ dàng đâm vào trong gáy La Sát.

- Phác thông...

Hai tiếng vang nhỏ, hai thi thể La Sát thật lớn ngã xuống mặt đất, trên trán xuất hiện lỗ thủng nho nhỏ. Thanh âm thi thể ngã xuống khiến cho hai đồng bọn La Sát chú ý, chỉ là bọn hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cũng đã rơi vào kết cục giống như đồng bọn.

Đôi môi Ada khẽ mấp máy, câu chú ngữ trúc trắc khó hiểu từ môi nàng phun ra. Thật chậm rãi, ma trượng phun ra một luồng sương khói khó thể phát giác, chậm rãi phiêu tán bên trong khu rừng. Sức chống cự của La Sát hơn xa người thường, nhưng ngữ phải loại sương khói này tuy không đến mức mê mang, nhưng ý nghĩ ít nhiều cũng biến thành chậm chạp. Mà đúng lúc đó Thiên Tướng đã nhanh chóng từ trên cao giáng xuống, bàn tay nhẹ nhàng phất qua thân thể ba La Sát, một giây sau, thân thể cường tráng của La Sát từ trong nổ tung, thịt nát vấy ra khắp nơi.

- Tốt lắm, chúng ta tiếp tục đi tới đi!

Minh Diệu cẩn thận quan sát phía trước, lại nhìn vào máy xác định vị trí trên tay. Hắn vẫy tay, đội ngũ lại bắt đầu cẩn thận hướng tận sâu trong rừng rậm đi tới.

Diệp Trọng dẫn theo bảy người của hiệp hội mà Tần Khai thật khó khăn mới điều ra cho hắn cùng nhau đi tới sân bay. Còn đang chuẩn bị đăng ký, lại nghe thông tri đường băng chiếm dụng, cần phải chờ thêm một lát. Hắn nhìn thấy bên ngoài đường băng của sân bay có một máy bay hành khách đang dọc theo đường băng chậm rãi hạ xuống.

- Người nào lại trong tình hình như hiện nay còn tới nơi này?

Diệp Trọng có chút kỳ quái nhìn nhân viên công tác đứng bên cạnh dò hỏi:

- Không phải đã có lệnh cấm bay toàn diện rồi sao?

- Chúng tôi cũng không biết rõ ràng, là mệnh lệnh của cấp trên. Theo đạo lý mà nói máy bay hành khách không thể hạ cánh cùng cất cánh trong sân bay quân dụng!

Nhân viên công tác xem danh sách trên tay, cũng hoàn toàn không hiểu ra sao.

- Trên đây viết là người tới từ một tiểu quốc gia Châu Âu, tựa hồ là lữ hành đoàn!

- Lữ hành đoàn?

Nghe được lời này, Diệp Trọng lắc đầu:

- Người ngoại quốc đều là kẻ ngu ngốc sao? Cứ khờ khạo chạy tới tìm cái chết? Thành thật ở lại quốc gia của mình ít nhất còn có thể sống được lâu thêm vài ngày!

Chiếc máy bay kia đã chậm rãi dừng lại, cửa khoang mở ra. Một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh từ trên máy bay vội vàng vàng chạy xuống, việc đầu tiên cần làm chính là không ngừng nôn mửa. Những người ngoại quốc kia đều ăn mặc vô cùng kỳ quái, mỗi người đều mặc lễ phục rất chỉnh tề, phảng phất như đến đây để tham gia một yến hội thật long trọng. Diệp Trọng dường như ngửi được mùi máu tanh tản ra trong không khí.

- Loại du khách này thật sự khó thấy!

Chân mày Diệp Trọng cau lại, tình hình bây giờ đã quá rối loạn, mà đám người kia lại lựa chọn đến đây trong lúc này, hay là...nghĩ tới đây, Diệp Trọng từ phòng chờ máy bay trực tiếp đi ra ngoài, ngay lúc này có thể có thể nhiều người giúp đỡ đều là chuyện tốt nhất.

- Xin hỏi các vị, vị nào là người dẫn đầu?

Diệp Trọng đi lên trước mở miệng hỏi.

- Thỉnh cho tôi thêm năm phút...ầu...

Một trung niên nhân mặc lễ phục đuôi én màu đen, sắc mặt tái nhợt đang khom người nôn khan, thống khổ hỏi đáp.

Lưu Thiên Minh bắt chéo chân ngồi trên ghế, đang ở trên đường lớn trong tay cầm một phần báo chí nhàn nhả uống trà. Ở cách hắn không xa, một đoàn La Sát đang đứng nguyên tại chỗ, một đám giống như những con rối gỗ mất đi hồn phách ngây ra tại chỗ không nhúc nhích. Có được ưu thế huyết thống áp bách tuyệt đối, Lưu Thiên Minh căn bản không cần động thủ. Chỉ cần hắn ngồi yên nơi đó, đại quân La Sát đã hoàn toàn không thể tiến thêm được bước nào.

- Chủ nhân, vì sao chúng ta không đi hỗ trợ ngược lại còn ngồi nhàn hạ ở đây vậy?

Nữ La Sát có chút khó hiểu hỏi.

- Vì sao? Bởi vì nơi này là thủ đô, là dưới chân thiên tử, là tượng trưng của quốc gia!

Lưu Thiên Minh thản nhiên hỏi đáp:

- Nơi này đối với bọn hắn mà nói là địa phương tuyệt đối không thể xuất hiện vấn đề gì. Phương pháp bảo đảm nhất chính là để cho ta ở trong này trấn thủ, mới có thể cam đoan không sơ hở!

- Nhưng mà...

Nữ La Sát suy nghĩ, vẫn thấy thật khó hiểu:

- Tập trung hết thủy lực lượng có thể tập trung, trực tiếp đem ngọn nguồn của vấn đề giải quyết không phải mới là phương pháp nhanh nhất sao?

- Cho nên mới nói nữ nhân các cô đúng là tóc dài mà kiến thức ngắn!

Lưu Thiên Minh buông ra tờ báo trong tay, nghiêm trang nói:

- Nếu như chúng ta không đi, đối với công bộc của nhân dân kia mà nói, đám người của Minh Diệu nhiều nhất chỉ là kéo dài thêm một chút thời gian xử lý sự tình, quần chúng bình thường chết nhiều một chút, tài sản quốc gia tổn thất lớn một chút, khi làm báo cáo tổng kết thì thêm vài dòng vô cùng đau đớn một chút mà thôi, nhưng so sánh với tính mạng của những công bộc kia của nhân dân, căn bản là cái rắm cũng không bằng. Biết cái gì gọi là công bộc của nhân dân không? Chính là nói có những kẻ hại hô to mình là nô bộc của nhân dân đấy thôi!

- Nhưng vạn nhất như nhóm người của Minh Diệu bọn họ đều thất bại thì phải làm sao bây giờ?

Nữ La Sát hỏi:

- Vậy cuối cùng còn không phải đều là chết hết sao?

- Vạn nhất nhóm người của Minh Diệu thành công nhưng những vị công bộc của nhân dân phải chết hết thì phải làm sao bây giờ? Điều này mới là điều mà bọn hắn sợ hãi nhất!

Lưu Thiên Minh đưa tay đẩy gọng kính:

- Tới lúc đó không phải hết thấy đều trở nên không còn ý nghĩa gì nữa sao? Lại nói sao hài tử người luôn chết tâm nhân đến như vậy đây, ở trong này ngồi chơi không cần làm gì hết không phải là rất tốt, sao cứ thích đi kêu đánh kêu giết để ra một thân mồ hôi thối làm chi chứ!

- Chủ nhân, nhìn dáng vẻ của ngài tựa hồ không hề để ý tới hết thấy những việc này a!

Nữ La Sát nói.

- Kết quả cuối cùng đối với ta mà nói cũng không hề trọng yếu.

Lưu Thiên Minh cầm tờ báo, ánh mắt lại trở vào trong báo:

- Dù sao ta cũng không phải là nhân loại, cho dù thật sự bị thua, cũng bất quá là xem nhân loại đều biến thành La Sát mà thôi, không có ảnh hưởng lớn gì tới ta. Duy nhất khác nhau chính là có lẽ ngày sau thực vật sẽ không được ngon miệng như hiện tại, sẽ có vài mùi lạ một chút. Nhưng con người của ta cũng không khó ăn, thói quen thì tốt rồi!

- Nhưng nếu như thật sự không ai có thể ngăn cản...vị kia...

Dù sao bản thân nàng cũng là vật nhân tạo La Sát, khi nữ La Sát nhắc tới Eva cũng còn có chút không được tự nhiên:

- Vậy chủ nhân ngài...

- Thì tính sao, tuy rằng ta đánh không lại nàng, nàng cũng chẳng giết được ta.

Lưu Thiên Minh thản nhiên nói:

- Kết quả kém nhất chính là hai bên tiếp tục đánh nữa, ta cũng không tin đánh mãi mà nàng cảm thấy không phiền. Chỉ cần nàng không chọc tới ta, ta cũng chẳng muốn đi gây với nàng!

- Nói như vậy chủ nhân đối với việc thắng thua của song phương vốn là thờ ơ, như vậy ngài cần gì phải nhận lời thỉnh cầu của bọn hắc đến nơi đây bảo hộ làm gì?

Nữ La Sát khó hiểu hỏi.

- Ai nói ta không cần, ta đương nhiên là hi vọng bọn hắc thắng!

Lưu Thiên Minh liếc mắt nhìn nữ La Sát nói:

- Nếu như bọn hắc thắng, ta tự nhiên cũng có lợi, nhận bảo hộ bọn hắc đồng thời ta cũng đã đưa ra điều kiện của mình.

- Di? Ngài còn chịu nói ra điều kiện?

Nữ La Sát kinh ngạc hỏi:

- Là điều kiện gì vậy?

- Chờ sau khi sự tình chấm dứt, phải làm cho ta giấy căn cước của nhị đại, còn phải đem hộ khẩu đặt tại thủ đô.

Lưu Thiên Minh thản nhiên nói:

- Người phải biết hiện tại không giấy căn cước ngay cả thẻ điện thoại di động cũng không được dùng. Hơn nữa muốn đem hộ khẩu đặt tại thủ đô, hiện tại cũng không phải là chuyện đơn giản. Không quen biết không có hậu thuẫn, không tốn hai ba mươi vạn cũng làm không xong!

...

Đoàn người của Minh Diệu đi một chút lại ngừng, đường đi cũng không thuận lợi. Trong rừng rậm quá nhiều La Sát, nhiều khi cũng phải cho Mị đi giải quyết những kẻ chặn đường. Có lẽ trời sinh miễn cảm với máu tươi, đối với máu của La Sát do nhân công tạo thành làm Alie chán ghét tới cực điểm. Dọc theo đường đi cô bé không ngừng bịt mũi, chân mày không ngừng cau chặt lại.

- Dừng lại, phía trước có tình huống!

Minh Diệu đột nhiên bắt giữ được đại lượng năng lượng, có rất nhiều La Sát đang bồi hồi phía trước, ngăn chặn ngay đường bọn họ muốn đi tới.

- Lại có người chặn đường sao, tôi đi giải quyết!

Mị không đợi Minh Diệu mở miệng, đã bắt đầu nhập vào trong bóng tối, Minh Diệu vội vàng giữ lại nàng.

- Nhân số nhiều lắm, muốn không tiếng động diệt sạch tựa hồ có chút khó khăn.

Minh Diệu nói.

- Thật sự không được thì đi đường vòng đi!

Ada đề nghị.

- Phải nhiều quá xa, hơn nữa thời gian của chúng ta không nhiều lắm!

Minh Diệu nhìn bản đồ nói:

- Thời gian cấp bách, nếu không được thì mạnh mẽ đột phá thôi!

- Muốn mạnh mẽ đột phá sao?

Hai mắt a Trạch tỏa sáng. Từ lúc bắt đầu tiến vào rừng nàng đã không có cơ hội xuất thủ, điều này làm cho nàng có chút ngứa ngáy sau một tháng tiến hành đặc huấn mà không biết mình tiến bộ thế nào. Vừa nghe có cơ hội động thủ, không đợi Minh Diệu lên tiếng, hai tay của nàng đã hiện ra hai thanh băng kiếm trong suốt.

- Ngô, không tệ, hiện tại cô đã bắt đầu biết chơi song kiếm rồi!

Minh Diệu nhìn a Trạch gật đầu:

- Nhưng lần này không cần mọi người ra tay, chỉ cần xem tôi biểu diễn thì tốt hơn!

- Anh? Không phải anh đã nói nhân số rất nhiều sao?

A Trạch khó hiểu hỏi:

- Một mình anh làm sao giải quyết!

- Ít nhiều gì cũng lãng phí chút khí lực, vốn định bảo tồn lực lượng đặc biệt đối phó Eva, nhưng hiện tại xem ra nhất định phải hoạt động một chút.

Minh Diệu đem hai tay đặt xuống mặt đất ẩm ướt, chậm rãi nhắm mắt lại. Dần dần bàn tay của hắn nổi lên từng trận bạch sắc quang mang.

Mặt đất nhẹ nhàng run lên vài cái, cũng rất nhanh liền dừng lại, giống như chỉ vừa xảy ra một hồi động đất thật nhỏ.

- Thu phục, chúng ta đi thôi!

Minh Diệu mở to mắt nhìn a Trạch cười cười.

- Thu phục sao? Có ý gì?

A Trạch khó hiểu mở to mắt:

- Như vậy đã xong rồi?

- Nhìn thấy sẽ biết, đi thôi!

Minh Diệu tựa hồ không có ý tứ muốn giải thích, bỏ lại mọi người còn đang ngượng ngùng đi về phía trước.

- Đây là...địa ngục sao?

Tất cả mọi người bị một màn trước mắt làm sợ ngây người. Cả vùng đất không biết từ khi nào đã nổi lên vô số cột đá bén nhọn, ba mươi mấy con La Sát cường tráng bị mũi nhọn sắc bén từ mặt đất xuyên thấu lên đâm ra khỏi thiên linh cái, sau đó bị treo lên giữa không trung.

- Thật đáng sợ, anh làm như thế nào?

A Trạch nhìn Minh Diệu với ánh mắt có chút kính sợ:

- Tôi chỉ thấy anh sờ lên mặt đất đơn giản như vậy, sau đó đã biến thành hình dạng thế này sao?

- Ha ha, kỳ thật cũng không đơn giản!

Minh Diệu cười nói:

- Nhất định phải dùng Thiên Nhân xác định vị trí của mỗi tên, sau đó lợi dụng Ngũ Hành thuật thông qua mặt đất truyền linh lực, ở riêng từng vị trí đồng thời giết chết bọn hắn. Bởi vì thân thể La Sát quá mức cường tráng, cho nên muốn giết chết bọn hắn không chỉ cần đại lượng linh lực, còn phải biết cách khống chế chính xác, thiếu một thứ cũng không được!

- Đích xác vị trí mà anh lựa chọn công kích là một trong những vị trí yếu ớt nhất trong thân thể bọn hắn!

Thiên Tướng cẩn thận đánh giá những thi thể trên không trung, không khỏi cảm thán nói:

- Từ trên mặt đất xuyên ra đều chuẩn xác trúng cây hoa cúc (hậu môn) sau đó xuyên qua tràng đạo phá hủy đầu óc của bọn hắn, đích thật là thực hiện inh, ta không bằng người!

- Ha ha, quá khen!

Minh Diệu có chút ngượng ngùng nói.

- Không, ta là nói thật!

Thiên Tướng chăm chú nhìn Minh Diệu, trịnh trọng nói:

- Có thể ở trong nháy mắt bạo rụng cây hoa cúc của hơn ba mươi người mà không sảy tay, ta thật sự không bằng người. Hơn nữa theo chấp niệm bạo cây hoa cúc của người khác mãnh liệt của người mà xem, thời thơ ấu của người nhất định là từng có bóng ma gì đi?

Trải qua suốt mấy giờ lặn lội đường xa, đoàn người Minh Diệu cuối cùng đã đi tới cuối rừng rậm. Trước mắt là một mảnh đất trống rộng rãi, mà ngoài mấy cây số chính là mục đích lần này của bọn họ.

Trên đất trống che kín rậm rạp những thiên sứ cánh trắng, nếu không phải trước kia Minh Diệu đã nhìn thấy những thiên sứ dị dạng nhân tạo, hiện tại nhìn những thiên sứ này lại thấy giống như trong Thánh Kinh y đúc, còn có được cánh trắng hoàn toàn. Theo năng lượng từ bọn hắn phát ra, Minh Diệu có thể đoán được thực lực của đám người này đúng như lời của Địa Tướng miêu tả, những thiên sứ dị dạng trước kia vốn là không thể so sánh được. Bởi vì nơi này là một mảnh trống trải không có vật gì che phủ, cho nên muốn đi qua nơi này để đến được Địa Bảo chính là giết ra một con đường mà xuyên qua. Minh Diệu tính toán đánh giá, nếu ở số lượng thiên sứ khổng lồ như thế vậy công mà cứng rắn mở ra một con đường máu, chỉ sợ tiểu đội sẽ phải tổn thất thảm trọng. Hắn không thể không thừa nhận, phương pháp của Ada là tốt nhất, cũng là phương pháp thương vong ít nhất. Dù sao đối phó La Sát dễ hơn thiên sứ rất nhiều.

- Vị trí này không sai, nhưng khoảng cách thì sao?

Minh Diệu quan sát chung quanh, hiện tại mọi người đang đứng trên một sườn núi ở tầng ngoài cùng rừng rậm, trước người là vách núi thẳng đứng hơn mười thước, mà phía sau là một con đường không rộng lắm, với hình thể thật lớn của La Sát nhiều nhất chỉ thông qua được bốn năm tên, là một nơi tốt để thủ khó công. Vách núi hơn mười thước thẳng đứng tuy không cao lắm, vẫn có thể cam đoan không bị La Sát từ phía sau leo lên tấn công làm mọi người phải hai mặt thụ địch, hơn nữa sau khi nghi thức phóng ra hoàn thành, nhóm người của Ada có thể nhảy xuống vách núi mà lên trở vào trong khu rừng rậm. Chỉ cần có thể tiếp tục tiến vào rừng rậm, có được cây cối bao phủ che giấu, thiên sứ sẽ không cách nào đuổi theo, chuyện họ cần làm chính là đột phá rừng rậm mà đoàn La Sát canh giữ.

- Nếu như là nơi này, khoảng cách không sai biệt lắm!

Ada đối chiếu bản đồ, nói:

- Từ nơi này có thể đem anh bắn đi ra, còn lại hết thảy phải nhờ vào chính anh!

- Tôi biết, bắt đầu đi!

Minh Diệu gật gật đầu.

- Chăm thứ này!

Ada đem một thủy tinh cầu đưa vào trong tay Minh Diệu:

- Người của tôi sẽ không ngừng vận chuyển linh lực vào trong thủy tinh cầu, sau đó tích góp từng chút một đủ mức để đem hắn bắn trở ra. Hơn nữa nó có thể hình thành một vách chắn bên ngoài, bảo hộ anh khi ở trên không trung sẽ không bị công kích.

- Cần thận một chút, tôi chờ anh trở về!

Ada ở bên tai Minh Diệu nhỏ giọng nói:

- Đáp ứng tôi, nhất định phải mang theo Tiểu Manh cùng nhau hoàn hảo không tổn thương quay về!

- Tôi đáp ứng cô!

Minh Diệu trình trọng gật đầu.

- Tốt lắm, bắt đầu đi!

Ada cũng biết hiện tại không phải thời gian dành cho nhi nữ tình trường, thời gian cấp bách dù lãng phí một chút cũng không được.

- Những người khác chuẩn bị sẵn sàng, bảo vệ tốt người thi pháp!

Sáu thành viên ủy viên hội Châu Âu mà Ada mang theo bắt đầu quay chung Minh Diệu, huy vũ pháp trường bắt đầu làm phép. Mà những người khác theo Thiên Tướng suất lĩnh cùng nhóm người của Minh Diệu hình thành một vòng bảo hộ chung quanh.

Theo tiếng niệm chú của thành viên ủy viên hội, thân thể Minh Diệu bị quang mang đủ màu vây quanh, chậm rãi nhấc lên không trung. Nhưng do quang cầu phát ra ánh sáng ở trong hoàn cảnh âm u tại đây thật quá rõ ràng, đồng dạng cũng làm cho La Sát trong rừng rậm cùng một bộ phận thiên sứ chú ý.

- Cả nghi thức ước chừng cần bốn phút, trong bốn phút nhất định phải bảo vệ tốt người thi pháp!

Ada lấy ra ma trượng, vung tay, một đạo lam sắc điện mang liền đem một con La Sát vừa xông lên đánh thành tro tàn.

- Tôi nghĩ biện pháp ngăn trở những con thiên sứ biết bay kia!

Alie bay lên không hướng thiên sứ bay tới nghênh đón. Chỉ là người thuộc chủng tộc duy nhất biết bay có mặt tại đây, trọng trách ngăn trở thiên sứ phải rơi xuống trên người Alie. Dù sao vô luận từ lúc nào, không quân đối với quân đội trên mặt đất luôn có ưu thế thật rõ ràng, không quân đối với không quân mới là lựa chọn tốt nhất.

- Tôi tới giúp cô!

Thiên Tướng nhìn thấy thiên sứ bay tới sáu bảy người, vì an toàn nên hắn cũng gia nhập vào hàng ngũ đối kháng thiên sứ. Tuy rằng không biết bay, nhưng là người có thực lực cực mạnh trong tiểu đội, tự nhiên phải đối kháng địch nhân càng cường đại hơn.

Còn lại Ada, a Trạch cùng những linh năng giả khác bắt đầu hoàn toàn khởi lên tinh thần, chống cự lại đại quân La Sát đang xông lên như thủy triều.

- Rốt cục đến phiên ta xuất thủ đi!

Trong mắt nổi lên quang mang hưng phấn, hai thanh băng kiếm trong nháy mắt hiện lên trong tay a Trạch.

- Cho các người cũng biết thử một chút về thành quả trong suốt tháng nay đặc huấn của ta!

Mà bây giờ bị bao vây bên trong quang cầu, Minh Diệu chỉ có thể trở mắt nhìn tình hình diễn biến mà không có cách nào, chỉ có thể khẩn cầu nghi thức mau chóng kết thúc để cho nhóm người Ada nhanh chóng thoát ly khu vực bị vây công hiện tại!

Bốn phút, chỉ đủ thời gian để một điều thuốc thiêu đốt xong. Nhưng đối với mọi người mà nói, bốn phút này dài lâu không thua gì một thế kỷ. Tuy rằng chiếm cứ được địa hình có lợi, nhưng mấy linh năng giả cũng ít nhiều bị thương nhẹ. Đối mặt với La Sát cường tráng mạnh mẽ, ở tình hình khẩn trương như hiện tại thường thường không thể bình tĩnh ra chiêu trí mạng. Một khi thất thủ thì kết cục không thể nào tránh khỏi, phải ngăn trở công kích đánh thẳng tới, bởi vì sau lưng bọn họ tuyệt đối không thể bị quấy rầy.

- Đội thứ nhất rút lui, đội thứ hai đi lên!

Ada vừa làm phép vừa chỉ huy linh năng giả. Linh lực chuyển vận không thể không hạn chế, sau khi công kích sẽ lưu lại khe hở. Vì có thể bù lại sơ hở này, Ada không thể không đem mọi người chia làm ba tổ, không ngừng luân phiên. Cũng may lúc trước đã lựa chọn được vị trí có lợi cho bọn họ, nhiều nhất chỉ cần đối mặt với năm con La Sát tiến công, còn có thể miễn cưỡng ngăn cản. Nhưng vì thi thể La Sát càng chồng chất khiến cho nhiều người không thể di chuyển bước chân, vì vậy bắt buộc dĩ lại phải rút lui phòng tuyến ra sau vài bước.

Ở giữa mọi người phải thừa nhận áp lực lớn nhất lại là Alie. Hường mười thiên sứ công tới, sau lưng Alie mở ra đôi cánh đen màu đen thật lớn, dùng toàn bộ đạo hạnh dây dưa cùng đám thiên sứ kia. Mà ở sau lưng nàng, Thiên Tướng ngửa đầu chăm chú đề phòng sẽ có cá lọt lưới. Theo thời gian trôi qua, thiên sứ ngày càng gia tăng nhiều hơn.

388. Chương 391: Gian Nan Phòng Ngự Chiến

-Lôi!

Dùng băng kiếm trong tay chém con La Sát vừa lao tới trước mặt thành hai nửa, a Trạch chỉ tay lên bầu trời, một đạo lôi điện lập tức giáng xuống đánh rớt một tên thiên sứ vừa lao tới. Là một chiến sĩ tự do, mặc dù không có mục tiêu cố định nhưng do có năng lực cận chiến còn có thuật pháp có thể đối phó với kẻ địch trên không, a Trạch ngược lại càng giống như cá gặp nước. Tuy rằng linh lực hao tổn thật nhanh, nhưng trên mặt nàng không hề hiện ra vẻ mệt mỏi, ngược lại càng thêm hưng phấn so với trước đó. Bởi vì rốt cục nàng đã tìm ra được phương pháp thể hiện được giá trị của chính mình.

Tuy rằng địch quân nhân số đông đảo, nhưng đáng ăn mừng chính là dù cho La Sát hay thiên sứ đều chỉ là nhân tạo, nhược điểm lớn nhất của bọn hắn chính là chỉ số thông minh không cao, nếu như không có người chỉ huy thường thường chỉ biết dựa theo ưu thế nhân số cùng bản năng đến tác chiến. Cho nên hiện tại chỉ cần có thể chịu đựng qua thời gian này không cho địch nhân xông qua phòng tuyến của bọn họ, việc bảo hộ người thi pháp vẫn được an toàn.

Tuy rằng biết hiện tại mình không giúp được gì, nhưng theo bản năng Minh Diệu vẫn cảm thấy thật khẩn trương.

-Minh Diệu tiên sinh, thỉnh thả lỏng!

Một người đang thi pháp có chút gian nan mở miệng nói:

-Đừng tùy ý sử dụng linh lực, như vậy sẽ hình thành loạn lưu khiến điểm rơi phát sinh lệch lạc!

-Ngô...được!

Mặc dù Minh Diệu có chút khó hiểu vì người thi pháp nói mình sử dụng linh lực, nhưng hắn vẫn nghe lời. Việc duy nhất hiện tại hắn có thể làm đó là tín nhiệm đồng bạn của mình. Nếu như đồng bạn của mình ở bên ngoài liều mạng chém giết mà bởi vì mình gây ra tai vạ, hắn càng không thể tha thứ cho chính mình. Minh Diệu nhắm mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức, đem hết thấy mọi việc đều giao cho Ada bọn họ.

Alie đối phó với hơn mười thiên sứ vậy công đúng thật là có chút ăn không tiêu. Nếu như đặt ở bình thường nàng có tin tưởng chỉ trong vòng một lát là có thể đem mấy thiên sứ xé thành mảnh nhỏ. Nhưng điều kiện tiên quyết chính là nàng ít nhất có thể có không gian rộng rãi hơn để di chuyển, nhưng hiện tại nàng chỉ có thể đứng yên một chỗ mà đối kháng với công kích của đối phương. Loại phương thức tác chiến giống như bị chặt đứt đôi chân làm nội tâm nàng tràn ngập cảm giác âm ỉ.

-Hóa trang cuồng, có một tên trốn thoát!

Ngay khi Alie liều mạng bị thương đem cánh của một thiên sứ kéo xuống không chút khoan nhượng, có một thiên sứ thừa dịp này xuyên qua Alie, Alie không kịp ngăn cản phải lên tiếng nhắc nhở Thiên Tướng hỗ trợ.

-Giao cho ta!

Thiên Tướng ngửa đầu tính toán góc độ phi hành cùng độ cao của tên thiên sứ, dùng sức nhảy lên. Hắn bắt được mắt cá chân tên thiên sứ kia, một cỗ linh lực cuồng bạo bùng nổ trực tiếp rót vào bên trong cơ thể tên thiên sứ. Tên thiên sứ xiêu vẹo vẩy cánh, sau đó thân thể lập tức nổ tung mảnh liệt ngay trên không trung.

-Sự tình có điều không đúng, mọi người giữ vững tinh thần!

Ada ở tận vòng cuối cùng rõ ràng đã cảm giác ra có khác thường. Không chỉ là thiên sứ, ngay cả đám La Sát hiện tại tựa hồ đã biến đổi như thật ăn ý. Một lần lại một lần tấn công vào, không còn giống như trước đó không có phương pháp gì, mà hiện tại đã giống như hiểu được cách phối hợp lẫn nhau, hơn nữa tiến lui

có mức độ. Một khi bên Ada không kịp một kích đem La Sát giết chết, thường thường sẽ có đồng bọn của La Sát thay vào vị trí đánh tới, mà La Sát bị thương sẽ lập tức lui ra sau nghỉ ngơi trị liệu. Tình hình như thế làm cho Ada hoài nghi có người đang âm thầm ở trong bóng tối truyền đạt mệnh lệnh cho đám La Sát.

-Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?

A Trạch đang chém giết thật sảng khoái nghe Ada hô lên cũng dừng chân thối lui trở về. Tuy rằng vừa rồi nàng chém giết rất hài lòng, nhưng đầu của nàng cũng chưa hoàn toàn mất lý trí, vẫn hiểu được hiện tại nên bảo hộ người thi pháp mới là nhiệm vụ chủ yếu nhất.

-Chúng nó tiến công trở nên có tiết tấu, nhất định đang có người nào đó truyền đạt mệnh lệnh cho chúng nó!

Ada nhìn a Trạch nói:

-Lôi Quyết của em thích hợp công kích đường xa, nhiệm vụ này giao cho em, bắt giặc phải bắt vua trước!

-Đã biết!

A Trạch gật đầu, liền giết vào trong trận địch.

Trải qua sự kiện La Sát bên trong tiểu trấn, a Trạch biết nhất định đang có một nữ tính La Sát khổng lồ chế nam tính La Sát ra lệnh cho bọn hắn. Nàng giết chết một con La Sát đánh tới, liền nhảy lên nhánh cây đại thụ bên cạnh. Từ trên nhìn lại, đại quân La Sát đông đảo không bờ bến, muốn từ trong đại quân này mà tìm kiếm nữ tính La Sát đích thật không phải là chuyện dễ dàng.

-Còn bao lâu thời gian, sắp không kiên trì được nữa!

Alie không quay đầu lại hét lớn:

-Chết ngạt người rồi, tôi sắp không chịu đựng được đâu!

Một tiếng hét thảm, dưới sự tấn công không ngừng của đám La Sát, tiểu đội rốt cục xuất hiện thương vong. Một thành viên hiệp hội thần quái không kịp lui về, liền bị một con La Sát sắp chết nắm trúng mắt cá chân. Chỉ trong nháy mắt sơ sẩy, nhưng còn chưa kịp đợi được đồng bọn tiến lên cứu viện hắn đã bị vô số bàn tay lôi vào trong đàn La Sát, chỉ còn lại chút chống cự mỏng manh cuối cùng đã biến thành tiếng kêu thảm thiết.

-Tiếp tục kiên trì một chút, lập tức thành công!

Tuy rằng trong lòng Ada nóng như lửa đốt, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài. Nàng là người chỉ huy tạm thời, hơn nữa còn dẫn theo đại bộ phận linh năng giả gánh vác ở tuyến đầu, dưới loại tình huống này tâm tình của nàng sẽ ảnh hưởng sĩ khí, chút ít cảm xúc trái ngược cũng không thể để lộ ra ngoài.

A Trạch đứng trên nhánh cây rốt cục đã phát hiện ra khác thường. Ở sau một nam tính La Sát cường tráng, có một bóng người cũng giống như a Trạch đang ẩn trên nhánh cây, quan sát những cảnh tượng bên dưới. A Trạch cau mày, nàng cảm giác bóng dáng người kia có chút quen mắt, tựa hồ như đã từng gặp nhau ở nơi nào.

-Lôi!

Nhưng tình huống hiện tại như lửa xém lông mày, không cho a Trạch chút thời gian để nàng có thể cẩn thận quan sát. Không hề suy nghĩ, a Trạch nhắm ngay người kia đánh ra Lôi Quyết. Lôi điện trống rỗng giáng xuống đem bóng người kia đánh rơi xuống đàn La Sát bên dưới. Đại quân La Sát chợt tạm dừng một thoáng, nhưng cũng không kéo dài được bao lâu, đã lập tức điên cuồng tấn công vào phòng tuyến của bọn họ.

Có lẽ do ở khoảng cách quá xa nên nhắm vào không chuẩn, cũng có thể tàng lá trên đầu quá rậm rạp sum xuê nên không thể hiện rõ uy lực của Lôi Quyết. A Trạch lại thấy bóng người kia từ trên mặt đất bò lên, nhưng lần này nó cũng không bại lộ trong phạm vi để cho a Trạch nhìn thấy, mà quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn về hướng a Trạch, sau đó nhanh chóng lẩn vào trong đàn La Sát không còn thấy được tung tích.

A Trạch không khỏi sửng sốt, nàng đã nhìn thấy rõ gương mặt của nữ La Sát kia, là một gương mặt thật quen thuộc.

-Còn hai mươi giây cuối cùng, chịu đựng!

Ada lớn tiếng hô, ý định khơi dậy tiềm lực cuối cùng của các đội viên. Nhưng hiệu quả không quá rõ ràng, bọn họ đang không ngừng thối lui ra phía sau, tiểu đội linh năng giả đã xuất hiện tình hình có người mất đi sức chiến đấu hay bị giết chết.

-Ta sắp không kiên trì được nữa!

Lại lợi dụng sóng âm bức lui thiên sứ vây công, trên người hiện rõ dấu vết bị cháy đen, khuôn mặt của Alie cũng hiện ra một đường vết rách. Máu huyết sinh mệnh của nàng đang từ miệng vết thương chảy ra, cánh dơi thật lớn cũng đã rũ xuống. Nàng đưa lưỡi liếm máu đang chảy trên mặt, hiện tại chút ít lực lượng đối với nàng cũng càng quý giá. Hiện tại nàng thậm chí có chút hối hận vì sao năm xưa mình không hút thêm máu của người sống nhiều hơn một chút, nếu không hiện tại nàng đã có thêm lực lượng, hoặc sẽ ít đi một ít địch nhân.

Có người chỉ huy so với chiến đấu đơn độc thật khó đối phó hơn rất nhiều. Hơn nữa theo thời gian chậm rãi trôi qua, kích đấu bên này đã khiến cho càng nhiều thiên sứ hướng bên này bay tới. Nhưng người có thể ngăn cản được thiên sứ tấn công chỉ có mỗi Alie, cho nên nàng thừa nhận áp lực là lớn nhất, vì vậy là người kiệt lực nhất trong mọi người. Tuy rằng nàng đã có vài vết thương trên người, nhưng nếu cứ như vậy cũng sẽ biến thành trọng thương thậm chí là trí mạng. Hiện tại Alie đã cảm giác mình có chút lực bất tòng tâm.

- Không xong...

Ngay khi Alie còn chưa kịp thở một hơi, mấy thiên sứ lại vọt tới. Mái tóc bạc của Alie bay tung trong không trung, từng đạo sóng âm có thể dùng mắt thường thấy được hướng mấy thiên sứ bắn tới. Nhưng khác với trước đó, mấy thiên sứ kia lại không hề tránh né, dùng thân thể đón lấy sóng âm công kích của Alie. Ngay lập tức mấy thiên sứ liền bị giết chết hóa thành thịt vụn rơi xuống. Nhưng ở sau lưng bọn hắn lại chui ra thêm mấy thiên sứ, lợi dụng thân thể đồng bọn làm tấm chắn ngăn cản công kích của Alie, hơn nữa lợi dụng khe hở của nàng, lập tức xuyên qua phòng tuyến của Alie hướng chỗ thi pháp vọt tới.

- Để cho ta!

Thiên Tướng hét lớn một tiếng, cao cao nhảy lên, hai đấm đánh ra, đem hai thiên sứ đánh thành thịt vụn. Nhưng dù sao Thiên Tướng cũng không biết bay, hơn nữa chiêu số của hắn dùng đối phó nhiều địch nhân cũng không tiện lợi. Hắn chỉ chặn đường được hai thiên sứ, còn ba thiên sứ đã nhanh chóng bay lên cao vượt ra khỏi phạm vi công kích của hắn.

- Xin lỗi đạo sư, tình thế gấp gáp, ma trượng ngài tặng cho ta cũng chỉ đành bỏ qua!

Ada bắt chắp đại quân La Sát đánh tới, dù sao bên dưới đất đám La Sát phải xuyên qua bọn họ mới phá được thi pháp, nhưng trên không trung linh hoạt hơn nhiều, là uy hiếp lớn nhất. Nàng cắn chặt răng, đem ma trượng trong tay hoành ngang trước ngực, miệng niệm chú thật nhanh.

- Mọi người đều tập trung bên cạnh tôi!

Ada niệm xong chú ngữ, đem ma trượng trong tay dùng sức ném mạnh lên không trung.

Ma trượng xoay mấy vòng trên không lại dừng lại, tinh thạch trên đỉnh ma trượng phát ra quang mang chói mắt làm mọi người phải nhắm nghiền mắt lại, tinh thạch nổ tung ngay trên không trung, những mảnh vụn văng tung tóe khắp nơi, nương theo sau mảnh vụn còn có điện xà từ trên trời đánh xuống, từ chỗ Ada hướng bên ngoài phát tán.

Nghe được tiếng hô của Ada, mọi người vừa đánh vừa lui, tập trung vây quanh chỗ thi pháp. Quang mang phát ra khi tinh thạch nứt vỡ làm mọi người trong nháy mắt mất đi thị giác, đợi khi ánh mắt có thể nhìn thấy rõ đồ vật, lại phát hiện mọi người đang đứng bên trong một mảnh trống trải, trên mặt đất là vết thiêu cháy đen thui, còn có dấu vết như bị hòa tan. Trong vòng tròn màu đen đường kính chừng năm thước không còn gì, ngay cả thi thể của thiên sứ lẫn La Sát đều hóa thành cát vụn màu đen nhánh.

- Khái khái...

Rốt cục Ada không còn duy trì được nữa, sụp dưới đất ho khan phun ra vài ngụm máu đen, sắc mặt còn tái nhợt hơn cả Alie.

- Chị làm sao rồi?

A Trạch nâng Ada đã vô lực vội hỏi:

- Không sao đó chứ?

- Không chết được, chỉ cần nghỉ ngơi một lát.

Ada khoát tay:

- Đáng tiếc, ma trượng kia là khi chị tốt nghiệp đạo sư đã đặc biệt tặng cho chị, lại bị hủy như thế.

Điện xà phong bạo thật lớn không chỉ tạm thời giải trừ được nguy cơ, đồng thời cũng làm ra tác dụng kinh sợ. Có lẽ bị một màn vừa rồi hù dọa, vô luận là La Sát hay thiên sứ đều đứng ngây xa xa không tiếp tục công tởm, tiến công liền tạm dừng, giúp thi pháp thắng được chút thời gian quý giá.

- Đi thôi!

Theo người thi pháp thốt ra một tiếng cuối cùng, quang cầu đủ màu xé rách không khí, ở trên không trung vẽ ra một đạo đường cong tuyệt vời, giống như viên đạn pháo hướng Địa Bảo bay qua. Ở trên không trung liên tục đánh rơi những thiên sứ bay tới chặn đường, tốc độ không hề có chút yếu bớt.

- Nghi thức hoàn thành xong, chúng ta lui!

Thiên Tướng khiêng Ada lên vai, dẫn theo những linh năng giả còn sống cùng a Trạch từ trên vách đá nhảy xuống, theo cây cối chạy đi, lẫn vào bên trong rừng cây. Alie cũng thừa cơ hội này liên tục giết chết thêm vài thiên sứ, từ trong chiến đoàn thoát ra, đi theo nhóm người Thiên Tướng biến mất trong khu rừng bên dưới.

La Sát đại quân sau thoáng tạm dừng lại tiếp tục truy theo tiểu đội. Mà những thiên sứ phi hành trên không trung bởi vì bị rừng cây ngăn trở không thể truy theo, đành bắt đầu dĩ xoay người rời đi.

Đứng bên trong quang cầu đủ màu, Minh Diệu chuyên tâm rót linh lực vào bên trong thủy tinh cầu. Cả quang cầu đều phong bế, ở bên trong cũng không cảm giác được gió thổi xung quanh. Linh lực của Minh Diệu thông qua thủy tinh cầu truyền ra bên ngoài quang cầu, hình thành màng bảo hộ cứng rắn. Nhưng ngoại trừ hành động này Minh Diệu cũng không làm được điều gì khác, thậm chí hẳn cũng không thể khống chế lộ tuyến cùng tốc độ đi tới của quang cầu, nói cách khác, hiện tại hẳn chỉ làm một viên đạn pháo, ngoại trừ phi hành thì không còn làm được bất cứ hành động nào.

Tốc độ phi hành của quang cầu trên không trung rất nhanh, không bao lâu đã bắt đầu giảm xuống. Quang cầu đủ màu nện lên vách tường Địa Bảo, đánh ra một lỗ thủng cực lớn, trực tiếp xuyên vào bên trong.

Đoàn người của Thiên Tướng chạy nhanh trong khu rừng rậm, mặc dù mọi người có chút kiệt lực sau trận giáp công của đại quân La Sát cùng thiên sứ, nhưng đàn La Sát truy theo phía sau cũng không cho họ cơ hội nghỉ ngơi, Ada bởi vì mất đi ma trượng lại hao phí đại lượng linh lực nên hiện tại không phát huy được phân nửa thực lực ngày thường, có thể tự bảo vệ mình đã là cực hạn. May mắn còn những linh năng giả sống sót thì lại bị thương hay hao phí quá nhiều linh lực khi thi pháp, hiện tại còn có thể bỏ chạy đã là không tệ lắm. Cho nên mọi người thương lượng, do a Trạch cùng Alie đi phía trước mở đường, mà Thiên Tướng đi sau cuối đội ngũ ngăn trở truy binh đuổi tới.

Mất đi Thiên Nhân của Minh Diệu trợ giúp, mà khi đàn La Sát cũng biết được hành tung của bọn họ, tốc độ di chuyển của tiểu đội chậm hơn lúc tiến vào rất nhiều. Tuy rằng không phải cố hết sức, nhưng tuyệt đối không thoải mái. Hai thanh băng kiếm của a Trạch đã không còn trong suốt, đã bị máu của La Sát nhuộm thành màu đỏ.

Tuy rằng trên người đều là máu tươi tanh hôi của La Sát, nhưng mùi vị kia cũng không làm a Trạch cảm thấy khó chịu, ngược lại còn có chút đặc ý. Nàng rõ ràng nhớ được năm đó khi còn ở tiểu trấn, khi đối diện với La Sát đã thức tỉnh năng không hề có chút lực hoàn thủ, hơn nữa muốn bảo trụ mạng nhỏ cũng không thành công. Mà hiện tại nàng có thể ở trong đàn La Sát giết ra một con đường mà vẫn không hề bị

thương, thật đúng là nhờ đặc huấn suốt một tháng vừa rồi!

389. Chương 392: Trong Thân Thể Mỗi Ma Vương Đều Có Một Trái Tim Tự Ngược

Cao cao nhảy lên, đem đầu của La Sát chặn đường chém vỡ, a Trạch lại vùng lắc máu đen dính trên thân kiếm. Tuy rằng thân thể đã có chút hiện ra dấu hiệu linh lực hao mòn, nhưng a Trạch cũng không dám thả lỏng chút nào. Hồi tưởng lại thân ảnh quen thuộc nhìn thấy trước đó, a Trạch còn có loại dự cảm không hay.

-Chờ một chút!

Ada đột nhiên dừng bước, nhìn cả đội ngũ chột mồm mở miệng nói:

-Các vị, mọi người có phát giác trong chúng ta tựa hồ thiếu một người!

-Tiến sĩ, vách tường bên ngoài khu B bị công kích, ngoại thể vách tường đã bị phá hư.

Một nhân viên công tác mặc áo thực nghiệm chạy vọt vào phòng thí nghiệm hốt hoảng nói:

-Chúng ta có nên...Oa a...ách...

Hắn còn chưa nói xong, liền kêu lên thảm thiết. Từ đỉnh đầu hắn bắt đầu chậm rãi hòa tan, cuối cùng biến thành một bãi chất lỏng màu vàng nằm trên mặt đất.

-Bất kể là ai, hiện tại dám tới quấy rầy tiểu tử của ta đều phải chết...

Hai mắt Eva đỏ đậm, cánh chim trắng đen không ngừng run rẩy:

-Chết chết chết chết chết...

-Phòng ngự nhất cấp, phong tỏa khu B, phái ra tiểu đội duy tu lập tức tu bổ đối với ngoại tường!

Tiến sĩ đi vào phòng lái, truyền đạt mệnh lệnh:

-Đợt công kích tiếp theo khi nào thì đến?

-Báo cáo, cũng không có phát hiện có đợt công kích tiếp theo nào tồn tại.

Nhân viên công tác đang bận rộn hồi đáp:

-Chỉ có đợt công kích vừa rồi mà thôi. Điểm phóng ra nằm ở chỗ giao giới của khu vực phòng thủ La Sát cùng thiên sứ, người công kích đã đồng thời giao thủ với bộ đội La Sát cùng thiên sứ một khoảng thời gian, sau đó đã lui vào trong rừng cây.

-Tuy rằng uy lực rất lớn nhưng sau khi cố sức xuyên qua khu vực phòng thủ của La Sát sau đó công kích nơi này một lần liền bỏ qua, điều này không phù hợp với lẽ thường!

Tiến sĩ cau mày lâm vào tự hỏi.

-Tuy rằng khoảng cách quá xa không nắm giữ được hình ảnh thật rõ ràng, nhưng căn cứ theo hình ảnh phóng đại mà xem, hắn có một tiểu đội nhỏ thông qua khu vực phòng thủ của La Sát, nhưng ở thời gian công kích đã bị phát hiện, sau khi bị La Sát cùng thiên sứ vây công tổn thất thảm trọng, chỉ phóng ra thêm một lần công kích thì bỏ qua!

Nhân viên công tác đem hình ảnh mơ hồ hiện trên màn hình giải thích.

-Muốn sử dụng công kích từ xa đến phá hủy Địa Bảo là chuyện không thể nào, những người kia cũng không ngu xuẩn đến như vậy.

Tiến sĩ cảm giác có chút đau đầu. Nếu như dưới tình huống bình thường của Eva, những chuyện này hoàn toàn không cần hấn đến quan tâm, nương bằng sự khống chế với đại quân La Sát cùng thiên sứ, bất cứ chuyện gì cũng không tránh thoát được cảm giác của Eva. Nhưng hiện tại Eva không có tâm tư đi để ý việc này, chỉ có thể nhờ vào máy giám thị hình ảnh mơ hồ mà phán đoán.

-Chờ một chút, cho tiểu đội duy tu rút về trước đã.

Tiến sĩ bằng vào trực giác phán đoán sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế.

-Để tiểu tổ an ninh tiến vào khu B tiến hành tra xét toàn diện, sau khi tiểu tổ ở khu B tiến vào phong tỏa toàn diện khu vực, đồng thời đem hình ảnh giám thị ở khu B tải về màn hình lớn!

-Phi phi phi phi...

Minh Diệu ôm đầu từ trong đồng gạch vụn chui ra.

-Xong đời, quần áo mới thay đều bị dơ bẩn, sau khi trở về chỉ sợ lại bị Tiểu Manh oán hận!

Minh Diệu nhìn khắp chung quanh, hiện tại hấn đã xâm nhập vào bên trong Địa Bảo. Tuy rằng không biết rõ vị trí cụ thể, nhưng Minh Diệu phán đoán hiện tại mình hấn đang ở tầng ngoài cùng của Địa Bảo. Mà vị trí cầm tù Tiểu Manh cũng không biết nằm ở địa phương nào trong Địa Bảo, hấn quyết định bắt giữ một người tra hỏi rõ ràng.

Trên đỉnh đầu đột nhiên lóe lên ngọn đèn màu đỏ, đồng thời vang lên tiếng cảnh báo. Đối với phản ứng nhanh chóng của địch nhân, Minh Diệu cũng không quá mức để ý. Dù sao cũng phải tìm bắt một người tra hỏi rõ ràng, vậy để địch nhân đến tìm hấn so với hấn phải đi tìm địch nhân càng phương tiện hơn rất nhiều. Hấn phải phải tro bụi dính trên quần áo, thật thông dong đi dọc theo thông đạo bên trong Địa Bảo.

Cuối thông đạo là một cánh cửa tự động thật vững chắc. Tài liệu tạo thành hoàn toàn giống như bên trong căn cứ mà Minh Diệu thấy qua tại tiểu đảo ở Châu Âu. Đối với loại tài liệu này Minh Diệu đã có kinh nghiệm, thấu hiểu thật rõ.

-Uy, Tiểu Ngọc, đến lượt cô lên sân khấu!

Minh Diệu nhìn nhẵn ngọc trên ngón cái của mình nói.

-Làm ơn mở cánh cửa dùm tôi đi!

-Loại cửa này anh chỉ cần dùng nhiều khí lực một chút là được thôi, vì sao còn muốn tôi ra tay.

Hoài Tố oán hận, hóa thành một mảnh kim loại mỏng dài cắm vào trong khe cửa.

-Còn nữa, đã nói bao nhiêu lần, phải gọi tôi là Hoài Tố, Hoài Tố, Hoài Tố...

Mảnh kim loại xuyên qua khe cửa, sau đó cắt đoạn thép bắt ngang thành hai nửa. Mũi nhọn chọt gấp khúc một trăm tám mươi độ cắm vào trong cửa kim loại, dễ dàng tách cánh cửa ra hai bên.

-Nhưng tôi vẫn cảm thấy gọi là Tiểu Ngọc nghe càng thân thiết hơn một chút!

Minh Diệu thông dong đi xuyên qua cánh cửa kim loại đã mở ra, hướng tận sâu trong Địa Bảo đi vào.

-Quả nhiên là hấn, quả nhiên lại là hấn!

Tiến sĩ nhìn thấy Minh Diệu đang hướng vào máy giám thị làm mặt quỷ, tuy rằng trước đó đã có dự cảm, nhưng trong lòng hấn vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nam nhân này từ lần đầu tiên gặp hấn tại Châu Âu, lại giống như con gián đánh mãi không chết, không ngừng phá hư toàn bộ kế hoạch của bọn hấn.

-Để cho tiểu đội thiên sứ trưởng ngăn hấn lại, vô luận sống chết!

Dùng cùng một thủ pháp mở cánh cửa kim loại chặn đường, nghênh đón Minh Diệu là mười họng súng tối om.

-Ta chỉ là tới tùy tiện đi dạo, thuận tiện đón Tiểu Manh của ta về nhà!

Nhìn những họng súng tối đen, Minh Diệu cười vầy vầy tay:

-Mọi người tùy ý sẽ tốt hơn, không cần riêng tiếp đón ta!

-Hai tay đặt lên đầu, bỏ vũ khí trong tay quỳ xuống!

Đầu lĩnh tiểu đội an ninh tuy rằng lạnh giọng hô to, nhưng biểu tình có chút mất tự nhiên của hắn vẫn bán rả ý tưởng trong nội tâm hắn. Có thể hướng ngay họng súng chĩa thẳng mà vẫn bảo trì diễn cảm bình tĩnh, điều này cũng đã nói rõ người kia hoàn toàn không để ý tới vũ khí mà bọn hắn cho rằng có uy lực nhất.

-Vũ khí? Người nói vật này sao?

Minh Diệu chỉ chỉ vào Hoài Tố hiện tại đã biến thành mảnh kim loại, có chút bất đắc dĩ gãi gãi đầu:

-Không bằng như vậy đi, người nói cho ta biết cô bé bị bắt cóc kia đang bị giam cầm ở chỗ nào, ta dẫn theo nàng lập tức rời đi ngay, người tốt mà ta cũng tốt, mọi người cùng tốt mới thật là tốt, người cảm thấy thế nào?

-Lời vô nghĩa của anh quá nhiều rồi, lưu lại đầu lĩnh, những người còn lại đều xử lý cho xong!

Thanh âm của Mị từ trong lòng Minh Diệu truyền ra. Một đạo hắc ảnh từ trong áo của hắn bắn ra ngoài, nháy mắt chui vào bên trong đội ngũ an ninh kia.

Tiếng súng, ánh lửa, tiếng kêu thảm thiết, qua vài giây sau, người còn đứng thẳng chỉ có Minh Diệu, Mị vừa hiện ra thân hình, hơn nữa còn đầu lĩnh vẫn còn cầm súng chĩa vào Minh Diệu. Trên mặt đất nằm dài hơn mười thi thể, từng thi thể đều hiện rõ một lỗ thủng đỏ tươi ngay giữa trán.

-A a...cô từ lúc nào...

Nhìn thấy Mị đột nhiên xuất hiện, lúc này Minh Diệu mới chợt hiểu ra. Chẳng trách ngay thời gian thi pháp Minh Diệu cũng không nhìn thấy thân ảnh của Mị, còn tưởng rằng Mị đang ẩn núp trong bóng tối quan sát kẻ chỉ huy quân đoàn La Sát. Nguyên lai Mị căn bản không hề tham gia cuộc chiến phòng ngự mà lên vào trong ảnh tử của áo khoác trên người Minh Diệu ẩn giấu.

-Lúc bắt đầu thi pháp!

Mị liếm liếm ngón tay dính máu:

-Anh đi một mình vào đây tôi lo lắng. Tiểu Manh là em gái của tôi, Eva chiếm dụng là thân thể mẹ của tôi, bất kể như thế nào tôi cũng phải thanh toán với cô ta!

-Bốc đồng, thất thường!

Minh Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, vung tay lên. Một đoàn quang mang hiện ra, cây súng trong tay đầu lĩnh đội an ninh đã hóa thành một đồng mảnh vụn trong nháy mắt.

-Hiện tại người có thể nói!

Mị nắm lấy cổ của đầu lĩnh kia, đặt hắn áp sát lên tường:

-Em gái của ta bị giam ở đâu?

-Khái khái...

Đội trưởng đội an ninh bị nhấc rời khỏi mặt đất, đại não thiếu dưỡng khí khiến cho đôi mắt hắn bị trợn ngược lồi ra ngoài.

-Nè, cô tiếp tục như vậy hắn sẽ bị giết chết mất!

Minh Diệu tranh thủ kéo tay Mị rời ra, tên đội trưởng gần như hôn mê rớt xuống đất, bắt đầu ho khan kịch liệt.

-Đã thói quen, xuống tay hơi nặng!

Mị có chút ngượng ngùng thè lưỡi, chuẩn tắc của sát thủ là một kích trí mạng, toàn lực phóng ra không chút lưu tình. Mị đã quen với cuộc sống của sát thủ căn bản không hề có ý thức ra tay cần lưu thủ.

-Đã nói nhiều lần, muốn cô có một cuộc sống của người bình thường!

Minh Diệu vỗ vỗ gương mặt của mình, nỗ lực làm ra biểu tình hòa nhã dễ gần, mỉm cười nhìn đội trưởng đội an ninh còn đang hoảng hốt:

-Người xem, chúng ta kỳ thật có thể dùng phương pháp hòa bình đạt đến những gì chúng ta muốn làm đi...người có thể nói cho chúng ta biết cô bé bị bắt cóc đang bị nhốt ở đâu không? Như vậy đối với tất cả mọi người mới có lợi!

-Hắn là ở...khu S...

Đội trưởng đội an ninh vừa mới quay về bên bờ sinh tử đưa mắt nhìn gương mặt mang theo diễn cảm tươi cười âm trầm của Minh Diệu, lo sợ bất an nói:

-Ở trong phòng thí nghiệm của tiến sĩ...

-Thật quá tốt, người xem nói chuyện không phải là dễ chịu hơn sao, cứ kêu đánh kêu giết không phải là phong cách của ta.

Minh Diệu vỗ vỗ lên bả vai của đội trưởng đội an ninh kia, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn:

-Không bằng người vẽ giúp ta một bản đồ đi...

Tiểu đội của Ada thật gian nan tiến bước bên trong khu rừng rậm. Sau khi tổn thất thêm ba người, thành viên của tiểu đội còn chưa đủ mười người. Đại quân La Sát công kích không ngừng, căn bản không cho bọn họ cơ hội nghỉ ngơi thở gấp. Ngoại trừ Thiên Tướng có thực lực mạnh mẽ, hiện tại toàn bộ mọi người cơ hồ đều đã kiệt lực.

-Hô...hô...còn xa lắm không...

A Trạch thở hổn hển hỏi. Sau khi liên tục giết chết ba đợt đánh úp của đàn La Sát, lòng hưng phấn ban đầu cũng đã bị mệt mỏi thay thế. Vì tiết kiệm linh lực, hai thanh băng kiếm cũng chỉ thu lại còn một thanh, hơn nữa còn nhỏ hơn một vòng so với trước đó.

-Nếu như thuận lợi thì còn khoảng bốn cây số nữa.

Ada xác định bản đồ cùng máy định vị trí đáp:

-Nhưng theo tình hình hiện tại, bốn cây số này chỉ sợ sẽ thật gian nan!

-Kiên trì tới cùng thôi, đừng quên tình cảnh hiện tại của Minh Diệu còn gian khó hơn chúng ta rất nhiều!

Giọng nói vốn có chút non nớt của Alie đã biến thành khàn khàn, là di chứng khi đã sử dụng sóng âm quá mức độ.

-Bắc Đẩu Thần Quyền áo nghĩa – Bắc Đẩu Phôi Cốt Quyền!

Ngón tay phải của Thiên Tướng thật nhẹ nhàng đâm vào trên trán con La Sát còn đứng cuối cùng, một giây sau đầu con La Sát liền mảnh liệt nổ tung. Trong mọi người cũng chỉ còn một mình Thiên Tướng vẫn có thể duy trì trạng thái ra tay nhanh nhẹn.

-Không cần tiếp tục khoe khoang kiểu đó đi hỗn đản!

Alie nhìn thấy bộ dáng của Thiên Tướng tức giận đến thở không ra hơi:

-Hiện giờ chúng ta đang lẩn trốn liều mạng, người còn chơi!

-Chiêu thức miểu sát cần phải lớn tiếng kêu lên mới có khí thế thôi!

Thiên Tướng có chút ủy khuất nói.

-Kêu cái đầu của người, chiêu tất sát cùng quần áo của người căn bản là không phù hợp nhau có được không, người đừng tưởng rằng ta không có xem qua Kim Cương Hồ Lô Oa cùng Bắc Đẩu Thần Quyền, căn bản chính là hai chuyện khác nhau!

Alie tức giận đến mức muốn nhào lên cắn cổ hắn, vừa trút giận vừa có thể giúp nàng khôi phục lực lượng.

-Không sao cả, ta sớm có chuẩn bị!

Thiên Tướng không chút hoang mang không biết từ nơi nào lấy ra một cây bút lông dầu vẽ bảy dấu chấm lên ngực.

-Như vậy sẽ tốt hơn đi, tình huống đặc thù, chi tiết nhỏ cũng đừng quá để ý!

-...

-Nếu như cứ tiếp tục như thế này, sợ là toàn bộ mọi người không cách nào đi ra khỏi phiên rừng rậm nơi đây!

Một linh năng giả toàn thân đầy máu mở miệng nói, trong giọng nói mang theo vẻ tuyệt vọng.

-Đừng buông tha như vậy, chúng ta còn sống, còn sống vẫn còn cơ hội!

Ada nhận ra người nọ là thành viên tinh anh mà nàng mang đến từ Châu Âu, là linh năng giả có danh tiếng ở Italy. Người này bị thương rất nặng, một cánh tay bị La Sát xé rách từ bả vai, nếu không có đồng bạn kịp thời cứu viện chỉ sợ cũng đã biến thành thực vật trong miệng đàn La Sát.

-Không, tôi chỉ muốn nói sự thật!

Người Italy ngẩng đầu, nghiêm trang nói:

-Nếu như cứ tiếp tục thế này, kết quả duy nhất chính là toàn quân bị diệt!

-Không, chúng ta còn chưa có...

-Thỉnh nghe tôi nói xong!

Người Italy ngắt lời Ada, hần nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Alie:

-Ngài hần là Alie tiểu thư, trưởng lão Huyết tộc đi. Tôi từng may mắn gặp mặt ngài một lần trong một buổi tụ họp!

-Vậy sao, thật xin lỗi, ta không quá am hiểu nhớ kỹ gương mặt của nhân loại, dù sao chỉ là thực vật mà thôi. Alie lắc đầu đáp.

-Không có vấn đề gì, có thể cùng những vị linh năng giả cường đại kề vai chiến đấu, tôi cảm thấy thật may mắn.

Người Italy cười như tự giễu:

-Linh lực của tôi đã cạn kiệt, đồng thời thân thể cũng đã bị trọng thương, nếu còn tiếp tục mang theo tôi cùng đi, chỉ sợ sẽ liên lụy tới các vị!

-Không, chúng tôi sẽ không buông bỏ bất kỳ người nào!

Ada nói như đinh chém sắt:

-Chúng ta đều là những anh hùng, vì cứu vớt thế giới mà chiến đấu, anh hùng cũng không nên dễ dàng buông tha tính mạng của mình như vậy!

-Ha ha, ý của tôi cũng không phải muốn các vị bỏ tôi lại tự mình rời đi, tôi chỉ cần các vị mang theo tôi cùng đi!

Người Italy vui vẻ nở nụ cười.

-???

Tất cả mọi người bị lời nói của người kia làm hồ đồ. Thậm chí Ada cho rằng người nọ vì mất máu quá nhiều mà biến thành ngu ngốc.

-Alie tiểu thư, ngài là Huyết tộc, máu là nguồn sức lực lượng, chỉ cần ngài được bổ sung đầy đủ máu, như vậy lực lượng của ngài cũng sẽ khôi phục rất nhanh phải không?

Người Italy không lưu ý tới ánh mắt những người khác, tiếp tục nói.

-Trên lý luận chính là như thế.

Alie gật đầu:

-Nhưng máu của La Sát không hữu dụng, hút máu của bọn hắc chẳng những không thể bổ sung lực lượng, còn có thể phá hủy cơ năng thân thể của Huyết tộc chúng ta!

-Như vậy thỉnh ngài dùng máu của tôi đến bổ sung lực lượng cho ngài đi!

Người Italy mở cúc áo sơ mi của mình.

-Máu của người?

-Phải!

Người Italy kiên định gật đầu:

-Nếu như tiếp tục đi như vậy, chúng ta căn bản không thể thoát khỏi đàn La Sát này mà rời khỏi rừng rậm. Dù sao kết cục cuối cùng đều phải cùng nhau trở về vòng tay của Thượng Đế, vậy bản thân tôi thà tình nguyện vì chính đồng đội của mình gia tăng thêm cơ hội sinh tồn!

-Người...

Alie cảm thấy trái tim đã sớm không còn nhịp đập của mình lại bị lời nói của nhân loại hèn mọn trước mặt mình làm nhảy mạnh!

-Anh hùng, cần có cách chết của một anh hùng!

Người Italy nhắm mắt lại:

-Khuyến cho tôi có được một cái chết của anh hùng thật sự đi!

-Nhân loại, ta không thể không thừa nhận người làm cho ta cảm thấy người vĩ đại!

Gương mặt Alie không chút thay đổi nói:

-Có chuyện ta phải nói cho rõ ràng, trong truyền thuyết nhân loại bị Huyết tộc hút máu mà chết, linh hồn của họ sẽ không trở lại được vòng tay Thượng Đế của các người, rất có thể sẽ bị rơi nhập vào vực sâu địa ngục!

-Địa ngục vực sâu sao?

Người Italy nở nụ cười:

-Nghe không tồi, hẳn là càng tốt hơn dạ dày của bọn La Sát kia đi!

Ada há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được ra miệng mình. Nàng biết những lời của người kia cũng đều là sự thật, mà lựa chọn của hắn cũng là cách thực hiện tốt nhất. Tuy rằng trong lòng tràn ngập áy náy lẫn bất nhẫn, nhưng hiện tại điều duy nhất mà Ada có thể làm chính là quay đầu sang nơi khác, đem bản thân mình xem như chưa từng nhìn thấy một màn như vậy.

-Nhân loại, tên của người!

Alie đi tới trước mặt người kia, một đôi răng nanh bén nhọn lộ ra khỏi miệng.

-Giulio, Giulio Di Cappio!

Người kia nhô lên đôi ngực kiêu ngạo của mình.

-Giulio, người là một quý tộc chân chính, một chiến sĩ chân chính!

Răng nanh của Alie đâm vào cổ người kia:

-Ta thừa nhận người là chiến hữu của ta!

...

-Anh làm dơ bẩn người tôi a, lau sạch sẽ cho tôi!

Hoài Tố không ngừng cắn nhả than thở trong đầu Minh Diệu, làm Minh Diệu cảm giác có chút đau đầu.

-Làm ơn đi chị cả, bây giờ cô là vũ khí của tôi đó!

Minh Diệu vung tay, đem máu dính trên thân kiếm giữ văng lên tường.

-Chẳng lẽ để cho tôi dùng tay không đánh nhau với người khác sao? Phải đánh nhau đương nhiên khó tránh việc dính máu có được không?

-Máu này dơ bẩn quá, tôi không cần!

Hoài Tố tiếp tục dỗi hờn trên chọc, kỳ thật nàng không phải thích oán hận, mà là nàng đem việc đối chọi với Minh Diệu biến thành niềm vui của chính mình.

Trên mặt đất tràn đầy thi thể không trọn vẹn của các thiên sứ. Minh Diệu cảm thấy những thiên sứ này càng cường đại hơn những thiên sứ mình đã từng gặp, tựa hồ càng đi sâu xuống bên dưới Địa Bảo, lực lượng của địch nhân lại càng thêm cường đại. Nếu không phải có Hoài Tố hỗ trợ, chỉ sợ hắn cũng bị làm luống cuống cả tay chân.

-Tốt lắm, tiếp tục đi tới đi!

Lau vết máu màu lam trên ngón tay, Mị mở miệng nói. Càng xâm nhập sâu hơn, Mị cũng càng cảm thấy thật áp lực. Mấy thiên sứ này cũng khó đối phó, nếu không phải nàng có năng lực xuyên toa trong ảnh tử, hơn nữa một mình Minh Diệu cũng đã giải quyết đại bộ phận địch nhân, chỉ sợ hiện tại nàng cũng đã bị thương.

-Vì sao mỗi ma vương đều ngu xuẩn như vậy? Nếu không phải bọn hắn cứ cố chấp phái đại lượng thủ hạ đi ra cho dùng giả giết chết để thăng cấp, dùng giả nhất cấp làm sao có cơ hội đem ma vương đẩy ngã đây?

Minh Diệu hướng máy giám thị trên đỉnh đầu đưa ra ngón giữa:

-Cho nên ta mới nói, kỳ thật mỗi ma vương đều có một trái tim tự ngược a!

-Tựa hồ là cần từ nơi này đi xuyên qua mới được!

Minh Diệu nhìn bản đồ trong tay cùng cánh cửa trước mặt, quay đầu nhìn Mị nói. Bản đồ trên tay là do Minh Diệu tươi cười “hòa ái” cùng ngón tay băng sương huyết tinh của Mị cưỡng bức, đội trưởng đội an ninh kia mới bất đắc dĩ vẽ lại. Sau khi lấy được bản đồ, Minh Diệu cũng rất giằng co không giết chết hắn mà chỉ đánh gãy chân tay hắn.

Nhìn vào bản đồ trên tay, Minh Diệu không thể không thừa nhận người kia đích thật là một nhân tài. Có thể dùng bút bi vẽ ra một bản đồ đủ so sánh với bản đồ quân dụng tinh tế tỉ mỉ, điều này cũng cần có thiên phú. Thậm chí Minh Diệu còn muốn đem người kia trực tiếp trở về, để cho hắn phụ trách vẽ linh phù mỗi ngày. Tuy rằng hiện tại Minh Diệu đã không cần dựa vào phù chú sử dụng đại bộ phận thuật pháp, nhưng có chút thuật pháp công năng đặc thù vẫn cần dùng phù chú mới xong, mà thường thường loại phù chú kia lại thật phức tạp. Những chuyện này trước kia thường xuyên giao cho Hoài Tố đi làm, Minh Diệu cảm thấy được người kia có lẽ có thể chia sẻ một ít công tác giúp Hoài Tố.

Đương nhiên loại sự tình này chỉ ngẫm nghĩ lại xem như là tiêu khiển. Mục đích chủ yếu lần này tới đây là vì cứu ra Tiểu Manh, mà nhiệm vụ kế tiếp là xử lý Eva. Trước khi hai sự tình này làm xong, ngoài ra những việc khác cũng chẳng cần quan tâm.

Dựa theo trên bản đồ miêu tả, nơi này hẳn là một đại sảnh thực nghiệm dùng để quan sát tình huống sức chiến đấu của thiên sứ thành phẩm. Theo lời của đội trưởng đội an ninh kia nói ra tin tức, bên trong thân thể của thiên sứ thành phẩm vẫn có sai biệt nhau tương đối lớn, chủ yếu là do sự thích ứng với hạch năng. Đối với hạch năng bị mạnh mẽ nhốt trồng vào trong thân thể, có một vài thiên sứ nhiều nhất chỉ phát huy được một thành lực lượng, bọn người kia đều bị đưa ra Địa Bảo đảm đương người thủ vệ bên ngoài. Mà thiên sứ có thể phát huy được ba thành lực lượng được xưng là thiên sứ trưởng, dùng phụ trách công tác an toàn bên trong Địa Bảo. Mà những tên có thể đem hạch năng phát huy ra năm thành lực lượng, được xưng là đại thiên sứ, xem như là tồn tại cường đại nhất. Nhưng nghe nói loại thiên sứ này chỉ thành công được ba tên.

-Hoan nghênh đi vào Địa Bảo!

Mở ra cánh cửa trước mặt, một thanh âm nữ nhân cất lên có vẻ uy nghiêm.

Minh Diệu theo thanh âm nhìn tới, một người mặc áo trắng sau lưng có cánh trắng đang đứng cách đó không xa lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

Mái tóc dài màu đỏ buông xuôi tới tận hông, trên trán mang theo một dây xích vàng nhấp nháy. Trường bào màu trắng tuyết, tay trái đặt trước ngực cầm một thánh giá màu đỏ thật lớn, tay phải buông xuôi theo người, trong tay cầm một thanh trường kiếm sắc bén. Gương mặt xinh đẹp không thể soi xét, thậm chí cũng không thể rõ ràng phân biệt được giới tính.

-Nam nhân? Nữ nhân?

Minh Diệu chợt vỗ trán:

-Ngượng ngùng, ta quên thứ đồ vật như các người căn bản không có giới tính!

-Ta vốn là đại thiên sứ Michael, thiên sứ từ bi, thiên sứ chính nghĩa, hoàng tử của thần!

Người nọ đối với câu chế nhạo của Minh Diệu cũng không thêm để ý.

-Ta tức là chính nghĩa, ta tức là pháp luật. Đến nơi đây, phải nhận ta thẩm phán. Nếu là có tội, như vậy hãy bắt đầu cầu nguyện đi. Ta sẽ tẩy rửa sạch sẽ tội lỗi của các người, để các người quay về vòng tay của Chúa!

390. Chương 393: Thẩm Phán Cùng Cổ Nhân

- Nghe không hiểu!

Mị có chút mê hoặc nhìn Minh Diệu. Michael dùng tiếng Do Thái cổ nói chuyện, nàng nghe không hiểu một câu nào.

- Hắn đang nói cái gì?

- Nếu phiên dịch thành lời để cô có thể nghe hiểu được, đại khái có ý tứ như vậy...

Minh Diệu suy nghĩ nói:

- Ý tứ của hắn chính là nói, hai tên hỗn đản các người, muốn đi qua đây thì xử lý ta rồi nói sau!

- Không phải chứ, hắn vừa nói một tràng dài mà sao anh phiên dịch ra thành một câu vậy?

Mị đối với lời giải thích của Minh Diệu ôm thái độ hoài nghi.

- Thì đại khái chính là ý tứ như vậy, chi tiết nhỏ nhặt cũng đâu cần để ý!

Minh Diệu lại nói, tâm niệm vừa chuyển, Hoài Tố trên tay trong nháy mắt đã biến thành một thanh trường kiếm.

- Tốc chiến tốc thắng đi!

- Để cho tôi tới đi, anh giữ lại chút thể lực đối phó Eva.

Mị ngăn trở Minh Diệu:

- Như vậy xác suất thành công sẽ nhiều hơn!

- Cũng tốt!

Minh Diệu nghĩ nghĩ, cảm thấy Mị nói rất có đạo lý, liền gật đầu. Căn cứ theo lời miêu tả của Lưu Thiên Minh trước đó, từ nơi ước thúc trở về Eva đã cường đại tới mức không thể tưởng tượng nổi, muốn chiến thắng nàng ta đích xác phải tận lực dùng linh lực trên đám tiểu lâu la.

- Tội nhân, chẳng lẽ người muốn kháng cự sự thẩm phán của thần? Bằng vào lực lượng một mình người?

Michael nhìn thấy một mình Mị đi tới, cảm thấy lẩn lộn hỏi:

- Người cũng phải biết lực lượng của thần là không thể kháng cự, người làm như vậy chỉ bất quá là tự tìm hủy diệt!

- Hắn còn nói gì nữa?

Mị quay đầu lại nhìn Minh Diệu.

- Hắn nói chân của cô một dài một ngắn, bộ ngực một lớn một nhỏ, mông một tròn một vuông!

Minh Diệu tìm một địa phương ngồi xuống lấy ra điều thuốc châm lửa nói:

- So sánh với hắn, thân hình của cô căn bản là yếu phát nổ!

- Hồn dẫn, dám nói bộ ngực lão nương một lớn một nhỏ?

Mị nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Michael quát:

- Cho dù một lớn một nhỏ cũng còn mạnh hơn tên yêu nhân ngay cả bộ ngực cũng không có như người. Minh Diệu, giúp tôi phiên dịch!

- Không phải đâu, còn muốn phiên dịch?

Minh Diệu cả kinh rơi luôn điều thuốc xuống mặt đất:

- Làm ơn đi, hai người là tới đánh nhau, mà không phải tới cãi nhau, chuyên nghiệp một chút được không?

- Được, ta sẽ đem hai chân của người đánh thành một dài một ngắn cho xem!

Thân thể Mị hóa thành một đoàn ảnh tử màu đen biến mất trên mặt đất.

- Biết sử dụng thuật pháp có thể ẩn tàng thân hình để tiến hành đánh lên linh năng giả sao?

Michael đem thánh giá trong tay giơ lên cao:

- Dưới sự chiếu rọi của Thẩm Phán Chi Quang, hết quỷ tà ác cùng âm u đều không có chỗ che thân!

Mị vốn đang hóa thành ảnh tử xuyên toa trong những cái bóng, vô thanh vô tức quần tới sau lưng Michael. Nhưng ngay lúc nàng vừa chuẩn bị ra tay, thánh giá trong tay Michael chợt phát ra quang mang chói mắt. Hào quang kia không chỉ chói mắt hơn nữa khi chiếu lên người làm cho Mị cảm giác như toàn thân lâm vào trong bùn lầy, thân thể khó thể nhúc nhích.

Mị phát giác thân hình của mình đã bại lộ, đành phải bỏ qua công kích lần này, nhanh chóng rút lui tránh xa tìm kiếm cơ hội. Một kích không trúng chạy xa ngàn dặm, đây là chuẩn tắc của sát thủ. Chuẩn tắc được khắc sâu trong lòng đã cứu Mị một mạng, một đạo kim quang hiện lên, cách thân thể Mị chỉ còn một đường.

Đầu ngón chân liên tục điểm nhẹ trên mặt đất, Mị rút cục trốn ra ngoài phạm vi công kích của Michael. Nơi lồng ngực truyền đến cảm giác lạnh lẽo, Mị cúi đầu nhìn, lớp áo nơi lồng ngực nàng bị đánh rách một đường thật dài, tuy rằng không thương tổn tới da thịt nhưng bị lộ ra khe rãnh thật sâu giữa hai gò núi.

- Thật...hiểm...

Nhìn thấy Mị xoay đầu lại trừng hắn với ánh mắt như muốn giết người, Minh Diệu vội vàng xoa xoa nước bọt đem thanh âm vừa ủng hộ địch nhân bỏ thêm một câu:

- Xem ra cô đánh không lại hắn, không bằng để cho tôi tới đi!

- Không cần, thành thật ngồi đó mà xem cuộc vui đi, hôm nay tôi nhất định phải giết chết hắn!

Mị hung tợn nhìn Michael nói:

- Dám hạ thủ đối với bộ ngực của lão nương, vạn nhất có gì không hay ta chẳng phải không còn chút ưu thế so sánh với Tiểu Manh hay sao? Tên kia, tuyệt đối không thể tha cho người!

Tiểu đội của Ada đi thật nhanh trong khu rừng rậm. Trải qua một cuộc chiến, tiểu đội lại tổn thất hai người. Hiện tại linh lực của a Trạch cũng không còn bao nhiêu, chỉ có thể đi giữa đội ngũ. Đem nhiệm vụ chống cự địch nhân giao cho Alie đã khôi phục được chút lực lượng cùng Thiên Tướng vẫn còn lực lượng.

- Còn xa lắm không?

Alie quay đầu lại hỏi.

- Đi thẳng đại khái chừng một cây số nữa.

Ada nhìn bản đồ trên tay hồi đáp:

- Dựa theo tốc độ bây giờ của chúng ta, nhiều nhất chừng mười mấy phút đồng hồ.

- Hi vọng Lilith điện hạ có thể phù hộ chúng ta thuận lợi trong quãng đường còn lại!

Alie gật đầu nói.

Đoạn đường này đã thuận lợi hơn khi trước rất nhiều, đã bắt đầu gặp phải La Sát ít hơn, ngẫu nhiên gặp được vài đội ngũ rải rác, đều bị Alie cùng Thiên Tướng dễ dàng xử lý.

- Tôi cảm thấy được sự tình có chút không bình thường.

A Trạch mở miệng nói:

- Vì sao đoạn đường này lại thuận lợi như vậy?

- Có lẽ do nguyên nhân sắp tiếp cận bìa rừng đi!

Ada nói:

- Chúng ta quanh quẩn bên trong rừng rậm, truy binh cũng có lẽ đã bị bỏ rơi!

- Tôi vẫn cảm thấy sự tình thuận lợi có chút không hợp với lẽ thường.

A Trạch lắc đầu nói:

- La Sát là loại sinh vật dựa vào khứu giác để phát hiện địch nhân, hẳn không thể dễ dàng bị bỏ rơi như vậy. Mà chúng ta đi lâu như vậy nhưng truy binh vẫn không theo kịp, tôi cảm thấy chúng nó đang có âm mưu gì!

- Giữ vững tinh thần tiếp tục đi tới!

Ada đồng ý phán đoán của a Trạch, trong lòng nàng cũng có một cảm giác không hay, nhưng vì làm đội trưởng nên loại ý nghĩ này nếu nói ra sẽ làm mất sĩ khí nên nàng không dám nói.

- Núp lại!

Alie đang đi phía trước chợt vẫy tay thật nhanh. Chứng kiến thủ thế của nàng mọi người vội vàng ngừng lại. Là Huyết tộc luôn có mẫn cảm cực độ đối với mùi máu tươi, vì vậy đảm nhiệm dò đường rơi xuống trên người của nàng.

- Có bao nhiêu?

Ada lặng lẽ tiến tới hỏi.

- Rất nhiều!

Về mặt Alie nghiêm túc đáp. Tuy rằng có thể ngửi ra được mùi vị của địch nhân, nhưng muốn dựa vào điều này phán đoán ra nhân số kẻ địch thì có chút không đủ.

- Đi vòng đi!

Ada nhìn bản đồ trên tay:

- Chúng ta đi hướng tây, tuy rằng phải nhiều thêm một vòng nhưng có thể tránh được chiến đấu không cần thiết!

Tiểu đội lặng lẽ chuyển hướng, tiếp tục đi tới. Chỉ là bọn họ đều không phát giác có một ảnh tử từ rất xa đi theo phía sau bọn họ, quan sát hành động của họ.

Mị cùng Michale đánh không ngừng nghỉ, mà Minh Diệu nhìn một lúc thấy có chút buồn ngủ.

Động tác của Mị nhanh nhẹn vô cùng, Michael muốn bắt giữ ảnh tử của nàng thật có chút khó khăn. Nhưng Mị cũng không thể xúc phạm tới Michael, một khi nàng lên vào ảnh tử muốn đánh lén từ phía sau, Michael lại lợi dụng Thẩm Phán Chi Quang đem nàng bức đi ra, loại quang mang làm cho nàng không thể di động linh hoạt khiến cho Mị chỉ có thể rút lui, tránh né khỏi phạm vi công kích của hắn.

Hai người cứ lặp đi lặp lại cuộc chiến, giống như hai diễn viên đang phối hợp khiêu vũ.

-Nè, hai người các người đánh nhau gần 20 phút đồng hồ rồi mà không có chút tiến triển nào!

Minh Diệu nhìn Mị hô:

-Để tôi đánh đi!

-Không, anh ngồi yên đó cho tôi!

Mị xoay người tránh thoát kiếm quang của Michael, mở miệng hô:

-Còn thiếu chút nữa thôi...

Mị tránh thoát công kích của Michael, đợi Thẩm Phán Chi Quang tiêu tán lại tiềm nhập vào trong ảnh tử.

-Tội nhân, sự chống cự của ngươi đều là phí công, vẫn nên buông tha đi.

Michael lại giơ cao thánh giá trong tay, quang mang chói mắt từ thánh giá nhấp nháy, đem toàn bộ hắc ám đều hóa thành ban ngày, chỉ còn lại bản thể của Mị lưu trên mặt đất.

-Không xong!

Minh Diệu thấy ánh sáng chiếu rọi đến Mị, trong lòng cả kinh. Có lẽ do nguyên nhân quá sát ruột cầu thành, lần này Mị cách Michael rất gần. Bị ánh sáng chiếu trúng Mị giống như lâm vào bùn lầy không thể tới cũng không thể lui ra sau.

-Ta đại diện chính nghĩa, tội nhân, ta ban cho ngươi lời thẩm phán!

Nhìn thấy địch nhân của mình bị ánh sáng chiếu trúng không thể nhúc nhích, Michael giơ cao thanh kiếm trong tay:

-Sám hối đi, sau đó trả giá tính mạng của ngươi!

Minh Diệu thấy Mị gặp nguy hiểm vội vàng ném điếu thuốc vọt tới. Nhưng Michael tựa hồ giống như bị trúng tà, kiếm giơ cao trên không trung cũng không hạ xuống, biểu tình trên mặt cũng thật kỳ quái.

-Trừ bỏ bắn ra thiểm quang đạn ngươi cũng không còn chiêu số gì khác sao?

Đợi khi quang mang chớp qua, Mị chớp mắt nở nụ cười:

-Rất cực bị ta bắt được ngươi đi?

-Uy, Mị, cô không sao chứ?

Minh Diệu vội vàng vọt tới trước mặt Mị:

-Làm sao vậy, người này sao lại bất động? Không điện hay rút mạng sao?

-Ảnh tử của hắn bị tôi giam lại!

Mị chỉ chỉ trên mặt đất, theo ngón tay Mị nhìn lại, Minh Diệu mới phát giác ra tuy rằng Mị đã hiện ra thân hình, nhưng chân của nàng vẫn duy trì trạng thái ảnh tử, cùng ảnh tử của Michael trên mặt đất dung hợp với nhau. Mà bị trí bị chân nàng giam phải chính là ảnh tử đang giơ kiếm của Michael.

-Cô học được loại chiêu số này hồi nào?

Minh Diệu vui vẻ hỏi:

-Thật lợi hại, nếu cứ giam ảnh tử của hắn như vậy, có phải hắn vẫn luôn luôn không thể nhúc nhích được sao?

-Lợi dụng ảnh tử của mình trói buộc hành động của địch nhân là thuật pháp cao cấp của Ảnh Mị bộ tộc, tôi cũng vừa mới luyện thành chưa lâu.

Mị lắc đầu:

-Hơn nữa bị hạn chế thời gian. Với lực lượng hiện tại của tôi, nhiều nhất chỉ có thể hạn chế hấn được ba phút, không thể quá dài. Đương nhiên nếu đối mặt với địch nhân còn mạnh hơn hấn thì thời gian càng ít hơn!

-Ba phút đã không tệ rồi, nếu đối diện với một kẻ mà trong ba phút cũng không thể giết chết hấn, còn không bằng tìm sợi mì thắt cổ cho xong!

Minh Diệu cười đem mặt kề sát gương mặt hoàn mỹ của Michael, lại xoay người nhặt nhanh tàn thuốc lên tay.

-Nè, anh làm gì vậy?

Mị cau mày hỏi.

-Nhìn thấy khuôn mặt này liền không thoải mái, lại dám soái hơn cả tôi.

Minh Diệu cầm tàn thuốc đi tới:

-Tôi muốn vẽ một bức tranh lên mặt hấn, còn viết chữ lên đó!

-Đừng làm rộn, mau nhanh giết chết hấn!

Mị tức giận nói:

-Tôi không thể kiên trì quá lâu!

-Không phải cô đòi tự mình động thủ sao?

Minh Diệu kỳ quái hỏi.

-Vô nghĩa, nếu như tôi có thể di động cũng không cần tìm anh làm gì.

Mị trực tiếp lườm Minh Diệu.

-Hấn không nhúc nhích được, tôi cũng không nhúc nhích được, vừa động sẽ không thể định trụ hấn!

-Vậy cô còn không nói sớm!

Minh Diệu cả kinh vội triệu ra Hoài Tố, một kiếm vung xuống, gương mặt hoàn mỹ cùng thân thể của Michael lập tức chia thành hai nửa, dòng máu phun trào từ miệng vết thương nơi cổ họng.

-Này, hỏi anh một vấn đề!

Nhìn thi thể không đầu ngã trên vũng máu màu lam, Mị nhìn qua Minh Diệu nói:

-Bộ ngực của tôi thật đúng là một bên lớn bên nhỏ sao?

-Chuyện này phải cho tôi quan sát một chút mới có thể kết luận.

Minh Diệu nghiêm trang nói:

-Nếu không cô cởi bỏ quần áo cho tôi nhìn kỹ xem?

-Nhằm mơ sao? Nghĩ đẹp!

Mị xem thường liếc mắt lườm Minh Diệu, bỏ lại hấn đi về phía trước.

-Uy, đừng đi a, chúng ta có thể ôm một loại thái độ cẩn thận nghiêm túc xâm nhập nghiên cứu vấn đề đó thử xem sao.

Minh Diệu vội vàng đi theo.

-Nhìn một chút cũng sẽ không mang thai. Nếu không tôi không nhìn, sờ thôi cũng được...

Hiện tại rất cực a Trạch đã hiểu được vì sao đoạn đường vừa rồi mọi người đi được thuận lợi như thế, cũng rất cực hiểu được vì sao trong lòng nàng luôn có loại dự cảm không hay. Trước đó thuận lợi cũng không phải do ông trời chiếu cố, cũng không phải vận khí của họ tốt, mà là do La Sát cố ý thả lỏng cho họ. Có người chỉ huy La Sát bố trí cạm bẫy, mà bọn họ cũng thật phối hợp nhảy xuống.

Sau khi thay đổi đi về hướng tây, Alie bắt đầu cảm giác được không thích hợp. Chỉ cần là phương hướng đi ra khỏi khu rừng rậm, đều có rất nhiều La Sát chặn lại. Càng xâm nhập vào, bọn họ càng phát hiện không biết bắt đầu từ khi nào, La Sát đã bao vây bên ngoài khu rừng, hơn nữa còn đang không ngừng thu lại vòng vây.

Hiện tại điều duy nhất mà họ có thể làm chính là phá vây. Nhưng tựa hồ đã nhận ra ý đồ của họ, La Sát liền liên tục tấn công, tiêu hao lực lượng đã không còn thừa lại bao nhiêu của tiểu đội. Hơn nữa phương hướng họ muốn phá vây đều có thật nhiều địch nhân đang chờ đợi họ đến.

-Có người đang chỉ huy bọn hân!

Ada vừa làm phép vừa nói:

-Nhất định phải đem người chỉ huy giết chết, nếu không chúng ta không còn bất kỳ cơ hội nào!

-Người chỉ huy...nữ La Sát!

A Trạch nhớ tới gương mặt quen thuộc mình đã chứng kiến trước đó. Nàng chém rụng đầu một con La Sát xông tới, tiếp theo lớn tiếng hô:

-Đi ra, Bạch Huyền, ta biết ngươi đang ở đây!

-Ha ha ha ha, bạn học cũ, chúng ta đã lâu không gặp mặt!

Đại quân La Sát tạm thời dừng cuộc tấn công, từ giữa tách ra một con đường, một cô gái tóc dài tuổi tác tương đương a Trạch đi ra:

-Phải biết rằng lúc ban đầu nhìn thấy ngươi ta còn cảm thấy kinh hãi đâu. Bạn cùng phòng đại học của ta lại là linh năng giả, thật đúng là bất ngờ!

-Xem ra tuy rằng biến thành quái vật, nhưng đầu của ngươi tựa hồ còn chưa bốc mùi!

A Trạch lãnh băng băng nói:

-Lúc ấy trường học một mảnh hỗn loạn, ta còn tưởng rằng ngươi đã chết rồi, không nghĩ tới ngươi lại có thể biến thành quái vật!

-Quái vật? Ha ha, quái vật, ta là quái vật!

Cô gái dữ tợn nở nụ cười:

-Quái vật thì thế nào, có thể thống lĩnh mấy trăm con La Sát ở trong nháy mắt sẽ đem ngươi xé thành mảnh nhỏ, có đôi khi làm quái vật tốt hơn làm người!

-Ngươi thật đáng thương, ta cảm thấy lẽ ra ngươi nên chết lúc đó đối với ngươi mà nói còn tốt hơn một chút.

A Trạch đưa tay đặt sau lưng, bắt đầu thủ thế đánh ra Lôi Quyết, nàng đang chờ đợi cơ hội này. Với sự hiểu biết của nàng về Bạch Huyền, cô ta đối với quyền lực có một loại cuồng nhiệt khó hiểu, hơn nữa còn tự phụ cùng keo kiệt. Dẫn cô ta rời khỏi đàn La Sát sau đó đánh lén, là phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề hiện tại. Nhưng hiện tại linh lực của nàng gần như khô kiệt, muốn phóng thích Lôi Quyết cũng cần phải có thời gian tích góp chút linh lực.

391. Chương 394: Bùng Nổ

-Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, muốn thừa dịp nói chuyện giết chết ta, đúng không?

Bạch Huyền lập tức hiểu được ý đồ của a Trạch, liền lên vào trong đại quân La Sát.

-Người không có cơ hội, ở trong này cùng đám người mà người gọi là bằng hữu biến thành thực vật của bộ hạ ta đi!

Đối diện với đại quân La Sát vây quanh tràn tới, điều duy nhất mà tiểu đội Ada có thể làm chỉ là mở một con đường máu.

-Bắc Đẩu Thao Cân Tự Tại Cước!

Thiên Tướng tung một chân đá con La Sát thành mảnh nhỏ, lại tiếp tục hô to:

-Bắc Đẩu Thập Tự Trảm!

Lại xoay người dùng thủ đao chẻ một con La Sát thành hai đoạn.

-Bắc Đẩu Kích Trụ Chỉ!

Trong nháy mắt rơi xuống đất hấn dùng ngón tay cắm vào thân thể một con La Sát tới gần, thân thể La Sát lập tức mãnh liệt nổ tung.

-Đừng tiếp tục gọi tới gọi lui, đánh đằng hoàng một chút cho ta!

Alie dùng cánh dơi liên tục đâm chết bốn con La Sát, phần nộ hướng Thiên Tướng hô to:

-Tùy tiện đánh một quyền đá một cước lại hô một tên người không cảm thấy mệt mỏi sao?

-Không mệt, nguyên tác chính là như vậy!

Thiên Tướng vung tay hung hăng vỗ vào mặt một con La Sát.

-Bắc Đẩu Hữu Tình Phá Nhan Quyền!

Bằng kiếm trên tay a Trạch đã thu nhỏ như một thanh chủy thủ, cũng không phải nàng không muốn cố gắng, mà là linh lực đã hoàn toàn cạn kiệt.

-Bạch Huyền, người đang ở đâu?

A Trạch dùng băng kiếm cắt rụng đầu một con La Sát:

-Bất kể như thế nào ta cũng phải giết người trước tiên...

...

-Lại là một đại sảnh!

Sử dụng thanh kiếm cắt cửa kim loại, Minh Diệu nhìn vào bản đồ trên tay.

Cả đại sảnh bị huỳnh quang bên trên chiếu sáng rực rỡ, thậm chí có chút chói mắt. Mị nhú mày, trường hợp này là thứ mà nàng ghét nhất, bị ánh sáng chiếu rọi không chút che giấu, ảnh tử có thể cho nàng dung thân cũng chỉ có Minh Diệu mà thôi.

-Xem ra không có ai, đi nhanh đi!

Mị nhìn quanh mọi nơi, bên trong đại sảnh không một bóng người, liền thúc giục Minh Diệu nói:

-Tôi chán ghét địa phương như vậy, đi nhanh lên!

-Chỉ sợ không dễ dàng như thế!

Nghe được Mị thúc giục, Minh Diệu vẫn không di chuyển bước chân:

-Tôi cảm giác được có một cỗ khí tức bên trong đại sảnh này.

-Có người?

Mị híp mắt lại nhìn chung quanh:

-Ở nơi nào?

-Ta vốn là đại thiên sứ Gabriel, chân lý chi tử, khảo kỳ chi thiên sứ.

Thanh âm uy nghiêm vang lên bên trong đại sảnh trống trải, so sánh với Michael trước đó thanh âm này càng giống nữ nhân.

-Tội nhân, ở bên trong hỏa diễm chân lý tẩy đi tội lỗi của các ngươi mới có thể quay về vòng tay của thần!

-Minh Diệu, có người nói chuyện.

Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng thanh âm nữ nhân đột nhiên truyền ra làm Mị nhảy dựng.

-Cô ta tránh ở đâu?

-Kẻ ngu muội tội lỗi, hai mắt của ngươi bị tội ác che đậy, làm sao nhìn thấy được chân lý!

Thanh âm Gabriel quanh quẩn bên trong đại sảnh rộng lớn, làm cho người ta căn bản không cách nào phân biệt được truyền tới từ phương nào.

-Ước chừng là một tên có thiên phú tương tự như cô, có thể dùng phương pháp đặc thù nào đó che giấu được thân thể của chính mình.

Minh Diệu thoáng suy nghĩ nói:

-Đại sảnh này có chút không bình thường, sáng quá. Nói thế này, cô có thể che giấu ảnh mị của mình bên trong ánh tử, như vậy tên kia đại khái có thể là thiên sứ ẩn thân bên trong ánh sáng đi...

-Là một tên có thể ẩn thân bên trong ánh sáng sao? Như vậy thì cứ đem ánh sáng tắt rụi là tốt lắm!

Nghe xong Minh Diệu phán đoán, Mị cao cao nhảy lên, mục tiêu chính là những ánh đèn bên trên trần đại sảnh.

-Không cần, trở về!

Minh Diệu thật không ngờ động tác của Mị lại nhanh như vậy, vội vàng nhảy vọt theo túm lấy mắt cá chân của Mị kéo nàng trở xuống.

-Anh làm gì thế...

Mị bị Minh Diệu ngăn cản hành động của mình liền cảm thấy có chút hoang mang, nhưng chỉ sau tích tắc nàng liền hiểu được dụng ý của Minh Diệu.

Một đạo kim sắc quang mang như trống rỗng hiện ra, nếu như không cẩn thận quan sát sẽ không thể phát hiện. Loại hào quang này khi giao thủ cùng Michael, hắn đã sử dụng thanh kiếm màu vàng công kích nàng cũng phát ra quang mang giống như đúc. Bây giờ Mị mới hiểu được, tên Gabriel có thể che giấu hành tung trong ánh sáng đã sớm theo dõi chính mình, nếu không phải có Minh Diệu ngăn trở, chỉ sợ hiện tại nàng đã bị đánh trúng một kiếm.

-Tội nhân, ở trong trần thế bị tội ác che phủ hai mắt, cần gì phải tận lực giãy dụa!

Thanh âm Gabriel quanh quẩn bên trong đại sảnh, trống trải và trong suốt:

-Thả lỏng ngu muội trong lòng, an tâm nhận đến tử thần thẩm phán đi!

-Ngượng ngùng, yêu ma quỷ quái ta đều đã từng gặp qua, cũng đã từng gặp ma đám nhân yêu bất nam bất nữ các ngươi, nhưng còn chưa thấy qua thần!

Minh Diệu thần nhiên nói:

-Cho nên muốn cho ta nhận thẩm phán, thì bảo hắn tới nói chuyện với ta!

-Tên hèn mọn tội lỗi, ngươi có tư cách gì!

Thanh âm Gabriel mang theo vẻ phẫn nộ:

-Ngươi phạm phải tội xúc phạm thần linh, ta ban cho ngươi tội tử hình!

-Tội chết? Tốt!

Ánh mắt Minh Diệu không chút tiêu điểm nhìn về phía trước, hai tay mở ra đi tới giữa đại sảnh:

-Đến a, tới giết ta a!

Ẩn thân bên trong ánh sáng Gabriel thoáng do dự, ở trong trí nhớ của hắn, chưa từng có nhân loại nào có thể hờ hững đối mặt với chính mình như vậy. Nhân loại vô luận là đối với tử vong hay đối với thứ gì đó mà mình nhìn không thấy đều mang theo một loại tâm lý sợ hãi, nhưng hắn lại phát hiện nam nhân trước mắt đối với điều này lại tuyệt không chút sợ hãi, ánh mắt hờ hững mà trong suốt, thâm thúy như đã nhìn thấy hết thảy.

-Tội nhân, lấy danh nghĩa của thần, ta ban cho ngươi tử hình!

Đem nghi hoặc khó hiểu ném qua sau đầu, Gabriel cảm thấy được mặc dù nam nhân kia có chút bất thường, nhưng không uy hiếp được chính mình. Vì phòng ngừa vạn nhất hắn quyết định đứng phía sau cất lấy đầu của nam nhân kia.

-Minh Diệu, anh đang làm gì, mau trở lại!

Nhìn thấy tư thế không hề có chút phòng bị của Minh Diệu, Mị ở cửa sốt ruột hô to:

-Anh điên rồi sao? Đứng nơi đó anh căn bản không thể phán đoán được đối phương sẽ tiến hành công kích từ nơi nào!

-Tội nhân, dùng kiếm của ta đến chuộc tội cho ngươi đi!

Gabriel từ không trung chậm rãi lắng xuống, đã rơi xuống phía sau Minh Diệu, đồng thời giờ cao trường kiếm trong tay.

-Muốn ta chuộc tội? Ngươi lại có tư cách gì?

Minh Diệu ha ha cười:

-Thật xem mình là sứ giả của thần sao? Ngươi chẳng qua chỉ là một con quái vật bị nhân tạo mà thôi!

-Cái gì?

Thanh kiếm trên tay Gabriel còn chưa kịp chém xuống, một nắm tay đã càng lúc càng hiện lớn trước mắt hắn. Trên gương mặt truyền tới đau đớn kịch liệt, thân thể của hắn bị đánh bay ra ngoài tạt lên vách tường đại sảnh, bụi mù văng tung tóe.

-Anh đánh trúng nó sao?

Mị chỉ nhìn thấy Minh Diệu dùng một loại tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi hướng không khí đánh tới một quyền, sau đó một cơn gió thổi qua, một bên vách tường phát ra tiếng vang thật lớn, tựa hồ có đồ vật gì đó bị đập vào bên trên.

- Anh làm như thế nào?

-Trên thế giới này không có bất cứ vật gì có thể chân chính giấu diếm được đôi mắt của tôi!

Minh Diệu cười cười chỉ vào đôi mắt của mình:

-Cho dù là chân thần cũng không ngoại lệ!

Bên trong thế giới chỉ có trắng và đen, đoàn hào quang hình người màu lam chẳng khác gì ngọn lửa trong đêm tối vô cùng chói mắt, làm cho Minh Diệu không muốn nhìn cũng phải nhìn thấy.

-Ngươi...không thể tha thứ...

Gabriel giãy dụa bò lên khỏi mặt đất, sau đó vỗ cánh bay lên không trung:

-Dám đối với người hầu của thần bất kính chính là bất kính đối với thần, tội lỗi của ngươi cho dù tan xương nát thịt cũng không thể tha thứ!

-Vậy thì không cần tha thứ!

Minh Diệu ngáp dài một hơi, hướng hư không vẫy vẫy tay nói:

-Nhanh lên đi, ta đang đuổi thời gian!

-Người...

Gabriel quanh quẩn trên không trung hai vòng, chăm chú quan sát biểu tình cùng ánh mắt của nam nhân đứng bên dưới. Hắn hoàn toàn không biết vì sao Minh Diệu lại phát hiện ra được vị trí của mình, theo hắn xem ra, Minh Diệu dùng thính giác để phân biệt vị trí của hắn, hoặc chỉ là nhờ vận khí mà suy đoán ra được. Hắn cẩn thận điều chỉnh vị trí trên không trung vài lần, cố gắng không để cho đôi cánh mình khi phi hành phát ra thanh âm, cuối cùng dừng ngay đỉnh đầu Minh Diệu.

Lần này hắn cũng không tiếp tục thao thao bất tuyệt trước khi công kích, mà không nói một tiếng từ trên không trung đâm thẳng xuống.

-Đến vừa lúc!

Ngay trong nháy mắt thanh kiếm của Gabriel tới gần Minh Diệu chợt lui ra sau một bước, vừa lúc tránh thoát kiếm của hắn, sau đó nắm tay mạnh mẽ tung một quyền vào mặt phải của hắn, trực tiếp đánh văng hắn rơi xuống đất.

Lực đánh thật lớn khiến Gabriel trực tiếp ngã xuống ngay trước mặt Minh Diệu. Hắn cảm thấy thật sợ hãi, nếu như nói lần đầu tiên là vận khí hay trùng hợp, như vậy liên tục hai lần đã là không phải.

-Này...trong Thánh Kinh đã nói như thế nào nhỉ? Nếu như địch nhân đánh vào má trái của người, vậy người hãy đem luôn má phải cho hắn đánh!

Minh Diệu huy vũ nắm đầm của mình:

-Người xem, ta rất phối hợp, người hắn nên cảm tạ ta!

-Tội...nhân...

Gabriel nằm dưới đất, hai quyền của Minh Diệu không nhẹ, hơn nữa đều đánh thẳng vào mặt, tiếng nói của hắn đã có chút hàm hồ.

-Ta ghét nhất là có người nói chuyện kiểu văn chương với ta!

Minh Diệu không đợi Gabriel đứng lên, lại một quyền trực tiếp oanh hắn chìm trên sàn nhà.

-Muốn hận, phải đi hận người đem người chế tạo ra đi. Bình thường ta không đánh nữ nhân, nhưng đối với nhân yêu bất nam bất nữ thì ta không chút băn khoăn tí nào!

-Thu phục sao?

Một bước nhanh tới bên người Minh Diệu, chứng kiến trong chiếc hố trên sàn nhà trống rỗng xuất hiện thật nhiều vết máu màu lam.

-Thu phục!

Minh Diệu lắc lắc cổ tay nói:

-Tiếp tục đi tới thôi, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian!

...

Trên người a Trạch đã tràn đầy vết máu, sớm không thể phân rõ là máu của địch nhân hay của chính mình hoặc là chiến hữu. Đối diện với đại quân La Sát vô cùng vô tận, hiện tại điều duy nhất ủng hộ nàng không bị ngã xuống chính là ý chí muốn sống.

Đội ngũ của bọn họ đã bị tách ra, những La Sát cao lớn ngăn chặn tầm mắt, cho dù muốn hội hợp với người khác cũng vô cùng khó khăn. La Sát rống to át cả tiếng hô hoán của chiến hữu, điều duy nhất a Trạch có thể làm chính là giết chết địch nhân bên người để giữ tròn tính mạng của chính mình.

-Kết thúc tại đây sao?

Cảm giác kiệt lực lan khắp toàn thân, đây chính là điềm báo linh lực đã khô kiệt. A Trạch lại vung lên băng kiếm chém La Sát trước mặt, nhưng thật không ngờ băng kiếm vừa cắt rớt được phân nửa đầu địch nhân cũng hóa thành từng điểm tinh quang tiêu tán bên trong không khí.

-Rống...

Một con La Sát nhấc lên thân thể đã vô lực phản kháng của a Trạch, giơ lên cao cao. Miệng rộng của nó tiếp cận với mặt của nàng gần sát bên cạnh, thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy rõ cả lỗ chân lông trên mặt nó.

-Ta sẽ chết hay sao?

Mí mắt a Trạch nặng nề không mở nổi:

-Hay là ta sẽ biến thành quái vật giống như Bạch Huyền đây? Có lẽ chết còn tốt hơn!

-Ha ha ha, buông tha cho chống cự sao?

Thanh âm Bạch Huyền vang lên bên tai a Trạch. Nàng cố sức mở mắt lại phát hiện tên La Sát cũng không trực tiếp xé nát mình lại đem nàng đưa tới trước mặt Bạch Huyền.

-Coi như từng là đồng học, để cho ta chết...

A Trạch suy yếu vô lực nói:

-Không để cho ta biến thành quái vật...làm ơn...

-Người đang cầu ta sao? Ha ha ha ha, người đang cầu ta!

Bạch Huyền ngửa mặt lên trời cười dài, trên mặt đắc ý nói không nên lời:

-Không nghĩ tới người cũng có một ngày cầu xin ta. Ngạo mạn của người đâu? Kiêu hãnh của người đâu?

-Giết ta...

Thanh âm của a Trạch suy yếu cơ hồ không nghe thấy.

-Ha ha ha ha, a Trạch, a Trạch...

Bạch Huyền cười to thật chói tai:

-Thật buồn cười, gương mặt luôn cao cao tại thượng, ai cũng không để vào mắt, ai sẽ nghĩ tới người lại rơi xuống kết cục này?

-Không, ta sẽ không để cho người chết, cũng sẽ không biến người thành quái vật. Ta muốn người sống, biến thành đồ chơi của thủ hạ ta, cho người nếm thử hương vị sống không bằng chết.

Bạch Huyền dùng tay nhấc lên cằm a Trạch:

-Đợi sau khi toàn bộ mọi người trên thế giới đều biến thành La Sát, cho toàn bộ nam nhân trong trường học đều nếm thử hương vị của người, hương vị của một kẻ luôn mang theo bộ dáng cao cao tại thượng luôn tự cho là đúng!

A Trạch cúi đầu, đã sớm nói không ra lời, không biết đã hôn mê hay đã chết.

-A Trạch, a Trạch, cái tên thật buồn cười!

Bạch Huyền nắm tóc a Trạch, nâng mặt nàng ngẩng lên:

-Người cho như vậy là xong sao? Cho mình một cái tên có thể làm cho không ai biết sao? Ta xem qua hồ sơ học tịch của người, Mã Xuân Hoa. Thật buồn cười, cũng không biết cha mẹ người đầu óc chứa đựng cái gì, lại còn có người đặt cho con mình cái tên khó nghe như vậy!

-Người...tiếp tục kêu thêm một lần thử xem!

Ánh mắt a Trạch thoáng mở ra, gắt gao nhìn chăm chăm mặt Bạch Huyền:

-Đây không phải tên mà người có thể kêu ra!

-Mã Xuân Hoa, Mã Xuân Hoa, Mã Xuân Hoa!

Bạch Huyền cơ hồ là dùng thanh âm rít gào kêu lên:

-Ta vẫn kêu đó, thế nào, ta còn muốn xăm ba chữ kia lên trán của ngươi, làm ọi người đều biết tên của ngươi!

-Không thể tha thứ, không thể tha thứ!

Thân thể a Trạch run rẩy lên:

-Không ai có thể gọi ta như vậy, ta gọi là a Trạch!

-Ngươi chính là Mã Xuân Hoa, nơi này toàn bộ La Sát đều nghe được!

Bạch Huyền đắc ý cười ha hả.

-Chết...ngươi...

A Trạch cúi đầu, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi thật khó nghe.

-Ngươi nói cái gì?

Bạch Huyền tiến tới trước mặt a Trạch vánh tai:

-Ta không nghe được...

-Ta nói chết dường như thật thích hợp với ngươi...

Hai mắt a Trạch tròn tròn, hung tợn nhìn chăm chăm mặt Bạch Huyền. Tên La Sát đang nắm lấy a Trạch bỗng nhiên phát ra tiếng gào thê thảm, hai tay nắm lấy a Trạch đã bị tước đoạn tận gốc. A Trạch đánh ra một đạo phong nhận xuyên qua yết hầu nó, tiếng gào chợt dừng bật. Mấy chục đạo cuồng lôi từ trên trời giáng xuống, đem những tên La Sát chung quanh đánh thành cháy sém. Trong tay nàng cầm một thanh băng kiếm sáng ngời, mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt Bạch Huyền.

Rét lạnh, rét lạnh xuyên vào xương tủy. Bạch Huyền cảm giác được khí lạnh trong nháy mắt giảm xuống.

-Ngươi tiếp tục kêu thêm một lần thử xem xem!

A Trạch đem băng kiếm tẩn ra hàn khí đặt lên cổ Bạch Huyền, thản nhiên nói:

-Lặp lại lần nữa, ta gọi là a Trạch, nghe rõ sao?

-Mã...ách...

Hai mắt Bạch Huyền tròn tròn, dùng khí lực cuối cùng hô được một chữ. Nhưng chỉ đáng tiếc chữ sau đó đã theo đầu của nàng ta rơi xuống đất, vĩnh viễn chìm bên trong cổ họng.

-Lặp lại lần nữa, gọi ta a Trạch!

A Trạch nhìn thi thể không đầu của Bạch Huyền ngã xuống đất, gương mặt không chút thay đổi:

-Đừng có nghĩ sai lầm!

Đàn La Sát mất đi người chỉ huy động tác liền thoáng dừng lại, nhưng rất nhanh liền bắt đầu hoạt động. Nhưng khác với trước đó, bọn hắn đã thiếu khuyết người chỉ huy, hoàn toàn chỉ nương theo bản năng tới hành động. Chỉ có mấy tên La Sát theo bản năng đối khát nhào tới chỗ a Trạch, ngoài ra đều bắt đầu xoay ra đánh nhau.

-Bắc Đẩu Bách Phương Trảm!

Thiên Tướng hét lớn một tiếng, ba mươi mấy con La Sát bị thanh âm chấn động cao tần hóa thành bột phấn.

-Hỗn đản, rõ ràng là do ta dùng sóng âm giết, ngươi hô cái gì?

Về mặt Alie tức giận trừng mắt nhìn Thiên Tướng.

-Xuân Hoa, người ở đâu, Xuân Hoa?

Không để ý tới lời oán hận của Alie, Thiên Tướng lớn tiếng kêu tên a Trạch, vọt tới trước người của nàng.

-Người thế nào hả Xuân Hoa, người không sao chứ Xuân Hoa?

-Nói bao nhiêu lần, phải gọi tôi là a Trạch a Trạch a Trạch a Trạch...

A Trạch phát điên hô:

-Không được tiếp tục gọi tôi là Xuân Hoa!

-Àn, được, Xuân Hoa.

Thiên Tướng gật đầu:

-Không bị thương đi Xuân Hoa?

-Không có...

A Trạch vô lực cúi thấp đầu nói:

-Lặp lại lần nữa, gọi tôi a Trạch...

-Àn, được thôi Xuân Hoa.

Thiên Tướng vỗ vỗ vai a Trạch:

-Chúng ta đi thôi, Xuân Hoa!

-Gọi tôi a Trạch...

-Không thành vấn đề, Xuân Hoa!

...

-Lại thêm một cái, không biết lần này thiên sứ là hình dạng gì?

Nhìn cánh cửa kim loại trước mắt, Mị lại hướng Minh Diệu nói:

-Rất cục phải đi qua thêm mấy đại sảnh thế này đây?

-Là cửa cuối cùng!

Minh Diệu nhìn bản đồ nói:

-Đây là cánh cửa cuối cùng. Nếu như tên kia nói đều là lời thật, sau cánh cửa này hẳn là đại thiên sứ cuối cùng!

-Vậy nhanh chân một chút giải quyết hắn rồi đi tới đi!

Mị gật đầu nói:

-Tôi bắt đầu lo lắng cho Tiểu Manh!

-Được rồi!

Minh Diệu gọi Hoài Tố, đem cửa kim loại cắt thành từng mảnh nhỏ.

Trong đại sảnh, một nam nhân cao chừng ba thước, nửa thân trần đứng giữa căn phòng. Dáng người chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ, còn hiện lên vẻ sáng bóng như kim loại. Ở sau lưng của hắn đôi cánh trắng mở ra thật to, biểu hiện ra thân phận của hắn.

-Là thiên sứ lực lượng hình đi!

Mị nhìn Minh Diệu nói:

-Xem ra thật cường tráng, lực phòng ngự thân thể cũng rất cao, không dễ đối phó đâu!

-Để cho tôi tới đi!

Minh Diệu đem Hoài Tố biến thành một thanh Thanh Long Yểm Nguyệt Dao thật lớn, hóa thành một đạo tàn ảnh hưởng tên thiên sứ kia vọt tới.

-Tội nhân, ta vốn là một trong những đại thiên sứ, nắm lực lượng trong tay...ô a...

Lời của thiên sứ cường tráng còn chưa nói hết, Minh Diệu đã vọt tới trước mặt của hắn. Minh Diệu vung tay chém xuống, Thanh Long Yểm Nguyệt Dao đã đem hắn chém thành hai nửa suốt từ đầu tới chân.

-Ngượng ngùng, chúng ta đang tranh thủ thời gian, sẽ không nghe người tự giới thiệu!

Minh Diệu đem vết máu màu lam dính trên Thanh Long Yểm Nguyệt Dao vung lắc, thần nhiên nói!

...

-Tiến sĩ, kẻ xâm nhập đã đánh bại toàn bộ đại thiên sứ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nhìn Minh Diệu thoải mái tự tại đánh bại đại thiên sứ cuối cùng trên màn ảnh, nhân viên công tác kích động hỏi. Theo bọn hắn xem ra, đại thiên sứ là tác phẩm thành công nhất của tiến sĩ chế tạo. Hơn nữa sau nhiều lần quan sát thực nghiệm, bọn hắn cũng nghĩ rằng trên thế giới này không có nhân loại có khả năng đánh bại được đại thiên sứ. Nhưng Minh Diệu xuất hiện đã đánh vỡ ý nghĩ của bọn hắn, đặc biệt là vừa rồi thấy thiên sứ lực lượng hình kia rơi xuống kết cục bị một đao chém đoạn, làm cho mọi người phải trợn mắt há hốc mồm.

-Binh lực phòng ngự của Địa Bảo còn lại bao nhiêu?

Tiến sĩ nhắm mắt lại hỏi.

-Bộ đội thiên sứ trưởng đại khái còn hai thành có thể tác chiến.

Nhân viên công tác vừa xem xét màn hình vừa nói:

-Chúng ta cần lui lại không?

-Không cần, tập kết toàn bộ binh lực ngăn trở bọn hắn!

Tiến sĩ lắc đầu.

-Nhưng mà tiến sĩ, vừa rồi chính ông cũng nhìn thấy ngay cả đại thiên sứ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhân viên công tác nói:

-Thiên sứ trưởng bình thường càng không khả năng chống đỡ được bọn hắn...

-Ta biết!

Tiến sĩ đáp:

-Chỉ cần ngăn trở bọn hắn, kéo dài thêm một ít thời gian là được. Chỉ cần kỳ suy yếu của chủ nhân đã qua, như vậy hết thảy đều đã xong. Thiên sứ sao, chỉ cần có đủ tài liệu cùng thời gian, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

Nhân viên công tác không nói gì, bắt đầu thao tác bàn phím. Bộ đội thiên sứ trưởng nhận được mệnh lệnh lập tức hướng chỗ Minh Diệu cùng Mị chạy qua.

-Xem ra chúng ta giống như thật sự không ra được rồi đi!

Lau vết máu dính trên mặt, Alie dùng thanh âm khàn khàn nói. Sử dụng lực lượng quá độ đã làm dây thanh của nàng bị tổn thương nghiêm trọng.

Hiện tại bên trong đội ngũ người còn sức chiến đấu chỉ có một mình Thiên Tướng. A Trạch trải qua hồi quang phản chiếu, hiện tại đã suy yếu hoàn toàn, muốn khôi phục còn cần thêm một thời gian nữa. Ada cũng đã kiệt lực, tuy rằng đã khôi phục được chút ít ma lực, nhưng nàng mất đi ma trượng chẳng khác gì mất đi cánh tay, căn bản không thể phát huy ra được lực lượng. Mà tiểu đội nàng suất lĩnh chỉ còn lại ba người, hơn nữa đều bị thương.

-Không nghĩ tới ta lại có thể chết ở loại địa phương này.

Alie nhìn bóng đen không ngừng chớp động trong bụi cây, bí ai nói:

-Ta từng khát vọng tử vong tiến đến, nhưng không nghĩ tới sẽ lấy phương thức như vậy chấm dứt rụng tính mạng của ta, ta thật không cam lòng!

-Không cần lo lắng, ta còn có thể đánh tiếp!

Chiếc áo hồng nhạt trên người Thiên Tướng đã thành đỏ sẫm, bên trên còn dính đầy thịt nát. Hắn đi tới, dùng bàn tay to vuốt ve mái tóc dài màu bạc của Alie, ôn nhu nói:

-Với danh nghĩa của một đại thúc thích la lỵ khổng, bất kể thế nào ta cũng đều mang cô đi ra ngoài!

-Người? Căn bản là không khả năng!

Alie tức giận nói:

-Nếu như La Sát chỉ lên từng tên thì người tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu bọn hắn kết bè xông lại, loại hỗn chiến căn bản không thích hợp với người!

Vòng vây ngày càng nhỏ lại, không gian lưu lại cho họ hoạt động đã không còn bao nhiêu. Bị đàn La Sát không ngừng áp bách, bọn họ không những không thể rút lui mà còn cách bìa rừng ngày càng xa. Tuy rằng a Trạch bùng nổ giết chết Bạch Huyền, làm đàn La Sát thoáng mất đi khổng chế. Nhưng thời gian lưu cho họ cũng không nhiều, trong rừng nữ tính La Sát không chỉ có một mình Bạch Huyền. Trong quá trình phá vây, bọn họ còn gặp được tới bốn con nữ tính La Sát.

392. Chương 395: Gặp Lại Eva

-Hiện tại tình cảnh của chúng ta thật không xong, nếu như cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ tất cả chúng ta đều phải chết tại đây.

Ada mở miệng nói.

-Nếu muốn xoay chuyển tình thế, tôi còn một ý tưởng.

-Phương pháp gì vậy?

Alie hỏi.

-Chúng ta phân công nhau hành động!

-Phân công nhau hành động?

Alie có chút khó hiểu:

-Chúng ta cùng nhau tập trung một chỗ lực lượng còn lớn hơn được một chút, tách ra hành động chẳng phải rất nhanh sẽ bị đánh bại từng người sao?

-Đích xác là tất cả chúng ta cùng tập trung thì sức chiến đấu mạnh hơn một chút, nhưng chẳng qua là kéo dài thêm chút thời gian mà thôi. Đến cuối cùng khi mọi người đều hoàn toàn kiệt lực, vẫn sẽ bị giết chết.

Ada nói:

-La Sát tổ chức vây quanh chúng ta, sau đó không ngừng tiến công suy yếu lực lượng của chúng ta, đều là bởi vì có nữ tính La Sát chỉ huy...

-Cô muốn nói phái người đi riêng ra giết chết nữ tính La Sát, để hệ thống chỉ huy của bọn hắn phát sinh hỗn loạn?

Alie liền lĩnh hội được ý tứ của Ada:

-Nhưng hiện tại toàn bộ chúng ta đều đã tới cực hạn, mà nữ tính La Sát chủ yếu đều trốn sau đại quân La Sát kia, chỉ sợ không dễ dàng như vậy!

-Không cần nhiều người, một người là đủ rồi!

Ada nhìn Alie nói:

-Trong chúng ta chỉ có một mình cô có năng lực phi hành, cô là cơ hội duy nhất của chúng tôi!

Gật đầu, không thể phủ nhận kế hoạch của Ada có khả năng rất cao. La Sát không thể bay, tuy rằng cây cối trong rừng dày đặc, nhưng miễn cưỡng phi hành Alie vẫn có thể làm được. Chỉ cần có thể bay lên, nàng có thể chuyên tâm tìm kiếm vị trí của nữ tính La Sát mà không cần dây dợ với đại quân La Sát.

-Không được!

Thiên Tướng nói như đinh chém sắt:

-La Sát cũng không phải kẻ ngu ngốc, tuy rằng bọn hắn không biết bay, nhưng bọn hắn biết sử dụng công cụ. Chỉ cần đem thân cây biến thành ném lao sử dụng, tiểu Alie vẫn sẽ rất nguy hiểm. Cây cối nơi này quá dày đặc, khi phi hành tốc độ sẽ chậm hơn nửa độ cao cũng thật thấp, tính nguy hiểm quá lớn!

-Không, để cho tôi thử xem một lần!

Alie lắc đầu:

-Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!

-Tuy rằng La Sát đã hình thành vòng vây, nhưng giữa bọn hắn cũng không phải là một chỉnh thể, mà dùng hình thức phân đội nhỏ. Nếu như suy đoán của tôi không sai, mỗi phân đội có một nữ tính La Sát chỉ huy.

Ada chỉ vào bản đồ nói:

-Cô thăm dò theo phương hướng này, phương hướng này hiện tại đối với vị trí của chúng ta mà nói là cách bìa rừng gần nhất. Những người khác ở nguyên tại chỗ, hết sức ngăn cản đại quân La Sát tấn công, mê hoặc phán đoán của đối thủ. Mà Alie sẽ thừa dịp này giết chết kẻ chỉ huy. Chỉ cần đại quân La Sát xuất hiện dị trạng, chúng ta sẽ bắt đầu phá vây!

...

Hiện tại Minh Diệu đã thật chán ghét động tác huy kiếm đơn điệu, bộ đội thiên sứ trưởng liên tục đánh tới, tuy rằng không tạo được thương tổn gì cho hắn cùng Mị nhưng lại làm giảm chậm tốc độ đi tới của bọn họ rất nhiều.

-Hoài Tố, nếu dùng hết toàn lực của cô, nhiều nhất có thể biến dài bao nhiêu?

Minh Diệu rút thanh kiếm ra khỏi thân thể một tên thiên sứ, hỏi Hoài Tố.

-Dài nhất?

Hoài Tố suy nghĩ:

-Bản thân tôi chưa từng thử qua, nhưng có lẽ cũng không vượt quá mười thước. Nhưng nếu quá dài sẽ không thể lớn như bây giờ.

-Nhỏ không sao cả, càng dài càng tốt.

Minh Diệu nhìn hành lang hẹp dài.

-Đi thôi!

Thanh kiếm trên tay Minh Diệu giống như thủy ngân lưu động, hóa thành một trường thương dọc theo hành lang dài hẹp càng lúc càng dài ra. Đầu nhọn đâm thẳng qua từng lồng ngực của những thiên sứ trưởng, đem bọn hắn xuyên thấu như một cây mứt quả. Theo chiều dài gia tăng, trường thương cũng càng ngày càng thu nhỏ, cuối cùng chẳng khác gì cây châm mới dừng lại không tiếp tục kéo dài.

-Vì sao không dùng chiêu giống như trong khu rừng?

Mị nhìn Minh Diệu hỏi:

-Dùng chiêu đâm từ dưới đất không phải sẽ dễ dàng hơn sao?

-Rất hao phí linh lực, trước khi gặp được Eva tôi phải giảm bớt linh lực mình tiêu hao, tận lực sử dụng lực lượng của Hoài Tổ.

Minh Diệu thu hồi trường thương do Hoài Tổ biến thành, thi thể của đám thiên sứ cũng lục tục ngã trên mặt đất.

-Tôi đã từng cùng Eva giao thủ, hiện tại cũng không biết cô ta đã cường đại đến thế nào rồi, nhiều một phần linh lực thì có thêm một phần hi vọng.

-Tiến sĩ...bộ đội thiên sứ trưởng...toàn bộ diệt...

Nhân viên công tác nhìn vào màn hình nói:

-Đã không còn gì có thể ngăn cản được bọn hắn...

-Ngô...thật không ngờ ngay cả nửa giờ cũng không chịu đựng được, xem ra dù là thiên sứ trưởng cũng chỉ có thể xem là vật hi sinh mà sử dụng!

Đối với việc bộ đội thiên sứ trưởng bị diệt sạch tiến sĩ cũng không có vẻ kinh ngạc, tựa hồ đây là việc nằm trong dự liệu.

-Kế tiếp...chẳng lẽ muốn ta mang theo các người những kẻ không hề có sức chiến đấu đi ngăn chặn hắn sao...

-Tiến sĩ...chúng ta chỉ là một đám người thường không có bất kỳ năng lực gì a...

Nhân viên công tác kinh ngạc nhìn tiến sĩ:

-Giao thủ cùng loại người này dù có dùng súng gì đó cũng không hề có tác dụng...

Còn chưa nói xong, Địa Bảo đột nhiên xảy ra chấn động thật lớn. Giống như là bị động đất, cả Địa Bảo đều đang run rẩy.

-Ha ha, ra vẻ chúng ta cũng không cần dùng mạng đi hành động...

Tiến sĩ hưng phấn cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

-Chủ nhân đã vượt qua thời kỳ suy yếu!

-Tất cả nhân viên, toàn bộ rút quân, mở ra toàn bộ thông đạo!

Đợi khi chấn động chậm rãi bình phục lại, tiến sĩ bắt đầu trở nên hăng hái.

-Hiểu được!

Tuy rằng hắn muốn nói cho dù có tuyên bố mệnh lệnh cũng không còn bao nhiêu người sống có thể rút lui trở về, nhưng nhân viên công tác cũng không lảm nhảm. Vừa rồi bọn hắn cũng đã dạo qua trên đường tử vong một vòng, tiến sĩ suýt chút nữa muốn hạ mệnh lệnh cho đám người bình thường không có sức chiến đấu ra ngăn cản địch nhân có thể dễ dàng giết chết cả đại thiên sứ, trong lòng nhân viên công tác không khỏi mắng to đúng là kẻ điên.

-Ha ha, hiện tại xem người còn có thể tiếp tục hung hăng càn quấy nữa hay sao?

Nhìn Minh Diệu đang giẫm trên vũng máu màu lam đi thẳng tới trong màn hình, tiến sĩ nhếch môi nở nụ cười.

...

Mở rộng đôi cánh, Alie xuyên toa thật nhanh bên trong khu rừng rậm. Muốn ở trong dạng hoàn cảnh này phi hành nhanh chóng thật khó vô cùng, cây cối quá mức rậm rạp, nếu dùng tốc độ quá nhanh thật dễ dàng va chạm vào những thân cây. Độ cao phi hành của Alie cũng thật thấp, thậm chí còn có thể ngửi thấy được mùi hôi thối bốc lên từ đàn La Sát bên dưới. Thỉnh thoảng lại có những hòn đá hay cành cây lớn hướng nàng bay tới, Alie không ngừng lắc mình né tránh. Dù sao mục đích của nàng là tìm kiếm nữ tính La Sát

để giết chết mà không phải cùng đàn La Sát dây dưa, bởi vì nàng biết vòng vây đang dần thu nhỏ lại, thời gian lưu lại ấy người Ada cũng không còn bao nhiêu.

-Rất cực đang núp ở địa phương nào đây, hỗn đản!

Alie gian nan tìm kiếm những nữ tính La Sát đang lẩn trốn trong đại quân bên dưới. Tuy rằng so sánh với thân thể của nam tính La Sát thì nữ tính La Sát thon thả thấp nhỏ hơn, chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra được, nhưng chính bởi vì thân thể thấp bé mà lẩn bên trong đại quân La Sát càng thêm khó phát hiện.

-Ở nơi này sao?

Càng xâm nhập sâu hơn, Alie rõ ràng cảm giác được công kích bên dưới càng lúc càng nhiều. Nàng có dự cảm đại quân La Sát theo sự chỉ huy đang cố gắng ngăn trở nàng đi theo phương hướng này. Địch nhân chống cự càng kịch liệt vậy chứng minh hướng đó nhất định tồn tại thứ gì đó trọng yếu. Đôi cánh dơi sau lưng nàng chợt lóe, tốc độ càng tăng nhanh bay thẳng về phía trước.

Một thân ảnh nho nhỏ chợt lóe lên trong đàn La Sát khổng lồ nhìn qua thật khó phát giác, chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong đại quân La Sát bên dưới. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng Alie vẫn kịp thời phát hiện ra nó. Alie háng giọng, một đạo sóng âm từ miệng nhỏ của nàng phát ra, đem mấy tên La Sát đứng bên dưới hóa thành bột phấn.

-Quả nhiên bị ta đoán đúng đâu!

Trong biển La Sát chợt xuất hiện một khe hở nhỏ nhỏ, Alie rõ ràng nhìn thấy một nữ tính La Sát thon thả vừa xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Nữ tính La Sát kia vừa đem thân thể ẩn giấu sau lưng một tên La Sát cao lớn, nhờ thủ hạ xả thân chống cự mới không bị thương tổn. Nhưng do bị sóng âm công kích nên thân thể bọn hắn lập tức hóa thành bụi bặm, vì vậy nữ tính La Sát may mắn kia càng thêm lộ liễu bên ngoài.

-Chết đi!

Alie thu hồi cánh dơi sau lưng, từ không trung lao xuống dưới. Dùng sóng âm công kích tuy rằng uy lực cường đại, nhưng vì quá độ tiêu hao nên Alie cảm thấy cổ họng của mình giống như bị nướng cháy, vô cùng đau đớn. Nàng chỉ đành buông tha phương thức công kích mà nàng yêu thích nhất hiện tại, lựa chọn dùng ngón tay nhỏ bé mà trắng muốt của mình.

Nữ La Sát bị tập kích hiển nhiên là kinh hoảng vô cùng, phản ứng của nàng ta cũng không phải bỏ chạy trốn mà chỉ huy những nam La Sát ngăn cản Alie đang lao xuống từ trên không trung.

Tránh thoát hòn đá bay tới, bàn tay nhỏ bé của Alie nắm được cái trán của nữ La Sát, ngón tay nhìn qua thật mềm mại lại đâm xuyên vào não bộ của nữ La Sát. Cánh dơi sau lưng nàng lại mở ra, trên tay cầm lấy nửa đầu của nữ La Sát bay ngược lên không, tránh thoát đại quân La Sát xông tới.

-Thu phục một con, kế tiếp không biết còn bao nhiêu con đây?

Alie ném xuống nửa đầu lâu, lại hướng phía trước bay đi. Huyết tộc vốn cũng không phải chủng tộc thích hoạt động mạnh mẽ, hiện tại nàng cũng cảm giác thật mệt mỏi. Điều duy nhất mà Alie có thể làm bây giờ là trước khi hao hết thể lực phải tận khả năng giết được càng nhiều nữ La Sát, sáng tạo cho nhóm người Ada cơ hội để đột vây ra ngoài.

Đại quân La Sát vây công nhóm người Ada chợt xuất hiện tia hỗn loạn, Ada mất sắc liền phát hiện lập tức không buông tha cơ hội trước mắt. Theo sự chỉ huy của nàng tiểu đội bắt đầu theo phương hướng Alie bay đi đột vây thẳng tới.

...

-Tối rồi, căn phòng cuối cùng!

Minh Diệu nhìn cánh cửa hiện lên hoa văn ngũ thải ban lan, trên mặt tràn ngập vẻ ngưng trọng. Không cần đi vào, còn cách cánh cửa hắn cũng cảm giác được khí tức cường đại ở bên trong. Linh áp thật lớn giống như làm thân thể chìm sâu dưới đáy biển, loại cảm giác áp bách đủ làm người ta bị đè ép thành mảnh nhỏ.

-Vào đi thôi!

Mị cố nén áp lực cực lớn kia, gian nan mở miệng nói:

-Tiểu Manh đang chờ chúng ta!

-Phải đó, chờ thật lâu, cũng nên về nhà!

Minh Diệu gạt đầu, Hoài Tố hóa thành một cây búa thật lớn, hung hăng nện lên cánh cửa hoa lệ trước mặt. Cánh cửa do kim loại tạo thành bắt đầu nứt nẻ ngay trung ương, cuối cùng hóa thành những mảnh vụn trên mặt đất.

Trong nháy mắt cửa bị đánh nát, một cỗ linh áp như cuồng phong ập thẳng vào mặt, loại cảm giác áp bách giống như thực chất đem Mị trực tiếp đẩy lui ra sau hai bước.

-Rất cực người đã đến nơi đây rồi sao!

Thanh âm vang vọng lên, căn bản không thể phân biệt rốt cục là ai đang nói chuyện.

-Thật tốt quá, ta vừa lúc thiếu một món đồ chơi dùng giải quyết nỗi buồn bực trong lòng ta, hi vọng người có thể làm cho ta vừa lòng!

-Ta có tin tưởng ta sẽ làm cho người thỏa mãn!

Minh Diệu nhìn mỹ phụ có đôi cánh đen trắng thật lớn ở trước mặt, nói:

-Nhưng ta sợ Diệp đại ca sẽ tìm ta phiền toái, dù sao người đang dùng thân thể lão bà của người ta!

-Mẹ...

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt mình, trong nháy mắt Mị có chút thất thần. Giác mộng mà ông ngoại nàng luôn đeo đuổi thật nhiều năm, không phải chính là bộ dáng này hay sao? Nhưng khối thân thể quen thuộc kia đã không còn thuộc về chủ nhân nguyên lai của nó. Nghĩ tới đây, lửa giận không khỏi kịch liệt bốc cháy lên trong lòng Mị.

-Trả lại cho ta, đem thân thể của mẹ ta trả lại cho ta!

-Ta đương nhiên sẽ trả lại cho người, khối thân thể rách nát này làm cho ta nếm nhiều đau khổ như vậy, căn bản chỉ là một khối rác rưởi!

Eva đi tới bên bình thủy tinh thật lớn, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt kính thủy tinh. Động tác thật ôn nhu, chẳng khác gì đang vuốt ve thân thể của tình nhân mình.

-Chỉ cần ta thay khối thân thể này, bộ dạng rác rưởi hiện tại ta từ bi trả lại cho các người là được. Thuận tiện ta còn có thể nhân từ tặng người đi sum họp với cô ta!

Nói tới đây, Eva ngửa mặt lên trời cười đắc ý.

-Tiểu Manh...

Bên trong bình thủy tinh chứa đầy chất lỏng màu xanh biếc, một cô gái nhỏ xinh cuộn tròn phiêu phù bên trong. Nguyên mái tóc được xỏa tung ra, chẳng khác gì một đóa hoa nở tung xinh đẹp. Chân mày cô gái cau chặt lại, ở trên thân thể nàng đầy những chiếc ống dẫn, máu tươi đỏ thẫm đang không ngừng lưu chuyển bên trong.

-Tôi nhất định sẽ mang cô trở về, mặc kệ trả cái giá lớn thế nào!

Chân mày Minh Diệu cau chặt, nắm chặt thanh kiếm trong tay. Vẻ mặt thống khổ của Diệp Tiểu Manh làm cho hắn cảm thấy vô cùng đau lòng.

-Về phần người, ta muốn người phải trả giá thật nhiều!

Tiếng cười cuồng vọng của Eva chợt dừng lại, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Minh Diệu. Linh áp so với trước kia càng thêm cường đại từ trên người nàng ta phát ra, cơ hồ làm cho Mị không thở nổi.

-Người đã nhiều lần gây cản trở ta, còn cùng con tiện nhân Lilith liên thủ đem ta bỏ vào nơi ước thúc. Ta sẽ không để cho người được thống khoái mà chết, ta muốn cho người nếm hết toàn bộ thống khổ trên thế gian, vĩnh viễn tồn tại, thống khổ mà sống!

-Vậy sao?

Minh Diệu lạnh lùng nói:

-Thật trùng hợp, ta cũng có ý tưởng đồng dạng. Người dám bắt cóc Tiểu Manh, làm cho nàng phải trải qua chuyện thống khổ như vậy, ta tuyệt đối cũng sẽ làm cho người phải trả giá thật nhiều. Tuy rằng ta không biết người làm sao có thể từ nơi ước thúc quay trở lại thế giới này, nhưng ta sẽ làm cho người hối hận vì đã trở về!

-Chỉ bằng người sao? Một nhân loại nhỏ bé hạ tiện, hèn mọn như một con kiến bình thường?

Eva giống như nghe được chuyện cười lớn nhất trên thế gian, cười lên ha hả:

-Người làm được hay sao?

-Hỏi thử xem Tiểu Ngọc trong tay ta thì sẽ biết!

Minh Diệu vung kiếm, mũi kiếm sắc bén ở trên không trung vẽ ra một đạo kiếm khí, lưu lại một vết rách thật sâu trên mặt đất.

- Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi tôi là Hoài Tố đi, tên Tiểu Ngọc đáng yêu kia căn bản không hề có chút lực uy hiếp nào cả!

Thanh âm oán hận của Hoài Tố lại vang lên trong đầu Minh Diệu.

393. Chương 396: Cuộc Chiến Mạn Trường

-Đem mẹ cùng em gái của ta trả lại cho ta!

Mị đã sớm không cách nào tiếp tục áp chế nổi phần nộ trong lòng mình, tuy rằng biết rõ mình phải đối mặt với đối thủ từng dùng một kích đã đem mình đánh bại, nhưng ở loại tình huống hiện tại, lý trí đã hoàn toàn không thể khống chế. Nàng giống như một con liệt báo bị chọc giận, cong người hướng Eva vọt tới.

Thậm chí Mị cũng không giống như ngày thường lợi dụng trạng thái ảnh tử che giấu thân hình của mình, bởi vì nàng biết rõ cho dù nàng có ẩn núp cũng hoàn toàn không thể né tránh ánh mắt của đối phương. Thay vì đùa giỡn những trò vô dụng kia, chẳng thà đem hết lực lượng áp dụng vào việc tiến công.

Minh Diệu đem thanh kiếm để xuôi theo người, theo phía sau Mị xông tới. Tuy rằng trong tay đã có Hoài Tố biến thành linh kiếm, nhưng hấn vẫn không đủ tự tin có thể chiến thắng được Eva. Có lẽ một kích xuất kỳ bất ý mới là mấu chốt thắng lợi, trong đầu hấn không ngừng suy tính.

-Thiêu thân lao đầu vào lửa!

Eva thản nhiên nói một câu, đối với hai người đang lao tới trước mặt căn bản không hề để vào trong mắt. Tay nàng chậm rãi giơ lên, động tác thong thả mà tao nhã, thong dong như đang thưởng thức một chén trà. Minh Diệu rõ ràng cảm giác được linh tử trong không gian giống như bắt đầu sống lại, hướng bàn tay Eva bắt đầu tụ tập. Từ trong lòng bàn tay Eva phát ra quang mang càng lúc càng sáng, cuối cùng hóa thành vô số quang mang bắn ra ngoài.

-Không tốt, tránh mau!

Căn bản không cần dùng thân thể thử nghiệm, Minh Diệu có thể đoán được nếu như thân thể mình bị đánh trúng chỉ sợ ít nhiều cũng sẽ bị thương, huống chi là Mị. Hấn vội vàng hô to một tiếng, nhắc nhở Mị đang liều lĩnh xông về phía Eva.

Tuy rằng nhìn qua giống như bị nổi phần nộ làm lý trí như hôn mê, nhưng Mị cũng không phải kẻ ngu ngốc. Không cần Minh Diệu nhắc nhở, nàng cũng có thể phân biệt ra được công kích của đối thủ có bao nhiêu uy lực. Trước kia lúc còn ở nhà cũng bị một kích đơn giản này làm nàng bị đánh bay ra khỏi cửa sổ, lâm

vào trong hôn mê. Vì vậy Mị vội vàng hóa thành một đoàn ảnh tử, nháy mắt chui tọt vào trong ảnh tử bên dưới mặt đất.

Quang mang thoát nhìn vô hại giống như tia la de năng lượng cao đâm xuyên qua sàn nhà cùng vách tường, lưu lại vô số lỗ thủng. Minh Diệu nỗ lực điều chỉnh lại thân thể của chính mình, lợi dụng khe hở giữa màn hào quang xuyên qua, nhưng quang mang đáng sợ kia vẫn lưu lại ba lỗ thủng trên chiếc áo khoác còn mang theo một ít dấu vết cháy đen, phẳng phất như bị axit ăn mòn.

Trước khi hào quang kịp bắn đến, Mị đã sớm trốn khỏi phạm vi bao phủ của nó. Đối với Ảnh Mị bộ tộc mà nói, tốc độ di động trong ảnh tử hơn xa trong không khí, lúc này nàng cũng đã đi tới trước mặt Eva.

-Trả lại cho ta, đưa thân thể mẹ ta trả lại cho ta...

Mị từ bên dưới ảnh tử của Eva chui ra, lúc này tay Eva còn chưa kịp buông xuống, nhìn qua tựa hồ không hề có chút phòng bị. Mục tiêu của Mị là cổ họng của Eva, cổ họng yếu ớt từng thuộc về mẫu thân của nàng.

Nguyên bản huyết quang trong ý liệu cũng không hề xuất hiện, thậm chí Mị cũng không cảm giác được bàn tay mình tiếp xúc cùng da thịt của đối phương. Ngón tay của nàng cách cổ họng của Eva chừng ba tấc thì ngừng lại, phẳng phất như có một tầng vách tường vô hình ngăn chặn ngón tay nàng không cách nào đột phá.

-Ha ha, Yêu tộc hèn mọn, người không có tư cách va chạm vào cơ thể của ta!

Eva mỉm cười phất tay, giống như xua đuổi ruồi bọ đáng ghét quanh thân thể của mình. Tay nàng ta duỗi thẳng cũng không đụng vào thân thể của Mị, nhưng Mị lại cảm giác mình giống như bị xe lửa tốc độ cao đụng thẳng vào người, thân thể bắn ngược ra ngoài. Liên tục đụng ngã vài bàn thực nghiệm, sau đó trượt hơn mười thước trên mặt đất rồi cục thân thể Mị mới nhờ vách tường ngăn cản mà ngừng lại.

-Hỗn đản, ngay cả chị vợ của ta cũng dám đánh!

Lúc này Minh Diệu đi tới trước mặt Eva, thanh kiếm trong tay nhắm ngay ánh mắt Eva đâm tới.

-Đã nói các người...

Đối mặt thanh kiếm Minh Diệu đâm tới, Eva căn bản không hề để trong lòng. Lợi dụng ý nghĩa đối thủ không thể xúc phạm đến thân thể hiện tại của mình, sau đó lại đánh bại kẻ địch, loại công kích gần như nhọc nhằn làm cho nàng ta thích thú nhất. Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy thanh kiếm của Minh Diệu sắp tiếp xúc tới thân thể của chính mình, trong lòng nàng ta đột nhiên nổi lên một cảm giác bất tường. Nàng liền tranh thủ ngửa đầu về phía sau, đồng thời cánh chim trắng đen vẩy mạnh, đem toàn thân bao phủ lại.

Thanh kiếm của Minh Diệu không hề bị ngăn cản trực tiếp xuyên qua cánh của Eva. Thân kiếm truyền tới xúc cảm khá mỏng manh, trong lòng Minh Diệu thở dài một hơi, xem ra lần này mình lợi dụng đối phương khinh thường dự định một kích giết chết cô ta cũng không được thành công. Chiêu thức đã dùng hết, Minh Diệu cũng không dám tiếp tục truy kích. Chân của hắn đá mạnh lên cánh của Eva bao bọc bên ngoài, lợi dụng cổ lực lượng phản xung nảy ngược về phía sau. Quả nhiên đúng như hắn sở liệu, ngay trong nháy mắt hắn vừa trốn tránh, cánh chim thật lớn kia mạnh mẽ mở ra, giống như sắc thép cứng rắn lưu lại hai vết vòng cung thật sâu trên mặt đất. Nếu như Minh Diệu tham lam truy kích, sẽ bị cánh chim đảo qua thân thể ít nhất cũng bị gãy vài đoạn xương trên người.

Trên mũi kiếm của Minh Diệu có chút ít vết máu, tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng chứng minh lần này nhiều ít hắn cũng có chút thu hoạch.

-Người...lại có thể...

Tay của Eva có chút run rẩy, chậm rãi giơ lên sờ vào gương mặt của mình. Cảm giác ấm áp, có máu tươi từ má trái của Eva chảy xuống. Miệng vết thương tuy rằng không lớn, nhưng lại làm trong lòng Eva tràn ngập nỗi phẫn nộ cùng sợ hãi. Eva đột nhiên nhớ tới trong trí nhớ của Adam, cũng là nam nhân này từng dùng thanh kiếm trong tay đánh bị thương thân thể của Adam. Đó là một thanh kiếm thật khủng bố, cơ hồ đã tương đương với loại thần khí của Adam thường dùng. Nhưng thanh kiếm kia hắn là đã bị hủy diệt mới phải, vì sao còn nằm trong tay của nam nhân trước mặt?

-Thanh kiếm kia hắn phải bị hủy diệt rồi mới đúng...

Thanh âm của Eva có chút run rẩy, bên trong không che giấu được cảm giác sợ hãi:

-Như thế nào sẽ...

-Người nói vật này sao?

Minh Diệu cầm thanh kiếm trong tay vẽ ra một đóa kiếm hoa, động tác thật tao nhã tự tại:

-Thứ này nhà của ta có vài thanh, nếu như người thích thì ta có thể tặng cho người một ít để chơi đùa!

Mị từ dưới mặt đất bò lên, tuy rằng nhìn qua nàng có chút chật vật nhưng kỳ thật bị thương cũng không quá nghiêm trọng. Đây là sách lược mà nàng cùng Minh Diệu đã thương lượng được từ trước, bởi vì công kích của nàng không thể chân chính xúc phạm tới Eva, cho nên sẽ do nàng đến tiến hành gây rối quấy nhiễu tâm mắt của cô ta, sau đó đòn sát thủ chân chính sẽ là Hoài Tố trong tay Minh Diệu. Tuy rằng kế hoạch rất khó, nhưng không thành công cũng nằm trong dự liệu của hai người bọn họ. Mị cảm thấy có chút đáng tiếc, qua một lần chỉ sợ đối phương cũng sẽ không tiếp tục trúng bẫy, cuộc chiến còn lại chỉ sợ sẽ không thể dùng bất cứ kỹ xảo nào mà phải ngày mặt quyết đấu.

-Không thể tha thứ...

Thần tình Eva giận dữ, dùng ánh mắt có thể giết người nhìn chằm chằm thanh kiếm trên tay Minh Diệu. Không thể phủ nhận thanh kiếm kia làm cho nàng ta có chút sợ hãi, nhưng càng làm nàng phần nộ. Bị một nhân loại nhỏ bé hèn mọn gây ra vết thương, hơn nữa nhân loại này từng bị bản thân nàng ta đánh gần chết không chút tổn sức trước kia.

Tay của Eva nắm chặt lại, hai thanh trường thương ngăm đen xuất hiện trong tay nàng. Trên mặt trường thương phủ kín những hoa văn phức tạp rồi rậm, thỉnh thoảng còn có tinh quang lóe sáng trên hoa văn. Toàn bộ trường thương tản mát ra một cỗ tức sát, hóa thành vụ khí màu đen tiêu tán trong không khí.

-Lại là cây thương này...

Lúc này tới phiên Minh Diệu tròn tròn mắt. Rõ ràng Lilith nói qua mình từng đích tay hủy diệt cây thương này, như thế nào lại xuất hiện trong tay của Eva? Hơn nữa còn có hai thanh?

-Điều này sao có thể...

-Thứ này ta cũng từng tưởng rằng là thần khí có một không hai, nhưng khi đi tới nơi ước thúc mới phát hiện thứ này quả thật giống như cỏ dại không hề đáng giá tiền chút nào, khắp nơi đều có!

Eva múa trường thương nhắm ngay Minh Diệu:

-Cho nên...người chết đi!

Trường thương xé rách không khí, mang theo sát ý vô tận hướng chỗ Minh Diệu bay tới. Minh Diệu cũng thật không ngờ loại vũ khí đáng sợ này Eva lại làm như chơi trò ném lao hướng chỗ mình trực tiếp ném tới. Hiện tại hẳn muốn trốn tránh cũng đã không còn kịp nữa, chỉ đành giơ kiếm lên chống đỡ. Hoài Tố tâm ý tương thông cùng Minh Diệu, trường kiếm bắt đầu hóa thành thủy ngân lưu động, trong nháy mắt đã biến thành tấm chắn nhỏ nhỏ chặn ngay trước ngực Minh Diệu.

Sát thần thương mang theo xu thế như lời đình đâm thẳng vào tấm chắn do Hoài Tố biến thành, mũi thương màu đen cùng tiểu tấm chắn màu bạc vừa tiếp xúc dấy lên hoa lửa kịch liệt. Lực ném của Eva lần này thật cường đại, dù Minh Diệu đã dùng hai tay đồng thời ngăn cản cũng không tự chủ được bật lui ra sau hai bước.

-Cẩn thận phía sau!

Ngay khi Minh Diệu còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh, bên tai truyền tới thanh âm hô to của Mị. Đồng thời hẳn cũng cảm giác được nguy hiểm, nhưng còn muốn xoay người cũng đã không kịp nữa.

-Chết đi!

Không biết từ khi nào Eva đã đi tới sau lưng Minh Diệu, giơ tay đâm trường thương hướng ngay hậu tâm của Minh Diệu phóng tới.

...

-Đã là cực hạn...

Thu hồi đôi cánh dơi sau lưng, Alie dừng trên nhánh cây đại thụ, thở hào hển:

-Một, hai, ba, bốn, bốn con...không biết còn có bao nhiêu...

Dọc theo đường đi nàng tổng cộng đã giết chết bốn con nữ La Sát, nhưng nàng cũng đã bị tiêu hao hết thể lực. Hiện tại dừng nói là phi hành, chỉ sợ muốn đi đường cũng gặp phải khó khăn. Nhưng làm cho nàng cảm thấy tức giận chính là mỗi khi nàng giết chết một con nữ La Sát cũng không tranh thủ được thời gian bao lâu, tối đa cũng chỉ kéo dài được vài phút mà thôi. Ở trong vài phút này đàn La Sát sẽ xuất hiện rối loạn nho nhỏ, nhưng cũng chỉ vài phút mà thôi. Sau khi qua vài phút đàn La Sát lại khôi phục được trạng thái bình thường, tựa hồ đã có nữ La Sát nhanh chóng tiếp quản quyền chỉ huy, làm những cố gắng của Alie đã hóa thành bọt nước.

-Chẳng lẽ thật sự phải chết ở nơi này sao?

Alie nắm chặt nhánh cây, tận lực không để mình ngã xuống. Cây cối không ngừng lay động, phía dưới lại chất đầy La Sát. Bọn hắn không ngừng lắc lư thân cây muốn đem cô gái nhỏ trên cây lắc rơi xuống ăn thịt nàng.

-Hội trưởng, đã không ngăn được nữa, những quái vật kia đã đột phá phòng thủ vùng ngoại thành, tiến vào phạm vi nội thành rồi!

Cửa phòng lại bị thư ký thô lỗ đẩy ra, ngay ở lúc này chuyện gõ cửa gì đó đã không còn quan trọng.

-Phòng tuyến của chúng ta đang không ngừng phải rút lui về phía sau, đã thối lui tới cảnh giới tuyến thứ ba!

-Vậy sao? Xem ra nhân thủ của chúng ta vẫn thật quá ít!

Tần Khai bình tĩnh gật đầu:

-Thương vong thế nào?

-Vấn đề của linh năng giả hiệp hội không lớn, nhưng quân đội đã xuất hiện tình huống thương vong không nhỏ!

Thư ký hồi đáp:

-Những quái vật kia quá cường tráng, cho nên vũ khí bình thường không gây thương tổn bao nhiêu với bọn chúng, bộ đội cảnh sát chủ yếu đã không có tác dụng gì. Đã vận dụng vũ khí hạng nặng cùng xe tăng, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản chúng nó, dù sao số lượng lại quá mức khổng lồ...

-Buông tha cho cảnh giới tuyến thứ ba, thông tri mọi người bố phòng canh giữ ở khu số bốn!

Tần Khai đứng dậy khỏi ghế:

-Nếu như cảnh sát lẫn bộ đội đã không có tác dụng, như vậy cứ để cho bọn họ chuyên tâm duy trì an ninh trật tự nội thành, để toàn bộ dân cư còn bảo trì được trấn định!

-Dạ, tôi đi ngay!

Thư ký chứng kiến Tần Khai mặc áo khoác vào, khó hiểu hỏi:

-Ngài muốn...

-Tiếp tục ngồi ở nơi này cũng không phải là biện pháp, khu vực phòng thủ thứ tư nếu như bị đột phá, quái vật tiến vào nội thành thì chúng ta hoàn toàn mất đi khả năng khống chế bọn chúng.

Tần Khai vừa đi vừa nói:

-Tôi tự mình đến khu vực phòng thủ thứ tư chiến đấu!

Ngồi bên trong xe cảnh sát Từ Mẫn cảm thấy mình có một cảm giác thật sự vô lực. Tuy rằng nàng không tình nguyện nhưng nàng phải phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp rút khỏi tiền tuyến. Ngay cả quân đội

có hỏa lực cường đại cũng không thể ngăn cản được đàn La Sát tràn tới, những cảnh sát chỉ có súng lục như nàng càng không cần phải nói. Nghĩ tới những quái vật đáng sợ kia sẽ dũng mãnh tràn vào thành thị, nàng không khỏi lo lắng âu thân cùng con gái đang chờ đợi ở nhà.

...

Trường thương sắc bén đâm vào hậu tâm của Minh Diệu nhưng không thấy máu chảy ra. Áo khoác của Minh Diệu trong nháy mắt chợt khô quắt lại, vô số dây leo từ trong áo hần chui ra, trong nháy mắt đã bao vây Eva thành một chiếc kén cực lớn, còn đang không ngừng co rút lại. Minh Diệu cũng không khờ dại cho rằng chỉ bằng vào mộc khôi lỗi đã có thể siết chết được Eva. Cổ tay hần run lên, tiểu tâm chấn trong tay hóa thành một thanh trường đao sắc bén hướng chiếc kén kia bổ xuống.

Chiếc kén thật lớn bị một đao chém đoạn, nhưng bên trong lại là một mảnh trống trơn, căn bản không nhìn thấy thân ảnh của Eva. Trong lòng Minh Diệu chợt rung mình, vội vàng xoay người lăn tròn trên mặt đất, hai thanh trường thương ngăm đen liền lướt sát bay qua sau lưng hần.

-Hỗn đản này làm sao chạy ra?

Minh Diệu vội vàng bật dậy khỏi mặt đất, tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy thân ảnh của Eva. Mộc khôi lỗi không thể bao trùm được loại người trình độ như vậy trong một thời gian dài, chuyện này hần cũng biết rõ khi còn ở Châu Âu, nhưng hần cũng thật không ngờ khi bỏ ra mộc khôi lỗi lại không thấy được Eva ở bên trong.

-Minh Diệu cẩn thận, hiện tại cô ta đang sử dụng thân thể của mẹ tôi!

Mị ở một bên lớn tiếng nói:

-Đừng quên mẹ tôi cũng có phân nửa huyết mạch của Ảnh Mị!

-Lợi dụng ảnh tử di động sao?

Minh Diệu vội vàng mở ra Thiên Nhân, quả nhiên phát hiện trong mắt có một đạo quang mang sáng ngời đang di động tới thật nhanh, tốc độ kia làm cho hần cơ hồ có chút quang mắt.

Eva đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt Minh Diệu, trường thương trong tay rít gió đâm thẳng vào đầu hần, Minh Diệu vội vàng vùng lên trường đao dùng thân đao chặn ngang trường thương.

Trường thương ngăm đen cùng thân đao màu bạc tiếp xúc phát ra hoa lửa sáng ngời. Thanh âm kim loại ma sát lẫn nhau đủ làm cho bất luận người nào nghe được cũng phải nổi da gà. Minh Diệu thật uể oải phát hiện khi đơn thuần đối kháng lực lượng với Eva mình rõ ràng không phải là đối thủ, đôi tay bị trường thương của Eva không ngừng áp bách chậm rãi gấp khúc dần.

Khóe môi Eva lướt qua một tia cười lạnh, Minh Diệu miễn tuệ liền nhìn thấy. Eva dùng một bàn tay cầm trường thương, mà tay còn lại phát ra quang mang chói mắt, đánh tới lồng ngực Minh Diệu bởi vì đang đối kháng trường thương nên không hề có chút phòng bị.

Không kịp đề phòng, quang mang chói mắt xuyên qua áo khoác của Minh Diệu, trực tiếp đánh bay hần ra ngoài, nện lên trên vách tường, khảm vào bên trong.

Từ trên vách tường rơi xuống, Minh Diệu run rẩy đứng lên. Vùng áo nơi lồng ngực đã hóa thành tro bụi, Minh Diệu âm thầm may mắn nếu không phải mình có Kim Quyết bảo hộ, chỉ sợ hiện tại thân thể mình đã có thêm vài chục lỗ thủng.

-Trong nháy mắt bị công kích còn biết tự mình nhảy ngược về phía sau tránh thoát yếu hại...

Eva mang theo nụ cười khinh miệt trên mặt:

-Xem ra còn có thể chơi nhiều thêm một lát!

-Nhìn ngươi còn có thể đắc ý được bao lâu!

Tuy rằng ngoài miệng Minh Diệu vẫn không chịu bỏ qua, nhưng trong lòng hần biết rõ nếu còn tiếp tục chỉ sợ hần không kiên trì được bao lâu dưới sự công kích của Eva.

-Xem ra chỉ còn làm như vậy...

Lấy ra một viên đan dược trong túi quần, Minh Diệu liền nuốt xuống. Ngay trong nháy mắt đan dược vào cổ họng, Eva rõ ràng cảm giác được linh lực dao động trên người Minh Diệu đột nhiên giảm xuống rất nhiều.

-Đau đầu đau đầu...

Nuốt vào đan dược, Minh Diệu run rẩy toàn thân ngã trên mặt đất, trên trán phủ kín mồ hôi.

-Tác dụng phụ của thứ này thật đúng là chịu khổ sở a...

Eva rõ ràng cảm giác được linh lực của Minh Diệu trong nháy mắt giảm xuống thật nhiều, cơ hồ tương đương với Mị. Tuy rằng Minh Diệu nằm run rẩy trên mặt đất, nhìn qua giống như không có sức phản kháng, nhưng do kinh nghiệm lần trước, nàng ta không thể phán đoán đối phương có phải đang giả vờ gì lừa gạt mình đi qua hay không, cho nên chỉ lựa chọn đứng phía xa lạnh lùng nhìn tới mà không ra tay.

-Ở trong bóng đen chui tới chui lui ta cũng biết, nhưng đánh không lại thì cần thuốc chiều này người cũng không biết đi.

Minh Diệu cảm giác toàn thân đã ngừng co giật, đứng dậy lau mồ hôi trán. Hắn nhìn Mị vẫy tay:

-Cô chuẩn bị xong chưa? Hiện tại tôi muốn đi vào thân thể của cô đây. Những tên kia đều nói lần đầu tiên sẽ đau một chút, nhưng thật sự không ngờ lại đau đến như vậy!

-Hỗn đản, đừng nói những lời thật dễ dàng làm người khác hiểu lầm như vậy đi!

Sắc mặt Mị ửng đỏ, tức giận trả lời một câu, tiếp theo thân thể hóa thành một đoàn ảnh tử màu đen nhanh chóng đi tới bên người Minh Diệu. Khác với lúc bình thường, nàng cũng không ẩn vào trong ảnh tử dưới mặt đất mà vẫn duy trì nguyên tư thế đứng trên sàn nhà, nhìn qua chẳng khác gì ảnh tử bị người quăng ném ra ngoài cơ thể.

-Ha ha, kỳ thật tôi đã sớm chờ mong ngày này!

Minh Diệu vừa cười vừa đi tới gần thân thể của Mị. Thân thể hắn chậm rãi dung nhập vào bên trong ảnh tử màu đen của Mị biến mất không thấy gì nữa. Mà trong nháy mắt Minh Diệu biến mất, ảnh tử của Mị cũng như một vũng nước đen rơi trên mặt đất, ẩn vào bên trong những cái bóng dưới sàn nhà!

Bên trong đại sảnh giống như vừa bị bão tố thổi quét ngang qua, bình thủy tinh cực lớn dựng đứng ở giữa, bên trong đựng đầy chất lỏng màu xanh biếc. Một cô gái toàn thân trần trụi phiêu phù bên trong. Mái tóc tản ra như đóa hoa nở rộ, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái thỉnh thoảng lại hiện lên một ít thần sắc thống khổ.

Mà bên trong đại sảnh trống trải hỗn độn kia, ngoại trừ cô gái trong bình cũng không còn bất cứ bóng người nào. Chỉ có thanh âm tiếng kim loại va chạm vang lên, ngẫu nhiên còn có bóng đen biến mất trong nháy mắt, làm cho đại sảnh tăng thêm sắc thái vô cùng quỷ dị.

Lợi dụng đặc tính có thể xuyên qua ảnh tử của Ảnh Mị bộ tộc, Minh Diệu tự nghĩ mình không thể nào đuổi kịp năng lực này của Eva. Muốn dùng đôi chân chạy theo đối kháng với ảnh mị, dù là đối diện với Mị mà Minh Diệu cũng không thể đuổi kịp được tốc độ của nàng càng không cần nhắc tới việc hắn làm đối thủ của Eva. Theo không kịp tốc độ của đối thủ, như vậy kết cục duy nhất chính là bị đánh, đây cũng không phải là chuyện mà Minh Diệu muốn thấy.

Hoàn hảo hết thảy chuyện này cũng đã sớm nằm trong dự liệu. Sau khi biết được Eva chiếm đoạt thân thể của Mị sử dụng, Dịch Tiên Sinh cũng đã nghĩ ra phương pháp đối kháng.

Lấy tốc độ đến đối kháng tốc độ. Khi ảnh mị hóa thành ảnh tử, chủ yếu có thể xem như từ bỏ thật thể của chính mình, mà dùng một loại phương thức có thể đem toàn thân chuyển hóa thành một loại linh lực dao động. Mà Minh Diệu có thể khống chế được linh lực bên trong thân thể mình, dùng một loại phương thức không thể tưởng tượng nổi bắt chước hết thảy linh lực dao động theo tần suất nào, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể tự do ra vào đủ loại kết giới. Trên lý luận mà nói, Minh Diệu chỉ cần đem linh lực dao động trong thân thể mình điều chỉnh tới tần suất dao động của Mị, như vậy hắn có thể ở dưới sự trợ giúp của nàng mà biến thành một ảnh mị.

Nhưng đây cũng chỉ là lý luận. Giống như muốn đem một tấn nước mạnh mẽ nhét vào trong một chén trà, hậu quả làm như vậy chỉ có hai kết quả, một là chén trà bị nước mạnh mẽ làm nổ bạo, hai là nước bị tràn ra bên ngoài chén trà. Hiện tại linh lực trong người Minh Diệu mạnh mẽ hơn Mị rất nhiều, muốn để Mị trực tiếp chứa chấp hẳn căn bản là chuyện không thực tế chút nào. Cho nên Dịch Tiên Sinh khổ sở suy nghĩ chừng ba ngày, rốt cục đã nghĩ ra biện pháp.

Làm cho linh lực của Minh Diệu không lưu động thông qua kinh mạch, mà là chuyển hóa thành một loại vật chất khác di chuyển vào trong cơ thể cùng khung xương. Nói như vậy trên ý nghĩa Minh Diệu sẽ đem linh lực của mình giảm xuống ngang với Mị, hết thấy vấn đề tự nhiên sẽ được giải quyết thật dễ dàng. Mà viên đan được Minh Diệu đã uống trước đó là do Dịch Tiên Sinh nghiên cứu ra để dùng vào việc này.

Loại phương pháp này chỉ có thể dùng trên người của những người phi nhân loại như Minh Diệu hiện tại. Nếu như linh lực không dựa theo lộ tuyến kinh mạch di chuyển, mà lại tán loạn trong khung xương, đổi thành người khác đã sớm bị tẩu hỏa nhập ma, làm không chuẩn sẽ bị linh lực tán loạn trong thân thể làm nổ thành mảnh nhỏ. Cũng chỉ có thân thể của Minh Diệu đã được Lilith tự tay cải tạo qua mới có thể làm được loại chuyện này. Nhưng Minh Diệu cũng phải trả giá không nhỏ, hiện tại hẳn cảm giác giống như bản thân mình vừa mới uống xong thuốc nước khiến cả người đau đớn như bị đao cắt.

Minh Diệu vốn còn một chiêu sát thủ, đó là trên tay hẳn có được Hoài Tố. Chỉ khi Hoài Tố biến thành vũ khí mới có thể gây tổn thương tới thân thể Eva. Nếu như không có Hoài Tố, chỉ sợ cho dù Minh Diệu được Mị trợ giúp hóa thành ảnh mị cũng chỉ còn con đường chạy trốn trốn chết.

394. Chương 397: Cạm Bẫy

Hai đạo bóng đen đột nhiên xuất hiện tại một địa phương, vừa tiếp xúc liền nhanh chóng tách ra, lưu lại vài thanh âm tiếng kim loại va chạm đình đưng, tóe lên hoa lửa sau đó lại biến mất trong không khí một lần nữa.

Diệp Tiểu Manh đang nằm mơ, hoặc là nói nàng rõ ràng mình tuyệt đối là đang nằm mơ. Loại cảm giác này không cách nào hình dung, bởi vì nếu người đang ở trong mộng cảnh rất khó nhận được đó là mộng cảnh hay sự thật. Nhưng hiện tại Diệp Tiểu Manh rõ ràng ý thức được mình đang nằm mộng, vì giấc mộng này đã nhiều lần xuất hiện trong đầu của nàng.

-Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vì sao mình lại rơi vào đây nữa?

Tàng cây xanh tươi rậm rạp che khuất ánh mặt trời, rừng cây vĩnh viễn không thể thoát khỏi, sương mù dày đặc phiêu đảng bên trong khu rừng, còn thêm hai bàn tay mình biến thành móng vuốt sắc bén. Tất cả chuyện này làm cho Diệp Tiểu Manh có chút không hiểu rõ, nàng theo bản năng lắc đầu, nhưng không ngờ vậy động lại chính là cái đuôi trắng lông xù sau lưng nàng.

Giấc mộng này xuất hiện gần nhất là khi nào đây? Diệp Tiểu Manh nỗ lực hồi tưởng đến. Một năm trước? Hay sớm hơn một ít? Còn có cô bé nhỏ nho nhỏ cũng chính là nàng luôn xuất hiện bên trong mộng cảnh, vì sao lần này lại không xuất hiện?

-Này, cô bé kia đâu rồi?

Diệp Tiểu Manh nhìn lên không trung lớn tiếng hô:

-Cô bé kia đi ra đi, tôi muốn về nhà!

Chỉ tiếng hô của nàng cũng không được đáp lại, phiêu đảng trong không gian cũng chỉ có sương mù dày đặc cùng tiếng vang của chính nàng.

-Đừng gây náo loạn nữa đi, tôi cần phải trở về!

Diệp Tiểu Manh có chút bất mãn than thở:

-Đã đến giờ làm cơm chiều rồi đó!

Tuy rằng nhìn qua tựa hồ như lực lượng ngang nhau, nhưng trong lòng Mị biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Eva. Vô luận là tốc độ hay lực lượng hai người vẫn kém thật xa. Duy nhất hiện tại chống đỡ

để hai người họ không bị thua chính là Eva kiêng kỵ Hoài Tố đang trong tay Minh Diệu. Càng là đại nhân vật, càng để ý tới tính mạng của mình, những lời này đặt ở thời điểm nào cũng đều là chính xác.

Tuy rằng như thế nhưng Minh Diệu cùng Mị vẫn cảm thấy được áp lực càng ngày càng nặng. Một thêm một nhiều khi cũng không phải là hai, một trăm thêm một ngàn cũng không phải một ngàn một mà trở thành một trăm, thậm chí càng ít hơn. Minh Diệu nén xuống linh lực cộng thêm Mị, tối đa cũng chỉ có thể tương đương phân nửa Mị, mà nhiều ra phân nửa vẫn là công lao của Hoài Tố.

Trên người Mị đã có vài miệng vết thương. Đối thủ cầm trong tay cũng không phải là binh khí bình thường, mà là trường thương trong truyền thuyết có thể giết thần. Tuy rằng mỗi kích đều không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mũi thương lướt qua làn da của Mị đều mang đi một ít lực lượng, đồng thời làm cho Mị cảm thấy mê muội. Cho dù chọn dùng loại chiến thuật không thể tưởng tượng nổi hiện tại, Minh Diệu cùng Mị vẫn dần dần rơi xuống hạ phong.

Tận sâu trong rừng cây truyền tới thanh âm tiếng thở dốc nặng nề thật khó phát giác, điều này làm cho Diệp Tiểu Manh thập phần đặc ý. Thanh âm này thật nhỏ tới mức khó thể nghe thấy, nếu không phải nàng có đôi tai đầy lông tơ linh mẫn, chỉ sợ sẽ bị nàng trực tiếp bỏ qua. Nàng vội vàng theo phương hướng thanh âm truyền tới đi qua, lại thấy được một màn không sao tưởng tượng nổi.

Cô bé giống như nàng ở thời kỳ nhi đồng đang dùng hai tay gắt gao túm chặt một con quái vật đáng sợ. Con quái vật kia thập phần khổng lồ, bộ mặt dữ tợn. Nhưng chính là con quái vật có tướng mạo làm người khác cảm thấy đáng sợ kia trên gương mặt nó hiện tại lại tràn ngập sợ hãi. Phân nửa người của nó ở bên dưới đã không nhìn thấy, đang chìm vào một cái động lớn bên trong lòng đất. Phảng phất như đang có một cỗ lực lượng thật cường đại đang muốn đem con quái vật thật lớn kia cắn nuốt đi xuống. Một cô bé nhỏ nhỏ giống như chính nàng còn đang dùng hết toàn bộ lực lượng ngăn trở con quái vật kia bị cắn nuốt.

-A, như thế nào lại mơ thấy thứ đáng sợ như vậy đây, gần đây mình đâu có trộm xem phim kinh dị chứ!

Diệp Tiểu Manh mơ hồ cảm giác được con quái vật kia tựa hồ có chút quen mặt, không biết đã nhìn thấy qua ở địa phương nào, thế nhưng khi nàng cố gắng hồi ức lại nhưng không nhớ nổi được gì.

-Kẻ ngốc bên kia mau lại đây giúp ta!

Cánh tay đang nắm chặt lấy quái vật nỗ lực lôi nó ra khỏi hắc động bên dưới, cô bé kia thấy được Diệp Tiểu Manh vội kêu lên:

-Nếu như ngươi còn muốn tiếp tục tồn tại, liền tới giúp ta đi!

-Vì sao?

Diệp Tiểu Manh có chút khó hiểu. Quái vật đáng sợ như thế, chỉ nhìn ánh mắt đầu tiên là có thể nhận ra được là vật thập phần tàn ác. Quái vật đáng sợ lại tàn ác, bị hắc động cắn nuốt sạch sau đó biến mất đi, như vậy không tốt sao?

-Nếu như ngươi muốn bị biến mất ta cũng không để ý, nhưng ta không muốn cũng trở thành giống như ngươi.

Cô bé kia dùng ngữ khí chán ghét nói:

-Tuy rằng ta cũng rất chán ghét thứ này chui vào trong thân thể hiện tại, nhưng bây giờ nếu như nó bị biến mất, như vậy hai người chúng ta chỉ sợ cũng phải rơi vào kết cục giống như nó!

Diệp Tiểu Manh cũng không tiếp tục tranh cãi, chạy nhanh tới cùng cô bé kia giữ chặt quái vật nọ, muốn nỗ lực kéo nó ra khỏi hắc động. Ở trong ấn tượng của nàng, mặc dù cô bé kia nói chuyện thật sự rất khó nghe, nhưng tựa hồ cũng từng trợ giúp qua chính mình, hơn nữa nhìn qua cũng không giống như đang nói dối. Đối với người có ý nghĩ đơn giản như nàng mà nói, tin tưởng một người cũng không cần có quá nhiều lý do, một lý do cũng đã đủ.

Nhưng cho dù đã tập trung lực lượng của hai nàng nhưng quái vật hình thể khổng lồ kia vẫn đang không ngừng bị hút vào hắc động, hắc động kia có lực hút mạnh mẽ vô cùng, hai nàng căn bản không cách nào ngăn cản.

-Ân...

Hai đạo bóng đen lại bay sát qua bên người, Mị cảm thấy sau lưng truyền tới đau đớn, tiếp theo là cảm giác mê muội không cách nào kháng cự. Loại cảm giác này làm cho nàng cơ hồ muốn nôn mửa, vừa thất thần Minh Diệu liền rơi khỏi ảnh tử của nàng.

Eva tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội này, sát thần thương trong truyền thuyết bị nàng xem như dụng cụ duy nhất sử dụng như ném lao ném đi ra. Minh Diệu vội vàng lăn tròn trên mặt đất tránh thoát, không bị sát thần thương xuyên vào trong cơ thể mà rơi vào cái chết.

-Mị, cô sao rồi?

Minh Diệu lăn tròn trên mặt đất bật dậy, lại chứng kiến Mị đã từ trạng thái ảnh tử hiện ra thân hình, lẳng lặng nằm trên sàn nhà không biết sống chết. Hắn vội vàng tiến lên ôm lấy thân thể của Mị, lăn tròn tránh thoát sát thần thương đánh tới.

-Không chết được đi, đại khái...

Hiện tại Mị nói chuyện cũng có chút miễn cưỡng, hai mắt như trợn lên. Vết thương trên người tràn máu, nhuộm đỏ cả mặt đất. Minh Diệu lật thân thể của Mị phát hiện phần lưng bị một vết thương xé rách nghiêm trọng, sâu tận xương.

-Ha ha, cho dù là hai con kiến cũng không thể nào là đối thủ của một con voi!

Eva cũng từ trong ảnh tử hiện ra thân hình, dương dương tự đắc nói. Dùng ngôn ngữ hoặc động tác hết thấy có thể lợi dụng tới vũ nhục đối thủ, đả kích lòng tự tôn cùng tự tin của đối thủ là việc làm mà nàng ta thích nhất. Có lẽ bởi vì lúc trước khi còn ở trong trạng thái linh hồn tồn tại từng nhận lấy nhiều vũ nhục cùng tra tấn như thế, vì vậy tận đáy lòng Eva luôn yêu thích loại cảm giác đùa bỡn đối thủ.

-Một mình ta cũng có thể giết chết người!

Minh Diệu cũng không tiếp tục nói nhảm, đặt Mị xuống đất liền trực tiếp xông tới.

Huy kiếm, Minh Diệu lại chỉ đánh vào không khí. Hắn cũng không dừng lại tại chỗ, trực tiếp dùng Hư Bộ đi vòng quanh. Cũng một bước khoảng cách này làm Minh Diệu lại tránh được sát thần thương đâm lên từ dưới nền đất.

-Người cho rằng ở dưới mặt đất chơi đánh lén thì ta không làm gì được người sao?

Toàn thân Minh Diệu như cuộn cuộn mấp máy, phía trước linh lực bị chuyển hóa thành vật chất lan khắp xương lại bắt đầu giống như hồng thủy vỡ đê, ầm ầm chảy xiết. Minh Diệu hét lớn một tiếng, mười ngón tay mạnh mẽ đập mạnh xuống sàn nhà.

Lấy Minh Diệu làm trung tâm, từng cây nham thạch bén nhọn chui phá sàn nhà do hợp kim chế thành, ở chung quanh hình thành một đường kính chừng mười thước. Minh Diệu cũng không có ý đặc biệt dùng linh lực tập trung vị trí của Eva, đối diện với địch nhân luôn chạy tán loạn không bắt giữ kịp bước chân nàng ta, phạm vi công kích tuy rằng tiêu hao rất lớn nhưng thường thường cũng dễ dàng tạo được hiệu quả nhất.

Bị nham thạch bức bách, hai cánh Eva mở ra bay lên không trung. Nhìn xuống bên dưới, vô số nham thạch nổi lên chẳng khác gì núi châm nhọn, nhưng nam nhân lẽ ra phải đứng ngay trung ương hiện tại đã biến mất không còn nhìn thấy.

Sau đầu truyền tới tiếng xé gió, Eva cũng không quay đầu lại giờ thương đón đỡ. Nhưng nàng ta lại không hề nghĩ đến Minh Diệu đã nhảy lên trước cả nàng, đợi khi nàng vừa xuất hiện thì hắn liền hạ xuống, lực lượng huy kiếm cộng thêm lực hút của trái đất đem Eva đã phán đoán sai lầm trực tiếp đánh rơi xuống đất.

Eva bị rơi xuống núi châm kia, bụi mù văng tung tóe. Nham thạch tạo thành châm nhọn sắc bén cũng không tạo được vết thương lên thân thể Eva nhưng lại làm nàng ta có vẻ có chút chật vật.

-Ta tức giận!

Eva phải đi bụi đất dính trên người, biến mất ở địa phương đang đứng. Một giây sau nàng ta lại hiện ra trong ảnh tử dưới mặt đất, đứng bên cạnh Mị đang nằm trên sàn nhà không biết sinh tử.

-Không xong!

Minh Diệu vừa rơi xuống đất, liền thấy Eva di chuyển tới bên người Mị. Hiện tại Mị té ngã trên sàn nhà, tựa hồ đã mất đi tri giác, căn bản không hề có chút năng lực phản kháng. Nhưng vị trí lại cách hần rất xa, muốn tiến tới cứu viện cũng đã không còn kịp.

-Dám chọc giận ta cần phải trả giá đắt!

Eva đã giơ cao sát thần thương:

-Giết bạn của người trước, xem như lợi tức tốt lắm!

Minh Diệu cách Mị khoảng năm thước khoảng cách, nhưng năm thước ngắn ngủi hiện tại biến thành chướng ngại không thể vượt qua. Hần chỉ có thể liều mạng lao tới, nhưng vô luận hần cố gắng như thế nào thì thanh trường thương lóe ra hào quang màu đen cũng sẽ đâm vào trong thân thể Mị trước khi hần kịp đuổi tới.

-Ha ha ha ha ha, đây là kết quả chọc giận ta...Ân?

Xúc cảm truyền tới trên tay làm Eva nhất thời thất thần. Đây không phải cảm giác đâm vào trong thân thể mà là xuyên qua hư không đâm trúng sàn nhà cứng rắn. Nàng cúi đầu nhìn xuống, sát thần thương đúng là xuyên thấu qua thân thể của Mị, nhưng cổ thân thể đang nằm trên mặt đất không biết sinh tử đang hóa thành từng mảnh bọt khí màu lam biến mất trong không khí.

-Minh Diệu, chính là hiện tại!

Mị đột nhiên từ dưới ảnh tử trong sàn nhà chui ra, ảnh tử màu đen vẫn chưa hóa thành thật thể, vẫn duy trì nguyên hình thái. Hiện tại nàng muốn trói buộc địch nhân cũng không phải nhân tạo thiên sứ, mà là Eva đã cường đại đến mức không tưởng tượng nổi. Hai chân của nàng đạp mạnh trên mặt đất cũng không nhúc nhích, dưới chân là ảnh tử của Eva bị ngọn đèn chiếu rọi hiện ra tới.

Eva bình tĩnh từ trong hoang mang, lại phát hiện thân thể mình không cách nào nhúc nhích, điều này làm Eva cảm thấy vô cùng sợ hãi. Tuy rằng đang sử dụng thân thể của một con Ảnh Mị, nhưng vẫn còn chưa dung hợp được trí nhớ, Eva căn bản không biết được vì sao thân thể mình đột nhiên mất đi năng lực hoạt động. Kết hợp với những hình ảnh trước đó, Eva đột nhiên chán nản phát hiện mình lại một lần nữa lọt vào trong cạm bẫy.

-Đem kẻ hỗn đản này đuổi ra thân thể mẹ của tôi!

Mị nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Cho dù bị hủy diệt, thân thể mẹ tôi cũng không thể bị hỗn đản này lợi dụng!

Minh Diệu không nói gì, cả người hần nghiêng tới trước, trường kiếm xuôi theo sau người. Chân hần giẫm mạnh trên sàn nhà, giống như mũi tên rời dây cung áp thẳng tới chỗ Eva đang tạm thời bất động.

Hết thấy đều đã nằm trong kế hoạch của Minh Diệu, phương pháp hợp thể nhìn qua như không thấm thía vào đâu, Mị bị thương như hôn mê bất tỉnh nhưng thật ra chỉ là Thủy Kính thuật biến ảo thành Mị cùng tính toán sai lầm không thể cứu viện cho nàng, tất cả những chuyện này đều đã được kế hoạch trước. Ngay khi biết được Mị có thể thông qua ảnh tử khống chế được địch nhân hoạt động, Minh Diệu lập tức nghĩ ra kế hoạch này.

Toàn bộ hết thấy đều là lót sẵn đường, thợ săn giỏi không chỉ có ý nghĩ còn phải có kiên nhẫn mới là trọng yếu. Để cho con mồi tự mình sinh ra ảo giác, tự đem bản thân mình coi là thợ săn, thẳng đến một khắc rơi vào cạm bẫy mới hoàn toàn tỉnh ngộ nhưng cũng đã muộn màng.

Trước mắt toàn bộ hình ảnh đã cõi sạch sắc thái nguyên bản của nó, từng đạo ánh sáng không ngừng lưu động trên không trung. Hai mắt Minh Diệu gắt gao tiếp cận quang đoàn hình người ngay trước mặt. Quang đoàn phát ra quang mang chói mắt, chẳng khác gì ánh mặt trời ban trưa, đâm vào mắt Minh Diệu đau nhói. Nhưng dù vậy vẫn không thể ngăn cản Minh Diệu, hai mắt của hần không hề nhắm, nỗ lực tìm kiếm điểm sáng đang không ngừng lưu động bên trong thân thể Eva thật khó phát giác.

Đó là hạch, hạch năng chỉ có ma pháp sư vĩ đại trong truyền thuyết mới có được. Chỉ cần đánh vỡ vật kia, như vậy Eva sẽ không thể tiếp tục chiếm cứ thân thể mẫu thân của Mị. Chỉ cần có thể đem cô ta bức đi ra ngoài, như vậy thiên lôi sẽ lập tức giáng xuống thực hiện sự trừng phạt theo pháp tắc không gian, đem những thứ vốn không thuộc về thế giới này hủy diệt biến mất.

-Chính là chỗ này!

Rốt cục Minh Diệu đã bắt giữ được điểm sáng kia, hắn không chút do dự, đem thanh kiếm nhắm ngay điểm sáng đâm đi vào. Điểm sáng nho nhỏ kia tiếp xúc với thanh kiếm của Minh Diệu chợt run rẩy lên, tiếp theo giống như một quả bom nổ tung oa.

Một đạo lôi điện thô to xuyên qua tầng mây dày đặc chuẩn xác đánh ngay trung ương Địa Bảo. Mặt đất cũng bắt đầu lay động kịch liệt, tựa hồ bởi vì thiên uy hạo hãn không cách nào ngăn cản mà cảm thấy run rẩy.

-Ấn? Đã xong sao?

Ở phương xa Lưu Thiên Minh cũng cảm nhận được cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa không cách nào kháng cự kia. Hắn buông tờ báo trong tay xuống lầm bầm nói. Tựa hồ là vì đáp lại nghi vấn của hắn, cỗ lực lượng đáng sợ kia lại một lần nữa truyền tới.

-Còn chưa a...

Lưu Thiên Minh nâng lên gọng kính, chân mày cau chặt lại:

-Tựa hồ vẫn còn chưa chấm dứt...

Xen lẫn theo lực lượng cường đại không thể kháng cự đánh xuống nóc Địa Bảo, trực tiếp xuyên vào tận bên trong. Ngay trong nháy mắt Minh Diệu đánh nát hạch năng trong cơ thể Eva, hắn liền cùng Mị cấp tốc rút lui. Bức Eva ra khỏi thân thể mẫu thân của Mị sẽ làm thiên lôi lập tức giáng xuống họ cũng đã biết trước, uy lực đủ hủy thiên diệt địa của thiên lôi họ cũng đã sớm biết được, chỉ là tất cả mọi người đều đã đánh giá thấp uy lực của thiên lôi.

395. Chương 398: Viện Quân

Thiên lôi cường đại mang theo lôi điện cuồng bạo từ đỉnh đầu giáng thẳng xuống, cho dù mục tiêu không phải là mình nhưng Minh Diệu cùng Mị cũng bởi vì lực đánh vào đáng sợ kia mà bị đánh bay ra ngoài.

Trước mắt trống rỗng, bên tai chỉ còn lại tiếng nổ vang ầm ầm. Qua thời gian thật dài, hai mắt Minh Diệu mới miễn cưỡng có thể thấy rõ được đồ vật. Toàn bộ thế giới đều giống như xoay tròn thật nhanh, loại cảm giác mê muội này làm cho hắn muốn nôn mửa. Minh Diệu may mắn bản thân mình đã sớm dùng Kim Quyết bảo vệ thân thể, nếu không chỉ sợ hắn đã bị trực tiếp hôn mê. Nghĩ tới đây hắn không khỏi bận tâm cho Mị, tuy rằng nàng có thể nhanh chóng di chuyển bên trong ảnh tử, hơn nữa nàng cũng cách xa chỗ Eva, nhưng linh lực của Mị còn kém hắn thật lớn.

Thanh âm ầm ì trong đầu làm cho Minh Diệu không thể nghe được tiếng hô của chính mình, tự nhiên cũng không nghe được tiếng trả lời. Trong tầm mắt mơ hồ không rõ chỉ có thiên lôi đang không ngừng đánh xuống địa phương cách hắn không xa. Nơi đó có một bóng người đen trắng xen lẫn đang đứng, dùng trường thương trong tay không ngừng nghênh đón thiên lôi đang đánh xuống. Đó là cảnh tượng cuối cùng mà hắn nhìn thấy trước khi hôn mê.

Khi hắn mở mắt lần nữa, bật người đứng lên khỏi mặt đất, chỉ nhìn thấy được một động lớn sâu không thấy đáy. Bên trong động tản ra nhiệt khí kim loại bị hòa tan, nhưng bóng người vốn đứng nơi đó lại chẳng biết đi đâu.

Minh Diệu nâng Mị ngã cách đó không xa, thử xem mạch đập của nàng lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hoàn hảo, tuy rằng linh lực thật mỏng manh nhưng cũng không có gì trở ngại, hẳn chỉ là bị hôn mê mà thôi.

Nhưng hẳn vừa thả lỏng chưa bao lâu liền căng thẳng lên. Bình thủy tinh thật lớn vốn đứng lặng giữa phòng hiện tại đã bị đánh vỡ, cô gái bên trong đã không còn biết tung tích.

-Tiểu Manh!

Minh Diệu lo lắng tìm kiếm khắp nơi:

-Cô đang ở đâu?

Rốt cục sau bình thủy tinh kia Minh Diệu đã phát hiện một tia khác thường. Một đạo vết rách giống như bức tường giấy bị xé mở lưu lại, đông cứng xuất hiện trong hư không. Ở sau vết rách kia là một mảnh tối đen, phẳng phất giống như miệng của một con quái thú ăn thịt người.

-Thật không ngờ người kia chẳng những ngăn cản được thiên lôi công kích còn có thể tùy ý xé rách không gian!

Minh Diệu cau chặt mày, bên trong đại sảnh chỉ có ba người, đợi khi hẳn tỉnh lại chỉ còn hai. Vốn cho rằng Eva đã bị thiên lôi uy lực mạnh mẽ liên tục oanh kích đã hóa thành bụi đất, lại thật không ngờ cô ta cường hãn tới mức vừa chống đỡ được thiên lôi công kích vừa xé rách không gian đem cả Tiểu Manh mang đi.

Eva xuyên qua vết rách đi tới không gian khác, như vậy thiên lôi đương nhiên không thể tiếp tục truy kích cô ta. Dù sao thiên lôi tồn tại là vì bảo hộ thế giới này, nếu người kia thoát đi thế giới khác tự nhiên không còn nằm trong phạm vi công kích của nó.

Minh Diệu không chút do dự, hẳn cũng không hề nghĩ tới bản thân mình đi xuyên qua nơi đó có bị không gian loạn lưu xé thành mảnh nhỏ hay không, cũng không hề nghĩ qua mình còn có thể trở về được nữa hay không. Hẳn chỉ biết Eva mang theo Tiểu Manh bỏ chạy, hẳn sờ sờ Hoài Tố nằm trên tay, lập tức chạy thẳng vào vết rách không gian đang không ngừng thu nhỏ lại.

Nếu như Eva có thể tùy ý xé mở không gian đi qua giữa hai thế giới, như vậy cô ta nhất định sẽ quay trở lại. Hơn nữa đến lúc đó Minh Diệu phải đối mặt là Eva đã chiếm cứ thân thể của Tiểu Manh. Đối diện với gương mặt khả ái có chút ngốc nghếch của nàng, Minh Diệu tự nghĩ mình tuyệt đối sẽ không còn dũng khí tiếp tục động thủ với đối phương. Nhưng cho dù ném bỏ hết thảy những vấn đề này, cũng chỉ nói một điểm Eva bắt đi Tiểu Manh, Minh Diệu nhất định cũng phải đuổi theo. Không có nguyên nhân nào khác, đơn giản vì người bị bắt là Diệp Tiểu Manh.

Xuyên qua khe không gian, đôi chân Minh Diệu giẫm lên mặt đất cứng rắn. Khác với trong tưởng tượng, nơi này tạo cho người ta loại cảm giác bị đè nén tới cực độ, thổ địa màu đen, không trung màu đen, còn có vô số sát thần thương bị ném đầy trên mặt đất chẳng khác gì rác rưởi.

Minh Diệu nhìn thấy được bóng người đang phi hành cách đó không xa. Hai cánh một đen một trắng, ngay thân thể cũng nửa đen nửa trắng, làm cho Minh Diệu hồi ức lại loại chocolate giá rẻ được bán ở siêu thị dưới lầu. Tốc độ phi hành của bóng người kia cũng không nhanh, hơn nữa độ cao cũng không ngừng biến hóa, tựa hồ đang không cách nào khống chế được thân thể của chính mình. Minh Diệu thuận tay nắm lấy một cây sát thần thương cắm bên cạnh, hướng bóng người kia phóng tới.

Eva đang phi hành trên không trung, trong lòng mang theo vô tận phần nộ cùng oán hận. Nhân loại đáng chết kia đã nhiều lần đem nàng ta lừa vào cạm bẫy, mà cô ta lại nhiều lần liên tục mắc mưu. Nàng đem hết thảy chuyện này quy kết là địch nhân rất giảo hoạt mà chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình quá ngu xuẩn.

Trong ngực Eva đang ôm một cô gái toàn thân trần trụi, cô gái kia nhắm mắt không hề nhúc nhích, chỉ có đôi ngực phập phồng chứng tỏ nàng vẫn còn sống.

Tuy rằng rất muốn đem nhân loại kia giết chết, nhưng Eva cũng biết hiện tại mình không làm được. Trong cơn mưa thiên lôi đang không ngừng giáng xuống, có thể ngăn cản cùng xé vỡ không gian chạy trốn đã là cố gắng lớn nhất của nàng ta.

-Trước tiên cứ để cho người khác ý một chút đi!

Eva ôm chặt cô gái trong lòng, tuy rằng linh thể bị thiên lôi oanh kích hao tổn nghiêm trọng, nhưng chỉ cần thân thể này vẫn còn, tu dưỡng thêm một thời gian là cô ta có thể quay trở lại thế giới kia tiếp tục hoàn thành kế hoạch của chính mình. Chỉ cần hoàn mỹ dung hợp với thân thể này, lần này tuyệt đối sẽ không còn người nào có thể ngăn cản nàng ta.

Eva suy nghĩ quá mức đầu nhập nên xem nhẹ sau lưng mình. Đợi khi Eva phục hồi lại tinh thần, sát thần thương ở sau lưng cơ hồ đã đâm vào người. Eva vội vàng bay vòng ba trăm sáu mươi độ trên không trung. Thật khó khăn né tránh được trường thương phóng tới từ phía sau, nhưng vẫn tước đi vài cọng lông chim trên cánh.

Điều này cũng không thể trách được Eva, dù sao không gian này từ khi cô ta đến cũng chỉ có một mình Eva là vật thể có năng lực hoạt động. Nham thạch cùng thổ địa băng sương, không trung màu đen, sát thần thương như cỏ dại đầy mặt đất, đây là toàn bộ những gì hình thành nơi ước thúc trong truyền thuyết.

Eva kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy được nam nhân khiến cô ta oán hận đến muốn học máu. Người kia không ngờ dám liều lĩnh xuyên qua khe không gian, đuổi theo cô ta chạy tới tận nơi này. Nghĩ đến đây Eva không khỏi muốn ngửa mặt lên trời bật cười lên điên cuồng, ở địa phương này không bị thiên lôi quấy nhiễu, cũng không có thân thể trời buộc, dù người kia có bố trí thêm bao nhiêu cạm bẫy cũng tuyệt đối sẽ biến thành bụi bặm trên mặt đất màu đen kia.

Minh Diệu cũng biết tình cảnh hiện tại của mình thật không xong, hoàn cảnh lạ lẫm, đối mặt lại là địch nhân cường đại. Tuy rằng kẻ địch thoát nhìn đang bị thương, nhưng Minh Diệu cũng biết đối phương cũng không bị thương nặng bao nhiêu. Hơn nữa làm cho hắn phải đau đầu chính là trên tay đối phương còn đang nắm lấy át chủ bài đủ làm cho hắn bần thần.

Nhưng đứng ở nơi này nhìn chằm chằm đối phương, Minh Diệu cũng biết mình tuyệt đối còn chưa cường hãn tới mức có thể dùng ánh mắt để giết người, huống chi hắn phải đối mặt căn bản không phải là con người. Vì vậy hắn đem hết thấy bắn khoan ném ra sau đầu, tiến thẳng lên nghênh đón.

-Ta nên khen người dũng cảm, hay cười nhạo người ngu xuẩn?

Thanh âm bắt nam bắt nữ của Eva vang lên từ trên không trung.

-Lại có thể dựa vào thân hình nhân loại đi tới nơi ước thúc, từ trước tới nay người là người thứ nhất, cho dù chết người cũng nên vinh hạnh!

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, Minh Diệu cũng dần dần thấy rõ gương mặt thật linh thể của Eva. Nửa thân trái là màu trắng, hình tượng của một nam nhân. Ánh mắt nam nhân kia nhắm chặt gắt gao, ngay lúc nói chuyện cũng nhắm chặt lại, nhìn qua không hề có ý thức. Tuy rằng chỉ gặp qua một lần nhưng Minh Diệu vẫn nhận ra người kia chính là Adam từng giao thủ với hắn tại Châu Âu.

Mà bên phải thân thể là màu đen, nhìn bộ ngực lồ lộ là có thể đoán được giới tính. Nếu như đặt ở bình thường có một nữ nhân để trần thân trên Minh Diệu nhất định cũng sẽ thưởng thức nhìn xem một chút. Nhưng nếu chỉ có một nửa thân thể, dù mê người thế nào Minh Diệu cũng không hề có chút hứng thú.

Hai loại màu sắc hoàn toàn trái ngược, hai phần thân thể hoàn toàn khác hẳn giới tính giống như bị người cắt thẳng từ giữa ráp lại, nhìn qua thật có chút ghê tởm. Trong đầu Minh Diệu đột nhiên xuất ra một ý tưởng thật kỳ quái, nếu như mình cùng Hoài Tố đem người kia trực tiếp chém đứt đôi ra, có lẽ còn đẹp hơn hiện tại không ít.

Chân trái giẫm lên chuỗi sát thần thương, đem toàn bộ thân thương cong lại thành hình vòng cung, giống như một cây cung mạnh mẽ mà cường đại, Minh Diệu nương theo cổ xung lượng bay lên không trung.

-Muốn chết!

Eva nhìn Minh Diệu bay tới, hai tay nhẹ nhàng vung lên trong hư không. Sát thần thương trên mặt đất giống như được Eva gọi về, bắt đầu lay động kịch liệt. Vài trường thương gãy thoát khỏi mặt đất bay lên không, vờn quanh bên người Eva, ngón tay cô ta khẽ động, trường thương liền nhắm ngay Minh Diệu giữa không trung đâm tới.

Minh Diệu đột nhiên tỉnh ngộ, chính mình tuy rằng đã dự đoán được sự cường hân của đối phương, nhưng vẫn đánh giá thấp năng lực chiến đấu trên sân nhà của cô ta. Có thể tự do không chế sát thần thương nằm đầy dưới mặt đất, hẳn căn bản không khả năng là đối thủ của Eva.

Thân thể Minh Diệu bay trên không trung, đối diện hơn mười trường thương bắn tới cũng chỉ có thể nỗ lực điều chỉnh lại thân thể của chính mình, sau đó dùng tấm chắn trên tay tiến hành ngăn cản. Tấm chắn thủy ngân sắc bao vây trên tay bảo vệ yếu hại của Minh Diệu, đem trường thương đánh văng ra. Minh Diệu cảm giác trên đùi truyền tới đau đớn, hiện tại hẳn mới hiểu được đối thủ công kích cũng không phải muốn lập tức giết chết chính mình, đối phương chỉ nhắm vào hai chân của hắn.

-A...

Từ không trung rơi xuống, Minh Diệu bị trường thương dính trên mặt đất cũng không nhận được đau đớn kêu lên. Ba trường thương đâm xuyên qua đùi phải của hắn, đem hắn trực tiếp ghim trên mặt đất.

-Hiện tại ngươi muốn chạy cũng không còn chạy được!

Eva từ không trung chậm rãi hạ xuống:

-Không nên gấp gáp, chúng ta có rất nhiều thời gian, có thể chậm rãi chơi...

-Chơi mẹ ngươi...

Minh Diệu nhận đau rút ra trường thương, thật cố gắng mới có thể đứng vững. Nghe nói sát thần thương uy lực kinh người, cho dù có Kim Quyết bảo hộ nhưng Minh Diệu vẫn bị thương tổn không nhỏ. Cả đùi phải đau đớn làm cho hắn có cảm giác tê dại, Minh Diệu căn bản không thể tự do không chế, hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào một chân để đứng thẳng.

-Chân kia của ngươi không dùng được sao?

Nụ cười trên mặt Eva càng thêm sáng lạn:

-Không bằng chém rụng đi!

...

Dựa vào trên thân cây, ý thức của Alie đã bắt đầu mơ hồ. Nàng đột nhiên nghĩ tới nếu chết trong giấc mộng cũng là một phương pháp không tệ lắm. Tuy rằng nàng chán ghét huyết thống của mình, chán ghét tính mạng của mình, nhưng một khi thực sự phải đối diện với tử vong, nàng mới chính thức cảm nhận được mình khát vọng sống sót đến bao nhiêu.

-Cha, mẹ, những người bạn thời thơ ấu của ta, ta rất cực có thể nhìn thấy được mọi người...

Alie không ngừng lão đảo nhìn lên không trung:

-Tuy rằng ta đến muộn một chút, nhưng mọi người hẳn vẫn còn đang chờ đợi ta đi...

Phía dưới truyền tới tiếng la hét ồn ào của La Sát, loại thanh âm này Alie có cảm giác như bọn hắn đang rống lên chuẩn bị ăn cơm. Không trung bị mây đen bao phủ thổi qua một đoàn sương mù màu vàng, Alie cười tự giễu, hiện tại nàng mới biết khi Huyết tộc bị hao hết lực lượng lại nhìn thấy ảo giác như thế.

Nhưng đoàn sương mù kia lại chậm lại trên không trung, bay tới bên người Alie, dần dần biến ảo thành một lão nhân mặc áo bành tô có mái tóc màu đen.

-Đại nhân, trưởng lão đoàn nhận được mệnh lệnh của Lilith điện hạ, tiến đến cứu viện!

Lão nhân kia lấy ra một cái chai chứa đầy chất lỏng màu đỏ, mở ra nắp bình đưa tới bên miệng Alie.

Mùi máu tươi mới mẻ truyền tới làm tinh thần Alie không khỏi run rẩy lên. Hiện tại đã bắt chấp lễ nghi quý tộc gì, nàng giống như lữ khách đã đi trong sa mạc không biết bao nhiêu ngày, ôm cái chai uống ừng ực không chút hình tượng lễ phép nào. Hương vị quen thuộc dần dần giúp thân thể nàng khôi phục lại lực lượng, làm Alie lần đầu tiên cảm giác được máu tươi lại ngon miệng đến như thế.

-Đại khái, chúng ta thật sự cần xong tại đây...

Ada cố sức giơ tay phải, lau máu tươi đang ngăn trở tầm mắt. Dựa theo bản đồ biểu hiện, bọn họ còn cách bìa rừng khoảng ba trăm thước đường đi, nhưng hiện tại đã không còn chút sức lực nào để đi tiếp.

Tiểu đội của bọn họ cũng chỉ còn lại ba người, a Trạch, Ada cùng Thiên Tướng, những người còn lại đều đã biến thành thực vật trong miệng đàn La Sát. A Trạch cùng Ada đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu, a Trạch thậm chí đã hôn mê, đang được Thiên Tướng cõng trên lưng. Ngay cả thực lực mạnh mẽ như Thiên Tướng cũng đầy vết thương trước ngực, nhìn qua thật ghê người.

Bên cạnh bọn họ là đàn La Sát vây kín. Thiên Tướng cõng a Trạch trên lưng, đem Ada hộ sau người, cảnh giác nhìn chằm chằm đàn La Sát đang tới gần.

-Alie chưa về, có lẽ cũng đã...

Ada thở dài, đại quân La Sát đã thời gian dài không xuất hiện hiện tượng thất thường, dường như Alie cũng đã không thể tiếp tục giết thêm nữ La Sát nào nữa.

-Sẽ không, tiểu Alie nhất định sẽ trở lại.

Thiên Tướng trấn định nói:

-Đại thúc ta xem qua dấu chỉ tay cho tiểu Alie, nàng tuyệt đối không phải là người đoản mệnh!

Ada cười khổ, không hề tranh luận lời gì. Alie đích xác không phải là người đoản mệnh, bởi vì nàng cũng đã sống hơn năm trăm tuổi!

Đàn La Sát đang vây bức tới đột nhiên xuất hiện vẻ xôn xao, điều này không tránh được ánh mắt của Thiên Tướng. Xa xa truyền đến thanh âm tiếng kêu thảm thiết của La Sát, rất nhiều La Sát buông tha hành động vây giết ba người bọn họ, bắt đầu hướng chỗ khác vọt qua.

-Hóa trang cuồng, còn sống không?

Xa xa truyền tới thanh âm tiếng gọi của Alie, Thiên Tướng ngẩng đầu nhìn lên, một đôi cánh dơi thật lớn đang nâng ột thân thể nho nhỏ hướng chỗ ba người bọn họ bay tới!

396. Chương 399: Chung Kết

-Sao lại thế này?

Không đợi Alie kịp hạ xuống đất đứng vững, Ada đã tiến lên hỏi:

-Quân đoàn La Sát tựa hồ...

-Viện quân của chúng ta đã đến!

Alie đã khôi phục được một ít lực lượng, sắc mặt cũng không đến nỗi tái nhợt như trước đó, thậm chí còn có chút ít hồng nhuận.

-Lão hồ ly kia mang theo thành viên trưởng lão hội Huyết tộc tới cứu viện!

Trường thương trong tay Tần Khai giống như linh xà, đầu thương bám theo từng mảnh máu tươi. Một người tung hoành trong đàn La Sát giống như đi vào chỗ không người, thu gặt lấy đầu La Sát như cắt cỏ. Nhìn phó hội trưởng dũng mãnh phi thường, những thành viên hiệp hội thần quái cũng sĩ khí đại chấn. Bị bức lui liên tục một lần lại một lần, cuối cùng đã đi tới nông nổi không cách nào thối lui được nữa. Phía sau chính là nội thành, bọn họ đã sớm ôm ý niệm liều chết thủ hộ phòng tuyến cuối cùng này. Nhưng từ sau khi phó hội trưởng gia nhập chiến đoàn, phòng tuyến của họ cũng không còn tiếp tục thối lui, thậm chí còn tiến được lên phía trước.

Sắc mặt Tần Khai trầm ổn, nhìn qua tựa hồ như đang chuyên tâm vũ động trường thương trong tay, nhưng trong lòng hắn lại tràn ngập mê mông. Võ nghệ gia truyền của Tần gia là kiếm pháp, nhưng Tần Khai từ thuở nhỏ đã không thích luyện kiếm, trước kia hắn thích đọc Tam Quốc, sùng bái nhất chính là Triệu Tử Long. Đối với hắn mà nói, kiếm pháp tuy rằng sắc bén, nhưng lại thiếu đi khí phách. Còn hơn những hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa, hắn thật ra càng thêm hi vọng mình là một vị tướng quân liều chết sa

trường. Vì cá tính quật cường hấn bỏ qua không luyện kiếm pháp mà chuyên tâm luyện thương, thật không ngờ ngày hôm nay đã có công dụng.

-Chiến thống khoái!

Đem trường thương trong tay hoành ngang quét tới, Tần Khai lại hét lớn một tiếng xông vào La Sát đàn phía trước.

Đem Hoài Tổ hóa thành tấm chắn bên người, Minh Diệu chỉ có thể không ngừng thối lui ra phía sau. Trường thương đâm lên tấm chắn phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang thanh thúy. Tuy rằng sử dụng trường thương nhưng Eva lại dùng chẳng khác gì súng máy. Đối diện với đả kích điên cuồng như thế, Minh Diệu đành nói là có thể phản kích, dù muốn bước đi cũng không làm được.

Máu trên đùi hấn không ngừng tuôn ra, vết máu kéo dài theo từng bước lui của hấn. Lúc này lần đầu tiên Minh Diệu cảm nhận được thất vọng, cũng là lần đầu tiên chờ đợi có người nào đó xuất hiện giúp đỡ mình một tay.

Có lẽ lời khấn cầu trong lòng hấn làm cảm động thần linh, có lẽ nhân phẩm của hấn tích góp nhiều năm rốt cục bạo phát một lần, trong mơ hồ Minh Diệu chợt nghe được một thanh âm trầm thấp tru lên vang vọng thiên không!

Bên trong khu rừng cây trần ngập sương mù dày đặc, một cô bé cùng một con bạch hồ cả người trắng như tuyết đang ngồi chung một chỗ. Cảnh tượng này đặt ở địa phương nào đều trần ngập cảm giác ý thơ tốt đẹp, ngoại trừ cảm giác chán ghét bên trong đôi mắt cô bé hiện lên khi nhìn bạch hồ.

Bạch hồ nghiêng đầu, nàng cũng không rõ vì sao cô bé giống mình như đúc này vẫn luôn có địch ý mãnh liệt như vậy đối với mình. Lại nói tới hai người hấn chỉ mới gặp mặt nhau vài lần mà thôi, mà mỗi một lần đều là ở trong mộng.

-Đừng có làm ra bộ dáng vô tội cùng diễn cảm ngu ngốc như vậy ở trước mặt ta!

Cô bé híp mắt lạnh lùng nói:

-Ta ghét nhất là nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc trời sinh này của ngươi!

-Tuy rằng ta không biết ngươi là ai, vì sao lại giống như bộ dáng của ta, cũng không biết vì sao mỗi lần ngươi đều phẳng phất giống như gặp được kẻ thù khi nhìn thấy ta.

Bạch hồ vẫy vẫy đuôi, dùng khẩu khí hòa ái nói:

-Nhưng ngươi cũng không thể vừa thấy mặt liền mắng chửi người a, làm như vậy là không đúng đâu.

-Ngươi không biết ta là ai?

Cô bé giống như bị ong chích vào mông, lập tức nhảy dựng lên khỏi mặt đất:

-Ngươi lại không biết ta là ai? Ngươi làm như ngươi không biết ta là ai? Lẽ ra từ mười mấy năm trước ngươi cần phải hiểu ta là ai, nhưng hiện tại ngươi vẫn còn không biết?

-Ách...

Bạch hồ cúi đầu, tận lực suy tư:

-Việc này...ta đối với kiểu nói chuyện liên tục như vậy cũng không sở trường, cho nên...ngươi có thể nói chuyện chậm một chút được hay không?

Cô bé vẫn tiếp tục giằng co với bạch hồ như vậy, cũng không ai lên tiếng nói chuyện. Qua một lúc lâu, cô bé mới thở dài ngồi xuống.

-Ta bỏ qua, cùng loại người ngu ngốc như ngươi tức giận chỉ làm giảm chỉ số thông minh của ta mà thôi.

Cô bé cau mày, không thèm nhìn bạch hồ, chỉ nói:

-Từ giờ trở đi ngươi chỉ cần nghe, không được nói leo. Chỉ khi ta cần ngươi trả lời thì ngươi mới được nói chuyện, biết không?

-Nha!

Bạch hồ ngoan ngoãn ngồi xuống, nghiêng đầu vẫy đuôi, nhìn qua chẳng giống một con hồ ly mà lại càng giống một con chó con đang chơi đùa.

-Ta đang nghe, người nói đi!

-Tóm lại bây giờ chúng ta đang rất nguy hiểm.

Cô bé dùng không ít khí lực mới có thể kiềm chế được lửa giận trong lòng, chậm rãi nói:

-Tên ngu ngốc người lại đem con quái vật kia nuốt mất, tuy rằng tên kia nhìn thật ghê tởm, nhưng lấy tình hình bây giờ bản thân ta càng hi vọng nó vẫn còn tại đây thì hơn.

-Nghe đây, nếu con quái vật kia đã bị hút đi ra ngoài, như vậy hiện tại đã chứng minh đối phương cũng không còn thứ gì ngăn cản sẽ đem chúng ta tiêu diệt!

Về mặt cô bé nghiêm túc nhìn bạch hồ:

-Là chúng ta, không phải ta, cũng không phải người, là hai người chúng ta. Hiểu rõ chưa?

-Không rõ!

Bạch hồ lắc đầu:

-Một câu cũng không hiểu!

-Với chỉ số thông minh ngu ngốc của người, ta cũng không hi vọng người nghe hiểu được.

Cô bé không chút khách khí nói:

-Tóm lại biện pháp duy nhất hiện tại chính là đem lực lượng của hai người chúng ta kết hợp lại, tuy rằng ta thật không tình nguyện, nhưng đây là phương pháp duy nhất.

-Phải nên làm thế nào?

Bạch hồ hỏi. Tuy rằng không hiểu được ý tứ của cô bé kia là gì, nhưng nàng nghe được cô bé này cần sự trợ giúp của mình, mà nhiều năm học tập tri thức, đầu óc đơn thuần của nàng được bồi dưỡng được một điều, đó là trợ giúp người nằm trong khả năng của chính mình.

-Bước đầu tiên, đem trói buộc của ta cởi bỏ!

Cô bé kéo tay áo:

-Chỉ khi khôi phục lại lực lượng nguyên lai của ta, chúng ta mới có hi vọng để chiến thắng!

Lúc này Bạch Hồ mới phát hiện trên hai tay cô bé có hai gông xiềng cực lớn. Trên hai gông xiềng bao phủ hoa văn thật phức tạp, nhưng thỉnh thoảng còn phát tán ra từng trận hàn khí.

-Chìa khóa ở đâu?

Bạch hồ nâng lên hai móng vuốt sắc bén của mình, nhưng lại sợ hãi mình sẽ làm thương tổn cô bé, liền hơi rụt rụt ra sau.

-Nhưng bộ dạng hiện tại của ta làm sao cầm được chìa khóa, làm sao cởi ra cho người?

-Không cần chìa khóa.

Cô bé thở dài:

-Chìa khóa đang nằm trong lòng người. Chỉ cần người muốn nó mở ra, nó tự nhiên sẽ mở ra!

-Di, là như vậy sao?

Bạch hồ thoáng lặng đi:

- Nhưng ta không biết sử dụng tâm linh cảm ứng, người nên nhớ ta chỉ là một học sinh bình thường, cũng không phải người có siêu năng lực. Không bằng người nói cho ta biết rốt cục là ai đem người khóa lại, ta đi tìm hắc giúp người mở ra được không?

-Đem ta khóa lại chính là hồn dẫn người đó.

Cô bé rốt cục không tự chủ được phần nộ, rít gào kêu lên:

-Người muốn chết ta không để ý, nhưng đừng kéo ta cùng chôn cùng. Cởi bỏ cho ta, hiện tại!

-Được được được, người đừng nên tức giận thôi.

Tuy rằng bạch hồ không biết vì sao cô bé lại giận dữ, nhưng nàng nhìn ra được nguyên nhân là tại mình.

-Chỉ cần nghĩ là được sao? Vậy...mở?

Chẳng qua chỉ vừa chuyển ý niệm, giống như khối băng bị ném vào trong lò lửa thiêu đốt hừng hực, gông xiềng bắt đầu hòa tan, trong nháy mắt đã biến thành vũng nước.

-Đi? Thật sự là thành công đâu!

Bạch hồ phát ra tiếng than thở kinh ngạc:

-Không nghĩ tới ta còn có tiềm chất làm siêu năng giả...

-Ngu ngốc...

Cô bé trừng mắt liếc bạch hồ, sau đó nhấc chân lên.

-Cởi bỏ trên chân, lưng cùng ngực, đều cởi ra đi...

Một chân đã hoàn toàn mất đi tri giác, chỉ có thể dựa vào một chân đứng thẳng, Minh Diệu có chút chật vật. Đối mặt với sát thần thương liên tục bắn tới, nếu như muốn dựa vào một chân dùng Hư Bộ căn bản là chuyện không thể nào. Cho nên hắc chỉ có thể dựa vào Hoài Tổ biến thành tấm chắn che chở mà không ngừng thối lui về phía sau. Trên tấm chắn đã hiện đầy những vết rách nho nhỏ, theo thanh âm Hoài Tổ không ngừng hô hoán trong đầu Minh Diệu cũng biết chỉ sợ không chống đỡ thêm được bao lâu. Hiện tại hắc đang cần gấp có người giúp đỡ hắc một tay, bất kể là ai cũng đều được cả.

-Ha ha ha ha ha...

Trong thiên không màu đen hoang vắng không ngừng quanh quẩn tiếng cười điên cuồng cao vút của Eva. Bộ dạng chật vật không chịu nổi của nam nhân kia trên mặt đất làm cho Eva thoáng giảm bớt nỗi phần nộ trong lòng, tâm tình bắt đầu dần dần tốt lên. Cô ta đột nhiên cảm giác có lẽ không cần nhanh chóng giết chết nam nhân này, hắc để cho hắc sống thêm một lát nữa tốt hơn. Ở địa phương hoang vắng như vậy, hiện tại chỉ có một mình cô ta là có sinh mệnh, còn lại chỉ có không khí, thổ địa khô cằn cùng những cây thương kim loại kia. Linh thể bị thiên lôi tổn thương cũng cần phải có một đoạn thời gian mới khôi phục lại được, sau đó cô ta mới có thể quay về thế giới kia. Ở trong đoạn thời gian đó, cô ta nghĩ thầm giữ lại món đồ chơi giải trí sẽ không đến nỗi cảm thấy quá tịch mịch.

Trên mặt đất xuất hiện thật nhiều vũng nước, sau khi bạch hồ giải khai gông xiềng cuối cùng, trong lòng đã tràn ngập thương tiếc. Ở trên người một cô bé lại mang lên nhiều gông xiềng như vậy, thật sự là vô nhân đạo vô cùng. Nhưng nàng thật sự cũng không ngờ kẻ vô nhân đạo kia cũng chính là bản thân nàng.

Cuối cùng một giọt nước mưa rơi trên mặt đất, thân thể cô bé đột nhiên nổi lên một đoàn bạch sắc quang mang. Cả người đều bị bạch sắc quang mang bao phủ, đợi khi hào quang tán đi, trước mặt bạch hồ xuất hiện một cô gái giống mình hiện tại như đúc.

-Đi đi đi đi???

Bạch hồ tròn to đôi mắt:

-Người người...người nhanh như vậy đã trưởng thành?

-Ta không trưởng thành được còn không phải nhờ người ban tặng?

Trong ánh mắt cô gái mang theo vẻ oán hận cùng sát ý, ánh mắt đáng sợ làm bạch hồ không khỏi thối lui ra sau vài bước.

-Không cần lo lắng, hiện tại ta sẽ không giết ngươi, bởi vì dù sao hiện tại ta còn cần lực lượng của ngươi.

Cô gái âm lãnh nói:

-Tuy rằng mỗi ngày ta đều ảo tưởng phải giết ngươi, nhưng bây giờ còn chưa tới thời điểm!

-Này...hiện tại có thể cho ta về rồi chứ...

Thanh âm của bạch hồ có chút sợ hãi, tựa hồ là bị ánh mắt của cô gái làm hoảng sợ.

-Đã qua thời gian nấu cơm...

-Ngươi phải hiểu được hiện tại ta có thể đem toàn bộ lực lượng đều giao cho ngươi, đem cả ngươi đều giao cho ngươi, nhưng không có nghĩa là ta bỏ qua.

Cô gái hung tợn nói:

-Một ngày nào đó trong phiến rừng cây này chỉ còn lại một người, người kia chính là ta!

-Ách, nơi này thuộc về ngươi là tốt rồi, ta đối với rừng cây không hề có hứng thú.

Bạch hồ có chút hoang mang nói:

-Ngươi đưa ta trở về thì tốt hơn, sau này ta cũng sẽ không đến nữa.

Cô gái gắt gao nhìn chăm chăm bạch hồ hồi lâu mới thở dài, vươn bàn tay trắng nõn.

-Đem tay đưa ra!

Cô gái thản nhiên nói:

-Đừng kháng cự lực lượng, nhận lấy nó!

Phía sau truyền đến thanh âm tiếng hô trầm thấp, còn đang thưởng thức bộ dạng chật vật không chịu nổi của Minh Diệu, Eva hiển nhiên có chút vênh váo đắc ý. Thẳng đến khi ở sau lưng truyền tới một cỗ cảm giác nóng rực cùng tiếng nổ mạnh kịch liệt, lúc này mới làm cô ta bừng tỉnh thoát khỏi nỗi vui sướng. Một đoàn ngọn lửa màu tím đánh trúng cánh chim trên lưng Eva, giống như một viên sao băng bị thiêu đốt, đem Eva từ trên không trung trực tiếp đánh rơi xuống mặt đất.

Áp lực trên tay chợt dừng lại, bên tai vang lên tiếng gầm nhẹ quen thuộc cùng tiếng nổ mạnh làm Minh Diệu vội vàng ngẩng đầu lên khỏi tấm chắn nhìn qua. Trước mắt hần hiện lên một đoàn bạch sắc quang mang, một con linh hồ toàn thân trắng như tuyết tiến đến trước mặt Minh Diệu, cái đầu còn cao hơn cả thân thể hần, phía sau chín cái đuôi màu trắng đang xòe ra như đuôi chim khổng tước, làm Minh Diệu không khỏi hít vào một hơi.

-Tiểu Manh...

Minh Diệu căn bản không dám tin vào ánh mắt của mình:

-Chín đuôi...

Tất cả chuyện này có chút không hợp logic. Diệp Tiểu Manh là hỗn huyết nửa người nửa yêu, chuyện này hần biết rất rõ, Diệp Tiểu Manh từng vì chuyện yêu huyết sôi trào mà bạo tẩu hần cũng biết được. Nhưng cho dù là bạo tẩu, Diệp Tiểu Manh cũng chỉ lấy hình dáng nửa người nửa hồ ly mà xuất hiện, hơn nữa thần trí cũng không rõ ràng. Nhưng hiện tại Diệp Tiểu Manh lại hoàn toàn biến thành hình dáng của Hồ yêu bộ tộc, cũng là hình thái nguyên thủy nhất xuất hiện trước mặt Minh Diệu, hơn nữa nhìn vào cặp mắt trong suốt của nàng, rất rõ ràng Diệp Tiểu Manh vẫn hoàn toàn thanh tỉnh.

Làm cho Minh Diệu cảm thấy thật khiếp sợ chính là ở sau mông Tiểu Manh đang có chín cái đuôi không ngừng đong đưa. Tổ tiên của Hồ yêu bộ tộc ở trong truyền thuyết thời thượng cổ chính là Đồ Sơn thụ thú, gả cho Đại Vũ làm vợ. Ở trong truyền thuyết mang theo hình tượng hồ ly chín đuôi. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết, không hề có ai từng nhìn thấy qua bất kỳ con Hồ yêu nào có được chín đuôi.

-Đi? Minh Diệu? Sao anh lại ở chỗ này?

Diệp Tiểu Manh hóa thành cửu vĩ linh hồ giống như vừa mới tỉnh ngủ, tựa hồ trong đầu còn chưa thật sự thanh tỉnh.

-Oa, đây là địa phương gì vậy?

-Tiểu Manh? Cô có thể nghe thấy tôi nói chuyện sao? Có thể nghe hiểu không?

Minh Diệu có chút mê mang phất phất tay trước mặt Tiểu Manh:

-Tôi là Minh Diệu, cô biết không?

-Vô nghĩa, tôi đương nhiên biết anh là Minh Diệu, tôi không có ngốc!

Diệp Tiểu Manh thở phì phì nói:

-Còn nữa, anh còn lắc tay trước mặt tôi làm gì chứ, tôi đâu có mù đâu!

-Hoàn hảo, không bạo tẩu!

Minh Diệu thở mạnh một hơi nhẹ nhõm, hần lại đánh giá Diệp Tiểu Manh, trong mắt tràn ngập vẻ mê hoặc cùng khó hiểu:

-Nhưng mà vì sao...

-Uy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì chứ, tôi còn tưởng rằng tôi đã tỉnh đâu!

397. Chương 400: Kết Cục

Lúc này Diệp Tiểu Manh tựa hồ cũng phát giác mình không ổn, nhìn vào móng vuốt cùng lông xù của mình mà ngẩn người:

- Không thể nào, vẫn là liên hoàn mộng?

-Tôi cũng không hiểu rõ ràng...

Minh Diệu gãi đầu:

-Cho nên không cách nào giải thích rõ với cô, tóm lại bây giờ cô không phải đang nằm mơ là được rồi!

-Vậy thì...

Hai người còn chưa nói xong, hơn mười trường thương sắc bèn lại từ phương xa bay tới.

-Hỗn đản, hỗn đản, hỗn đản, các người đều phải chết, đều phải chết...

Eva mang theo dấu vết thiêu cháy trên mặt bay lên không trung, chiếc cánh màu đen sau lưng còn tản ra khói mờ, nhìn qua chập vạt không chịu nổi.

-Lại lặp đi lặp lại đánh lén ta nhiều lần, ta muốn giết các người. Thân thể tìm sau là được, nhưng các người phải chết!

-Oa, quái vật ghê tởm kia là vật gì đó a, không ngờ còn thân thể trần truồng...

Diệp Tiểu Manh thét lên chói tai, giống như tiểu động vật bị kinh hách quay đầu đi, dùng móng vuốt lông xù bưng kín hai mắt của mình. Nhưng chín cái đuôi trắng tuyết phía sau lại giống như cánh quạt trực thăng, đem hơn mười trường thương bắn tới nhất nhất quét văng ra.

-Cái đuôi còn có thể dùng như vậy sao...

Minh Diệu trợn mắt há hốc mồm nhìn biểu diễn của Diệp Tiểu Manh:

-Cô...có đau hay không?

-Đau? Không đau nha!

Diệp Tiểu Manh quay đầu lại nhìn nhìn đuôi của mình, tựa hồ cũng có chút mê mang:

-Tôi cũng không biết sao làm được, chỉ muốn đem mấy thứ kia đánh văng đi, thế là cái đuôi liền chuyển lên...

-Vậy vừa rồi cô làm sao đánh văng người kia từ trên rơi xuống?

Minh Diệu ngạc nhiên hỏi.

-Tôi cũng không nhớ rõ ràng lắm, tôi chỉ nhớ mình nhìn thấy thứ gì đó ở trên trời thật đáng ghét...sau đó tôi sẽ...

Diệp Tiểu Manh chớp mắt nhớ lại tình hình trước đó, giống như tiếp thu lấy mệnh lệnh, chín cái đuôi phía sau chợt dựng thẳng lên, cuối mỗi đuôi đều dấy lên một đoàn ngọn lửa màu tím, quang mang diễm lệ nổi bật bên trong không trung tối đen nhìn thật đẹp mắt.

-Oa, cái đuôi của tôi sao lại cháy vậy?

Diệp Tiểu Manh tựa hồ cảm nhận được bản thân mình không ổn, quay đầu lại nhìn không khỏi cực kỳ hoảng sợ:

-Minh Diệu, dập tắt đèn tôi đi a...

-Này...

Minh Diệu đứng nguyên tại chỗ, ngậy người nhìn ngọn lửa trên chín cái đuôi của Tiểu Manh đến xuất thần:

-Màu tím...lại còn cao hơn độ nóng của Ly Hỏa gấp đôi...

Tựa hồ cảm nhận được chủ nhân thân thể chán ghét, chín đoàn ngọn lửa màu tím bay vọt lên không trung, bắn thẳng tới Eva. Trên bầu trời nổ ra quang mang muôn màu, Eva không kịp tránh né lại bị đánh rớt, mang theo một đồng bụi mù thêm lần nữa té ngã dưới đất.

-Ta kháo, lợi hại như vậy...

Minh Diệu nhìn Eva té trên mặt đất xa xa, lại nhìn vẻ mặt hoang mang của Tiểu Manh:

-Nếu nói như vậy, chẳng phải ngày sau tôi cũng không thể tiếp tục đánh lên đầu của cô, vạn nhất cô tức giận cho tôi một chiêu kiểu đó, tôi sẽ không chịu nổi...

-Đầu của tôi cũng không biết suy nghĩ những chuyện phức tạp như thế đâu...

Về mặt Diệp Tiểu Manh thống khổ oa oa kêu to:

-Tóm lại tôi mắc kẹ, anh mau ngăn gọn giải thích cho tôi nghe một chút, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

-Àn...đại khái mà nói là người kia đã bắt cóc cô đi, sau đó tôi tới cứu cô!

Minh Diệu cười khổ nói:

-Nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại được cô cứu!

-Tôi bị bắt đi sao?

Trong đầu Diệp Tiểu Manh cẩn thận nhất lấy trí nhớ mảnh vụn:

-Tôi giống như có chút ấn tượng, có một nữ nhân đột nhiên xuất hiện trong nhà...sau đó giống như có đạo bạch quang đem Alie cùng a Trạch đánh bay, tiếp tục sau đó...tôi cũng không nhớ rõ...

-Tóm lại chúng ta là người tốt, hiện tại đang đánh người xấu, hiểu chưa?

Minh Diệu dùng một câu khái quát toàn bộ. Bởi vì hần biết trong đầu của Tiểu Manh chỉ có thể tiếp nhận những chuyện đơn giản trực tiếp, những chuyện phức tạp chi tiết khác cũng không trọng yếu.

-Hiểu được rồi!

Diệp Tiểu Manh gật đầu. Cũng chỉ những người có ý nghĩ đơn giản như nàng mới có thể thừa nhận lời giải thích đơn giản như vậy, đương nhiên là còn lòng tin nhiệm tuyệt đối đối với Minh Diệu. Quanh năm sinh

hoạt chung một nhà họ đã sống dựa vào nhau vô cùng ăn ý, đã quen đối phương, hiểu rõ đối phương, không hề giữ lại toàn tâm đi tin tưởng đối phương.

Chứng kiến Eva lại bay lên không, tuy rằng trên người bị cháy đen không ít nhưng rất rõ ràng công kích của Tiểu Manh cũng không tạo được thương tổn trí mạng gì cho Eva. Minh Diệu biết xem ra muốn chân chính giết chết đối thủ, chỉ sợ cũng nhờ vào Hoài Tổ mới có thể làm được. Nhưng đáng tiếc đối phương bay lên không trung, cho dù dựa vào Tiểu Manh đánh rơi cô ta nhưng Minh Diệu cũng chỉ có một chân có thể di động cũng không thể trong nháy mắt vọt tới giết chết địch nhân. Tuy rằng cảm giác tê dại đã giảm bớt, nhưng nếu muốn tự do hoạt động cũng không được dễ dàng.

-Đúng rồi, cô có thể bay được không?

Minh Diệu nhìn qua Diệp Tiểu Manh, đột nhiên hai mắt tỏa sáng. Nếu Tiểu Manh đã lấy loại hình thái này xuất hiện trước mặt hắn, như vậy lực lượng của linh thú thượng cổ trong truyền thuyết tuyệt đối không chỉ đơn giản như thế.

-Bay? Tôi không biết!

Diệp Tiểu Manh lắc đầu:

-Nhưng tôi có thể thử xem!

-Không cần thử, tôi tin tưởng cô!

Minh Diệu kéo theo bên chân tê dại trực tiếp ngồi lên trên lưng Tiểu Manh:

-Nhìn thấy người kia sao? Tiến lên!

-Được!

Tiểu Manh lên tiếng, bắt đầu hướng chỗ Eva lao tới. Thân thể của nàng dần dần bay lên không, bốn chân đập trong hư không, cũng chẳng khác gì giẫm lên trên mặt đất kiên cố.

-Chết chết chết chết...đều đi tìm chết đi...

Giống như oán phụ điên cuồng, gương mặt của Eva bởi vì phẫn nộ mà biến thành dữ tợn. Tứ chi múa may, vô số trường thương màu đen theo không chế của nàng ta từ dưới đất bay vọt lên không trung, sau đó dùng tốc độ nhanh như chớp hướng chỗ Tiểu Manh bay đi.

-Tiểu Manh, gia tốc!

Minh Diệu nhắm hai mắt lại, khi mở ra thế giới trước mặt đã biến thành hai màu trắng đen. Hoài Tổ trong tay lưu động, dần dần hóa thành một thanh trường đao dài ba thước, lưỡi đao lóe sáng quang mang rét lạnh lòng người.

Trường thương lướt qua bên người Minh Diệu, nhưng không hề tổn thương được hắn. Giống như có một tầng lá chắn vô hình bao phủ quanh thân Tiểu Manh, những trường thương bắn tới đều văng ra. Xuyên qua mưa trường thương, Tiểu Manh cõng Minh Diệu bay nhanh trong hư không, như một đạo bạch sắc tia chớp nháy mắt đã đi tới trước mặt Eva.

-Uống...

Minh Diệu nhắc lên trường đao, hét lớn một tiếng.

-Nhân mã nhất thế, nhất đao lưỡng đoạn...

-Aaaaaaa...

Đạo bạch sắc tia chớp xuyên qua thân thể Eva, thần tình Eva tràn ngập sợ hãi chỉ thấy được một tia hàn quang chột lóe lên trước mặt, sau đó kêu lên thê thảm. Giống như một phong chocolate hàng rê bị xẻ thành hai nửa, trong linh thể đen trắng xuất hiện khe nứt, sau đó càng lúc càng lớn. Hai nửa linh thể bị mất đi liên hệ dần dần hóa thành bụi bặm, biến mất bên trong bầu trời đen nhánh...

-Thế gian này không có thứ gì mà ta chém không đứt...Oa, Tiểu Manh, cô làm gì thế, chúng ta sẽ té xuống đó a...

Minh Diệu vùng lên trường đao trong tay, sắc mặt lạnh lùng. Nhưng diễn cảm kia còn chưa kéo dài được bao lâu, bởi vì hần đột nhiên phát hiện mình cùng Tiểu Manh đang từ trên không trung rơi xuống...

-Tôi không khống chế được thôi...

Diệp Tiểu Manh ở trên không trung vô lực quơ quơ móng vuốt của nàng, muốn tiếp tục giẫm trong hư không như vừa rồi, lại phát hiện là vô dụng, hơn nữa lông tơ trên móng vuốt của nàng đang không ngừng biến mất...

-Oành...

Một tiếng nổ vang, hai thân ảnh từ trên không trung rơi xuống đất, bám theo một mảnh bụi mù.

-Ai nha, đau quá a...đau...Di? Như thế nào lại biến trở lại?

Minh Diệu ngồi dậy xoa hông kêu to. Cũng may độ cao khi đó cũng không cao lắm, cho nên cũng không hề bị thương tổn gì. Ở trên người Minh Diệu là một cô gái toàn thân trần trụi đang nằm sấp, Diệp Tiểu Manh nhắm mắt dựa vào trên ngực hần không hề nhúc nhích.

-Nè Tiểu Manh, cô không sao chứ? Cô đừng làm tôi sợ nha...

-Mệt mỏi quá, cho tôi ngủ một chút đi.

Cô gái nhẹ nhàng nỉ non một câu, vùi đầu vào trong ngực Minh Diệu, tìm một vị trí thật thoải mái ngủ thiếp đi.

Tầng mây dày đặc trên không trung đã dần dần tiêu tán, mặt trời sáng rõ chiếu xuống đại địa. Nhờ trưởng lão hội Huyết tộc giúp đỡ mấy người Ada cũng đã đột phá được vòng vây La Sát đàn thoát ra bìa rừng, nhìn thấy bên trong rừng rậm La Sát đàn đột nhiên như hoàn toàn vô lực té ngã trên mặt đất, dần dần hóa thành một bãi máu loãng. La Sát đàn vây công thành thị cũng bắt đầu mất đi lực lượng hành động, không nhúc nhích té xuống đất, biến thành người chết thực sự.

-Đã xong rồi sao?

Lưu Thiên Minh nhìn lên ánh mặt trời đang chiếu xuyên qua tầng mây sáng ngời, buông chén trà trong tay xuống:

-Xem ra lần này thật sự là đã xong...

-Có thể giúp ta một chuyện được chứ? Đông Phương bán thân?

Thanh âm một nữ nhân vang lên trong đầu Lưu Thiên Minh.

-Ta cần lực lượng của ngài, giúp ta đem hai tiểu tử kia đón trở về!

-Di? Mình còn ở trong mộng sao?

Đợi khi Diệp Tiểu Manh tỉnh lại, nàng phát hiện trên người mình đang đắp chiếc áo khoác của Minh Diệu, nằm trong lòng hần. Trên đầu vẫn là không trung màu đen, ngay cả một ánh sao cũng không thể nhìn thấy.

-Không phải là đang nằm mộng đâu, cô ngốc!

Minh Diệu đưa bàn tay của mình giống như vuốt ve sủng vật nhu nhu mái tóc của Diệp Tiểu Manh.

-Hai người chúng ta đã bị vây khốn ở nơi này không thể quay về rồi!

-Bị vây khốn rồi sao? Cũng không sao!

Diệp Tiểu Manh nhìn khắp chung quanh một lần, là một mảnh thổ địa màu đen hoang vắng xơ xác, chỉ có hai người bọn họ. Nàng cười híp mắt nhìn lên Minh Diệu, mỉm cười ngọt ngào:

-Có anh ở đây thế nào cũng không sao cả!

-Có quan hệ!

Minh Diệu thở ra một vòng khói, thản nhiên nói:

-Nơi này không có gì cả, thật nhàm chán...

-Sẽ không đâu, có tôi ở cạnh anh làm sao anh thấy nhàm chán được.

Diệp Tiểu Manh ôm cổ Minh Diệu nói:

-Nếu như anh cảm thấy nơi này chỉ có hai chúng ta sẽ thật vô vị...hay là chúng ta sinh thêm một đứa bé?

-Ách...

Minh Diệu bị những lời nói này làm hoảng sợ tới mức thiếu chút nữa nuốt luôn điều thuốc thơm vào bụng mình.

-Tại sao cô lại có thể có...ý nghĩ rộng mở đến thế...

-Uy, nếu như hai người các người thật sự muốn ở vùng đất khô cằn sỏi đá này chế tạo ra một chủng tộc mới, ta sẽ về đi ngủ đây.

Thanh âm của Lilith đã lâu không nghe thấy đột nhiên vang lên trong hư không. Bên trong hư không tối đen xuất hiện hai đôi tay, đem không gian hư vô xé rách thành một khe hở nho nhỏ.

-Nên nhớ tôi còn chưa được ngủ đủ đâu, không nhiều kiên nhẫn chờ đợi hai người!

-Hai người tốt nhất nên quyết định nhanh lên một chút, hai chúng ta kiên trì không được bao lâu đâu!

Thanh âm của Lưu Thiên Minh ở một nơi khác truyền đến:

-Loại chuyện xé rách không gian kiểu này, rất tổn thương nguyên khí...

-Phải về nhà sao?

Minh Diệu cười híp mắt nhìn cô gái đang nằm trong lòng mình hỏi.

-Ấn...hay là nên trở về đi!

Diệp Tiểu Manh ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn suy nghĩ nói:

-Nơi này không có thức ăn, cũng không có công viên Disneyland...chị Mị cũng sẽ thật lo lắng!

-Ha ha, tốt lắm, vậy chúng ta trở về!

Minh Diệu đứng lên khỏi mặt đất:

-Còn có khí lực đi đường không?

-Không có!

Diệp Tiểu Manh giống như đang làm nũng, lắc lắc đầu nhỏ, hướng Minh Diệu vươn ra đôi tay:

-Muốn anh ôm thôi!

-Hai người các người làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng hai người sẽ không trở lại nữa chứ!

Chứng kiến Minh Diệu khập khiễng ôm Diệp Tiểu Manh đi ra khe hở không gian, hai mắt của Mị không khỏi tuôn nước mắt mừng rỡ.

-Ha ha, làm sao có thể đây!

Minh Diệu nhìn Mị lộ ra nụ cười:

-Đừng quên, tôi là nam nhân từng tiến vào thân thể của cô, làm sao lại không trở lại?

-Hỗn đản, đừng nói chuyện kiểu như vậy thật dễ dàng làm cho người ta nghe được hiểu lầm!

Mị ném cho Minh Diệu một ánh mắt thật hung tợn, vội vàng giải thích với Diệp Tiểu Manh đang nằm trong lòng Minh Diệu:

-Em hãy nghe chị nói, không phải giống như em tưởng tượng đâu, khi đó chính là...

-Không sao cả, chị à!

Nằm trong lòng Minh Diệu, Diệp Tiểu Manh lại nhìn Mị cười ngọt ngào:

-Vừa khi này anh ấy cũng mới cười lên người em đâu...

-Vương bát dẫn, ta tổng cộng chỉ có hai đứa con gái, người lại không buông tha một đứa nào!

Hai mắt Diệp Trọng đỏ đậm vọt tới:

-Hôm nay ta không giết chết người không được!

-Nè nè, người hãy nghe ta nói chứ...

Minh Diệu tranh thủ đem Diệp Tiểu Manh ném vào trong lòng của Mị, lắc mình tránh thoát móng vuốt sắc bén của Diệp Trọng, kêu to:

-Hoàn toàn không giống như người đã tưởng tượng đâu, nè, người hãy bình tĩnh một chút nghe ta giải thích đi...

-Kỳ thật tôi cảm thấy được lúc ấy nên để cho hắn tiếp tục ở lại nơi ước thúc kia thì tốt hơn.

Lưu Thiên Minh đẩy cao gọng kính viền vàng của mình, quay đầu nhìn Lilith nói:

-Cô cảm thấy thế nào?

-Không liên quan gì tới tôi cả.

Lilith dùng bàn tay trắng muốt như ngọc che khuất miệng mình, ngáp dài một hơi:

-Giấc ngủ của phụ nữ không được đầy đủ sẽ rất nhanh già đi, tôi phải đi về tiếp tục ngủ...

THE END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-minh-trinh-tham>